

Tiểu thư phê vãi thật Yếu Nghịch

BỎ ĐỂ
KHÓ
TÂM

HỘI NHỮNG NGƯỜI LÀM QUOTE NGON TÌNH

Table of Contents

Quyển 1

- Chương 1: Phản Bội
- Chương 2: Huyền Nguyệt Đại Lục
- Chương 3: Phế Vật A Cửu
- Chương 4: Đây Là Cái Gì?
- Chương 5: Bắt Đầu Tu Luyện
- Chương 6: Tìm Ta? Muốn Chết!
- Chương 7: Trận Chiến Mở Màn
- Chương 8: Hư Ảo Giả Dối
- Chương 9: Trái Tim Mạnh Mẽ
- Chương 10: Khế Ước Sinh Tử
- Chương 11: Thêm Một Thành Viên
- Chương 12: Không Muốn Chết Thì Cút Đi!
- Chương 13: Học Luyện Đan
- Chương 14: Chuyện Cũ
- Chương 15: Giải Phong Ấn Luyện Yêu Hồ
- Chương 16: Kinh Ngạc Trong Tỷ Thí
- Chương 17: Mở To Mắt Của Các Người Ra
- Chương 18: Tẩy Tủy Đan
- Chương 19: Sang Năm Mới
- Chương 20: Không Ngừng Kinh Ngạc
- Chương 21: Khởi Hành
- Chương 22: Tiền Các
- Chương 23: Hội Đấu Giá
- Chương 24: Vật Phẩm Giá Trên Trời
- Chương 25: Nhiệm Vụ Lính Đánh Thuê
- Chương 26: Lão Nhân Gia Ăn Chực
- Chương 27: Đàn Thú Động Dục
- Chương 28: Sự Kỳ Diệu Của Duyên Phận

[Chương 29: Vạn Nguyên Hỏa Chung](#)
[Chương 30: Lời Mời Từ Phủ Thành Chủ](#)
[Chương 31: Bị Buộc Hôn](#)
[Chương 32: Thú Triều Đột Kích](#)
[Chương 33: Ta Đốt Cả Nhà Người](#)
[Chương 34: Thức Tỉnh – Nghi Vấn](#)
[Chương 35: Thân Thể Của Tiểu Hỏa](#)
[Chương 36: Khế Ước Lam Môn, Xuất Phát Đến Đế Đô](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Tới Đế Đô](#)
[Chương 2: Kết Bạn Với Người Của Long Gia](#)
[Chương 3: Lúc Báo Danh Gặp Chó Chặn Đường](#)
[Chương 4: Mới Vào Trường Học](#)
[Chương 5: Gặp Lại Cố Nhân](#)
[Chương 6: Thiên Tài Tập Kết](#)
[Chương 7: Có Người Tới Khiêu Khích](#)
[Chương 8: Ta Chỉ Cần Kết Quả](#)
[Chương 9: Ngươi Hò Hét Đản Đản](#)
[Chương 10: Gặp Nhau](#)
[Chương 11: Kết Bạn Làm Nhiệm Vụ](#)
[Chương 12: Chiến Hữu Lũng Tựa Lũng](#)
[Chương 13: Trả Đũa](#)
[Chương 14: Lại Thêm Một Gia Gia](#)
[Chương 15: Thiên Diệp Giận Dữ](#)
[Chương 16: Ta Đến Tiếp Đón Người](#)
[Chương 17: Đốt Cháy Y Phục Của Nàng Ta](#)
[Chương 18: Mưu Đồ Bí Mật](#)
[Chương 19: Có Cần Huyền Thú Không?](#)
[Chương 20: Thu Phục Đàn Thú](#)
[Chương 21: Gặp Lại](#)
[Chương 22: Tẩy Kinh Phạt Tủy](#)
[Chương 23: Trang Bị Huyền Thú](#)

[Chương 24: Nụ Hôn Đầu Tiên](#)
[Chương 25: Bắt Đầu Luyện Khí](#)
[Chương 26: Đêm Trước Bão Táp](#)
[Chương 27: Thế Lực Khắp Nơi Hội Tụ](#)
[Chương 28: Phong Ba Trên Yến Hội](#)
[Chương 29: Đánh Tới Cửa](#)
[Chương 30: Diệt Người Không Thương Lượng](#)
[Chương 31: Cuội Tỷ Thí Giữa Tứ Đại Đế Quốc](#)
[Chương 32: Huấn Luyện P1](#)
[Chương 33: Huấn Luyện P2](#)
[Chương 34: Thiên Hoa, Băng Tâm](#)
[Chương 35: Ta Đá Người Đó.](#)
[Chương 36.1: Bồi Chúng Chơi Đùa](#)
[Chương 37 \(1\) : Thần Điện Thánh Tử](#)
[Chương 37 \(2\).](#)
[Chương 38 \(1\): Thực Lực Thật Sự](#)
[Chương 38 \(2\).](#)
[Chương 39: Hạng Nhất - Yến Hội \(1\)](#)
[Chương 39 \(2\).](#)
[Chương 40: Bán Rượu Lừa Đảo \(1\)](#)
[Chương 40 \(2.\)](#)
[Chương 41: Tinh Thần Lực Thuần Thú Sư \(1\)](#)
[Chương 41 \(2\).](#)
[Chương 42: Cắt Tóc Đoạn Tình \(1\)](#)
[Chương 42 \(2\).](#)
[Chương 43: Định Quốc Hầu \(1\)](#)
[Chương 43 \(2\).](#)
[Chương 44 \(1\) : Ta Là Người Có Bối Cảnh](#)
[Chương 44 \(2\): Trúng Độc](#)
[Chương 45: Cứu Người](#)
[Chương 45 \(2\).](#)

[Chương 1: Châu Thành Thất Nguyệt](#)
[Chương 2: Thần Điện, Ta Đến Đây](#)
[Chương 3: Làn Đầu Giao Đầu](#)
[Chương 4: Đoạt Huy Chương Vàng Về Miệng Quạ Đen](#)
[Chương 5: Hải Chiến \(1\)](#)
[Chương 6: Ảo Ảnh \(1\)](#)
[Chương 6: Ảo Cảnh \(2\)](#)
[Chương 7: Giáng Vực \(1\)](#)
[Chương 7: Giáng Vực \(2\)](#)
[Chương 8: Che Giấu Nguy Cơ \(1\)](#)
[Chương 8: Che Giấu Nguy Cơ \(2\)](#)
[Chương 9: Trí Nhớ Bị Mất \(1\)](#)
[Chương 9: Trí Nhớ Bị Mất \(2\)](#)
[Chương 10: Diệt Sát Ngư Viêm \(1\)](#)
[Chương 10: Diệt Sát Ngư Viêm \(2\)](#)
[Chương 11: Hội Thăm](#)
[Chương 11: Hội Thăm \(2\)](#)
[Chương 12 \(1\): Vô Ưu Đảo](#)
[Chương 12 \(2\)](#)
[Chương 13 \(1\): Linh Vị](#)
[Chương 13\(2\)](#)
[Chương 14.1: Tiểu Bạch Cầu Đáng Yêu](#)
[Chương 14.2](#)
[Chương 15: Di Tượng](#)
[Chương 16: Giết](#)
[Chương 17: Mắt Của Người Mờ Rồi Hả?](#)
[Chương 18: Lựa Chọn](#)
[Chương 19: Vũ Phách Thiên Chết](#)
[Chương 20: Thụy Thú Trần Câu](#)
[Chương 21.1: Phá Hủy Vô Ưu Đảo](#)
[Chương 21.2](#)
[Chương 22: Người Không Được](#)

[Chương 23: Đại Tế Tự](#)
[Chương 24: Chuyện Xấu](#)
[Chương 25: Uy Lực Của Tiểu Bạch Cầu](#)
[Chương 26: Thực Lực Bạo Tăng](#)
[Chương 26 \(2\)](#)
[Chương 27: Nhũ Oa Nhi, Tao Hồ Ly](#)
[Chương 28: Mạc Gia Gặp Chuyện](#)
[Chương 29: Lôi Kiếp Biến Hóa](#)
[Chương 30: Thiên Diệp Qua Lôi Kiếp](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Đền Chết Người](#)
[Chương 2: Ta Có Thể Cứu Hắn](#)
[Chương 3: Bằng Tâm Vừa Ra, Ai Dám Tranh Phong](#)
[Chương 4: Đi Theo Ca Ca Có Thịt Ăn](#)
[Chương 5: Thăng Cấp Thần Cấp](#)
[Chương 6: Thiệt Nhiều Bái Sư Lễ](#)
[Chương 7: Đản Gia Ra Ngoài](#)
[Chương 8: Tiền Các - Thành Phương Hoàng](#)
[Chương 9: Lão Yêu Quái Và Cô Gái Xinh Đẹp](#)
[Chương 10: Bí Cảnh Không Linh](#)
[Chương 11: Cục Cứng Lam Nguyệt](#)
[Chương 12: Thần Khí Phi Vũ \(1\)](#)
[Chương 12 \(2\)](#)
[Chương 13 \(1\): Phản Chặn Giết](#)
[Chương 13 \(2\)](#)
[Chương 14 \(1\): Hội Trưởng Vô Lại](#)
[Chương 14 \(2\)](#)
[Chương 15 \(1\): Ta Khiêu Chiến Người](#)
[Chương 15 \(2\)](#)
[Chương 16 \(1\): Vô Sĩ Dụ Đồ](#)
[Chương 16 \(2\)](#)
[Chương 17: Quá Suất](#)

[Chương 18 \(1\): Tình Huống Có Biến](#)
[Chương 18 \(2\)](#)
[Chương 19: Bí Cảnh Quỷ Dị](#)
[Chương 20: Thời Khắc Nguy Cơ](#)
[Chương 21: Sẽ Không Bỏ Nàng Lại Một Mình](#)
[Chương 22: Báo Thù](#)
[Chương 23: Vây Chặn Giết](#)
[Chương 24: Hắc Ám Song Tuyệt](#)
[Chương 25: Cứu Một Đám Người](#)
[Chương 26: Oanh Tra Cũng Không Chừa](#)
[Chương 33: Hôn Trộm](#)
[Chương 27.2](#)
[Chương 28: Hắc Ám Thành](#)
[Chương 28.2](#)
[Chương 37: Tức Chết Người Không Đền Mạng](#)
[Chương 38: Say Rượu - Thiếu Chút Nửa Đã Loạn Tính](#)

[Quyển 5](#)

[Chương 1 \(1\): Tử Tiêu Bá Khí](#)
[Chương 1 \(2\)](#)
[Chương 2 \(1\): Mạng Như Đường Chi](#)
[Chương 2 \(2\)](#)
[Chương 3 \(1\): Ta Vô Lại Ta Quang Vinh](#)
[Chương 3 \(2\)](#)
[Chương 3 \(3\)](#)
[Chương 4: Đẳng Hoàng](#)
[Chương 4 \(2\)](#)
[Chương 4 \(3\)](#)
[Chương 5: Hạ Hầu Thanh Đế](#)
[Chương 6 \(1\): Đặt Cước Một Lần](#)
[Chương 6 \(2\)](#)
[Chương 7: Bách Lý Tà Kia Không Đứng Dẫn?](#)
[Chương 8 \(1\): Thử, Bị Thương](#)

[Chương 8 \(2\)](#)
[Chương 9: Chuyện Cũ Bi Thảm](#)
[Chương 10: Bách Lý Tà Thua?](#)
[Chương 11: Khiếp Sợ Tuyệt Đối](#)
[Chương 12 \(1\): Về Đến Gia Tộc](#)
[Chương 12 \(2\)](#)
[Chương 13 \(1\): Minh Mục Trương Đảm Đục Khoét Nền Tảng](#)
[Chương 13 \(2\)](#)
[Chương 13 \(3\)](#)
[Chương 14 \(1\): Hỏa Diễm Thâm Uyên](#)
[Chương 14 \(2\)](#)
[Chương 14 \(3\)](#)
[Chương 15 \(1\): Cha Con Gặp Lại](#)
[Chương 15 \(2\)](#)
[Chương 30: Phá Trận Cứu Cha](#)
[Chương 31: Phong Thủy Luân Chuyển](#)
[Chương 17.2](#)
[Chương 18.1](#)
[Chương 18 \(2\)](#)
[Chương 35: Mẫu Nữ Liên Tâm - Đau Lòng \(Mẹ Con Liên Tâm - Đau Lòng\)](#)
[Chương 19 \(2\)](#)
[Chương 37: Thân Thế Cực Cứng Lam Nguyệt](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39: Mẹ Con Gặp Lại](#)
[Chương 21 \(2\)](#)
[Chương 41: Người Nhà Đoàn Tụ](#)
[Chương 22 \(2\)](#)
[Chương 43: Lĩnh Vực Thứ Hai](#)
[Chương 23 \(2\)](#)
[Chương 45: Bão Táp Sắp Đến](#)
[Chương 46: Tương Kế Tụ Kế](#)

[Chương 47: Lĩnh Vực Va Chạm](#)
[Chương 48: Diệt Phân Gia](#)
[Chương 49: Ba Bên Quyết Đấu](#)
[Chương 50: Chiến Sự Thăng Cấp](#)
[Chương 51: Trên Chiến Trường Không Triền Miên](#)
[Chương 52: Bù Lại Hôn Lễ](#)

[Quyển 6](#)

[Chương 1: Mộc Khí, Thăng Cấp Thần Hoàng!](#)
[Chương 2: Tiểu Bạch Cầu Tình Lại](#)
[Chương 3: Niệm Vân](#)
[Chương 4: Thân Tử Hồn Lưu, Trùng Tu Khí Lực*](#)
[Chương 5: Nhị Tôn Gặp Lại](#)
[Chương 6: Kim Loan](#)
[Chương 7: Dạ Lạc Tộc Tử Ứng](#)
[Chương 8: Tám Mười Một Lần Niết Bàn, Dục Hỏa Trùng Sinh](#)
[Chương 9: Không Động Ẩn](#)
[Chương 10: Ta Là Đi Ngang Qua](#)
[Chương 11: Cầm Phục Hy Hiện Thế](#)
[Chương 12: Chặt Đứt Đường Lui](#)
[Chương 13: Hác Bằng Du Rời Đi](#)
[Chương 14: Sắc Cầu Cầu?!](#)
[Chương 15: Gặp Nhau](#)
[Chương 16: Hỏa Diệm Sơn Lạp Mã](#)
[Chương 17: Thương Tích Đầy Mình](#)
[Chương 70: Chân Tướng Vừa Lộ Ra](#)
[Chương 71: Thế Giới Nhị Tôn Nhất Vương](#)
[Chương 72: Hỏa Linh Châu Nhận Chủ, Thăng Cấp Tôn Cấp!](#)
[Chương 73: Thản Ngôn](#)
[Chương 74: Luyện Đan Sư Học Xào Rau](#)
[Chương 75: Băng Lửa Giao Chiến](#)
[Chương 24: Dung Hợp Lĩnh Vực](#)
[Chương 77: Tin Tức Của Kim Linh Châu](#)

[Chương 26: Xuất Phát, Ngộ Chặn Giết](#)
[Chương 27: Tiêu Diệt Cái Đuôi](#)
[Chương 28: Thiếu Tông Chủ Ngốc Mạnh](#)
[Chương 81: Thầy Trò Gặp Lại](#)
[Chương 82: Răn Dạy Hạ Hầu Thanh Đế](#)
[Chương 83: Có Một Chút Mùi Vị Âm Mưu](#)
[Chương 84: Thật Giả Thần Nông Đình](#)
[Chương 85: Khí Chủ Chia Lìa](#)
[Chương 86: Không Rõ Quan Hệ](#)
[Chương 87: Tông Chủ Biến Thái](#)
[Chương 88: Tông Môn Cấm Địa](#)
[Chương 89: Chân Tướng Năm Đó](#)
[Chương 90: Tiến Vào Cấm Địa](#)
[Chương 91: Linh Thú Bị Nhốt](#)
[Chương 92: Thu Tất Cả](#)
[Chương 93: Được Đến Kim Linh Châu](#)
[Chương 94: Cấm Địa Bị Hủy](#)
[Chương 95: Thuận Lợi Thoát Thân](#)
[Chương 96: Ngũ Hành Tề Tụ](#)
[Chương 45: 46: Trí Nhớ \(Nhất\)_\(Nhị\)](#)
[Chương 98: Chân Tướng Tử Vong](#)
[Chương 99: Luyện Đan Sư Tông Môn Chuyển Chỗ](#)
[Chương 100: Huyền Nữ](#)
[Chương 50 \(1\): Đại Kết Cục \(Thượng\)](#)
[Chương 50.2](#)
[Chương 50.3](#)
[Chương 50 \(4\)](#)
[Chương 50 \(5\)](#)
[Chương 51 \(1\): Đại Kết Cục \(Hạ\)](#)
[Chương 51.2](#)
[Chương 51.3](#)
[Chương 51.4](#)

[Chương 51.5](#)

[Chương 51.6](#)

[Chương 112: Ngoại Truyện: Chương 1: Vì Nàng Sống Một Mình](#)

[Chương 113: Vì Nàng Cố Gắng Sống Sót](#)

[Chương 114: Cho Nàng Hạnh Phúc](#)

[Chương 115: Thiên Diệp Sống Lại](#)

[Chương 116: Lấy Nàng Làm Thê Tử](#)

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Phản Bội

Mặt trời vừa lặn xuống, màn đêm bao phủ không gian, một tòa thành thị choáng ngợp trong vàng son bắt đầu cuộc sống về đêm. Mà trên ngọn núi cao lại trình diễn một màn rượt đuổi đến kinh tâm động phách.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai cô gái liều mạng chạy trên ngọn núi cao. Phía trước là vách núi đen sâu thẳm, hai người không thể nào chạy tiếp được. Cả hai xoay người, đám người rượt đuổi phía sau đang tiến tới ngày càng gần. Thân ảnh nổi bật dưới ánh trăng hết sức xinh đẹp.

“Vì sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi người dẫn đầu, là em gái của cô, Độc Cô Thiên Lam.

“Vì sao? Cô còn hỏi vì sao?” Độc Cô Thiên Lam bật cười một tiếng, “Chị hai tốt của tôi, cô được xưng là đệ nhất kỳ nữ cổ võ, thông minh tài trí, sao lại không biết lý do vì sao? Thiên phú của cô, mỹ mạo của cô khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người vĩnh viễn đều nhìn về phía cô. Một ngày còn có cô, tôi vĩnh viễn đều phải sống dưới ánh hào quang của cô!”

“Chính vì vậy, em liên hợp với đại trưởng lão phát động phản loạn? Em sao lại khiến cha mẹ thất vọng như vậy?” Độc Cô Thiên Diệp tức giận hỏi. Cô không thể tưởng tượng được em gái của mình vì lòng ghen tị mà có thể làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

“Bọn họ không phải cha mẹ của tôi! Tuy bọn họ từ nhỏ yêu thương tôi, nhưng bất kể là công pháp, vũ khí gì tốt cũng đều cho cô, hay nhiệm vụ trọng yếu gì cũng chỉ giao cho cô thi hành, tạo dựng uy tín cho cô. Tôi thì sao? Bọn họ cho tôi được cái gì? Trước kia, tôi còn nghĩ mình cũng có quan hệ huyết thống với họ, sao họ lại đối xử với tôi như vậy? Ngày hôm qua, bọn họ đang nói chuyện, không cẩn thận bị tôi nghe thấy, tôi mới biết, họ không phải cha mẹ tôi. Cha mẹ tôi từ lúc mới sinh tôi chưa đầy năm đã bị cha mẹ cô đánh chết. Bọn họ mới đem tôi về nuôi dưỡng, yêu thương tôi, đó chỉ là bồi thường cho tôi mà thôi.” Độc Cô Thiên Lam gần như điên cuồng kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Thiên Lam đang điên cuồng, đau đớn vô cùng. Cô đã sớm biết Thiên Lam không phải con ruột của cha mẹ. Nhưng dù sao cũng là người một nhà, phải đi đến bước đường này, Cô cũng rất đau lòng. Luyện công pháp là phải dựa vào thể chất mà quyết định. Vũ khí là vì phải làm nhiệm vụ nên mới cho. Bọn họ muốn cho Thiên Lam một cuộc sống bình thản, ấm áp, nên nhiệm vụ nào cũng giao cho cô. Nhiệm vụ nào mà không có nguy hiểm, thậm chí là cử tử nhất sinh? Cô cố gắng tu luyện, cố gắng hoàn thành từng nhiệm vụ, chính là muốn tiếp nhận vị trí trưởng tộc, để cho Thiên Lam tiếp tục cuộc sống bình thường. Cô lại không nghĩ tới, em gái bình thường như thuận lại có những suy nghĩ đó.

Bách Lý Như Yên đứng bên cạnh nhìn bộ dáng đau lòng của Độc Cô Thiên Diệp, cầm chặt tay cô ấy. Làm đồng đội với Độc Cô Thiên Diệp bấy lâu, cô hiểu được hai người phải đổ bao nhiêu cố gắng để có được danh hiệu “Hắc ám song sát” này, cũng hiểu được tình cảm mà cô ấy dành cho Độc Cô Thiên Lam.

“Cha mẹ đang ở đâu?” Độc Cô Thiên Diệp có cảm giác không ổn.

“Ha ha!!! Chị hai, tôi biết cô rất yêu cha mẹ, cho nên đã đưa bọn họ xuống địa phủ trước chờ cô rồi. Chờ cô xuống đó, các người có thể đoàn tụ

rồi.” Độc Cô Thiên Lam cười đến sáng lạn. Đó là nụ cười thường xuyên xuất hiện trên môi cô ta.

“Sao người có thể làm như vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hung hăng chất vấn Độc Cô Thiên Ngàn. Cô cảm giác được công lực đang tiêu hao rất nhanh, thân thể đau đến vô lực.

Bên cạnh, gương mặt Bách Lý Như Yên cũng tái nhợt không kém: “Cô muốn làm gì?”

“Ha ha!!! Chị, rất thống khổ phải không? Việc này cũng không phải chỉ có một mình tôi làm. Đại trưởng lão nói, sau khi giải quyết cả nhà cô, sẽ cho tôi lên làm trưởng tộc. Chuyện tốt như vậy, sao tôi có thể từ chối? A, đúng rồi.” Độc Cô Thiên Lam vỗ vỗ trán, “Chị thân ái của tôi, tôi nghĩ cô nhất định muốn biết cha mẹ chết như thế nào. Anh rể tương lai của tôi đã đến thăm bọn họ, thuận tiện mua một ít hoa quả, bên trong có chứa Thiên phí tán. Cô biết không, anh rể mua đến, tôi gọt vỏ, cha mẹ không phòng bị chút nào. Nước mà cô và chị Như Yên uống cũng có Thiên phí tán nha!”

Thiên phí tán giống như Hóa công tán, nhưng so với Hóa công tán thì ngoan độc hơn. Chẳng những bị phế võ công, còn bị ăn mòn nội tạng, không có thuốc giải.

Độc Cô Thiên Diệp oán hận nhìn người đàn ông đang đến gần, đi đến bên cạnh Độc Cô Thiên Lam, tay cô nắm chặt, nghe hắn nói: “Cô quá mạnh mẽ. Không có người đàn ông nào thích người phụ nữ của mình mạnh mẽ hơn mình cả.”

“Ha ha... Ha ha...!!! Tốt cho một đôi cầu nam nữ. Các người nghĩ loại bỏ cha mẹ và tôi thì có thể khống chế Độc Cô gia hay sao? Cha mẹ đã sớm biết ý đồ của đại trưởng lão, nên đã sớm an bài. Nếu có chuyện không may xảy ra, quyền lợi của gia tộc sẽ giao cho bát đại trưởng lão khác, cho đến khi chọn ra được trưởng tộc khác. Thực ngại quá, giấc mộng của các

người thất bại rồi!” Độc Cô Thiên Diệp oán hận nói xong liền bỏ mặc bọn họ, xoay người nhìn Bách Lý Như Yên, tràn ngập áy náy, “Thực xin lỗi, gây phiền cho cậu rồi!”

Bách Lý Như Yên cười cười, nói: “Chúng ta là đồng đội. Mặc kệ là đi đến nơi nào, chúng ta cũng là “Hắc ám song sát”. Dù đến địa phủ, chúng ta cũng cùng nhau viết nên huyền thoại!”

“Được! Dù đi đến đâu, tớ nhất định sẽ đi tìm cậu!”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười, bởi vì đau đớn mà gương mặt xinh như hoa trắng bệch. Cả hai xoay người, dứt khoát nhảy xuống vách núi đen.

“Nhị tiểu thư, bây giờ phải làm sao?”

“Trở về đi! Bọn họ đã trúng Thiên phí tán, không có khả năng sống sót.” Độc Cô Thiên Lam liếc mắt về phía vách núi một cái. Đây là vách núi sâu vạn trượng, hơn nữa còn có Thiên phí tán, các nàng chắc chắn không còn đường sống.

Chị, về sau không có người, thế nhân sẽ chỉ còn biết đến phong thái của Độc Cô Thiên Lam này...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Huyền Nguyệt Đại Lục

Mặt trời ngã về tây, ánh chiều tà trải dài không dứt trên sơn mạch Miễn Miễn. Trong sơn mạch thỉnh thoảng có vài tiếng động vật khê hô. Thị trấn bên ngoài sơn mạch vẫn là kẻ đến người đi như trước.

Phía đông thị trấn là một tòa phủ đệ hoa lệ sừng sững ngạo nghễ, không một tiếng động biểu thị công khai địa vị của chủ nhân. Duy chỉ trong một sân viện hẻo lánh, căn phòng duy nhất lung lay như sắp đổ, trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ, miễn cưỡng cũng có một cái bàn gỗ cùng một ngăn tủ rách nát. Trong sân viện chỉ có một cây đại thụ, bóng dáng nho nhỏ nằm dưới tàn cây, hô hấp khó khăn cho thấy sinh mạng nàng đang bị đe dọa.

Đột nhiên, hai mắt đang nhắm chặt mở ra, ánh mắt quét qua bốn phía, lộ ra một tia nghi hoặc.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi dậy, thân thể trải qua tia chói sáng, muốn đưa tay nâng trán, lại đụng trúng vết thương đang chảy máu.

Độc Cô Thiên Diệp cố gắng dựa mình vào thân cây, thân mình suy yếu có sự chống đỡ liền cảm thấy tốt hơn nhiều. Nhắm mắt, nàng bắt đầu hồi tưởng mọi chuyện.

Nàng nhớ rõ đã cùng Như Yên nhảy xuống vách núi đen, sao lại có thể xuất hiện ở một chỗ như vậy? Tư tưởng vừa động, một đoạn hình ảnh như

ngựa chạy hiện lên trong đầu. Thật lâu sau, Độc Cô Thiên Diệp mới mở mắt, tiêu hóa hết những tin tức vừa hiện lên.

Không có gì ngoài một câu, nàng Tá thi hoàn hồn.

Trùng sinh thực không tệ, bất quá, tình huống mượn chủ thật không ổn nha!

Nơi này không phải thế kỷ 21 ở Trái đất, mà là một nơi có tên là Huyền Nguyệt Đại lục, cũng giống như là lấy cường giả làm chủ. Bất quá ở đây không giống với thế giới cổ võ ở Trái đất, sức mạnh ở đây dưới dạng huyền lực và kiếm khí. Người muốn tu hành huyền lực thân thể phải có nguồn huyền lực mới có thể tu luyện. Rất nhiều người trời sinh không có huyền lực, người có thể tu luyện huyền lực, trong một vạn người thì có một người. Cho nên rất nhiều người lựa chọn tu luyện kiếm khí, bởi vì yêu cầu tu luyện kiếm khí thấp hơn rất nhiều, chỉ cần có thể đả thông kinh mạch trong thân thể là có thể tu luyện.

Cấp bậc tu luyện huyền lực có: Huyền sĩ, Huyền sư, Đại huyền sư, Huyền vương, Huyền tông, Huyền hoàng, Huyền tôn, phân chia thành màu sắc: xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Mỗi cấp bậc lại chia thành chín cấp nhỏ. Huyền lực đại cấp bậc có dấu hiệu là huyền nguyệt, mỗi lần huyền lực tăng một bậc là tăng một huyền nguyệt. Mà dấu hiệu của cấp bậc nhỏ là huyền tinh. Khi có người sử dụng huyền lực sẽ hiện ra huyền nguyệt và huyền tinh, người khác có thể căn cứ màu sắc mà biết được cấp bậc của đối phương.

Cấp bậc tu luyện kiếm khí có: Kiếm sĩ, Kiếm sư, Đại kiếm sư, Kiếm vương, Kiếm tông, Kiếm hoàng, Kiếm tôn với màu sắc tương ứng xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Từng cấp bậc cũng chia thành chín cấp nhỏ. Dấu hiệu của cấp bậc kiếm khí là một thanh đao, dấu hiệu của cấp nhỏ là một thanh kiếm nhỏ.

Huyền lực có tính công kích ở cự ly xa, kiếm khí thì lại công kích ở cự ly gần. Hơn nữa, người tu luyện huyền lực đạt tới cấp Huyền sư là có thể lập khế ước với huyền thú, cho nên địa vị của Huyền sư cao hơn Kiếm sư.

Nghĩ đến huyền thú, trong mắt Độc Cô Thiên Diệp lại toát lên tia tò mò. Huyền thú trên Huyền Nguyệt Đại lục rất khác biệt so với động vật ở Trái đất. Bọn chúng trời sinh có tính công kích, tu luyện đến Linh thú sẽ mở ra linh trí, chỉ cần mở ra linh trí là có thể kết khế ước với Huyền sư. Huyền thú tu luyện đến bậc Thánh thú sẽ có thể nói chuyện như con người, còn có thể tự vệ, đến Siêu thần thú còn có thể biến lớn. Từng cấp bậc cũng chia thành chín cấp nhỏ. Linh thú cấp một có dấu hiệu là một viên ngọc hình tam giác, Linh thú cấp hai là hai viên ngọc hình tam giác, còn lại cứ suy ra. Thần thú cấp một thì có một viên ngọc hình ngũ giác, Siêu thần thú là ngọc lục giác. Trong đầu huyền thú có Ma tinh, Ma tinh cấp cho bọn chúng thần kinh trung khu, trước khi khế ước phải thuần hóa Ma tinh. Mặt khác, Ma tinh cũng có thể lấy luyện đan và luyện khí, cho nên lượng nhu cầu rất lớn. Lại vì huyền thú không dễ bắt nên Ma tinh có giá rất cao.

Sơn mạch Miễn Miễn chính là nơi cư trú của huyền thú. Rất nhiều người thích đến ngọn núi này du ngoạn, săn bắt huyền thú. Mà Kỳ Phong thành là một thị trấn nhỏ phụ cận sơn mạch, lại là thành thị cách sơn mạch Miễn Miễn gần nhất, cho nên kẻ đến người đi, thường xuyên đi ngang qua, rất phồn hoa.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Phễ Vật A Cửu

Trong Kỳ Phong thành, ngoại trừ Mạc gia, còn có Cửu gia, Lý gia, Quý gia, tứ đại gia tộc làm lung đoạn mạch kinh tế của Kỳ Phong thành.

Cửu gia, Lý gia, Quý gia đều là dân bản xứ, trải qua mấy trăm năm phát triển, chỉ có Mạc gia đứng đầu gia tộc là ngoại lai, hơn nữa, Mạc gia chính là một chi của Bản tộc Mạc gia.

Gia tộc Mạc gia ở quốc đô của Đế quốc Mạc Đồng Tư, đã có hơn một ngàn năm lịch sử. Bởi vì Mạc gia là gia tộc Huyền sư, cho nên địa vị ở Đế quốc Mạc Đồng Tư rất tôn quý. Mà cái gọi là gia tộc Huyền sư, chính là bởi vì huyết mạch trong tộc, đại bộ phận đều có nguồn huyền lực, có thể tu luyện. Người không thể tu luyện huyền lực, lại không thể luyện tập Kiếm khí có địa vị rất thấp, bị đuổi đến nơi xa xôi để tránh làm gia tộc mất mặt. Bất quá, người như vậy có vẻ rất ít.

Thực bất hạnh, người mà nàng mượn xác lại chính là phễ vật nổi tiếng trong gia tộc Mạc gia. Mẫu thân nàng từng là con gái nhỏ nhất của tộc trưởng tiền nhiệm, bởi vì thiên phú hơn người mà được hưởng ngàn vạn sủng ái. Thế nhưng, từ khi gặp được phụ thân lịch lãm, tư định chung thân, từ chối hôn sự do gia tộc an bài, trốn khỏi Mạc gia. Mấy năm sau, nàng mang Tiểu Thiên Diệp trở về gia tộc rồi lại mất tích. Phụ thân Độc Cô Dật Hiên, không rõ thân phận, không rõ tung tích. Mà Tiểu Thiên Diệp bởi vì sinh non, thân thể suy yếu, không có nguồn huyền lực, kinh mạch và kiếm

khí bị bế tắc, cũng không thể luyện tập kiếm khí. Vào lần kiểm nghiệm năm năm tuổi, nàng bị phán là thể chất phế vật, bị tộc trưởng vung tay ném vào Kỳ Phong thành, đến nay đã mười năm.

Trong Kỳ Phong thành, “đại danh” Độc Cô Thiên Diệp không ai không biết, không ai không nghe. Người có thể không biết tên thành chủ Kỳ Phong thành, nhưng người nhất định phải biết đại danh Độc Cô Thiên Diệp, cho nên, dù già trẻ lớn bé, tất cả đều gọi nàng là phế vật A Cửu.

Ở đây mười năm, Tiểu Thiên Diệp vẫn bị người ta khi dễ, vũ nhục. Thân là huyết mạch Mạc gia mà cuộc sống cơ bản cũng không được đảm bảo, rõ ràng đã 15 tuổi, lại nhìn giống như đứa trẻ 12, 13 tuổi, vàng vọt xanh xao, vừa nhìn đã biết dinh dưỡng không đầy đủ. Không chỉ như vậy, đệ tử Mạc gia thường xuyên đánh nàng, bởi vì nàng làm Mạc gia mất mặt. Lần này là con gái của Mạc ngũ gia Kỳ Phong thành, cũng chính là con gái của ngũ cửu cửu, Mạc Liên và Mạc Cúc chạy đến tiểu viện của nàng, đánh nàng trọng thương rồi rời đi, khiến cho Tiểu Thiên Diệp “hồn về vôi tiên”.

“Phế vật sao?” Độc Cô Thiên Diệp khinh bỉ, hai mắt nhú lại, khí thế bệ ngễ thiên hạ lộ ra, “Nếu ta đã nhập vào thân thể cô, vậy chúng ta cùng nhau sống thật tốt! Làm cho lũ người cười nhạo chúng ta mở rộng tầm mắt xem ai mới là cường giả ! Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của cô, tìm được cha mẹ cô, về sau, họ cũng là cha mẹ của ta.”

Thân thể Độc Cô Thiên Diệp khôi phục một chút khí lực, cố gắng trở về phòng. Bây giờ đã gần tối, khối thân thể này hiện tại quá yếu ớt, nàng không muốn mất luôn cái mạng vừa mới nhặt về.

- - - oOo - - -

Độc Cô Thiên Diệp nằm trên giường ba ngày, lúc đó chỉ có một người đến thăm nàng. Mạc Phong, 13 tuổi, là một đệ tử chi thứ, quần áo vải thô, làm người ta nhìn vào thực thụ thái. Hắn là người duy nhất không khi dễ

Độc Cô Thiên Diệp, cũng thường xuyên vụng trộm tiếp tế cho nàng. Nếu không có hản tiếp tế, phỏng chừng Tiểu Thiên Diệp đã sớm chết đói, sao có thể đợi đến lúc Độc Cô Thiên Diệp xuyên qua.

Có lẽ chuyện tỷ muội Mạc gia ấu đả với Độc Cô Thiên Diệp quá huyền não nên bị cấm cửa. Mấy ngày nay cũng không có người đến gây sự. Như vậy cũng thuận tiện cho Mạc Phong.

“Mạc Phong, ta có thể không uống cái này không?” Độc Cô Thiên Diệp chán ghét nhìn chén thuốc đen tuyền. Có trời mới biết nàng ghét nhất chính là uống chén thuốc đắng này.

Mạc Phong đem chén thuốc đặt vào trong tay Độc Cô Thiên Diệp: “Không được, cô bị thương nặng như vậy, không uống thuốc sao khỏe lên được? Đây là do ta trộm lên sơn mạch Miễn Miễn hái đó. Ta biết thuốc này rất đắng, nhưng chúng ta lại không có tiền. Nếu có, ta nhất định mua được đan dược, cô cũng không cần uống cái này.”

Nhìn vẻ mặt tự trách của Mạc Phong, Độc Cô Thiên Diệp không biết chống đỡ thế nào, ách, xem như là tiểu hài tử đi. Dù sao cũng là tốt cho vết thương, ánh mắt xụ xuống, tâm co lại, rồi rầm uống hết thuốc.

“Mạc Phong biết phân biệt thảo dược sao?” Độc Cô Thiên Diệp cầm chén đưa cho Mạc Phong, hỏi.

Mạc Phong dọn chén thuốc cùng bát cơm, cũng không ngẩng đầu lên, “Trước kia, có một lần bị bọn họ đánh bị thương, mời y sư, ta nhìn hản, kê thuốc như vậy, ta liền nhớ kĩ. Cô nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai ta lại đến.” Nói xong, hản chạy đến cạnh cửa, quay đầu nhìn trái nhìn phải, xác định không có người nào mới ôm rổ, mở cửa đi ra ngoài.

Mạc Phong đi rồi, Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nằm nghỉ. Mấy ngày nay, nàng luôn nhớ đến chuyện kiếp trước, nhớ đến cha mẹ đã chết, nhớ đến em gái và bạn trai phản bội. Điều này càng làm cho người lãnh tình

như nàng càng không dám dễ dàng tin tưởng vào người khác. Nhưng tiểu nam hài này, nhìn hắc ánh mắt sạch sẽ, yên lặng hành động, quan tâm, đã chiếm được lòng tin của nàng.

Lại nhớ đến Bách Lý Như Yên, không biết nàng có đến cùng thế giới với mình hay không.

“Mặc kệ cậu đang ở đâu, tớ cũng nhất định sẽ tìm được cậu. Như Yên, chờ tớ !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Đây Là Cái Gì?

Sau mấy ngày uống thuốc, Độc Cô Thiên Diệp đã tìm được niềm vui trong đau khổ. Mỗi lần uống thuốc, nàng nhất định muốn biết cái gì gọi là đan dược, để về sau khi bị thương cũng sẽ không lặp lại tình trạng đau khổ này nữa.

Mạc Phong nói cho Độc Cô Thiên Diệp biết, giống như bị ngoại thương, chỉ cần có đan dược phục hồi nhất phẩm, nhiều nhất là hai ngày, vết thương sẽ lành lặn như cũ. Hiệu quả của đan dược rất tốt, nhưng rất quý, bởi vì muốn trở thành một Luyện đan sư rất khó, Luyện đan sư luyện đan còn khó hơn.

Muốn trở thành Luyện đan sư, đầu tiên phải là Huyền sư, bởi vì luyện đan cũng cần có huyền lực. Tiếp theo, phải có tinh thần lực thật tốt. Phẩm chất đan dược càng cao, khi luyện chế cần có tinh thần lực không chế càng cao. Cuối cùng chính là thiên phú. Người không có thiên phú, không học tập một trăm năm cũng khó có thể trở thành Luyện đan sư.

Đan dược được chia thành 12 phẩm. 1 – 3 phẩm là sơ cấp, người luyện chế được đan dược sơ cấp được xưng là Luyện đan sư sơ cấp. 4 – 6 phẩm là trung cấp, 7 – 9 là cao cấp, 10 – 12 là tông cấp. Phần lớn Luyện đan sư ở Huyền Nguyệt đại lục đều là sơ cấp cùng trung cấp, Luyện đan sư cao cấp chỉ có một phần nhỏ, Luyện đan sư tông cấp càng ít ỏi hơn, một quốc gia không có đến mấy người.

Bởi vì Luyện đan sư rất ít, cho nên địa vị của luyện đan sư rất cao. Vì vậy, đại bộ phận các Luyện đan sư đều cao ngạo, rất ít người luyện đan cho người khác. Hơn nữa, những dược liệu, đan dược đều được gọi là phú quý đan, người bình thường căn bản không có tiền mua.

“Luyện đan a! Về sau có cơ hội cũng có thể học. Không có tiền thì cũng có thể bán đan dược kiếm tiền.” Độc Cô Thiên Diệp nghĩ thầm.

Người nào đó đang ra vẻ căn bản quên mất bản thân là một phế vật không thể tu luyện huyền lực.

Bị Mạc Phong ép uống thuốc nhiều ngày như vậy, thương thế của nàng cũng đã tốt hơn nhiều, cử động hai tay cùng hai chân sắp bị phế bỏ, nàng có cảm giác như được sống lại.

Rời giường, cầm lấy cái gương trên ngăn tủ, Độc Cô Thiên Diệp lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của mình. Hiện lên trong gương là khuôn mặt trái xoan, mắt thật to, cái mũi khéo léo, đôi môi hình cung duyên dáng, ngũ quan rất đẹp, chỉ là làn da vàng vọt làm mất đi vẻ tinh xảo. Nhìn thân thể khô gầy của chính mình, ai, toàn thân trên dưới đều thể hiện một tiểu nha đầu sinh dinh dưỡng a! Bất quá như vậy cũng tốt, nếu lúc trước không có thực lực, dung mạo xinh đẹp chính là một phiền toái lớn.

Trở lại giường, Độc Cô Thiên Diệp ngồi theo cách của kiếp trước, bắt đầu xem xét thân thể của mình. Khí tụ bị bế tắc, kinh mạch gầy yếu, thân thể này kém đến nỗi không thể kém hơn. Tiếp tục đi xuống, đi vào đan điền...

“Hả? Đây là cái gì?” Đan điền căn bản trống rỗng lại nổi lơ lửng một... ách, trứng gà?

Nàng tự tinh thần lực lại một chỗ, muốn nhìn thử quả trứng gà kia là cái gì. Hình dạng của nó giống như trứng gà, lại giống như ngọc trong suốt sang bóng, đựng phải tinh thần lực liền chậm rãi di chuyển.

Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận hồi tưởng lại một chút. Đan điền của nguyên chủ (chủ của thân xác) quả thật không có thứ này, vì vậy hẳn là theo linh hồn mình tiến vào. Nhưng trước kia nàng cũng không có thứ này nha!

“Chẳng lẽ là cái đó?”

Đột nhiên nàng nhớ lại, lúc nàng còn là linh hồn, mơ mơ màng màng, xuyên vào hư không, trước mặt có cái gì đó đang lơ lửng phát sáng, theo bản năng liền bắt lấy nó, sau đó liền mất ý thức. Lúc nàng tỉnh dậy thì đã thấy mình ở trong cơ thể của Tiểu Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp đung đung... ách, trứng gà này.

“Đây là vật phát sáng đó? Sao lại là một quả trứng gà? Chẳng lẽ thân thể mình biến thành gà mái? Không phải ảo như vậy chứ?”

“Lão tử không phải trứng gà, người mới là trứng gà ! Cả nhà người đều là trứng gà !” Ngay lúc mỡ nữ đang rối rắm suy nghĩ về trứng gà cùng gà mái, một âm thanh non nớt vang lên.

“Hả? Trứng gà còn biết nói sao?” Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc.

“Mẹ nó! Nói cho người biết, lão tử không phải trứng gà !” Mỗ đàn (đàn: quả trứng) nổi bão.

“Vậy người là cái gì? Sao lại giống như... ừm, trứng gà?”

“Lão tử là Hồn độn thiên châu! Từ khi thiên vẫn còn là một mảnh hồn độn, lão tử hấp thụ linh khí của trời đất, sinh thành linh trí. Hình dạng hồn độn là như thế này, lão tử hấp thụ tinh khí của nó, tự nhiên cũng biến thành bộ dáng này.” Mỗ đàn nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là vì hình dạng của nó đã bị chê cười rất nhiều lần.

“Vậy sao người ở trong cơ thể ta?”

“Hàng tỷ năm trước, Thần sáng thế tạo ra thập đại thần khí: Hiên Viên kiếm, Đông Hoàng cung, Bàn Cổ phủ, Luyện Yêu hồ, Hạo Thiên tháp, Phục Hy cầm, Thần Nông đỉnh, Không Động ấn, Côn Lôn kính và Nữ Oa thạch. Bởi vì chúng nó nghịch thiên qua mức, tự lại một chỗ sẽ khiến cho thiên địa hỗn loạn, ở lại nhân gian thì tạo nên tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), Thần sáng thế không muốn thần khí Ngài chế tạo bị phá hủy, cũng không muốn thế giới nằng vất vả tạo nên bị phá hủy, liền đem lão tử chia làm hai bộ phận, đem thần lực cả đời chia thập đại thần khí phong ấn vào hai thân thể chúng ta, sau đó liền ném chúng ta vào không gian vô tận. Ngai ném chúng ta vào hai không gian cách biệt nhau song song nhau, khiến chúng ta không thể gặp mặt. Lão tử lơ lửng ở không gian vô tận hàng tỷ năm, rốt cuộc cũng đợi được một người, cho nên liền mượn linh hồn của người để ra ngoài. Hiện tại, linh hồn của người đã cùng ta liên hệ với nhau, người cũng không thể ném ta về.” Mỗ đàn cười đáng khinh, vì biện pháp thoát thân mình nghĩ ra mà cao hứng.

“Hàng tỷ năm? Người nhất định rất cô đơn !” Độc Cô Thiên Diệp nghe tiếng cười của mỗ đàn, trong lòng có chút đau long cho tiểu tử luôn miệng xưng lão tử này. Cô đơn hàng tỷ năm, không phải ai cũng có thể chịu được, “Người yên tâm, ta sẽ không để cho người cô đơn một mình nữa.”

Tiếng cười của mỗ đàn im bật, khinh thường hừ hừ, bất quá lại xoay chuyển nhanh hơn.

“Bất quá, ta đến thế giới này lâu như vậy rồi, sao bây giờ người mới bắt đầu chuyển động?” Mỗ đàn lúc trước vẫn nằm yên không hề động tĩnh.

“Ta mang người ra khỏi không gian vô tận, hao phí tinh lực, linh hồn người nhập vào đây, ta liền ngủ say?”

“Là người mang ta đến thế giới này?”

“Đương nhiên, trừ ta ra, còn ai có bản lĩnh ra khỏi không gia vô tận? Ai có thể tìm cho người một thân thể thích hợp?” Mỗ dẫn nghêu ngao, giọng điệu đắc ý mười phần. Hắc hắc, trong trời đất bao la, chỉ có ta là lợi hại nhất.

Độc Cô Thiên Diệp không biết nên khóc hay nên cười nữa, lắc lắc mỗ dẫn, bất đắc dĩ nói: “Vậy thì người cũng nên tìm thân thể tốt một chút. Thân thể này không có nguồn huyền lực, không thể tu luyện !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Bắt Đầu Tu Luyện

Độc Cô Thiên Diệp vừa nói xong liền nhận được ánh mắt xem thường của mỡ đàn. Ách, không nên coi mỡ đàn không có mặt, không có mắt, không thấy vẻ mặt xem thường của nó, Độc Cô Thiên Diệp chính là cảm nhận được sự xem thường của nó.

“Có lão tử ở đây, còn muốn có nguồn huyền lực gì gì đó sao, người cho rằng ta bất tài à?” Mỡ đàn cực kì khinh bỉ chỉ số thông minh của người nào đó.

“Ý của người là ta có thể tu luyện?”

“Đương nhiên! Ta là Hỗn độn thiên châu, hấp thu huyền lực so với nguồn gì đó còn nhanh hơn. Hừ, mấy thứ này nọ mà cũng muốn so với ta sao? Còn nữa, ta có linh thức! Lúc trước còn có vô số người muốn giành lấy ta mà hoa rơi máu chảy. Cũng chỉ có người là may mắn thôi !” Mỡ đàn lại bắt đầu tự ki.

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ mũi. Được rồi, lại bị mắng, trong long nghĩ thầm: ‘Người cũng chỉ là một quả trứng giúp người ta tu luyện thôi! Người tự cao cái gì?’

“Bất quá căn cơ của thân thể này quả thật kém đến cực điểm, ý tưởng cải thiện thể chất của người, ta thấy không ăn thua gì !”

“Cái này nói sau đi ! Như vậy, trong thân thể người phong ấn thần khí nào?”

“Hiên Viên kiếm, Thần Nông đỉnh, Phục hy cầm. Luyện Yêu hồ, còn có Không Động ấn. Trải qua hàng tỷ năm, phong ấn cũng không còn mạnh như trước kia nữa. Hơn nữa, trình độ phong ấn từng thần khí cũng không giống nhau. Bởi vì ta đã nhận người làm chủ nhân, thần khí bị phong ấn trong cơ thể ta cũng đã nhận người làm chủ nhân. Đợi đến khi người tu luyện đến trình độ nhất định, phong ấn tự nhiên cũng sẽ được giải trừ.” Thanh âm mỗi lần càng ngày càng yếu, giống như không còn tinh thần.

“Còn có một vấn đề nữa. Thần khí thượng cổ tuy rằng tồn tại vĩnh cửu, nhưng đã trải qua hàng tỷ năm, tại sao chúng lại bị phong ấn lâu như vậy?”

“Thần sáng thế tạo ra rất nhiều thế giới, thời gian trong từng thế giới cũng không giống nhau, thế giới trước kia của người có thời gian thông thả nhất. Lịch sử của các người chỉ có mấy ngàn vạn năm, nhưng ở thế giới khác thì lịch sử lâu hơn. Không gian vô tận có thời gian trôi qua nhanh nhất, cho nên đã trải qua hàng tỷ năm. Tinh lực của ta còn chưa khôi phục, chưa thể giúp người hấp thu huyền lực. Nhưng người tu luyện huyền lực lại có thể giúp ta khôi phục tinh lực. Tự mình người tu luyện đi, ta phải nghỉ ngơi.” Nói xong, mỗi lần không chuyển động nữa.

Nhìn Đản Đản yên lặng lơ lửng, Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi tinh thần lực, nhớ lại truyền thuyết thần khí thượng cổ kia.

Hiên Viên kiếm, cổ kiếm ngàn năm màu hoàng kim, trong truyền thuyết, là thanh thần kiếm có một không hai mà chư thần Thiên giới ban cho Hiên Viên Hoàng để đánh bại Xi Vưu. Đây là thanh thần kiếm ẩn chứa sức mạnh vô biên, trấn yêu trừ ma, là thần khí có sức mạnh lớn nhất trong Thập đại thần khí.

Thần Nông đỉnh, thuộc về Thần Nông gia thượng cổ, đã được dùng để luyện chế trăm ngàn loại đan dược, cũng là trụ cột y học cho hậu thế. Thần Nông ngày xưa là cổ đỉnh luyện chế trăm loại thảo dược, tích tụ vô số linh dược khí hơn ngàn năm, nghe nói có thể luyện ra thần dược có một không hai mà chư thần Thiên giới cũng không dễ dàng luyện chế được, cũng che dấu một sức mạnh thần bí.

Phục hy cầm, là nhạc khí lấy ngọc thạch cùng thiên ti tạo thành, phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ. Tiếng đàn có thể khiến người nghe an tĩnh hòa nhã, nghe nói có sức chi phối vạn vật.

Luyện Yêu hồ có sức mạnh không thể tưởng được. Nghe nói có thể tạo ra hết thủy vạn vật, cũng có sức mạnh hủy hoại kinh người. Bên trong có không gian kì dị, không gia to lớn đến nỗi có thể thôn gom trời đất vào bên trong nó.

Không Động ấn, là thần khí thủ hộ Long tộc trên biển, phía trên có khắc tướng mạo hoàng đế năm hướng, có long ngọc vây quanh. Tương truyền, có được Không Động ấn có thể có được thiên hạ, cũng có truyền thuyết nó có thể khiến con người bất lão bất tử. Từ xưa đã có nhiều người đi tìm Không Động ấn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể tay không trở về.

Tuy rằng đây chỉ là truyền thuyết, cũng có một chút là thật, mỗi thần khí đều chứa đựng một sức mạnh thần bí.

Tiêu hóa thông tin mà Đan Đan cung cấp, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu thử cảm giác huyền lực xung quanh. Lúc bắt đầu thì có chút khó khăn, không làm đúng phương pháp, về sau thì lại quen thuộc, có thể cảm giác được chúng nó. Nàng bắt đầu dẫn dắt huyền lực vào thân thể, đi vào kinh mạch, cuối cùng chảy vào đa điền, tụ tập xung quanh Đan Đan.

Cảm giác, dẫn dắt, Độc Cô Thiên Diệp tu luyện không biết mệt mỏi. Đến sáng hôm sau, nàng rời khỏi trạng thái tu luyện, trong đan điền đã tụ

tập không ít huyền lực, Đản Đản cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động. Mà nàng cũng đã đột phá thành Huyền sĩ nhất cấp.

Một đêm không ngủ, tinh thần Độc Cô Thiên Diệp rất tốt. Nàng chạy trong sân một vòng, tập Thái Cực quyền hai lần, lại luyện tập một tích động tác rèn luyện cơ thể căn bản. thân thể này thật sự quá kém, không rèn luyện là không được a!

Cứ như vậy, ban ngày, Độc Cô Thiên Diệp rèn luyện thân thể, buổi tối lại tu luyện huyền lực, thân thể gầy yếu bắt đầu chuyển biến, ngay cả sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn.

Thân thể được rèn luyện không tệ lắm, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu tu luyện võ công kiếp trước. không thể tu luyện kiếm khí, nàng cũng còn có võ công, không phải sao? Vô tướng thần công, thần công chí bảo của giới cổ võ, chủ yếu là tu luyện nội công, chia làm 9 tầng. Tầng 1 – 7, lực công kích có thể ngang bằng với Kiếm sĩ đến Kiếm tôn. Kiếp trước, nàng chỉ tu luyện đến tầng thứ tư, cũng đã là cao thủ trong giới cổ võ. Lúc trước, Độc Cô Thiên Lam vì điều này mà ghi hận trong lòng?

Bộ pháp Phiêu Miểu là loại võ công hỗ trợ cho Vô tướng thần công, thông qua quy luật chuyển động, đề cao tốc độ bản thân, cũng được chia làm 9 tầng. Mỗi một tầng, tốc độ càng tăng cao.

Sáng nay, Độc Cô Thiên Diệp ở trong sân luyện tập bộ pháp Phiêu Miểu. Vừa bắt đầu luyện thấy Mạc Phong vội vàng chạy vào, thở hồng hộc nói: “A Cửu, cô mau trốn đi ! Lục tiểu thư và Thất tiểu thư bị phạt cấm túc đã hết, đang chạy đến đây đó.”

“Nga? Đã xong? Nhanh như vậy sao!” Độc Cô Thiên Diệp xoa xoa lớp mồ hôi trên trán, không cho là đúng nói.

“Cửu tiểu thư của ta, cô mau trốn đi ! Các nàng vì cô mà bị cấm túc, chắc chắn là tìm cô gây chuyện.” Mạc Phong gấp gáp muốn chết, lôi kéo

nàng đi. Hẳn chỉ là một đệ tử chi thứ mà thôi, không thể đối kháng với huyết mạch trực hệ.

“Trốn?” Độc Cô Thiên Diệp kéo tay Mạc Phong đang tóm lấy nàng, “Sau này, Độc Cô Thiên Diệp ta cũng sẽ không phải người không cốt khí cụp đuôi chạy trốn như vậy. Hơn nữa, có một số việc, không phải chỉ có thể trốn là được, cần phải giải quyết rõ ràng.”

Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt lời, cửa sân “ba” một tiếng bị đá văng ra. Hai bóng dáng xuất hiện, một váy dài màu trắng, một váy áo rực rỡ, phía sau còn kéo theo một đám thiếu niên hơn mười tuổi.

Nhìn đám người xuất hiện, long bàn tay của Mạc Phong đã thấm ướt mồ hôi.

Độc Cô Thiên Diệp nhẹ nhàng vỗ vào tay hắn, ý bảo hắn đừng nóng vội.

“Phế vật, người mau ra đây cho ta!” Một tiếng quát tháo từ trong miệng nữ nhân mặc y phục rực rỡ thoát ra, không cần nghĩ, đây thất biểu tỷ kiêu ngạo của nàng, Mạc Cúc.

Mạc Cúc tức giận nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Các nàng không phải chỉ đánh phế vật này một chút thôi sao, phụ thân lại phạt cấm túc tỷ muội họ?!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tìm Ta? Muốn Chết!

Một đám người bước vào sân, liền thấy Mạc Phong đang lo lắng đứng cạnh Độc Cô Thiên Diệp nhàn nhả.

Nhìn bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp nhàn hạ, Mạc Cúc càng thêm tức giận: “Phế vật người, chỉ đánh người một chút, mà phụ thân lại cấm túc bọn ta! Hiện tại, nhìn thấy bọn ta lại nhàn nhả như vậy ! Người muốn bị đánh !” Nói xong, liền bắt tay lấy roi quất về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Mạc Phong cầm tay Độc Cô Thiên Diệp, kéo nàng sang một bên tránh đường roi đang đánh tới.

“Thất tiểu thư, Cửu tiểu thư cũng là huyết mạch trực hệ, các người không thể làm như vậy !”

“Cửu tiểu thư? Phế vật này đã đánh mất mặt mũi của toàn bộ gia tộc, cô ta còn có thể làm gì? Mạc Phong, người chỉ là một huyền sĩ chi thứ mà thôi, người còn muốn giúp cô ta? Cút ngay!” Dứt lời, nàng lại vung roi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn liền biết, lần này Mạc Cúc dùng hết toàn lực, Mạc Phong không có khả năng tránh thoát. Nàng làm bộ như sợ hãi lùi về sau, vận hành bộ pháp Phiêu Miểu, lôi Mạc Phong tránh khỏi công kích.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục né tránh, vẻ mặt Mạc Cúc vằn vẹo khó coi, càng không ngừng vung roi, miệng không ngừng mắng: “Phế

vật người, hại bọn ta ra ngoài bị cười nhạo ! Người là dạ chúng có cha sinh không có mẹ dạy, người cũng là tiện nhân không kém gì mẫu thân người, chỉ biết làm gia tộc mất mặt...”

Độc Cô Thiên Diệp lắc mình một chút, nắm lấy sợi roi, ngay cả Mạc Cúc đang mắng cũng quên mất. không chỉ riêng nàng kinh ngạc, những người khác cũng không rõ vì sao, người đang né tránh không ngừng lại nắm lấy sợi roi.

“Người muốn chết ! Dám mắng một câu nữa thử xem !” Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nhìn người đối diện.

“Ta... ta...” Mạc Cúc bị ánh mắt lạnh băng của Độc Cô Thiên Diệp dọa sợ đến mức không dám nói ra lời. Người luôn luôn khúm núm mà lại có ánh mắt đáng sợ như vậy, sát khí trong mắt so với lính đánh thuê còn dọa nười hơn.

“Cửu tiểu thư, cô sao rồi?” Mạc Phong lúc đầu bị Độc Cô Thiên Diệp đẩy ra, hiện tại thấy nàng nắm lấy sợi roi của Mạc Cúc, liền chạy đến hỏi.

Lời nói của Mạc Phong làm Mạc Cúc thức tỉnh. Ánh mắt của nàng dọa người như vậy, nhưng nàng cũng chỉ là phế vật mà thôi.

“Ta chỉ là nói đúng sự thật. Mẫu thân người ngay cả trượng phu mình cũng không biết là ai mà cũng bỏ trốn theo người ta. Mà phế vật người, ta không hiểu vì sao đại bá không đuổi người đi, lại ném người đến Kỳ Phong thành này, làm gia tộc mất mặt, làm hại bọn ta ra đường cũng bị người khác chế nhạo.”

“Phế vật? Nếu phế vật ta đánh thắng người, vậy thì như thế nào?”

“Ha ha...” Tất cả mọi người đều cười thành tiếng, giống như nghe được một câu chuyện buồn cười.

“Hừ, nếu người đánh thắng ta, về sau bọn ta sẽ không tìm người gây chuyện nữa. Nhưng nếu người thua ta, vậy thì phải vĩnh viễn cắt khỏi Mạc gia!”

“Hảo.”

Độc Cô Thiên Diệp thả roi của Mạc Cúc ra, lại bị Mạc Phong kéo sang một bên: “Sao cô lại có thể đáp ứng cô ta? Cô ta tuy rằng chỉ hơn cô một tuổi, nhưng hiện tại đã là Huyền sĩ cửu cấp, sao cô có thể đánh thắng cô ta?”

“Huyền sĩ cửu cấp? Vậy cô ta vẫn chưa kết khế ước với huyền thú? Vậy thì không sao. Mạc Phong, đã đi theo ta, thì phải tin tưởng ta, biết không?” Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Mạc Phong một cái, sâu trong ánh mắt tràn ngập vẻ tự tin.

Loại tự tin này làm cho Mạc Phong yên tâm, một âm thanh trong long hãn phát ra, tin tưởng nàng, nhất định nàng sẽ thắng. Mạc Phong lui sang một bên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn vẻ mặt tự tin của Mạc Cúc: “Nhớ kỹ lời người vừa nói.”

Nói xong, Độc Cô Thiên Diệp vận hành bộ pháp Phiêu Miểu, tránh đi huyền lực màu đỏ của Mạc Cúc phát ra, xoay người liền xuất hiện sau lưng Mạc Cúc, nháy mắt liền rút đi sợi voi vắt bên hông nàng, hai tay giao nhau, sợi roi liền nằm trên cổ nàng. Chỉ cần dùng một chút lực là có thể lấy đi tánh mạng của đối thủ.

Một chiêu... đã thắng?

Tất cả mọi người đều ngẩng ngấn cả người. Không dùng huyền lực, cũng không sử dụng kiếm khí, Độc Cô Thiên Diệp cũng đánh thắng được Mạc Cúc Huyền sĩ cửu cấp.

“Thế nào, còn muốn tiếp tục?” Ngữ khí lạnh như băng từ phía sau truyền đến, Mạc Cúc dường như sợ tới mức ngã xuống đất.

“Đủ rồi, cô thẳng.” Mạc Liên đứng một bên nhìn bộ dáng hiện tại của muội muội, biết nàng bị dọa, mở miệng nói. Nàng bước đến đỡ Mạc Cúc, nói: “Cô thẳng, về sau, không ai được bước vào sân này, cũng không được nhắc đến hai chữ phế vật.”

Mạc Liên nói xong, nhìn Độc Cô Thiên Diệp thật sâu, liền mang theo đám người kia rời đi. Có một số việc, có lẽ nên nói cho phụ thân biết.

Nhìn các nàng rời đi, Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Mạc Phong, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hắn, quơ tay trước mặt hắn: “Này, hoàn hồn.”

Mạc Phong lấy lại tinh thần, nhìn Độc Cô Thiên Diệp trước mặt, trên mặt như nở hoa: “Cửu tiểu thư, cô lợi hại quá ! Cô sử dụng kỹ năng gì, thật là lợi hại a!”

Độc Cô Thiên Diệp cốc đầu Mạc Phong, nói: “Cái gì mà Cửu tiểu thư, không dám gọi ta là A Cửu?”

Mạc Phong xoa gáy, “Hắc hắc” một tiếng, nói: “Trước kia là vậy, nhưng cũng là quá khứ. Cửu tiểu thư hiện tại lợi hại như vậy, ta sao lại có thể gọi cô là A Cửu?”

“Hừ, làm trò. Trước kia thế nào, thì về sau cũng như vậy. Bây giờ ta mệt mỏi, muốn về phòng, ngươi cứ tự nhiên.” Nói xong, nàng cũng không quay đầu mà bước về phòng, “Đúng rồi, cơm trưa ta muốn ăn chân gà hầm.”

Sau khi vào phòng, Độc Cô Thiên Diệp rót cho mình một chén nước, cầm trên tay nhưng không uống. Nàng suy nghĩ về ánh mắt của Mạc Liên khi rời đi, ánh mắt tò mò. Hơn nữa, tuy rằng lần nào Mạc Liên cũng đi

cùng Mạc Cúc, nhưng hình như vẫn chưa từng đánh mắng nàng, cũng không ki dễ nàng, càng không giống như Mạc Cúc. Khi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, ánh mắt của nàng cũng không phải là khinh bỉ.

Càng nghĩ càng không tìm ra nguyên nhân, nàng không nghĩ nữa. Có một số việc, đến lúc cần biết thì tự nhiên sẽ biết, bây giờ có nghĩ cũng vô dụng.

Nhưng thật ra, lời nói của Mạc Cúc hôm nay làm nàng nhớ đến phụ thân. Ở Đế quốc Mạc Đồng Tư hình như chưa từng nghe qua họ Độc Cô, thậm chí họ kếp cũng rất ít. Nhưng trong trí nhớ mơ hồ của nàng, phụ thân cũng không phải xuất thân từ một gia tộc nhỏ gì. Chẳng lẽ phụ thân không phải là người của Đế quốc Mạc Đồng Tư?

Nhắc đến phụ thân, đột nhiên nàng nhớ đến cái rương Tiểu Thiên Diệp giấu dưới gầm giường. Trong rương còn một ít đồ gì đó mà mẫu thân để lại, còn có một cái nhẫn nghe nói là của phụ thân để lại. Độc Cô Thiên Diệp lấy nhẫn ra, cẩn thận đặt trong lòng bàn tay. Cái nhẫn thoát nhìn rất bình thường, chỉ là một ít hoa văn đơn giản. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện, hoa văn được người thợ khắc rất khéo, mỗi một cánh hoa đều rất tinh xảo, toàn bộ cái nhẫn đều mang đầy hơi thở cổ xưa.

Bởi vì trước kia Tiểu Thiên Diệp không thể tu luyện, nên cũng không chú ý đến cái nhẫn này. Độc Cô Thiên Diệp cắt ngón tay giữa, nhỏ một giọt máu lên nhẫn, trong nháy mắt liền bị hút vào, sau đó chiếc nhẫn tự động đeo vào ngón tay bên phải, còn căn cứ độ lớn nhỏ của ngón tay mà điều chỉnh.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩn người, sau đó hoàn hồn, thử đem tinh thần lực tiến vào trong nhẫn, không có bất cứ trở ngại nào. Giống như dự đoán của Độc Cô Thiên Diệp, đây quả nhiên là nhẫn không gian. Lọt vào tầm mắt nàng là từng cánh cửa ngăn cách ra nhiều phòng. Bên trong một căn phòng tất cả đều là đan dược, phẩm chất thấp nhất cũng là tứ phẩm. Còn

một phòng thì có một cái đỉnh, còn có sách luyện đan, rất nhiều phương pháp luyện chế đan dược, cùng vô số thảo dược tốt được sắp xếp thành hàng. Một phòng thì toàn là vũ khí, thậm chí còn có cả linh khí. Một phòng thì có ma tinh ảo thú, phần lớn đều là Linh thú, cũng có Thánh thú, thậm chí còn có mấy ma tinh Thần thú. Một phòng thì toàn là tiền bạc, kim tệ, còn có cả tử tệ.

Ở thế giới này, tiêu chuẩn của tiền là: 1 tinh tệ = 100 tử tệ = 10000 kim tệ = 1000000 tiền bạc 10000000000 tiền đồng. Một người bình thường có 1 kim tệ cũng có thể sống trong một năm.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn sơ một chút cũng thấy ít nhất có mấy chục vạn kim tệ.

Người ngây ngốc cái gì, có muốn có nhiều tiền như vậy không?!

Nếu sớm biết có nhiều tiền như vậy, Tiểu Thiên Diệp sao lại lớn lên thành một người thiếu dinh dưỡng như vậy nha!?

Nhấn không gian bình thường cho dù lớn nhất cũng chỉ có 200 thước vuông, nhưng ở đây hình như không có điểm dừng, toàn bộ đều là cửa vào. Ngay lúc nàng muốn rời đi, nàng nhìn thấy một bức thư trong một căn phòng.

Nàng mở thư ra, chữ viết tiêu sái phiêu dật ánh vào trong mắt:

“Thiên Diệp, con gái của ta,

Tha thứ cho phụ thân vì không thể làm bạn với con khi con trưởng thành. Ta không biết còn có thể làm bạn với con bao lâu, chỉ có thể chuẩn bị tốt mọi thứ, hy vọng sau khi ta rời đi, con cũng có thể lớn lên trong một hoàn cảnh tốt. Mặc kệ phụ thân đang ở đâu, con cũng phải hiểu, phụ thân yêu con.

Phụ thân Dật Hiên.”

Phong thơ tuy ngắn, lại chứa đựng tình thương của cha thật sâu, làm cho Độc Cô Thiên Diệp cảm động không thôi.

Cha, con nhất định sẽ tìm được cha và mẹ. Còn có Bách Lý Như Yên, các người nhất định phải chờ ta!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Trận Chiến Mở Màn

Từ khi đọc được bức thư cha để lại, Độc Cô Thiên Diệp càng thêm cố gắng luyện tập. Nàng thấy được cha mẹ rời đi là bất đắc dĩ, nàng phải nâng cao thực lực, đi tìm họ.

Nửa tháng sau, bóng tối bao trùm lấy tiểu viện.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi khoanh chân trên giường, dẫn huyền lực vào thân thể, dần dần cảm nhận được huyền lực đang muốn phóng thích, lại bị một vách tường vây lấy. nàng tụ huyền lực lại một chỗ, đánh vào vách tường, trên tường xuất hiện một vết nứt nhỏ. Thấy vậy, Độc Cô Thiên Diệp không ngừng nỗ lực, tiếp tục đánh thêm vài lần. Lần cuối cùng, vách tường trở ngại bị nổ tung, huyền lực la ra ngoài, chạy một vòng trong kinh mạch rồi chạy tới đan điền, tụ tập xung quanh Đan Đản. Huyền lực trong trời đất như có chất xúc tác, mạnh mẽ chạy vào cơ thể nàng.

Dưới chân xuất hiện hào quang bốn màu, hiện ra 5 viên ngọc nhỏ, bên cạnh lại xuất hiện thêm một viên ngọc, hào quang chợt lóe rồi chậm rãi biến mất.

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, thở phào một hơi.

Huyền sĩ lục cấp! Nàng không biết tốc độ tu luyện của người khác như thế nào, nhưng nhìn Mạc Cúc 16 tuổi mà mới là Huyền sĩ cửu cấp, lại nghĩ tới nàng tu luyện hai tháng đã đạt tới Huyền sĩ lục cấp, hẳn là rất nhanh.

Nhưng dưới tình huống kinh mạch trong cơ thể nàng vẫn yếu ớt như vậy, Đan Đan không hổ là bảo vật tu luyện, tốc độ hấp thu huyền lực cũng không phải bình thường.

Khi bắt đầu tu luyện, nàng phát hiện, có lẽ do Đan Đan, nàng có thể che dấu huyền lực, khiến người khác không biết nàng có thể tu luyện huyền lực, cũng không biết nàng tu luyện đến cấp bậc nào.

Hiện tại, huyền cấp đã đạt tới Huyền sĩ lục cấp, Vô tướng thần công và bộ pháp Phiêu Miểu cũng đã luyện đến tầng thứ hai.

Dựa theo kinh nghiệm kiếp trước, tốc độ tu luyện quá nhanh cũng có thể khiến căn cơ không vững. Hiện tại, trừ bỏ Mạc Phong, không có ai đến phòng của nàng, cho dù nàng rời đi vài ngày chắc cũng không ai phát hiện.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp để lại tờ giấy cho Mạc Phong biết nàng sẽ rời đi vài ngày, rồi nhảy ra từ một bức tường hẻo lánh.

Đến đường lớn, Độc Cô Thiên Diệp thấy rất tốt. Đến thế giới này hai tháng, đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi tiểu viện.

Hai bên đường có kiến trúc cổ phương Đông, cũng có kiến trúc mang phong cách phương Tây, có cửa hàng vũ khí, tiệm thức ăn, cửa hàng quần áo. Tuy rằng thời gian vẫn còn sớm, nhưng trên đường đã có rất nhiều người qua lại. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, tốp năm tốp ba tụ lại chỉ trỏ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ một chút rồi không để ý nữa, nàng không có nhiều thời gian lãng phí vào việc này. Nhìn thấy một tiệm may y phục, nàng bước vào.

Ông chủ đứng trong quầy tính tiền, ngẩng đầu chuẩn bị chào đón, vừa thấy người vào là phẩy vật A Cửu, tươi cười lập tức cứng lại: “Người tới đây làm gì? Đi nhanh đi! Mới sáng sớm, đừng mang xui xẻo đến đây. Thật là xui xẻo !”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn một cái, nói: “Các người mở cửa không phải là để buôn bán sao? Sao lại đuổi khách hàng ra ngoài?”

“Người có tiền mới là khách, phế vật người có tiền sao?” Ông chủ khinh thường nhìn nàng.

Lười tốn nước bọt, Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn y phục trong tiệm, ném một kim tệ trên quầy: “Mang một bộ y phục nam màu đen theo kích cỡ của ta.” Nói xong, không thèm nhìn phản ứng của ông chủ, nàng cầm một bộ y phục đi vào phòng thay.

Thay quần áo xong, cột sơ mái tóc thành kiểu nam tử, trong gương lập tức xuất hiện một nam tử tuấn tú môi hồng răng trắng. Trải qua hai tháng rèn luyện, sắc mặt nàng không còn vàng như ánh nến nữa. Nhưng cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nàng chếp chếp miệng. Sân bay nha, giả nam tử nữ không cần tốn nhiều công sức !

Nàng bước ra liền thấy y phục đã được chuẩn bị tốt, vung tay lên, cất vào nhẫn không gia.

Lúc gần đi, ông chủ còn mỉm cười với nàng: “Hoan nghênh lần sau lại tới !”

Ra khỏi tiệm may y phục, Độc Cô Thiên Diệp lại mua thêm một ít thức ăn. Bên trong nhẫn không gian không có không khí, không có thời gian, bỏ vật nóng vào, lúc lấy ra vẫn còn nóng hằm hập.

Sau đó, nàng chọn con đường hẻo lánh ra khỏi thành, đi về phía sơn mạch Miễn Miễn.

Sơn mạch Miễn Miễn là sơn mạch lớn nhất Đế quốc Mạc Đồng Tư, kéo dài qua toàn bộ phía nam của Mạc Đồng Tư. Toàn bộ sơn mạch chia làm ngoại vi, trung vi, nội vi và vùng trung tâm. Trên núi có vô số huyền thú và thảo dược. Huyền thú ở vùng ngoại vi phần lớn là động vật và linh

thú chưa mở ra linh trí, vùng trung vi có nhiều thánh thú, bên trong nội vi là nơi của trú của thần thú. Không có ai đi vào vùng trung tâm nên không ai biết ở đó như thế nào. Mọi người đi săn cũng chỉ ở ngoại vi cùng trung vi, người có nhiệm vụ mới có thể đi vào vùng nội vi.

Độc Cô Thiên Diệp đi tới rừng cây, tay phải cầm một chủy thủ lấy ra từ nhẫn không gian, chuôi đao mạ vàng óng ánh, lưỡi đao mỏng như cánh ve. Nàng chọn nó là vì nhìn nó rất sắc bén, còn về phẩm chất của vũ khí, thứ lỗi cho nàng, nàng cũng không biết.

Rào rào rào rào.....

Độc Cô Thiên Diệp dừng bước, nhìn lùm cây trước mắt.

Rào rào rào rào.....

Bỗng dưng, Độc Cô Thiên Diệp nhảy về phía bên trái. Nơi nàng vừa đứng bị nọc độc ăn mòn thành một cái động lớn.

Thu hồi chủy thủ, hai tay ngưng tụ huyền lực đánh về phía lùm cây. Một con rắn độc khổng lồ dài mười thước xuất hiện trước lùm cây, vảy rắn màu bạc, đuôi chuông vung lên phát ra tiếng.

Linh thú rắn đuôi chuông cấp ba! Linh thú sơ cấp, lực công kích tương đương với Huyền sĩ đỉnh (đỉnh: cao nhất). Hiện tại, đối với nàng, đây là một khiêu chiến không nhỏ.

Một người một rắn giằng co một lúc, sau đó con rắn phát ra công kích đầu tiên, cái đuôi vung về phía Độc Cô Thiên Diệp, tạo nên một vùng đầy bụi. Độc Cô Thiên Diệp vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu lùi về sau, đồng thời phát ra huyền lực ném về phía rắn đuôi chuông, cái đuôi bị huyền lực đánh trúng.

Không dừng lại ở đó, Độc Cô Thiên Diệp liền đánh vào nơi bảy tấc của con rắn. Đầu rắn đuôi chuông uốn éo, phun ra nọc độc hướng về phía Độc Cô Thiên Diệp, khiến nàng đổi hướng, nhảy tránh sang một bên.

Nọc độc con rắn phun đến liên tiếp, Độc Cô Thiên Diệp càng không ngừng né tránh, vận hành tận cùng bộ pháp Phiêu Miểu tầng hai, vừa tránh nọc độc của con rắn, vừa ngưng tụ huyền lực đánh vào nơi bảy tấc của nó.

Nhìn thấy nàng không ngừng né tránh, rắn đuôi chuông phun nọc độc vào bên trái Độc Cô Thiên Diệp, đuôi rắn lại đánh vào bên phải nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nhất thời không tránh được, bị đuôi rắn đánh trúng, bị văng ra ngoài, ngã xuống đất, một ngụm máu tanh ngọt phun ra từ yết hầu.

Đuôi rắn được dịp đánh tới, Độc Cô Thiên Diệp lăn một vòng trên đất, né tránh thành công.

Đứng lên, phun ra một ngụm máu, ý niệm vừa động, chủ thụ xuất hiện trên tay phải. Tay trái ngưng tụ huyền lực, đánh vào con mắt của rắn đuôi chuông. Vì né tránh, con rắn nghiêng đầu qua bên trái. Nhân cơ hội này, Độc Cô Thiên Diệp đi về phía sau con rắn, nhảy lên trên, vận dụng Vô tướng thần công, vung chủ thụ chém mạnh vào chỗ bảy tấc của nó. Rắn đuôi chuông đau đớn, thân thể loạng choạng trong không trung, Độc Cô Thiên Diệp lại bị đánh văng ra ngoài.

Hai chân vừa tiếp đất, nàng ngẩng đầu, nhìn con rắn đuôi chuông mất dần hô hấp, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Không hề giữ hình tượng, nàng ngồi xổm xuống, thở hổn hển. Cảm nhận được huyền lực trong đan điền rỗng tuếch, Độc Cô Thiên Diệp liền biết, Huyền sĩ lục cấp, thật sự không đủ !

Sauk hi nghỉ ngơi khá tốt, dcts đi đến bên cạnh con rắn, rút chủy thủ ra. Nhìn chủy thủ không dính máu, nàng vừa long gật đầu. Quả nhiên là đao tốt. Da rắn cứng như vậy, nó lại dễ dàng chém vào lại không hề dính một giọt máu.

Đứng trước đầu rắn, mỗ ra lấy ma tinh, vung tay lên, xác rắn liền bị thu vào nhãn không gian.

Muốn ăn ta? Hừ hừ, tỷ tỷ đây lột da ngươi, nấu canh rắn !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Hư Ảo Giả Dối

Mấy ngày tiếp theo, Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn ở vùng ngoại vi của sơn mạch Miễn Miễn, tìm đánh linh thú. Sau vài ngày, huyền lực của nàng cũng đã được củng cố thêm, Vô tướng thần công cùng bộ pháp Phiêu Miểu cũng tiến bộ không ít. Xem ra, luyện tập ở đây quả nhiên là một quyết định không sai.

Hôm nay, Độc Cô Thiên Diệp ở bờ sông rửa sạch miệng vết thương. Vừa rồi, nàng chiến đấu với một linh thú cấp năm. Lực công kích cùng phòng ngự của đối phương không tệ, thật vất vả mới giết được nó, mà chính nàng cũng bị thương.

Băng bó vết thương thật tốt, Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên phát hiện bên bờ sông có một loại thực vật cao khoảng 20 – 40 ly. Thân ngoài bóng loáng, cuống lá dài bằng ngón tay cái, lá có hình kim, phiến lá có nhiều lá ghép thành hình bầu dục, giữa các phiến lá có long cứng màu trắng.

Chớp chớp mắt, quả thật, đây không phải là tư nhiên, một loại gia vị dành cho đồ nướng mà kiếp trước nàng hay ăn sao?

Kiếp trước, nàng thân là Đại tiểu thư của thế gia cổ võ, trừ bỏ tu luyện và làm nhiệm vụ, nàng thích nhất là thức ăn ngon. Mấy món ăn thường, dù trung hay tây, hay là món ăn nổi tiếng nàng đều làm được. mà đồ nướng là

món nàng thích nhất. Cho nên, vừa nhìn thấy gia vị của món nướng, nàng cùng không nhịn được tia giật mình.

Hái được hơn phân nửa, để lại một ít. Cho nó tiếp tục phát triển, về sau lại hái tiếp.

Thu thập xong xuôi, nàng tiếp tục đi vào bên trong. Trước trời tối, nàng rất cuộc cũng tìm được một nơi trống trải. Ở đây không có dấu vết gì, hiển nhiên đây là nơi người ta thường lui tới.

Thuần thực dựng lều trại, sau đó nàng đi tìm một ít củi về nhóm lửa. Lúc trở về, nàng phát hiện bên cạnh có thêm hai cái lều trại, bên cạnh còn có bốn người. Bốn người kia nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đều có chút kì quái, bất quá cũng lễ phép gật đầu chào hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp cũng gật đầu chào, liền trở về lều của mình, nhóm lửa, sau đó lấy ra thịt rắn đuôi chuông đã được rửa sạch sẽ, rồi lại lấy chủy thủ cắt thịt ra từng miếng nhỏ.

Nhìn vào nhẵn không gian, cuối cùng lại chọn một loại vũ khí bằng thiết, đem thịt xếp lên, đặt lên ngọn lửa nướng. Trong lúc nướng, nàng theo thứ tự rải ít muối, dầu vừng. Thịt rắn săn lại, phát ra âm thanh “xèo xèo”. Mùi hương lan ra, liền thu hút ánh mắt của những người kia.

“Oa, thơm quá a!” Màn lều trại được vén lên, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện, trong chớp mắt liền đứng trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

“Oa, thơm quá ! Huynh đệ, có thể mời ta một chút không?” Thân ảnh nam tử di chuyển trước ống lửa.

Độc Cô Thiên Diệp giương mắt nhìn hẩn một cái, một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mắt màu vàng kim, vóc dáng cao 1m8, trường bào đỏ thẫm được hẩn mặc tùy ý mà đàng hoàng.

“Vì sao ta phải mời người ăn?” Không hề nhìn hăn, lấy ra gia vị hôm nay mới hái, rắc lên trên thịt, nhất thời, một hương vị đậm đà dâng lên.

“Bởi vì đồ ăn ngon thì phải chia sẻ với người khác mới được a! Thịt nướng của người thật thơm, khẳng định ăn cũng rất ngon nha!” Mỗ nam sắp bị nước miếng của mình bao phủ rồi.

Hai mắt Độc Cô Thiên Diệp nhú lại. Lần đầu tiên nướng thịt cho Như Yên, nàng cũng đã nói: “Thịt nướng của người thật thơm, khẳng định ăn cũng rất ngon nha!”

“Cho người.” Đem thịt nướng đã chín đặt vào đĩa, đưa cho mỗ nam, nàng lại cúi xuống tiếp tục nướng thịt.

Mỗ nam bưng đĩa lên, cầm thịt nướng bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Ăn ngon thật ! Quả nhiên là món thịt nướng ngon nhất ta từng ăn a! Đúng rồi, ta gọi là Đan Kinh Thiên, người tên gì?”

Nhìn Đan Kinh Thiên vừa ăn vừa phồng miệng vì nóng, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên muốn trêu chọc hăn, nghĩ nghĩ nói: “Ta là con nhà niết nê hoàn (cái này ta không biết là gì) ở phố Huyền bí, trấn Hư Ảo bên cạnh thành Giả Dối.”

Đan Kinh Thiên xoa xoa gáy, nói: “Thành Giả Dối, trấn Hư Ảo? Sao ta chưa từng nghe qua? Còn có, niết nê hoàn là cái gì?”

“Xì...”

“Xì...”

“Ha ha...”

Một trận cười truyền đến, là mấy người lúc trước gặp qua. Ba nam một nữ, đều là khoảng trên dưới 20 tuổi. Nữ tử mặc váy dài màu tím, tóc

cột sau đầu đơn giản, khuôn mặt tươi cười trong sáng. Ba nam tử khác, một người mặc trường bào màu lam, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa. Một người khác mặc trường bào màu đen, trên mặt cũng hiện lên nụ cười. Người còn lại mặc áo giáp màu hoàng kim, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Ha ha, tiểu huynh đệ, người đừng để ý đến hắc. Cái tên Kinh Thiên này chính là người tham ăn, suy nghĩ rất đơn giản.” Nữ tử duy nhất mở miệng: “Ta là Dạ Thương Lan, người mặc áo màu lam là Mạc Tử Khanh, áo đen là Long Tường, còn tên mặt than kia là Hạ Nham. Ta có thể nếm thử thịt nướng của người không?”

Đan Kinh Thiên bị mọi người cười liên khó hiểu: “Có gì mà buồn cười chứ?”

“Ngốc !” Mạc Tử Khanh gõ đầu Đan Kinh Thiên, “Người thử ghép mấy cái tên đó lại đi.”

“Giả dối, hư ảo, đậu, nê hoàn, ách, giả dối hư ảo đậu người ngoạn (cái này ta bó tay)! Không phải chứ, huynh đệ, người đùa giỡn ta!”

Thấy Đan Kinh Thiên bưng tỉnh đại ngộ, mấy người kia cười càng vui vẻ hơn. Độc Cô Thiên Diệp cũng nhin không được mà bật cười.

“Huynh đệ, người thả cái gì vào thịt nướng vậy, sao lại thơm như vậy chứ?” Đan Kinh Thiên ăn xong phần của mình, lại chồm vài miếng trong đĩa của bọn Thương Lan.

“Này.” Độc Cô Thiên Diệp lấy ra vài ngọn tư nhiên, “Đây gọi là tư nhiên, là gia vị của món nướng. Lúc người nướng thịt, rắc lên một ít, chẳng những tang thêm hương vị cho món ăn, còn có thể khử mùi thịt.”

Đan Kinh Thiên ngửi ngửi thử: “Nghe mùi cũng không mãnh liệt như vậy a.” Bất qua hắc vừa nói, lại vụng trộm đem mấy ngọn tư nhiên thu vào nhẫn không gian, cũng kín đáo nhìn biểu cảm của Độc Cô Thiên Diệp.

“Người thích thì giữ đi.” Nhìn động tác của Đan Kinh Thiên, Độc Cô Thiên Diệp có chút buồn cười.

“Ha ha, thật sao?” Huynh đệ, người thật tốt, người bạn như người ta định rồi.” Đan Kinh Thiên cười ha ha: “Nhưng mà, huynh đệ, người tên gọi là gì?”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Tử Khanh một cái, nói: “Ta gọi là Độc Cô Thiên Diệp, mọi người ở Kỳ Phong thành đều gọi ta là phế vật A Cửu. Ta như vậy, người còn muốn làm bạn sao?”

“Hả? Người chính là phế vật A Cửu nổi tiếng khắp Kỳ Phong thành sao?” Đan Kinh Thiên trợn tròn mắt ếch lên.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Trái Tim Mạnh Mẽ

Nghe thấy người trước mặt chính là phế vật A Cửu ma khắp Kỳ Phong thành không ai không biết, mấy người Dạ Thương Lan vô cùng bất ngờ. Nhất là Mạc Tử Khanh, nụ cười trên mặt có chút cứng đờ, ánh mắt chột lóe.

“Đúng vậy, ta chính là phế vật A Cửu. Ngạc nhiên lắm sao?” Nhìn thấy phản ứng của bọn họ, Độc Cô Thiên Diệp có chút khinh thường nói.

“Ách, có chút kinh ngạc. Nhưng mà, cho dù người không thể tu luyện huyền lực cùng kiếm khí, người vẫn là bằng hữu của Đan Kinh Thiên ta!” Đan Kinh Thiên bắt lấy bả vai Độc Cô Thiên Diệp, vỗ ngực nói: “Hơn nữa, người nướng thịt ngon như vậy, về sau, ai dám nói người là phế vật, ta liền đánh hắn.”

Nhìn bộ dáng Đan Kinh Thiên vỗ ngực hùng hồn, trên trán Độc Cô Thiên Diệp đổ mồ hôi lạnh, tình cảm của tên nhóc này lại gắn liền với thịt nướng a.

“Người thực sự không thể tu luyện huyền lực và kiếm khí sao? Vậy người đến sơn mạch Miễn Miễn rất nguy hiểm đó.” Dạ Thương Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt toát lên vẻ không đồng ý.

Bình thường, Huyền sư và Kiếm sư cũng không dám đến sơn mạch Miễn Miễn một mình, huống chi là người không thể tu luyện như nàng?

“Ha ha, ta đến sơn mạch Miễn Miễn đương nhiên là để đi săn, bằng không thịt nướng các người đang ăn là từ đâu ra? Không thể tu luyện thì sao, con đường nay không đi được, thì vẫn còn con đường khác. Cường giả chân chính, cho dù là thể chất phế vật, cũng không thể ngăn hãm tiến về phía trước. Nếu không, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật !” Nghĩ đến cha mẹ đang bị mất tích, trong mắt Độc Cô Thiên Diệp nảy lên một tia lãnh ý.

“Ha ha... không hổ là huynh đệ của ta! Đủ bá đạo !” Đan Kinh Thiên cười lớn.

“Ân, Thiên Diệp, người thật không tệ !” Dạ Thương Lan cũng nói.

“Người có một trái tim mạnh mẽ, không tệ.” Ngay cả Hạ Nham cũng không nhịn được nói một câu, bất quá mặt than thì vẫn là mặt than.

Mạc Tử Khanh cùng Long Tường đều cười tươi, vẻ mặt vẫn còn nét tự hỏi.

Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía. Tiếp theo, mấy người Hạ Nham cùng Mạc Tử Khanh cũng đứng lên.

Một con phong lang từ trong rừng phóng ra, tiếp theo là con thứ hai, thứ ba,... Rất nhanh, mấy người bọn họ liền bị mười mấy con linh thú cấp ba vây quanh.

“Nhiều linh thú như vậy !” Đan Kinh Thiên bước từng bước, đứng chặn trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Huynh đệ, lát nữa người nhớ theo sát ta. Bằng không, nhiều linh thú như vậy, ta cũng khó bảo vệ cô an toàn.”

Mấy người khác cũng đứng bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, cố ý vây nàng bên trong.

Nhìn mấy người chặn phía trước mình, Độc Cô Thiên Diệp nhếch khóe miệng, nói: “Đây còn không làm khó được ta. Ta hiện tại không cần

bằng hữu. Ta cần là đồng đội có thể khiến ta yên tâm phó thác phía sau lưng của mình, cùng nhau song vai đối chiến với kẻ địch.” Nói xong, cầm lấy chủy thủ, vận hành bộ pháp Phiêu Miểu tấn công vào bầy sói.

Đá, chém, đâm, động tác sạch sẽ lưu loát, chỉ chốc lát đã giải quyết xong mấy con phong lang.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp lao ra khỏi vòng bảo hộ, mọi người đều sửng sốt. Sau đó, họ đều ngưng tụ huyền lực, đánh về phía mấy con phong lang khác. Dạ Thương Lan, Đan Kinh Thiên cùng Long Tường, Mạc Tử Khanh đều là huyền lực màu vàng. Dạ Thương Lan cùng Long Tường có 7 ngôi sao nhỏ, Đan Kinh Thiên cùng Mạc Tử Khanh có 8 ngôi sao nhỏ. Mà Hạ Nham lại có một thanh kiếm 7 ngôi sao nhỏ. Trình độ như vậy, 20 năm tu luyện, không ai không phải thiên tài.

Sau một khắc (15 phút), hai mươi mấy con phong lang té ngã xuống đất. Nhìn thi thể phong lang dưới chân Độc Cô Thiên Diệp, mọi người đều ngạc nhiên không khép được miệng.

Thật lâu sau đó, Đan Kinh Thiên mới phun ra một câu: “Mẹ nó, người thật sự là phế vật A Cửu?”

Thuần thực lấy ma tinh, đem thi thể cất vào nhẫn không gian, Độc Cô Thiên Diệp quay đầu, nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của mọi người. Nhún nhún vai, nàng cũng không định giải thích.

Thu thập xong chiến lợi phẩm, mọi người nhanh chóng rời khỏi đây, tìm một nơi cách xa nơi này mà hạ trại một lần nữa.

Mùi máu tươi, có đôi khi rất phiền phức.

- - - oOo - - -

Sáng sớm hôm sau, tia nắng mặt trời len lỏi vào từng kẽ lá.

“Huynh đệ Thiên Diệp, chúng ta đều là đệ tử của Học viện Đế quốc, lần này đi đến đây là làm nhiệm vụ. Hiện tại, thời gian làm nhiệm vụ không còn nhiều lắm, cho nên chúng ta phải trở về. Người có muốn đi chung với chúng ta không?” Đan Kinh Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, ánh mắt chớp chớp không ngừng.

Nhìn nhìn con đường đi vào nội vi, Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu: “Các người đi về trước đi, ta còn muốn ở đây một thời gian.”

Mấy ngày nay, nàng luôn có cảm giác như có gì đó gọi mình. cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, cho nên nàng quyết định vào trong xem thử. Nhưng nàng cũng không định nói cho mấy người trước mắt biết, bằng không kế hoạch của nàng phải ngâm nước nóng rồi.

“Vậy được rồi ! Về sau, người nhất định phải đến Đế Đô tìm bọn ta đó ! Ta sẽ nhớ thịt nướng của người. Ân, cũng sẽ nhớ người.” Nói xong, Đan Kinh Thiên còn trịnh trọng gật đầu.

Mọi người giã hắc tuyến tập thể... (_ _|||)

"Tháng 9 năm sau, Học viện Đế quốc chiêu sinh, nếu có cơ hội, cô có thể thử xem." Long Tường mỉm cười.

“Học viện Đế quốc chiêu sinh? Ta sẽ lo lắng.” Độc Cô Thiên Diệp gật gù, tỏ vẻ tự mình biết nói.

“A, đúng rồi. Người là huynh đệ của ta, ta phải cho người tin vật mới được.” Nói xong, Đan Kinh Thiên liền tìm gì đó trong nhẫn không gian. Một hồi lâu, hắn lấy ra một cái lệnh bài, bên trên điêu khắc văn tự phức tạp, mặt trái có khắc bốn chữ ‘Thiếu chủ đánh thuê’.

“Thiếu chủ đánh thuê?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn lệnh bài, mờ mịt một lúc.

“Đúng vậy. ta là thiếu chủ Tổng Công hội Lính đánh thuê, có lệnh bài của ta, về sau, có ai khi dễ người, người có thể cầm lệnh bài đến Công hội Lính đánh thuê nào đó điều động một nửa lực lượng. Thế nào, lệnh bài của ta không tệ nhỉ !” Hai mắt Đan Kinh Thiên tinh thuần trừng lớn, chờ khích lệ.

Đột nhiên, nàng nhớ đến lúc trước nghe nói, Công hội Lính đánh thuê có một Hội trưởng chuyên bao che khuyết điểm, một Thiếu chủ hay làm bậy. Hiện tại mới biết, Thiếu chủ hay làm bậy kia vẫn là một tiểu hài tử tham ăn, vì thịt nướng mà bán mình.

Độc Cô Thiên Diệp thu lệnh bài vào nhẫn không gian, cứ nhận trước, có dung hay không thì để sau.

Trước khi đi, Độc Cô Thiên Diệp trò chuyện cùng Mạc Tử Khanh.

“Ta biết ngươi là người Mạc gia tại Đế Đô. Cảm ơn ngươi đã giữ bí mật giúp ta, chưa nói ta là nữ.” Độc Cô Thiên Diệp mở miệng đầu tiên.

“Có một số việc không cần dùng mắt nhìn.” Nhìn Độc Cô Thiên Diệp rõ ràng đã 15 tuổi, vóc dáng lại nhỏ bé như mới 12, 13 tuổi, không cần tưởng tượng cũng biết mấy năm nay nàng sống như thế nào.

Tuy rằng cảm thấy lời nói của Mạc Tử Khanh có chút khó hiểu, Độc Cô Thiên Diệp vẫn gật gật đầu.

Sau đó, bọn họ liền cáo từ. Đan Kinh Thiên đi được mấy chục thước, đột nhiên quay lại, hét: “Sang năm ngươi nhất định phải đến nha, đến lúc đó ta liền tiếp ứng ngươi.”

Mọi người lại đầy hắc tuyến ! Độc Cô Thiên Diệp thực không còn gì để nói. Kỳ thực nàng rất muốn nói, chúng ta không phải làm chuyện gì xấu, ngươi không nên dung từ tiếp ứng này chứ?!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Khế Ước Sinh Tử

Sau khi tách khỏi mấy người kia, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu đi vào vùng nội vi. Tiếng gọi ngày càng mãnh liệt, cho dù biết nội vi nguy hiểm vô cùng, nàng cũng muốn nhìn xem đó là cái gì.

Đột nhiên, bầu trời như bị che khuất, bóng đen bao trùm. Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, liền nhìn thấy một con chim khổng lồ bay trên không trung. Hình dạng giống như gà, trên đỉnh đầu có ba sợi lông vũ. Cánh chim màu da trời, lông đuôi thật dài, bay dưới ánh nắng như coa hào quang, hai cánh dài ước chừng hơn mười thước.

Thần diệu Thanh loan!

Thanh loan bay trên đầu Độc Cô Thiên Diệp chốc lát, bay xuống, bắt lấy nàng rồi bay lên cao. Cuồng phong thổi loạn, Độc Cô Thiên Diệp bị thổi làm đau.

Không biết bay bao lâu, Độc Cô Thiên Diệp chỉ biết mình bày ra khỏi trung vi, thậm chí qua khỏi nội vi. Cuối cùng, Thanh loan đáp xuống một sơn động, mở miệng nói: “Vào đi !”

Đối mặt với thức lực chênh lệch quá lớn, Độc Cô Thiên Diệp thuận y bước vào trong động. Bị chộp tới đây lâu như vậy, nàng cũng biết trong đây có chuyện cần nàng giải quyết. Thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, Thanh loan nhanh chóng biến hóa, đi sau vào.

Độc Cô Thiên Diệp bước vào, đi qua một con đường hẹp dài, cuối cùng vào trong một cái động rộng lớn. Sơn động trống trải chỉ có một quả trứng phát ra kim quang được đặt trên một tảng đá.

Nhìn kim đàn (quả trứng màu vàng kim) trước mặt, cảm giác kêu gọi quen thuộc khiến nàng bất tri bất giác đến gần hơn. Độc Cô Thiên Diệp vươn tay phải ra, vuốt ve kim đàn, ngón giữa đột nhiên tê rần, một giọt máu tươi rơi trúng kim đàn, chậm rãi thấm vào. Dung hợp máu tươi, kim quang chậm rãi biến thành màu đỏ. Sau đó, phần lớn huyệt lực thông qua tay phải tiến vào thân thể, tiến sâu vào từng tế bào gân mạch nhỏ hẹp.

Bất thành linh xảy ra đau đớn, sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng. Nàng muốn rút tay về, lại phát hiện tay phải bị dính chặt vào kim đàn.

Một thanh âm nhẹ nhàng phát ra: “Lấy giọt máu tươi, sinh mệnh dung hợp, tương giao tương hòa, khế ước sinh tử, từ nay về sau, chung một sinh mạng, có bằng lòng không?”

Biết tình huống hiện tại không còn quay lại, Độc Cô Thiên Diệp cắn răng nói: “Ta nguyện ý.”

Nói xong, xung quanh tạo thành một vầng bạch quang bao vây một người một trứng, sau đó hình thành một khế ước hiện lên mi tâm của Độc Cô Thiên Diệp, sau đó chậm rãi biến mất.

Huyệt lực không ngừng tiến sâu vào trong thân thể, nàng cảm nhận được gân mạch toàn thân như đứt lìa từng đoạn. Phốc, một đạo hỏa diễm kim sắc phát ra từ đan điền, chạy khắp nơi trong gân mạch, đốt cháy từng nơi, đánh gãy gân mạch rồi chậm rãi biến mất. Đau đớn kịch liệt làm cho nàng không thể chống đỡ được thân thể, té ngã trên mặt đất.

Nửa canh giờ sau, gân mạch không còn bị xé rách, lúc này, nàng giống như mới ngoi lên trong nước, tóc dán vào gương mặt, y phục cũng có thể

vắt ra nước. Dưới chân hiện ra 6 ngôi sao nhỏ màu đỏ, sau đó hiện ra thêm một viên, lại một viên, rồi lại thêm một viên, 9 ngôi sao chậm rãi dung hợp, hình thành một ánh sáng màu cam, ánh sáng chậm rãi biến mất rồi xuất hiện 9 ngôi sao màu cam

Huyền sư cứu cấp ! Độc Cô Thiên Diệp một lúc thăng từ huyền sĩ lục cấp đến Huyền sư cứu cấp !

Chậm rãi, Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại trong đau đớn. Nàng dùng tinh thần lực tra xét gân mạch, nhất thời ngấy ngẫn cả người. gân mạch nhỏ hẹp trước kia trở nên rộng lớn, trước kia và hiện tại như dòng suối nhỏ cùng sông lớn. Hơn nữa, độ dày của gân mạch cũng không thể so sánh nổi, còn ần ần kim sắc.

Trong đầu nàng đột nhiên nghe thấy thanh âm của Đản Đản: “Tầng phong ấn thứ nhất của Luyện Yêu hồ đã được giải.” Đồng thời, trong đầu nàng hiện lên một đoạn ngự thú quyết.

“Ngự thú quyết?”

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nhìn kim đản trên tảng đá. Đây là khế ước thú sinh tử của nàng? Nàng khế ước với một quả trứng khó hiểu?

Phương thức khế ước của Huyền Nguyệt đại lục có ba loại: Khế ước sinh tử, người khế ước cùng huyền thú sinh mạng tương liên với nhau, cùng sống cùng chết; Khế ước ngang hàng, sống chết của một bên, thực lực bên kia chỉ bị giảm một cấp; Khế ước chủ tớ, chủ nhân chết, huyền thú cũng chết, nhưng huyền thú chết, chủ nhân không có ảnh hưởng gì.

Nghiên cứu cả nửa ngày, Độc Cô Thiên Diệp cũng không biết đây là trứng huyền thú gì. Nàng nhin không được lấy tay đụng đụng kim đản, ‘răng rắc’ một tiếng, kim đản xuất hiện một vết rách.

“Ách, không phải chứ? Bị ta đụng hổng rồi sao?” Độc Cô Thiên Diệp sững sốt, nếu quả trứng này hổng mất, có phải nàng cũng hổng theo hay không?

“Ha ha... không phải hổng, là nó muốn đi ra.” Phía sau truyền đến tiếng cười khê, Thanh loan bay đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp nói. Nó không biết kim đàn mình bảo hộ vì sao lại chọn người nhỏ bé này, nhưng vừa thấy nàng bị đau, căn muốn rách môi cũng không phát ra tiếng kêu la nào, nó biết, đứa nhỏ này chắc chắn rất kiên cường.

“Muốn đi ra?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn vết rách ngày càng lớn, cuối cùng rách ra làm đôi, lộ ra cái đầu nho nhỏ. Tiếp theo, thân thể cũng chậm rãi xuất hiện, đỉnh đầu xuất hiện một viên ngọc tứ giác.

Mới sinh ra đã là Thánh thú?!

Bột khiếm thảo, gáy xà, yển hạm, vảy rồng, lưng rùa, đuôi cá, cần thận nhìn một cái, có chút quen mắt. Lại nhìn lên, ách, đây không phải là đồ đẳng xa xưa của Trung Quốc, Phượng hoàng sao?

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, tiểu Phượng hoàng khê kêu một tiếng, bấy tới chỗ nàng. Nhìn thấy tiểu Phượng hoàng chớp chớp hai mắt, nàng như sinh ra một loại cảm giác than thiết.

“Người là Phượng hoàng sao?”

Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Chủ nhân ngốc !” Âm thanh nhẹ nhàng vang lên: “Pượng hoàng, đực là Pượng, cái là Hoàng. Ta là sao có thể là Pượng hoàng. Ngốc.”

“Vậy người là Hoàng?”

“Cũng không phải tất cả đều như vậy. Thế nhân đều biết, trong Phượng hoàng, đực là Phượng, cái là Hoàng, thiên địa ân ái, có 9 loại: Kim phượng, Sắc phượng, Hỏa phượng, Tuyết hoàng, Lam hoàng, Khổng tước, Đại bàng, Lôi điểu, Đại Phong. Nhưng trước Kim phượng còn có Kim hoàng, bởi vì Kim hoàng có huyết mạch của Chu tước, một trọng tứ tượng thần, cho nên tuy ta không có tộc nhân, nhưng có địa vị cao nhất trong Phượng hoàng.”

Tiểu Phượng hoàng nói xong, cọ cọ vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, sau đó bay đến vỏ trứng, ăn luôn một nửa. Một đạo kim quang lóng lánh, tiểu Phượng hoàng lớn lên một thước, đỉnh đầu lại hiện lên hai viên ngọc.

Tiểu Phượng hoàng ngậm một nửa khác thả vào trong tay Độc Cô Thiên Diệp: “Chủ nhân, giữ cái này lại, về sau sẽ hữu dụng.” Tiểu Phượng hoàng biến thành một con chim nhỏ màu sắc rực rỡ, đập vào lòng Độc Cô Thiên Diệp: “Trứng Phượng hoàng đều là tinh hoa tụ thành trong bụng mẹ, về sau chủ nhân có thể dung nó cho nhiều việc khác.” Sau đó, tiểu Phượng hoàng nhìn Thanh loan bên cạnh nói: “Tỷ chính là vị tỷ tỷ bảo hộ ta nhiều năm như vậy sao? Cảm ơn tỷ !”

“Ha ha... Bảo hộ ngài là sứ mệnh của ta!” Thanh loan nhìn tiểu Phượng hoàng, trong lòng cảm khái ngàn vạn. Nó không biết, quả trứng mình tiếp nhận từ cha mẹ lại sinh ra Kim hoàng.

“Chủ nhân, người kết khế ước với Thanh loan tỷ tỷ đi. Bây giờ ta còn chưa lớn, không thể chờ chủ nhân bay được.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thanh loan, hỏi: “Người nguyện ý đi với ta không?”

Thanh loan gật gù đầu, trở lại thái độ bình thường. Độc Cô Thiên Diệp đến gần, đặt tay lên đầu Thanh loan, khởi động ngự thú quyết trong đầu, đặt quy tắc khế ước, hai bên hoàn thành khế ước.

Dưới chân nàng xuất hiện 9 ngôi sao, chậm rãi dung hợp thành một, rồi hiện ra 2 ngôi sao màu vàng

Đại huyễn sư cấp 2! Đại huyễn sư cấp 2 chỉ 15 tuổi ! Cho dù là thiên tài đệ nhất đại lục, cũng chỉ tấn chức Đại huyễn sư khi 16 tuổi.

Tiểu Phượng hoàng lại thăng 2 cấp, từ Thánh thú cấp 3 thăng lên Thánh thú cấp 5.

Trên đầu Thanh loan hiện ra 3 viên ngọc ngũ giác, lại tăng thêm 1 viên, 4 viên ngọc ngũ giác, Thần thú cấp 4!

“Chủ nhân, chủ nhân, ta thăng cấp rồi !” Thanh loan cao hứng nói. Không nghĩ tới kết khế ước với chủ nhân có thể thăng cấp.

“Không có nghe nói kết khế ước có thể thăng cấp nha?” Độc Cô Thiên Diệp có chút kỳ quái.

“Đây là Ngự thú pháp thượng cổ.” Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp buồn bực, thanh âm Đản Đản tràn ngập khinh bỉ vang lên: “Ngự thú pháp thượng cổ không giống với ngự thú pháp hiện tại. Ngự thú pháp thượng cổ xúc tiến người – thú phát triển đồng thời, ngự thú pháp hiện tại đã thoái hóa, chỉ muốn dung Huyễn thú làm nô dịch mà thôi.

“Đản Đản, người tỉnh rồi?” Độc Cô Thiên Diệp có chút cao hứng. Dù sao, Đản Đản cũng vì nàng mà rời khỏi không gian vô tận, suy yếu đến mê man.

“Mẹ nó, lão tử không phải Đản Đản!” Đản Đản bạo phát.

“Ta biết người không phải quả trứng, là Thiên châu, nhưng Đản Đản là tên ta đặt cho người, vừa đáng yêu lại chính xác, không phải sao? Còn nữa, giọng nói của người, ách, non nớt như vậy, không cần phải lão tử này lão tử nọ, cảm giác rất kỳ quái.”

“Chủ nhân, đây chính là khí hỗn độn sao? Ta cảm giác được khí hỗn độn nên mới gọi chủ nhân.” Tiểu Phượng hoàng nói.

“Ân, đây là Hỗn độn thiên châu, ta gọi nó là Đản Đản.”

“Đản Đản thật êm tai a! Ta cũng muốn có tên.”

“Người sao, gọi là Tiểu Hỏa đi.” Nàng xoay người nhìn Thanh loan, “Thanh Loan rất êm tai, người vẫn gọi là Thanh Loan đi.”

“Đản Đản ca ca, ta gọi là Tiểu Hỏa, về sau chúng ta sống chung với nhau, khanh khách...” Tiểu Hỏa hướng tới đan điền Độc Cô Thiên Diệp mà chào hỏi.

“Đản Đản, tinh thần lực của người đã khôi phục rồi sao?” Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới kháng nghị của Đản Đản.

“Không có, bất quá có thể hấp thu huyền lực. Còn nữa, không được gọi lão tử là Đản Đản! Quên đi, lão tử lười nói với người, đi nghỉ ngơi. Không có việc gì thì không cần gọi lão tử.” Đản Đản liếc mắt xem thường, quyết định không quan tâm đến nữ nhân vô lương này.

Cảm giác Đản Đản trong đan điền chậm rãi chuyển động, khóe miệng Độc Cô Thiên Diệp có chút giương lên. Nàng có cảm giác trong lời nói của Đản Đản không còn tràn ngập sự cô đơn như trước. Về sau, mọi người ở chung với nhau, sẽ không tịch mịch nữa.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Thêm Một Thành Viên

Độc Cô Thiên Diệp thay xong bộ y phục ướt sũng trên người, Thanh Loan liền chở nàng rời đi.

Vốn muốn trở về Kỳ Phong thành, nhưng nhìn đến thực lực của mình đang tăng vọt, Độc Cô Thiên Diệp quyết định ở lại sơn mạch Miễn Miễn vài ngày, tìm huyền thú luyện tập một chút, củng cố thực lực.

Để Thanh Loan bay vài vòng đến vùng trung vi rồi dừng lại, sau đó thu nó vào không gian huyền thú. Có Thanh Loan ở đây, phóng thích uy áp Thần thú, đừng mong con thú nào tiếp cận.

Không gian huyền thú là vùng không gian được mở ra trong thân thể sau khi khế ước với huyền thú. Bình thường, huyền thú chưa được triệu hồi sẽ ở đó tu luyện.

Tiểu Hỏa màu sắc rực rỡ đậu trên vai Độc Cô Thiên Diệp, làm sao cũng không chịu tiến vào không gian huyền thú, nói là muốn tham quan thế giới xinh đẹp này.

Vài ngày sau, ban đêm...

“Chủ nhân, chủ nhân, tối nay chúng ta ăn thịt nướng đi nha!” Hai ngày trước, Tiểu Hỏa nếm thử thịt nướng của Độc Cô Thiên Diệp, khiến nó nghiện luôn rồi.

“Được, tối nay ăn thịt nướng.” Độc Cô Thiên Diệp đi nhặt củi. Những lúc như vậy, nàng liền nhớ đến công cụ nướng thịt trước kia của mình.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một miếng thịt rắn, Tiểu Hỏa hung phấn nói: “Chủ nhân chủ nhân, dùng lửa của ta đi.” Nói xong, nó liền phun ra một tia lửa, ngọn lửa đốt cháy miếng thịt, cuối cùng lại biến thành một đồng tro tàn.

“Chủ nhân ~~~” Tiểu Hỏa đáng thương nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp vuốt đầu Tiểu Hỏa, an ủi nói: “Ha ha... lửa của Tiểu Hỏa thật lợi hại. Thịt nướng không cần dùng lửa mạnh như vậy đâu. Kim hỏa của Phượng hoàng, chạm vào thứ gì liền hủy diệt. Chắc chắc... Thực sự là công cụ tốt để hủy thi diệt tích nha!”

Tiểu Hỏa nhớ kỹ lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, đã biết lửa của mình có chỗ dung, cho nên về sau, Tiểu Hỏa luôn tích cực làm tốt công việc hủy thi diệt tích. Về sau, Độc Cô Thiên Diệp lại không nghĩ tới, nàng chỉ thuận miệng nói một câu mà đã dạy dỗ ra một đứa trẻ “hu” rồi.

Thịt được nướng xong, Độc Cô Thiên Diệp đưa cho Tiểu Hỏa. Ăn thịt nướng, cảm xúc của Tiểu Hỏa lập tức bay lên tận chín tầng mây. Độc Cô Thiên Diệp cũng gọi Thanh Loan ra, cả ba cùng nhau ăn.

“Chủ nhân, phía trước có đánh nhau. Là một Ngân lang và một đám cực thú.” Thanh Loan đang ăn thịt nướng, nhìn phía trước nói.

“Đi, xem thử xem!” Độc Cô Thiên Diệp thu thập mọi thứ liền lạng lẽ đi đến đó.

Trong rừng cây, một Ngân lang cùng một đám cực thú đánh nhau kịch liệt. Ngân lang là Thánh thú cấp 4, cực thú đều là Thánh thú cấp 1 cấp 2. Tuy rằng cấp bậc kém đến hai, ba cấp, nhưng cực thú đông hơn. Cho dù giảm bớt nhưng cũng không thể đảo ngược tình thế.

Ngân lang cũng ý thức được tình huống này, càng tấn công mãnh liệt hơn. Đây là suy nghĩ duy nhất của nó.

“Thanh Loan!” Độc Cô Thiên Diệp ra lệnh.

Thanh Loan phát ra uy áp Thần thú: “Các người mau rút đi !”

Cực thử bị uy áp của Thanh Loan dọa, vội vàng chạy trốn.

Độc Cô Thiên Diệp đi tới, ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt của Ngân lang, nói: “Đi theo ta, về sau, chúng ta cùng nhau trở nên mạnh mẽ.”

Ngân lang nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nó biết nàng đã cứu nó. Nó nhìn ánh mắt thâm thúy của nàng, ẩn sâu trong đó là khát vọng trở nên cường đại giống như mình. Nó chậm rãi gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp đặt tay lên trán Ngân lang, đọc thầm Ngự thú quyết, xuất hiện quy tắc khế ước, quan hệ khế ước thành lập. Độc Cô Thiên Diệp từ Đại huyền sư cấp 2 thăng lên Đại huyền sư cấp 3. Bởi vì Tiểu Hỏa là khế ước sinh tử với nàng, nên tấn chức 1 cấp, thành Thánh thú cấp 6. Thanh Loan không phải là khế ước sinh tử nên không có thăng cấp. Mà Ngân lang từ Thánh thú cấp 4 trở thành Thánh thú cấp 6. Bạch quang phân tán, những vết thương Ngân lang phải chịu lại hoàn toàn biến mất, xuất hiện sau đó là một Ngân lang oai phong lẫm liệt.

“Chủ nhân.” Ngân lang phục xuống dưới chân Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy Ngân lang, còn chưa nói gì, Tiểu Hỏa đã nhảy vào: “Người có tên không? Không có thì gọi người là Tiểu Ngân nha!”

Độc Cô Thiên Diệp giăng đầy hắc tuyến. Tiểu Ngân? Tiểu dân...

- - - o0o - - -

Sau khi thu nhận Tiểu Ngân, Độc Cô Thiên Diệp ở trong sơn mạch Miễn Miễn luyện tập vài ngày, liền chuẩn bị trở về. Nàng rời đi cũng đã khoảng nửa tháng rồi, không biết có ai phát hiện ra không.

Thanh Loan cùng Tiểu Ngân tiến vào không gian huyền thú tu luyện, Tiểu Hỏa vẫn đậu trên vai Độc Cô Thiên Diệp vui mừng, cái miệng nhỏ không ngừng nói chuyện.

“Chủ nhân, Đản Đản ca ca bao giờ mới tỉnh?”

“Chủ nhân, vì sao người so với bình thường lại nhỏ như vậy?”

“Chủ nhân, chờ Tiểu Hỏa lớn lên sẽ mang chủ nhân bay lên trời nha.”

“Chủ nhân...”

Nghe Độc Cô giọng nói nho nhỏ của Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy lòng nhìn mềm mại.

“Tiểu Hỏa, ngươi có biết vì sao ngươi ở sơn mạch Miễn Miễn không?” Độc Cô Thiên Diệp có chút kỳ quái, sơn mạch Miễn Miễn không phải là nơi của Phượng hoàng.

“Ta cũng không biết. Bây giờ, ta chưa có ký ức truyền thừa. Chờ ta lớn lên nó mới từ từ mở ra. Từ khi ta có ý thức, ta đã ở trong sơn mạch Miễn Miễn.

“Ân. Không biết thì thôi, về sau nhất định sẽ biết. Tiểu Hỏa, rời khỏi sơn mạch, ngươi không được nói chuyện, biết chưa? Muốn nói thì chỉ ở nơi có hai chúng ta mới được nói.” Độc Cô Thiên Diệp dạy dỗ Tiểu Hỏa.

“Vì sao không cho Tiểu Hỏa nói chuyện?” Tiểu Hỏa từ trên vai nàng bay lên.

“Ta không muốn cho người khác biết ngươi là Thánh thú. Ở trong mắt người khác, ta là một phế vật. Nếu họ biết ta có huyền thú khế ước, thực lực của ta sẽ bị bại lộ.”

“Nga... Vậy Độc Cô rồi. Nhưng ta muốn ăn thịt nướng.” Tiểu Hỏa nhân cơ hội ra điều kiện.

“Được, về rồi sẽ nướng cho ngươi ăn.”

Một người một chim cứ trò chuyện như vậy cho đến khi về đến Kỳ Phong thành. Rời khỏi sơn mạch Miễn Miễn, Tiểu Hỏa không mở miệng nói chuyện, mà dung ý niệm nói chuyện với nhau.

Đi đến bức tường hậu viện Mạc phủ, tìm được vị trí tiểu viện của Độc Cô Thiên Diệp, nhảy vào. Nhìn tiểu viện phủ lớp bụi mỏng, khóe môi Độc Cô Thiên Diệp khẽ nhếch. Quả nhiên không ai phát hiện nàng rời đi.

Mở cửa, Độc Cô Thiên Diệp quét tước lại căn phòng. Sau đó tìm quần áo lúc trước, rồi đi tìm Mạc Phong, nói cho hắn biết nàng đã trở lại.

Đi đến gần chỗ ở của Mạc Phong, còn chưa bước vào đã nghe thấy một trận ồn ào.

“Đánh hắn, lão đại, đánh mạnh vào.”

“Ha ha... Thế nào? Hôm nay ai mất hồn vậy? Ha ha...!”

“Ai bảo ngươi nhiều chuyện ra mặt giúp phế vật A Cửu kia. Thất tiểu thư muốn chúng ta thương lượng với ngươi, chúng ta cũng không có cách nào khác. A, còn muốn phản kháng? Một chút sức đó thì coi là gì? Ha ha...”

...

Nghe những lời này, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra. Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa ra, nhìn 6, 7 thanh niên vây quanh Mạc Phong. Mặt Mạc Phong đã bầm tím không chịu nổi mà người ở chung với Mạc Phong cũng trốn ở trong phòng không dám bước ra.

Nhe Độc Cô tiếng mở cửa, mấy người kia xoay người lại, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, tiếng đánh mắng nhất thời im bặt. Ngày đó, bọn họ đều nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp dung một chiêu một giây chiến thắng Thất tiểu thư.

“Cút.” Độc Cô Thiên Diệp lạnh lung liếc bọn họ một cái, “Trở về nói với Mạc Cúc, nếu muốn sống, thì cách xa chúng ta một chút.”

Nhìn mấy người kia chạy trốn, Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên cạnh Mạc Phong, đỡ hắn dậy.

“A Cữu, cô trở về rồi. Tê ~~~” Mạc Phong mở miệng, liền động tới vết thương.

“Tới chỗ của ta, chỗ này người không thể ở.” Nhìn người trong phòng, Độc Cô Thiên Diệp mở miệng, “Còn cử động được không? Thu thập mấy thứ gì đó đi.”

Mạc Phong muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Độc Cô Thiên Diệp, đành phải nuốt trở về, xoay người thu dọn vài thứ. Lần trước, từ sau khi Độc Cô Thiên Diệp bị Thất tiểu thư đánh, có đôi lúc nàng không giống như lúc trước, thỉnh thoảng liền lộ ra loại khí thế khiến người khác không dám phạm vào.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn nơi này một cái, nhiệt độ rất thấp. Mạc Phong là người nàng nhận định, bởi vì giúp đỡ nàng mà bị người khác khi dễ, hơn nữa không chỉ một, hai lần.

Những người khác trốn trong phòng, không dám ra ngoài. Bọn họ không biết Độc Cô Thiên Diệp từng đánh thắng Mạc Cúc, nhìn thấy đám người kia nhìn thấy nàng như chuột thấy mèo, đều rất kỳ lạ.

“Đi thôi.” Thấy Mạc Phong đi ra, Độc Cô Thiên Diệp mở miệng, xoay người rời đi.

Mạc Phong cầm hành lý, đi theo Độc Cô Thiên Diệp rời đi chỗ của mình.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Không Muốn Chết Thì Cút Đi!

Trở về tiểu viện, Độc Cô Thiên Diệp vào phòng, bỏ lại một câu: “Người tự tìm phòng đi.”

Mạc Phong vác hành lý trên vai, tìm một căn phòng xa hơn một chút, đẩy cửa bước vào. Căn phòng trống trải, vật gia dụng gì cũng không có.

Còn chưa biết nên thu dọn thế nào, Độc Cô Thiên Diệp đã đẩy cửa bước vào, ném cho hắn một cái lọ, nói: “Ăn đi. Sau đó thay quần áo, chúng ta ra ngoài.”

Mạc Phong nhìn cái lọ, đôi mắt nhất thời mở lớn.

Thánh tê đan tứ phẩm? Tuy phẩm chất không cao lắm, nhưng cũng là thánh phẩm chữa thương, nhất là nội thương. Bởi vì luyện chế khó khăn, đan dược thành phẩm không nhiều, cho nên giá rất cao.

“A Cửu, ta chỉ bị một ít thương ngoài da, không cần dùng thuốc tốt như vậy.” Mạc Phong nói. Hắn từng nhìn thấy Ngũ gia cho Mạc Cúc ăn cái này lúc bị thương, vẻ mặt luyện tức.

“Được không? Thứ này ta có rất nhiều. Mau ăn đi, chúng ta phải ra ngoài.” Độc Cô Thiên Diệp không cho là đúng, xoay người ra ngoài.

“Ách, được rồi.” Mạc Phong bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp đả kích, đồ thuốc ra ăn. Chỉ một lát sau, những vết thương trên người hẳn liền biến mất không thấy đâu.

Mạc Phong thay một bộ quần áo sạch sẽ, mở cửa ra ngoài, thấy Độc Cô Thiên Diệp ở trong sân chơi đùa với một con chim màu sắc rực rỡ. Thân thể nhỏ bé, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận sinh mệnh mạnh mẽ, làn da vàng như nến lúc trước đã trở nên hồng nhuận, ánh nắng chiếu vào gương mặt tươi cười của nàng, thật ấm áp.

Nghe thấy âm thanh mở cửa, Độc Cô Thiên Diệp quay đầu nhìn hẳn: “Hiệu quả cũng không tệ lắm, miệng vết thương cũng không thấy nữa.”

Mạc Phong rất muốn liếc mắt xem thường, dung Thánh tề đan trị ngoại thương, còn nói là không tệ.

Độc Cô Thiên Diệp dẫn hẳn đi tới vách tường, nhảy ra. Đợi một hồi, không thấy Mạc Phong nhảy ra, nàng phóng lên tường, nhất thời giăng đầy hắc tuyến.

Mạc Phong đi tìm cái ghế, vẫn không qua được bức tường, thấy Độc Cô Thiên Diệp nhảy vào, nhất thời nhảy dựng lên.

Được rồi, nàng quên cấp bậc trên Huyền hoàng mới có thể ngự không phi hành. Nàng nhảy xuống, bắt lấy bả vai Mạc Phonglaaysmang hẳn nhảy ra ngoài.

Hai người đi trên đường, mọi người đều chỉ trỏ Độc Cô Thiên Diệp.

Mạc Phong muốn cãi nhau với bọn họ, nhưng bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại: “Để ý họ làm gì?”

Hai người vẫn đi tới tiệm may lần trước. Ông chủ nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, cười khanh khách chào đón: “Cửu tiểu thư, hoan nghênh ghé

thăm.”

Độc Cô Thiên Diệp gaaij gặt đầu, lấy ra hai kim tệ: “Theo vóc dáng của hần, lấy vài bộ quần áo đến đây, cũng lấy cho ta vài bộ nữ và nam trang.”

“Được, Cửu tiểu thư xin chờ một lát.” Ông chủ xoay người chuẩn bị quần áo. Bây giờ, Độc Cô Thiên Diệp là khách quý, không thể đặc tội.

Mạc Phong muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống. Hôm nay, những gì chứng kiến, nghe thấy, bất luận là Thánh tề đan, nàng mang hần nhảy ra khỏi bước tường, hay là tùy ý lấy ra hai kim tệ, tất cả đều nói lên, A Cửu hiện tại không còn là phế vật A Cửu trước kia nữa.

Ra khỏi tiệm may, hai người tiếp tục đi trên đường. Đi vào tiệm gia dụng, Độc Cô Thiên Diệp mua cho Mạc Phong một cái giường, bàn, ghế dựa, ngăn tủ, thuận tiện cũng mua cho mình một bộ. Những thứ trong phòng nàng cũng đã quá cũ.

Sau đó, hai người lại đi mua một ít dụng cụ làm bếp, thức ăn, thực phẩm gia vị, còn có một chút nguyên liệu nấu ăn. Nhìn gia vị cùng mấy nguyên liệu đơn điệu, Độc Cô Thiên Diệp có chút hoài niệm đủ loại đồ ăn ở thế kỷ 21, nhớ lại những món mỹ thực của nàng.

“Chủ nhân chủ nhân. Nhiều người thiệt nha! Tiểu Hỏa thật vui vẻ.” Tiểu Hỏa ở trên vai Độc Cô Thiên Diệp nhảy nhót, từ vai trái nhảy qua vai phải, lại nhảy về vai trái.

“Ha ha... Về sau, người sẽ được nhìn thấy nhiều người hơn nữa.” Độc Cô Thiên Diệp lấy tay chỉ chỉ đầu Tiểu Hỏa.

“Oa... Chim nhỏ thật đáng yêu !” Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp cùng Tiểu Hỏa dung ý niệm truyền âm, một giọng nói vang lên từ phía sau,

“Này, người đứng lại. Ta cho người một kim tệ, band con chim nhỏ này cho ta.”

Độc Cô Thiên Diệp cùng Mạc Phong xoay lại, nhìn một nam một nữ đang đi tới. Nam tử khoảng 20 tuổi, mặc trường bào màu xanh, cầm một cây quạt giắt khế phe phẩy, vẻ mặt đáng khinh. Nữ tử khoảng 15, 16 tuổi, mặc y phục màu đỏ, cầm một sợi roi màu lửa đỏ.

“A, ta cứ tưởng là ai. Thì ra là phế vật A Cửu. Thế nào, bán con chim nhỏ kia cho ta.” Nữ tử kia nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, càng thêm ngạo mạn. Nàng là Huyền sư, nói chuyện với một phế vật, đúng là tự hạ thấp thân phận.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn hai người kia, là “song phách” Quý gia Quý An Dương và Quý Linh Nhi. Quý An Dương 20 tuổi, đã là Huyền sư cấp 5. Quý Linh Nhi 16 tuổi, là Huyền sư cấp 1. Hai người là trực hệ Quý gia, lại có thiên phú cao, ở Quý gia rất được sủng ái.

“Không bán.” Độc Cô Thiên Diệp liếc nhìn Quý Linh Nhi một cái, xoay người rời đi.

“Đứng lại !” Quý Linh Nhi thấy Độc Cô Thiên Diệp không cho mình mặt mũi, nhất thời nổi giận, “Phế vật người, ta nói muốn mua là đã nể mặt người, không cần không biết xấu hổ như vậy.”

Quý Linh Nhi thấy Độc Cô Thiên Diệp chẳng những không dừng lại, mà còn tiếp tục bước đi, liền hung hang vung roi.

Độc Cô Thiên Diệp kéo Mạc Phong tránh khỏi đường roi.

“Không muốn chết thì cút đi !” Độc Cô Thiên Diệp lãnh quát một tiếng.

Sao mấy nữ tử kiêu căng đều thích dung roi như vậy?! Độc Cô Thiên Diệp buồn bực.

“Bốn tiểu thư coi trọng chim nhỏ của người, không bán phải không, vậy đừng trách bốn tiểu thư không khách khí.” Nói xong liền vung roi đánh Độc Cô Thiên Diệp: “Nếu người chết rồi, chim nhỏ không phải là của bốn tiểu thư sao?!”

“Chủ nhân, đánh người xấu, đánh người xấu.” Tiểu Hỏa dùng ý niệm nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp vốn không muốn dây dưa với Quý Linh Nhi, vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu, tránh qua bên trái, thoải mái tránh khỏi sợi roi, đi tới bên cạnh Quý Linh Nhi, ngón tay bắn ra, tay di chuyển, sợi roi liền nằm trong tay nàng. Lui hai bước, sợi roi vung lên, Quý Linh Nhi liền bị trói lại.

“Oa... Quý Linh Nhi ngay cả phế vật A Cửu cũng đánh không lại.”

“Đúng vậy, thật kỳ quái.”

“Vừa rồi cô ta tới cạnh Quý Linh Nhi như thế nào vậy? Các người thấy rõ không?”

“Chắc chắc... Ngay cả phế vật cũng đánh không lại.”

Đám người xung quanh xôn xao một trận.

“Người... Phế vật, tha ta ra!” Quý Linh Nhi vặn vẹo thân thể, muốn thoát ra.

Độc Cô Thiên Diệp không muốn gây sự, liền thả roi ra. Quý Linh Nhi được tự do, hai tay ngưng tụ huyền lực, ném tới Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp thoải mái né tránh.

“Đại ca, giúp muội bắt ả!” Quý Linh Nhi thấy Độc Cô Thiên Diệp tránh khỏi công kích, liền gọi Quý An Dương.

Quý An Dương thấy muội muội bị người ta khi dễ, ngừng tụ huyễn lực đánh tới Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp không muốn bại lộ thực lực của mình, muốn rời đi, đột nhiên cảm thấy công kích kia bị một đạo huyễn lực khác đánh tan.

“Như thế nào, hai vị Quý gia muốn ỷ nhiều khi ít? Hay là cảm thấy người Mạc gia chúng dễ bắt nạt?” Thanh âm Mạc Liên từ trong đám người vang lên.

Mạc Liên đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Quý An Dương cùng Quý Linh Nhi. Mạc Cúc hung hang trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đoán chừng là cảm thấy nàng làm cho Mạc gia mất mặt.

“Hừ, chúng ta...”

“Ha ha... Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Chúng ta chỉ muốn nói chuyện với Cửu tiểu thư một chút thôi.” Quý Linh Nhi muốn nói lại bị Quý An Dương cắt ngang.

“Nếu là vậy, chúng ta liền đi trước. Dù sao, bây giờ, sắc trời không còn sớm. Quý công tử, Quý tiểu thư tùy ý.” Mạc Liên nói xong, liếc nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái liền rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mặt trời nóng bỏng, không nói gì. Đồ đạc cũng đã mua khá đầy đủ, cho nên kêu Mạc Phong cùng theo Mạc Liên trở về.

Sau khi đám người kia tản ra, Quý Linh Nhi nhìn Quý An Dương: “Đại ca, sau huynh lại để bọn họ đi?”

“Bây giờ đang ở ngoài đường, bao nhiêu người nhìn vào. Xung đột với Mạc gia cũng không hay ho gì. Nếu bây giờ gây chuyện với Mạc gia, lúc trở về, không chừng còn bị phạt.” Quý An Dương dung đầu quạt gõ đầu Quý Linh Nhi: “Muội quên hai tháng nữa là tới Tứ tộc tỷ thí sao? Những người trẻ tuổi từ 15 đến 25 tuổi của mỗi gia tộc đều phải tham gia. Hơn nữa, vòng loại năm nay, chúng ta đối đầu với Mạc gia, đến lúc đó, muốn xử lý bọn chúng thế nào mà không được?”

“Đúng vậy, sao muội lại quên chứ? Hừ, đến lúc đó, ai còn muốn cứu ả?!” Quý Linh Nhi nắm chặt roi trong tay.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Học Luyện Đan

Bốn người Độc Cô Thiên Diệp trở về Mạc phủ.

Trên đường đi, Mạc Cúc không ngừng trừng mắt quát nhỏ, “Thật là, ngoài khiến Mạc gia mất mặt, người còn có thể làm được gì? Hừ, xem như người may mắn, gặp được chúng ta. Lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.” Bởi vì vẫn ám ảnh chuyện bị Độc Cô Thiên Diệp đánh thắng trong một chiêu, Mạc Cúc cũng không dám mắng thẳng Độc Cô Thiên Diệp, chỉ có thể mắng thầm trong lòng, không ngừng râm rì.

Đến trước cửa Mạc phủ, Mạc Liên cũng không nhìn Độc Cô Thiên Diệp, xoay người nói với Mạc Cúc: “Đi thôi, mang những thứ vừa mua giao cho mẫu thân.” Sau đó liền rời đi, căn bản không hỏi hai người Độc Cô Thiên Diệp vì sao xung đột với người Quý gia.

Mạc Cúc đuổi theo Mạc Liên, đi hai bước, thì quay lại, hung hăng nhìn Độc Cô Thiên Diệp: “Lần sau, nhìn thấy người Quý gia thì cách xa một chút.”

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Xem như nể tình hôm nay nàng ta bảo hộ mình, nàng cũng không so đo thái độ của nàng ta.

Cùng Mạc Phong trở về tiểu viện của mình, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu bài trí phòng, chờ hai người bố trí những thứ vừa mua cũng chạng

vạng. Nhìn tiểu viện rực rỡ hẳn lên, tâm tình Độc Cô Thiên Diệp không tệ, tính nấu vài món chúc mừng một chút.

“Tối nay người có lộc ăn rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong, rồi chui vào bếp.

Chờ Mạc Phong dọn dẹp hết tất cả mọi thứ, đi vào phòng bếp, nhìn than ảnh bận rộn của Độc Cô Thiên Diệp, một loại cảm giác ấm áp gia đình tràn đầy cả căn phòng.

“Người chuẩn bị xong rồi sao? Cơm nấu xong rồi, rửa tay đi rồi chuẩn bị ăn cơm.” Độc Cô Thiên Diệp dọn thức ăn lên bàn, thấy Mạc Phong đứng ngoài cửa, nói.

Mạc Phong lau nước nơi khóe mắt, đi rửa tay.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, nói: “Về sau, hai chúng ta sống chung dưới một mái nhà, người nhỏ hơn ta 2 tuổi, vậy thì gọi ta là tỷ tỷ đi. Tối đây, ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Ta... ta...” Hốc mắt Mạc Phong vừa lau khô lại ươn ướt.

“Ha ha... Trước đây, đều là do đệ chiếu cố ta, về sau đến lượt ta chiếu cố đệ. Đệ sẽ là đệ đệ của ta.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn người đang ngây ngốc trước mặt, cười nói: “Nếm thử món ăn ta nấu đi. Gia vị cũng không phải tốt nhất, nhưng cũng có thể tạm được.”

Hôm nay có cá và gà, cũng không khác lắm so với Trái đất, nàng làm món gà nấu chua, cá vượt cầu. Hai món này đều là món nàng thích nhất, chỉ là không biết gia vị cùng nguyên liệu ở đây có thể hiện hết vị ngon như trước kia hay không.

Mạc Phong gấp một miếng gà, vị chua cay hòa quyện vào nhau làm hẳn thiếu chút nữa nuốt luôn đầu lưỡi. Ngon quá ! Cho dù đánh chết hẳn

cũng không muốn dừng lại.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng đáng yêu của Mạc Phong, vui vẻ. Nhue vậy mới giống một đứa trẻ chứ !

Ăn cơm xong, ai về phòng nấy.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên giường, suy nghĩ một chút. Đản Đản đã tỉnh lại, bây giờ nàng hoàn toàn không cần hấp thu huyền lực nữa, điều này không phải là tương đương với một thiên tài siêu cấp sao? Nếu nàng tu luyện, như vậy tương đương với hai người đồng thời tu luyện, gấp người khác mấy lần. Hơn nữa, kinh mạch của nàng được hỏa diễm của Tiểu Hỏa cải tạo, độ dày cũng có thể so sánh với người bình thường, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Hôm nay, chuyện Mạc Phong bị thương đã tạo động lực cho nàng về việc luyện đan. Bây giờ, có Đản Đản, nàng hoàn toàn có thể tốn tinh lực cho việc khác.

Nghĩ đến luyện đan, ý niệm nàng vừa động, lấy ra một quyển sách dạy luyện đan mà phụ thân nàng để lại, nghiên cứu. Càng đọc, nàng càng ngạc nhiên, đan dược thật sự là thứ thần kỳ. Cũng giống với thuốc viên ở hiện đại, nhưng có đủ loại, nào là trị ngoại thương, nội thương, thăng cấp, biến hình...

Ba ngày này, Độc Cô Thiên Diệp đều ở trong phòng học tập kiến thức trụ cột luyện đan. Bởi vì có trí nhớ siêu phàm, rất nhanh, nàng liền nắm được căn bản của bí quyết luyện đan.

Nắm chắc căn bản, Độc Cô Thiên Diệp luyện tập một chút thao tác thực tế. Nàng lấy ra đan phương (phương pháp luyện đan) của Phục hồi đan nhất phẩm, xem qua một chút, rồi luyện tập thử mấy lần, sau đó mới lấy ra đan lô mà phụ thân để lại. Không có lửa, Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng bếp, đặt đan lô lên lò củi.

Hít sâu mấy lần, Độc Cô Thiên Diệp châm củi, rồi bỏ được liệu vào đan lô. Luyện đan chủ yếu là quá trình hòa tan, chiết xuất tinh hoa rồi dung hợp lại, rót huyền lực vào, cuối cùng là kết đan.

Lần đầu tiên thất bại trong dự kiến, nhưng nàng không vội thất vọng. Dù sao thì, luyện đan cũng không phải làm một lần là thành công. Thất bại hơn mười lần, nhịn suốt một đêm, nàng rốt cuộc cũng thành công.

Mở đan lô ra, bên trong có hai viên đan được tròn tròn, nàng lấy ra, là nhất phẩm trung cấp ! Mỗi một phẩm, đan được chia làm sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Tuy đều là đan được nhất phẩm, nhưng cấp bậc càng cao, hiệu quả càng tốt. Lần đầu tiên luyện chế thành công đã là nhất phẩm trung cấp, dù là người bình tĩnh như nàng cũng phải sợ hãi một phen.

Lấy ra một bình ngọc, bỏ đan được vào. Nhìn bình ngọc, Độc Cô Thiên Diệp không khỏi cảm than. Luyện đan quả nhiên không phải ai thích là luyện được. Nếu không phải có được liệu và kim tệ phụ thân để lại, nàng cũng không chơi nổi đan được.

Sau một tháng, Độc Cô Thiên Diệp luôn luyện đan. Luyện xong, nàng đưa cho Mạc Phong ra phố bán, rồi lại mua được liệu, tiếp tục luyện đan. Qua hai tháng, nàng đã có thể thuần thục luyện chế đan được nhị phẩm, hơn nữa đều là cao cấp.

Mà Mạc Phong cũng đã bắt đầu học luyện đan. Biết học luyện đan vẫn là tâm nguyện của hắn, cho nên Độc Cô Thiên Diệp liền đưa cho hắn sách luyện đan. Sau một tháng học tập, dưới sự chỉ dẫn của Độc Cô Thiên Diệp, hắn đã luyện chế được đan được nhất phẩm.

Mỗi ngày, Tiểu Hỏa đều chơi đùa trong sân, ngẫu nhiên, Tiểu Ngân cũng sẽ đi ra chơi với nó. Bình thường, Thanh Loan đều tu luyện trong không gian huyền thú. Độc Cô Thiên Diệp thì đang ở phòng bếp nấu vài món. Bởi vì Tiểu Hỏa, Thanh Loan và Tiểu Ngân xuất hiện, đều dưới hình

dạng tự vệ, nên Mạc Phong cho rằng chúng nó là huyền sủng, là do Độc Cô Thiên Diệp nuôi chơi.

Ban đêm, Độc Cô Thiên Diệp ngồi khoanh chân trên giường. Ban ngày, nàng cảm giác huyền lực bị bão hòa, rất khó thăng cấp. Hiện tại, nàng và Đản Đản đều hấp thu huyền lực, đến rạn sang, rốt cuộc cũng thuận lợi thăngw cấp, thành Đại huyền sư cấp 4.

Tiểu Hỏa, Tiểu Ngân, Thanh Loan cùng xuất hiện trong phòng, ba đạo hào quang đều vây quanh chúng. Cả ba đều thăng một cấp, Tiểu hỏa thành Thánh thú cấp 7, Tiểu ngân là Thánh thú cấp 7, Thanh Loan là Thần thú cấp 5!

“Chủ nhân.” Cả hưng phấn nhảy vào lòng hoặc lên vai Độc Cô Thiên Diệp. Đi theo chủ nhân là tốt nhất, thăng cấp nhanh như bay, mới hai tháng thì lại thăng nữa rồi.

Độc Cô Thiên Diệp cũng rất vui vẻ, cũng chúng nó chơi đùa một lát rồi tiếp tục tu luyện, củng cố thực lực tấn chức của mình, thăng đến lúc giữa trưa, Mạc Phong gọi nàng ăn cơm, nàng mới dừng lại.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Chuyện Cũ

“Tỷ tỷ, nghe nói tháng sau chính là thời gian Tứ đại gia tộc tỷ thí.” Mạc Phong vừa ăn cơm vừa nói tin tức mới nghe được.

“Tứ đại gia tộc tỷ thí?” Độc Cô Thiên Diệp tỏ vẻ mờ mịt.

“Biết ngay là tỷ không biết mà. Tứ đại gia tộc nắm giữ kinh tế tại Kỳ Phong thành, nhưng gia tộc phải có bài danh. Mỗi 10 năm, tứ đại gia tộc sẽ tiến hành một cuộc tỷ thí giữa những đệ tử từ 15 đến 25 tuổi, đại vị của gia tộc căn cứ vào kết quả cuộc tỷ thí. Tỷ thí có sơ thí, chính là hỗn chiến. Sau đó mỗi lôi đài còn lại 20 người sẽ bước tiếp vào luân thí, hai người đấu với nhau. Sơ thí năm nay, chúng ta sẽ sơ thí với Quý gia. Cho nên, đến lúc đó, đệ sợ họ sẽ đối với tỷ...” Mạc Phong có chút lo lắng nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp dung đầu đưa gối vào đầu hằm: “Tiểu hài tử không cần nhú mày.”

“Đừng gọi đệ là tiểu hài tử ! Tỷ chỉ lớn hơn đệ 2 tuổi thôi mà.” Mạc Phong kháng nghị.

“Lớn một ngày cũng là lớn.” Độc Cô Thiên Diệp không để ý, “Đệ không cần lo lắng cho ta, tu luyện thật tốt, luyện đan thật tốt, biết chưa?”

“Nga... Đệ đã hỏi thăm, ở Quý gia, người có huyền lực cao nhất là Quý An Bình, 24 tuổi, là Đại huyền sư cấp 1. Người lần trước chúng ta đụng phải là Quý An Dương, 20 tuổi, Huyền sư cấp 5, Quý Linh Nhi, 16 tuổi, Huyền sư cấp 1. Khi hỗn chiến không thể dùng huyền thú. Nếu không, tỷ thử nói chuyện với Ngũ gia, coi có thể không tham gia hay không?”

“Ân, ta đã biết. Ăn cơm đi.” Độc Cô Thiên Diệp không nói lời nào, bắt đầu tự tính kế tiếp theo. Cuối cùng, nàng vẫn quyết định đi tìm Ngũ cữu cữu, rồi lên kế hoạch.

Kết quả, nàng còn chưa tìm cữu cữu, cữu cữu nàng đã phái người tới tìm nàng.

Buổi chiều, Độc Cô Thiên Diệp đi vào thư phòng của Ngũ cữu cữu Mạc Kiếm. Sau khi thông báo thị vệ cho nàng vào.

Độc Cô Thiên Diệp bước vào, nhìn người ngồi sau thư án, gương mặt cương nghị, trường bào màu trắng. Nhìn qua, ông chỉ có hơn bốn mươi tuổi, lại đem sản nghiệp kinh doanh của Mạc gia tại Kỳ Phong thành khếch trương lớn mạnh. Đó là cữu cữu của nàng, số lần gặp mặt của hai người trong 10 năm nay có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

“Có chuyện gì sao?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Kiếm, lạnh lùng nói.

Mạc Kiếm ngẩng đầu, nhìn thân thể nhỏ bé trước mặt: “Ngồi đi.”

Độc Cô Thiên Diệp ngồi vào ghế đối diện với ông: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Không để ý tới giọng điệu không kiên nhẫn của nàng, Mạc Kiếm sờ cằm, nói: “Nghe nói con cháu Mạc Cúc trong một chiêu?”

“Đúng thì sao? Muốn ra mặt thay cô ta?” Dựa lưng vào ghế, giọng điệu nàng có chút khinh thường.

“Con có thể tu luyện !” Đây không phải câu nghi vấn.

“Thì sao?” Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc một chút, sắc mặt cũng thay đổi.

Mạc Kiếm nhìn Độc Cô Thiên Diệp gặp biến không sợ hãi, trong lòng âm thầm tán thưởng, giỏi cho một đứa trẻ trấn định !

Hắn giả vờ ho khan một chút: “Không có gì. Tháng sau là cuộc tỷ thí giữa tứ đại gia tộc, con nghe qua rồi chứ? Ta muốn con đứng đầu trong tỷ thí !”

Hả?!

Độc Cô Thiên Diệp thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Muốn phế vật A Cửu đứng đầu bảng, là sao?

“Rất kinh ngạc?” Mạc Kiếm nhìn phản ứng của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng cười trộm một chút, như vậy mới bình thường thôi.

“Người không biết suy nghĩ của ông kỳ lạ lắm sao? Ta là phế vật A Cửu. Hơn nữa, nhìn ta nhỏ bé yếu ớt như vậy, ông cảm thấy ta dựa vào cái gì mà giúp ông, giúp Mạc gia?” Độc Cô Thiên Diệp khinh thường.

Nhìn rõ Độc Cô Thiên Diệp đã 15 tuổi, nhưng nhìn qua lại giống như tiểu hài tử 12, 13 tuổi, nhìn thấy hận thù trong mắt nàng đối với Mạc gia, trong lòng Mạc Kiếm ngũ vị tạp trần. Ông nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy giằng co.

Thật lâu sau, ông mở mắt, nói: “Con có muốn biết năm đó vì sao lại mang con đến Kỳ Phong thành không?”

“Còn có thể là vì sao? Không phải là do ta không thể tu luyện, là một phế vật, làm Mạc gia các người mất mặt sao? Độc Cô Thiên Diệp châm biếm.

“Không, con sai rồi. Nha đầu, không phải như con nghĩ đâu.” Mạc Kiếm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, giống như lo lắng, không biết có nên nói chân tướng cho nàng biết hay không.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của nàng, cuối cùng ông cũng quyết định.

“Năm huynh đệ chúng ta đều mà nam tử, chỉ có mẫu thân con là nữ nhi, lại là nhỏ nhất, cho nên mọi người luôn sủng ái mẫu thân con. Mười bảy năm trước, mẫu thân con 20 tuổi đi ra ngoài luyện tập, ở sơn mạch Miễn Miễn cứu một nam tử, lại nảy sinh tình cảm với hắn. Hắn chính là phụ thân của con. Bởi vì thân phận của phụ thân con không rõ ràng, mẫu thân con lại có hôn ước với Phong gia ở đế đô, cho nên chúng ta không đồng ý cho hai người bên nhau. Mẫu thân con bỏ nhà trốn đi, bắt vô âm tín. Chúng ta cũng vô cùng hối hận vì hành động cương ngạnh lúc trước đã bức mẫu thân con bỏ đi. Chúng ta đã từ hôn với Phong gia, cũng cật lực tìm kiếm mẫu thân con, nhưng vẫn như mò kim đáy biển.

Không nghĩ tới, bốn năm sau, mẫu thân con mang theo con trở về, lúc đó con mới ba tuổi. Mẫu thân con giao con cho chúng ta rồi lại đi tìm phụ thân con. Sau đó không còn trở về nữa.

Lúc đó, Phong thiếu gia bị từ hôn, hắn hận mẫu thân con vô cùng. Chúng ta sợ hắn biết đến sự tồn tại của con, hắn sẽ làm hại con, cho nên lần khảo nghiệm năm đó, thân thể con không thể tu luyện, chúng ta liền thuận nước đẩy thuyền đưa con tới Kỳ Phong thành. Vì muốn đảm bảo sự an toàn của con, ta cũng đến Kỳ Phong thành. Mấy năm nay, Phong gia vẫn chưa từng thả lỏng cho Mạc gia chúng ta, chúng ta không dám quá quan tâm tâm con, cho nên luôn mặc kệ. Cũng không nghĩ tới, con cũng bị chịu khổ.”

Độc Cô Thiên Diệp vẫn trầm mặc không lên tiếng, trong lòng kinh hãi nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chờ Mạc Kiếm nói xong, khẽ cười: “Tại sao ta phải tin lời người? Mạc Cúc muốn giết ta không chỉ một lần.”

“Mạc Cúc làm việc lỗ mãng, tính tình không tốt. Mà Mạc Liên thành thực trầm ổn, cho nên ta nói chuyện này cho Mạc Liên, để Mạc Liên coi chừng nó. Nói cách khác, Mạc Liên luôn bảo hộ con.” Mạc Kiếm nhớ khi nói cho Mạc Liên biết Độc Cô Thiên Diệp không thể tu luyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khán nghị, nói mình sẽ bảo hộ muội muội đáng thương này.

Khó trách mỗi lần hai người vào tiểu viện của nàng, Mạc Liên chưa từng khi dễ nàng như Mạc Cúc, khó trách biểu tình của nàng ta lại kỳ quái như vậy.

“Bởi vì Phong gia liên hợp với các gia tộc khác, làm ảnh hưởng rất nhiều sản nghiệp của chúng ta. Tại đế đô, tình huống đã không thể kiểm soát, mỗi bước đi đều rất gian nan. Nếu sản nghiệp ở Kỳ Phong thành cũng bị ảnh hưởng, có thể chúng ta sẽ rời khỏi đế đô. Cho nên, lần tỷ thí lần này, chúng ta nhất định phải thắng. Nhưng thiên phú của các đệ tử đồng trang lứa không xuất chúng. Mạc Liên 19 tuổi cũng chỉ là Huyền sư cấp 4. Cấp bậc của các đệ tử khác cũng không cao. Mà Quý gia có Quý An Bình đã là Đại huyền sư cấp 1. Cho nên...”

“Cho nên người tìm ta? Người dựa vào cái gì mà tin tưởng ta sẽ đứng nhất?” Độc Cô Thiên Diệp cắt ngang lời nói của Mạc Kiếm.

“Lần trước, con đánh thắng Mạc Cúc trong một chiêu, Mạc Liên đã nói với ta biến hóa của con. Nó luôn chú ý tới con. Tuy rằng chúng ta không biết con dùng biện pháp gì để che dấu huyền lực của con, nhưng ta nghĩ nó tìm con là vì tin tưởng con.” Mạc Kiếm tiếp tục nói: “Nếu có thể, ta

cũng không muốn đẩy con lên đầu, nhưng với tình huống hiện tại, ta không còn cách nào khác.”

Hai người lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau, Độc Cô Thiên Diệp nói: “Ta sẽ cố gắng, nhưng ta không nắm chắc kết quả.” Nói rồi, nàng liền bước đi.

“Con có thể cho ta biết cấp bậc của con không?”

“Đến lúc đó, người sẽ biết.” Nói xong, Độc Cô Thiên Diệp mở cửa bước đi.

Trên đường trở về, nàng mơ hồ nhớ rõ, Mạc Kiếm thật sự đã đến Kỳ Phong thành sau nàng không lâu. Thân là trực hệ, lại là đệ đệ của gia chủ đương nhiệm, hẳn hoàn toàn không cần đến nơi xa xôi này, lại ở đây 10 năm. Nếu Mạc Kiếm nói thật, tình huống của Mạc gia hiện tại không mấy lạc quan, hơn nữa, vì cha mẹ nàng nên mới lâm vào hoàn cảnh này. Đối với một gia tộc luôn tìm cách bảo hộ mình, nàng không thể trơ mắt nhìn nó suy sụp.

Đứng nhất sao? Vậy thì nàng sẽ đứng nhất!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Giải Phong Ấn Luyện Yêu Hồ

Độc Cô Thiên Diệp trở lại tiểu viện, nói cho Mạc Phong biết nàng sẽ tham gia tỷ thí, rồi nói nàng muốn bế quan trước khi tỷ thí, để hẩn tự tập luyện đan. Nói xong, nàng trở về phòng.

Từ giờ cho đến khi tỷ thí bắt đầu còn một tháng, nàng phải nhanh chóng tu luyện, thăng thêm một cấp. Cấp bậc huyền lực càng cao, tu luyện càng khó khăn, tốn thời gian càng nhiều.

Sau một tháng, Độc Cô Thiên Diệp không hề chuyên chú vào việc luyện đan, mà trút hết tinh lực cho việc tu luyện huyền lực. Nàng và Đản Đản cùng nhau cố gắng, rốt cuộc, hơn nửa tháng, nàng thành công thăng cấp Đại huyền sư cấp 5. Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân đều tấn chức một cấp, trở thành Thánh thú cấp 8. Bởi vì Thanh Loan cấp bậc khá cao, phải tốn rất nhiều huyền lực, cho nên không thăng cấp, chỉ là cảm thấy huyền lực bão hòa một ít mà thôi.

“Tầng phong ấn thứ hai của Luyện Yêu hồ đã được giải.” Thanh âm Đản Đản vang lên.

Tiếp theo, bên cạnh Đản Đản xuất hiện một thứ màu xanh ngọc nhìn giống như hồ lô, nhìn không rõ chế ra từ chất gì.

Độc Cô Thiên Diệp vừa động ý niệm, Luyện Yêu hồ xuất hiện trong tay nàng. Nàng cẩn thận đánh giá, không phải chế ra từ ngọc, mà trong

sáng hơn ngọc bình thường. Trên thân có hoa văn phức tạp tinh tế, có khắc một bức đồ án, phía dưới có khắc hình mặt trời.

“Đây là Luyện Yêu hồ trong truyền thuyết? Cũng không có gì đặc biệt nha?” Độc Cô Thiên Diệp quăng Luyện Yêu hồ qua lại, không cảm thấy có gì đặc biệt.

“Ngốc ! Luyện Yêu hồ đặc biệt ở chỗ thế giới bên trong nó, người xem trên thân hồ đương nhiên là không có gì đặc biệt.” Đản Đản khinh bỉ người nào đó.

Ách, được rồi ! Mỗi lần đều bị Đản Đản khinh bỉ, nàng cũng đã miễn dịch rồi.

“Ta phải là sao mới có thể nhìn thấy bên trong nó?” Độc Cô Thiên Diệp ra vẻ thành khẩn thỉnh giáo.

Cũng không khác hẳn không gian là mấy, chỉ cần người muốn tới là tới thôi.”

Đơn giản như vậy? ý niệm vừa động, nàng đã đi tới một không gian khác.

Trời xanh mây trắng, bên dưới là núi non chập trùng, rừng rậm cao ngất, dòng sông trong vắt uốn lượn dưới chân núi, chảy tới bình nguyên vô tận, thổ địa phì nhiêu, trên đất trồng đầy các loại thảo dược, còn có rau cải hoa quả bốn mùa như ở Trái đất. Bên trong rừng rậm còn có các loài động thực vật.

Vô biên vô hạn, không biết điểm cuối ở đâu.

Hồi lâu, một người ba thú mới phục hồi trong kinh ngạc. Tiểu hỏa khôi phục bản thể, bay tới bay lui trong không trung, rồi đáp xuống.

“Chủ nhân chủ nhân, ta rất thích nơi này nha! Ở đây còn đẹp hơn sơn mạch Miễn Miễn nữa !”

“Chủ nhân, huyền lực ở đây thật nồng đậm.” Tiểu Ngân chạy tới chạy lui trên mặt đất, hung phấn kêu to.

“Ha ha...” Độc Cô Thiên Diệp cũng vui vẻ. Bảo bối như vậy, về sau là của nàng. Chủ yếu là ở đây giống như Trái đất, khiến nàng có cảm giác quen thuộc.

Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp có cảm giác có ai đó kéo váy nàng. Nàng cúi đầu, thấy một đứa bé khoảng hai ba tuổi, khuôn mặt phúng phính, thân thể mập mạp, mặc cái yeensm. Ách, cái miệng còn chảy nước miếng.

“Tiểu hài tử thật đáng yêu !” Độc Cô Thiên Diệp ôm tiểu hài tử, nựng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Đệ là ai?”

Bàn tay nhỏ bé vuốt ve bàn tay to: “Chủ nhân, ta là khí linh!”

“Khí linh?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn thân thể nho nhỏ trong lòng. Nàng biết, thần khí sẽ sinh ra khí linh của mình, nhưng khí linh nhỏ như vậy sao?

Cảm nhận được nghi vấn của Độc Cô Thiên Diệp, tiểu hài tử chu chu cái miệng nhỏ nhắn: “Bởi vì bị phong ấn trong thời gian quá dài, người ta mới không lớn mà còn nhỏ lại nữa.”

“Vậy người có tác dụng gì?” Độc Cô Thiên Diệp chưa từng tiếp xúc với khí linh nên rất tò mò.

“Tất cả nơi này đều do ta quản, ta muốn thế nào, chỉ cần sử dụng ý niệm là có thể.” Cái miệng nhỏ nhắn kia dụi dụi vào quần áo của Độc Cô Thiên Diệp làm ướt một mảng lớn.

Mặt Độc Cô Thiên Diệp giăng đầy hắc tuyến, cũng không thể không mang theo tiểu hài tử này sao?!

“VẬY về sau liền giao cho người quản lý đi !” Chỗ này lớn như vậy, muốn một mình nàng trong coi, phỏng chừng một ngày 48 tiếng cũng không đủ. “Đúng rồi, sao các loại thực vật ở đây lại giống Trái đất như vậy?”

“Là do chủ nhân trước kia của ta tới Trái đất, ta chuyển một ít vào đây. Mỗi lần đi đến đâu ta đều mang một ít động thực vật vào, mỗi loại một ít, nhưng qua nhiều năm, tự nó trưởng thành như vậy.”

“Ha ha... Nhiều thứ tốt như vậy, hôm nay chúng ta chúc mừng một chút đi. Đô Đô, người sẽ gọi là Đô Đô, người tới giúp ta đi.” Onois xong, nàng chọn một ít nguyên liệu nấu ăn sở trường mang ra ngoài, lại bảo Đô Đô tìm giúp nàng một ít đồ gia vị như hạt tiêu, hoa tiêu, hành, gừng, tỏi...

Nàng gọi Mạc Phong giúp nàng, làm một bàn đồ ăn. Mạc Phong ngạc nhiên nhìn mấy thứ cổ quái này, không ngừng hỏi đây là cái gì, kia là cái gì, hoàn toàn trở thành một đứa trẻ tò mò. Bất quá, tuy không biết là gì, nhưng sau khi các món ăn được dọn lên, cái miệng của hắn nhai nuốt không ngừng, cùng với ba con thú tranh đoạt đồ ăn rất náo nhiệt.

Một lần nữa ăn lại mấy món quen thuộc, tâm tình Độc Cô Thiên Diệp tốt vô cùng. Mọi thứ ở thế giới này đều không ngon lành gì, lúc trước không có biện pháp, phải ăn vì cuộc sống. Nhưng bây giờ đã có Luyện Yêu hồ, nàng không cần ngược đãi bản thân của mình.

Còn vài ngày, Độc Cô Thiên Diệp luôn củng cố thực lực của mình, tranh thủ mỗi một bước.

- - - o0o - - -

Hôm nay là ngày tỷ thí bắt đầu, thời tiết rất tốt. Địa điểm tỷ thí là quảng trường trung tâm Kỳ Phong thành.

Sáng sớm, đám đông đã bắt đầu có mặt ở quảng trường, không ít dân cư trong thành đến xem náo nhiệt, có vẻ đây là đại sự nhiều năm khó gặp. Ở giữa quảng trường có hai lối dài dài 50 thước, cao hai thước. Thềm đá bên phải quảng trường đặt đầy ghế dựa. Trên cùng có bốn cái ghế dựa, chuẩn bị cho tộc trưởng của tứ đại gia tộc.

Khoảng giờ chính thìn (8' sáng), người của tứ đại gia tộc đồng thời đi vào quảng trường, bốn vị tộc trưởng chào hỏi lẫn nhau, giả ý nhún nhường ngồi xuống. Các gia tộc khác đều đứng chung một chỗ.

Trong khu nghỉ ngơi của Quý gia, Quý Linh Nhi cùng Quý An Dương truy tìm thân ảnh của Độc Cô Thiên Diệp, đến khi nhìn thấy nàng ở khu của Mạc gia, đều nở nụ cười thâm ý.

“Ca ca, hôm nay nhất định phải giết chết phế vật kia.” Quý Linh Nhi hung hăng nói.

“Muội yên tâm. Cô ta khiến chúng ta mất mặt như vậy, ta sẽ không bỏ qua.” Hai mắt Quý An Dương híp lại, “Trong quá trình tỷ thí, không tránh khỏi ngộ thương, chỉ là ngoại ý muốn. Đến lúc đó, để xem cô ta có vận khí tốt như vậy không.”

“Hừ ! Phế vật !”

- - - o0o - - -

Tại khu nghỉ ngơi của Mạc gia, Độc Cô Thiên Diệp trò chuyện với mấy con thú của mình. Hai ánh mắt đầy sát khí của Quý gia kia, nàng đương nhiên nhìn thấy, nhưng cũng không để trong lòng.

Người Mạc gia đối với sự xuất hiện của nàng đều có cảm giác ngoài dự kiến. Nàng đủ tuổi tham gia tỷ thí, nhưng để cho một phế vật tới tham gia thì...

“Này, lát nữa tốt nhất là người tự mình nhảy ra khỏi võ đài. Hừ, phụ thân cũng thật là, sao lại để cho người tới tham gia tỷ thí chứ?!” Mạc Cúc chạy tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói.

“Muốn nói ta, không bằng ngẫm lại chính mình đi. Người cũng là bại tướng dưới tay ta.” Độc Cô Thiên Diệp khinh khinh phun ra một câu, thành công làm Mạc Cúc ngậm miệng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Kinh Ngạc Trong Tỷ Thí

Vào giờ tỵ kém 2 khắc (khoảng 8'30), một nam tử trung niên bước lên lôi đài, cúi chào mọi người: “Tại hạ Vương Mãn Vọng, Hội trưởng Công hội Lính đánh thuê Kỳ Phong thành, may mắn đảm nhiệm chủ trì kiêm giám khảo cuộc tỷ thí của Tứ đại gia tộc lần này. Trận tỷ thí hôm nay là vòng loại hỗn hợp. Mọi người cùng tiến lên lôi đài, đến khi còn lại 20 người. Vòng loại không thể sử dụng huyễn thú, không cố ý lấy mạng người khác. Lôi đài thứ nhất, Cừu gia đấu với Lý gia. Lôi đài thứ hai, Quý gia đấu với Mạc gia. Hiện tại, các vị tuyển thủ, mời lên lôi đài.” Vương Mãn Vọng nói xong liền xuống lôi đài, đi vào khu vực trọng tài, ngồi xuống.

Các đệ tử trẻ tuổi Mạc, Quý, Cừu, Lý cùng bước lên lôi đài, nhất thời pháo hoa bay khắp nơi.

Trên lôi đài thứ hai, Mạc gia cùng Quý gia đứng đối đầu với nhau. Mạc gia có 24 người, Quý gia có 29 người. So về số lượng, Mạc gia đang ở thế hạ phong.

Mạc Liên đứng trước đội ngũ nói: “Mọi người lung tựa lung, tận lực bảo vệ đồng đội. Phòng ngự trước, rồi tấn công.” Mạc Liên nói xong, hai tay ngưng tụ huyễn lực ném về tổ đội Quý gia, có ý muốn phân tán đội hình bọn họ.

Quý An Dương của Quý gia sắp xếp đội hình, cho Kiếm sĩ đứng trước, Huyền sư đứng sau, tấn công Mạc gia. Chỉ chốc lát sau, đội hình hai bên đều rối loạn, người cũng bị phân tán.

Quý Linh Nhi và Quý An Dương bắt lấy cơ hội, cùng tấn công Độc Cô Thiên Diệp, muốn khống chế nàng từ hai phía.

Độc Cô Thiên Diệp vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu, giống như gian nan tránh né.

“Phế vật, ta xem hôm nay ai cứu được người !” Quý Linh Nhi nói xong liền tấn công.

Độc Cô Thiên Diệp giả vờ muốn trốn, trong đám người tránh trái né phải, nhìn như không có quy luật, đều chọn đứng sau lưng người Quý gia, làm hại mỗi lần tấn công đều trúng vào người Quý gia. Có vài người không chú ý đều bị huynh muội Quý Linh Nhi đánh trúng.

Nhìn thấy người một nhà bị đánh, Quý Linh Nhi nóng nảy, tấn công càng mãnh liệt. Khoảng nửa giờ sau, Độc Cô Thiên Diệp thấy người bị loại kha khá, lắc mình đến trước mặt Quý Linh Nhi, giả vờ té ngã, hai tay thừa cơ bắt lấy vai trái nàng ta, dung sức, đẩy một cái khiến nàng ta ngã xuống khỏi lôi đài.

Đến khi được người khác đỡ dậy, Quý Linh Nhi mới ý thức được mình bị loại.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Quý An Dương, né tránh công kích của hắn, dụ hắn đi đến sát biên lôi đài, sau đó chuyển hướng, đứng sau lưng hắn, đá một đá, dễ dàng đá hắn ra khỏi lôi đài.

Sau đó, có mấy người bị hạ, đến khi còn lại 20 người, trọng tại hô ngừng. Bởi vì bị Độc Cô Thiên Diệp làm loạn, Mạc gia vốn ở thế hạ phong

lại còn 11 người, trong khi Quý gia chỉ còn lại người. Cừu gia còn lại 12 người, Lý gia còn 8 người.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn còn trên lôi đài, mọi người hết sức kinh ngạc, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng may mắn mà thôi.

Ngày hôm sau, tỷ thí vòng 2.

Tỷ thí hôm nay chủ yếu là đấu tay đôi, 40 người chia thành 20 trận.

Trước khi tỷ thí, 40 người cùng rút thăm, 40 tờ giấy viết số thứ tự màu đỏ và xanh từ 1 đến 20. Số thứ tự tỷ thí giống nhau tức là đối thủ của mình.

Độc Cô Thiên Diệp mở giấy ra, số 18. Khi bắt đầu tỷ thí, Độc Cô Thiên Diệp thật sự chuyên tâm xem trận đấu, hiểu biết thực lực của đối phương.

Trận tỷ thí đầu tiên là giữa Quý gia và Lý gia. Người Quý gia là một Huyền sư cấp 5, 18 tuổi. Còn Lý gia là Kiếm sư cấp 6, 20 tuổi. Đầu tiên, Quý gia công kích trước, huyền lực màu cam tấn công vào Kiếm sư đối diện, Kiếm sư tránh đi, rời khỏi phạm vi tấn công của đối thủ, đồng thời phát ra kiếm khí màu cam.

Huyền sư Quý gia dùng huyền lực tạo thành một cái khiên chắn, ngăn chặn kiếm khí, hô: “Cự xỉ hổ !”

Theo lời triệu hồi, một con bạch hổ dài 3 thước xuất hiện trên lôi đài, đỉnh đầu có 8 viên ngọc hình tam giác, Linh thú cấp 8.

“Rống...” Cự xỉ hổ ngửa mặt lên trời hét dài, sau đó lao tới đối thủ, miệng không ngừng phun ra quả cầu huyền lực.

Kiếm sư cũng không tính buông tha, dây dưa cùng cự xỉ hổ.

Huyền sư Quý gia nhìn huyền thú của mình đấu với đối thủ, thừa dịp đối thủ không chú ý, tấn công một phát đánh đối thủ hạ đài.

Có huyền thú giúp đỡ, thật sự là ưu thế lớn của Huyền sư!

Trận đấu tiếp theo, Huyền sư đấu với Huyền sư. Dưới tình huống này, hai bên so huyền lực ai khô kiệt trước cùng huyền thú của ai lợi hại hơn. Cũng có Kiếm sĩ đấu với Kiếm sĩ.

Trận đấu thứ 12, Mạc Liên đấu với Quý An Bình của Quý gia. Huyền sư cấp 4 đấu với Huyền sư cấp 1, kết cục không cần nghĩ nữa.

“Ha ha... Mạc Liên nhà người nếu không đụng phải An Bình nhà ta, chắc chắn là có hy vọng.” Quý gia chủ cười nói với Mạc Kiếm, nghe như an ủi, lại không dấu được vẻ đắc ý, “Nhưng mà, dù như vậy, Mạc gia muốn đứng đầu bản, thật sự là có chút khó khăn.”

“Vẫn chưa đến phút cuối đâu, Quý gia chủ.” Mạc Kiếm khiêm tốn nói.

Quý gia chủ nghe vậy liền không nói nên lời, lạnh lung hừ một tiếng, quay đầu nhìn lồi đài.

Mười bảy trận tỷ thí đã xong, Vương Mãn Vọng tuyên bố: “Trận đấu thứ 18, Mạc gia Độc Cô Thiên Diệp đấu với Lý Thiên Hoa của Lý gia.” Nói xong, hắt xuống đài, đi qua bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, gật đầu một cái. Trước khi đi, thiếu chủ đã dặn dò, phải chiếu cố huynh đệ hãn thật tốt. Tuy không biết vì sao thiếu chủ nói Độc Cô Thiên Diệp là nam tử, nhưng chiếu cố nhiều một chút cũng được, bằng không thiếu chủ nhất định sẽ liều mạng với hãn.

Độc Cô Thiên Diệp lên lồi đài, có chút kỳ quái nhìn Vương Mãn Vọng, nhưng đây không phải là thời điểm suy nghĩ về vấn đề này, nên bỏ qua sau đầu. Nàng nhìn Lý Thiên Hoa đứng đối diện, Huyền sư cấp 7! Xem

như là một trong những tuyển thủ có cấp bậc cao, tuy rằng đối với nàng mà nói thì không là gì, nhưng nàng cũng sẽ thi đấu công bằng.

“Người nhận thua đi, như vậy ta sẽ tha cho phế vật người một mạng. Bằng không, đến lúc mất đi một tay hay thiếu mất một chân, về sau không gả được thì đừng trách ta.” Lý Thiên Hoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, khinh miệt nói.

“Phải không? Vậy thử xem!” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu, công kích Ký Thiên Hoa.

Lý Thiên Hoa còn chưa kịp ngưng tụ huyền lực, đã bị một cước của Độc Cô Thiên Diệp đá văng ra khỏi lôi đài.

Toàn trường lặng ngắt như tờ. Thật lâu sau, “Ào...”, toàn trường sôi trào !

“Mẹ nó, mắt ta mờ rồi phải không? Hay bị mù rồi?” Người qua đường Giáp nói.

“Trời ơi ! Phế vật A Cửu có phải bị đánh tráo rồi không? Phế vật sao lại như vậy?” Người qua đường Ất sợ hãi kêu lên.

“Tốc độ của cô ta sao lại nhanh như vậy?” Người qua đường Bính buồn bực.

“Lần trước ta nhìn thấy cô ta đả bại Quý Linh Nhi của Quý gia đó.”

“Quý Linh Nhi? Chính là thiên tài 16 tuổi đã là Huyền sư cấp 1? Trời đất, cô ta lại bị A Cửu đánh bại?!”

.....

“Không thể tưởng được, phế vật Mạc gia không phải là phế vật, khó trách lại dám xuất trận !” Lý gia chủ chứng kiến người trong gia tộc bị phế

vật A Cửu đánh hạ trong một chiêu, chanh chua nói.

“Ha ha...” Mạc Kiếm cao hứng cười toe toét, “A Cửu nhà ta không phải là phế vật. Bằng không, người bị phế vật đánh bại thì gọi là gì, không phải là không bằng phế vật sao?”

“Hừ ! Nói không chừng là may mắn mà thôi ! Cô ta không có biểu hiện huyền lực hay kiếm khí gì, chứng minh cô ta không thể tu luyện.” Lý gia chủ nói.

“Phải không? Lý gia chủ, chúng ta mỗi mắt chờ xem.” Mạc Kiếm không vì lời nói của Lý gia chủ mà tức giận.

Độc Cô Thiên Diệp xuống lôi đầu, đi ngang qua khu vực nghỉ ngơi của Quý gia, Quý Linh Nhi hung hăng trừng mắt nhìn nàng, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Độc Cô Thiên Diệp không chớp mắt đi qua, đối với loại ghé con này, không cần so đo.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Mở To Mắt Của Các Người Ra

Hai trận đấu sau cũng đã phân thắng bại.

Trận đấu bán kết kết thúc, Vương Mãn Vọng tuyên bố danh sách người thắng cuộc. Mạc gia có Độc Cô Thiên Diệp và ba đệ tử khác, Quý gia có sáu người, Cừu gia bốn người, Lý gia sáu người.

Khi trở về, người Mạc gia bao quanh Độc Cô Thiên Diệp, không ngừng nói chuyện với nàng. Tuy mọi người bình thường chán ghét nàng không thể tu luyện làm mất mặt gia tộc, nhưng hôm nay nàng đem lại vinh quang cho gia tộc, chỉ một chiêu đã thắng người của Lý gia, thật trâu bò !

Đối với lời nói của bọn họ, Độc Cô Thiên Diệp chỉ thỉnh thoảng gật đầu đáp lại, không tương ứng nhiệt tình nhưng cũng không quá lạnh nhạt.

Mạc Cúc và Mạc Liên đi phía sau, nhìn mọi người vây quanh Độc Cô Thiên Diệp. Mạc Liên rất vui vẻ, vì muội muội nàng luôn bảo hộ cuối cùng cũng có năng lực bảo vệ mình, hơn nữa lại mang lại vinh quang cho gia tộc.

Mạc Cúc tức giận bất bình, trừng trừng: “Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ thắng một trận thôi sao. Cũng chưa phải đứng nhất, kiêu ngạo cái gì chứ?!”

“Ha ha...” Mạc Liên thấy dáng vẻ của Mạc Cúc, cười khê: “Muội ấy thắng Lý Thiên Hoa, hẳn đã là Huyền sư cấp 7, rất lợi hại. Hơn nữa, hiện

giờ, chúng ta hy vọng mọi ấy đặt vị trí đầu bảng. Bằng không, sản nghiệp của chúng ta ở Kỳ Phong thành khó có thể giữ được.” Địa vị của Mạc gia chúng ta ở đế đô cũng sẽ bị mất đi, Mạc Liên vẫn chưa nói những lời này.

- - - o0o - - -

Khi Độc Cô Thiên Diệp trở về tiểu viện, không nhìn thấy Mạc Phong đâu, nghĩ là hắn đã ra ngoài, nhưng lại nghe thấy âm thanh trong phòng bếp. Nàng đi tới xem thử, liền nhìn thấy Mạc Phong chạy tới chạy lui trong phòng bếp, trên bàn đã có vài món ăn được nấu xong. Nàng đi tới, nếm thử, mùi vị không tệ. Mạc Phong đã đem những nguyên liệu ở Trái đất nấu ra những món ăn rất ngon, tuy không bằng nàng, nhưng so với thức ăn ở đây thì ngon hơn nhiều. Ân, về sau nên tiếp tục bồi dưỡng.

“Sao hôm nay nấu nhiều món như vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Tỷ tỷ, tỷ về rồi. Đệ nghe nói tỷ thắng trận, nên muốn chúc mừng một chút.” Mạc Phong cười hì hì.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói: “Không phải chỉ mới thắng một trận thôi sao, vậy mà muốn chúc mừng rồi?”

Bưng bát canh trứng cà chua cuối cùng đặt lên bàn, Mạc Phong ngồi đối diện với nàng: “Đây không phải là ý nghĩa chiến thắng bình thường, đây chính là dấu hiệu tỷ vượt bỏ danh hiệu “phế vật”. Đệ xem, từ nay, ai dám gọi tỷ là phế vật, hừ, một chiêu đánh bại hắn!”

Nhất thời, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy quạ đen bay đầy trời...

- - - o0o - - -

Ngày tỷ thí thứ ba, hai mươi người còn mười người. Ngày tỷ thí thứ tư, mười người còn lại năm. Cũng giống như vậy, Độc Cô Thiên Diệp ngại

phiền toái, luôn một chiêu đánh bại đối thủ, thuận lời tiến vào danh sách năm người. Mà ba đệ tử kia của mạc gia lần lượt bị đào thải.

Ngày tỷ thí thứ năm, trận đấu năm người. Bởi vì còn lại số lẻ, cho nên đấu luân phiên, trực tiếp vào vòng trong. Độc Cô Thiên Diệp may mắn không cần đấu cũng tiến vào danh sách ba người còn lại.

Đây là may mắn nha! Không ít người nhìn trời cảm thán.

Ngày tỷ thí thứ sáu, các tuyển thủ chỉ còn lại nàng, Quý An Bình của Quý gia và Cừu Tĩnh của Cừu gia, một Kiếm sư cấp 9. Bởi vì vòng trước không đấu, cho nên bây giờ, Độc Cô Thiên Diệp sẽ đấu với Cừu Tĩnh, tranh đoạt vị trí thứ hai, vì huyền lực của hắn thấp hơn Quý An Bình. Người chiến thắng mới có thể tỷ thí với Quý An Bình.

Cừu Tĩnh xuất kiếm, nói: “Ta đã xem trận đấu của ngươi, tuy ngươi không biểu hiện cấp bậc, nhưng ta tin tưởng ngươi không phải là phế vật không thể tu luyện. Cho nên, ta sẽ toàn lực ứng phó, ngươi hãy cẩn thận.”

“Được, ngươi cũng vậy.” Nàng xuất ra chủ thủ, sẵn sàng nghênh chiến. Đối với người tôn trọng người khác, nàng cũng tôn trọng họ.

Cừu Tĩnh nhanh chóng lao tới, vung kiếm trong tay, một đạo kiếm khí đánh thẳng vào Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp vận khởi Vô tướng thần công, chủ thủ vung lên, thoải mái đánh gãy kiếm khí của hắn, sau đó cũng lao về phía Cừu Tĩnh. Hai người giao nhau giữa lôi đài, Cừu Tĩnh giờ kiếm đâm Độc Cô Thiên Diệp, thân mình Độc Cô Thiên Diệp ngửa ra sau, đồng thời di động chủ thủ trong tay, đỡ kiếm của Cừu Tĩnh. Hai vũ khí chạm vào nhau, phát ra âm thanh keng keng.

Cừu Tĩnh lui về sau hai bước, trong lòng có chút kinh ngạc. Kiếm của hắn là Linh khí thượng phẩm, va chạm với chủ thủ của Độc Cô Thiên

Diệp, lại bị gãy làm đôi.

Độc Cô Thiên Diệp thừa cơ tiến công, tay phải nắm chặt chủ thủ, tay trái vận chưởng, thừa dịp Cừu Tĩnh tránh mũi chủ thủ, liền đánh vào ngực hắn.

“Phốc.” Cừu Tĩnh bị buộc lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Độc Cô Thiên Diệp lại vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu, di chuyển xung quanh Cừu Tĩnh, thảnh thơi vận chưởng tấn công.

Cừu Tĩnh không ngừng dùng kiếm đỡ lấy, dần dần cảm thấy hết sức.

Độc Cô Thiên Diệp nhân cơ hội tới cạnh hắn, đặt chủ thủ vào cổ hắn, nói: “Người thua.”

Cừu Tĩnh thu kiếm: “Người thắng.”

Độc Cô Thiên Diệp cũng thu lại chủ thủ, nói: “Người thật không tệ.”

Lúc trước, Độc Cô Thiên Diệp thắng trong một chiêu, khiến cho người ta kinh ngạc, bởi vì lực đánh cũng không lớn. Nhưng hôm nay tỷ thí với Cừu Tĩnh, mọi người mới biết được tốc độ và sức mạnh của nàng, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Theo lẽ thường, trận tỷ thí của Độc Cô Thiên Diệp và Quý An Bình vốn là ngày mai, nhưng Độc Cô Thiên Diệp ngại phiền phức, yêu cầu tỷ thí ngay.

Quý An Bình nhìn Độc Cô Thiên Diệp đối diện, nói: “Ta không muốn người khác nói ta thắng không công bằng, giậu đồ bìm leo. Nhưng người đã đắc tội với Linh Nhi, vậy thì đừng trách ta.” Nói xong, Quý An Bình ngưng

tự huyền lực, sức mạnh Đại huyền sư cấp 1 đánh về phía Độc Cô Thiên Diệp. Đối với một người từng là phế vật, đây tuyệt đối là nặng tay.

Mắt thấy huyền lực càng lúc càng gần Độc Cô Thiên Diệp, mà nàng lại không có một chút phản ứng, Mạc Liên sợ hãi kêu to: “Thiên Diệp, mau nhận thua đi!”

Chỉ cần nhận thua, trọng tài sẽ ra tay hóa giải công kích.

Mạc Kiếm ngồi trên thượng vị sống lưng duỗi thẳng, bàn tay nắm chặt tay vịn của chiếc ghế.

Những người khác cũng vì nàng mà nín thở. Công kích của Đại huyền sư cấp 1, đây tuyệt đối là muốn mạng nàng!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Liên đứng dưới đài, mắt nàng ta hiện lên sự lo lắng không hề che dấu. Thì ra, nàng ta thật sự quan tâm nàng.

Nàng nhìn Mạc Liên, nhẹ nhàng nói ra hai chữ “Yên tâm”, sau đó vẫy tay, xuất ra huyền lực chặn lại công kích của Quý An Bình.

Nụ cười đắc ý của Quý An Bình cứng đờ, tựa hồ không thể tin được. Nhưng rất nhanh, hắn đã lấy lại tinh thần, hỏi: “nguoiir không có nguồn huyền lực, sao lại có thể phát ra huyền lực.”

“Ai nói ta không có?”

“Vậy vì sao ta không thể nhìn thấy huyền lực người dao động? Cũng không nhìn ra cấp bậc?” Quý An Bình giống như hỏi lại giống như lâu bầu.

“Người muốn nhìn cấp bậc của ta? Ta thành toàn cho người!” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, năm viên ngọc màu vàng chậm rãi xuất hiện, Đại huyền sư cấp 5, cao hơn hẳn 4 cấp.

“Đại huyễn sư cấp 5?!” Mọi người há hốc mồm: “Đại huyễn sư cấp 5 mới 15 tuổi?”

“Trời ơi ! Thế giới này thật huyền ảo.”

Mẹ nó, lão tử 30 tuổi mà chỉ đến Đại huyễn sư cấp 1, cái này thật sự không muốn người ta sống nữa mà.”

“Trời đất ơi, ai dám nói nàng ta là phế vật? Đây mà là phế vật, mọi người nên tự sát đi.”

Mọi người thét chói tai không ngừng, người Mạc gia toàn bộ trợn trắng mắt. Bọn họ biết rõ nhất, nửa năm trước, Độc Cô Thiên Diệp vẫn không thể tu luyện, mà bây giờ, nàng lại là Đại huyễn sư?!

Mạc Liên nở nụ cười. Chỉ có nàng biết, Độc Cô Thiên Diệp không còn là phế vật trước kia, chỉ là không ngờ cấp bậc của àng ta cao như vậy, đã bỏ xa nàng.

Tứ đại tộc trưởng cũng ngây dại như vậy, nhưng cũng hồi phục lại rất nhanh.

“Thì ra ngài vẫn còn một con át chủ bài. Mạc gia chủ, ngài giấu giếm thật kỹ.” Quý gia chủ kỳ quái nói. Quý gia hẳn vốn có thể đứng nhất, không nghĩ tới bị Mạc gia chen ngang.

“Ha ha... chỉ là đứa nhỏ không hiểu chuyện mà thôi.” Mạc Kiếm cười tủm tỉm, nhưng trong lòng nói thầm: ‘Ta cũng bị con bé dọa đó. Tiểu nha đầu này, trở về liền thu thập con.’”

Trên lôi đài, Quy An Bình hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hung tợn nói: “Cho dù cấp bậc người cao hơn ta, hung người cũng thua ta chắc rồi. Ra đây, Lôi Báo!”

Một con báo màu tím dài ba thước xuất hiện trên lôi đài, trên đầu có ba viên ngọc hình tứ giá, Thánh thú cấp ba. Lôi báo gọi Quý An Bình: “Chủ nhân!”

Độc Cô Thiên Diệp thấy Quý An Bình triệu hồi huyền thú, hô: “Tiểu Ngân!”

Mọi người rất tò mò huyền thú của Độc Cô Thiên Diệp, nghe thấy nàng triệu hồi, đợi nửa ngày, cũng không thấy huyền thú gì xuất hiện. Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy một con có nhỏ chỉ lớn hơn bàn tay nằm trong long Độc Cô Thiên Diệp, nhất thời cười vang không ngừng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn con chó nhỏ trong long, mặt giăng đầy hắc tuyến. Tiểu Ngân khi nào lại gian manh như vậy chứ? Lại xuất hiện với hình dạng này.

Quý An Bình nhìn huyền thú của Độc Cô Thiên Diệp, cười ha ha: “Đây là huyền thú của ngươi? Không phải ngươi nghĩ huyền sủng là huyền thú đó chứ. Lôi Báo, cắn chết bọn chúng cho ta.”

Độc Cô Thiên Diệp tha Tiểu Ngân xuống, nói: “Chiến đấu đi.”

Tiểu Ngân nhìn Lôi Báo đối diện: “Chỉ là một con báo nhỏ này. Chủ nhân, ta lập tức giải quyết,” Nói xong, cởi bỏ hình dáng tự vệ, nhất thời, một phong lang màu bạc dài năm thước xuất hiện trên lôi đài, đỉnh đầu có tám viên ngọc hình tứ giác làm mọi người chói mắt.

Đối với người muốn giết mình, Độc Cô Thiên Diệp sẽ không nường tay. Nàng nói với Tiểu Ngân: “Tốc chiến tốc thắng.” Sau đó ngưng tụ huyền lực, tấn công Quý An Bình.

Tiểu Ngân gầm lên một tiếng, chạy tới Lôi Báo, chân trước vừa đảo, một cơn gió mãnh liệt thổi về phía Lôi Báo. Sau đó, Tiểu Ngân cắn vào cổ Lôi báo.

Cấp bậc chênh lệch cộng thêm uy áp là Lôi Báo hành động chậm chạp, bị một trận gió thổi qua, máu tươi chảy ròng ròng, còn chưa định thần đã bị Tiểu Ngân cắn vào cổ. Tiểu Ngân cắn một cái, máu Lôi Báo chảy ra, chỉ chốc lát liền bất động nằm trên đất.

Bên này, Độc Cô Thiên Diệp không ngừng đổi nơi tấn công, đánh ra huyền lực. Lúc mới bắt đầu, Quý An Bình còn chống cự được, nhưng về sau, tay chân luống cuống, thỉnh thoảng lại bị đánh trúng. Cuối cùng, Độc Cô Thiên Diệp tới cạnh hắn, vận khởi Vô tướng thần công, đánh vào đan điền hắn.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!” Quý An Bình hét lên, thân thể không ngừng run rẩy.

Trọng tài Vương Mãn Vọng lên đài, ngồi xổm xuống xem xét Quý An Bình, nói: “Mặc gia Độc Cô Thiên Diệp thắng lợi!”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Tẩy Tủy Đan

“Woa woa woa...” Nghe được trọng tài tuyên bố, đệ tử Mạc gia đứng lên hoan hô. Độc Cô Thiên Diệp thắng, cũng chính là năm nay bọn họ được đứng nhất.

Bọn họ nhào lên lôi đài, vây quanh Độc Cô Thiên Diệp. Nếu nàng là nam tử, chắc có lẽ giờ này, nàng đã bị bọn họ tung lên trời.

Quý Linh Nhi lên lôi đài, nhào vào bên cạnh Quý An Bình, chỉ thấy đầy người hấn toàn là máu, nhất là ở bụng. Nàng đưa huyền lực vào cơ thể hấn, kêu to: “Người phế đi nguồn huyền lực của huynh ấy?!”

Không khí náo nhiệt nhất thời trầm xuống. Đệ tử Quý gia lên đài, dung huyền lực xem thử, nét mặt đều phần hận. Phải biết rằng, nguồn huyền lực bị hủy, có nghĩa là người đó không thể tu luyện huyền lực được nữa.

“Sao vậy?” Nhìn đám đông trầm lặng trên ôi đài, tứ đại tộc trưởng đi tới.

“Cha, Độc Cô Thiên Diệp đã đánh nát nguồn huyền lực của đường ca!” Quý Linh Nhi chạy tới bên cạnh Quý gia chủ, chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Mạc gia chủ, chuyện này nên nói thế nào? Hạ độc thủ trong tỷ thí?”
Quý gia chủ vừa nghe như vậy, vẻ mặt phần nộ nhìn Mạc Kiếm.

Quý An Bình là thiên tài của Quý gia, là tương lai của Quý gia, lại bị Độc Cô Thiên Diệp phế đi, trên dưới Quý gia đều phần hận không thôi.

“Ha ha... Quý gia chủ, quá trình tỷ thí không tránh khỏi thương tật.”
Mạc Kiếm nói, “Lúc trước không phải cũng có người bị thương hay sao?”

“Những người đó sao có thể đánh đồng với Bình Nhi?”

“Như thế nào? Người khác có thể bị thương, người Quý gia không thể bị thương sao? Hẳn bị thương, chỉ có thể nói hẳn không bằng người ta mà thôi.” Đối mặt với sự phần nộ của Quý gia chủ, Mạc Kiếm tâm ý nói.

Quả nhiên, hẳn vừa nói xong, Cừu gia chủ cùng Lý gia chủ đều nhìn hẳn, sắc mặt thật không tốt.

Quý gia chủ cũng bị sự tức giận che mờ lý trí: “Người khác ta mặc kệ! Nhưng phế vật Mạc gia người phế đi Bình Nhi, cô ta phải đền mạng!”

“Nếu A Cừu nhà ta là phế vật, vậy người bị con bé phế thì phải gọi là gì? Thắng thua đã định trên lôi đài, Quý gia người không nên kéo xuống lôi đài mà nói. Mạc gia ta cũng không phải sợ phiền phức!”

“Phế vật người, sao dám phế đi đường ca của ta?” Quý Linh Nhi vọt tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp lớn tiếng chất vấn.

Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nhìn Quý Linh Nhi: “Đối với một người có ý đồ muốn giết ta, ta cần phải lưu tình sao?”

Một mình Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi quảng trường. Chuyện gì xảy ra tiếp theo, nàng không biết, nhưng nàng tin Mạc Kiếm sẽ thu xếp ổn thỏa.

- - - o0o - - -

Trở về phòng mình, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra đan lô bắt đầu luyện đan. Bởi vì cuộc tỷ thí, nàng vẫn chưa có dịp luyện tập. Lần này, nàng luyện đến tối.

Vào buổi tối, trong tiểu viện của nàng có một vị khách.

“Đến đây!” Độc Cô Thiên Diệp khoác tay, dựa vào cửa, nhìn người đang đi vào.

“Ừ!” Mạc Liên đi tới, nói: “Ta có mang theo rượu.”

“Đến mái nhà đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tìm cái thang, hai người leo lên mái nhà. Mạc Liên lấy ra hai vò rượu, đưa cho Độc Cô Thiên Diệp một vò. Mở ra, hương rượu bay tứ phía.

Khi bắt đầu, hai người đều không nói lời nào, chỉ uống rượu mà thôi. Hồi lâu, Mạc Liên mới lên tiếng: “Người là ai?”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh trăng trên trời, không trả lời, giống như đang trầm tư. Thật lâu sau, nàng uống một ngụm rượu, nói: “Ta là Độc Cô Thiên Diệp.”

“Không, người không phải muội ấy. Lần trước, sau khi Mạc Cúc đã thương người, người không còn là muội ấy.” Mạc Liên nói, “Từ nhỏ ta đã bảo hộ muội ấy, muội ấy là người như thế nào, ta là người hiểu rõ nhất.”

“Ha ha... Ta nói ta là “Độc Cô Thiên Diệp”, chứ không nói ta là cô ta. Ta chỉ là một linh hồn đến từ một thế giới khác. Ở thế giới kia, ta đã chết. Ở thế giới này, cô ta cũng đã chết. Sau đó, linh hồn của ta nhập vào cơ thể này.”

Mạc Liên quái dị nhìn nàng, rượu trong miệng cũng quên nuốt xuống.

Nhìn phản ứng của Mạc Liên, Độc Cô Thiên Diệp khẽ cười một tiếng: “Sao vậy? Bị dọa sao?”

“Ách, có một chút.” Mạc Liên nuốt rượu xuống, nói: “Ta luôn nghĩ sau lại chênh lệch nhiều như vậy. Thì ra thật sự không phải cùng một người. Nhưng, mặc kệ muội là ai, muội cũng là muội muội của ta, là con gái của cô cô.” Dừng một chút, Mạc Liên thở dài: “Haizz... Không biết cô cô bây giờ đang ở đâu.”

“Ta sẽ tìm được mẫu thân, còn có phụ thân ta nữa.” Độc Cô Thiên Diệp uống một ngụm rượu lớn, nói.

“Ừ, chờ muội có thực lực là có thể tìm họ. Hơn nữa, bây giờ, cấp bậc của muội cao hơn ta rất nhiều, về sau không cần ta bảo hộ nữa.” Trong mắt Mạc Liên có chút mất mát nho nhỏ.

“Ha ha... Vậy thì đến lượt ta bảo vệ tỷ. Nhưng mà, ta thấy cấp bậc của mọi người không cao. Không có biện pháp nào có thể đề cao tốc độ tu luyện sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Mà nhớ thiên phú của Mạc Phong cũng không tốt lắm.

Mạc Liên suy nghĩ rồi nói: “Ta có đọc trong một quyển sách, thời kì viễn cổ từng có Tẩy tủy đan gì đó. Ăn vào hình như có thể tẩy kinh phạt tủy, cải thiện thể chất. Nhưng mà bây giờ không có đan phương.”

Đan phương viễn cổ? Có lẽ có thể hỏi Đản Đản, Độc Cô Thiên Diệp nghĩ.

Mạc Liên đi rồi, Độc Cô Thiên Diệp đánh thức Đản Đản, hỏi chuyện Tẩy tủy đan.

Đản Đản nghĩ nghĩ, nói: “Loại đan dược người nói ta có nghe qua, nhưng ta cũng không biết đan phương. Ta cũng không có sở thích thu thập gì đó.”

Lúc này, Đô Đô dung ý niệm gọi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào Luyện yêu hồ, Đô Đô lập tức nhào vào lòng nàng, miệng đầy nước miếng cọ vào quần áo của nàng, mở miệng nói: “Chủ nhân, có lẽ ta biết đan phương của Tây tủy dân đó.”

Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc hỏi: “Người biết?”

“Ân, chủ nhân trước kia thích luyện đan, tích góp rất nhiều đan phương, chắc ở đó có.” Đô Đô nói xong, dẫn Độc Cô Thiên Diệp tới một căn phòng. Độc Cô Thiên Diệp nhìn căn phòng này, không có gì để nói. Vách cỏ xiêu vẹo, cánh cửa thiếu chút nữa là rơi xuống.

Lo lắng nhìn căn phòng một hồi, Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa bước vào. Trong phòng cũng không có gì nhiều, phần lớn là một ít đan phương, còn có đan dược đã được điều chế. Nàng cẩn thận xem xét đan phương, cuối cùng mới tìm thấy quyển “Tây tủy đan” nằm trong góc. Xem ra thứ này trước kia cũng không được coi trọng mấy.

Nàng cầm đan phương, nhìn sơ một chút. Đan dược này cấp bậc không cao, chỉ ngũ phẩm mà thôi, chỉ là dược liệu nằm ngoài dự đoán, quá trình luyện chế cũng không giống bình thường, cho nên dù có đan phương, căn bản cũng không có ai có thể luyện chế được.

Hỏi đại quản gia Đô Đô, nàng biết mọi dược liệu đều có trong Luyện yêu hồ. Bây giờ, nàng chỉ kém cấp bậc luyện đan mà thôi.

Nàng đến đây vào tháng 6, bây giờ là tháng 12, bất tri bất giác đã tới đây nửa năm. Nàng đã quyết định tháng 9 năm sau đến Học viện đế quốc học tập. Nếu phải đi bộ mà không cần nhờ Thanh Loan, trễ nhất là tháng 7 nàng phải lên đường, cho nên nàng chỉ có thời gian nửa năm để gia tang cấp bậc luyện đan của mình, hơn nữa phải từ cấp 2 lên cấp 5!

Độc Cô Thiên Diệp không khỏi cảm thán, nhiệm vụ có chút khó khăn
nha!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Sang Năm Mới

Qua tháng 12 chính là năm mới. Đây cũng chứng tỏ Độc Cô Thiên Diệp đi vào thế giới này đã nửa năm. Trong nửa năm này, nàng vẫn không biết phụ mẫu cùng Bách Lý Như Yên ở đâu, họ có khỏe không.

Lúc gia thừa, Mạc Kiếm phái người đến gọi Độc Cô Thiên Diệp tới đại sảnh ăn tiệc tất niên, bị Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt.

“Chủ nhân chủ nhân, đêm nay ăn thịt nướng đi!” Tiểu Hỏa đập trên vai Độc Cô Thiên Diệp, sung sướng kêu.

Mạc Phong chớp to mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, xem biểu hiện của Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân, hẳn cũng rất tò mò về món thịt nướng của nàng.

Đối với việc đây là năm mới đầu tiên nàng đến thế giới này, Độc Cô Thiên Diệp có chút thương cảm. Năm nay không có cha mẹ, không có Bách Lý Như Yên, chỉ có mình nàng. Nhưng nhìn thấy bọn họ hưng phấn, nàng đem thương cảm chôn chặt dưới đáy lòng.

Lấy ra thịt đã được xiên que, lò nướng, than, vỉ nướng, kẹp gấp. Đặt than vào lò, châm lửa. Sau khi đi sơn mạch Miễn Miễn trở về, nàng đến lò rèn làm một bộ công cụ nướng thịt theo yêu cầu, dù sao nướng thịt trong lửa cũng chẳng ngon gì mấy. Chỉ là lấy mấy món này xong lại chuẩn bị cho tỷ thí, nên nàng chưa có dịp để dùng.

Đốt lửa xong, Độc Cô Thiên Diệp đặt thịt lên vỉ nướng, thỉnh thoảng rắc muối, hạt tiêu, hoa tiêu, dùng cọ quét mật ong lên mặt thịt, mùi thơm tràn ngập trong không khí, dẫn đến vài tiếng nuốt nước miếng. Ngay lúc mặt thịt chuyển sang màu vàng óng, Độc Cô Thiên Diệp lấy cỏ tư nhiên rải lên, hương vị trong không khí càng nồng hơn. Đặt thịt lên đĩa, Tiểu Hỏa, Tiểu Ngân và Mạc Phong liền nhào tới, bắt đầu ăn thịt.

“Oa... mùi hương gì vậy? Thật thơm nha!” Thanh âm của Mạc Liên từ sân ngoài vọng vào. Chỉ chốc lát sau, Mạc Kiếm, Mạc Liên cùng Mạc Cúc vẻ mặt không được tự nhiên bước vào.

Ba người đi tới, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nướng thịt, tràn đầy hiếu kỳ. Mạc Liên cầm lấy một xiên thịt, ăn thử, nhất thời nuốt xuống không ngừng.

“Oa, Thiên Diệp, thịt muối nướng với thịt nướng lúc trước ta ăn thật khác xa nha. Ngon thật đó!” Mạc Liên mở miệng đầy thịt tán thưởng. Nàng đã hiểu được vì sao Mạc Phong và mấy huynh thú tranh giành kịch liệt như vậy.

Mạc Kiếm và Mạc Cúc ngửi mùi hương, cũng ăn thử một xiên. Vừa ăn xong, họ liền cảm thấy những thứ họ ăn lúc trước thật sự không đáng tiền.

“Sao các người lại đến đây?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Con không ra đại sảnh ăn tất niên với chúng ta, chúng ta đành phải tới đây. Hừ, may mà chúng ta đã tới, bằng không, món ngon như vậy cũng không được ăn rồi.” Mạc Kiếm cắn nhăm miếng thịt nóng, hô miệng, nói: “Ta nói nè cháu gái, có món gì ngon sao lại quên mất cậu vậy?! Cậu rất thương tâm nha!” Mạc Kiếm nói xong, lại làm bộ như muốn khóc.

Mạc Liên luồn chú tâm vào xiên thịt trong tay, nhìn lại trên bàn đã không còn xiên nào, liền nhìn mấy xiên thịt đang được nướng, nói: “Đúng

vậy, muối cũng thật là. Nếu không phải chúng ta tới đây, còn không biết được muối đang hưởng thụ ở đây đâu. Phải không, Mạc Cúc?”

Mạc Cúc tuy nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn ngượng ngùng, nhưng vẫn phối hợp gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp giống như thấy quạ đen bay đầy trời...

“Chủ nhân chủ nhân, Thanh Loan cũng muốn ăn thịt nướng!” Thanh Loan ở trong Luyện yêu hồ kêu lên. Thịt nướng luôn luôn làm cho Thanh Loan ổn trọng trở nên ngây thơ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ba người Mạc Kiếm, ý niệm vừa động, Thanh Loan liền xuất hiện trên vai nàng. Thanh Loan vừa ra, kêu lên một tiếng, bay tới bên cạnh Tiểu Ngân ăn thịt nướng.

Ba người Mạc Kiếm nhìn ba con thú tranh giành thịt nướng, lại nhìn Độc Cô Thiên Diệp đang bận rộn. Họ đã nhìn thấy Tiểu Ngân, là Thánh thú cấp 8. Dám giành ăn với Thánh thú cấp 8, tin rằng cấp bậc của bọn chúng cũng không thấp.

Mạc Cúc cẩn thận hỏi: “Chúng nó đều là huyền thú của muối?”

Ba cha con nhìn Độc Cô Thiên Diệp, âm thầm hy vọng nàng lắc đầu phủ nhận. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp lại đánh tan hy vọng của họ.

“Đúng vậy. Sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Ba người đều lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì, nhưng lại nói thầm trong lòng: Người khác chỉ có một hai con huyền thú, con (muối) lại có ba huyền thú, cấp bậc cao như vậy, đây thật sự là quá đả kích mà. Còn dám không biết xấu hổ hỏi sao vậy?!

Thấy mọi người cũng ăn hết thịt, Độc Cô Thiên Diệp lại tiếp tục nướng, lấy ra mấy vò rượu, mọi người cùng nhau uống rượu ăn thịt nói chuyện phiếm, nhìn ba con thú người tranh ta đoạt, rất thích ý !”

“Trước kia là ta không đúng, ta xin lỗi mọi, thực xin lỗi.” Mạc Cúc bưng rượu lên, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nâng cốc uống hết, tỏ vẻ không để ý. Kỳ thật, nếu không có Mạc Cúc, nàng cũng sẽ không đến thế giới này.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp uống hết rượu, Mạc Cúc cao hứng ngồi về chỗ của mình, nụ cười tự nhiên hơn rất nhiều.

“Tiếp theo con có tính toán gì không?” Mạc Kiếm hỏi.

“Con hẹn vài bằng hữu tháng 9 tham gia chiến sinh của Học viện đế quốc. Con muốn đến đó học tập một chút.” Độc Cô Thiên Diệp nói. (Mình thay đổi cách xưng hô của Diệp tỷ để cho thân thiết hơn. Và lại, Diệp tỷ cũng muốn có một gia đình mới ở đây)

“Ừm, Học viện đế quốc là học viện tốt nhất Đế quốc Mạc Đồng Tư. Tiêu chuẩn chiêu sinh của nó khá cao, nhưng với điều kiện của con, vào đó hẳn là không khó.” Mạc Kiếm nói: “Nếu có thời gian thì về lại Mạc phủ ở đế đô đi. Ngoại công và mấy cậu của con nếu biết con có thể tu luyện, không biết sẽ vui vẻ thế nào đâu.”

“Con biết rồi.” Độc Cô Thiên Diệp đáp. Nàng cũng muốn nhìn thử nơi mẫu thân nàng lớn lên trông như thế nào.

Nửa đêm...

Đùng đùng... mấy tiếng, trên bầu trời đầy pháo hoa, báo hiệu năm mới đã tới. Độc Cô Thiên Diệp nhìn trong sân náo nhiệt, hơi nở nụ cười.

- - - o0o - - -

Thời gian tiếp theo, Độc Cô Thiên Diệp hầu như đem hết tinh lực vào việc luyện đan. Tu luyện huyền lực đã có Đản Đản hấp thu, cho nên nàng cũng không lo tốc độ tu luyện chậm lại. Vô tướng thần công và bộ pháp Phiêu miểu, nàng dành ít thời gian để tập luyện.

Hiện tại, tiểu viện của Độc Cô Thiên Diệp không có ai đến quấy rầy. Lúc trước, bởi vì tứ đại gia tộc tỷ thí, nàng đứng nhất khiến cho danh tiếng của nàng chấn động, không ai dám làm phiền nàng. Nhưng nàng nghe nói chuyện nàng phế đi nguồn huyền lực của Quý An Bình đã bị Hội trưởng Công hội Lính đánh thuê Kỳ Phong thành Vương Mãn Vọng đè ép xuống, bằng không, không biết Quý gia sẽ âm ỉ như thế nào.

Thình thoảng, Mạc Liên sẽ đến gặp nàng nói chuyện phiếm, nhưng đến vài lần đều thấy Độc Cô Thiên Diệp đang bận việc nên cũng không tới nữa.

Tiểu viện này nàng giao cho Mạc Phong quản lý. Bây giờ, hắn đã có thói quen mỗi ngày âm ỉ với Tiểu Hoat và Tiểu Ngân thành gà bay chó sủa, hoàn toàn thay đổi.

Vì để tốt cho việc luyện đan, Độc Cô Thiên Diệp chạy đến sơn mạch Miễn Miễn khế ước với một Hỏa hùng sư, là Thánh thú cấp 5. Có lửa của Hỏa hùng sư, lúc luyện đan, Độc Cô Thiên Diệp có thể khống chế độ lớn nhỏ của lửa, không còn dùng củi lửa keo kiệt nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã là tháng 6.

Trong phòng, Độc Cô Thiên Diệp đặt tay lên đan lô, truyền huyền lực vào trong, đan dược được kết thành, thu huyền lực lại, hô: “Liệt Hỏa, thu lửa.”

Con sư tử bên cạnh há mồm, ngọn lửa dưới đan lô bị nó hút vào.

Độc Cô Thiên Diệp mở nắp đan lô, bên trong có mười viên đan dược. Nàng lấy đan dược ra, cất vào bình ngọc. Bây giờ, nàng đã có thể thuần thục luyện chế đan dược cấp 5, là lúc nên luyện Tây tủy đan rồi.

Huyền lực của nàng nhờ kết khế ước với Liệt Hỏa, còn có huyền lực Đan Đan hấp thụ, hiện tại đã là Đại huyền sư đỉnh, còn một bước nữa là có thể trở thành Huyền Vương.

16 tuổi đã là Đại huyền sư cấp 9, nói ra có thể hù chết người đó.

Mà Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân cũng đã trở thành Thần thú, Tiểu Hỏa là Thần thú cấp 2, Tiểu Ngân là Thần thú cấp 1, Thanh Loan tấn chức Thần thú cấp 7, cấp bậc của Liệt Hỏa thấp nhất, nhưng cũng đã là Thánh thú cấp 9.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Không Ngừng Kinh Ngạc

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hôm nay ở trên đường muối phát hiện ra rất nhiều đồ chơi nha.” Một cô bé 7, 8 tuổi đẩy cửa bước vào, tóc cột thành hai búi, mặc váy ngắn rực rỡ, nhìn gương mặt của nàng, lại có ba phần giống Độc Cô Thiên Diệp.

“Tiểu Hỏa, hôm nay là ai mang muối ra ngoài?” Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy cô bé.

Tiểu Hỏa bởi vì có huyết mạch Chu tước, khi thăng cấp Thần thú liền biến hóa, lại vì kết khế ước sinh tử với Độc Cô Thiên Diệp có bộ dạng giống Độc Cô Thiên Diệp ba phần. Nàng nói với người ngoài rằng Tiểu Hỏa là cô nhi nàng gặp trên đường, cho nên đưa về. Tiểu Hỏa cũng đổi lại gọi nàng là “tỷ tỷ”. Mà tiểu Ngân không chỉ một lần oán giận Tiểu Hỏa biến hóa sớm hơn mình.

Bởi vì Tiểu Hỏa tính cách tinh quái, bộ dáng lại đáng yêu vô cùng, cho nên mọi người rất thích nàng, thường xuyên mang nàng đi chơi. Độc Cô Thiên Diệp chỉ yêu cầu nàng một việc, chính là không được tùy tiện phun lửa. Phượng hoàng kim hỏa của nàng, không phải diệt cả khu phố thì cũng không còn người sống.

Tiểu Hỏa nhìn thấy Liệt Hỏa cùng luyện đan với Độc Cô Thiên Diệp, nét mặt hung phấn lập tức trầm xuống. Lửa của nàng rõ ràng rất lợi hại,

nhưng lại không thể giúp tỷ tỷ.

Độc Cô Thiên Diệp hôn má Tiểu Hỏa một cái, nói: “Tiểu Hỏa không cần buồn. Lửa của muối quá lợi hại, khi khác cũng có thể giúp tỷ tỷ mà.”

Tiểu Hỏa được Độc Cô Thiên Diệp hôn, tâm tình như ánh mặt trời.

Sau đó, Độc Cô Thiên Diệp để Tiểu Hỏa canh giữ trong phong, nàng tiến vào Luyện yêu hồ, để Đô Đô cung cấp dược liệu dựa theo đơn phương của Tây tửy đan, nàng ngồi xuống nghỉ ngơi, khôi phục tinh thần lực và huyền lực.

Một giờ sau, Độc Cô Thiên Diệp mở to mắt, nhìn dược liệu đã được chuẩn bị tốt, Đô Đô ngồi một bên nhìn nàng. Nàng ôm Đô Đô vào long, hôn lên gương mặt phúng phính nhỏ nhắn, sau đó đứng dậy lấy đan lô, đốt lửa chuẩn bị luyện đan.

Hai ngày sau, mấy cái lọ bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp đã chất cao thành ngọn núi nhỏ, bên trong đều là Tây tửy đan nàng luyện hai ngày nay.

“Vật vả cho người rồi, Liệt Hỏa.” Độc Cô Thiên Diệp vỗ đầu Liệt Hỏa, nói.

Liệt Hỏa cọ cọ vào tay Độc Cô Thiên Diệp: “Chủ nhân, ta không vất vả.”

Để Liệt Hỏa ở lại trong Luyện Yêu hồ nghỉ ngơi, một mình nàng ra ngoài. Mới vừa ra đã bị Tiểu Hỏa nhào vào lòng. Có lẽ là vì vừa mở mắt đã nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, cũng có lẽ là vì khế ước sinh tử, Tiểu Hỏa đặc biệt bám lấy nàng, một ngày không gặp nàng liền không chịu được.

Độc Cô Thiên Diệp nắm tay Tiểu Hỏa đi vào thư phòng của Mạc Kiếm. Bây giờ, nàng đến cũng không cần thông báo. Gõ cửa, nghe được tiếng đáp lại, nàng bước vào.

Mạc Kiếm đang kiểm kê sổ sách, ngẩng đầu thấy Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: “Có chuyện gì sao?” Cháu gái của hắn, không có chuyện tuyệt đối không đến tìm.

“Tình huống kinh tế hiện giờ thế nào?” Độc Cô Thiên Diệp tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống, ôm Tiểu Hỏa hỏi.

“Lần trước con đứng nhất trong tỷ thí, địa vị của chúng ta được bảo tồn, tiền lời của vài cửa hàng thực không tệ. Chúng ta có thể diều động nhiều tài nguyên cho bốn gia (bốn gia: là Mạc gia ở đế đô).” Mạc Kiếm cười nói, “Con tới đây không phải là quan tâm tới vấn đề này chứ?”

Thả Tiểu Hỏa ra, Độc Cô Thiên Diệp đi tới trước mặt bàn của Mạc Kiếm, dọn sạch mấy thứ trên bàn, vung tay, bình ngọc chất thành núi nhỏ xuất hiện.

Mạc Kiếm cầm lấy một lọ, mở ra nhìn, không nhận ra đây đàn dược gì: “Đây là?”

Độc Cô Thiên Diệp trở về chỗ ngồi: “Tẩy tủy đàn.”

Cạch... Bình ngọc trong tay Mạc Kiếm rơi xuống bàn, hắn vội vàng cầm lên, kinh ngạc hỏi: “Tẩy tủy đàn? Đàn dược thượng cổ Tẩy tủy đàn. Tẩy tủy đàn có thể cải thiện thể chất, đề cao tốc độ tu luyện?”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: “Nhưng con chưa thử qua công hiệu.”

Mạc Kiếm lập tức đứng dậy, sai người gọi Mạc Liên tới.

Chốc lát sau, Mạc Liên tới đây, biết được trên bàn là Tẩy tủy đàn, nàng cũng kinh ngạc vô cùng.

“Lần trước ta chỉ thuận miệng nói ra, không nghĩ tới muội thật sự có được.” Mạc Liên cảm thán, “Sao muội có được nhiều như vậy?”

“Tự ta luyện chế.” Độc Cô Thiên Diệp tùy ý nói, một chút cũng không ý thức được lời mình nói ra dọa người cỡ nào.

“Con / Muội là Luyện đan sư?” Mạc Kiếm cùng Mạc Liên nhất thời kêu to.

“Hai người mau đi tìm người đến thử công hiệu của đan dược đi.” Độc Cô Thiên Diệp không muốn thảo luận chuyện mình là Luyện đan sư.

“Không cần, ta thử xem sao.” Mạc Liên nói xong, lấy một bình ngọc, đổ viên đan dược ra nuốt vào, sau đó ngồi xếp bằng trên ghế.

Lúc đầu còn chưa có phản ứng gì. Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp nghi ngờ công hiệu của đan dược, thân thể Mạc Liên bắt đầu thải ra tạp chất màu đen, một cỗ không khí hôi tanh phát ra. Vì muốn chứng thực công hiệu của thuốc, Độc Cô Thiên Diệp chịu đựng, tiếp tục đứng trong phòng. Tiểu Hỏa thì đã sớm chạy ra ngoài chơi.

Sau một canh giờ, Mạc Liên đã bị một lớp bùn bao vây, hương vị thối vô cùng. Dần dần, tốc độ thải tạp chất chậm lại cho đến khi chấm dứt. Lần này, bạch quang lóe ra, dưới chân Mạc Liên xuất hiện 4 ngôi sao màu cam, từ từ, ngôi sao thứ 5, thứ 6, thứ 7 lần lượt hiện ra.

Mạc Liên mở mắt, nhìn tinh nguyệt của mình, lớn tiếng kêu lên: “Cha, Thiên Diệp, huyền lực của con đã tăng ba cấp.”

“Bây giờ tỷ cảm thấy thế nào?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Cảm giác rất nhẹ nhàng. Tạp chất trong cơ thể đều bị thải ra, thân thể có một loại cảm giác nhẹ nhàng. Tạp chất trong kinh mạch cũng bị đào thải, tốc độ hấp thụ huyền lực nhanh hơn rất nhiều. Trước kia, huyền lực trong kinh mạch bị chặn, bây giờ đã bị nguồn huyền lực trong đan điền hấp thụ, cho nên thăng ba cấp.” Mạc Liên nói ra cảm thụ hiện tại.

“Ừ, xem ra hiệu quả không tệ lắm.” Độc Cô Thiên Diệp nói: “Nhưng mà, ta nói này, tỷ có thể đi tắm rửa thường xuyên Độc Cô không?”

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, Mạc Liên mới phát hiện mình bị nước bùn bao vây, phát ra mùi hôi tanh, nàng quát to một tiếng, chạy ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu nói với Mạc Kiếm: “Bây giờ, cậu có thể đem đan dược này chia cho các đệ tử. Ta muốn xuất phát đi đế đô, ngày mai sẽ lên đường. Đúng rồi, bây giờ Mạc Phong là Luyện đan sư cấp 3, thiên phú của hắn không cần nói nữa, con tính đưa hắn đi Học viện Đế quốc học tập, sau đó thì ở lại bốn gia. Đến lúc đó cậu an bài một chút đi.”

Thấy Mạc Kiếm đồng ý, Độc Cô Thiên Diệp xoay người bước đi.

Đi tới trước cửa, nàng dừng lại, nói: “Cậu, con sẽ bảo vệ mình thật tốt, cũng sẽ tìm được cha mẹ. Cậu tìm người tin cậy tiếp nhận chuyện làm ăn ở Kỳ Phong thành rồi mang theo các tỷ tỷ trở về bốn gia đi.”

Khó có thể nghe được lời nói chân tình của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng Mạc Kiếm rất cảm động.

Trở lại tiểu viện của mình, Độc Cô Thiên Diệp tới trước cửa phòng của Mạc Phong, nhìn thấy hắn đang nghiên cứu đan phương. Nàng bước vào, nhìn nam hài trước mắt, có chút cảm khái. Tiểu hài tử một năm trước giờ đây cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ, tỷ tới rồi.” Mạc Phong cảm thấy có người, ngẩng đầu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, cười.

“Ừ.” Độc Cô Thiên Diệp lấy Tây tửu đan ra, nói: “Đây là Tây tửu đan, chắc đệ cũng đã nghe qua. Đệ ăn nó đi, ta sẽ để Liệt Hỏa canh chừng cho đệ.” Nói xong, nàng gọi Liệt Hỏa ra, rồi đi ra ngoài.

Dùng ý niệm gọi Tiểu Hỏa, chốc lát sau, nàng đã nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ trở lại.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi ra ngoài sao?” Tiểu Hỏa nhào vào long Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu gọi Thanh Loan ra, để nó xuất hiện bản thể, nói: “Ngài mai chúng ta sẽ rời đi, bây giờ đi sơn mạch Miễn Miễn tìm một vài huyền thú cho Mạc Phong.”

Trong thời gian một ly trà nhỏ, Thanh Loan mang theo Độc Cô Thiên Diệp đi tới vùng nội vi của sơn mạch Miễn Miễn.

Bởi vì Mạc Phong là Luyện đan sư, cho nên Độc Cô Thiên Diệp tìm cho hắn một con hỏa lang, Thánh thú cấp 3. Tuy rằng nó không am hiểu tốc độ tấn công như Tiểu Ngân nhưng các mặt khác cũng không tệ. Chủ yếu là nó có hỏa diễm, có thể giúp hắn luyện đan. Bây giờ, nàng phải rời đi, cấp bậc của hỏa lang muốn bảo hộ Mạc Phong thật sự không đủ.

Lần này, nàng nên bắt cho hắn một Thần thú. Cuối cùng, nàng chọn một đại địa hùng (con gấu lớn), là Thần thú cấp hai am hiểu côn kích và phòng ngự. Có Tiểu Hỏa hỗ trợ, nó lập tức bị thu phục.

Xong xuôi, Độc Cô Thiên Diệp đến vùng trung vi bắt nhiều huyền thú một chút, cấp bậc đều là Thánh thú cấp 2, cấp 3. Độc Cô Thiên Diệp thu phục hết tất cả.

Trở lại tiểu viện, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Mạc Phong hồi phục rất tốt, cười cười vui vẻ, từ Huyền sĩ cấp 8 nhảy lên thành Huyền sư cấp 3.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trở về, Mạc Phong chạy tới: “Tỷ tỷ, đệ đã là Huyền sư cấp 3 rồi, Tẩy tủy đan kia thật thần kì!”

Độc Cô Thiên Diệp nói: “Nhịn đệ vui vẻ chưa kìa. Về sau, tốc độ tu luyện còn có thể nhanh hơn. Ta bắt huyền thú cho đệ, mau khế ước đi.”

Nàng đem đại địa hùng từ Luyện Yêu hồ ra, hai viên ngọc ngũ giác làm hắc chói mắt.

Ở cùng với Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Phong đã có thể nhận ra năng lực biến thái của nàng. Kinh ngạc một chút, hắc tiên lên, nhỏ giọt máu vào giữa trán đại địa hùng. Máu tươi thâm nhập, trong chốc lát, khế ước hình thành. Mạc Phong từ Huyền sư cấp 3 tấn chức Huyền sư cấp 6, đại địa hùng thăng cấp thành Thần thú cấp 3.

Mạc Phong đã sớm biết rằng kết khế ước uocwsdx thăng cấp nên cũng không quá kinh ngạc, nhưng đại địa hùng không bình tĩnh như vậy: Trời đất, chưa từng ghe nói khế ước có thể thăng cấp nha!!! Sớm biết vậy ta đã không phản kháng làm gì!”

Sau khi cho Mạc Phong khế ước với hỏa lang, Độc Cô Thiên Diệp đi tìm Mạc Kiếm, đem huyền thú đã được thuần phục cho hắc, để hắc phân cho các đệ tử trong gia tộc. Hắc còn chưa kịp kinh ngạc, nàng lại nghênh ngang rời đi.

Mạc Kiếm triệu tập các đệ tử, phân phát cho bọn họ Tủy tủy đan và huyền thú. Nhìn những nét mặt khoc tin kia, trong lòng hắc rất cuộc cũng cân bằng lại một chút. ‘Hừ, xem đi, cũng không phải chỉ một mình ta kinh ngạc!’

Kết quả, suốt một đêm, cả Mạc phủ đắm chìm trong hào quang khế ước vào thăng cấp.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Khởi Hành

Cả Mạc phủ đều thăng cấp đã tạo ra chấn động không nhỏ, nhưng cũng không có ai hỏi ra nguyên nhân, tất cả mọi người đều nói năng thận trọng.

Độc Cô Thiên Diệp đối với chấn động mình tạo ra cũng không có cảm giác gì, bởi vì nàng đã muốn rời đi.

Hôm sau, vừa tờ mờ sáng, Độc Cô Thiên Diệp nói cho Mạc Phong biết quyết định của mình, cũng nói cho hắn biết việc đến Học viện Đế quốc chiêu sinh, rồi nàng đi tới Công hội Lính đánh thuê.

“Cửu tiểu thư!” Vương Mãn Vọng nhìn than ảnh nho nhỏ trong đại sảnh, hành lễ.

Chỉ là một nữ hài thoát nhìn mới 12, 13 tuổi, nhưng nửa năm trước đã tạo ra chấn động lớn như vậy, nhưng nàng cũng không tỏ ra sự kiêu ngạo như những thiên tài trẻ tuổi khác, mà rất trầm tĩnh, nửa năm nay cũng không có tin tức gì của nàng được truyền ra. Tâm tính như vậy, về sau có thể vỗ cánh bay cao.

“Hội trưởng khách khí. Lần này ta đến là để cảm tạ lần trước Hội trưởng đã trợ giúp.” Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ.

“Ha ha... Cừu tiểu thư khách khí rồi. Mời ngồi!” Vương mẫn Vọng mời Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, nói: “Ta phụng mệnh Thiếu chủ, chiêu cố... ách... huynh đệ của người. Cừu tiểu thư không cần khách khí. Huống hồ, cũng là do Quý gia không đứng trước.”

“Đan Kinh Thiên?” Độc Cô Thiên Diệp có chút sững sốt.

Vốn tưởng rằng chỉ mới gặp nhau một lần, không nghĩ tới hẵn lại an bài tốt mọi thứ cho nàng.

“Ha ha... Đúng vậy. Thiếu chủ nói ngài là huynh đệ của người, ngay cả lệnh bài cũng cho cô, để cho Công hội Lính đánh thuê bọn ta tùy lúc có thể chuẩn bị tốt cho ngài... ách... kéo bè kéo lũ đi đánh nhau.” Vương Mẫn Vọng đối với Thiếu chủ của mình cũng thật bất đắc dĩ.

“Xì...” Độc Cô Thiên Diệp nhin không được cười rộ lên. Nàng không nghĩ tới Đan Kinh Thiên vì một chút thịt nướng mà đã làm ra những chuyện không ai nghĩ tới.

“Tuy là nói như vậy nhưng ta vẫn cảm tạ ngài. Đây là hai viên Tẩy tủy đan, đúng lúc ngài có thể dùng .” Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một bình ngọc.

“Tẩy tủy đan?!” Vương Mẫn Vọng kinh ngạc nhìn bình ngọc trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Đây là nguyên nhân khiến cho toàn bộ Mạc phủ đều thăng cấp vào tối qua?”

Độc Cô Thiên Diệp cười không nói, đưa bình ngọc cho Vương Mẫn Vọng, nói: “Ta tin ngài sẽ giữ bí mật cho Mạc phủ. Mặt khác, ta muốn đăng ký Lính đánh thuê, không biết bây giờ có được không?”

Kiếp trước nàng cũng làm những nhiệm vụ tương tự như.

“Cừu tiểu thư muốn đăng ký Lính đánh thuê lúc nào cũng được.” Vương Mẫn Vọng nói, sau đó giảng giải cho nàng hiểu, “Lính đánh thuê

của chúng ta cũng giống như Dong binh đoàn, chia là 6 cấp, từ 1 đến 6, vừa mới đăng ký sẽ là cấp 6. Cấp bậc khác nhau, nhiệm vụ tiếp nhận cũng có độ khó khác nhau, theo mỗi nhiệm vụ hoàn thành mà thăng cấp. Bất quá cũng có trường hợp đặc biệt, chúng ta có thể trực tiếp đăng ký Lính đánh thuê cấp 4. Chúng ta sẽ trực tiếp đăng ký cho ngài thành Lính đánh thuê cấp 4, ngài xem được không?”

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận lệnh bài lính đánh thuê, cũng giống như lệnh bài ‘Thiếu chủ đánh thuê’, nhưng đơn giản hơn nhiều, bên trên có dấu hiệu cấp 4. Bỏ lệnh bài vào nhẫn không gian, nàng nói: “Có thể, cảm ơn.”

“Rời khỏi Công hội Lính đánh thuê, Độc Cô Thiên Diệp đi mua một ít đồ dung hăng ngày, mua thêm một chiếc xe ngựa, rồi rời khỏi cửa bắc Kỳ Phong Thành, đi một đường về hướng bắc. Chiếc xe ngựa này khác với những chiếc xe ngựa thời cổ đại ở Trái đất, tốc độ rất nhanh, không cần đánh xe, tự nó sẽ đi, gặp được nơi không qua được nó mới dừng lại, trần xe ngựa có thể đóng mở.

Độc Cô Thiên Diệp nằm ngửa trong xe ngựa, mở trần xe ra, miễn cưỡng phơi nắng, Tiểu Hỏa nằm trong lòng nàng, các huyền thú khác trong hình dạng tự vệ cũng nằm bên cạnh, thích ý không nên lời.

Đi trên con đường bình nguyên thoáng đảng, ngẫu nhiên đi ngang qua một thị trấn nhỏ, thành thị nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp thấy hứng thú sẽ dừng lại xem.

Đầu tháng 7, Độc Cô Thiên Diệp đi vào một thành thị lớn - Bạch Thạch thành. Toàn bộ tường thành đều dung những tảng đá màu trắng xây nên, nên được gọi là Bạch Thạch thành.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tường thành cao trăm mét, trong lòng cảm thán, công trình này ở hiện đại cũng là một công trình không dễ nha!

Mọi người đi ngang qua thấy bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp ngây ngốc như vậy, khinh bỉ một hồi.

Xe ngựa được thu vào Luyện Yêu hồ, Độc Cô Thiên Diệp nắm tay Tiểu Hỏa đi tới cửa thành, bị thủ vệ ngăn lại, nói: “Một người vào thành, một kim tệ.”

Hả! Chưa từng nghe qua muốn vào thành phải trả tiền nha! Tiểu Hỏa nhất thời phát hỏa, Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy nàng, thuận tiện ném hai kim tệ cho thị vệ, xoay người bước đi.

Tỷ tỷ, sao tỷ không cho muội thu thập bọn họ một chút?” Tiểu Hỏa tức giận hỏi.

“Muốn vào thành thị lớn đều phải giao kim tệ, chỉ là khác biệt bao nhiêu mà thôi, không cần phải phát hỏa. Muội nhỏ như vậy, mà tính tình không nhỏ chút nào.” Độc Cô Thiên Diệp trêu chọc nói.

“Hừ, muội không phải là chỉ muốn đùa với bọn họ một chút thôi sao?” Tiểu Hỏa ngượng ngùng. Được rồi, nàng thừa nhận, nàng có chút ghen hờn rồi.

Độc Cô Thiên Diệp kéo Tiểu Hỏa vào thành, đã xế chiều rồi, nàng thấy một khách điếm, đi vào.

Tiểu nhị thấy khách tới cửa, nhiệt tình chào đón: “Hai vị ăn cơm hay qua đêm?”

“Qua đêm.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn sơ lược bài trí chung quanh, hoàn cảnh toa nhà, trang hoàng khéo léo, thật không tệ.

“Hai vị muốn ở loại phòng nào? Phòng bình thường một ngày 10 kim tệ, phòng trung đẳng 30 kim tệ, phòng thượng hạng 50 kim tệ.”

Độc Cô Thiên Diệp lấy một túi kim tệ đưa cho tiểu nhị: “Chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng thượng hạng.”

Tiểu nhị cầm túi, cất giọng kêu: “Một gian phòng thượng hạng.” Sau đó hắn đưa chìa khóa cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Lầu ba phòng thứ nhất, hai vị, mời.”

Lúc này, bên ngoài có hai người một nam một nữ tiến vào, nói với tiểu nhị: “Hai gian phòng thượng hạng.”

“Xin lỗi tiểu thư, bây giờ chỉ còn lại một gian phòng thượng hạng.” Tiểu nhị xin lỗi nói.

“Cái gì? Chỉ còn một phòng?” Nữ tử kia kêu lên. Nàng chạy tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, ngạo mạn nói: “Này, ta cho ngươi 100 kim tệ, đưa phòng người cho bọn ta!”

Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nhìn nàng một cái, vòng qua tiếp tục lên lầu.

“Ngươi đứng lại !” Nữ tử kia tiếp tục đuổi theo, bị năm tử đồng hành giữ lại.

“Muội muội, không thể vô lễ. Dù sao người ta cũng đến trước. Như vậy đi, muội ở phòng thượng hạng, ta ở phòng trung đẳng là được. Dù sao thì cũng chỉ là một đêm thôi mà.” Nói xong, hắn xin lỗi Độc Cô Thiên Diệp: “Xá muội còn nhỏ, mong cô nương đừng trách.”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, liền xoay người rời đi.

“Ca ca, sao huynh không cho muội lấy lại phòng?” Nữ tử không cam lòng, nói.

“Muội đó, lúc nào cũng vậy, nếu ngày nào đó gặp người nóng nảy thì thăm rồi. Ngày mai chúng ta còn phải lên đường, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.” Nam tử nói xong, liền nói với tiểu nhị: “Mang chúng ta lên phòng đi.”

- - - o0o - - -

Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng, phong cách trang hoàng khá hiện đại, phòng to, có phòng tắm riêng, giường mềm mại, trên trần nhà treo đèn hoa lệ.

Độc Cô Thiên Diệp thống khoái tắm rửa, leo lên giường lớn ngủ ngay.

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp bị Tiểu Hỏa đánh thức.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, dậy đi! Mặt trời chiếu tới mông rồi.” Tiểu Hỏa ghé vào người Độc Cô Thiên Diệp, lấy tay nắm mũi nàng.

“Nói đi, muội muốn làm gì?” Độc Cô Thiên Diệp tỉnh dậy, kéo ngón tay nhỏ bé trên mũi ra.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi dạo phố đi, xem thử Bạch Thạch thành có tảng đá đen gì đó chơi không.” Tiểu Hỏa hưng phấn nói.

“Được rồi.” Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ rời giường, rửa mặt hòng liền dắt Tiểu Hỏa xuống lầu.

Khi đến lầu hai, nàng đụng phải vị nam tử hôm qua. Nam tử nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, lễ phép cười cười. Ngày hôm qua không nhìn kỹ, hôm nay, nàng phát hiện hắc tóc ngắn lưu loát, một thân y phục kiếm sĩ hoa lệ, nụ cười kia làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ, rồi dẫn Tiểu Hỏa xuống lầu ăn sáng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Tiền Các

Ăn xong bữa sáng, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa ra ngoài dạo phố. Đi tới giữa trưa, hai người tới một cửa hàng tên gọi là Tiền các.

Tiền các này cũng giống như trung tâm mua sắm ở hiện đại vậy, lầu một bán trang phục và trang sức, lầu hai bán dược liệu, lầu ba án vũ khí, lầu bốn bán đan dược, lầu năm là quán cơm, phía sau còn có bán huyền thú đã được thuần hóa. Nghe nói đây Đệ nhất thương lâu Đế quốc Mạc Đồng Tư.

Độc Cô Thiên Diệp vừa nhìn vừa cảm thán, ‘chật chịt, thực hiện đại nha!’

Nàng và Tiểu Hỏa đi vào lầu ba, một chương quầy bước ra chào đón: “Chào ngài, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?”

Độc Cô Thiên Diệp tỏ vẻ mình muốn tùy tiện xem một chút, chương quầy nói một câu: “Ngài cần gì có thể gọi ta mọi lúc.” Nói xong liền lui xuống.

Độc Cô Thiên Diệp cùng Tiểu Hỏa bắt đầu nhìn thoáng qua một chút, Linh khí, Thánh khí có đủ cấp bậc, chỉ là mỗi một món đều đắt vô cùng.

“Tỷ tỷ, mấy thứ này thật đắt nha! Tỷ cũng luyện vũ khí đi, về sau chúng ta hết tiền, thì đi bán vũ khí, rất tốt nha!” Tiểu Hỏa dạo qua một vòng rồi trở về nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ngẫm lại, thực sự không sai. Nhưng, hình như lúc trước nàng học luyện đan cũng vì nguyên nhân này.

Đạo qua một vòng, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy một cái nhẫn ở trong góc, thực bình thường, nhưng giá rất xa xỉ. Hỏi nhân viên kia, nàng mới biết đây là huyền giới, thay đổi giới tính, có thể che dấu thực lực.

Thay đổi giới tính? Độc Cô Thiên Diệp hứng thú, kêu chương quỳ lấy ra, đeo thử, chiếc nhẫn được cố định, nàng cảm giác được thân thể thay đổi ngay lập tức, vẫn là ngũ quan xinh đẹp đó, nhưng toát lên vẻ anh khí rất nhiều, vùng ngực cũng bằng phẳng, thậm chí trên cổ cũng xuất hiện một hằn kết nhỏ.

Chương quỳ thấy vẻ hứng thú của Độc Cô Thiên Diệp, lại lấy ra một chiếc mặt nạ da: “Đây là mặt nạ bách biến, mang theo nó có thể biến hóa tùy ý, cùng bộ với huyền giới. Hai thứ này đều do Hữu vô đại sư luyện chế.”

Độc Cô Thiên Diệp mang thử mặt nạ, cảm giác không tệ, cũng không có cảm giác mang cái gì trên mặt. Nàng nghĩ diện mạo gì, mặt nạ liền hiện ra diện mạo đó.

Chắc chắn, Hữu Vô đại sư này nhất định là người thích gây rắc rối, cho nên mới luyện chế ra những thứ này. Độc Cô Thiên Diệp cảm thán, những thứ này đều là trang bị tất yếu khi làm chuyện xấu, nếu dung những gương mặt này, rồi lại đổi gương mặt khác, đổ ai nhận ra?!

“Đây là hai món Hữu Vô đại sư mới đưa đến hôm nay, nghe nói chỉ có một bộ.” Chương quỳ nói.

“Hữu Vô đại sư này rất nổi danh sao?” Độc Cô Thiên Diệp tò mò hỏi.

Chương quỳ nhìn Độc Cô Thiên Diệp giống như nhìn người ngoài hành tinh, thấy Độc Cô Thiên Diệp quả thật không biết, mới nói: “Hữu Vô đại sư là Tông

sư giới luyện khí, hiện tại chỉ có người mới có thể luyện chế được Thần khí hạ phẩm. Nhưng tính tình người rất cổ quái, thay đổi thất thường, có hứng thú mới luyện, cho nên số lượng rất ít, giá xa xỉ. Chiếc nhẫn cùng với mặt nạ này, là lúc sáng Hữu Vô đại sư mới đưa tới, nói là luyện chơi. Bây giờ có lẽ người không còn ở Bạch Thạch thành đâu.”

Độc Cô Thiên Diệp tháo nhẫn và mặt nạ ra, đưa cho chương quỳ, nói: “Ta muốn mua hai thứ này, người tính giá đi.”

“Được.” Chương quỳ cầm hai thứ đi tới bên quỳ, nói: “Huyền giới là 20 vạn kim tệ, mặt nạ là 18 vạn kim tệ, tổng cộng là 38 vạn kim tệ.”

Độc Cô Thiên Diệp lấy kim tệ trong nhẫn không gian ra, đưa cho chương quỳ, nhận lấy nhẫn và mặt nạ. Nhìn thấy kim tệ sắp thấy đáy, Độc Cô Thiên Diệp lại cảm thán lần nữa, hai thứ này thật tốn tiền nha! Nhìn lại một gian đan dược, nàng hỏi: “Ở đây các người có mua đan dược không?”

Chương quỳ sửng sốt một chút, nói: “Khu đan dược lầu bốn có mua đan dược, mời ngài theo ta.” Tuy rằng hãn cảm thấy nàng tuổi còn nhỏ, không thể nào là Luyện đan sư, nhưng thái độ của hãn càng thêm cung kính.

Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa đi theo chương quỳ lên lầu bốn, nhìn thấy hãn vào chương quỳ lầu bốn nói chuyện với nhau.

Hãn nói: “Tiểu thư, vị này sẽ bàn chuyện với ngài, ta đi trước. Chúc ngài ở Tiên các mua bán thuận lợi.” Nói xong, hãn liền hành lễ xuống lầu.

Chương quỳ lầu bốn là một nữ nhân hơn 30 tuổi. Nàng lễ phép cười nói với Độc Cô Thiên Diệp: “Nghe nói ngài muốn bán đan dược?”

“Đúng vậy.”

“Xin mời theo ta. Bán đan dược phải tiến hành trong phòng.” Chương quỳ nói.

Đi vào phòng tròn, chương quỳ nói: “Phiền ngài đặt đan dược lên bàn.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cái bàn nhỏ nhỏ, nói: “Ta thấy đặt dưới đất tốt hơn.” Sau đó, nàng vung tay lên, bình ngọc như một ngọn núi nhỏ xuất hiện đầy đất. Từ khi Luyện Yêu hồ được giải phong ấn, đan dược Độc Cô Thiên Diệp luyện chế vốn không cần dung để đổi dược liệu.

Chương quỳ nhìn thấy nhiều đan dược như vậy, ngẩn người một chút, rồi nói: “Đan dược của ngài số lượng quá nhiều, ta phải mời quản sự đến. Xin ngài chờ một lát.”

Chương quỳ nói xong liền rời đi, chốc lát sau đã trở lại, theo sau là hai người một già một trẻ.

Lão nhân thần thái sáng láng, nam tử khoảng 20 tuổi, trên mặt ra tươi cười ôn hòa, ánh mắt lóe lên tia khôn khéo của thương nhân.

“Cù quản sự, chính là vị tiểu thư này.” Chương quỳ nói với lão nhân xong, liền lui ra ngoài.

Cù quản sự hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nàng đứng dậy đáp lễ. Hai người cùng nhau ngồi xuống. Nam tử kia ngồi bên cạnh lão nhân.

“Tiểu thư muốn bán những lọ đan dược này sao?” Cù quản sự hỏi. Thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lão nói: “Đan dược của ngài số lượng khá nhiều, chúng ta cần có thời gian kiểm kê lại một chút.” Nói xong, lão gọi hai chương quỳ tới, mở từng cái bình ngọc, cầm một quyển sách bắt đầu tính toán.

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người kia cũng tính xong. Cù quản sự nhìn qua, nói: “Tiểu thư, ở đây có tổng cộng là 1800 viên đan dược nhất phẩm, 1342 viên đan dược nhị phẩm, 957 viên đan dược tam phẩm, 800 viên đan dược tứ phẩm. Bởi vì đan dược của ngài đều là thượng phẩm, chúng ta sẽ tăng giá cao hơn bình thường 50 kim tệ, đan dược nhất phẩm 300 kim tệ, đan dược nhị phẩm 600 kim tệ, đan dược tam phẩm 1000 kim tệ, đan dược tứ phẩm 2000 kim tệ, tổng cộng là 390 vạn 2200 kim tệ. Ngài xem có được không?”

Độc Cô Thiên Diệp bị kết quả này dọa, nàng chỉ mới lấy đan dược bình thường ra thôi đó. Hnw nữa, nàng lấy ra cao nhất chỉ là tứ phẩm, nàng vẫn chưa đem đan dược ngũ phẩm ra nha! Bất quá, rất nhanh nàng liền không phục bình tĩnh, nói: “Có thể.”

Tiếp theo, Cù quản sự lấy ra một thẻ tử tinh: “Đây là thẻ tử tinh, ngoài trăm vạn là có thể sử dụng. Bên trong đã có 3902200 kim tệ. Ngài có thể lấy máu nhận chủ, người khác không thể sử dụng được.”

Độc Cô Thiên Diệp nhận thẻ, lấy máu nhận chủ, nhìn một chút rồi thu vào nhẫn không gian. Cái này thì cũng giống như thẻ ngân hàng ở kiếp trước thôi, hơn nữa so với cái đó còn tiện lợi hơn nhiều.

“Tỷ tỷ, muội đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tiểu Hỏa chạy vào, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cũng cảm thấy đói bụng, cáo từ Cù quản sự, chuẩn bị rời đi.

“Tiểu thư, xin chờ một chút.” Nam tử gọi Độc Cô Thiên Diệp lại. Thấy nàng nhi hoặc nhìn hắn, hắn chớp tay nói: “Ta là Thiếu chủ Tiền các Cù Khiếu Thiên, không biết có thể hỏi phương danh của cô nương?”

Thiếu chủ?! Dcrd bị Tiểu Hỏa lôi kéo ra ngoài, nàng dừng lại nói: “Độc Cô Thiên Diệp.”

“Độc Cô tiểu thư, chúng ta muốn giao dịch với ngài, về sau ngài muốn bán đan dược, nếu có thể, Tiền các chúng ta luôn nhận lấy. Chúng ta có thể tăng cao hơn 50 kim tệ mỗi viên như hôm nay.” Cù Khiếu Thiên nói.

“Có thể.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Đan dược bán được ai lại không bán, hơn nữa, nàng rất vừa lòng nơi này. Chuyện đôi bên cùng có lợi sao lại không làm?

Cù Khiếu Thiên lấy ra một cái thẻ, nói: “Đây là thẻ khách quý của chúng ta, dùng thẻ này ở Tiền các có thể bán được giá cao hơn người bình thường, mua đồ ở tiền các cũng chiết khấu 85 phần 100.”

Độc Cô Thiên Diệp bỏ thẻ vào nhẫn không gian.

“Tối nay Tiền các có hội đấu giá, Độc Cô tiểu thư có thể đến xem một chút.” Cù Khiếu Thiên nói.

“Phải có yêu cầu gì?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Tài sản trăm ngàn, hoặc có thứ gì đó muốn bán đấu giá.

“Ừ, ta đã biết.” Nói xong, nàng chuẩn bị nắm tay Tiểu Hỏa rời đi.

Thấy nàng sắp đi, Cù Khiếu Thiên đột nhiên hỏi: “Chúng ta có phải xem như là bằng hữu không?” Tuy nhìn hắn có vẻ ôn hòa, nhưng rất ít khi chủ động kết giao bằng hữu. Độc Cô Thiên Diệp cho hắn cảm giác rất tốt, để cho hắn muốn kết giao với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, nói: “Hiện tại chúng ta có quan hệ lợi ích. Hơn nữa, ta không cần bằng hữu, ta muốn đồng đội có thể kề vai chiến đấu, có thể để ta yên tâm giao phó phía sau lưng cho người đó. Cáo từ.” Nói xong, nàng liền kéo Tiểu Hỏa rời đi.

“Đồng đội kề vai chiến đấu, yên tâm giao phó phía sau lưng.” Cù Khiếu Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thì thào nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Hội Đấu Giá

Độc Cô Thiên Diệp mang Tiểu Hỏa lên lầu năm ăn cơm, thuận tiện hỏi địa điểm của hội đấu giá.

Lúc ăn cơm, Tiểu Hỏa bĩu môi nói không ngon bằng thức ăn Độc Cô Thiên Diệp nấu, thậm chí không ngon bằng Mạc Phong. Độc Cô Thiên Diệp buồn cười xoa đầu nàng.

Hai người ra ngoài dạo một chút, sau đó trở về khách điểm. Độc Cô Thiên Diệp đưa Tiểu Hỏa và Luyện Yêu hồ, mình thì thay nam trang, đeo huyền giới, mang mặt nạ, nhanh chóng biến hóa trở thành một mỹ thiếu niên.

Độc Cô Thiên Diệp lại đi vào Tiền các, nói có vật muốn bán đấu giá. Chưởng quầy dẫn đường, nàng đi xuống tầng ngầm. Đi tới căn phòng, chưởng quầy gõ cửa một cái, sau đó đẩy cửa mời Độc Cô Thiên Diệp vào.

Độc Cô Thiên Diệp bước vào, nhìn thấy phía sau cái bàn là một đại thúc trung niên, đang nghiêng cứu một món vũ khí.

Cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp bước vào, hắn ngẩng đầu lên, hỏi: “Người có gì muốn bán đấu giá?”

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một lọ Tẩy tủy đan đưa cho hắn.

hắn cầm lấy, nghiên cứu nửa ngày cũng không biết đây là gì, đành phải hỏi: “Đây là?”

“Tẩy tủy đan.”

“Tẩy tủy đan?!” Đại thúc kinh hô một tiếng, sau đó rất nhanh liền trấn định trở lại, đứng dậy kéo một sợi dây thừng màu đỏ sát tường.

Chốc lát sau, một lão nhân thần thái sáng láng đi tới.

“Đại sư, vị tiểu ca này đưa một lọ đan dược tới bán đấu giá, nói là Tẩy tủy đan.” Đại thúc đứng dậy nói.

“Tẩy tủy đan?! Mau đưa ta xem!”

Lão nhân nhận cái lọ, đổ đan dược ra, 5 viên đan dược màu râm nắng xuất hiện trước mặt lão.

Lão cầm đan dược lên nghiên cứu một hồi, sau đó mới nói: “Là Tẩy tủy đan, thật sự là Tẩy tủy đan viễn cổ ! Người trẻ tuổi, sao người có được đan dược này?”

“Trong lúc vô tình có được.” Độc Cô Thiên Diệp tùy ý nhún vai, “Thế nào, Tiền các còn muốn quản lai lịch của vật phẩm bán đấu giá?”

“Biết được lời nói của mình có chút không thích hợp, lão nhân nói: “Ta sinh thời còn có thể nhìn thấy Tẩy tủy đan, thật sự không uổng kiếp này. Cảm tạ người, người trẻ tuổi. Chúng ta quy định cho người giá sàn 500 vạn kim tệ, thế nào?”

Độc Cô Thiên Diệp bị lão nhân ra giá làm cho hoảng sợ. 5 viên tẩy tủy đan giá thấp nhất là 500 vạn kim tệ? Độc Cô Thiên Diệp camt thấy đan dược mình luyện chế thật thuận tiện. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tẩy

tủy đan có thể cải thiện thể chất tu luyện quá mức nghịch thiên, hơn nữa đã muốn tuyệt thế.

Nàng khôi phục tinh thần, gật đầu: “Có thể.”

“Nhanh đi báo cho quản sự đem vật phẩm cuối cùng đêm nay đổi thành Tủy tủy đan.” Lão nhân thấy Độc Cô Thiên Diệp đáp ứng, xoay người nói với đại thúc, sau đó lấy ra thẻ tử tinh: “Trong đây có 500 vạn kim tệ, sau khi bán đấu giá, chúng ta sẽ lấy 10 phần 100 phí thủ tục. Tối nay, chúng ta sẽ sắp xếp một gian phòng thượng hạng để người xem đấu giá.”

Cũng rảnh rồi, Độc Cô Thiên Diệp đi theo một chương quỳ đi vào một gian phòng quan sát. Đó là một căn phòng ở lầu ba, thiết kế độc đáo làm cho nàng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong.

Theo đó, tiểu nhị đưa lên trái cây liền lui xuống.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng quan đánh giá toàn bộ phòng đấu giá một chút. Toàn bộ trong sân hình cung, phía trước là bục đấu giá, lầu một là đại sảnh, có hơn 1000 ghế dựa. Lầu hai phân phòng, nhưng lại nhỏ hơn lầu ba rất nhiều, có thể thấy được độ rộng nhỏ hơn rất nhiều. Lầu ba là phòng khách quý, có mười phòng, rộng lớn, thoải mái hơn nhiều, trần nhà treo đèn chói lọi hoa lệ.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng ngủ một lát, nàng không biết lúc nàng ngủ, chuyện vật phẩm đấu giá của Tiên các đổi thành Tủy tủy đan lan truyền ra ngoài, đã tạo nên sóng to gió lớn ở Bạch Thạch thành. Rất nhiều người vốn không định tham gia hội đấu giá đều khẩn cấp gom góp tài sản kéo đến.

Lúc chạng vạng, người tham hội đấu giá ùn ùn kéo tới.

“A, Hàn gia chủ cũng đến sao?”

“Ngũ huynh cũng đến à? Mời !”

“Vương gia chủ, đã lâu không gặp !”

.....

Ngoài đại sảnh rất nhanh đã đầy người, các phòng ở lầu hai cũng sáng đèn. Lầu ba ánh sáng thưa thớt chỉ có bốn phòng. Nhìn dưới sân rộng ràn ráo nhiệt, Độc Cô Thiên Diệp ghen hống nhìn trân trân. Cảnh tượng này thật sự là quá đồ sộ nha! Nan không biết có rất nhiều người đến vì Tây tủy đan. Mọi người không mua được thì nhìn một cái cũng mãn nguyện.

Rất nhanh, một nữ tử bước lên trên đài bán đấu giá, khuôn mặt tinh xảo, mặc y phục bó sát không tay, đường cong động lòng người phô bày ra tất thảy, đẹp không tỳ vết, nhất là từng nụ cười nhả mặt đều mang đến một loại quyến rũ phong tình.

Người chủ trì dưới đài nói: “Chào mọi người. Hoan nghênh các vị đã đến tham gia hội bán đấu giá lần này. Ta là Cù Yêu Yêu, rất hân hạnh được chủ trì hội bán đấu giá lần này. Trước khi bước vào hội bán đấu giá, vẫn là nên nói quy tắc cũ một chút. Hội trường có một Huyền tôn, bảy Huyền hoàng và các thủ hộ Huyền tông, cam đoan vật phẩm bán đấu giá an toàn.”

Người thường xuyên tham gia hội đấu giá đã thành thói quen, nhưng người giống Độc Cô Thiên Diệp lần đầu tham gia thì vô cùng kinh ngạc. Không hổ là Đệ nhất Thương lâu Mạc Đồng Tư. Độc Cô Thiên Diệp cảm thán.

Cù Yêu Yêu nhìn toàn trường, cười ní: “Lời vô nghĩa không nói nhiều nữa, bây giờ chúng ta bắt đầu vật phẩm bán đấu giá đầu tiên của tối nay.”

Lúc này, một nữ tử đi giữa hai Huyền hoàng bưng một cái bàn lên. Cù Yêu Yêu cười bỏ tấm vải, mọi người nhìn thấy đó là một thanh chủ tử màu đen.

Cù Yêu Yêu giới thiệu: “Đây là thanh chủ tử của thích khách chi vương đã biến mất 500 năm trước, tin tưởng mọi người đều biết, nó là Linh khí thượng phẩm. Giá thấp nhất là 50 vạn kim tệ, mỗi lần kêu giá không dưới một vạn.

Cù Yêu Yêu nói xong, bên dưới đã có người bắt đầu ra giá: “55 vạn.”

“57 vạn.”

“60 vạn.”

.....

Nghe được bên dưới tăng giá liên tục, Độc Cô Thiên Diệp nhất thời cảm thấy kim tệ là rau cải trắng.

Cuối cùng, thanh chủ tử bị người ta mua được với giá 120 vạn.

Tiếp theo, nữ tử lại bưng lên một cái bàn, có một chiếc hộp. Cù Yêu Yêu mở hộp ra, bên trong có một hạt châu màu sắc rực rỡ to bằng nắm đấm. Cù Yêu Yêu nói: “Đây là một hạt châu kỳ lạ, đại sư của chúng ta không nhìn ra là vật gì. Hạt châu này giá thấp là một vạn, tang giá không giới hạn.”

Nhìn thấy hạt châu, rất nhiều nữ hài tử kêu lên: “Oa, hạt châu thật đẹp!”

“Ta muốn lấy về làm vòng cổ.”

“Trời ơi, sao lại có hạt châu xinh đẹp như vậy chứ?!”

.....

Độc Cô Thiên Diệp ngồi nhìn, nàng đối với vật này không có chút cảm giác nào. Đột nhiên, nàng cảm thấy Đản Đản nhanh chóng xoay tròn

hình như rất hưng phấn.

“Đản Đản, sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Lấy nó, nhất định phải lấy được nó.”

“Người muốn?”

“Ừ.”

Lúc này, bên ngoài, giá đã tăng lên đến 10 vạn kim tệ.

Độc Cô Thiên Diệp hô: “20 vạn.”

Xôn xao... Dưới lầu ồ lên, tăng đến gấp đôi rồi. Một hạt châu không rõ lai lịch lại có giá 20 vạn kim tệ?!

“30 vạn.” Lầu hai có một người hô.

“50 vạn.” Độc Cô Thiên Diệp hô tiếp.

Bên ngoài nhất thời lặng ngắt như tờ. Mọi người đều bị Độc Cô Thiên Diệp dọa. Tuy nói 50 vạn kim tệ là không nhiều lắm, nhưng đối với một hạt châu không rõ lai lịch, đây thật sự không đáng giá.

“50 vạn, còn có ai ra giá cao hơn nữa không? 50 vạn lần thứ nhất, 50 vạn lần thứ hai, 50 vạn lần thứ ba.” Cù Yêu Yêu gõ búa một cái, nói: “Thành giao, hạt châu này thuộc về vị khách quan lầu ba phòng thứ nhất.”

Rất nhanh, hạt châu được đưa đến phòng Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy thẻ tử tinh, lấy ra 50 vạn cho người đó, sau đó cầm hạt châu nhìn nhìn: “Đản Đản, ta không biết nó có gì đặc biệt nha.”

Tiểu Hỏa hóa thành tiểu hài tử, ngồi trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Quả cầu này có hương vị giống Đản Đản ca can ha, nhưng mà không

nồng đậm như Đản Đản ca ca.”

Đản Đản nói: “Đây là khí hỗn độn ngưng tụ thành hạt châu, không nghĩ tới đã lâu như vậy rồi mà không bị tiêu tán. Ta hút nó vào, có thể giúp ta khôi phục thần lực.”

“Thật sự?! Chúng ta nhặt được bảo vật rồi !” Độc Cô Thiên Diệp cao hứng bỏ hạt châu vào nhẫn không gian, nói: “Chốc nữa tìm thời gian hấp thụ nó.”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Vật Phẩm Giá Trên Trời

Bên ngoài, việc bán đấu giá vẫn còn tiếp tục, đan dược cao phẩm, dược liệu quý, huyền khí, khoáng thạch hi hữu, vân vân... Cái gì cũng có. Càng về sau, vật phẩm càng hi hữu, giá bán ra cũng càng cao.

Nhưng vẫn còn nhiều người ở lầu hai không tham dự, lầu ba trừ Độc Cô Thiên Diệp mua hạt châu, những người khác cũng không có động tĩnh. Mọi người đều chờ vật gì đó.

“Tỷ tỷ, thật nhàm chán nha!” Tiểu Hỏa nằm rạp trên bàn, miệng cắn trái cây.

“Ừ, đúng là hơi nhàm chán !” Độc Cô Thiên Diệp cũng nằm rạp xuống bàn, nhìn người bên ngoài kêu la đến mặt đỏ tai hồng.

“Vật phẩm đấu giá lần này vốn là vật cuối cùng, nhưng đã thay đổi vào giờ cuối. Nó là Thần khí hạ phẩm Hỏa diễm đao.” Cù Yêu Yêu kêu lớn, tạo nên tiếng động xôn xao lớn. Cù Yêu Yêu chờ bên dưới tĩnh lặng lại, nói: “Thanh đao này có thể tăng lực công kích của Kiếm sĩ lên 30 phần 100. Nếu đối chiến với Kiếm sĩ đồng cấp bậc, người có thanh đao này sẽ nhất định thắng lợi. Đây tương đương với một sinh mạng.”

Đại sảnh lại lần nữa ồ lên. 30 phần 100 lực công kích, quả nhiên là thần khí!

“Đao tốt không nói nhiều, giá thấp 100 vạn kim tệ, mỗi lần kêu giá không dưới 10 vạn.”

Cù Yêu Yêu vừa dứt lời, lập tức có người báo giá: “130 vạn.”

“150 vạn.”

“250 vạn.”

“300 vạn.” Lần hai bắt đầu báo giá.

“320 vạn.”

.....

Thần khí, thật sự là thần khí, tiêu phí bao nhiêu cũng đáng!

Lần hai không ngừng kêu giá, ngay cả lần ba cũng bắt đầu báo giá. Khi giá đấu vượt qua con số 500 vạn, thanh âm kêu giá ít dần. Cuối cùng, thanh đao được phòng thứ nhất lần hai mua được với giá 800 vạn.

Cuối cùng, một nửa tử bưng một cái bàn lên, bên cạnh là một Huyền tôn bảo hộ. Cù Yêu Yêu lấy khăn ra, mọi người nhìn thấy 5 bình ngọc. Nhất thời, mọi người đều biết trọng điểm của đêm nay đã xuất hiện.

Khẩu khí Cù Yêu Yêu hưng phấn nói: “Đây là vật phẩm cuối cùng của đêm nay, 5 viên Tẩy tử đan. Mọi người đều biết công hiệu của nó, tẩy kinh phạt tử, cải thiện thể chất, đề cao tốc độ tu luyện, đã thất truyền từ lâu. Hiện tại, nó lại xuất hiện trước mặt chúng ta. Đại sư của chúng ta đã xem xét, đây quả thật là Tẩy tử đan. Mỗi viên quy định 100 vạn kim tệ, mỗi lần báo giá không dưới 5 vạn. Hiện tại, bắt đầu đấu giá viên thứ nhất.

“120 vạn.”

“200 vạn.”

“250 vạn.”

.....

Các phòng ở lầu hai báo giá không ngừng, lúc này, lầu ba sáng đèn, một âm thanh ngạo mạn truyền ra: “800 vạn, ai dám tranh với Phong gia để đô ta?”

Phong gia? Độc Cô Thiên Diệp nhìn căn phòng đối diện, ánh mắt híp lại.

“900 vạn. Tầy tủy đan này Thần điện chúng ta muốn đã lâu.” Một phóng khác ở lầu ba truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

“1000 vạn. Các chủ Ám các chúng ta nói muốn mua về ăn chơi.” Bên cạnh phòng Độc Cô Thiên Diệp truyền đến âm thanh lười biếng.

Bọn họ tự nói ra thân phận, đại sảnh bên dưới kinh hãi che miệng. Ai dám tranh với Thần điện, Ám các?

Huyền Nguyệt đại lục trừ bỏ Công hội Luyện đan sư, Công hội luyện khí sư, Công hội lính đánh thuê, Công hội Thuần thú sư, còn có Thần điện trải rộng toàn bộ đại lục. Thần điện chủ yếu tuyên truyền thần của huyền lực, thu thập tín ngưỡng. Mà Ám các mới phát triển ở đại lục mấy năm nay, mặc kệ là Huyền sư hay Kiếm sư, đều am hiểu con đường sát thủ. Ám các nhanh chóng quật khởi, song song với mấy thế lực khác.

“Ám các các người muốn đối đầu với Thần điện chúng ta?” Người kia lạnh lùng hỏi.

“Không dám. Chẳng qua là Các chủ chúng ta muốn thứ gì thì phải có được, bất chấp tất cả. Ngươi Viêm ngươi muốn, có thể tiếp tục tăng giá.”

Ngưu Viêm muốn tiếp tục kêu giá, nhưng bị người bên cạnh kéo lại: “Ám các xử sự tàn nhẫn, chúng ta lần này không có nhiều người. Phía sau vẫn còn 4 viên, viên này cứ cho bọn họ.”

Ngưu Viêm nhìn bình ngọc trên đài, khóe miệng giật giật, cuối cùng là trầm mặc.

“1000 vạn lần thứ nhất. 1000 vạn lần thứ hai. 1000 vạn lần thứ ba. Viên tẩy tủy đan đầu tiên này thuộc về Ám các.” Nhìn người trên lầu không lên tiếng nữa, Cù Yêu Yêu tiếp tục gọi giá, cuối cùng giải quyết dứt khoát.

Nghe được hai chữ “Thần điện”, không hiểu sao Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy trong lòng có một loại mâu thuẫn. Nhưng nàng hình như chưa từng tiếp xúc với Thần điện?

Nghĩ cũng lười, nàng gọi phục vụ bên ngoài, nói thăm vài câu rồi cho hẳn ra ngoài.

Phục vụ xuống lầu, chạy tới đài bán đấu giá, nói với quản sự vài câu. Quản sự gọi Cù Yêu Yêu xuống. Chốc lát sau, Cù Yêu Yêu lại lên đài, sắc mặt có chút kỳ quái, nhưng cũng khôi phục rất nhanh.

“Các vị, chủ nhân của Tẩy tủy đan nói quá chậm, cho nên quyết định bốn viên còn lại bán chung một lần.”

Lời nói của Cù Yêu Yêu làm đại sảnh nổi sóng thần. Rất nhiều người nghĩ phía sau còn bốn viên đan dược, lúc trước mới không tham gia đấu, bây giờ lại nói bốn viên bán chung, mọi người đều nóng nảy.

Lầu ba phòng đối diện.

“Thiếu gia, làm sao đây? Tiền chúng ta mang căn bản không mua nổi bốn viên Tẩy tủy đan.” Phong Ly nói với Phong Dịch.

“Chúng ta có bao nhiêu kim tệ?” Phong Dịch hỏi.

“Tin tức chúng ta nhận được khá trễ, chỉ gom góp được 3000 vạn.”

“Hừ, không nghĩ tới muốn chơi một chút, lại để ta đụng phải Tây tửy đan. Đan dược này chúng ta nhất định phải lấy được. Mua không được, chúng ta nghĩ cách khác.” Phong Dịch nói.

“Vâng.”

Trong phòng của Âm các, một nam tử mặc trường bào màu tím nằm trên ghế quý phi, đôi mắt đào hoa híp lại. Nghe được lời nói của Cù Yêu Yêu, đôi mắt mở ra rồi híp lại, lẩm bẩm nói: “Bán chung một lần? Rất thú vị !”

Một nam tử khác trừng nam nhân kia: “Là rất thú vị, nhưng sao nói ra từ miệng hắn, liền trở nên rất tốt?”

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu đợt đấu giá cuối cùng, bốn viên Tây tửy đan, giá thấp là 400 vạn, mỗi lần ra giá không dưới 20 vạn.” Cù Yêu Yêu nói xong, nện búa xuống.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng của mình, nhìn mọi người bên ngoài gần như điên cuồng. Ai, nếu bọn họ biết mọi người trong Mạc phủ ở Kỳ Phong thành đều ăn Tây tửy đan, không biết có điên cuồng như vậy hay không? Ủ, có lẽ là sẽ điên cuồng truy tìm tung tích của nàng.

Nghĩ đến việc mình có khả năng bị truy đuổi, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy vô cùng may mắn khi mua được huyền giới và mặt nạ.

“Những người này thật ngu ngốc !” Tiểu Hỏa vui vẻ ngồi trên ghế.

“Ha ha... đó là bởi vì vật hiếm có thì quý giá !” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cuối cùng, Tây tửu đan bị Công hội Luyện đan sư mua được với giá 1 triệu 2000 vạn. Luyện đan sư có tiền, ai cũng biết, huống chi là Công hội Luyện đan sư? Bất quá, nếu bọn họ muốn nghiên cứu công thức luyện chế đan dược thì hơi khó khăn. Dù sao quá trình luyện chế cũng không phải người bình thường có thể nghĩ ra.

Hội đấu giá kết thúc, Tiểu Hỏa lại hóa ra hình dáng tự vệ. Độc Cô Thiên Diệp được mời đến căn phòng xem xét lúc trước, vẫn là vị đại thúc kia tiếp đãi nàng.

“Năm viên Tây tửu đan, tổng cộng 1 triệu 3000 vạn, bỏ qua 500 vạn giá quy định và tiền thủ tục, còn lại 1 triệu 1250 vạn, chúng ta đã đặt vào trong thẻ lam tinh này.

Tài sản quá triệu đã vượt qua giới hạn của thẻ tử tinh, nên bỏ trong thẻ lam tinh.

Độc Cô Thiên Diệp nhận thẻ, lấy máu nhận chủ, kiểm tra một chút, xác định không có vấn đề gì nên rời đi. Trước khi trở về, nàng tìm đến nơi hẻo lánh cho Tiểu Hỏa vào Luyện Yêu hồ, mình thì thay đổi quần áo và gương mặt, trở về khách điếm.

Không biết đêm nay sẽ có bao nhiêu vụ giết người cướp của diễn ra tại Bạch Thạch thành đây?

(1 triệu kim tệ = 10.000 vạn kim tệ nha các nàng, nếu theo cách đọc của chúng ta thì sẽ thành 100 triệu kim tệ)

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Nhiệm Vụ Lĩnh Đánh Thuê

Rửa mặt xong, Độc Cô Thiên Diệp nằm trên giường lớn mềm mại, lấy hạt châu kia ra, hỏi: “Đản Đản, người muốn hấp thụ cái này như thế nào?”

“Người giữ nó trong lòng bàn tay, giống như bình thường tu luyện dẫn khí hỗn độn vào trong đan điền, những thứ khác cứ giao cho ta là được.” Đản Đản nói.

Độc Cô Thiên Diệp gọi đám thú ra hộ pháp cho nàng, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, tay phải cầm hạt châu, cảm nhận khí hỗn độn, dẫn nó vào kinh mạch, đi đến đan điền. Sau khi khí hỗn độn tiến vào đan điền liền bị Đản Đản hấp dẫn tới xung quanh nó. Rất nhanh, Đản Đản bị khí hỗn độn vao vây, thoải mái giống như thai nhi trong bụng mẹ, bắt đầu chậm rãi hấp thụ.

Ba ngày sau, Đản Đản mới hấp thụ hết khí hỗn độn, trong lúc đó Độc Cô Thiên Diệp vẫn bảo trì trạng thái tu luyện, giúp Đản Đản hấp thụ. Một lần nữa, bộ dáng của Đản Đản so với trước kia lớn hơn nhiều, trong sáng hơn nhiều.

Sau khi hấp thụ khí hỗn độn, Đản Đản lại đem lực lượng kia truyền cho Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận. Rất nhanh, nàng vốn sắp chạm mức Huyền Vương vì cỗ lực lượng kia mà đột phá, thăng cấp Huyền vương cấp 1. Bởi vì Độc Cô Thiên Diệp phá gia, cho nên các huyền

thú cũng thăng cấp. Tiểu Hỏa thăng thành Thần thú cấp 3, Tiểu Ngân là Thần thú cấp 2, Thanh Loan là Thần thú cấp 8, Liệt Hỏa thành Thần thú cấp 1.

Độc Cô Thiên Diệp trợn mắt nhìn huyệt thú hưng phấn ở trong phòng chạy loạn. Nàng buồn cười nhìn chúng: “Nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta bắt đầu khởi hành.”

Đưa các huyệt thú vào Luyện Yêu hồ, nàng ôm Tiểu Hỏa ngủ.

Sáng hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp lại biến mình thành nam tử, sau đó đến Công hội Lính đánh thuê. Vẫn còn sớm để đến Học viện Đế quốc chiêu sinh, nàng tính xem thử có nhiệm vụ nào đó thuận đường hay không, thử nhận một cái xem sao.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào Công hội Lính đánh thuê, nhìn thấy một tấm bảng to viết thật nhiều nhiệm vụ, một nữ tử đang đứng trước đó sửa sang gì đó.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, hỏi: “Xin chào ! Ta muốn hỏi một chút, có nhiệm vụ nào tới để đô không?”

Nữ tử ngừng tay, nhìn danh bài lính đánh thuê của Độc Cô Thiên Diệp, liếc mắt một cái liền biết danh bài đặc biệt.

Nàng cười lễ phép: “Ngài chờ một lát, ta sẽ giúp ngài tra thử.” Vài phút sau, nàng nói với Độc Cô Thiên Diệp: “Có một nhiệm vụ, hộ tống Lưu thiếu gia và Lưu tiểu thư đi Phí Đồng thành. Tuy rằng không có đến để đô, nhưng Phí Đồng thành cũng giống như Bạch Thạch thành, muốn đi để đô đều phải đi qua đó. Phí nhiệm vụ này là 2000 kim tệ. Đây là nhiệm vụ chung, chỉ cần cấp bậc đạt tới Đại huyệt sư là có thể nhận.” Nói xong, nàng chần chờ nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp: “Trước khi tiếp nhận nhiệm vụ phải kiểm chứng huyệt lực của ngài.” Tuổi ‘hắn’ không lớn, không biết có phù hợp điều kiện không.

Độc Cô Thiên Diệp đặt huyền lực ở cấp bậc Đại huyền sư cấp 1, hiện ra một ngôi sao màu vàng, sau đó nói với nữ tử kia: “Ta tiếp nhận nhiệm vụ này.”

Tuy đã nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp sẽ là Đại huyền sư, nhưng khi nhìn đèn tinh nguyệt của nàng, nữ tử kia vẫn lắp bắp kinh hãi. Bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp đánh tỉnh, nàng mới hồi phục tinh thần, xoa xoa tinh thạch vài cái, rồi lấy danh bài lính đánh thuê đặt lên trên.

“Được rồi.” Nữ tử trả danh bài lại cho Độc Cô Thiên Diệp, “Lưu thiếu gia và Lưu tiểu thư hôm nay sẽ xuất phát, lát nữa sẽ phái người tới. Ngài có thể vào khu phòng bên trái nghỉ ngơi một chút, bên trong đó đều là lính đánh thuê tiếp nhận nhiệm vụ này.”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nhận lại danh bài, nói tiếng cảm ơn rồi đi lên phòng. Đi vào, nàng nhìn thấy bên trong có khoảng 20 lính đánh thuê, tụ năm tụ ba hoặc rồi một mình. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, mọi người đều nhìn nàng.

“A, tiểu huynh đệ, nhỏ như vậy mà đã tới tham gia lính đánh thuê, lông mọc đủ dài chưa? Có cần ca ca đây đến xem giúp không?” Một nam tử bộ dạng to lớn thô kệch đi tới true chọc nói. Đám người ngồi chung với hắn cất tiếng cười vang.

Độc Cô Thiên Diệp liếc nhìn bọn họ một cái, tìm cái ghế ngồi xuống, không quan tâm đến đám người không biết lý lẽ kia.

Nam tử kia nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp làm lơ, còn muốn nói tiếp, âm thanh một nữ tử vang lên sau lưng hắn: “Hắc Thạch, sáng sớm người còn chưa tỉnh ngủ sao? Khi dễ người ta?”

“Hắc Thạch kia hình như có chút sợ nàng, cười cười: “Tam Nương, chỉ là đùa với tiểu huynh đệ một chút thôi mà.”

Nàng đi tới ngồi xuống cạnh Độc Cô Thiên Diệp, sang sảng nói: “Huynh đệ, người đừng để ý tới hăn, tính tình hăn luôn như vậy, không có ý gì xấu.”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nhìn nàng. Nàng ta khoảng 27, 28 tuổi, tóc dài búi lên, mặc y phục bó sát, một đôi giày cao, làm cho người ta cảm thấy sạch sẽ lưu loát.

“Hắc hắc... Ta là Mạnh Dật, mọi người đều gọi là Manhj Tam Nương. Người tên là gì? Nhỏ như vậy đã tiếp nhận nhiệm vụ này?” Mạnh Tam Nương hỏi.

“Ta là Bạch Lý Tà.” Độc Cô Thiên Diệp tùy tiện nói một cái tên.

“Bách Lý Tà? Người để đó?” Mạnh Tam Nương hỏi.

“Không phải, ta chỉ đến từ một thành thị nhỏ.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Kỳ Phong thành xác thực là không lớn.

“Nhìn người nhỏ như vậy, hăn là lần đầu tiên đi xa nhà phải không?”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

“Ha ha... vậy người có biết lần này chúng ta sẽ đi qua Mộng Tiêu Lĩnh không?”

“Mộng Tiêu Lĩnh? Chưa từng nghe qua. Nguy hiểm lắm sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mạnh Tam Nương liếc nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: “Người không biết Mộng Tiêu Lĩnh? Bây giờ ta đã tin người đến từ một thành thị nhỏ rồi. Từ Bạch Thạch thành đi Phí Đồng thành thì có hai con đường có thể đi, một là đi vào Mộng Tiêu Lĩnh, hai là đi vòng qua Mộng Tiêu Lĩnh.

Nếu muốn đi vòng qua Mộng Tiêu Lĩnh thì phải mất đến hai tháng. Tuy Mộng Tiêu Lĩnh không nguy hiểm bằng sơn mạch Miễn Miễn, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Ở đó có Thánh thú tụ lại thành đàn, thậm chí còn có cả Tần thú. Người bình thường cũng không dám một mình đi qua Mộng Tiêu Lĩnh. Cho dù có nhiều người, nhưng huyền lực thấp cũng không được. Cho nên Lưu gia ở Bạch Thạch thành mới nhờ lính đánh thuê, nhất định phải yêu cầu Đại huyền sư mới được tiếp nhiệm vụ. Người tiếp nhiệm vụ, hiện tại không thể rút lui. Đến lúc đó thì theo sát bọn ta, không cần đánh mất cái mạng nhỏ, biết chưa?”

“Ân, cảm ơn Mạnh tam tỷ.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Mạnh Tam Nương có long tốt như vậy, nàng cũng không thể cự tuyệt.

“Đi, ta đưa người tới dong binh đoàn của chúng ta.” Mạnh Tam Nương đứng dậy.

Dong binh đoàn của Mạnh Tam Nương rất ít, chỉ có bảy người, bốn nam ba nữ. Nhưng chỉ cần có năm người là có thể đăng kí dong binh đoàn. Tam Nương là đội trưởng, mấy người khác thấy Mạnh Tam Nương đưa Độc Cô Thiên Diệp tới gần, có chút kinh ngạc.

“Đây là Bạch Lý Tà, trong khoảng thời gian này sẽ đi chung với chúng ta.” Mạnh Tam Nương giới thiệu, “Đây là quân sư của chúng ta Vệ Đông, muội muội hắc, Vệ Lâm. Đây là Hồng thúc, Lưu Hàn, Tử Nhâm, Bạch Phượng.”

Mạnh Tam Nương ở trong đoàn rất có uy tín, nhưng người khác dường như không có dị nghị gì. Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua một chút, ngoại trừ Mạnh Tam Nương là Đại huyền sư cấp 5, Hồng thúc là Đại huyền sư cấp 7, 5 người khác thì là cấp 3, cấp 4. Thực lực tổng thể như vậy, trong dong binh đoàn cũng không thấp. Độc Cô Thiên Diệp chào hỏi bọn họ một tiếng.

Sau đó nữa là lục đục tới thêm mấy người. Giờ tỵ, người Lưu gia dẫn họ đi hội họp với những người khác. Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua một chút, tổng cộng có 24 người, phần lớn đều là Đại huyễn sư, có vài Huyễn vương, cấp bậc cao nhất là Huyễn vương cấp 3.

Độc Cô Thiên Diệp cùng các lính đánh thuê đi vào Bắc môn, Lưu thiếu gia và Lưu tiểu thư đang chờ ở nơi đó.

Một quản sự nhìn thấy vóc người Độc Cô Thiên Diệp nho nhỏ, nhướn mày hỏi: “Người nhỏ như vậy sao cũng đến?”

Kỳ thật tuy rằng trước kia Độc Cô Thiên Diệp xanh xao vàng vọt, nhưng vóc dáng không lùn. Trong một năm nay cũng trưởng thành, nữ tử vóc dáng 1m6 cũng không phải thấp, nhưng hiện tại nàng mặc nam trang nên thấp hơn người khác nhiều.

“Hắn có thể nhận nhiệm vụ đương nhiên là đã có đủ điều kiện.” Mạnh Tam Nương nói.

“Hừ, tốt nhất là vậy. Chúng ta không muốn đến lúc đó có người cản trở.” Quan sự kia còn chưa nói gì, Lưu tiểu thư đã mở miệng.

“Đi thôi.” Lưu thiếu gia không muốn lãng phí thời gian, dẫn đầu đi trước.

Tổng cộng có 36 người, một chiếc xe ngựa nhỏ cho bốn người Lưu thiếu gia ngồi, bốn chiếc xe ngựa to, mỗi chiếc ngồi được tám người. Độc Cô Thiên Diệp cùng bọn Mạnh Tam nương vừa vịn tám người, ngồi cùng một chiếc.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi bên cửa sổ, lúc thì nhìn cảnh sắc bên ngoài, khi thì nói chuyện với bọn người Mạnh Tam Nương. Mọi người tính tình sáng khoái nên dần dần dễ nói chuyện.

Ban ngày lên đường, ban đêm nghỉ ngơi, gặp được thị trấn, mọi người ở trong khách điểm, không có thì ngủ bên ngoài. Mau chóng lên đường như vậy, rốt cuộc tới giữa tháng 7, họ đã đi tới Mộng Tiêu Lĩnh trong truyền thuyết.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Lão Nhân Gia Ăn Chực

Chuyến đi lần này làm cho Độc Cô Thiên Diệp ý thức được Huyền Nguyệt đại lục thật rộng lớn, dựa theo tỉ lệ này, có lẽ là lớn hơn Trái đất gấp mấy lần nha?!

Sau khi tiến vào Mộng Tiêu Lĩnh, tốc độ rất nhanh bị chậm lại. Sau lại tiến vào, đường nhỏ, đành phải xuống xe đi bộ. Xuống xe ngựa, Độc Cô Thiên Diệp mới có thể đánh giá thật tốt mộng tiêu lĩnh này.

Mộng Tiêu Lĩnh có chút giống với sơn mạch Miễn Miễn, đều do nhiều dãy núi tạo thành, chỉ là Mộng Tiêu Lĩnh không có sâu và thần bí như sơn mạch Miễn Miễn, huyền thú cũng không có nhiều như trong sơn mạch Miễn Miễn. Bất quá, rừng rậm dày đặc các loại nguy hiểm bất ngờ xuất hiện tương tự như huyền thú, khiến cho nó đáng sợ hơn danh tiếng bên ngoài đồn thổi.

Lúc chạng vạng, mặt trời thu lại tia sáng cuối cùng của nó, chân trời rắng đỏ biến thành các hình vẽ khác nhau, Mộng Tiêu Lĩnh bắt đầu chìm mình trong bóng tối.

Đoàn người đã tiến vào Mộng Tiêu Lĩnh gần ba ngày. Trước khi trời tối, mọi người đều dựng xong lều trại. Độc Cô Thiên Diệp các nàng tuyển vị trí ngoài cùng. Tuy rằng nơi này so với địa phương khác thì tương đối nguy hiểm, huyền thú có tấn công thì cũng ngoài đây trước, nhưng là nơi

này cách xa trung tâm một chút, không cần gần với Lưu tiểu thư quá là được.

Mọi người bất mãn với Lưu tiểu thư, bắt đầu từ ngày đầu tiên lên đường đã biểu hiện ra ngoài. Nàng ta luôn thích chỉ huy sai bảo người khác làm này làm nọ. Có một lần nàng ta còn muốn Độc Cô Thiên Diệp làm người hầu của nàng, bị cái liếc mắt sắc lạnh của Độc Cô Thiên Diệp dọa đi mất, cuối cùng vẫn là tìm những người khác tới hầu hạ nàng mới yên tĩnh. Mọi người đều là lính đánh thuê, tùy tính tiêu sái, không thích bị người khác sai bảo, cho nên chỉ cần là chọn lều trại, mọi người đều rời xa vị trí trung tâm.

Sau khi thu xếp mọi thứ, Độc Cô Thiên Diệp đi đến dòng sông nhỏ cách đó không xa rửa mặt. Nghe được phía sau có động tĩnh, nàng nhìn lại, là Mạnh Tam Nương cùng khác mấy người khác đi tới nơi này.

"Người chạy trốn thật mau, nhanh như vậy mà đã rửa mặt rồi. Người đó, so với nữ nhân chúng ta còn yêu sạch sẽ hơn." Mạnh Tam Nương trêu chọc nói.

Mấy người khác cũng cười.

"Ha ha... ta chỉ là không thích mình bị bẩn, sao có thể lợi hại hơn nữ nhân?" Sau khi quen thuộc với mọi người, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ đáp lại trêu chọc của bọn họ.

"Ô, trong sông này có cá nè!" Bạch Phượng nhìn thấy trong nước có cá đang bơi liền kêu to.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn theo ánh mắt của Bạch Phượng, quả nhiên nhìn đến mấy con cá.

"Bắt bọn nó lại nướng ăn. Nha, gần đây đi vội, cũng chưa ăn bữa ngon." Lưu Hàn nói, sẵn tay áo lên đã muốn đi bắt cá.

Độc Cô Thiên Diệp cũng có chút cao hứng, gần đây đi vội vàng, mọi người cũng chưa ăn cái gì tốt. Nàng cũng có chút tưởng niệm mỹ thực . Nhìn thấy bọn người Lưu Hàn làm cho cá sọt tới mức bơi tán loạn chung quanh, Độc Cô Thiên Diệp cùng mọi người đều lắc đầu cười.

"Để ta!" Độc Cô Thiên Diệp từ trong nhẫn không gian lấy ra một thanh trường kiếm, đâm một đường kiếm, khi rút kiếm ra liền xuyên qua một con cá béo tốt.

"Oa, Bách Lý Tà, người thật lợi hại." Vệ Lâm nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười. Trước kia cùng Bách Lý Như Yên làm việc ở trong rừng, hai nàng không ít lần bắt cá ở bờ sông, chẳng qua lúc ấy là trận đấu của hai người, hiện tại chỉ có nàng một mình mà thôi.

Độc Cô Thiên Diệp bắt con cá cuối cùng lên, bọn người Hồng thúc đã làm cá xong. Lúc bọn họ đặt cá trên lửa, nghĩ dùng lửa nướng cá, nàng vội vàng kêu ngừng. Nhìn đến ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nàng lấy ra giá nướng, than, cọ quét, các loại gia vị chuyên dụng để nướng đồ. Châm lửa lên, sau đó dung kẹp gấp kẹp lấy cá, để trên giá rồi nướng lên, thỉnh thoảng lật qua lật lại, dung cọ quét một ít đồ gia vị lên.

Mạnh Tam Nương cùng mấy người kia nhìn xem, trợn mắt há hốc mồm: "Người cũng quá chuyên nghiệp đó chứ!"

"Nướng bằng lửa trần dễ bị cháy khét, cũng dễ bị ngoài chín trong sống, hương vị cũng không ngon như nướng bằng than." Độc Cô Thiên Diệp vừa lật cá, vừa nói, "Trước kia ta thích tự mình nấu ăn , cho nên liền theo yêu cầu làm cái giá như vậy ."

Độc Cô Thiên Diệp bỏ cá đã nướng chín lên đĩa, sau đó lấy thịt đã được xiên sẵn trong nhẫn không gian ra tiếp tục nướng. Mọi người không có chống lại dự hoặc, chỉ chờ đợi cho Độc Cô Thiên Diệp hai xâu cá

nướng, mấy xiên thịt nướng. Nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp bận rộn còn chưa được ăn, mọi người đều có chút ngượng ngùng.

"Cái đó, cái đó... người nướng quá ngon , chúng ta không nhin được..." Bạch Phượng thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Oa, thịt nướng thơm quá!" Đột nhiên xuất hiện một đạo thanh âm chen vào, tiếp theo liền nhìn thấy một lão nhân chạy đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, cầm lấy một xâu cá nướng mà bắt đầu ăn, còn vừa ăn vừa nói ăn ngon ăn ngon.

Lão nhân kia mặc quần áo có chút cũ nát, tóc xám trắng hỗn độn trát ở phía sau. Dáng người nhỏ gầy khô quắt làm cho ông nhìn qua tựa hồ gió đều có thể thổi bay.

"Uy, người là ai nha? Như thế nào không hỏi mượn chúng ta gì đó đã ăn." Vệ Lâm tính tình nóng nảy, nhìn đến lão nhân ăn cá nướng của Độc Cô Thiên Diệp, lớn tiếng chất vấn.

"Ha ha, lúc lão đầu ta ở thật xa đã nghe đến hương vị thịt nướng, nhanh chóng chạy tới . Quả nhiên ăn rất ngon!" Lão nhân kia cười hì hì nói. Chỉ chốc lát sau, một xâu cá đã bị giải quyết xong. Sau đó đáng thương hề hề nhìn... cái đĩa trong tay Độc Cô Thiên Diệp.

Có lẽ gương mặt phong trần sương gió cùng mái tóc xám trắng của hắn, còn có ánh mắt kia làm cho nàng nghĩ tới ông nội ở kiếp trước của mình, Độc Cô Thiên Diệp đem đồ trong tay đưa cho hắn, nói: "Gia gia, cho người." Chính nàng đều không có phát hiện nàng kêu gia gia nhiều lắm tự nhiên cùng thâm tình.

Lão nhân có chút sửng sốt, sau đó lại cười hì hì tiếp nhận cái đĩa, ngồi ở một trên tảng đá bắt đầu vui vẻ ăn.

"Lão gia gia, sao chỉ có một mình người ở trong này?" Độc Cô Thiên Diệp ngồi vào bên cạnh lão nhân, cầm lấy một xâu thịt nướng bắt đầu ăn .

"Gọi gia gia, vừa rồi mới gọi gia gia." Lão nhân ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sửa đúng lời nói.

Độc Cô Thiên Diệp mặt đầy hắc tuyến, nàng vừa mới là...

"Ta muốn đi phía bắc a, lại không ai cùng đi giúp ta, ta chỉ có một người ." Lão nhân ra vẻ đáng thương nói.

Rất nhanh, xâu thịt nướng còn lại đã chui vào bụng lão nhân, ăn xong chuỗi thịt nướng cuối cùng, hắn lại chớp ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp bị hăn nhìn đến không chịu nổi , đành phải lấy công cụ ra, nói:

“Người già ăn nhiều dầu mỡ không tốt cho thân thể, ta nướng cho người ít rau dưa."

"Chúng ta cũng muốn ăn." Thấy Độc Cô Thiên Diệp còn muốn tiếp tục nướng, Vệ Lâm ở một bên kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ phiến mắt trợn trắng, từ nhẫn không gian lấy ra cà tím, khoai tây, hạt tiêu, rau hẹ, củ sen, bắt đầu nướng.

"Lão gia gia, nếu không người cùng nhóm chúng ta cùng đi đi, đợi qua mộng tiêu lĩnh lại tách ra. Người đi một người rất nguy hiểm ." Độc Cô Thiên Diệp nói với lão nhân."Nhìn lão cánh tay lão chân của người, đừng tới huyễn thú phòng chừng muốn cũng chạy không nổi."

"Gọi gia gia! Gia gia! Cái gì mà lão gia gia?! Ta già lắm sao?" Lão nhân kêu to.

Mọi người không nói gì. Gia gia và lão gia gia có gì khác nhau chứ? Gia gia thì không già sao?!

Lão nhân con mắt vòng vo chuyển, nói: "Tốt. Người đều kêu ta là gia gia, đương nhiên phải là tôn tử của ta, ở cùng với người cũng coi như có lợi." Để người mỗi ngày làm đồ ăn ngon!

Đỉnh đầu mọi người đều như có quạ đen bay qua...

Độc Cô Thiên Diệp có loại cảm giác cường mua cường bán, khóc không ra nước mắt.

Nhìn đến biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp, lão nhân vứt cái đĩa qua một bên, bắt đầu khóc lớn lên: "Ô ô, ta chỉ biết người ghét bỏ ta, không chịu gọi ta gia gia. Người khi để lão già này không có ích lợi gì... Ô ô, lão già ta như thế nào khổ như vậy a. Ô ô..."

Thanh âm lão nhân hấp dẫn mọi người trong doanh địa lại đây , Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng che cái miệng của lão lại, nói: "Được rồi được rồi, nhận gia gia, nhận thức gia gia, đừng khóc nữa."

Thấy Độc Cô Thiên Diệp chịu nhận, lão nhân đang khóc lớn lập tức ngừng lại, ông lại bùng lên đồ ăn đã nướng chín bắt đầu ăn , miệng còn nói: "Nói sớm thì cũng không nhọc lòng lão già ta khóc lóc như vậy."

Mọi người đều cười ha ha, Độc Cô Thiên Diệp có loại xúc động muốn tìm cục đá đập chết chính mình. Như thế nào trong lúc hồ đồ liền nhận thức gia gia! Bất quá, tính tình này, cùng gia gia thật sự rất giống!

Sau khi trở lại lều trại, Độc Cô Thiên Diệp đi nói một chút cùng quản sự, tỏ vẻ an toàn của lão nhân chính mình toàn quyền phụ trách, sẽ không liên lụy tới mọi người, quản sự tuy bất mãn, nhưng cũng không phản đối.

Mấy ngày kế tiếp, một khi hạ trại, lão nhân liền ồn ào để cho Độc Cô Thiên Diệp nướng thịt cho hăn .

Đối với yêu cầu của lão nhân, nhìn đến ánh mắt đáng thương hề hề lại tràn ngập hi vọng của lão, Độc Cô Thiên Diệp luôn không thể cự tuyệt, bắt đầu làm thịt nướng, món cay tứ xuyên, nhiều món ăn khác nhau. Khiến nàng cảm thấy vô cùng may mắn chính là mấy dụng cụ của mình đều đầy đủ hết.

Lão nhân đối với tay nghề của Độc Cô Thiên Diệp tán thưởng không phản đối. Mấy người Mạnh Tam Nương cũng có lộc ăn. Bọn họ đối với tay nghề của Độc Cô Thiên Diệp vô cùng bội phục, đối với đủ loại đồ gia vị cũng rất ngạc nhiên, đều giữ một ít để về sau dùng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Đàn Thú Động Dục

Hai ngày sau, đội ngũ đã đi trung tâm của Mộng Tiêu Lĩnh, mọi người dần dần đề cao cảnh giác, chỉ có lão nhân vẫn hay cãi nhau trước sau như một, khiến cho mọi người vô cùng bất mãn, bởi vì điều này dễ dàng dẫn huyền thú ở gần đó đến. Nhưng vì hắc ở cùng bọn người Tam Nương, mọi người cũng chỉ có thể nói, không thể thật sự đuổi hắc đi. Mà đối với lời nói lạnh nhạt thế này, lão nhân cùng Độc Cô Thiên Diệp đều không bận tâm.

Thời tiết tháng 7 nóng bức vô cùng. Sau khi mọi người đi một ngày, tiểu thư Lưu gia muốn nghỉ ngơi một chút.

"Đây là cái nơi quỷ quái gì, khó đi như vậy?! Chân của ta sắp gãy luôn rồi. Các người tìm chỗ để ta nghỉ ngơi một chút." Lưu tiểu thư lấy tay quạt, nói.

Lưu thiếu gia nhìn sắc trời, lại nhìn bộ dáng khó chịu của muội muội, phân phó người dưới tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Có người tìm một chỗ râm mát, Lưu tiểu thư nhanh chóng đi đến chỗ một tảng đá ngồi xuống, lấy tay xoa bóp chân của mình, miệng oán giận không ngừng. Những người khác đều tự tìm chỗ ngồi xuống, có người uống nước, có người nói chuyện phiếm. Ngay lúc mọi người nghỉ ngơi, Độc Cô Thiên Diệp ngửi được một cỗ mùi thơm.

"Các người có người được hưởng vị gì không?" Độc Cô Thiên Diệp dùng sức ngửi một chút rồi hỏi.

"Không có!" Mọi người cũng không giải thích được nhìn nàng, có vài người còn dùng sức ngửi, nhưng không người được bất kì hương vị gì .

"Không tốt, là tình hoa quả! Gần nơi này có tình hoa quả đã chín!" Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp vội vàng nói, đứng dậy tìm kiếm khắp bốn phía, cuối cùng ở một chỗ trong rừng cây thấy được một mảnh lớn quả màu đỏ rực.

"Thật là tình hoa quả. Mọi người mau rời đi." Độc Cô Thiên Diệp nói với quần sự.

"Đây là chuyện gì? Mọi người đều mệt mỏi như vậy, vất vả tìm được một chỗ có thể nghỉ ngơi, người nói đi là đi hả?" Một vị đại hán râu quai nón bất mãn nói.

"Mao tiểu hài tử, vẫn là đi đến một bên nghỉ ngơi đi. Ha ha!" Có vài người lớn tuổi nói phụ họa.

"Người nói xem đây là cái gì?" Lưu gia thiếu gia hỏi bên người một cái mặc hoa lệ lão nhân.

"Thật là tình hoa quả. Tình hoa quả khi chín sẽ tỏa ra một mùi hương đặc biệt, hấp dẫn huyền thú ở phụ cận, dưới cấp Thần thú căn bản là không kháng cự được mùi hương này. Hơn nữa, nó còn là tình dược thúc giục huyền thú." Luyện đan sư đồng hành cùng Lưu gia giải thích với mọi người .
."Thiếu gia tiểu thư, chúng ta mau rời đi đi."

Mọi người vừa nghe luyện đan sư nói vậy, đều đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp lại đứng bất động .

Mấy người Mạnh Tam Nương nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp .

Độc Cô Thiên Diệp lôi kéo lão nhân về bên người, lấy ra một thanh trường kiếm, nói: "Không còn kịp rồi."

Vài vị huyễn vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm rừng cây chung quanh.

Một con sói xám xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, tiếp theo là một đám sói xám, báo săn, lợn rừng, phía sau còn có một đám cực thừ. Trên trăm con dã thú không đến thời gian ly trà nhỏ đã vây quanh đám người cùng với cây tình hoa quả phía sau họ. Một con dã thú phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhe nanh, nhìn đám người.

Một ít nhất lính đánh thuê gan đã sợ tới mức sắc mặt tái nhợt. Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp ngưng trọng. Nàng xem xét một chút, phần lớn đều là linh thú, chỉ có hơn một nửa là thánh thú, cấp bậc cao nhất cũng chỉ có cấp 6, 7.

Hoàn hảo, cấp bậc của đàn thú không cao lắm. Đương nhiên, đây chỉ là đối với Độc Cô Thiên Diệp mà thôi. Đối với những người khác, đội ngũ huyễn thú như vậy có thể trực tiếp muốn mạng của bọn họ.

Đám người Mạnh Tam Nương nhìn đàn thú, đều triệu hồi ra huyễn thú của mình, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Lát nữa chúng ta đứng phía trước, người đứng phía sau đối phó đám thú lọt lưới là được rồi."

Nàng nói qua, sẽ chiếu cố tiểu huynh đệ này . Hiện tại là lúc nàng thực hiện lời hứa!

Nhìn lưng đám người Mạnh Tam Nương đang chắn trước mặt mình, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cảm khái vạn phần. Kiếp trước em gái cùng bạn trai chỉ vì danh lợi mà đưa mình vào chỗ chết, mà các nàng mới quen biết mình không lâu lại tình nguyện chắn trước người mình ngăn trở nguy hiểm, giao phía sau lưng cho chính mình.

Huyền thú của đám người Mạnh Tam Nương cấp bậc không cao, chỉ là thánh thú hai ba cấp, Bạch Phượng cùng Lưu Hàn thậm chí chỉ là Linh thú cấp 9. Lính đánh thuê khác cùng Lưu gia hộ vệ cũng kêu huyền thú của họ ra, cấp bậc cũng không cao. Sau khi huyền thú đi ra, người được hưởng vị của tình hoa quả, cũng dần bị thúc tình, mất đi lý trí.

"Không được, huyền thú khế ước căn bản không chống nổi dụ hoặc của tình hoa quả, mọi người mau thu hồi lại." Một vị huyền vương phát hiện sự khác thường của huyền thú khế ước, vội vàng kêu to.

Huyền thú khế ước lại bị thu vào huyền thú không gian, không có huyền thú khế ước hỗ trợ, tình huống hiện tại càng thêm nguy cấp.

Huyền thú mất đi lý trí bắt đầu công kích đám người, mọi người chỉ có thể càn không ngừng dùng huyền lực đánh trả, tình hoa quả không ngừng hấp dẫn huyền thú lại đây, mà một khi huyền lực của bọn họ hao hết, kết quả không cần nói cũng biết.

Độc Cô Thiên Diệp một mặt che chở lão nhân, một mặt huy động trường kiếm chém giết huyền thú chung quanh. Lão nhân nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp che chở mình như vậy, trong mắt xuất hiện một tia quang mang vừa lòng.

"A!" Mạnh Tam Nương đánh nhau với một con Thánh thú cấp 1, cực thử căn lén làm mất cá chân bị thương. Độc Cô Thiên Diệp đang cùng lợn rừng đối kháng nghe được thanh âm của Mạnh Tam Nương, nhanh chóng tiến đến hỗ trợ.

Nhìn đến thiệt nhiều người bị thương, mà huyền thú số lượng lại chỉ tăng không giảm, Độc Cô Thiên Diệp không thể lại đánh tiếp.

"Tiểu ngân, đi ra." Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi.

"Grào..." Thanh âm Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt, một tiếng rống dài vang lên, bản thể Tiểu Ngân xuất hiện ở bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, Ngân Lang dài bảy tám thước, cao hai ba thước.

Nó chân trước vung lên, trận gió mãnh liệt liền ép huyền thú gần đó xé thành mấy mảnh. Huyền thú còn lại đều bị uy áp của tiểu Ngân ép tới phủ phục xuống đất.

Những người đang ra sức chiến đấu bị Tiểu Ngân đột nhiên xuất hiện dọa hoảng sợ, càng bị 2 viên ngọc ngũ giác trên đỉnh đầu nó dọa hoảng sợ.

"Này, đây là Thần thú? !"

Mọi người không nghĩ tới nghĩ đến người có thực lực yếu nhất cư nhiên sở hữu thần thú! Bất quá Thần thú vừa ra, áp lực của bọn họ lập tức giảm bớt hơn phân nửa.

Cố không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Độc Cô Thiên Diệp hô: "Tiểu Ngân, tốc chiến tốc thắng."

Tiểu Ngân gật gật đầu với Độc Cô Thiên Diệp, vọt tới bên trong thú đàn bắt đầu chém giết. Cấp bậc sai biệt làm cho chúng nó không có năng lực phản kháng, một đám giống như dưa hấu giống nhau bị Tiểu Ngân bổ ra. Chỉ chốc lát sau, mọi người trước mặt liền chất đầy thi thể của huyền thú.

Đây là chênh lệch về thực lực!

Độc Cô Thiên Diệp thừa dịp mọi người không chú ý, chuyển tới phía sau đại thụ hái xuống tình hoa quả, ném vào nhần không gian. Sau đó đưa thực chút tình hoa cây ăn quả miêu đến Luyện Yêu Hồ.

Nhìn thấy Tiểu Ngân giải quyết toàn bộ huyền thú mất đi lý trí, Độc Cô Thiên Diệp nói với Mạnh Tam Nương: "Các người thu thi thể đi." Nhìn

thấy Mạnh Tam Nương còn muốn nói cái gì, nàng nói: "Thu hồi trước đi, có cái gì rồi đi nơi này trước rồi nói sau."

Biết nơi này không an toàn, mấy người Mạnh Tam Nương thu thi thể huyền thú vào nhẫn không gian của mình. Hơn một trăm thi thể, chất đầy ắp trong nhẫn không gian của các nàng .

Tiểu Ngân một đường phóng thích uy áp thần thú, đến khi mọi người rời xa chỗ vừa rồi. Bởi vì rất nhiều người bị thương, cho nên hôm nay phải hạ trại trước thời gian.

Dừng tốt lều trại, Tiểu Ngân trở về hình dáng tự vệ, nhảy vào lòng Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp ôm tiểu ngân đi vào lều trại của lão nhân.

"Gia gia, bộ dáng của người hiện tại như vậy, có bị thương không?" Tuy rằng nàng hết sức bảo hộ hẩn, nhưng lúc ấy hỗn loạn như vậy, khó bảo toàn không có việc ngoài ý muốn.

"A, tiểu tôn tử của ta đến rồi đấy à." Lão nhân kêu to. Nhìn thấy tiểu ngân nằm trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, nói "Đây là con thần thú kia? Hình dáng tự vệ sao lại nhỏ như vậy, quá khó coi."

Tiểu ngân nằm trong lòng Độc Cô Thiên Diệp nhe răng với lão nhân, bất quá hình dáng tự vệ hiện tại của nó làm động tác này hoàn toàn không có lực sát thương.

Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới lão nhân và tiểu ngân xung đột, nhìn thấy hẩn có tinh thần như vậy, hẩn là không có bị thương. Cùng hẩn nói chuyện phiếm vài câu liền tính rời đi, vừa mới chuẩn bị đi đã bị lão nhân gọi lại.

" Tôn tử ngoan của ta , nói cho gia gia biết tên của người đi?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Sự Kỳ Diệu Của Duyên Phận

Nghe được lời nói của lão nhân, Độc Cô Thiên Diệp cả kinh, xoay người, nhìn đến vẻ mặt khôn khéo của lão nhân.

"Là Bách Lý Tà, ngài không phải biết rồi sao?" Độc Cô Thiên Diệp giả ngu ngốc lảng nói.

"Không phải này, là tên thật của người." Lão nhân lắc đầu.

"Ngài làm sao mà biết đó không phải là tên thật của ta?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn lão nhân hỏi.

"Lão già ta thông minh như vậy, biết là bình thường. Giống như người tuổi còn trẻ đã có huyền lực cao như vậy, còn có thần thú, trừ bỏ con cháu của gia tộc lớn, ai có thể trâu bò như vậy." Lão nhân khinh thường nói, "Có một số chuyện không phải ta không biết, mà là ta không muốn biết thôi. Người đó, ta thực sự đoán không ra. Người nói cho gia gia biết đi !"

"Ha ha, ta là người của Mạc gia để đồ." Độc Cô Thiên Diệp nói, không nghĩ tới được lão nhân khôn khéo như vậy.

"Không có khả năng. Người của Mạc gia ta rất quen thuộc, ta như thế nào chưa từng nghe qua người?" Lão nhân lắc đầu, tỏ vẻ không tin.

"Ta từ nhỏ đến lớn đều sống ở Kỳ Phong thành. Người không biết ta là rất thực bình thường. Mẫu thân của ta là Mạc Thu Thủy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lão nhân nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, giống thay đổi thành người khác, nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, sau đó mới không dám tin hỏi: "Người... người là Độc Cô Thiên Diệp?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, có chút kỳ quái vì sao hẳn biết tên của mình.

"Con kêu ta là gia gia đúng là không sai. Năm đó mẫu thân con thích nhất nắm lấy tóc của ta gọi ta là thúc thúc." Lão nhân có chút cảm khái nói.

"Ngài nhận thức mẫu thân của ta?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc. Không nghĩ tới trong lúc vô tình nhận thức gia gia thế nhưng còn quen biết mẫu thân.

"Ha ha, đúng vậy." Sau đó hẳn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lúc con còn nhỏ ta còn ôm qua con, bất quá người già đi, nhất thời không nhớ ra. Chuyện của mẫu thân con... mấy năm nay khổ con rồi !"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, sau khi nàng biết Mạc gia bảo hộ nàng, nàng không cảm thấy khổ, chỉ là thương cảm thay nguyên chủ đã chết, nàng ta không cảm nhận được dụng tâm của mọi người đối với nàng ta.

"Con có thể tu luyện huyền lực từ lúc nào? Lại làm sao có thể đi cùng lính đánh thuê? Sao Mạc Kiếm lại cho một mình con ra ngoài?" Sau khi lão nhân biết thân phận của Độc Cô Thiên Diệp, bắt đầu càng thêm quan tâm nàng.

"Năm ngoái con bắt đầu tu luyện . Con tính đi đế đô tham gia chiêu sinh của học viện Đế Quốc, thấy thời gian còn sớm nên tự mình đi học hỏi kinh nghiệm trước." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Ừ, con nên đi học tập một chút. Học tập có hệ thống rất quan trọng ."
Lão nhân gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nói, "Ta lập tức đi khỏi, đi làm chút chuyện, sau đó ta sẽ đến để thăm con."

"Một lát nữa hả? Như vậy sao được, Mộng Tiêu Lĩnh nguy hiểm như vậy, sao con có thể để ông đi một mình?" Độc Cô Thiên Diệp không đồng ý.

"Ta tự nhiên là có thể an toàn ra ngoài, con yên tâm đi. Ta cũng đã lâu không đi thăm các cậu của con, người về nhà rồi giúp ta chuyển lời cho bọn họ, để bọn họ chuẩn bị trước rượu ngon cho lão đầu ta."

Nhìn thấy lão nhân kiên trì, Độc Cô Thiên Diệp đành phải đồng ý. Nàng đưa hắn đến đỉnh của một cái núi nhỏ, đã rời xa doanh địa, nàng gọi Thanh Loan ra, để nó chở lão nhân đi khỏi Mộng Tiêu Lĩnh. Lão nhân nhìn đến hình dáng tự vệ của Thanh Loan, hỏi: "Đây cũng là thần thú?"

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ bộ lông của Thanh Loan, gật gật đầu, nói: "Thanh Loan, làm phiền người ."

Thanh Loan bay đến trên vai của Độc Cô Thiên Diệp, dùng đầu cọ cọ cổ của nàng, nói:

"Thanh Loan thật cao hứng khi có thể giúp đỡ chủ nhân!" Sau đó bay đến giữa không trung, hóa thành bản thể. Hiện tại khi nó mở hai cánh ra không đã dài đến hai ba mươi thước .

Nhìn thấy lão nhân bay lên trên người Thanh Loan, Độc Cô Thiên Diệp mới biết lão nhân ít nhất cũng là cao thủ cấp bậc huyền hoàng. Nàng bĩu môi nói: "Gia gia, ông rõ ràng rất lợi hại, trước đây còn làm bộ như không có huyền lực. Người không nên khi dễ con như vậy !"

Lão nhân cười nói: "Hắc hắc, lão nhân ta đâu có nói là ta không có huyền lực. Tự người cho là như vậy ."

Độc Cô Thiên Diệp trợn trắng mắt, đột nhiên nhớ tới mình còn chưa biết tên của lão nhân, nhìn thấy Thanh Loan đã cất cánh, nàng kêu to: "Gia gia, ta còn không biết người là ai đâu, Làm sao giúp người mang lời nhắn đây?"

"Hắc hắc, người khác đều bảo ta Hữu Vô đại sư. Trên tay của người còn mang theo huyền giới do ta luyện chế kia. Lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã lập tức nhận ra người là nữ tử đó. Bất quá người cứ yên tâm, trừ bỏ ta, người khác là nhận không ra . Ta đi đây !"

Độc Cô Thiên Diệp sững người đứng trên đỉnh núi, vẫn duy trì tư thế ngửa đầu. Không phải chứ, tình cảnh này thật sự quá cầu huyết? ! Chính mình cứ nhiên nhận thức Hữu Vô đại sư trong truyền thuyết thành gia gia? Có cần ảo như vậy không ?

Đến khi Thanh Loan mang theo Hữu Vô đi khỏi tầm mắt của nàng, nàng mới từ từ thu hồi ánh mắt, trong lòng cảm thán duyên phận thật kỳ diệu.

Ít khi được một mình một người, trên đường trở về doanh địa, Độc Cô Thiên Diệp kêu Tiểu Hỏa và Liệt Hỏa ra ngoài hít thở không khí. Tiểu Hỏa biến thành tiểu cô nương bổ nhào vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, còn Liệt Hỏa và Tiểu Ngân thì ở phía trước người truy ta đuổi.

"Tỷ tỷ, ngọn núi kia nhìn thật lạ." Tiểu Hỏa tựa trên vai Độc Cô Thiên Diệp, chỉ ngón tay về phía một ngọn núi ở xa xa, nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn theo tay nàng, toàn bộ cây cối trong sơn mạch đều là màu đỏ rực, từ xa nhìn lại tựa như một ngọn núi đang bốc cháy. Ở giữa một vùng màu xanh lục có vẻ rất độc đáo.

"Bây giờ còn sớm, chúng ta đi nhìn xem đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tiểu Hoả biến trở về bản thể, nàng ôm Tiểu Ngân cùng với Liệt Hỏa đến giữa không trung, bay về phía ngọn núi kia. Tuy rằng hình người của Tiểu Hoả là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, nhưng bản thể của nàng cũng lớn hơn mười thước.

Uy áp của Tiểu Hỏa vừa phát ra, nhất thời toàn bộ chim chóc trong Mộng Tiêu Lĩnh đều triều bái về nơi này, mãi đến khi Tiểu Hỏa bay tới trên đỉnh núi kia, hóa thành hình người, thu hồi uy áp.

"Chủ nhân, nơi này thật là nóng!" Tiểu Ngân lè lưỡi nói. Vừa đến trên núi, nó đầu lưỡi càn không ngừng tiến vừa ra. Quả nhiên là động vật họ chó, nóng lên giống như con chó vậy.

"Tỷ tỷ, nơi này so với những nơi khác nóng hơn rất nhiều." Tiểu Hỏa quan sát hoàn cảnh chung quanh rồi nói.

Độc Cô Thiên Diệp thu Tiểu Ngân và Liệt Hỏa vào Luyện Yêu Hồ, bởi vì nàng khế ước cùng Tiểu Hỏa, cho nên cũng không thấy khó chịu.

"Màu sắc của cây cối ở nơi này đậm nhạt không đồng nhất, chúng ta đi về nơi cây cối có màu đậm xem thử." Dắt tay nhỏ bé của Tiểu Hỏa, hai người đi về phía giữa sườn núi. Chỗ này màu sắc cây cối rất thuần túy.

Càng tới gần giữa sườn núi, độ ẩm lại càng tăng, cây cối còn sống sót cũng càng ngày càng ít đi.

"Tỷ tỷ, đằng kia có cái sơn động!" Tiểu Hỏa kêu lên, giọng điệu tràn đầy hưng phấn, giống như phát hiện Tân đại lục, hơn nữa nói xong còn nhanh chóng chạy tới.

Độc Cô Thiên Diệp kéo nàng lại, nói: "Coi chừng có nguy hiểm." Sau đó nắm tay Tiểu Hỏa chậm rãi tới gần cửa động.

Hai người tới trước cửa động, không có phát hiện nguy hiểm gì mới thật cẩn thận đi vào bên trong. Cái động này có cửa không lớn, nhưng rất sâu, càng vào sâu bên trong độ ẩm càng cao, vượt xa khả năng thừa nhận cực hạn của con người. Bùn đất bốn phía đều bị nung thành hoá thạch cứng rắn màu đỏ.

"Đây là nơi nào, sao lại kỳ quái như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nhỏ giọng nói. Sợ bên trong có huyền thú lợi hại nào đó bị mình đánh thức .

"Tỷ tỷ, tình cảnh này rất quen thuộc đó nha." Tiểu hỏa nói, "Nhưng muội nghĩ không ra ."

"Chúng ta lại đi vào sâu một chút? Nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì." Độc Cô Thiên Diệp trưng cầu ý kiến của Tiểu Hỏa.

"Tốt thôi."

Hai người tiếp tục đi vào bên trong, đi vào cỡ 100 thước thì không còn đường nữa , xuất hiện một cái động thông xuống phía dưới. Hai người nhìn nhau. Tiểu Hỏa biến thành phượng hoàng thu nhỏ, chở Độc Cô Thiên Diệp bay xuống phía dưới. Không biết bay bao lâu, hai người thấy được một mảnh nham thạch nóng chảy màu đỏ.

"Trung tâm?" Độc Cô Thiên Diệp lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới cái động này lại thông với trung tâm.

"Tỷ tỷ, là vạn nguyên hỏa chúng!" Tiểu Hỏa hốt hoảng la lên, thanh âm tràn ngập bất khả tư nghị.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Vạn Nguyên Hỏa Chung

"Vạn nguyên hỏa chung? Đó là cái gì vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng kích động của Tiểu Hỏa, tò mò hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ xem trung tâm của nham thạch nóng chảy có một ngọn lửa nhỏ màu sắc rực rỡ, đó chính là vạn nguyên hỏa chung. Vạn nguyên hỏa chung, vạn hỏa chi mẫu. Nó có thể sinh ra hàng vạn loại hỏa diễm. Nếu muội có được nó, đối với tu luyện của muội có rất nhiều lợi ích, hơn nữa muội có thể sử dụng mọi loại hỏa diễm. Bất quá độ ấm của nó rất cao, trừ bỏ phượng hoàng kim hỏa của muội, cho dù kim phượng đến đây, cũng không thể thu phục được nó, trừ bỏ bị chết cháy, tuyệt đối không có kết cục khác."

Tiểu hỏa đắc ý nói, " Bên trong truyền thừa trí nhớ của muội có một ít thông tin của nó, trước kia tổ tiên của muội cũng từng gặp qua loại tình huống này, bất quá không cần nuốt được nó, đến cuối cùng không biết tung tích của nó. Thật không ngờ cư nhiên ở Huyền Nguyệt đại lục gặp được nó, vì thế nên ngay từ đầu muội mới không nhận ra nó ."

"Thật vậy sao? Vậy thì tốt rồi!" Biết nó có lợi đối với Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp cũng phi thường cao hứng, "Muội muốn làm thế nào? Có nguy hiểm hay không ?"

" Trước tiên, muội muốn dùng kim hỏa phượng hoàng bắt nó phục tùng, sau đó cắn nuốt nó. Tỷ cứ yên tâm đi, đối với người khác mà nói việc này rất nguy hiểm, nhưng là với muội mà nói vấn đề chỉ là thời gian mà thôi." Tiểu Hỏa không nhẫn nại được, vừa nói xong đã bắt đầu tiến hành thuần hóa vạn nguyên hỏa chủng.

Độc Cô Thiên Diệp không biết nên giúp Tiểu Hỏa thế nào, chỉ có thể nhìn nàng phun ra một ngụm kim sắc hỏa diễm, sau đó hỏa diễm giống như có sinh mệnh bay về phía vạn nguyên hỏa chủng. Kim sắc hỏa diễm vừa ra, hỏa diễm bên dưới dần dần lui tàn . Nếu không phải có vạn nguyên hỏa chủng chống đỡ, đã sớm tắt.

Kim hỏa phượng hoàng chậm rãi bao vây vạn nguyên hỏa chủng vào trong, vạn nguyên hỏa chủng còn phản kháng, bất quá cuối cùng vẫn bị kim hỏa phượng hoàng bao lại. Kim hỏa phượng hoàng càng không ngừng đốt cháy, cùng nó so đấu sức chịu đựng, cuối cùng vạn nguyên hỏa chủng bại trận, phục tùng dưới dâm uy của kim hỏa phượng hoàng.

Tiểu Hỏa chậm rãi bao vây cả vạn nguyên hỏa chủng lẫn kim hỏa rồi nuốt vào trong miệng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bay tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

Không có vạn nguyên hỏa chủng, nhiệt độ xung quanh giảm xuống thiệt nhiều.

Tiểu Hỏa thả Độc Cô Thiên Diệp xuống đất , nói: "Tỷ tỷ, muội muốn vào trong Luyện Yêu Hồ luyện hóa hỏa chủng, trong khoảng thời gian này muội sẽ ngủ say. Chờ lần sau muội ra ngoài thì có thể giúp tỷ luyện đan rồi."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, vừa động ý niệm, thu Tiểu Hỏa vào Luyện Yêu Hồ. Sau đó triệu hồi Tiểu Ngân ra, cười trên lưng nó bắt đầu đi về phía doanh địa.

Chờ lúc nàng trở lại doanh địa đã đến bình minh ngày hôm sau.

"Bách Lý công tử." Người gác đêm nhìn thấy nàng, lập tức cung kính chào hỏi. Hiện tại Độc Cô Thiên Diệp là ân nhân cứu mạng của bọn hắn, có thực lực cường hãn, trong thế giới này mọi người đều rất tôn kính người có thực lực.

"Người nửa đêm về sáng dễ mệt nhọc, các người kiên trì chống đỡ, chú ý hoàn cảnh chung quanh." Độc Cô Thiên Diệp cười cười với hắn, dặn dò nói.

"Ta sẽ ." Hai người lập tức tinh thần mười phần hồi đáp.

Độc Cô Thiên Diệp vừa gật gật đầu vừa đi về phía lều trại của mình, lại nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

"Người nói nàng đi đâu vậy? Trễ như vậy còn chưa trở lại, có thể xảy ra chuyện gì hay không?" thanh âm của Mạnh Tam Nương truyền ra ngoài.

"Hắn là sẽ không . Nàng thực lực không thấp, còn có một con thần thú nữa!" Hồng thúc an ủi nói.

"Nhưng nàng nhỏ như vậy, ta rất lo lắng. Nếu không chúng ta ra ngoài tìm xem đi?" Mạnh Tam Nương nói.

Nghe đến đó, Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười, xốc lên mạc liêm* rồi đi vào. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, vẻ mặt lo lắng của Mạnh Tam Nương mới từ từ biến mất.

* mạc liêm: theo mình hiểu là cửa lều (có bạn nào hiểu theo ý khác thì comment để mình sửa nha)

"Sao các người còn chưa nghỉ ngơi?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Tối hôm qua chúng ta tới tìm người thương nghị về chuyện thi thể của huyễn thú, nhìn thấy người không ở đây, nên chờ người. Kết quả đợi cả một buổi tối. Bất quá hoàn hảo, người đã an toàn trở lại." Mạnh Tam Nương nói. Nhìn thấy lão nhân không ở đây, hỏi: " Gia gia tiện nghi của người đâu?"

"Hắn có việc đi trước . Ta đi tiễn hắn, lúc trở về gặp được một chuyện nhỏ , trì hoãn trên đường. Thi thể này các người đi giữ lại rồi vào thành tìm chỗ thu mua bán là được rồi, xem như ta hồi báo mọi người mấy ngày nay chiếu cố ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hơn một trăm con huyễn thú, riêng xương và da đã là nguồn tiền thu vào rất khả quan, càng không cần nói bên trong còn có ma tinh. Bọn người Mạnh Tam Nương hàng năm đều ở công hội lính đánh thuê tiếp nhận nhiệm vụ, điều kiện kinh tế không phải tốt lắm, mỗi lần có thể bắt giết được một con thánh thú đã là thu hoạch lớn. Thi thể huyễn thú này đối với các nàng mà nói tác dụng rõ rất lớn.

Nhìn thấy bọn họ còn muốn từ chối, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Mọi người đều xuất thân là lính đánh thuê, sao lại lảng nhảng như cô dâu nhỏ vậy ? Quyết định như vậy đi. Đúng rồi, thương thể của các người sao rồi ?"

"Tốt lắm rồi, chỉ bị ngoại thương một chút, đã dùng Phục Nguyên Đan rồi. Chỉ là Vệ Đông và Tử Nhâm vì che chở cho Vệ Lâm cùng Bạch Phượng, bị thương có vẻ nghiêm trọng. Phục Nguyên Đan đối với thương thể của bọn họ không có nhiều tác dụng, nên hiện giờ bọn họ đang nghỉ ngơi trong lều trại ." Mạnh Tam Nương có chút khổ sở nói.

"Các người không có đan dược khác sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp vừa hỏi, Mạnh Tam Nương cùng Hồng thúc đều lộ vẻ mặt ngượng ngùng. Mạnh Tam Nương nói: "Chúng ta thiên phú không

tốt lắm, cho nên tiền kiếm được đều mua đan dược giúp tu luyện, thuốc trị thương chỉ mua Phục Nguyên Đan."

Khó trách bọn họ tuổi không lớn, nhưng đều là đại huyền sư .

"Ta biết chút y thuật, chúng ta đi thăm bọn hãn đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Để dễ dàng chăm sóc, mọi người để Vệ Đông và Tử Nhâm trong cùng một lều trại. Khi bọn người Độc Cô Thiên Diệp đi qua, hai người bọn họ đang nghỉ ngơi, mày mặt nhăn nhó. Vệ Lâm và Bạch Phượng đang chăm sóc bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, cầm tay bọn họ, đem huyền lực đi chuyển trong thân thể của bọn họ để cảm giác thương thế. Trong chốc lát liền thu hồi huyền lực, nói: "Phục Nguyên Đan trị hết ngoại thương của họ, nhưng huyền lực của bọn hãn bị khô kiệt, nội tạng bị thương rất nghiêm trọng."

Vệ Lâm và Bạch Phượng nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, nước mắt nhanh chóng rơi xuống .

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một lọ Thánh Tê Đan cho Vệ Lâm, nói: "Đây là Thánh Tê Đan, trị liệu nội thương rất tốt. Người để hai người họ đi."

"Thánh Tê Đan? !" Mọi người kinh ngạc. Đan dược này cấp bậc không cao, cũng là thánh phẩm chữa thương khó có được!

Mạnh Tam Nương nhanh chóng phản ứng lại, nàng kêu Vệ Lâm cho Vệ Đông và Tử Nhâm uống đan dược.

Sau khi dùng Thánh Tê Đan, thương thế của Vệ Đông và Tử Nhâm rất nhanh chuyển biến tốt, gương mặt tái nhợt ban đầu dần dần hồng nhuận lên, thân thể dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy được khôi phục .

"Ông trời của ta, tốc độ chữa thương này thật quá kinh người !" mấy người Mạnh Tam Nương nhìn tốc độ này, không khỏi sợ hãi nói. Thánh Tê Đan này quả nhiên là thuốc tiên dùng để chữa thương!

"Tốt lắm, ta đi về trước đây . Các người cũng nghỉ ngơi một lát đi. Hùng đông còn phải tiếp tục đi nữa đó." Độc Cô Thiên Diệp thấy hai người bắt đầu khôi phục, sau đó thúc giục mọi người đi nghỉ ngơi. Trải qua một hồi đại chiến vào ban ngày, hiện tại mỗi người đều thật sự mệt mỏi.

Mạnh Tam Nương đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Đi cùng với người là chuyện may mắn nhất trong nhiệm vụ lần này của chúng ta. Về sau có cái gì cần, cứ việc nói, vượt lửa qua sông Tam Nương ta tuyệt đối mắt cũng không nháy một cái giúp đỡ."

Độc Cô Thiên Diệp vành mắt ẩm ướt nhìn Tam Nương, nói: "Các người tốt với ta, ta mới giúp các người . Người nếu thấy cảm động, lấy thân báo đáp được không ?" Người đối đãi ta thiết tình, ta mới có thể trả lại chân tình cho người.

"Tốt, chỉ cần người không chê ta là một đóa hoa già là được, ha ha ha ha!" Bị Độc Cô Thiên Diệp trêu chọc như vậy, tâm tình Mạnh Tam Nương lập tức thoải mái hơn nhiều, càng thêm yêu thích Độc Cô Thiên Diệp. Nàng (MTN) biết nàng (ĐCTD) nói như vậy vì làm cho các nàng cao hứng hơn. Cũng là một người tâm tư tinh tế, mới có thể làm như vậy.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Lời Mời Từ Phủ Thành Chủ

Ngày hôm sau, đại bộ đội thu thập này nọ tiếp tục hành trình.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, mọi người không dám khinh thường Độc Cô Thiên Diệp. Tiểu Ngân là thần thú cấp 2 đấy, nói không chừng nàng chính là người của đại gia tộc nào đó, đặc tội không nổi. Ngay cả quân sự nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cũng tươi cười, mặt cười kia, rất giống một đóa cúc hoa.

"Bách Lý công tử."

Đang sắp xếp đồ đạc thì nghe thấy có người kêu mình, Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, nhìn thấy Lưu gia tiểu thư.

"Lưu tiểu thư." Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Có việc gì thế?"

"Không, không có gì, chỉ tới hỏi một chút, người có cần gì không." Lưu tiểu thư nhăn nhó nói.

Nhìn thấy Lưu tiểu thư không ngừng vò vò góc áo bản thân, nhìn Lưu tiểu thư một bộ dáng tiểu nữ nhân, nghĩ đến bộ dáng ngang ngược trước kia của nàng, Độc Cô Thiên Diệp có cảm giác bị thiên lôi đang giáng xuống!

"Cảm ơn Lưu tiểu thư quan tâm, ta không thiếu gì cả. Bằng hữu của ta còn cần được chiếu cố, ta đi xem." Nói xong, không cho Lưu tiểu thư thời

gian phản ứng, xoay người bỏ chạy đến lều trại của bọn Vệ Đông.

"Người bị sao vậy?" Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vỗ ngực thở liên tục, mọi người tò mò nhìn chăm chăm nàng.

"Rất khủng bố , cộp mẹ biến thành mèo hoa ." Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ ngực nói, "Hai người các người hiện tại cảm thấy thế nào?"

"Ha ha, có đan dược của người, chắc chắn không thành vấn đề. Hiện tại đã khôi phục tốt lắm." Vệ Đông cười nói.

"Chúng ta nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi thôi. Những người khác đều đã thu dọn tốt lắm."

Sau khi tất cả mọi người đều thu dọn xong, mọi người lại lần nữa khởi hành. Bởi vì có người bị thương , hành trình của mọi người bị trì hoãn rất nhiều.

Ngày hôm qua Tiểu Ngân đã ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp không thu nó vào Luyện Yêu Hồ nữa, ôm nó vào trong lòng, để nó phóng thích uy áp một đường đi tới. Huyền thú chung quanh dưới uy áp của nó đều né ra rất xa.

Vì có Tiểu Ngân, một đường đi tới nguy hiểm ít đi rất nhiều. Sau lộ trình vài ngày, đoàn người ra khỏi địa phận Mộng Tiêu Lĩnh.

Lại đi về hướng bắc một ngày đường thì tới Phí Đồng thành.

Sau khi tới Phí Đồng thành, mọi người trước tiên đến công hội lính đánh thuê, kết nhiệm vụ . Sau khi lấy tiền thuê, không ít người ở lại công hội lính đánh thuê nhận nhiệm vụ khác. Bọn người Mạnh Tam Nương thì đi nhận nhiệm vụ khác.

"Người có tính toán gì không?" Mạnh Tam Nương đứng ở cửa lính đánh thuê công hội hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"Ta muốn đi đến đế đô tham gia chiêu sinh của Học viện Đế Quốc." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Về sau các người có thể đến đế đô tìm ta. Các người hiện tại phải rời khỏi sao?"

"Đúng vậy. Không ngừng tiếp nhận nhiệm vụ, cuộc sống trôi nổi bấp bênh, đây là cuộc sống của lính đánh thuê." Mạnh Tam Nương có chút thương cảm. Nàng vỗ vỗ bả vai của Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Sau này chúng ta sẽ gặp lại."

"Ừ, sau này còn gặp lại." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mấy người khác cũng từng người từng người từ biệt cùng nàng.

Tiến bước những người khác, Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Ngân bắt đầu đi dạo trong Phí Đồng thành. Phí Đồng thành cùng loại với Kỳ Phong thành, đều là thành thị ở gần sơn mạch, bất quá vì nơi này gần đế đô, môn quy so với Kỳ Phong thành phức tạp hơn nhiều, cũng phồn hoa hơn nhiều.

Đi dạo mệt mỏi, một người một thú vào một quán trà, ngồi xuống một cái bàn bên cạnh vào cửa sổ. Lắng nghe mọi người trong quán trà nói chuyện.

"Có nghe nói không, thành chủ đại nhân gần đây lại triệu tập huyền sư và kiếm sư đó !" Khách nhân Giáp nói.

"Thú triều lần trước không phải đã xong sao, như thế nào lại tiếp tục nhận người ?" Khách nhân Ất hỏi.

"Không biết. Các người biết không, mấy hôm trước Mộng Tiêu Lĩnh toàn bộ huyền thú phi cầm đều xao động, giống như là triều bá cái gì." Khách nhân Bính nói.

"Vậy thú triều lần này có thể cùng sự kiện đó có liên quan hay không?" Khách nhân Ất hỏi.

"Ai mà biết được. Chỉ là huyền thú ở Mộng Tiêu Lĩnh xao động, cũng không nhất định sẽ đến công kích phí người thành."

"Ừ, vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng mới tốt. Thành chủ đại nhân cũng là phòng ngừa chu đáo."

.....

"Chủ nhân, bọn họ nói chuyện có liên quan tới Tiểu Hỏa sao?" Tiểu Ngân dùng ý niệm truyền âm nói.

"Chắc là liên quan tới lần Tiểu Hỏa phóng thích uy áp. Phượng hoàng vừa ra, trăm điều triều bá, huống chi Tiểu Hỏa có huyết mạch của Chu Tước." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Vậy sẽ có chuyện sao?" Tiểu Ngân hỏi.

"Không biết, nhìn kỹ hẳn nói đi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Tiểu hỏa hiện tại đang luyện hóa vạn nguyên hỏa chủng, không thể có bất kỳ sai lầm nào.

Ra khỏi quán trà, Độc Cô Thiên Diệp đang định tìm gian phòng khách sạn để ở thì bị người gọi lại.

"Ngài là Bách Lý Tà công tử sao?" Người tới không xác định hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người tới, hơn ba mươi tuổi, trên người mặc áo dài nho nhã màu trắng. Nàng không biết người này.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Độc Cô Thiên Diệp, người nọ nói: "Ta là quản gia của phủ thành chủ. Đại thành chủ mời người tới phủ thành chủ."

Đại khái đoán được có chuyện gì, Độc Cô Thiên Diệp tùy ý quản gia đi đến phủ thành chủ. Trước khi đến đại sảnh, nàng thuận tiện đánh giá một chút phủ thành chủ.

Phía trước là phong cách châu Âu, phía sau là hành lang gấp khúc cùng đình nhỏ kiểu cách phương đông. Phong cách đa dạng, nhưng không phức tạp.

"Bách Lý tiên sinh." Thành chủ chờ ở đại sảnh, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, đứng dậy chào đón.

"Thành chủ đại nhân khách khí." Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ, nói: "Không biết thành chủ bảo ta tới là ...?"

Tuổi nhỏ như vậy còn bị gọi là tiên sinh, da gà của nàng nổi lên rất đầy đủ .

"Bách Lý tiên sinh mời ngồi." Thành chủ mời Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống.

"Thành chủ đại nhân bảo ta Bách Lý Tà là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên chỗ ngồi bên phải phía dưới thành chủ, nhìn thành chủ. Gương mặt chữ quốc, đường cong cương nghị, thân thể cường tráng được bao vây bên dưới khôi giáp màu đen.

"Tốt lắm. Ta cũng không quanh co lòng vòng . Người có biết hàng năm phí người thành có thú triều công thành không?" Thành chủ hỏi.

"Ta là lần đầu tiên đến phí người thành, cũng không rõ ràng." Độc Cô Thiên Diệp chi tiết nói.

"Mộng Tiêu Lĩnh là nơi huyền thú quần cư , Phí Đồng thành cách Mộng Tiêu Lĩnh không đến một ngày đường. Từ thật lâu trước kia, hàng năm Phí Đồng thành đều có một lần thú triều công thành, thời gian vào

khoảng tháng 3 đến tháng 5. Bình thường đều là linh thú cấp bậc huyền thú, ngẫu nhiên cũng có thánh thú. Hàng năm, chúng ta đều tổ chức một đám huyền sư cùng kiếm sư chống cự thú triều. Năm nay vào lúc trung tuần tháng 3, thú triều đã qua.

Nhưng là hai ngày trước, chúng ta phát hiện huyền thú ở Mộng Tiêu Lĩnh lại bạo động, hiện tượng này cùng điềm báo trước khi có thú triều tương tự nhau. Nhưng đội ngũ chống cự thú triều của chúng ta có rất nhiều thành viên sau khi thú triều lần trước đi qua đã đi khỏi Phí Đồng thành, cho nên chúng ta đang tìm kiếm huyền sư và kiếm sư trong thành đến để chống cự thú triều.

Trước khi quản gia ra ngoài nhận người đã nghe nói chuyện của người ở Mộng Tiêu Lĩnh, cho nên ta muốn mời người đến tham gia vào đội ngũ của chúng ta, bảo hộ an toàn cho Phí Đồng thành. Đương nhiên, chúng ta sẽ trả cho cho mỗi người thù lao là 10 vạn kim tệ." Thành chủ một hơi nói xong từ đầu đến cuối, sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chờ quyết định của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Kế hoạch của ta là phải đi để đi tham gia chiêu sinh của Học viện Đế Quốc, ta có thể ở Phí Đồng thành vài ngày, nhưng nếu đến trung tuần tháng 8 còn không có chuyện thì ta sẽ rời khỏi."

Nàng muốn nhìn một chút, huyền thú Mộng Tiêu Lĩnh bạo động lần này có phải do Tiểu Hỏa ảnh hưởng hay không .

Nghe được lời nói của Độc Cô Thiên Diệp , thành chủ nhẹ nhàng thở ra. Độc Cô Thiên Diệp có thần thú, cái này xem như là trợ lực tương đối lớn.

Sau đó, thành chủ an bài Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi ở khách phòng, để nàng ở lại phủ thành chủ mấy ngày, để tránh lúc có việc lại

không tìm thấy người .

Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng của mình, nhìn thấy những phòng khác đều chật cứng người. Xem ra lần này thành chủ triệu tập không ít người. Không thể không nói, thành chủ như vậy thật là một vị thành chủ tốt.

Nhìn thấy quản gia dẫn Độc Cô Thiên Diệp đến, những người khác đều tràn đầy kinh ngạc.

"Sao ngay cả người nhỏ tuổi như vậy thành chủ cũng triệu tập tới? Thế nhưng lại nhìn không ra huyền lực dao động, không phải là phế vật không thể tu luyện chứ? Người như vậy đến lúc đó có cản trở không?" Một vị Mạt Nhất Thủ nói, trong mắt tràn đầy khinh thường. Chính mình nhưng là đại huyền sư cấp 9, ở cùng một người không thể tu luyện, hẳn cảm thấy mình bị hạ giá.

"Đừng nói lung tung, thành chủ mời hẳn đều có lý do của thành chủ. Chúng ta đi ra ngoài uống rượu đi." Một vị huyền sư khác nói, sau đó lôi kéo hẳn đi uống rượu.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Bị Buộc Hôn

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp không để ý đến Mạt Nhất Thủ, nói cảm ơn với quản gia vì đã đưa nàng đến phòng của mình. Bố trí trong phòng thật sự thoải mái, nhìn ra được thành chủ rất xem trọng những người được triệu tập tới.

Rốt cục được ở một mình một người, Độc Cô Thiên Diệp để cho Tiểu Ngân ở trong phòng, chính mình thì vào trong Luyện Yêu Hồ. Vừa mới vào tới, nàng lập tức cảm giác được một em bé nhào vào lòng mình.

"Chủ nhân, lâu rồi người không có vào đây thăm Đô Đô ." Đô Đô chu miệng, nước mắt lưng tròng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhìn đến mức nàng thấy áy náy một trận.

Vỗ vỗ lưng của Đô Đô, Độc Cô Thiên Diệp nói xin lỗi: "Gần đây ta đều ở cùng người khác, không có cơ hội nào để vào đây cả. Về sau ta sẽ thường vào đây cùng người nhé."

Đô Đô gật đầu, cọ cọ trên vai Độc Cô Thiên Diệp, cọ nước miếng ở khóe miệng của nó đến trên quần áo của nàng.

"Mang ta đi thăm Tiểu Hỏa đi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Từ sau khi Tiểu Hỏa vào trong Luyện Yêu Hồ, nàng (ĐCTD) còn chưa có vào thăm nàng (TH). Lần này vào trong đây chủ yếu vì xem xét tình huống của nàng.

"Ta mở một cái không gian để nàng ở một mình." Đô Đô nói, "Tình huống hiện tại của nàng rất ổn định."

Làm khí linh, Đô Đô có thể chia toàn bộ không gian thành vô số không gian nhỏ. Nó đưa Độc Cô Thiên Diệp vào trong không gian nó mở ra cho Tiểu Hỏa, nhìn thấy Tiểu Hỏa còn trong trạng thái mê man.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, sờ sờ bộ lông của Tiểu Hỏa. Tiểu Hỏa bây giờ còn là bản thể, đầu cũng cao sắp đến thắt lưng của nàng.

"Tiểu Hỏa, muội luyện hóa vạn nguyên hỏa chúng thật tốt, chờ muội tỉnh lại, tỷ sẽ không hạn chế muội phun lửa." Ngồi xổm xuống cọ mặt vào đầu của Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp thì thào nói nhỏ.

Rời khỏi Luyện Yêu Hồ, Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống tu luyện Vô Tướng thần công ở trong phòng. Hiện tại huyền lực của nàng đã đạt tới huyền vương cấp 1, nhưng Vô

Tướng thần công của nàng còn ở cấp bậc đại huyền sư. Phiêu Miểu bộ pháp cũng không có nhiều tiến bộ.

Ở trong phòng ngậy người liên tục ba ngày, cho đến buổi sáng ngày thứ tư, Độc Cô Thiên Diệp mới mở ra cửa phòng ra ngoài. Nàng phát hiện sau phòng của nàng có thêm vài người.

Dùng bữa sáng ở phủ thành chủ, Độc Cô Thiên Diệp mang Tiểu Ngân ra ngoài. Nàng cần biết tin tức mới nhất, ở trong phủ thành chủ tin tức rất bế tắc.

"Nghe nói phủ thành chủ hiện tại đã là đề phòng mức cao, đội hộ vệ mỗi ngày đều tuần tra ở ngoài thành. Xem ra thú triều lần này hẳn là sự thật."

"Sao năm nay có thể quái dị như vậy chứ? Thú triều hai lần."

"Ai mà biết được! Một người bà con xa của anh họ của cậu của cháu ruột của cậu cả của ta là người của đội hộ vệ, hẳn nói hiện tại tùy thời thú triều đều có thể đột kích."

"Ai, tóm lại mọi người cảnh giác một ít."

.....

Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở góc sáng sủa của trà lâu, nghe người khác thảo luận tình huống mới nhất. Đột nhiên, cảm thấy một bóng ma từ trên đầu chiếu thẳng xuống. Nàng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lưu gia tiểu thư cùng một nữ tử khác đang đứng trước bàn của nàng.

"Bách Lý công tử." Lưu tiểu thư ẩn tình nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp theo bản năng sờ sờ cánh tay, nói: "Nguyên lai là Lưu tiểu thư."

"Sao Bách Lý công tử lại ở trong này một mình?" Lưu tiểu thư hỏi, không đợi mời mà tự động ngồi xuống.

"Ta mệt mỏi nên vào đây ngồi một lát. Hiện tại chuẩn bị đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người chính là Bách Lý Tà? Chắc chắn, bộ dáng quả nhiên không sai, khó trách biểu muội của ta ngày nhớ đêm mong về người. Thế nào, muốn làm phu quân biểu muội ta, làm con rể ở rể hay không?" Nữ tử đi cùng Lưu tiểu thư nói.

"Biểu tỷ ~" Lưu tiểu thư giống như then thùng kêu nàng kia một tiếng, sau đó cúi đầu không nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Ách, tuổi ta còn nhỏ, không tính lập gia đình." Độc Cô Thiên Diệp vờ mặt hắc tuyến, nữ nhân này thật quá bừa hăn!

"Hay là người chưởng mắt biểu muội của ta? Đừng tưởng rằng người có một con thần thú là rất giỏi, muội muội của ta ở Bạch Thạch thành trực hệ tiểu thư của Lưu gia, ở Phí Đồng thành này là biểu tiểu thư của Trương gia, dư dả xứng với một tiểu tử như người! Chọc tới chúng ta, người cần phải để ý mạng nhỏ của người." Nàng kia thấy Độc Cô Thiên Diệp từ chối, nhất thời đen mặt.

Tiểu Ngân trong lòng cười đến không thể kèm chế được. Đây có tính là bị buộc hôn

không? Ha ha •••••

Độc Cô Thiên Diệp kêu khổ trong lòng, ta là nữ nhân đó, cưới nàng như thế nào nha. Huống chi, nàng còn biết bản chất của Lưu tiểu thư, người ương ngạnh kiêu ngạo như thế, nam nhân nào dám cưới chứ? Bất quá lời này nàng không dám nói ra, bằng không liền thật sự kết thù cùng Trương gia Lưu gia gì đó. Tuy rằng nàng không sợ các nàng, nhưng nàng chán ghét phiền toái.

"A, đây không phải Trương gia đại tiểu thư sao, sao lại thích một tiểu bạch kiểm như vậy? Cái này không phù hợp khẩu vị của người nga." Một đạo thanh âm chen vào. Độc Cô Thiên Diệp nhìn ra, là Mạt Nhất Thủ ngày đó gặp ở phủ thành chủ. "Ngay cả huyền lực dao động cũng không có, không chừng là không thể phế vật tu luyện nga. Người muốn xem xét tại hạ hay không?"

"Thiết, người là cộng hành nào, muốn bốn tiểu thư coi trọng người, trở về trong bụng mẹ cải tạo lại đi." Vị Trương tiểu thư kia nhìn hẩn một cái, khinh thường nói.

"Hừ, sao ta lại không tốt, ít nhất tốt hơn một phế vật không thể tu luyện." Mạt Nhất Thủ cảm giận nói, xoay người nói với Độc Cô Thiên

Diệp: "Ta muốn quyết đấu với ngươi. Người thua phải rời khỏi Phí Đồng thành, vĩnh viễn không được xuất hiện tại đây nữa."

Độc Cô Thiên Diệp trợn trắng mắt, thật là hết nói nổi. Sao chuyện này lại liên lụy đến trên người mình vậy?

"Không có hứng thú." Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói. Những người đã tiêu hết toàn bộ kiên nhẫn của nàng. Sắc mặt nàng lạnh xuống, hơi thở của người bề trên toát ra một cách tự nhiên.

Mạt Nhất Thủ bị khí thế của Độc Cô Thiên Diệp làm hoảng sợ, nhưng vẫn kiên trì nói:

"Chẳng lẽ ngươi không dám?"

"Cút!" Độc Cô Thiên Diệp không muốn lãng phí thời gian, khí thế của Vô Tướng thần công phóng ra ngoài, đánh Mạt Nhất Thủ chặn ở trước mặt nàng văng ra.

"Đứng lại!" Trương tiểu thư cản đường đi của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Hôm nay ngươi phải theo chúng ta về."

"Nếu như ta nói không thì sao?" Độc Cô Thiên Diệp sâu kín nói.

"Hừ, đó không phải do ngươi. Chuyện mạnh mẽ cướp đoạt mỹ nam bốn tiểu thư cũng không phải chưa từng làm." Trương tiểu thư đều đặc ý nói: "Hay là, ngươi chương mắt biểu muội của ta, nghĩ đi theo ta?"

Độc Cô Thiên Diệp môi hồng răng trắng, diện mạo anh tuấn, trừ bỏ gầy một chút, điều kiện khác cũng không sai. Trương tiểu thư càng xem nàng lại càng yêu thích.

"Nếu không muốn chết, lập tức biến đi." Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói.

"Rượu mời không uống thích uống rượu phạt!" Trương tiểu thư thấy không lay chuyển được Độc Cô Thiên Diệp bằng lời nói, lập tức hô: "Đức Toàn, Chu Huy, bắt nàng về cho ta ."

Hai đại hán dáng người khôi ngô ở một bàn không xa đứng dậy, đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tiểu tử, ta khuyên người ngoan ngoãn theo tiểu thư của chúng ta về, bằng không đến lúc đó bị thương chỗ nào sẽ phải chịu nhiều khổ sở." Nói xong, hai người phóng xuất huyền lực, tinh nguyệt của huyền vương cấp 5 hiện ra.

Trương gia này quả nhiên rất có thế lực, huyền vương cũng có thể đưa tới làm bảo tiêu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai người trước mặt, nói: "Tiểu Ngân, biến thành bản thể thu nhỏ."

Tiểu Ngân đang cười đến chổng vó trên bàn nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, xoay người nhảy xuống bàn, ngân quang lóe ra, một con Ngân Lang cao hai thước xuất hiện ở quán trà. 2 viên ngọc ngũ giác trên đầu lòe sáng lên. Khách nhân trong quán trà sợ hãi liên tục.

"Trời ạ, là thần thú!"

"Tiểu thư Trương gia yêu nhất mỹ nam, nhìn thấy người anh tuấn lập tức mạnh mẽ đoạt đi. Hiện tại nàng đã đến thiết bản rồi."

"Người nhỏ giọng chút, đừng để các nàng nghe được! Người đừng xem thường hai đại hán kia, họ do Trương gia chủ phái tới bảo hộ Trương tiểu thư . Bọn họ thực lực mạnh như vậy, hơn nữa cũng có huyền thú , cấp bậc rất cao. Ai thua ai thắng chưa biết được đâu."

"Phi, Trương tiểu thư này ỷ vào phụ thân là huyền hoàng, gây chuyện thị phi khắp nơi, khi nam phách nữ."

" Các người đừng nói nữa, coi chừng bị hai đại hán kia nghe được."

"Đừng tưởng rằng chỉ mình người có huyền thú. Thiết Cánh, đi ra." Đức Toàn nói xong, một con Cương Thiết Anh cao bốn năm thước xuất hiện trong quán trà, tạo ra một trận khủng hoảng.

Chu Huy cũng triệu hồi huyền thú của hắn ra ngoài, là một con Xích Giác Ngưu. Huyền thú của hai người đều là thánh thú cao cấp.

Mắt thấy bọn họ thật sự sắp đánh nhau, khách nhân trong quán trà đều chạy ra bên ngoài. Náo nhiệt có thể xem, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. Nếu như bị ngộ thương, vậy tính ra không lời. Ngay cả lão bản quán trà và tiểu nhị cũng chạy.

Khi Mạt Nhất Thủ nhìn thấy Tiểu Ngân, mới biết mình chọn tới loại người nào. Minh rõ ràng là muốn đi uống rượu , sao lại hồ đồ muốn đánh cùng nàng chứ ? Không dám lại kêu gào với Độc Cô Thiên Diệp, hắn thừa dịp loạn cũng chạy ra ngoài.

Người bên ngoài xuyên qua đại môn nhìn thấy tình huống bên trong quán trà, lại còn chỉ trỏ. Trong mỗi thành thị không hề thiếu thiếu người nhàm chán.

Ngay lúc song phương chuẩn bị đánh nhau, quản gia phủ thành chủ xuyên qua đám người, đi vào trong quán trà.

"Trương tiểu thư, Lưu tiểu thư, " quản gia nói: "Ta phụng mệnh lệnh của thành chủ đại nhân tới đón Bách Lý tiên sinh đi phủ thành chủ thương nghị chút chuyện."

"Thành chủ đại nhân tìm nàng làm gì?" Trương tiểu thư coi như lễ phép hỏi. Trương gia của nàng tuy rằng thế lớn, cũng không dám đối nghịch với thành chủ.

"Ha ha, hình như là thương nghị chuyện thú triều. Nếu không có việc gì, ta sẽ đưa Bách Lý tiên sinh đi ." Quán gia nhìn như hỏi nhưng cũng không chờ các nàng đáp lời. Xoay người nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Bách Lý tiên sinh, mời."

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt với quán gia một cái, kêu Tiểu Ngân dẫn đầu ra khỏi quán trà. Quán gia đi theo sau lưng nàng. Những người khác thấy không có náo nhiệt để xem, cũng đều rời đi.

Sau khi đi khỏi quán trà một đoạn, Độc Cô Thiên Diệp xoay người chấp tay nói với quán gia: "Đa tạ quán gia đại nhân giúp đỡ."

Mạt Nhất Thủ đang ở chỗ này, sao thành chủ có thể tìm một mình nàng thương nghị sự tình. Hiển nhiên quán gia chỉ là hù tiểu thư Trương gia mà thôi.

"Ha ha, nhắc tay chi lao thôi. Ta cũng vừa vặn đi ngang qua." Quán gia nói.

Hai người kết bạn đi về phía phủ thành chủ, vừa tới cửa, tiếng sáo cảnh báo trên tường thành đột nhiên kêu lên từng hồi chói tai.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Thú Triều Đột Kích

Nghe được tiếng sáo vang lên, quản gia quát to một tiếng: "Không tốt, là thú triều!"

Hai người vội vàng trở lại phủ thành chủ, nghe thị vệ giữ cửa nói thành chủ lúc sáng sớm đã đi đến trên tường thành, quản gia nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Người đến trên tường thành trước đi, ta quay về kêu những người khác."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, cười Tiểu Ngân đi về tường Thành phía Nam. Sau hơn mười phút hai người mới đến được dưới chân tường thành. Lúc này đội bảo vệ thành đã ở trên tường thành bày sẵn trận địa đón địch.

Đưa ra lệnh bài mà phủ thành chủ phát, Độc Cô Thiên Diệp vượt qua kiểm tra đi tới trên tường thành. Vừa lên tường thành, lập tức nhìn thấy bóng dáng cao ngất của thành chủ. Không đợi Độc Cô Thiên Diệp đi qua tới, thành chủ xoay người lại, nói câu: "Người đã đến rồi." Rồi xoay người lại nhìn về phía Mộng Tiêu Lĩnh.

"Tình huống hiện tại thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp đi sang hỏi.

"Căn cứ vào tin tức lần trước truyền lại, khoảng cách không đến hai giờ đi đường." Thành chủ nói. "Hơn nữa, cấp bậc của huyền thú so với trước kia cao hơn."

Chuông cảnh báo trên thành lâu vẫn kêu. Dân chúng của Phí Đồng thành đều biết cảnh giác tránh bị thú triều đột kích, người không biết tin tức tuy rằng thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn phối hợp trốn ở nhà mình. Thành chủ mời những người được triệu tập đi đến trên tường thành.

"Thành chủ."

"Thành chủ."

"Thành chủ."

.....

Sau khi bọn họ chào hỏi thành chủ, tất cả đều dùng vẻ mặt ngưng trọng đứng ở trên tường thành nhìn về phía nam.

Phía xa, bụi mù bay lên cuồn cuộn.

"Thành chủ, đã mời mọi người đến đông đủ ." Quản gia là người cuối cùng đi lên, báo cáo với thành chủ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, đại khái có bốn năm trăm người, cấp bậc huyền lực từ đại huyền sư đến huyền tông.

Ước chừng một giờ sau, những người đứng trên tường thành đã có thể nhìn thấy hình dáng của huyền thú . Bay trên trời, chạy trên đất đều có đủ.

Không đến 10 phút sau, huyền thú đã đi đến dưới tường thành của Phí Đồng thành. Chỉ là bọn chúng không lập tức công thành, mà là có trật tự chờ ở dưới tường thành.

"Thành chủ, có chỗ kỳ quái." Quản gia đứng ở bên người thành chủ nói. "Trước kia đàn thú đến đây đều trực tiếp công thành, lần này hình như là có tổ chức , hơn nữa hiện tại giống như đang chờ cái gì đó."

"Quả thực có chỗ kỳ lạ. Đợi lát nữa rồi nói." Thành chủ nói. Hắn cau mày lại.

Không có mệnh lệnh của thành chủ, mọi người không dám động. Trên thành có mấy trăm người, dưới thành có mấy ngàn con huyền thú, hai đội ngũ một trên thành một dưới thành im lặng giăng co .

Bầu không khí hết sức căng thẳng.

Một lát sau, huyền thú bắt đầu xôn xao, toàn bộ phi cầm* đều bay lên, trên bầu trời nhất thời đông nghìn nghịt thành một mảnh. Giống như đã được ra lệnh, huyền thú ở phía trước bắt đầu công kích về phía tường thành. Đầu tiên là huyền thú chạy trên đất, sau đó phi cầm trên bầu trời cũng bắt đầu công kích về phía những người trên tường thành. So với các loại huyền thú khác, chúng nó có ưu thế rất lớn.

*phi cầm: động vật có thể bay. (theo mình hiểu là vậy)

Ngay lúc huyền thú dưới thành bắt đầu phát động công kích, những người trên tường thành cũng bắt đầu hành động . Huyền sư đều kêu huyền thú của mình ra ngoài, kiểm sư nắm kiếm trong tay. Tất cả những người đều bắt đầu công kích về phía huyền thú, huyền lực cùng kiếm khí không ngừng công kích về phía huyền thú.

Chỉ có thành chủ là cấp bậc huyền hoàng, có thể ngự không phi hành*. Hắn bay lên không trung, bắt đầu chiến đấu với phi điều trong không trung.

* Ngự không phi hành: bay trên không trung

"Tiểu ngân, khôi phục bản thể." Độc Cô Thiên Diệp nói, đồng thời ngừng tụ huyền lực công kích một con phi ưng, đánh nó rơi xuống. Sau đó nàng cũng không che dấu cấp bậc, huyền lực màu lục toàn lực phóng xuất.

Tiểu ngân khôi phục bản thể, một con Ngân Lang cao bảy tám thước xuất hiện.

"Ngao ô ~" rống một tiếng dài, uy áp thần thú tỏa ra, rất nhiều phi điều cấp thấp đều không bay nổi, rơi xuống đất, huyền thú cấp bậc thấp đều lạnh run, quỳ rạp trên mặt đất, giảm bớt không ít áp lực cho người khác.

"Ha ha, tiểu huynh đệ, làm tốt lắm ." một đại hán bên người Độc Cô Thiên Diệp kêu lên. Có thần thú, thật trâu bò!

Độc Cô Thiên Diệp phát ra một đạo huyền lực đến phía sau hắn, hai đạo công kích chạm vào nhau, tiêu tán trong gió. Thì ra là đại hán nhất thời kích động, quay đầu, không có chú ý tới công kích ở phía sau. Độc Cô Thiên Diệp kêu lên: "Vẫn là mau chiến đấu đi, hiện tại cũng không phải là lúc kích động."

Đại hán cũng bị công kích vừa rồi làm hoảng sợ. Nếu không có Độc Cô Thiên Diệp, mạng nhỏ của hắn không chừng đã xong rồi. Hắn thu liễm tâm thần, bắt đầu tập trung chiến đấu.

Bởi vì huyền thú ban đầu cấp bậc không cao, đại bộ phận đều là linh thú vừa mới mở ra linh trí, có uy áp thần thú của Tiểu Ngân áp chế, cho nên chỉ chốc lát sau, dưới tường thành đã chất đầy thi thể huyền thú. Nhưng càng lâu về sau, cấp bậc của huyền thú càng cao, có cao cấp thánh thú , mọi người bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Một giờ sau, không ít người đã hao hết huyền lực, ăn đan dược bổ sung huyền lực do thành chủ phát, nghỉ ngơi ở một bên, chờ huyền lực tràn đầy lại tiếp tục chiến đấu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ra đây là một cơ hội rèn luyện tốt, Vô Tướng thần công và Phiêu Miểu bộ pháp của mình đã thật lâu không có tiến bộ . Nàng kêu Tiểu Ngân rồi nhảy từ trên tường thành xuống, nhảy tới giữa đàn huyền thú.

"Tiểu huynh đệ!" Đại hán nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhảy xuống, hô to.

Bọn người thành chủ nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhảy xuống , kinh hãi. Vừa nãy nhìn thấy huyền lực của nàng đã đạt tới cấp bậc huyền vương khi thì đã bị nàng làm hoảng sợ, hiện tại lại nhìn thấy nàng nhảy xuống, mọi người đều kinh ngạc không nói nên lời.

"Bách Lý Tà, nguy hiểm!" Thành chủ hô to.

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu cho thành chủ một ánh mắt bảo hẩn yên tâm, sau đó xoay người tiếp tục chiến đấu. Dưới chân sử dụng Phiêu Miểu bộ pháp, tay phải cầm một thanh trường kiếm, kiếm lên kiếm xuống, một con huyền thú cứ như vậy mà bị nàng đánh ngã.

Tiểu Ngân vẫn thực nhẹ nhàng như trước, bất quá ở dưới ý bảo của Độc Cô Thiên Diệp, cố ý bảo trì một khoảng cách với nàng, để nàng có được rèn luyện tốt nhất.

"Trù trù...", nhìn đến huyền thú ở đằng trước ngã xuống rất nhiều, huyền thú ở phía sau không chờ được , một con chim điều bay qua, bắt đầu đánh nhau với Tiểu Ngân. Chim điều là thần thú cấp 1, bất quá nó có thể tác chiến từ trên cao, chẳng phân biệt được cao thấp với Tiểu Ngân.

Huyền thú đẳng cấp cao ở phía sau thì huyền thú phi hành chiếm đa số, không có uy áp của Tiểu Ngân, chúng nó bay tới giữa không trung bắt đầu chiến đấu với người trên tường thành. Dần dần , nhân loại bắt đầu chống cự không nổi nữa .

"Mọi người kiên trì chống đỡ, nhất định không thể để cho huyền thú vào thành!" Thành chủ hô to với mọi người. Huyền lực của hẩn cũng sắp khô kiệt, đã không thể phi hành được nữa, bất quá hẩn vẫn ương ngạnh chống cự lại đàn huyền thú.

Mắt thấy tường thành sắp bị công phá, Độc Cô Thiên Diệp đang định kêu Liệt Hỏa và Thanh Loan ra ngoài. Đột nhiên, bên phía Mộng Tiêu Lĩnh mây đen dày đặc, sau đó là điện quang sấm chớp, tất cả huyễn thú đều ngừng công kích.

"Sao lại thế này?" Mọi người đều bị biểu hiện của huyễn thú làm hồ đồ. Rõ ràng chúng nó sẽ thành công.

"Không biết, hẳn là Mộng Tiêu Lĩnh phát sinh đại sự gì đó." Mọi người đều đoán.

Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu vận hành Phiêu Miểu bộ pháp, thoải mái leo lên tường thành. Thành chủ gật gật đầu với nàng.

"Thành chủ, đây là?" Độc Cô Thiên Diệp đi qua hỏi.

"Có huyễn thú ở Mộng Tiêu Lĩnh thăng cấp thành siêu thần thú. Đây là nó đang biến hóa, trải qua lôi kiếp." Thành chủ giải thích với mọi người. sắc mặt ngưng trọng của hắn nhìn phía trước, cục diện hiện tại đã rất loạn, nếu con siêu thần thú này mà tới, vậy Phí Đồng thành liền thật sự được bảo đảm (ý là Phí Đồng thành sẽ bị phá đó).

"Tê ~" không ít người hít vào một hơi. Siêu thần thú, đối với Huyền Nguyệt đại lục hiện tại, đó đã là sự tồn tại trong truyền thuyết.

Ước chừng nửa giờ trôi qua, mây đen dần dần tản ra, Mộng Tiêu Lĩnh trở về một mảnh trời nắng. Một cỗ uy áp trực tiếp từ Mộng Tiêu Lĩnh áp đến Phí Đồng thành, tất cả huyễn thú đều nhìn về hướng Mộng Tiêu lĩnh mà cúi đầu xuống, ngay cả huyễn thú của con người cũng cúi đầu.

"Đây là?" Độc Cô Thiên Diệp dùng ý niệm trong lòng hỏi tiểu ngân.

"Bởi vì biến hóa phải trải qua lôi kiếp, có thể nói cửu tử nhất sinh, cho nên lựa chọn biến hóa cần dũng khí rất lớn. Bởi vậy mỗi một con huyễn thú

biến hóa thành công đều được toàn bộ huyễn thú tôn kính." Tiểu Ngân nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Tại sao lúc Tiểu Hỏa biến hình lại không có lôi kiếp?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bởi vì Tiểu Hỏa có huyết mạch viễn cổ của Chu Tước. Hơn nữa lúc nàng sinh ra khế ước với người, hấp thu hỗn độn tinh khí của Đản Đản, huyết mạch viễn cổ của nàng liền thức tỉnh, cho nên nàng có thể biến hóa ở cấp bậc thần thú, hơn nữa không cần trải qua lôi kiếp. Tất cả huyễn thú có được huyết mạch viễn cổ khi biến hóa đều không cần trải qua lôi kiếp. Đây là lý do huyết mạch cao quý có thể biến hóa trước tiên." Tiểu Ngân giải thích.

"Vậy người lúc người biến hóa có phải rất nguy hiểm không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu ngân chần chờ một chút, nặng nề gật đầu một cái.

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ cùng người vượt qua." Độc Cô Thiên Diệp cảm nhận được lo lắng của Tiểu Ngân, sờ sờ chân nó rồi nói. Được rồi, chiều cao hiện tại của nàng chỉ cao đến chân của Tiểu Ngân, bị thống a!

Đám người Độc Cô Thiên Diệp đứng trên tường thành chờ huyễn thú tiến công thêm một bước. Cổ uy áp siêu thần thú kia càng lúc càng lớn, mọi người bị cổ uy áp kia ép tới không đứng thẳng được, một ít người có cấp bậc thấp đã ngất xỉu.

Không đến một phút sau, một con chim to gần trăm mét bay tới. Nàng bay đến trước đàn huyễn thú trên không, nhìn nhóm người đứng trên tường thành.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Ta Đốt Cả Nhà Người

Mọi người dần dần thấy rõ hình dáng của nó : bột khiếm thảo, cổ yển, gáy xà, lưng rùa, đuôi cá, bộ lông màu xanh bao phủ cả người.

" Chẳng lẽ là phượng hoàng ?" Thật lâu sau, có người lắp bắp nói.

" Từ khi nào thì Huyền Nguyệt đại lục có phượng hoàng ?"

"Chủ nhân, sao nó giống Tiểu Hỏa quá vậy ?" Tiểu Ngân nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Con này là Lam Hoàng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Phượng hoàng nhìn một vòng tất cả những người trên tường thành, giống như không tìm thấy người mà nó cần, nó đột nhiên tăng thêm uy áp.

"A!" Có người che ngực rồi ngã xuống.

"Xì." Thành chủ phun ra một ngụm huyết. Hắn cố hết sức nói với phượng hoàng:

"Không biết đại nhân tới Phí Đồng thành của ta có chuyện gì ?"

"Ta tìm người. Các người có ai 10 ngày trước đi qua trung tâm Mộng Tiêu Lĩnh?" Phượng hoàng mở miệng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp trong lòng rơi lộp bộp. 10 ngày trước, quả nhiên là có liên quan tới lần đó Tiểu Hỏa thả ra uy áp.

Thành chủ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hẳn đương nhiên biết nàng đến đây vào lúc nào.

"Không biết đại nhân tìm người là có việc gì?" Thành chủ quay đầu hỏi phượng hoàng.

"Hừ, việc này không tới phiên ngươi." Phượng hoàng khẽ kêu một tiếng, cánh phải phất lên một cái, cuồng phong cuốn thành chủ bay một vòng trên không trung rồi rơi sang một bên. Thành chủ lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

"Thành chủ." Quân gia run rẩy chạy tới, vội vàng nâng thành chủ dậy.

"Ta nghĩ, người mà ngươi tìm hẳn là ta." Nhìn thấy thành chủ không giao mình ra, còn vì chính mình bị thương, Độc Cô Thiên Diệp đứng ra nói với phượng hoàng.

"Ngươi? Ngươi từng đi qua Mộng Tiêu Lĩnh?" Phượng hoàng hỏi: "Vậy ngươi có bắt được một cái phượng hoàng diện mạo giống ta hay không?"

"Không có." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Không biết ý đồ của phượng hoàng, nàng không dám để cho nó biết Tiểu Hỏa. Tất cả mọi người biết Huyền Nguyệt đại lục căn bản không có bộ tộc phượng hoàng, Tiểu Hỏa xuất hiện vốn đã rất kỳ quái, hiện tại lại xuất hiện thêm một con Lam Hoàng, nàng không dám mạo hiểm. (chị lo cho bé Hỏa, sợ bé gặp nguy hiểm í)

"Hừ!" Uy của phượng hoàng tập trung đè xuống Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp cảm giác xương cốt toàn thân đều bị nghiền nát, không

khí trong lồng ngực cũng bị ép ra toàn bộ.

"Nói, có hay không?" Phượng hoàng hỏi lại.

"Không có." Răng nanh của Độc Cô Thiên Diệp đã cắn vào miệng rướm máu. Nàng điều động tất cả huyễn lực trong cơ thể, hai tay cầm chặt tường thành, bằng cố gắng lớn nhất không để mình ngã xuống. Đối mặt địch nhân, tuyệt đối không thể khúm núm! Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun từ trong miệng nàng ra ngoài.

Đây là thực lực chênh lệch! Ta muốn biến cường! Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp hò hét. Lần đầu tiên nàng bị người ta biến thành chạt vật như vậy, còn không có sức lực đánh trả.

"Nhân loại tham lam, người nên vì sự ngu xuẩn của mình mà trả giá đại giới." Phượng hoàng nói, chuẩn bị cho Độc Cô Thiên Diệp công kích cuối cùng.

Bị dư uy của phượng hoàng áp chế, mọi người chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn phượng hoàng áp toàn bộ uy áp về phía Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thân thể của Độc Cô Thiên Diệp khi bị đè xuống dần dần biến hình. (bị ép tới biến dạng đó mọi người)

"Chủ nhân." Tiểu Ngân bị uy áp của phượng hoàng ép phủ phục xuống. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp như vậy, nó gấp đến độ kêu to.

"A ~" lồng ngực của Độc Cô Thiên Diệp bị ép tới mức biến hình. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy tử vong cách mình thật gần. Giống như một giây tiếp theo, sinh mệnh của nàng sẽ chấm dứt.

"Kẻ nào dám khi dễ tử của ta? Lau, ta đốt chết cả nhà hắn!" Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình sắp vì hít thở không thông mà chết, thanh âm của Tiểu Hỏa vang lên.

Tiểu Hỏa hiện thân bản thể thành một con chim nâu sắc rực rỡ hơn mười thước, bột khiếm thảo, gáy xà, cổ yến, lưng rùa, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ngô hoàng!" Nhìn thấy Tiểu Hỏa xuất hiện, Lam Hoàng kinh hỉ hô.

Tiểu Hỏa cúi đầu nhìn thấy thảm trạng của Độc Cô Thiên Diệp, lớn tiếng kêu lên, theo sau hóa thành hình dáng tiểu cô nương đến bên người Độc Cô Thiên Diệp.

"Tỷ tỷ." Tiểu Hỏa đỡ lấy Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, lắc lắc cái đầu đang trong tình trạng thần chí không rõ. Nhìn thấy Tiểu Hỏa, nàng mềm giọng hỏi: "Tiểu Hỏa? Sao muội lại ra ngoài?"

"Muội luyện hóa vạn nguyên hỏa chủng xong, lập tức cảm giác được tử sắp chết. Muội để Đô Đô đưa muội ra ngoài." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp như vậy, trong mắt Tiểu Hỏa xuất hiện nước mắt.

Bởi vì Tiểu Hỏa xuất hiện, Lam Hoàng thu uy áp trở về. Tiểu Ngân hóa thành hình dáng cao hai thước, Tiểu Hỏa để Độc Cô Thiên Diệp nằm úp trên lưng nó.

Tiểu Hỏa an trí tốt Độc Cô Thiên Diệp đã lâm vào hôn mê, lấy ra nhất phẩm thánh tê đan từ trong nhẫn không gian của Độc Cô Thiên Diệp ra rồi cho nàng uống vào, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, để muội báo thù cho tỷ nha!" Sau đó nàng xoay người, đối mặt với Lam Hoàng, khí thế đã còn là tiểu hài tử đáng yêu, mà là nữ hoàng cao cao tại thượng.

"Siêu thần thú? Khó trách kiêu ngạo như vậy." Tiểu Hỏa lạnh lùng nói. Thanh âm là của tiểu cô nương như trước, khác ở chỗ có thêm quý khí cao cao tại thượng.

Nàng hóa thành bản thể, bay lên giăng co với Lam Hoàng ở giữa không trung. Uy áp của Kim Hoàng hoàn toàn phóng thích, tất cả phi điều trong không trung toàn bộ rơi xuống đất. Trừ bỏ Tiểu Hỏa, giữa không trung đã không còn con chim nào, cho dù Lam Hoàng đã là siêu thần thú, cũng lung lay sắp đổ, biến thành bộ dáng hơn mười thước, rơi trên mặt đất.

"Hừ, một con Lam Hoàng nho nhỏ mà cũng dám động thủ với khế ước giả của ta." Tiểu Hỏa từ trên cao bề ngễ nhìn Lam Hoàng, phun ra một ngụm hỏa diễm bao vây Lam Hoàng lại. Lam Hoàng bị hỏa diễm đốt cháy liên tục kêu thảm thiết.

Linh hồn chi hỏa, tuy rằng không bằng kim hỏa phượng hoàng của nàng dính chi ký hủy, nhưng chỉ đốt linh hồn không đốt thể xác, như vậy là đủ để đối phó một con Lam Hoàng nho nhỏ rồi.

"A ~ a ~ ngô hoàng, đó chỉ là một hiểu lầm, ta không biết nàng là khế ước giả của ngài." Lam Hoàng nói. "Mấy ngày hôm trước ta ở Mộng Tiêu Lĩnh cảm ứng được sự tồn tại của ngài, vốn định lập tức đi tìm ngài, nhưng ta đang ở giai đoạn thăng cấp quan trọng, cho nên mới chậm trễ một chút. Không nghĩ tới một lát sau không cảm ứng được ngài nữa. Ta nghĩ rằng ngài bị nhân loại bắt đi, sợ ngài gặp nguy hiểm, nhất thời sốt ruột, mới làm như vậy."

Những người trên tường thành đã bị những chuyện liên tiếp xảy ra này làm cho sững sốt. Đây rõ ràng là Độc Cô Thiên Diệp sắp chết, sao lại đột nhiên xuất hiện một con phượng hoàng màu sắc rực rỡ, nghịch chuyển toàn bộ thế cục.

Lát sau Tiểu Hỏa mới thu hồi hỏa diễm, lạnh lùng nhìn Lam Hoàng sức cùng lực kiệt, nói: "Nếu không phải ta cảm nhận được hương vị của người rất quen thuộc, chỉ bằng người bị thương khế ước giả của ta, cũng đủ để ta dùng kim hỏa phượng hoàng thiêu chết người! Để cho đám huyễn thú này trở về hết đi. Người đi theo ta, ta có chuyện hỏi người."

Tiểu hoả biến thành hình dáng tiểu cô nương, cũng không thèm nhìn Lam Hoàng, đi đến bên người Tiểu Ngân, nói: "Chúng ta về trước đi." Sau đó cùng Tiểu Ngân về phủ thành chủ.

Lam Hoàng nói với đại quân huyễn thú đằng sau: "Đều tự trở về đi." Sau đó nàng hóa thành hình người, đi theo phía sau đám người Tiểu Hỏa.

Nhận được mệnh lệnh của Lam Hoàng, đám huyễn thú bắt đầu có trật tự rời đi. Mọi người trên tường thành trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chúng nó rời đi. Thần thú biến hóa, hơn nữa còn làm cho siêu thần thú không có sức phản kháng. Rất huyền ảo đi? ! Hơn nữa, việc này cho qua như vậy? !

Thành chủ phục hồi tinh thần đầu tiên khẽ ho nhẹ một tiếng, nói: "Vất vả cho mọi người rồi. Trước tiên mọi người quay về nghỉ ngơi dưỡng thương, điều kiện trước kia ta đồng ý với mọi người khi về sẽ thực hiện. Quân gia, phân phó xuống dưới, đan dược chữa thương cung ứng miễn phí toàn bộ. Mọi người đều về đi."

"Dạ. " Quân gia trả lời. Sau đó đi xuống an bài mọi chuyện.

Những người khác đều rời đi, thành chủ ở lại thu xếp chuyện sau đó.
(vâng, thu xếp hậu quả sau chiến tranh đó ạ)

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Thức Tỉnh – Nghi Vấn

Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân mang theo Độc Cô Thiên Diệp do trọng thương mà hôn mê trở lại chỗ ở của nàng, Lam Hoàng đi theo phía sau.

"Người ở bên ngoài chờ, không được vào trong." Tiểu Hỏa nói xong lập tức đi vào với Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Ngân, nặng nề đóng cửa lại.

Lam Hoàng lòng dạ không yên đứng ngoài cửa, sau khi nghĩ lại trong lòng mới biết sợ. Hôm nay thiếu chút nữa mình giết chết chủ nhân của Hoàng! Đồng nghĩa với thiếu chút nữa gián tiếp giết chết Hoàng!

Tiểu Hỏa đỡ Độc Cô Thiên Diệp tới nằm trên giường, vẻ mặt lo lắng ngồi ở bên cạnh, khí thế tàn khốc lúc trước đã biến mất. Đây là lần Độc Cô Thiên Diệp bị thương nặng nhất từ sau khi các nàng khế ước. Tuy rằng lúc này đã dùng Thánh Tê đan, thế nhưng hiện tại vẫn không có chút khởi sắc nào.

Chỉ chốc lát, quần gia dẫn theo một dược sư tới. Nhìn thấy trước cửa phòng của Độc Cô Thiên Diệp có một bóng dáng màu lam cúi đầu đứng, vội hành lễ với nàng. Đây chính là siêu thần thú đó!

Quần gia gõ cửa, sau khi thuyết minh mục đích đến, Tiểu Hỏa mở cửa ra. Quần gia nhìn thấy Tiểu Hỏa, trong lòng lại bộc phát một trận cảm thán. Bách Lý Tà này rốt cuộc là ai, không nói ‘hắn’ có một con Ngân Lang là thần thú cấp 2, cứ nhiên còn có một con phượng hoàng trong truyền thuyết!

Hơn nữa ở giai đoạn thần thú có thể biến hóa, có thể khiến siêu thần thú không dám phản kháng, bây giờ còn ở bên ngoài cúi đầu tư quá* !

* tư quá: kiểm điểm.

“Đây là dược sư tốt nhất ở Phí Đồng thành. Ta nghĩ Bách Lý tiên sinh cần một dược sư kiểm tra.” Quản gia nói với Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa để cho quản gia và dược sư vào, để dược sư xem xét thương thế cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Xương cốt và gân mạch toàn thân của ‘hắn’ đều bị nghiền nát , lồng ngực cũng biến hình nghiêm trọng. Người bình thường chắc chắn sẽ biến thành phế nhân. Nhưng hình như có cái gì đó trong thân thể của ‘hắn’ đang chữa trị thương thế, hơn nữa cũng dùng qua Thánh Tê đan, hiện tại chỉ có thể xem tạo hóa của nàng ra sao." Dược sư nói.

Tiểu Hỏa biết, đó là Đan Đan ca ca và kim hỏa phượng hoàng của nàng đang chữa trị cho thân thể Độc Cô Thiên Diệp.

Quản gia lúc gần đi nói: "Thành chủ đại nhân nói, Bách Lý tiên sinh cứ việc ở lại đây, trước tiên dưỡng thương thật tốt. Những việc khác nói sau."

Lúc mở cửa tiễn quản gia, Tiểu Hỏa lại trừng mắt nhìn Lam Hoàng bên ngoài. Lam Hoàng áy náy cúi đầu. Lời dược sư vừa nói nàng đều nghe được.

Ở trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp, kim hỏa phượng hoàng nung khô nơi bị hao tổn, sau đó Đan Đan thả ra khí hỗn độn bao vây nơi đó lại, chữa trị từng chút một.

Hai ngày sau, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp cũng mở mắt.

"Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi !" Tiểu Hỏa hưng phấn nhảy lên ngực nàng.

"Ách, Tiểu Hỏa, mọi đừng sức lớn chút nữa, lồng ngực của tỷ sẽ biến dạng lần nữa ." Độc Cô Thiên Diệp trêu chọc nàng.

"A? Thế nào thế nào , để mọi xem." Tiểu Hỏa nhanh chóng đứng lên thoát quần áo của nàng.

"Tỷ nói giỡn thôi !" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

“ Hu hu, làm mọi sợ muốn chết, hu hu hu” nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ đến hai ngày nàng vẫn nằm yên không nhúc nhích, Tiểu Hỏa sợ tới mức khóc lên.

Nhìn thấy Tiểu Hỏa khóc, Độc Cô Thiên Diệp vội vã an ủi nàng, nhưng cả người lại không có sức lực. đành phải nói: "Tiểu Hỏa, tỷ tỷ sai rồi , ngoan, đừng khóc ."

Hình dáng tự vệ của Tiểu Ngân là con chó nhỏ lớn bằng bàn tay, nhảy tới đầu giường của Độc Cô Thiên Diệp, dùng đầu cọ vào mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chủ nhân, lần này người thật sự dọa chúng ta sợ, Tiểu Hỏa bị người dọa, hai ngày nay nước mắt của nàng chưa từng ngừng rơi."

"Ừ. Để các người lo lắng ." Độc Cô Thiên Diệp có ý xin lỗi nói."Ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải siêu thần thú. Đúng rồi, ngày đó cuối cùng ra sao ?"

"Hừ, một con Lam Hoàng nho nhỏ, có thể thế nào." Tiểu Hỏa dường như dối nói.

Tiểu Ngân nói chuyện sau khi Tiểu Hỏa đi ra tỉnh tã nói với Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, nói: "Nếu nàng nói là thật, vậy chắc là nàng biết thân thế của Tiểu Hỏa. Huyền Nguyệt đại lục căn bản

không có sự tồn tại của phượng hoàng, nàng cùng Tiểu Hỏa tồn tại có vẻ thực kỳ quái."

Nghĩ nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp kêu Thanh Loan ra ngoài. Nó vẫn bảo vệ cho Tiểu Hỏa, có lẽ biết chút chuyện. Ý niệm của nàng vừa động, Thanh Loan và Liệt Hỏa xuất hiện ở trong phòng.

"Chủ nhân, người có sao không?" Câu nói đầu tiên sau khi Thanh Loan và Liệt Hỏa ra ngoài.

"Ta đã tốt hơn nhiều." Độc Cô Thiên Diệp cho bọn chúng một cái tươi cười an ủi.

"Thanh Loan, người vẫn bảo vệ Tiểu Hỏa, người có biết vì sao các người xuất hiện ở sơn mạch Miễn Miễn không?"

"Ta cũng không rõ ràng. Bắt đầu từ lúc ta có ý thức, chúng ta đã bảo vệ trứng của Tiểu Hỏa. Trừ bỏ bảo vệ trứng thật tốt, mẫu thân của ta không có nói cho ta cái gì khác." Thanh loan nhớ lại rồi nói.

"Xem ra phải hỏi con Lam Hoàng bên ngoài thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn mình, Tiểu Hỏa không hề giận hờn một tiếng, đi mở cửa ra, nói với Lam Hoàng: "Đi vào trong."

Sau khi Lam Hoàng đợi hai ngày, rốt cục được bước vào phòng của Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lam Hoàng đang đi vào, một thân áo lam như màu lông của nàng, bộ dáng hơn hai mươi tuổi, dáng người linh lung, khuôn mặt tràn đầy trí tuệ tái nhợt lại. Đây là do Tiểu Hỏa đốt bị thương linh hồn của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lam Hoàng, nhất thời không biết nên nói gì. Nàng là thủ phạm khiến mình bị thương, nhưng là xét về tình có thể tha thứ được. Tiểu Hỏa trở về ngồi bên giường, trừng mắt nhìn Lam Hoàng, uy áp mơ hồ khiến Lam Hoàng đang tự trách lạnh run.

"Thực xin lỗi, ngày đó ta không biết ngài là chủ nhân của Hoàng, làm ngài bị thương, mong ngài tha thứ cho ta!" Lam Hoàng cúi đầu nói.

"Người kêu Tiểu Hỏa là Hoàng, vậy là người biết thân phận của Tiểu Hỏa." Độc Cô Thiên Diệp khẳng định nói.

Lam Hoàng nhìn Tiểu Hỏa đang nắm tay Độc Cô Thiên Diệp, do dự một chút, gật đầu: "Phải, ta biết."

"Người tên là gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hả?" Lam Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu, hiện tại không phải đang thẩm vấn mình sao, sao lại hỏi tên của mình chứ? Tuy nhiên nàng vẫn trả lời: "Ta gọi là Lam Mân."

"Lam Mân, vì sao người lại phát động thú triều lần này?" Độc Cô Thiên Diệp lại hỏi.

"Hơn mười ngày trước, ta đang tu luyện, đột nhiên cảm nhận được uy áp của Hoàng, lúc ấy ta ở thời khắc mấu chốt để thăng cấp thành siêu thần thú, cho nên không thể đi tìm Hoàng ngay lúc đó. Ta đã tìm kiếm Hoàng trên ngàn năm, thật vất vả mới có tin tức của Hoàng, không nghĩ tới không đến nửa giờ, hơi thở của Hoàng hoàn toàn biến mất. Ta tưởng Hoàng bị con người bắt được, ta lại không thể gián đoạn thăng cấp, cho nên ta phải những huyền thú khác tới nơi này kéo dài thời gian. Ngài nói ngài từng đi qua Mộng Tiêu Lĩnh, ta lo lắng cho an nguy của Hoàng, nên ta mới"
Lam Hoàng càng nói thanh âm càng nhỏ.

Biết rõ từ đầu đến cuối, Độc Cô Thiên Diệp buồn bực , thì ra mình bị thương là vì hiểu lầm. Bất quá dưới tình huống đó, mình không thể để lộ ra sự tồn tại của Tiểu Hỏa.

"Chúng ta tìm được vạn nguyên hỏa chủng ở Mộng Tiêu Lĩnh, chỉ có kim hỏa phượng hoàng của Tiểu Hỏa mới ngăn cản được sức nóng, sau đó Tiểu Hỏa vào Luyện Yêu Hồ, cho nên người mới không cảm thụ được hơi thở của nàng. Khi người đến Phí Đồng thành, Tiểu Hỏa đang luyện hóa vạn nguyên hỏa chủng, ta đoán lần thú triều này đến là vì Tiểu Hỏa, cho nên dưới tình huống nguyên nhân không rõ ràng không dám để Tiểu Hỏa bị phát hiện. Dù sao người và Tiểu Hỏa xuất hiện ở Huyền Nguyệt đại lục là chuyện thực kỳ quái." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vạn nguyên hỏa chủng? !" Lam Mân thấp giọng kinh hô: "Vạn nguyên hỏa chủng ở Mộng Tiêu Lĩnh sao? Ta ở Mộng Tiêu Lĩnh mấy trăm năm, không nghĩ tới vạn nguyên hỏa chủng lại ở nơi gần như vậy."

"Bởi vì chuyện lần này hoàn toàn là hiểu lầm, cho nên ta cũng không trách người làm ta bị thương." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có điều ta muốn biết vì sao các người xuất hiện ở Huyền Nguyệt đại lục ?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Thân Thế Của Tiểu Hỏa

Nghe thấy câu hỏi của Độc Cô Thiên Diệp, Lam Môn chìm vào ký ức, biểu tình rất đau xót. Thật lâu sau, nàng nhìn Thanh Loan, nói: "Chắc người là con của Thanh Viện."

"Thanh Viện là bà ngoại của ta." Thanh Loan nói.

"Khi đó người vẫn là còn trong trứng, không nghĩ tới hiện tại đã là thần thú. Mẫu thân của người đâu?" Lam Môn hỏi.

"Ta cũng không biết. Ta và mẫu thân luôn bảo vệ trứng của Tiểu Hỏa, có một ngày mẫu thân đi ra ngoài, lúc gần đi nói với ta chẳng sợ phải trả giá bằng mạng sống, cũng phải bảo vệ thật tốt Tiểu Hỏa. Sau đó nàng đi ra ngoài rồi không trở về nữa." Thanh Loan nói.

Lam Hoàng nghe xong, thật lâu sau mới nói: "Ta và Hoàng, còn có tổ tôn của các người vốn không sống Huyền Nguyệt đại lục, chúng ta đến từ một không gian khác. Ở nơi đó, có rất nhiều phượng hoàng, Kim Phượng, Lam Hoàng, Tuyết Hoàng các chủng loại khác nữa. Ở trong tất cả phượng hoàng Kim Phượng có thực lực mạnh nhất, bọn họ vẫn không thần phục, nhưng bởi vì Kim Hoàng có huyết mạch Chu Tước, đối với tất cả phượng hoàng đều có áp chế về huyết mạch, được nhận định là Hoàng của chúng ta, Kim Phượng không dám làm gì. Nhưng trước khi Tiên Hoàng sinh ra Hoàng đã bị kẻ gian động thủ, trứng do Tiên Hoàng sinh ra không có động tĩnh gì."

Kim phượng nhân cơ hội nói quả trứng đó là trứng chết, ko thể sinh ra kim hoàng trở thành Hoàng của bộ tộc Phượng hoàng, cũng âm thầm đánh cắp quả trứng, nhằm diệt trừ hậu họa."

Bộ tộc Lam Hoàng chúng ta vẫn đảm nhiệm bảo vệ cho Hoàng , mẫu thân của ta là thủ lĩnh của tất cả Lam Hoàng , nàng biết ý đồ của Kim Phượng, nên để cho ta và vài tên hộ vệ mang theo trứng của Hoàng đi khỏi nơi đó. Khi đó ta mới vừa thăng cấp thành thần thú. Thanh Viện là thủ lĩnh của bộ tộc Thanh Loan, nàng là bạn tốt của ta, hôm đó nàng và mẫu thân của Thanh Loan cùng với Thanh Loan chưa được ấp trứng đến thăm ta, vừa vặn thấy chúng ta rời đi, cho nên nàng đi cùng chúng ta.

Kế hoạch của chúng ta bị Kim Phượng biết được , thủ lĩnh của bọn họ dẫn rất nhiều Kim Phượng đi đuổi giết chúng ta. Ngoại trừ ba người là ta và tổ tôn của Thanh Loan, những hộ vệ khác toàn bộ đều chết. Sau đó chúng ta chạy trốn tới khe hở không gian, bất đắc dĩ, chúng ta tùy tiện chạy vào một cái không gian cấp thấp.

Bởi vì khe hở không gian không cố định như thông đạo không gian , nó tràn ngập nguy hiểm hơn nữa là tùy cơ . Chúng ta đi tới giải đất trung tâm của Mộng Tiêu Lĩnh. Có hai con Kim Phượng đuổi tới Huyền Nguyệt đại lục, ta và Thanh Viện để cho mẫu thân của Thanh Loan mang theo Hoàng và Thanh Loan trốn khỏi đó. Ta bị trọng thương, Thanh Viện vì để cho các nàng thoát khỏi, tự đốt sinh mệnh chi hỏa chính mình, đồng quy vu tận với bọn họ. Bởi vì sợ Kim Phượng đuổi theo, chúng ta cũng không dám để lộ hơi thở của mình, cho nên sau đó ta tìm kiếm rất lâu cũng không tìm được các nàng."

Lam Mân một hơi nói xong, xin lỗi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cho nên ngày đó ta mới gấp như vậy, làm ngài bị thương."

"Ta từng nghe mẫu thân nói qua, không thể lộ ra hơi thở chúng ta." Thanh Loan nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, trong chốc lát tiêu hóa tin tức Lam Môn nói, sau đó hỏi:

" Ta biết thế giới này có rất nhiều không gian, người nói không gian cấp cao và không gian cấp thấp là sao?

" Có rất nhiều không gian cấp thấp, chúng nó song song nhau, về phương diện tài nguyên và thực lực không sai biệt lắm, không gian cấp cao ít hơn không gian cấp thấp, tài nguyên và thực lực đều mạnh mẽ hơn rất nhiều." Lam Môn nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa, kiên định nói: "Chúng ta nhất định sẽ trở lại báo ân oán năm đó, đòi lại những thứ thuộc về muội."

Tiểu Hỏa kiên định gật gật đầu.

" Người có nghe nói qua họ Độc Cô và họ Bách Lý ở không gian của các người hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Nếu phụ thân không phải người của Huyền Nguyệt đại lục , như vậy hẳn là người của không gian khác. Bách Lý Như Yên cũng có khả năng xuyên đến không gian khác .

"Ta luôn luôn ở trong tộc, đối với nhân loại bên ngoài không hiểu biết." Lam Môn có chút xin lỗi nói.

"Không quan hệ." Độc Cô Thiên Diệp lý giải, "Ta chỉ muốn hỏi lai lịch của Tiểu Hỏa, hiện tại đã biết rõ ràng , vậy người có thể đi."

Lam Môn nhìn Tiểu Hỏa, nói: "Ta, ta hy vọng được đi theo các người. Ta tìm kiếm Hoàng đã mấy ngàn năm, nếu Hoàng đã khế ước với người, ta làm hộ vệ của Hoàng, cũng phải đi theo người. Thực lực của ta ở nơi này cũng coi như đứng đầu , có thể để bảo vệ các người."

Độc Cô Thiên Diệp thấy không sao cả, có Lam Mân, thực lực của các nàng càng mạnh. Nàng nhìn Tiểu Hỏa, nàng truy tìm Tiểu Hỏa , thì quyết định là của Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa nhìn về một bên, Độc Cô Thiên Diệp buồn cười nói: "Đây đều là hiểu lầm, đương sự như tử đã tha thứ , mọi còn so đo gì nữa. Tốt lắm, đừng nóng giận ."

Độc Cô Thiên Diệp dỗ nửa ngày, Tiểu Hỏa mới bằng lòng nói chuyện: "Hừ, nếu không phải tử tử cầu tình cho người, ta mới không cần người đi theo. Vậy người chờ thương thể của tử tử tốt lên kế ước cùng nàng đi."

Lam Mân nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Hiện tại ta đã là siêu thần thú, chỉ có đế vương thuần thú sư mới có thể kế ước cùng ta."

"Chủ nhân chính là đế vương thuần thú sư!" Tiểu Ngân bên cạnh nói.

Lam Mân nhìn thần thú trong phòng, cái này quả thực không phải người bình thường có thể làm . Hơn nữa xem cách Độc Cô Thiên Diệp ở chung với huyền thú, nàng (LM) tin tưởng nàng (ĐCTD) không phải người lấy huyền thú của mình làm công cụ. Không lâu, nàng cùng các nàng cũng nhanh chóng hòa hợp.

Độc Cô Thiên Diệp nằm ở trên giường nói chuyện với nhóm huyền thú, nàng thiết tình chán ghét cảm giác cả người không thể nhúc nhích. Nhìn thấy huyền thú trong phòng hoà thuận vui vẻ, nghĩ đến Đản Đản còn đang chữa trị thân thể cho mình, còn có Đô Đô đang ở một mình, nàng không khỏi nói: "Nếu Đản Đản và Đô Đô cũng có thể ra ngoài thì tốt rồi."

Trước kia đều muốn để cho Đản Đản tu dưỡng, không có trao đổi với Đản Đản qua. Nàng dùng ý niệm kêu gọi Đản Đản.

"Có chuyện gì?" Đản Đản tỉnh lại hỏi.

"Đản Đản ca ca, người có thể đi ra cùng chúng ta cùng nhau ngoạn sao?" Độc Cô Thiên Diệp chưa kịp mở miệng, Tiểu Hỏa đã ghé vào bụng Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Đản Đản chưa kịp cảm tức Độc Cô Thiên Diệp đánh thức mình, nghe thấy lời nói của Tiểu Hỏa, cảm nhận được không khí ấm áp bên ngoài, giọng điệu nhanh chóng mềm lại, nói: "Chờ khi nào ta biến hóa thì có thể tạm thời chia lìa thiên châu."

"A? Vậy chừng nào thì người có thể biến hóa?" Tiểu Hỏa chu miệng.

"Chờ cấp bậc huyền lực của nàng đủ tự nhiên ta sẽ biến hóa. Luyện Yêu Hồ cũng giống vậy." Đản Đản nói. Nó không nghĩ cho Độc Cô Thiên Diệp nhiều áp lực, như vậy không tốt đối với quá trình trưởng thành của nàng. Mọi người đều hiểu được, cho nên không tiếp tục nói về đề tài này.

"Đúng rồi, Tiểu Hỏa, hiện tại muội có thể phát ra hỏa diễm gì?" Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới Tiểu Hỏa luyện hóa vạn nguyên hỏa chủng, hỏi.

Nói đến việc này, Tiểu Hỏa lập tức hưng phấn, vui sướng đến hoa chân múa tay nói:

"Tỷ tỷ, hiện tại muội có thể phát ra rất nhiều loại hỏa diễm khác nhau, tỷ xem nè."

Từ miệng Tiểu Hỏa phun ra vài loại hỏa diễm, chơi đùa bất diệc nhạc hồ. Lát sau mới nhớ tới, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Tỷ tỷ, hỏa diễm của muội tỷ cũng có thể dùng đó nha!"

"Tỷ?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc.

"Bởi vì chúng ta là bản mạng khế ước, hỏa diễm của muội đương nhiên tỷ có thể sử dụng. Trước kia muội cảm thấy bản mạng hỏa diễm vô

dụng, nên không nói cho tử biết. Hiện tại muội luyện hóa vạn nguyên hỏa chủng, tương đương với tử cũng luyện hóa ." Tiểu Hỏa giải thích.

"Wow, vậy tử muốn phát loại hỏa diễm loại nào cũng được hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Cái này chắc cùng cấp bậc huyền lực có liên quan." Tiểu Hỏa không xác định nói, "Cấp bậc cao , mới có thể phát ra hỏa diễm cấp cao. Dù sao tử là nhân loại, không giống với muội."

Sau khi biết mình có thể phát ra hỏa diễm, Độc Cô Thiên Diệp rất hưng phấn. Tuy rằng hiện tại không thể phát ra hỏa diễm cấp cao, vẫn như cũ không làm mất sự hưng phấn của nàng, lúc tay có thể động đậy thì dùng đầu ngón tay phát ra hỏa diễm bắt đầu chơi đùa.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Khế Ước Lam Môn, Xuất Phát Đến Đế Đô

Vài ngày sau khi Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại, thành chủ tới thăm nàng.

"Thành chủ đại nhân." Độc Cô Thiên Diệp muốn xuống giường, bị ánh mắt của Tiểu Hỏa ngăn lại, nàng đành gật gật đầu với thành chủ ý chào hỏi.

"Người cứ nằm đi. Được sư nói, trước khi xương cốt của người hoàn toàn tốt lên không thể di động." Thành chủ khoát tay với Độc Cô Thiên Diệp, tự mình ngồi xuống ghế.

"Ha ha, kỳ thật ta đã tốt lắm, chỉ là bọn Tiểu Hỏa muốn ta nằm nghỉ ngơi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Bọn họ là quan tâm người. Ta lần này đến một là thăm hỏi thương tích của người. Mấy ngày nay ta luôn luôn vội vàng xử lý sự tình sau chuyện thú triều, nên không có thời gian đến thăm người, vẫn bận việc đến hôm nay mới có thời gian. Thứ hai là tới nói cho người biết, những người tham dự chống cự thú triều ta đều đã phân phó qua, để bọn họ không cần nói chuyện ngày đó ra ngoài. Nhưng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, ta cũng không thể buộc bọn họ lập lời thề, cho nên khó tránh khỏi sẽ có người nói khắp nơi. Người phải chuẩn bị tư tưởng thật tốt dù sao có một số thế lực nếu biết có khả năng sẽ có động tĩnh." Thành chủ nói lời thăm thía với Độc Cô Thiên Diệp.

"Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi*, đạo lý này ta hiểu được . Cảm ơn thành chủ quan tâm." Độc Cô Thiên Diệp chân thành nói cảm ơn với thành chủ.

* Mộc tú vu lâm phong tất tồ chi - Điều thái xuất đầu thương tất đả chi (Dịch: Cây cao trong rừng bị gió thổi gãy - Chim lớn xuất hiện bị súng săn bắn, ý nôm na là người nổi bật thì bị dòm ngó ganh ghét)

"Hiện tại đã là ngày 20 tháng 8, từ Phí Đồng thành đến đế đô mất hơn mười ngày lộ trình, nếu như ra roi thúc ngựa cũng tốn 10 ngày, người có tới kịp chiêu sinh của học viện Đế Đô không?" Thành chủ hỏi.

"Ta nghỉ ngơi thêm vài ngày. Sau đó để Lam Mân mang ta đi. Dựa vào tốc độ của nàng, hẳn là không quá hai ngày sẽ tới." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Ha ha, ta đã quên người có phi hành huyền thú, ta đây không lo lắng nữa. Ngay từ đầu ta đã rất thích người, tuổi còn trẻ mà rất ổn trọng. Trước khi đi người nói với ta một tiếng, sau này khi đi ngang qua Phí Đồng thành phải đến xem lão ca như ta đó!" Thành chủ đại nhân cười nói, " Người nghỉ ngơi cho tốt, ta không quấy rầy nữa."

Độc Cô Thiên Diệp để Lam Mân đưa thành chủ ra ngoài. Nàng xoay người nhìn Tiểu Hỏa, vẻ mặt lấy lòng nói: "Tiểu Hỏa tốt, thương tích của tỷ đã muốn tốt lắm , lại nằm nghỉ tiếp, cơ bắp của tỷ sẽ thoái hóa mất. Muội cho phép tỷ đứng lên đi."

Nàng còn chưa nói xong, nước mắt của Tiểu Hỏa sắp rơi xuống, Độc Cô Thiên Diệp sợ tới mức nhanh chóng giương cờ trắng đầu hàng: "Được rồi được rồi, tỷ lại nằm nghỉ thêm hai ngày là được, muội đừng khóc ."

Tiểu Ngân ở một góc sáng sủa trên giường dùng móng vuốt che miệng cười trộm, mấy ngày nay chủ nhân đều bị Tiểu Hỏa đặt ở trên giường nghỉ

ngôi . Về sau đối phó với chủ nhân, tuyệt không thể cứng rắn, dùng thể công ôn nhu là tốt nhất!

"Tiểu Ngân, đừng tưởng rằng người che miệng là ta không biết người đang cười trộm, xem ta thu thập người ra sao!" Độc Cô Thiên Diệp nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp Tiểu Ngân

Tiểu Ngân chạy xuống giường, một bên chạy một bên cười: "Chủ nhân, vẫn là chờ tới lúc người năng động rồi hãy nói!"

Những linh thú khác nhìn bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, đều cười rộ lên.

Độc Cô Thiên Diệp bị bốn linh thú đặt trên giường nghỉ ngơi thêm ba ngày mới được cho phép xuống giường. Nàng vung vung tay, đá đá chân, xoay xoay thắt lưng, một bộ dáng bị đóng băng mấy trăm năm.

Vận động đủ, nàng bắt đầu ngồi xếp bằng xem kỹ thân thể của chính mình. Này không thấy thì thôi, vừa thấy nàng bị dọa nhảy dựng lên. Ngay cả bốn Tiểu Hỏa bên cạnh đều bị sắc mặt biến ảo không ngừng của nàng dọa tới, tưởng rằng nàng thân thể chưa khôi phục tốt.

"Có chuyện gì vậy ?" Tiểu Hỏa hỏi, "Có phải còn chưa khôi phục tốt hay không?"

"Sau khi cùng muội khế ước chỉ có của tử gân mạch là biến thành màu vàng, hiện tại ngay cả xương cốt đều biến thành màu vàng . Tử rất nhanh sẽ biến thành quái vật *!" Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng không muốn biến thành quái vật đâu!

*nguyên văn: không phải người = ed: biến thành quái vật

"Tử khế ước với bản mạng huyền thú tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng!" Tiểu Hỏa nói. "Trước tiên tử khế ước Lam Mân đi."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Thu các huyền thú khác vào Luyện Yêu Hồ, 2 người các nàng tới trung tâm của Mộng Tiêu Lĩnh. Độc Cô Thiên Diệp để Lam Mân khôi phục bản thể, sau đó đưa tay đặt trên mi tâm của Lam Mân, khởi động Ngự Thú quyết. Tuy Lam Mân là siêu thần thú, nhưng vì nàng chủ động nhận chủ, Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa cũng cần cố sức.

Nửa giờ sau, Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa xong, nàng nhỏ một giọt máu tươi mi tâm của Lam Mân, sau một lát, ký hiệu màu bạc của khế ước đã bao vây một người một thú lại, sau đó thu nhỏ, khắc ở mi tâm song phương, sau đó biến mất.

Tiếp theo, Độc Cô Thiên Diệp và Lam Mân lại bị ký hiệu thăng cấp bao vây, Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp đến huyền vương cấp 6, Lam Mân thăng thành siêu thần thú cấp 2, Tiểu Hỏa vì là bản mạng khế ước, thăng thành thần thú cấp 4.

Trong đầu vang lên một đạo thanh âm: " Tầng thứ nhất của Thần Nông đỉnh giải trừ phong ấn." Lúc Độc Cô Thiên Diệp chưa kịp phản ứng lại, một lượng lớn tin tức tiến vào trong đầu nàng .

Cảm giác đầu óc sắp bị tin tức làm nổ tung, Độc Cô Thiên Diệp không kịp nói với bọn Tiểu Hỏa đã lập tức ngồi xếp bằng xuống, tiêu hóa tin tức mà Thần Nông đỉnh giải trừ phong ấn mang đến. Đó là vô số đan dược Đan Phương cùng với thủ pháp luyện chế, Độc Cô Thiên Diệp thời gian dùng hai ngày mới tiêu hóa một bộ phận rất ít, những Đan Phương cấp bậc cao bị nàng áp chế ở trong đầu, đợi sau này có thời gian lại đọc.

"Tỷ tỷ. Muội lại thăng cấp , bây giờ muội là thần thú cấp 4 đó nha!" Tiểu Hỏa thấy Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, vui vẻ nói.

"Chủ nhân, ta cũng thăng cấp ." Lam Mân đối Độc Cô Thiên Diệp nói."Ta từ thần thú cấp 9 thăng đến siêu thần thú dùng hơn hai trăm năm,

hiện tại mới một tháng liền thắng một cấp, thật sự rất bất khả tư nghị ."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với các nàng, nói: "Chúng ta đi nói với thành chủ một chút, sau đó chuẩn bị đi đến đế đô."

Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa đứng trên lưng Lam Mân, Lam Mân mang theo các nàng bay đến gần Phí Đồng thành, lại hóa thành hình người, ba người cùng nhau trở về thành.

Trở lại phủ thành chủ, Độc Cô Thiên Diệp một người đi vào thư phòng của thành chủ, thông báo với hắn việc mình phải đi.

"Người chuẩn bị đi sao ?" Thành chủ buông văn kiện trong tay, hỏi.

"Phải. Ta muốn đi trước hai ngày nhìn xem đế đô. Cho nên vội tới tìm người chào từ biệt." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ừ, biết người sắp đi, ta cũng không giữ người lại." Thành chủ nói, "Sau này đi ngang qua nhớ đến thăm ta. Cần cái gì , có thể tới tìm ta, ta tốt xấu cũng là người đứng đầu một thành."

"Ha ha, nhất định. Lần này cho Phí Đồng thành không ít phiền toái, về sau thành chủ cần ta giúp gì, nói một tiếng, ta nhất định đến. Ta đây đi trước." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thành chủ tự mình đưa nàng đến ngoài phủ thành chủ, giao cho nàng bản đồ của đế quốc Mạc Đồng Tư, sau đó nhìn nàng rời đi.

Ba người tới ngoài thành, Lam Mân hóa ra bản thể, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa ngồi trên lưng nó, nhanh chóng tiến về phương Bắc. Lam Mân không hổ là siêu thần thú, tốc độ phi hành nói lưu hành một giờ ngàn dặm cũng không ngoa!

"Tỷ tỷ, sau khi đến đế đô phải đi Mạc gia hả?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Trước tiên không đi , ta chưa chuẩn bị sẵn sàng. Đầu tiên tham gia chiêu sinh của học viện đi."

Dù sao đã ra đi nhiều năm như vậy, mọi người đều cần một giai đoạn để tiếp thu, trực tiếp đi gặp mặt như vậy, mọi người khó tránh khỏi xấu hổ. Hơn nữa nàng cũng không phải Độc Cô Thiên Diệp chân chính, xét về mặt linh hồn, nàng thật là danh bất chính ngôn bất thuận.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn về phía trước, trong lòng hô: ế đô, ta đến đây!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Tới Đế Đô

Đại lục Huyền Nguyệt có bốn cường quốc: Đế quốc Mạc Đồng Tư, Đế quốc Cách Thụy, Đế quốc thương Khung, Đế quốc “thêm so với nạp”. Mạc Đồng Tư là Đế quốc có diện tích lớn nhất, nhưng thực lực lại kém một chút.

Bồ thành là đế đô Đế quốc Mạc Đồng Tư, có lịch sử hơn vạn năm. Hiện tại, Bồ thành chiếm hơn trăm mẫu, phân chia chủ yếu ở mấy khu vực: phía bắc là nơi của hoàng thất quý tộc, phía đông là nơi tụ tập của các đại gia tộc, phía nam là khu buôn bán, phía tây là Học viện Đế quốc nổi danh nhất.

Tổng Công hội Lính đánh thuê, Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, Công hội Thuần thú sư của Đế quốc, còn có các Tổng bộ Thương hội đều tập trung ở Bồ thành, cho nên thực lực và kinh tế Bồ thành chiếm địa vị hết sức quan trọng.

Tại Bồ thành có sáu đại gia tộc, phân biệt Hạ gia, Dạ gia, Phong gia, Mạc gia, Long gia, Cổ gia.

Học viện Đế quốc tại Mạc Đồng Tư tồn tại như một điều hiển nhiên. Nó tuy rằng là một Học viện, nhưng được mở rộng, chiếm gần một phần mười diện tích Bồ thành. Nó tập trung tài nguyên phong phú, các lão sư ưu tú nhất, hằng năm hấp dẫn không ít người vào học. Bởi vì nó dạy dỗ ra vô

số nhân tài kiệt xuất, nhân tài nhiều lĩnh vực không đếm xuể, thậm chí ngay cả Quốc Quân hiện tại của Đế quốc cũng từng là đệ tử của Học viện Đế quốc. Cho nên, Học viện Đế quốc là thứ tồn tại không thể thiếu của toàn bộ Mạc Đồng Tư, không ai dám khiêu chiến uy tín của nó.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Phí Đồng thành, được Lam Mân chở, theo bản đồ thành chủ đưa, chạng vạng hai ngày sau đã đến được Bồ thành.

Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hỏa, Lam Mân giao phí vào thành, bước vào liền nhìn thấy con đường rộng lớn, hai bên nhà cửa san sát, người người lui tới, rộn ràng náo nhiệt vô cùng.

“Oa, quả nhiên là đế đô nha!” Tiểu Hỏa nói, biểu tình thật khoa trương, “Tỷ tỷ, ở đây thật náo nhiệt nha! Nhiều người thiệt đó.”

“Ừ, đúng là rất phồn hoa!” Độc Cô Thiên Diệp cũng cảm thán.

“Chủ nhân, chúng ta đi tìm khách điểm trước đi.” Lam Mân cũng trầm trồ, nhưng dù sao cũng đã sống nhiều năm, liền khôi phục lại tinh thần rất nhanh.

“Ừ.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nắm tay Tiểu Hỏa đi vào thành, Lam Mân nối gót theo sau.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi chỗ vui nhất ở đi.” Tiểu Hỏa hưng phấn đề nghị.

Mặc dù có truyền thừa, nhưng Tiểu Hỏa dù sao cũng đang trong giai đoạn mới lớn tâm trí vẫn giống như đứa trẻ, thích náo nhiệt và nghịch ngợm.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp tới trung tâm thương nghị tìm nơi ở. Bởi vì sắp thời thời gia Học viện Đế quốc chiêu sinh, phần lớn khách điểm đã đông khách. Bất đắc dĩ, Độc Cô Thiên Diệp cho Lam Mân vào Luyện

Yêu hồ, Tiểu Hỏa hóa thành hình dạng tự vệ. Sau đó, nàng thật vất vả mới tìm được một khách điểm, lúc đó thì trang cũng đã lên cao.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp ra ngoài, ăn điểm tâm đơn giản, nàng liền đi dạo.

Bởi vì diện tích Bồ thành quá lớn, cho nên đều phải dung xe ngựa, tựa như taxi ở hiện đại vậy. Đương nhiên, người có thân phận và địa vị luôn có xe ngựa của mình. Có Huyền sư có điều kiện thì cười tọa kỵ thay vì đi bộ, bất quá tình huống này thường khiến người đi đường sợ hãi.

Độc Cô Thiên Diệp thuê một chiếc xe ngựa. Ở đây cũng giống như nơi lúc trước nàng mua xe ngựa, nhưng lại phải có

Q2-C1 Tiểu thư phế vật yêu nghiệt

Người điều khiển mới được.

Nàng không ngồi bên trong xe mà ngồi cùng với xa phu, nhìn trái, nhìn phải, thấy cái gì đặc biệt, có hứng thú thì hỏi xa phu. Xa phu này là người nhiệt tình, biết Độc Cô Thiên Diệp lần đầu tiên tới Bồ thành liền nhiệt tình giới thiệu cho nàng.

“Công tử, con phố này chính là phố Bách nghiệp. Đây là con phố dài nhất Bồ thành, đông nhất, phồn hoa nhất, đan dược, huyền khí, huyền thú gì đó, cái gì cũng có” Xa phu tự hào nói, “Bất quá không phải người bình thường nào cũng có thể mua được. Ở đó, một lần buôn bán đều có thể đủ cho dân chúng bình thường như bọn ta ăn mấy chục bữa cơm”

Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, gật đầu, nàng luôn biết được việc này.

Xe ngựa đi qua phố Bách nghiệp, Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái liền thấy được mấy dãy nhà lóe sáng. Thấy rõ ràng, Độc Cô Thiên Diệp

nhìn không được nhủ thầm: “Tiền các này thật sự đúng là dùng vàng để xây nhà nha!”

“Người chạy tới Tiền các là được rồi” Độc Cô Thiên Diệp nói với phu xe.

“Thật là! Tiền các này là thương lâu lớn nhất Bồ thành, sản nghiệp của sáu đại gia tộc cũng không vượt qua nó” Xa phu nói.

Độc Cô Thiên Diệp dừng xe trước cửa Tiền các, cho xa phu một kim tệ, làm cho miệng lưỡi xa phu hào hứng hơn, liên tiếp nói cảm ơn, nói lần sau cần gì thì tìm hần. Độc Cô Thiên Diệp bước vào Tiền các, lập tức có chương quầy tới đón.

“Hoan nghênh quý khách, Tiên sinh cần mua gì?” Chương quầy nhiệt tình chào hỏi.

“Ta tùy tiện xem một chút” Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

“Vậy mời ngài tự nhiên. Có cần gì thì nói cho chúng ta biết” Chương quầy nói xong liền lễ phép lui xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn lướt một chút. Tiền các ở đây cũng không giống với Tiền các ở Bạch Thạch thành lắm. Tiền các ở Bạch Thạch thành giống như một tòa lâu năm tầng, mỗi tầng khác nhau. Mà Tiền các ở Bồ thành dường như là mấy khu độc lập tập trung lại một nơi, mỗi khu một vùng. Tòa lâu này có mấy tầng, tầng dần theo cấp bậc.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn từng khu một lượt, phát hiện giá cả ở đây đồ quá thật đắt hơn một ít. Cùng một món đồ, nhưng giá cả lại đắt hơn ở Bạch Thạch thành mười phần trăm. Cấp bậc cũng cao hơn một chút. Đan dược cao cấp nhất ở Bạch Thạch thành là cấp 4, ở đây có cả cấp 5 và cấp 6.

Dạo đến khu huyện thú, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy mấy cái lồng sắt nhốt các loại huyện thú, giá từ mấy chục tới mấy trăm vạn, ngàn vạn. Cấp bậc càng cao, giá càng cao. Nhưng huyện thú ở đây đều là cấp bậc Linh thú, rất ít Thành thú.

“Oa, Kiều Hồ thật đẹp! Khi ca ca mua cho muội muội một con đi!”

Một âm thanh ngọt ngào truyền đến hấp dẫn sự chú ý của Độc Cô Thiên Diệp. Nàng nhìn qua, thấy một nữ tử mặc váy dài hồng nhạt khoảng 13, 14 tuổi, nhìn chăm chăm vào một con hồ ly màu trắng. Bên cạnh đó là một thiếu niên 18, 19 tuổi.

“Tiểu Lôi chúng ta mới mua huyện thú chiến đấu chuẩn bị cho buổi chiêu sinh Học viện Đế quốc, huyện thú này chỉ xinh đẹp, sức chiến đấu rất kém” Long Khi nói với Long Lôi.

“Không chịu, không chịu, muội chỉ muốn con này!” Long Lôi lắc tay hăn làm nũng nói.

Không còn cách nào khác. Long Khi đồng ý mua Kiều Hồ cho Long Lôi. Long Lôi cao hứng ôm Kiều Hồ ra khỏi lồng, ôm vào ngực vuốt ve. Huyện thú đã bị thuần thú sư thuần hóa nên nhu thuận như một con mèo nhỏ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn giá, 40 vạn kim tệ, nhưng chỉ là một con Linh thú cấp 3 thôi mà? Giá này thật đúng là làm cho người ta lú lờn nha!

“Ồ, Đây không phải là thiếu gia, tiểu thư Long gia sao? Chắc là đang chuẩn bị cho buổi chiêu sinh của Học viện Đế quốc. Nhưng sao lại mua Kiều Hồ?” Một nữ tử trẻ tuổi bước xuống lầu, nhìn thấy Long Khi và Long Lôi đang trả tiền, nhu nhu cổ họng nói: “Có phải Long gia các người không có tiền cho các người mua huyện thú không?”

“Chuyện của bọn ta liên quan gì tới người? Người ăn no không có chuyện gì làm, xen vào chuyện Long gia làm gì?” Long Lô liếc nàng ta một cái, chằm chọc nói.

“Hừ. Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở các người, nếu các người vẫn còn giao hảo với Mạc gia, nói không chừng 6 đại gia tộc ở đế đô không còn Long gia nữa” Nàng ta nhún vai, có chút tiếc hận nói: “Ai quy định không thể giao đấu trong thành vậy chứ? Haizz, vậy ta tới học viện chờ các người”

Nói xong nàng ta liền rời đi với những người đi cùng.

Long Lô nhìn nữ tử rời đi, tức giận: “Phi, có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ là một huyễn sư thôi sao?”

“Tiểu Lô, vừa rồi muội rất xúc động” Long Khi có chút bất đắc dĩ nhìn muội muội.

“Hừ, muội chính là không thích bộ dáng dương dương tự đắc của Phong Tuyết kia! Có gì đặc biệt chứ? Phong gia bọn họ chính là một lũ đáng ghét!” Long Lô khinh thường nói.

Phong Tuyết? Phong gia?

Long Khi xoay người tính tiếp tục trả tiền, Độc Cô Thiên Diệp đi tới nói: “Long tiểu thư, người mua Kiều Hồ, không bằng mua Xích Diễm hồ đi”.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Kết Bạn Với Người Của Long Gia

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến huynh muội Long Khi và nhân viên trong cửa hàng nhìn qua. Huynh muội Long Khi nhìn thấy một tiểu tử không quen, trên mặt xuất hiện nghi hoặc. Độc Cô Thiên Diệp cười cười, chỉ chỉ một cái lồng sắt nằm ở góc sáng sủa, bên trong lồng sắt một con hỏa Hồ màu đỏ đậm thoạt nhìn có vẻ mệt mỏi.

Long Lôi nhìn thoáng qua, liền nói: “ Con Hồ ly đó thoạt nhìn ốm yếu , màu lông cũng không sáng bóng. Không đẹp bằng Kiều Hồ .”

"Ha ha, Xích Diễm Hồ hoạt bát hiệu động, nó bị nhốt lại, tự nhiên nhìn có vẻ không có tinh thần. Lúc nó có tinh thần, đẹp hơn Kiều Hồ nhiều! Hơn nữa, nó là huyền thú chiến đấu, vừa vặn phù hợp với mục đích của các người hôm nay ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người là ai? Sao người biết chúng ta?" Long Khi cảnh giác nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Ta chỉ là tới mua ít đồ, vừa vặn nghe thấy các người nói chuyện thôi." Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười giải thích, nói với Long Lôi, "Chờ người khế ước với nó xong, tự nhiên nó sẽ khôi phục . Nếu người không tin có thể hỏi bồi bàn."

" Đúng vậy. Chẳng qua rất nhiều khách nhân thấy nó không tinh thần, đều không tin. Thời gian nó bị nhốt trong lồng càng dài, bề ngoài càng

xấu." Nhân viên cửa hàng đứng lúc nói.

"Linh thú chiến đấu cấp 5, 70 vạn kim tệ, các người mua nó lời hơn mua Kiều Hồ nhiều." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Long Lô nhìn Long Khi, hình như lo lắng, nàng nhìn Kiều Hồ trong lòng, lại nhìn Xích Diễm Hồ trong lồng sắt, do dự mãi, cuối cùng chọn Xích Diễm Hồ.

"Ta có thể ở đây, cứ tính vào nó." Độc Cô Thiên Diệp lấy ra cái thẻ lần trước Cù Khiếu Thiên tặng cho nàng, đưa cho nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy thẻ ra, liếc mắt một cái lập tức nhận ra đây là thẻ cao cấp dành cho khách quý. Hắn dùng hai tay nhận lấy, thần sắc cung kính nói: "Khách dùng thẻ này cần đến phía trong để tính tiền, Long thiếu gia, xin đi theo ta."

Long Khi nói một chút với Long Lô, đi cùng nhân viên cửa hàng vào trong tính tiền. Độc Cô Thiên Diệp ở bên ngoài nói chuyện phiếm với Long Lô.

"Con này thật sự đẹp hơn Kiều Hồ sao?" Long Lô còn có chút không tin.

"Tin tưởng ta đi, lát nữa người nhất định sẽ thích nó ." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Chỉ lát sau Long Khi đã tính tiền xong rồi trở ra, ánh mắt hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp lúc này có chút quái dị. Toàn bộ thủ đô đế quốc Mạc Đồng Tư đều biết, thẻ khách quý của Tiền Các rất ít, có thể được chiết khấu chín mươi lăm phần trăm, chín mươi phần trăm, tám mươi lăm phần trăm. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy thẻ khách quý ra hắn đã rất kinh ngạc , không nghĩ tới lại là thẻ khách quý cao cấp!

Ba người tới phòng do Tiền Các cung cấp chuyên môn dùng để thực hiện kế ước , Long Lôi ở dưới sự cổ vũ của Long Khi, đặt Xích Diễm Hồ trên bãi đá, sau đó cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi ở mi tâm của nó. Máu tươi chậm rãi nhập vào trong, ký hiệu kế ước buông xuống, vây quanh một người một hồ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Long Khi bên cạnh, thần sắc của hắn rất khẩn trương nhìn kế ước trận.

Lát sau, ký hiệu chậm rãi thu nhỏ lại, khắc trên mi tâm của Long Lôi và Xích Diễm Hồ, sau đó biến mất. Long Lôi mở mắt, nhìn thấy con hồ ly trước mặt, vui vẻ hô to: "Ca ca, thật sự rất đẹp nha!"

Sau khi kế ước Xích Diễm Hồ khôi phục tinh thần trước kia, màu lông trên người nó trở nên sáng bóng, màu đỏ đẹp như bảo thạch. Long Khi thấy bộ dáng cao hứng của Long Lôi, cũng cười , nói: "Còn không nói cảm ơn, ách, người tên gì vậy?"

"Ha ha, ta tên Bách Lý Tà."

"Bách Lý? Ta chưa từng nghe qua dòng họ này. Người không phải người của đế đô sao? ! Người mới đến Bồ thành hả?" Tính tình của Long Lôi đơn thuần, nghĩ cái gì thì nói cái đó.

"Ta trưởng thành ở một tiểu thành thị. Mới đến Bồ thành hôm qua, tính tham gia chiêu sinh của Học viện Đế Quốc." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thật sao? Ta cũng tham gia chiêu sinh của Học viện. Khi ca ca đã là học sinh của Học viện Đế Quốc. Ta còn lo lắng ta phải đi một mình! Đến lúc đó chúng ta cùng đi được không?" Long Lôi nói.

Sau đó, huynh muội Long Khi đưa Độc Cô Thiên Diệp dạo trong Bồ thành. Có người địa phương làm hướng dẫn viên du lịch, Độc Cô Thiên Diệp rất nhanh quen thuộc bố trí ở Bồ thành.

Ba người đi dạo đến một chỗ, thấy sắp tối giữa trưa, nhanh chóng đi vào một túp lều ăn cơm.

"Người hôm nay các người gặp là Phong gia tiểu thư hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hừ, chính là con khổng tước Phong Tuyết đó!" Long Lô quệt miệng nói.

"Người không thích nàng sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta nhìn nàng không thuận mắt!" Long Lô nói.

"Vì sao?"

"Long gia chúng ta và Phong gia của nàng quan hệ không tốt. Con khổng tước đó là đại tiểu thư dòng chính của Phong gia, ý vào thiên phú của mình tốt, cả ngày khoe khoang ở trong học viện, còn luôn khi dễ người của gia tộc khác!" Long Lô nói.

"Người không ở học viện, sao người mà biết được chứ?" Độc Cô Thiên Diệp tò mò.

"Long Tường ca ca nói cho ta. Người hẳn là không biết Long Tường ca ca của ta, huynh ấy là thiên tài Học viện Đế Quốc!"

"Ha ha." Độc Cô Thiên Diệp cười cười.

Đương nhiên nàng biết Long Tường rồi, mọi người còn ăn thịt nướng cùng nhau, giết huyễn thú cùng nhau nữa mà.

"Nàng nói không nên có quan hệ với người của Mạc gia là sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

" Mọi người của Bồ thành đều biết quan hệ của Phong gia và Mạc gia không tốt, Phong gia chèn ép Mạc gia khắp nơi, Long gia chúng ta vừa vặn có quan hệ tốt với Mạc gia, cho nên có khi Phong gia cũng nhắm vào chúng ta." Long Khi trả lời đơn giản, lướt qua vấn đề này.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, bắt đầu ăn cái gọi là mỹ thực trước mặt.

"Đúng rồi, Bách Lý ca ca, người tính học hệ nào?" Long Lô hỏi.

"Hả ?" Độc Cô Thiên Diệp không hiểu.

"Chính là người tính học cái gì đó! Chẳng lẽ đến cái này người cũng không biết sao ?" Long Lô đồng tình gật đầu với Độc Cô Thiên Diệp. " Chính là người muốn học cái gì chủ yếu đó. Học viện có hệ huyền sư, hệ kiếm sĩ, hệ luyện đan, hệ luyện khí, hệ thuần thú, hệ kinh tế, hệ thanh nhạc và một ít hệ khác. 90% học sinh của Học viện là huyền sư và kiếm sĩ, các hệ khác đều có rất ít người. Lúc báo danh nếu khác hệ thì khảo hạch cũng khác, đến lúc đó nội dung học tập trọng điểm cũng khác luôn." Long Khi giải thích cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Các người không nói ta thật sự không biết. Ta hệ báo huyền sư." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Mục đích nàng vào Học viện là học tập tri thức về huyền lực. Còn các hệ khác, nếu như có thời gian cũng có thể học.

"Ta tính báo hệ luyện đan, nếu có thể chung một ban với Mạc Phong ca ca thì tốt rồi. Nghe nói hần cũng muốn báo hệ luyện đan." Long Lô nói.

Xem ra cuộc sống của Mạc Phong ở Mạc gia cũng không tệ lắm.

"Quan hệ của người và Mạc Phong ca ca của người tốt lắm sao ?" Độc Cô Thiên Diệp trêu ghẹo hỏi.

" Trước kia Mạc Phong ca ca ở Kỳ Phong thành, thời gian trước mới trở về . Hần lớn hơn ta hai tháng, thế nhưng đã là luyện đan sư cấp 3 . Ta

mới cấp 1 mà thôi." Long Lôi có chút ngượng ngùng.

"Chỉ cần người cố gắng, người cũng sẽ làm được." Độc Cô Thiên Diệp cổ vũ nàng. luyện đan sư cấp ba 14 tuổi, thiên phú xác thực không tệ. Nếu như để người khác biết Mạc Phong chỉ tốn thời gian một năm, tình cảnh phỏng chừng không phải như thế.

Ba người ăn cơm xong lại đi dạo thêm một hồi. Sau khi Long Khi và Long Lôi đưa Độc Cô Thiên Diệp về khách sạn. Nhớ kỹ vị trí của khách sạn, Long Lôi và Độc Cô Thiên Diệp hẹn nhau buổi sáng ngày 1 lúc 7 giờ đến khách sạn đón nàng.

Hai ngày tiếp theo, mỗi ngày Độc Cô Thiên Diệp đều đi ra ngoài dạo, lèm quen hoàn cảnh ở Bồ thành. Có một lần, nàng đi qua phủ đệ của Mạc gia, nhìn trên đại môn có hai chữ Mạc phủ. Đây là nơi mẫu thân từng sống ? ! Độc Cô Thiên Diệp trong lòng kích động một trận, chỉ là nàng không đi vào, mà là xoay người đi khỏi.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Lúc Báo Danh Gặp Chó Chặn Đường

Tại tửu lâu xa hoa nhất Bồ thành, trong một nhã gian dựa vào cửa sổ. Trang hoàng xa xỉ hoa lệ hình như không thể lấp đầy được cõi lòng tịch mịch của người nào đó, thế nên tiếng thở dài không ngừng truyền ra ngoài.

"Ai!" Đan Kinh Thiên một thân đỏ thắm tựa vào trên thành cửa sổ, hung hăng thở dài.

"Ta nói, hôm nay người thở dài không dưới 10 cái. Người kêu chúng ta đến đây là để nghe người thở dài hả?" Long Tường đi đến cạnh cửa sổ, vỗ vào lưng của Đan Kinh Thiên.

Đan Kinh Thiên xoay người, ai oán nhìn bóng dáng màu lam ở đối diện, nói: "Tử Khanh, huynh đệ của ta không phải là người nhà của người sao? Tại sao Mạc Phong và thúc thúc của người đều đến đây rồi, chỉ có huynh đệ của ta là chưa đến vậy? Ngày mai là ngày 1 rồi, có phải 'hắn' đến trễ chiều sinh năm nay hay không?"

Mạc Tử Khanh uống một ngụm trà, nói: "Ta lần thứ mười hai nói cho người biết, ngũ thúc của ta trở về nói là Thiên Diệp xuất phát sớm hơn họ một tháng. Có khả năng là nàng ở trên đường có việc nên tới chậm. Sao người không đi Công hội Lính Đánh Thuê mà hỏi?"

"Ta đi rồi, không có tin tức gì cả. Chẳng lẽ 'hắn' không muốn tìm chúng ta, ta còn chờ 'hắn' mời chúng ta ăn thịt nướng đó! Nếu 'hắn' dám

thất hứa, ta sẽ bắt 'hắn' mời ta ăn thịt nướng mười lần." Đan Kinh Thiên nói, cầm giận ngòi vào vị trí ban đầu.

Hai người khác trong phòng nhất thời không nói gì, vẻ mặt hắc tuyến. Thì ra người không phải nhớ 'hắn' , mà là nhớ thịt nướng do 'hắn' làm

Mạc phủ.

Đại sảnh

Năm nam tử trung niên ngồi đối diện nhau. Ngồi ở chủ vị là gia chủ đương nhiệm của Mạc gia Mạc Trì, ngồi dưới là bốn đệ đệ của hắn lần lượt là Mạc Vân, Mạc Viêm, Mạc Dân, Mạc Kiếm.

"Ngũ đệ, ngày mai là đến chiêu sinh của Học viện rồi, sao Thiên Diệp còn chưa tới ? Có phải đã xảy ra chuyện gì với con bé hay không ?" Mạc Trì hỏi Mạc Kiếm đang thản nhiên uống trà bên dưới.

"Đúng vậy, sao đệ lại để cho con bé ra ngoài một mình? !" Lão tam tính tình nôn nóng thầm oán Mạc Kiếm.

"Thiên Diệp thật sự có thể tu luyện hả ? Không nhìn thấy, trong lòng chúng ta không thể tin được." Lão tứ khôn khéo nhất cũng mất bình tĩnh .

"Lúc trước là con bé thắng được tỷ thí trong tứ đại gia tộc, chúng ta mới bảo trụ được vị trí tại Kỳ Phong thành, giúp đế đô giảm bớt nguy cơ. Con bé có thánh thú cao cấp, chắc là không có chuyện gì đâu. Con bé nói sẽ đến Bồ thành nhất định sẽ đến, chẳng qua khi nào thì trở lại Mạc phủ, cái này không biết được." Mạc Kiếm bất đắc dĩ trả lời. Hắn nhớ rõ hình như hắn đã lặp lại câu trả lời này bốn năm lần rồi ? !

"Cái gì là không biết khi nào thì trở lại Mạc phủ? Mạc phủ chúng ta không phải đầm rồng hang hổ gì, sao lại không dám trở về ? !" Lão tam hét lên.

"Nếu con bé đã nhìn nhận lão ngũ, còn theo bọn đệ trở về, cuối cùng con bé cũng sẽ trở về nhà thôi ." Mạc Trì nói, "Đúng rồi, Mạc Phong là do con bé bồi dưỡng sao ? 14 tuổi đã là luyện đan sư cấp 3, thiên phú như vậy, chúng ta phải toàn lực bồi dưỡng. Hắn sẽ ghi danh hệ đan dược đúng không ?"

"Đúng vậy. Lúc Thiên Diệp đi cũng bảo hắn nên học tập. Bằng vào thiên phú của hắn, vào Học viện là chuyện dễ dàng." Mạc Kiếm nói.

" Chúng ta có luyện đan sư của mình, tranh đấu với Phong gia cũng dễ dàng hơn . Từ lúc bọn họ mời một vị luyện đan sư cấp 5 đến, lập tức chèn ép ngành đan dược của chúng ta, hiện tại con đường đan dược của chúng ta đã tiến một bước dài!" Lão tứ quản lý việc buôn bán của gia tộc nói.

"Chúng ta thì luôn bên cạnh nhau, nhưng ko biết giờ này tiểu muội ra sao rồi".

Nhất thời trong đại sảnh lâm vào trầm mặc.

Sáng sớm hôm sau, Long Lô đi đón Độc Cô Thiên Diệp . Xe ngựa của Long gia thoát nhìn có vẻ giản dị, bố trí bên trong rất thoải mái. Vào trong xe ngựa, Độc Cô Thiên Diệp đánh ngáp hỏi: "Không phải hẹn 7 giờ sao, hiện tại vừa mới qua 6 giờ."

"Nghe nói năm nay người báo danh rất nhiều, chúng ta đi sớm một chút, xếp hàng trước, nếu không phải đợi thật lâu ." Long Lô giải thích .

Xe ngựa chạy hơn hai giờ, lúc đến cách Học viện Đế Quốc một con phố đã bị chặn lại. Độc Cô Thiên Diệp mở cửa xe, bị tình huống trước mắt làm kinh hãi. Bây giờ mới qua 8 giờ một chút, con phố phía trước đã xếp đầy người.

"Thấy chưa, ta đã nói rất nhiều người mà." Long Lô vươn đầu nhìn, sau đó nhảy xuống xe ngựa rồi nói với Độc Cô Thiên Diệp "không thể ngồi

xe ngựa đi tiếp, chúng ta phải đi bộ qua."

Độc Cô Thiên Diệp đi về phía trước cùng với Long Lô, Long Lô nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Trước khi vào Học viện Đế Quốc phải đi thí nghiệm huyền lực. Những người này đều là xếp hàng chờ thí nghiệm . Nhưng chúng ta không cần xếp hàng, học viện sắp xếp riêng cho gia tộc và quý tộc hoàng thất một điểm thí nghiệm khác. Tường ca ca và Khi ca ca sẽ đón chúng ta ở nơi đó."

Độc Cô Thiên Diệp sửng sốt một chút, sau đó khôi phục bình thường.

Phải gặp bọn họ sao?

Đi tới phía trước, quả nhiên nhìn thấy hai nơi để thí nghiệm. Một nơi thì đội người sắp xếp đến góc đường rồi quẹo vào trong, một nơi có rất ít người. Độc Cô Thiên Diệp từ xa đã nhìn thấy Long Tường và Long Khi ở chỗ thí nghiệm chờ bọn họ.

"Tường ca ca, Khi ca ca." Long Lô vẫy tay với hai người, bước nhanh qua. Độc Cô Thiên Diệp cũng đi theo.

"Tường ca ca, đây là Bách Lý ca ca mà ta nói với người. Xích Diễm Hồ của ta là hân chọn giúp ta !" Long Lô chạy tới, kéo tay của Long Tường, thanh thúy nói.

Long Tường nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sửng sốt một chút, sau đó cười nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Bách Lý Tà ? Người tới Bồ thành cũng không tới tìm chúng ta, có phải đã quên chúng ta hay không ? !"

"Hả ? Các người quen biết sao ?" Long Lô hỏi.

"Một năm trước gặp qua một lần." Độc Cô Thiên Diệp cười cười.

"Người đến rồi cũng không nói với Đan Kinh Thiên một tiếng, hại chúng ta mỗi ngày nghe hằm lằm bằm nhắc người." Long Tường nói.

"Ta vốn tính vào học viện rồi mới tìm các người . Không nghĩ tới lại gặp người vào lúc này." Độc Cô Thiên Diệp nói. Thừa lúc Long Lôi nói chuyện với Long Khi, nàng kéo Long Tường sang một bên: " Hiện tại tên của ta là Bách Lý Tà, các người không được để lộ ra!"

Long Tường nhìn nhìn chung quanh, nói: "Hai cân thịt nướng!"

"Thành giao." Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng đáp ứng, sáng khoái khiến Long Tường hối hận mình đề xuất điều kiện quá ít.

Phụ trách báo danh là một lão nhân, ánh mắt híp, bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Đợi khoảng 20 phút, mọi người đăng trước đều làm thí nghiệm xong, lúc Độc Cô Thiên Diệp đang định tiến lên, lại bị một đám gia đình đẩy ra, cũng may được Long Tường đứng bên cạnh đỡ, mới không ngã sấp xuống.

"Tránh ra tránh ra!" Một vị quản gia đi từ phía sau tới, đuổi người đứng hai bên ra, sau đó xoay người nói với nữ tử phía sau: "Tiểu thư, đã xử lý toàn bộ người cản đường , người có thể tới báo danh rồi."

Một nữ tử mười lăm sáu tuổi đi đến, mặc một trang phục cưỡi ngựa màu đỏ, cao ngạo đi tới. Đi tới trước bàn báo danh , cầm lấy bảng biểu* nhìn, ném cho quản gia, nói: "Điền ."

*bảng biểu: ở đây chắc là lý lịch.

Người bị đẩy ra nghĩ đi lên lý luận, sau khi thấy rõ là ai đều lui trở về. Thế lực lớn như Phong gia, bọn hằm chọc không nổi.

Vì Long Lôi muốn ghi danh vào hệ đàn dược, thí nghiệm khác với Độc Cô Thiên Diệp. Lúc quay lại vừa vặn nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bị đẩy ra. Nàng tức giận chạy tới, nhìn thấy Phong Sương, châm chọc nói: "Con khổng tước nhỏ kia*, sao người lại chen ngang vậy! Thử tự trước sau người không hiểu hả !"

(*ở chương 2 bạn Long Lôi kêu bạn Phong Tuyết là khổng tước + bạn Phong Sương là em của bạn Phong Tuyết = bạn Long Lôi kêu bạn Phong Sương là khổng tước nhỏ)

" Phong Sương ta báo danh chẳng lẽ cần xếp hàng ? Mọi người phía sau không nói chuyện, người ồn ào cái gì." Phong Sương ngẩng đầu, vẻ mặt cao ngạo. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Người này đến từ cái vùng nông thôn nào vậy? Sao lại báo danh ở chỗ này?"

"Người do Long gia ta mang đến , chẳng lẽ cần người phê chuẩn sao ?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Mới Vào Trường Học

"Âm ỹ cái gì, còn âm ỹ đều lẫn đi cho ta!" Cơn tức của lão nhân phụ trách báo danh rất lớn, trừng mắt nhìn mấy người Độc Cô Thiên Diệp.

Hình như lão nhân rất có uy tín trong học viện, hăn vừa la lên, không ai dám nói tiếp nữa.

"Tiểu thư, điền xong rồi." quản gia tiến lên phía trước, giao giấy báo danh cho Phong Sương.

"Lão nhân, cho người." Phong Sương đặt giấy lên bàn. Lão nhân liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "14 tuổi, huyền sư cấp 2. Xuất tinh nguyệt của người ra."

Phong Sương khinh miệt liếc mắt về phía mọi người một cái, khởi động huyền lực, dưới chân sáng lên một cái, 2 ngôi sao.

"Quả nhiên là thiên tài nhị tiểu thư của Phong gia, mới 15 tuổi đã là huyền sư cấp 2!" người đứng bên cạnh kinh hô.

"Đúng vậy đó, hai vị tiểu thư của Phong gia có thiên phú rất cao, Phong đại tiểu thư năm nay 17 tuổi, đã là huyền sư cấp 8."

"Ai, người đại gia tộc không giống người bình thường." *

* Chú thích của editor : không bình thường= bất thường = người điên

^^

Phong Sương rất vừa lòng về làn sóng do mình tạo nên, cảm nâng thật cao, hưởng thụ sự sùng bái của những người khác.

Lão nhân thần nhiên liếc mắt một cái, nói: "Được rồi, người vào đi." Nói xong, dựa vào lưng ghế nheo mắt lại.

Phong Sương cầm giấy báo danh, đặc ý liếc mắt một cái nhìn Long Lôì , thấy Long Lôì tức giận giơ chân lên, cười lớn xoay người đi vào cổng lớn của học viện

"Đặc ý gì chứ!" Long Lôì tức giận nói, xoay người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp giống như không có việc gì cầm giấy báo danh bắt đầu đi, chà chà chân, nói, "Bách Lý ca ca, sao bộ dáng của người giống như một chút việc cũng không có vậy ?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn giấy báo danh, cân nhắc nên đi như thế nào, nghe thấy lời nói của Long Lôì, đầu cũng không thèm ngẩng lên, nói: "Chớ cản người một cái, người cũng muốn cản lại nó sao?"

Lão nhân nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, ánh mắt lóe sáng. Ha ha, một đứa nhỏ thú vị.

Độc Cô Thiên Diệp cầm đầu bút ngẫm ngợi, ở chỗ tên viết lên là Bách Lý Tà, tuổi là 16 tuổi, ở cấp bậc huyện lực viết là huyện sư cấp 9. Sau đó đưa giấy báo danh cho lão nhân.

Lão nhân tiếp nhận Độc Cô Thiên Diệp giấy báo danh, chậm rãi đọc: "Bách Lý Tà, 16 tuổi, Kỳ Phong thành, huyện sư cấp 9, cái gì? huyện sư cấp 9 ?"

Lão nhân giống như bị điện giật tinh thần lập tức trở nên phấn chấn. Hắn đứng lên, đánh giá Độc Cô Thiên Diệp từ cao xuống thấp, rất giống sói nhìn thấy đồ ăn, hưng phấn nói: "Người xuất tinh nguyệt của người ra cho ta xem?"

Độc Cô Thiên Diệp bị lão nhân nhìn sợ đến nổi da gà , có điều vẫn thuận theo xuất tinh nguyệt ra. Tinh nguyệt vừa ra, nhất thời khiến mọi người kinh ngạc.

"Oa, thật là huyền sư cấp 9!"

"Trời ạ, hắn thật 16 tuổi sao?"

"Vậy không phải hắn vượt đạt đệ nhất thiên tài của đại lục rồi sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hiện trường báo danh sôi trào lên, có cảm giác không nói được gì. Nàng nghĩ tới mình đạt huyền lực ở cấp bậc huyền sư đã đủ diệu thấp , không nghĩ tới vẫn tạo ra một mảnh xôn xao.

"Ha ha, tốt, tốt!" Lão nhân cười to, "Lão nhân năm nay gặp được một hạt giống tốt rồi!"

"Này, xin hỏi, ta đạt chưa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ha ha, đạt! Đạt! Người không cần tham gia khảo hạch phía dưới. Ừ, người vào học lớp thứ nhất hạng ưu đi." Lão nhân hưng phấn nói, "Đây là chìa khóa ký túc xá của người, người cứ trực tiếp đi. Ngày mai tới tham gia lễ khai giảng là được."

Lão nhân giao hai cái chìa khóa vào tay Độc Cô Thiên Diệp, nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp không chớp mắt. Ánh mắt hưng phấn đến hồng lên kia làm cho Độc Cô Thiên Diệp nghĩ mình gặp phải sắc lang có sở thích đặc biệt (biến thái) nào đó.

Long Lôi và Độc Cô Thiên Diệp cùng báo danh , mọi người vào học viện cùng nhau. Dọc theo đường đi, Độc Cô Thiên Diệp nhìn chìa khóa, còn có cảm giác mê man như lọt vào sương mù. Không phải nói thi vào Học viện Đế Quốc rất khó sao? Sao nàng có cảm giác đơn giản giống như uống nước vậy?

"Ta như vậy là tính đạt? Sao không tham gia khảo hạch đã phân lớp rồi ?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc hỏi Long Tường.

Long Tường cũng bị hành vi hung hăng của lão nhân làm kinh ngạc một chút. Hắn nói: " Lão nhân phụ trách báo danh là phó viện trưởng của học viện chúng ta, hắn có quyền cho người không tham gia khảo hạch đã phân lớp. Chỉ là tình huống này rất ít."

Vì Long Lôi tham gia khảo hạch của Luyện Đan Sư, nên mọi người quyết định để Long Khi đưa Long Lôi đi khảo hạch, Long Tường đưa Độc Cô Thiên Diệp đi ký túc xá.

" Khu 10 viện số 1 phòng số 1, " Long Tường cầm lấy chìa khóa, nhớ kỹ số phòng ghi trên đó, nói, "Cách ký túc xá của chúng ta không xa. Đi, ta đưa người đi."

Toàn bộ học viện gần như nằm ở phía tây đế đô, hướng đông là khu dạy học, hướng bắc là khu ký túc xá, hướng nam là khu trao đổi (trao đổi ở đây đại loại là đấu võ hữu nghị), trong đó, dấu hiệu nổi bật nhất chính là đài giao đấu. Ở đế đô không cho phép giao đấu riêng nhưng trên đài giao đấu thì có thể. Hướng tây ít được khai phá, bên ngoài là sơn mạch Yến Sơn.

Đi hơn nửa giờ, Độc Cô Thiên Diệp rốt cục đi tới ký túc xá. Trước khu 10 của ký túc xá đều là kết cấu tiểu viện, mỗi cái viện có 5 phòng, chủ yếu cho người có tiền có quyền và những người có thiên phú cao ở . Sau khu 10 đều là kết cấu nhà lầu, mỗi lầu có hơn mười người ở.

"Ông trời của ta, học viện thật sự quá lớn, đi lâu như vậy! Ta nghĩ sau này thời gian của ta đều dùng trong việc đi đường ." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán.

"Ha ha, chúng ta vừa mới đi từ phía nam đến phía bắc học viện, gần như đi qua toàn bộ trường học, cho nên khá xa. Về sau đi học không xa như vậy ." Long Tường cười nói, "Ta và bọn Tử Khanh ở khu 8, cách ngươi có vẻ gần ."

Tìm được khu 10 viện số 1, Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa vào. Đây là viện chung, năm căn nhà 2 tầng, ở giữa có một khoảng sân lớn, bên cạnh có một ngọn núi, một vài ngọn thủy trúc, còn có một mái đình.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng số 1, là căn phòng thứ hai bên trái. Phòng đầu tiên là phòng bếp. Nàng dùng chìa khóa mở cửa đi vào, lầu một là đại sảnh, lầu hai là phòng ngủ, bên cạnh có cầu thang đi lên. Độc Cô Thiên Diệp dạo một vòng, vật dụng mới hoàn toàn , cũng rất đầy đủ .

"Tất cả các phòng đều bố trí giống nhau sao?" Nàng hỏi Long Tường.

"Ừ. Có điều Nếu mình không thích cũng có thể tự bố trí lại." Long Tường nói.

"Không hổ là Học viện Đế Quốc, cấp bậc này bằng với khách sạn năm sao rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói thầm. Nàng và Long Tường vệ sinh phòng ở xong, hai người đều mệt ngã lên trên bàn.

Nghỉ ngơi chốc lát, Long Tường đứng dậy nói: "Ta về trước nói với bọn Tử Khanh và Kinh Thiên tin tức của ngươi, lát nữa lại đến. Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Được."

Độc Cô Thiên Diệp đưa Long Tường đi, trở về đang định đóng cửa, đột nhiên cửa bị một cánh tay mập mạp chặn lại. Độc Cô Thiên Diệp mở cửa ra, nhìn thấy một cái đầu mập mạp đầy mồ hôi.

Mập mạp dùng ống tay áo lau mồ hôi trên đầu, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, kinh ngạc nói: "Hả? Ta không phải người đầu tiên đến sao ? ! Người chính là người không có khảo hạch, trực tiếp phân lớp Bách Lý Tà. Ta là Tôn Khuê ở phòng số 2."

Độc Cô Thiên Diệp để cho hắn đi vào, hắn vừa đi vừa dùng dùng tay áo làm quạt, nói: "Ta còn tưởng rằng mình là người tới sớm nhất, kết quả khảo hạch ra mới nghe được bên ngoài đồn đại có một người không khảo hạch trực tiếp phân lớp . Nghe nói kia lão nhân phụ trách báo danh tính tình rất quái lạ, người được hãn tán thành có thể đếm trên đầu ngón tay. Sao người được hãn tán thành vậy ?"

"Đây là phòng số 2, người dọn dẹp đồ của người đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, trở về phòng của mình. Mập mạp lại yêu nói chuyện, thật là một tổ hợp tốt!

"Ôi chao, lát ta qua tìm người tán gẫu !" Tôn Khuê hô về phía bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Gặp Lại Cố Nhân

Độc Cô Thiên Diệp trở lại phòng của mình nghỉ ngơi một lát. Trước giờ cơm trưa, Đan Kinh Thiên và mấy người Mạc Tử Khanh tới thăm nàng. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Đan Kinh Thiên đi đến, hung hăng vỗ lên bờ vai của ‘hắn’ hai cái, ai oán nói: "Huynh đệ, người thật quá vô tình! Đến Bồ Thành rồi cũng không tới tìm ta, định không nhận người đại ca này sao?"

"Hắc hắc, ta đâu có dám!" Độc Cô Thiên Diệp cười làm lạnh, "Ta tính đến Học viện rồi mới tìm các người."

"Hừ hừ, dù sao người cũng là không nhớ ta. Vì an ủi tấm lòng của ta luôn nhớ người, người phải mời ta ăn 10 cân thịt nướng." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn muốn nói gì đó, Đan Kinh Thiên nhanh chóng nói: "Không thương lượng!"

"Mặt khác chúng ta mỗi người 2 cân, cộng lại cũng là 10 cân." Dạ Thương Lan cũng vô giúp vui. Nàng nghe Long Tường quay về kể chuyện lúc báo danh, nói tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp muốn mời hắn ăn 2 cân thịt nướng, sắc mặt vô cùng vui vẻ. Sau đó còn kể về việc lần trước ở sơn mạch Miễn Miễn ăn cân thịt nướng đó làm cho mấy người bọn họ nhớ mãi không quên, bắt Độc Cô Thiên Diệp phải mời hắn ăn 2 cân thịt nướng, xác thực nên cao hứng.

"Đồng ý." Hạ Nham mặt than cũng nói.

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ nhìn về phía Mạc Tử Khanh, muốn nói chuyện, lại bị chặn miệng.

"Tuy rằng ta là biểu ca của người, nhưng đôi khi ta cũng đi theo đa số." Nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Tử Khanh tươi cười vô cùng sáng lạn.

Độc Cô Thiên Diệp muốn nói gì đó, mọi người trăm miệng một lời nói: "Kháng nghị không hiệu quả."

Nàng nhìn mọi người, có cảm giác dở khóc dở cười, nói: "Kỳ thật ta nghĩ nói là, thịt nướng không thành vấn đề, nhưng mà ta đói bụng, chúng ta có thể đi ăn cơm hay không?"

Có được câu trả lời của Độc Cô Thiên Diệp, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tuy Đan Kinh Thiên cũng dùng tư nhiên để nướng thịt, nhưng lại không giống hương vị năm ngoái của Độc Cô Thiên Diệp. Điều này khiến cho họ có chút khát vọng với thịt nướng do Độc Cô Thiên Diệp làm.

Mạc Tử Khanh đi qua, lấy tay của Đan Kinh Thiên đang đặt trên vai Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta đến gọi người đi ăn cơm . Chỉ còn chờ Long Tường một chút, hẳn đi gọi Long Khi và Long Lôi ."

Vài phút sau, ba người Long Tường đã tới. Long Lôi nhìn thấy người đứng đầy cả phòng, nói: "Bách Lý ca ca, thì ra người biết bọn Tử Khanh ca ca! Ta còn định giới thiệu cho người thập đại thiên tài của Học viện Đế Quốc nữa!"

Các nàng đi phía trước, Độc Cô Thiên Diệp đã nói với Đan Kinh Thiên về sau gọi hẳn là Bách Lý Tà, hướng hồ bọn họ cũng nghe Long Tường kể chuyện buổi sáng, nghe thấy Long Lôi kêu nàng Bách Lý ca ca, mọi người đều không có biểu hiện gì khác thường.

"Ha ha, chúng ta đi ăn cơm đi, ta thật sự đói bụng lắm rồi!" Độc Cô Thiên Diệp nói. Ta còn chưa ăn điểm tâm đâu, thật sự rất đói.

Một hàng tám người tới nhà ăn của Học viện, lúc ở cửa vừa vận đùng phải tỷ muội Phong gia cùng mấy người khác đến ăn cơm. Hai người tỷ muội Phong gia trước sau như một nâng cằm nhìn người, mắt lạnh thoáng nhìn mấy người Độc Cô Thiên Diệp, cao ngạo đi vào một gian phòng.

Chờ người của Phong gia tiến vào phòng hết, mấy người Mạc Tử Khanh kỳ quái nhìn Long Lô. Trước kia mỗi lần gặp tỷ muội Phong gia, nàng đều tức giận giơ chân, sao hôm nay lại im lặng như vậy ?

"Sao mọi người lại nhìn ta ?" Long Lô khó hiểu hỏi.

"Người hôm nay không kêu các nàng là khổng tước, không tranh cãi với các nàng. Thật không bình thường!" Dạ Thương Lan nói.

"Bách Lý ca ca nói, chó cắn người một cái, chẳng lẽ người cũng muốn cắn lại nó một cái sao?" Long Lô nói: " Ta cũng không phải chó, sao lại chấp nhặt với các nàng chứ !"

" Đúng vậy đó Tiểu Lô." Dạ Thương Lan khích lệ nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Lô ngẩn cao, đặc ý nói:" Tất nhiên rồi!" Biểu tình vô cùng đáng yêu chọc mọi người cười haha.

Vào phòng, tám người vừa vận đủ một bàn. Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới lần đầu tiên ăn cơm ở học viện lại náo nhiệt như vậy . Càng không nghĩ tới mọi người , chính là cùng trải qua một đêm mà thôi, một năm qua đi, bọn họ hoàn toàn không có cảm giác xa lạ với mình. Chẳng lẽ đây gọi là hợp khẩu vị sao?

Có lẽ vì Độc Cô Thiên Diệp vào học viện cùng Long Lô,có lẽ vì lâu lắm mới gặp lại, bữa cơm này mọi người ăn đặc biệt vui vẻ, cũng ăn đặc

biệt lâu,mãi cho đến hai giờ chiều mới ăn xong.

Trên đường trở về, Mạc Tử Khanh và Độc Cô Thiên Diệp đi ở sau cùng.

" Mạc Phong cũng vào học viện. Hẳn báo hệ đan dược, hiện tại ở ký túc xá của hệ đan dược." Mạc Tử Khanh nói," Lát nữa ta mang hắc lại đây."

" Ha ha,được. Cũng hơn hai tháng không gặp, có chút nhớ hắc."Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng thuận tay ngắt xuống lá cây ven đường, vôn vê trong tay thưởng thức.

" Mạc Phong đến có thể nói giải quyết vấn đề khẩn cấp của chúng ta. Người vì gia tộc bồi dưỡng ra một Luyện Đan Sư, công lao to lớn. Ngũ thúc thúc cũng đã trở lại, khi nào thì người trở về? Vài vị thúc thúc đều trông ngóng người."

" Ta để cho Mạc Phong học tập luyện đan chỉ vì hắc yêu thích, hơn nữa có thiên phú, không nghĩ làm cái gì vì gia tộc. Ta nghĩ ở trong học viện học tập thật tốt một ít tri thức, không để cho người khác biết ta là người của Mạc gia. Người chuyển lời của ta cho bọn hắc, nói ta tạm thời không quay về." Độc Cô Thiên Diệp nói.

" Ôi chao,hai người các người ở phía sau tán gẫu cái gì, đi nhanh lên." Đan Kinh Thiên đi phía trước hô to, dẫn tới người qua đường ghé mắt. Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Tử Khanh đành phải chấm dứt đối thoại, đuổi theo họ.

Lúc đến ký túc xá, mọi người đều tự trở về. Lúc Độc Cô Thiên Diệp trở lại ký túc xá, trong viện tới thêm hai người nữa, tính cả nàng và Tôn Khuê,hiện tại chỉ còn một người chưa tới. Đến lúc chạng vạng, người bạn cùng phòng cuối cùng mới tới. Khiến người ta kinh ngạc là nàng cư nhiên là một nữ sinh,hơn nữa là một mỹ nữ. Mặt trái xoan, mắt hoa đào, miệng

nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, trang phục màu xanh, tóc dài ngang thắt lưng, tùy ý xõa tung phía sau.

" Chỉ còn một phòng ở." Nàng kia nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, giải thích," Dù sao phòng ở đều tách riêng,chẳng lẽ nửa đêm các người sẽ rình coi ta sao?"

" Hắc hắc, làm sao có thể !" Tôn Khuê sờ sờ ót,nói: " Người tới trễ như vậy, chúng ta giúp người quét tước nhé ?"

" Đúng,đúng, chúng ta giúp người quét tước, bằng không người một người sẽ dọn tới khuya mất." Hai người khác cũng ân cần nói.

Nhiều người lực lượng lớn, năm người cùng nhau quét dọn, rất nhanh đã quét tước xong hai tầng lầu. Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, Tôn Khuê nói: "Chúng ta về sau chính là bạn cùng viện. Mọi người giới thiệu về mình cho nên người khác biết một chút đi.Ta là Tôn Khuê ở phòng số 2, 16 tuổi, huyện sư cấp 8, đến từ Vân thành."

" Ta là Cao Lương, phòng số 3, 15 tuổi huyện sư cấp 6 đến từ Đồng thành ." Người bên cạnh Tôn Khuê nói.

Quả thực giống cao lương(tên một giống lúa), vừa cao vừa gầy, Độc Cô Thiên nhìn người nọ,ngẫm thầm trong lòng.

" Ta là Lôi Tiểu Hổ,phòng số 4,15 tuổi, kiếm sư cấp 5. Ta là người của Sư thành." Lôi Tiểu Hổ cười ngậy ngốc,lộ ra hai cái răng năng tiểu hổ.

" Ta là Tang Vũ, 16 tuổi, kiếm sư cấp 7,người Diệp thành." Nữ sinh kia sang sảng cười.

Mọi người nói xong đều nhìn Độc Cô Thiên Diệp

" Ta là Bách Lý Tà, phòng số 1, 16 tuổi, huyền sư cấp 9. Từ nhỏ sống ở Kỳ Phong thành." Độc Cô Thiên Diệp nói.

" Người chính là Bách Lý Tà sao? Hôm nay mọi người đều nói về người đó, không nghĩ tới người và ta ở cùng một viện." Cao Lương có chút kinh ngạc nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười, không có đáp lời.

" Oa tắc, 16 tuổi, huyền sư cấp 9, vượt qua đệ nhất thiên tài của Đại lục rồi!" Tôn Khuê khoa trương nói, " Ta cứ nhiên ở cùng một chỗ với vị thiên tài như vậy, chuyện này thật thần kỳ! Ta tin tưởng tương lai ba năm, không, nhiều nhất hai năm, người nhất định có thể tiến vào hàng ngũ thập đại thiên tài của học viện ".

" Ta luôn nghe nói đệ nhất thiên tài Đại lục, hẳn là ai vậy ? Học viện 10 đại thiên tài có những ai ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Thiên Tài Tập Kết

"Người không biết đệ nhất thiên tài của đại lục sao ?" Mọi người kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, Tôn Khuê lại kêu lên.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Độc Cô Thiên Diệp có chút xấu hổ. Nàng có thể nói do mình vội vàng tu luyện vội vàng luyện đan, chưa từng quan tâm đến việc này không ?

" Đó là thần điện thánh tử Vân Cẩm, năm 14 tuổi hãn đạt đại huyền sư cấp 1, hiện tại đã qua 6 năm, không biết hãn đến cấp bậc gì rồi." về mặt Tôn Khuê sùng bái nói, "Về phần thập đại thiên tài Học viện hôm nay ta mới nghe được , trong đó có nhị hoàng tử Cách Lý Tư điện hạ, 23 tuổi là huyền vương cấp 3; Thiên tài của Phong gia, Phong Biên , 22 tuổi, huyền vương cấp 1; thiếu chủ công hội lính đánh thuê Đan Kinh Thiên, 20 tuổi, đại huyền sư cấp 9; Mạc gia Mạc Tử Khanh, 21 tuổi, đại huyền sư cấp 9; Hạ gia Hạ Nham, 21 tuổi, đại kiếm sư cấp 8; Cổ gia Cổ Nhân, 20 tuổi, đại huyền sư cấp 8; Dạ gia Dạ Thương Lan, 19 tuổi, đại huyền sư cấp 7; Long gia Long Trường, 20 tuổi, đại huyền sư cấp 7; tứ hoàng tử A Thụy Tư, 19 tuổi, đại huyền sư cấp 4; Phong gia Phong Tuyết, 17 tuổi, đại huyền sư cấp 1."

" Wow, bọn họ thật lợi hại !" Lôi Tiểu Hồ hai tay ôm ngực, về mặt sùng bái.

"Người còn nghe được cái gì nữa ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Tôn Khuê.

"Hắc hắc, còn có hôm nay nơi nơi đều truyền chuyện của người." về mặt Tôn Khuê lấy lòng cười. Chỉ là Độc Cô Thiên Diệp nhìn thế nào cũng thấy giống như cười gian.

"Trừ bỏ chuyện này thì sao ? Hết rồi hả ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Làm sao có thể? Ngoại hiệu của ta là 'Mật thám', có chuyện gì là ta không nghe được ? ! Ngay cả phó hiệu trưởng cổ quái kia mặc quần lót màu gì ta còn nghe được ! Nói đi, người muốn biết chuyện gì?" Tôn Khuê vỗ ngực, dũng cảm nói.

"Thật sao ? Vậy người nói một chút mạng lưới quan hệ trong học viện đi." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Thật ra cái này có liên quan đến thập đại thiên tài. Quan hệ của Phong gia và Cổ gia tốt, cho nên Phong Biên, Phong Tuyết, Cổ Nhân và nhị hoàng tử cùng một trận doanh. Quan hệ giữa Mạc gia, Long gia và Dạ gia tốt, nên quan hệ giữa Mạc Tử Khanh, Long Tường và Dạ Thương Lan cũng tốt. Vì Đan Kinh Thiên, Hạ Nham và tứ hoàng tử, Mạc Tử Khanh, Long Tường ở chung ký túc xá, cho nên mấy người này quan hệ tốt lắm. Những thế lực khác của Học viện đều bám vào dưới hai đại trận doanh này ." Tôn Khuê thần bí nói, "Phỏng chừng cái này có liên quan đến lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế."

"Ha ha, mấy chuyện này đều cách chúng ta quá xa, chúng ta vẫn là học tập thật tốt, tu luyện thật tốt thì được rồi." Cao Lương nói sang chuyện khác, "Đài giao đấu kia là cái gì vậy ?"

"Trong học viện nhiều người như vậy, khó tránh khỏi có xung đột gì đó. Trong trường học lại không thể đánh nhau, cho nên mới tạo ra một cái

đài giao đấu như vậy, có điều không được giết người. Đường nhiên, người muốn cùng ai luận bàn, trừ bỏ đài luyện tập, cũng có thể đi đài giao đấu."

"Thư viện ở nơi nào ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ở trung gian khu dạy học và ký túc xá, là tòa nhà cao nhất đó. Nghe nói bên trong có trên trăm vạn sách, đề cập đến nhiều lĩnh vực. Có điều chỉ có hai tầng dưới có thể mượn đọc tùy tiện, tầng cao hơn cần dùng học điểm đi đổi."

"Học điểm là cái gì ?" Tang Vũ hỏi.

"Học điểm là người làm cống hiến cho học viện. Luyện Đan Sư vì học viện luyện chế đan dược, Luyện Khí Sư luyện chế huyền khí, Thuần Thú Sư phục tòng huyền thú đều được thưởng học điểm. Huyền Sư và Kiếm Sư chỉ có thể nhận nhiệm vụ của học viện để đổi lấy học điểm. Có học điểm là người có thể vào tầng trên của thư viện, còn có quyền lợi vào tu luyện tháp tu luyện. Mỗi tân sinh nhập học có 1000 học điểm." Tôn Khuê nói.

"Tu luyện tháp ? " Lôi Tiểu Hồ khoẻ mạnh kháu khỉnh nhìn Tôn Khuê.

" Các người có nhìn thấy phía tây học viện có hai cái tháp cao không ?" Tôn Khuê hỏi. Thấy mọi người gật đầu, hắn tiếp tục nói: "Đó là tu luyện tháp. Nghe nói đó là thần khí, một tòa tháp có thể tích tụ huyền khí ở xung quanh, thế nên huyền khí trong tháp đặc biệt nồng đậm, tu luyện ở bên trong một ngày tương đương với tu luyện bên ngoài 10 ngày. Có điều người bình thường ở bên trong ngục không quá hai ngày sẽ cảm thấy gân mạch bị áp chế, chịu không nổi phải ra ngoài. Mặt khác một tòa là chuẩn bị cho kiếm sư, bên trong có rất nhiều kiểu huấn luyện kiếm sư, các biện pháp đề cao cấp bậc của kiếm sư. Có điều nghe nói rất khủng bố." (có ai thấy bạn Tôn Khuê giống GG ko ^^)

"Học viện này quả thực có chút tài năng." Độc Cô Thiên Diệp nỉ non.

"Tôn Khuê, người thật lợi hại, mới một ngày đã nghe được nhiều tin tức như vậy. Về sau việc tìm tòi tin tức trong viện chúng ta phải dựa vào người rồi !" Tang Vũ vỗ vỗ bả vai Tôn Khuê.

"Được!" Được mỹ nữ khích lệ làm cho Tôn Khuê mừng rỡ không biết phương hướng, trong lúc hồ đồ tiếp nhận trọng trách làm trạm tin tức.

"Được rồi, sáng mai còn phải dự lễ khai giảng, mọi người về nghỉ ngơi đi." Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy nói. Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, mọi người mới phát hiện đã trễ, đều đứng dậy rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp rời giường, làm điểm tâm. Tối hôm qua Tiểu Hỏa mãnh liệt yêu cầu Độc Cô Thiên Diệp làm cho nàng ăn , nàng bị cuốn lấy không có cách nào, nghĩ lại mình đã lâu không có làm này nọ cho Tiểu Hỏa ăn, nên đáp ứng. Vốn chỉ là tính làm cho Tiểu Hỏa ăn, nghĩ nghĩ, mọi người về sau sống cùng trong một viện, vì thế cũng làm cho những người khác.

"Sao lại thơm như vậy chứ !" Độc Cô Thiên Diệp vừa dọn cơm xong, Tang Vũ lập tức xuất hiện ở cửa phòng bếp. Nàng đi tới, cầm thìa uống một ngụm cháo, vốn định ăn thử một chút , ai ngờ vừa ăn đã không dừng được.

"Bách Lý Tà, người làm điểm tâm ăn quá ngon !"

" Tùy tiện làm thôi. Người đi gọi ba người bạn hân đến ăn điểm tâm đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, xoay người nhìn bánh bao trong lồng hấp.

Ăn người nhu nhược, bắt người tay ngắn*. Tang Vũ còn muốn ăn nhiều một chút, phải ngoan ngoãn đi ra ngoài kêu người. Bốn người nhanh chóng đến đông đủ , nhìn thấy một bàn thức ăn, đều thực hưng phấn, tự giác ngồi xuống bắt đầu ăn.

* ý là nhắm vào người yếu thế

"Ta đang lo nên giải quyết điểm tâm như thế nào đây! Bách Lý Tà, người đứng là mưa rơi đúng lúc* !" Tôn Khuê khoa trương nói.

* giống như là trời hạn gặp mưa phùn

" Đây là cái gì vậy ? Sao ta chưa từng thấy qua ? Có điều ăn ngon thật." Lôi Tiểu Hồ cắn một ngụm bánh bao, uống một ngụm cháo.

"Là cháo trứng thịt nạc, bánh bao bí đỏ, cải muối mà thôi." Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, kêu tiểu hỏa ra, xé bánh bao dứt nó.

"Hả ? Chim nhỏ màu sắc rực rỡ? Đây là huyền thú của người sao?" Tang Vũ hỏi. Đối với huyền thú đáng yêu, cô gái bình thường không có lực miễn dịch, Tiểu Hỏa vừa xuất hiện, lập tức chiếm được yêu thích của Tang Vũ.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, không nói gì thêm, sau đó một bên tự ăn, một bên dứt tiểu hỏa.

"Nó ăn giống chúng ta sao ? huyền thú Của người rất cao cấp ." Cao Lương nói.

Các người là dính hào quang của nó đó! Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười, cũng không nói ra lời trong lòng.

Ăn bữa sáng xong, mọi người cùng nhau cầm chén dọn dẹp rồi đi tham gia lễ khai giảng của trường học. Độc Cô Thiên Diệp đặt Tiểu Hỏa trong tay áo, như vậy nó có thể nhìn ra bên ngoài, cũng không khiến người khác chú ý.

Lúc mấy người tới quảng trường trường học, trên quảng trường đã đứng đầy học sinh. 5 người Độc Cô Thiên Diệp đứng ở tùy tiện khu tân sinh, lát sau, lễ khai giảng bắt đầu .

Chủ trì lễ là một nữ giáo sư thoát nhìn khoảng hơn 30 tuổi, không có dụng cụ khuếch đại âm thanh linh tinh phụ trợ , thanh âm của nàng vẫn truyền ra toàn bộ quảng trường.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Có Người Tới Khiêu Khích

"Chào các học sinh, học kỳ mới đã tới! Ta rất vui khi có thể gặp mọi người ở nơi này. Hôm nay cử hành lễ khai giảng này, thứ nhất là hoan nghênh học sinh cũ trở lại, thứ hai là hoan nghênh tân sinh mới tới. Chúng ta "

Lão sư ở trên đài nói thao thao bất tuyệt, còn học sinh ở dưới thì nhỏ giọng nghị luận.

" Lão sư này tuổi thực trẻ nha!" Lôi Tiểu Hồ cảm thán.

"Ngài là lão sư chủ nhiệm ở học viện chúng ta Tạ Phàm!" Tôn Khuê chắc lưỡi nói, "Đối với học sinh vô cùng nghiêm khắc , ngoại hiệu của ngài là ' Diêm Vương mặt lạnh' . Không nên nhìn bề ngoài của ngài trẻ tuổi, nghe nói ngài đã trên trăm tuổi . Ngài không thích nhất là người khác nói về tuổi của ngài."

Huyền sư vốn già chậm hơn người bình thường, đến cấp bậc huyền hoàng bề ngoài cơ hồ không già đi. Đến huyền tôn, thậm chí có thể cải lão hoàn đồng.

"Người thật đúng là 'Mặt thám' nha, đến cái này cũng biết." Cao lương nói.

"Hắc hắc, tất nhiên!" Tôn Khuê đắc ý ngẩng đầu, phát hiện chủ nhiệm đứng trên đài đang nhìn bọn họ, lập tức đứng nghiêm lại. Nhìn thấy mấy người Độc Cô Thiên Diệp cười trộm không thôi.

"..... tốt lắm, ta đã nói xong những lời muốn nói, bây giờ chia thẻ học điểm cho tân sinh." Chủ nhiệm nói xong, vung tay lên, mấy ngàn cái thẻ học điểm đã bị huyền lực kéo đi, phát tới tay từng tân sinh. Tân sinh lấy được thẻ học điểm, ngó tới ngó lui..

"Hiện tại các người có thể chuyển tin tức nhóm của người. Về sau muốn sử dụng học điểm đều phải xoát* thẻ mới được. Buổi chiều bắt đầu đi học chính thức, về đi." Chủ nhiệm nói xong lập tức ly khai.

*Giống như khi đi mua đồ bằng thẻ tín dụng vậy đó, đưa thẻ cho người ta xẹt qua máy để trả tiền, ở đây từ xoát cũng giống vậy, điểm nằm trong thẻ, muốn dùng thì cùng xoát qua dụng cụ, ở những chương sau có nói tới cái này, nó có dụng cụ nhưng ko giải thích được nên nói là xoát qua quả cầu thủy tinh luôn.

Nhìn thấy chủ nhiệm đi khỏi, học sinh cũng đều tự về.

"Chủ nhiệm thật lợi hại."

"Đúng vậy."

"Nghe nói huyền lực của chủ nhiệm đã đạt tới cấp bậc huyền tôn, chắc chắc!"

"Ôi chao, các người biết không, chủ nhiệm đã hơn một trăm tuổi . Thực nhìn không ra đó !"

"Chủ nhiệm đã lợi hại như vậy, không biết viện trưởng lợi hại thế nào nữa ."

"Nghe nói huyền lực của viện trưởng đã sớm là huyền tôn, có thể nói là cao thủ thứ nhất của đế quốc Mạc Đồng Tư chúng ta. Có điều hẳn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, có rất ít người biết hẳn ở nơi nào. Mọi chuyện trong Học viện đều do phó viện trưởng và chủ nhiệm quản."

.....

Năm người Độc Cô Thiên Diệp theo dòng người về ký túc xá, nghe thấy các đồng học khác đàm luận, nàng không khỏi tò mò hỏi Tôn Khuê: "Viện trưởng có ở trường học thật sao ?"

"Đúng vậy, nghe nói viện trưởng đã lâu không xuất hiện trong học viện, học sinh trong học viện cũng không biết viện trưởng trông thế nào." Tôn Khuê nói.

" Viện trưởng thật là thần bí nha!" Tang Vũ nói.

Trong văn phòng viện trưởng, một lão nhân nằm trên ghế dựa, híp mắt nghỉ ngơi . Đột nhiên cửa xôn xao một tiếng rồi bị đẩy ra, chủ nhiệm hùng hực đi vào.

"Lão nhân chết tiệt, người lại ở trong này híp mắt nghỉ ngơi, để cho ta đi chủ trì lễ khai giảng." Tạ Phàm đạp lão nhân nằm trên ghế dựa một cước.

Lão nhân mở mắt ra, nói: "Không phải hình tượng của người ở trong lòng học sinh cho tới nay đều là trang trọng nghiêm túc, ta mới để người đi chứ. Cái dạng như ta, đi lên sẽ làm méo hình tượng của học viện."

"Hừ, hôm nay ta trên bục giảng, bên dưới cứ nhiên có người nói ta là ' Diêm Vương mặt lạnh', tức chết ta . Nếu không phải viện trưởng trường kỳ không có trong học viện, người lại lười như heo, sao ta lại biến hình tượng của mình thành như vậy ?" Tạ Phàm rót chén nước cho mình, nói tiếp: "Hẳn vẫn không truyền tin tức về hả ? ”

Lão nhân trợn mắt, tràn đầy lo lắng, lắc đầu, nói: "Đã hai năm không có tin tức truyền về. Tuy rằng trước kia cũng có lúc tin tức bị gián đoạn, nhưng chưa từng lâu như vậy. Đợi thêm nửa năm nữa, nếu không có tin tức truyền về, ta phải đi tìm hắc. Tới lúc đó học viện đành phải dựa vào người . Cho nên bây giờ người bồi dưỡng trước vài trợ thủ đi."

"Cũng chỉ có thể như vậy ." Tạ Phàm nói.

Độc Cô Thiên Diệp trở về ký túc xá, đang nghiên cứu chương trình học của nàng, không lâu sau chợt nghe Cao Lương bên ngoài kêu: "Bách Lý Tà, có người tìm." Nàng đi ra ngoài, thấy Mạc Phong và Mạc Tử Khanh, nên gọi bọn họ vào trong phòng.

"Tỷ, tỷ đến rồi cũng không tới tìm đệ. Đệ rất nhớ tỷ." Mạc Phong vào phòng rồi bừa bộn nói.

" Không phải bây giờ đệ gặp tỷ rồi sao." Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ đầu Mạc Phong, Mạc Phong nở nụ cười giống như đứa nhỏ được ăn đường.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắc không hề chiều cố nàng nữa, mà là nàng bảo hộ hắc . Giống như khi hắc bắt đầu gọi nàng là tỷ tỷ, mình đã có thói quen ỷ lại nàng .

"Ta vừa mới về ký túc xá, hắc lập tức tới tìm ta , muốn ta dẫn hắc tới tìm người." Mạc Tử Khanh tự mình tìm ghế ngồi xuống, cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười với Mạc Tử Khanh, sau đó xoay người nói với Mạc Phong: " Hai tháng này đệ có tu luyện hay không?"

"Có. Đệ đã củng cố huyền lực tăng vọt lần trước, đệ có thể luyện chế tam phẩm đan dược không tệ lắm." Mạc Phong trả lời.

"Ừ, về sau ở trong học viện không được gọi tỷ là tỷ, bây giờ tỷ tên Bách Lý Tà, biết không ? "

Mạc Phong gật gật đầu, nói: "Tỷ, đệ nhớ cơm do tỷ làm ."

Tuy rằng bây giờ hân làm cơm ăn cũng ngon lắm, có điều hân vẫn nhớ tới cơm do Độc Cô Thiên Diệp làm .

" Vây giữa trưa hôm nay ăn cơm ở đây đi. Dù sao cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nhìn Mạc Tử Khanh nói: "Người cũng cùng ăn ở đây đi."

"Ha ha, được. Từng ăn thịt nướng do người làm, còn chưa ăn qua cơm người làm đâu. Ta luôn nghe Mạc Phong khoe người làm ăn ngon hơn hân làm, ta rất tò mò đó." Mạc Tử Khanh nói.

Độc Cô Thiên Diệp đi làm cơm, có Mạc Phong làm trợ thủ, rất nhanh làm xong một bàn đầy đồ ăn. Độc Cô Thiên Diệp ra ngoài kêu mấy người Tôn Khuê Tang Vũ, quay lại nói với Mạc Phong: " Lát nữa đừng nói lộ hết đó."

"Oa, Bách Lý Tà, ta phát hiện ở cùng một viện với người thực hạnh phúc!" Tang Vũ nói, "Chưa vào đã nghe thấy mùi !"

Đám người Tôn Khuê tùy tiện ngồi xuống. Tuy rằng hôm qua bọn Mạc Tử Khanh đã tới, nhưng Tôn Khuê ở trong phòng nên không biết. Hân nhìn Mạc Tử Khanh và Mạc Phong, nói: "Người là Mạc Tử Khanh - một trong thập đại thiên tài? Người chính là Luyện Đan Sư cấp ba 14 tuổi Mạc Phong? Oa ha ha, ta ăn cơm chung với hai đại thiên tài, thần nha, nếu là mộng thì đừng để ta tỉnh !"

Mọi người đều bị bộ dáng buồn cười của hân chọc nở nụ cười, Độc Cô Thiên Diệp đập hân một phen, nói: " Ăn nhanh lên, buổi chiều còn phải đi học đó."

"Hắc hắc, Bách Lý Tà, người thực trâu ! Không chỉ có làm đồ ăn ngon, còn biết người trâu như vậy !" Lôi tiểu hổ nói.

Cao Lương một bên bỏ đồ ăn vào miệng, một bên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bữa cơm ăn trong bầu không khí hoà thuận vui vẻ này cuối cùng cũng xong, Mạc Tử Khanh và Mạc Phong cơm nước xong vội trở về chuẩn bị chương trình học buổi chiều, đám người Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi một lát cũng đi học. Bởi vì không cùng hệ, Độc Cô Thiên Diệp và Tôn Khuê còn có Cao Lương đi học ở hệ huyền sư, Lôi Tiểu Hồ và Tang Vũ đi học ở hệ kiếm sư.

Hai người Độc Cô Thiên Diệp đều là học sinh lớp thứ nhất hạng ưu. Lúc bọn họ tới phòng học người trong phòng không nhiều, bọn họ chọn một vị trí rồi ngồi xuống.

Sau đó lại có vài người lục tục tiến vào, lúc 2 giờ rưỡi, một lão sư cao cao gầy gầy đi đến. Sau một phen lời dạo đầu, hắn nói "Ngày mai lớp chúng ta thực tiễn ở phòng huấn luyện. Bây giờ chúng ta bắt đầu giảng luận về tri thức huyền lực, các người có thể vào lớp này, chứng minh huyền lực của các người đều đã đến cấp bậc huyền sư. Vậy các người hẳn là đều có một ít hiểu biết về huyền lực. Đan điền của các người có một cái gì đó màu trắng ngà, đó là nguồn huyền lực. Nó sẽ hấp thụ huyền lực của các người bắt đầu nén lại. Chỉ có người có nguồn huyền lực mới có thể tu luyện thành huyền sư. Có điều nguồn huyền lực của mỗi người khác nhau, có cái lớn như ngón cái, có cái lại nhỏ như hạt đậu. Nguồn huyền lực càng lớn, tốc độ tu luyện của người càng nhanh ••••• "

Hơn hai giờ sau khóa đã xong, lão sư nói sau khi tan học có thể đi. Bọn Độc Cô Thiên Diệp cũng chuẩn bị đi. Nàng còn đang ngẫm nghĩ nội dung mà lão sư giảng, đường phía trước bị chặn lại.

"Người là Bách Lý Tà?" Người chặn đường hỏi.

"Có việc gì ?" Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn người đó.

"Không có gì, chỉ là người không tham gia khảo hạch đã được vào lớp của chúng ta, mọi người muốn nhìn xem người rớt cuộc lợi hại bao nhiêu, muốn luận bàn với người một chút." Kẻ đứng đầu nói.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Ta Chỉ Cần Kết Quả

"Muốn cái gì, nói thẳng đi." Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói.

"Chúng ta đi đài giao đấu đánh một hồi, nếu người thắng, chúng ta sẽ nhận người vào lớp chúng ta; nếu người thua, vậy mời người đi khỏi lớp." Đứng đầu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một vòng, phát hiện người của lớp thứ nhất hạng ưu đều ở đây, xem ra mọi người đối với việc nàng trực tiếp vào lớp có ý kiến rất lớn.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu. Tuy rằng nàng không thèm để ý người khác nhận nàng hay không, nhưng nàng cũng không nghĩ vì nguyên nhân này mà bị quấy rầy, mà muốn ngăn cản quấy rầy thì biện pháp trực tiếp nhất chính là dùng thực lực nói chuyện.

Tin tức tân sinh của lớp thứ nhất hạng ưu muốn quyết đấu ở đài giao đấu lan truyền rất nhanh trong học viện. Mọi người đều muốn nhìn xem là ai trâu bò như vậy, ngày đầu tiên sau khai giảng đã lên đài giao đấu, cho nên lúc bọn Độc Cô Thiên Diệp đi qua, đài giao đấu đã bị rất nhiều người vây quanh.

Giữa tràng giác đấu là một lôi đài dài cả trăm thước, cách mười thước là một cây cột to 50 ly, có khắc hoa văn phức tạp, đỉnh cột khảm bảo thạch phát sáng. Chung quanh là khán đài có sức chứa vạn người.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi đi lên đài quyết đấu, nam tử đứng đầu đã chờ ở trên đó.

"Chỉ một người ? Ta còn tưởng rằng tất cả các người đều muốn lên." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cuồng vọng! Người thắng ta rồi nói!" Nam tử đứng đầu nói xong, triệu hồi huyền thú của hắn. Đó là một con Kiếm Ly thánh thú cấp 1. Huyền thú cũng là một loại thực lực, triệu hồi lúc giao đấu không tính trái quy tắc.

"Người cũng triệu hồi huyền thú của người đi."

"Không cần." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sau đó ngưng tụ huyền lực bằng hai tay, công kích về phía đối phương. Lúc đối phương phòng ngự vận khởi Phiêu Miểu bộ pháp, vòng quá huyền thú phía trước, lấy chủ thủ ra, lúc đối thủ và mọi người chưa kịp phản ứng lại, đi tới trước mặt hắn, đặt chủ thủ trên cổ hắn.

"Người thua."

Độc Cô Thiên Diệp tuyên bố. Đến lúc nàng buông chủ thủ ra, người nọ còn chưa hồi hồn. Nàng nói với người lớp thứ nhất đứng dưới đài: "Các người lên cùng nhau đi, ta giải quyết một lần cho tiện."

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến mọi người hoàn hồn, đồng thời cũng chọc giận học sinh của lớp thứ nhất. Trước giờ bọn họ đều là thiên tài trong gia tộc, chưa từng bị người khác khinh khi như vậy! Trừ Tôn Khuê và Cao Lương, 21 người còn lại toàn bộ lên đài, đứng chung một chỗ với nam tử đứng đầu.

"Người đã thắng, chúng ta cũng tán thành người ở lớp của chúng ta. Đây chính là người tự yêu cầu , không cần nói chúng ta lấy nhiều khi dễ ít.

Có điều nếu người thua chúng ta cũng không đuổi người ra khỏi lớp." Một nữ sinh đứng phía trước, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Đến đây đi." Sau đó một bên phát động công kích bằng huyền lực, một bên vận khởi Phiêu Miểu bộ pháp né tránh công kích của đối phương. Hơn nữa chạy tới giữa bọn họ, một chưởng đánh ngã một người. Không đến 1 phút sau, tất cả mọi người đều ngã xuống .

"Người không chỉ dùng huyền lực? !" Nam tử đứng đầu nói.

"Cái chúng ta cần là kết quả, không phải là quá trình. Chỉ cần ta thắng, thì đó là kết quả." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe xong lời của nàng, mọi người hình như có thêm một hiểu biết mới.

"Còn muốn tiếp tục không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Muốn. Mọi người triệu hồi huyền thú." Nam tử đứng đầu đứng lên nói. Những người khác đều triệu hồi huyền thú của mình ra, nhất thời trên đài quyết đấu chật ních các loại huyền thú, cấp bậc ở cao cấp linh thú đến cao cấp thánh thú.

"Xôn xao", những người đứng trên khán đài kích động , đây là một người đánh 22 người nha, bây giờ còn có huyền thú! (1 VS 22 – Diệp tỷ vẫn thắng như thường)

"Dựa vào, đây không phải là khi dễ huynh đệ của ta sao?" mấy người Đan Kinh Thiên tới sau nhìn thấy huyền thú nhiều như vậy, quát to một tiếng muốn lên đài giúp đỡ Độc Cô Thiên Diệp.

"Trong lúc quyết đấu không thể tự tiện đi lên . Người nhìn nàng đâu có hoảng đâu." Long Tường đứng lúc kéo Đan Kinh Thiên lại.

Đan Kinh Thiên bị mọi người lôi kéo như vậy, tỉnh táo lại, đứng cùng mọi người ở bên dưới quan sát.

"Người muốn so huyền thú sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người nói, cần là kết quả." Nam tử nói. Những người khác cũng nhìn nàng, chờ nàng nhận thua.

"Ha ha, học thật là nhanh ." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, "Muốn ta nhận thua là không có khả năng, vậy thì, Tiểu Ngân, xuất hiện đi."

Thanh âm của Độc Cô Thiên Diệp vừa rơi xuống, Tiểu Ngân nhanh chóng xuất hiện trên lôi đài.

"Ngao ô ~ " thần thú vừa ra, huyền thú khác đều phủ phục xuống.

Người trên khán đài đều ngây người, chửi bậy: "Dựa vào, đây là tân sinh sao? Không nói ‘hắn’ một người đánh với một lớp, ngay cả thần thú cũng có!"

"Như vậy, tính ta thắng sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Hỏa ở trong tay áo của Độc Cô Thiên Diệp nói thầm: rõ ràng ta ở bên ngoài, sao còn gọi con chó nhỏ kia ra !

"Người, người thắng ." Đối phương còn bị thần thú chấn động chưa lấy lại tinh thần, Độc Cô Thiên Diệp đã mang theo Tiểu Ngân đi xuống đài quyết đấu.

"Huynh đệ, ở đây nè !" Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp xuống dưới, Đan Kinh Thiên vẫy tay về phía nàng hô to.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo hai người Tôn Khuê đi qua, Đan Kinh Thiên ôm lấy bả vai của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Huynh đệ, không sai

nga ~ ngày đầu tiên đã dám lên đài quyết đấu, còn một người chọi hơn hai mươi người! Dựa vào, người còn có thần thú nữa !"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không nói gì. Người trên khán đài chú ý Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy đám người Đan Kinh Thiên, lại bị chấn động mạnh : lau, tiểu tử này còn có quan hệ thân mật với thập đại thiên tài!

Độc Cô Thiên Diệp vốn chỉ nổi danh giữa tân sinh phỏng chừng không đến ngày mai sẽ nổi tiếng toàn trường.

"Chúng ta trở về thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong dẫn đầu đi khỏi. Ánh mắt nóng bỏng này nàng thật sự không thích.

Trong văn phòng viện trưởng, Tạ Phàm thu hồi ánh mắt vẫn nhìn về phía đài giao đấu, nhìn lão nhân, nói: "Đây là tiểu tử người nhìn trúng ngày đó sao ? Rất tốt , chỉ là còn trẻ hết sức lông bông!"

Lão nhân đặc ý nói: "Nhân bất khinh cường uổng thiếu niên*, người không hiểu đâu !"

* người không nông cường uổng một thời thiếu niên

Một tiếng kêu khê và cái chén bay tới: "Lau, lão nhân chết tiệt nhà người, người đang nói ta già hả ?"

"Ha ha, ta không nói, là tự người nói ."

Đám người Độc Cô Thiên Diệp đi khỏi đài giao đấu, nàng hỏi Mạc Tử Khanh: "Sao các người lại tới đây?"

"Chúng ta nghe thấy tin tức nói tân sinh được đặc tuyển quyết đấu ở đài giao đấu, đoán là người, nên tới đây nhìn xem." Mạc Tử Khanh nói.

"Huynh đệ, người thật không sai, ha ha, giống như lão ca ta!" Đan Kinh Thiên cười to.

Độc Cô Thiên Diệp trừng hăn, nói: "Ta giống người chỗ nào ? Tuy rằng ta không quan tâm chuyện bên ngoài, nhưng Đan Kinh Thiên người có danh hiệu người cuồng chiến đấu ta biết . Ta đây chỉ là vì an bình về sau, sao có thể giống người ?"

"Hắc hắc, không sai biệt lắm, không sai biệt lắm." Đan Kinh Thiên cười nói.

Ngày hôm sau đi học, Độc Cô Thiên Diệp vừa vào phòng học đã nhìn thấy những người khác đứng ở trong phòng học chờ nàng. Nhìn thấy nàng đến, nhất cung nhất kính đối với nàng, nói: "Chúng ta thua, người để bọn ta thấy mình rất tự đại, cho bọn ta biết bọn ta không phải là rất giỏi. Về sau, bọn ta nhận người làm lão đại."

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đi đến chỗ ngồi ngồi xuống, nhìn bọn họ nói: "Nếu ta là các người, ta sẽ cố gắng tu luyện tới khi đánh bại đối phương."

"Hắc hắc, chúng ta đương nhiên sẽ cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đánh bại người. Có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta đi theo người nha." Nam tử đứng đầu ngày hôm qua đi đến vị trí đối mặt nàng ngồi xuống, "Ta tên là Tần Hạo, về sau có chuyện gì người cứ sai sử ta là được."

Trong thế giới này, mọi người rất tự giác tôn trọng cường giả.

"Ta tên là Tề Vũ Phi." Nữ sinh đứng đầu nói.

Những người khác cũng tự giới thiệu mình. Độc Cô Thiên Diệp không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, chỉ chỉ cửa, nói "Lão sư tới kìa."

Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt lời, lão sư đã đi đến, hăn đưa mọi người đến phòng huấn luyện, giảng giải cách để chiếm ưu thế lớn nhất trong chiến đấu. Độc Cô Thiên Diệp thật sự lắng nghe, chậm rãi tiêu hóa tất cả nội

dung mà hẳn giảng. Tuy rằng cảm thấy hẳn nói rất có đạo lý, nhưng nàng vẫn cảm thấy loại kinh nghiệm này mình phải thực chiến mới có thể chân chính hiểu được.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Ngưu Hồ Hết Đản Đản

Như mọi người đoán , mấy ngày sau cái tên Bách Lí Tà tại Học viện Đế Quốc hầu như ai cũng biết, có người còn xếp nàng vào hàng ngũ mười một đại thiên tài. Rất nhiều người đều muốn nhìn một chút người trâu bò như vậy* rốt cuộc có bộ dạng gì, đặc biệt là nữ sinh, luôn với liếc mắt đưa tình với Độc Cô Thiên Diệp, khiến nàng nổi da gà một tầng một tầng không thôi. Vì trốn tránh những nữ sinh điên cuồng kia, Độc Cô Thiên Diệp không thể không nhốt mình vào trong phòng, trừ bỏ đi học, chỗ nào cũng không dám đi.

Đôi khi cần phải ra ngoài nàng sẽ dùng mặt nạ, biến đổi thành một gương mặt khác học hệ khác, đi thư viện tầng một, tầng hai để đọc sách.

Bởi vì nàng có trí nhớ vô cùng tốt, chỉ cần xem qua là có thể nhớ kỹ, Độc Cô Thiên Diệp xem hết sách cả hai tầng chỉ trong một tuần lễ. Thông qua học tập nàng biết huyền thú còn phân chia các loại thuộc tính như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, điện, băng, quang, âm , có huyền thú đồng thời có thể có được hai loại hoặc ba loại thuộc tính. Huyền sư tu luyện đến cấp bậc huyền vương có thể học tập huyền kỹ, phát ra công kích như vậy mạnh hơn công kích bằng huyền lực bình thường. Huyền kỹ cũng chia năm cấp bậc là thiên, nhân, huyền, hoàng* , thiên cấp là cấp cao nhất, hoàng cấp là cấp thấp nhất. Có điều huyền kỹ có rất ít, một gia tộc không nhất định có huyền kỹ hạng nhất .Huyền sư có thể mượn huyền khí phát ra huyền lực, công kích như vậy cũng có thể tăng mạnh lực lượng hơn chút ít.

* chỗ này mình thấy có bốn mà ko hiểu sao cv ghi là năm

Nàng nhốt mình ở trong phòng, gọi những huyền thú mình có ra ngoài , hỏi thuộc tính của chúng. Tiểu Hỏa có 2 thuộc tính là hỏa và quang, Thanh Loan và Tiểu Ngân đều có thuộc tính phong, Liệt Hỏa là hỏa, Lam Mân là hỏa và phong.

"Thì ra các người còn phân loại thuộc tính ! Vậy mà các người cũng không thèm nói cho ta biết." Độc Cô Thiên Diệp nói.

" Cái này là bình thường mà ! Tất cả mọi người đều biết, chỉ mình tỷ không biết!" Tiểu Hỏa dùng mỏ gõ đầu nàng.

"Ta chưa kịp nói ra, các người cũng không phải không biết, trước kia ta chú ý chỗ nào chứ đâu có chú ý chỗ này đâu!" Độc Cô Thiên Diệp cười mỉa nói.

"Huyền thú đều có thuộc tính, vậy huyền lực có thuộc tính hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Cái này làm sao chúng ta biết được! Chúng ta cũng không phải con người." Tiểu Hỏa nói. "Không phải tỷ đang đọc sách ở thư viện sao ? "

"Ừ, để tỷ đi tìm xem." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sau đó đi thư viện, dùng 50 học điểm , lên lầu 3 nhìn một vòng cũng không tìm được sách cần thiết.

Sau đó nàng nhớ tới phụ thân đã đưa một số sách cho mình , trước đây vẫn chưa xem qua . Nàng lấy toàn bộ sách này ra, quả nhiên tìm được ở bên trong một quyển sách có liên quan tới vấn đề đó. Bìa sách có bốn chữ to "Du Long Tại Thiên"

Mở sách ra , trang thứ nhất viết đây là huyền kỹ gia truyền của Độc Cô gia, huyền lực phải đạt tới Huyền Vương mới có thể học tập. Sau đó là

khúc dạo đầu , giảng giải huyền lực căn bản không có thuộc tính, nhưng huyền kỹ lại có thuộc tính. Sau khi học tập huyền kỹ, nguồn huyền lực căn cứ huyền kỹ mà mình học tự động chuyển hóa thành thuộc tính giống như vậy. Có điều tốt nhất giống với thuộc tính của huyền thú bản mạng. Bản ‘ Du Long Tại Thiên’ này là một quyển huyền kỹ hệ hỏa.

Độc Cô Thiên Diệp xem xong, nói: "Thuộc tính của Tiểu Hỏa là hỏa và quang, ta có thể học bản huyền kỹ này. Nhưng như thế thì không học được các huyền kỹ có thuộc tính khác sao ? Đản Đản có thể vì ta học huyền kỹ hệ hỏa mà biến thành thuộc tính hỏa hay không?"

Tiểu Hỏa lắc đầu, nói: " Tình huống của Đản Đản ca ca rất đặc biệt, hẳn không có nguồn huyền lực dồi dào như bình thường , bên trong trí nhớ truyền thừa của muội cũng không có về cái này. Nếu tỷ muốn biết thì hỏi Đản Đản ca ca thử xem sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ lại rồi cũng thầm quyết định, cái này vẫn là mình tự hỏi thì tốt hơn . Vì thế nàng đánh thức Đản Đản, nói hẳn nghe tình huống này , kết quả đổi lại một cái nhìn xem thường.

"Sao người lại đánh đồng ta với đồng rác thải này? !" Đản Đản kiêu ngạo nói, "Ta không những có thể tự động hấp thụ huyền lực, còn có thể chứa tất cả thuộc tính. Khởi chính là huyền kỹ cao nhất của ta. Sao người lại ngốc như vậy chứ!!"

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ mũi, xem như không thấy Đản Đản khinh bỉ mình, hỏi: " Vậy là ta tu luyện huyền kỹ có thuộc tính nào cũng được sao?"

"Chỉ cần người đồng ý, người có thể học huyền kỹ bất kỳ thuộc tính nào, cũng có thể dùng ý niệm phát ra huyền kỹ cao nhất.." Đản đản trả lời.

"Ta lạc cái thần* nha! Đản Đản, người rất trâu !" Độc Cô Thiên Diệp hưng phấn nói. Nếu Đản Đản có thể biến hóa được, phỏng chừng nàng sẽ ôm Đản Đản mãnh liệt hôn hai cái.

(*ngại quá,nguyên văn đi [cười cười])

Thì ra Đản Đản không chỉ có thể tu luyện huyền lực, mà còn là một kho huyền kỹ nha! "Hừ hừ, đương nhiên rồi!" Đản đản có chút tự hào nói.

Sau ngày đó, Độc Cô Thiên Diệp cả ngày nhốt mình trong phòng nghiên cứu huyền kỹ, có đôi khi để bọn Tiểu Hỏa ở bên ngoài trông chừng, còn mình đi vào trong Luyện Yêu Hồ thực tiễn.

"Rầm", hỏa long do huyền lực ngưng ra đánh lên tảng đá xa nhất, đánh trúng tảng đá khiến nó dập nát, sau đó tiêu tán trong không khí.

"Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại! Nhanh như vậy mà có thể phát ra huyền kỹ ." Tiểu Hỏa ở một bên vỗ tay nhỏ bé nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy thì rất vừa lòng, đang định đi xem thành quả, thì nghe thấy Tiểu Ngân truyền âm nói có người đến đây. Nàng nhanh chóng rời khỏi Luyện Yêu Hồ, nghe thấy đối phương đang gõ cửa.

Nàng mở cửa ra, nhìn thấy Tôn Khuê đứng ở ngoài cửa. Nàng đưa Tôn Khuê vào phòng, nói: "Có việc gì vậy ?"

Tôn Khuê nhìn thấy sách của Độc Cô Thiên Diệp đặt trên bàn , sâu kín nói:

"Người nhắc lên một trận gió trong học viện, sau đó núp ở chỗ này, khiến cho chúng ta chịu khổ ."

" Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp mê mang.

"Các nàng tìm không thấy người, nhưng biết được viện của chúng ta, nên tới tìm chúng ta mở đường cho các nàng! Chúng ta mỗi ngày ứng phó đám sắc nữ này. Người phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho chúng ta!" Tôn Khuê ai oán nói. "Chúng ta muốn ăn cơm do người làm!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: " Chuyện này thì dễ. Chẳng lẽ người tới là vội tới đây nói chuyện này sao."

"Cái đó không quan trọng. Chủ yếu là hai tuần nay người không đến lớp thanh nhạc, lão sư sai chúng ta buổi học hôm nay nhất định phải kéo người theo. Đây là môn học ngoại khóa, ta đến gọi người cùng đi học."

Học viện Đế Quốc không chỉ có giáo sư dạy tu luyện, mỗi kì còn có thể có liên quan tới các lớp khác, lớp thanh nhạc là một trong số đó. Độc Cô Thiên Diệp nhớ lại mình vội vàng đọc sách ở thư viện, không đi tới những lớp không có quan hệ với tu luyện, hiện tại bị lão sư bắt được . Lão sư đã có lời mời (thiệt ra là đe dọa), bây giờ nàng đành phải thu thập đơn giản một chút, đi cùng Tôn Khuê đến lớp.

Trong phòng học

Lão sư dạy thanh nhạc vừa đến, đã thấy được Độc Cô Thiên Diệp, lập tức kêu nàng đứng dậy.

"Vì sao không đến học?" Lão sư là một người cao tuổi, nhãn mặt hỏi.

"Đi thư viện ." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

" Chẳng lẽ đi thư viện thì không đến học hả?" Lão sư hỏi lại.

"Ta cảm thấy bây giờ ta cần hiểu biết nhiều hơn về tu luyện và tri thức có liên quan đến tu luyện. Huống hồ, trước kia ta có học qua thanh nhạc." Độc Cô Thiên Diệp đáp lại.

"Vậy người chọn một nhạc khí biểu diễn cho ta xem, nếu người thật sự đạt tới trình độ có thể xuất sư, việc người trốn học trước kia ta sẽ không truy cứu , sau này cũng có thể không đến lớp thanh nhạc. Nếu không làm như ta nói, vậy người phải chép nội quy của trường học 10 lần." Lão sư nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút nhạc khí đặt xung quanh phòng học, chọn một cây đàn cổ. Nàng ngồi xuống đặt đàn ở trên đầu gối, thử thử âm.

Mọi người của lớp thứ nhất hăng hái vây quanh nàng, muốn nhìn nàng có thể đàn ra loại nhạc nào. Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bất động thật lâu. Lúc mọi người đều nghĩ nàng sẽ không đàn, nàng bắt đầu gảy dây đàn. Một khúc "tri âm tri kỷ" vang lên.

Nàng khảy đàn, tiếng đàn lên xuống theo tiết tấu. Mọi người như đứng trên núi cao, mây mù lượn lờ, mơ hồ không thực. Tiếng đàn ngân nga róc rách, trầm thấp, tiếp theo lại giương cao thanh thoát. Tiếng đàn như giao long rồng giậm, rồi lại du dương như sóng triều tĩnh lặng.

Kiếp trước nàng học qua đàn cổ, thân là đại tiểu thư của cổ võ thế gia, sao có thể không hiểu nhạc khí? Khúc nhạc này nàng từng đàn vì Bách Lý Như Yên, nay lại đàn thêm lần nữa, không khỏi dung nhập một tia tưởng niệm đối với tri âm.

Cảnh tượng như có như không, hư hư thực thực, thật là tình cảm chân thật, làm cho mọi người chìm đắm trong tiếng đàn không thể tự thoát ra. Không người nào nói chuyện, sợ chính mình nhiễu loạn giây phút yên tĩnh này.

Mãi đến lúc tiếng đàn chấm dứt, mọi người mới phục hồi tinh thần từ trong dư vị còn đọng lại của tiếng đàn tuyệt vời kia.

"Tốt! Tốt! Tốt!" Lão sư liên tục nói ba lần tốt, hăng hái nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tôn kính khiêm nhường, nói: "Không nghĩ tới tuổi người còn trẻ mà có thể đàn ra một khúc nhạc hay đến như vậy! Lão phu tự cảm thấy không bằng. Về sau người có thể không đến lớp thanh nhạc, nhưng ta hy vọng sau này có cơ hội có thể cùng người tham khảo, đến lúc đó ta mong người vui lòng chỉ giáo."

Độc Cô Thiên Diệp bị hành vi của lão sư làm hoảng sợ, nhanh chóng đứng dậy đáp lễ, nói: "Lão sư chỉ giáo, Bách Lý Tà xin kính cẩn nghe theo."

Từ nay về sau, thanh danh của Độc Cô Thiên Diệp ở Học viện Đế Quốc càng thêm vang dội, mọi người lưu truyền rằng hẳn không chỉ là thiên tài tu luyện, về mặt thanh nhạc cũng rất lợi hại, ngay cả lão sư dạy thanh nhạc cũng tự cảm thấy không bằng, thanh danh như mặt trời ban trưa, bức lui những nhân vật thiên tài khác.

Lời tác giả: Các tình yêu, nam chính sắp xuất hiện nga ~~~ mọi người đều ra vẻ không quan tâm nam chính của chúng ta sao ? Muốn biết nam chính là ai không ? Mọi người đến đoán nha ~~

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Gặp Nhau

Chỉ là lúc này tâm tình Độc Cô Thiên Diệp cũng không tốt. Hết khóa, nàng thừa dịp mọi người không chú ý cười Tiểu Ngân chạy nhanh đến sơn mạch Yến Sơn ở hướng Tây.

Âm nhạc là thứ dễ dàng làm người ta cảm động nhất, hôm nay hát lên khúc hát của kiếp trước, từng câu hát đều chứa đựng tình cảm sâu trong nội tâm nàng phát ra. Hoài niệm cha mẹ ở kiếp trước, tưởng niệm Bách Lý Như Yên, đến thế giới này cẩn thận từng bước, một thân một mình cô độc bi thương, nàng đều bộc lộ ra hết.

Độc Cô Thiên Diệp lấy huyền giới trên tay xuống, trở lại hình dáng nữ nhi của nàng.

"Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy?" Tiểu Hoả biến thành hình dáng con người, giữ chặt tay Độc Cô Thiên Diệp.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ nhà." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nắm tay Tiểu Hỏa ngồi xuống một tảng đá lớn, kêu bọn Liệt Hỏa ra.

"Nhớ thì trở về thăm là được, dù sao Mạc gia ngay tại đế đô thôi." Tiểu hỏa nói.

"Ta nói không phải nhà này, là nơi khác." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhà khác? Là nhà ở Kỳ Phong thành sao?" Thanh Loan hỏi.

"Không phải. Ta kể chuyện xưa cho các người nghe. Ở một thế giới khác, có một tinh cầu gọi là địa cầu..."

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi kể một lần về chuyện của mình kiếp trước, nói: "Cho nên, kiếp trước ta đã chết, là Đản Đản đưa ta đến thế giới này."

"Tỷ tỷ, gặp được tỷ thật tốt. Mọi người muốn cảm tạ Đản Đản ca ca thật tốt." Tiểu Hỏa bổ nhào vào lòng Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chủ nhân là nhớ người nhà kiếp trước của người sao ?" Lam Mân hỏi.

"Đúng vậy. Ta và Như Yên cùng nhau vào vô tận hư không, ta nghĩ chúng ta đều đến thế giới này, Như Yên hẳn là ở một nơi nào đó. Không biết bây giờ nàng ở nơi nào". Độc Cô Thiên Diệp nhìn trời chạng vạng, mây trắng trôi nổi bị mặt trời buổi chiều nhuộm đỏ. "Lam Mân, người ra đi mấy ngàn năm, người nhớ nhà không ? "

" Nhớ, không biết mẫu thân ta còn sống hay không..." Lam Mân nói chưa hết câu, nước mắt đã đảo quanh tròn. "Nhưng, đi theo Hoàng, bảo hộ Hoàng là sứ mệnh của ta, ta nghĩa vô phản cố* ! "

* nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì thật lâu, lát sau lấy ra một cây sáo, đặt ở bên miệng thổi bài 《 cố hương nguyên phong cảnh 》 , khi nàng nhớ nhà lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, , đều thổi thủ khúc này. Mỗi một tiếng sáo đều giống như thể hiện rõ tiếng gió nơi cố hương, cỏ xanh, tiếng nước chảy, tiếng chim hót, tiếng kêu của người nhà, tiếng sáo trầm thấp mà du dương vang vọng ở Yên Sơn, biểu lộ không bỏ sót tưởng niệm của nàng tại giờ phút này.

Tiểu Hỏa im lặng tựa vào trên đùi nàng, Tiểu Ngân, Liệt Hỏa ghé vào bên chân nàng, Lam Mân ngồi cách nàng không xa, Thanh Loan đậu trên vai nàng. Hình ảnh yên tĩnh, duy mỹ cùng với tiếng sáo đong đầy tưởng niệm, làm cho núi rừng an tĩnh lại. Có điều loại yên tĩnh này bị đánh vỡ vào lúc Độc Cô Thiên Diệp thổi lần thứ hai.

Lam Mân đứng lên, hô về phía rừng cây phía trước: " Ai ?"

Độc Cô Thiên Diệp buông cây sáo, cũng nhìn về hướng đó.

Một bóng người nhảy xuống từ trên cây, đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, chấp tay hành lễ với mọi người, nói: "Tại hạ Tử Tiêu, vô tình quấy nhiễu các vị, mong được tha thứ."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một thanh niên khoảng chừng 20 tuổi, cao 1m8, thân hình thon dài , mặc một thân trường bào màu tím, đôi mắt hoa đào chớp chớp nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Sao người lại ngủ ở nơi này?" Lam Mân vẽ mặt cảnh giác hỏi.

"Ta vẫn ngủ ở trên cây, bị khúc nhạc của các người làm tỉnh giấc, nhất thời tưởng thiên âm*, nên im lặng nghe trong chốc lát. Không nghĩ tới lại quấy nhiễu đến các người." Tử Tiêu nói.

*thiên âm: âm thanh của trời

Phát tiết một chút, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy trong lòng thoải mái hơn. Nàng đứng dậy, nhìn Tử Tiêu gật gật đầu, sau đó nhìn Lam Mân nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi." Nói xong xoay người nắm tay Tiểu Hỏa rời đi. Bọn Lam Mân theo ở phía sau.

Tử Tiêu nhìn các nàng rời đi, không nói gì thêm, chỉ là nhìn theo hướng các nàng rời đi thật lâu.

Một đạo bóng dáng dừng bên người hăn, lấy tay quơ quơ trước mặt hăn, nói: "Linh hồn nhỏ bé đang ở đâu?"

Tử Tiêu tát một cái lên mặt hăn, nói: "Còn tại đây."

"Vậy sao ngươi vẫn nhìn về hướng kia ? Coi trọng mỹ nữ đó ? Đừng nghĩ , kia giống ta, là thú biến hóa thành."

Tử Tiêu không để ý tới hăn, sờ sờ cằm, nói: "Chắc chắc, nha đầu kia rất thú vị nha."

"Không phải chứ, ngươi xem trúng nha đầu kia ? Trước không lời sau không vãnh, trừ bỏ khuôn mặt, không có gì hấp dẫn người hết nha ?" Thứ Hồn nói.

Tử Tiêu trợn trắng mắt liếc Thứ Hồn, khinh bỉ nói: "Người thích ngực lớn mông lớn như ngươi thì biết cái gì !" Sau đó xoay người rời đi.

"Ta không hiểu? Sao có thể có chuyện này!" Thứ hồn sờ sờ cái ót, phát hiện Tử Tiêu đã đi xa , nhanh chóng đuổi theo, vừa đi vừa kêu: "Đợi ta với chứ !"

Lúc Độc Cô Thiên Diệp trở lại ký túc xá thì đã khuya , có điều cũng không khiến người khác chú ý, lúc trước nàng thường xuyên ngủ ở thư viện đến khuya, mọi người đã quen nàng về trễ.

"Chủ nhân, người chúng ta gặp đêm nay không đơn giản." Lam Mân đi ra từ Luyện Yêu Hồ, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Ừ. Có thể trong phạm vi gần như vậy mà không bị các người phát hiện, hoặc là huyền lực của hăn rất cao, hoặc là có cái gì đó che dấu hơi thở của hăn. Mặc kệ là loại tình huống nào, hăn đều không đơn giản." Độc Cô Thiên Diệp phân tích nói.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Trước không cần để ý tới hấn. Nhìn khí thế chắc hấn cũng không phải người bình thường, không việc có gì, hấn là sẽ không tiếp xúc với hấn. Vốn dĩ đêm nay cũng không có việc gì." Độc Cô Thiên Diệp nói. Chỉ là nàng lại quên hấn có hứng thú với nàng.

"Chủ nhân, hiện tại người..." Lam Mân có chút lo lắng nhìn nàng.

"Ta không có việc gì. Còn có chuyện rất trọng yếu chờ ta làm, ta sẽ không để cảm xúc này ảnh hưởng đến việc tu luyện của ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ừ. Ta đây an tâm." Lam Mân nhẹ nhàng thở ra, nàng (LM) thật lo lắng nàng (ĐCTD) còn đắm chìm trong cảm xúc kia, nội tâm kiên định bị dao động, ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, nhẹ nhàng ôm Lam Mân, nói: "Cảm ơn các người đã làm bạn với ta."

"Chúng ta thật cao hứng khi cùng người sống vai chiến đấu." Lam Mân trả lời.

"Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng!" Độc Cô Thiên Diệp nói, lại khôi phục trạng thái sục sôi ý chí chiến đấu.

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp vội vàng đi học cả ngày, chạy đến thư viện, luyện đan, ngẫu nhiên cùng bọn Mạc Tử Khanh tụ hội, hoặc là đến chỗ của Mạc Phong chỉ dẫn hấn luyện đan.

"Tỷ, bây giờ đệ có thể luyện chế đan dược tam phẩm cao cấp." Mạc Phong đối Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thật không? Thật tốt quá." Độc Cô Thiên Diệp khích lệ nói.

"Chỉ là đệ cảm thấy phẩm chất của đan dược còn có thể tăng lên, nhưng không cảm nhận được rõ ràng." Mạc Phong nghi hoặc nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, lấy trong nhẫn không gian ra một lọ đan dược, đưa cho Mạc Phong. Mạc Phong nghi hoặc đồ đan dược ra, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Cái này, đây là..."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, thật là cực phẩm Thánh Tê đan."

Đan Phương này là trong khoảng thời gian nàng giải phong ấn Thần Nông Đỉnh nhận được, y theo mặt thủ pháp trên đó mà luyện chế đan dược. Một tháng nay nàng dựa theo Đan Phương trong đầu, lặp lại luyện chế đan dược từ ngũ phẩm trở xuống, mặc kệ là đan dược gì, phẩm chất ít nhất đều ngoài cao cấp.

Mạc Phong chạy đến bên cửa sổ, nhìn nhìn ra bên ngoài, sau đó đóng lại, chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: "Tỷ, sao tỷ luyện chế được nó ?"

"Phương thức luyện chế của tỷ có chỗ khác so với những người khác. Đệ cũng biết hiện nay đan dược bên ngoài phẩm chất cao nhất chỉ là cao cấp, tỷ luôn luôn nghiên cứu, lúc trước tỷ cũng không cho đệ biết. Hiện tại đệ đã đụng tới thành cửa, tỷ liền nói cho đệ biết. Bây giờ đệ đã được gia tộc tán thành, có Mạc gia làm hậu thuẫn cho đệ, đệ không cần lo lắng chuyện này truyền ra ngoài sẽ xảy ra vấn đề gì." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có điều đệ không được để người khác biết là tỷ dạy cho đệ ."

"Tỷ..." Mạc Phong vẻ mặt cảm động nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chẳng qua trước kia hắc vụ giúp nàng, lại đổi lấy nàng tận tâm bồi dưỡng như thế. Hắn đặt tay phải trước trái tim, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Ta chân thành lấy danh nghĩa thề, cuộc đời này đi theo Độc Cô Thiên Diệp, vĩnh

viễn không phản bội!" Nói xong, một đạo ngân quang buông xuống, chui vào hãn ngực.

Lời thề ở thế giới này khác với ở địa cầu, nếu vi phạm lời thề, sẽ rơi xuống địa ngục hắc ám, vĩnh viễn không thể thoát ra. Cho nên, bình thường người ở thế giới này không lập lời thề.

"Đệ làm gì thế, nếu tử không tín nhiệm đệ sao tử có thể dạy cho đệ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong nói.

"Vốn dĩ đệ muốn đi theo làm thuộc hạ cho tử, đây chỉ là hình thức thôi." Mạc Phong bộ dáng ăn vụng nghĩ, về sau tử sẽ không bỏ rơi hãn được nha.

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ, nhưng lại không thể thay đổi được gì. Cũng may nàng và Mạc Phong có quan hệ, lời thề này có hay không đều giống nhau.

"Được rồi, đã như vậy, tử còn có thể làm gì? Bây giờ tử dạy đệ một ít thủ pháp luyện đan, sau sẽ ghi lại một ít Đan Phương cho đệ."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Kết BẠN LÀM NHIỆM VỤ

Cả ngày, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong đều không ra khỏi cửa. Nàng dạy cho hắn một số thủ pháp trụ cột, dặn dò: “Những thứ này đều phải rèn luyện thực tế mới được. Đệ liên hệ với các cậu, để bọn họ cung cấp một số dược liệu, đệ giao những đan dược được luyện xong cho bọn họ.”

Mạc Phong gật đầu: “Lúc trước Phong gia mời được một Luyện đan sư cấp 7, gần đây luôn chèn ép ngành sản xuất đan dược của chúng ta. Những đan dược lúc trước đệ luyện đã được bán ra. Nếu có thể luyện chế được đan dược cực phẩm, chúng ta sẽ không bị xử ép nữa.”

“Ừm. Vậy đệ liên hệ với họ sớm đi. Đúng rồi, ta vẫn còn một ít đan dược, đệ cầm lấy đưa cho họ. Còn về phần đan dược cực phẩm thì đợi khi nào đệ luyện chế được đan dược cực phẩm rồi hắn lấy ra.” Độc Cô Thiên Diệp lấy đan dược từ nhẫn không gian ra, các bình ngọc chất đầy gần nửa phòng.

Có những thứ này, cộng thêm đan dược do Mạc Phong luyện chế, Mạc gia hẳn sẽ không còn lo ngại gì nữa.

Từ nay về sau, Độc Cô Thiên Diệp đặt toàn bộ tinh lực lên việc điều chế đan dược có phẩm chất cao. Lý thuyết thì nàng có đủ, nhưng thiếu kinh

nghiệm thực tế. Bởi vì liên hệ được với Thần Nông đỉnh, nhận được phương thức luyện đan, cấp bậc của nàng tăng tới cấp 6 rất nhanh.

Quên mất thời gian, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện mình đã đến Học viện hơn hai tháng. Do có huyền lực do Đản Đản hấp thụ, lại khế ước với Lam Môn tăng lên 5 cấp, cho nên nàng cũng không vào tháp tu luyện. nàng luôn học tập trong thư viện, bất quá trong đây cũng có mấy người thường xuyên lui tới.

Ngày đó, nàng tu luyện trong Luyện Yêu hồ, Tiểu Ngân báo rằng có người tìm nàng. Nàng đi ra, nhìn mấy người chung viện với mình đều tập trung ở đây.

Mọi người vào phòng, Tôn Khuê nói: “Chúng ta học hành không có điểm, cho nên chuẩn bị lập đội đi nhận nhiệm vụ ở Học viện, muốn hỏi thử người có hứng thú đi với bọn ta hay không?”

“Các người đều không còn điểm sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Bốn người đồng loạt gật đầu. Tang Vũ nói: “Người thường xuyên đến thư viện, bọn ta thường xuyên đi tháp tu luyện. Người không phát hiện ra huyền lực của bọn ta đều thăng một cấp sao?”

“Chắc chắc, Học viện đúng là khác biệt. Chúng ta mới đến đây hơn hai tháng mà đã thăng một cấp rồi.” Lôi Tiểu Hồ cười đến híp mắt.

Độc Cô Thiên Diệp vừa nhìn, quả nhiên mọi người đều thăng một cấp. Nàng nghĩ nghĩ nói: “Được, có điều Học viện có cho chúng ta đi không ?”

Bốn người Tôn Khuê nhìn nàng, cuối cùng đều thở dài lắc đầu. Tang Vũ nói: “Haizz... Thật sự là thua người luôn. Người không biết nửa học kỳ trước là lớp Lý thuyết, sau đó là lớp Luyện tập sao ? Chúng ta cũng giống như vậy, bây giờ đều là thời gian tự do, chủ yếu là tiếp nhận nhiệm vụ.”

Độc Cô Thiên Diệp bị mấy người kia xem thường thì ngại ngùng: “Hắc hắc... Không phải thì thôi. Vậy các người tính khi nào đi?”

“Hai ngày nữa. Tôn Khuê đã lấy sổ nhiệm vụ, chúng ta bàn bạc thử coi nên nhận nhiệm vụ nào, xong rồi thì đến chỗ giáo vụ xin phép.” Cao Lương nói.

Vì vậy, năm cái đầu tụ vào một chỗ, cuối cùng chọn ra một nhiệm vụ.

Cao Lương nhìn sổ nhiệm vụ, nói: “Bách Lý, người xác định chúng ta nhận nhiều nhiệm vụ như vậy sao?”

“Nhiệm vụ chúng ta nhận đều ở sơn mạch Yến Sơn, như vậy cũng không mất nhiều thời gia qua lại. Tổng cộng mười nhiệm vụ, tính ra thì mỗi người hai nhiệm vụ, cho nên cũng không nhiều.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Nhưng mà... người khác bình thường cũng chỉ nhận hai ba nhiệm vụ thôi mà.” Tôn Khuê nói.

“Người khác là người khác, chúng ta là chúng ta. Không phải cái gì cũng phải dựa theo người khác, như vậy thì tới chừng nào người mới phát triển được? Người cảm thấy năm người chúng ta không thể hoàn thành mười nhiệm vụ sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại.

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp như đòn cảnh cáo đập vào lòng mỗi người. Đúng rồi, đây chẳng phải là lấy tiêu chuẩn của người khác đặt lên người mình sao? Như vậy thì làm sao tiến bộ được?

Ý thức được ý tưởng của mình sai lầm, mấy người kia trịnh trọng đứng lên.

“Bách Lý nói đúng, suy nghĩ của chúng ta sai rồi. Ta tin tưởng, năm người chúng ta nhất định sẽ hoàn thành mười nhiệm vụ này.” Tang Vũ nói.

“Ừ, ta cũng tin tưởng.” Lôi Tiểu Hồ nói: “Nếu chúng ta đã lập đội rồi, vậy sao không đặt cho mình một cái tên?”

“Hắc hắc... Tiểu Hồ, đề nghị này không tệ. Chúng ta phải lấy cái tên có phong cách, đến lúc đó truyền ra ngoài cũng vang danh khắp nơi !” Tôn Khuê cười hì hì nói: “Vô địch thì sao? Tiểu đội Vô Địch, thật trâu nha!”

“Tiểu đội Vô Địch ? Ý nghĩa thì được, nhưng không đủ mạnh.” Cao Lương nói.

“Lôi Đình thì sao?” Độc Cô Thiên Diệp đề nghị.

“Lôi Đình Lôi Đình, thật không tệ, cũng rất vang dội.” Tang vũ lặp lại hai lần.

“Được, vậy chúng ta sẽ là Tiểu đội Lôi Đình. Ha ha...” Tôn Khuê cười to, “Về sau, ta chính là người thu thập tin tức cho tiểu đội. Người nào làm đội trưởng?”

Mọi người liếc nhìn nhau, cuối cùng Tang vũ nói: “Bách Lý, người làm đội trưởng đi.”

“Ta ?” Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ là mình. Có vẻ như thời gian nàng ở cùng bọn họ không nhiều.

“Đúng. Trong chúng ta, thực lực của người cao nhất, tinh thần không ngừng vươn tới của người sẽ đưa chúng ta đi tới trước. Bình thường Cao Lương luôn cân nhắc kỹ càng, cho hấn làm quân sư. Ta và Lôi Tiểu Hồ làm tiên phong. Thế nào?”

“Hắc hắc... Ta tán thành.” Lôi Tiểu Hồ nói.

“Ta cũng hiểu được việc này. Bách Lý, có lẽ người không biết, trên người người có một cỗ lực hấp dẫn, có thể ngưng kết chúng ta lại một chỗ.

Còn có tinh thần lực của người, chắc chắn, ngày đầu khai giảng đã quét sạch toàn ban.” Cao Lương nói.

“Ách, vậy được rồi. Chúng ta lập thành một đội, chúng ta cũng như nhau, ta hy vọng về sau chúng ta đồng lòng nhất trí. Nếu làm không được, như vậy thì nên sớm giải tán. Hiểu không?” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Hiểu!” Một người kia trăm miệng một lời nói.

Ngoại trừ năm người Độc Cô Thiên Diệp, không ai biết rằng tiểu đội truyền kỳ được sinh ra là vì như vậy.

Ngày hôm sau, năm người Độc Cô Thiên Diệp đi đến phòng giáo vụ đăng ký nhiệm vụ. Khi họ báo nhiệm vụ, lão sư phụ trách đăng ký kinh ngạc nhìn bọn họ: “Các người thật sự muốn đăng ký mười nhiệm vụ?”

“Đúng vậy.” Cao Lương trả lời.

Lão sư nhanh chóng đăng ký, đưa thẻ nhiệm vụ cho Cao Lương, nói: “Các người nhận mười nhiệm vụ, đều là cấp 3, mỗi nhiệm vụ được 1000 điểm, tổng cộng là 10000 điểm. Các người làm nhiệm vụ đội, khi hoàn thành, mỗi người được 2000 điểm.”

Rời khỏi phòng giáo vụ, Độc Cô Thiên Diệp đi tới chỗ Mạc Phong, nói với hắn là mình phải đi ra ngoài một chuyến. Mạc Phong nói là hắn cũng đăng ký nhiệm vụ, luyện đan cho Học viện. Sau đó nàng lại đi tìm bọn Mạc Tử Khanh.

Mạc Tử Khanh và Đan Kinh Thiên cũng tập trung một chỗ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đều đến nói chuyện với nàng.

“Huynh đệ, chúng ta đúng là có thần giao cách cảm. Bọn ta định đi tìm người, vậy mà người đã tới rồi.” Đan Kinh Thiên ôm lấy bả vai Độc Cô Thiên Diệp.

Bả vai nho nhỏ, mỗi lần ôm đều muốn ôm thật lâu, bất quá lần nào cũng bị Mạc Tử Khanh gạt ra. Có lần Đan Kinh Thiên nói rằng Mạc Tử Khanh thích đệ đệ, người ta ôm lâu một chút cũng không được, lần này cũng không ngoại lệ.

“Mấy người trong viện của ta đăng ký vài nhiệm vụ, ngày mai sẽ xuất phát, cho nên ta báo với các người một tiếng.” Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới biểu tình của Đan Kinh Thiên khi bị Mạc Tử Khanh gạt tay ra, xoay người nói với những người kia.

“Chúng ta cũng đăng ký mấy nhiệm vụ, chuẩn bị ngày mai đi. Các người tính đi đâu?” Long Tường hỏi.

“Chúng ta đi chủ yếu ở sơn mạch Yến Sơn. Còn các người?” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Chúng ta đi Vô Tướng thành ở phía đông. Xem ra ngược hướng với các người rồi.”

Lúc này, hai nam tử từ ngoài đi vào, một người là Hạ Nham, một người khác là thanh niên tóc ngắn màu vàng kim. Không cần đoán cũng biết, ngoại trừ Tứ hoàng tử thì không có người thứ hai. Tuy rằng Độc Cô Thiên Diệp từng tới hai lần, nhưng lần nào cũng không gặp hẳn.

“Ha ha... Vị này chính là thiên tài tân sinh Bách Lý Tà phải không?” Tứ hoàng tử cười đùa nói: “Luôn nghe bọn Tử Khanh nhắc tới người nhưng vẫn không có cơ hội gặp mặt. Xin chào, ta là A Thụy Tư.”

“Tứ hoàng tử khách khí rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Tứ hoàng tử là một người như ánh mặt trời, khiến cho người khác sinh ra cảm giác thân thiết.

Mọi người tùy ý hàn huyên một lát. Bởi vì còn phải thu xếp vài thứ, Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy cáo từ.

Mạc Tử Khanh tiến nàg ra cửa, nói: “Làm xong nhiệm vụ thì trở về nhà một chuyến đi, cha ta và các thúc thúc luôn nhắc tới muội, ta sắp nổ tung rồi đây này.”

Nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ của Mạc Tử Khanh, Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Chiến Hữu Lương Tựa Lương

“Bách Lý, người xem này, đây là Thanh Linh thảo phải không?” Lôi Tiểu Hồ cầm một ngọn cỏ nhỏ hỏi.

“Ai nha, chắc là mấy ngọn cỏ linh thú ăn lung tung thôi.” Tôn Khuê bên cạnh nhìn ngọn cỏ trong tay Lôi Tiểu Hồ nói.

Đây đã là ngày thứ mười bọn họ ở sơn mạch yển Sơn. Bọn họ chọn bốn nhiệm vụ tìm thảo dược, sau nhiệm vụ tìm ma tinh của huyền thú. Trước khi hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ vẫn còn ở trong sơn mạch.

Bọn họ đã hoàn thành ba nhiệm vụ rồi, hai cái là tìm thảo dược, một cái là thu thập mười ma tinh của Linh thú Phong Lang. Đêm qua, bọn họ vừa lúc đụng phải một đàn Phong Lang, mọi người ra sức chiến đấu, đã vượt mức quy định của nhiệm vụ.

Nghỉ ngơi một đêm, mọi người lại tiếp tục lên đường.

“Thanh Linh thảo là thảo dược tính âm, thường sinh trưởng trong sơn cốc. Chúng ta đi tới sơn cốc phía trước xem thử đi.” Độc Cô Thiên Diệp chỉ một ngọn núi phía trước nói.

“Được.” Mọi người nhất trí đồng ý, đến trưa thì đã tới đó.

Tôn Khuê xoa xoa bụng, cười hì hì nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: “Đội trưởng, người xem cũng trưa rồi, chúng ta có nên nghỉ lại ăn cơm trước không ?”

Nghe Tôn Khuê nói vậy, Cao Lương, Tang Vũ và Lôi Tiểu Hồ cũng tha thiết nhìn nàng.

Vốn là trước khi xuất phát, bọn họ đã chuẩn bị lương khô. Chỉ là, ngày đầu tiên, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra bộ dụng cụ làm bếp, bọn họ đồng loạt bỏ nó qua một bên.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra bộ dụng cụ làm một vài món cơm canh rau dưa, tuy đơn giản nhưng đã làm mỹ thực trong mắt mọi người. Ăn cơm xong, bọn họ tiến vào sơn cốc.

“Thật sự có Thanh Linh thảo. Thật nhiều nha! Đội trưởng, làm sao người biết ở sơn cốc này có?” Lôi Tiểu Hồ nhìn Thanh Linh thảo trong sơn cốc, tò mò hỏi.

“Gần Thanh Linh thảo thường có bồ đăng, các người xem.” Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào cái cây gần đó nói.

Mọi người nhìn xem, quả nhiên là có bồ đăng.

“Bách Lý, người thật lợi hại, cái gì cũng biết.” Tang Vũ nói.

“Ta chỉ là trùng hợp mà thôi. Chúng ta mau lấy đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đi tới hái thảo dược.

Năm người nhanh chóng hái hết Thanh Linh thảo trong sơn cốc rồi rời đi.

Qua nửa tháng, tiểu đội Lôi Đình đã hoàn thành hơn một nửa nhiệm vụ. Cao Lương tính thử, họ chỉ còn hai nhiệm vụ nữa thôi.

“Còn thiếu ma tinh thuộc tính thổ và hỏa, chúng sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Cao Lương nói.

Tang Vũ xoay xoay thắt lưng, hít sâu một hơi nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

“Bây giờ đi tìm huyền thú đi.” Lôi Tiểu Hồ nói: “Nhưng mà chúng ta đi đâu tìm huyền thú hệ thổ và hỏa đây?”

“Đại địa hung, cực thử là huyền thú hệ thổ thường gặp nhất, nhưng rất khó đối phó.” Tôn Khuê nói.

“Vậy tiêu diệt từng bộ phận. Đi thôi, bắt một Thánh thú tới hỏi là biết chứ gì.” Độc Cô Thiên Diệp đứng lên nói.

Mọi người giăng đầy hắc tuyến. Không cần coi việc bắt Thánh thú đơn giản như thái rau có được không?

Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Ngân ra, cho nó đi bắt một con Thánh thú tới. Tiểu Ngân khó có dịp ra ngoài, chạy nhảy lung tung, chốc lát sau nó bắt được một con Thánh thú cấp 1 về.

“Ở đâu có huyền thú hệ thổ và hệ hỏa?” Tôn Khuê đi tới hỏi, vươn tay sờ sờ nó. Ặc, quá bá khí rồi.

“Ngọn núi phía trước có phần lớn là hệ thổ, bên kia là hệ hỏa.” Huyền thú chỉ tay vào hai ngọn núi nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, thả nó đi. “Đi thôi, đi tới chỗ gần nhất.”

Đám người Độc Cô Thiên Diệp tới ngọn núi hệ hỏa trước, không đến hai ngày đã thu thập đủ ma tinh. Sau đó lại tới ngọn núi hệ thổ.

“Trăm ngàn lần đừng cho chúng ta gặp cực thử nha, vậy khó khăn lắm.” Lôi Tiểu Hồ nói, kết quả chưa đến nửa ngày, bọn họ đã bị một đám cực thử vây quanh.

“Mẹ nó, thật sự là nói cái gì liền ra cái đó.” Tôn Khuê nhìn bóng dáng đông nghìn nghịt, da đầu run bần bật.

“Không có biện pháp, đánh bừa đi.” Tang Vũ nói xong, xẹt kiếm vọt tới. Bọn người Độc Cô Thiên Diệp cũng lên.

Không phải diễn tập trên lớp, mà là thực chiến dùng mạng để đổi lấy. Hiện tại chỉ có thể lấy ít thắng nhiều. Nhưng sự thật là bọn họ bị đàn cực thử nhanh chóng đánh tan đội hình.

“Chúng ta là đồng đội, có thể yên tâm giao lưng của mình cho đồng đội !” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Mọi người lưng tựa lưng, chú ý chiến đấu với huyền thú trước mặt !”

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói vậy, Lôi Tiểu Hồ lưng tựa lưng với Tang Vũ, Độc Cô Thiên Diệp, Cao Lương và Tôn Khuê đứng thành một vòng tròn. Không cần lo việc bị huyền thú tấn công vào phía sau, Mọi người dần dần chuyển bại thành thắng, ngay lúc mọi người sức cùng lực kiệt, rốt cuộc cũng giải quyết xong đám cực thử.

“Mẹ nó, đây thật sự là thực chiến mà ! Vừa rồi thiếu chút nữa là mất mạng rồi.” Tôn Khuê đặt mông xuống đất, thở hổn hển, không cần thận động đến miệng vết thương, rít giọng một hơi.

“Đúng vậy, may mà có Đội trưởng nhắc nhở đúng lúc !” Lôi Tiểu Hồ đã trực tiếp nằm xuống đất.

“Từ đầu ta không muốn nói cho các người là vì muốn cho các người cảm thụ cảm giác khác biệt khi chiến đấu một mình và chiến đấu lưng tựa

lưng.” Độc Cô Thiên Diệp thân nhiên nói, “Các người nên biết rằng, giao lưng của mình cho đồng đội, lưng của người cũng cho đồng đội dựa vào.”

Mấy người họ đều trầm tư, đột nhiên có một âm thanh truyền tới: “A lão đại, lần nay chúng ta có tiện nghi lớn rồi. Nhiều cực thử như vậy, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi nha!”

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nhìn năm người đi ra từ rừng cây. Năm người đó đều là cấp bậc Đại huyền sư, xem ra cũng là đệ tử trong học viện đi làm nhiệm vụ.

“Các người muốn gì?” Cao Lương nói.

“Hắc hắc... Lão đại, bọn họ không chỉ thân thể mệt mỏi, đầu óc cũng mệt muốn chết rồi. Ý đồ chúng ta rõ ràng như vậy mà còn hỏi chúng ta muốn gì.” Một người xấu xí nói.

“Các người muốn cướp sao ?” Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói.

“Bây giờ các người đều mệt mỏi rồi, chúng ta đành phải giúp các người thu thập thành quả vậy.” Tên đội trưởng nói.

“Các người thật vô sỉ !” Tôn Khuê nói xong liền muốn xông lên, bị Cao Lương giữ lại.

“Sao hả ? Muốn đánh nhau ? Chưa nói tới việc cấp bậc các người không bằng bọn ta, chỉ nói tới việc các người ngạ cả khí lực nói chuyện cũng không có, còn muốn đấu với bọn ta ?” Người kia thấy Tôn Khuê muốn tiến lên, phát ra huyền lực tấn công, đã thương Cao Lương và Tôn Khuê.

“Tôn Khuê !”

“Cao Lương !”

Tang Vũ và Lôi Tiểu Hồ chạy đến, đỡ họ dậy. Độc Cô Thiên Diệp đứng trước mặt bọn họ, nói: “Các người có thể lấy ma tinh, nhưng không được đả thương bọn ta.”

“Ha ha... sáng khoái !” Đội trưởng kia nói, “Các huynh đệ, lấy ma tinh đi.”

“Được, đi !” Năm người tiến lên, lấy công cụ bắt đầu lấy ma tinh.

Độc Cô Thiên Diệp để Tần Vi Nhiên và Lôi Tiểu Hồ đỡ Tôn Khuê và Cao Lương qua một bên.

“Lão đại, sao người có thể để bọn chúng lấy ma tinh?” Tôn Khuê khí thế hỏi.

“Bằng không thì sao? Không thấy bọn chúng đều là Đại huyễn sư sao? Bây giờ chúng ta không có sức, muốn đánh thế nào? Hay là chê hãn ra tay quá nhẹ, không trực tiếp giết chết người ?” Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói, “Không có thực lực còn đánh bừa, chính là ngu xuẩn.”

Tôn Khuê bị nói á khẩu không trả lời được, nhìn thi thể cực thối bị người ta lấy ma tinh, hung hăng chà chà chân.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra năm viên Thánh tê đan, nói: “Dưỡng thương trước rồi nói.”

Tuy rằng tức giận nhưng mọi người vẫn nuốt được vào, sau đó nhìn đám người kia. Không bao lâu sau, mấy người kia đã thu thập xong ma tinh.

Bọn họ đi tới, vây quanh mọi người nói: “Các người chắc là không chỉ nhận một nhiệm vụ phải không? Còn có gì nữa thì mau giao ra đây.”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Trả Đũa

“Các người...” Tang Vũ tức giận không thôi, vừa muốn nói lại bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một bao Thanh Linh thảo trong nhẫn không gian ra, nói: “Chúng ta chỉ nhận hai nhiệm vụ.” Sau đó giao Thanh Linh thảo cho đội trưởng kia.

“Hừ, xem như người thức thời. Vậy giữ lại mạng nhỏ cho các người. Các huynh đệ, chúng ta đi.” Người kia nhận lấy Thanh Linh thảo, dẫn người đi.

“Bách Lý, sao người có thể giao Thanh Linh thảo cho bọn chúng? Nói chúng ta chỉ nhận một nhiệm vụ là được rồi mà.” Tang Vũ nói.

“Ha ha, giành với chúng ta, sao có thể quên được? Hôm nay ta sẽ cho các người nhìn thử, khi thực lực không đủ thì nên làm như thế nào.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Lão đại, người làm cái gì rồi?” Cao Lương phản ứng đầu tiên.

“Hắc hắc, các người chờ xem. Nghỉ ngơi cho tốt, rồi chúng ta đi theo xem.”

“Tốt lắm.”

“Tốt lắm.”

Mặc dù bị thương, nhưng có Thánh Tê đan, miệng vết thương khép lại rất nhanh. Độc Cô Thiên Diệp lại cho Tôn Khuê và Cao Lương một viên đan được bổ sung huyền lực.

Mặt khác, đám người kia vừa cướp được thành quả của bọn Độc Cô Thiên Diệp, thảo luận. Nghĩ tới việc thiên tài trong học viện bị mình áp chế, trong lòng vui sướng liên hồi.

“Lão đại, người có ngửi thấy mùi gì hay không?” Tên xấu xí tiến lên bên cạnh đội trưởng hỏi.

“Ừ, hình như có mùi gì đó.” Những người khác cũng nói.

“Lão đại, hình như là phát ra từ người người đó. Lão đại, người người có mùi hoa ? ” Hầu tử tiến tới người người bên trái, người người bên phải.

“Cút, lão tử là nam tử hán, làm gì có mùi hoa !” Lão đại dấm đầu hầu tử một cái.

“Lão đại, nhiều huyền thú quá !” Đột nhiên một người hô lên, bốn người khác nhìn thử xung quanh, phát hiện mình đã bị tầng tầng lớp lớp huyền thú bao vây.”

“Mẹ nó, sao lại có nhiều huyền thú như vậy chứ ?! ” Lão đại hô to.

“Làm sao bây giờ ?” Lá gan của hầu tử nhỏ nhất, chân mềm nhũn.

“Làm sao cái gì, đánh đi !” Lão đại hô một tiếng, lập tức công kích.

Năm người Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi một lát rồi nhanh chóng đuổi theo đám người kia. Đi được nửa giờ, đã nhìn thấy những người kia bị một đám huyền thú vây quanh. Bọn họ tránh qua một bên quan sát.

“Lão đại, có chuyện gì vậy?” Tôn Khuê hưng phấn hỏi.

“Trong Thanh Linh thảo ta có nhỏ vài giọt tình quả vào, bọn họ cầm Thanh Linh thảo, tay dính nước tình quả, mùi sẽ phát ra. Những huyễn thú dưới cấp Thần thú đều bị ảnh hưởng, mà khi huyễn thú động dục là lúc nó điên cuồng nhất. ” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Oa, lão đại, người thật lợi hại !” Lôi Tiểu Hồ vỗ vỗ tay, sùng bái nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

“Bây giờ mới biết sao? Sau này, khi thực lực không bằng người ta thì không cần đánh bừa, chỉ cần có kết quả là được, quá trình như thế nào không là gì cả. Nhưng không làm chuyện thương thiên hại lý là được.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mấy người kia thụ giáo, Tang Vũ nói: “Ừ, sau này chúng ta nhất định không được xúc động mà làm ra những chuyện điên rồ !”

Mọi người nhìn trận giao tranh phía trước. Chờ lúc cuộc chiến chấm dứt, đối phương chỉ còn hai người tỉnh táo, ba người kia đã hôn mê.

Đám người Độc Cô Thiên Diệp đi tới.

Lão đại phát hiện bọn họ, nói: “Là do các người giờ trò?”

“Thông minh! Ta chỉ muốn cho người biết, không phải ai cũng có thể động vào.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Các người muốn gì?” Hầu tử nói.

“Hắc hắc, lão đại, đầu óc bọn họ cũng mệt muốn chết rồi. Ý đồ chúng ta rõ ràng như vậy mà còn hỏi chúng ta muốn gì nữa chứ.” Tôn Khuê lặp lại lời nói của hầu tử trả cho hắc.

“Chúng ta không muốn gì, chỉ muốn trả lại thôi.” Độc Cô Thiên Diệp xấu xa nói, “Không cần phản kháng, bây giờ các người chỉ còn hai người, lại bị trọng thương, chúng ta có đến năm người lận nha! Các huynh đệ, ra tay đi.”

Hai ngày sau...

“Các người hoàn thành ba nhiệm vụ cấp 2, tổng cộng 1500 điểm, mỗi người 300 điểm.” Lão sư phụ trách lấy năm tấm thẻ lướt qua quả cầu thủy tinh, sau đó đưa thẻ cho bọn hắn, nói: “Tiếp theo.”

“Tên?”

“Tiểu đội Lôì đình.” Cao Lương đưa thẻ nhiệm vụ ra.

Lão sư phụ trách hôm nay vẫn là người lần trước. Hắn nhận thẻ, nhìn nhìn, nói:

“Các người nhận mười nhiệm vụ, bây giờ đã hoàn thành?”

Cao Lương đặt thảo dược và ma tinh lên bàn, tràn ngập cả bàn, loảng xoảng một tiếng, một ít ma tinh rơi xuống đất. Các đệ tử phía sau nhìn một bàn đầy ma tinh, đều kinh hô.

“Trời ơi, sao lại nhiều ma tinh như vậy?!”

“Bọn họ nhận mấy nhiệm vụ vậy?”

“Bọn họ là đệ tử cấp 1 mà lại trâu bò như vậy sao?!”

.....

Lão sư thu biểu tình kinh ngạc lại, nói: “Người chờ một lát, chúng ta kiểm kê một chút.” Hắn gọi hai trợ thủ kiểm kê nhiệm vụ.

“Rất tốt. Các người hoàn thành mười nhiệm vụ cấp 3, mỗi cái 1000 điểm, tổng cộng 10000 điểm. Mỗi người 2000 điểm.”

Cao Lương đưa thẻ cho lão sư, hắn lướt thẻ qua quả cầu thủy tinh, sau đó trả lại cho Cao Lương, tán thưởng nói: “Các người thực không tệ!”

“Cám ơn lão sư !” Cao Lương nói rồi đi ra ngoài.

“Cao Lương, ở bên này !” Cao Lương vừa đi ra đã nghe thấy tiếng Tôn Khuê hô to. Hắn đi qua, giao lại thẻ cho mỗi người.

“Ta muốn vào Tháp tu luyện, các người muốn làm gì?” Tôn Khuê hỏi.

“Ta và Tiểu Hồ cũng vào Tháp tu luyện.” Tần Vi Nhiên nói.

“Ta vẫn còn bận, các người đi đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Được rồi. Vậy bọn ta đi trước đây.” Tôn Khuê nói xong, bốn người cùng tiến vào Tháp tu luyện.

Độc Cô Thiên Diệp đi tìm Mạc Phong, nói cho hắn biết là mình đã về, sau đó trở về ký túc xá. Vừa mới vào viện, nàng đã nghe thấy bên ngoài có người gọi mình. Nàng đi ra ngoài, thấy một người lạ.

“Người là Bách Lý Tà phải không? Phó Viện trưởng phái ta tới nói với người, bảo người lập tức tới văn phòng viện trưởng một chuyến.” Người đó nói.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo người kia tới văn phòng viện trưởng. Cái nơi ngoằn ngoèo này, không có người dẫn đường thì chắc chắn không thể tìm được. Người đó đưa nàng tới văn phòng viện trưởng rồi rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp gõ cửa, không biết Phó Viện trưởng tìm nàng có chuyện gì. Nghe thấy tiếng trả lời từ bên trong, nàng đẩy cửa bước vào.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy một cái ghế dựa, còn có một lão nhân híp mắt ngồi trên đó.

“Phó Viện trưởng, ngài tìm ta?” Độc Cô Thiên Diệp nói với lão nhân.

“Ha ha... Bách Lý Tà. Còn nhớ lão già ta không?” Lão nhân mở to mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nghe vậy thì không nói gì.

“Không biết phó viện trưởng tìm ta có việc gì ? ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Không có việc gì thì không thể tìm người sao ? ” Lão nhân ai oán liếc nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái.

Mây đen dày đặc, sấm chớp rầm trời.

Nhìn thấy vẻ mặt như táo bón của Độc Cô Thiên Diệp, lão nhân không trêu chọc nàng nữa: “Vừa rồi phòng giáo vụ nói tiểu đội của các người hoàn thành mười nhiệm vụ cấp 3 ? ”

“Đúng vậy.” Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

“Chưa nói đến tân sinh, ngay cả lão sinh cũng không dám nhận nhiều nhiệm vụ như vậy. Vì sao các người lại nhận nhiều nhiệm vụ như vậy?” Lão nhân hỏi.

“Thuận tiện. Đỡ tốn công.” Độc Cô Thiên Diệp không cho là đúng trả lời.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Lại Thêm Một Gia Gia

Lão nhân bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho ghen hòng. Còn tưởng rằng sẽ được nghe lời nói hùng hồn gì, nào ngờ lại là đỡ tổn công. Ông thật sự không hề nghĩ tới điều này, nói: “Lúc trước ta có ra ngoài một chuyến, gặp phải người quen, ông ta nhờ ta đưa thứ này cho người, nói là sắp tới ông ta không thể tới để đỡ gặp người, đưa cho người quyển sách để người nghiên cứu.”

Nói xong, ông lấy một quyển sách trong nhẫn không gian ra ném cho Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp mở ra nhìn, là bản chép tay luyện khí.

“Phó Viện trưởng gặp được Hữu Vô gia gia sao?” Độc Cô Thiên Diệp cất vào nhẫn không gian, hỏi.

Lão nhân nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái nói: “Người đã nhận ông ta là gia gia rồi, vậy cũng nhận ta làm gia gia luôn đi ! Bằng không thật sự là tiện nghi cho lão già chết tiệt đó.”

Ách, Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Đây cũng có thể coi là lý do sao?

“Việc này hình như không tốt lắm đâu !” Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt, lão nhân khóc lớn: “Ta mặc kệ, người nhận lão già đáng chết kia, người cũng phải nhận ta làm gia gia! Ô ô... người không thể khi dễ lão già ta... ô ô...”

“Ách, Phó Viện trưởng, ngài khóc không ra nước mắt, giả khóc cũng vô dụng.” Độc Cô Thiên Diệp đầy hắc tuyến nói. Sao ai cũng thích dùng chiêu này vậy?! Chẳng lẽ là vật hợp theo loài?

“A, phải không?” Lão nhân dừng lại, sau đó nheo đôi mắt, đau đến chảy nước mắt ròng ròng, sau đó lại khóc lớn.

Độc Cô Thiên Diệp không còn gì để nói, trên đầu như có đầy quạ đen.

“Khóc khóc cái gì? Âm ỉ muốn chết !” Tạ Phàm từ trong phòng bước ra, “Ta đang làm việc mà cũng không được yên tĩnh mà ! Lớn như vậy rồi mà còn khóc, giống cái gì nữa?!”

“Ô ô... Tiểu Tạ Tạ à, nó nhận Hữu Vô lão đầu làm gia gia, lại không nhận ta! Lão già chết tiệt kia còn có được một cô cháu gái. Ô ô...” Lão nhân ôm thắt lưng Tạ Phàm khóc lóc kể lể.

Độc Cô Thiên Diệp sắp bị lão nhân lôi kéo đến chết rồi. Nhìn thấy chủ nhiệm nhìn nàng chăm chăm, nàng cảm thấy da đầu run lên bần bật.

“ Hắc hắc... Chào chủ nhiệm ! ” Độc Cô Thiên Diệp cười mỉa chào Tạ Phàm.

“ Bách Lý Tà ? Sao lại là người ?! ” Tạ Phàm hỏi.

“ Phó viện trưởng gọi ta đến. ” Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

“ Gia gia, gọi ta là gia gia! Ô ô... ” Lão nhân xen vào nói.

“Không nhận thì không nhận. Khóc cái gì? Ta ném chết người bây giờ.” Tạ Phàm trừng mắt nhìn người đang lau nước mắt nước mũi vào

người mình, nói.

“Tiểu Tạ Tạ à, nó là cháu gái của Mạc lão đầu đó. Ô ô... Muội nói xem, cháu ngoại của Mạc lão đầu nhận lão Hữu Vô chết tiết kia làm gia gia, không nhận ta. Ta thật không may mà.” Lão nhân khóc nói.

Ngài khóc thương tâm như vậy là vì Độc Cô Thiên Diệp không nhận ngài, mà còn vì Hữu Vô đại sư hơn ngài vì một cháu gái sao?

“ Là cháu gái của Mạc lão đầu ? ” Tạ Phàm hỏi.

Lão nhân gật đầu: “ Chính là nữ nhi của Thu nha đầu đó ! ”

“ Nữ nhi của Thu nha đầu? Ha ha... không nghĩ tới tiểu nha đầu năm đó lại lớn nhanh như vậy ? ” Tạ Phàm cảm khái nói, sau đó xoay người nhìn Độc Cô Thiên Diệp: “ Nói như vậy, con gọi hử là là gia được rồi đó. ”

“ Hử ? ” Độc Cô Thiên Diệp bị làm cho hồ đồ.

“ Ha ha... Ngồi xuống từ từ nói. ” Tạ Phàm chụp lấy cánh tay bên hông, “ Còn không mau buông ra ? ”

Lão nhân bữu môi buông Tạ Phàm ra, lui về ghế.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dạng ủy khuất của lão nhân, không nhận được bật cười.

“ Ông ta là vậy đó, con đừng để ý tới ông ta. ” Tạ Phàm nói với Độc Cô Thiên Diệp: “ Lại đây, chúng ta tán gẫu một chút đi. ”

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống cạnh Tạ Phàm.

“ Lẽ ra con nên gọi ta là bà bà. ”

Tạ Phàm mở miệng dọa Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng, nếu nàng đang uống nước, nhất định sẽ phun ra.

“ Ách, thoát nhìn ngài rất trẻ, gọi bà bà thì không thích hợp lắm. ” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“ Ha ha... Ta và ngoại công con không khác biệt gì mấy, con không gọi bà bà thì gọi là gì ? ” Tạ Phàm nói, “ Năm đó bọn ta cùng quen nhau trong học viện. Ngoại công con Mạc Chấn Đình, viện trưởng hiện tại Khung Cách, Hàn Cung, chính là Hữu Vô bây giờ, ta và còn có Tạ Bình ca ca song sinh của ta. Năm người bọn ta biết nhau từ lúc còn là tân sinh. Mọi người tính tình hợp nhau, nhanh chóng trở thành bạn tốt. Mấy người bọn ta đều là người nổi bật trong học viện. Hơn trăm năm sau, mọi người cũng chưa từng mất liên lạc.” Tạ Phàm nhấp một ngụm trà, nói: “ Năm đó, chuyện của mẫu thân con ta cũng biết. Lúc đó ngoại công con cố chấp, nhưng sau đó ông cũng đã hối hận. Sau khi mẫu thân con bế con về, bọn ta từng gặp con, ta cũng đã từng bế con. Con còn bắt đứt râu của Tạ lão đầu nữa đó. ”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn lão nhân, ông hai mắt nhìn trước, quệt miệng thổi tóc mái.

“Sau đó mẫu thân con lại mất tích, ngoại công con cũng đi tìm nó, sau đó cũng mất tích.”

“Ngoại công con mất tích?” Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nhìn Tạ Phàm.

“ Con không biết ? ” Tạ Phàm cũng kinh ngạc, “ Con còn chưa về nhà sao ? ”

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ đầu, nói: “ Con nghĩ trước hết nên học hành thật tốt, không muốn cho người khác biết con là người Mạc gia, nên chưa trở về. Không phải nói là ngoại công bế quan rồi sao ? ”

“ Đó là nói cho người ngoài biết thôi. Hiện nay, Phong gia chèn ép Mạc gia rất nhiều, chúng ta không thể vì chuyện riêng mà điều động lực lượng của học viện. Nếu biết ngoại công con không có ở đây, chỉ sợ tình huống sẽ tệ hơn. ” Tạ Phàm nói.

“ Viện trưởng có phải cũng đã... ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tạ Phàm sửng sốt một chút nói: “ Con cũng biết việc này ? ”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: “ Con từng nghe người khác nói Viện trưởng thật sự đang mất tích. ”

“ Sau khi ngoại công con mất tích, Khung Cách cũng tìm được manh mối của ông ta, sau khi đi thì không trở về. Mấy năm trước ông ấy cũng có truyền tin tức về, chỉ là hai năm gần đây lại bật vô âm tín. Hữu Vô gia gia của con chắc cũng đang thu thập tin tức của họ.”

“ Vậy bây giờ họ đang ở đâu ? ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Nha đầu, bây giờ vẫn chưa phải là lúc cho con biết, biết được cũng không tốt cho con. Hiện tại, nhiệm vụ chính của con là tu luyện thật tốt, tăng cường thực lực của bản thân.” Tạ Phàm nói.

“ Vâng, con biết rồi. ” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

“ Nha đầu, con cũng biết rồi, bây giờ có thể gọi ta là gia gia chưa ? ” Tạ lão đầu chen vào nói.

“ Ha ha... Tạ gia gia. ” Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói gì thêm, hô một tiếng.

“ Ha ha... Lão gia ta cũng có cháu gái rồi ! ” Lão nhân cười to, lập tức nhảy ra khỏi ghế.

Độc Cô Thiên Diệp và Tạ Phàm nhìn vậy thì không còn gì để nói.

Độc Cô Thiên Diệp ở lại văn phòng một chút rồi mới rời đi. Nói đến việc các nàng nhận mười nhiệm vụ, Tạ Phàm còn cảm khái một phen, nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước, trò giỏi hơn thầy, nói lúc bọn họ còn học ở đây thì cũng không có lợi hại như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi phòng viện trưởng còn cảm thấy bất khả tư nghị, không nghĩ tới bên ngoài đồn đại, Phó Viện trưởng “Thiết diện Diêm vương” tính cách quái dị lại... thú vị như vậy.

Nghĩ đến ngoại công đang mất tích, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình nên trở về một chuyến.

Trở lại ký túc xá, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra bản ghi chép luyện khí của Hữu Vô gia gia, đọc qua một chút.

Huyền khí bình thường chia làm Huyền khí, Linh khí, Thánh khí, Thần khí, tương ứng với Luyện khí sư sơ cấp, Luyện khí sư Trung cấp, Luyện khí sư cao cấp, Luyện khí sư tông sư. Từng cấp bậc lại chia thành cấp thấp, cấp trung, cấp cao. Bởi vì luyện khí, trừ Huyền sư có tinh thần lực cường đại, còn phải có thể lực mạnh mẽ, cho nên Luyện khí sư càng khó có được hơn Luyện đan sư.

Nàng nghiên cứu mất hết một ngày một đêm.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Thiên Diệp Giận Dữ

“Lão đại, lão đại ! ”

Nàng đang ở trong Luyện Yêu hồ luyện tập huyền kỹ, vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng Cao Lương bên ngoài gọi liên tục. Nàng mở cửa ra, còn chưa kịp nói gì đã bị Cao Lương giữ chặt kéo đi.

“Làm sao vậy ? ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đến đài giao đấu nhanh đi. Phong gia, Mạc gia và Long gia quyết đấu.” Cao Lương vội vàng trả lời.

“ Sao lại như vậy ??? ” Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe, nhất thời cảm thấy sự việc nghiêm trọng.

“ Ta cũng không rõ. Ta và Tôn Khuê đang tu luyện trong tháp thì nghe có người nói Phong gia và Mạc gia còn có Long gia hẹn nhau tới đài giao đấu. Người của Phong gia, Mạc gia và Long gia đều chạy tới đó hết rồi. Ta nghe được tin thì để Tôn Khuê đi tới tràng giao đấu trước, ta trở về gọi người. Phỏng chừng bây giờ đã giao đấu rồi. ” Cao Lương thở hồng hộc nói.

Nhìn thấy đường còn xa, Độc Cô Thiên Diệp nói: “ Không được, quá chậm. Tiểu Ngân ! ” Tiểu Ngân đi ra, hóa thành Ngân Lang.

“ Cao Lương, ta để Tiểu Ngân chở ta qua đó trước, người cố gắng chạy tới đó.” Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Ngân, nói với Cao Lương, rồi cười Tiểu Ngân chạy tới tràng giao đấu.

“Grao... Grao... Đánh nhau nha, lên!”

“Cố lên cố lên.”

“Mẹ nó, ai đụng vào ta!”

“Đánh đi, đánh chết hần !”

.....

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa tiến vào đài giao đấu đã nghe bên trong sôi trào một mảnh. Tiếng gào thét, tiếng cổ vũ, tiếng cổ lên vang dội. Nàng vất vả lắm mới tiến vào được, nhìn thấy Đan Kinh Thiên và Dạ Thương Lan đang đứng, liền đi qua.

“Đại ca, Thương Lan.” Độc Cô Thiên Diệp rốt cuộc cũng đến được khán đài.

“Huynh đệ, người đến rồi.” Đan Kinh Thiên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, lo lắng kéo nàng.

“Chuyện này là sao? Sao lại xảy ra như vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Có người của Phong gia tới Kỳ Phong thành làm nhiệm vụ, biết sự tồn tại của người, trở về nói lại cho gia chủ Phong gia biết. Bọn họ biết Mạc Phong tới từ Kỳ Phong thành nên ép hỏi hấn. Tử Khanh và vài đệ tử Mạc gia thấy được, nên đánh nhau.” Đan Kinh Thiên nói.

“ Sao Long gia lại tham gia ? ”

“Có người Long gia đi làm nhiệm vụ gặp phải Phong Dịch, hơn nữa còn hoàn thành nhiệm vụ trước, bị đả thương. Phong Dịch là đệ đệ của Phong Biên, trong gia tộc cũng có địa vị, trở về tụ tập đệ tử Phong gia tới đài giao đấu. Trùng hợp lại gặp nhau, lại là ba đại gia tộc, học viện không ngăn cản được, nên giao đấu.” Dạ Thương Lan nói, “Ta và Kinh Thiên đều đại diện cho thế lực một phương, không thể dễ dàng tham gia, vậy phải làm sao mới tốt ?”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đài giao đấu, vừa lúc nhìn thấy một đệ tử Long gia bị người Phong gia đá vào ngực, phun ra một ngụm máu, té xuống lôi đài, bị người trong gia tộc đỡ được.

“Ha ha, xem ra Mạc gia cùng Long gia các người muốn so với Phong gia chúng ta. Ta khuyên các người vẫn nên rút khỏi Bồ thành đi.” Đệ tử Phong gia kia cười to.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dưới đài quyết đấu đã thấy vài đệ tử bị thương, có Mạc gia, cũng có Long gia. Ngay cả Long Tường cũng bị thương.

“Mạc Phong và Tử Khanh đâu?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn lướt qua một vòng cũng không thấy họ.

“Mạc Phong hử... hử vừa mới bị thương nặng, Tử Khanh đã đưa hử đi tìm dược sư.” Dạ Thương Lan nói.

Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe, lập tức rời khỏi tràng giao đấu, chạy tới phòng y dược.

Trong phòng bệnh.

“Dược sư, đệ ấy thế nào rồi ?” Mạc Tử Khanh nhìn Mạc Phong trên giường bệnh, hỏi.

“ Haizz... Mạng hãn xem như là giữ lại được, nhưng gân mạch đứt đoạn, chỉ sợ sau này không thể tu luyện. ” Dược sư tiếc hận nói.

“ Cái gì ? ” Mạc Tử Khanh bị đả kích lui lại hai bước, không thể tin được.

“ Người lập lại một lần nữa ! ” Cửa phòng y dược bị đẩy ra, Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng đứng cạnh cửa.

“ Bách Lý, người đã đến rồi ! ” Mạc Tử Khanh như mất hết khí lực, nói: “ Mạc Phong đệ ấy... đệ ấy... ”

Độc Cô Thiên Diệp bước vào, nói: “ Ta nói người lập lại một lần nữa ! ”

“ Gân mạch của hãn bị đứt đoạn, chỉ sợ về sau không thể tu luyện. ” Dược sư bị khí tức của Độc Cô Thiên Diệp dọa sợ, trán đổ mồ hôi lạnh, run rẩy nói, nói xong liền chạy một mạch ra khỏi phòng y dược.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong cả người đầy máu nằm trên giường bệnh, trong mắt hiện lên tia lửa phẫn nộ.

Mạc Tử Khanh biết Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong có quan hệ rất tốt, có thể hiểu được cảm thụ của nàng. hãn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tự trách nói: “ Ta không bảo vệ tốt đệ ấy, ta... ”

“ Tỷ tỷ, muội có thể trị cho Mạc Phong ca ca, tỷ cho muội ra ngoài đi. ” Giọng nói Tiểu Hỏa vang lên vội vàng.

“ Thật sao ? ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi, thấy Tiểu Hỏa khẳng định liền nói với Mạc Tử Khanh: “ Ta có biện pháp cứu hãn, huynh canh giữ bên ngoài, đừng cho ai vào. ”

“ Muội có biện pháp ? ”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: “ Nhớ kỹ, không cho ai bước vào, bất luận là ai. ”

Mạc Tử Khanh đi ra ngoài phòng bệnh, canh cửa.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Hỏa ra, hỏi: “ Tiểu Hỏa, muội có cách gì ? ”

“ Lần trước tỷ bị đánh gãy gân mạch, là phượng hoàng kim hỏa của muội và Đản Đản ca ca chữa giúp tỷ chữa khỏi. Hiện tại chỉ có thể dùng kim hỏa và giọt lệ Kim hoàng nối lại gân mạch cho huynh ấy. ” Tiểu Hỏa nói.

“ Nhưng kim hỏa cả muội thiêu hủy mọi thứ, Mạc Phong không có quan hệ khế ước với muội... ” Độc Cô Thiên Diệp lo lắng nói.

“Muội có biện pháp, tỷ yên tâm đi.” Tiểu Hỏa nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lui sang một bên. Tiểu Hỏa đi tới trước giường Mạc Phong, phun ra một ngụm máu, sau đó hóa thành vô số giọt máu nhỏ, lan ra toàn thân Mạc Phong. Những giọt máu thấm vào da Mạc Phong. Tiếp theo, Tiểu Hỏa phun ra một tia phượng hoàng kim hỏa, bao lấy thân thể Mạc Phong. Y phục và chăn đệm nháy mắt biến thành tro tàn.

“Bước đầu tiên đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần đợi thôi.” Tiểu Hỏa hoàn thành mọi việc, sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ.

Độc Cô Thiên Diệp chạy nhanh tới đỡ nàng, ôm nàng lên ghế ngồi, đau lòng hỏi: “ Muội sao rồi ? ”

Tiểu Hỏa lắc đầu nói: “Muội không sao. Lấy bình ngọc cho muội.”

Độc Cô Thiên Diệp lấy bình ngọc trong nhẫn không gian ra, Tiểu Hỏa đặt lên bàn, khôi phục hình dạng tự về, sau đó bay tới miệng chai, nhỏ vào hai giọt nước mắt.

“ Tỷ tỷ, nửa giờ sau lửa sẽ tự tắt, đến lúc đó thì lau toàn thân huynh ấy bằng cái này là được rồi. Muội dùng máu và nước mắt phượng hoàng, hiện tại phải trở về không gian huyền thú nghỉ ngơi. ” Tiểu Hỏa nói xong, liền hóa thành bạch quang, tiến vào không gian huyền thú.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong bị phượng hoàng kim hỏa vây quanh, xoay người ra khỏi phòng bệnh

“ Thế nào rồi ? ” Mạc Tử Khanh nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bước ra, vội vàng hỏi.

“ Đã không có gì đáng ngại, chờ nửa giờ sau huynh lấy nước trong bình ra lau toàn thân cho đệ ấy. ” Độc Cô Thiên Diệp đưa bình ngọc cho Mạc Tử Khanh: “Khi huynh vào thì chuẩn bị cho đệ ấy một bộ y phục. ”

Mạc Tử Khanh nhận bình ngọc, hỏi: “Đây là...?”

“Là gì thì bây giờ ta không thể nói cho huynh biết được, huynh chỉ cần biết trên thế gian này chỉ có hai giọt này là được.” Độc Cô Thiên Diệp trình trọng nói, sau đó sắc mặt trầm xuống, “ Huynh canh giữ ở đây, nhất định phải đảm bảo an toàn cho Mạc Phong. Bên phía đài giao đấu cứ giao cho ta. Phong gia bọn chúng muốn tìm ta, ta sẽ đi gặp bọn chúng. ”

Mạc Tử Khanh lắc đầu: “ Lần này Phong Biên cũng tới đây. Bây giờ hẳn đã là Huyền Vương cấp 1. Muội ở đây đi, ta qua bên đó. ”

“Bây giờ huynh có thể đánh thắng hẳn sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi, “Ta có Thần thú, huynh yên tâm.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền đi, đi hai bước thì quay lại hỏi: “ Không phải Mạc Phong có Thần thú sao? Ai làm đệ ấy bị thương ? ”

“ Phong Tuyết. Không biết khi nào thì Phong gia cho Phong Tuyết một Thần thú. ” Mạc Tử Khanh nói, “ Ta nghĩ là bọn họ biết Mạc Phong có thể luyện chế được đan dược cực phẩm, cho nên Phong gia mới... ”

“ Ta đã biết. ” Độc Cô Thiên Diệp xoay người rời đi.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Ta Đến Tiếp Đón Người

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào đài giao đấu, bên trong vẫn vang vọng tiếng người như trước.

Nàng vào đến bên trong, nhìn thấy dưới đài lại có nhiều người bị thương hơn. Độc Cô Thiên Diệp và Dạ Thương Lan đã không còn đứng trên khán đài mà là dưới đài quyết đấu chiếu cố cho người bị thương. Xem ra khi nàng rời đi, người Phong gia lại càng càn rỡ.

Theo lý thuyết, cho dù Phong gia có một hai thiên tài thì cũng không thể hiển hai nhà Long, Mạc thua thê thảm như vậy. Chẳng lẽ còn có ẩn tình?

Độc Cô Thiên Diệp đi qua hỏi: “Sao lại có nhiều người bị thương như vậy ? ”

“Phong gia mời tới một vị Thuần thú sư, bí mật thuần hóa cho bọn họ rất nhiều Thánh thú. Mấy người trẻ tuổi cơ hồ đều có. Phần lớn bọn họ đều bị Thánh thú đả thương.” Dạ Thương Lan tức giận nói. “Không nghĩ tới Phong gia lại gạt các gia tộc làm chuyện như vậy, muốn nuốt chửng các gia tộc khác sao?”

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một đồng bình ngọc, đưa cho Dạ Thương Lan nói:

“Người giúp ta chia cho mọi người, ta sẽ gặp bọn Phong gia họ.” Sau đó nàng xoay người đi lên đài quyết đấu.

Dạ Thương Lan tiếp nhận bình ngọc, đổ được ra, lại ngây ngốc.

“Thương Lan, sao người còn đứng đó? Đan Kinh Thiên thấy Dạ Thương Lan đại ra, nói: “Sao vậy? Đây là đan dược chữa thương sao? Sao không đưa cho bọn họ?”

“Tất cả đều là Thánh Tê đan cực phẩm.” Dạ Thương Lan nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp nói: “Tất cả đan dược Bách Lý cho đều là Thánh Tê đan cực phẩm.”

“Thánh Tê đan cực phẩm ? ” Đan Kinh Thiên cũng bị dọa cho hoảng sợ, sau đó nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Hiện tại cũng chỉ có Mạc Phong luyện được đan dược cực phẩm không phải sao ? Nhưng là hãn nhiều lắm cũng chỉ có thể luyện chế được đan dược tam phẩm thôi mà !”

“Cho nên nói...” Dạ Thương Lan cũng không nói gì, mà xoay người phát đan dược cho mọi người.

“Thế nào? Còn muốn đánh sao? Chỉ cần người nói Độc Cô Thiên Diệp ở đâu, hoặc là thừa nhận Mạc gia các người đều là chó, ta sẽ khiến cho các người cút xuống thống khoái.” Phong Sương một cước dẫm lên người một đệ tử Mạc gia, đắc ý nói.

“Phi, các người mới là chó ! A !” Người đó mắng một tiếng, bị Phong Sương hung hăng đá một phát, ngã xuống đài quyết đấu.

Độc Cô Thiên Diệp đỡ được hãn, giao hãn cho Đan Kinh Thiên.

“Thế nào, các người còn muốn lên nữa sao? Mạc gia bại hoại !” Phong Sương khinh khỉnh nhìn người Mạc gia còn sót lại.

“Thật là khinh người quá đáng !” Một đệ tử Mạc gia muốn vọt lên quyết đấu, bị Độc Cô Thiên Diệp giữ chặt, : “Bách Lý Tà, người kéo ta làm gì?”

“Ta đi.” Độc Cô Thiên Diệp phun ra hai chữ, sau đó lên đài quyết đấu.

Phong Sương nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, thu hồi huyền thú bên người, nói:

“Bách Lý Tà, người không phải người Mạc gia, sao phải lên đây ? Ta khuyên người không cần xen vào việc người khác.”

“Tất cả mọi người đều biết qua hệ giữa ta và Mạc gia rất tốt, Mạc Phong là huynh đệ của ta. Phong gia các người đánh huynh đệ ta trọng thương, sao ta không thể xen vào ? ” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Hừ, tiểu tử Mạc Phong kia là xứng đáng ! Ai bảo hãn không chịu nói ra Độc Cô Thiên Diệp đang ở đâu. Không đánh chết hãn là do tỷ tỷ ta thủ hạ留情 rồi.” Phong Sương đắc ý nói: “Ai bảo Mạc gia các người đều vô dụng.”

“Phải không ? Vậy thì để ta tiếp người.”

Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Đừng tưởng rằng cấp bậc người cao hơn ta thì ta sẽ sợ người. Huyền cơ, lên !” Phong Sương vừa dứt lời, Thánh thú cấp cao kia liền cố gắng kích Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một trường kiếm, vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu. Lưỡi kiếm vung lên, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho mọi người chỉ nhìn thấy một cái bóng lướt qua, Thánh thú kia đã ngã xuống đài.

“Huyền cơ !” Phong Sương chạy tới, cúi người xem thương thế của huyền thú, quát to: “A ! Người dám giết huyền thú của ta?!”

“Nó muốn giết ta, ta chỉ phản ứng theo bản năng thôi.” Độc Cô Thiên Diệp sâu kín nói: “Chẳng lẽ người muốn chờ người khác tới giết người sao?”

“Bách Lý Tà, ta muốn giết người !” Phong Sương đứng lên, ngưng tụ huyền lực đánh tới Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cũng phát ra huyền lực. Hai lực lượng giao nhau, nổ mạnh. Độc Cô Thiên Diệp đúng lúc tụ một tấm chắn. Phong Sương bị lực lượng phát nổ đánh bật xuống dưới đài.

“Muội muội !” Phong Tuyết chạy tới, đỡ Phong Sương lên.

“Huynh đệ, rất tốt !” Đan Kinh Thiên dưới đài kêu to. Người Mạc gia cùng Long gia cũng đứng lên hoan hô.

“Ta muốn lĩnh giáo thử tân sinh thiên tài Bách Lý Tà này.” Một đệ tử Phong gia lên đài, đứng đối diện với Độc Cô Thiên Diệp.

“Phải không ? Nhưng ta không muốn đánh với người. Tiểu Ngân, người giải quyết đi.” Độc Cô Thiên Diệp miễn cưỡng nói.

Tuy rằng đã nhìn thấy Tiểu Ngân, nhưng nó xuất hiện vẫn khiến cho không ít người kinh hô.

“Tiểu Ngân, tùy ý chơi đi, đừng giết chết là được.” Độc Cô Thiên Diệp lạnh băng nói.

“Được, chủ nhân.” Tiểu Ngân nói xong liền tấn công đối phương.

Đám Tiểu Ngân sống chung với Mạc Phong lâu rồi, đều thích nam hài tươi cười ấm áp này. Bây giờ hân bị người Phong gia đả thương thành ra

như vậy, no không thể giống Tiểu Hỏa cứu sống hần, giúp hần báo thù cho hả giận cũng có thể.

Độc Cô Thiên Diệp lui về một chút, lấy một cái ghế dựa trong nhần không gian, ngồi xuống bắt chéo chân nhìn Tiểu Ngân ngược đãi đối phương.

“Người thì giữ lại, không phải huyễn thú khế ước bản mạng thì giải quyết hết đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói với Tiểu Ngân. Không phải dung huyễn thú đả thương người khác sao ? Ta sẽ cho người không có huyễn thú để dùng.

“Mẹ nó, huynh đệ, người thật trâu nha !” Đan Kinh Thiên chụp nhầm vết thương trên người Long Tường, khiến hần kêu đau.

“A!”

“Tiếp tục.”

“A!”

.....

Mấy đệ tử Phong gia bị Tiểu Ngân đánh trả, hoặc là giết chết huyễn thú. Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn.

“Tiếp theo ai lên ? ” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Ngân đang chơi đùa với một người, lạnh lùng hỏi.

“Bách Lý Tà, ta đấu với ngươi !” Phong Tuyết lên đài, đứng đối diện với Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu lên. Ta đợi ngươi lâu rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Người không cần đặc ý quá sớm. Huynh đệ của người cũng có Thần thú giống như người, cũng bị ta biến thành như vậy không phải sao ?” Phong Tuyết khinh miệt nói, “Lưu Thủy, Tiểu Gia, xé xác hăn ra cho ta!”

Trên đài quyết đấu xuất hiện một con măng xà xanh biếc và một hỏa hồ ly. Măng xà là Thần thú cấp 4, hồ ly là Thánh thú cấp 7, hơn nữa nàng ta cũng là Đại Huyền sư, thực lực quả thật cao hơn Mạc Phong rất nhiều.

“Người cho là người có nhiều huyền thú lắm sao? Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, “Vậy chúng ta so huyền thú đi. Liệt Hỏa, người cùng Tiểu Ngân xé xác con rắn kia ra cho ta. Trời ạ, ta ghét nhất là rắn mà !”

“Grào...” Một tiếng rống phát ra, Liệt Hỏa xuất hiện trên đài quyết đấu.

“Trời ơi, lại thêm một Thần thú !” Người dưới khán đài kêu to.

“Mẹ nó, huynh đệ ta thật là trâu bò quá mà !” Đan Kinh Thiên hung hăng vỗ vai Long Tường, “Thiếu chủ Lĩnh đánh thuê ta còn chưa có được một con Thần thú, sao vào tay hăn thì giống củ cải trắng quá vậy ?”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Đốt Cháy Y Phục Của Nàng Ta

“Liệt Hỏa, không phải người thích ngắm mỹ nữ lắm sao ? Hôm nay ta sẽ cho người ngắm mỹ nữ khóa thân.”

“Ta có thể đốt y phục của nàng ta ? Oa, chủ nhân, người thật tốt !” Hai mắt Liệt Hỏa sáng bừng, nhưng trong lòng lại oán thầm, “Chủ nhân, người ta thích mỹ nữ lúc nào chứ? Ta chỉ thích mẫu sư tử ! Người hủy hình tượng của ta rồi !”

“Ha ha, sau này ta nhất định sẽ tìm cho người một mẫu sư tử về làm vợ.” Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Oán giận thì oán giận, Liệt Hỏa vẫn cùng Tiểu Ngân giải quyết con măng xà và con hồ ly kia.

Hai con Thần thú vây quanh Phong Tuyết, thỉnh thoảng nhích lên một chút, chọc nàng ta sợ tới mức kêu to không ngừng: “Ta chịu thua ! Ta chịu thua !”

“Hả ? Người nói cái gì ? Ta nghe không rõ.” Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai.

Người dưới đài không nói nên lời. Ngay cả bên ngoài tràng giao đấu cũng có thể nghe thấy tiếng nàng ta kêu, người lại nói là không nghe thấy, thật là ba xạo mà !

“Ta còn chưa nhìn thấy mỹ nữ, người không thể nhận thua được !” Liệt Hỏa nói, rồi phun ra một ngọn lửa, ngọn lửa đánh vào y phục Phong Tuyết, nhanh chóng đốt cháy y phục nàng thành tro.

Người dưới khán đài đã không còn biết nên biểu tình như thế nào. Nữ tử thì nhanh chóng che mặt, nam nhân thì hứng thú dạt dào bình luận đáng người của Phong Tuyết.

Trải qua việc này, về sau nàng ta nhất định không còn mặt mũi giương oai trong học viện nữa rồi.

“Bộ ngực nhỏ như vậy, mông cũng không mềm, một chút thịt cũng không có, khó coi chết đi được.” Liệt Hỏa nói.

Phong Tuyết đã sớm hôn mê. Nếu không ngắt đi, phỏng chừng nàng đã bị lời nói của Liệt Hỏa làm cho bất tỉnh. Một nam tử Phong gia chạy lên, dùng y phục bao lấy thân thể nàng ta, ôm xuống.

Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, nhìn người Phong gia nói: “Ai còn muốn bước lên ? Nếu không dám thì trở về nói với gia chủ của các người, đừng tưởng rằng có Thuần thú sư là có thể chèn ép Mạc gia!”

Phong Dịch còn muốn lên đã bị Phong Biên giữ chặt. Phong Biên nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: “Chúng ta sẽ nhẫn lại, cứ chờ đó !”

“Rất vui khi tiếp đón !” Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên cười với hắn.

Phong Biên cùng Độc Cô Thiên Diệp đối diện nhau, hồi lâu sau mới xoay người nói với người Phong gia: “Chúng ta đi trước.” Sau đó rời đi cùng người Phong gia.

Độc Cô Thiên Diệp đưa Tiểu Ngân và Liệt Hỏa về Luyện Yêu hồ, bước xuống đài.

Long Lôi chạy tới nói: “Bách Lý ca ca, người thật lợi hại nha!”

Đan Kinh Thiên xông lên, đấm một phát lên lưng nàng, nói: “Huynh đệ, người thật là thâm tàng bất lộ nha! Vậy mà có tới hai Thần thú !”

“Tình huống của họ thế nào rồi ?” Độc Cô Thiên Diệp tránh lời nói của Đan Kinh Thiên, hỏi.

“Người nói đi?! Có đan dược người đưa, dù chết cũng sẽ sống lại.” Đan Kinh Thiên nói, sau đó tiến tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Cái đó là do người luyện chế sao ? Ha ha, huynh đệ ta cái gì cũng giỏi !”

Dạ Thương Lan phía sau nhìn bộ dạng Đan Kinh Thiên, ngược mắt nhìn trời. Làm ơn đi, người đừng có cười như vậy được không?

- - - oOo - - -

Bởi vì chuyện quyết đấu lan nhanh, có rất nhiều người bị thương, hơn nữa lại liên lụy đến ba đại gia tộc là Mạc gia, Long gia và Phong gia, cho nên học viện quyết định cho nghỉ học trước.

Những đệ tử bị thương đều bị đưa về gia tộc, sau hai ngày những người khác cũng rời khỏi học viện.

Trong đại sảnh xa hoa, Phong Biên, Phong Dịch, còn có Phong Sương báo lại chuyện đã xảy ra trong học viện với gia chủ.

Một tiếng “ba” vang lên, cái tách ngã xuống đất, vỡ tan.

“Bách Lý Tà kia rốt cuộc là muốn làm gì ? Lại dám đối nghịch với Phong gia!” Phong gia chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cha, cha nhất định phải báo thù cho tỷ tỷ ! Về sau tỷ tỷ sao có thể ra ngoài gặp người ta chứ?” Phong Sương ngồi ở ghế dưới, lau nước mắt nói

với Phong Kiến Nhân.

“Hừ, hắn ta đã thương nhiều đệ tử Phong gia ta, giết nhiều huyền thú của chúng ta, làm huyền lực của họ bị giảm sút, mỗi thù này sao có thể quên được?!” Phong Kiến Nhân vỗ mặt bàn, âm lãnh nói. Những con huyền thú này đều là do hắn tiêu tốn rất nhiều tiền tài và tinh lực, mới có thể cho mỗi người một Thánh thú, chuẩn bị áp chế năm đại gia tộc khác, không nghĩ tới bị tên ‘Bách Lý Tà’ kia phá hỏng kế hoạch.

“Nhưng chúng ta không biết rõ hắn, hắn có hai con Thần thú, chứng tỏ hắn không đơn giản.” Phong Biên nói.

“Không cần biết hắn là ai, chọc vào Phong gia ta, hắn sẽ phải trả giá.” Phong Dịch vẫn kiêu ngạo trước sau như một.

“Nếu hắn đã đứng cùng chiến tuyến với Mạc gia, vậy hắn cũng là kẻ thù của chúng ta!” Phong Sương nói, “Hơn nữa, hắn ta đã thương nhiều người của chúng ta như vậy, sao có thể bỏ qua được?”

“May mà lần này đã đánh gãy kinh mạch của Mạc Phong, về sau hắn ta sẽ không thể tu luyện và luyện đan được nữa, coi như là giải quyết được một chương ngại vật !” Phong Kiến Nhân nói.

“Cấp bậc cao nhất của đan dược không phải là cao cấp sao, sao có thể xuất hiện đan dược cực phẩm ? Mạc Phong kia chỉ mới 14 tuổi, sao có thể luyện chế được đan dược cực phẩm ?” Phong Biên hỏi.

“Chuyện này ai mà biết !” Phong Dịch nói, “Dù sao thì Mạc Phong cũng không thể luyện đan được nữa ! Đúng rồi tiểu thúc, Độc Cô Thiên Diệp kia rốt cuộc là ai?”

“Hừ, năm đó Mạc Thu Thủy cùng ta có hôn ước, lại bỏ trốn với người khác, làm cho ta bị mất hết thể diện tại Bồ thành cũng như là cả Đế quốc Mạc Nhĩ Tư. Độc Cô Thiên Diệp kia chính là tiện loại của bọn họ. Mạc gia

đưa ả đến Kỳ Phong thành, cũng nói năng thận trọng với người ngoài, một thời gian trước ta cũng mới biết được việc đó.” Phong Kiến Nhân nói, “Ta muốn tự tay giết chết ả để làm tan mỗi hận trong lòng ta!”

- - - oOo - - -

Mà bên kia, Độc Cô Thiên Diệp đứng trước cửa lớn Mạc gia, do dự không tiến vào.

“Sao vậy?” Mạc Tử Khanh hỏi.

“Ha ha, có chút khẩn trương.” Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

“Có gì mà khẩn trương chứ, chúng ta không phải là tới đón muội rồi sao?” Thanh âm quen thuộc của Mạc Liên phát ra sau cánh cửa. Dứt lời, Mạc Liên và Mạc Cúc xuất hiện ngoài cửa, cười khanh khách nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

“Vào đi, phụ thân và các vị bá bá chờ muội lâu rồi đó !” Mạc Cúc chạy xuống bậc thang, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp bước đi, lại kéo nàng tới đại sảnh.

“Phụ thân, các bá bá, bọn con đón Thiên Diệp vào rồi đây.” Mạc Cúc còn chưa tiến vào trong đã hô to.

Bị lôi đi một nước, Độc Cô Thiên Diệp cũng chưa kịp đánh giá hoàn cảnh trong Mạc phủ. Khi phục hồi tinh thần, nàng đã đứng trong đại sảnh.

“Ha ha, đây là Thiên Diệp sao? Lại đây cho tam cữu nhìn một cái nào.” Mạc Viêm nôn nóng kéo Độc Cô Thiên Diệp qua, nói, “Năm đó con rời đi chỉ là một nha đầu 5 tuổi, giờ đã lớn như vậy rồi.”

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn tam cữu, gương mặt trẻ con, thoạt nhìn còn trẻ hơn ngũ cữu. Nàng nhìn nhìn mấy người trong phòng không

thể không nói gen của Mạc gia thật tốt, đều sinh ra tuần nam mỹ nữ. Ngoại trừ tam cữu, bốn vị cữu cữu khác nhìn tương tự nhau, không biết là giống ngoại công hay là ngoại tổ mẫu.

Sờ sờ mặt mình, lại không giống với họ, không biết là mình được di truyền từ phụ thân hay mẫu thân. Nàng cảm thấy có lẽ là giống mẫu thân.

“Thiên Diệp, đây là đại cữu.” Mạc Kiếm chỉ vào người đứng đầu, Mạc Trì nói, sau đó lại chỉ vào người mặc trường bào màu đen bên cạnh nói, “Đây là nhị cữu, đây là tam cữu, nhìn như trẻ con vậy. Đây là tứ cữu.” Mạc Kiếm giới thiệu hết thấy cho Độc Cô Thiên Diệp biết.

“Đại cữu, nhị cữu, tam cữu, tứ cữu, ngũ cữu.” Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với từng vị.

“Ha ha, tốt tốt tốt !” Những người kia đều tươi cười rạng rỡ.

“Đây là đại ca con Mạc Tử Hàm. Mạc Tử Khanh là thất ca của con. Bọn nó đều là con của đại cữu. Đây là tứ ca Mạc Tử Dự, con của tứ cữu. Mạc Liên, Mạc Cúc con đã biết. Những đứa khác đều ở bên ngoài quản lý sự nghiệp của gia tộc.”

“Đại ca, tứ ca.” Độc Cô Thiên Diệp hô.

“Ha ha, là tiểu muội sao? Cả ngày huynh nghe đại bá nhắc tới muội, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được rồi.” Mạc Tử Dự cười hì hì nói.

“Bởi vì ta muốn học tập tốt trong học viện, không muốn để người khác biết ta mà người Mạc gia, cho nên về trễ. Để cho các cậu trông đợi, con xin lỗi.”

“Chỉ cần con bình an là tốt rồi.” Mạc Trì nói, những người khác cũng gật đầu đồng ý.

“Tiểu muội, muội...” Mạc Tử Hàm đánh giá Độc Cô Thiên Diệp một chút, chỉ chỉ vào hâu kết giả nói: “Sao muội có thể là được vậy? Thật giống với nam tử, ngay cả hâu kết cũng có.”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Mưu Đồ Bí Mật

“Ha ha, lúc trước ta ở Tiền các trong bạch Thạch thành mua một huyễn khí, nó có thể giúp ta trông giống như một nam tử.” Độc Cô Thiên Diệp lấy huyễn giới trên tay xuống, khôi phục hình dáng nữ tử.

“Oa, thật thần kỳ !” Mạc Cúc lấy nhãn nhìn thử, đeo vào tay, nàng cũng hóa thành nam tử. “ Hắc hắc, chơi thật vui nha ! ” Mạc Cúc cười hì hì trả nhãn lại.

“Cái này là do Hữu Vô gia gia tạo ra, chỉ có một cái.” Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy nhãn trong tay Mạc Cúc đeo vào tay, lại biến thành Bách Lý Tà.

“Con đã gặp Vô thúc thúc ?” Lão tứ hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: “ Trước khi đến Bồ thành, con có đi ngang qua Mộng Tiêu Lĩnh, nên gặp ông ấy trong đó, nên nhận ông ấy làm gia gia, sau đó mới biết ông ấy là bạn tri kỷ của ngoại công.”

Sau đó, Độc Cô Thiên Diệp kể cho họ nghe một chút chuyện khi nàng rời khỏi Kỳ Phong thành, cũng giản lược đi một ít, tỷ như sự tồn tại của Lam Môn.

“Mạc Phong và các đệ tử khác sao rồi?” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, nhớ đến chuyện buổi chiều, hỏi.

“Sau khi Mạc Phong trở về, vẫn theo phân phó của muội không động vào đệ ấy. Các đệ tử bị thương khác cũng không có việc gì.” Mạc Tử Khanh trả lời.

“Hừ, Phong gia bọn chúng thật là khinh người quá đáng !” Mạc lão tam nói.

“Từ khi Mạc Phong luyện chế được đan dược cực phẩm, Phong gia luôn muốn giải quyết mối họa này. Bọn ta đã tận lực bảo đảm sự an toàn cho nó, nghĩ rằng trong học viện thì sẽ an toàn, không nghĩ tới hắn lại ở học viện bị đánh thành như vậy.” Mạc Trì nói.

“Thiên Diệp, nghe nói Mạc Phong đã bị đánh gãy kinh mạch, biện pháp trị liệu của muội thật sự có thể trị khỏi cho đệ ấy sao?” Mạc Tử Hàm hỏi.

“Kỳ thật Mạc Phong không phải do ta cứu, mà là nhờ kế ước thú của ta. Nàng nói có thể, chắc là không có vấn đề gì.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Thiên Diệp, huyền thú của muội lời hại như vậy sao?” Mạc Cúc hâm mộ nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười với Mạc Cúc, xoay người trịnh trọng nói với Mạc Trì: “Đại cữu, con có một số việc muốn nói với cậu.”

Mạc Trì cùng các đệ đệ liếc nhìn nhau, nói: “Tử Hàm, các con đi xuống trước đi.”

Mạc Tử Hàm, Mạc Tử Dự, Mạc Tử Khanh, còn có Mạc Liên, Mạc Cúc hành lễ với trưởng bối, lần lượt rời khỏi đại sảnh.

“Thiên Diệp, con muốn nói gì?” Mạc Trì hỏi Độc Cô Thiên Diệp, các vị khác cũng nhìn nàng.

“Lần này Phong gia gây chuyện lớn như vậy, còn cho các đệ tử trẻ tuổi huyền thú, con nghĩ bọn hăn không phải trong một thời gian ngắn là có thể chuẩn bị được.”

“Năm đó mẫu thân con đính ước với Phong Kiến Nhân, là căn cứ vào tình hữu nghị của hai nhà, không nghĩ tới Phong gia nuôi ý định thâm tóm Mạc gia chúng ta. Nhưng lợi ích của sáu đại gia tộc rắc rối phức tạp, ai cũng không thể dễ dàng động thủ với gia tộc khác. Sau đó, vì chuyện của mẫu thân con, vừa lúc bọn họ có lý do, cho nên mấy năm nay luôn chèn ép chuyện làm ăn của gia tộc chúng ta.” Mạc Trì nói.

“Một tháng trước, Mạc Phong luyện chế được đan dược cực phẩm, việc này giúp giảm bớt áp lực của chúng ta, nhưng đối với lợi ích của gia tộc khác thì sinh ra uy hiếp. Phong gia là muốn ở trong học viện làm Mạc Phong bị thương, để cho nó về sau không thể luyện đan dược nữa. Như vậy, ngành sản xuất đan dược của chúng ta tự nhiên cũng không sánh bằng Phong gia bọn hăn.” Mạc lão tứ nói.

“Hừ, nhưng mà bọn chúng tính kỹ như vậy, lại không nghĩ tới con có thể chữa trị cho Mạc Phong.” Mạc lão tam đắc ý nói.

“Nhưng mà Mạc Phong như vậy vẫn khiến cho ngành sản xuất đan dược của chúng ta chịu đả kích rất lớn.” Mạc lão nhị khổ có được khi mở miệng nói.

“Quả thật, đan dược lúc trước dự trữ cũng không còn nhiều, Phong gia lại luôn chèn ép chúng ta bốn phía, Mạc Phong bị thương, chúng ta không làm gì được!” Mạc Kiếm cau mày nói.

“Ngũ cữu, cậu đã quên Mạc Phong luyện đan là do ai dạy sao?” Độc Cô Thiên Diệp cười cười nhìn Mạc Kiếm.

Mạc Kiếm bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho thức tỉnh, mới nhớ tới việc Mạc Phong học luyện đan là do Độc Cô Thiên Diệp dạy, cười

ha ha: “Ha ha, sao ta có thể quên được chứ?! Có sư phụ nó ở đây, chúng ta không cần lo nữa.”

“Như thế nào, sư phụ của Mạc Phong nguyện ý giúp chúng ta sao?” Mạc Trì hỏi Mạc Kiếm.

“Ha ha, đó làm đương nhiên.” Mạc Kiếm nói.

“Vậy chúng ta đi mời hân đến Bồ thành.” Mạc lão tam nói xong, định đứng dậy sắp xếp.

“Không cần không cần. Sư phụ của Mạc Phong chính là Thiên Diệp mà !” Mạc Kiếm đặc ý nói.

“Cái gì?! Bốn người mạc Trì đồng thời đứng lên.

Mạc lão tam đứng dậy, chạy tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp, chạy hai vòng quanh nàng, sau đó không xác định nói: “Lão ngũ, đệ không phải là đang nói giỡn chứ?”

“Ha ha, sao ta có thể nói giỡn việc này chứ ? ” Mạc Kiếm nói, “Khi lần đầu tiên ta biết thì cũng rất hoảng sợ.”

“Sao đệ không nói ra sớm một chút chứ ? ” Mạc lão tam oán giận, “Hại bọn ta lo lắng nhiều như vậy.”

Các huynh đệ khác cũng trừng Mạc Kiếm. Mạc Kiếm sờ sờ mũi.

“ Là con nhờ ngũ cữu giữ bí mật giúp con.” Độc Cô Thiên Diệp thay Mạc Kiếm giải vây.

“ Nếu Thiên Diệp đã nói giúp đệ thì tha cho đệ lần này.” Mạc lão tứ hừ hừ về chỗ ngồi, sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi: “ Thiên Diệp, hiện giờ con là phẩm nào rồi?”

“Mới lục phẩm thôi.” Độc Cô Thiên Diệp vô tình nói.

“Loảng xoảng...” Cái ly trà Mạc Trì đang uống bỗng nhiên rớt xuống đất.

Ở Huyền Nguyệt đại lục, ai mà chẳng biết cấp bậc càng cao, quá trình tu luyện lại càng khó khăn. Luyện đan cũng giống như vậy, phẩm chất càng cao, quá trình luyện chế càng khó. Có rất nhiều Luyện đan sư cả đời cũng không đạt tới được lục phẩm. Mạc Phong 14 tuổi đạt tới tam phẩm, bọn họ cũng đã thấy bất khả tư nghị. Bọn họ còn dự tính khi hãn 30 tuổi là có thể đạt tới lục phẩm, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp mới 16 tuổi, lại là lục phẩm !

“Hắc hắc, bị dọa sao ? ” Trong lòng Mạc Kiếm cười cười, Nhớ đến ngày đó mình cũng bị kinh ngạc thành như vậy, lại nhìn phản ứng của mấy ca ca, trong lòng Mạc Kiếm nhất thời cân bằng. Nếu họ biết nàng cũng là Thuần thú sư thì... Hắc hắc...

“Đây thật sự là...” Ngay cả Mạc lão tứ luôn ôn trọng cũng kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

“Trong mấy ngày nghỉ, con sẽ tận lực luyện chế nhiều đan dược một chút, chúng ta lại mang ra tiệm. Chờ học kỳ sau khai giảng, vết thương của Mạc Phong cũng khôi phục.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Bất quá, chuyện con lo không phải là cái này, mà là Phong gia luôn có tà tâm với chúng ta, cứ như vậy thì cũng không phải là biện pháp tốt.”

Huỳnh đệ Mạc Trì vẻ mặt ngưng trọng.

“Hơn nữa con còn nghe nói...” Độc Cô Thiên Diệp dừng lại một chút, hỏi: “Ngoại công có phải đang mất tích hay không?”

“Con nghe ai nói?” Đám người Mạc Trì kinh hãi. Nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, Phong gia chắc chắn sẽ dung vũ lực chèn ép Mạc gia.

“Là lão sư chủ nhiệm trong học viện nói cho con biết. Ngoại công thật sự đang mất tích sao ? ” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đúng vậy. Năm đó con vừa tới Kỳ Phong thành không lâu, ngoại công con bắt đầu đi tìm tung tích của mẫu thân con, giao vị trí gia chủ lại cho ta. Khi mới bắt đầu thì vẫn còn tin tức truyền về, nhưng không bao lâu sau thì biệt vô âm tín.” Mạc Trì nói, “ Chúng ta vẫn tuyên bố với bên ngoài rằng người đang bế quan, sợ Phong gia gây chuyện khó dễ.”

“ Ngoại công đã lâu không xuất hiện, Phong gia chắc chắn sẽ hoài nghi, con nghĩ đây cũng không phải là biện pháp tốt.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Chúng ta phải tăng sức chiến đấu của Mạc gia lên mới được.”

“ Nhưng mà mấy năm gần đây Phong gia luôn chèn ép chúng ta, chúng ta đã không còn tinh lực cùng tài lực.” Mạc lão tứ nói.

“ Không cần tốn nhiều tài lực, có khi còn là sức chiến đấu miễn phí.” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“ Con có biện pháp sao?” Mạc lão tam hỏi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Có Cần Huyền Thú Không?

Biện pháp gì ?

“Trong sơn mạch này có nhiều huyền thú như vậy, bắt lại khế ước là được rồi !” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Đây là phương pháp nhanh nhất và hữu hiệu nhất.”

“Chúng ta cũng đã từng nghĩ tới biện pháp này, nhưng hiện tại cấp bậc của Thuần thú sư không cao, muốn thuần hóa một Thánh thú cao cấp phải mất rất nhiều thời gian, hơn nữa phải nghĩ ngơi thật lâu mới có thể thuần hóa tiếp con khác, căn bản là không đủ thời gian. Hơn nữa, chúng ta căn bản không có nhiều người để đi bắt huyền thú như vậy.” Mạc Trì nói.

“Chuyện này thì cứ giao cho con đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng tính đi sơn mạch gần đây càn quét một chút, như vậy chắc là đủ rồi.

“Không được.” Mạc lão tứ kiên quyết phủ định.

“Chuyện nguy hiểm như vậy, chúng ta không thể để con đi làm được. Con ngoan ngoãn ở nhà luyện đan là được rồi.” Mạc Trì cũng nhất quyết không đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một vòng, không người nào đồng ý, ngay cả Mạc Kiếm cũng vậy.

“Mọi người quên rằng con có hai Thần thú sao ?” Độc Cô Thiên Diệp cố gắng.

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.” MẠC TRÌ KIÊN QUYẾT.

“Ta tán thành.” Mạc lão tứ nói, “Ta tin tưởng Thiên Diệp không phải là người mạnh miệng. con bé có lòng tin, chúng ta nên ủng hộ con bé.”

“Lão tứ !” Mạc lão tam hô.

“Vẫn là tứ cữu hiếu con!” Độc Cô Thiên Diệp cười cười với Mạc lão tam.

“Nhưng cho dù là vậy, muốn Thuần thú sư thuần hóa cũng tốn rất nhiều thời gian, hiện tại Phong gia đã muốn làm rõ cục diện, chỉ sợ hẳn sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian như vậy.” Mạc lão nhị nói.

“Cậu không cần lo lắng, chỉ cần chờ tin tức của con là được.” Độc Cô Thiên Diệp tự tin nói, “Nếu đã như vậy, con đi xem Mạc Phong một chút rồi xuất phát. Con đi trước!”

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đứng dậy hành lễ rồi xoay người rời đi. Vài người nhìn ra cửa, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần.

“Lão ngũ, Thiên Diệp nói vậy là có ý gì?” Mạc Trì hồ đồ hỏi.

“Hắc hắc, trước khi Thiên Diệp rời khỏi Kỳ Phong thành đã từng mang về một lần mấy chục Thánh thú, ta nghĩ con bé cũng là Thuần thú sư.” Mạc Kiếm nhớ lại.

“Cái gì?!”

“Thật giỏi cho lão ngũ đệ, cái gì cũng gạt bọn ta! Xem ra lần này ta phải thu thập đệ thật tốt rồi.” Mạc lão tam nói xong, liền đứng bật dậy khỏi ghế.

Mạc Kiếm thấy Mạc lão tam như vậy, nhanh chóng chạy đi, vừa chạy vừa kêu cứu mạng. Ba người khác đối với lời kêu cứu của hắn không chút nào để ý. Bọn họ cũng cảm thấy nên thu thập lão ngũ một chút.

Đột nhiên một âm thanh vang lên giải cứu Mạc Kiếm.

“Ách, mấy cậu thật sự là tinh lực tràn đầy.”

Người đang chạy trong đại sảnh dừng lại, nhìn người xuất hiện ngoài cửa.

“Thiên Diệp, sao vừa đi mà đã về rồi?” Mạc Trì hỏi.

“Con quên mất một việc.” Độc Cô Thiên Diệp nói, rồi đi tới trước bàn trà của Mạc Kiếm, vung tay lên, hơn trăm bình ngọc xuất hiện trên bàn, còn có một thẻ lam tinh.

“Đây là...?” Mạc Trì hỏi.

“Đây là kim tệ lần trước con bán đấu giá đan dược mà thu được, bây giờ lấy ra trợ giúp cả nhà một chút. Về phần đan dược này, ngũ cửu biết. Con đi trước.” Nói xong, nàng nhìn về phía Mạc Kiếm đang trừng mình, xoay người rời đi.

Mạc lão tứ đi qua, cầm lấy bình ngọc, đổ một viên đan dược ra tay, “Lão ngũ, đây là đan dược gì? Sao ta chưa từng thấy qua?”

Mạc Kiếm nhận lấy đan dược xem một chút, “Cái này sao? Là Tẩy tủy đan do Thiên Diệp luyện chế. Lần trước ở Kỳ Phong thành, Thiên Diệp cho mấy đệ tử mỗi người một viên. Nhưng mà cái này, hẳn là hiệu quả còn tốt hơn.”

“Tẩy tủy đan?!” Mạc lão tứ kêu lên, thiếu chút nữa là bóp nát bình ngọc.

“Chẳng lẽ lần trước ở Bạch Thạch thành, Tây tửu đan được bán đấu giá ở Tiền các là do Thiên Diệp cầm ?” Mạc Trì hỏi.

“Hắc hắc, có lẽ là vậy.” Mạc Kiếm cười nói.

Mạc Trì lại cầm thẻ lam tinh, là thẻ không đăng ký tên. hắn dùng ý niệm dò xét, rồi lại bất động hồi lâu.

Mạc lão nhị đứng bên cạnh thấy Mạc Trì cầm thẻ mà không nhúc nhích hỏi: “Đại ca, làm sao vậy?”

“Bên trong có một triệu kim tệ.” Mạc Trì nói.

“Thật sao ? Vậy thì tốt quá ! Đúng lúc tài chính chúng ta không phải là đang căng thẳng sao? Có cái này, tạm thời mình không cần lo nữa.” Mạc lão tam nói.

Mạc Trì thở dài nói: “Haizz... Mấy người chúng ta lại để cho một tiểu bối đảm nhận trọng trách này, thật là không nên !”

- - - o0o - - -

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi đại sảnh, nàng nhờ hạ nhân dẫn đường đến viện của Mạc Phong. Viện của Mạc Phong bên cạnh viện của Mạc Tử Khanh, khi Độc Cô Thiên Diệp tới, Mạc Phong đã tỉnh lại, Mạc Tử Khanh đang chiếu cố hắn.

“Thiên Diệp, muội đến rồi.” Mạc Tử Khanh thấy Độc Cô Thiên Diệp đứng ngoài cửa, nói.

Mạc Phong nghe thấy lời nói của Mạc Tử Khanh, gian nan quay đầu, khàn khàn hô một tiếng: “Tỷ.”

Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên giường Mạc Phong, nắm lấy tay hắn, dùng huyền lực kiểm tra tình trạng của hắn. Gân mạch bị gãy đã được nối

lại, chỉ là bây giờ hãn chưa thể cử động mạnh.

“Tình trạng hồi phục không tệ lắm.” Độc Cô Thiên Diệp buông tay hãn ra nói.

Trong mắt Mạc Phong ngấn lệ, nói: “Tỷ, Hỏa Lang đã chết, A Đại cũng bị thương nặng.”

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì ?!” Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hãn một cái, nói: “Còn người thì còn tất cả, chúng ta có thể trả thù. Chờ đệ khỏe lại, báo thù cho bọn chúng là được. Khóc thì có tác dụng gì?”

“Thiên Diệp, bây giờ Mạc Phong còn là bệnh nhân mà.” Mạc Tử Khanh nhìn Mạc Phong bị Độc Cô Thiên Diệp mắng, bộ dạng ần ần cố không khóc, nên khuyên.

“Bên cạnh ta không có người yếu đuối, chút đả kích này còn không chịu nổi, sau này còn làm được đại sự gì.” Độc Cô Thiên Diệp cũng trừng Mạc Tử Khanh.

“Đệ biết rồi, tỷ.” Mạc Phong thu nước mắt về, hỏi: “Đệ sẽ báo thù cho chúng ! Đệ muốn Phong gia phải trả giá lớn. Nghe nói Tiểu Hỏa cứu đệ, hiện tại muội ấy sao rồi?”

Nghĩ đến Tiểu Hỏa, sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp hơi biến đổi, nhưng lại nhanh chóng khôi phục, nói: “Tiểu Hỏa hao phí quá nhiều tinh lực, bây giờ đang nghỉ ngơi trong không gian huyền thú. Đệ yên tâm, không có việc gì đâu. Ta còn có việc, đệ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó nàng xoay người nói với Mạc Tử Khanh: “Ta có việc phải đi vài ngày, huynh chăm sóc cho Mạc Phong cho tốt.”

“Muội yên tâm đi.” Mạc Tử Khanh nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, xoay người rời khỏi phòng Mạc Phong.

Một mình rời khỏi Bồ thành, Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra.

“Chủ nhân, người muốn đi đâu bắt huyễn thú?” Lam Mân hỏi.

“Đi Mộng Tiêu Lĩnh đi. Ở đó người quen thuộc hơn.” Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói.

Lam Mân hóa thành bản thể, Độc Cô Thiên Diệp ngồi lên. Hai cánh Lam Mân rung động, bay lên trời cao. Hai ngày sau, một người một thú đi tới Mộng Tiêu Lĩnh.

“Chủ nhân, đến rồi.” Lam Mân ngừng trên mặt đất, để Độc Cô Thiên Diệp bước xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nhảy xuống, nói: “Người gọi toàn bộ các Thần thú đến đây.”

Lam Mân gật đầu, phóng thích uy áp của Siêu thần thú, toàn bộ huyễn thú trong Mộng Tiêu Lĩnh phủ phục. Lam Mân dùng uy áp của mình truyền tin: “Toàn bộ huyễn thú trên bậc Thần thú đều đến đây !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Thu Phục Đàn Thú

Chỉ chốc lát sau, Thần thú lục tục chạy tới, có cả Điều Hâu, Cự Xỉ Hồ, Phong Lang, Hỏa Lang, Lợn Rừng, Tật Phong Thỏ.

“Lam đại nhân có gì phân phó?” Một con Điều Hâu cấp 9 đứng ra hỏi.

“Chủ nhân của ta muốn các người thần phục.” Lam Mân nói.

“Cái gì?!” Chúng thú bắt đầu lớn tiếng nghị luận: “Sao có thể như vậy ? ”

“Không nên không nên.”

“Lam đại nhân, chuyện này e là không ổn !” Điều hâu nói.

“Hôm nay dù các người không đồng ý thì cũng phải đồng ý.” Độc Cô Thiên Diệp thâm sâu nói.

Chúng thú không dám chống đối Lam Mân, nhưng đối với Độc Cô Thiên Diệp thì rất khinh thường. Chỉ là một huyền sư cấp thấp mà thôi.

“Hừ, người muốn làm cái gì ? Chỉ là một huyền sư cấp thấp, lại dám xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt chúng ta ! ” Một con mị hồ liếm liếm chân trước, mị nhãn liếc Độc Cô Thiên Diệp.

“Nếu các người thần phục, có thể đến được nơi tương xứng. Nhưng nếu như phản kháng...” Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn chúng thú, “VẬY các người không cần tồn tại nữa.”

“Hừ, nhân loại các người có thể cho huyền thú chúng ta ích lợi gì? Ai mà không muốn bắt huyền thú làm công cụ, gặp nguy hiểm thì cũng để cho huyền thú che chắn trước mặt. Nhân loại đều là tiểu nhân ti tiện ! Đừng tưởng rằng người có thể khế ước với Lam đại nhân thì không như vậy.” Một Cường Mao Thú (*) khinh thường nói. (* là con nhím)

“Lớn mật !” Lam Mân hét một tiếng, đặt uy áp lên người Cường Mao Thú, nó lập tức phủ phục.

Lam Mân tăng thêm uy áp, các huyền thú cấp bậc thấp một chút đều run rẩy.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chúng thú run run, thản nhiên nói: “Ta có thể cho các người sống, cũng có thể cho các người chết. Nếu thần phục, ta cam đoan cấp bậc của các người đều được tăng lên. Sau này, khi chủ nhân các người thăng cấp, các người cũng có thể thăng cấp. Nhưng nếu các người không chịu thần phục...”

“Người nói là có thể cho chúng ta thăng cấp là có thể thăng cấp sao? Ai mà chẳng biết huyền thú tu luyện rất khó khăn.” Một thất vĩ hồ không tin lời Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cho Lam Mân một ánh mắt, Lam Mân liền hiện ra hai viên ngọc lục giác nói: “Mấy tháng trước ta vừa thăng cấp Siêu thần thú, tất cả Mộng Tiêu Linh đều biết. Khi ta khế ước với chủ nhân, ta liền thăng thành Siêu thần thú cấp 2. Ta không phải là minh chứng sao?”

Không đợi chúng thú phản ứng, Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Ngân và Liệt Hỏa ra, nói: “Các người nói cho bọn chúng biết đi.”

Liệt Hỏa liếc nhìn chung quanh một cái nói: “Khi ta khế ước với chủ nhân thì chỉ là một Thánh thú cấp 6, bây giờ đã là Thần thú rồi.”

Tiểu Ngân khinh bỉ: “Cự tuyệt hảo ý của chủ nhân chính là ngu ngốc!”

Lam Mân từ Thần thú cấp 9 thăng thành Siêu Thần thú phải trải qua hơn một năm, đây không còn bí mật trong Mộng Tiêu Linh, hiện tại chỉ có mấy tháng mà lại thăng cấp rồi.

Mọi người tiếp tục nghị luận. Cuối cùng con điều hâu kia đứng ra nói: “Lời nói của Lam đại nhân, chúng ta không dám nghi ngờ, nhưng dù sao họ cũng là huyền thú của người. Chúng ta không thể chỉ dựa vào lời nói của bọn họ mà tin tưởng người được. Dù sao thì loài người đều rất gian trá.”

Độc Cô Thiên Diệp cười cười: “Chuyện này cũng dễ thôi.” Sau đó nàng đặt tay trước ngực, nói: “Ta Độc Cô Thiên Diệp xin thề, nếu huyền thú thần phục ta, ta nhất định sẽ cho bọn chúng thăng tấn. Nếu có dối trá, ta nguyện bị đày xuống địa ngục hắc ám !”

Lời nói Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt, một đạo ngân quang chui vào miệng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp bỏ tay xuống nói: “Như thế nào? Các người yên tâm, ta sẽ tìm khế ước chủ tốt cho các người, bọn họ sẽ không xem các người thành công cụ, mà là đồng đội sánh vai chiến đấu.”

Chúng thú ta nhìn người, người nhìn ta, vẫn còn hơi do dự.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không gấp, lấy ra một cái ghế dựa trong nhẫn không gian, ngồi xuống, bắt chéo chân: “Cơ hội chỉ có một, bỏ qua thì sẽ không có lần sau.”

Sau thời gian một ly trà nhỏ (5 phút), một Thất vĩ hồ bước ra nói: “Ta nguyện ý thử một lần.”

“Tốt !” Độc Cô Thiên Diệp đi tới, đưa tay đặt lên trán Thất vĩ hồ, vẫn khỏi Ngự thú quyết đoạn thứ hai, để huyệt lực của mình chậm rãi tiến vào thân thể Thất vĩ hồ, tìm được ma tinh, chậm rãi bọc lấy nó. Khi bắt đầu, tiềm thức của nó còn phản kháng, chỉ chốc lát sau ma tinh đã bị bọc lại toàn bộ. Ngự thú quyết dung hợp huyệt lực của Độc Cô Thiên Diệp và lực lượng của Thất vĩ hồ vào nhau, hình thành một lực lượng mới. Cổ lực lượng này phần lớn tiến vào ma tinh của Thất vĩ hồ, một phần nhỏ theo huyệt lực tiến vào thân thể Độc Cô Thiên Diệp, chìm vào đan điền của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp thu tay lại, Thất vĩ hồ ngao ngao hai tiếng, đỉnh đầu hiện ra năm viên ngọc ngũ giác, bảy cái đuôi màu trắng run run. Tiếp theo, thân thể nó được hào quang trắng cấp bao quanh, bên cạnh năm viên ngọc ngũ giác xuất hiện thêm một viên, rồi lại mọc thêm một cái đuôi, nhanh chóng lớn bằng bảy cái đuôi khác. Thật lâu sau, hào quang mới tản đi.

“Nha, Tiểu Cửu thật sự thăng cấp rồi !”

“Hắn không phải là mới thăng cấp Thần thú cấp 5 không bao lâu sa?”

“Xem ra người kia nói thật rồi !”

Độc Cô Thiên Diệp đi tới nói: “Người là huyệt thú đầu tiên thần phục ta, sau này thì đi theo ta đi.” Sau đó nàng nhỏ một giọt máu tươi lên mi tâm Bát vĩ hồ.

Bát vĩ hồ còn chưa phản ứng thì lại bị hào quang khế ước bao lấy, sau đó bị hào quang trắng cấp bọc lại.

Khi Độc Cô Thiên Diệp còn trong học viện, trải qua một học kỳ nhờ Đan Đan hấp thu huyệt lực, nàng cũng đã thăng thành Huyệt vương cấp 7, hiện tại khế ước một Thần thú cấp 6, thăng thêm một cấp, thành Huyệt vương cấp 8.

“Nàng ta mới mười mấy tuổi mà đã là Huyền vương cấp 8 rồi !”

“Trời ơi, Tiểu Cửu lại thăng cấp nữa rồi !”

“Sau này Tiểu Cửu đi theo nàng, tiền đồ vô lượng nha!”

“Sớm biết vậy thì ta đã đi tới đầu tiên rồi.”

“Chủ nhân.” Tiểu Cửu hóa thành hình dạng tự vệ, chạy đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, “Chủ nhân, ta thăng hai cấp lận nha! Cám ơn chủ nhân.”

Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy Tiểu Cửu: “Người tên là Tiểu Cửu? Vậy thì ta vẫn sẽ gọi người là Tiểu Cửu. Sao đuôi của người lại có tám cái?”

“Ha ha, chủ nhân, ta thuộc tộc Cửu vĩ hồ. Thật ra thì chúng ta không phải như người ta nói, sinh ra là đã có chín cái đuôi. Cửu vĩ hồ chúng ta sinh ra cũng chỉ có một cái đuôi, cấp bậc càng cao, cái đuôi khác mới mọc ra được. Chờ đến khi ta thăng cấp đến Siêu thần thú, cái đuôi thứ chín mới mọc ra.”

Độc Cô Thiên Diệp hiểu được, nói: “Thì ra là vậy. Ta cũng nghĩ Cửu vĩ hồ khi còn nhỏ thì cũng đã có chín cái đuôi.”

Hắc hắc, không nghĩ tới mình nhất thời đánh bậy mà cũng chọn trúng một Cửu vĩ hồ trong truyền thuyết.

“Nhân loại, chúng ta nguyện ý thần phục người.” Các con thú khác thấy Độc Cô Thiên Diệp chỉ lo nói chuyện với Tiểu Cửu, không thèm liếc mắt tới bọn chúng, đành phải mở miệng trước.

“Các người đã nghĩ xong?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi, “Ta rất dân chủ, nếu không muốn, ta sẽ không miềng cưỡng.”

“Nguyên ý, bọn ta nguyên ý.” Các con thú trả lời. Nhìn thấy Tiểu Cửu thăng cấp đơn giản như uống nước, ai mà không đồng ý chứ?!

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cười trộm, nhưng trên mặt không hiện ra: “Vậy các người xếp thành một hàng, ta sẽ thuần hóa từng con một.”

Chúng thú bắt đầu xếp hàng trước Độc Cô Thiên Diệp, bọn Tiểu Ngân đứng một bên nhìn, âm thầm cảm khái. Người khác muốn một con Thần thú cũng không có, đến phiên chủ nhân thì là xếp hàng chờ thuần hóa !

Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu thuần hóa không ngừng, các thần thú được thuần hóa đều thăng thêm một cấp, chỉ có con điều hâu kia là thăng thành Siêu thần thú, có điều nó không lựa chọn biến hóa. Có mấy Thần thú cấp 8 thăng thành Thần thú cấp 9, sau đó khế ước với người khác thì chẳng phải là thăng thành Siêu thần thú sao. Có đàn Thần thú này, cho dù là muốn xưng bá ở Đế quốc Mạc Đồng Tư, thậm chí là cả Huyền Nguyệt đại lục, ai dám nói không được ?

Mà Độc Cô Thiên Diệp vì thuần hóa nhiều Thần thú nên được bổ sung năng lượng, huyền lực lại thăng một cấp, trở thành Huyền Vương cấp 9.

Mà bọn Tiểu Ngân cũng được thăng một cấp, Tiểu Ngân trở thành Thần thú cấp 3, Tiểu Hỏa là Thần thú cấp 2, Thanh Loan là Thần thú cấp 9, Tiểu Cửu là Thần thú cấp 7. Lam Môn vì là Siêu Thần thú, cần nhiều năng lượng, nên không thăng cấp. Tiểu Hỏa cũng không có thăng cấp, nhưng Độc Cô Thiên Diệp có thể cảm giác được tình trạng của nàng đã khá hơn rất nhiều.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Gặp Lại

Thuần hóa thần thú mất một ngày, hơn nữa theo thời gian dần trôi, Độc Cô Thiên Diệp đến ngày thứ năm thì về tới đế đô Bồ Thành. Không ngờ ở trong rừng cây vùng ngoại thành gặp một đám người vây quanh.

Có tổng cộng là 12 người, toàn bộ là hắc y, mặt mang khăn đen. Trong đó có 7 huyệt vương, 5 huyệt tông. 12 người tiến đến vây quanh Độc Cô Thiên Diệp.

Một thanh âm khàn khàn hỏi: "Người chính là Độc Cô Thiên Diệp?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn chung quanh, chặc chặc, hoang tàn vắng vẻ, thật sự là một nơi tốt để giết người cướp của. Nàng lại nhìn người vừa mới mở miệng, nói: "Thấy các người ăn mặc như vậy, cũng biết là đang làm gì. Tất cả các người đều đem ta vây lại trong này, còn hỏi có phải hay không là ta?"

"Nếu đã biết chúng ta muốn làm cái gì, vậy ngoan ngoãn dâng lên đầu của người!" Một hắc y nhân trong đó nói, vung vung đại đao trong tay.

"Người cho là người cầm cây đại đao thì người chính là Quan Công* à!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó hai tay ngưng ra huyệt lực, dẫn đầu phát động công kích.

[i]* Quan Vũ (關羽), còn gọi là Quan Công (關公), tự là Vân Trường (雲長), Trường Sinh (長生) là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc.[/i]

Không cần nghĩ cũng biết những sát thủ này là ai mời đến. Xem ra Phong gia là không nghĩ muốn nàng tồn tại.

Tiểu Ngân và Liệt Hỏa được kêu ra cùng chiến đấu với huyễn thú của đối phương, dưới chân nàng vận dụng Phiêu Miểu bộ pháp, rất nhanh xuyên qua đám người sát thủ, thừa dịp lúc tránh né đem công kích phóng tới trên người đối phương. Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã bị đồng bọn mình công kích biến thành rất chặt vật.

Đột nhiên, một đạo thanh âm mang theo từ tính truyền tới: "Nhiều người như vậy khi dễ một người! Thứ Hồn, chúng ta cần hay không tới hỗ trợ a?"

Mọi người dừng lại công kích, đều thối lui vài bước, thành một nhóm nhìn qua, nhìn người đến là nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu tím cùng một người mặc trường bào màu lam.

"Là người!" Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái liền nhận ra Tử Tiêu.

"Ô, người còn nhớ rõ ta nha!"

Tử Tiêu cười chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, khoe miệng nhếch lên, mắt hoa đào đưa tình nhìn chăm chăm nàng. Hả cười, nụ cười khiến cho ngay cả hoa cỏ trong rừng cây đều trở nên ảm đạm.

Ách, người có cần phải cười đến dụ hoặc như vậy hay không? !

"Người nhận thức ta?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc. Lần trước gặp mặt chính mình là hình dáng nữ nhi, hiện tại nàng nhưng là đang trong bộ dạng nam tử.

"Ta đương nhiên.... không biết nha, nhưng mà ta nhận thức bọn họ nha!" Tử Tiêu chỉ chỉ tiểu Ngân cùng Liệt Hỏa đang chiến đấu đằng kia. Bất quá ta sớm chỉ biết người chính là nàng! Những lời này nuốt trở lại trong bụng. Hắc hắc.

Thứ Hồn nhìn sát thủ đang chật vật, liếm liếm môi, nói: "Đùa hay như vậy như thế nào có thể thiếu chúng ta được?"

"Các người là loại người nào?" Đầu lĩnh hỏi.

"Chúng ta là người giết các người nha!" Thứ Hồn cười ha ha, đi lên chiến đấu cùng huyền thú của đối phương. Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu cùng nhau. Tuy rằng hắn mới đến 20 tuổi, nhưng hắn đã là cao thủ huyền tông!

Hai người dựa lưng vào nhau, công kích vào địch nhân đối diện mình.

Bởi vì có Tử Tiêu cùng Thứ Hồn gia nhập, cuộc chiến đang giằng co rất nhanh nghiêng về một phía.

"Lão đại, như vậy đi xuống không được a!"

Người Đầu lĩnh nhìn nhìn, thật nhiều huynh đệ huyền lực đều muốn hao hết, mà Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu hai người huyền lực vẫn như cũ không có khô kiệt, hơn nữa biết phần lớn huynh đệ đều đã bị thương. Hắn hữu vung tay lên, nói: "Lui!"

12 hắc y nhân nhanh chóng rời khỏi rừng cây, Độc Cô Thiên Diệp cũng không có muốn đuổi tận giết tuyệt. Giống loại này sát thủ, cho dù giết, tổ chức cũng sẽ phái sát thủ khác lại đây.

Thu hồi Tiểu Ngân và Liệt Hỏa vào Luyện Yêu Hồ, Độc Cô Thiên Diệp đối với Tử Tiêu cùng Thứ Hồn ôm quyền hành lễ, nói: "Cảm tạ hai vị ra tay cứu giúp."

"Vậy người chuẩn bị như thế nào cảm tạ chúng ta đây?" Thử Hồn cười hì hì vây quanh Độc Cô Thiên Diệp vòng vo vài vòng.

"Ngày khác sẽ báo đáp "

"Không cần nói ngày khác. Nếu chúng ta cứu người, vậy người liền lấy thân báo đáp đi!" Tử Tiêu đánh gãy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp.

"Ách." Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Tử Tiêu làm giật mình . Tuy rằng đối với bọn họ ra tay giúp trợ nàng rất là cảm kích, nhưng còn không đến nỗi lấy thân báo đáp. Huống chi, không có bọn họ, nàng cũng không có việc gì.

"Tử Tiêu công tử nói đùa." Độc Cô Thiên Diệp cười khan nói.

"Người không muốn a? Vậy ta đây lấy thân báo đáp đi, thế nào?" Tử Tiêu một chút cũng không bị thái độ của Độc Cô Thiên Diệp đả kích đến.

"Tử Tiêu công tử, về sau có cái gì cần, nói cho ta biết một tiếng là được. Ta còn có việc, đi trước." Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền xoay người rời đi.

"Chúng ta đều cùng nhau chiến đấu qua, người cứ như vậy đi rồi a?" Tử Tiêu gọi Độc Cô Thiên Diệp lại.

Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, xoay người, hỏi: "Bằng không như thế nào?"

"Ít nhất phải mang chúng ta đến nhà người uống một ngụm trà ăn bữa cơm nha!" Tử Tiêu nói.

"Hiện tại cách giờ ăn cơm còn sớm. Không có cơm ăn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta có thể chính mình làm nha, người làm cho chúng ta, càng biểu hiện của thành ý của người a." Tử Tiêu nói.

"Ta không biết nấu ăn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không quan hệ, ta sẽ làm, ta làm cho người ăn nha!" Tử Tiêu nói.

Ách, vậy rốt cuộc là ai muốn cảm tạ ai a?

Một bên Thứ Hồn nghe được lời nói của Tử Tiêu, cúi đầu đếm kiến, miệng nói thầm: ta không biết hăn, ta không biết hăn •••••

Ai có thể nói cho hăn, người đang đùa giỡn này có thật là kẻ chủ của hăn không vậy? !

"Ai nha, ta nghĩ chắc mấy mỹ nữ ngực lớn hông cong còn đang chờ ta, ta đi trước đây." Thứ Hồn thật sự chịu không nổi, bỏ chạy lấy người.

Cuối cùng, Độc Cô Thiên Diệp vẫn là không để Tử Tiêu nói lung tung nữa, liền đem hăn mang về Mạc gia.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Tử Tiêu cùng nhau đi vào viện của Mạc Phong, quả nhiên ở nơi này tìm thấy được Mạc Tử Khanh. Nhìn Mạc Tử Khanh, Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Ta đoán ngay được người ở trong này."

"Thiên Diệp, người đã trở lại?" Mạc Tử Khanh nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp, vui sướng nói.

"Ân. Đây là, ách, bằng hữu của ta, ta trở về mới nhớ tới hình như ta chưa có nơi để ở. Cho nên mới tới tìm người ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mạc Tử Khanh nhìn thoáng qua Tử Tiêu, trường bào màu tím, một đôi mắt hoa đào, có thể so sánh với ngũ quan nữ nhân. Nếu hăn là nữ tử, kia

nhất định là mỹ nhân họa thủy, Mạc Tử Khanh ở trong lòng vụng trộm phỉ báng. (Chắc anh GATO đó mà) (rin: Ta cũng nghĩ thế)

"Viện của người đã sớm chuẩn bị tốt . Thời điểm mấy người tiểu thúc trở về thì đã chuẩn bị cho người, chỉ là người vẫn chưa trở về, cho nên không biết. Bây giờ ta mang người đi xem sao?"

"Ta trước đi xem Mạc Phong. Phiên toái người dẫn hăn đi khách phòng một lát được không?"

"Tốt. Mạc Phong ở trong phòng, người vào trong đi." Mạc Tử Khanh nói.

Nghe Độc Cô Thiên Diệp đem chính mình an bài ở khách phòng, Tử Tiêu ý không vui : "Không cần, ta muốn cùng người ở chung một viện."

Mạc Tử Khanh không đồng ý, nói: "Chuyện này không ổn đâu."

Hăn mới không đồng ý làm cho nam tử khác ở chung sân với muội muội mình!

"Ta mặc kệ, ta sẽ cùng người ở. Ta ở trong này cũng chỉ nhận thức một người là người a!" Tử Tiêu giữ chặt quần áo Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp đã thấy qua hăn lí luận, có chút bất đắc dĩ nhìn Mạc Tử Khanh nói: "Vậy để cho hăn ở cùng viện với ta đi."

Nhìn vẻ mặt Mạc Tử Khanh không vui, Tử Tiêu lộ ra tươi cười thắng lợi.

"Yêu nghiệt." Mạc Tử Khanh ở trong lòng nói thầm.

Độc Cô Thiên Diệp vào nhà, nhìn khí sắc của Mạc Phong trên giường đã tốt lên rất nhiều. Mạc Tử Khanh cùng Tử Tiêu cũng vào phòng.

Mạc Phong rất quay đầu một chút, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tỷ, người đã về rồi! Tỷ ở bên ngoài đệ đã nghe được thanh âm của tỷ."

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, theo thường lệ kiểm tra thương thế của hắn.

"Tử Khanh, người chiếu cố hắn rất tốt! Thương thế của hắn khôi phục so với trước đây ta đoán tiến triển rất nhanh.

Như vậy không đến một tháng nữa hắn có thể hoàn toàn bình phục!" Độc Cô Thiên Diệp đối Tử Khanh cười nói.

"Ta bất quá là nghe người nói mà làm thôi." Mạc Tử Khanh cười cười, hắn còn chưa quen được tiểu muội muội của mình khích lệ.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp xem qua Mạc Phong, đi theo Mạc Tử Khanh ra sân viện Mạc phủ đã an bài cho nàng. Phòng cách những nơi khác khá xa, chỉ có một mặt ba gian nhỏ. Trong viện có một cây đại thụ trăm năm, một bồn hoa rất lớn, còn có một hồ nước, phía sau có một mảnh thúy trúc.

Mạc Tử Khanh đem Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu đến nơi, đối với Độc Cô Thiên Diệp nói: "Phụ thân cùng các thúc thúc chuẩn bị an bài viện phía trước cho người, Mạc Phong nói người thích thanh tĩnh, cho nên vì người chuẩn bị chỗ này. Nơi này từng là nơi ở của mẫu thân người."

Độc Cô Thiên Diệp đi vào đi, sờ sờ đại thụ, chạm vào bàn đá dưới tàng cây. Nơi này thế nhưng là nơi mẫu thân nàng từng sống?

Nàng vào nhà, nhìn đến đều là vật dụng hoàn toàn mới.

"Phụ thân bọn họ đều thu thập những thứ trước kia lại, đặt ở gian phòng bên cạnh. Cái khác đều là cho người đổi mới." Mạc Tử Khanh nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi vào gian phòng kia, nhìn đến một phòng đều là một ít đồ dùng của nữ nhi. Phảng phất quanh nàng, cảm nhận hơi thở của mẫu thân.

Xem qua sân sau, Độc Cô Thiên Diệp an bài một phòng cho Tử Tiêu. Sau đó liền cùng Mạc Tử Khanh cùng đi tìm Mạc Trì bọn họ.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Tẩy Kinh Phật Tử

Bọn Mạc Trì nhận được tin tức Độc Cô Thiên Diệp đang trở về, sớm chờ tại đại sảnh. Độc Cô Thiên Diệp cùng Mạc Tử Khanh đi vào đại sảnh đồng loạt hành lễ với bọn hắn, sau đó ở ngồi vào ghế bên dưới.

"Thiên Diệp, nghe nói con gặp sát thủ ở ngoài thành? " Mạc Trì dẫn đầu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Mạc Trì bọn họ biết nhanh như vậy, xem ra Mạc gia tuy rằng nghèo túng một tí, nhưng vẫn có chút thực lực ."Đúng vậy ạ, 7 huyện vương, 5 huyện hoàng. Phong gia bọn hắn thật là để mắt con a!" Độc Cô Thiên Diệp trêu chọc nói.

"Vậy con không sao chứ?" Mạc lão tam lo lắng hỏi.

"Không có việc gì. Con bây giờ không phải rất tốt sao ?" Độc Cô Thiên Diệp bình tĩnh cười.

"Người đi cùng con là ai?" Mạc lão tứ hỏi.

"Lúc con bị tập kích, hắn ra tay cứu giúp, sau đó theo con tới đây luôn." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến mình bị tên hỗn đản Tử Tiêu đùa giỡn, không khỏi đau đầu một trận.

"Xem ra Phong gia đối với việc con giết nhiều huyền thú của bọn họ ở học viện nên bọn họ ghi hận trong lòng. Lúc con lấy thân phận Bách Lý Tà đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận." Mạc lão nhị lo lắng nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Con sẽ chú ý . Tây Tủy đan con cho mọi người lúc trước đã dùng chưa ?"

"Chưa dùng. Ta nghĩ chờ con đã trở lại rồi cùng nhau dùng." Mạc trì nói.

"Đêm nay gọi mọi người tới đi." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, "Lượng người chú ý buổi tối có thể sẽ ít hơn."

Ăn cơm chiều xong, mọi người đều bị gọi vào trong viện. Tốp năm tốp ba khe khẽ nói nhỏ.

"Đã trễ thế này, gọi chúng ta tới làm gì nhỉ ?"

"Đúng vậy, trước kia cũng không gọi tất cả mọi người đến vào lúc trời tối như vậy."

"Đã trễ thế này còn phải tới đây, có phải phát sinh ra đại sự gì hay không?"

"Có thể đánh nhau cùng Phong gia hay không?"

.....

"Phụ thân, đã trễ thế này, gọi mọi người tới là có chuyện gì sao ?" Mạc Tử Hàm mang theo vài đệ đệ muội muội lại, dò hỏi.

"Thiên Diệp, người nói đi ." Mạc Trì không trả lời Mạc Tử Hàm, mà xoay người kêu Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi đến phía trước đi, nói: "Mọi người im lặng một chút."

Độc Cô Thiên Diệp vừa nói nói, trong viện liền an tĩnh lại. Đệ tử học trong học viện đều biết Độc Cô Thiên Diệp, những người khác thì lại phỏng đoán thân phận của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp gặp phía dưới im lặng , tiếp tục nói: "Mọi người nhất định đang suy nghĩ thân phận của ta là gì. Ta nghĩ mọi người hẳn là đều biết ta. Tên của ta ở trong Học viện Đế Quốc là Bách Lý Tà, từng ở Mạc phủ tên là 'Phế vật A Cửu' ."

"Hả —— "

Phía dưới một mảnh ồ lên. Mạc phủ ai chẳng biết phế vật A Cửu, ai lại không biết Bách Lý Tà danh chấn Học viện Đế Quốc. Không nghĩ tới phế vật và thiên tài lại là một người!

"Thời gian trước Phong gia đã thương người của Mạc gia ta ở học viện, việc này hẳn mọi người đều biết. Vì sao bọn họ lại khi dễ Mạc gia ta ? Là bởi vì bọn họ mời thuần thú sư, cho mỗi người bọn họ hẳn một con thánh thú, thực lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta. Đêm nay gọi các người đến, chính là để đề cao thực lực của mọi người."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong khiến cho mọi người xúc động một trận, ngay cả đám người Mạc Tử Hàm cũng bắt đầu kích động.

"Bất quá thế sự khó liệu, ai cũng không biết về sau sẽ phát sinh cái gì. Cho nên, mọi người phải thề vĩnh viễn nguyện trung thành Mạc gia, không thể gây ra bất cứ nguy hại gì cho Mạc gia. Đương nhiên, không muốn thề , có thể lập tức rời đi. Chúng ta cũng sẽ không truy cứu cái gì. Dù sao này lời thề không thể tùy tiện phát."

Độc Cô Thiên Diệp nói hết lời, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, nhưng không ai bắt đầu. Mạc Tử Khanh đứng ra thề đầu tiên, những người khác thấy Mạc Tử Khanh thề, cũng lục tục bắt đầu thề. Ngay cả bọn người Mạc Kiếm cũng thề.

"Tốt Nếu mọi người đều thề nguyện trung thành với Mạc gia, vậy bây giờ chúng ta là một chỉnh thể. Sau này ta sẽ không bạc đãi mọi người. Ta tin tưởng mọi người sẽ cố gắng khiến Mạc gia càng thêm huy hoàng." Độc Cô Thiên Diệp vừa lòng gật gật đầu, xoay người đối Mạc Trì nói: "Đại cữu cữu, phân đàn được cho mọi người đi

Mạc Trì vung tay lên, trong sân lập tức xuất hiện rất nhiều bình ngọc.

"Đây là Tẩy Tủy đàn. Chuyện 5 viên Tẩy Tủy đàn ở Bạch Thạch thành được bán với giá 1 triệu 3000 vạn hân mọi người đều biết. Hiện tại mọi người mỗi người một viên. Xếp hàng mà lĩnh. Mạc Liên tỷ tỷ, tuy trước kia các người đã từng dùng qua, nhưng đây là cực phẩm Tẩy Tủy đàn, đối với các người cũng có chút hiệu quả." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta đến giúp người phân phát." Mạc Liên nói. Mạc Cúc cũng lại hỗ trợ, ba người phân đàn được xong rất nhanh. Mọi người lĩnh được đàn được, dùng ngay tại chỗ.

Rất nhanh, trong thân thể những người này bắt đầu thải ra tầng tầng tạp chất màu đen, toàn bộ sân bay ra một cỗ không khí hôi tanh.

Ba bốn canh giờ sau, có người hoàn thành tẩy kinh phạt tủy. Quang mang thẳng cấp liên tiếp xuất hiện.

Độc Cô Thiên Diệp chờ người thắng cấp chấm dứt một hồi, tự mình đi thu thập một chút

Đến bình minh ngày hôm sau, mọi người lần lượt hoàn thành tẩy kinh phạt tủy, sửa sang lại chính mình, mọi người lại tụ tập trong sân.

Huyền lực của mọi người có tăng trưởng, thậm chí phá giai thăng cấp cũng có, Mạc Tử Khanh thăng liên tục 3 cấp thành huyền vương. Những người khác ít nhất cũng thăng hai cấp.

"Phụ thân, hiệu quả của Tây Tủy đan thật tốt quá, không chỉ thăng cấp, bây giờ con cảm thấy cả người mình đều thoải mái thiệt nhiều, huyền lực vận hành cũng thông." Mạc Tử Hàm đối Mạc Trì nói.

Mạc Trì gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, mọi người đều có bước tăng tiến. Có điều, hiệu quả quan trọng nhất của Tây Tủy đan này là thải ra tất cả tạp chất trong cơ thể các người, khai thông kinh mạch của các người thành đường thẳng, khiến tốc độ tu luyện của các người nhanh hơn."

"Thật sự?"

"Trời ạ, này thật sự là rất thần kỳ!"

"Thật tốt quá!"

Mọi người hoan hô.

"Nhưng là, đối với đan dược này, ta hy vọng mọi người có thể thủ khẩu như bình. Nếu để cho ngoại nhân biết, tương đương mang phiền toái thật lớn cho Mạc phủ ta, thậm chí có thể là tai ương ngập đầu." Mạc Trì tiếp tục nói.

"Ta thề, tuyệt đối không tiết lộ việc này ra ngoài." Mọi người đều thề.

"Tốt lắm, tốt lắm." Mạc Trì vừa lòng gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp đứng ở sau đám người Mạc Trì, nhìn kết quả này, nàng cũng thực vừa lòng.

Mạc Tử Dự tiến đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Biểu muội, người thật lợi hại! Có phải còn có chuyện gì hay không?"

"Sao người biết còn có việc ?" Độc Cô Thiên Diệp giả giọng hỏi.

"Hắc hắc, không phải là làm cho chúng ta sao, khẳng định là còn có việc. Lúc trước người và bọn phụ thân ở đại sảnh thương nghị cùng nhau lâu như vậy, rốt cuộc là chuyện gì vậy ?"

"Lát nữa người sẽ biết!"

Mạc Tử Dự còn muốn nói thêm cái gì, chợt nghe thấy Mạc Trì ở phía trước kêu tên Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp lên tiếng, đi đến phía trước.

"Thiên Diệp, hiện tại bọn họ đều đã rất tốt, có thể tiến hành bước tiếp theo ." Mạc Trì hỏi.

"Hảo." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó kêu chúng thú thu phục ở Mộng Tiêu Lĩnh ra từ Luyện Yêu Hồ . Bởi vì lúc chúng thú đi ra là hình dáng tự vệ , nhìn không ra cấp bậc, mọi người còn tưởng rằng Độc Cô Thiên Diệp xuất ra là một đám huyền sủng.

"Đây là huyền thú chuẩn bị cho các người." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Đều đã được thuần hóa xong, các người lựa chọn một con mình thích , sau đó có thể khế ước."

Bởi vì là hình dáng tự vệ, cho nên mọi người không biết cấp bậc huyền thú, có điều, trải qua chuyện tối hôm qua, mọi người biết gia chủ sẽ không trêu đùa bọn họ, cho nên đều chọn huyền thú mình thích.

Có thể có hình dáng tự vệ ít nhất cũng là thánh thú đó, sau này mình cũng là người có thánh thú!

Lựa chọn huyền thú xong, bởi vì khế ước thì phải khôi phục bản thể, huyền thú đều giải trừ hình dáng tự vệ. Nhất thời, trong viện tất cả đều là thần thú, từ cấp 2 đến cấp 6.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Trang Bị Huyền Thú

"Dựa vào, không phải ta đang nằm mơ chứ." Không biết ai nói ra một câu thô tục. Có người trực tiếp hung hăng nhéo mình một cái, cảm thấy đau mới tin đây là sự thật.

Nhìn thấy mọi người ngẩn người ở tại chỗ, Độc Cô Thiên Diệp thúc giục nói: "Mọi người khế ước nhanh lên đi."

"Thiên Diệp tiểu thư, thần thú đó thật sự đều được thuần hóa tốt chứ?" Có người không thể tin được hỏi.

"Mọi người yên tâm đi, đều đã thuần hóa xong rồi, các người có thể yên tâm khế ước."

Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chỉ là, lúc này ta đã đồng ý với chúng nó, vì chúng tìm một khế ước chủ thật tốt. Ta tin tưởng người Mạc gia chúng ta không phải là loại người biến huyền thú thành công cụ để đối phó người khác. Các người về sau phải đối xử thật tốt với chúng, yêu quý huyền thú của các người, bởi vì chúng nó là đồng bạn thân thiết nhất, là chiến hữu ăn ý nhất của các người! Đi đi, các người khế ước với thần thú đi!"

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho đoàn người nhiệt huyết sôi trào, bọn họ đi lựa chọn thần thú tốt trước, sau đó dùng máu khế ước. Ngân quang khế ước không ngừng lóe lên, sau đó là hào quang thăng cấp đến hoa cả mắt.

Đám người Mạc Trì Mạc Kiếm thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy ra thần thú thì bị vây trong trạng thái kinh ngạc, bây giờ nhìn thấy bọn họ cư nhiên vì khế ước mà thắng cấp, liền bị đẩy đến trạng thái kinh ngạc tột đỉnh.

"Lau, thế giới này thật kì diệu!" Ngay cả Mạc lão tứ luôn luôn tao nhã cũng không nhịn được nói tục.

Lát sau, quang mang thắng cấp mới chậm rãi yếu đi. Mọi người thắng cấp thành công đều lui qua một bên, nhìn giữa sân nơi mình vừa thắng cấp .

"Hắc hắc, Lục Tử, ta bây giờ là đại huyễn sư cấp 1 ."

"Ta là đại huyễn sư cấp 3."

"Tư Cầm tỷ tỷ, từ tối qua đến giờ muội thắng đến 8 cấp!"

"Ha ha , chúc mừng muội nha! Tỷ cũng thắng đến 7 cấp đó!"

"Oa, người bây giờ cư nhiên là đại huyễn sư cấp 5!"

"Hắc hắc, người cũng vậy nha, đã là huyễn sư cấp 9!"

.....

Trong viện đều là âm thanh vui sướng chia sẻ với nhau. Mấy người Mạc Kiếm đã cười đến miệng không thể khép lại rồi. Tốt! Tốt! Tuổi trẻ là đại biểu cho tương lai Mạc gia nha! Bây giờ thế lực bọn họ thật mạnh , thế lực Mạc gia tăng cường thật nhanh nha!

"Gia chủ." Một người cuối cùng hoàn thành thắng cấp, mọi người tập hợp đứng giữa sân, hành lễ với mấy người Mạc Trì.

"Tốt tốt." Mạc Trì nói tốt liên tục.

Hắn nhìn mọi người, vừa lòng gật gật đầu. Bây giờ không có huyễn sĩ cấp thấp, cấp bậc thấp nhất là huyễn sư ngoài cấp 5: "Các người phải nhớ kỹ, những gì các người có bây giờ là do Thiên Diệp mang đến cho các người."

"Cảm ơn Thiên Diệp tiểu thư." Mọi người hành lễ cảm tạ với Độc Cô Thiên Diệp.

"Mọi người khách khí rồi. Chỉ cần về sau mọi người ra sức vì gia tộc là được. Mọi người đã một đêm không ngủ rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mọi người rời đi, chỉ còn lại Mạc Tử Hàm, Mạc Tử Khanh đứng chờ.. Lúc mọi người lựa chọn thần thú, Độc Cô Thiên Diệp bảo bọn họ ở một bên chờ. Nhìn người khác chọn, bọn họ cũng không nóng nảy, chờ Độc Cô Thiên Diệp sắp xếp cho bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mọi người đi khỏi, từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái chai, nói với mấy người Mạc Trì: "Cậu, đây là tẩy tủy đan được con đã nâng cấp, dành cho những người có huyễn lực của cao nhân như các cậu. Chúng con ở đây bảo vệ, các cậu cũng đi đi."

"Chúng ta cũng có?" Mạc lão tam hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp khẳng định gật đầu.

"Chúng ta đi vào đây, các con ở đây canh chừng." Mạc Trì thu hồi tẩy tủy đan nói.

Mấy người Mạc Tử Khanh gật đầu, mấy người Mạc Trì đi vào nhà. Ba bốn giờ trôi qua, năm người một thân đầy nước bùn đi ra, hạ nhân lấy nước ấm sớm chuẩn bị xong đến.

Năm người chuẩn bị thật tốt, thay quần áo sạch sẽ, đi đến tiền viện.

Lát sau Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi huyễn thú từ Luyện Yêu Hồ ra. Đã gặp qua nhiều thần thú như vậy nên đám người Mạc Trì có vẻ thực bình tĩnh.

"Đây là con cho chuẩn bị cho mọi người, các cậu khế ước đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thiên Diệp, không phải chúng ta ở Kỳ Phong thành đã khế ước thánh thú sao, cái này không cần." Mạc Liên nhìn thần thú nói. Tuy rằng nàng cự tuyệt thật nhanh, nhưng giây dựa trong mắt vẫn rõ ràng như vậy.

"Cấp bậc của huyễn thú lúc trước quá thấp. Dù sao cũng không thiếu thần thú, các người cứ khế ước đi." Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến mọi người trợn trắng mắt tập thể, có thể không cần nói thần thú giống như rau cải trắng hay không ?

Độc Cô Thiên Diệp đi tới trước mặt năm người Mạc Trì, triệu hồi 4 con thần thú cấp 9 ra, nói: "Cậu, đây là con chuẩn bị cho các người, đều là thần thú cấp 9."

"Chín... thần thú cấp 9!"

Mấy người Mạc Trì trợn tròn mắt, đây đều là huyễn thú tiếp cận siêu thần thú chỉ tồn tại truyền thuyết thôi nha! Không biết nàng làm cách nào để chúng phục tùng nữa.

"Oa tắc, Thiên Diệp, người thật lợi hại. Nếu ta cũng có một đám huyễn thú trâu như vậy thì tốt rồi." Mạc Tử Dự hâm mộ nói.

"Các người cũng có mà, 3 con thần thú cấp 8, hai con thần thú cấp 7. Chờ các người khế ước lại thăng một cấp, không phải là thần thú cấp 9 sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thật hay giả vậy?" Mạc Tử Tự phản xạ có điều kiện hỏi một câu.

" Còn thật hơn vàng đó." Độc Cô Thiên Diệp cười nói. Sau đó gọi đám Điều Điều từ Luyện Yêu Hồ ra. Hình dáng tự vệ của Điều Điều chỉ dài nửa thước, nàng bắt nó giao cho Mạc Trì. "Đại cữu cữu, cậu là đứng đầu một nhà, cho nên con Điều Điều này tặng cho cậu."

Mạc Trì tiếp nhận Điều Điều, Điều Điều dụ ngoan đứng trên cánh tay hắn. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không rõ vì sao nàng chỉ cho một mình hắn.

"Đây chính là siêu thần thú." Độc Cô Thiên Diệp lại lần nữa ném ra một quả bom, nổ mọi người biến thành bột phấn.

Tuy rằng mọi người bị Độc Cô Thiên Diệp đả kích thành thói quen , nhưng vẫn không chịu nổi.

"Hay là con cứ giữ đi." Mạc Trì nói, " Thân phận Bách Lý Tà của con ra ngoài có rất nhiều nguy hiểm. Con siêu thần thú này con kế ước đi."

"Đại cữu cữu, bây giờ cậu đứng đầu một nhà, với Mạc gia mà nói cậu là người quan trọng nhất. Cho người một con siêu thần thú cũng là làm theo lẽ thường." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Vì vậy, khi huyền thú kế ước với mọi người xong, mỗi lần mọi người thăng cấp bọn chúng đều nhận được năng lượng, khi đầy có thể thăng cấp, cho nên đều là tính trưởng thành ."

" Chưa từng nghe nói kế ước với huyền thú còn có thể thăng cấp nha. Càng không nghe nói gì về việc sau khi thăng cấp còn có thể kéo huyền thú thăng cấp theo đó." Mạc Tử Hàm nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không giải thích, nói: "Đây là sự khác nhau giữa chúng ta và người khác! Bây giờ thế lực của chúng ta đã tăng lên, không cần lo lắng Phong gia. Kế tiếp là thời gian ta luyện đan, cho nên nếu không có việc gì quan trọng ta sẽ không tới đây."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong xoay người rời đi. Mấy ngày nay nàng vội vã chạy đi chạy lại, đã lâu không nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp trở lại viện, nghe thấy âm thanh va chạm binh binh từ phòng bếp truyền ra, khiến nàng nhớ lại lúc sống trong tiểu viện ở Kỳ Phong thành, Mạc Phong ở phòng bếp vì mình nấu cơm.

Nàng đi vào phòng bếp, nhìn thấy bếp nấu mới, đồ làm bếp mới, một người mình vừa biết không đến một ngày. Trên bàn bày đồ ăn còn nóng hừng hực, khiến một mối của nàng biến mất hơn phân nửa.

"Ta còn tưởng người nói biết nấu ăn là bịa chuyện chứ." Độc Cô Thiên Diệp tựa vào cửa, khoanh hai tay nói.

Tử Tiêu nhìn bóng dáng nhỏ xinh tựa vào cửa. Ánh mặt trời chiếu vào lưng Độc Cô Thiên Diệp, giống như cát chứa sinh mệnh hy vọng trên lưng nàng. Hắn cầm bát múc cháo đã nấu xong, nói: "Ta thấy mọi người đi đã lâu, đoán người cũng sắp trở về. Đến đây nếm thử tay nghề của ta đi."

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, cầm thìa ăn một ngụm, hương vị cũng không tệ lắm, nhanh chóng ăn hết một chén. Nàng buông thìa, nhìn Tử Tiêu ngồi ở đối diện nhìn nàng ăn cơm, hỏi: "Người cần gì phải làm điểm tâm ? Nếu người đói bụng, ở phòng bếp hẳn là có làm mà."

Tử Tiêu lấy bát của nàng lại múc thêm một chén, đặt ở trước mặt nàng, nói: "Tối hôm qua động tĩnh của các người rất lớn nha! Ta thấy các người bận việc một đêm như vậy, nghĩ là phòng bếp chưa có người nấu cơm. Vì vậy, ta nấu cơm cho người ăn đó!"

Độc Cô Thiên Diệp xuất thần một giây, cúi đầu tiếp tục ăn cháo, nói: "Tay nghề không tệ."

Tử Tiêu lấy đôi đũa gắp đồ ăn đặt trong bát của nàng, hỏi: "Các người làm ra động tĩnh lớn như vậy, không sợ gọi tới phiền toái hay sao?"

"Hơn nửa đêm, lại ở Mạc phủ, nhiều nhất người ta cũng đoán được một ít thôi. Trừ bỏ người Mạc phủ và người ra, không có người nào biết nữa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy người không sợ ta nói ra ngoài sao?" Tử Tiêu giống như lơ đãng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy. Nàng uống cháo trong bát xong, nói: "Trực giác nói cho ta biết, người sẽ không làm như vậy. Ta ăn xong, đi nghỉ ngơi trong chốc lát. Người tùy ý đi."

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy rời đi, tới cửa đứng lại, giọng nói đột nhiên lạnh lùng: "Tuy nói như vậy, nhưng nếu người nói ra ngoài, trên trời dưới đất, có người không có ta, có ta không có người."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì về phòng nghỉ ngơi. Tử Tiêu nhìn bóng dáng nàng rời đi, cười cười, vừa thu dọn bát, vừa nói: "Sao ta có thể cô phụ tín nhiệm của nàng đây!"

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Nụ Hôn Đầu Tiên

Trước cửa xuất hiện một bóng người, Tử Tiêu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thứ Hồn vừa xuất hiện trong phòng.

Thứ Hồn thấy Tử Tiêu chỉ nhìn hẩn một cái rồi lại cúi đầu thu dọn bát đĩa, lên tiếng nói:

"Chắc chắc, còn nấu cơm rửa bát nữa chứ! Ta nói, người thật sự muốn ở lại nơi này hả ? "

"Đúng rồi, ta cũng tính như vậy đấy !" Tử Tiêu gật gật đầu.

"Không phải chứ ? Người không quay về, nhiều việc như vậy ai xử lý đây?" Thứ Hồn kêu to.

Tử Tiêu trừng mắt liếc Thứ Hồn một cái, nói: "Người nhỏ giọng chút, nàng đang nghỉ ngơi đó. Đừng ồn ào đến nàng."

"Có phải không vậy ? Ta đi theo người bao nhiêu năm rồi? Người mới gặp nàng vài lần, quen biết nàng vài ngày thôi, người đã đối với ta như vậy. Người là kẻ trọng sắc khinh bạn !" Thứ Hồn kêu oan.

"Ta như vậy đấy, người không phục sao ?" Tử Tiêu không để ý tới Thứ Hồn kêu oan, mắt lạnh liếc Thứ Hồn.

"Được rồi. Ta có thể làm gì được chứ." Thử Hồn bất mãn, "Vậy người tính bao giờ thì trở về đây ?"

"Ta muốn lưu lại một vị trí không thể thay thế được trong lòng nàng mới rời đi. Nếu không để người khác nhanh chân đến trước, ta đây hồi hận chết mất. Việc này để bọn Hắc Tử xử lý đi, nếu không nuôi bọn bất tài làm gì ?"

"Ở đâu có người như người vậy ? Mặc kệ việc quan trọng, chỉ biết tìm nữ nhân." Thử Hồn nói thầm.

Độc Cô Thiên Diệp trở lại phòng thì bắt đầu ngủ, nàng ngủ thẳng đến lúc ăn cơm chiều. Tử Tiêu ở trong sân một mình giết thời gian. Lúc chạng vạng, cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp mở ra, Tử Tiêu đang uống trà trên bàn đá ở giữa sân ngẩng đầu, nói: "Lại đây uống ly trà đi."

Độc Cô Thiên Diệp đi đến ngồi xuống. Tử Tiêu từ trong khay trà lấy cái chén ra để trước mặt Độc Cô Thiên Diệp rót trà cho nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nâng chung trà lên đặt tại mũi người, nói: "Rất thơm."

Sau đó, nàng nhẹ nhàng uống một ngụm, nói: "Hương vị rất được, thời gian cũng vừa đúng. Chẳng lẽ người tính ra là lúc này ta xuất hiện sao?"

"Ha ha, ta không tính được lúc người đi ra, ta chỉ pha rất nhiều lần thôi." Tử Tiêu như vô tình nói.

"Bằng hữu của người đi rồi ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người biết hẳn đến đây ? Xem ra không thể gạt được người cái gì nha." Tử Tiêu cười cười, nói: "Hẳn đến đây rồi lập tức đi."

"Còn người ? Khi nào thì đi ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người muốn đuổi ta đi hả ?" Tử Tiêu buồn bực, "Ta còn chưa tính đi đâu!"

Độc Cô Thiên Diệp bị giọng điệu nói chuyện của Tử Tiêu làm nổi da gà. Nàng hỏi: "Có hay không cũng là chuyện của người, người nói như vậy thật không giống khí chất của người nha?"

Tử Tiêu nháy mắt mấy cái, nói: "Không có nha ! Bởi vì người chưa từng gặp qua ta như vậy thôi."

"Người ở lại nơi này, rốt cuộc vì cái gì ?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ được thật sự vì lý do gì mà hắn ở lại nơi này.

"Ta ở lại nơi này là có mục đích nha !"

"Mục đích kia của người là cái gì ?"

"Ở một chỗ cùng với nàng, cho nàng quen với sự tồn tại của ta!"

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Nói như vậy có phải muốn người ta mơ màng hay không?

Kỳ thật nàng cũng không nhớ rõ, vì sao nàng có thể giữ hắn ở lại đây ? Hơn nữa nàng hoàn toàn không có cảm giác xa lạ khi ở chung với hắn, giống như hai người đã từng quen biết thật lâu thật lâu. Nhưng nàng không phải chuyện gì cũng thật sự tin tưởng hắn.

Đó chỉ là hắn nói, Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nói: "Không phải ta từng nói mời người ăn cơm sao? Đêm nay ta nấu cho người ăn."

Độc Cô Thiên Diệp làm vài món cay tứ xuyên, cay đến nổi nước mắt nước mũi của Tử Tiêu chảy ròng ròng. Chỉ là hắn một bên dùng giấy lau, một bên gấp thức ăn đưa vào miệng không ngừng. Kỳ thật ở đại lục Huyền Nguyệt, mọi người không thể nào ăn đồ cay. Vì nơi này không có hạt tiêu

và hoa tiêu, mà là 2 loại gia vị khác, giữa vị cay có mang theo mùi sấp, nó cũng làm ảnh hưởng đến hương vị thức ăn.

Tử Tiêu xử lí hết đồ ăn, đến bên ghế tựa tựa lưng vào, vuốt bụng phình của mình, nói:

"Ta cảm thấy ta làm ăn đã ngon lắm rồi, so với người thì đồ ăn ta làm đúng là không ăn nổi đâu !"

Độc Cô Thiên Diệp thu dọn bát, nói: "Một nam nhân biết nấu ăn như người đã rất khó có được rồi."

Qua mấy ngày sau, đa số thời gian Độc Cô Thiên Diệp đều luyện đan vì gia tộc, cũng không quản Tử Tiêu làm gì mỗi ngày. Nàng không thích hỏi chuyện của người khác, miễn là không tổn thương những người bạn thân thiết của nàng là được.

Còn Tử Tiêu thì mỗi ngày đúng giờ đều đến nơi Độc Cô Thiên Diệp báo danh, sáng trưa chiều tối hẳn đều nấu đồ ngon ăn mang đến cho nàng. Đôi khi có chuyện xảy ra, Thứ Hồn đều chạy đến tìm hẳn. Chỉ là phần lớn thời gian hẳn đều ở trong tầm mắt của Độc Cô Thiên Diệp.

Hôm nay, Mạc lão tứ Mạc Dận đến viện của Độc Cô Thiên Diệp lấy đan dược, nhìn thấy một đồng bình ngọc nàng lấy ra để trên mặt đất.

"Trong khoảng thời gian này con luyện chế được bao nhiêu đây đó hả?" Mạc lão tứ hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Thật hả?" Mạc Dận kích động hỏi.

"Mỗi lô con luyện ra được bao nhiêu viên đan dược vậy?"

"Một lò trung cấp có thể luyện ra 20 viên. Sơ cấp thì nhiều hơn một chút, khoảng 25 viên." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhìn thấy sắc mặt Mạc Dận rất kỳ quái, nàng hỏi: "Tứ cửu cửu, làm sao vậy? Đan dược ta làm ít hơn mọi người sao? Con đang muốn nâng cao số đan dược được luyện ra đây."

"Con có biết bình thường Luyện đan Sư luyện chế ra được bao nhiêu viên đan dược không?" Mạc Dận không trả lời nàng, mà hỏi ngược lại.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Trước kia lúc chỉ dạy Mạc Phong con có dạy hẳn một ít thủ pháp luyện chế, không có hỏi qua hẳn luyện ra được bao nhiêu đan dược. Những người khác con càng không biết."

"Luyện đan Sư bình thường chỉ có thể cho ra 5 đến 10 viên đan dược trong một lò mà thôi. Mạc Phong hiện tại một lò có thể ra 15 viên, cũng đã là thiên tài giới đan dược rồi."

Mạc Dận liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái nói: "Một lò con có thể ra 25 viên, chắc chắn, đây đúng là kỳ tích trong kỳ tích nha!"

Được Mạc Dận khích lệ, Độc Cô Thiên Diệp cười: "Con còn tưởng con kém người khác rất nhiều đó!"

Dù sao bây giờ nàng dựa vào Đan Phương cùng thủ pháp luyện chế có trong Thần Nông Đình, làm sao có thể kém người khác được.

Mấy ngày qua vội vàng luyện chế ra một ít đan dược cung cấp cho Mạc gia bày bán, lại luyện chế một ít đan dược dự trữ trong nhẫn không gian, Độc Cô Thiên Diệp không có nhiều tâm tư để luyện chế đan dược trên sơ cấp và trung cấp, chỉ là mỗi ngày nàng luyện một hai lô bảo đảm nguồn cung cấp không ngừng.

Bây giờ ban ngày nàng nghiên cứu phương pháp luyện chế đan dược thất phẩm, còn buổi tối nàng hấp thu huyền lực hoặc tu luyện Vô Tướng thần công. Rất nhanh, nàng đã luyện chế ra lô đan dược thất phẩm đầu tiên. Tuy rằng chỉ có mấy viên, nhưng nàng rất vui vẻ, dù sao nó cũng đại biểu cho nàng từ Luyện đan Sư trung cấp đã thăng cấp thành Luyện đan Sư cao cấp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đan dược mượt mà trong lòng bàn tay, trong lòng cảm thán: quả nhiên đứng ở trên cao thì thành tựu cao hơn một ít. Nếu không có Thần Nông Đỉnh đã giải phong mang đến Đan Phương và thủ pháp luyện chế, nàng sẽ không có được thành tựu Luyện đan Sư cao cấp nhanh như vậy.

Tất nhiên, đây cũng là do nàng cố gắng mà có được nha!

"Thùng thùng."

Một hồi tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp. Nàng cất kỹ đan dược, mở cửa, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ đến mức yêu nghiệt kia của Tử Tiêu.

"Có việc gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta phải đi." Tử Tiêu nói.

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Nhìn thấy mặt Độc Cô Thiên Diệp không chút gợn sóng, Tử Tiêu bất mãn: "Nàng chỉ có phản ứng này thôi sao?"

Hả ? Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức bỏ thêm một câu: "Gặp lại."

Tử Tiêu cảm thấy mình sắp bị Độc Cô Thiên Diệp làm tức chết !

Vẻ mặt hẩn biến thành màu đen, bỏ đi hình tượng ôn hòa lúc trước, giống như cao cao tại thượng. Hẩn híp hai mắt lại, nói: "Nữ nhân, nàng để ta đi như vậy sao ?"

"Đây mới là người chân chính sao ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, nói: "Người nói muốn đi, chuyện này đâu liên quan gì với ta."

Tử Tiêu bị câu nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho nói không nên lời, cuối cùng đành phải oán hận nói: "Vốn đang tưởng nữ nhân, chờ ta trở lại!"

Độc Cô Thiên Diệp thật sự không thích cách xưng hô này, nói: "Chúng ta không quen."

"Hả ?" Tử Tiêu tà tà nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên cười mỉa hoặc, nói: "Vậy thì làm chúng ta quen thuộc một chút đi."

Nụ cười kia của Tử Tiêu không như nụ cười chứa gió xuân lúc trước, mà nụ cười này là loại mỉa hoặc xâm nhập vào linh hồn người khác, dù là Độc Cô Thiên Diệp, cũng ngẩn ngơ giây lát. Chờ nàng lấy lại tinh thần, còn chưa kịp phản ứng lại câu nói đó của Tử Tiêu thì đột nhiên thấy khuôn mặt phóng đại của hẩn, tiếp theo là đôi môi mềm mại chạm vào nhau. Rất nhẹ, như lông chim phớt qua.

Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc đến quên cả phản ứng.

Tử Tiêu lui về sau từng bước, nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp, thỏa mãn cười, nói: "Nữ nhân, chờ ta!"

Tử Tiêu nói xong, cười lớn rồi xoay người rời đi.

Thật lâu sau, trong viện Độc Cô Thiên Diệp truyền ra một tiếng thét chói tai vang vọng bên trong lẫn bên ngoài Mạc phủ.

"A ~, Tử Tiêu, lão nương sẽ không để yên cho ngươi!"

Nụ hôn đầu tiên cả hai kiếp của nàng vậy mà bị Tử Tiêu đoạt mất!

Tuy rằng kiếp trước nàng từng qua lại với con của đại trưởng lão, nhưng nàng thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, rất ít khi ở nhà, lại vì địa vị sai biệt, nàng cùng hắn nhiều lắm chỉ là nắm tay mà thôi.

Cách ngoại thành vài trăm dặm, một con Kỳ Lân chở Tử Tiêu chạy đi thật nhanh. Tử Tiêu ngồi trên lưng Kỳ Lân, nhớ lại biểu hiện ngốc nghếch vừa rồi của Độc Cô Thiên Diệp, còn có cánh môi mềm mại kia, khóe miệng thích thú giờ lên.

"Chủ tử, tâm tình ngươi thật vui vẻ nha!" Kỳ lân mở miệng nói.

Tử Tiêu không nói lời nào, chỉ cười cười.

"Ai, biểu tình ngu ngốc này là của chủ nhân kế ước với ta sao?"

Kỳ Lân trong lòng rầu rĩ nghĩ. Lập tức bị Tử Tiêu hung hăng tát một cái.

"Thứ Hồn, tốt nhất ngươi đừng nói dối ta. Nếu sự tình không nghiêm trọng như vậy, các ngươi sẽ chờ chịu phạt đi." Tử Tiêu tà tà nói.

"Thật sự có chuyện mà, chúng ta không dám lừa ngươi đâu nha!" Thứ Hồn nói. Hắn không dám nghĩ đến việc chịu phạt, trước kia mỗi lần trừng phạt đều bắt nốt nó tại không gian huyền thú không cho đi ra, làm hại hắn không ngắm được thiết nhiều mỹ nữ.

Thật sự, việc này thật sự rất tàn nhẫn nha!

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Bắt Đầu Luyện Khí

Vài ngày sau khi Tử Tiêu rời đi, đã tới lễ mừng năm mới .

Mấy ngày nay Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn ở lại phòng luyện chế đan dược thất phẩm, có Luyện Yêu Hồ cung cấp thảo dược và tri thức về đan dược có trong Thần Nông Đình, nàng có thể luyện chế thuần thực đan dược thất phẩm rất nhanh.

Vào ngày năm mới, trời nổi trận tuyết lớn. Thời tiết tuy rằng rất lạnh, nhưng không ảnh hưởng gì đến huyệt sư cùng kiếm sư, huyệt sư có thể vận dụng huyệt lực sưởi ấm, còn kiếm sư do cường độ luyện tập thân thể cao nên chịu được lạnh cũng không khó.

Hôm nay, nàng mặc một cái váy dài màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu đỏ thẫm. Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng nõn nà, dáng người duyên dáng, đầu tóc đen mượt có một nửa được vấn thành một búi tóc đơn giản, còn lại đều thả tự nhiên tới thắt lưng, bị gió thổi qua, phiêu dật phi phàm. Đi trên đường hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

"Phanh!"

Một nam tử vì mãi ngắm nàng, đụng vào cây cột phía trước.

"Oa, đó là tiên nữ sao?"

"Mạc phủ từ khi nào có một mỹ nữ như vậy?"

"Cô gái này so với Phong Tuyết mang danh đệ nhất mỹ nhân còn xinh đẹp hơn đó nha!"

"Nước miếng của người đều chảy ra rồi kìa!"

...

Đại nương trong phòng bếp đi ra, tát nam tử đang sững sờ kia một cái, rống to: "Ma quỷ, ở nơi đây phát ngốc cái gì? Còn không nhanh lại đây giúp đỡ!"

Nam tử kia xoa xoa cái lưng, nói: "Lão bà tử, người đừng ầm ĩ. Ta đang ngắm mỹ nữ đó!"

"Đồ ma quỷ người thật tốt! Vậy mà dám trốn ta đi xem mỹ nhân!" Đại nương nói xong đi lên phía trước nhìn thử, đúng là nhìn thấy một mỹ nhân. Nàng sững sốt một chút, nói:

"Thu hồi ánh mắt mê đắm của người lại, đó là Thiên Diệp tiểu thư!"

"Cái gì ? Là Thiên Diệp tiểu thư!" Mọi người kinh hãi, nhìn kỹ lại, đúng là Độc Cô Thiên Diệp.

"Oa, tiểu thư của chúng ta xinh đẹp thật nha!"

"Năm đó Thu Thủy tiểu thư Mạc gia chúng ta là đệ nhất mỹ nhân, không nghĩ tới Thiên Diệp tiểu thư còn xinh đẹp hơn Thu Thủy tiểu thư năm đó!"

...

Sáng sớm nhưng nhà ăn tại Mạc phủ đã có không ít người. Bởi vì huyền lực của mọi người đều tăng lên, lại được khế ước với thần thú, cho

nên trên mặt mọi người đều hiện sự vui sướng, tiếng rầm rì vang khắp nhà ăn. Bất chợt mọi người yên lặng lại khi nhìn về cửa vào nhà ăn, nhìn bóng dáng váy dài trắng tuyết hòa quyện với áo khoác đỏ thắm kia đến mức ngây ngốc tại chỗ. Những người khác thấy những người này đều choáng váng, tò mò xoay người lại, lập tức ngây dại.

Độc Cô Thiên Diệp đi tới cửa, lấy áo choàng xuống, cười tự nhiên với đám người Mạc Trì, kêu: "Cậu."

"Ha ha, Thiên Diệp đến đây. Mau ngồi xuống đi." Mạc Trì nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, Mạc Tử Dự ân cần kéo ghế ra cho nàng ngồi.

"Này tiểu muội, muội vì sao lại là muội muội của huynh vậy chứ?" Mạc Tử Dự ai oán nói.

"Tại sao lại nói như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nếu muội không phải muội muội của huynh, huynh nhất định sẽ theo đuổi muội đó."

Mạc Cúc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta thấy mình đã xinh đẹp rồi, bây giờ mới biết mình chỉ là chim sẻ trên cây thoi nha!"

Câu nói của Mạc Cúc làm mọi người cười vang, làm cho những người kinh ngạc đến ngây ngốc hồi hồn trở về. Mọi người đều sôi nổi nghị luận dáng vẻ của nàng, không nghĩ tới nàng mặc trang phục nữ nhi lại xinh đẹp đến vậy.

Tiệc tối chấm dứt trong tiếng hoan hô và những chuyện cười vui của mọi người. Sau khi tiệc tối kết thúc, Độc Cô Thiên Diệp đi thăm Mạc Phong, cùng hắn trò chuyện một chút, sau đó trở về viện của mình.

Khoanh chân ngồi trên giường, Độc Cô Thiên Diệp dùng huyền lực tiến vào không gian xem xét tình hình của Tiểu Hỏa một chút. Từ lúc cứu Mạc Phong đến giờ, nàng luôn ngủ say, không biết khi nào mới tỉnh lại.

"Ai... " Độc Cô Thiên Diệp thở dài, nói, "Tiểu Hỏa, muội tỉnh lại nhanh đi."

Tu luyện một đêm đến bình minh.

Thế giới này mọi người không quan tâm đến các ngày lễ hội. Có thể do tuổi thọ của họ rất dài, lại bận việc tu luyện, cho nên ngày hội gì đó có cũng được mà không có cũng không sao.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người bắt đầu cuộc sống bình thường.

Thời gian mỗi ngày của Độc Cô Thiên Diệp đều bận rộn , trừ bỏ luyện chế đan dược cùng tu luyện buổi tối, nàng còn bắt đầu nghiên cứu đến luyện khí. Lần trước ở trường học có xem qua bản chép tay, về sau nàng bận rộn chuyện gia tộc, đến bây giờ mới rảnh rỗi.

Có bản chép tay về luyện khí do Vô gia gia ghi lại những kinh nghiệm và những điều hãn tâm đắc nhất về luyện khí giúp con đường luyện khí của Độc Cô Thiên Diệp đi đường vòng rất tốt.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào Luyện Yêu Hồ, Đô Đô xuất hiện trong lòng nàng.

"Chủ nhân, người tới thăm Đô Đô sao?" Đô đô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp xoa bóp mặt hãn, nói: "Gần đây ta nghiên cứu luyện khí, nơi này của người có khoáng thạch gì không?"

"Ta không thích mấy cái khoáng thạch gì gì đó, cho nên không thu thập. Khoáng thạch bình thường thì có, vì ở nơi này chúng tự mình sinh trưởng, đại khái có khoảng mấy vạn loại, nhưng khoáng thạch quý hiếm thì không có." Đô đô áy náy nói.

Nếu trước kia hắn cũng thu thập một ít, bây giờ cũng không đến nỗi không có.

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ đầu của hắn, nói: "Không sao, mấy vạn loại cũng nhiều rồi. Bây giờ ta đang luyện tập, chỉ sử dụng khoáng thạch và ma tinh cơ bản nhất thôi."

Lát sau Độc Cô Thiên Diệp nhờ Đô Đô giúp nàng tìm một ít khoáng thạch, nàng bắt đầu từng bước luyện tập thực tế khóa luyện khí này.

Bây giờ nàng đã có thể thuần thục phóng thích hỏa diễm ra từ tay mình. Nàng thả hỏa diễm trong lòng bàn tay ra, dùng hỏa diễm nung khô khoáng thạch ở giữa không trung, thiêu hết tạp chất có bên trong khoáng thạch đi, đem phần tinh hoa còn lại luyện hóa thành nước.

Độc Cô Thiên Diệp lấy cái lọ đựng lấy quặng thủy, nói: "Không ngờ có thể lấy ra được 70%. Vô gia gia nói người bình thường chỉ lấy được 40%, chẳng lẽ do tinh thần lực của ta mạnh hơn người khác, khống chế hỏa diễm tốt hơn người khác nên được như vậy?"

Không biết nguyên nhân tại sao, Độc Cô Thiên Diệp cũng lười suy nghĩ. Dù sao mình lấy ra nhiều hơn người khác, nói thế nào thì đây cũng đều là chuyện tốt mà!

Sau khi luyện tập 7 ngày, quặng thủy nàng lấy ra đã gần 80% rồi. Sau đó nàng bắt đầu tiến hành dung hợp quặng thủy.

"Xì", trong lọ truyền ra âm thanh, tiếp theo đó là từng đợt khói trắng bay ra.

"Ai, lại thất bại rồi."

Độc Cô Thiên Diệp đổ quặng thủy trong lọ ra, thở dài.

Tiểu Ngân ở một bên quan sát cọ cọ chân Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chủ nhân, mới hai ngày thôi mà, người tiếp tục thử, nhất định sẽ thành công."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lấy bản chép tay luyện khí ra tiếp tục nghiên cứu, xem rốt cuộc mình làm sai ở đâu.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, thương thế của Mạc Phong đã khỏi hẳn. Trải qua rèn luyện của kim hỏa Phượng Hoàng, bây giờ kinh mạch của hắn cực kì dẻo dai, huyền lực năng nguyên cũng tăng cao. Những tạp chất còn sót lại trong cơ thể hắn lúc trước bị kim hỏa Phượng Hoàng đốt sạch sẽ, về sau tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn.

Độc Cô Thiên Diệp để lại cho hắn một con thần thú cấp 8 Hỏa Điêu, về sau thương thế hoàn toàn bình phục sẽ cho hắn kế ước, làm cho huyền lực của hắn lập tức thăng cấp thành Đại Huyền Sư cấp 1. 14 tuổi Đại Huyền Sư cấp 1, so với lúc Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp Đại Huyền Sư còn hơn nhỏ một tuổi. Có điều đến 15 tuổi nàng mới bắt đầu tu luyện, tính từ đó tới giờ nàng chỉ tốn 1 năm mà thôi.

Về sau Mạc Phong thay nàng luyện đan cho gia tộc, phải có người có tinh lực mạnh gia nhập mới được.

Vài ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp ở trong Luyện Yêu Hồ, nhìn chủ yếu thủ trong tay, mặt đầy ý cười.

"Không ngờ lần đầu tiên lại luyện thành linh khí hạ phẩm. Xem ra thực hiện quen thuộc hết các bước có hiệu quả rất tốt nha. Chỉ là lúc trước luyện đan vài ngày đã luyện chế thành công, luyện khí lại tốn gần một tháng. Quả nhiên luyện khí so với luyện đan gian nan hơn nhiều."

Thu dọn tốt mọi thứ xong, Độc Cô Thiên Diệp từ Luyện Yêu Hồ đi ra, còn chưa kịp uống miếng nước đã bị Mạc Trì kêu đến đại sảnh.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Đêm Trước Bảo Táp

"Cậu, mọi người tìm con?"

Độc Cô Thiên Diệp đi vào đại sảnh, đến vị trí phía dưới ngai xuống. Không biết họ tìm mình có chuyện gì.

Mạc Trì cười cười, nói: "Ngày 14 tháng sau là sinh nhật 17 tuổi của con, chúng ta định chuẩn bị thật tốt để chúc mừng con. Theo lý thuyết mà nói, năm trước con đã đến tuổi trưởng thành, nên làm một cái lễ lớn, nhưng tình huống lúc ấy đặc biệt, cho nên không thể làm cho con. Bây giờ ai cũng biết sự tồn tại của con, chúng ta sẽ mượn lần sinh nhật này để giới thiệu con với mọi người. Làm cho tất cả mọi người ở Bồ thành đều biết mẫu thân con đã sinh ra một nữ nhi tốt như thế nào!"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, thấy việc này không có gì không tốt, nói: "Cậu tự quyết định là được."

"Chỉ sợ lúc đó có khả năng Phong gia sẽ đến gây sự!" Mạc lão nhị rất ít nói chuyện mở miệng.

"Hừ, Phong gia chèn ép chúng ta cũng đủ lâu rồi!" Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói.

"Nên cho bọn họ biết, không phải ai cũng có thể chọc được. Đến lúc đó không sợ hấn đến, chỉ sợ hấn không đến thôi!"

Được sự đồng ý của Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Trì lấy danh nghĩa Mạc phủ, mời ngũ đại thế gia, con cháu hoàng tộc quý tộc và các công hội có thế lực lớn. Sau khi các đại gia tộc nhận được thiệp mời, phản ứng không giống nhau.

Long phủ, Long Tường bị kêu đến đại sảnh, lệnh cho hân đi tham gia yến hội.

Dạ gia, Dạ Thương Lan chủ động yêu cầu được đi yến hội.

Công hội Linh Đánh Thuê, có Đan Kinh Thiên làm đại biểu.

Bởi vì trên thiệp mời chỉ nói là vì chúc mừng nữ nhi Mạc Thu Thủy sinh nhật 17 tuổi nên tổ chức yến hội, không nêu kèm danh tính của Độc Cô Thiên Diệp, cho nên mọi người cũng không biết đây là tổ chức vì Độc Cô Thiên Diệp. Mà Phong gia biết tên Độc Cô Thiên Diệp, lại không biết nàng là Bách Lý Tà.

~~o~~

Đại sảnh Phong gia.

"Ba!"

Phong Kiến Nhân hung hăng quăng thiệp mời trên mặt đất.

"Cha, có chuyện gì vậy?" Phong Tuyết tiến vào, nhìn thấy vẻ mặt phẫn hận của Phong Kiến Nhân, thân thiết hỏi.

"Mạc gia chuẩn bị mở yến hội tổ chức sinh nhật cho nữ nhi tiện nhân Mạc Thu Thủy kia, đây là thiệp mời."

Khuôn mặt xinh đẹp của Phong Tuyết lập tức trở nên dữ tợn, nghĩ đến ngày đó ở trước công chúng bị thiêu hết quần áo, nàng hận không thể đem Bách Lý Tà cùng mọi người của Mạc phủ giết chết.

"Cha, chúng ta đi không?"

"Độc Cô Thiên Diệp kia chính là nỗi sỉ nhục của Phong gia ta." Phong Kiến Nhân hung tợn nói.

"Nếu Mạc gia đã hãn mời chúng ta, chúng ta đương nhiên phải đi! Chúng ta còn phải chuẩn bị cho nàng một phần đại lễ."

Mọi người trong Mạc phủ đều biết yến hội lần này là để tổ chức sinh nhật cho Độc Cô Thiên Diệp, cả Mạc phủ đều vui mừng, mọi người đều tích cực chuẩn bị vì yến hội. Quét tước Đại viện không còn một hạt bụi, lấy đồ vật trân quý lâu năm ra làm vật trang trí, trên hành lang treo lên đèn lồng đỏ xinh đẹp. Nhiệt huyết của mọi người trong phủ càng ngày càng tăng vọt, khiến Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy có phải trong phủ có cô nương gần đến ngày xuất giá hay không.

Mấy ngày trước sinh nhật, Độc Cô Thiên Diệp đang lật xem bản luyện khí chép tay, bị đám người Đan Kinh Thiên kêu đi uống trà. Vừa vặn Độc Cô Thiên Diệp định đi dạo, cùng Mạc Trì tiếp đón xong liền cùng họ đi ra ngoài.

"Bách Lý ca ca, muội đã lâu không gặp huynh nha." Long Lô thấy Độc Cô Thiên Diệp đến, chạy tới túm tay áo Độc Cô Thiên Diệp hưng phấn nói.

"Trường ca ca nói hôm nay có thể gặp huynh, huynh ấy không gạt muội, ha ha!"

Nhìn thấy Long Lô, Độc Cô Thiên Diệp thật cao hứng, nàng là người đầu tiên mình quen biết khi đến đế đô này.

"Bách Lý ca ca, lát nữa huynh đi với muội mua quần áo nha. Hôm nay Cổ Hiên mới ra một mớ vải dệt, nghe nói rất đẹp đó. Muội muốn mấy người Trường ca ca đi với muội, nhưng bọn họ không chịu. Bách Lý ca ca,

huynh đi với muội nha ? " Long Lôi mở to đôi mắt ngập nước nhìn Độc Cô Thiên Diệp, làm bộ đáng huynh dám nói không ta liền khóc cho huynh xem.

"Huynh đệ, chúng ta còn đi uống trà đó. Đi dạo phố mua quần áo, đó là chuyện của nữ nhi, chúng ta không tham gia đâu nha!"

Đan Kinh Thiên kéo Độc Cô Thiên Diệp qua, có chút khinh thường nói. Hẳn đường đường là nam tử hán, làm sao có thể đi dạo phố với tiểu cô nương đây?

"Thiên ca ca thật đáng ghét!" Long Lôi thấy Đan Kinh Thiên kéo Độc Cô Thiên Diệp đi, lên tiếng nói.

Nhìn biểu tình có chút thất vọng của Long Lôi, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Dù sao bây giờ cũng còn sớm, các người đi trà lâu chờ chúng ta trước, ta cùng Tiểu Lôi đi Cổ Hiên xem một chút sẽ qua ngay."

Đan Kinh Thiên còn muốn nói cái gì đó, Mạc Tử Khanh mở miệng nói: "Tốt. Người cũng nhìn xem có cái gì muốn mua , đến lúc đó kêu người đến phủ lấy tiền là được."

Người khác thì không biết, còn hẳn thì biết Độc Cô Thiên Diệp là nữ . Thấy nàng mỗi ngày ngâm ngốc tu luyện ở trong phòng, không có một chút thiên tính yêu đi dạo phố như những nữ nhi khác, mọi người vẫn muốn nàng ra ngoài đi dạo, vừa vặn hôm nay có cơ hội này.

Độc Cô Thiên Diệp cùng Long Lôi kêu một chiếc xe đi Cổ Hiên, Long Lôi rất cao hứng, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp nói lúi lúi không ngừng, cái gì mà lễ mừng năm mới mình nhận được lễ vật gì, ngày nào đó lại đi nơi nào làm cái gì nữa nha, đem chuyện tình gần nhất của mình nói một lần. Độc Cô Thiên Diệp chỉ nghe rồi mỉm cười, nàng cảm thấy thật thoải mái.

Khoảng nửa giờ sau, tốc độ của chiếc xe chậm rãi giảm lại, cuối cùng dừng lại trước cửa một cửa hàng. Long Lô mở cửa xe nhảy xuống, Độc Cô Thiên Diệp xuống sau nói người đánh xe đi qua một bên chờ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trang hoàng của Cổ Hiên một chút, phong cách cổ xưa rất có khí thế, là một cửa hàng có lịch sử lâu đời. Đi vào trong, Long Lô trực tiếp bị lão bản đưa đến phòng xem hàng hóa mới, có thể thấy được nàng cũng là khách quen ở đây.

Cổ Hiên không hổ là cửa hàng lâu năm, chất lượng hàng hóa so với nơi khác tốt hơn nhiều, kiểu dáng thanh nhã đẹp mắt, Long Lô mua hơn một ngàn kim tệ vải dệt, Độc Cô Thiên Diệp nhìn cũng nhin không được mua cho huynh muội Mạc gia mỗi người một khúc.

"Bách Lý ca ca, ta nói đúng mà, nơi này vải dệt rất được đó!" Long Lô mua được thứ mình muốn, tâm tình càng thêm khoái trá.

"Ừ. Rất đúng."

Hai người Độc Cô Thiên Diệp cười nói rời đi, không ngờ lúc xuống lầu lại gặp tỷ muội Phong gia.

"Lão bản, lấy khúc vải Tuyết đoạn đến cho chúng ta xem thử." Phong Sương đi vào phòng, thuận miệng phân phó nói.

"A, nhị tiểu thư, thực xin lỗi. Bây giờ Tuyết đoạn đã bán xong rồi. Ngài có muốn xem cái khác không?" Lão bản trả lời.

"Bán xong rồi? Nhanh như vậy?" Phong Tuyết kinh ngạc hỏi, "Không phải lúc trước chưa có người mua sao?"

Tuy rằng Tuyết đoạn chất lượng tốt, nhưng màu sắc quá mức thanh lịch, giá cả thì ở trên trời. Người mua được thì không thích, người thích lại mua không nổi, cho nên từ trước tới giờ đều bị Phong Tuyết mua đi. Trải

qua sự kiện kia ở học viện, Phong Sương vẫn không dám xuất môn, hôm nay biết Cổ Hiên có hàng mới, có Tuyết đoạn mình yêu thích nhất nên mới quyết định xuất môn . Không ngờ vậy mà bị người khác mua rồi!

"Tuyết đoạn bị ai mua đi rồi?" Phong Sương nghiêm mặt lạnh lùng hỏi.

Lão bản chưa trả lời, Long Lôi tựa vào tay vịn thang lầu trên cao nhìn xuống tỷ muội Phong gia, lớn tiếng nói: "A, đây không phải khổng tước hoa và gà trĩ lông của Phong gia sao ? Nghe nói lần trước ở học viện bị đốt hết quần áo, Phong đại tiểu thư vẫn không dám xuất môn, không ngờ lại gặp được ở đây, thật là khó tin nha!"

Mọi người Trong cửa hàng bị thanh âm của Long Lôi hấp dẫn tới đây, đủ loại ánh mắt dừng trên người Phong Tuyết, tưởng tượng cảnh đệ nhất mỹ nhân bị đốt hết quần áo có bộ dạng gì. Phong Tuyết bị những ánh mắt đáng khinh này nhìn đến mức vừa xấu hổ vừa tức tối, mặt đỏ lên.

"Nhìn cái gì vậy! Ai nhìn ta sẽ móc mắt kẻ đó ra!" Phong Sương quát lớn với người chung quanh. Sợ đến mức tìm nơi không người trốn vào một góc.

Long Lôi và Độc Cô Thiên Diệp đi xuống. Long Lôi đến trước mặt các nàng, nói: "Ta nhìn ta nhìn ta nhìn nữa này, người có giỏi móc mắt ta đây này! Không phải người hỏi Tuyết đoạn ai mua sao ? Ai nha, thực ngại quá, Bách Lý ca ca của ta đến sớm hơn các người đã mua nó rồi. "

"Bách Lý Tà!" Phong Tuyết nghe vậy mới chú ý tới Độc Cô Thiên Diệp ở phía sau, căn môi mạnh đến mức muốn nát.

"Bách Lý Tà, không ngờ người còn chưa chết ! " Phong Sương cũng thấy được Độc Cô Thiên Diệp, tức giận kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Các người đều còn sống, ta làm sao có thể chết đây ? "

"Người đừng tưởng rằng người tránh ở Mạc gia liền bình an vô sự , xem bọn hã còn có thể bảo vệ người bao lâu!"

"Phải không ? Ta thật là có chút chờ mong đó !" Độc Cô Thiên Diệp kéo Long Lô đi ra ngoài.

"Chúng ta còn đi uống trà, lần sau sẽ tiếp đón. Đúng rồi, Liệt Hỏa nhà ta nói lần trước mỹ nữ khóa thân nhìn chưa có đủ đó, ha ha!"

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Phong Sương tức giận đến dậm chân: "Khinh người quá đáng! Nhất định phải nói phụ thân bắt tên Bách Lý Tà này ngũ mã phanh thây*! Bắt toàn bộ người Mạc gia và Long gia đóa cầm uy cầu**!"

Phong Tuyết nhìn ra đường lớn không nói gì. Nếu Mạc gia muốn bảo vệ người, vậy các người cùng nhau xuống địa ngục đi thôi! Sinh nhật của nữ nhi tiện nhân Mạc Thu Thủy kia, ta nhất định sẽ cho các người một kinh hỉ !

- ngũ mã phanh thây (*): cực hình năm con ngựa xé xác đó
- đóa cầm uy cầu (**): bằm xác cho chó ăn

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Thế Lực Khấp Nơi Hội Tụ

Tuy yến hội được tổ chức cho mình, nhưng Độc Cô Thiên Diệp không để ở trong lòng chút nào, mỗi ngày đều sử dụng thời gian để luyện đan, luyện khí và tu luyện huyền lực.

Sáng sớm ngày 14 tháng 2 (ngay valentine luôn mới chịu), Độc Cô Thiên Diệp khoan chân ngồi trên giường tu luyện, toàn bộ huyền lực tự nhiên chung quanh dừng mãnh tiến vào đỉnh đầu nàng tạo thành một đạo ánh sáng trắng đi vào thân thể nàng.

Thật lâu sau, ánh sáng tản đi, nàng chậm rãi mở mắt ra.

"Tốt quá, không chỉ củng cố thực lực lúc trước, còn thăng đến huyền tông cấp 1. Bây giờ tốc độ Đan Đan hấp thu huyền lực càng lúc càng nhanh."

Toàn bộ huyền thú từ Luyện Yêu Hồ đi ra ngoài, bởi vì nàng thăng cấp, lực lượng huyền thú cũng tăng lên nhiều, Tiểu Ngân và Liệt Hỏa đều thăng thêm 1 cấp, Tiểu Ngân là thần thú cấp 4, Liệt Hỏa là thần thú cấp 3. Lam Mân thăng cấp siêu thần thú cấp 3. Thanh Loan và Tiểu Cửu không có thăng cấp.

Buổi tối lúc 6 giờ yến hội mới bắt đầu, nhưng chưa đến 5 giờ khách nhân đã lục tục đến.

Đan Kinh Thiên, Long Tường, Dạ Thương Lan, Hạ Nham và Tứ hoàng tử A Thụy Tư ở trong viện Mạc Tử Khanh uống trà.

Đan Kinh Thiên một thân trường bào màu đỏ thẫm như trước, hần tựa lưng vào ghế ngồi, chân gác trên ghế tay gác lên đùi, nháy lên một cái nói: "Ôi chao, Tử Khanh, tiểu cô kia của người nghe nói là đệ nhất mỹ nhân năm đó, vậy muội muội kia của người cũng rất đẹp có phải không ?"

"Người thấy rồi nàng chẳng phải sẽ biết sao." Mạc Tử Khanh thừa nước đục thả câu.

"Các người có mời Phong gia và Cổ gia nữa phải không ?" Dạ Thương Lan hỏi.

"Ừ. Nếu mời những người có thể lực ở Bồ thành, không có khả năng không mời bọn họ. Dù sao bây giờ mấy đại gia tộc chưa có cạnh tranh quyết liệt." Mạc Tử Khanh nói.

Hạ Nham nói: "Lúc trước ta có thấy Phong gia gia chủ và Cổ gia gia chủ ở cùng một chỗ đó."

Nói đến quan hệ của mấy đại gia tộc, sắc mặt mọi người đều nghiêm túc hẳn lên. Chỉ có Đan Kinh Thiên này là khác mọi người hẳn còn đang suy nghĩ huynh đệ thịt nường đang ở đâu.

Cùng lúc đó, phòng khách đã sớm ồn ào.

"Mạc Viêm huynh đệ."

Mạc Viêm nghe có người kêu tên hẳn, xoay người, nhìn thấy người tới, đi qua đón, miệng nói: "Võ trưởng lão, ngài sao lại tự mình đến đây ! Khiến cho kẻ hèn này thật vẻ vang nha!"

Võ Si cười nói: "Mạc gia vì nữ nhi của Mạc Thu Thủy tổ chức yến hội sinh nhật lớn như vậy, chúng ta là Công hội luyện đan sư sao có thể tùy ý phái người đến được đây ?"

"Ha ha, Võ trưởng lão khách khí rồi." Mạc Viêm vươn tay ra, nói: "Mời vào bên trong, mời vào bên trong !"

Võ trưởng lão mang theo người của Công hội luyện đan sư ở phía sau vào phòng.

Mạc Kiếm đi đến bên người Mạc viêm, nói: "Tam ca, chúng ta đều mời người trẻ tuổi, như thế nào * "

Vốn đón khách là đám người Mạc Tử Hàm, nhưng nhìn khách đến đều là trưởng lão trong gia tộc đến cùng tiểu bối, Mạc gia tạm thời thay đổi Mạc Viêm và Mạc Kiếm cùng nhau tiếp khách.

Mạc Viêm nghĩ nghĩ nói: "Hắn là thấy chúng ta có đan dược cực phẩm mới đến. Tuy bên ngoài nói Mạc Phong không thể luyện đan , chúng ta cũng không bán đan dược cực phẩm nữa, nhưng đã có một thì sẽ có hai, nói không chừng Mạc Phong có thể chỉ đạo ai đó luyện chế ra đan dược cực phẩm."

"Ừm. Hắn là như vậy." Mạc Kiếm nói, nhìn thấy có người đi vào trong viện, hắn cùng Mạc Viêm vội vàng tiếp đón.

"Hồng trưởng lão, đã lâu không gặp, không nghĩ tới người lại tự mình đến đây!"

Hồng trưởng lão nam nhân trung niên có bộ dáng lưng hùm vai gấu, hắn đã mở miệng thì toàn bộ người trong viện đều nghe được âm thanh của hắn.

"Ha ha, các người vì nữ nhi của Thu nha đầu tổ chức yến hội, chúng ta là người của Công hội luyện khí sư sao lại không đến được. Bây giờ tiểu nha đầu năm đó đã lớn như vậy rồi !"

"Ha ha, lát nữa bảo nàng kính người ly trà mới được! Mời vào trong."

Mạc Kiếm kêu Mạc Liên và những người trẻ tuổi phía trước lại, phân phó nói: "Người đến viện của Thiên Diệp đi, yến hội sắp bắt đầu rồi, xem nàng chuẩn bị thế nào rồi. Sắp xếp nha hoàn cho nàng cũng không cần, bây giờ ngay cả người truyền tin cũng không có nữa."

"Cha, lúc trước Thiên Diệp đã nói , đúng giờ nàng sẽ tới mà, cha cứ yên tâm đi."

Các khách mời đều đã vào chỗ ngồi. Ngũ huynh đệ Mạc gia ngồi ở vị trí chủ vị, mấy người huynh muội Mạc Tử Khanh ngồi ở phía sau.

"Chắc chắc, xem ra này cửu tiểu thư rất được yêu thương nha, Mạc gia chủ và tứ đại trưởng lão đều đến đây."

"Đúng vậy, các thế hệ đều ở đây hết phải không ?"

"Có điều ta nghe nói, cửu tiểu thư này là phế vật không thể tu luyện."

"Thật hay giả vậy?"

"Ta cũng có nghe người khác nói. Không biết có phải phế vật hay không, nhiều năm như vậy chúng ta chưa gặp nàng ? Nhất định là bị Mạc gia giấu rồi."

Sáu giờ đúng, Mạc Trì đứng lên, nhìn xuống mọi người nói: "Hôm nay là sinh nhật 17 tuổi cháu gái của ta, hoan nghênh mọi người tới tham gia yến hội sinh nhật của nàng!"

Lúc này, một nữ tử mặc quần áo màu tím hoa lệ từ bên ngoài đi vào, không trang điểm đánh phấn, khiến cho mọi người kinh diễm, nam si mê, nữ ghen tị.

Độc Cô Thiên Diệp lập tức đi đến bên người Mạc Trì, đối với ánh mắt si mê hai bên không thèm để ý tới.

Mạc Trì thấy mọi người phía dưới ngây ngốc, cười lớn một tiếng, nói:

"Đây là cửu tiểu thư của Mạc phủ, Độc Cô Thiên Diệp."

"Đây là cửu tiểu thư? Trời ạ, thật sự quá mức đẹp rồi!"

"Ôi, về sau cửu tiểu thư là tình nhân trong mộng của ta!"

"Sao ta thấy nàng quen mặt thế nhỉ?"

"Ta cũng thấy vậy đó."

Đan Kinh Thiên và mấy người Dạ Thương Lan đã ngây đại hết rồi. Thật lâu sau, Đan Kinh Thiên mới phun ra một câu.

"Dựa vào, sao lại giống huynh đệ của ta dữ vậy ? !"

Bị Đan Kinh Thiên đột nhiên rống to như vậy, mọi người mới nhớ tới vì sao cảm thấy nàng quen mặt như vậy, đây không phải phiên bản nữ của Bách Lý Tà sao.

"Ha ha, lúc trước Thiên Diệp từng dùng tên giả là Bách Lý Tà, học ở Học viện Đế Quốc hết một học kỳ, rất nhiều người chắc đã gặp qua nàng rồi nhỉ." Mạc Trì cười nói.

Lời nói của Mạc Trì làm mọi người xôn xao cả lên.

"Cái gì? Nàng là thiên tài tân sinh Bách Lý Tà sao ?"

"Khó trách lúc ở học viện nàng ra tay với Phong gia nặng như vậy."

"Mạc gia có một thiên tài như vậy, lại có đám người Mạc Tử Khanh, về sau Mạc gia có hi vọng vươn lên rồi nha!"

"Không ngờ một thiên tài như vậy lại là người Mạc gia, xem ra chúng ta phải lo lắng về người của Mạc gia rồi." Hồng trưởng lão đứng lên, nói: "Ha ha, không nghĩ tới nha đầu chính là Bách Lý Tà nổi tiếng Bồ thành! Hữu Vô đại sư chỉ đạo, công hội luyện khí sư chuẩn bị cho người một lễ vật, mong là người sẽ thích."

Hồng trưởng lão nói xong, lấy ra một cái hộp từ trong nhẫn không gian. Thị nữ nhận lấy hòm đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, nàng mở ra, mọi người đồng loạt hút không khí.

"Thượng phẩm thánh khí!"

Độc Cô Thiên Diệp đóng lại, đem hòm cất vào nhẫn không gian, nói: "Cảm ơn đại sư, còn nhờ đại sư thay con nói lời cảm tạ với gia gia!"

"Ha ha, nhất định rồi!" Hồng trưởng lão cười ngồi xuống.

"Cửu tiểu thư, đây là công hội luyện đan sư chúng ta chuẩn bị lễ vật cho người, hi vọng người thích." Võ trưởng lão đứng lên nói.

Độc Cô Thiên Diệp mở ra hộp lễ vật ra, bên trong là một đóa Tuyết Liên ngàn năm. Tuyết Liên năm trăm năm cả thế giới khó thấy, vậy mà công hội luyện đan sư mắt cũng không thèm nháy lấy ra đóa hoa ngàn năm. Danh tiếng thật lớn, dù là nàng cũng nhìn không được sợ hãi than, công hội luyện đan sư ra tay thật hào phóng nha!

Nàng cất hộp lễ vật, nói: "Đa tạ đại sư đưa hậu lễ này."

"Cửu tiểu thư, đây là lễ vật Dạ gia ta chuẩn bị, hy vọng người thích."

"Thiên Diệp tiêu thư, đây là lễ vật Hạ gia ta chuẩn bị * "

Kế tiếp mọi người ở các thế lực đưa lễ vật lên, Độc Cô Thiên Diệp một bên thu lễ, ngoài miệng nói lời khách sáo, ở trong lòng liên tục cảm thán, thu lễ tới mức mỏi tay luôn nha!

Lúc đại sảnh đang tỏa khí thế ngất trời, ngoài cửa một tiếng hô to truyền đến: "Ám các Hắc Tử tiên sinh đến!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Phong Ba Trên Yến Hội

Nghe nói Hắc Tử đến đây, mọi người trong đại sảnh đều ra trước cửa, nhìn một chút xem Âm các trong truyền thuyết mặt mũi thế nào.

"Người Âm các vậy mà lại tới !"

"Đúng đó, nghe nói mấy cái yến hội loại này Âm các không thèm tới đâu, cũng không nhận lễ của bất cứ ai hết đó."

"Không ngờ cửu tiểu thư có quen biết với người của Âm các nha."

Một nam tử thanh thoi đi vào, trong tay cầm cây quạt phe phẩy nhẹ nhàng. Một thân áo dài màu đen, khuôn mặt hắc tuấn mỹ ẩn chứa nét bất cần đời. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt hiện lên tia sáng nghiền ngẫm.

Đây nữ tử mà Tiêu có hứng thú sao ? Quả nhiên có chút hương vị.

Hắn chấp tay hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thiên Diệp tiểu thư, ta phụng lệnh của Các chủ, tới đây đưa lên vật một phần lễ vật, chúc người luôn luôn xinh đẹp động lòng người! Chỉ là phần lễ vật này ta muốn tự mình giao cho người."

Tuy không rõ có ý tứ gì, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn gật đầu đi tới.

Hắc Tử tiến lên trước, giao hộp lễ vật cho cho Độc Cô Thiên Diệp, lại đến gần bên tai Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Các chủ nhờ ta nhắn lại là: 'Nữ nhân, bây giờ ta không thể phân thân đến với nàng. Chờ ta trở lại nha!' "

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, nhin không được trợn trắng mắt. Không cần nghĩ cũng biết câu này là ai nói rồi. Không ngờ hẳn là các chủ Âm các!

Nàng thật sự rất muốn nói, chúng ta không quen. Nghĩ như vậy, bất chợt nhớ tới nụ hôn hôm kia, nàng hoảng hốt trong nháy mắt.

Hắc Tử lui về sau hai bước, nói: "Các chủ nói, hi vọng người hãy mở lễ vật này ra lúc người ở một mình. Bây giờ lễ vật đã đưa đến, tại hạ xin cáo từ."

Hắc Tử nói xong nhanh chóng rời đi, đám người Mạc Trì đứng dậy đưa tiễn.

"Không ngờ hẳn là Hắc Tử đại nhân nổi tiếng đó."

"Nhìn sơ qua thấy hẳn thật ôn nhu nha, sao bên ngoài lại đồn hẳn là người tâm ngoan thủ lạt* đây!"

*Tâm ngoan thủ lạt: theo ta nghĩ là người lòng dạ độc ác làm việc không nương tay đó. Hình như cách nghĩ này hơi nhẹ @@

"Ha ha, hẳn là người rất nham hiểm đó."

Nếu Tử Tiêu nói nên một mình mở ra, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp cất hòm đi.

Yến hội tiếp tục, thời gian tiến hành đã qua một nửa, bên ngoài truyền đến một đạo âm thanh không hài hòa.

"Khách mời còn chưa đến đủ, sao yến hội đã bắt đầu rồi, thật là không được nha?"

Không khí vui vẻ bị đánh gãy, mọi người xoay người nhìn một đám người đi vào từ cửa lớn.

Bốn người đi đầu là Phong Dịch và Phong Sương của Phong gia, Cổ Nhân và Cổ Nghĩa của Cổ gia, đi theo phía sau là một đám người trẻ tuổi.

"Mạc gia chủ, các người nếu đã mời chúng ta, sao không chờ chúng ta đến mà đã bắt đầu yến hội rồi ? Chẳng lẽ người Mạc gia là người không biết quy củ sao?" Phong Dịch mở miệng.

"Tất cả mọi người đều biết yến hội này bắt đầu lúc 6 giờ, các người đến trễ như vậy, ha ha, các người mới là người không biết quy củ thì phải!" Mạc Cúc là người miệng lưỡi lợi hại, nghe Phong Dịch nói vậy, nàng lập tức phản kích.

"Người mắng ai không biết quy củ vậy ?" Phong Sương hét to.

Phong Dịch nắm tay Phong Sương đang tức giận lại, nói: "Đừng tức giận, người quên chúng ta đến đây là để tặng lễ vật sao ?"

Nghe được câu nói của Phong Dịch, Phong Sương tỉnh táo lại, cười lạnh nói: "Người không nói ta cũng quên. Ca ca, chúng ta tặng lễ vật cho cửu tiểu thư đi."

Nói xong, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nàng thật kinh ngạc, trong mắt chứa ghen tị thật sâu. Nàng hung hăng nói: "Trước kia nghe người bên ngoài nói Bách Lý Tà là cửu tiểu thư, bọn ta còn không tin, không ngờ đó lại là sự thật. Ân oán của chúng ta là gì, người cũng đừng quên."

Phong Dịch lấy ra một cái hộp từ trong nhẫn không gian, nói: "Đây là lễ vật Phong gia và Cổ gia vật chúng ta chuẩn bị cho cửu tiểu thư, hi vọng

người thích."

Thị nữ tiến lên, định nhận lấy hộp quà tặng, lại bị Phong Dịch đẩy ra.

Phong Dịch vẫy vẫy ống tay áo, nói: "Lễ vật này do chúng ta tỉ mỉ chuẩn bị cho người, vì thể hiện thành ý của chúng ta, ta nghĩ nên tự mở ra giao cho người."

Nói xong, hắn mở hòm, lấy vật gì đó ở bên trong ra.

Vì chuyện mười mấy năm trước nên Phong gia và Mạc gia không vừa mắt nhau. Đêm nay đến đây chắc chắn là gây rối rồi. Mọi người rướn người lên, muốn nhìn lễ vật mà Phong gia và Cổ gia chuẩn bị cho Mạc gia là cái gì.

Phong Dịch lấy trong hòm ra một cái tiết khố màu trắng, đem tiết khố mở ra, cho mọi người thấy mặt trên thêu chữ Thu Diệp. Sau đó hắn đưa mũi tới người người, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ. (Ta muốn đánh người...quá...quá biến thái rồi)

Mạc Trì vỗ mạnh lên bàn, phần nộ nhìn Phong Dịch, tức giận nói không ra lời. Bốn người kia cũng mang vẻ mặt phần nộ.

Phong Dịch buông tiết khố, nói: "Mười mấy năm trước tất cả mọi người đều biết, trên quần áo của đệ nhất mỹ nhân Mạc gia Mạc Thu Thủy đều thêu chữ Thu Diệp. Không ngờ trên tiết khố này cũng có nha. Chậc chậc, tuy đã qua nhiều năm, nhưng hương vị vẫn mê người như vậy!" (Vô sỉ...quá mức vô sỉ rồi)

"Phanh!"

Phong Dịch vừa nói xong đã bị một chương huyền lực đánh văng ra cửa, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người bị hành động này làm sợ ngây người. Người Phong gia lúc này mới có phản ứng, vội vàng chạy nâng tới Phong Dịch dậy.

"Không được đánh nhau trong Bồ thành, Độc Cô Thiên Diệp, người đã làm trái công ước rồi! Người đang khiêu chiến với hoàng quyền hả?" Phong Sương lớn tiếng nói, liếc nhìn Tứ hoàng tử A Thụy Tư. Người đang cúi đầu nhìn bàn đồ ăn.

"Phải không?" Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói.

"Ta lỡ đánh các người rồi phải làm sao đây? Chạy về nói cho Phong tiện nhân kia biết, nói hăn rửa cổ sẵn chờ ta chém đi!"

"Ha ha, chỉ bằng người?" Phong Sương cười to, "Cha ta là cao thủ huyền hoàng, người ngay cả đại huyền sư còn chưa tu luyện được, còn muốn lấy mạng cha ta. Hừ, không biết tự lượng sức mình!"

"Biết lượng sức hay không không cần người quan tâm, chỉ cần người trở về chờ chết là tốt rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người tới, đánh đuổi hết bọn họ ra ngoài cho ta!"

"Hừ, Độc Cô Thiên Diệp, người đang tuyên chiến với Phong gia sao?" Phong Sương mặc kệ đứng chắn trước cửa, nói: "Phong gia và Cổ gia chúng ta đang đã đến đây, chẳng lẽ người không biết hàm ý trong đó là gì sao? Ha ha, Mạc gia các người sẽ chờ chết đi! Chúng ta đi."

Phong Sương cười lớn dẫn người Phong gia cùng Cổ gia rời đi.

Những người khác thấy sắc mặt người Mạc gia không tốt, nhất là Độc Cô Thiên Diệp, hàn khí tỏa ra làm mọi người lạnh run, vì thế đều đứng dậy cáo lui.

Huynh đệ Mạc Tử Hàm ra ngoài tiễn khách trở về thấy Độc Cô Thiên Diệp còn đứng trong đại sảnh, đám người Mạc Trì mang vẻ mặt oán giận

ngồi ở trên.

"Phong gia bọn hăn thật quá đáng!" Mạc Tử Dự hung hăng thở hắt ra.

"Thiên Diệp." Mạc Liên đi qua, cầm tay nàng.

Hít sâu một hơi, Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng mở miệng: "Phong gia quả nhiên làm rất tốt. Nếu hăn dám nhục nhã mẫu thân ta như thế, vậy chờ diệt môn đi!"

"Chúng ta phải làm sao mới được chứ?" Mạc Cúc hỏi.

"Tứ cữu, lúc trước có làm như thương lượng của chúng ta, không bán đan dược cực phẩm nữa?"

"Ừ, vì phong tỏa tin tức thương thế Mạc Phong đã tốt, chúng ta không bán cực phẩm đan nữa. Số đan dược cực phẩm này người nhận lại hết đi."

"Tốt, bây giờ lấy hết đan dược cực phẩm bán ra, cùng giá với đan dược cao cấp. Hơn nữa thả ra tin tức, chỉ cần hứa về sau không mua đan dược của Phong gia sẽ được mua 5 tặng 1. Đan dược còn lại đều bán với giá 80%." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chỉ cần chúng ta làm như vậy, một tuần sau tài chính của Phong gia sẽ rối loạn, bọn họ khẳng định sẽ triệu tập tài chính từ các ngành sản xuất khác, đến lúc đó chúng ta lại ra tay từ khác phương diện."

"Nếu làm theo kế hoạch này, chúng ta có cung cấp đủ đan không?" Mạc Tử Hàm hỏi.

"Ta luyện chế đan dược một lò có thể ra 18 đến 20 viên, trình độ này có thể tiết kiệm được phí tổn thất rất nhiều đó." Độc Cô Thiên Diệp tự tin nói.

"Ta không tin như vậy hăn còn ngồi yên không quan tâm nha!"

"Như vậy chắc chắn bọn họ chó cùng rút giậu*, dùng vũ lực để giải quyết." Mạc Liên nói.

"Chúng ta chờ bọn họ đến!" Độc Cô Thiên Diệp bình tĩnh nói. Đêm nay Phong gia dám sỉ nhục mẫu thân, nàng nhất định sẽ khiến bọn chúng trả lại gấp trăm lần!

* Chó cùng rút giậu: đến đường cùng làm liều đó mà

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Đánh Tới Cửa

Sau hôm yến hội kết thúc, Mạc gia lập tức bán toàn bộ đan dược cực phẩm, cùng giá trị với đan dược cao cấp. Không chỉ thế, nếu hứa hẹn không đến hiệu thuốc Phong gia, thì khi mua 5 đan dược cực phẩm sẽ tặng 1 đan dược cực phẩm và đan dược cấp thấp, trung cấp cùng cao cấp đều được chiết khấu 80%.

Tin tức truyền ra, toàn bộ Bồ thành đều oanh động sôi trào. Hầu hết tất cả mọi người đều đến Mạc gia mua đan dược, dù sao ai lại không muốn loại chuyện tốt này chứ. Lúc này, hiệu thuốc Mạc gia đầy người không có chỗ đứng, hiệu thuốc Phong gia lại không người đến.

Mấy đại gia tộc có thể lực khác đều đứng xem kịch vui, chỉ có Long gia đứng về Mạc gia, Cổ gia thì đứng về Phong gia.

Sáng sớm, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Dận đi đến Tiền các, tìm quản sự. Nàng lấy ra thẻ khách quý do Cù Khiếu Thiên đưa, nói sơ qua tình hình của Mạc phủ và Phong gia cho quản sự nghe, sau đó nói: "Trong lúc Mạc gia và Phong gia cạnh tranh, ta hi vọng Tiền các có thể giúp đỡ chúng ta một chút."

Quản sự kia là một lão nhân khôn khéo, hẩn nhìn cái thẻ trong tay Độc Cô Thiên Diệp một chút, nói: "Cửu tiểu thư yên tâm, Tiền các sẽ không đứng về phía Phong gia."

"Ha ha, vậy liền đa tạ Tiền các rồi." Nói xong, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Dận đứng dậy cáo từ.

"Quản sự, Mạc gia làm như vậy sẽ gây tổn thất rất lớn cho chúng ta, vì sao ngài còn •••••" một cái người hầu khó hiểu hỏi.

"Cái thẻ trong tay Cửu tiểu thư là thẻ dành cho khách quý cao cấp nhất, hơn nữa chỉ có các chủ và thiếu các chủ mới có 3 cái thôi, có thể thấy nàng là người được các chủ nhìn trúng. Bây giờ chúng ta cho họ một con đường, còn có thể có được mối quan hệ tốt với họ, sau này hội định sẽ có chỗ tốt, người vẫn còn nhỏ nên chưa hiểu hết được. Dù sao, bọn họ làm vậy cũng không lâu, bây giờ nhất định Phong gia loạn thành một đồng rồi." Quản sự uống ngụm trà, từ tốn nói.

Như lời quản sự Tiền các nói, Phong gia hiện tại rất rối loạn.

"Cha, tại sao lại như thế ? Sao Mạc gia lại còn bán ra đan dược cực phẩm nữa ?"

Phong Sương vội vã mà đi vào đại sảnh, nhìn thấy cha mình Phong Kiến Nhân thì lập tức hỏi. Sau đó nàng mới nhận ra được, các thúc thúc và ca ca đều ở đây.

"Các người xác định Mạc Phong thực sự bị phế ?" Phong kiến nhân hỏi.

"Thật! Ta nhận định đã phế đi kinh mạch của hắn rồi, bây giờ hắn đã là phế vật." Phong Tuyết khẳng định nói.

Phong Biên suy nghĩ, nói: "Ta tin thực lực của Tuyết nhi, hơn nữa lúc ấy chúng ta nhìn thấy Mạc Phong bị phế. Chẳng lẽ có người đã trị cho hắn ?"

"Có thể do đan được mà Mạc Phong luyện chế ? Hay Mạc gia có thêm một vị luyện đan sư ?" Đại ca Phong Kiến Nhân nói.

"Luyện đan sư sao ? Dễ luyện như vậy ? Mạc gia hẳn có một tên Mạc Phong đã rất khó rồi, sao có thể có thêm tên khác dễ như vậy ?"

"Chúng ta đi xem xét tình huống bên ngoài một chút."

"Bây giờ chỉ có thể như vậy ."

Đúng như Độc Cô Thiên Diệp đoán, một tuần sau, tài chính của Phong gia cạn kiệt, bọn họ không thể không lấy từ ngành khác ra để bổ sung lại tài chính đã mất. Mạc gia nhân cơ hội này chèn ép Phong gia không có đường thoát. Phong gia bây giờ rất bất bēnh.

Phòng nghị sự Phong gia.

"Gia chủ, nếu vậy liền liều mạng với đám người Mạc gia kia đi!" vẻ mặt Phong Dịch tức giận.

"Đúng đó, giờ chúng ta có nhiều thánh thú như vậy, trực tiếp giết bọn họ là được, ai có thể cản được ta!" Phong Sương cũng gật đầu đồng ý.

"Bây giờ chúng ta không duy trì nổi một tuần. Lại bị Mạc gia chèn ép, chúng ta nhiều người như vậy cứ đánh chết chúng đi."

"Nhưng công ước Bồ thành đã nói không thể phát động tấn công trong thành được."

"Chuyện đó thì đã sao ! Chờ chúng ta diệt Mạc gia rồi, chúng ta là đệ nhất thế gia tại đế đô. Đến lúc đó ai dám có ý kiến gì ?"

Phong Kiến Nhân ngồi tại vị trí chủ vị, khoác tay, hỏi: "Đại ca, lão già Mạc Chấn Đình kia rốt cuộc là đang bế quan hay hiện không có trong Mạc phủ ? Người đã điều tra chưa ?"

"Đã điều tra xong. Hẳn rồi Mạc gia đi mười mấy năm rồi. Không ngờ Mạc gia giấu giếm mọi người lâu như vậy."

"Mạc Chấn Đình không có trong phủ, Mạc phủ vốn không có huyền tôn. Những người còn lại so với lão tổ tông chỉ là cá nhỏ không tạo nổi sóng gió. Ta sẽ đi mời lão tổ tông xuất quan. Mặt khác, tập hợp mọi người lại, gọi cả Cổ gia tới, chuẩn bị đến Mạc phủ. Nếu buôn bán không lại thì chúng ta liền dùng vũ lực đi."

Không đến nửa ngày, mọi người phía đông Bồ thành nhìn thấy Phong gia gia chủ dẫn các đệ tử, hùng hổ đến Mạc phủ. Người qua đường tốp năm tốp ba tụm lại, đoán có phải thời thế ở Bồ thành thay đổi rồi hay không.

Ngoài cửa lớn Mạc phủ, người canh cửa thấy người Phong gia và Cổ gia theo hai hướng đường ngã tư tiến về phía Mạc phủ, lập tức vội vã chạy vào trong, đóng cửa lại.

"Gia chủ, người Phong gia và Cổ gia đang hướng đến trước phủ chúng ta."

"Đã phân phó đóng đại môn lại chưa?" Mạc Trì hỏi.

"Đại môn đã đóng lại rồi." Người canh cửa trả lời.

Mạc Trì phất phất tay, nói: "Được rồi, người đi xuống trước đi."

Đợi người canh cửa lui xuống, Mạc Trì mới nói với những người đang ở trong đại sảnh: "Đi, chúng ta cũng nên đi gặp bọn họ một chút."

Mọi người vừa tới tiền viện, đã nghe âm thanh hỗn loạn còn chửi bậy xa xa vọng vào.

"Rùa đen rút đầu, mau lăn ra đây cho gia gia."

"Có gan thì ra đây cho lão tử, trốn trong phủ làm gì?"

"Bọn nhát gan, mau ra đây cho nội tổ tông gặp."

"Lão tử đập nát đại môn bọn bây. Mụ nội nó !"

.....

Mạc Trì nháy mắt ra hiệu với người giữ cửa, hai người đó hiểu ý lập tức mở cửa, người Mạc gia đi ra.

"A, rùa đen rút đầu cũng đã chịu ra." Một âm thanh hét lên, khiến bọn họ ồn ào cười to.

Mạc Trì liếc nhìn thoáng qua những người đang náo nhiệt trước mặt, không hề để ý đến tiếng hét của người kia, mà chấp tay hành lễ với Phong Kiến Nhân: "Phong gia chủ, người có ý tứ gì ?"

"Có ý tứ gì ?" Phong Kiến Nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Mạc Trì, ta nghĩ chúng ta đã biểu hiện rất rõ ràng rồi chứ. Các người nên ngoan ngoãn để chúng ta giáo huấn đi ? Hay là muốn chúng ta giết các người không chừa một móng, như thế nào ?"

"Phải không ? Muốn giết chúng ta, chỉ dựa vào các người ? Thật có bản lĩnh đó ? Ta còn lo đến lúc đó ăn không vô còn đau miệng thì đừng có ăn vạ ở Mạc phủ!" Mạc Trì vẻ mặt cũng rất lạnh.

Nghe lời nói của Mạc Trì, Phong Kiến Nhân giống như nghe được chuyện cười, cười lớn nói: "Người không phải đang ỷ vào phụ thân đang bế quan của người đấy chứ? Ha ha, chúng ta đã biết rồi, phụ thân người hiện không có trong Mạc phủ từ lâu rồi. Không ngờ các người che giấu mọi người bên ngoài nhiều năm như vậy."

"Không phải chứ ? Mạc lão gia chủ thật sự không ở để đồ sao ?"

"Có thể lắm nha. Mạc lão gia chủ nhiều năm như vậy không lộ mặt rồi, ai lại bề quan lâu như vậy chứ ?"

"Đúng đó !"

"Khả năng đó rất lớn nha."

"Lần này Mạc gia gặp nguy rồi. Lão tổ Phong gia nghe nói hiện là huyễn tôn cấp 3. Còn có lão tổ Cổ gia, hai năm trước cũng thăng cấp huyễn tôn rồi đó."

"Tuy Mạc gia chủ và các vị trưởng lão đều là huyễn hoàng cao cấp, nhưng Mạc gia không có huyễn tôn, kết quả này quá rõ ràng rồi."

"... .."

Nghe được lời nói của mọi người xung quanh, Phong Kiến Nhân đắc ý cười, nói: "Thế nào, Mạc Trì, cúi đầu xin tha đi. Nếu hài lòng, ta sẽ suy nghĩ lại còn có thể giữ lại mạng nhỏ cho các người, có điều các người phải quỳ xuống cầu xin, ha ha."

"Các người muốn chúng ta đầu hàng ? Cho ta thấy một cái tiện nhân đương gia gia chủ có gì lợi hại đi, lên đi, Phong tiện nhân gia chủ ?" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, che miệng cười, nhất thời làm mọi người mê mang tầm mắt.

"Thật làm càn!"

Phong tiện nhân hét lớn một tiếng, thả uy áp huyễn hoàng cấp 6 tiến lên đè Độc Cô Thiên Diệp xuống. Thấy vậy, Mạc Trì liền đứng chặn trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, thay nàng hóa giải uy áp.

Phong Kiến Nhân thấy uy áp của mình bị hóa giải, hừ lạnh một tiếng: "Xem ra các người thật không muốn sống nữa rồi! Một khi đã như vậy, thì

..... "

Phong Kiến Nhân còn chưa nói xong, thì hai đạo uy áp cấp bậc huyễn tôn đánh thẳng vào Mạc phủ.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Diệt Người Không Thương Lượng

"Phong gia lão tử, đã lâu không gặp!"

"Ha ha, Cổ lão đầu, chúc mừng người thăng cấp huyền tôn !"

Trên bầu trời truyền đến hai giọng nói, lát sau, hai bóng người đã đứng đầu trước đội ngũ Phong gia và Cổ gia.

Lão tổ Cổ gia là vị lão giả có chòm râu bạc trắng, hắc chấp tay hành lễ với lão tổ Phong gia. Nhìn thấy lão tổ của mình đã đến đây, đệ tử Phong gia và Cổ gia trở nên phấn khích vạn phần.

"Mạc Trì, ta thấy người nên khoan tay chịu trói đi, ngoan ngoãn dâng sản nghiệp các người lên, có lẽ ta sẽ suy nghĩ tha cho người một mạng, cho các người cơ hội nho nhỏ. Ha ha ha..." Phong Kiến Nhân thấy mình có lão tổ tông làm chỗ dựa, vênh váo tự đắc nói.

Người Mạc gia thấy lão tổ Phong gia và Cổ gia đến, có chút lo lắng, nhưng không ai sợ hãi lùi bước hết. Độc Cô Thiên Diệp từ sau lưng Mạc Trì bước ra, trêu chọc nói: "A, đây là sợ chó con không cắn người được nên gọi chó già đến hỗ trợ sao ?"

"Phốc ——" trừ bỏ người Phong gia và Cổ gia, những người còn lại đều bị câu nói của Độc Cô Thiên Diệp làm bật cười.

Lão tổ Cổ gia phóng ra uy áp đánh đến Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Trì vội vàng kéo nàng ra phía sau mình. Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ cái mũi nhỏ, sao những người này toàn dùng uy áp ép người không vậy.

"Ha ha, Phong lão đệ, Cổ lão đệ, hôm nay sao lại xuất quan hết vậy ?"

Một đạo âm thanh chính khí mười phần từ ngoài truyền vào, mọi người đã hiểu tại sao Mạc Trì không bị tổn thương gì dưới uy áp của lão tổ Cổ gia rồi. Người xem náo nhiệt hiểu ra, nhìn thấy lão tổ Long gia mang theo người Long gia đi tới. Mạc Trì thấy đám người Long gia đến, đi xuống cầu thang nghênh đón.

"Long lão gia gia." Mạc Trì dẫn dắt mọi người hành lễ.

"Ha ha, Trì tiểu tử, gia gia ta dẫn người tới chống đỡ giúp người đây." Lão tổ Long gia cười lớn nói.

Vẻ mặt mọi người đầy hắc tuyến, tuy là tới đánh nhau, nhưng ngài cũng không cần nói trực tiếp như vậy có được không!

"Bách Lý ca ca, a không, Thiên Diệp tỷ tỷ!" Long Lôi chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Lần trước sinh nhật tỷ ta không ở để đô, trở về mới biết được thì ra tỷ là nữ nhi. Thiên Diệp tỷ tỷ, tỷ xinh đẹp thật đó !"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu cười với Long Lôi, nói: "Nếu lát nữa có đánh nhau, mọi người nên đứng phía sau, biết không ?"

"Nhưng là..."

"Yên tâm, chúng ta sẽ không có việc gì ." Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ đầu Long Lôi nói. Nàng rất thích tiểu muội muội đơn thuần này, nên không muốn thấy nàng xảy ra việc gì.

Lão tổ Long gia nhìn người Phong gia và Cổ gia, nói: "Phong lão nhân, Cổ lão đầu, các người tính công khai làm trái với hiệp ước của Bồ thành sao ? Các người không sợ các thế lực khác trừng phạt sao ?"

"Vừa vặn Long gia người đến đây, chúng ta có thể giải quyết cùng lúc. Chờ chúng ta thành đệ nhất đệ nhị thế gia rồi, sự việc đã thành kết cục đã định, người cảm thấy bọn họ sẽ vì các người đòi lại công đạo sao ?" Lão tổ Cổ gia cuồn cuộn nói.

Lão tổ Phong gia không ngờ còn có Long gia chen chân vào, lạnh lùng nói."Long lão nhân, tuy người cao hơn ta một cấp, nhưng chúng ta có hai huyền tôn, người chỉ có một người. Thế nào ? Mang theo hậu bối đến tìm cái chết sao ?"

"Chúng ta sao có thể nhìn Mạc gia hăng hái chiến đấu một mình đây. Long gia chúng ta cũng không phải là hạng người sợ chết." Long lão tổ trả lời nói.

"Vậy các người chịu chết đi !"

Lão tổ Phong gia nói xong, bay lên trời. Tiếp theo lão tổ Cổ gia và Long gia cũng bay lên. Ba người một đấu hai giằng co với nhau.

Thấy họ thật sự đánh nhau, mọi người đứng xung quanh xem náo nhiệt đều chạy tứ tán. Náo nhiệt có thể xem, nhưng không thể làm mất mạng được nha !

"Long gia gia, chúng ta sao có thể để một mình người đối phó đây." Mạc Trì cười nói, cùng Mạc lão nhị Mạc lão tam bay đến bên người lão tổ Long gia.

"Trì tiểu tử, tuy các người có thể ngự không phi hành, nhưng khi đánh nhau với huyền tôn các người không thể tham gia cùng được. Các người lui ra." Long lão tổ nói.

Huynh đệ Mạc gia nhìn nhau cười, xuất ra cấp bậc huyền lực, ba huyền tôn xuất hiện trước mặt mọi người, Mạc Trì là huyền tôn cấp 2!

"Cái gì, ba huyền tôn ?"

Mọi người phía dưới bị dọa choáng váng. Bọn người Mạc Trì không phải huyền hoàng cao cấp sao ? Khi nào thì thăng cấp thành huyền tôn hết rồi ?

Long gia lão tổ từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nói: "Tiểu tử này, giấu giếm lâu như vậy !"

Phong Kiến Nhân nhất thời bị dọa sợ, không dám tin nói: "Làm sao có thể ? Ba tháng trước Mạc Trì vẫn là huyền hoàng cấp 8, sao có thể lập tức thăng cấp huyền tôn được ? Điều đó không có khả năng !"

Mạc Kiếm cười lạnh một tiếng, nói: "Sao lại không có khả năng ? Phong gia người khi dễ Mạc gia ta nhiều năm như vậy, cũng là lúc nên xử lý rồi."

Nói xong, Mạc Kiếm xuất ra cấp bậc huyền lực, lại là huyền hoàng cấp 8.

"Nếu đã đến đây, vậy để mạng lại đi !"

Nghe xong câu nói của Mạc Kiếm, mọi người Mạc gia gọi huyền thú của mình ra, ngã tư đường rộng lớn nháy mắt trở nên chật chội.

"Thần thú? !"

"Toàn bộ đều là thần thú!"

"Trời ạ, chúng ta không phải đang nằm mơ chứ ?"

"Ba huyền tôn, hai huyền hoàng cao cấp, các người xem, trừ bỏ vài huyền sư, những người khác đều đã ngoài đại huyền sư!"

"Khi nào thì thực lực Mạc gia mạnh như vậy? !"

"Thật là bất khả tư nghị* nha!"

* Bất khả tư nghị: không gì để nói

Thần thú vây quanh tất cả người Phong gia và Cổ gia vào giữa. Thấy nhiều thần thú như vậy, bọn họ đã không có nổi nửa ý chí chiến đấu trong đầu rồi.

"Không phải người nói chúng ta chờ xem sao ?" Độc Cô Thiên Diệp đứng trước mặt Phong Tuyết, nói: "Hôm nay giải quyết hết mười mấy năm ân oán của hai nhà chúng ta luôn đi!"

Phong Tuyết nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt hiện lên tia độc ác, nói: "Nếu ta xuống địa ngục, cũng muốn lôi kéo người cùng đi !"

Nói xong, nàng lấy ra một lọ đan dược, ăn hết toàn bộ, sau đó nàng đột nhiên bùng nổ từ cấp bậc Đại Huyền sư đến Huyền vương. Thực lực bạo phát như vậy, cho dù không chết, cũng sẽ thành phế nhân. Sau đó nàng lại gọi ra thần thú bản mạng khế ước của nàng ra.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phong Tuyết, gọi Tiểu Ngân và Liệt Hỏa ra, lệnh cho chúng nó đối với thú phó khế ước của Phong Tuyết, còn mình vận dụng bộ pháp Phiêu Miểu, vọt đến trước mặt Phong Tuyết rất nhanh, không đợi Phong Tuyết ra chiêu đã đá một cước vào bụng nàng, vừa vận đá nàng đến trước mặt Mị Hồ, bị Mị Hồ bắt lấy, xé xác làm hai.

"Mị Hồ, nàng là đối thủ của ta đó!" Độc Cô Thiên Diệp lên án nói.

"Ôi, ta nhất thời nhanh tay thôi." Mị Hồ quăng cái mị nhãn cho Độc Cô Thiên Diệp, âm thanh quyến rũ nói.

Độc Cô Thiên Diệp bị giọng điệu của mị hồ làm sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, xoay người đi tìm Phong Dịch, nhưng không thấy hắc hắc trong đám người, tìm một hồi lâu, mới thấy hắc hắc ở góc đường bên cạnh đang chuẩn bị chạy trốn. Nàng chạy đến ngăn đường chạy trốn của hắc hắc lại, mắt lạnh nhìn hắc hắc.

"Bách Lý Tà, không, Thiên Diệp tiểu thư, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi. Ta van cầu người, người buông tha cho ta đi!" Phong Dịch thấy Độc Cô Thiên Diệp, nhất thời sợ tới mức quỳ xuống, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

"Thả người ?" Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nói: "Các người khi dễ Mạc gia ta nhiều như vậy năm, người nghĩ xem chúng ta có buông tha người không ? Lúc người ở trên đài giao đấu làm người Mạc gia ta bị thương người có nghĩ buông tha cho họ không? Diệt cỏ phải diệt tận gốc, người nghĩ sao ? Lúc người vũ nhục mậ thân ta, người chuẩn bị thời khắc này rồi mới phải."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đá ra một cước, vừa vặn đá đến hạ thân của hắc hắc. Phong Dịch tiếng hét chói tai, ôm hạ thân không ngừng lăn lộn. Không cần đoán cũng biết Độc Cô Thiên Diệp đá một cước làm hắc hắc đoạn tử tuyệt tôn* luôn rồi.

* Đoạn tử tuyệt tôn: không thể có con cháu được nữa a ~

Nhìn người đang lăn lộn trên mặt đất, Độc Cô Thiên Diệp xuất ra mấy quả cầu huyền lực phóng tới, Phong Dịch không hề có sức chống cự cứ đi gặp Diêm Vương gia như vậy.

Trận quyết đấu giữa các huyền tôn và sự xuất hiện của thần thú khiến cho mấy thế lực lớn rất nhanh chú ý đến, người lãnh đạo cao cấp đều đến,

hoàng gia còn lệnh cho đội hộ vệ để đô đến. Thấy thực lực Mạc gia nay tăng nhiều như vậy, mọi người đều lựa chọn trầm mặc.

Giữa không trung bốn đánh một, thần thú đứng đầy đường, thực lực này áp chế tuyệt đối rồi. Rất nhanh, người Phong gia và Cổ gia đã bị giải quyết hết.

Lão tổ Long gia và đám người Mạc Trì bay xuống đất, còn chưa đứng vững, lão tổ Long gia đã đập một phát vào lưng Mạc Trì, ngoài miệng mắng: "Xú tiểu tử nhà ngươi, thực lực tăng cao như vậy, cũng không nói cho Long lão gia gia ta một tiếng! Cho dù chúng ta không đến, các người cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết hết bọn họ, làm hại ta lôi bộ xương già này chạy tới chạy lui. Hồn tiểu tử nhà ngươi..."

Mạc Trì bị lão tổ Long gia lải nhải mắng, Mạc lão nhị và Mạc lão tam thừa dịp bọn họ không chú ý nhanh chóng rời đi, chỉ huy mọi người thu dọn tàn cục, hơn nữa đưa ánh mắt thương hại sang liếc nhìn Mạc Trì.

Huyền thú hệ Hỏa bị kêu ra hủy thi diệt tích*, huyền thú hệ Thủy bị kêu ra tẩy rửa mặt đường, trước cửa Mạc phủ rất nhanh đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước. Tất cả mọi người ở Bồ thành đều biết, từ nay về sau chỉ còn tứ đại gia tộc, thực lực Mạc gia đứng đầu.

* Hủy thi diệt tích: hủy xác xóa chứng cứ có tại hiện trường

Bầu trời để đô đã thay đổi rồi nha.

Giải quyết xong những người còn lại của Phong gia và Cổ gia, Mạc gia bắt tay vào tiếp quản tài chính của Phong gia. Mà Long gia thì nhận được gia sản của Cổ gia.

Mọi người đều thấy được, sự tình lần này chủ yếu do Mạc gia giải quyết, Long gia có thể nói thêm chút gia vị thôi. Nhưng vì lúc nguy hiểm họ có lòng đứng ra giúp đỡ, Mạc gia mới chia Cổ gia cho Long gia. Điều

này làm cho trưởng bối Hạ gia và Dạ gia hối hận không thôi, mình lúc đó sao lại không đứng về phía Mạc gia, mà là lựa chọn trung lập vậy ?

Không đến nửa ngày, trong hoàng cung phái người đến mời đám người Mạc Trì tiến cung.

"Sao lại có cả ta và Mac Phong nữa ?"

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy khó hiểu. Ở Bồ thành xảy ra động tĩnh lớn như vậy, xác thực cần cho Mạc gia cái công đạo, nhưng mấy người Mạc Trì đi đòi chút công đạo là được rồi, sao còn mời cả nàng và Mạc Phong nữa chứ ?

Đến mời bọn họ là Đội trưởng đội thị vệ trong cung, ở trong hoàng cung coi như cũng là một đại nhân vật. Ở nơi khác hẳn có thể cao ngạo không thèm trả lời rồi, chỉ là bây giờ hẳn không dám phát tác, Mạc gia bây giờ không phải loại như hẳn có thể chọc được, trong phủ có cả 3 huyện tôn và 2 huyện hoàng đó, gia tộc còn có nhiều thần thú như vậy, cả đế quốc không ai dám đến trêu chọc bọn họ đâu!

Đám người Mạc Trì không có lấy siêu thần thú ra, bằng không bọn họ càng khiếp sợ thêm.

"Cửu tiểu thư, là như vậy, bệ hạ muốn nhìn thiên tài học viện đế quốc và thiên tài có thể luyện chế đan dược cực phẩm Mạc Phong đại nhân một chút, cho nên mới mời các người đi cùng." Thị vệ trưởng cẩn thận nói.

Trải qua chuyện hôm nay, nhìn thấy Mạc Phong hoàn hảo, tất cả mọi người bây giờ biết thương thế của Mạc Phong đã trị khỏi. Mạc gia không chỉ có thực lực cường hãn, còn có thiên tài luyện đan sư có thể luyện chế được đan dược cực phẩm.

"Một khi đã vậy, chúng ta cùng nhau tiến cung." Mạc Trì nói với Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong.

Đoàn người được thị vệ trưởng đưa vào hoàng cung. Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp vào hoàng cung, kiến trúc phong cách châu Âu, kiến trúc xa hoa thể hiện rõ sự cao quý của hoàng gia.

Thị vệ trưởng đưa đám người Mạc Trì đến đại điện xong liền rời đi. Bọn họ trở ra, nhìn thấy các gia tộc và thế lực khác đều ở đây, bọn họ xem như không khí.

Hoàng đế của đế quốc Mạc Nhĩ Tư là Lý Tư, một nam tử trung niên khoảng hơn 50 tuổi có bộ dáng béo tốt. Thấy đám người Mạc Trì tiến vào, lập tức ban ghế ngồi cho bọn họ. Bây giờ bọn họ không cần phải hành lễ với người hoàng thất.

Hai vị nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử cũng tiến vào ngay sau đó. Tứ hoàng tử nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, lập tức liếc mắt đưa tình với nàng.

Sau khi vào chỗ ngồi, Độc Cô Thiên Diệp thấy một đại thúc mặc trường bào màu xanh đen, hai chân bắt chéo, lấy tay ngoáy lỗ tai. Về phần vì sao lại chú ý đến hắn, là vì hắn có hình dáng giống vị đại ca kết nghĩa kia của nàng giống nhau đến chín phần. Không cần nghĩ cũng biết, người kia chính xác là vị phụ thân chuyên bao che khuyết điểm của Đan Kinh Thiên rồi.

Đan Lôì đang nhàm chán ngoáy lỗ tai, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nhìn mình, hắn nhìn lại, thì ra là tiểu cô nương Mạc gia.

"Ha ha, người chính là Thiên Diệp muội muội thiên tài mà tên tiểu tử gốc nhà ta nhận thức - Độc Cô Thiên Diệp phải không ?" Đại điện yên tĩnh bị âm thanh của Đan Lôì phá vỡ, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Bị kêu đích danh Độc Cô Thiên Diệp hướng Đan Lôì cười nói: "Bá phụ ngài khỏe!"

"Ha ha, khỏe. Sau này nếu có thời gian đi đến nhà bá phụ làm khách nha!"

"Ha ha, nhất định, nhất định."

Sắc mặt bệ hạ bên trên hơi trầm xuống, có điều khôi phục lại rất nhanh. Được rồi, ai bảo họ là những người mình không thể trêu vào đây. Ho khan hai tiếng, hần nói: "Hôm nay khẩn cấp gọi mọi người tới, chắc mọi người cũng biết lí do vì sao rồi nhỉ. Không được xảy ra những chuyện đánh nhau trong Bồ thành, chuyện hôm nay, Mạc gia chủ, Long gia chủ, ta nghĩ các người nên giải thích với chúng ta một chút đi."

Mạc Trì nhìn mọi người xung quanh nói: "Một khi đã như vậy, ta đây sẽ nói. Phong gia và Cổ gia mang theo mọi người đến Mạc gia ta, nói vậy mọi người đã biết vì sao rồi chứ. Nguyên tắc trong Bồ thành là không thể đánh nhau, Mạc gia chúng ta nhường nhịn đóng đại môn lại, điều này mọi người trong Bồ thành đều thấy. Cuối cùng vì người Phong gia khiêu khích quá đáng, chúng ta mới phản kích, cho nên sự việc lần này hoàn toàn do Phong gia và Cổ gia khởi xướng, không có việc gì lớn liên quan đến chúng ta hết. Nếu mọi người không tin, vậy đến hỏi Phong Kiến Nhân sẽ biết."

Câu nói của Mạc Trì làm mọi người đau tim. Nhưng những điều hần nói đều là sự thật, mọi người không lời nào để nói.

"Ta mặc kệ các người nói tới pháp luật gì !" Hội trưởng công hội luyện đan sư nói.

"Hôm nay ta đến đây là vì tiểu tử Mạc Phong. Mạc Phong, người có đồng ý gia nhập công hội luyện đan sư của chúng ta hay không ?"

Mạc Phong nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thấy nàng muốn mình tự giải quyết, hần uyển chuyển từ chối: "Đa tạ hội trưởng nâng đỡ. Bây giờ ta là học viên của Học viện Đế Quốc, cho nên ta nghĩ ta không có thời gian tham gia công hội luyện đan sư."

"Ha ha, cái này không quan trọng, chỉ cần người có tên trong công hội là được. Người có thể tiếp tục học tập bình thường ở học viện, không cần nhận trách nhiệm gì hết, nhưng vẫn có quyền lợi hưởng thụ, người có thể tùy ý sử dụng được liệu. Thế nào ?"

"Nếu đã vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh." Mạc Phong gật đầu đồng ý.

Lúc này Đan Lôi mở miệng nói: "Muội muội của tiểu tử nhà ta cũng được coi là con gái nuôi của ta, công hội lính đánh thuê chúng ta không có gì để nói."

"Công hội luyện khí sư chúng ta cũng không có gì để nói."

"Ha ha, công hội thuần thú sư chúng ta đến đây muốn hỏi Mạc gia chủ một chút, có thể cho chúng ta nhìn vị thuần thú sư vĩ đại kia một chút được không ?"

Lời nói của mọi người làm cho bộ hạ Khắc Kéo Lý Tư rất buồn bực, hăn gọi mọi người tới để tạo áp lực cho Mạc gia, chứ không phải đến để trợ uy cho bọn họ.

"Nếu vậy, chúng ta nói chuyện phân bổ thể lực đi. Phong gia này vốn có tiệm đan dược \$*@....."

Độc Cô Thiên Diệp không có chút hứng thú với vấn đề mà mọi người đang thảo luận dài dòng, nàng gật đầu với Mạc Trì xong, yên lặng kêu Mạc Phong rời khỏi đại điện.

"Hô, vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn, ở bên trong rất áp lực." Độc Cô Thiên Diệp thở ra một hơi, từ từ nói.

"Đúng đó, đệ nghe đến ngủ gục luôn." Mạc Phong cười trả lời.

Hai người đi dạo một vòng trong hoàng cung, phải nói hoàng cung rất có khí thế nha, Nhà Trắng gì đó, thật đúng là không thể so sánh.

"Tỷ, Nhà Trắng là cái gì vậy ?" Mạc Phong hỏi.

Nghe Mạc Phong hỏi như vậy, Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện mình bất tri bất giác* nói ra suy nghĩ của mình.

* Bất tri bất giác: Lam nhớ không lầm thì nó có nghĩa là làm việc mà không để ý xung quanh thì phải. Nếu sai thì góp ý cho mình nha. Cảm ơn ^^

"Nhà Trắng này là nơi cho những vị lãnh đạo một nước ở đó." Chỉ là nó không có ở thế giới này thôi.

Mạc Phong còn muốn hỏi tiếp, đã bị một đạo âm thanh đánh gãy.

.

"Tiểu mỹ nhân tại sao lại ở đây, làm bản hầu gia ta say lòng mất rồi."

Một đám nam tử tuổi trẻ từ phía trước tiến lại gần, còn có một nữ tử. Người nói chuyện là tên mắt tam giác đứng giữa.

"Các người là loại người nào ? Sao có thể đi loạn trong cung như vậy ?" Mắt tam giác mê đắm nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Nàng kia thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt lóe lên tia ghen tị.

Thấy con đường phía trước bị chặn, tâm tình thành thối của Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong bị đánh gãy. Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn tên kia một cái, thật sự không muốn nhìn đến đám người kia, nói với Mạc Phong: "Chúng ta trở về đi."

"Đứng lại!" Mắt tam giác gọi hai người lại, nói: "Hoàng cung là nơi các người tùy ý đi lại sao, nói không chừng là thích khách. Người đâu, bắt bọn họ lại cho ta, nam ném vào đại lao, nữ mang về phủ của ta đi."

"Dạ, tiểu hầu gia."

Hai người đứng phía sau bọn kia tiến lên, hành lễ với mắt tam giác, sau đó tiến lên muốn bắt Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong. Thấy hai người kia tới gần, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đá mỗi người một cước văng ra xa.

Thấy thị vệ của mình bị đá văng, mắt tam giác chẳng những không tức giận, ngược lại cao hứng nói: "Ha ha, tiểu mỹ nhân rất tuyệt vời ! Người là cô nương nhà ai? Không bằng theo ca ca ta đi, làm tiểu thiếp phòng hai mươi một của ta đi, ta cam đoan cho người ăn sung mặc sướng."

Độc Cô Thiên Diệp giữ chặt Mạc Phong đang tức giận, nói: "Mạc Phong, có nghe thấy tiếng chó sủa không ?"

"Nghe thấy, sủa rất lớn đó !" Mạc Phong phụ họa nói.

"Các người thật to gan, vậy mà dám nói tiểu hầu gia là chó ! Người đâu !" Nàng kia nói xong hô to một tiếng, thị vệ gần đó đều chạy tới.

"Quận chúa, có gì phân phó ạ?"

"Bắt hai kẻ miệt thị hoàng quyền này lại cho ta, tử hình ngay tại chỗ!" Quận chúa nói, nhìn Độc Cô Thiên Diệp trong mắt đặc ý nói không nên lời. Nữ nhân xinh đẹp hơn mình này sẽ chết ngay lập tức, ha ha !

Bởi vì lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp tiến cung, nên thị vệ trong cung cũng không biết bọn họ. Nghe thấy mệnh lệnh của quận chúa, lập tức vây bọn họ lại.

"Ôi chao ôi chao, các người cần thận một chút, đừng làm mỹ nhân nhỏ bé của ta bị thương đó." Mắt tam giác thấy đến thị vệ vây quanh Độc Cô Thiên Diệp, nhanh chóng hô to.

Quay đầu thấy quận chúa trừng mắt với hắn, nhỏ giận kêu một tiếng: "Tỷ..."

"Không có tiền đồ!" Quận chúa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép* mắng một câu.

* Rèn sắt không thành thép: làm việc (biểu hiện) không như mong muốn

Thị vệ tiến lên bắt Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong, các nàng làm sao có thể ngoan ngoãn vào khuôn khổ như vậy được chứ. Vận dụng Phiêu Miểu bộ pháp, Độc Cô Thiên Diệp dễ dàng giải quyết hết đám người đó, còn ném họ vào trong ao.

"Người thật to gan, dám đánh thị vệ hoàng cung !" Quận chúa lớn tiếng thét chói tai. Không ngờ hai người còn nhỏ mà thực lực lại mạnh như vậy.

"Ta chẳng những dám đánh bọn họ, ngay cả hai người các người cũng vậy. Về sau nhớ kỹ, không dây vào người không nên chọc!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, nhắc chân đá luôn quận chúa và tên hầu gia kia xuống ao.

"Ha ha, tỷ thật lợi hại!" Mạc Phong nhìn thấy quận chúa, tên hầu gia kia và cả đám thị vệ cả người ướt sũng, trong lòng cảm thấy thật vui sướng.

"Về sau gặp phải chó chặn đường cứ việc đá văng chúng, biết không?"

"Đã biết, tỷ."

Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong rời đi, những người trong ao đều nghe được những lời sâu kín đó.

"Đáng giận, ta nhất định phải nói cho Dượng biết, kêu Dượng phải trị tội hai kẻ đã đắc tội ta mới được!" Quận chúa oán hận nói, tiện tay đẩy thị vệ bên người một cái.

"Phế vật, còn không mau kéo ta và tiểu hầu gia lên bờ đi!"

Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong đi đến nơi khác dạo chơi, cảm thấy không có gì hấp dẫn, quay trở về đại điện.

Trong đại điện lúc này, mấy thế lực lớn còn đang thảo luận vấn đề phân chia thế lực. Bất chợt truyền đến tiếng khóc la om sòm.

"Dượng, người phải làm chủ cho Yến Nhi nha!"

Khắc Kéo Lý Tư ngẩng đầu nhìn hai người ướm sững từ đầu đến chân đang chạy vào hỏi.

"Chuyện gì xảy ra với các người vậy ? Sao không thông báo đã tự tiện tiến vào đây rồi ?" Khắc Kéo Lý Tư nhìn không ra tức giận nói.

"Dượng, người nên làm chủ cho ta và đệ đệ nha!" Quận chúa chỉ khóc rống lên mà không trả lời vấn đề của Khắc Kéo Lý Tư.

Biết tính tình chất nữ của mình, Khắc Kéo Lý Tư xoa xoa mày, nói: "Nói đi, có chuyện gì?"

"Chúng ta gặp được hai người ở trong hoàng cung, thấy chúng ta không chịu hành lễ, hỏi cũng không trả lời, ta nghi ngờ là thích khách, muốn bắt bọn họ lại hỏi cho rõ ràng, không ngờ bọn họ đánh thị vệ hoàng cung, ném chúng ta vào trong ao, đã vậy còn nói người hoàng gia thật không ra gì. Dượng, người phải làm chủ cho chúng ta!"

"Còn có chuyện này sao?" Khắc Kéo Lý Tư tức giận hỏi.

"Thiên chân vạn xác* đó, đại bá!" Quận chúa khẳng định nói.

*Thiên chân vạn xác: sự thật rất chính xác không hề sai (ta nghĩ vậy a~, nếu sai sửa giúp ta nhé)

"Người đâu, đi bắt hai kẻ mà quận chúa nói lại cho ta!" Khắc Kéo Lý Tư phân phó với thị vệ bên ngoài. Tính tình hai tử đệ này hăn hiếu rất rõ, tuy những điều họ nói có thể không phải sự thật, nhưng mặt mũi hoàng gia rất quan trọng nha.

"Không cần, chúng ta đã đến đây."

Dứt lời, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong từ bên ngoài tiến vào.

"Dượng, là bọn họ, là bọn họ đánh chúng ta!" Quận chúa chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong, kêu to.

Thấy hai người đi vào, sắc mặt Khắc Kéo Lý Tư lập tức trở nên rất khó nhìn.

"Vì sao các người lại đánh quận chúa và tiểu hầu gia?" Khắc Kéo Lý Tư hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai người ướm sừng, nói:

"Bởi vì bọn họ đáng đánh!"

"Bọn họ chộc giận Cửu tiểu thư sao?" Tứ hoàng tử hỏi.

"Hừ, tiểu hầu gia gì đó của các người đòi bắt tỷ của ta làm tiểu thiếp thông phòng thứ hai mươi mốt, người như vậy, không chỉ đánh thôi đâu, giết hăn cũng có thể !" Mạc Phong khinh thường nói.

"Cái gì? !" Đám người Mạc Trì nghe Mạc Phong nói, đập bàn một cái, hét to.

"Người thật to gan!"

Tiểu hầu gia bị khí thế Mạc Trì dọa sợ, có điều thấy dựng mình đang ở đây, lại ngẩng cao đầu lên. Nhìn dáng người nổi bật kia của Độc Cô Thiên Diệp, sắc tâm* lại nổi lên.

*Sắc tâm: tính háo sắc

"Ta đường đường là tiểu hầu gia, coi trọng cô nương nhà các người, đó là vinh hạnh của nàng nha! Các người nên tắm rửa cho nàng sạch sẽ rồi dâng lên giường của ta mới phải."

"Phanh!"

"Vô liêm sỉ!" Hắc nói chưa xong, đã bị Khắc Kéo Lý Tư đánh một cái đập vào tường.

"Dượng?" Quận chúa ngây ngốc nhìn hoàng thượng ngồi bên trên.

"Người đâu, tước phong hào của tiểu hầu gia, đuổi hắc và quận chúa về Hầu phủ, phạt bọn hắc một năm không được ra khỏi cửa, hai năm không thể vào cung."

Lập tức có hai người từ bên ngoài tiến vào, một người kéo kẻ nằm trên mặt đất đứng dậy, một người lôi quận chúa ra ngoài.

"Dượng, tại sao, rõ ràng là bọn hắc coi rẻ hoàng quyền mà! Đại bá!" Quận chúa bị thái độ của Khắc Kéo Lý Tư làm ngây ngốc. Sao kẻ bị phạt lại biến thành bọn họ chứ?

"Đ dẫn đi!" Khắc Kéo Lý Tư không để ý tới quận chúa đang kêu gào, nói với đám người Mạc Trì: "Mạc gia chủ, không biết xử phạt như vậy đã

được chưa?"

Mạc Trì "Hừ" một tiếng, không để ý đến lời nói của Khắc Kéo Lý Tư. Bất công rõ ràng như vậy, ai không nhìn ra chứ.

Thấy Mạc Trì không để ý đến mình, Khắc Kéo Lý Tư làm bộ ho khan một chút, nói với mọi người: "Phạm vi thể lực về sau cứ làm như hôm nay đã thảo luận. Mọi người nếu không có gì để nói, có thể trở về rồi."

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Khắc Kéo Lý Tư mới mềm nhũn tựa lưng vào ghế ngồi. Trong lòng thầm mắng hai kẻ không có tiền đồ kia!

Mà hai người quận chúa bị thị vệ dẫn đi, vừa đi vừa chửi bậy, đến khi mệt mỏi, mới nhớ tới hỏi thị vệ phía sau: "Hai người kia rốt cuộc là ai, sao đại bá phải sợ bọn họ đến vậy?"

"Bẩm quận chúa, bọn họ là Mạc gia Cửu tiểu thư và thiên tài luyện đan Mạc Phong đại sư." Một tên thị vệ trả lời.

"Cái gì? !" Sắc mặt quận chúa đại biến.

"Hôm nay Phong gia và Cổ gia bị Mạc gia diệt môn ." Thị vệ lại phun ra một câu, làm quận chúa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Nghe nói mỗi đệ tử Mạc gia đều có một con thần thú." Một tên thị vệ khác nói.

Quận chúa đã bị dọa đến nói không ra lời, khó trách đại bá luôn yêu thương mình hôm nay lại có thể trừng phạt mình như vậy. Trời ơi, rốt cuộc nàng chọc tới hai người nào vậy ?

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp từ hoàng cung trở về là đóng cửa phòng không ra, mọi người biết nàng thích thanh tĩnh, cho nên thức thời không đến quấy rầy. Ban ngày nàng luyện đan luyện khí, tu luyện huyền kỹ, buổi

tôi còn luyện tập Phiêu Miểu bộ pháp và Vô Tướng thần công, bây giờ nàng cảm thấy thời gian của mình không đủ dùng. Chỉ là nàng không dám cho mình chậm trễ thêm nữa, bởi vì còn có rất nhiều chuyện chờ nàng làm, nàng phải có đủ thực lực mới được.

Mãi cho đến khai giảng, Độc Cô Thiên Diệp không hề ra khỏi viện của mình.

Ngày 1 tháng 3 là ngày khai giảng của Học viện Đế Quốc. Bình thường đệ tử Học viện Đế Quốc đều đến học viện trước khai giảng hai ngày. Nhiều người gần Bồ thành nghe được tin tức diệt môn của Phong gia và Cổ gia, đều rất kinh ngạc. Không ngờ gia tộc mạnh chỉ vì khinh địch mà bị diệt như vậy, Mạc gia này thực lực cũng quá cường hân đi.

Có điều làm họ giật mình nhất vẫn là thiếu niên thiên tài Bách Lý Tà vậy mà là nữ nhi! Hơn nữa còn là Mạc gia Cửu tiểu thư!

Tin tức này làm cho đệ tử Học viện Đế Quốc gào to không thể tin được. Rất nhiều nam tử dấm ngực dậm chân, đường đường là nam tử hán lại bị nữ nhân vượt qua như vậy, thật sự không thể sống nổi nữa nha.

Bởi vì luyện thêm hai lô đan dược, Độc Cô Thiên Diệp chợt nhớ tới hôm nay là khai giảng thì đã khuya rồi. Nghĩ ngày hôm sau còn có khóa, nàng vẫn nên đến học viện thì hơn.

Học viện có rất nhiều đệ tử đã ngủ, Độc Cô Thiên Diệp vốn định lén lút trở về phòng, lúc mở cửa mới phát hiện bốn người khác đều đứng ở trong viện của mình, trợn mắt thật to nhìn nàng. Rõ ràng không làm gì sai, nhưng thấy bọn họ trừng mắt nhìn nàng như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

"Ha ha, ta tưởng các người đã ngủ rồi." Độc Cô Thiên Diệp cười gượng nói.

"Hừ, chúng ta vẫn luôn chờ người ở đây đó!" Tang Vũ bất mãn nói.

"Trễ như vậy mới đến, có phải người muốn tránh chúng ta hay không?"

Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, mở cửa phòng ra, nói: "Ta không có trốn tránh các người nha, có việc nên tới chậm thôi."

"Thằng thăn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị." Cao Lương sâu kín nói.

Bốn ánh mắt tiếp tục trừng nàng, nàng đành chịu thua, nói: "Được rồi, ta đầu hàng!"

"Vào vào trong rồi nói." Tôn Khuê tiến lên khoác vai Độc Cô Thiên Diệp, bỗng nhiên nhớ tới nàng là nữ nhi, đành phải phần nộ buông tay.

Tang Vũ cầm tay Độc Cô Thiên Diệp, lôi kéo nàng đi vào phòng, miệng không ngừng nói: "A Lôi à kéo mặt người lại đi nhìn người trừng mắt như vậy thật không quen chút nào."

Lôi Tiểu Hồ vỗ vỗ mặt mình, chu miệng nói: "Mặt của ta cứng ngắt hết rồi. Đây cũng là một kỹ thuật sống đó nha."

Độc Cô Thiên Diệp bị bốn người vây ở giữa, nói: "Các người muốn hỏi cái gì?"

"Người là nữ?" Tang Vũ hỏi.

"Ừ."

"Người là Mạc gia Cửu tiểu thư?" Cao Lương hỏi.

"Ừ."

"Vậy Mạc Phong kia là đệ đệ người rồi!" Lôi Tiểu Hồ nói.

"Người không phải lớn lên ở Kỳ Phong thành sao? Vậy người sao có thể là người của Mạc gia được?" Tôn Khuê hỏi.

"Mạc gia cũng có nhà ở nơi đó. Còn vấn đề gì nữa?"

"Có." Cao Lương dừng một chút, nói: "Bây giờ thực lực của người rất cuộc là bao nhiêu?"

Độc Cô Thiên Diệp nghe Cao Lương hỏi vậy, mặt trầm xuống, không biết có nên nói cho bọn họ biết hay không. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trầm mặc, mọi người đều yên tĩnh.

Lát sau, Cao Lương nói: "Người đã nói, chúng ta là chiến hữu cùng nhau sòng vai chiến đấu mà! Mặc kệ người là ai, ta đã hạ quyết tâm đi theo người lăn lộn rồi."

"Ta cũng vậy, ta cũng muốn đi theo người. Lão đại, người không thể vứt bỏ ta đâu đó." Tôn Khuê ai oán nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Lôi Tiểu Hồ và Tang Vũ cũng trịnh trọng gật gật đầu.

"Không phải ta không muốn các người đi theo ta, mà là ta có chuyện rất quan trọng phải làm. Ta cũng không biết ta sẽ đối mặt với cái gì nữa."

"Lão đại, chúng ta không sợ." Lôi Tiểu Hồ khoẻ mạnh tinh nghịch nói.

"Đúng đó, thay vì sống một đời bình bình thường thường, không bằng oanh oanh liệt liệt một hồi tốt hơn nhiều!" Tang Vũ nói.

"Trực giác của ta nói rằng, đi theo người sẽ có những việc rất phấn khích đó nha." Cao Lương nói.

Còn Tôn Khuê thì cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp bị mấy người hành động của mọi người làm cho không biết phải trả lời thế nào.

"Được rồi. Một khi đã vậy, chúng ta cùng nhau tiến lên phía trước đi! Chỉ cần các người không phản bội ta, ta cũng sẽ không buông tay mọi người!"

"Thật tốt!" Tôn Khuê lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Ha ha. " Cao Lương vui vẻ cười to.

"Nếu mọi người đều quyết định kề vai sát cánh với nhau, chúng ta tự giới thiệu lại đi. Ta tên là Cao Lương, 16 tuổi, Huyền Sư cấp 8. Đến từ Đồng thành, cha ta chính là thành chủ Đồng thành."

"Cái gì, người chính là thiếu thành chủ con trai của thành chủ Đồng thành sao?" Tôn Khuê đứng lên la lớn.

"Ha ha, chứ xem là vậy đi. Có điều ta còn có ba người anh nữa, ta là nhỏ nhất. Cho nên cũng không tính là thiếu thành chủ." Cao Lương cười nói.

"Ta tên Lôi Tiểu Hổ, 16 tuổi, Kiếm Sư cấp 7, là người Lôi gia Sư thành. Chúng ta là một gia tộc huyền sư, không có gì đặc biệt."

"Ta tên là Tang Vũ, 17 tuổi, Đại Kiếm Sư cấp 1, Tang gia là gia tộc thuần thú ở Diệp thành, có điều ta là kiếm sư, cho nên ta là người lạc loài trong gia tộc." Tang Vũ bình tĩnh nói xong, có điều Độc Cô Thiên Diệp vẫn nghe được một tia khổ sở trong lời nói của nàng.

"Ta tên Tôn Khuê, 17 tuổi, Đại Huyền Sư cấp 1, người Tôn gia Vân thành. Hắc hắc, chắc các người có nghe nói qua thương hội Tôn gia rồi nhỉ."

"Thương hội Tôn gia sao có thể không biết được, là thương hội lớn nhất ngoại trừ Tiền các đó." Tang Vũ nói.

"Vậy là người có rất nhiều tiền rồi ?" Hai mắt Độc Cô Thiên Diệp sáng như sao.

"Nhà chúng ta có tiền, nếu sau này mọi người thiếu tiền cứ nói với ta là được. Có điều, lão đại à, bây giờ tới lượt người giới thiệu rồi nha ." Tôn Khuê nói. Hắn rất tò mò với bí mật củ lão đại nha !

"Ta tên Độc Cô Thiên Diệp, 17 tuổi, người Mạc gia." Độc Cô Thiên Diệp không nói gì thêm nữa.

"Hết rồi sao ?" Cao Lương hỏi.

"Hết rồi!"

"Cấp bậc của người thì sao ?" Tôn Khuê nói.

"À, mấy hôm trước vừa thăng cấp Huyền Tông cấp 1."

"Cái gì?!"

Bốn người kinh hãi, nhìn nàng như quái vật vậy. 17 tuổi đã là huyền tông! Vậy 17, 18 tuổi là đại huyền sư gọi là thiên tài thì tính là cái rắm gì!

"Có thật là người 17 tuổi không vậy?" Tang Vũ không thể tin được hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu.

"Dựa vào, ta không muốn sống nữa đâu !" Tôn Khuê ngửa mặt lên trời gào to.

Mọi người hàn huyên xong thì đã khuya, mọi người trở về phòng liên ngủ.

Bởi vì gần đây Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi rất ít, cho nên buổi sáng ngày hôm sau thức dậy hơi trễ một chút. Nàng chuẩn bị tốt mở cửa ra liền nhìn thấy bốn ánh mắt u oán nhìn mình.

"Sao vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

"Lão đại, hôm nay người thức dậy rất trễ đó." Lôi Tiểu Hồ nói.

"Lão đại, chúng ta rất thèm ăn cơm người làm nha." Tôn Khuê cười hì hì nói.

Ách, Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Nàng còn tưởng có chuyện gì nữa chứ. Nàng vào phòng bếp, làm một chút đồ ăn sáng đơn giản. Đồ ăn vừa đặt lên bàn, đã bị mọi người tranh nhau ăn không còn một miếng.

"Buông ra, cái này là của ta!" Tôn Khuê quát to.

"Không được, đây là ta gặp trước." Lôi Tiểu Hồ không chịu buông tay.

"Ai nha, chờ một chút cho ta nữa chứ!" Tang Vũ thấy hai người ăn gần hết mọi thứ, chạy nhanh đến kêu to.

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì nhìn mấy người kia ăn uống.

"Vẫn là lão đại nấu đồ ăn ngon nhất nha." Ăn xong rồi, Tôn Khuê cảm khái nói.

"Lão đại, ngày nghỉ ta rất nhớ đồ ăn người nấu đó." Lôi Tiểu Hồ nói.

"Lão đại à, vì an ủi thật tốt bụng của chúng ta, người nấu cơm thêm vài bữa nữa đi." Cao Lương nói.

Hắn vừa dứt lời, Độc Cô Thiên Diệp liền cảm nhận được bốn ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

"Ách, được rồi." Nàng bất đắc dĩ đáp ứng.

Ăn cơm xong mọi người đều đi học.

Bởi vì Phong gia và Cổ gia diệt môn, thế lực ở Học viện Đế Quốc cũng xảy ra một chút thay đổi. Vừa đi học, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên phát hiện mình trở thành người được rất nhiều thế lực dựa vào mượn sức.

"Lão đại, sao người không thay nữ trang đi?" Trên đường đi Tôn Khuê hỏi.

"Vì sao phải thay ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Mọi người đều biết người là nữ hết rồi mà." Tôn Khuê nói.

"Sau đó thì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi,

"Ách." Tôn Khuê không nói gì, này còn có sau đó sao? Thấy bộ dáng của Tôn Khuê, Cao Lương ở một bên không ngừng cười trộm.

"Thiên Diệp tiểu thư!"

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu to, làm cho mọi người đứng lại. Bọn họ xoay người, thấy ba nam tử đang đi tới. Người đi ở giữa thấy Độc Cô Thiên Diệp thì kích động nói: "Thiên Diệp tiểu thư, khỏe chứ. Chúng ta là người của Mạo Hiểm giả xã đoàn, chúng ta tới để mời tiểu thư đến xã đoàn, không biết người có bằng lòng không?"

"Mạo Hiểm giả xã đoàn ?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc nhìn Tôn Khuê, một bộ bộ dáng cần giải thích.

"Học viện Đế quốc có rất nhiều xã đoàn, đều do một vài đệ tử tổ chức . Mạo hiểm giả xã đoàn do rất nhiều đệ tử đại gia tộc thành lập, lợi dụng tài nguyên gia tộc thường xuyên cung cấp đi mạo hiểm ở bên ngoài. Người bình thường rất khó được gia nhập. Rất nhiều xã đoàn đều do đệ tử của gia tộc thành lập, cho nên đều có chút ...v....v...."

Tôn Khuê nói cho Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, tuy hẳn không nói hết, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn hiểu được, người bên trong xã đoàn đều có tính tình của đại gia tộc.

"Cảm ơn lời của các người, tạm thời ta chưa muốn gia nhập vào xã đoàn."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, xoay người bước đi, Cao Lương và Tôn Khuê đuổi theo sau. Ba người nhìn Độc Cô Thiên Diệp rời đi, muốn nói thêm gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống, trong lòng yên lặng hồi hận rất lâu tại sao lúc trước không mời nàng vào chứ. Có Mạc gia chống đỡ, về sau xã đoàn bọn họ còn lo không có tài nguyên sao? Đan dược, huyền thú, muốn cái gì cũng có hết nha !

Người nào là luyện đan sư đều hồi hận muốn chết đi ! Ai!

Dọc theo đường đi Độc Cô Thiên Diệp gặp được không ít xã đoàn, mọi người dường như đã thương lượng tốt với nhau hết rồi, toàn bộ đều trái dài trên đường đi học của nàng. Lúc đầu Độc Cô Thiên Diệp còn lễ phép cự tuyệt, nhưng về sau nàng lại càng thấy phiền, sắc mặt trầm xuống, làm không ít người không dám đến gần. Nhờ vậy, mọi người mới có thể đến phòng học đúng giờ.

Thấy ba người Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, mọi người trong phòng học muốn lên tiếng chào nàng, nhưng thấy sắc mặt nàng không tốt, đều rụt

trở về.

Lúc này, Tần Hạo và Tề Vũ Phi đi vào phòng học, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt hai người hiện lên tia hưng phấn.

"Bách Lý, a, sai rồi, Thiên Diệp đồng học, sao mới khai giảng mà mặt người lại khó coi như vậy?" Tần Hạo đi đến chỗ ngồi trước Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, hỏi.

"Không có gì." Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên nói.

Cao Lương và Tôn Khuê ngồi bên cạnh không ngừng cười trộm, người khác không biết, hai người bọn họ sao lại không biết được, nàng là bị người khác làm phiền đó nha.

"À, không có việc gì là tốt rồi." Tần Hạo nói. Nói xong, hắn và Tề Vũ Phi vụng trộm liếc mắt một cái, lại vụng trộm quan sát sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp, muốn nói cái gì đó, lại ngượng ngùng không mở miệng.

"Sao vậy ?" Thấy vẻ mặt rối rắm của Tần Hạo, Độc Cô Thiên Diệp mở miệng hỏi.

"Cái kia, cái kia"

Tần Hạo ấp úng nửa ngày, cũng chưa nói hết một câu. Gấp đến độ Tề Vũ Phi ngồi bên đập một cái lên đầu chúng.

"Để ta nói thì tốt hơn đó." Tề Vũ Phi đá Tần Hạo qua một bên, ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp bị vẻ mặt của nàng dọa sợ, nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi."

"Thiên Diệp đồng học, là chuyện lâu dài nha." Tề Vũ Phi nói.

"Lâu dài ? Là chuyện gì ?" Độc Cô Thiên Diệp không nhớ rõ .

"Là chuyện chúng ta muốn người làm lão đại đó!" Tề Vũ Phi nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, hình như chuyện này bọn họ đã từng đề cập với mình rồi thì phải. Nhưng mình đã từ chối rồi nha.

"Ta không muốn nhận tiểu đệ." Độc Cô Thiên Diệp từ chối như trước.

"Vậy sao bọn họ lại gọi người là lão đại ? Bọn họ không phải tiểu đệ của người sao ?" Tề Vũ Phi chỉ chỉ hai người Cao Lương và Tôn Khuê hỏi.

"Bọn họ là đồng bọn của ta, không phải tiểu đệ của ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, thấy một người trung niên đi vào, nhắc nhở Tề Vũ Phi nói: "Lão sư đến đây."

Tề Vũ Phi xoay người, quả nhiên thấy một lão sư đứng trên kia, nàng không cam lòng trở lại chỗ ngồi của mình. Mà Cao Lương và Tôn Khuê ngồi bên cạnh nghe được Độc Cô Thiên Diệp gọi bọn họ là đồng bọn, trong lòng cảm thấy rất tốt. Có điều bọn họ cũng biết, Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận bọn họ, một phần là vì một tháng trước ở sơn mạch Yến Sơn mọi người sống vai nhau cùng chiến đấu, một phần khác là do bọn họ mặt dày mày dạn nhất quyết đòi đi theo nàng.

Mà nàng là người như vậy, nhìn như ôn hòa, kỳ thật đối với ai đều có một tầng xa cách. Chỉ là, một khi được nàng tiếp nhận rồi, nàng sẽ đối xử rất chân thành !

Hài tuần sau ngày khai giảng, Độc Cô Thiên Diệp bị kêu lên văn phòng hiệu trưởng. Nàng vừa vào đã bị Tạ lão đầu bắt được, lôi kéo nàng đi vào bên trong phòng nghỉ. Tạ Phàm ở bên trong phê duyệt văn kiện.

"Tạ gia gia, Tạ bà bà." Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười chào hỏi hai người.

Tạ Phàm buông tư liệu trong tay, ngẩng đầu nói: "Thiên Diệp đến đây nào! Ngồi đi."

Tạ lão đầu nhảy lên xích đu của mình, Độc Cô Thiên Diệp đành phải tự đi tìm ghế ngồi xuống, hỏi: "Tạ bà bà, hôm nay các người gọi con đến có chuyện gì không?"

"Ha ha, tháng trước sinh nhật của con, chúng ta không đến dự được, mới trở về từ hôm qua. Hôm nay gọi con đến, một là tặng quà sinh nhật cho con." Tạ Phàm cười nói. Sau đó nàng lấy từ nhẫn không gian ra hai cái hộp nhỏ, nói: "Hộp nhỏ màu đỏ là của ta, hộp màu đen là của Vô gia gia tặng cho người."

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận hộp nhỏ, nói: "Cảm ơn Tạ bà bà. Các người đã tìm thấy Vô gia gia rồi sao?"

Tạ Phàm gật gật đầu, nói: "Trong thời gian học viện nghỉ chúng ta đi tìm hãn. Biết sinh nhật của con, nhưng tới bây giờ hãn còn chưa trở về, chỉ giao lễ vật nhờ ta tặng cho con thôi."

Nghĩ đến Hữu Vô, trên mặt Tạ Bình và Tạ Phàm đều lộ ra lo lắng. Lát sau Tạ Bình lấy ra một cái hộp, ném cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây là của lão nhân gia ta đó."

Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy cái hộp, cười nói: "Cảm ơn Tạ gia gia."

Nàng mở hộp nhỏ ra, Hữu Vô gia gia tặng nàng một thánh khí phòng ngự cao cấp. Hình dáng giống như khay áo, nhỏ mà tinh xảo, có thể phòng ngự được 3 lần công kích của cao thủ cấp bậc huyền tôn.

Quà của Tạ Bình một khối khoáng thạch màu đỏ lớn bằng nắm tay trẻ con, này khoáng thạch có thuộc tính không giống như các loại khác, một khối nhỏ như móng tay có thể nâng cao thuộc tính của tất cả các loại luyện khí, mà chúng chỉ có ở những nơi nguy hiểm nhất, cho nên toàn bộ đại lục

Huyền Nguyệt không có mấy người thấy được. Mặc dù Luyện Yêu Hồ có rất nhiều dược liệu, nhưng không có nhiều khoáng sản, loại khoáng thạch này tất nhiên là không có, nàng cao hứng cất khoáng thạch đi.

Tạ Phàm cho nàng một quyển sách thật dày. Độc Cô Thiên Diệp mở ra, bên trong có năm loại huyền kỹ cơ bản: kim mộc thủy hỏa thổ.

"Tạ bà bà, cái này là?"

"Quyển huyền kỹ này là lúc trước ta vô tình có được, bên trong đều là huyền kỹ Nhân cấp, ta thuộc hệ thủy, cho nên ta chỉ học phần hệ thủy trong đó thôi. Ta không biết về sau con thuộc loại thuộc tính nào, nên tặng nó cho con là tiện nhất, sau này con tự học đi." Tạ Phàm nói.

Nghe Tạ Phàm nói vậy, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp rất kích động. Đây không phải là thứ mình đang cần hay sao! Mấy ngày trước nàng còn suy nghĩ làm sao có thể tiếp xúc với tất cả các hệ huyền kỹ, cái này đúng là buồn ngủ có người đưa gối nằm rồi!

Độc Cô Thiên Diệp cao hứng cất ba hộp nhỏ vào nhẫn không gian, nói: "Cảm ơn lễ vật của mọi người!"

Thấy Độc Cô Thiên Diệp thích, Tạ Bình và Tạ Phàm đều nở nụ cười. Biết ngày sinh nhật của nàng, bọn họ phải chuẩn bị lễ vật thật tốt chứ.

Kiểm chế tâm tình kích động lại, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Các người tặng lễ vật cho con rồi, chắc còn việc khác nữa phải không?"

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, Tạ Bình và Tạ Phàm đều thu hồi tươi cười, dáng vẻ lo lắng hiện trên mặt.

Thấy dáng vẻ của hai người như vậy, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Trước kia con có nghe qua tỷ thí tứ đại đế quốc chưa?" Tạ Phàm hỏi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Cuội Tỷ Thí Giữa Tứ Đại Đế Quốc

Edit: Tiểu Lam

Beta: Rinnina

"Tỷ thí Tứ đại đế quốc ?" Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua."

Với phản ứng của Độc Cô Thiên Diệp, hai người cũng không kinh ngạc. Tạ Phàm giải thích:

"Trên Huyền Nguyệt đại lục có bốn đế quốc lớn mạnh nhất là: đế quốc Nhĩ Bì Tư, đế quốc Mạc Nhĩ Tư, đế quốc Cách Thụy và đế quốc Thương Khung. Mỗi khi qua 20 năm, bốn đế quốc sẽ tổ chức tỷ thí một lần, mà kết quả tỷ thí sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến danh bài của bốn nước, đế quốc đứng hạng cuối phải cống nạp các loại tài nguyên cho các đế quốc đứng trước. Quốc gia chúng ta tuy đất rộng của nhiều, vì hoàn cảnh tốt như vậy làm cho mọi người cảm thấy như vậy đã thỏa mãn rồi không tập trung tu luyện nên thực lực ngày càng kém. Chúng ta đã cống nạp tài nguyên cho ba đế quốc kia gần 100 năm rồi."

Tạ Phàm nói đến đây, ngừng lại, Tạ Bình tiếp lời: "Mỗi lần tỷ thí đều tuyển 100 đệ tử ở học viện đế quốc từ 25 tuổi trở xuống đi tỷ thí. Năm nay là năm tổ chức tỷ thí, thực lực của chúng ta như vậy không tuyển được ai đi tỷ thí hết."

"Việc đó cũng không quan trọng, cùng lắm là thua tiếp tục cống nạp cho các nước trên thôi." Độc Cô Thiên Diệp không quan tâm chuyện này, không biết vì sao hai người lại lo lắng như vậy.

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, Tạ Bình và Tạ Phàm không biết phải nói như thế nào, người bình thường không phải lòng đầy cảm phẫn nói mình sẽ cố gắng chiến thắng như thế nào hay sao, sao nàng lại nói như việc này không hề liên quan gì đến mình vậy ?

"Thiên Diệp à, con không có ý tưởng làm gì đó vẻ vang cho đế quốc sao ?" Tạ Bình hỏi.

"Sao con phải làm vậy chứ ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Việc đó có lợi ích gì cho con đâu."

"Ách!" Tạ Bình và Tạ Phàm không nói gì.

Thật lâu sau, Tạ Phàm mới mở miệng nói: "Lúc trước thắng hay thua chúng ta không cần, nhưng lần này thì khác, năm nay chúng ta phải đứng trên hai nước khác mới được."

"Vì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

Tạ Bình và Tạ Phàm nhìn nhau liếc mắt một cái, Tạ Phàm thở dài, nói: "Bởi vì hai quốc gia đứng đầu có thể tuyển đại biểu tiến vào Thánh Hải thành."

"Thánh Hải thành ?" Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ, ra vẻ chưa từng nghe qua.

"Thánh Hải thành này không thể tùy tiện đi vào sao ?"

Tạ Phàm gật gật đầu, nói: "Nó là thành thị của Thần điện, nằm ở phía đông đại lục trên một hòn đảo thuộc lĩnh vực Huyền Hải, không thuộc quản

lí của bất cứ quốc gia nào. Nó rất thần bí, không có người Thần điện dẫn đường, người bình thường đều không tìm được vị trí của nó."

"Các người muốn đi Thánh Hải thành ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ừ." Tà Bình Tà Phàm gật đầu thừa nhận.

"Việc này có liên quan đến ngoại công của con phải không ?"

"Sao con biết ?" Tà Bình kinh ngạc hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, nói: "Đoán. Có điều gia gia hỏi vậy là gián tiếp thừa nhận rồi."

"Ai, người đứng là tiểu hồ ly." Tà Phàm bất đắc dĩ nói.

"Đúng là có liên quan đến bọn họ. Năm đó, trước khi ngoại công của con mất tích hẳn có nói ra một manh mối, việc mẫu thân con mất tích có liên quan đến Thánh Hải thành, nên muốn đi tìm hiểu cho rõ, về sau bắt vô âm tín*. Hiệu trưởng dựa vào manh mối ngoại công của con để lại đi tìm, hai năm trước cũng không có tin tức gì."

* Bắt vô âm tín: không có tin tức, không liên lạc được, mất tích

"Cho nên hai người muốn đi Thánh Hải thành." Lời nói không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

"Ừ." Tà Phàm và Tà Bình gật đầu.

"Chuyện mẫu thân con mất tích có liên quan đến Thánh Hải thành ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Theo tin tức của ngoại công con thì mẫu thân con có thể bị người thần điện bắt đến tổng bộ đó. Nhưng sự thật như thế nào, chúng ta cũng không rõ lắm." Tà Phàm nói.

"Được rồi. Hai người muốn con làm gì ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Nàng tin tưởng hai người nói vậy chắc chắn có mục đích.

"Chúng ta muốn con phụ trách lần tỷ thí này." Tạ Phàm nói.

Độc Cô Thiên Diệp giật mình nhìn Tạ Phàm, nói: "Con sao ? Con chỉ là một tân sinh thôi mà, sao có thể đảm đương trọng trách này được chứ ?"

"Bây giờ con có danh vọng cao nhất, còn siêu hơn cả lão sư. Hơn nữa con có thể nâng cao thể lực của Mạc gia lên mạnh như vậy. Trực giác của ta nói cho ta biết, chỉ có con mới có thể làm tốt chuyện này." Tạ Phàm như lão hồ ly nói.

Độc Cô Thiên Diệp câm lặng. Cái gì là trực giác của gia gia vậy, rõ ràng là gia gia biết con sẽ vì ngoại công và mẫu thân tận cổ gắng hết sức thôi mà.

"Được rồi. Hai người nói cho con nghe một chút về cuộc tỷ thí này đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Sau đó, Tạ Phàm giảng giải về tỷ thí tứ đại đế quốc cho Độc Cô Thiên Diệp nghe.

Huyền Nguyệt đại lục tổng cộng có bốn đế quốc lớn, nhưng tài nguyên tự nhiên và phân bố không đồng đều, cho nên các quốc gia phát triển không giống nhau. Thêm vào đó đế quốc Nhĩ Bì Tư và đế quốc Mạc Nhĩ Tư là nước có diện tích lãnh thổ mở mang, là quốc gia có tài nguyên tự nhiên phong phú, nhưng thực lực hai quốc gia này lại không mạnh. Mà đế quốc Cách Thụy và đế quốc Thương Khung diện tích nhỏ hơn, là nơi có điều kiện tự nhiên khó khăn, tài nguyên ít, có lẽ là họ có ý thức mạnh về nước nên rất cố gắng để tăng cường thực lực. Bởi vậy, Cách Thụy đế quốc và Thương Khung đế quốc có thực lực rất mạnh, thế giới này lấy thực lực vi tôn, địa vị cao hơn đế quốc Mạc Nhĩ Tư và đế quốc Nhĩ Bì Tư nhiều.

Mà tỷ thí tứ đại đế quốc này, bắt đầu từ mấy trăm năm trước. Lúc ấy đế quốc Cách Thụy xâm chiếm đế quốc Nhĩ Bì Tư, do nhân dân cả nước ra sức chống cự, tổn thất nghiêm trọng, cuối cùng hai quốc gia đình chiến, lập nên cuộc tỷ thí này. Tỷ thí quy định hai quốc gia thua hằng năm phải cống nạp số lượng tài nguyên lớn cho hai quốc gia thắng cuộc, bao gồm thảo dược, khoáng thạch, đan dược, huyền khí, huyền thú. Mà mỗi lần tỷ thí, đều là đế quốc Nhĩ Bì Tư và đế quốc Mạc Nhĩ Tư ôm hai vị trí cuối mãi.

Tỷ thí này chia làm bốn phần: tỷ thí huyền sư kiếm sư, tỷ thí luyện đan sư, tỷ thí luyện khí sư, tỷ thí thuần thú sư. Mà tỷ thí huyền sư và kiếm sư lại phân ra thành tỷ thí đoàn đội và tỷ thí cá nhân.

Ngoại trừ tỷ thí thuần thú sư, bộ phận tỷ thí khác chia làm sơ thí, thi vòng hai, trận chung kết. Cuối cùng lấy mười người đứng đầu, người thứ nhất đạt được 100 điểm, thứ hai đạt được 90 điểm, cứ vậy tính tới. Cuối cùng tính tổng điểm mỗi quốc gia, điểm nhiều hơn sẽ thắng.

Mà tỷ thí thuần thú sư, chủ yếu lấy tiêu chuẩn cấp bậc cao thấp và thời gian thuần hóa huyền thú mà phân thắng thua.

Đối với qui định người tham gia tỷ thí là: 25 tuổi trở xuống, luyện đan sư, luyện khí sư, thuần thú sư chia làm 5 danh ngạch, huyền sư và kiếm sư tổng cộng có 85 người. Không có qui định rõ về chọn người tỷ thí huyền sư và kiếm sư, mọi người đều tận lực chọn nhiều huyền sư mà không phải kiếm sư.

Thời gian tỷ thí là giữa tháng bảy, từ bây giờ đến đó còn bốn tháng nữa thôi. Địa điểm tỷ thí là tứ quốc thay phiên nhau, năm nay là Đế đô Philadelphia của đế quốc Thương Khung.

Sau khi hiểu cơ bản về cuộc tỷ thí này, Độc Cô Thiên Diệp yêu cầu cho nàng quyền phụ trách, mọi việc phải theo ý tứ của nàng mà làm, học viện không được can thiệp. Tạ Bình và Tạ Phàm đều gật đầu đồng ý.

Hôm đó, tin tức tứ quốc tỵ thí truyền ra, mà người tổng phụ trách là Độc Cô Thiên Diệp. Đối với việc này, đệ tử học viện đều nghị luận, ngay cả một số lão sư cũng đi tìm phó hiệu trưởng lý luận, bị lão nhân nói một câu "Đã quyết định rồi." "Ta quyết định, người có ý kiến sao?" đuổi trở về.

Tại ký túc xá của Độc Cô Thiên Diệp, mấy người Cao Lương Tôn Khuê ngồi vây quanh một chỗ.

"Lão đại, người thật sự phụ trách việc này sao?" Cao Lương hỏi. Lúc nghe được tin này hẳn còn tưởng nghe nhầm, hẳn cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp không phải loại người thích náo động, nàng rất ghét phiền toái.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

"Lão đại, người thật trâu!" Lôi Tiểu Hồ giơ ngón tay cái lên với Độc Cô Thiên Diệp.

"Lão đại, người nghĩ sao?" Tôn Khuê nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không phải vui cười tức giận mắng như trước, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Tỷ thí này ta biết, việc này không dễ làm đâu. Nó có liên quan trực tiếp đến tứ đại đế quốc, làm không tốt trách nhiệm người đảm đương không nổi đâu!"

"Ta có lý do không thể không làm." Độc Cô Thiên Diệp xoa xoa mi tâm nói.

"Hơn nữa, chúng ta phải đạt được một trong hai vị trí đầu tiên."

"Vì sao?"

"Ta muốn đi Thánh Hải thành." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thánh Hải thành?" Tang Vũ hỏi.

"Chỗ đó có liên quan gì ?"

Độc Cô Thiên Diệp kể đơn giản về Thánh Hải thành và việc liên quan đến thành tích tỷ thí cho mấy người kia nghe. Chỉ là nàng không nói gì về chuyện của ngoại công và hiệu trưởng, chỉ nói có việc muốn làm nên phải vào đó thôi.

"Nếu lão đại muốn đi, chúng ta cùng nhau đi. Dù sao lão đại đi nơi nào, ta cũng sẽ đi theo đó." Lôi Tiểu Hổ nói

Bộ dáng hứa hẹn sắt son, giống như không biết một chút gì về nguy hiểm trong đó. Chỉ là mọi người đều có xuất thân từ đại gia tộc, tất nhiên là hiểu biết nhiều hơn người thường.

"Vậy người tính sao ?" Cao Lương hỏi.

"Ngày mai tuyển người trước đã, sau đó tiến hành huấn luyện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hình như có nhiều người không muốn tham gia thì phải." Cao Lương nói.

"Không sao, ta chỉ muốn những người được tuyển biết phối hợp là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp bình tĩnh nói.

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp truyền ra tin tức nói người nào nguyện ý tham gia tỷ thí tập hợp ở quảng trường. Như Cao Lương đoán, người đến không nhiều. Rất nhiều người đủ tuổi cấp bậc khá cao nhưng không đến, bọn họ kiêu ngạo như vậy, cảm thấy một người mới 17 tuổi dẫn dắt mình rất mất mặt. Cho dù người này là thiên tài thì sao, cũng chỉ là tân sinh thôi mà!

Người phản đối tạo thành đội ngũ kháng nghị, náo đến văn phòng hiệu trưởng, chỉ là bị Tà lão đầu khinh thường đuổi đi.

"Người đã không muốn gia nhập, vậy người bỏ quyền thi đấu là được rồi. Được rồi, mọi người trở về đi học đi."

Mọi người bị câu nói của Tạ lão đầu làm ghen nói không ra lời. Bọn không có nói là bỏ quyền mà, làm sao bây giờ ? Không ngờ mình nháo một trận, chẳng những không kéo được Độc Cô Thiên Diệp xuống, ngược lại mất đi tư cách tham gia tỷ thí. Chỉ là phó thực lực của hiệu trưởng đến mức nào rồi, tính tình mọi người cũng biết, chỉ có thể phần nộ rồi đi.

Mà lúc này có mấy trăm người đang đứng trên quảng trường. Độc Cô Thiên Diệp yên lặng nhìn những người đó, trong lòng cảm thán học viện có cả vạn người chỉ có mấy trăm người đến, xem ra mọi người cũng không xem trọng nàng lắm thì phải ! Cũng không quan trọng, nàng chỉ cần tuyển ra một trăm người trong này là được rồi. Về phần những người không tới, chỉ có thể nói là bọn hắn chịu tổn thất nặng rồi.

Độc Cô Thiên Diệp đi lên đài cao, nói: "Mọi người đứng ở đây, đều muốn tham gia tỷ thí giữa tứ đại đế quốc. Có điều, ta chỉ cần một trăm người, hơn nữa mười lăm người trong đó là dự bị. Nói cách khác, cho dù bây giờ người được tuyển có tham gia tỷ thí hay không, mọi người phải nhận những huấn luyện giống nhau. Cho nên, bây giờ muốn bỏ quyền, có thể rồi đi."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong đứng đợi chốc lát, thấy không có người rời đi, nói tiếp: "Người được chọn phải đối mặt với những bài huấn luyện như địa ngục, người nào cảm thấy mình không chịu nổi, có thể rời đi."

Đợi vài phút, vẫn không thấy ai rời đi.

"Tốt lắm. Bây giờ, mọi người chạy quanh quảng trường năm mươi vòng." Độc Cô Thiên Diệp nói xong không nói thêm câu nào nữa, chỉ nhìn những người phía dưới đang bùng nổ.

"Cái gì? Năm mươi vòng, cái này không phải muốn mạng người sao?"

"Thì đó, sao chạy nổi chứ."

"Sao? Không muốn?" Thấy không có người chạy, Độc Cô Thiên Diệp híp mắt lại, nói: "Đã quên ta nói gì sao, người được tuyển tham gia tỷ thí phải nghe lời ta vô điều kiện, nếu không làm, bây giờ rời đi được rồi. Muốn tham gia tỷ thí lập tức chạy cho ta."

Độc Cô Thiên Diệp cao giọng nói, mấy người Cao Lương và Mạc Tử Khanh, còn có mấy người ngoại hạng ban một bắt đầu chạy. Những người khác cũng chạy theo, còn mấy người đang do dự, sau đó lựa chọn rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy cái ghế dựa từ nhãn không gian ra ngồi xuống, sau đó kêu Tiểu Ngân ra ôm vào lòng, kêu nó đếm số vòng.

Chạy xong mất hết nửa ngày, vì bình thường kiếm sư có cường độ huấn luyện cao nên thân thể khỏe mạnh, so sánh với huyễn sư thì thoải mái hơn một chút, có điều cũng rất mệt mỏi. Rất nhiều người chạy được mấy vòng liền đứng lại, lựa chọn rời đi. Có mấy người mệt đến nỗi không chịu được, vẫn kiên trì chạy tiếp, chạy xong liền té xỉu.

Đến giữa trưa, cuối cùng mọi người cũng chạy xong. Nhìn lại một vòng, nhân số ít đi gần một nửa, còn lại gần ba trăm người. Độc Cô Thiên Diệp kêu người kéo những người té xỉu xuống, nói: "Các người có thể kiên trì như vậy rất tốt. Buổi chiều là đợt sàng lọc thứ hai, đến lúc đó vẫn tập hợp ở đây. Bây giờ mọi người có thể trở về nghỉ ngơi."

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói vậy, mọi người phía dưới liền rời đi.

"Huynh đệ, chiêu này của người đủ ngoan nha! Đại ca ta thiếu chút nữa không chạy nổi rồi."

Mấy người Đan Kinh Thiên còn đứng chờ Độc Cô Thiên Diệp. Thấy nàng đến, Đan Kinh Thiên vừa thề vừa khoa trương nói.

"Buổi chiều còn ác liệt hơn , cho nên, bây giờ người trở về nghỉ ngơi là quyết định sáng suốt đó." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Phải nói là Độc Cô Thiên Diệp cười lên rất đẹp, chỉ là mấy người Đan Kinh Thiên nhìn nàng cười như vậy thấy lạnh sống lưng, liền chạy nhanh trở về.

Ăn cơm trưa, Độc Cô Thiên Diệp nắm chặt thời gian xem xét bản chép tay luyện khí. Buổi chiều lúc 2 giờ, nàng đến quảng trường đúng giờ. Nàng nhìn một vòng, có mười mấy người không đến đúng giờ, trực tiếp bị nàng cho rớt.

Tuyên bố hủy bỏ tư cách những người đến trễ xong, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Từ đây chạy đến tháp tu luyện, trong vòng một giờ chạy hai lần. Qua một vòng phải lấy một lá cờ nhỏ, bên kia có người phát lá cờ, một lần không được lấy hai lá cờ nhé."

Nghe lệnh vẫn là chạy bộ tiếp, tất cả mọi người không nói gì chỉ biết nhìn trời, có điều vẫn nhận lệnh chạy tiếp. Từ quảng trường đến tháp tu luyện nếu đi về cũng mất một giờ mấy, bây giờ chỉ có một giờ đi về, không tiết kiệm thời gian thì sao kịp đây.

Có người tính lấy hai lá cờ một lần, tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi lại, chỉ là thấy Tiểu Ngân canh giữ bên lá cờ, đành phải theo lệnh nhận một lá cờ trở về. Nói giỡn sao, có thần thú ngồi giữ, ai dám gian lận nha!

Một giờ mấy sau, Độc Cô Thiên Diệp đến nghiệm thu thành quả. Qua một vòng bị loại hết phân nửa, bây giờ còn lại một trăm bốn lăm người. Sau khi Độc Cô Thiên Diệp tuyên bố những người bị đào thải, có người bất mãn.

"Vì sao ta bị đào thải? Bọn họ gian lận lại không bị đào thải."

"Ai gian lận ? Gian lận như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta tận mắt hẳn cười huyềnh thú của mình đó !"

"Hẳn không đi cùng đường với mọi người, hẳn đi xuyên qua khu bốn đó."

Nghe xong mấy lí do này, Độc Cô Thiên Diệp nhẹ nhàng cười, nói:

"Ta nói là hơn một giờ đi về, tay cầm hai lá cờ về. Ta có nói không được cười huyềnh thú, qui định phải đi đường như thế nào sao ?"

Những người này nghĩ lại, hình như nàng chưa từng nói qua.

"Cái ta muốn là kết quả, bọn họ cầm hai lá cờ về, mà các người thì không có, cho nên, các người bị đào thải ." Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên nói.

"Vòng này ta khảo nghiệm sự linh hoạt của các người."

Lời của nàng làm mọi người nhớ tới, lúc nàng vừa mới đến học viện tỷ thí với người ở bang một trên đài giao đấu cũng nói những lời giống như vậy. Tuy không cam lòng, nhưng những người đó cũng chỉ có thể rời đi.

Sau khi nghỉ ngơi chốc lát, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu đi một vòng chọn lọc.

"Vòng này rất đơn giản, vẫn lấy hai lá cờ như cũ. Các người phải tự lập tổ đội, 5 người một tổ, đến sơn mạch Yến Sơn tìm. Lá cờ có thể ở trên cây nào đó, cũng có khả năng ở chỗ của huyềnh thú nào đó. Mười giờ sáng ngày mai, tập trung ở đây, lấy được bao nhiêu lá cờ tính bấy nhiêu. Mặt khác số lượng lá cờ sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của các người.

Nhớ kỹ, không được cướp của người khác, không được tổn thương đến tính mạng của huyệt thú."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong lấy ra xích đu nằm xuống, chớp mắt một chút. Tiểu Ngân nhảy vào lòng nàng, ánh mắt cũng nheo lại.

Những người khác nhanh chóng tổ chức đội ngũ tốt, phần lớn đều dựa theo số phòng ở ký túc xá, sau đó nhanh chóng xuất phát đến sơn mạch Yến Sơn. Độc Cô Thiên Diệp nằm trên xích đu suy nghĩ mọi việc, đột nhiên ánh sáng bị chặn. Nàng mở mắt ra, thấy Tạ Bình đứng trước mặt nàng, sau đó tiếp tục híp mắt.

"Người tuyển người như vậy sao ?" Tạ lão đầu lấy xích đu của hắn ra, đặt ở Độc Cô Thiên Diệp, sau đó cùng nhau nằm xuống.

"Có vấn đề gì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Những người có thiên phú cao thì không đến, những người tham gia thì bây giờ cấp bậc không cao. Đệ tử như vậy có thể tham gia tỷ thí sao ?" Lão nhân lo lắng hỏi.

"Cái loại người mắt cao hơn đầu này, có thể tạo được nhiều thành tựu sao ? Những người này tuy rằng tư chất không tốt, nhưng có nghị lực, cũng biết xử lý tình huống, tính cách tốt mới là điều con muốn. Thực lực không cao, vậy đề cao thực lực của bọn họ là được." Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên nói.

"Người có chắc không ?" Lão nhân hỏi.

"Nếu giao việc này cho con, vậy gia gia cứ đợi xem kết quả là được." Độc Cô Thiên Diệp nói xong không thèm nhắc lại.

"Ta chỉ lo lắng thôi mà." Lão nhân thấy Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới hắn, nhỏ giọng nói thầm.

Sau đó hai người không nói lời nào, Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nghĩ đến chuyện của mình, Tạ lão đầu từ từ nhắm hai mắt, cũng không biết có phải ngủ hay không. Hai người cứ như vậy đến sáng hôm sau.

Sáng hôm sau, đã có người lục tục trở lại. Có người thần thái sáng láng như trước, những người còn lại một thân chật vật. Thấy lão nhân ở đó, tất cả hành lễ với hân.

Đến mười giờ, tất cả mọi người đã trở lại. Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, đi lên đài, nói với mọi người phía dưới: "Mọi người đều trở về rất đúng giờ. Bây giờ chúng ta nghiệm thu thành quả đi. Người, lại đây làm công tác thống kê. Người, lại đây ghi chép sắp xếp số thứ tự."

Độc Cô Thiên Diệp tùy tay chỉ hai người, sau đó chính đứng bên cạnh xem kết quả. Có nàng và lão nhân giám sát, hai người kia tất nhiên không dám ăn gian, ghi lại thành tích của các tổ rất nhanh, xong giao cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy xem một chút, nói thứ tự các tổ cho mọi người biết. Máy người Mạc Tử Khanh không hổ là tổ thiên tài, không chỉ đứng nhất, hơn nữa thành tích vượt xa những người đứng thứ hai.

Sau khi tuyên bố danh sách xong, Độc Cô Thiên Diệp kêu người của hai tổ ra. Người của hai tổ kia tất nhiên không biết vì sao.

"Các người có thể rời đi rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vì sao? Chúng ta đứng hạng 15, không phải đứng hạng cuối mà."

"Chúng ta cũng vậy, chúng ta hạng 19 mà."

Mọi người cả hai tổ không phục, lớn tiếng chất vấn. Lúc này, trên vai Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện một con chim nhỏ màu xanh. Nàng vuốt lông chim nhỏ, nói: "Các người thấy nó quen mắt không?"

Hai đám người kia thấy Thanh Loan, biến sắc. Lúc bọn họ đối phó huyễn thú đều nhìn thấy nó.

"Ta nói không thể tổn thương đến tánh mạng huyễn thú, các người lại không để lời ta nói trong lòng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Các người đã không tuân thủ quy củ, không có tư cách đến tham gia tuyển chọn."

Cuối cùng nhóm người của hai tổ đó rời đi. Lúc này mọi người mới biết được, thì còn huyễn thú phụ trách giám thị bọn họ.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại kêu một tổ đi ra. Người của tổ kia nói: "Chúng ta không có giết huyễn thú."

"Ta biết." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Các người tuy không làm trái quy định, nhưng, Triệu Tiền, Triệu Tây, thành tích hai người các người mỗi người 12 lá cờ, ba người khác tổng cộng mới 9 lá cờ. Ta nói các người là một đội, nhưng các người không hiểu ý tứ của từ đoàn đội này. Cho nên các người cũng không cần ở lại. Đúng rồi, uy hiếp đồng đội của mình không phải là việc đội trưởng nên làm nha."

Năm người này rời đi. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp kiểm tra lại 6 tổ cuối cùng, như vậy chỉ còn lại có 100 người.

Những Độc Cô Thiên Diệp giữ lại, có 58 Huyễn sư, 42 Kiếm sư. Trừ những người thiên tài ra, những người còn lại thực lực thật sự không cao. Một khi danh sách được công bố, lập tức sẽ nhắc lên một trận sóng to gió lớn ở trong học viện.

"Hiệu trưởng, chúng ta không thể để các nàng gây rối tùy tiện như vậy!" Một lão sư vọt vào văn phòng hiệu trưởng, nói với lão nhân đang nằm trên xích đu.

"Sao ? Các nàng gây rối như thế nào ?" Lão nhân ra vẻ khó hiểu hỏi.

"Độc Cô Thiên Diệp tuyển người đa số đều là cấp bậc Huyền sư và Kiếm sư, chỉ có chỉ có một số ít là Đại huyền sư và Đại huyền sư, thực lực như vậy làm sao có thể tham gia tỷ thí ? Đây không phải gây rối thì là gì ?" Lão sư tức giận nói.

"Không phải còn 4 tháng nữa sao ? Người có thể khẳng định khi đó vẫn giữ thực lực này sao ?" Lão nhân hỏi.

"4 tháng có thể đề cao được bao nhiêu chứ!"

"Đến lúc đó sẽ biết." Lão nhân nói xong, ánh mắt nheo lại, không để ý tới người đứng trước mặt nữa.

Sau đó người trong hoàng cung tới, cũng bị lão nhân đuổi trở về.

Độc Cô Thiên Diệp không quan tâm đến áp lực của người ngoài. Nàng trở lại viện thấy mấy người Tang Vũ đang ở trong đình nói chuyện phiếm, mọi người đều rất mệt mỏi, Tôn Khuê và Lôi Tiểu Hồ nằm dài trên bàn. Thấy Độc Cô Thiên Diệp trở về, liền ngoắc nàng đến.

"Lão đại, thế nào, chúng ta không làm người mất mặt chứ ?" Tôn Khuê thấy Độc Cô Thiên Diệp đến đây, ngửa đầu cười hì hì nói.

"Ừ, đứng hạng ba, rất tốt." Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống.

"Tất nhiên, nếu thành tích chúng ta quá kém, sẽ làm lão đại của ta mất mặt nha!" Lôi Tiểu Hồ nói.

"Sao các người chưa nghỉ ngơi ?" Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ mệt như vậy, hỏi.

"Chúng ta đợi người trở về! Muốn hỏi kế tiếp phải làm cái gì." Tang Vũ nói.

"Hắc hắc, kế tiếp các người sẽ chịu bài huấn luyện địa ngục, cho nên các người vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi." Độc Cô Thiên Diệp cười xấu xa nói.

"A! Không phải chứ." Mọi người thét dài.

"Thừa dịp hôm nay còn thời gian, các người nghỉ ngơi cho tốt đi. Sau này các người sẽ phát hiện, cuộc sống bây giờ xa xỉ cỡ nào!"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong trở về phòng. Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau, lát sau đều trở về nghỉ ngơi. Độc Cô Thiên Diệp về phòng thu dọn một chút, lại đi ra ngoài.

Phòng luyện đan, mỗi một gian đều có một lò luyện đan, phía dưới là hỏa diễm cực nóng đang nhảy nhót. Bởi vì hỏa diễm vẫn cháy, cho nên phòng luyện đan có nhiệt độ rất cao. Nơi này là nơi chủ yếu đệ tử luyện đan sư học tập. Chỉ là giờ phút này mọi người đều đứng ngoài đại sảnh phòng luyện đan, nhìn hai người trước mắt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người 80 phía dưới, lại cảm thán số lượng luyện đan sư rất ít. Ngay cả Học viện Đế Quốc cũng chỉ có bấy nhiêu, bên ngoài số lượng càng ít hơn nữa.

Lão sư bên cạnh nàng nói với mọi người: "Mọi người đứng ở đây, chắc đã biết vì sao rồi chứ. Hôm nay sẽ tuyển người tham gia tỷ thí tứ đại đế quốc. Những người từ 25 tuổi trở xuống đạt luyện chế nhị phẩm thì ở lại, những người khác trở về trước đi, buổi chiều còn khóa học đó."

Đệ tử nghe lão sư nói, lục tục rời đi, cuối cùng chỉ còn lại năm người. Lần trước Mạc Phong khế ước thần thú không lâu sau đã đột phá đến cấp bậc tứ phẩm, chỉ là hắn không nói ra, trừ Độc Cô Thiên Diệp, những người khác đều không biết.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn năm người ở lại. Được rồi, số người vừa đủ, không cần chọn lọc.

Nàng tiến lên từng bước, nói: "Các người dưới 25 tuổi đều đạt cấp bậc nhị phẩm, thiên phú của các người rất được. Bây giờ cách tỷ thí chỉ còn 4 tháng, yêu cầu của ta là bây giờ các người phải cố gắng tăng thêm một phẩm cấp nữa."

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói vậy, đệ tử phía dưới không nói gì thêm, lão sư bên cạnh lại không bình tĩnh được: "Đồng học Thiên Diệp, điều này chỉ sợ rất khó khăn đó."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Lão sư, mấy tháng này ta sẽ tiến hành huấn luyện bọn họ, bọn họ sẽ không thể đi học được."

"Là thỉnh đại sư đến đến chỉ dạy sao?" Lão sư hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhưng cười không nói.

Lát sau, Độc Cô Thiên Diệp đưa năm người đến phòng mà Tạ Phàm đã chuẩn bị cho nàng, cho bọn họ tùy ý ngồi xuống. Nàng hỏi phẩm chất của bọn họ một chút, trừ Mạc Phong, còn có một luyện đan sư 25 tuổi tam phẩm, còn lại ba người là luyện đan sư nhị phẩm. Có ba người khế ước huyền thú hỏa hệ, còn hai người kia vẫn sử dụng huyền thú do học viện cung cấp.

Sau khi hiểu cơ bản về tình hình hiện tại, nàng nói: "Đây là được phòng học viện cố ý chuẩn bị cho các người, trong phòng có rất nhiều dược liệu, sau này buổi sáng các người luyện tập ngay tại gian phòng này, phòng nhỏ bên cạnh là phòng luyện đan. Mỗi ngày đúng giờ ta sẽ đến chỉ dạy cho các người, lúc ta không có ở đây, có gì không hiểu các người hỏi Mạc Phong. Chỉ cần các người làm theo lời ta nói, ta cam đoan 4 tháng sau các người sẽ tăng lên một phẩm cấp."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, luyện đan sư tam phẩm kia khinh thường nói: "Người nói giỡn có phải không ? Ta còn tưởng rằng người mời đại sư đến chỉ dạy chúng ta nên ta mới đến."

"Hạ Liên, người không nên nhìn người như vậy !" Mạc Phong thấy Hạ Liên xem thường Độc Cô Thiên Diệp, bất mãn nói.

"Mạc Phong, tuy người có thể luyện chế đan dược cực phẩm, chúng ta đều rất bội phục người, nhưng người không thể vì nàng là tỷ tỷ người liền tin tưởng nàng mù quáng như vậy ! Đây là việc liên quan đến tiền đồ sau này của chúng ta đó."

"Trừ bỏ tỷ của ta, không ai dám nói trong một khoảng thời gian ngắn các người có thể tăng lên một phẩm cấp hết."

"Hứ, người hay nói giỡn quá đi, tỷ người vĩ đại như vậy sao, hơn nữa nàng là luyện đan sư sao? " Hạ Liên nói.

"Người là Hạ Liên? Luyện đan sư 25 tuổi tam phẩm, người thật sự có tư cách cuồng vọng." Độc Cô Thiên Diệp cũng không tức giận, nói.

"Ta nói giúp các người thăng cấp sẽ không nuốt lời. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người phải biết cố gắng. Không phải người hoài nghi ta có phải là luyện đan sư không sao ? Bây giờ chúng ta qua bên kia thực hành một chút, thuận tiện cho người xem trình độ luyện đan của ta như thế nào."

Đến tiểu phòng luyện đan, như suy nghĩ, nó chỉ có mấy gian phòng, bên trong chuẩn bị vài cái lò luyện đan. Kỳ thật nó không hề nhỏ chút nào.

Độc Cô Thiên Diệp cầm chút dược liệu ở bên cạnh, tùy tiện vào một phòng, sau đó tùy tiện luyện chế một viên đan dược cực phẩm tứ phẩm. Tuy nàng vẫn biểu hiện rất tùy ý, nhưng bốn người kia sắc mặt lại không được tốt.

Hạ Liên nhìn đan dược trong tay Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt xấu hổ, nói: "Không ngờ người lại là luyện đan sư, phẩm cấp còn cao như vậy. Lúc này thái độ của ta không tốt ta xin lỗi người." Sau đó cúi đầu hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp. Ba người khác cũng cùng nhau hành lễ, tuy rằng bọn họ không nói gì, nhưng lúc trước trong lòng bọn họ tràn ngập hoài nghi. Bọn họ đều rất kính nể cường giả!

Độc Cô Thiên Diệp thấy hành động của bọn họ, vừa lòng gật gật đầu. Biết sai có thể sửa, tính cách rất tốt. Nếu bây giờ bọn họ đều còn không chịu nhận sai, nàng sẽ đổi người khác.

"Tốt lắm, ta không so đo chuyện lúc trước, hy vọng sau này các người có thể cố gắng thật tốt. Bây giờ các người đi luyện chế một viên đan dược cấp cao để ta xem trình độ bây giờ của các người tới đâu. Mạc Phong, người không cần luyện."

"Thiên Diệp đồng học, Mạc Phong luyện đan là do người chỉ dạy sao?" Hạ Liên hỏi. Hắn thấy nàng luyện chế là đan dược cực phẩm, tuy rằng Mạc Phong có thể luyện chế, nhưng phẩm cấp cũng không cao như vậy. Thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hắn mang tâm tư phức tạp đi luyện đan.

Sau một lần họ luyện đan, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện bốn người có một chút thiếu sót như nhau, ví như chiết xuất dược liệu rất thấp, động tác có hoa không quả*, nhìn rất chuyên nghiệp, kì thật ảnh hưởng đến việc ngưng kết đan dược. Nàng nói những chỗ thiếu sót cho họ nghe, cũng tỏ vẻ về sau sẽ dạy bọn họ thủ pháp tốt hơn.

* Có hoa không quả: hành động đẹp, đúng nhưng không có kết quả.

Ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp lão sư nàng lại lựa chọn luyện khí sư và thuần thú sư. Tuyển ra luyện khí sư cao nhất có thể luyện chế linh khí trung phẩm, thuần thú sư cao nhất có thể thuần hóa linh thú cao cấp.

Chọn người xong, sau đó là huấn luyện.

Đối với luyện khí, bây giờ nàng tiếp xúc còn chưa lâu, nên nàng mời Hồng trưởng lão ở công hội luyện khí sư đến chỉ dạy cho họ.

Bình thường có thời gian nàng cũng sẽ đến xem, có một lần thấy bọn họ đang luyện tập chiết xuất khoáng thạch, thuận tiện nói một chút tâm đắc của mình, mấy người nghe được mùi ngon. Nàng liền nói hết các tâm đắc của mình trong luyện khí cho họ nghe. Thủ pháp và góc độ của nàng rất độc đáo, làm Hồng trưởng lão khen không dứt miệng.

"Không ngờ người tuổi còn trẻ mà có cách nhìn nhận về luyện khí độc đáo như vậy, rất tốt rất tốt." Hồng trưởng lão nói.

"Ta xem bản chép tay của Hữu Vô gia gia mới biết được." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Năm đệ tử kia được lợi không ít. Những lần luyện tập sau, bọn họ thử làm theo lời nàng nói và Hồng trưởng lão chỉ dạy, mấy người đều tăng lên một hai cấp bậc nhỏ. Bọn họ càng thêm bội phục Độc Cô Thiên Diệp.

Còn thuần thú sư, nàng vợ vét một số Đan Phương hữu dụng trong Thần Nông Đình giữ lại, tặng nguyên đan, có thể tăng lên 2 đến 3 cấp bậc tinh thần lực, hữu hiệu trăm phần trăm, hơn nữa không có tác dụng phụ. Dù sao thuần thú sư là quan trọng nhất chính là tinh thần lực, có cái này, thuần thú sư có thể đề cao năng lực không ít. Nàng dùng thời gian hai ngày để nghiên cứu hơn nữa còn luyện chế thành công. Nhìn đan dược trong tay, Độc Cô Thiên Diệp vô cùng may mắn, hoàn hảo phẩm chất loại đan dược này mới thất phẩm, bằng không nàng không thể luyện chế được rồi.

Nếu như mọi người mà biết ý nghĩ của nàng, người chết cũng bị chọc tức đến sống lại. Tâm tính người là gì vậy ? Thất phẩm mà thấp sao ? Đó là độ cao bao nhiêu luyện đan sư cùng cực cả đời cũng không đạt được nha !

Thật ra còn có một loại đan dược, phụ thần đan lực phẩm, cũng là đan dược làm tăng tinh thần lực. Nhưng là loại đan dược này hiệu quả không rõ

ràng, còn có tác dụng phụ rất lớn, không ngờ là, tinh thần lực không những không tăng lên, ngược lại thành người ngu ngốc.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không muốn hủy tiền đồ của người khác, cho nên ngay từ đầu liền phủ định phụ thần đan.

Nàng gọi năm người thuần thú sư văn phòng của nàng. Lần đầu tiên biết mình có văn phòng nàng còn kinh ngạc một phen, tuy rằng là tạm thời , nhưng cũng rất là trâu rồi nha !

"Thiên Diệp đồng học, người gọi chúng ta đến có chuyện gì không ?" Một đệ tử trong đó hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu nói: "Các người biết thuần thú sư quan trọng nhất là đề cao tinh thần lực. Cho nên học viện tìm một phương pháp giúp tinh thần lực của các người tăng lên."

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, năm người kích động đứng lên.

"Thật vậy sao ?" Người lúc này kích động hỏi.

"Đương nhiên là thật sự rồi. Có điều, ta muốn các người thề, sẽ không nói chuyện hôm nay ra ngoài, như vậy ta mới có thể giao phương pháp cho các người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Năm người đều thề sẽ không nói chuyện này với bất cứ ai sau khi ra khỏi đây, Độc Cô Thiên Diệp liền lấy tinh thần đan từ nhẫn không gian ra, phát cho bọn họ.

"Đây là phụ thần đan cực phẩm, có thể đề cao tinh thần lực lên từ hai đến ba cấp bậc."

Bởi vì chưa từng nghe qua loại đan dược này, sau khi năm người nhận được đan dược rồi lại do dự, thành công thì tốt, nếu thất bại, không biết có

nguy hiểm gì đến tính mạng mình hay không đây.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói gì, cho bọn họ tự quyết định.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, một nữ tử đồ đan dược ra ăn vào. Tiếp theo, tinh thần lực của nàng không khống chế được phóng ra ngoài, có cảm giác ngày một tăng lên, cuối cùng chậm rãi thu trở về. Nguyên bản nàng thuần hóa linh thú cao cấp còn có chút cố hết sức, bây giờ, nàng cảm giác thuần hóa thánh thú sơ cấp cũng không thành vấn đề .

Bốn người khác thấy hiệu quả tốt như vậy, liền ăn đan dược vào. Đan dược này vừa vào miệng lập tức tan ra, chỉ lưu lại trong miệng một hương thơm mát, còn chưa thưởng thức xong, họ lập tức cảm nhận được tinh thần lực tăng lên không ngừng. Tinh thần lực tăng trưởng và thăng cấp huyền lực không giống nhau, nó không có hào quang thăng cấp hoa lệ, cũng không biểu hiện cấp bậc. Nhưng trong thân thể người đó sẽ cảm giác được sự thay đổi.

Một lúc sau, bốn người kia đã khống chế được sự thăng cấp của tinh thần lực, trên mặt của họ đều hiện sự kích động. Bọn họ càng thêm tôn kính Độc Cô Thiên Diệp. Đây không đơn giản vì tỷ thí lần này, trên con đường thuần thú về sau họ càng tiến xa hơn nữa.

Nàng nghĩ yêu cầu về tinh thần lực của luyện đan sư và luyện khí sư cũng rất cao, nên gọi mười người kia đến, bắt thề như trước, sau đó cho bọn họ đan dược.

Mọi người vui sướng, Độc Cô Thiên Diệp cũng rất vừa lòng. Nàng cho bọn họ trở về, bắt đầu suy nghĩ cách đề cao thực lực của họ.

Với hai phương diện luyện khí và thuần thú, nàng chỉ có thể làm được như vậy, cho nên nàng đặt trọng tâm lên tỷ thí vũ lực và tỷ thí luyện đan sư.

Hai ngày trước nàng giảng cho họ nghe về tinh hoa của dược liệu, đến dung hợp, rồi đến ngưng đan. Tuy mới ba ngày, nhưng mọi người đều cảm giác được mình tiến bộ rất nhanh, lúc không có người họ đều gọi nàng là sư phụ. Độc Cô Thiên Diệp từ chối hơn hai lần, nhưng mấy người vẫn kiên trì như cũ, nàng đành chiều theo bọn họ .

Mặt khác, nàng trả lại hai huyền thú hỏa hệ không khế ước lấy danh nghĩa học viện cho bọn họ hai huyền thú thích hợp.

Mà huyền sư và kiếm sư, những người được chọn ngày hôm sau đã bắt đầu huấn luyện. Mấy ngày nay nàng vội vàng nghiên cứu đan dược, không có xem thành quả thế nào, có điều thấy mấy người Cao Lương mỗi ngày trở về thì lập tức vào nhà nghỉ ngơi, có thể thấy được mỗi ngày lượng an bài huấn luyện cho bọn hắn vẫn rất lớn.

Huấn luyện ngày thứ năm, lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp đi tới sân huấn luyện bí mật học viện chuẩn bị, thấy một trăm người đang chạy phía trước, một con sư tử đang đuổi phía sau, miệng không ngừng hét: "Chạy mau ! Chạy mau ! Nam bị ta bắt được sẽ cắt tiểu đệ đệ của hắn, còn nữ thì ta sẽ đốt sạch quần áo đó."

Hai nam tử phía trước chạy đến mức không cử động nổi , nghe Liệt Hỏa nói, lập tức nâng chân chạy nhanh hơn. Tuy chưa thấy nó cắt tiểu đệ đệ của ai hết, nhưng mọi người đều biết nó từng thiêu sạch quần áo của Phong Tuyết, cho nên ai cũng không dám mạo hiểm.

Về mặt Độc Cô Thiên Diệp chảy đầy vạch đen. Tuy lần trước nàng cho Liệt Hỏa đốt quần áo Phong Tuyết, nhưng lần này nàng không có dạy như vậy mà.

Tiểu Ngân ở một bên đang nhắm mắt cảm nhận được Độc Cô Thiên Diệp đã đến, liền chạy tới nhảy vào lòng nàng.

"Chủ nhân." Tiểu Ngân ở trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cọ cọ, kêu. Nằm trong lòng chủ nhân thật thoải mái quá đi!

"Những lời Liệt Hỏa vừa nói là do người dạy sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không phải đâu. Tiểu Cửu dạy đó. Nó thấy bọn hắc chạy trốn thật chậm, nên kêu liệt hỏa nói như vậy đó." Tiểu Ngân nói. Có điều nó chưa nói thật ra nó cũng nghĩ như vậy, chẳng qua Tiểu Cửu nói trước mà thôi .

Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua sân huấn luyện, quả nhiên thấy Tiểu Cửu ở trong đó, không biết tìm được cây roi ở nơi nào, cầm trong tay thỉnh thoảng vung loạn.

Vốn nàng bảo cho Tiểu Ngân và Liệt Hỏa đến huấn luyện những người này, nhưng Tiểu Cửu nghe bọn kia trở về nói chơi đùa vui vẻ bao nhiêu, lập tức yêu cầu cùng nhau đến.

"Chủ nhân !" Tiểu Cửu thấy Độc Cô Thiên Diệp, liền chạy tới, nhảy dựng lên đá Tiểu Ngân một cước văng qua một bên, công khai chiếm cứ ôm ấp của Độc Cô Thiên Diệp.

Tiểu Ngân bị đá rất tức giận, ai bảo nó đánh không lại Tiểu Cửu đây ! Chỉ có thể nói thầm ở trong lòng: chờ Tiểu Hỏa tỉnh lại, xem người lộng hành như thế nào!

"Chơi rất vui sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Chơi vui!" Âm thanh Tiểu Cửu tràn ngập sung sướng. Đám đệ tử đó thật đáng yêu, hắc thích xem bọn hắc nghĩ cách trốn thoát lắm nha, nhất là vẻ mặt thống khổ khi chịu huấn luyện mới, ha ha! (Tiểu Cửu dạy hư Tiểu Ngân và Liệt Hỏa thật thà của Diệp tử mất rồi a ~....Tiểu Cửu phúc hắc quá...) (rin: *gật đầu lia lịa*: em cũng nghĩ vậy)

Đệ tử thấy Độc Cô Thiên Diệp đến, nhưng sau lưng còn có một con sư tử điên cuồng đuổi theo, ai cũng không dám dừng lại.

Bây giờ Liệt hỏa rất buồn bực, lúc trước bị Tiểu Cửu buộc nói những lời này, làm tổn hại rất lớn đến hình tượng của nó nha, bây giờ chủ nhân đến đây, còn không kêu mình qua. Có điều nó đã quên, hình tượng của nó đã bị chủ nhân làm tổn hại từ sớm rồi.

Trong lòng đang tức giận, nó chỉ có thể đổ hết lên người đám đệ tử: "Nhanh chút, nhanh chút, buổi sáng chưa ăn cơm sao ? Ngay cả ta là huyền thú mà không thẳng nổi, các người sao lại bất tài như vậy ?"

"Nếu ai bị Hỏa gia gia đuổi kịp, thì nên chủ động cởi quần áo cho ta."

"Rõng rỗng, Hỏa gia gia ta muốn tăng tốc !"

Độc Cô Thiên Diệp ở một bên nghe Liệt Hỏa nói vậy, mồ hôi lạnh chảy ròng. Cái này cũng là Tiểu Cửu dạy sao ?

"Chủ nhân, không phải ta dạy nha!" Cảm nhận được tâm tư của Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Cửu bất mãn nói.

"Ha ha." Độc Cô Thiên Diệp cười, sờ sờ đầu của nó, sau đó thương hại nhìn một đám người đang ra sức chạy. Một đám đáng thương, bị Liệt Hỏa giáo huấn như vậy, các người chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng thôi!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Huấn Luyện P1

Nửa giờ sau, huấn luyện chạy bộ cuối cùng cũng đã xong. Liệt Hỏa kêu một tiếng đã đến giờ, lập tức có người ngã trên sân huấn luyện, hình tượng gì đó cũng không để ý.

"Mọi người đứng lên 2 phút đi rồi lại nghỉ ngơi. Đứng không nổi, Tiểu Ngân, người đi giúp bọn họ." Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp tựa như ma ám lọt vào tai, tất cả mọi người ngay lập tức đứng lên, qua 2 phút lại ngã xuống.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không thúc giục bọn họ, qua hơn 20 phút, nàng vỗ vỗ tay, tập trung lực chú ý của mọi người.

"Mấy ngày nay mọi người huấn luyện thật sự vất vả, nhưng ta cũng nhìn thấy thể lực bây giờ của các người so tốt hơn lúc trước rất nhiều. Có lẽ các người cảm thấy như vậy là đang lãng phí thời gian, nhưng ta muốn một đoàn đội cường kiện, chứ không phải người mà cả gió cũng có thể thổi ngã. Ta nói rồi, trước khi tỷ thí chấm dứt các người phải nghe ta một cách vô điều kiện, có nghi vấn hay bất mãn gì cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng. Được rồi, bắt đầu đợt huấn luyện tiếp theo đi."

Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, người bên dưới kêu rên một trận, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đi huấn luyện.

Buổi sáng ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp lại đi vào sân huấn luyện.

"Từ hôm nay trở đi, huyền sư và kiếm sư bắt đầu tách ra huấn luyện . Hạ Nham, người lọc tất cả kiếm sư đưa sân huấn luyện bên cạnh, trước tiên cứ huấn luyện dựa theo cách mà lão sư đã dạy các người. Huyền sư thì ở lại."

Lời nói Độc Cô Thiên Diệp vừa rơi xuống, kiếm sư lần lượt rời đi, còn lại một đám huyền sư.

"Hắn là các người biết, huyền lực của các người cấp bậc không cao, tuyển các người, học viện phải chịu áp lực rất lớn. Những Đại Huyền Sư kêu gào ở bên ngoài, muốn gặp các người để chê cười. Nếu các người có cốt khí một chút, thì huấn luyện thật tốt, lấy thứ tự tốt nhất quay về, khiến bọn họ không còn lời nào để nói. Các người có tin tưởng hay không?"

"Thật ra, lão đại, tuy rằng chúng ta rất muốn nói có, nhưng thực lực của chúng ta bây giờ, cho nên " Tôn Khuê yếu ớt mở miệng, nói ra tiếng lòng của đại đa số người.

"Ta có biện pháp khiến huyền lực của các người tăng lên, nhưng ta không biết các người có đáng giá để ta làm vậy hay không. Ta không hy vọng giúp phải kẻ không đáng giá !"

"Chúng ta không phải loại người nhu nhược không giữ vững lập trường!" Có người nói.

"Vậy các người có muốn trở nên nổi bật không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Muốn!"

"Muốn!"

"Muốn!"

Phản ứng của mọi người rất kịch liệt.

"Được lắm. Có điều, trước đó, ta muốn các người thề, sẽ không nói nửa chữ về chuyện hôm nay với bất kỳ ai, nếu không sẽ phải hôi phi yên diệt*."

*hôi phi yên diệt: tan thành mây khói

Mọi người thề xong rất nhanh. Độc Cô Thiên Diệp để Mạc Tử Khanh giúp đỡ chia Tẩy Tủy Đan mọi người.

"Đây là Tẩy Tủy Đan, tác dụng là thải ra tạp chất trong cơ thể các người, tẩy kinh phạt tủy, mục đích là cải thiện thể chất tu luyện của các người, để tốc độ hấp thu huyền lực sau này của các người nhanh hơn."

Mọi người lấy được đan dược, đều cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng rất kích động. Chuyện Tẩy Tủy Đan ở Bạch Thạch thành bán ra với giá trên trời sớm đã truyền khắp toàn bộ Huyền Nguyệt đại lục, không nghĩ tới bây giờ bọn họ mỗi người có một viên! Ôm tâm lý tò mò, bọn họ ăn Tẩy Tủy Đan vào, sau đó ngồi xuống tại chỗ, chờ kết quả.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên xích đu, ô ô, nàng cảm thấy mình bị Tà lão đầu làm hỏng rồi.

Mạc Tử Khanh đứng bên cạnh nàng, nhìn những người trên sân huấn luyện, lo lắng hỏi: "Như vậy có đưa tới phiền toái gì không?"

Tuy rằng bọn họ đều thề sẽ không nói đi ra ngoài, nhưng nhiều người như vậy thực lực bạo tăng, chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều thế lực đoán mò.

"Cho dù sẽ đưa tới phiên toái, bây giờ đành phải làm như vậy. Không có cách nào. Chúng ta phải lấy đến một trong 2 thứ tự đứng đầu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vì sao ?" Mạc Tử Khanh hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nói cho hẳn chuyện lúc trước bọn Tạ lão đầu nói với nàng.

"Ngoại công ở Thánh Hải thành ?" Mạc Tử Khanh kinh ngạc hỏi.

"Rất có khả năng." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có điều, không sợ chỉ có một phần khả năng, ta đều phải đến xem."

"Ừ." Mạc Tử Khanh gật gật đầu. Không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng hẳn không khỏi tin tưởng nàng nhất định sẽ mang gia gia về.

Lục tục có người hoàn thành tẩy kinh phạt tủy, hào quang thăng cấp liên tiếp xuất hiện trong sân huấn luyện. Sau khi thăng cấp, trên mặt mọi người đều là vui sướng không ức chế được. Sau đó mới phát hiện trên mình đều là nước bùn.

Không có nước, Độc Cô Thiên Diệp để cho huyền thú thủy hệ không ngừng phun nước lên trên người bọn họ, sau đó tự bọn họ dùng huyền lực hong khô nước trên người, lại để cho Liệt Hỏa hong bay hơi nước đọng trên đất.

Đợi tất cả mọi người thu thập xong đã gần giữa trưa, Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người trước mắt rục rờ hẳn lên, vừa lòng gật gật đầu. Thiên phú của các học viên trong Học viện Đế Quốc rất tốt, thực lực phổ biến của bọn họ đều đến cấp bậc Đại Huyền Sư. Như bọn Cao Lương đều đến Đại Huyền Sư bốn năm cấp, bình thường cũng là Đại Huyền Sư một

hai cấp. Mà Dạ Thương Lan và bọn Long Tường đều đột phá, thành Huyền Vương.

"Lão đại, lão đại, người xem ta, ta thành Đại Huyền Sư cấp 5, ta thăng liên tục 4 cấp đó!" Về mặt Tôn Khuê hưng phấn mà quát to với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười với hắn, nói: "Ừ, rất tốt."

Sau đó nàng nói với mọi người đang trong hưng phấn: "Sau này còn có huấn luyện ở phương diện thể lực, tăng cường thể chất của các người, ít nhất các người có thể vừa chạy vừa phát ra công kích. Phải biết rằng, huyền sư không phải chỉ có thể đứng tại chỗ công kích."

"Lão đại, bọn Tôn Khuê đều gọi người lão đại, sau này chúng ta cũng gọi người lão đại." Một cái nam tử nói.

"Đối, lão đại, sau này người nói cái gì, chúng ta đều nghe lời người. Mọi người nói đúng không?" Một cái nam tử nói.

"Đúng!"

"Đúng!"

Dạ Thương Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tuy rằng người nhỏ hơn chúng ta, nhưng là chúng ta vẫn vui vẻ nhận người làm lão đại."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mọi người, nói: "Tốt lắm. Các người đã nhận ta làm lão đại, sau này chúng ta là nhất thể, mọi người có phúc cùng hưởng! Có điều, nếu ai phản bội chúng ta, chúng ta đây phải cho hắn biết cái gì gọi là biết vậy chẳng làm."

"Được! Được!" Mọi người cao giọng nói.

"Ha ha, lão đại, người vẫn là thành lão đại của chúng ta !" Tần Hạo cười lớn nói.

Độc Cô Thiên Diệp bị cuốn hút bởi cảm xúc của mọi người, cũng vui vẻ nở nụ cười. Nhớ lại lời nói của Tà gia gia ngày hôm qua với mình, nói rằng để cho mình xây dựng một thế lực, sau này sẽ có chỗ hữu dụng, mà trước mắt vừa vặn có một cơ hội như vậy, để cho mình thử xem. Mới đầu nàng cũng không có ý tưởng này, nhưng là nhìn thấy khuôn mặt nhiệt tình dào dạt của bọn họ, nàng cảm thấy này chủ ý vẫn là rất không sai .

Tiểu Ngân ở bìa sân huấn luyện vụng trộm nói với Tiểu Cửu: "Bọn họ đều thành tiểu đệ của chủ nhân, sau này chúng ta có phải không thể tùy tiện chinh bọn họ nữa hay không?"

Tiểu Cửu liếc mắt với Tiểu Ngân một cái, nói: "Sao tiểu đệ của chủ nhân có thể là kẻ yếu được ! Cho nên bọn họ cần huấn luyện, biết không ?"

"Nga, ta hiểu được. Vậy sau này chúng ta vẫn là có thể tiếp tục chinh bọn họ ? Ha ha!" Tiểu Ngân một bộ ta đã thông suốt, cười hừ hòng nói.

"Bổn! Không phải chinh bọn họ, là giúp bọn họ tiến bộ !" Tiểu Cửu một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Tiểu Ngân. Chuyện như vậy có thể nói rõ sao ? Bổn sói !

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp dạy phát động công kích khi đang chạy thế nào, tránh né công kích người khác thế nào, để cho mọi người được lợi không ít. Sau đó nàng chia hai người một tổ, đánh nhau thực tế.

"Lý luận tri thức đều là chết , chỉ có ở trong chiến đấu đạt được kinh nghiệm thực tế mới là sống. Bây giờ các người ở trong này, không có điều kiện, cho nên chỉ có thể cho hai người đánh nhau." Độc Cô Thiên Diệp nói. " Sau này buổi chiều các người tới nơi này luyện tập, buổi sáng cùng buổi tối thì tự mình hấp thu huyền lực, không cần lại đây . Vẫn là câu nói kia, thiên tài đều là do mồ hôi đổi lấy , chỉ có tự mình cố gắng , các người mới

có thể được đến kết quả mình mong muốn." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thời gian, đã là giữa trưa , để cho mọi người rời đi.

Buổi chiều, nàng lại đến chỗ huấn luyện của kiếm sư. Lúc giữa trưa kiếm sư chợt nghe nói huyệt sư đã nhận nàng làm lão đại, gần đây còn có người tỏ vẻ muốn làm tùy tùng cho nàng. Nàng cũng không khách khí nhận, tính xây dựng thế lực cho mình, tiểu đệ thôi mà, nàng sẽ không ngại nhiều .

Nàng tập trung mọi người lại, lấy ra mấy bản kiếm kỹ. Mấy cái này đều là mấy ngày nay nàng nhớ lại kiếm kỹ nàng biết kiếp trước sau đó viết lại.

Bởi vì lực công kích của kiếm sư hữu hạn, lại không có kiếm kỹ chuyên môn, chiến đấu bình thường chỉ có thể dựa vào kiếm khí công kích, không hề có kết cấu đáng nói, cho nên sức chiến đấu không cao. Nàng lấy ra kiếm kỹ bù lại chỗ thiếu hụt này.

"Trong lúc kiếm sư chiến đấu, trọng điểm là tốc chiến tốc thắng. Cho nên trọng điểm huấn luyện là tăng lên tốc độ tác chiến của các người. Ta sẽ dạy cho các người một bộ bộ pháp, chỉ cần các người luyện tập chăm chỉ, có thể tăng lên tốc độ của các người."

Sau đó nàng dạy Phiêu Miểu bộ pháp cho bọn họ, ba tháng thời gian bọn họ không có khả năng có tiến bộ lớn, nhưng chỉ cần bọn họ đạt được trình độ nhập môn, lợi ích rất lớn.

Đương nhiên, này cũng không nói nàng rộng rãi thế nào, nàng chỉ muốn tăng cường thế lực của mình mà thôi. Bây giờ nàng bồi dưỡng người, sau này bọn họ sẽ trở thành trợ lực mạnh mẽ cho mình. Mà những người này đều thê, có thể không tùy tùng mình, nhưng tuyệt đối không thể phản bội chính mình. Nàng từng có bị người khác phản bội qua, nên nàng cảm thấy lời thề của thế giới này thật đúng là thứ tốt.

Sau khi hoàn thành mấy việc này, nàng bắt đầu tìm kiếm trong đầu có đan được giúp kiếm sư thăng cấp hay không, không nghĩ tới nàng thật sự tìm được rồi, Phá Cấp Đan, có thể giúp huyền sư và kiếm sư tăng lên 2 đến 4 cấp nhỏ. Nhưng vì đây là đan dược bát phẩm, bây giờ nàng không thể luyện chế, cho nên mấu chốt bây giờ là tăng lên trình độ luyện đan của mình.

Thời gian bình tĩnh lướt qua, đảo mắt đã đến tháng tư.

Trong Luyện Yêu Hồ, một con thủy long, hỏa long lần lượt xuất hiện trên không trung, "Oanh", ngọn núi xa xa bị mất đỉnh. Sau đó lại xuất hiện rất nhiều cương đao, tước tảng đá thành rất nhiều mảnh nhỏ. Mấy cái cây mây gặt gao bắt lấy một tảng đá.

Độc Cô Thiên Diệp và chúng thú trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu Lam Mân mới thì thào nói: "Sức chiến đấu này cũng quá cường hãn đi!"

"Oa, chủ nhân, người thật lợi hại!" Vài con thần thú trong hình dáng tự vệ chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, vây quanh nàng, "Chủ nhân, sức chiến đấu này của người, đấu cùng cấp chỉ là một bữa ăn sáng!" (ý nói trong những người cùng cấp tỷ là lợi hại nhất)

"Rõng rỗng, chủ nhân chúng ta đương nhiên lợi hại rồi!" Liệt Hỏa nhảy trái nhảy phải nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng vừa lòng gật gật đầu, nói: "Không nghĩ tới bản huyền kỹ Tạ bà bà cho ta lại lợi hại như vậy, này thật là nhân cấp sao ? Tại sao ta có cảm giác cái này lợi hại hơn huyền kỹ phụ thân để lại rất nhiều."

"Quản nó có phải hay không, chỉ cần uy lực mạnh mẽ là được ." Tiểu Cửu nói.

"Ừ, cũng đúng." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Cấp bậc huyền lực càng cao, phát ra uy lực huyền kỹ lại càng lớn, chủng loại huyền kỹ lại càng nhiều. Huyền kỹ ghi lại trên sách còn có rất nhiều ta không thể học tập bây giờ!"

"Chủ nhân, chúng ta không vội." Lam Mân nói.

"Ta hiểu được. Ta sẽ không nóng lòng cầu thành ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Luyện tập huyền kỹ xong, Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Luyện Yêu Hồ, đi vào văn phòng hiệu trưởng. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Tạ Bình bắt buộc mình tỉnh táo lại.

"Tiểu Thiên Diệp nha, người không đi xem đám trẻ kia, sao lại chạy đến nơi này của ta ?"

"Ta vội tới nói với người, ta chuẩn bị mang các huyền sư và kiếm sư đi rời đi, đi sơn mạch Miễn Miễn lịch lãm một chút."

Đế quốc Thương Khung ở phía đông nam của sơn mạch Miễn Miễn. Đi từ đế quốc Mạc Nhĩ Tư đến đế quốc Thương Khung, có thể đi ngang qua sơn mạch Miễn Miễn, cũng có thể đi vòng qua theo điểm cực đông. Người bình thường sẽ không lựa chọn điều thứ nhất, bởi vì như vậy quá nguy hiểm.

"Người nghĩ tốt rồi sao ?" Tạ bình hỏi.

"Thực lực chỉ có thể tăng lên trong chiến đấu thực tế." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy được rồi." Tạ Bình nói, "Vậy các người đi sơn mạch Miễn Miễn trước, đầu tháng 7 gặp ở Lam thành của đế quốc Thương Khung." Lam

thành là thành thị đầu tiên mà đế quốc Mạc Nhĩ Tư giáp với đế quốc Thương Khung.

Nói xong lấy một khối đá tương tự thủy tinh từ trong nhẫn không gian ra, giao cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây là Thông Tin Thạch, có nó, mặc kệ xa cỡ nào đều có thể liên hệ."

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận tảng đá, tò mò quan sát. Cái này không phải giống với điện thoại ở Địa Cầu sao ? Chỉ là không biết nó truyền thông tin thế nào. Nghĩ không ra, nàng lười suy nghĩ.

Ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng huấn luyện. Nhìn thấy nàng đến, mọi người đều dừng lại.

"Cho các người thời gian một giờ về thu thập đồ, sau đó chúng ta tập hợp ở quảng trường." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mặc dù có nghi hoặc, mọi người vẫn trở về đi thu thập đồ vật tùy thân rất nhanh, bây giờ bọn họ đã bị huấn luyện thành nghe theo mệnh lệnh vô điều kiện, mơ hồ hình thành kỷ luật của quân nhân hiện đại. Mọi người thu thập xong đi vào quảng trường, nhìn thấy bên cạnh quảng trường có một loạt phi ưng đang đậu.

"Tôn Khuê, người có biết lão đại có ý tứ gì không ?" Tần Hạo đi đến bên cạnh Tôn Khuê, hỏi.

"Không biết, nàng không có nói với chúng ta." vẻ mặt Tôn Khuê mờ mịt.

Độc Cô Thiên Diệp đứng ở trên đài cao, nhìn người phía dưới. Năm ngày trước nàng đã luyện chế được Phá Cấp Đan, có điều nàng đã phân đan dược cho kiếm sư. Lần trước huyền sư thăng cấp xong thực lực còn chưa củng cố vững chắc, nên tạm thời không cho bọn họ.

Lúc các kiếm sư cầm đan dược thì rất kinh ngạc, vì thế giới không có đan dược mà kiếm sư có thể dùng. Xuất phát từ tín nhiệm với nàng, mọi người vẫn ăn đan dược vào. Kết quả có thể nghĩ, thăng cấp hoa lệ hào quang khiến mọi người kinh ngạc thật lâu vẫn không hồi phục được. Thực lực của bọn họ cũng tăng lên không ít.

Sau khi mọi người lục tục đến đây, đang chờ một người cuối cùng đến, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Mọi người theo ta đi một chỗ." Sau đó lập tức xoay người lên một con phi ưng. Mấy người Tôn Khuê cũng theo sát sau.

Đợi tất cả mọi người lên xong, hai cánh phi ưng rung lên, theo thứ tự bay khỏi học viện.

Trải qua năm ngày năm đêm phi hành, đám người Độc Cô Thiên Diệp rốt cục tới nơi vào lúc chạng vạng. Sau khi các học viên đi xuống, huấn thú viên của học viện lập tức mang theo đội ngũ phi ưng trở về học viện.

Các học viên thường xuyên đi ra làm nhiệm vụ, có điều có một số là lần đầu tiên đến loại này sơn mạch. Nhìn những ngọn núi liên miên không dứt, mọi người đều rất ngạc nhiên.

"Lão đại, nơi này là chỗ nào vậy !" Lôi Tiểu Hổ nhanh nhẹn tiến đến bên người Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Những người khác cũng là vẻ mặt tò mò nhìn nàng.

"Nơi này là phía Đông của sơn mạch Miễn Miễn. Đi qua nơi này là Thương Khung đế quốc. Hai tháng tiếp theo các người sẽ phải ở trong này, đầu tháng 7 chúng ta đến Lam Thành gặp mặt những người khác." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Nghe thấy từ sơn mạch Miễn Miễn, đại bộ phận mọi người hít vào. Lại nghe được nói phải huấn luyện ở trong này, tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

"Bây giờ mọi người đều tự đi dựng lều đi. Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bắt đầu huấn luyện." Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì xuất ra mấy chục cái lều trại từ trong nhẫn không gian, để cho mọi người bắt đầu dựng lều.

Sáng sớm hôm sau, một trăm người đứng cùng một chỗ, chờ Độc Cô Thiên Diệp chỉ thị.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra từ trong lều, nhìn thấy mấy gương mặt phần chấn tinh thần. Nàng kiểm kê lại, kiểm sư và huấn sư mỗi loại có 15 người tới cấp bậc huyền vương và kiếm vương, sau đó nàng chia 85 người còn lại chia làm 5 người một tiểu tổ, 3 đến 4 tiểu tổ làm một đại tổ, vài huyền vương hoặc là kiếm vương dẫn theo một đại tổ.

Độc Cô Thiên Diệp cầm một cây nhánh nhỏ, sau đó lại cầm một nhánh cây lớn lồng vào nhánh cây nhỏ, nói: "Nhánh cây này, các người mỗi người đều có thể dễ dàng bẻ gãy nó, nhưng là ai có thể dễ dàng bẻ gãy 2 nhánh cây cùng một lúc?" Sau đó nàng lại lấy ra một lọ đan dược, nói: "Ai có thể dùng tay bẻ gãy nhánh cây lồng vào nhau này, ta sẽ cho người đó bình đan dược này."

Tuy rằng không biết Độc Cô Thiên Diệp lấy đan dược gì, nhưng thấy mấy loại đan dược nàng choo bọn họ trước kia, thì cấp bậc đan dược cũng không thấp, rất nhiều người đều nóng lòng muốn thử. Nhưng là hai mươi mấy người đến thử, lại không ai có thể bẻ gãy.

Nhìn đến một đám người đều thử thất bại, tâm tình đùa giỡn của mọi người của mọi người dần dần trở nên nghiêm túc.

"Trận đấu chia làm đoàn thể và cá nhân, mặc dù cấp bậc các người đột nhiên tăng mạnh trong hai tháng này, nhưng là vẫn là không đủ cao, hiện tại các người mỗi người đều là một cây nhánh cây. Nếu các người đoàn kết, lấy thừa bù thiếu, các người có thể trở thành hai nhánh cây lồng vào nhau

kia. Cho nên, những ngày kế tiếp các người không chỉ có đề cao năng lực tác chiến của các người, còn phải tăng cường năng lực hợp tác đoàn đội của các người. Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ đến khi tỷ thí chấm dứt, các người là đồng bọn dựa lưng vào nhau chiến đấu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Mặt khác, trong sơn mạch tràn ngập nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng vong mạng. Nhưng là này cũng có thể huấn luyện tốc độ phản ứng của các người. Hơn nữa, trong lúc nguy hiểm càng có thể kích phát tiềm năng của các người. Được rồi, mọi người xuất phát đi."

Huyền vương và kiếm vương mang theo người rời đi, Độc Cô Thiên Diệp kêu tất cả huyền thú đi ra ngoài. Chúng thú nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, vô cùng thân thiết vây quanh bên người nàng.

"Chủ nhân, kêu chúng ta ra là có chuyện gì sao ?" Lam Mân hỏi.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Các người phân biệt đi theo bọn họ, vào lúc sinh mệnh bọn họ gặp nguy hiểm âm thầm giúp một chút." Dù sao người cũng là nàng mang đi, nàng sẽ phụ trách tính mạng của bọn họ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Huấn Luyện P2

Sau khi các huyền thú rời đi, Độc Cô Thiên Diệp đi vào lều, vào trong Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân." Đô Đô xuất hiện trong lòng nàng, khoe miệng còn chảy nước miếng.

"Đô Đô, ta muốn luyện một ít đan dược chữa thương bình thường, người thay ta tìm chút dược liệu tới đây, sau đó chú ý bên ngoài, có người đến thì báo cho ta biết."

Trong nháy mắt mà thời gian một ngày đã qua, bên người Độc Cô Thiên Diệp đã chồng chất không ít đan dược.

Chạng vạng, có người lục tục trở về, rất nhiều người đều bị thương. Độc Cô Thiên Diệp phân đan dược ban ngày luyện chế cho bọn họ. Mọi người nhìn đan dược cầm trong tay, lại cảm thán mình theo đúng người rồi.

Chương 33: Bao trọn hang ổ

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, dưới sự trợ giúp của đan dược, thương tích của mọi người đều tốt lên rất nhiều. Sáng sớm hôm sau mọi người lại chấn hưng tinh thần đi ra ngoài tìm huyền thú trong sơn mạch Miễn Miễn để thông đồng, lúc chạng vạng lại mang theo một thân thương tích về. ngày

qua ngày, một tháng đã qua, thực lực của mọi người đều lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà tăng lên .

Sáng sớm hôm nay, trước khi mọi người rời đi Độc Cô Thiên Diệp động viên đơn giản.

"Gần đây mọi người đều rất cố gắng huấn luyện, ta không thấy được một người lùi bước, các người đều là người tốt ! Bây giờ năng lực tác chiến của các người đều đã được đề cao rất lớn, sau này độ khó của huấn luyện sẽ càng lớn, 6 tiểu tổ đi đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Tiểu Ngân, Liệt Hỏa, Tiểu Cửu, các người đi theo bọn họ, vẫn là quy củ trước kia, không đến một khắc cuối cùng, không được ra tay."

Có một lần tổ bọn Hạ Nham mang đi gặp được một con thần thú cấp thấp, cuối cùng được Tiểu Ngân cứu, mọi người mới biết Độc Cô Thiên Diệp phái thần thú của nàng bảo hộ bọn họ. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp để chúng nó trực tiếp cùng bọn họ. Từ khi biết có thần thú bảo hộ, không có nguy hiểm về sinh mệnh, cảm thấy bị thương cũng không sao cả, mọi người bắt đầu càng liều mạng, hiệu quả huấn luyện cũng rất tốt.

"Tiểu Ngân đại nhân, chúng ta đang đi chỗ nào vậy ?"

Tiểu Ngân mang theo mọi người đi tới đi lui ở trong núi, khiến mọi người mơ hồ không thôi, có người nhin không được hỏi.

"Gặp cái gì, sẽ có huyền thú cho các người đánh." Tiểu Ngân sâu kín nói.

Người nọ bị xem hết tâm tư, cười hắc hắc. Hiện tại bọn họ đã thích cái loại phương thức huấn luyện chiến đấu này, một đám đều thành phần tử hiếu chiến, nếu ngày nào không cho bọn họ đánh nhau một trận, bọn họ sẽ cảm thấy cả người không thoải mái. Độc Cô Thiên Diệp cũng không có đoán được điểm này .

"Được rồi, là chỗ này ." Sau khi đi vào một mảnh đất trống, Tiểu Ngân dừng lại nói.

"Nơi này ?"

Mọi người mê hoặc nhìn xung quanh. Nơi này là một mảnh đất trống rộng lớn, bình thường không có huyền thú qua lại. Ở nơi này sẽ có huyền thú sao ? Tiểu Ngân không thèm để ý tới nghi hoặc của mọi người, thu hồi uy áp, ghé vào trên một tảng đá lớn bắt đầu ngủ.

"Chúng ta cứ chờ đợi như vậy sao ?" Đợi trong chốc lát, có người yếu ớt hỏi.

"Chờ đi. Thiên Diệp để Tiểu Ngân đại nhân đưa chúng ta tới nơi này, khẳng định có đạo lý của nàng." Hạ Nham nói.

Hắn vừa mới dứt lời, mọi người lập tức chú ý tới cây bụi xung quanh phát ra tiếng động sần sật, sau đó rất hưng phấn phát hiện mình bị huyền thú vây quanh .

"Lau, nhiều huyền thú như vậy, đủ cho chúng ta luyện tập!" Người mở miệng lúc đầu nói.

Những người khác cũng có vẻ mặt hưng phấn. Có điều sau một giờ chiến đấu huyền thú chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn đang tăng lên, mọi người bắt đầu cố hết sức. Qua thêm nửa giờ, rất nhiều người đã muốn xuất hiện tình trạng kiệt sức, người bị thương dần dần tăng nhiều.

Lại qua thêm nửa giờ, tất cả mọi người đều đã bị thương, mà huyền thú còn tiếp tục tăng lên. Lúc này, Tiểu Ngân đang ghé vào trên tảng đá mở to mắt, phóng thích hoàn toàn uy áp thần thú, giải cứu mọi người ra.

Tất cả huyền thú ở dưới uy áp của Tiểu Ngân thì rời đi toàn bộ. Mọi người thấy huyền thú rời đi, đều té trên mặt đất, không nhúc nhích được,

mấy người Hạ Nham và Dạ Thương Lan cố hết sức ăn đan dược chữa thương vào, một lát sau lại đi uy dược cho những người khác.

Tiểu Ngân tiếp tục nằm úp sấp , cũng không thúc giục bọn họ rời đi. Thấy mọi người nghỉ ngơi không sai biệt lắm, nói: "Bây giờ các người ai làm cơm trưa? Nha, nhiều huyền thú như vậy, chúng ta ăn thịt nướng đi."

Nướng thịt bây giờ ? Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, tỏ vẻ không có phản ứng.

"Tiểu Ngân đại nhân, chúng ta không có công cụ nướng thịt." Hạ Nham nói. Hắn biết Tiểu Ngân miệng bị Độc Cô Thiên Diệp nuôi đến kén chọn, nướng lửa trần không ăn, vị không ngon không ăn.

Nghe thấy lời nói của Hạ Nham, trong dây chuyền treo trước ngực của Tiểu Ngân bắt đầu xuất ra công cụ nướng thịt chuyên nghiệp, cái gì cần có đều có. Dây chuyền này là sau khi Độc Cô Thiên Diệp có thể luyện chế không gian thì luyện chế cho mỗi huyền thú, bên trong có một ít đồ thường dùng. Công cụ nướng thịt xem như một trong số đó.

Mọi người nhìn thấy Tiểu Ngân chậm rãi lấy công cụ ra, còn lăm bắm xem có đầy đủ hết hay không, cầm một đám đều rơi xuống đất. Tuy rằng người có thể đi vào Học viện Đế Quốc xuất thân tốt hơn người bình thường nhiều, kiến thức cũng nhiều hơn một chút, nhưng cho huyền thú dùng lọ không gian mọi người đều là thấy lần đầu. Có người cảm thán trong lòng, đầu năm nay, ngay cả huyền thú đều dùng tới lọ không gian , đi theo Độc Cô Thiên Diệp thật đúng là có thịt ăn !

Mọi người lại nhìn kỹ, mấy thứ đều là linh khí, bút tích này không thể không lớn! Dùng linh khí làm công cụ nướng thịt, chẳng lẽ như vậy nướng thịt ăn ngon hơn ? ! Mọi người nhin không được YY trong đầu.

"Nhanh nấu ăn đi. Các người đi lâu như vậy lại đánh lâu như vậy, còn chưa đói sao ?" Tiểu Ngân thúc giục, "Không ăn no, huyền thú buổi chiều

các người có thể không có khí lực đánh!"

"A, buổi chiều còn có sao !" Có người kêu to.

"Kêu la cái gì, kêu cũng không có ích gì đâu !" Tiểu Ngân xấu xa nói, "Các người nếu không nướng thịt ngon một chút, huyễn thú buổi chiều càng nhiều, cấp bậc rất cao nga !"

"Ách, Tiểu Ngân đại nhân, người uy hiếp chúng ta ? !"

"Không được ?" Tiểu Ngân hỏi.

"Không có, không có!" Mọi người nhanh chóng trả lời.

Bộ dáng Tiểu Ngân nhìn có vẻ rất hồn nhiên, có điều bọn họ ở chung với nó mấy tháng đều biết đó là tướng mạo sẵn có của nó, che dấu bên dưới hồn nhiên là tâm tư thích chinh người, mấy tháng này số lần bọn họ bị nó chinh không đếm được.

"Tiểu Ngân đại nhân, huyễn thú này đều là người triệu tập tới sao ?"

"Cũng xem như vậy." Tiểu Ngân nhìn chăm chăm mọi người đang xuyên thịt, tùy ý đáp. Tối hôm qua chủ nhân cho nó một đồng tình quả, bảo nó tìm chỗ trống rồi lấy ra, huyễn thú này đều là nghe mùi mà đến. Tất nhiên, nó không tính nói cho bọn hắn biết.

Buổi chiều, Tiểu Ngân mang theo mọi người tìm chỗ khác. Nó lấy tình quả ra, không lâu sau, bọn họ lại bị huyễn thú vây quanh . Vì thế mọi người lại bắt đầu chém giết đến thiên hôn địa ám.

Nửa tháng cứ trôi qua như vậy, huyễn thú ở phía Đông sơn mạch Miễn Miễn đều biết trong sơn mạch một nhóm người đến, giết thú không nháy mắt, có thể chạy đều chạy đến nơi khác trốn tránh. Hại các học viên muốn đánh nhau phải đi đến nơi xa hơn.

"Từ hôm nay trở đi, các người không cần nhận cường độ huấn luyện cao như vậy, bây giờ các người đi tìm thánh thú cao cấp chiến đấu, không cần giết bọn chúng, mang về để thuần hóa thành của huyền thú các người. Đương nhiên, nếu có thể mang về thần thú thì rất tốt." Độc Cô Thiên Diệp phân phó xuống.

Bọn họ tuy có nghi vấn với lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nhưng vẫn là thật sự chấp hành lời của nàng. Một con lại một con thánh thú bị mang về, Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa ngay tại chỗ, để cho bọn họ khế ước. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không cần một khắc chung đã thuần hóa thánh thú, trừ người của Mạc gia, những người khác đều bị dọa rớt cằm.

"Dựa vào, huynh đệ, người còn là thuần thú sư nữa sao ? !" Đan Kinh Thiên nhin không được la lên. Tuy rằng biết Độc Cô Thiên Diệp là nữ , hẳn vẫn là quen gọi nàng là huynh đệ.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Hạ Nham và Dạ Thương Lan liếc nhau, gia tộc của mình giao hảo với Mạc gia không, tuyệt đối là tổn thất của gia tộc.

Hôm nay, Độc Cô Thiên Diệp đang học tập huyền kỹ trong Luyện Yêu Hồ, đột nhiên nhận được lời kêu cứu của Tiểu Ngân. Nàng vội vàng kêu Thanh Loan ra, bay về phương vị của Tiểu Ngân.

Xa xa , nàng thấy nhóm người Tiểu Ngân mang đi bị một đám Hắc Báo vây quanh, đại khái có bốn đến năm mươi con, toàn bộ đều là thánh thú cao cấp. Rất nhiều người bị trọng thương, Tiểu Ngân đang chiến đấu với một con thần thú Hắc Báo.

Thanh loan phóng xuất uy áp của mình ra, tất cả huyền thú đều bị áp chế lại. Động tác của con thần thú kia cũng trở nên chậm chạp, Tiểu Ngân thừa cơ đánh nó trọng thương.

"Chủ nhân." Tiểu Ngân khập khiễng đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, cúi đầu nói: "Ta không hoàn thành nhiệm vụ người giao phó."

Độc Cô Thiên Diệp dứt đan dược chữa thương cho Tiểu Ngân, nói: "Ta biết, người đã cố gắng hết sức . Bây giờ quay về chữa thương đi." Sau đó thì thu Tiểu Ngân vào Luyện Yêu Hồ.

"Hạ Nham, sao các người lại bị nhiều thánh thú cao cấp như vậy vây đánh ?" Độc Cô Thiên Diệp vừa uy đan dược chữa thương cho mọi người vừa hỏi.

"Chúng ta đến nơi này, nhìn thấy hai con thánh thú cấp 7, định bắt bọn nó về. Không nghĩ tới gần đó lại có nhiều Hắc Báo như vậy, nghe thấy tiếng kêu, toàn bộ đều chạy tới ." Hạ Nham nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Báo Vương nằm trên mặt đất hấp hối, thần thú 6 cấp, khó trách Tiểu Ngân đánh không lại.

Thanh Loan thu hồi uy áp của mình, tất cả Hắc Báo này đều đi qua vây quanh Vương của mình. Trong mắt còn có nước mắt.

Độc Cô Thiên Diệp biết được đại khái, đi về phía Báo Vương, tất cả Hắc Báo đều bày ra bộ dạng trận địa sẵn sàng chỉ chờ đón quân địch nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Nếu nàng dám động thủ, chúng nó dù chết cũng phải chống cự tới cùng. Độc Cô Thiên Diệp đứng ở bên ngoài vòng vây của Hắc Báo, nhìn Báo Vương, nói: "Các người có bằng lòng thần phục hay không ?"

Báo vương gian nan mở to mắt, vô lực nói: "Chúng ta là sẽ không khuất phục các người , chúng ta tình nguyện chết cũng sẽ không trở thành công cụ của các người."

"Ai nói muốn biến các người trở thành công cụ của chúng ta ?!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chúng ta muốn cho các người làm đồng bọn của

chúng ta, chiến hữu của chúng ta."

"Thật sao ?!" Báo Vương hiển nhiên không tin. Con người đều rất giáo hoạt , bây giờ nói rất dễ nghe, chờ sau khi kế ước đối đãi chúng nó thế nào vẫn là kế chủ định đoạt.

"Đương nhiên. Không tin thì người hỏi bọn hăn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Những người khác gật gật đầu.

"Chúng ta hoàn toàn có thể chinh phục các người, các người không muốn ta vẫn có thể thuần hóa các người. Bây giờ hỏi người, là tôn trọng các người. Nhưng, cho dù các người muốn phản đối, cũng không có tác dụng. Các người đánh không lại chúng ta ."

Cảm nhận được tính mạng của mình đang nhanh chóng xói mòn, bây giờ mình đã không có năng lực bảo hộ con dân của mình, trong mắt Báo Vương toát ra sự không cam lòng.

"Ta có thể cho chúng nó kế ước với các người, nhưng các người không thể biến chúng nó thành công cụ." Báo vương nói.

"Hảo." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hỏi, "Người thì sao ?"

"Sau khi ta chết có thể cho người ma tinh." Báo Vương nói.

"Ai nói người sẽ chết ?" Độc Cô Thiên Diệp nói."Ta hỏi người có nguyện ý nhận chủ hay không."

"Ta sẽ không chết ? Nhưng ta đã cảm giác được sinh lực của ta sắp khô kiệt ." Báo Vương hấp hối nói.

"Ta nói người sẽ không chết, thì Diêm Vương đến đây cũng không thể mang người đi !" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có điều chỉ có kế ước mới có

thể chữa khỏi cho người."

Báo vương nghĩ nghĩ, nói: "Ta chỉ nguyện nhận thức người làm chủ."

"Có thể, trước tiên người cho con dân của người đi theo bọn họ về doanh địa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tuy rằng Báo vương một bộ dáng sắp chết, nhưng vẫn có lực uy hiếp với các Hắc Báo khác. Nhìn thấy Báo Vương gật đầu, đám Hắc Báo ngoan ngoãn theo bọn Hạ Nham trở về.

Đợi cho mọi người đều ly khai, Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Báo Vương, đặt tay ở trên đầu nó bắt đầu thuần hóa. Nàng đã cảm nhận được sinh lực của Báo Vương sắp cạn rồi, nếu không khế ước sẽ chết thật.

Sau khi thuần hóa kết thúc, báo vương thăng cấp thành thần thú cấp 7.

Độc Cô Thiên Diệp nhỏ một giọt máu tươi vào giữa trán của nó, trận văn khế ước phức tạp vây quanh một người một thú, ký kết khế ước thành công, trận văn ẩn vào giữa trán của hai bên. Báo vương lại thăng cấp lần nữa, trở thành thần thú cấp 8.

Độc Cô Thiên Diệp đồng ý được hào quang thăng cấp bao vây, chỉ thấy dưới chân nàng xuất hiện 3 ngôi sao, sau đó một ngôi sao chậm rãi xuất hiện.

17 tuổi là Huyền tông cấp 4!

Nhìn thấy cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp, Báo Vương vừa mới lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ bị thăng cấp liên tục lại bị chấn trụ lần nữa.

Thăng cấp chấm dứt, hào quang thăng cấp biến mất, Độc Cô Thiên Diệp cảm nhận lực lượng trong thân thể, vừa lòng gật gật đầu. Nàng nhìn Báo Vương ngơ ngác trước mắt, nói: "Chúng ta trở về thôi. Người tên gì?"

"Ta gọi là Hắc Phong. Chủ nhân, trên lãnh địa của ta còn có rất nhiều Hắc Báo cấp bậc thấp, nay cấp bậc cao đi hết toàn bộ, ta lo lắng bọn họ sẽ bị huyền thú tộc khác khi dễ."

"Người còn có lãnh địa ?" Độc Cô Thiên Diệp tò mò hỏi.

"Phải, Thú tộc bình thường đều có lãnh địa của mình." Hắc phong trả lời. " Lãnh địa của ta ở trên một ngọn núi cách đây hơn ba mươi dặm. Bởi vì số lượng tộc nhân nhiều, nên chúng ta chiếm một đỉnh núi. Nơi đó của chúng ta thường xuyên có nhân loại lui tới, nghe nói có rất nhiều dược liệu."

"Chúng ta đi xem đi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Dược liệu ! Tuy rằng nàng có Luyện Yêu Hồ, nhưng mấy thứ này ai cũng không ngại nhiều đúng không.

Độc Cô Thiên Diệp để cho trở lại Hắc Phong hình dáng tự vệ, ôm nó vào trong ngực, ngồi trên Thanh Loan đi lãnh địa mà Hắc Phong nói.

Trở lại lãnh địa, Hắc Phong khôi phục thái độ bình thường. Hắc Báo nghĩ có thú tộc khác đột kích vội tránh đi thì có một con kêu lên: "Là Vương đã trở lại."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám Hắc Báo này, ba bốn trăm con, cấp bậc đều không cao lắm, một ít là thánh thú sơ cấp và trung cấp, linh thú thì nhiều hơn.

"Vương, con người này là ?"

"Nàng là chủ nhân của ta." Hắc phong nói.

"Cái gì? Vương khế ước với con người sao ?"

" Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ ?"

"Thối sử tử ở phía Đông sơn mạch nhất định sẽ khi dễ chúng ta ."

Đám Hắc Báo bắt đầu lớn tiếng tranh cãi ầm ĩ.

"Vương, người không thể mặc kệ chúng ta !"

"Chủ nhân •••••" Hắc Phong khó xử nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Các người nghĩ đi theo Vương của các người ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phải." Chúng thú cùng trả lời.

"Vậy cùng nhau rời đi thôi. Ta mang bọn người đi một nơi, sau này các người cứ sống ở nơi đó đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang đám Hắc Báo vào Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân, nơi này là ?" Hắc Phong kinh ngạc nhìn cảnh sắc đột nhiên chuyển biến.

"Đây là bên trong Luyện Yêu Hồ, là một mảnh không gian độc lập. Sau này con dân của người có thể sống ở trong này." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thật vậy chẳng ? Chúng ta có thể ở sống trong này ?" Đám Hắc Báo hưng phấn hỏi.

Huyền lực ở nơi này nồng đậm hơn sơn mạch Miễn Miễn nhiều lắm, hoàn cảnh cũng rất được, nó nhìn ra được mọi người đều thích nơi này.

"Đương nhiên có thể. Đô Đô." Độc Cô Thiên Diệp hô.

"Chủ nhân."

Đô Đô xuất hiện ở trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Đây là Đô Đô, là đại quản gia của Luyện Yêu Hồ, sau này có cái gì khó khăn thì tìm nó. Đô Đô, người đi chuẩn bị một ngọn núi cho đám Hắc Báo này đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được." Đô Đô nói.

"Bây giờ, Hắc Phong, cùng mọi người chuyển nhà đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang theo mọi người rời khỏi Luyện Yêu Hồ.

Nói chuyển nhà, kỳ thật nàng để cho chúng thú nàng thu thập toàn bộ dược liệu và khoáng thạch trên đỉnh núi này. Trước kia lúc nàng thấy rất nhiều dược liệu bởi vì không có người giúp đỡ, chỉ có thể phần nộ rời đi, bây giờ có nhiều thú giúp đỡ như vậy, toàn bộ đỉnh núi bị nàng cướp sạch không còn rất nhanh.

Nói đến bọn Hạ Nham và Dạ Thương Lan dẫn đám Hắc Báo về doanh địa, bởi vì số lượng nhiều, chỉ có thể để cho bọn họ đợi ở ngoài. Chạng vạng khi những người khác trở về, nhìn thấy trong doanh địa có nhiều huyền thú như vậy, còn tưởng rằng là bị huyền thú tập kích. Ngay lúc mọi người tiến vào trạng thái khẩn cấp, đám người Hạ Nham đi ra từ trong lều.

"Nham, có chuyện gì ở đây vậy ?" Đan Kinh Thiên đi tới bên người Hạ Nham hỏi.

Những người khác cũng nhìn Hạ Nham.

Hạ Nham nói đơn giản chuyện hôm nay cho mọi người nghe, nói đến đoạn Độc Cô Thiên Diệp khế ước với Báo Vương, mọi người kinh hô một trận.

"Nói vậy là huynh đệ của ta lại thu một con thần thú nữa ? Có thể thuần hóa thần thú, ít nhất phải là Tông Sư Thuần Thú đó. Chắc chắn, sao

ta có cảm giác ta bị huynh đệ đá càng ngày càng xa vậy ! Không được, ta phải cố gắng !" Đan Kinh Thiên nói.

"Những huyền thú đều là của chúng ta ? Lão đại không phải là bao trọn hang ổ của người ta chứ ? Nhiều thánh thú như vậy !" Tôn Khuê nhìn huyền thú nằm úp sấp khắp nơi, hưng phấn nói.

Đến lúc Độc Cô Thiên Diệp trở lại doanh địa thì đã khuya , nàng vốn tưởng rằng mọi người đều nghỉ ngơi, kết quả lại nhìn thấy 100 ánh mắt u oán đang xem xét mình.

"Sao các người chưa nghỉ ngơi vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người cho rằng mọi người ngủ được hả?" Đan Kinh Thiên xem thường, "Người đi đâu vậy, trễ như vậy mới về, mọi người lo lắng gần chết."

Lúc chạng vạng vừa trở về thì nhìn thấy nhiều huyền thú như vậy, mọi người rất là hưng phấn, nhưng dần dần bị lo lắng thay thế. Bởi vì thật lâu mà nàng không trở về, mọi người sợ nàng có chuyện ngoài ý muốn, hỏi bọn Tiểu Cửu thì chúng nó nói câu "Không có việc gì" rồi không nói nữa.

"Ta đi lãnh địa của Hắc Báo dạo một vòng." Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ mũi rồi đáp. Bị nhiều ánh mắt thăm oán nhìn chăm chăm như vậy, nàng tỏ vẻ cam chịu. Tâm mắt vừa chuyển, nhìn thấy đàn Hắc Báo đứng sau đám người.

"Nếu mọi người cũng chưa nghỉ ngơi, chúng ta sẽ phân chia huyền thú. Bây giờ còn bao nhiêu người không có cao cấp thánh thú ?"

Độc Cô Thiên Diệp làm công tác thống kê, 58 huyền sư, chỉ có 23 người là không có cao cấp thánh thú.

"Các người tự đi chọn lựa thánh thú của mình, sau đó mang lại đây khế ước. Tốt nhất là tuyển cấp bậc cao nhất , nói không chừng sau khi khế ước trực tiếp thăng cấp thành thần thú ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Trước kia bọn họ từng thấy Độc Cô Thiên Diệp thuần thú, biết huyền thú nàng thuần hóa xong sẽ thăng cấp, vì thế mấy người còn lại lập tức nhanh chóng chọn huyền thú. Những người khác bị Độc Cô Thiên Diệp kêu đi nghỉ ngơi .

Thuần hóa thánh thú cho bọn họ xong, thánh thú bọn Hạ Nham mang về còn thừa 20 con, nàng thừa lúc mọi người không chú ý đưa bọn họ vào Luyện Yêu Hồ gặp các Hắc Báo khác. Nghĩ đến mấy trăm con Hắc Báo trong đó, Độc Cô Thiên Diệp không khỏi nghĩ, nếu sau này gặp kẻ thù, cho dù là quần ấu cũng có thể đánh chết đối phương !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Thiên Hoa, Băng Tâm

Edit: Rinnina

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp phân phó mọi người tiếp tục huấn luyện, nàng bắt đầu ở đi dạo trong sơn mạch. Nói là đi dạo, kỳ thật là nàng càn quét các đỉnh núi. Nhìn thấy nơi nào có dược liệu, khoáng thạch, vậy thì sau đó là một màn ‘gió thu cuốn hết lá vàng, nhạn bay không thấy bóng’, huyễn thú trong sơn mạch nhìn thấy mà run run không thôi.

Chưa từng thấy qua người keo kiệt như vậy! Đây là ý nghĩ của rất nhiều huyễn thú sau khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi qua đỉnh núi.

Hôm nay, Độc Cô Thiên Diệp mang theo chúng thú đi vào đi vào một đỉnh núi. Tìm thấy một cái sơn động, rồi đi vào.

"Chủ nhân, nơi này độ ẩm thật là thấp !"

Tiểu Ngân nhìn vách tường kết băng chung quanh, rùng mình một cái.

"Ừ, đúng là rất thấp . Người muốn trở về Luyện Yêu Hồ hay không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không cần, ta cũng không phải con sư tử ngốc kia, thấy nơi lạnh thì chịu không nổi phải trốn đi." Tiểu Ngân mở miệng chế nhạo Liệt Hỏa bên trong Luyện Yêu Hồ.

Nơi này cách doanh địa gần mấy vạn km, là một ngọn núi chưa biết tên. Có lẽ nguyên nhân là nơi rất lạnh, vì vậy huyền thú nơi này rất ít.

Buổi sáng lúc nàng còn càn quét đỉnh núi ở gần doanh địa, đột nhiên Đô Đô truyền âm cho mình nói nơi này có thứ tốt. Nghe giọng điệu hưng phấn của nó, Độc Cô Thiên Diệp lập tức ngồi lên Thanh Loan bay đến đây nơi này. Sau đó Tiểu Ngân và Liệt Hỏa đều đi ra, ai ngờ sau khi Liệt Hỏa đi ra quát to một tiếng thì để cho Độc Cô Thiên Diệp thu nó trở về, bởi vì nơi này thật sự rất lạnh. Vì vậy mà nó bị Tiểu Ngân chê cười một phen.

Căn cứ theo chỉ dẫn của Đô Đô, Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong sơn động. Thông đạo uốn lượn như vậy, nàng không khỏi nhớ tới lúc nàng mới gặp Tiểu Hỏa. Khi đó cũng là một sơn động uốn lượn như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng Tiểu Ngân không chịu nổi, trở lại Luyện Yêu Hồ. Mà nàng dùng Kim Hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Hỏa bao bọc mình lại mới có thể tiếp tục đi.

"Đô Đô, trong này rốt cục là cái gì vậy ? Ngay cả ta cũng phải dùng đến Kim Hỏa Phượng Hoàng mới có thể chịu đựng được." Độc Cô Thiên Diệp vừa đi vừa trao đổi với Đô Đô.

"Ta cũng không chắc chắn, chỉ có thể cảm giác là thứ gì đó." Đô Đô trả lời nói.

"Thứ gì đó là cái gì vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi lại.

"Thì là thứ gì đó đó !" Đô Đô trả lời.

Ách, được rồi, ta bị người đánh bại . Độc Cô Thiên Diệp không nói gì.

Lại đi đại khái 5 phút, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp đi vào một sơn động rộng lớn. Vừa đi vào, nhìn thấy là thế giới tinh khiết mông ảo như nước. Vách tường bốn phía kết một tầng băng thật dày, ở chính giữa có một

ao nhỏ nhưng không bị đóng băng, bên trong có một đóa hoa màu lam nhìn rất giống hoa sen, còn lóe lên hào quang sâu kín, chiếu mặt bằng bốn phía thành màu lam . Sâu trong bãi đá có một cái nhìn giống như trứng huyễn thú nhưng không nhận ra là loài nào.

Độc Cô Thiên Diệp tới gần mép ao, ngồi xổm xuống, nhìn hoa sen màu lam trên mặt nước. Nói là hoa sen, nhưng cũng không giống, đóa hoa hoa sen không lớn, cánh hoa không nở nhiều lắm, đa số có màu hồng nhạt và màu xanh. Mà đóa hoa sen này chiếm gần hết một nửa ao, đóa hoa nhỏ mà tinh tế, nàng quan sát thấy có gần trăm cánh hoa. Hơn nữa điều không giống bình thường là, đóa hoa này có màu lam , thuần túy giống như ngọc bích!

"Đây là ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thực vật trong nước, hỏi Đô Đô.

"Đây là Thiên Hoa." Đô Đô nói, " Là chí tôn giữa các loại dược liệu, là địa bảo duy nhất, cây gãy cành có thể mọc lại, mất da thịt chỉ còn xương cốt cũng có thể cứu lại. Hơn nữa 'Một ngày một cành hoa', tức là dưới một mảnh trời chỉ có duy nhất một đóa Thiên Hoa. Chỉ cần nó còn có mảnh hoa nó sẽ không chết. Chủ nhân, người di dời có vào đi."

"Trời ạ, chúng ta nhặt được bảo bối !" Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ kêu một tiếng, sau đó nhảy vào trong ao, nước lạnh như băng khiến nàng run rẩy. Nàng cúi thắt lưng, chậm rãi sờ soạng đến kinh mạch của Thiên Hoa, lại cẩn thận nhổ tận gốc, thành công di dời Thiên Hoa vào Luyện Yêu Hồ. Trong Luyện Yêu Hồ, Đô Đô đã chuẩn bị xong một nơi tốt, Độc Cô Thiên Diệp trở ra, hai người cùng nhau trồng nó. Sau khi trồng xong Thiên Hoa, Độc Cô Thiên Diệp hỏi Đô Đô: "Đây là thứ gì đó mà người nói?"

"Không phải. Thứ mà ta nói ở dưới cái ao. Chủ nhân không nghĩ tới vì sao bốn phía đều là băng , nhưng cái ao không bị đóng băng ?" Đô Đô chau khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

"Ta tưởng nguyên nhân do Thiên Hoa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không phải. Tuy rằng Thiên Hoa khó có, điều kiện sinh trưởng cũng rất hà khắc. Nếu ta không đoán sai thì dưới ao có một viên băng tâm."

"Băng Tâm ? Đó là cái gì ?"

"Nó có chút giống với Vạn Nguyên Hỏa Chủng mà Tiểu Hỏa tỷ tỷ luyện hóa. Nếu nói Vạn Nguyên Hỏa Chủng là tổ tông của lửa, vậy Băng Tâm là Lão Đại của băng và thủy. Người luyện hóa Băng Tâm, thì băng tuyết và nước trong thế gian đều phải nghe lời của hắn. Nhưng mà, đến nay chưa có ai luyện hóa Băng Tâm thành công. Người hắn là có thể." Đô Đô nói

"Ta ? Vì sao vậy ?"

"Bởi vì người có Kim Hỏa Phượng Hoàng! Băng Tâm nói trắng ra là cũng là nước, nước lửa tương khắc."

"Ừ, vậy ta đi thử."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong đi ra ngoài Luyện Yêu Hồ, lần này nàng thông minh hơn, dùng huyền lực bao bọc mình lại rồi mới nhảy xuống ao, tìm kiếm trong nước một phen, quả thực phát hiện một viên tinh thạch màu lam lớn bằng ngón cái. Nàng bơi đi qua, bắt lấy Băng Tâm, nhất thời cảm thấy tay của mình hình như bị đông thành khối băng . Nàng phóng xuất ra huyền lực, ngăn cách Băng Tâm và bàn tay của mình, sau đó bơi vào bờ.

"Hô!" Độc Cô Thiên Diệp lên bờ, nhìn trong tay băng tâm, "Thứ này cũng quá lạnh!"

"Chủ nhân, người tốt nhất là luyện hóa nó bây giờ, nó không thể rời đi nơi nó thành hình quá lâu." Đô Đô nhắc nhở nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, mình luyện hóa Băng Tâm không biết tốn bao nhiêu thời , tốt nhất vẫn nên để cho những người khác đi trước, nếu không có khả năng sẽ ảnh hưởng hành trình của mọi người. Vì thế kêu ra Tiểu Ngân và Tiểu Cửu, để cho chúng nó thông tri cho đám người Mạc Tử Khanh đi Lam Thành hội hợp cùng những người khác vào đầu tháng 7, cũng hộ tống bọn họ đi Lam Thành, sau khi hội hợp cùng người của Tạ Bình thì cũng không cần chờ nàg, trực tiếp đi đế đô Philadelphia của đế quốc Thương Khung. Nàng có Lam Mân, có thể vượt qua bọn họ.

Sau khi xử lý việc đó, nàng mang theo Băng Tâm vào Luyện Yêu Hồ, tìm một nơi khoanh chân ngồi xuống, nhìn băng tâm trong tay, nàng hít sâu một hơi, sau đó nuốt Băng Tâm vào.

Lạnh thấu xương !

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy những nơi Băng Tâm xẹt qua cũng không còn là của mình, kinh mạch bị đông lại, không có cảm giác gì nữa. Nàng thử điều động huyệt lực trong thân thể bao vây băng tâm lại, lập tức bị nó ra sức chống cự, toàn bộ huyệt lực bị đông thành một khối băng, ngăn chặn kinh mạch lại. Không chỉ có như thế, nàng rõ ràng cảm thấy cơ bắp, xương cốt, toàn thân của mình toàn bộ đều bị đông lại thành băng.

Đám Đô Đô và Lam Mân đứng chung quanh nàng, thấy cả người nàng bị đông lại thành một khối băng lớn, nước xung quanh cũng bị đông lại, bao vây nàng, hình thành một vòng băng trong suốt. Thấy bộ dáng cau mày thống khổ của nàng trong vòng băng, một đám đều rất lo lắng.

"Chủ nhân có thành công không ?" Thanh Loan nhin không được hỏi.

"Hắn là không thành vấn đề ." Lam Mân không xác định nói.

Một ngày sau.

"Băng trên người chủ nhân bắt đầu hòa tan chảy." Đô Đô mở miệng nói.

Nhất thời Thanh Loan, Lam Môn, Liệt Hỏa đều chuyển ánh mắt về phía Độc Cô Thiên Diệp, quả thực nhìn thấy băng trên người nàng đang chậm rãi tan chảy.

Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình sắp bị đông chết, Phượng Hoàng Kim Hỏa trong đan điền bắt đầu chạy xung quanh thân thể nàng, những chỗ bị đóng băng chậm rãi tan chảy, sau đó lại đóng băng, rồi lại tan chảy, cứ tuần hoàn như thế.

Mặt khác, Tiểu Ngân và Tiểu Cửu trở lại doanh địa, nhắc lại ý tứ của Độc Cô Thiên Diệp. Tuy rằng mọi người đều có nghi vấn, nhưng đều hiểu không thể hỏi, cho nên ở lúc cuối tháng 6, mọi người thu thập lều trại xong, rời đi nơi bọn họ sinh hoạt hơn hai tháng.

"Tử Khanh, chúng ta cứ như vậy rời đi, chẳng lẽ để huynh đệ một mình trong sơn mạch sao?" Đan Kinh Thiên đi vào Mạc Tử Khanh trước mặt nói.

Mạc Tử Khanh nhìn đỉnh núi xa xa, nói: " Nếu nàng để chúng ta rời đi trước, chắc chắn là có chuyện riêng của nàng."

"Nhưng như thế này rất nguy hiểm . Nàng dù sao chỉ có một mình, gặp nguy hiểm phải làm sao bây giờ ?"

"Yên tâm đi. Nếu thật sự gặp phải chuyện gì, chúng ta đi mới là kéo chân nàng." Hạ Nham nghe thấy bọn họ nói chuyện, sâu kín nói.

"Ách, được rồi. Khi nào thì chúng ta đều thành kéo chân nàng ?! Ngao ngao ngao !" Về mặt Đan Kinh Thiên buồn bực nói.

Bây giờ hắn cũng là huyệt vương đó, lấy đi ra bên ngoài kia cũng là thiên tài hạng nhất, sao lại thành cản trở rồi?!

"Không được, ta phải càng cố gắng mới được." Đan Kinh Thiên âm thầm nói.

Không chỉ hắn, lúc này trong lòng mọi người đều có ý nghĩ giống nhau, cố gắng tu luyện, vượt qua bước chân của Độc Cô Thiên Diệp.

Lam thành nằm ở phía nam của sơn mạch Miễn Miễn, bởi vì là thành thị thứ nhất mà đế quốc Mạc Nhĩ Tư đặt chân đến khi tới đế quốc Thương Khung, cho nên này vị trí có vẻ đặc biệt. Lại bởi vì cách sơn mạch Miễn Miễn khá gần, người tới sơn mạch Miễn Miễn lịch lãm sẽ nghỉ ngơi và giao dịch ở đây, dần dần phát triển trở thành thành thị lớn nhất Bắc Bộ của đế quốc Thương Khung.

Điểm ấy không khác với Kỳ Phong thành lắm, chẳng qua môn quy không phải Kỳ Phong thành có thể bằng được .

Trong khách sạn lớn nhất Lam thành, một đám người vây quanh một lão nhân đang ngồi trên ghế dựa, một đám đều có bộ dáng muốn hỏi không dám hỏi.

"Sao vậy, các người táo bón tập thể?" Tà lão đầu tròn mắt, nhìn các học viên xung quanh.

"Phó hiệu trưởng, các đồng học khác khi nào mới đến vậy?" Rốt cục có người nhin không được , mở miệng hỏi.

"Nên đến lúc tới thì sẽ tới, người gấp cái gì ?" Tà lão đầu nói.

"Nhưng bây giờ cách ngày tỷ thí đã không xa ."

"Biết." Tà lão đầu phun ra hai chữ lại nhắm mắt không nói.

"Cũng không biết tình huống bây giờ bọn họ thế nào."

"Nhưng là, ta nghĩ cấp bậc của bọn họ hẳn là rất cao."

"Chờ thì biết. Bây giờ thì phải về nghiên cứu luyện đan thôi."

Mọi người đi khỏi phòng của Tạ lão đầu. Sau khi bọn họ đi, Tạ lão đầu mở mắt ra, trong mắt có tò mò, cũng có lo lắng. Sau khi rời khỏi học viện, tuy rằng Độc Cô Thiên Diệp cách hai ngày sẽ liên hệ với hắn, nhưng nàng vẫn không chịu nói thực lực bây giờ của bọn họ,. Hơn nữa đã mấy ngày nàng không liên hệ với hắn, làm cho hắn nhìn không được bắt đầu lo lắng.

Cùng lúc đó, ngoài cửa Lam Thành có một đám người quần áo tả tơi đi tới, đại khái có đến trăm người. Thị vệ thủ thành nhìn thấy bọn họ đi đến từ sơn mạch Miễn Miễn, lại chật vật như thế, bọn họ biết những người này đều lịch lăm trong sơn mạch về. Mọi người đều tôn trọng người dám đi vào trong sơn mạch lịch lăm, sẽ không khinh thị vì bọn họ chật vật trở về. Bởi vậy bọn họ không phí chút sức lực nào thì đã vào thành.

Vào thành, đám người Mạc Tử Khanh nghe ngóng được nơi bọn Tạ lão đầu nghỉ chân rất nhanh. Nửa giờ sau, bọn họ cũng đi tới khách sạn kia. Khách sạn ở Lam thành, đã từng thấy người chật vật hơn như vậy nhiều, cho nên khi tiểu nhị nhìn đến nhiều người như vậy đến đây, nhanh chóng chào đón, tha thiết hỏi: "Khách quan, muốn ở trọ sao?"

Không đợi bọn họ trả lời, chợt nghe thấy thanh âm kích động của Mạc Phong: "Thất ca, bên này!"

"Tiểu nhị, bọn họ đi cùng chúng ta, người đi an bài phòng đi." Hạ Liên nói với tiểu nhị.

"Thì ra bọn họ là người mà mọi người chờ! Các vị, xin hãy đi theo ta." Tiểu nhị nói xong dẫn đầu chạy lên lầu, "Các vị về phòng nghỉ ngơi trước,

ta lập tức đưa nước ấm vào phòng."

"Thất ca, các người đi nghỉ ngơi hồi phục một chút trước, chúng ta đi báo cho bọn họ các người đã đến. Đúng rồi, tỷ của ta đâu ?" Mạc Phong nói.

"Nàng còn có chút việc, sẽ đi ra sau. Chúng ta đi trước." Mạc Tử Khanh nói.

Chờ tất cả mọi người trở về phòng, Mạc Phong tính đi tìm Tạ lão đầu, nhìn thấy Hạ Liên còn đang ngăn người nhìn cầu thang.

"Sao vậy? Sao người lại ngăn người ở đây ?"

"Người có chú ý tu vi của bọn họ hay không?" Hạ liên nói.

"Ta rất kích động , không chú ý. Sao vậy ?" Mạc Phong hỏi.

"Bây giờ bọn họ đều là cấp bậc Đại Huyền Sư, hơn nữa có rất nhiều người ta nhìn không ra cấp bậc." Hạ liên nói.

"Cái gì ?!" Mạc Phong la to một tiếng, "Trước kia bọn họ trừ bỏ ca của ta, những người khác cấp bậc Huyền Sư !"

Tuy rằng hẳn biết Độc Cô Thiên Diệp có đan dược để tăng lên thực lực của bọn họ, nhưng không nghĩ tới lại hiệu quả như vậy. Đây là cái dạng phương thức thăng cấp biến thái gì ?!

"Trước tiên chúng ta đi nói cho phó hiệu trưởng bọn họ đã đến đi." Hạ Liên nói xong, cũng lên lầu .

Thật ra không cần bọn Hạ Liên nói, Tạ Bình đã cảm giác được trước khi bọn họ đến khách sạn, trong lòng thoáng buông lỏng đồng thời lại cảm thấy kỳ quái vì sao Độc Cô Thiên Diệp không có trong đó.

"Cốc Cốc."

"Vào đi." Tạ Bình vẫn nằm trên ghế dựa của hắn như trước, từ từ nhắm hai mắt lại nói.

Hai người Mạc Phong và Hạ Liên đi vào, song song thi lễ về phía Tạ Bình, nói: "Phó hiệu trưởng, đồng học Huyền Sư và Kiếm Sư đã đến."

"Ân. Các người đi nói cho mấy người Mạc Tử Khanh sau khi thu thập xong thì tới gặp ta, những người khác nghỉ ngơi cho tốt." Tạ Bình phân phó.

"Dạ."

Hai người Mạc Phong đi ra ngoài, chỉ lát sau tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa.

"Vào đi."

Được cho phép, đám người Mạc Tử Khanh đẩy cửa vào.

"Phó hiệu trưởng." Mấy người thi lễ với Tạ Bình, hô.

Tạ Bình trợn mắt liếc bọn họ một cái, nói: "Không tồi, mấy người các người đều đến cấp bậc Huyền Vương. Xem ra mấy tháng huấn luyện này các người rất chăm chỉ !"

Đâu chỉ là chăm chỉ, chính xác là liều mạng. Mấy người nói thầm trong lòng.

"Thiên Diệp đâu ? Sao các người không đi cùng nhau ?"

Nhắc tới Độc Cô Thiên Diệp, sắc mặt mọi người trầm xuống, khiến lòng Tạ Bình lộ bộ rơi xuống, vội vàng hỏi: "Nàng đã xảy ra chuyện sao ?"

"Cái này, chúng ta cũng không biết." Mạc Tử Khanh kiên trì nói.

"Hả? Người có ý gì?"

Mạc Tử Khanh cho Tạ Bình xem Tiểu Ngân hẩn ôm trong lòng, lại chỉ chỉ Tiểu Cửu trong lòng Dạ Thương Lan, nói: "Thiên Diệp nói có việc không thể đi cùng chúng ta, để cho Tiểu Ngân và Tiểu Cửu hộ tống chúng ta đến hội hợp cùng mọi người trước."

"Khế ước thú của nàng hoàn hảo, chứng minh nàng không có nguy hiểm về sinh mệnh."

Tiểu Ngân trong lòng Mạc Tử Khanh đang ngủ bù, bị động tác của Mạc Tử Khanh làm bừng tỉnh, nâng lên mí mắt nhìn thoáng qua mọi người, nói: "Lão nhân, chủ nhân để ta nhả với người, bây giờ nàng có việc, các người hãy đi Philadelphia trước, nàng sẽ tận lực đến trước lúc tỷ thí."

Nói xong, nó nhắm mắt tiếp tục ngủ, không thèm để ý tới sắc mặt của những người khác.

"Một khi đã vậy, vậy đêm nay các người nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta sẽ đi tới Philadelphia. Sau khi các người rời khỏi đây nhớ nói cho những người khác."

"Dạ."

Mấy người nối đuôi nhau đi ra. Tạ Bình nhìn bóng dáng của bọn họ, trong mắt toát ra ánh sáng vừa lòng. Máy đũa này đều thành Huyền Vương, chắc chắn những người khác cũng sẽ không kém lắm. Hắn rất muốn biết Độc Cô Thiên Diệp đã huấn luyện bọn họ như thế nào?

Nếu để hắn biết bọn họ không chỉ có huyền lực được tăng lên rất nhiều, sức chiến đấu cũng siêu cường, tất cả Huyền Sư đều khế ước với huyền thú cao cấp, chắc chắn hắn sẽ không lạnh nhạt như vậy.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người đi vào đại sảnh chờ Tạ Bình. Một đám Luyện Đan Sư trợn mắt há hốc mồm mà nhìn các Huyền Sư và Kiếm Sư.

"Cái gì thế này, bọn họ có cần dọa người như vậy hay không ?"

"Bọn họ sẽ không phải là bị đánh tráo chứ ?"

"Ta nhớ rõ lúc chọn lựa bọn họ đều ở cấp bậc Huyền Sư và Kiếm Sư mà ? Ai có thể nói cho ta biết mấy Đại Huyền Sư Đại Kiếm Sư này là bọn họ sao ?"

Nghe mấy tiếng sợ hãi than, các Huyền Sư và Kiếm Sư đều có vẻ mặt đặc ý, bây giờ bọn họ cũng là Đại Huyền Sư Đại Kiếm Sư, cũng được cho thiên tài.

10 lão sư cùng đi đã xuống tới, nhìn thấy Đại Huyền Sư Đại Kiếm Sư đứng đầy một phòng, thậm chí còn có mười mấy người là Huyền Vương, kinh ngạc nói không ra lời giống như các đồng học vừa nãy. Bọn họ sẽ không phải là đang nằm mơ chứ ?

Tuy rằng tối hôm qua cũng đã biết những người này đã về, nhưng ai cũng không nghĩ tới việc thực lực của bọn họ sẽ là như vậy. Thời gian ba tháng tăng lên một cấp, chuyện này thật sự là khiến người ta kinh ngạc mà.

"Sao lại đứng trong này? Mọi người chuẩn bị xuất phát đi chứ."

Không biết xuất hiện Tạ Bình ở cầu thang lúc nào, nhìn các lão sư đang đại ra phía dưới nói.

Bởi vì có quá nhiều phi ưng, cho nên phải để chúng ở rừng cây ngoài thành. Bây giờ người đã tập hợp đầy đủ, trừ Độc Cô Thiên Diệp, tổng cộng có 126 người. Tất cả mọi người lên phi ưng, Tạ Bình gật đầu với một vị lão sư trong đó, lão sư kia vỗ phi ưng dưới chân, phi ưng lập tức giương cánh

bay lên. Những con phi ửng khác lục tục bay theo, bay về phía đế đô Philadelphia của đế quốc Thương Khung.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Ta Đá Người Đó.

Phi ứng chở mọi người bay 9 ngày, tới Philadelphia trước tỷ thí 3 ngày.

Philadelphia nằm ở trung tâm của đế quốc Thương Khung, bởi vì tài nguyên của đế quốc Thương Khung thiếu thốn, cho nên kinh tế cũng không phát đạt, Philadelphia không phồn hoa bằng Bồ thành.

Phi ứng dừng lại ở ngoài Philadelphia, sau khi mọi người đi xuống, lão sư kia mang phi ứng bay về phía núi rừng gần nhất.

Thanh thế lớn như vậy, hấp dẫn ánh mắt của người ra vào Philadelphia lại đây.

"Những người này là tới tham gia tứ quốc tỷ thí sao?"

"Chắc vậy, cũng không biết là quốc gia nào."

"Chắc chắc, thực lực không tồi, là đế quốc Cách Thụy sao?"

"Không phải, người của đế quốc Cách Thụy đã tới ngày hôm qua rồi, Uông tướng quân tự mình tới đón. Ta nhìn thấy."

"Vậy đó rốt cuộc là đế quốc nào?"

Lúc này một người ở cửa thành đi một mình đến trước mặt họ, lấy tay ngón tay ngoáy lỗ tai, chậm rì rì đi tới trước mặt mọi người, lười biếng nói: "Các người là người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư ?"

"Đúng vậy." Tạ Bình mang bộ dáng tất cả không liên quan tới ta mà nhìn trời cao, một lão sư lên tiếng trả lời.

"Ta tới đón các người ." Người nọ lấy ngón tay đã ngoáy lỗ tai tới trước mặt, bần một chút, nói, "Đi theo ta."

Người nọ nói xong thì xoay người rời đi, bộ dáng không coi ai ra gì kia chọc giận các đệ tử khí huyết phương cương, mọi người định đi lên lý luận, bị lão sư dùng ánh mắt ngăn lại .

"Đi thôi. Còn thất thần cái gì ?" Người nọ thấy mọi người không động, xoay người thúc giục nói.

"Đi thôi." Một lão sư mở miệng nói.

"Đợi khi lên đài tỷ thí thì hãy phóng thích không cam lòng của các người là được." Tạ Bình đạm mạc nói một tiếng, đi về trước.

Những người khác thấy Tạ Bình đi thì cũng đi theo. Vào thành thì nhìn thấy một hàng xe ngựa, là loại bình thường nhất.

Xe ngựa đi đại khái một giờ, cuối cùng bọn họ bị đưa đến phía trước một loạt nhà trệt.

"Là nơi này ."Người tiếp đãi xuống xe rồi nói, " Một ngày nay các người ở nơi này. Bên cạnh là đế quốc Nhĩ Bì Tư, đối diện là đế quốc Cách Thụy. Đi ra ngoài quẹo phải là nhà ăn. Chúng ta rất bận, không rảnh đưa cơm tới phòng các người đâu. Xong rồi, ta đi trước."

Người tiếp đãi nói xong lập tức rời khỏi.

"Phó hiệu trưởng, bọn họ thật quá đáng !" Đan Kinh Thiên tức giận nói.

Đối diện là nơi đế quốc Cách Thụy ở thoát nhìn rất tráng lệ, nơi ở của đế quốc Nhĩ Bĩ Tư bên cạnh nhìn cũng không tệ lắm, nhưng nơi bọn họ ở lại là một loạt nhà trệt, trong phòng trừ bỏ giường thì cái gì cũng không có.

Những người khác cũng có vẻ mặt giận dữ nhìn Tạ Bình.

"Hơn 100 năm nay chúng ta đều đứng hạng cuối, các quốc gia khác tự nhiên khinh thường. Các người nếu cảm thấy tức giận, vậy lấy hạng nhất tới tay đi." Tạ Bình nói xong sẽ theo liền tìm một gian phòng ở nghỉ ngơi đi.

Lời nói của Tạ Bình nặng nề đập vào trong lòng mỗi người. Bọn họ âm thầm thề ở trong lòng, nhất định phải lấy được hạng nhất, rửa sạch sỉ nhục nhiều năm qua.

Một vị lão sư vỗ vỗ bả vai của Đan Kinh Thiên, nói: "Hết thảy đều nhờ vào các người. Hai ngày này các người phải chú ý an toàn, không được phát sinh xung đột với người của quốc gia khác. Được rồi, mọi người tìm phòng nghỉ ngơi đi."

"Đã biết, lão sư."

"Dạ, lão sư."

Mấy người Đan Kinh Thiên vào phòng, trước tiên quét tước cả phòng một lần.

"Dựa vào, không biết đã mấy trăm năm không có người ở !" Đan Kinh Thiên vừa làm vừa oán giận.

"Thương Khung đế quốc thật sự khinh người quá đáng!" Long Tường cũng không nhịn được , căm giận nói.

"Vào lúc tỷ thí chúng ta đánh bọn họ tới phải nằm cho người ta khiêng xuống, khiến cho bọn họ cả đời cũng không ngóc đầu lên được." Hạ Nham sâu kín mở miệng nói.

"Tử Khanh, huynh đệ của ta khi nào mới đến vậy ?" Đan Kinh Thiên hỏi.

" Sao ta biết được. Lúc nên đến tự nhiên nàng sẽ đến."

"Nàng không được bỏ lỡ tỷ thí đâu đó!"

"Sẽ không ." Mạc Tử Khanh nói.

Nàng không có khả năng bỏ qua , nàng nhất định sẽ đến, mang theo mọi người thẳng tỷ thí!

Lúc này, Tiểu Ngân và Tiểu Cửu đang ghé vào đầu giường ngủ đồng thời mở mắt một chút, nhìn nhau một lát rồi lại nhắm lại .

Lúc này, trong Luyện Yêu Hồ , Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi mở to mắt, trong mắt toát ra ánh sáng hưng phấn.

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Bốn giọng nói vang lên cùng lúc. Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy vẻ mặt bọn Lam Mân cũng là hưng phấn.

"Chủ nhân, thành công ?" Lam Mân không xác định hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ý niệm vừa động, một ngọn lửa xuất hiện ở ngón tay bên phải của nàng. Tay trái mở ra, một đạo băng nhận xuất hiện trong lòng bàn tay bên trái.

"Oa! Chủ nhân, người thật lợi hại !" Liệt Hỏa định chạy tới, lại sợ nhiệt độ của băng nhận, không dám tiến lên.

"Bây giờ nó đã bị ta luyện hóa , là khế ước thú của ta, nó sẽ không tổn thương các người ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, Liệt Hỏa điên cuồng chạy qua.

"Thời gian đã qua bao lâu ?" Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy hình dáng tự vệ của Liệt Hỏa, hỏi.

"16 ngày. Bây giờ còn cách ngày tử thí có 3 ngày." Lam Mân đáp.

"Ta đi xem Tiểu Hỏa, sau đó chúng ta xuất phát đi Philadelphia. Lam Mân, đến lúc đó phải làm người vất vả rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Đô Đô, mang ta đi đi."

Đô Đô đưa Độc Cô Thiên Diệp tới không gian độc lập nó tạo ra cho Tiểu Hỏa. Bản thể của Tiểu Hỏa đã rất lớn , bộ lông màu sắc rực rỡ mất đi sáng rọi trong dĩ vãng, đầu lui về dưới cánh, tản ra hơi thở uế oải. Độc Cô Thiên Diệp đi qua đó, đầu dán vào Tiểu Hỏa, tay nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó.

"Tiểu Hỏa, bình phục nhanh lên, chúng ta đều nhớ người ."

Ngây người trong chốc lát, Độc Cô Thiên Diệp và Lam Mân cùng nhau rời khỏi Luyện Yêu Hồ. Trở lại sơn động, phát hiện băng xung quanh

đều đã tan hết. Mà cái trứng kia vẫn còn ở chỗ cũ.

"Lam Mân, người có biết đây là trứng gì không ?" Độc Cô Thiên Diệp đi qua nhìn, hỏi.

Lúc trước không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện cái trứng này có màu xanh , ước chừng có cao hơn một thước.

Lam Mân nghĩ nghĩ, nói: "Không biết, bên trong trí nhớ truyền thừa không có. Ta cũng chưa từng thấy qua."

Nhớ tới lúc trước gặp Tiểu Hỏa, mình bởi vì tò mò mà sờ soạng trứng của nó một chút, không ngờ lại vô tình ký kết khế ước.

"Cái trứng thô ráp như vậy, không biết sờ lên sẽ thế nào." Độc Cô Thiên Diệp thì thảo nói, cũng sờ sờ thử. Thật sự rất thô ráp, hoàn toàn không có xúc cảm.

"Sờ không thoải mái như lúc trước sờ trứng của Tiểu Hỏa."

Độc Cô Thiên Diệp xem xét xong, chuẩn bị thu tay về, đột nhiên đầu ngón tay tê rần, một giọt máu tươi nhỏ trên cái trứng, thấm vào trong rất nhanh. Nàng muốn lấy ngón tay về, lại phát hiện ngón tay giống như bị dính vào trên đó. Một tia lực lượng thông qua đầu ngón tay tiến vào thân thể của nàng, ép buộc linh hồn của nàng. Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp trở nên tái nhợt trong phút chốc.

"Chủ nhân." Lam Mân bị bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp dọa đến, vội vàng hô.

"Di ?" Một tiếng nói kinh ngạc như có như không.

Độc Cô Thiên Diệp không vội hỏi là ai, chợt nghe thấy một thanh âm vang lên trong đầu: "Lấy máu làm khế, dung nhập linh hồn, từ nay về sau

sinh mệnh tương giao, linh hồn tương kế, người có bằng lòng hay không ?"

"Ngô." Đau đớn trong linh hồn khiến Độc Cô Thiên Diệp nhin không được phát ra âm thanh.

"Người có bằng lòng hay không ?" Đợi không được đáp án, kia nói thanh âm lại vang lên.

"Ta, nguyện, ý." Độc Cô Thiên Diệp gian nan nói ra ba chữ.

Sau khi nàng dứt lời, một đạo ánh sáng khế ước nàng chưa từng thấy qua xuất hiện, bao vây nàng và quả trứng bên trong. Cuối cùng ẩn vào mi tâm không thấy. Sau đó là hào quang thẳng cấp hoa lệ, 3 ngôi sao xuất hiện, biểu hiện bây giờ nàng đạt tới huyền tông cấp 7. Mà kia quả trứng kia lại không phản ứng gì.

Chờ khi bình tĩnh trở lại, Lam Mân đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, thân thiết hỏi: "Chủ nhân, người không sao chứ ?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không có việc gì."

Sau đó xoay người nhìn tên vừa mới làm cho mình khó chịu không thôi này. Nàng biết mình lại "Bị khế ước" rồi.

"Lam Mân, người có biết vừa nãy là cái trận văn khế ước gì không?"

"Đó chắc là khế ước linh hồn."

"Khế ước linh hồn?"

"Đây là loại khế ước có từ xa xưa, là khế ước linh hồn của hai người lại thành một, chỉ cần linh hồn một bên bất diệt, thì linh hồn của bên kia cũng đồng dạng bất diệt. Nhân loại tu luyện đến thần cấp là có thể tách linh hồn ra, tức là có được hai sinh mệnh. Bây giờ con người cũng không biết

khế ước bằng phương thức này, ngay cả bộ tộc phượng hoàng của chúng ta cũng không biết. Trong của chúng ta truyền thừa cũng chỉ đơn giản nói như vậy thôi."

Thú tộc Phượng hoàng có từ xa xưa cũng không biết à? Vậy quả trứng này rốt cục có lai lịch như thế nào?

"Uy, người là trứng của loài gì vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp lấy tay chọc chọc vào quả trứng, ai biết người ta căn bản không để ý nàng nàng, biến thành một đạo bạch quang trực tiếp chạy vào trong thân thể của nàng.

Được rồi, nàng buồn bực .

"Tỷ tỷ."

Ngay lúc nàng bị quả trứng này làm buồn bực thì đột nhiên nghe thấy thanh âm của Tiểu Hỏa. Nàng nhanh chóng mang Lam Mân đi vào trong Luyện Yêu Hồ, nhìn thấy Tiểu Hỏa đã tỉnh lại.

"Tiểu hỏa, người tỉnh ?" Độc Cô Thiên Diệp kích động chạy tới, ôm đầu của nó.

Màu quang chợt lóe, Tiểu Hoả biến thành hình người. Lúc này nàng thoát nhìn giống như cô bé 10 vậy.

"Lúc này tỷ tỷ thăng cấp, muội hấp thu được rất nhiều năng lượng. Lần khế ước này, tỷ tỷ vốn có thể lấy được càng nhiều năng lượng , nhưng có một bộ phận rất lớn bị muội hấp thu , cho nên muội mới tỉnh lại , còn trưởng thành nữa." Tiểu Hỏa áy náy nói.

"Ha ha, không sao hết, chỉ cần muội tỉnh lại là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp sa vào vuốt đầu Tiểu Hỏa nói.

"Tỷ tỷ, bây giờ muội là thần thú cấp 8 nha ! Tỷ lại khế ước huyền thú lợi hại nào vậy ?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Ta cũng không biết nó là." Cái gì. Độc Cô Thiên Diệp nói còn chưa dứt lời, một đạo bạch quang lóe ra từ trong thân thể của nàng, dạo qua một vòng trong Luyện Yêu Hồ, sau đó dừng lại ở trên một đỉnh núi.

"Đây là huyền thú mà tỷ tỷ mới khế ước sao ?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Đúng vậy. Muội có biết nó là huyền thú gì không ?"

"Có chút quen thuộc, nhưng muội nghĩ không ra."

"Nghĩ không ra thì thôi . Bây giờ tỷ phải lập tức chạy đi, chúng ta có chuyện gì nói ở trên đường."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì mang theo Tiểu Hỏa và Lam Mân ra ngoài, sau đó Lam Mân hóa thành bản thể, mang theo các nàng bay về phía Philadelphia.

"Tỷ tỷ, đây là đế đô của đế quốc Thương Khung ? Thoạt nhìn quá kém so với Bồ thành đó ?"

Ba người Độc Cô Thiên Diệp đứng ở ngoài tường thành của Philadelphia, nhìn cái tường thành có chút rách nát kia, Tiểu Hỏa bĩu môi nói.

" Đế quốc Thương Khung phần lớn là nơi căn cõi, tài nguyên rất thừa thớt. Tự nhiên không thể so sánh với Bồ thành." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa bởi vì bản cùng, cho nên người của đế quốc Thương Khung phần lớn thực hiện chủ nghĩa cường đạo, tính cách có vẻ bá đạo."

Tiểu Hỏa nhìn người ra vào, quả nhiên đều là bộ dạng hung thần ác sát, lệ khí đầy người.

"Cút ngay !"

Đột nhiên một đạo thanh âm thô cuồng truyền đến từ chỗ cửa thành, đám người Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, thì thấy một hán tử lưng hùm vai gấu một cước đá văng một người tương đối văn nhược. Người nọ bị đá ngã xuống đất, ôm bụng lăn lộn.

Hán tử kia vẫn chưa hết giận, đi đến bên cạnh người nọ, bắt đầu quyền đâm cước đá hằn, một tiếng kêu rên vang lên, người qua đường lại chẳng quan tâm cảnh này, giống như là đã nhìn quen lắm rồi. Ngay cả thị vệ trông coi cửa thành cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục thu phí vào thành của những người đi vào thành. Chỉ chốc lát sau, người nọ đã bị đại hán đánh chết . Không lâu sau có hai người từ trong thành đi ra, mang thi thể đi.

"Nghịch chướng !" Một đạo thanh âm thương lão vang lên.

"Cha, đừng nói lung tung, coi chừng chuốc vạ vào thân." Người trẻ tuổi bên cạnh đỡ tay của lão nhân, thấp giọng nói.

"Tỷ tỷ, người của nơi này thật là dã man." Tiểu Hỏa xem xong mọi chuyện, nghiêm mặt nói.

"Ừ. Nhược nhục cường thực mà. Để tỷ liên hệ với Tà gia gia trước, xem bọn họ đang ở đâu."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lấy thông tin thạch từ trong nhẫn không gian ra, nói hai câu với tảng đá.

"Thiên Diệp ? Người còn biết đến sao ? Ngày mai là bắt đầu tỷ thí !" thanh âm trầm oán của Tà Bình vang lên.

"Ha ha, lúc trước con bị chút chuyện quẩn thân mà. Tà gia gia, bây giờ con ở cửa thành Philadelphia, mọi người đang ở đâu? Con đi qua tìm mọi người!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Hừ hừ." Tạ Bình bị một tiếng kêu gia gia của Độc Cô Thiên Diệp làm vơi đi ba phần cơn tức, "Chúng ta ở khu dừng chân ở thành tây bên cạnh đài tử thí, con vào thành hỏi là biết."

"Dạ. Bây giờ con đi qua."

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi thông tin thạch, dắt tay của Tiểu Hỏa vào thành. Lam Mân cũng ở bên cạnh.

"Một người 300 kim tệ." Thị vệ nói.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp lấy ra 900 kim tệ, giao cho thị vệ, sau đó thuận tiện hỏi đường đến nơi tử thí.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi dạo trung tâm thành một lát đi." Tiểu Hỏa kéo kéo tay của Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được. Dù sao thời gian còn sớm, vậy đi dạo một lát. Lam Mân, người có mệt không ? Muốn đi nghỉ ngơi trước hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Lam Mân chở nàng và Tiểu Hỏa bay hai ngày, còn chưa được nghỉ ngơi.

"Chủ nhân, ta không sao." Lam Mân nói

"Vậy chúng ta đi thôi."

Ba người đi về phía trung tâm thành, dọc theo đường đi Tiểu Hỏa đông xem xét tây nhìn ngắm, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp chạy nơi nơi.

Độc Cô Thiên Diệp bị Tiểu Hỏa lôi kéo, nhìn bộ dáng vui vẻ của Tiểu Hỏa, khóe miệng khẽ cười.

Không biết bọn Tiểu Ngân thế nào , nàng nghĩ nghĩ, dụng ý niệm trong lòng liên hệ chúng nó.

"Chủ nhân?" Tiểu Ngân cao hứng nói.

"Ừ. Chúng ta đã đến Philadelphia . Bây giờ các người ở đâu ?"

"Chúng ta ở đường cái phía tây, chủ nhân muốn lại đây không ?" Tiểu Cửu hỏi.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi tìm bọn Tiểu Ngân hả ?" Tiểu Hỏa nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhanh chóng chạy tới hỏi.

"Ân. Tiểu Ngân, các người ở đằng kia chờ chúng ta đi, chúng ta lập tức lại đây." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Oa oa, sắp gặp Tiểu Ngân rồi ! Không biết nó nhìn thấy muội sẽ có biểu tình gì." Tiểu Hỏa cao hứng nói.

"Mạc Tử Khanh, dừng lại."

Nghĩ đến ngày mai là ngày tỷ thí, mọi người đều có chút khẩn trương, đám người Mạc Tử Khanh mang theo mọi người đi dạo. Ngay lúc mọi người chuẩn bị trở về thì Tiểu Ngân trong lòng hần mở miệng nói.

"Tiểu Ngân đại nhân, có chuyện gì vậy ?" Tần Hạo mở miệng hỏi.

"Chờ là được, vấn đề đến từ đâu mà nhiều như vậy ? Có phải hai ngày này rất nhàn hay không, muốn đêm nay trở về huấn luyện phải không?" Tiểu Cửu trong lòng Tang Vũ mở miệng nói.

"Ha ha, không có. Hai vị đại nhân nói chờ thì sẽ chờ." Tần Hạo cười gượng hai tiếng, nói.

Mạc Tử Khanh và Dạ Thương Lan hai người liếc nhau, trong mắt đều có phỏng đoán. Có thể khiến Tiểu Ngân và Tiểu Cửu biến thành như vậy , trừ bỏ Độc Cô Thiên Diệp thì không có người khác.

Vì thế, một hàng mười mấy người tìm một quán trà nghỉ ngơi.

"A, đây không phải tuyển thủ của đế quốc Mạc Nhĩ Tư sao ? Các người không ngốc ở trong phòng nhỏ của mình, ra ngoài làm gì vậy ?"

Đám người Mạc Tử Khanh vừa mới ngồi xuống ở trong đại sảnh thì nghe thấy một thanh âm bén nhọn. Ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người đi từ trên lầu xuống.

"Là tuyển thủ của đế quốc Thương Khung. Mấy người khác là ai ?" Dạ Thương Lan nhìn người đi tới, nhỏ giọng nói cho mọi người.

"Là tuyển thủ của đế quốc Cách Thụy." Mạc Tử Khanh nói.

"A, sao vậy? Những người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư đều là kẻ cầm đầu sao ?" Một kẻ thô tráng cười nói, nhìn thấy bọn Mạc Tử Khanh không để ý tới hắn, hét to với người trong đại sảnh nói: "Mọi người mau đến xem, đây là tuyển thủ của đế quốc Mạc Nhĩ Tư, một đám bộ dạng như đàn bà vậy."

Trong đại sảnh nhất thời truyền ra một trận cười vang. đám người Mạc Tử Khanh nhất thời thay đổi sắc mặt, tuyển thủ của đế quốc Thương Khung và đế quốc Cách Thụy đặc ý nở nụ cười.

"Xin hỏi vị lớn lên giống hùng này là ai vậy?" Tang Vũ giả ý thiên chân hỏi.

Thanh âm thanh thúy như dòng nước chảy qua sa mạc, ngọt vào trong lòng người. Người nói chuyện lúc này nhìn qua, nhìn đến một vị mỹ nhân

nữ nịu, trong lòng ôm một con huyễn sủng giống Kiều Hồ, tay vuốt ve qua lại trên lưng hồ ly, nhất thời tâm viên ý mã.

"Ca ca gọi là Thương Phi, là tiểu hầu gia của đế quốc Thương Khung. Tiểu mỹ nhân, theo ca ca, ca ca sẽ cho người cuộc sống ăn sung mặc sướng." hai mắt Thương Phi biến thành màu hồng nói.

"Tiểu hầu gia nha, chưa từng nghe qua. Người là tuyển thủ của trận đấu sao?" Tang Vũ hỏi.

"Ta không phải, nhưng ca ca của ta là hạt giống tuyển thủ của trận đấu đó." Thương Phi đắc ý nói.

"Nga, không phải a ~" Tang Vũ cố ý kéo thanh âm ra thật dài, sau đó đột nhiên chuyển giọng, "Không phải người kiêu ngạo cái gì ! Tục ngữ nói, bộ dạng xấu không phải lỗi của người, nhưng đi ra dọa người thì là người không đúng ."

"Ha ha!"

Đám người Mạc Tử Khanh cười rộ lên, mà mặt của nhóm người đế quốc Thương Khung biến thành màu đen. Ngay cả mặt người của đế quốc Cách Thụy cũng trầm xuống, dù sao bây giờ bọn họ cũng đi cùng nhau.

"Ngu ngốc." Đầu lĩnh của nhóm người đế quốc Cách Thụy mắng một câu.

"Hừ, người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư nhiều lần đứng hạng cuối, biết không thắng được, nhưng thật ra công phu ở mồm mép cao, đây là công lực sở trường đó sao." Đầu lĩnh nhóm người đế quốc Thương Khung cười lạnh nói, "Ma bệnh như các người, cũng chỉ xứng ở phòng nhỏ. Phụ vương ta an bài như vậy, thật sự rất thích hợp."

Một câu ma bệnh, khơi lên cơn tức của mọi người, hơn nữa còn nói đến nơi đế quốc Thương Khung cung cấp cho bọn họ dùng chân, đây là xem bọn họ như quả hồng mềm mà vũ nhục. Những người có tính tình vội vàng nóng nảy đã muốn đứng lên, định xông lên đánh một trận.

"Kinh Thiên, không thể xúc động." Mạc Tử Khanh một phen giữ chặt Đan Kinh Thiên.

"Tử Khanh, đế quốc Thương Khung bọn họ khinh người quá đáng !" Đan Kinh Thiên oán hận nói.

"Chớ quên quy củ, tuyến thủ của các quốc gia không thể đánh nhau trước tỷ thí, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách tỷ thí."

Mạc Tử Khanh trong lời nói làm cho bọn họ đều tỉnh táo lại.

"Hừ!" Đan Kinh Thiên nặng nề ngồi xuống.

"Như vậy cũng có thể nhẫn xuống được, xem ra người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư là người nhu nhược không có cốt khí, ha ha." lục hoàng tử Thương Khung cười ha hả.

"Đường ca, người nói quá đúng." Thương Phi phụ họa. Nói xong, hắn nhìn Tang Vũ, phần hận nói, "Tiện nhân, người không phải nói rất hay sao? Chờ trận đấu chấm dứt, ta xin bệ hạ chỉ cho người làm tiểu thiếp thứ mười ba của ta, đến lúc đó ta cho người thưởng thức tư vị bị ta ky, sau đó sẽ thưởng người cho huynh đệ của ta, tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy, bọn họ nhất định sẽ thích, ha ha !"

"Hỗn đản!" Tang Vũ giận đến đỏ mặt, đứng lên từ chỗ ngồi. Những người khác cũng đứng lên, muốn động thủ, lại sợ khơi mào thị phi.

"Sao nào ? Các người muốn động thủ với chúng ta?" Thương Phi nói, liệu định bọn họ không dám động thủ, nhìn thấy bộ dáng ẩn nhẫn của bọn

họ, đắc ý cười rộ lên.

"Phanh!"

Một đạo huyền lực đánh tới từ cửa, đánh bay Thương Phi vách tường.

Tất cả mọi người bị biến đổi này làm kinh sợ . Dám đánh hầu gia được sủng ái nhất trong hoàng thất!

"Người nào ?" Lục hoàng tử xoay người nhìn về phía cửa.

Những người khác cũng nhìn theo, sau khi thấy rõ người tới, những người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư bắt đầu kích động.

"Người là ai, cứ nhiên dám đánh tiểu hầu gia ta." Lúc này Thương Phi đứng lên từ trên đất, chạy tới.

"Tiểu hầu gia ? Không biết. Nhưng mà, ta đánh người đó!" Hắc y nam tử từ cửa đi vào, nắm tay một tiểu cô nương, nhìn thấy đám người Mạc Tử Khanh, nói: "Người khác đã cười đến trên đầu các người còn không biết phản kháng, ta dạy các người như vậy sao?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36.1: Bồi Chúng Chơi Đùa

"Lão đại!"

"Lão đại!"

"Huynh đệ!"

Tất cả mọi người kích động hô tên Bách Lý Tà, vây quanh đến bên người nàng.

Tiểu Cửu và Tiểu Ngân vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp đến, nhảy từ trên bàn xuống chạy vào lòng nàng, mắt thấy Tiểu Ngân sắp cướp được, Tiểu Cửu dùng một cước đạp Tiểu Ngân sang một bên, nhảy tới trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, chiếm lấy ôm ấp của lòng Độc Cô Thiên Diệp. Mà Tiểu Ngân ở bên này bị Tiểu Hỏa bắt vào tay, dùng sức ôm chặt.

"Tiểu Ngân, ngươi có nhớ ta hay không?" Tiểu Hỏa ôm Tiểu Ngân ghé vào tai hỏi.

"Người là ai, cứ nhiên dám tập kích tiểu hầu gia của Thương Khung đế quốc ta." Lục hoàng tử thấy mọi người không để ý tới hắn, lại lên tiếng chất vấn.

"Ngu ngốc." Tiểu Hỏa khinh bỉ nhìn hắn một cái, quay lại chơi đùa cùng Tiểu Ngân.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn lục hoàng tử một cái, đồng ý nói: "Quả nhiên đầu óc có vấn đề."

"Người lớn mật ! Cư nhiên dám nói biểu ca ta là ngu ngốc." Thương Phi hét lớn một tiếng.

"Vốn chính là vậy nha ! Bọn họ đều gọi ta lão đại rồi, ta đương nhiên là tuyển thủ của đế quốc Mạc Nhĩ Tư. Sao nào, người muốn đánh nhau với ta ?" Độc Cô Thiên Diệp ném cho Thương Phi một câu định xoay người rời đi.

"Hừ, người người đánh đường đường là tiểu hầu gia, người muốn đi là đi được sao ?"

Thương Phi oán hận nói: "Đường ca, người cần phải làm chủ cho ta !"

"Ha ha, người cảm thấy đường ca của người có thể ngăn được chúng ta sao ?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, sau đó hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thương Phi một cái nói: "Người không phải nói muốn Tang Vũ làm tiểu thiếp cho người sao ?"

"Này tiện nhân, ta cho nàng làm tiểu thiếp của ta là đã tiện nghi cho nàng rồi. Đến lúc đó chờ huynh đệ của ta đều hưởng qua, ta sẽ thưởng nàng cho mấy tên khất cái, ha ha.

"Tang Vũ, thù của mình thì tự mình báo. Đừng quên, những người khác là tuyển thủ tử thí, còn hãn không phải." Độc Cô Thiên Diệp sâu kín nói.

Đúng rồi ! Thương Phi không phải tuyển thủ, cho dù đánh hãn cũng sẽ không bị hủy bỏ tư cách. Còn những tuyển thủ của hai đế quốc kia lại không dám động thủ với mình, nếu vậy thì bọn họ liền bị phạm quy.

"Muốn cô nãi nãi làm tiểu thiếp của người, trước hết người nên về chui vào trong bụng mẹ đẻ lại lần rồi hẵng nói sau." Tang Vũ nói xong, chạy đến bên người Thương Phi, hung hăng đánh hắt. Hắt không học vẫn không nghề nghiệp như thế nào địch được Tang Vũ cuồng đánh, chỉ lát sau đã hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc đó Thương Khung đế quốc có người muốn tiến lên, đều bị lục hoàng tử ngăn lại. Hắt không thể làm cho những người này mất đi tư cách thi đấu, người nhà và quốc gia trong tức khắc phải chọn một, hắt quyết đoán chọn cái thứ hai.

"Hy vọng các người sẽ không vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận." Lục hoàng tử lạnh lùng nói.

"Ta cũng cho rằng như vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó quay sang Tang Vũ gọi: "Tốt lắm, Tang Vũ, chúng ta cần phải trở về. Lão nhân muốn gặp chúng ta."

"Hừ, tiện nghi người." Tang Vũ lại đập Thương Phi mấy đá, mới trở lại đội ngũ.

"Chúng ta về đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong xoay người rời đi.

"Ta gọi là Lâm Phong. Không biết ta có thể biết tên của người?" Đội trưởng của đế quốc Cách Thụy vào lúc Độc Cô Thiên Diệp đi ngang qua hắt mở miệng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắt một cái, tiếp tục đi ra ngoài, nói: "Bách Lý Tà."

"Bách Lý Tà?" Lâm Phong nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp, lăm lăm nói: "Người này nhìn như vậy nhưng là một kình địch nha!"

"Các người đưa tiểu hầu gia trở về." Lục hoàng tử quay lại nói với hai người, sau đó đi tới bên người Lâm Phong, nói: "Tứ hoàng tử, chúng ta đi thôi."

"Lục hoàng tử, người có từng nghe qua cái tên Bách Lý Tà ?" Lâm Phong hỏi.

"Hai năm nay ta luôn tập trung chuẩn bị cho trận đấu, không có nghe qua tên này. Không biết đế quốc Mạc Nhĩ Tư từ khi nào lại xuất hiện một người như vậy, ngay cả mấy người Mạc Tử Khanh đều ần ần coi hãn làm chủ, sai đâu đánh đó." Lục hoàng tử nói.

"Ta cũng thấy vậy. Xem ra chúng ta đã xem nhẹ kinh địch này nha. Khả năng hãn tham gia tỉ thí lần này sẽ là chuyện xấu đối với chúng ta." Lâm Phong nói.

"Hãn lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là một người mà thôi. Tỷ thí cũng không phải dựa vào một người là có thể thắng." Lục hoàng tử không cho là đúng nói, "Nhưng là, chuyện hôm nay "

Ở bên này, đám người Độc Cô Thiên Diệp đi về khu nghỉ ngơi.

"Lão đại, cuối cùng người cũng đến đây. Làm ta lo lắng muốn chết ." Tang Vũ ôm Độc Cô Thiên Diệp, kích động nói.

"Được rồi, tại gặp một chút chuyện. Không phải ta đã trở lại đây thôi. Chúng ta nhanh chút trở về đi." Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ giữ chặt đầu Tang Vũ nói.

"Tốt tốt, người trở về, mọi người khẳng định kích động buổi tối ngủ không yên!" Tân Hạo nói.

Trở lại khu nghỉ ngơi, Độc Cô Thiên Diệp thấy được điều kiện của khu dừng chân, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi tìm Tạ Bình.

"Tạ gia gia, ta đã trở về." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người cái tên vô lại, còn biết trở về nữa à." Tạ Bình nhìn Độc Cô Thiên Diệp đến, nhảy dựng lên từ ghế dựa, đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, vỗ hai cái trên đầu nàng.

"Ha ha, ta không phải là vẫn bình an đến hay sao, người không cần lo lắng nữa !" Độc Cô Thiên Diệp cười hì hì nói.

"Ai nói ta lo lắng cho người ?" Tạ Bình bữu môi liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, lại trở về ghế dựa của hắn.

"Lúc ta trở về đúng lúc gặp tuyển thủ của đế quốc Thương Khung và đế quốc Cách Thụy. Bọn họ có vẻ rất mạnh." Độc Cô Thiên Diệp chính mình tìm cái ghế ngồi xuống.

"Người đã gặp qua ?"

"Là như thế này....." Độc Cô Thiên Diệp nói một lượt sự tình nảy sinh lúc này cho Tạ Bình nghe.

Tạ Bình nghe xong, lại liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: "Người cũng thật đủ cuồng , vừa đến đã đánh Tiểu hầu gia của người ta."

"Khi dễ người của ta, ta quản hắn là ai chứ !" Độc Cô Thiên Diệp tùy ý nói. Không thể không biết mình đánh người ta tiểu hầu gia là kiện nhiều chuyện.

"Ha ha ha, tốt! Tốt!" Tạ Bình cười to ba tiếng, "Ngày mai là ngày diễn ra vòng đấu loại của trận đấu, bây giờ ta sẽ giảng một chút về thực lực của Tam quốc cho người. Đế quốc Thương Khung ••••• "

"Người chính là kế ước thú mới của tỷ tỷ phải không ? Cừu vĩ hồ, không nghĩ tới tỷ tỷ cư nhiên ngay cả cừu vĩ hồ cũng thu. Sau này người đi

theo chúng ta quây phá đi." Tiểu Hỏa ôm Tiểu Cửu đến trước mặt nói.

"A, chắc ngươi là khế ước bản mạng của chủ nhân! Ta gọi là Tiểu Cửu, sau này thỉnh chiều cố nhiều hơn a!" Tiểu Cửu nịnh nọt nói với Tiểu Hỏa.

"Ừ, yên tâm đi, sau này có cái chuyện tốt gì nhất định không thể thiếu các ngươi. Ai dám khi dễ tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đánh chết hắn nha!" Tiểu Hỏa làm bộ dáng của một đại tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đáng yêu nói không nên lời.

"Xuy ~ khinh bỉ!" Tiểu Ngân ở trên vai Tiểu Hỏa, cho hai người bọn họ một tia xem thường.

Tiểu Hỏa hất Tiểu Ngân xuống dưới, nói: "Sao ngươi lại thăng cấp chậm như vậy, ta đã cấp 8, mà ngươi vẫn còn ở cấp 4?"

"A a a a! Thương thiên a đại địa a, ngươi cư nhiên cao hơn ta 4 cấp, ô ô, ta không muốn sống nữa!" Tiểu Ngân bắt đầu gào khan.

"Dọa người!" Tiểu Cửu khinh bỉ xem thường nhìn Tiểu Ngân.

"Mạc Phong ca ca!" Tiểu Hỏa nhìn thấy xa xa có người đang đi đến, vẫy tay gọi.

Mạc Phong đang thảo luận về tri thức luyện đan với Hạ Liên, bỗng nhiên nghe được có người kêu mình, nhìn qua thì thấy một tiểu hài tử tầm mười tuổi đang chạy về phía mình.

"Ngươi là?" Mạc Phong không xác định hỏi.

"Mạc Phong ca ca xấu, vậy mà không biết ta." Tiểu Hỏa bĩu môi nói.

"Ngươi là Tiểu Hỏa?" Mạc Phong kinh ngạc hỏi. Không nghĩ tới mấy tháng không thấy, Tiểu Hỏa đã trưởng thành nhiều như vậy!

"Đúng rồi đúng rồi !" Tiểu hỏa gật gật đầu nói.

Mạc Phong kích động một phen ôm lấy Tiểu Hỏa, nói: "Tiểu Hỏa, người tỉnh ? Tiểu Hỏa, người rốt cục cũng tỉnh!"

"Nha! Mạc Phong ca ca, người choáng váng sao ?" Tiểu hỏa cười hớ hớ nói.

"Tiểu hỏa, sự tình lần trước ta vẫn chưa nói cảm ơn với người. Cảm ơn đã cứu ta !" Mạc Phong nói.

"Người là Mạc Phong ca ca nha, ta đương nhiên phải cứu người rồi." Tiểu Hỏa nhảy từ trong lòng Mạc Phong ra, hì hì nói.

"Người trưởng thành không ít nga !"

"Hừ hừ, đó là đương nhiên !"

"Mạc Phong, vị này là ?" Nãy giờ bị xem nhẹ một bên Hạ Liên hỏi.

"Đây là Tiểu Hỏa, là muội muội của ta." Mạc Phong nói, cũng không nói gì về chuyện Tiểu Hỏa là huyền thú. "Đây là Hạ Liên, là bằng hữu của ca ca."

"Hạ Liên ca ca hảo." Tiểu hỏa ngoan ngoãn hô.

"Tiểu Hỏa hảo."

"Tiểu Hỏa, tỷ tỷ đâu ?"

"Nàng ở trong phòng của Tà lão đầu."

Tiểu Hỏa vừa mới nói xong, thì Độc Cô Thiên Diệp mở cửa đi ra .

"Mạc Phong, Hạ Liên." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy bọn họ thì gọi.

"Tỷ."

"Lão sư."

"Những người khác đâu ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bọn họ đều ở trong phòng." Mạc Phong nói.

"Đi, chúng ta đi xem bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp dắt Tiểu Hỏa, "Ngày mai là ngày bắt đầu trận đấu , chúng ta đi xem bọn hắc hiện tại thế nào."

Ngày 7 bầu trời xanh thẳm như vừa được tẩy rửa qua.

Đế đô Philadelphia của đế quốc Thương Khung hôm nay phá lệ náo nhiệt, nhất là thành tây tứ đại đế quốc tỷ thí phá lệ hấp dẫn sự chú ý mọi người.

Sân tỉ thí ngoài trời nằm ở phía tây vùng ngoại thành của đế đô philadelphia, chia thành khu chiến đấu, khu luyện dược, khu luyện khí, khu thuần thú, trong đó khu chiến đấu và khu thuần thú chiếm diện tích khá lớn. Bên trong khu chiến đấu dựng 10 lô đài, từng cái lô đài dài trăm mét, hai hai gian lại cách xa nhau 100 thước. Từng cái lô đài đều là dùng hoa đồi lô nham xây dựng mà thành, cứng rắn mà hoa lệ.

Bên cạnh khu chiến đấu là khu dược sư tỷ thí và khu luyện khí sư tỷ thí. Hai khu tỷ thí này so với khu chiến đấu mà nói, ít người tham gia lại nhỏ, một khu tỷ thí này so với một cái lô đài của khu chiến đấu còn nhỏ hơn.

Xa thêm một chút là khu thuần thú. Khu thuần thú đại khái lớn bằng nửa khu chiến đấu, phía trong sân dung mấy chục cái lồng sắt siêu lớn, bên

trong lồng sắt là những huyền thú chưa thuần hóa. Có điều từng cái lồng sắt đều dùng miếng vải đen che lại, làm cho người ta không nhìn thấy huyền thú bên trong.

Bốn nơi tỷ thí tương ứng bên cạnh đều có khu nghỉ ngơi, cung tỷ thí đệ tử cùng mang đội lão sư nghỉ ngơi cấp quan khán tỷ thí. Bởi vì thời gian còn chưa tới, tại khu nghỉ ngơi khu có không có một bóng người.

Bốn phía ở sân tỷ thí những khán đài có thể chứa được trên vạn người. Tuy rằng sân tỷ thí cách nội thành khá xa nhưng trên khán đài đã có không ít người chờ đợi xem.

Đương nhiên, những loại tỷ thí này, không phải người bình thường có thể đi đến xem. Có thể tới nơi này xem tỷ thí, không chỗ nào không phải là các đại biểu của các thế lực của đế quốc Thương Khung, hoặc là các thành chủ của các thành lớn hoặc là người đại diện của các gia tộc. Người lớn tuổi là vợi tới đế quốc Thương Khung chống đỡ, người nhỏ tuổi đến mở mang kiến thức đại khai nhãn giới.

Mặt khác còn có một khán đài đặc biệt, khu vực này nhìn cũng giống những khu vực khác không sai biệt lắm, nhưng nhìn kỹ lại sẽ phát hiện nơi này ghế dựa đều là làm từ gỗ đàn hương, hơn nữa còn là loại đàn hương hơn ngàn năm. Trên ghế còn thả nhuyễn điểm*, ngồi xuống mềm mại phi thường.

*Nhuyễn điểm: đệm mềm

Khu vực này chủ yếu chuẩn bị dành cho đại biểu hoàng thất của Tứ quốc. Từng đế quốc trừ bỏ đệ tử cùng lão sư, những người khác đều là người của hoàng thất làm đại biểu, đến xem tỷ thí đồng thời cũng là làm chứng cho kết quả của cuộc tỷ thí..

Đúng 8 giờ, tuyển thủ tứ quốc từ bốn cửa vào tiến vào sân tỷ thí, nhân viên công tác dẫn dắt xuống dưới đến khu chiến đấu vào khu nghỉ ngơi

ngồi xuống. Các quốc gia tuyển thủ xa xa tưởng vọng, nhất thời lau ra xuy xuy hỏa hoa.

Tuyển thủ của đế quốc Thương Khung nghỉ ngơi ở sân tử thí phía Bắc. Đế quốc Mạc Nhĩ Tư có khu nghỉ ngơi ở phía Tây, Đế quốc Cách Thụy ở phía Nam, đế quốc Nhĩ Bì Tư thì ở phía Đông.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo phía sau lão nhân, mới vừa ở trên ghế ngồi xuống lập tức cảm nhận được một đạo ánh mắt mang theo hận ý mãnh liệt từ khu nghỉ ngơi của đế quốc Thương Khung phóng tới. Nàng quay đầu xem qua, nhìn đến là một nam tử mặc trường bào màu đen, gầy yếu mà mặt tái nhợt, gò má thì cao cao xương xương, toát lên cả người bá đạo âm ngoan.

Nàng ngẫm nghĩ, đây hẳn là thiên tài trẻ tuổi của Mã gia – Thương Căn, người mà Tà gia gia có nói qua, 24 tuổi cấp 6 huyệt vương, nghe nói sắp đột phá cấp 7 huyệt vương .

Thương Căn nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động nói câu: "Chịu chết đi!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không tiếng động nói câu: "Phụng bồi !" Sau đó quay đầu không nhìn hắn.

"Đường ca, người thấy tên Bách Lý Tà này là người như thế nào ?"

Lục hoàng tử đế quốc Thương Khung Thương Duệ nhìn đến một màn không tiếng động này, thấp giọng hỏi Thương Căn.

"Là một kinh địch." Thương Căn lạnh lùng nói câu rồi nhắm mắt tu luyện. Thương Duệ thấy Thương Căn không hề để ý tới mình, biết biểu ca mình là một kẻ cuồng tu luyện, lại lần nữa nhìn thoáng qua hướng chỗ ngồi của Độc Cô Thiên Diệp, cũng không nói từ nào nữa.

Nhìn thấy tuyến thủ tỷ thí vào vị trí, người trên khán đài đều khe khẽ nói nhỏ. Tràn ngập nhất thời náo nhiệt đứng lên. Chỉ chốc lát sau, bên sân có thông đạo đặc biệt mở ra, mọi người an tĩnh lại, đứng dậy nhìn người đang chậm rãi tiến vào sân.

Thông đạo này chuẩn bị dành riêng cho sứ giả của các quốc gia.

Độc Cô Thiên Diệp giương mắt nhìn lên, đi tuốt hàng trước mặt hẳn là bộ hạ Thương Khung của đế quốc Thương Khung. Thoại nhìn bộ dáng của hẳn tầm 40 tuổi, mặc chương hiển tôn quý màu vàng cấm bào, một đôi ưng mâu bắn ra ánh sáng lợi hại.

Quy củ của Thương Khung đế quốc, sau khi bộ hạ kể nhiệm mặc kệ trước kia gọi là gì, đều phải cải danh thành Thương Khung.

Sau hoàng đế Thương Khung là các hoàng tử. Đầu tiên là đại hoàng tử của đế quốc Cách Thụy - Lâm Vũ Trạch. Bộ dáng của Lâm Vũ Trạch không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng vẻ mặt ôn hòa thủy chung lộ vẻ mỉm cười, làm cho người ta cảm giác một loại tao nhã. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp sâu sắc thấy rõ ở dưới đáy mắt hẳn một tia lạnh như băng không dễ phát hiện.

Bên cạnh Lâm Vũ Trạch là tứ hoàng tử Mạc Nhĩ Tư đế quốc A Thụy Tư cùng với hoàng tử của đế quốc Nhĩ Bĩ Tư hoàng tử Bĩ Diệp.

Tiếp theo là hoàng tử hoàng nữ của Thương Khung đế quốc, Độc Cô Thiên Diệp đếm một chút, có mười mấy người. Bởi vì nữ tử một mình bài danh, cho nên cho dù Thương Duệ sắp xếp vị thứ sáu, phía trước đã có rất nhiều tỷ tỷ.

Đi ở phía sau cùng là các sứ thần của các quốc gia khác, ngoài quan viên của Thương Khung đế quốc còn có đại biểu của các thế lực lớn.

Thương Khung mang theo mọi người đi đến khu nghỉ ngơi, sau đó xua tay ý bảo mọi người ngồi xuống. Sau khi mọi người ngồi xuống, hắn đi về phía trước, nói: "Hoan nghênh các vị tới tham gia hoặc xem trận tỷ thí 20 năm một lần của tứ đại đế quốc. Năm nay đế quốc Thương Khung ta có thể gánh vác lần tỷ thí này, làm bệ hạ đế quốc Thương Khung, ta cảm thấy phi thường vinh hạnh. Ta tin tưởng các người cũng là như thế. Ta sẽ không nói nhiều, lúc này, ta chúc các vị lấy được thành tích cao!"

Thanh âm hắn cũng không lớn, nhưng làm cho trên vạn người xem nghe được rành mạch, có thể thấy được huyền lực của cũng không thấp.

Sau khi nói xong Thương Khung trở lại chỗ ngồi của hắn. Sau đó một trung niên nam tử đi lên phía trước, nói: "Ta sẽ nói sơ qua về quy tắc tỷ thí. Tỷ thí chia làm tỷ thí chiến đấu, tỷ thí luyện dược, tỷ thí luyện khí, và tỷ thí thuần thú sư. Có ba vòng chia thành sơ thí, thi vòng hai và chung kết. Tỷ thí Thuần thú sư bởi vì phương thức đặc biệt, cho nên mỗi ngày đều có thể đến tỷ thí ở sân thuần hóa huyền thú, ở toàn bộ trận đấu một ngày cuối cùng, lấy tuyển thủ thuần hóa được huyền thú cao cấp nhất để định ra kết quả. Ba vòng tỷ thí cụ thể phương thức tỷ thí như thế nào thì từng giám khảo ở các khu sẽ nói cho các người. Tốt lắm, bây giờ xin mời các luyện đan sư, luyện khí sư, thuần thú sư đến ba sân tỷ thí khác."

Luyện đan sư, luyện khí sư, thuần thú sư của tứ quốc nghe được kia nam tử nói, đứng dậy đi theo lão sư đến khu tỷ thí của mình.

Lúc đám người Mạc Phong rời đi đều không tự chủ được nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp. Cảm nhận được bọn họ khẩn trương, Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Làm như bình thường như vậy là tốt rồi, không cần bị bên ngoài quấy nhiễu. Cố lên!"

"Chúng ta nhất định dốc toàn lực ứng phó !" Có người nói.

"Ừ, ta tin tưởng các người ! Đi thôi."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37 (1) : Thần Điện Thánh Tử

Sáng sớm hôm sau trên người xem khán đài đã đến đông, thảo luận về cuộc tỷ thí ngày hôm qua. Cách Thụy đế quốc có 9 tổ vào vòng hai, không nghĩ tới Mạc Nhĩ Tư đế quốc cư nhiên cũng có 9 tổ ! Thương Khung 8 tổ, còn Nhĩ Bì Tư 4 tổ.

Tuy rằng Mạc Nhĩ Tư có 9 tổ vào, nhưng mọi người vẫn không có cảm thấy bọn họ có thể thắng như cũ.

"Do bọn họ có vận khí tốt thôi."

Xem hiện trạng bây giờ, mọi người vẫn không tin được đội của Độc Cô Thiên Diệp có thực lực mạnh

Chưa tới tám giờ, tuyển thủ của tứ đại đế quốc đã lần lượt vào bàn. Luyện đan sư và luyện khí sư đi đến sân tỷ thí của mình, cá nhân tham gia tỷ thí đến chỗ trọng tài rút thăm. 40 người, Hai loại thăm trắng đen được đánh số từ một tới hai mươi.

Trở về chỗ mọi người xem một chút, cư nhiên có 4 người trong đội đấu với nhau Độc Cô Thiên Diệp chính là một trong số đó. Cái này có nghĩa bọn họ chỉ có 8 người đối kháng với người khác.

"Không có việc gì, chuyện này chẳng khác nào đội chúng ta có hai người trực tiếp vào vòng trong thôi." Đan Kinh Thiên nói.

Gần tám giờ, Thương Khung dẫn theo đội ngũ chậm rãi đi vào khu khán đài. Một trung niên nam tử đi lên, cũng là trọng tài chính nói: " Tỷ thí hôm nay bắt đầu. Các trọng tài vào chỗ. Người có thăm từ một tới mười chuẩn bị."

Độc Cô Thiên Diệp là thăm số 8, đối thủ của nàng tên Phùng Thiên, là huyền vương cấp 3. Hai người cùng tiến lên lô đài, chờ đến lúc trọng tài ra lệnh một tiếng, Phùng Thiên nói: "Ta nhận thua."

Vừa lên đài lập tức nhận thua, chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra. Nhưng vấn đề là đối phương nhìn như thế nào cũng không thấy huyền lực dao động, điều này làm cho trọng tài kinh ngạc.

"Ta nhận thua, sao trọng tài lại chưa tuyên bố kết quả ?" Phùng Thiên không kiên nhẫn thúc giục nói.

Bị Phùng Thiên thúc giục một hồi, trọng tài hỏi xác nhận: "Người xác định người muốn rời khỏi ?"

Phùng Thiên gật gật đầu.

"Được rồi." Trọng tài nói, sau đó tuyên bố: " Lô đài có thăm số 8, Bách Lý Tà thắng !"

Người xem trên khán đài đang buồn bực vì sao tỷ thí mới bắt đầu chốc lát ,người lô đài số 8 vẫn chưa bắt đầu, đột nhiên trọng tài lại tuyên bố kết quả .

"Xem ra là gặp đối thủ cùng đế quốc, sẽ có một người chủ động nhận thua."

"Các người xem, cái tên Độc Cô Thiên Diệp không có huyền lực dao động !"

"Hả ? Là thật !"

"Nếu hắc không phải là phế vật, thì phải là đeo linh khí che dấu huyền lực. Nhưng linh khí cũng không thể che dấu được hoàn toàn đâu ?"

"Chẳng lẽ hắc thật sự là phế vật ? Dựa vào quan hệ tới tham gia tỷ thí ?"

Người trên khán đài bàn tán xôn xao, Độc Cô Thiên Diệp cũng không thèm nhìn, xuống lô đài cùng Phùng Thiên.

Sau khi trở lại khu nghỉ ngơi, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu quan sát từng tuyển thủ trên lô đài. Trong số bọn họ sẽ có người trở thành đối thủ của nàng.

Lô đài thứ nhất là Mạc Tử Khanh, đối thủ là người đế quốc Nhĩ Bì Tư. Không hề trì hoãn, trực tiếp khiêu chiến.

Lô đài thứ hai là tứ hoàng tử đế quốc Cách Thụy, hắc là huyền vương cấp 5, đối thủ là người đứng thứ hai của đế quốc Thương Khung, 23 tuổi huyền vương cấp 5. Về phần nói là thứ hai, bởi vì đệ nhất thiên tài chính là Thương Căn. Hai người giao chiến trong chốc lát, thực lực tương xứng, cũng triệu huyền thú của mình lên. Huyền thú Lâm Vũ là thần thú cấp 1, mà huyền thú của đối phương là một thánh thú cấp 9, cho nên thắng bại được định đoạt rất nhanh.

Lô đài thứ ba là đế quốc Cách Thụy đối đầu với đế quốc Nhĩ Bì Tư, huyền vương cấp 5 đối đầu huyền vương cấp 3, kết quả vừa xem hiểu ngay.

Độc Cô Thiên Diệp xem qua lượt, dừng lại ở cái lô đài cuối cùng.

Trên đài là Thương Căn và tuyển thủ của đế quốc Cách Thụy. Hai người đều là huyền vương cấp 6, nhưng đối phương lại bị vây đánh tới tình

trạng bị chèn ép. Huyền thú của hai người cũng như nhau không sai biệt lắm.

"Thương Cẩn quả thực có sức chiến đấu rất mạnh.." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ.

"A!"

Thương Cẩn đâm đối thủ một kiếm, cách tim chỉ có một cm.

"Ta, nhận thua." thanh âm suy yếu tựa hồ như không nói, nhưng trọng tài vẫn có thể nghe được.

"Lôi đài số 10, Thương Cẩn thắng!" Trọng tài tuyên bố.

"Phác."

Thương Cẩn rút kiếm ra, máu văng lên mặt hắn. Y sư dưới đài nhanh chóng chạy đến khiêng người đang sắp mê man nâng xuống trị liệu. Thương Cẩn đột nhiên xoay người nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng đang nhìn mình, thì liếm liếm khóe miệng dính máu, nhìn nàng cười thị huyết.

Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên nhìn hắn một cái, lại dời ánh mắt về phía khác.

Tổ thứ nhất tỷ thí xong rất nhanh, sau 10 phút nghỉ ngơi, người có thăm 11 đến 20 lên tỷ thí. Đan Kinh Thiên, Dạ Thương Lan, Hạ Nham, Long Tường đều ở tổ này. Đan Kinh Thiên giống Độc Cô Thiên Diệp, đối thủ là người đế quốc Mạc Nhĩ Tư, lên đài đối phương lập tức bỏ quyền thi đấu, hắn là người thắng sớm nhất trong số 20 người vào vòng trong.

Mấy người Đan Kinh Thiên, Dạ Thương Lan chiến đấu xong rất nhanh, hơn nữa đều là toàn thắng. Kể từ đó, đế quốc Mạc Nhĩ Tư có 6

người: Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Tử Khanh, Đan Kinh Thiên, Dạ Thương Lan, Long Tường, Hạ Nham lọt vào số 20 người mạnh nhất.

"Ta đi nhìn xem các khu tỷ thí khác, các người đi không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Được, chúng ta cũng đi. Dù sao tỷ thí vừa rồi cũng không mệt." Nghe được Độc Cô Thiên Diệp hỏi, Đan Kinh Thiên dẫn đầu nói.

Mấy người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, dù sao ở ngôi ngọc trong này cũng không có ý nghĩa, không bằng đi xem bọn Mạc Phong tỷ thí.

Lúc mọi người tới khu luyện được, các luyện đan sư đều đang tự luyện được ở trên lôi đài. Phần tỷ thí hôm nay là luyện chế Hồi lực đan cấp 2, một loại đan được giúp đấu sĩ khôi phục thể lực. Tuy nói loại đan được này phẩm chất mới cấp 2, nhưng luyện chế lại tương đối phức tạp, lấy đề mục này làm tỷ thí, cũng coi như khá khó.

Thời gian trôi qua, những người trên đài lần lượt hoàn thành luyện chế, để đan được vào bình ngọc rồi chờ những người khác hoàn thành. Đợi đến người cuối cùng hoàn tất, trọng tài lên đài lên kiểm tra thành tích đan phẩm. 15 người, Mạc Phong cực phẩm, còn lại 4 người cao cấp, 6 người trung cấp, 4 người cấp thấp. 4 người cấp thấp trực tiếp bị loại, 6 người trung cấp còn lại xếp theo số lượng và thứ tự thời gian hoàn thành, người ở vị trí cuối cùng bị loại.

Trọng tài xem xét xong, tuyển thủ có thể rời đi. Lúc Mạc Phong và mấy người Hạ Liên xuống dưới thì bị một nam tử cao cao gầy gầy ngăn đường đi.

"Người tên là Mạc Phong ?" Người tới hỏi.

"Phải."

"Ta biết người có thể luyện chế được đan dược cấp 3 cực phẩm.. Nhưng ta đã có thể luyện chế đan dược cấp 4, cho nên người chờ bị ta đánh bại đi !" Người nọ nói xong xoay người rời đi, lưu lại mọi người một mặt không hiểu.

"Người cùng hãn kết thù kết oán ?" Độc Cô Thiên Diệp đi tới hỏi.

"Ta biết hãn là tuyển thủ của đế quốc Nhĩ Bì Tư tên Lưu Thương, nhưng chúng ta không có tiếp xúc nhiều." Mạc Phong lắc đầu.

"Lưu Thương ? Nghe nói hãn 24 tuổi, đã có thể luyện chế đan dược cấp 4 cấp thấp. Huynh đệ, hãn tuyên chiến với người như thế. Sao nào, có nắm chắc đánh bại hãn không ?" Đan Kinh Thiên ôm cổ Mạc Phong nói.

Mạc Phong bắt lấy tay hãn, cái gì cũng không nói. Hãn không nghĩ nói cho Đan Kinh Thiên biết nửa năm trước hãn đã là luyện đan sư cấp 4, như vậy sẽ đả kích đến hãn .

Trận đấu ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đi vào khu luyện dược. Hôm nay có lẽ có thể chấm dứt tỷ thí luyện đan sư, cho nên mọi người đều đến quan sát.

Trọng tài đi lên đài, nhìn các tuyển thủ đang chuẩn bị nói: "Hôm nay là vòng tỷ thí luyện đan sư cuối cùng. 10 người bị loại trước đều có thể tham gia. Trận tỷ thí này đan lô tự chuẩn bị, dược liệu tự chuẩn bị, không giới hạn thời gian, tùy ý các người phát huy, luyện chế đan dược có phẩm cao nhất mà mình có thể. Mỗi người chỉ có một cơ hội. Được rồi, bây giờ bắt đầu đi !"

Mấy trận tỷ thí trước, đều là đan lô thống nhất, nơi tổ chức cung cấp dược liệu, luyện chế đan dược giống nhau. Như vậy tốt ở chỗ có thể kiểm tra trình độ cơ bản của tuyển thủ. Bây giờ đan lô, dược liệu tự chuẩn bị, kiểm tra không chỉ có là kỹ năng luyện dược, mà còn có tài lực, vận khí và

các phương diện, dù sao luyện chế đan dược cấp bậc càng cao, cấp bậc dược liệu cũng càng cao.

Lưu Thương ở phía trên Mạc Phong, trọng tài vừa dứt lời, hần xoay người nhìn bàn Mạc Phong liếc mắt khiêu khích một cái, sau đó lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái đan lô toàn thân đen thùi, đốt lửa vào lô, lại lấy ra 40 mấy thứ dược liệu, đặt ở trên bàn. Độc Cô Thiên Diệp thấy hần nhìn Mạc Phong khiêu khích, cố ý chú ý một chút, chờ hần lấy toàn bộ dược liệu ra hết, Độc Cô Thiên Diệp yên tâm. Hần muốn luyện chế là Đại Lực Đan cấp 4, tác dụng là để kiểm sư tăng cao 1 đến 3 cấp thực lực, nhưng thời gian chỉ có 10 phút.

Mạc Phong vẫn bình tĩnh không nhìn khiêu khích của đối phương, nhìn thoáng qua đối thủ phía trước, suy nghĩ trong chốc lát mới lấy đan lô, dược liệu đã chuẩn bị ra. Độc Cô Thiên Diệp nhìn dược liệu một chút, biết hần muốn luyện chế đan dược cấp 4. Bây giờ Mạc Phong đã có thể dễ dàng luyện chế đan dược cấp 4, cho nên nàng cũng không cần lo lắng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37 (2)

Chương 37 (2)

Nàng lại nhìn mặt bốn người khác, Hạ Liên cũng chuẩn bị luyện chế đan dược cấp 4, nhưng bởi vì hãn mới luyện chế đan dược cấp 4 không lâu, cho nên cụ thể có thể luyện chế ra đan dược cấp bậc gì thì chưa xác định được. Ba người còn lại đều luyện chế đan dược cấp 3. Nàng từng hứa hẹn khiến mỗi người bọn họ tăng lên một cấp, bây giờ đã làm được.

Quan sát hết đội của mình, Độc Cô Thiên Diệp lại nhìn những người khác một chút, phát hiện còn có một người cũng luyện chế đan dược cấp 4. Vị trí đứng của hãn, là tuyển thủ của đế quốc Cách Thụy. Nhưng chỉ cần là không vượt qua cấp 5, Mạc Phong tuyết đối có thể lấy vị trí thứ nhất. Về phần bốn người kia, cứ để cho bọn hãn phát huy .

"Các người nói năm nay đế quốc Mạc Nhĩ Tư có phải muốn sẽ xoay người hay không ? Cư nhiên cả 5 người đều vào trận chung kết !"

"Đúng rồi. Ta nghe bằng hữu xem bên khu chiến đấu nói, Mạc Nhĩ Tư bên khu chiến đấu người vào vòng trong năm nay nhiều hơn dĩ vãng rất nhiều.."

"Tin tức ở khu luyện khí bên kia cũng vậy. Ít nhất nhiều người hơn đế quốc Nhĩ Bì Tư. Trước đây đều là đế quốc Mạc Nhĩ Tư xếp cuối."

"Chắc chắc, xem ra đế quốc Mạc Nhĩ Tư đã bỏ vốn rất nặng !"

Người trên khán đài đều nghị luận, thời gian lúc mọi người nghị luận rất nhanh lướt qua. 6 người lần lượt hoàn thành luyện chế đan dược cấp 3, để đan dược ở trên bàn, đứng ở một bên xem những người đang luyện chế đan dược cấp 4. Có thể nhìn thấy được luyện đan sư luyện đan dược cấp bậc cao, loại này cơ hội cũng không nhiều. Nói không chừng mình có thể hiểu được !

Bốn người Mạc Phong cũng không vì những người khác hoàn thành luyện đan mà vội vàng xao động, vẫn như trước không nhanh không chậm luyện chế đan dược của mình. Trọng tài phía dưới vừa lòng gật đầu, lấy thực lực của bọn họ, tự nhiên là nhìn ra được bọn họ luyện chế là đan dược cấp 4. Tuy rằng càng về sau tăng cấp càng khó, nhưng ở tuổi này mà đã có thể luyện chế đan dược cấp 4, sau này không biết chừng còn có thể luyện được đan dược cấp cao hơn nữa ! Đến bây giờ bọn họ cao nhất cũng mới lục phẩm mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, ba người Lưu Thương đều hoàn thành luyện chế của mình, bây giờ chỉ còn một người là Mạc Phong. Mạc Phong cũng đến lúc ngưng đan rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp thấy hắn bây giờ đã khá quen thuộc với đan dược cấp 4, đã sắp có thể tăng lên đan dược cấp 5, nhưng cấp bậc huyền lực của hắn còn chưa đủ, lúc ngưng đan sợ là không kịp.

" Lách cách lách cách, lách cách lách cách."

Đan lô theo huyền lực của Mạc Phong rót vào phát ra một trận âm thanh va chạm, một tiếng giống như là đánh vào trong lòng mọi người. Sau đó Mạc Phong một chương chụp ở trên đan lô, đan dược ở trong bay ra, lúc đó mọi người còn chưa kịp phản ứng toàn bộ đan dược đều đã được cất vào bình ngọc.

Tất cả mọi người tò mò, đều muốn biết, thực lực của người cuối cùng này rốt cuộc như thế nào.

Nhìn thấy tất cả tuyển thủ đều đã hoàn thành luyện chế, trọng tài lên đài, bắt đầu xem xét thành tích cuối cùng.

Kết quả không ngoài dự tính của Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Phong cực phẩm đan dược thoải mái được vị trí thứ nhất. Nhưng không nghĩ tới xếp thứ hai cư nhiên là tên tuyển thủ của đế quốc Cách Thụy kia, Cấp 4 trung cấp. Hạ Liên và Lưu Thương đều là cấp 4 cấp thấp, nhưng bởi vì Hạ Liên một lò luyện chế 4 viên đan dược, hơn Lưu Thương hai viên, đứng vị trí thứ ba. Lưu Thương thứ bốn. Ba người khác của đế quốc Mạc Nhĩ Tư phân biệt được thứ bảy, thứ tám và thứ mười.

3 thứ hạng đầu tiên cư nhiên có hai người là đế quốc Mạc Nhĩ Tư, hơn nữa mười vị trí đứng đầu có tới năm người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư, chuyện này quả thực rất kinh khủng ! Thẳng đến khi trọng tài tuyên bố kết quả cuối cùng, mọi người đều còn không có phản ứng lại. Nhất là thành tích tốt nhất của đế quốc Thương Khung mới xếp hạng thứ năm, điều này làm cho rất nhiều người không thể chấp nhận. Nhưng là kết quả ở trước mắt, ai cũng không thể nói cái gì.

Tỷ thí luyện đan như vậy xem như đã kết thúc. Lúc kết quả đưa đến tay bộ hạ Thương Khung, tâm mọi người đều không yên . Thành tích như vậy trước đây chưa từng có a!

Quả nhiên, Thương Khung xem kết quả một hồi, sắc mặt lập tức khó nhìn, nhưng khôi phục lại rất nhanh. Giao kết quả cho trọng tài chính, nói: "Công bố đi."

Người trên khu khán đài đặc biệt nhìn thấy biểu hiện của Thương Khung bộ hạ, đoán được là khu tỷ thí nào đó đã xong, hơn nữa kết quả

không phải thực lý tưởng với bọn họ. Lúc sau trọng tài chính tuyên bố, đã chứng tỏ chuyện bọn họ đoán là đúng.

"Trời! Mạc Phong được hạng nhất ! Quá tuyệt vời !"

"Hạ Liên được hạng 3, mười bị trí đứng đầu chúng ta có 5 người nha !"

"Bọn họ thật lợi hại , ha ha!"

Bởi vì tham gia tỷ thí đoàn thể, mọi người không đi xem tỷ thí luyện đan nghe thấy trọng tài tuyên bố kết quả đều cao hứng kêu lên. Tạ Bình cũng nhin không được cười rộ lên. Tỷ thí luyện đan lấy được thành tích như vậy, áp lực cho các tỷ thí khác sẽ giảm đi nhiều.

"Mạc Phong, người thật lợi hại, cư nhiên có thể luyện chế đan dược cực phẩm cấp 4, làm ta lo lắng thừa cả ngày rồi." Đan Kinh Thiên năm bả vai Mạc Phong nói.

Mạc Phong chỉ cười cười, không có trả lời.

"Cùng một đức hạnh với tỷ tỷ người!" Thấy Mạc Phong không không để ý, Đan Kinh Thiên lại nói thêm một câu. Cũng không đùa giỡn nữa quay đầu lại thì thấy Độc Cô Thiên Diệp híp mắt nhìn mình, hăn nhanh chóng cười thật sáng lạn.

Đoàn người trở lại khu chiến đấu, Mạc Phong tới trước mặt Tạ Bình, nói: "Hiệu trưởng, không phụ sự mong đợi của mọi người."

"Ừ. Tốt lắm." Tạ Bình khó được gật gật đầu.

Được Tạ Bình khích lệ, mấy người Hạ Liên càng thêm vui vẻ .

"Hừ, mới chỉ là kết quả tỷ thí luyện đan mà thôi. Chờ kết quả của các tỷ thí khác xem các người có còn cười được không !" Người của đế quốc

Thương Khung nhìn người đế quốc Mạc Nhĩ Tư cười như vậy sáng lạn, cảm giận nói.

Không chỉ tuyển thủ phía dưới nghĩ như vậy , người trên khán đài cũng nghĩ như thế.

Lúc tỷ thí đoàn thể sắp chấm dứt, tỷ thí luyện khí sư cũng đã có kết quả . Thành tích tốt nhất của đế quốc Mạc Nhĩ Tư là hạng năm, còn có một người ở hạng chín chín. Người đế quốc Cách Thụy lấy hạng nhất, hạng bốn, hạng sáu, Thương Khung đế quốc lấy hạng hai, hạng ba, hạng bảy, đế quốc Nhĩ Bì Tư thì thảm nhất, chỉ lấy hạng 8 và hạng 10. Với kết quả này, mọi người cảm thấy bình thường . Tỷ thí luyện đan chỉ là ngoài ý muốn, đúng, là ngoài ý muốn !

Vài người tham gia tỷ thí luyện khí ừ rữ trở về, nhìn thấy mọi người nhìn mình, cũng không dám ngẩng đầu lên. Tạ Bình liếc mắt nhìn năm người một cái, nói: "Không có việc gì, ta biết thực lực của bọn họ cao hơn các người. Các người cũng nghỉ ngơi cho tốt đi."

Mấy người trở về ngồi xuống vị trí của mình, tuy rằng mọi người chưa nói gì, nhưng bọn họ biết bọn họ đang cản trở mọi người.

Sau khi kết thúc tỷ thí đoàn thể, đến khu nghỉ ngơi một lúc, Độc Cô Thiên Diệp gọi cả 4 đội trưởng của 4 đội tỷ thí và bọn Mạc Tử Khanh vào cùng nhau, nói: "Xem ra tỷ thí luyện đan chúng ta chiếm được ưu thế thế một chút. Tỷ thí Thuần thú sư bây giờ còn chưa biết kết quả, chúng ta không thể dựa vào nó, cho nên tỷ thí ở khu chiến đấu chúng ta phải tuyệt đối dành thắng lợi mới có thể đứng nhất."

"Chúng ta không cần phải dấu thực lực của mình ?" Đem Thương Lan hỏi.

"Lúc trước dặn mọi người che dấu thực lực của mình là bởi vì không muốn mọi người quá mức chú ý, để tránh cho ba nước khác hợp lại chèn

ép. Nhưng kết quả tỷ thí luyện khí so với lúc trước đoán kém một chút, cho nên "

"Ha ha, ta đã sớm muốn làm như vậy. Vậy chúng ta hãy đánh cho thật thống khoái." Không đợi Độc Cô Thiên Diệp nói xong, Đan Kinh Thiên cười lớn một tiếng, nói.

"Ân. Tỷ thí phần sau mọi người hãy cố lên !"

"Cốc Cốc "

Độc Cô Thiên Diệp nói chưa hết lời, tiếng đập cửa vang lên.

Độc Cô Thiên Diệp mở cửa, nhìn thấy một lão sư đứng ở ngoài cửa.

"Lão sư, có chuyện gì vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp lễ phép hỏi.

"Hiệu trưởng đại nhân lệnh cho ta lại đây thông báo cho các người, tỷ thí đoàn thể từ 10 chọn 5 và từ 20 chọn 10 đều vào buổi sáng ngày mai."

"Dạ ? Vì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc, những người khác cũng không giải.

"Nghe nói là thần điện thánh tử đến đây, an bài như vậy là ý tứ của hần."

"Thần điện thánh tử ? Vân Cầm ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Sao hần lại đến đây ?"

Không chỉ có nàng khó hiểu, bộ hạ Thương Khung cũng không biết. Giữa trưa lúc trở lại đại điện, vừa mới tỷ thí xong hần thấy kết quả như vậy còn chưa kịp phần nô, thị vệ bên ngoài đã thông báo nói thần điện thánh tử giá lâm, vì thế hần ngồi trên ghế còn chưa nóng đã phải đứng lên ra ngoài nghênh đón. Vừa mới đi đến cửa cung, thì đã nhìn thấy một chiếc xe tinh

xảo được hai con lộc mã trắng đang kéo chậm rãi đến, hai bên là bốn tên huyễn hoàng, phía sau có 20 thiếu nam thiếu nữ mặc áo trắng đi theo.

"Không biết thánh tử đại nhân giá lâm, Thương Khung không có từ xa tiếp đón, mong rằng thánh tử chớ trách." Thương Khung xoay người hành lễ nói. Các đại đại thần và sứ giả các quốc gia phía sau hân cũng vội vàng tới.

"Mọi người xin đứng lên. Là ta đột nhiên đến, mang thêm phiền toái đến cho Thương Khung bệ hạ."

Một đạo thanh âm từ trong xe truyền ra, như tiếng nước suối chảy từ trên núi xuống, thấm nhập vào lòng người trong phút chốc. Mọi người lên tiếng đáp lại, ngẩng đầu thì nhìn thấy một đôi tay thon dài trắng nõn chậm rãi vén màn xe, tiếp theo là một bóng dáng áo trắng xuất hiện ở trước mắt mọi người. Trường bào màu trắng, tóc đen như tơ, ngũ quan tuấn mỹ nhu hòa, trên mặt lộ vẻ mỉm cười thánh khiết, ánh mắt ôn nhu làm cho người ta như đang nhìn một ánh mặt trời ấm áp. Hân chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, lại giống như là đứng ở trên hoa sen thánh khiết, tự nhiên mà lại toát ra vẻ cao thượng, khiến cho người khác không dám đến gần.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38 (1): Thực Lực Thật Sự

Một cô gái đi đến trước xe ngựa, lấy ra một cái thang ngọc từ nhần không gian, Vân Cẩm tao nhã bước từ trên thang ngọc xuống, đi tới trước mặt Thương Khung bộ hạ.

Vân Cẩm hành lễ với Thương Khung bộ hạ, nói: "Ta phụng lệnh của điện chủ ra ngoài làm việc, đi ngang qua đế quốc Thương Khung, nghe nói hiện tại đang tổ chức tỷ thí tứ đại đế quốc, cho nên đến xem. Hy vọng sẽ không tăng thêm phiền toái cho quý quốc."

"Ha ha, thánh tử đại nhân có thể đến xem tỷ thí, đó là phúc phận của các tuyển thủ." Thương Khung cười nói, "Thánh tử điện hạ, mời."

Vân Cẩm đi đến hoàng cung cùng với Thương Khung, vừa đi vừa nghe giới thiệu tình huống tỷ thí. Thương Khung bộ hạ nói tỉ mỉ về các trận tỷ thí của mấy ngày hôm trước cho hẳn nghe.

"Vậy tức là chỉ tỷ thí 20 tuyển 10 ?" Sau khi biết tình huống, Vân Cẩm hỏi.

"Đúng vậy, thánh tử điện hạ." Thương Khung bộ hạ nói.

"Vậy không phải thực lãng phí thời gian sao! Sao người không tổ chức tỷ thí đoàn thể ngày mai luôn ?"

Một câu nói của thánh tử điện hạ, lập tức sửa lại thời gian tỷ thí thành như vậy.

Ngày hôm sau, tỷ thí 20 tuyển 10.

6 người Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Tử Khanh, Đan Kinh Thiên, Dạ Thương Lan, Long Tường, Hạ Nham đi tới nơi rút thăm số của mình, sau đó so sánh với nhau, thật tốt, hôm nay 6 người không gặp nhau. Đối thủ của Độc Cô Thiên Diệp và Dạ Thương Lan là người của đế quốc Thương Khung, đối thủ của Mạc Tử Khanh, Đan Kinh Thiên, Hạ Nham là người của đế quốc Cách Thụy, Long Tường gặp người của đế quốc Nhĩ Bì Tư.

Lúc 8 giờ hơn, Thương Khung bệ hạ dẫn mọi người tới khu khán đài đặc biệt. Nhưng hôm nay có một bóng dáng màu trắng đặc biệt đi song song với Thương Khung, lúc hai người ngồi xuống mọi người phát hiện chỗ ngồi của bọn họ cũng là song song .

"Đó là ai ? Sao có thể ngồi cùng một chỗ với bệ hạ ?" Trên khán đài có người khó hiểu hỏi.

"Nghe nói là thần điện thánh tử, đặc biệt đến xem tỷ thí ."

"Thật là thánh tử sao ? Không nghĩ tới chúng ta có thể nhìn thấy thánh tử gần như vậy!"

Trọng tài chính nhìn về phía Thương Khung bệ hạ, nhìn thấy bệ hạ gật đầu, tiến về trước, nói: " Tỷ thí hôm nay chính thức bắt đầu. Bây giờ là tỷ thí cá nhân. Trọng tài và tuyển thủ vào chỗ."

10 cuộc tỷ thí đồng thời tiến hành trên 10 lô đài. Mọi người đều bắt đầu đi về phía lô đài của mình, chỉ có Độc Cô Thiên Diệp còn đứng một chỗ ngăn người.

"Huynh đệ, đang nghĩ cái gì mà chuyên tâm như vậy. Tỷ thí bắt đầu rồi kìa." Đan Kinh Thiên đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, không có gì. Chúng ta đi đi."

Vì sao lúc Thương Khung bệ hạ lên khán đài, nàng lại thấy tên thánh tử kia nhìn mình ? Nhưng cố gắng nhớ lại, hình như mình chưa từng tiếp xúc với nhân vật như vậy thì phải ? Quên đi, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa. Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, thu hồi tâm tư của mình, lập tức đi về lô đài.

Thần điện thánh tử ngồi trên khu khán đài đặc biệt nhìn tuyển thủ trên lô đài, lúc ánh mắt đảo qua Độc Cô Thiên Diệp, ý cười trong mắt sâu sắc hơn.

"Ha ha, không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy, hôm nay có thể thoải mái tiến vào top 10 !"

Độc Cô Thiên Diệp mới vừa đi lên lô đài thì đã nghe thấy một câu như vậy. Nàng có chút nghi hoặc nhìn đối phương, chẳng lẽ mình thoát nhìn yếu như vậy sao?

Nàng không biết bởi vì lần trước đối phương trực tiếp nhận thua, mà trên người nàng lại không có dao động huyền lực và kiếm khí, cho nên trong lòng mọi người nàng là phế vật không thể tu luyện, vì dựa vào quan hệ mới được cho phép tham gia tỷ thí tứ đại đế quốc, chỉ đến để lấy thanh danh mà thôi. Bởi vậy trong mắt người xem nàng rất yếu ớt !

Nàng nhìn đối thủ, Lưu Tinh - thiên tài thứ ba của Thương Khung, 24 tuổi huyền vương cấp 5. Nghe nói nhận Thương Cẩn làm chủ, sai đâu đánh đó.

Nhìn thấy hai bên đã chuẩn bị xong, trọng tài nói "Bắt đầu" rồi lui về bên cạnh lô đài.

"Bách Lý Tà, gặp được ta là do người xui xẻo. Nếu là những người khác thì thôi, ai cho người đắc tội tiểu hầu gia của chúng ta, chịu chết đi !" Lưu Tinh nói xong thì lập tức công kích Độc Cô Thiên Diệp.

Trên khán đài đặc biệt, Thương Mưu luôn chú ý lời đài tỷ thí bên dưới. Nhìn thấy Lưu Tinh công kích Độc Cô Thiên Diệp, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Ha ha, Bách Lý Tà này sẽ chết !

Người xem trên khán đài cũng chú ý tới lời đài này, tuy rằng lời đài khác cũng bắt đầu tỷ thí , nhưng không hấp dẫn bằng bên này. Mọi người đều muốn xem phế vật sẽ làm sao trên lời đài.

"Bình"

Huyền lực cầu nổ tung ở nơi Độc Cô Thiên Diệp đứng, bụi bay mù mù làm người ta không thấy rõ tình cảnh bên trong.

"Hắn bị đánh chết sao ?"

"Đáng tiếc một thiếu niên tuần tú như vậy, vì một chút thanh danh mà phải trả giá bằng tánh mạng của mình."

"Không đúng, hắn không chết. Các người nhìn kia."

Sương mù hình thành do huyền lực nổ tung dần dần tản ra, bên trong chỉ có một chút bụi đá, không có hình ảnh máu me mà mọi người dự đoán. Lưu Tinh cũng nghĩ Độc Cô Thiên Diệp bị mình giết chết , lộ ra tươi cười thắng lợi, nhưng chờ khi hắn thấy rõ cảnh tượng đối diện, tươi cười trên mặt cứng lại.

"Làm sao có thể ? !" Lưu Tinh không tin.

"Ha ha, sao lại không có khả năng ?" Một tiếng cười khê truyền đến từ phía sau Lưu Tinh, hắn cả kinh xoay người lại, nhìn thấy Độc Cô Thiên

Diệp đứng cách hăn không đến hai thước.

"Hăn chạy đến phía sau Lưu Tinh bằng cách nào ?"

Người có huyền lực thấp căn bản không thấy rõ Độc Cô Thiên Diệp chạy ra phía sau Lưu Tinh thế nào. Nhưng chuyện này không có nghĩa là những người khác không thấy rõ. Thương Khung bệ hạ hí hai mắt lại, lộ ra một tia kinh ngạc.

"Người •••••" ý thức được Độc Cô Thiên Diệp cách hăn quá gần, Lưu Tinh cấp tốc lui lại hai bước. Tối kỵ của huyền sư là bị đến gần người.

Nhưng hăn còn chưa lui được hai bước, Độc Cô Thiên Diệp đã nhanh chóng tiến về trước, hung hăng đá một cước lên ngực hăn.

"Phốc !" Lưu Tinh bị ném đến bên cạnh lôi đài, phun ra một ngụm máu tươi. Hăn cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều bị giẫm nát. Không đợi hăn hồi thần, Độc Cô Thiên Diệp chạy đến bên người hăn, chân đá vào bụng hăn một cái, đá hăn xuống lôi đài.

"Trời, hăn cư nhiên đá bay Lưu Tinh !"

"Wow, thật là anh tuấn !"

"Hăn là phế vật thật sao ? Sao lại lợi hại như vậy ! Lưu Tinh chưa kịp kêu huyền thú ra đã bị đào thải !"

Trọng tài giống như bị làm kinh ngạc, nhưng phục hồi tinh thần rất nhanh, tuyên bố: "Lôi đài số 1, Bách Lý Tà thắng !"

"Ô ô ô ô, lão đại tuyệt quá !" đám người Tôn Khuê đang ngồi đứng lên hô lớn.

Độc Cô Thiên Diệp trở lại khu nghỉ ngơi, mấy người Tôn Khuê lập tức vây lại.

"Lão đại, tốc độ của người thực nhanh ! Sau này ta cũng có thể nhanh như vậy hả ?" về mặt Lôi Tiểu Hồ sùng bái nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Người khác không biết lão đại chạy tới sau lưng Lưu Tinh thế nào, nhưng bọn họ rất rõ ràng, là Phiêu Miểu bộ pháp đó, khi nào thì bọn họ cũng có thể luyện đến loại trình độ này.

"Lão đại, vừa nãy Lưu Tinh muốn giết người, sao người lại tha cho hắn dễ dàng như vậy chứ ?" Tôn Khuê không cam lòng hỏi.

"Người cảm thấy có khả năng sao ?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói. Rõ ràng cười đến rất tao nhã, nhưng vì sao mấy người Tôn Khuê lại cảm thấy nàng cười đến rất gian trá ?

"Chẳng lẽ là một cước đá từ phía sau kia ?" Cao Lương nghĩ nghĩ, hỏi.

"Vẫn là Cao Lương thông minh. Một cước kia của ta đá nát nguồn suối huyền lực của hắn. Muốn giết ta, để hắn làm một phế vật là được."

"Rống, lão đại, người rất tà ác !" Tôn Khuê cười gian nói. Vừa nói xong, lập tức phát hiện mọi người đều dùng vẻ mặt đồng tình nhìn hắn, lúc này hắn mới ý thức được mình đã nói gì.

Hắn đáng thương hề hề nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nàng cười nói: "Tiểu Ngân, có người nói chủ nhân của người gian trá kia. Lần sau huấn luyện người nhớ chiêu cổ hắn một chút."

Đám người Độc Cô Thiên Diệp vừa nói chuyện phiếm vừa quan sát tỷ thí, các lôi đài khác đánh xong rất nhanh.

Hạ Nham gặp một tên huyền vương cấp 3, thực lực ngang hắn, nhưng có một con thánh thú cấp 7, cuối cùng bị đào thải. Đây là điểm khác giữa huyền sư và kiếm sư. Top 10 đều là huyền sư, hơn nữa đế quốc Mạc Nhĩ Tư chiếm 5 người! Đế quốc Cách Thụy và đế quốc Thương Khung đều có 2 người, đế quốc Nhĩ Bì Tư chỉ có 1 người.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38 (2)

Sau khi tỷ thí cá nhân kết thúc, đấu trận vào top 5 của tỷ thí đồng đội bắt đầu.

Trước khi lên đài, Độc Cô Thiên Diệp nói với các đội viên : "Các người cứ đánh thoải mái, cho người khác nhìn rõ thực lực của các người. "

" Vâng, lão đại ." Mọi người đồng loạt hô to rồi hướng lên đài đi đến.

" Bắt đầu. "

Trọng tài ra lệnh một tiếng, mọi người đứng trên lôi đài. Độc Cô Thiên Diệp tùy ý đứng nói chuyện phiếm cùng với đám người Mạc Tử khanh, bộ dáng giống như không thèm để ý đến mọi chuyện ở trên lôi đài. Kết quả tỷ thí đã nằm trong phán đoán của nàng.

" Ta biết các người có 1 con thần thú nhưng cũng đừng có đắc ý quá sớm. " Lôi Đình là đội trưởng của tiểu đội đế quốc Thương Khung nói với tiểu đội của Tôn Khuê, "Thủy Cơ, đi ra ."

Một con rắn nước là thần thú cấp 2 xuất hiện , nó làm lôi đài ướt sũng 1 mảng.

" Thật ghê tởm. " Tang Vũ và Tề Vũ Phi đồng loạt nói.

" Hừ, tiện nhân, tiểu Hầu gia của chúng ta coi trọng người, là phúc khí của người, người cư nhiên dám làm tiểu Hầu gia của chúng ta bị thương, chịu chết đi. "

Đối phương vừa nói xong, 3 người bọn Tôn Khuê đồng loạt hô : " Hắc Tử ", "Tiểu Phong" , " Gia Nhi "

"Rống...." 3 con thần thú xuất hiện trên lôi đài , mọi người kinh hãi rớt cằm.

" Thần thú, 3 con thần thú."

"Sao bọn họ có nhiều thần thú như vậy ?"

Người xem còn chưa hết kinh ngạc, 3 cái lôi đài cũng là bạch quang 1 mảng, 8 con thần thú đều xuất hiện ở trên lôi đài. Trên khán đài, người xem đã bị dọa sợ không nói lời.

Những người trên khán đài đặc biệt cũng lộ ra vẻ mặt phấn khích. Đám người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư thì kinh ngạc, lộ ra vẻ đặc ý, còn 3 đế quốc khác thì trong lòng dâng lên một cỗ nguy cơ. Những người này sở hữu thần thú, những người khác thì sao ?

Có thần thú, không bao lâu thì có kết quả, bốn tiểu tổ thành công vào top 5.

" Lão đại, chúng ta đi ăn mừng đi."

Trên đường trở về, Tôn Khuê nói với Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp còn mãi đang suy nghĩ vì sao nàng lại cảm thấy rất quen thuộc với Thần điện Thánh tử, không cho ý kiến với lời nói của Tôn Khuê. Nhưng Tạ Bình bên cạnh đã đánh vào ót Tôn Khuê một cái .

"Xú tiêu tử người, chỉ biết ăn uống thôi, chờ khi nào tỷ thí xong thì cho người ăn ! "

" Phó Hiệu trưởng. " Tôn Khuê đáng thương nhìn Tạ Bình, mọi người ai cũng muốn chúc mừng, sao chỉ có một mình mình bị đánh ?

Tỷ thí của vài ngày sau, tất cả các tuyển thủ quốc gia khác đều đã biết được thực lực của tuyển thủ đế quốc Mạc Nhĩ Tư, không chỉ có thần thú, mà sức chiến đấu còn cao hơn người khác, đấu với người có thực lực cao hơn cũng vượt qua dễ dàng.

Kết quả cuối cùng của đợt tỷ thí là đế quốc Mạc Nhĩ Tư ôm đồm 4 hạng đầu, đế quốc Cách Thụy hạng 5 , hạng 7 và hạng 9, đế quốc Thương Khung hạng 6 và hạng 8, đế quốc Nạp Lan thì hạng 10.

Kết quả vừa có thì mọi người không bất ngờ lắm, vì ai theo dõi trận đấu cũng có thể đoán được. Nhưng người xem vẫn nhiệt tình như cũ, bởi vì những người vào vòng chung kết cá nhân.

5 người đầu tiên là Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Tử Khanh, Đan Kinh Thiên, Thương Căn và Lâm Phong. Bởi vì vấn đề số người, ban tổ chức quyết định thi đấu trực tiếp. Sau đó sẽ tranh 3 hạng đầu. Cuối cùng, Thương Căn đi đến bốc được thăm đi thắng, Độc Cô Thiên Diệp với Mạc Tử Khanh, Đan Kinh Thiên với Lâm Phong.

Vì Thương Căn không cần tỷ thí nên ngồi ở khu nghỉ ngơi, trước khi đi hẳn nhìn Độc Cô Thiên Diệp và những người khác thật sâu.

Khi Mạc Tử Khanh đấu với Độc Cô Thiên Diệp thì hẳn nói bỏ quyền thi đấu, Độc Cô Thiên Diệp thắng. Mà bên này Đan Kinh Thiên và Lâm Phong thì chiến đấu quyết liệt. Hai người thực lực tương đương, ngay cả huyền thú cũng cùng cấp nhưng cuối cùng do Đan Kinh Thiên luyện tập trong sơn mạch có độ kinh nghiệm và thể lực hơn hẳn kết hợp với Phiêu Miểu bộ pháp nên thắng.

Vòng kế tiếp là Đan Kinh Thiên và Độc Cô Thiên Diệp thì hần bỏ quyền thi đấu, Độc Cô Thiên Diệp thắng, giành lấy hạng 3. Mạc Tử Khanh không địch lại Lâm Phong nên đứng hạng 5. Chỉ còn 2 thứ hạng đầu.

Trên lôi đài, Độc Cô Thiên Diệp và Thương Cẩn đứng đối mặt nhau.

"Người đã chuẩn bị tốt chứ ?" Thương Cẩn lộ ra cái mặt lạnh nhưng tươi cười.

"Ta còn chưa muốn chết, nên người chết có vẻ thích hợp hơn. " Độc Cô Thiên Diệp cười đáp. Tuy rằng , nàng chú ý tới huyền lực của Thương Cẩn đã nâng lên mấy cấp , nhưng đối với nàng vẫn không là gì.

Thương Cẩn không nói nhiều, hần gọi ra huyền thú của mình, là một con thần thú Thiết Trảo Sư cấp 3. Huyền thú này Độc Cô Thiên Diệp đã gặp qua nên trực tiếp gọi Tiểu Ngân ra chiến đấu với nó. Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp gọi huyền thú ra tác chiến.

" Thiết Cánh, đi ra." Nhìn thấy thần thú của mình bị Tiểu Ngân đánh cho thương tích đầy mình, Thương Cẩn gọi ra con thần thú kế tiếp, là con bài chưa lật của hần.

Hần vừa dứt lời, một con Đại Bàng Thiết Cánh xuất hiện ở trên lôi đài khiến mọi người hoa mắt. Tuy rằng cuộc tỷ thí lần này có rất nhiều thần thú nhưng là cấp bậc lớn thì rất ít, đây là con thần thú cấp 5, rất hiếm có.

" Thì ra là lại kế ước thần thú, nên huyền lực mới tăng nhiều như vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thương Mưu nhìn Độc Cô Thiên Diệp ngẩn người, hần tưởng nàng bị dọa sợ nên bày ra vẻ mặt đắc ý. Hần là nhi tử của hần đã tỉnh lại, thứ nhất là Độc Cô Thiên Diệp làm bị thương người của hần, còn động thủ với người của hần, ngoại trừ Tang Vũ thì Độc Cô Thiên Diệp là người hần muốn giết nhất.

Không chỉ Thương Mưu, những người khác nhìn thấy cũng cho rằng Độc Cô Thiên Diệp bị dọa sợ đến choáng váng. Đương nhiên, là ngoại trừ đám người đế quốc Mạc Nhĩ Tư.

"Huynh đệ của ta hẳn đang làm gì, sao lại nhìn con đại bàng đó đến gần người vậy." Đan Kinh Thiên nhin không được bèn hỏi Mạc Tử Khanh.

Mạc Tử Khanh thay đổi tư thế ngồi, dựa lưng vào ghế, nói : "Ta nghĩ nàng đang phân vân nên cho ai ra ứng chiến."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Hạng Nhất - Yến Hội (1)

Chương 39: Hạng nhất - Yến hội (1)

Bị Mạc Tử Khanh đoán trúng, lúc này Độc Cô Thiên Diệp đúng là đang rối rắm không biết nên để ai ra ứng chiến. Lam Mân chắc chắn là không thể, ra ngoài sẽ dọa một đồng người, cấp bậc của Thanh Loan cũng cao, thân phận của Tiểu Hỏa lại rất đặc biệt, bọn Tiểu Cửu lại không thể bay.

"Ha ha, chủ nhân, vẫn là để ta ra đi." Thanh Loan khẽ cười một tiếng, nói.

"Tỷ tỷ, ta cũng muốn ra." Tiểu Hỏa cũng xin đi giết giặc với Độc Cô Thiên Diệp. (một đám đều là phần tử phúc hắc hiếu chiến)

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, lúc Đại Bàng Thiết Cánh đã đánh úp về phía mình, cuối cùng triệu Thanh Loan ra. Thanh Loan vừa xuất hiện, uy áp thần thú cao cấp tản ra trong sân tỷ thí. Bề ngoài hoa lệ và khí chất cao quý của nó khiến người ta không nhìn được mà thần phục.

"Hắn cư nhiên có hai thần thú ? !"

"Wow, quá mạnh mẽ !"

.....

Thanh Loan cũng không để ý khi mình xuất hiện tạo nên hiện tượng gì, nói với Đại Bàng Thiết Cánh đang lạnh run trước mắt: "Chỉ là một con đại bàng nho nhỏ cũng dám làm càn trước mặt chủ nhân ta." Sau đó mở rộng hai cánh, quạt một cái, đã khiến đại bàng bị quạt bay.

"Quạt, quạt bay." Mọi người nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng. Đây là thần thú cấp bậc gì, thần thú ngũ cấp mà bị quạt bay trong chớp mắt. Mình mà có được thần thú lợi hại như vậy thì tốt rồi.

Lúc này Tiểu Ngân cũng đã đánh con sư tử kia chỉ còn một hơi.

"Tốt lắm, bây giờ tới phiên ngươi." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thương Căn nói. Nàng biết cái kẻ âm ngoan này sẽ không vì trận vừa rồi mà phục.

Thương Căn nhìn thấy hai thần thú của mình bị áp chế thảm như vậy, trong lòng nổi lên một trận đại hỏa. Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng bàn tay hần chập rây ngưng tụ một đoàn huyền lực, càng lúc càng lớn, ở trước ngực hần hình thành 10 cây cương đao, mỗi một cây thoát nhìn vô cùng sắc bén.

Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy, biết huyền kỹ hần học là Kim Tính. Không thể không nói, Kim Tính và thuộc tính hỏa có lực công kích là mạnh nhất, cũng là loại huyền sư thích học nhất.

Độc Cô Thiên Diệp cũng nhanh chóng ngưng ra huyền lực, tụ tập một con hỏa long giữa không trung. Có lẽ kiếp trước bị đồ đằng hình long ảnh hưởng, nàng hỏa long ngưng ra có vài phần tương tự rồng của Trung Quốc. Hỏa long thành hình sau đó bay về phía Thương Căn, Thương Đao của hần cũng bay đi giữa đường gặp nhau. Hỏa long dường như có linh trí, một ngụm nuốt vào toàn bộ cương đao bay đến. Cương đao chậm rãi hòa tan trong bụng hỏa long, biến mất.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp sử dụng huyền lực, lại còn là huyền kỹ. Nhìn thấy hỏa long nuốt rồi hòa tan cương

đao, một đám trợn mắt há mồm. Đó là một kích toàn lực của huyền vương cấp bậc cao nhất nha, hóa giải nhẹ nhàng nhanh như vậy sao.

Hỏa long "Tiêu hóa" hết cương đao cũng không biến mất mà tiếp tục bay tới Thương Căn. Vừa chớp mắt, Thương Căn khởi động huyền khí hộ thân, ngăn cản một kích này. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp cũng không cho hẳn thời gian phản kích, vận khởi bộ pháp phiêu miểu, nhanh chóng đi đến trước mặt hắn, vỗ một chưởng trước ngực hắn. Huyền khí hộ thân hữu hiệu với công kích huyền lực và kiếm khí, nhưng không có hiệu quả gì với công kích vật lý, Thương Căn bị đánh lui lại mấy bước.

Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục tiến lên, bắt lấy tay trái Thương Căn, sau đó vác hắn qua vai, hung hăng vật ngã hắn trên mặt đất. Nàng tiến về phía trước, nhắc chân lên định đá hắn, Thương Căn phản ứng lại, nhanh chóng né tránh, sau đó đứng lên nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời còn ngưng ra một huyền lực cầu, đánh về phía Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp cũng không né tránh, nhanh chóng ngưng ra một tầng phòng ngự bao vây quanh mình, nghênh đón công kích.

"Phanh", huyền lực cầu bị đánh tan, Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Thương Căn, nhanh như vắt quét chân ngang qua, vốn tính đá đến bụng của hắn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không sợ hãi của hắn, đột nhiên chuyển hướng đá vào bên hông hắn, đá hắn ra khỏi lôi đài.

"Xôn xao ~ "

Mọi người hít vào, đệ nhất thiên tài Thương Khung, 24 tuổi huyền vương cao nhất bị đá khỏi lôi đài như vậy, chuyện này làm cho mọi người bị đả kích quá lớn. Lúc đầu mọi người cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp sẽ thắng, đó là do thấy hắn có thần thú lợi hại. Nhưng bây giờ nàng thể hiện thực lực chân chính. Ngay cả huyền vương cao nhất ở trong tay nàng cũng qua không được 3 chiêu, nàng đến tột cùng lợi hại cỡ nào ? !

"Lôi đài số 1, Độc Cô Thiên Diệp thắng."

"Hoan hô, lão đại thắng!"

Tôn Khuê hô to một tiếng, những người Mạc Nhĩ Tư khác hưng phấn đứng lên kêu. Tuy rằng chưa thấy lão đại ra tay bao giờ, nhưng bọn hắn biết lão đại là lợi hại nhất !

Thương Căn đứng lên dưới lôi đài, nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Không nghĩ tới nàng mạnh như vậy, mình đã là huyền vương cao nhất , nhưng vẫn không địch lại. Lúc ở trên lôi đài hắn đã cảm nhận được rõ ràng sát ý của nàng, một cước kia là tính phế hãn, giống như phế đi Lưu Tinh vậy, nhưng vì sao cuối cùng nàng lại đá mình xuống dưới ? Hai mắt luôn luôn âm ngoan của hắn lần đầu tiên nổi lên nhè nhẹ nghi hoặc.

Triệu hồi lại thần thú của mình, để chúng nó vào không gian huyền thú dưỡng thương, Thương Căn lại nhìn Độc Cô Thiên Diệp lần nữa, rồi xoay người rời đi.

Kết quả cuối cùng, Độc Cô Thiên Diệp thứ nhất, Thương Căn thứ hai, Đan Kinh Thiên thứ ba, Lâm Phong thứ bốn, Mạc Tử Khanh thứ năm.

Sau đó kết quả tỷ thí thuần thú sư cũng đã có, đế quốc Cách Thụy thứ nhất, thuần hóa hai thánh thú cấp thấp; đế quốc Mạc Nhĩ Tư thứ hai, thuần hóa một thánh thú cấp thấp và một linh thú cao cấp; xếp thứ ba là đế quốc Nhĩ Bì Tư, thuần hóa hai linh thú; Thương Khung thứ bốn, thuần hóa hai linh thú, nhưng cấp bậc thấp nhất.

Lúc này tất cả kết quả các tỷ thí đã có, đế quốc Mạc Nhĩ Tư đứng nhất, thứ hai đế quốc Cách Thụy. Đế quốc Thương Khung thứ ba, Nhĩ Bì Tư thứ bốn.

Không đợi đến lúc công bố kết quả, Thương Khung bộ hạ đã cáo biệt thần điện thánh tử, bỏ lại các quan viên, mặt mũi tối sầm nghiêm mặt trở về

tấm cung. Nhìn thấy bộ hạ mình rời khỏi, trọng tài chính đành phải lên đài, tuyên bố kết quả cuối cùng. Kết quả vừa được công bố, toàn trường ồ lên. Hạng nhất cư nhiên là Mạc Nhĩ Tư đế quốc, mấy trăm năm trước vẫn xếp cuối cùng mà.

"Mời các hạng nhất nhì ba của mỗi hạng tỷ thí lên lĩnh thưởng. Mời tuyên thủ tổ tỷ thí chiến đấu."

Đám người Độc Cô Thiên Diệp lên đài, lập tức có bồi bàn đang cầm khay đi lên, từng cái khay phủ một tấm vải đỏ, khiến người ta thấy không rõ phần thưởng là cái gì.

"Cũng không phải tân nương tử, cần gì phải che vải đỏ ?" Đan Kinh Thiên nhỏ giọng nói thầm.

Tuy rằng thanh âm hẳn rất nhỏ, nhưng là vẫn là bị Độc Cô Thiên Diệp và Thương Căn bên cạnh nghe được. Độc Cô Thiên Diệp nhin không được, xì một tiếng bật cười. Khóe miệng Thương Căn cũng không nhin được mà co rút.

Bồi bàn mang khay đến trao cho từng người rồi nhanh chóng lui lại, Độc Cô Thiên Diệp và Đan Kinh Thiên liếc mắt với nhau một cái.

Vậy là xong rồi ?

Quản gì chứ, đi thôi.

Hai người trao đổi ánh mắt xong, đều tự bỏ khay vào nhẫn không gian, xoay người xuống đài. Thương Căn cũng đi xuống theo.

"Huynh đệ, ta chiếm được một linh khí cao cấp và tử tinh tạp. Người được phần thưởng gì ?" Sau khi xuống dưới, Đan Kinh Thiên liền xấn lại hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp xem một chút, nói: "Một thánh khí, tử tinh tạp."

Đan kinh thiên "Hắc hắc" hai tiếng, nói: "Huynh đệ, người coi, chúng ta xếp thứ nhất, đêm nay ăn thịt nướng chúc mừng một chút . Thật lâu rồi ta chưa được ăn thịt người nướng ."

Đám người Mạc Tử Khanh nghe thấy hai chữ thịt nướng, hai mắt nhất thời tỏa ra ánh sáng, đói khát nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ cái mũi của mình, nói: "Các người không biết đêm nay có yến hội sao ?"

"Yến hội gì?" Một người hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp chưa kịp trả lời, chợt nghe trọng tài chính trên đài nói: "Bây giờ trao giải cho tất cả tuyển thủ tỷ thí đến đây đã xong. 6 giờ tối nay, bệ hạ chúng ta ở hoàng cung chuẩn bị một yến hội vì mọi người, mời sứ thần tứ quốc, tuyển thủ tỷ thí và đội lão sư đúng giờ tham gia. Mọi người có thể trở về nghỉ ngơi ."

"Lau, thật sự có yến hội a! Huynh đệ người là làm sao mà biết được ?"

Độc Cô Thiên Diệp xoay người rời đi, để lại hai từ làm cho người ta hộc máu: "Lệ thường."

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39 (2)

Tạ Bình ngồi trên ghế lắc, lắc qua lắc lại, trên mặt có u buồn không dễ phát hiện, trên bàn bên cạnh có một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ nhỏ.

"Cốc Cốc."

"Vào đi."

Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa vào, nhìn thấy Tạ Bình, nói: "Tạ gia gia."

Tạ Bình mở mắt, nói "Người tới rồi, lại đây ngồi đi."

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh, rồi nói: "Tạ gia gia, có chuyện gì mà người gọi con?"

Tạ Bình đưa tờ giấy trên bàn cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tin tức Tạ bà bà của người truyền đến lúc chiều."

Độc Cô Thiên Diệp mở tờ giấy ra, nhìn thấy một câu: "Hữu Vô đã vào thánh hải, không có tin tức."

"Hữu vô gia gia đi Thánh Hải thành? Sao ngài ấy biết vị trí của Thánh Hải thành được chứ?" Độc Cô Thiên Diệp nhíu mày, gia gia một mình một ngựa đi Thánh Hải thành, chuyện này quá nguy hiểm. Khó trách Tạ gia gia lo lắng như thế.

"Bọn ta cũng không biết. Ta nói với người để người có biết tình huống hiện tại nghiêm trọng cỡ nào. May mắn lần này chúng ta được hạng nhất tỷ thí, chúng ta có thể quang minh chính đại đi Thánh Hải thành." Tạ Bình nói, "Thời gian không còn sớm, chuẩn bị đi tham gia yến hội thôi."

5 giờ rưỡi chiều, Tạ Bình mang theo lão sư và đệ tử đi vào hoàng cung. Tuy rằng 6 giờ yến hội mới bắt đầu, nhưng người đã tới gần như đông đủ.

"Viện trưởng."

Tạ Bình vừa mới đi vào đại điện thì nhìn thấy A Thụy Tư đi về phía mình. Tạ Bình vẫn ưa thích vị hoàng tử này. Hắn gật đầu đáp: "A Thụy Tư, các người đến lâu chưa?"

"Chúng ta vừa đến thôi. Viện trưởng, vị trí của chúng ta ở bên kia, mời đi theo ta." A Thụy Tư nói với Tạ Bình.

Tạ Bình mang theo mọi người đi về vị trí mà đế quốc Thương Khung an bài trước. Đi sau hắn là các lão sư dẫn đoàn, Độc Cô Thiên Diệp mang theo các học viên đi cuối cùng.

Vị trí của đế quốc Mạc Nhĩ Tư ở bên trái lễ đường, ngay dưới Thương Khung bệ hạ, bên cạnh là đế quốc Cách Thụy. Đối diện là đế quốc Thương Khung, bên dưới nữa là đế quốc Nhĩ Bì Tư.

Độc Cô Thiên Diệp quan sát một chút, lễ đường của đế quốc Thương Khung rất lớn, có thể đủ cho hơn một ngàn người hoạt động. Bố trí bốn phía rất đơn giản, có lẽ có liên quan đến việc vật tư của đế quốc Thương Khung khá thiếu thốn, nơi này mọi người không thích xa xỉ tìm vui. Một người một bàn nhỏ, bên trên là một ít thức ăn, và rượu ủ từ linh quả.

Nhìn thấy Tạ Bình, tất cả sứ giả (của MNT) đều đứng lên chào hỏi. Đây là công thần của đế quốc Mạc Nhĩ tư đó, phải nịnh bợ nhanh nhanh

mới được. Hoàn toàn quên lúc trước mình liên hợp những người khác tạo áp lực cho Học viện Đế Quốc thế nào.

Tạ bình lập tức đi về chỗ ngồi của mình, không thèm nhìn những người đến chào hỏi. Là người được hạng 1, Độc Cô Thiên Diệp cũng bị nhiều người nịnh bợ, nhưng nàng cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đáp lại, không nói lời nào.

6 giờ, Thương Khung bế hạ đúng giờ xuất hiện ở lễ đường. Bên cạnh hắn là thần điện thánh tử một thân thánh khiết, sau lưng là người của thần điện và hoàng tử của đế quốc Thương Khung. Thương Khung bế hạ và thánh tử đi đến chỗ cao nhất ngồi xuống, chỗ ngồi của các hoàng tử thì ở bên dưới.

"Hoan nghênh các vị tới tham gia yến hội đêm nay. Đầu tiên chúng ta uống một ly chúc mừng cuộc tỷ thí đã thành công tốt đẹp." Thương Khung bế hạ nói xong giơ lên ly rượu lên kính mọi người.

Không hổ là cao thủ chính trị, có thể che dấu cảm xúc của mình tốt như thế, hoàn toàn nhìn không ra tức giận lúc này. Uống xong một ly rượu, Thương Khung bế hạ tiếp tục nói: "Đêm nay dành riêng các tuyển thủ vất vả vài ngày, có rượu ngon và thức ăn, mọi người cứ tận tình ăn, tận tình uống. Nhưng trước tiên, thần điện thánh tử có việc nói với mọi người."

Vân Cẩm đứng lên, nói: "Vân Cẩm rất vinh hạnh vì đêm nay có thể trải qua cùng mọi người. Đầu tiên chúc mừng các đồng học có thứ hạng cao, các người là tương lai của đại lục Huyền Nguyệt. Những đồng học khác đừng nản lòng, có thể tham dự vào tỷ thí của tứ đại đế quốc, chứng minh các người đều là những người vĩ đại. Trước khi Vân Cẩm đến đế quốc Thương Khung nhận được chỉ thị của điện chủ, mời những người trong top 3 đến tham quan tổng bộ thần điện, đế quốc Mạc Nhĩ Tư và đế quốc Cách Thụy có 10 đại biểu, để một lão sư dẫn dắt, đi cùng top 3 đi đến Thánh Hải thành. Ngày 1 tháng 10, Đông Hải châu thành, thần điện sẽ phái thuyền đến

đón các vị. Đến lúc đó lại để cho Vân Cẩm có thể làm chủ nhà chiêu đãi chu toàn."

Hai mắt Độc Cô Thiên Diệp híp lại, quả nhiên thần điện mời tuyển thủ đi Thánh Hải thành. Tà gia gia muốn là lão sư mang đội đi. Suy nghĩ cẩn thận, tiếp tục cúi đầu ăn mỳ. Tuy rằng không phải mỹ vị, nhưng nàng đói bụng, chỉ ăn no là được, dù sao cũng là do ngựa trù làm.

So với Độc Cô Thiên Diệp bình tĩnh, những người khác đều trở nên hưng phấn. Thần điện cứ nhiên mời bọn họ đi thăm, chuyện này thật bất khả tư nghị ! Vậy có phải bọn họ có thể nhìn thấy thần bí thần điện cuối cùng là bộ dáng gì hay không ? Cũng có thể thấy điện chủ thần bí ? Nếu mình biểu hiện ra tài năng, được thần điện nhìn trúng, vậy có phải mình có thể gia nhập thần điện hay không ? Trời ơi, quá tuyệt vời !

Độc Cô Thiên Diệp nhìn quanh một vòng, niết miệng, mấy đứa nhỏ rất không bình tĩnh, ngay cả Thương Căn, Lâm Phong đều tỏa sáng hai mắt.

"Tỷ, sao tỷ không kích động chút nào vậy ?" Mạc Phong nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp niết miệng, nhỏ giọng hỏi nàng.

Độc Cô Thiên Diệp liếc nhìn Mạc Phong một cái, hỏi: "Đệ đói bụng không ? Kích động có thể ăn thay cơm ? Hơn nữa, đi cũng là chuyện của hai tháng sau, chỉ có một chuyện nhỏ như vậy đã không bình tĩnh , bình thường ta dạy đệ thế nào ? ! Cúi đầu, ăn cơm."

"Dạ." Mạc Phong gật gật đầu, quả thực, bây giờ ăn cơm là quan trọng nhất.

mấy người Mạc Tử Khanh bên cạnh nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, cảm thấy có lý, vì thế đều cúi đầu ăn thức ăn. Những người khác đều xem bọn họ là người cầm đầu, nhìn thấy bọn họ đang cúi đầu ăn đồ ăn, cũng thu liễm tâm tình của mình, cúi đầu, ăn cơm.

Sau khi Vân Cầm nói xong, 4 tên hộ vệ nhìn thấy người phía dưới bởi vì lời nói của thánh tử nhà mình mà kích động thì rất đặc ý. Khi ánh mắt đảo qua đế quốc Mạc Nhĩ Tư, nhìn thấy cảnh tượng một mảnh người đều cúi đầu ăn đồ ăn, bốn người nường mày.

Thương Khung bộ hạ cũng thấy phản ứng của đám người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn lại đã một đám người kích động không kiềm chế được, trong lòng cảm thán, quả nhiên là chênh lệch !

Đến lúc những người khác ổn định lại tâm tình kích động mà dùng cơm, Độc Cô Thiên Diệp đã ăn gần xong. Giữa sân là một nhóm vũ nữ đang nhảy múa, một ít người háo sắc nhìn dáng người duyên dáng của những vũ nữ, trong mắt lộ ra tà quang. Những người khác bắt đầu tốp năm tốp ba vừa nói chuyện phiếm vừa uống rượu. Ăn xong cơm không có việc gì làm, nàng đi đến bên cạnh Tạ Bình, nói mình đi ra ngoài hít thở không khí, rồi rời khỏi lễ đường.

Lúc này mặt trời đã khuất sau rặng núi, màn đêm vẫn chưa hoàn toàn bao phủ. Đèn màu của Hoàng cung đã được thắp lên, những ngọn đèn đủ mọi màu sắc hoà lẫn vào nhau, trông rất đẹp mắt. Độc Cô Thiên Diệp đi loanh quanh trong hoàng cung, thưởng thức cảnh đêm, cuối cùng đi đến một tiểu đình bên hồ, đi vào trong ngòi xuống, tựa vào thành đình nhìn mặt hồ phản chiếu muôn ngọn đèn màu, đầu ngón tay ngừng ra một cổ huyền lực đánh lên trên mặt nước, mặt nước vốn bình tĩnh bị đánh vỡ, ảnh ngược cũng biến thành mảnh nhỏ.

"Xuất hiện đi." Độc Cô Thiên Diệp nhìn kiệt tác của mình, đột nhiên lên tiếng.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Bán Rượu Lừa Đảo (1)

Từ sau núi giả cách đó không xa có một người đi ra. Hắn đi đến bên ngoài lương đình, nhưng không vào.

"Như thế nào, còn muốn báo thù cho đệ đệ người?" Độc Cô Thiên Diệp không quay đầu lại, lại ném một cổ huyễn lực lên mặt nước, mặt hồ vừa mới tĩnh lại bị đánh nát lần nữa.

Nàng ra khỏi lễ đường không lâu thì đã cảm thấy có người đi theo mình, không có thấy sát ý, nàng cũng lười quản.

"Người quả nhiên biết ta đi theo người." Người tới nói chuyện, mang theo một cỗ hương vị âm ngoan.

"Đương nhiên." Độc Cô Thiên Diệp xoay người, tựa vào lan can, vỗ vỗ tay, nói: "Nếu không sao ta đi lâu như vậy mới nghỉ ngơi."

Người tới có rút khóe mắt. Thì ra nàng là cố ý để mình đi theo lâu như vậy? Hắn nhắc chân đi vào lương đình, đi đến lan can đối diện Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nhưng không nói lời nào.

Độc Cô Thiên Diệp thấy hắn không nói lời nào, xoay người tiếp tục chơi đùa mặt hồ.

Thương Cẩn nhìn mặt hồ gợn rồi yên, yên lại gợn, lại nhìn người đang chơi đùa tới bất diệc nhạc hồ kia, trong ánh mắt âm ngoan có dần dần nhiễm sự mê ly.

"Vì sao ?"

Cuối cùng vẫn là Thương Cẩn phá vỡ sự trầm mặc của hai người.

"Cái gì ?"

"Lúc tỷ thí, rõ ràng người muốn giết ta, vì sao cuối cùng lại...."

"Chuyện này hả, ta vui."

Thương Cẩn bị câu trả lời của Độc Cô Thiên Diệp làm nghẹn họng, còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, lại nghe nàng nói: "Kỳ thật đối thủ giống như người vậy, một người muốn giết ta, giết người mới có thể vĩnh tuyệt hậu hoạn, ừ, trước kia ta vẫn làm như vậy, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của người lại làm cho ta thay đổi ý định. Người giống như một con sói, đúng, là ánh mắt của sói. Ai, ta thật là thiện lương mà!" Lúc Độc Cô Thiên Diệp nói xong lời cuối cùng không nhịn được khoe khoang một chút.

Thương Cẩn bị lời của nàng làm cho ngây người. Người dùng một cước đã phế nguồn suối huyền lực của Lưu Tinh sao lại không biết xấu hổ nói mình thiện lương ? !

"Thực lực của người trên ta, ít nhất là huyền tông , đúng không ?" Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng phần khẳng định chiếm đa số.

"Kỳ thật chúng ta cũng không có nhiều cừu hận lắm. Ta mời người uống rượu." Độc Cô Thiên Diệp cũng không trả lời hẳn câu hỏi của hắn, mà là lấy ra một vò rượu đưa cho hắn. Sau đó lấy ra một vò rượu cho mình, xé vỏ, hung hăng uống một ngụm.

Thương Căn xé vỏ vò rượu, nhất thời hương thơm của rượu tràn ngập trong mũi. Hắn uống một ngụm, nhin không được nói: "Rượu ngon !"

Đương nhiên là rượu ngon, đó nhưng mình dạy đô đô dùng kỹ thuật những rượu hiện đại, dùng linh quả vạn năm của Luyện Yêu Hồ để ủ, vị và hương tất nhiên rượu nơi này không thể so sánh được, uống vào còn có thể gia tăng huyền lực, nhưng hiệu quả không phải rõ ràng lắm. Nếu có thể ủ thêm một thời gian nữa thì sẽ rất tốt .

Hai người uống rượu, lâm vào trầm mặc. Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ về ngoại công, suy nghĩ về Hữu Vô gia gia, còn có mẫu thân của mình, có phải nàng đang ở Thánh Hải thành hay không ?

"Ngày tốt cảnh đẹp như thế, còn có rượu ngon làm bạn, quả thật là một chuyện tốt trong nhân sinh. Không biết Vân Cẩm có may mắn được gia nhập hay không?" Thanh âm ôn nhuận ở vang lên, không biết Vân Cẩm đi tới ngoài lương đình khi nào.

Thương Căn nhìn thấy Vân Cẩm, đứng dậy mời hắn vào. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn một cái, tiếp tục uống rượu. Giả trang lấy từ nhẫn không gian nhưng thật ra là từ trong Luyện Yêu Hồ, lấy một vỏ rượu ra ném cho hắn.

Vân Cẩm xé vỏ vò rượu, bị hương rượu đập vào mặt hấp dẫn .

"Không nghĩ ra Bách Lý công tử còn có rượu tốt như vậy." Vân Cẩm uống một ngụm, nhin không được khen.

"Đúng dịp có thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đúng dịp ? Vậy người còn có nhiều sao ?" Vân Cẩm cười hỏi.

"Có, 1000 kim tệ một vỏ, người muốn mua không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, Vân Cẩm vẫn cười ôn hòa như trước, biểu tình âm lãnh của Thương Căn đã có dấu hiệu bị công phá. Một vò rượu quý hơn cả đan dược tam phẩm ! Hơn nữa đối tượng còn là thánh tử điện hạ tôn quý. Người bình thường nghe câu nói như thế, hẳn là đã thuận thế ân cần đưa cho thánh tử điện hạ rồi ?! Nàng chẳng những không tặng, cứ nhiên còn kêu giá cao như vậy!

"Đương nhiên là mua. Không biết người có bao nhiêu ?" Vân Cẩm cười nói, ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp có sủng nịch, nhưng Độc Cô Thiên Diệp và Thương Căn không biết.

Độc Cô Thiên Diệp cười đến hề hề , hỏi: "Người muốn bao nhiêu ?"

"Có bao nhiêu muốn bao nhiêu."

"Không được, ta còn muốn lưu trữ cho mình nữa."

"Vậy ta đây mua một nửa."

"Có thể. Một tay giao tiền một tay giao hàng."

"Được"

Thương Căn nghe hai người đối thoại, hết chỗ nói. Nhìn thấy hai người đều nói thật, nhanh chóng nói: "Ta cũng muốn mua."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn một cái, nói: "Có thể. 1200 kim tệ một vò."

"Vì sao giá bán cho ta cao hơn ?" Thương Căn hỏi.

"Thánh tử điện hạ thân phận tôn quý, bán cho hắn có chiết khấu. Còn người là giá gốc, đương nhiên phải cao hơn ."

"Được rồi." Thương Căn có chút bất đắc dĩ.

Độc Cô Thiên Diệp vung tay lên, 200 vò rượu xuất hiện, Vân Cẩm giao cho nàng 20 vạn kim tệ, sau đó cất 200 vò rượu ngon vào. Độc Cô Thiên Diệp lại vung tay lên, 100 vò rượu xuất hiện. Thương Cầm giao cho Độc Cô Thiên Diệp 120000 kim tệ, sau đó thu vào nhẫn không gian.

Nhìn thấy trong nhẫn không gian của mình tràn đầy các vò rượu, Vân Cẩm và Thương Cầm đều không nói nên lời. Số lượng một nửa của nàng cũng thật nhiều.

"Đầu cơ trục lợi, người có nhiều vậy mà còn bán mắc !" Vân Cẩm nói.

"Toàn bộ đại lục chỉ có nhiều đây, chẳng lẽ còn không tính ít sao ?"

Độc Cô Thiên Diệp một bên nhìn vẻ mặt đau lòng của hai người, một bên vui rạo rức nhìn thẻ trong tay, một bên trấn an Đô Đô đang chu cái miệng nhỏ nhắn trong Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân thật xấu, bán hết rượu người ta nhường rồi."

"Đô Đô, rượu không có ta còn có thể nhường lại, dù sao trong Luyện Yêu Hồ có có nhiều linh quả đến không đếm được, nhưng ta sẽ không tạo ra tiền. Người nhìn xem, chúng ta cần phải dưỡng nhiều người như vậy, phải cần rất nhiều tiền, đúng không ?"

"Hình như đúng vậy. Ta lại đi nhường nhiều rượu chút, chờ ta lúc không có tiền thì lại đi bán."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đến nhìn thấy Đô Đô chạy như điên đi hái linh quả, không nói gì một lát. Nàng rất muốn nói cho hắn biết, không phải mỗi lần đều có dê béo để mổ xẻ.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40 (2)

Edit: rinnina

Ngày hôm sau, Tạ Bình mang theo lão sư và các học viên về Bồ thành, tứ hoàng tử và các sứ thần phải ở lại để quốc Thương Khung thương nghị chuyện tiến cống với 3 nước khác.

Tin tức đế quốc Mạc Nhĩ Tư đạt được hạng nhất đã được truyền về quốc nội từ sớm, mỗi khi đội ngũ phi ưng của Học viện Đế Quốc bay qua trên không thành thị, đều nghe thấy tiếng hoan hô nhiệt liệt bên dưới.

Bởi vì không vội, mọi người đều là ngày đi đêm nghỉ, cuối cùng nửa tháng sau cũng về tới Bồ thành. Đến Bồ thành, đội ngũ phi ưng trực tiếp bay đến Học viện Đế Quốc, đáp xuống trên quảng trường.

Lúc này trên quảng trường đứng đầy các lão sư và học viên của học viện. Tạ Phàm đứng ở giữa quảng trường, nhìn các học viên lục tục đi dưới, khuôn mặt than lộ ra mỉm cười vừa lòng. Thiên Diệp quả nhiên không khiến mình thất vọng, nàng huấn luyện nhóm người này rất khá.

Các học viên còn lại đều có vẻ mặt hối hận, vì sao lúc trước mình không đi tham gia chọn lựa chứ! Những người đó lúc trước chỉ là cấp bậc huyền sư kiếm sư, gần gần nửa năm đã thành đại huyền sư, huyền vương. Một thân tự tin và khí thế sát phạt quyết đoán của bọn họ, đã khiến cho mình phải nhìn lên.

"Chủ nhiệm, bọn ta đã trở lại." Độc Cô Thiên Diệp mang theo hơn một trăm học viên đi đến trước mặt Tạ Phàm. Lúc đội ngũ vừa đáp xuống xong, Tạ Bình đã phi thân nhảy xuống, mang đội lão sư lui đến một bên, Độc Cô Thiên Diệp đành phải tự mình ra trận .

Tạ phàm gật gật đầu, nói: "Mọi người vất vả. Các người lấy được vinh dự cao nhất vì đế quốc, học viện lấy làm kiêu ngạo vì các người. Sau này mọi người phải tiếp tục cố gắng, biết không ?"

"Dạ, chủ nhiệm !" Trả lời đều nhịp, rung động lòng của rất nhiều người.

"Hoàng thất chuẩn bị cho các người một ‘Khánh Công Yến’, vào tối ngày mai. Hôm nay cho các người nghỉ ngơi, không cần đi học. Bây giờ, các người có thể về ký túc xá nghỉ ngơi . Bách Lý Tà, người đi theo ta."

Độc Cô Thiên Diệp đi theo Tạ Phàm vào văn phòng viên trưởng, đi vào quả nhiên nhìn thấy Tạ Bình nằm trên ghế dựa. Nhìn thấy Tạ Phàm và Độc Cô Thiên Diệp đi vào cũng không có phản ứng gì, giống như hẩn chưa từng rời khỏi nơi này vậy.

Tạ Phàm kêu Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, rót cho nàng ly nước, nói: "Thiên Diệp, con huấn luyện bọn họ rất khá. Lần này chúng ta có thể lấy hạng nhất, công của con không nhỏ."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, xem như nhận lời khen.

"Chọn người đại biểu đi Thánh Hải thành, con có đề nghị gì không ?"

"Chúng ta đi có khả năng sẽ phải đánh một trận ác liệt, con cảm thấy nên tuyển thực lực tương đối cao đi." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ nói.

"Ừ, tình huống Thánh Hải thành thế nào chúng ta ai cũng không biết. Thực lực thấp, chỉ sợ đến lúc đó sẽ có nguy hiểm."

"Bọn họ một người một con thần thú, có năng lực tự bảo vệ mình." thanh âm sâu kín của Tạ Bình vang lên.

Tạ Phàm bị lời nói của Tạ Bình làm nghẹn một chút, sau đó cười cười, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Thần thú với con đúng là thành rau cải trắng rồi."

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì.

"Ta sẽ thương lượng với Tạ gia gia của con về việc chọn người. Con về nghỉ ngơi đi."

"Tạ bà bà, ‘Khánh Công Yến’ ngày mai người không thể đẩy đi giúp chúng ta sao, hoàng thất muốn thưởng cái gì trực tiếp cho chúng ta là được rồi." trước khi đi Độc Cô Thiên Diệp nói, yến hội cái gì chứ, nghĩ đến lập tức thấy phiền !

"Quý nha đầu người, đi đi. Lát nữa ta nói với bên hoàng thất kia."

"Cảm ơn Tạ bà bà."

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp rời đi, Tạ Phàm không nhịn được nói: "Nha đầu kia !" Sau đó lấy thông tấn khí ra liên hệ với hoàng thất.

Độc Cô Thiên Diệp trở lại viện, mấy người Tôn Khuê đã thu thập phòng xong rồi, đang nói chuyện phiếm ở lương đình. Độc Cô Thiên Diệp tiến vào thì nhìn đến bốn người tụ lại một chỗ nói gì đó.

"Sao các người không về phòng nghỉ ngơi, ở chỗ này làm gì ?" Độc Cô Thiên Diệp đi qua nói.

"Hắc hắc, lão đại, chúng ta đang nói hoàng thất sẽ thưởng cho chúng ta cái gì!" Tôn Khuê cười nói.

"Nghĩ cái gì nghĩ, ngày mai sẽ biết. Ừ, nói không chừng không cần ngày mai mới biết." Độc Cô Thiên Diệp đi qua đi, đánh một cái lên đầu hắn.

"Chẳng lẽ hôm nay sẽ thưởng cho chúng ta luôn ?" Lôi Tiểu Hồ hỏi.

"Ta nhờ chủ nhiệm Tạ đẩy yến hội rồi, không có yến hội, tự nhiên phải trực tiếp đưa phần thưởng đến đây ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thật sao ? Vậy thì tốt quá ! Tham gia loại này yến hội này rất không thú vị." Tang Vũ vỗ hai tay, cao hứng nói.

"Lão đại, đêm nay chúng ta ăn thịt nướng nha ? Lâu lắm rồi chúng ta chưa ăn thịt do người nướng !" Tang Vũ nói.

Nghe thấy lời nói của Tang Vũ, ba người khác cùng nhau nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Đêm nay không được, đêm nay ta phải về Mạc phủ một chuyến." Độc Cô Thiên Diệp nói. Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của bốn người, trong lòng nàng cười thầm, nói: "Nhưng, nếu các người giúp ta thu thập phòng ở, các người có thể theo ta đi Mạc phủ. Nói không chừng ta cao hứng sẽ nướng thịt tại nhà."

"Nha! Lão đại, chúng ta lập tức đi." Bốn người lập tức chạy đến phòng Độc Cô Thiên Diệp, bắt đầu thu thập. Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy thì buồn cười không thôi.

"Cậu."

"Phụ thân."

"Gia chủ."

Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Tử Khanh, Mạc Phong và Cao Lương tới đại sảnh.

"Ha ha, Thiên Diệp, các người về rồi !" Mạc Cúc nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, chạy tới giữ chặt tay nàng nói, "Tỷ tỷ nói các người sẽ về, ta còn không tin đâu."

"Mạc Cúc, thật là lỗ mãng, đang nói gì vậy!" Mạc Kiếm nói, "Còn không trở lại."

Mạc Cúc hướng Mạc Kiếm thề lưỡi, về tới chính mình chỗ ngồi thượng.

"Cậu, đây là Cao Lương, Tôn Khuê, Tang Vũ, Lôi Tiểu Hổ. Bọn họ đều là ở chung một viện với con." Độc Cô Thiên Diệp giới thiệu.

"Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh. Các người còn chưa ăn cơm đúng không ? Người tới, nói với phòng bếp nói tiểu thư thiếu gia đã trở lại, buổi tối làm làm nhiều món ăn." Mạc Trì nói với người hầu.

"Cậu, không cần." Độc Cô Thiên Diệp ngăn cản.

"Sao vậy ?"

"Để phòng bếp làm như trước là được rồi. Chuyện khác bọn con tự mình làm."

Độc Cô Thiên Diệp dẫn mọi người về viện mình, để phòng bếp xuyên thịt xong, sau đó lấy ra bếp lò và công cụ nướng thịt. Tiểu Hỏa và các huyền thú khác đã đi ra từ sớm , vây quanh Độc Cô Thiên Diệp chơi đùa bắt diệp nhạc hồ. Bàn ăn cũng được an bài trong viện, Độc Cô Thiên Diệp nướng thịt xong thì để cùng một chỗ đồ ăn khác.

Người Mạc phủ biết Độc Cô Thiên Diệp đã trở lại, đều đến viện nàng chào hỏi. Độc Cô Thiên Diệp cũng nhất nhất cười đáp lại.

Mọi người nướng 10 bàn tràn đầy thịt nướng, lại nướng cho chúng thú hai bàn.

"Được rồi, mọi người có thể bắt đầu ăn." Độc Cô Thiên Diệp bưng mâm thịt nướng cuối cùng lên bàn, nói, "Đúng rồi, sao có thể thiếu cái này."

Độc Cô Thiên Diệp lấy vài hũ linh rượu từ Luyện Yêu Hồ ra, rót cho mọi người. Mọi người bắt đầu ăn trong sân. Có rượu có thịt, người tranh ta đoạt, ăn ngon vô cùng. Mọi người Mạc gia lần đầu tiên ăn thịt do Độc Cô Thiên Diệp nướng, ăn đến muốn nuốt mất đầu lưỡi.

"Ôi chao, đó là của ta, của ta !"

"Thịt nướng của ta !"

"Người uống trộm rượu của ta !"

"Ai u uy, không được khi dễ lão nhân gia !"

"Đại bá, vì ăn cư nhiên giả mạo lão nhân gia, người vui không ?"

...

Tang Vũ nhìn mọi người tranh đoạt vui vẻ, tươi cười chậm rãi biến thành chua xót. Cao Lương một bên cũng hâm mộ nhìn bọn họ, khóe miệng mang theo chút cô đơn.

Ăn xong cơm chiều, Độc Cô Thiên Diệp mang theo bốn người Cao Lương tản bộ trong Mạc phủ.

"Là đoàn đội đứng hạng nhất, các người phải đi Thánh Hải thành. Phó hiệu trưởng nói trung tuần tháng 9 sẽ xuất phát từ Bồ thành. Bây giờ còn một tháng nữa, các người muốn về nhà một chuyến không?"

"Về chứ." Tôn Khuê và Lôi Tiểu Hồ nói, "Dù sao đã lấy được phần thưởng rồi."

Tạ Phàm liên hệ với bên hoàng thất một chút, lấy lý do các học viên vì điệu thấp mà thoái thác 'Khánh Công Yến' ngày mai. Tuy rằng nàng không đề cập chuyện phần thưởng, nhưng hoàng thất vẫn đưa phần thưởng cho mỗi người đến học viện lúc giữa trưa. Đạt được thứ hạng thì có phần thưởng phong phú, nhất là top 3, mỗi người 500 vạn kim tệ, so với bên tổ chức 100 vạn thì nhiều hơn. Học viên không nổi danh cũng có phần thưởng tượng trưng.

"Ta phải đi về thăm mẫu thân của ta." Tang Vũ nói.

"Các người ai cũng về, vậy ta cũng sẽ về." Cao Lương nhún nhún vai nói.

"Khi nào thì các người đi?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Bốn người nhìn nhau, nói: "Ngày mai đi."

"Được. Vậy bây giờ các người trở về nghỉ ngơi đi. Ta để bọn họ thu thập phòng trong viện của ta cho các người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp trở lại phòng của mình, tiến vào Luyện Yêu Hồ.

"Tỷ tỷ."

"Chủ nhân."

Chúng thú nháy mắt đã biết Độc Cô Thiên Diệp vào, tất cả đều đi đến bên người nàng.

"Đô đô đâu ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đang nường rượu kìa." Tiểu Hỏa chỉ vào phòng mà Đô Đô mới tạo ra.

"Các người đi tu luyện đi, ta phải tìm chút đồ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ, chủ nhân."

Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng của chủ nhân trước, bắt đầu tìm kiếm bên trong.

"Chủ nhân, người đang tìm cái gì vậy ? Đô Đô giúp người tìm." Đô Đô đột nhiên xuất hiện trong phòng, nhìn Độc Cô Thiên Diệp loạn tìm nơi, nhin không được nói.

"Rượu nường xong rồi?" Độc Cô Thiên Diệp đi tới ôm Đô Đô vào lòng, nói, "Ta muốn tìm xem có biện pháp nào để kiếm sư và huyền thú kế ước không."

"Chủ nhân ngốc quá. Trong gian phòng này đều là Đan Phương, người muốn tìm sách thì qua phòng kia." Đô Đô liếc Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói.

Độc Cô Thiên Diệp không so đo, ôm Đô Đô đi đến phòng bên cạnh. Đi hai bước đột nhiên nhớ tới hình như nơi này chỉ có một gian phòng?

Vừa hỏi Đô Đô, Đô Đô vỗ trán một cái, nói: "Thật ra nơi này có rất nhiều phòng, nhưng bị chủ nhân trước kia hạ cấm chế, bị phong ấn lại. Bởi vì thời gian phong ấn quá lâu, nên không hiện ra được. Cấm chế cũng sẽ chậm rãi mất đi hiệu lực theo thực lực tăng trưởng của người."

"Còn có chuyện như vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hơn nữa bây giờ năng lực của ta đã chậm rãi khôi phục. Ta có thể khống chế tốc độ thời gian trôi qua ở nơi này. Hiện ở bên ngoài một ngày, Luyện Yêu Hồ một tháng. Nhưng là sự sinh trưởng vẫn nhất trí với thời gian bên ngoài."

"Chuyện khi nào vậy ? Sao ta lại không biết ?"

Đô Đô chôn đầu trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Là lúc chủ nhân khế ước quả trứng kỳ lạ kia. Ta vội vàng nhường rượu, đã quên nói với chủ nhân."

Độc Cô Thiên Diệp làm bộ đánh lên mông Đô Đô, nói: "Lần này bỏ qua, sau này có chuyện quan trọng không nói cho ta, coi chừng ta đập nát mông của người."

"Ha ha, sẽ không . Chủ nhân, chúng ta đi tìm sách thôi."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Tinh Thần Lực Thuần Thú Sư (1)

Lúc Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng kế bên, phát hiện nó là một gian phòng nhỏ, hơn nữa thoạt nhìn rất cũ nát.

Đây là nơi để sách à ? Độc Cô Thiên Diệp thật hoài nghi.

" Nơi đây cũng không đơn giản là phòng, mà là một không gian thần khí khá lớn đó." Đô Đô cảm nhận được suy nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa đi vào, cảnh tượng trước mắt làm nàng kinh ngạc một phen. Bên ngoài nhìn vào có vẻ không tới 30mét vuông, bên trong thì lớn như 3 cái sân bóng. Toàn bộ đều là sách, hàng ngàn hàng vạn cuốn sách.

" Đây có phải đều là những bộ sách có từ thời kì viễn cổ không ? " Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được hỏi.

" Đúng rồi." Đô Đô đặc ý nói, "Chủ nhân, người muốn tìm sách về kế ước thì đến khu vực thứ tư. "

Độc Cô Thiên Diệp buông Đô Đô xuống, đi đến khu vực thứ tư. Khu vực thứ nhất là sách về kiếm kỹ, huyền kỹ cũng là khu vực lớn nhất. Kế đó là sách về luyện dược sư, luyện khí sư. Sau khu vực thứ tư còn có khu vực năm là dành cho sách nói về phương diện khác.

" Thật là lớn, thư viện của Học viện Đế Quốc xem ra chẳng bằng một góc ở nơi này." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán một câu.

Bởi vì đây đều là những bộ sách từ thời viễn cổ, rất nhiều thứ hiện tại đều không bằng. Tỷ như uy lực của kiếm kỹ và huyền kỹ đều vượt xa bây giờ. Còn có rất nhiều thứ hình như đã thất truyền ở bên ngoài.

" Dựa theo quy luật phát triển của con người, không phải là càng ngày càng phát triển sao. Sao lại kém xa thời kì viễn cổ thế này. "

Ở trái đất, cuộc sống của con người xác thật là càng ngày càng tiên tiến, nhưng là với thể cường giả vi tôn này, một giây sau có một người chết thì rất đổi bình thường. Rất nhiều người tài giỏi chết trước khi kịp truyền bản lĩnh của mình cho người khác, nên có rất nhiều thứ đã bị thất truyền.

Độc Cô Thiên Diệp đi ngang qua khu thứ hai, thì bị một quyển sách rất dày hấp dẫn. Các bộ sách khác đều được xếp cùng một chỗ, chỉ có quyển sách này được để riêng một giá sách. Bên dưới đều là sách về luyện đan. Độc Cô Thiên Diệp bước đến , cầm lấy quyển sách lên, thối thối lớp bụi trên bề mặt, lộ ra bốn chữ rồng bay phượng múa.

"Thiên chu vạn độc, là cái gì ? "

Nàng mở sách ra, xem sơ qua một chút. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện bên trong toàn bộ đều là độc dược, sau đó là độc dược luyện chế thành. Nàng lại xem phía sau thì thấy toàn là công thức luyện chế, toàn bộ đều là công thức luyện chế độc dược.

Luyện đan sư rất ít, độc dược sư càng hiếm, hơn nữa độc dược sư sẽ bị người đời phỉ nhổ, bởi vì họ ra làm bất kì thứ gì đều là dùng để hại người.

"Hắc, đây chính là thứ tốt." Độc Cô Thiên Diệp thu vào giới chỉ, khi nào rảnh lấy ra học hỏi một chút.

Nàng tiếp tục đi đến khu vực thứ 4.

" Nhiều thư như vậy ư ? "

Độc Cô Thiên Diệp than thở một câu, rồi đắm đầu vào.

Ngày thứ nhất, không có.

Ngày thứ hai, không có.

Ngày thứ ba.

"Sao lại không có, chẳng lẽ thật sự chỉ có huyền sư mới có thể khế ước với huyền thú hay sao ? "

Ngày thứ tư.....

" Tiểu Ngân, sao tỷ tỷ đi vào lâu như vậy còn chưa ra ? "

Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân đứng canh chừng bên ngoài.

"Tiểu Hỏa, chủ nhân tìm được thứ cần tìm thì sẽ ra ngay thôi." Tiểu Ngân trả lời.

Tiểu Hỏa ra tay tát một cái trên đầu Tiểu Ngân, nói : " Vô nghĩa."

" Chi nha..."

Cánh cửa đã đóng vài ngày từ từ mở ra, Tiểu Hỏa chạy nhanh tới ôm lấy cổ Độc Cô Thiên Diệp.

" A a a, dám dành", Tiểu Ngân từ xa bay đến.

"Tỷ tỷ, người tìm được thứ cần tìm rồi sao ? "

"Ừ, tìm được rồi. " Độc Cô Thiên Diệp giơ giơ quyển sách trong tay.

" Đây là cái gì ? " Tiểu Hỏa hỏi.

"Phương pháp thuần thú bằng siêu tinh thần lực."

" [Phương pháp thuần thú bằng siêu tinh thần lực] ? Đây là sách gì ? "
Tang Vũ nhìn cuốn sách Độc Cô Thiên Diệp ở trên bàn, hỏi.

" Mọi người đều biết, thuần thú sư đều là huyền sư, vì muốn huyền thú phục tùng, cần thuần thú quyết dung hợp huyền lực và ma tinh của huyền thú, lấy tinh thần đánh ma tinh, khiến huyền thú không thể phản kháng, ngoan ngoãn bị khế ước. Vì kiếm sư không có huyền lực nên không thể trở thành thuần thú sư, cũng không có biện pháp kí khế ước với huyền thú. Nhưng đó cũng không phải là phương pháp thuần thú duy nhất." Độc Cô Thiên Diệp mở sách ra, chỉ vào một trang trong đó rồi tiếp tục nói: "Mọi người xem ở đây, đây là cách dùng tinh thần lực siêu cường đánh vào ma tinh của huyền thú, là một phương pháp thuần thú khác. Kiếm sư có thể thông qua loại phương pháp này để kí khế ước với huyền thú, chẳng qua là nếu như sử dụng phương pháp này sẽ không có không gian huyền thú. Loại phương pháp thuần thú này không phải dùng tinh thần lực bình thường, cần phải có tinh thần lực siêu cường. Sau lưng là phương pháp tu luyện tinh thần lực. Quá trình huấn luyện rất vất vả, mọi người có muốn thử hay không ? "

Tang Vũ nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp thì sửng sốt, hốc mắt đỏ lên, chỉ còn thiếu nước mắt chảy xuống nữa thôi.

Bởi vì không có huyền lực, không thể trở thành huyền sư, cũng không thể trở thành thuần thú sư. Ở thuần thú tộc, người như vậy đều bị gia tộc vứt bỏ. Mà mình vì là thiên tài kiếm sư mới được giữ lại, nhưng mình và

mẫu thân lại bị người ta xa lánh. Phụ thân nàng chẳng quan tâm mẹ con nàng mười mấy năm nay, mỗi ngày chỉ biết tầm hoa vấn liễu ở bên ngoài.

Tuy rằng Tang Vũ chưa bao giờ nói về hoàn cảnh của mình cho người khác biết, nhưng lão đại lại cảm nhận được, vì mình mà tìm được quyển sách trân quý như vậy. Đây là quan tâm sao ?

" Không muốn."

"Nguyện ý. " Tang Vũ lau nước mắt nói " Ta nguyện ý thử, có khó khăn thế nào ta cũng làm được."

"Được rồi, bây giờ ta sẽ mang ngươi đến một chỗ, ngươi luyện tập thật tốt ở nơi đó." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang Tang Vũ vào Luyện Yêu Hồ.

Cảnh tượng đột nhiên chuyển đổi, làm Tang Vũ trở tay không kịp.

" Lão đại, nơi này là... "

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đô Đô trong ngực nói: " Đây là Luyện Yêu Hồ, là một thế giới thu nhỏ. Bên ngoài một ngày, nơi này một tháng. Sau này ngươi luyện tập ở trong này. Bên kia ngọn núi có huyền thú cấp thấp, ngươi có thể đến đó luyện tập. Đây là Đô Đô, quản gia nơi này. Sau này có cần cái gì thì tìm nó là được rồi."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41 (2)

Tang Vũ nhìn xung quanh, kinh ngạc không nói nên lời. Được liệu này hẳn là có cả vạn năm phải không ? Thánh thú này không phải là Hắc Báo bộ tộc lần trước bọn họ gặp ở sơn mạch Miễn Miễn sao ? Đang chơi đuổi bắt ở đằng trước không phải là Tiểu Ngân và Tiểu Cửu đại nhân sao ?

"Sáng mai ta sẽ nói với bọn họ người đi trước, sau đó mang người đi Tang gia. Người chỉ cần cố gắng luyện tập trong mấy tháng này. Ta hy vọng lúc đến Tang gia người có thể có chút thành tựu."

"Lão đại, người yên tâm đi." Tang Vũ thu hồi lòng hiếu kỳ, trịnh trọng nói với Độc Cô Thiên Diệp. Lão đại vì mình làm đến bước này, mình có lý do gì để không thành công ?!

"Đô Đô, người an bài cho nàng, ta đi ra ngoài chuẩn bị một chút."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì rời khỏi Luyện Yêu Hồ. Thật ngay từ đầu Độc Cô Thiên Diệp không tính để cho người khác biết bí mật như vậy, dù sao đạo lý hoài bích có tội nàng vẫn hiểu được, hơn nữa kiếp trước do bị người phản bội mới mất mạng, cho nên kiếp này nàng càng thêm cẩn thận. Nhưng mọi người một đường tiến về phía trước, cố gắng của bọn họ nàng thấy trong mắt, bọn họ trung tâm với nàng nàng cũng cảm nhận được, còn có lời thề của bọn họ, đưa nàng tới quyết định hôm nay.

Lúc này đã là đêm khuya, Độc Cô Thiên Diệp đi vào thư phòng của Mạc Trì. Hắn vẫn chưa nghỉ ngơi.

"Con mới trở về lại muốn đi ?" Mạc Trì hỏi.

"Dạ. Con có một số việc cần xử lý." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Mạc Trì nhìn vẻ nhu hòa của nàng dưới ngọn đèn, ngồi ở chỗ kia yên tĩnh như vậy, không chú ý sẽ xem nhẹ tồn tại của nàng. Nhưng ánh mắt của nàng lại lóe ra hào quang rạng rỡ, giống ngôi sao sáng ngời giữa đêm tối, chỉ dẫn phương hướng cho người khác đi tới.

"Ừ, con muốn đi thì đi đi. Gặp được chuyện gì, đưa tin tức về đây, cậu dẫn người đến giúp đỡ con."

Độc Cô Thiên Diệp hắc tuyến. Nàng đâu có nói muốn đi ra ngoài nháo sự đâu ?!

Ngày hôm sau, mấy người tề tụ ăn điểm tâm. Việc Tang Vũ rời đi, Độc Cô Thiên Diệp đơn giản nói trong nhà nàng có chuyện, phải trở về suốt đêm.

"Cao lương, Diệp thành và Đồng thành chung một hướng đúng không ?" Độc Cô Thiên Diệp ăn xong một cái bánh bao, hỏi.

"Phải. Sao vậy ?"

"Ta định đi Diệp thành, lát nữa đi cùng người."

"Được."

Tôn Khuê luôn luôn hip-hop lúc này lại có chút im lặng, nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nói thầm: "Không biết nhà của Tang Vũ xảy ra chuyện gì, khiến nàng ngay cả tạm biệt cũng không kịp phải đi trước."

"Đúng vậy, nếu nói với chúng ta, nói không chừng chúng ta còn có thể hỗ trợ." Lôi Tiểu Hồ gật gật đầu.

"Các người ngoan ngoãn về nhà. Ta sẽ đi xem Tang Vũ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Ăn điểm tâm xong, mấy người Tôn Khuê hẹn thời gian đến bờ thành rồi tự rời đi.

"Đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp chờ Tôn Khuê và Lôi Tiểu Hồ biến mất không thấy mới xoay người lên chiếc xe phía sau.

Cao Lương lên xe, có chút kinh ngạc thực lực của Mạc gia. Thoạt nhìn bên ngoài xe không hoa lệ, nhưng bố trí bên trong lại hết sức thoải mái, hai cái nhuyễn tháp rộng lớn, bao trên đó là da hổ một thước ngàn vàng, trên bàn nhỏ giữa hai nhuyễn tháp bày đầy các loại linh quả. Đó là linh quả! Ăn vào nếu không tăng cường tinh thần lực thì là gia tăng huyền lực ! Trên đỉnh xe là Đông Hải Minh Châu, một viên giá trị vạn kim.

Làm con của Đồng thành thành chủ, bố trí như vậy chưa đủ khiến hãnh ghé mắt, nhưng vật kéo xe phía trước là 4 con Tật Phong Sói thánh thú cấp 1 ! Thánh thú kéo xe, ai có thể có thể trận này ? Ai có thánh thú không phải xem như bảo bối, đến chỗ của lão đại thì thành vật kéo xe ! Nhưng ngẫm lại ngay cả thần thú lão đại của mình cũng có vài con, để thánh thú kéo xe cũng không đáng kinh ngạc.

Hắn không sợ hãi, không có nghĩa là người khác cũng thế. Lấy việc những nơi bọn họ đi ngang qua đều bị nhắc lên từng trận sợ hãi than. 4 con thánh thú kéo xe, là Tật Phong Sói ! Quan trọng hơn là, có được thực lực như vậy nhất định là mỗi thế lực lớn !

Người trên xe không quan tâm đến thái độ của người bên ngoài. Vừa lên xe, Độc Cô Thiên Diệp lập tức lấy ra bản 《 Thiên Chu Vạn Độc 》 kia

đọc, Cao Lương cũng nhắm mắt tu luyện. Người khác chỉ thấy được hào quang của bọn họ, lại không biết phía sau chúng là biết bao vất vả, cố gắng.

Tật Phong Sói không hổ là huyền thú hệ phong, lẽ ra phải thời gian 6 ngày mới đến Đồng thành, bọn họ chỉ mất 4 ngày đã tới.

Cao Lương đã sớm đưa tin về nhà, lúc bọn họ đến phủ thành chủ, nhìn thấy Đồng thành thành chủ và những người liên quan đứng bên ngoài đợi.

Cao Ấp, Đồng thành thành chủ, năm nay gần 50, thoạt nhìn lại giống hơn 30 tuổi. Thực lực huyền hoàng cao nhất, nhưng nghe nói vài năm trước hẳn đã là cao nhất. (ý là ông này là huyền hoàng cao nhất mấy năm rồi)

Hắn phía sau là hắn con thứ hai Cao Tỏa và con thứ ba Cao Kỳ, một người thì lấm la lấm lét, một người thì độc lạt âm ngoan. Con lớn nhất Cao Minh ra ngoài chưa về.

"Cha, Bách Lý Tà kia chỉ là một tiểu bối, sao ngài phải tự mình ra ngoài nghênh đón ?! Đây không phải tự hạ thân phận sao ?" Cao Tỏa mở miệng.

"Người thì biết cái gì !" Cao Ấp quát lớn, "Đó là người chỉ dậm chân một cái kinh thành cũng phải lung lay, người như vậy không nói ta một cái thành chủ, cho dù là đệ hạ cũng phải tự mình nghênh đón !"

Bị phụ thân mình mắng, Cao Tỏa không dám nói gì, trong mắt lại vẫn là thực khinh thường.

Nhìn thấy ca ca mình bị mắng, ánh mắt Cao Kỳ lóe lóe, cũng không nói gì thêm.

Rất nhanh, một chiếc có 4 con thánh thú kéo xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Bởi vì là trong thành, Độc Cô Thiên Diệp không chạy nhanh, để tránh va chạm đến người khác.

"Rêu rao khắp nơi !" Cao Tỏa nói.

Cao Ấp trừng mắt liếc hắt một cái, nhưng bây giờ đã không có thời gian rảnh dỗi nữa.

Cao Lương bước từ trên xe xuống, hô với Cao Ấp: "Thành chủ đại nhân."

Độc Cô Thiên Diệp theo đuôi xuống xe nghe vậy, mày khẽ nhếch, lập tức biểu tình tự nhiên xuống xe.

Cao Ấp từ ái gật đầu với Cao Lương, định vỗ bờ vai của hắn, nhìn thấy Cao Lương lạnh lùng nhìn mình, lại thả tay xuống. Sau đó đi về phía trước một bước, chấp tay với Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ha ha, vị này là Bách Lý Tà phải không ?"

"Bá phụ, xin chào !" Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Cao Ấp, lễ phép chào hỏi với hắn.

"Ừ, là một tiểu tử tốt !" Cao Ấp nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt là thương thức, "Đa tạ người chiếu cố khuyến tử."

"Ha ha, bá phụ khách khí . Cao Lương là bằng hữu của ta." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Tốt, tốt lắm." Cao Ấp cười nói: "Nếu đến đây, ở lại phủ thành chủ vài ngày đi."

"Đa tạ ý tốt của bá phụ, nhưng ta còn phải đến Diệp thành." Độc Cô Thiên Diệp xin lỗi nói.

"Lão đại, người đi Diệp thành trước đi." Cao Lương đột nhiên nói, "Thành chủ đại nhân, lão đại đi Diệp thành có việc."

Cao Ấp nghe thấy xưng hô của Cao Lương, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, lập tức biến mất không thấy.

"Một khi đã như vậy, ta đây cũng không miễn cưỡng . Lúc trở về nhất định phải tới đây đó."

Độc Cô Thiên Diệp cáo biệt với Cao Ấp, trở lại xe tiếp tục đi . Nàng chú ý tới không khí giữa Cao Lương và phụ thân có chút không đúng, cũng chú ý tới ánh mắt cừu hận của hai ca ca khi nhìn hắn. Nhưng, việc này, hắn không mở miệng, nàng cũng khó nói gì.

Ra khỏi Đồng thành, Độc Cô Thiên Diệp phân phó Tật Phong Sói không cần chạy nhanh, ngẫu nhiên còn cho bọn chúng dừng lại nghỉ ngơi. Cứ như thế, chạng vạng hai ngày sau bọn họ đến Diệp thành.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi xe vào Luyện Yêu Hồ ở ngoài thành, kêu Tiểu Hỏa ra, hai người cùng nhau vào thành.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi Tang gia sao ?" Tiểu Hỏa hỏi. Trong khoảng thời gian này bọn họ cũng biết tình huống của Tang Vũ, loại tình huống này không phải rất giống tỷ tỷ trước kia sao ? Chẳng qua mục đích của hai nhà không giống nhau, Mạc gia là vì bảo hộ Độc Cô Thiên Diệp mới như thế .

"Đợi chút đi."

Độc Cô Thiên Diệp nắm tay Tiểu Hỏa đi tìm khách sạn. Khách sạn này không phải khách sạn tốt nhất Diệp thành, nhưng cách Tang gia gần nhất, chỉ cách một con phố. Đi theo bồi bàn vào phòng. Phòng này là nàng đặc biệt yêu cầu, đứng ở cửa sổ có thể nhìn thấy Đại trạch Tang gia.

Đuổi bồi bàn đi, Độc Cô Thiên Diệp lắc mình vào Luyện Yêu Hồ. Đô Đô mang theo nàng đến nơi Tang Vũ tu luyện.

"Kết quả huấn luyện của nàng ra sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Đô Đô.

"Thử hai lần, đều thất bại. Nhưng nàng rất cố gắng, qua một hai tháng nữa hẳn là sẽ thành công." Đô Đô nói, thuận tiện lau nước miếng lên quần áo của nàng.

Không nên nhìn Đô Đô còn nhỏ, giống đứa nhỏ hai ba tuổi, hẳn là khí linh từ thời kỳ viễn cổ, những thứ từng thấy qua có thể so với lão yêu quái đã biến thành tro.

Tiểu Hỏa thấy Đô Đô lại lau nước miếng lên trên người Độc Cô Thiên Diệp, khinh bỉ một trận. Độc Cô Thiên Diệp không biết, bọn họ thường xuyên ở trong Luyện Yêu Hồ biết rõ ràng, thăng nhĩ này tuyệt đối là cố ý, bởi vì những lúc khác hẳn không chảy nước miếng !

"Ân. Để nàng tu luyện thật tốt đi. Hai tháng sau mặc kệ kết quả thế nào đều cho nàng ra ngoài. Mấy ngày nay Tang gia sẽ phát sinh đại sự." Độc Cô Thiên Diệp dặn Đô Đô.

"Tỷ tỷ, sao tỷ biết Tang gia sẽ có đại sự ?" Ra khỏi Luyện Yêu Hồ, Tiểu Hỏa hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Tiểu Hỏa đến cạnh cửa sổ, nói: "Muội nhìn người giữ cửa của Tang gia, còn có những người ra vào, trên mặt là hưng phấn không kiềm nén được. Nhưng muội nhìn viện cuối cùng bên phải, rất sạch sẽ, rõ ràng là có người ở, nhưng trể thế này ngay cả đèn cũng không thắp, thuyết minh người nơi đó đang không vui, thậm chí rất phiền muộn hoặc là đau lòng. Muội lại nhìn bên ngoài viện, cứ 10 bước có một người gia đình, hiển nhiên là đang bảo vệ người bên trong."

"Sẽ là chuyện gì nhỉ ?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Chuyện này tỷ cũng không biết."

"Chúng ta len lén đi xem đi."

Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ, cảm thấy có thể làm, mang theo Tiểu Hỏa lắc mình đi về phía Đại trạch Tang gia.

Cùng lúc đó, một bóng dáng đi vào viện mà các nàng vừa thảo luận. Người trông coi bên ngoài nhìn thấy bóng người, đồng thanh hô: "Nhị gia."

Bóng người không trả lời, trực tiếp vào trong viện.

"Cánh tối lửa tắt đèn, sao lại không đốt đèn?" Người tới cau mày, phân phó: "Người tới, thắp đèn cho phu nhân."

Thủ vệ bên ngoài cầm một cây đèn vào, phòng tối đen nhất thời sáng ngời lên. Điều này làm cho hai người bên ngoài thấy rõ người ở bên trong.

Người tới khuôn mặt khoảng 30 tuổi, bộ dạng coi như tuần tú, nghe hạ nhân vừa mới gọi hẳn là nhị gia, chắc là phụ thân Tang Vũ - Tang Nghi Quân. Trên ghế dựa trong phòng có một phụ nhân, khuôn mặt có bảy phần tương tự Tang Vũ, lại hơn Tang Vũ ở phong vận thành thực. Đây là mẫu thân Tang Vũ, Trần Di Nhiên. Phụ thân diện mạo bình thường, xem ra mỹ mạo của Tang Vũ đều là di truyền từ mẫu thân của nàng.

"Nghe nói hai ngày nay người không ăn cơm?" Tang Nghi Quân nhìn đồ ăn trên bàn không hề động qua, nhíu mày hỏi người trên ghế dựa.

Trần Di Nhiên từ từ nhắm hai mắt như trước, không quan tâm Tang Nghi Quân.

"Hừ, đừng tưởng rằng người như vậy có thể làm cho ta thay đổi chủ ý! Được đại sư coi trọng, đó là phúc của người!" Tang Nghi Quân thấy Trần Di Nhiên không để ý tới mình, cơn tức lập tức bốc lên, vỗ bàn quát.

Trần Di Nhiên vẫn không để ý tới hân như trước, giống như chuyện hân nói không liên quan tới mình vậy.

"Người muốn đi nơi nào ! Nếu người không nghĩ Tang Vũ có chuyện không hay xảy ra, thì ngoan ngoãn nghe lời ta nói! Trương gia gia chủ ở thành bắc mấy ngày hôm trước còn cầu hôn với ta, ta còn đang suy nghĩ."

"Đó là nữ nhi của người!" Trần Di Nhiên vẫn không có phản ứng đột nhiên mở to mắt, hung hăng trừng Tang Nghi Quân. Trương gia gia chủ đã một gần trăm tuổi, tham lam háo sắc, nữ tử bị hân đập hư không tới một ngàn cũng có chín trăm.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Cắt Tóc Đoạn Tình (1)

"Hừ, phễ vật vô dụng mà thôi." Tang Nghi Quân khinh thường nói.

Ở gia tộc thuần thú sư nhưng không có nguồn suối huyền lực, không thể trở thành thuần thú sư, làm hại hãn không thể nâng bước bên trong gia tộc. Sau này hãn lưu luyến bụi hoa, nạp hơn mười tiểu thiếp. Bây giờ nữ nhi của hãn cũng không chỉ có mình Tang Vũ! Hơn nữa Tang Ngọc lại là thiên tài trong giới thuần thú sư! Nàng chỉ nhỏ hơn Tang Vũ bốn thanhg1, đã có thể thuần hóa linh thú cấp 5. So sánh với Tang Ngọc, Tang Vũ chỉ là một phễ vật không hơn không kém.

Bây giờ Ngưu đại sư coi trọng Trần Di Nhiên, đáp ứng chỉ cần đưa Trần Di Nhiên cho hãn, hãn sẽ luyện chế mười viên đan dược cấp 5 vì tang gia, còn tình nguyện luyện chế một viên Phụ Thần Đan cho hãn! Tinh thần lực của đã được định hình, nhưng bây giờ hãn chỉ có thể thuần hóa linh thú cấp 9. Có Phụ Thần Đan, hãn sẽ thành Đại Sư thuần thú. Khi đó địa vị của hãn trong gia tộc sẽ cao hơn bây giờ rất nhiều! Cơ hội như vậy tự nhiên hãn sẽ không bỏ qua. Tuy rằng Trần Di Nhiên quả thật có vài phần tư sắc, được rồi, kỳ thật là phi thường xinh đẹp, nhưng là vẫn không đủ để so với đan dược.

"Người dám !" Trần Di Nhiên trừng mắt nhìn Tang Nghi Quân.

Bởi vì tức giận, gương mặt của nàng ửng đỏ, rất là mê người. Tang Nghi Quân không tự giác mê mẩn nhìn, nhưng tỉnh táo lại rất nhanh, một nữ nhân sao có thể so với Phụ Thần Đan, cho dù nữ nhân này là vợ cả của hắn đi nữa.

"Sao ta lại không dám ? Nếu người ngoan ngoãn theo Ngưu đại sư, tự nhiên ta sẽ để Tang Vũ hảo hảo ngốc ở tang gia. Nếu như không, hừ !" Câu nói kế tiếp Tang Nghi Quân cũng không nói gì ra ngoài, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Trần Di Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, áp chế hết thảy cảm xúc.

"Được rồi, chỉ cần người hứa không động Vũ nhi, ta đồng ý."

"Thế này mới đúng. Ngoan ngoãn ăn cơm, hai ngày sau Ngưu đại sư sẽ đến đón người." Tang Nghi Quân cười nói với Trần Di Nhiên, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Tang Nghi Quân !"

Ngay lúc hắn đến cửa, Trần Di Nhiên gọi hắn lại. Hắn xoay người, nhìn thấy một đạo ánh sáng huyền lực hiện lên, lập tức nhìn thấy một nắm tóc ngắn trong tay trái của nàng.

Cắt tóc đoạn tình !

Nàng cư nhiên cắt tóc đoạn tình !

"Lúc trước khi người và ta kết làm vợ chồng, người đã nói, chúng ta kết tóc làm phu thê. Bây giờ ta cắt tóc của ta, lần này người ta ân đoạn nghĩa tuyệt ! Tang nhị gia, đi thông thả, không tiễn !" Trần Di Nhiên nói xong xoay người, không hề nhìn hắn.

Tang Nghi Quân nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Trần Di Nhiên và đoạn tóc bị ném xuống đất, trong lòng giống như mất đi cái gì. Nhưng hắn vẫn rời khỏi phòng.

Tang Nghi Quân rời viện, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa cũng yên lặng trở về khách sạn.

"Tỷ tỷ, phụ thân Tang Vũ tỷ tỷ muốn tặng mẫu thân của nàng cho người ta ! Nếu Tang Vũ tỷ tỷ biết, nhất định sẽ tức điên !" Tiểu Hỏa phần nộ nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng có vẻ mặt ám trầm, may mắn Tang Vũ trở lại !

"Còn thời gian hai ngày. Chúng ta không thể để những người đó được toại nguyện !" Độc Cô Thiên Diệp híp mắt nói.

Hai ngày này, Độc Cô Thiên Diệp không đi ra ngoài, vẫn ở trong Luyện Yêu Hồ xem quyển sách kia. Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân ghé vào bên cửa sổ phòng, vừa nói chuyện phiếm câu được câu không, vừa giám thị động tĩnh của Tang phủ.

Buổi sáng ngày thứ ba, Độc Cô Thiên Diệp đi đến nơi Tang Vũ tu luyện.

Lúc này, Tang Vũ đang thuần hóa một linh thú cấp 1, đám người Đô Đô ở xa xa nhìn. Độc Cô Thiên Diệp lẳng lặng xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Nhóm huyền thú nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, chào hỏi với nàng. Độc Cô Thiên Diệp ý bảo mọi người im lặng.

một tay Tang Vũ để trên đầu linh thú, vận dụng bí pháp, trút tinh thần lực của mình vào trong cơ thể của linh thú, sau khi tìm được ma tinh của linh thú, song phương bắt đầu giằng co.

Qua một lúc, Tang Vũ bắt đầu xuất hiện trạng thái mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, trên trán chảy mồ hôi. tinh thần lực của nàng sắp khô kiệt, mà linh thú cũng bắt đầu phản kích.

Độc Cô Thiên Diệp ở bên cạnh luôn luôn dùng tinh thần lực chú ý tiến độ của Tang Vũ, biết cứ tiếp tục như vậy tất nhiên sẽ thất bại. Thất bại không nói, còn có khả năng tạo thành thương tổn với tinh thần lực của Tang Vũ.

"Tang Vũ, người đừng dùng toàn bộ tinh thần lực bao vây ma tinh, thử nhập nó thành một sợi chỉ, chậm rãi vây quanh." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Không có huyền lực phụ trợ, chỉ dùng tinh thần lực thuần hóa, chuyện này ở Huyền Nguyệt đại lục vốn là chuyện không có khả năng. Cảm thấy tinh thần lực của mình sắp khô kiệt, Tang Vũ đã biết sắp thất bại, đột nhiên nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nàng lập tức thay đổi phương pháp của mình. Phương pháp này quả nhiên hữu hiệu, linh thú bắt đầu uể oải rất nhanh, cuối cùng hai mắt vô thần quỳ rạp mặt đất. Đây là biểu hiện bị thuần hóa.

Tang Vũ mở hai mắt, trong mắt tràn đầy vui sướng.

"Lão đại, ta thành công , cảm ơn người !" Tang Vũ kích động nói.

"Ừ. Người nghỉ ngơi một chút trước đi, khôi phục tinh thần lực của người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tang Vũ gật gật đầu, nhắm mắt lại bắt đầu dùng phương pháp khôi phục tinh thần lực mà trong sách đề cập. Thời gian nửa ngày đi qua, Tang Vũ hoàn toàn khôi phục lại.

"Ta có chuyện muốn nói với người." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Tang Vũ mở mắt, thì nói.

"Chuyện gì vậy ?"

Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện tối hôm đó nghe được tại chỗ ở của Trần Di Nhiên cho Tang Vũ nghe. Quả nhiên, nghe thấy phụ thân của mình muốn tặng mẫu thân mình cho người ta Tang Vũ vô cùng phẫn nộ, lại nghe đến hãn dùng mình để áp chế mẫu thân, trừ bỏ phẫn nộ, còn có một tia hy vọng dần tàn lụi trong mắt. Tuy rằng từ nhỏ Tang Nghi Quân đối đãi mình không tốt, nhưng dù sao cũng là phụ thân của mình, trên người mình còn chảy máu của hãn ! Không nghĩ tới ở trong mắt của hãn, nàng là công cụ để hãn áp chế mẫu thân. Nghĩ đến mẫu thân cắt tóc đoạn tình, trong lòng Tang Vũ khổ sở một trận.

"Tỷ tỷ, Tang gia có động tĩnh ." Tiểu Hỏa bên ngoài Luyện Yêu Hồ truyền âm nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Vũ, Tang gia có động tĩnh , bây giờ chúng ta đi ra ngoài. Người muốn làm gì thì đi làm, bọn ta ở sau lưng người." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lập tức mang theo Tang Vũ rời khỏi Luyện Yêu Hồ.

Tiểu Hỏa thấy các nàng ra, chạy vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ tỷ, Ngươi đại sư gì đó đã đến."

"Vũ, người nên về nhà. Ủm, Tiểu Hỏa, chúng ta cũng đi bái phỏng Tang gia một chút đi." Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ cằm nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42 (2)

Bây giờ Tang gia vô cùng náo nhiệt, trên mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười. Hôm nay Ngưu đại sư sẽ tới, hẳn tình nguyện luyện chế 10 viên đan dược ngũ phẩm vì Tang gia, mà cái giá Tang gia cần trả cực nhỏ.

"Cha, Ngưu đại sư thật sự đồng ý luyện chế Phụ Thần Đan cho người sao ?" Tang ngọc chạy đến phòng Tang Nghi Quân, kích động hỏi.

"Ngọc nhi, đi vào mà không biết gõ cửa, không có quy củ." Tuy rằng Tang Nghi Quân quát Tang Ngọc, nhưng cũng không tức giận.

Tang Ngọc chạy tới giữ chặt tay của Tang Nghi Quân, nói: "Nữ nhi không phải kích động sao. Ngưu đại sư thật sự đồng ý luyện chế Phụ Thần Đan vì cha đúng không ?"

"Ha ha, đúng vậy. Chính miệng Ngưu đại sư đồng ý ." Tang Nghi Quân bị nữ nhi đeo bám đến không có biện pháp, đành phải trả lời.

"Là thật !" Tang Ngọc kích động nói, "Cha có Phụ Thần Đan, có thể trở thành đại sư thuần thú ! Thật tốt quá !"

Cha thành đại sư thuần thú, địa vị trong nhà không thể so sánh nổi. Dù sao vài vị thúc thúc trong nhà đều có thể thuần hóa linh thú cấp 9, nhưng có thể thuần hóa thánh thú chỉ có gia chủ và Thất trưởng lão thôi. Thất trưởng lão không phải người Tang gia, là người mà gia chủ mời từ bên ngoài. Nếu

Tang Nghi Quân trở thành đại sư thuần thú, chắc chắn địa vị sẽ vượt qua Thất trưởng lão. Vậy thì địa vị của mình cũng sẽ bay lên theo ! Nghĩ vậy, Tang Ngọc không nhịn được tâm hoa nộ phóng.

Tang Nghi Quân nhìn thấy bộ dáng cao hừng của nữ nhi, còn tưởng rằng nàng cao hừng vì mình, trong lòng cảm thấy nữ nhi này rất tốt, tri kỷ.

"Nhị gia, Ngưu đại sư đã đến, gia chủ mời ngài đến đại sảnh." Một hạ nhân bên ngoài thông báo.

"Ta đã biết." Tang Nghi Quân nói, "Nói với gia chủ ta lập tức đi qua."

Hạ nhân bên ngoài trở về phục mệnh.

"Cha, người mang con đi cùng đi. Ngọc nhi muốn xem xem Ngưu đại sư lớn lên trông thế nào." Tang Ngọc cầu xin.

Tang Nghi Quân nghĩ nghĩ, mang Tang Ngọc đi theo.

Trong đại sảnh Tang gia, Tang gia gia chủ Tang Nghi Địch đang tiếp đãi Ngưu đại sư, thái độ thật là khiêm tốn.

"Đại sư, ta đã sai người đi báo cho nhị đệ ta biết, hẳn lập tức đến đây ." Tang Nghi Địch nói.

"Ừ." Ngưu đại sư thân nhiên nói, cúi đầu uống trà, không quan tâm Tang Nghi Địch.

Nhìn thấy Ngưu đại sư không để ý tới mình, trên mặt hắn hiện lên một tia xấu hổ. Hạ nhân đến vừa vận hóa giải hoàn cảnh khốn đốn này.

"Gia chủ, nhị gia đến."

"Đại ca, Ngưu đại sư." Tang Nghi Quân đi vào chào hỏi hai người. Tang Ngọc không đi vào, chỉ đứng chờ ở bên ngoài đại sảnh. Không có

mệnh lệnh của gia chủ, nàng không dám vào.

"Tang nhị gia, thế nào ?" Ngưu đại sư nhìn Tang Nghi Quân, hỏi.

"Ha ha, Ngưu đại sư mở miệng, tất nhiên không thành vấn đề. Ta kêu người đi gọi nàng tới." Tang Nghi Quân cười nói. Sau đó kêu hạ nhân đi đến viện gọi Trần Di Nhiên. "Không biết khi nào đại sư có thể luyện chế đan dược vì tang gia ?"

"Ta đã luyện chế rồi." Ngưu đại sư lấy ra một cái bình ngọc, bên trong là 10 viên đan dược cấp 5. Hắn ném đan dược cho Tang Nghi Địch, sau đó lại lấy ra một bình ngọc khác, ném cho Tang Nghi Quân. "Nếu nàng từng là thê tử của người, ta cho người một viên đan dược, xem như đổi hưu thư của nàng."

Tang Nghi Địch thấy ngưu đại sư cho Tang Nghi Quân một viên đan dược, ánh mắt lóe lóe, nhưng không nói gì.

"Ha ha, Ngưu đại sư có năng lực thật cao, mới gần ba ngày đã luyện chế đan dược xong." Luyện chế đan dược có ảnh hưởng đến tinh thần lực, cũng không tốt, nhưng 3 ngày trước hắn (TNĐ) mới đưa dược liệu qua, không nghĩ tới hắn (Ngưu) mới ba ngày đã luyện xong.

"Ha ha, quá khen." Ngưu đại sư thản nhiên tiếp nhận lời khen. "Ta đang vội, chúng ta đi tiền viện chờ đi. Chờ nàng đến, ta lập tức khởi hành."

"Được. Ngưu đại sư, mời."

Tang Vũ đi đến ngoài cửa lớn Tang gia, nhìn trên đại môn đề hai chữ Tang phủ, cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Thị vệ giữ cửa nhìn thấy Tang Vũ, trong lòng kinh ngạc không thôi. Không phải bây giờ Nhị tiểu thư nên ở Học viện Đế Quốc sao, sao lại trở về. Nhưng lại về bây giờ !

Tang Vũ nhìn thị vệ sắc mặt quý dị, không nói gì thêm, bước vào đại môn.

Lão đại để mình về trước, nàng còn phải làm chút việc.

Nàng đi vào thì nhìn thấy trong viện có một đám người đang đứng. Cầm đầu là Tang gia gia chủ và phụ thân của nàng, còn có một người nàng không biết. Nhưng biểu tình không ai bì nổi kia khiến nàng liếc mắt một đã biết thân phận của hắn.

Phía sau ba người này là những người trẻ tuổi của Tang gia, Tang Ngọc đứng ở vị trí gần Ngưu đại sư nhất, cười đến vẻ mặt sáng lạn. Phụ thân vừa mới nói cho nàng biết, Ngưu đại sư đã đưa Phụ Thần Đan cho hắn .

Trần Di Nhiên một thân áo trắng bị người khác dẫn vào viện, đi cùng nàng, trừ bỏ hạ nhân còn có một nữ nhân tự cho rằng trang điểm xinh đẹp.

Trần Di Nhiên đi vào sân, nhìn thấy đầu tiên không phải đám người giữa sân kia, mà là Tang Vũ đứng ở đại môn.

"Vũ nhi ?" Trần Di Nhiên hô, bước nhanh đến bên người Tang Vũ, cầm cánh tay của nàng, kích động hỏi, "Có phải phụ thân của con gọi con về hay không?"

Phản ứng của Trần Di Nhiên khiến người trong viện chú ý tới sự tồn tại của Tang Vũ.

"Tang Vũ ?" Mọi người đều kinh ngạc, không phải nàng ở Học viện Đế Quốc sao? Sao lại trở về vào lúc này ?

"Vũ nhi, có phải phụ thân con gọi con về hay không ?" Trần Di Nhiên không nghe thấy Tang Vũ trả lời, hỏi lại lần nữa.

Lúc này Tang Vũ mới thu ánh mắt lại, trấn an: "Mẫu thân, là ta tự mình về. Học viện cho ta nghỉ một tháng."

Nghe thấy lời nói của Tang Vũ, Trần Di Nhiên mới tỉnh táo lại.

"Vũ nhi, người đã về." Nữ nhân đi cùng Trần Di Nhiên lúc này nói, "Người trở về nói lời từ biệt với mẫu thân người sao ?"

Tang Vũ nhìn nữ nhân nói chuyện, là nhị nương của nàng, mẫu thân Tang Ngọc. Từ nhỏ nàng luôn khi dễ mẹ con các nàng, cắt xén sinh hoạt phí của các nàng, nuốt tài nguyên tu luyện của các nàng, còn kích động các tiểu thiếp khác khi dễ các nàng.

"Nói lời từ biệt ? Mẫu thân là thê tử của phụ thân, nàng phải đi chỗ nào ? Mẫu thân, sao tóc trên đầu người biến thành ngắn rồi ?" Tang Vũ giả bộ hồ đồ nói.

Bị Tang Vũ hỏi như vậy, người tang gia đều có sắc mặt xấu hổ. Việc này tuy rằng đã làm, nhưng bị Tang Vũ hỏi như vậy, mọi người đều có chút ngượng ngùng.

"Phụ thân, không phải ngài nói Ngưu đại sư đang vội sao ? Mau đưa hưu thư cho đại nương, để Ngưu đại sư sớm khởi hành đi." Tang Ngọc đột nhiên nói.

Tiện nhân này, không thể thuần thú, còn chiếm vị trí đích tiểu thư. Nàng có thiên phú như vậy, lại là một đứa thứ xuất ! Trước kia mình còn có thể khi dễ nàng, nhưng bây giờ nàng vào Học viện Đế Quốc, có địa vị sở trường. Nàng không cho phép !

Lời nói của Tang Ngọc nhắc nhở Tang Nghi Quân, hẩn nhìn Ngưu đại sư dùng vẻ mặt háo sắc nhìn mẹ con Tang Vũ, ý niệm vừa động, hươu thư xuất hiện ở trong tay hẩn. Tang Ngọc nhìn ánh mắt có chút giãy dụa của Tang Nghi Quân, cầm hươu thư lên, đi đến trước mặt Trần Di Nhiên.

"Đại nương, đây là lần cuối cùng ta gọi người đại nương. Lấy hươu thư, người không còn là thê tử của phụ thân."

Tang Vũ tiếp nhận hươu thư, cười nói với Tang Ngọc: "Cảm ơn."

Nàng đưa hươu thư vào trong tay Trần Di Nhiên, nói: "Lần này ta về là tới đón mẫu thân, nếu phụ thân đã viết xong hươu thư, thật sự bớt việc."

"Cái gì ?"

Lời nói của Tang Vũ làm mọi người kinh ngạc.

"Tang Vũ, người tính làm cái gì. Người chỉ là một phế vật không thể thuần thú, người muốn thế nào thì là thế ấy sao ?" Tang Ngọc nói.

"Vũ nhi, người nói bậy bạ gì đó ?!" Tang nghi quân quát.

Tang Vũ nhìn Tang Nghi Quân, nói: "Ta nói, ta muốn mang mẫu thân rời khỏi Tang gia. Lời nói rõ ràng như vậy người nghe không hiểu sao ?"

"Làm càn !" Tang Nghi Quân tức giận đến sắc mặt đỏ lên, uy áp huyền vương cao nhất đè xuống Tang Vũ.

"Ta làm càn ? Hươu thư người đã viết, vì sao ta không thể mang mẫu thân rời khỏi ?" Sắc mặt Tang Vũ không đổi nhìn Tang Nghi Quân. Lúc trước khi còn huấn luyện, có uy áp nào bọn họ chưa thấy qua. Điểm ấy uy áp của hẩn, nếu nàng chịu không nổi, Tiểu Ngân đại nhân không biết sẽ tra tấn nàng thế nào.

"Người là nữ nhi Tang gia, nàng đã không quan hệ cùng Tang gia, người mơ tưởng rời đi !"

"Ta là nữ nhi Tang gia sao? Nếu vậy vì sao ta và mẫu thân chưa từng có tài nguyên tu luyện ? Mười mấy năm qua vì sao ngay cả một hạ nhân cũng dám khi dễ mẹ con chúng ta ? Người có thực hiện trách nhiệm của một phụ thân ?" Tang Vũ nghiêm mặt hỏi.

Tài nguyên tu luyện của nàng đều là mẫu thân dùng đồ cưới đổi, Tang gia căn bản mặc kệ các nàng sống thế nào.

Tang Nghi Quân bị hỏi á khẩu không trả lời được, khuôn mặt đỏ bừng.

"Nếu mẫu thân bị người hưu, ta tự nhiên phải mang theo mẫu thân cùng rời khỏi." Tang Vũ mặc kệ sắc mặt Tang Nghi Quân thế nào, nói tiếp.

"Tang Vũ, người nói không đúng, là nương người tự mình rời khỏi. Hưu thư cũng là nàng muốn." Nhị nương ở một bên nói.

"Có một số việc ta không nói không có nghĩa là ta không biết. Các người đã làm gì, nói ta nương là tự mình muốn rời khỏi, các người tính vừa ăn cướp vừa la làng đúng không ?"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Định Quốc Hầu (1)

Hai thị vệ được đến ý bảo nhảy vào sân, định chớp lấy Tang Vũ. Hai người này là thị vệ trưởng, thực lực đã là huyện vương.

Trần Di Nhiên đẩy Tang Vũ ra, một mình nhận lấy công kích từ hai người. Tuy rằng cùng là cấp bậc huyện vương, nhưng nàng tránh thoát một người, lại bị một người đánh trúng lưng.

Tang Vũ không đề phòng bị Trần Di Nhiên đẩy ra, vừa đứng vững thì nhìn thấy Trần Di Nhiên bị thương, phần nộ hô: "Muốn chết !"

Một thân sát khí bộc phát ra từ thân thể của nàng, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay. Nàng chạy tới, vào lúc đối phương còn chưa phản ứng được một kiếm đánh về phía trái tim một người, sau đó xoay người đối chiến với người còn lại. Một tên huyện vương cấp thấp mà thôi, nàng giải quyết rất nhanh .

"Linh khí!" Tang gia chủ nhìn kiếm trong tay Tang Vũ, kinh hô. Mọi người nghe thấy lời nói của Tang gia chủ, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Tang Vũ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó đi đến bên người Trần Di Nhiên, lấy ra một bình ngọc, đổ đan dược bên trong ra, đưa đến bên miệng của nàng.

"Cực phẩm thánh tê đan !" Người khác có khả năng không nhận ra, nhưng Ngưu đại sư liếc mắt một cái lập tức nhìn ra đó là đan dược gì.

"Cực phẩm thánh tê đan ? Thiên kim khó cầu cực phẩm thánh tê đan ? Sao nàng có thể có ?" Bọn họ còn chưa tỉnh táo từ khi linh khí xuất hiện lại nghe thấy lời nói của Ngưu đại sư, kinh ngạc nói không ra lời.

"Vũ nhi, đan dược trân quý như vậy người nên giữ lại." Trần Di Nhiên dùng đan dược xong thì khôi phục lại rất nhanh, dựa vào Tang Vũ mà đứng lên.

"Mẫu thân, không có gì. Ta còn có rất nhiều." Tang Vũ lơ đãng nói.

"Rất nhiều ?"

Tang Vũ không để ý tới nét mặt kinh ngạc Trần Di Nhiên, vẻ mặt sát khí nhìn mọi người: "Ai muốn lên thử kiếm của ta ?"

Bị nàng hỏi, mọi người mới nhớ tới nàng vừa giết hai tên huyện vương !

"Người tới kiếm vương ?!" Tang Nghi Quân nhìn Tang Vũ, không dám tin nói.

"Như người chứng kiến." Tang Vũ cười lạnh. Mấy tháng trong Luyện Yêu Hồ, nàng không chỉ tinh đề cao thần lực, mà còn thăng cấp .

Trời, mọi người hít sâu một hơi. Nàng không phải kiếm sư cao nhất sao ? Khi nào thì thăng cấp kiếm vương , vẫn là 17 tuổi kiếm vương ! Hơn nữa nhìn sự tàn nhẫn khi nàng giết người, sát khí đầy người, thị vệ bao vây cũng không dám tiến lên.

Ngay lúc song phương giằng co, bên ngoài thị vệ chạy vào, nói thành chủ đại nhân đến.

Tang Nghi Định vừa nghe, lập tức mang mọi người ra cửa nghênh đón. Nhưng lúc đi ra ngoài lại bị cảnh tượng bên ngoài dọa đến.

Đằng trước là xe thú của thành chủ đại nhân đúng không ? Cỗ xe thú thứ hai phía sau là thị vệ của thành chủ đúng không ? Như vậy, như vậy cỗ xe thú ở giữa là đang được bảo hộ sao ? Mọi người tập trung ánh mắt đến xe thú ở giữa, trời, kéo xe cứ nhiên 4 con thánh thú Tật Phong Sói !

Thành chủ và mọi người xuống xe, Tang gia chủ nhanh chóng dẫn người đến hành lễ. Thành chủ lại không để ý tới, mà đi đến xe thú ở giữa, nói với người trong xe: "Định Quốc Hầu, đến Tang phủ."

Định Quốc Hầu ?

Mọi người lại bị đả kích. Định Quốc Hầu đến Tang phủ làm gì ?

"Ừ." Thanh âm thản nhiên truyền ra, sau đó là bóng dáng mặc quần áo màu trắng xuất hiện, trong lòng hắt ôm một con hồ ly đáng yêu, trên vai có một con chim nhỏ màu sắc rực rỡ đang đứng. Thời gian trước nghe nói mới phong một Định Quốc Hầu, không nghĩ tới lại trẻ như vậy. Sau khi mọi người thấy diện mạo của hắc lại kinh ngạc, trên đời này sao có thể có người đẹp như vậy ! Nữ tử trẻ tuổi của Tang gia đều nhìn đến ngây người, nếu như được Định Quốc Hầu coi trọng, vậy sau này bọn họ sẽ là người đứng trên kẻ khác !

"Định Quốc Hầu, đây là Tang gia ." Thành chủ nói với Định Quốc Hầu.

Tang gia chủ nhanh chóng tiến lên hành lễ, nói: "Không biết Định Quốc Hầu giá lâm, không tiếp đón từ xa, mong Định Quốc Hầu thứ tội."

"Tang gia chủ khách khí, ta chỉ đến tìm bằng hữu của ta." Định Quốc Hầu vừa nói vừa đi vào trong, vừa đi qua đại môn, đột nhiên ngừng lại.

"Tang gia chủ, người có ý gì ?"

Tang Nghi Định ngẩng đầu, sắc mặt đột biến đen. Thì ra mọi người đi ra vội vàng, chưa kịp thu thập hai cỗ thi thể kia.

Không đợi Tang Nghi Định trả lời, Định Quốc Hầu cau mày, nói: "Nếu như vậy, ta sẽ ngốc ở bên ngoài vậy."

"Vậy thì ngốc ở bên ngoài." Thành chủ phụ họa, sau đó cho người ở an trí một cái ghế nằm hoa lệ bên ngoài.

Tang Nghi Định nhanh chóng gọi người thu thập thi thể trong viện.

Hành động của đám người thành chủ hấp dẫn không ít người xem, mọi người đều cảm thán Định Quốc Hầu tuổi thật nhỏ, bộ dạng đẹp.

Tang Ngọc nhìn người xung quanh một chút, quay đầu nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của phụ thân mình, vẻ mặt kiêu ngạo đi đến trước mặt Định Quốc Hầu, hành lễ, nói: "Không biết Định Quốc Hầu tới đây là vị bằng hữu nào ? Định Quốc Hầu nói một tiếng, chúng ta dễ dàng tìm đến vì ngài." Nghĩ đến việc mình có thể nói chuyện với Định Quốc Hầu, trong lòng nàng kích động không thôi. Nếu Định Quốc Hầu coi trọng mình

Ai ngờ Định Quốc Hầu căn bản không để ý nàng, chỉ chuyên chú vuốt ve hồ ly trong lòng, giống như nàng không tồn tại vậy. Bị đối đãi như vậy, Tang Ngọc nhất thời có chút không nhịn được. Bởi vì thiên phú thuần thú tốt, trong gia tộc nàng vẫn được kính ngưỡng, khi nào thì bị xem nhẹ như vậy?

Thành chủ đứng bên cạnh Định Quốc Hầu, nhìn Tang Ngọc tự rước lấy nhục, trong lòng cảm thán: tuy rằng Tang Ngọc là người trẻ tuổi xuất sắc của gia tộc thuần thú sư, nhưng không có tư cách nói chuyện với Định Quốc Hầu. Không nói đến thân phận của Định Quốc Hầu, chỉ là thân phận của gia tộc cũng không phải Tang gia có thể bằng.

"Ai, sao nàng còn không ra ? Thật là nhàm chán mà. Tiểu Cửu, chúng ta chơi trò chơi nha. Người đứng ở đằng trước, ta cho người ăn quà vặt, người nhất định phải thiếp được đó." Định Quốc Hầu nói xong, thả Tiểu Cửu xuống đất.

Trong lòng Tiểu Cửu xem thường, chủ nhân, người trang tiếp đi ! Nhưng mà miệng có thể có đồ ăn tốt, nó vẫn là nhanh chóng chạy tới trước. Nó vừa đứng vững, một viên đan dược bay về phía nó, nó nhanh chân hơn người, nhảy dựng lên tiếp được. Trong chốc lát lại có thêm một viên đan dược bay đến, nó lại tiếp được.

Mọi người bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, lấy đan dược uy sủng vật, Định Quốc Hầu này thật tốt với sủng vật của hắn. Nhìn một viên lại một viên đan dược vào miệng Tiểu Cửu, bọn họ hận mình không thể biến thành tiểu hồ ly kia.

"Tĩnh Thần Đan cấp 6!" Sau khi mọi người đi ra vẫn chưa từng mở miệng Ngưu đại sư đột nhiên kêu lên. Vừa nãy hắn không nhận ra, nhưng lúc Tiểu Cửu cố ý để viên đan dược thứ 10 rơi xuống dưới chân hắn, hắn mới nhìn rõ ràng.

Tĩnh Thần Đan !

Trong lòng mọi người Tang gia nóng lên. Người khác có lẽ không biết tác dụng của Tĩnh Thần Đan, nhưng ở gia tộc thuần thú, bọn họ rất rõ ràng. Thuần thú sư vào lúc thuần thú khó tránh khỏi xuất hiện vấn đề, bị nhẹ thì tinh thần lực thụt lùi, bị nặng thì từ nay về sau biến thành ngu ngốc. Nhưng chỉ cần sau khi thuần thú sư ở xuất hiện vấn đề 10 phút uống thuốc Tĩnh Thần Đan thì sẽ không sao. Có thể nói Tĩnh Thần Đan là sinh mệnh thứ hai của thuần thú sư! Nhưng Tĩnh Thần Đan không thông dụng ở Huyền Nguyệt đại lục. Không nói đến nó là đan dược cấp 6, chủ dược Ngưng Thần Thảo là khả ngộ bất khả cầu. Nói một viên Tĩnh Thần Đan giá trị vạn kim cũng là bình thường.

Nhưng bây giờ bọn họ nhìn thấy gì ? Nam tử kia tùy tùy tiện tiện lấy hơn mười viên Tinh Thần Đan uy sủng vật, một đám người đau lòng không thôi, thật sự là phí phạm của trời mà!

Càng ngày càng nhiều người tụ tập trước cửa Tang Phủ, mọi người đều đang kỳ quái mục đích của Định Quốc Hầu. Không phải hẳn tìm người sao ? Sao lại chỉ ngồi ở cửa, cũng không nói mình tìm ai.

Tang Ngọc vừa mới ăn khỗ, bây giờ nhìn thấy hành động của Định Quốc Hầu, tâm tư lại bắt đầu lung lay. Định tiến lên tạo chút giao tình, lại sợ tình huống vừa rồi lặp lại. Đang lúc do dự, vừa vận nhìn thấy Tang Vũ đỡ Trần Di Nhiên ra đại môn. Nàng lập tức quát: "Tang Vũ, sao giờ các người mới ra ? Chẳng lẽ người không biết Định Quốc Hầu và thành chủ đến đây sao? Cư nhiên bây giờ các người mới đi ra, có phải không để Định Quốc Hầu và thành chủ vào mắt hay không ?"

Nàng nhất định phải khiến Định Quốc Hầu có ấn tượng không tốt với Tang Vũ, bằng không bằng bộ dáng dụ dỗ của nàng, nói không chừng sẽ quyến rũ Định Quốc Hầu mất. Nhìn thấy Định Quốc Hầu và thành chủ nhú mày, trong lòng Tang Ngọc đắc ý một trận.

Nhưng là đắc ý của nàng tại cương ở trên mặt ngay một giây sau. Bởi vì nàng thấy Tang Vũ đỡ Trần Di Nhiên trực tiếp đi đến trước mặt Định Quốc Hầu, hô : "Lão đại."

Đúng vậy, Định Quốc Hầu này là Độc Cô Thiên Diệp !

Lần trước tỷ thí tứ đại đế quốc, đế quốc Mạc Nhĩ Tư lấy được hạng nhất, Độc Cô Thiên Diệp có thể nói công không nhỏ, vì thế bệ hạ Mạc Nhĩ Tư phong cho nàng làm Định Quốc Hầu, địa vị gần với hoàng tử, cũng nhanh chóng thông cáo trên thành thị cả nước.

Lúc này Trần Di Nhiên thay đổi một bộ quần áo khác, trừ bỏ sắc mặt tái nhợt, căn bản nhìn không ra nàng vừa mới bị thương. Nhưng Độc Cô

Thiên Diệp vẫn ngửi được một tia mùi máu tươi.

"Bị thương ?" Độc Cô Thiên Diệp nhú mày.

"Vâng. Nhưng ta đã cho mẫu thân dùng Thánh Tê Đan cực phẩm, bây giờ đã không có gì đáng ngại." Tang Vũ trả lời.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Người Tang gia nhìn thấy Tang Vũ và Độc Cô Thiên Diệp không giống bình thường, đều cảm thấy nghi hoặc. Phế vật này khi nào thì thông đồng với Định Quốc Hầu ? Tang Ngọc nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp quan tâm Tang Vũ, nghĩ đến thái độ hằn đối với mình lúc trước, trong lòng hận nghiến răng.

"Tang gia chủ, Tang Vũ và bá mẫu là ta người muốn tìm." Độc Cô Thiên Diệp nói với Tang Nghi Định, "Bây giờ ta muốn dẫn các nàng đi, không thành vấn đề chứ ?"

"Này •••••" Tang Nghi Định khó xử , mẹ con này đã bị mình dùng 30 viên đan dược bán cho Ngưu đại sư , nhưng Định Quốc Hầu là người quan trọng, vậy phải làm sao mới tốt ? Đều do tiện nha đầu Tang Vũ này, nếu nàng sớm nói nàng rất quen thuộc với Định Quốc Hầu, sao hẳn có thể bán mẹ con các nàng? Vừa nãy nhìn Định Quốc Hầu cho sủng vật ăn bó lớn bó lớn đan dược, lòng hằn nhỏ máu từng giọt.

"Các nàng đã bị ta mua, không thể đi theo người." Ngay lúc Tang Nghi Định khó xử, Ngưu đại sư nói.

"Bán ?" Độc Cô Thiên Diệp ra vẻ kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ lúc trước đồn đãi chuyện Tang gia dùng vợ cả Tang nhị gia đi đổi đan dược là thật ?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43 (2)

Thanh âm của Độc Cô Thiên Diệp rất lớn, người xung quanh đều nghe được, bắt đầu nghị luận với nhau. Không nghĩ tới Tang gia thiếu đạo đức như vậy, cứ nhiên làm ra chuyện lấy người đổi dược ! Lời nói chỉ trích và ánh mắt hèn mọn vây quanh người Tang gia, khiến bọn họ rất xấu hổ.

"Không chỉ thế, ta cũng bị bán." Tang Vũ nhún nhún vai nói, giống như người bị bán căn bản không phải mình.

"Người cũng bị bán ?" Lúc này Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc thật.

Tang Vũ gật gật đầu, nói: "Đúng, 20 viên đan dược cấp 5."

Độc Cô Thiên Diệp xì một tiếng nở nụ cười, khiến mọi người nghi hoặc không thôi. Bằng hữu của mình bị bán, không phải Định Quốc Hầu nên tức giận sao, sao lại cười.

"Ha ha ha ha !" Tiểu Cửu cười lăn lộn trên mặt đất, "Tang Vũ, giá của người cũng quá rẻ rồi ? Mới giá trị 20 viên đan dược cấp 5, ha ha !"

"Một phễ vật không thể thuần thú, 20 viên đan dược đã là quá đáng giá !" Tang Ngọc oán hận nói. Cho dù nàng là bằng hữu của Định Quốc Hầu thì thế nào, chuyện này không che dấu được việc nàng là phễ vật.

"Ha ha ha ha! Hạng nhất tỷ thí tứ đại đế quốc mục đoàn đội, cư nhiên chỉ trị giá 20 viên đan dược, còn không nhiều bằng đồ ăn vật của ta." Tiểu Cửu tiếp tục cười.

Cái gì ?! Mọi người bị lời nói của Tiểu Cửu làm kinh sợ, nhưng nghĩ tới việc nó vừa ăn nhiều đan dược như vậy, hiển nhiên là thật .

Nhưng để cho người khác kinh ngạc là Tang Vũ cư nhiên đoạt hạng nhất ở tỷ thí tứ đại đế quốc! Tuy rằng không thể thuần thú, nhưng chuyện này cũng là vinh quang rất lớn với Tang gia. Nhưng là bọn họ làm gì ? Cư nhiên bán nàng với giá 20 viên đan dược !

Bây giờ người Tang gia hối hận xanh ruột. Nhưng là thân phận của Ngưu đại sư không giống bình thường, bọn họ muốn đổi ý cũng không thể !

Trần Di Nhiên biết thành tích của nữ nhi mình, từ ái nở nụ cười. Nàng biết, nữ nhi của mình rất tuyệt !

"Vũ nhi, chuyện vừa nãy đều là ý tứ của đại bá con, không phải ý tứ của cha." Tang Nghi Quân vội vàng phủi sạch quan hệ, "Con trở về cũng mệt mỏi, hay là về nghỉ ngơi đi ?"

"Cha ? Ha ha, " Tang Vũ cười lạnh một tiếng, "Người còn không biết tự xấu hổ mà xưng cha ? Vừa nãy người cũng không phản đối, không phải sao ? Từ nhỏ người mắt nhắm mắt mở để người khác khi dễ ta và mẫu thân, bây giờ lại tùy ý người khác mua bán ta và mẫu thân, người có tư cách gì nói người là cha ta ?"

Lời nói của Tang Vũ một tiếng cao hơn một tiếng, như sấm rền đánh vào trong lòng mọi người. Tang Nghi Quân lại lui về sau hai bước.

"Người không phải ghét bỏ ta không có tuổi nguồn huyền lực, không thể trở thành thuần thú sư sao ? Bây giờ ta nói cho người biết, không trở

thành huyễn sư, ta vẫn có thể trở thành thuần thú sư !" Tang Vũ tiếp tục nói.

"Ha ha, chê cười !" Mẫu thân Tang Ngọc cười to, "Ai chẳng biết điều kiện tiên quyết để trở thành thuần thú sư phải là huyễn sư, linh thú cấp 1 người thuần hóa được không ? Kiếm sư cũng mơ mộng trở thành thuần thú sư, si tâm vọng tưởng !"

"Nếu ta có thể thuần thú thì sao ?"

"Nếu người có thể thuần thú, ta sẽ chặt đầu ta làm ghế ngồi cho người! Sao nào ?" Mẫu thân Tang Ngọc khinh miệt nói, " Nếu người không thể thuần thú, vậy người phải ngoan ngoãn theo Ngưu đại sư."

"Được, nhưng trước khi người chặt bỏ đầu đập đầu 3 cái với mẫu thân ta." Tang Vũ cười lạnh."Nói không có bằng chứng, thề đi."

"Được." Mẫu thân Tang Ngọc đồng. Nàng đã nhìn ra, bây giờ nhị gia luyện tiệc để mẹ con các nàng rời khỏi, nàng không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Sau đó hai người tự thề. Hào quang hạ xuống, lời thề đã được nghiệm chứng.

Không nghĩ tới hai người thật sự thề, lúc người Tang gia muốn ngăn cản thì đã không còn kịp rồi.

"Vũ nhi, sao người có thể phát lời thề như vậy ?" Trần Di Nhiên lo lắng. Muốn thành thuần thú sư, trước tiên phải là huyễn sư, đây là chuyện toàn bộ Huyền Nguyệt đại lục đều biết.

"Nương, người yên tâm đi, con nhất định để nàng đập đầu tạ tội với ngài." Tang Vũ nói.

"Mỹ nhân a di, người yên tâm đi." Tiểu Cửu ở trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, không ngừng nháy mắt với Trần Di Nhiên, Trần Di Nhiên nhìn thấy thì buồn cười không thôi. Nhưng trong lòng nàng vẫn rất lo lắng như cũ.

Tang gia làm gia tộc thuần thú, tự nhiên có huyền thú chưa thuần hóa. Sau khi phát thệ, mẫu thân Tang Vũ lập tức phái người đi mang huyền thú đến. Nhân lúc hai người nói chuyện, thị vệ lấy một con linh thú cấp 1 lại.

Nhìn linh thú trong lồng sắt, sắc mặt Trần Di Nhiên lập tức càng thêm tái nhợt, Tang Ngọc và mẫu thân nàng lộ ra tươi cười đắc ý.

Tang Vũ vỗ vỗ tay của Trần Di Nhiên, đi đến bên ngoài lồng sắt ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, truyền tinh thần lực của mình theo phương pháp lúc trước Độc Cô Thiên Diệp dạy vào thân thể của linh thú trong lồng sắt.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn thành chủ một cái, thành chủ lập tức để thị vệ của mình vây quanh Tang Vũ, phòng ngừa có người đánh lén. Độc Cô Thiên Diệp lại lấy ra một cái ghế dựa, để Trần Di Nhiên ngồi xem Tang Vũ thuần thú.

Thời gian cứ trôi qua, từ quần chúng xung quanh bắt đầu phát ra âm thanh nghị luận. Âm thanh không phải rất lớn, không đến mức ảnh hưởng Tang Vũ, Độc Cô Thiên Diệp cũng mặc kệ bọn họ.

Một giờ, hai giờ

Tuy rằng mọi người không thực hiểu về việc thuần thú, nhưng lúc này không có ai rời đi. Mọi người muốn nhìn xem , kiểm sư có thể thuần thú hay không.

Ba giờ, bốn giờ

Lúc này tinh thần của linh thú trong lồng sắt đã uể oải không phấn chấn, trên trán Tang Vũ cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Các người xem, ánh mắt linh thú đã bắt đầu tan rã !" Có người đã nhìn ra manh mối.

"Chẳng lẽ kiểm sư thật sự có thể thuần thú ?"

"Chắc chắn rồi, nhìn ánh mắt linh thú thì biết."

"Trời ạ, chuyện này quả là kỳ tích !"

Tang Ngọc và mẫu thân nàng ở một bên nhìn thấy thì gấp đến sắp hỏng mắt, tiện nhân này chẳng lẽ thật sự có thể thuần thú ?

Không được, không thể để nàng thành công. Trong lòng Tang Ngọc thầm nghĩ, sau đó ngưng tụ huyền lực vào tay phải, định nhân cơ hội đánh lén Tang Vũ.

"A!" Không ngờ huyền lực còn không chưa phát ra, tay của Tang Ngọc lại bị đánh trúng . Nàng nhìn theo hướng huyền lực phát ra, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Độc Cô Thiên Diệp đang nhìn chăm chăm vào mình. Tuy rằng Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, nhưng ánh mắt lại để lộ ra một cỗ sát khí, khiến sau lưng nàng phát lạnh.

Những người khác thấy một màn như vậy, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, bắt đầu chỉ trích mẹ con Tang Ngọc.

Tang Vũ được thị vệ của thành chủ vây bên trong không bị ảnh hưởng, đang giằng co với linh thú lần cuối, kiên trì được nàng sẽ thành công .

"Mỹ nhân a di, Tang Vũ sẽ thành công , người cứ yên tâm đi." Tiểu Cửu nhìn thấy Trần Di Nhiên kéo đến nhăn áo, lại mở miệng an ủi lần nữa.

"Ừ." Trần Di Nhiên gật đầu, nhưng ánh mắt không rời khỏi Tang Vũ.

Độc Cô Thiên Diệp nằm trên ghế dựa, vừa vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Cửu, vừa nhìn Tang Vũ thuần thú.

Lại qua nửa giờ, cuối cùng Tang Vũ cũng mở mắt, mà hai mắt linh thú tan rã, dịu ngoan nằm sấp trong lồng, hiển nhiên là đã bị thuần hóa.

"Trời ạ, linh thú thật sự bị thuần hóa rồi !" Quần chúng vây xem kêu to.

"Kiếm sư cư nhiên có thể thuần hóa linh thú, sao có thể chứ !"

"Nếu không tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta cũng không tin."

.....

Tang Vũ đứng dậy, thị vệ của thành chủ còn ngơ ngác chưa lấy lại tinh thần.

"Cảm ơn các vị đại ca bảo vệ." Tang Vũ nói lời cảm tạ với các thị vệ.

"A. Vũ tiểu thư khách khí rồi." Các thị vệ hoàn hồn, lui về phía sau thành chủ.

"Sao có thể, sao có thể." Người Tang gia hô không dám tin. Mẹ con Tang Ngọc sắc mặt tái nhợt, hai chân vô lực.

Trần Di Nhiên bước đến bên người Tang Vũ, lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên mặt cho nàng.

"Vũ nhi, mệt sao ?" Nhìn thấy sắc mặt Tang Vũ tái nhợt, Trần Di Nhiên đau lòng hỏi.

"Nương, con không sao." Tang Vũ giữ chặt tay Trần Di Nhiên, nói. Sau đó xoay người nhìn người Tang gia, cười lạnh một tiếng, "Linh thú thuần hóa xong rồi, nhị nương Tang gia, người có phải nên thực hiện lời

thề, dập đầu 3 cái với nương ta, sau đó chặt đầu làm ghế cho ta hay không?"

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44 (1) : Ta Là Người Có Bối Cảnh

Edit: Rinnina

"Nương, không phiền." Tang Vũ giữ chặt tay Trần Di Nhiên, nói. Sau đó xoay người nhìn người Tang gia, cười lạnh một tiếng, "Linh thú thuần hóa xong rồi, Tang gia nhị nương, người có phải nên thực hiện lời thề, đập đầu 3 cái với nương ta, sau đó chặt đầu làm ghế cho ta hay không?"

"Tang Vũ !" Tang Ngọc kêu to, "Người dám !"

"Sao ta lại không dám ? Mẫu thân người đã phát thệ ."

Sắc mặt mẫu thân Tang Ngọc càng thêm tái nhợt, nếu không phải dựa vào Tang Ngọc, bây giờ đã đứng không nổi .

"Cha, người không thể để nàng như vậy làm như vậy." Tang Ngọc hô với Tang Nghi Quân. Lúc này nàng đã không kịp nghĩ vì sao Tang Vũ là một kiếm sư lại có thể thuần thú, thậm chí không thể để mẫu thân đập đầu với mẫu thân của tiện nhân kia. Vẫn đều là các nàng khi để hai mẹ con tiện nhân Tang Vũ kia, nếu mẫu thân làm như vậy, sau này mình ở Tang gia còn ngẩng đầu làm người thế nào!

Lúc này nàng nghĩ đến không phải sinh mệnh của mẫu thân mình, mà là nếu mẫu thân mình đập đầu sẽ làm cho mình mất mặt. Nếu để mẫu thân nàng biết suy nghĩ lúc này của nàng, không biết sẽ có tâm trạng gì. Nhưng

nàng không biết, nhìn thấy nữ nhi của mình lo lắng vì mình như thế, dù đang trong sợ hãi cũng cảm thấy vui mừng.

"Vũ nhi "

"Sao nào, Tang gia nhị gia, người không sợ quy tắc thiên địa trừng phạt sao ?" Tang Vũ cười lạnh.

"Lão gia, ta" mẫu thân Tang Ngọc sợ hãi nhìn Tang Nghi Quân.

"Tang gia nhị nương, nhanh lên đi." Tang Vũ đỡ Trần Di Nhiên đi đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Ta, ta, lão gia, ta không thể quỳ xuống với tiện nhân này. Lão gia, cứu ta." Mẫu thân Tang Ngọc cầm ống tay áo Tang Nghi Quân, tha thiết cầu xin

"Tiện nhân ?" Sắc mặt Tang Vũ lạnh hơn, "Vốn đang nghĩ nếu người ngoan ngoãn dập đầu tạ lỗi với mẫu thân ta, ta sẽ để đầu người ở người ở lại trên cổ vài năm. Người đã không muốn sống, vậy xuống địa ngục đi !"

Tang Vũ vừa mới nói xong, trời đất đột nhiên tối lại, sau lưng mẫu thân Tang Ngọc xuất hiện một cái hắc động thật lớn, đen tuyền khiến mọi người thấy không rõ cảnh tượng bên trong, nhưng mơ mơ hồ hồ thấy được mặt đất cháy đen, quái vật diện mạo hung ác. Tuy rằng chỉ là hình ảnh mơ hồ, nhưng cũng cho người ta cảm giác hít thở không thông. Tất cả mọi người lần đầu tiên nhìn thấy địa ngục, không ít người sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, có người nhát gan sợ tới mức ngồi bệt xuống đất .

Một cỗ lực hút kéo Tang gia nhị nương vào trong hắc động, mà những người khác lại không có cảm giác gì.

"Lão gia, Ngọc nhi. Ta không muốn xuống địa ngục, ta tình nguyện quỳ, ta tình nguyện quỳ !"

Mẫu thân Tang Ngọc kêu to, định phản kháng, nhưng vẫn còn bị kéo vào trong hắc động. Sau khi hắc động kéo mẫu thân Tang Ngọc vào trong thì chậm rãi biến mất.

"Biến, biến mất."

"Rất, rất, rất khủng khiếp."

"Thì ra thật sự có địa ngục, sau này ta không dám thề loạn nữa !"

Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, nói với Tang Vũ và Trần Di Nhiên:
"Chúng ta về thôi."

Thành chủ cúi người hành lễ, nói: "Nếu như Định Quốc Hầu không chê, chúng ta đi phủ thành chủ được chứ ?"

"Như thế thì đành làm phiên thành chủ." Độc Cô Thiên Diệp nói, chuẩn bị rời đi cùng thành chủ.

"Đứng lại !"

Bước chân chuẩn bị rời khỏi của mọi người bị giọng nói đó kéo lại, xoay người thì nhìn thấy Ngưu đại sư mê đắm nhìn mẹ con Tang Vũ.

"Hai người các nàng đã bán cho ta, là người của ta, người không thể mang các nàng đi."

"Lấy đan dược của người là người Tang gia, người tìm người Tang gia là được rồi. Có quan hệ gì với bọn ta ?" Tang Vũ nói.

"Nhưng ta mua là các người."

"Lấy đan dược không phải chúng ta, cho nên không có quan hệ với chúng ta. Với lại, có phải chỉ cần cho đan dược thì bán hay không ? Vậy ta

cho người 20 viên đan dược cấp 6, người bán cho lão đại ta đi." Tang Vũ nói xong thật sự lấy ra một bình ngọc, bên trong có 20 viên đan dược cấp 6.

"Đan dược cấp 6 ?" Người Tang gia lúc này hồi hận đến ruột cũng biến thành màu tím. Tùy tay lấy ra là linh khí, cực phẩm đan dược, người như vậy cư nhiên bị bọn họ bán. Tang Nghi Định trừng mắt nhìn Tang Nghi Quân, Tang Vũ là nữ nhi của hắn, chắc chắn hắn biết chuyện gì đó, cũng không bấm báo lên gia tộc, làm hại gia tộc mất đi hậu nhân tốt như vậy, thật sự đáng giận.

"Vũ, đói bụng." Độc Cô Thiên Diệp đi tới, thành linh nói một câu. Nàng nói chưa dứt lời, mọi người đã cảm thấy hơi đói. Vì xem Tang Vũ thuần thú, mọi người không có về ăn cơm trưa.

"Người thức thời thì mang bình đan dược này rời đi ! Bằng không " Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Ngưu đại sư, nói. Những kẻ ngăn cản nàng ăn cơm đều chán ghét như nhau.

Ngưu đại sư bị ánh mắt lạnh như băng của Độc Cô Thiên Diệp trừng thì sợ tới mức lắp bắp: "Người, người muốn sao hả? Ta nói cho người, ta là người có bối cảnh đó."

Nói đến bối cảnh, Ngưu đại sư đột nhiên nhớ lại, mình là người có bối cảnh, sao có thể bị một tiểu oa nhi chưa đủ lông đủ cánh dọa như vậy. Cho dù hắn là Định quốc hầu, sao có thể so với mình chứ ?

"Hừm ? Bối cảnh gì, nói ra nghe một chút."

"Người là Định Quốc Hầu thì sao, ta là đại ca của Ngưu Viêm !" Nói đến đệ đệ của mình, Ngưu đại sư nhất thời phấn chấn trở lại.

"Ngưu Viêm ? Chưa từng nghe qua." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, quả thực chưa từng nghe qua người này.

"Hừ, ta nói cho người biết, ta là luyện đan sư cấp 5, đệ đệ của ta là người thứ hai dưới thần điện thánh tử! Đại đệ tử của Vũ điện điện chủ !"

Người của Thần điện ? Còn là một luyện đan sư. Ừ, cấp 5, không tệ.

Đáng tiếc ——

"Vũ điện? Không biết." Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, "Tiểu Cửu."

"Cứ lải nhải hoài." Tiểu Cửu nói, chân sau bắn ra, nhảy tới trước mặt Ngưu đại sư, chân trước đảo qua, Ngưu đại sư cứ bị đá bay hoa lệ như vậy. Về phần bay đến chỗ nào, không người để ý. Mà Tiểu Cửu xoay người một cái, nhảy trở về ôm ấp của Độc Cô Thiên Diệp.

"Tang gia chủ, Trần di đã bị Tang nhị gia hữu, Vũ cũng bị các người dùng 20 viên đan dược cấp 5 bán, cho nên, các người không có quan hệ gì với mẹ con các nàng. Không hẹn gặp lại." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang theo mẹ con Tang Vũ lên xe thú của nàng.

Thành chủ cũng lên xe ngựa, cùng thị vệ hộ tống Độc Cô Thiên Diệp trở về phủ thành chủ.

Sau khi các nàng rời khỏi, một thị vệ đi tới trước mặt Tang Nghi Định, nói "Tang gia chủ, thành chủ đại nhân để ta nói một câu với người: Định Quốc Hầu là hạng nhất tỷ thí tứ đại đế quốc mục cá nhân lần này, còn là cửu thiếu gia của Mạc gia tứ đại gia tộc đế đô, mà Tang Vũ tiểu thư là hạng nhất tỷ thí đoàn thể, tháng sau các nàng sẽ đi thần điện, hy vọng Tang gia chủ có thể suy nghĩ cẩn thận lợi hại trong đó. Cáo từ."

Thị vệ nói xong xoay người rời đi, để lại Tang gia không người nào không ghen lời. Người là thuần thú sư gia tộc không sai, nhưng người có thể so với đệ nhất gia tộc sao ? Người có thể đối nghịch với đế quốc Mạc Nhĩ Tư sao ? Người có thể bì đọ với thần điện sao ?

Người Tang gia bên này nôn một búng máu, đặc biệt là Tang Nghi Quân, quả thực là tiền mất tật mang. Mà bên Độc Cô Thiên Diệp cũng là hòa thuận vui vẻ.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên nhuyễn tháp bên trái, mà Tang Vũ và mẫu thân thì ngồi bên phải. Lúc này Tang Vũ đang nhắm mắt khôi phục tinh thần lực. Lần này không hao tổn tinh thần như lần trước, muốn khôi phục trở lại cũng mau hơn.

"Đa tạ Định Quốc Hầu chiếu cố tiểu nữ." Trần Di Nhiên xoay người hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp. Nàng biết, bây giờ nữ nhi của mình lợi hại như vậy, ít nhiều cũng nhờ vị thiếu niên trước mặt này.

Độc Cô Thiên Diệp bị hành động của Trần Di Nhiên làm hoảng sợ, nhanh chóng nâng nàng đứng dậy, cười nói: "Trần di, ta và Vũ là đồng bạn, mẫu thân của nàng tự nhiên là mẫu thân của ta, ngài hành đại lễ này với ta, ta chịu không nổi. Ngài nếu không chê, có thể gọi ta Bách Lý, cũng có thể gọi ta Thiên Diệp."

"Bách Lý Thiên Diệp ?"

"Nương, lão đại tên Độc Cô Thiên Diệp, nhưng lúc ở bên ngoài người khác đều gọi nàng là Bách Lý Tà." Tang Vũ tỉnh lại từ trạng thái nhập định, vừa vặn nghe được lời nói của mẫu thân, trả lời.

"Vũ nhi, khôi phục rồi chứ ?"

"Dạ. Hồi phục hoàn toàn rồi ạ." Tang Vũ cầm tay Trần Di Nhiên, đầu tựa vào vai nàng. "Nương, lần này nếu con không trở về đúng lúc, có phải người thật sự muốn đi với Ngưu đại sư kia hay không ? Sao người lại không phản kháng lại ?"

"Vũ nhi, mẹ "

"Không được nói gì vì con ! Cho dù nam nhân kia thật sự lấy con uy hiếp người, người cũng không được đáp ứng. Con chỉ có người, nếu không có người, con nên làm gì bây giờ ?!" Tang Vũ càng nói càng kích động, càng nghĩ càng sợ hãi. Nếu nàng không về, có phải sau này sẽ không bao giờ thấy được mẫu thân nữa hay không?

"Vũ nhi, thực xin lỗi." Trần Di Nhiên đau lòng nói. Nàng thầm nghĩ không để nữ nhi gả cho lão nhân kia, nhưng lại không lo lắng đến cảm thụ của nữ nhi.

"Hừ, lần này cứ vậy, lại có lần sau con sẽ không tha thứ người." Tang Vũ hừ hừ nói.

"Ha ha, được, nường đáp ứng con, không có lần sau ." Trần Di Nhiên bị biểu tình của nữ nhi chọc cười , vỗ vỗ đầu Tang Vũ.

Độc Cô Thiên Diệp hâm mộ nhìn mẹ con Tang Vũ hồ động, nhìn thấy khi Trần Di Nhiên vuốt ve đầu Tang Vũ thì ánh mắt lóe lóe.

"Lão đại, cảm ơn ngài." Tang Vũ yên lặng nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười: "Đều là do người ở cố gắng, ta chỉ ở một bên nhìn, lại không xuất lực, cảm tạ ta làm gì."

"Nếu không có người, cho dù hắc biết bây giờ ta là kiếm vương, cũng sẽ không để ta và mẫu thân rời đi, vì Ngưu đại sư kia, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta ." Tang Vũ nói, "Đúng rồi, Ngưu đại sư kia, tự thân hắc là luyện được sư không nói, còn có liên quan đến Thần điện, lần này chúng ta làm như vậy, lúc đi Thánh Hải thành có thể có phiền toái hay không ?"

"Không sao cả." Độc Cô Thiên Diệp lơ đãng nói, "Dù sao đi thì sẽ có phiền toái, nhiều thêm một cái như vậy cũng không sao."

Nếu mẫu thân và ngoại công còn có hiệu trưởng thật sự ở Thánh Hải thành, vậy tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với Thần điện. Nàng muốn cứu bọn họ ra, phải chống lại Thần điện.

Xe thú tiếp tục đi trong chốc lát, dừng lại ở trước phủ thành chủ.

"Định Quốc Hầu, đến." Thành chủ dẫn đầu xuống xe, đi đến trước xe thú của Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Độc Cô Thiên Diệp xuống xe, phía sau là Tang Vũ và Trần Di Nhiên. Sau đó ba người trong sự dẫn dắt của thành chủ đi vào trong.

"Định Quốc Hầu, đồ ăn đã chuẩn bị xong, ta thấy mọi người đều đói bụng, chúng ta dùng cơm trước thế nào ?"

"Tùy thành chủ đại nhân an bài."

"Được rồi, mời qua bên này."

Đoàn người đi vào ăn cơm, trên bàn cơm đã dọn xong cơm. Sau khi ngồi xuống Tiểu Cửu ăn mấy ngụm rồi oa vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Chủ nhân, thứ này thật khó ăn." Tiểu Cửu oán giận với Độc Cô Thiên Diệp. Đương nhiên, chỉ dùng để ý thức trao đổi.

"Ha ha, lát nữa sẽ cho người ăn ngon." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Rượu qua ba tuần, thành chủ nói Độc Cô Thiên Diệp: "Định Quốc Hầu, thứ cho hạ quan nói thẳng. Hôm nay ngài đối xử với Ngưu đại sư như vậy, sợ là có chút không ổn."

"Hừm ? Ta không hiểu biết về hắn, mong thành chủ đại nhân báo cho một hai."

"Ai, Ngưu đại sư này là luyện đan sư cấp 5, được cho là nửa người của Thần điện. Bởi vì, đệ đệ hần Ngưu Viêm là nhân vật không dễ trêu chọc. Thần điện chia làm Phong, Vũ, Lô, Hỏa bốn điện, Ngưu Viêm kia là đệ tử Vũ điện điện chủ coi trọng nhất, rất nhiều nhiệm vụ đều giao cho hần làm, cho nên hần thường xuyên xuất hiện ở tứ quốc, được mọi người nhận thức. Nghe nói thực lực của hần rất mạnh. Ngài đá bay ca ca hần, chỉ sợ đến lúc đó hần sẽ gây bất lợi cho ngài."

"Ai nói là ta đá ?" Độc Cô Thiên Diệp phủ nhận, "Rõ ràng là Tiểu Cửu đá, sao lại nói là ta đá ?"

Thành chủ bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm ghen. Đó là huyền thú của người được không? Nhưng là người hạ mệnh lệnh, này không phải là người đá sao !

"Tốt lắm, ta đã biết. Cảm ơn thành chủ đại nhân nhắc nhở." Độc Cô Thiên Diệp nhìn sắc mặt thành chủ, cười nói.

Ăn cơm xong, thành chủ để thị vệ đưa ba người đến khách phòng. Khách phòng là một phòng trong viện, cách chủ viện không xa, nhưng cũng rất thanh tĩnh.

Sau khi thị vệ rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp đi đến phòng của Trần Di Nhiên, gõ cửa đi vào, nhìn thấy Tang Vũ đang nói chuyện phiếm với nàng.

"Vũ, ta có lời nói với các người." Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Sao vậy ?" Tang Vũ đang nói thân thể của Độc Cô Thiên Diệp cho mẫu thân, bị biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp làm hoảng sợ, chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì ?

"Trước tiên để ta kiểm tra cho Trần di một chút." Độc Cô Thiên Diệp không trả lời Tang Vũ, đi vào Trần Di Nhiên trước mặt, cầm tay nàng nhìn

kỹ, nói, "Trần di, ta muốn truyền huyền lực của ta vào thân thể của người, hy vọng người đừng chống cự."

"Ừ." Trần Di Nhiên gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp đưa huyền lực từ kinh mạch ở tay phải của Trần Di Nhiên vào trong, chạy trong kinh mạch toàn thân. Vài phút sau sắc mặt ngừng trọng lui ra.

"Lão đại, nương ta bị sao vậy?" Tang Vũ lo lắng.

"Nếu ta không sai thì, Trần di bị trúng độc . Hơn nữa, hẳn là đã bị trúng mười mấy năm ."

"Trúng độc ?!" Tang Vũ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, "Lão đại, người chắc chắn không ?"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44 (2): Trúng Độc

Edit: rinnina

"Lúc trên xe ngựa ta nhìn thấy đầu ngón tay của Trần di biến thành màu trắng, cổ tay còn có một dây nhỏ như ẩn như hiện, vừa nãy nhập huyệt lực vào kinh mạch của Trần di, phát hiện trong kinh mạch của nàng có rất nhiều khối nhỏ màu đen, kinh mạch cũng bị biến chất. Trần di, có phải người rất lâu rồi không thăng cấp hay không?"

"Nương ?" Tang Vũ lo lắng nhìn Trần Di Nhiên.

Trần Di Nhiên nhìn nét mặt lo lắng của Tang Vũ, thở dài, nói: "Ta đã sớm đoán được thân thể của ta có vấn đề, nhưng không nghĩ là trúng độc."

Lúc Trần Di Nhiên còn trẻ cũng coi như là thiên tài, vào năm 24 tuổi gả cho Tang Nghi Quân đã là một đại huyệt sư cấp 7. Hai năm sau nàng sinh hạ Tang Vũ, lúc này nàng đã là đại huyệt sư cao nhất, nhưng sau này nàng lại phát hiện mình hấp thu huyệt lực càng ngày càng khó khăn, mà huyệt lực thật vất vả hấp thu được căn bản không tới đan điền, cho nên mười mấy năm nay huyệt lực của nàng chỉ thăng 4 cấp, trở thành huyệt vương cấp 3. Nàng cũng hoài nghi thân thể mình có vấn đề gì đó, nhưng đi tìm không ít y sư xem qua, bọn họ đều nói không có vấn đề.

"Loại này độc giấu sâu trong kinh mạch, gây trở ngại cho việc hấp thu huyệt lực, lại không dễ bị phát hiện. Nếu không phải huyệt lực của ta có

thể đi vào kinh mạch tra xét, ta cũng sẽ không phát hiện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhất định là nhị nương giở trò quỷ !" Tang Vũ phần hận nói, "Lão đại, người có thể tra ra nương ta bị trúng độc, vậy người có biện pháp nào giải được độc không ?"

"Nếu trước kia thật đúng là không được, nhưng bây giờ, ta nắm chắc 7 phần." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Bảy phần ? Chẳng lẽ độc này rất khó giải ?"

"Không khó. Loại độc này khó nhất là phát hiện nó, giải thật ra không khó. Ta nói nắm chắc 7 phần, là vì ta chưa từng có thao tác thực tiễn qua."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang theo Tang Vũ và Trần Di Nhiên vào Luyện Yêu Hồ.

Nhìn thấy cảnh tượng đột nhiên thay đổi, Trần Di Nhiên không kịp phản ứng.

"Đây là ?"

"Nương, đây là không gian của lão đại. Cụ thể sau này con sẽ nói với mẹ." Tang Vũ nói.

"Chủ nhân." Đô Đô xuất hiện với phương thức trước sau như một.

"Đô Đô, vị này là mẫu thân Vũ, nàng trúng độc, ta muốn thay nàng giải độc trong Luyện Yêu Hồ. Người cho ta chuẩn bị một bồn lớn, nước ấm, còn có một chút dược liệu."

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp liệt kê, Đô Đô chuẩn bị xong thì đặt trong bồn mà nấu.

"Chủ nhân, xong rồi." Chỉ lát sau Đô Đô lại xuất hiện.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Trần Di Nhiên và Tang Vũ đi vào phòng, nhìn thấy ở giữa có một cái bồn nước thật to.

"Trần di, người cởi quần áo ngồi vào trong bồn đi."

Trần Di Nhiên thoát quần áo ngồi vào trong bồn, tuy rằng đều là nữ , nhưng trống trơn trước mặt tiểu bối, nàng vẫn rất ngượng ngùng, ánh mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy biểu tình không được tự nhiên của Trần Di Nhiên, bật cười, nói: "Trần di, người có chúng ta đều có, người không cần ngượng ngùng ."

Bị Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, Trần Di Nhiên càng ngượng ngùng, mặt đỏ như quả táo.

Độc Cô Thiên Diệp canh giữ bên cạnh bồn, cách một lúc quãng một ít được liệu vào bên trong.

"Trần di, lát nữa ta thêm một loại thảo dược có dược tính hơi mạnh,nước cũng càng lúc càng nóng, đến lúc đó sẽ rất đau. Người nhất định phải kiên trì."

"Ừ. Ta sẽ." Trần Di Nhiên nói. Không nhìn thấy nhóm lửa, nhưng là nước trong bồn không những không nguội đi, ngược lại càng ngày càng nóng lên.

Độc Cô Thiên Diệp lại lục tục ném một ít thảo dược vào, nước trong bồn đột nhiên sôi lên.

Trần Di Nhiên cảm thấy như có trăm ngàn con kiến đang cắn kinh mạch của mình, nàng cắn chặt môi, để mình bảo trì thanh tỉnh.

Đây đâu phải là có vẻ đau, rõ ràng là rất đau, vô cùng đau !

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trần Di Nhiên cảm thấy mình đã đau đến chết lặng. Rốt cục hơn 2 giờ sau, nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói đã xong. Nước trong bồn lúc này đã biến thành màu đen .

Nhìn thấy Trần Di Nhiên định đi ra, Độc Cô Thiên Diệp ngăn nàng lại, nói: "Trần di, người vẫn là đợi lát hãy mặc quần áo. Ăn cái này trước."

"Đan dược ?"

"Ừ."

Trần Di Nhiên không hoài nghi, lấy đan dược qua rồi nuốt vào. Độc Cô Thiên Diệp đổi một bồn nước khác, lại rót nước mới vào, sau đó ra khỏi phòng.

Từ lúc bắt đầu Tang Vũ đã bị Độc Cô Thiên Diệp đuổi ra ngoài. Nàng vẫn canh chừng bên ngoài, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi ra, đi lên trước.

"Độc đã giải rồi, ta cho nàng ăn một viên Tẩy Tủy đan." Không đợi Tang Vũ đặt câu hỏi, Độc Cô Thiên Diệp đã nói. "Đồ đồ, người chú ý tình huống bên trong một chút, ách, chờ sau khi nàng kết thúc thì thay nước cho nàng."

"Dạ, chủ nhân." thanh âm Đồ Đồ truyền đến, cũng không thấy người.

"Người muốn vào đi không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Tang Vũ.

"Không cần. Bây giờ ta đi vào cũng không giúp được gì. Ta đi tu luyện trước." Tang Vũ nghĩ nghĩ rồi nói. Biết độc của mẫu thân đã giải, lòng của nàng cũng buông xuống, bây giờ vào trong cũng không làm được gì.

"Được rồi. Vậy người tự tìm chỗ đi. Đúng rồi, người có thể đi phòng sách bên cạnh, bên trong có rất nhiều sách, đều là từ thời kì thượng cổ." Độc Cô Thiên Diệp nói xong rồi đi.

Tang Vũ tùy tiện tìm một tảng đá ở ngoài phòng ngồi xếp bằng xuống, luyện tập tinh thần lực của mình.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi phòng nhỏ, đi đến một đỉnh núi, Tiểu Hoa đi cùng nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ tới xem nó có bị gì không, nó không chút động đậy. Nếu không phải cảm thấy nó có liên hệ với tỷ tỷ, muội còn nghĩ rằng nó là cái trứng chết." Tiểu hỏ nhìn cái trứng im thín thít, nói.

"Tiểu Hỏ, muội phát hiện không, vỏ ngoài của cái trứng này so bóng loáng hơn lần trước." Độc Cô Thiên Diệp vuốt ve quả trứng, nói.

"Thật không ? Không thấy nha ?" Tiểu Hỏ cũng sờ sờ quả trứng.

"Chẳng lẽ là ảo giác của ta?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc.

"Không biết khi nào nó mới ra ngoài." Tiểu Hỏ gõ gõ vỏ trứng, nói, "Chờ nó đi ra, chúng ta có thể biết nó là huyền thú gì."

"Ha ha, chỉ có thể như vậy. Nhưng tỷ cảm thấy nó sẽ không đi ra sớm đâu." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Chờ chuyện của Trần di chấm dứt chúng ta về Bồ thành, đi Thánh Hải thành, chúng ta phải chuẩn bị nhiều thứ." \

"Chủ nhân, " Đô Đô đột nhiên xuất hiện ở trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Đã xong ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không phải, chủ nhân. Ta tới là nói cho người, đợi Trần di tẩy tủy xong rồi mang nàng ra ngoài thăng cấp. Ở trong Luyện Yêu Hồ không thể

thăng cấp. Hơn nữa huyền lực nàng hấp thu mười mấy năm qua đều chen chúc trong kinh mạch, lại dùng Tẩy Tủy đan, cho nên động tĩnh lúc đó sẽ khá lớn, các người tốt nhất nên đi nơi hẻo lánh một chút."

"Không thể thăng cấp trong Luyện Yêu Hồ ? Có thể hấp thu huyền lực trong Luyện Yêu Hồ, tại sao không thể thăng cấp ?"

"Bởi vì nơi này không có quy tắc thiên địa."

"Được rồi, ta đã biết."

Trần Di Nhiên tẩy kinh phạt tủy suốt bốn giờ, sau đó lại dùng nửa giờ tắm rửa sạch sẽ. Sau khi thu thập thỏa đáng, nàng ra khỏi phòng.

"Nương." Tang Vũ nghe thấy tiếng mở cửa, đứng dậy hỏi, "Nương, cảm giác thế nào ?"

"Rất thoải mái, thân thể thoải mái hơn rất nhiều. Đúng rồi, Thiên Diệp cho ta ăn đan dược gì ?"

"Tẩy Tủy đan."

"Tẩy Tủy đan ?" Trần Di Nhiên giật mình, "Là Tẩy Tủy đan dùng để tẩy kinh phạt tủy ?"

"Đúng rồi, nước bùn trên người mẹ vừa này là kết quả tẩy kinh phạt tủy đó. Nhưng mà, thật lạ."

Nghĩ đến một tầng bùn thật dày trên người mình lúc này, mặt Trần Di Nhiên lại đỏ. May mà không có người thấy, rất mất mặt .

"Trần di, Vũ." Độc Cô Thiên Diệp đi đến.

"Lão đại, người tới đúng lúc. Không phải sau khi dùng Tẩy Tủy đan sẽ thăng cấp sao, vì sao nương ta không thăng cấp ?"

"Nơi này không thể thăng cấp. Chúng ta ra ngoài."

Độc Cô Thiên Diệp mang theo mẹ con Tang Vũ và Thanh Loan ra khỏi Luyện Yêu Hồ, sau đó ba người ngồi trên Thanh Loan ra khỏi Diệp thành, đến tận rừng cây ngoài thành. Vừa đến rừng cây, Trần Di Nhiên đã bị hào quang thăng cấp bao phủ lại.

"Một cấp, hai cấp, ba cấp ••••• "

Ngân quang thăng cấp giăng co hơn nửa giờ mới chậm rãi ảm đạm xuống. Hai người một thú đứng cạnh đó đều bị hoa lệ đả kích.

"Thăng 7 cấp, thành huyền tông cấp 4."

"Trời ạ, lần thăng cấp này của nương ta cũng quá dọa người." Tang Vũ chớp chớp mắt, có chút không thể tin được.

"Chúng ta đi về trước đi, động tĩnh lớn như vậy, sẽ kinh động người khác ." Độc Cô Thiên Diệp nói, xoay người leo lên lưng Thanh Loan, Tang Vũ và Trần Di Nhiên cũng nhanh chóng đi lên.

Quả nhiên, sau khi Thanh Loan rời đi không lâu, liên tục có người lại đây, thực lực đều ở cấp bậc huyền hoàng. Thành chủ cũng nằm trong đó.

"Thành chủ, đây là ?"

"Hắn là có người thăng cấp ở nơi này."

"Nhưng là thời gian thăng cấp này cũng quá dài."

"Đúng là lạ. Giăng co hơn nửa giờ."

"Nếu đối phương đã rời đi, chúng ta cũng nên trở về."

Độc Cô Thiên Diệp trở lại phủ thành chủ, Thanh Loan trở lại Luyện Yêu Hồ, Tang Vũ ôm Trần Di Nhiên la hét không ngừng.

"Nường, nường, mẹ thật lợi hại !"

"Ha ha, ta cũng không nghĩ tới, chuyện này thật sự làm người ta kinh ngạc !" Trần Di Nhiên cũng rất cao hứng. Nàng đã thật lâu không thăng cấp, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên thăng nhiều cấp như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp cũng cao hứng lây: "Được rồi, các người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ đi về."

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rời đi, Tang Vũ gọi nàng lại: "Lão đại, nường ta sẽ không nói chuyện của người với bất kì ai."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không nói gì thêm. Nàng tin tưởng Trần di là mẫu thân tốt, cho nên, nàng (TDN) sẽ không phản bội nàng (ĐCTD).

Ngày hôm sau, ba người Độc Cô Thiên Diệp cáo biệt với thành chủ đại nhân, ngồi trên chiếc xe thú phong cách kia đi về Bồ thành. Bởi vì không vội đi, Độc Cô Thiên Diệp để Tật Phong Sói tự nắm chắc tốc độ, các nàng thì ở trong xe nói chuyện phiếm, tu luyện.

"Qua ngọn núi phía trước là Đồng thành. Đến đó chúng ta đi thăm Cao Lương đi. Còn có thể kêu hân cùng đi với chúng ta. Đêm nay chúng ta nghỉ ở rừng cây phía trước, ngày mai lại đi." Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi trạng thái tu luyện, nhìn mắt cảnh vật bên ngoài, nói với Tang Vũ và Trần Di Nhiên.

"Tốt." Tang Vũ đồng ý, "Tuy rằng tiện đường, nhưng ta chưa từng đi qua nhà của Cao Lương lần nào."

"Các người quyết định là được rồi." Trần Di Nhiên cười nói. Trong phút chốc, phong tình vạn chủng.

"Chủ nhân, phía trước có tình huống lạ." Một con Tật Phong Sói hô với người trong xe.

Độc Cô Thiên Diệp mở cửa xe, quả nhiên nhìn thấy một đám người đang đánh nhau ngay dưới chân núi. 7 tên hắc y che mặt nhân vây công hai người trẻ tuổi mặc cẩm bào, hắc y nhân có một huyền tông, còn lại đều là huyền vương, mà hai người trẻ tuổi kia đều là huyền vương cao cấp.

Nàng dựa vào cửa xe, nói: "Vũ, vận khí không sai, gặp ám sát."

Tang Vũ cũng tò mò thò đầu ra nhìn: "A, thật sự là ám sát ! Mười mấy người đánh hai người, còn không thắng, dọa người."

Trần Di Nhiên vỗ vỗ Tang Vũ đầu, hỏi: "Chúng ta có cần xen vào không ?"

"Bây giờ không có chuyện gì liên quan chúng ta, nhìn kỹ hãy nói đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Xen vào việc của người khác, không phải phong cách của nàng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Cứu Người

Edit: rinnina

Có lẽ là đã biết đối phương tự tin về thực lực, 7 người không lên toàn bộ, mà là 4 người chiến đấu, 3 người khác một bên xem. Không thể không nói, sức chiến đấu của hai người trẻ tuổi kia hơn xa người bình thường, cho dù hai người có chút cố hết sức, nhưng cộng không đặc biệt chặt vật.

"Thất gia, bên kia có một cỗ xe ngựa đến." Một cái hắc y nhân nói với người cầm đầu.

Hắc y lão đại nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa. Xe ngựa thoạt nhìn cũng không rất hoa lệ, nhưng là huyền thú kéo xe phía trước là thánh thú Tật Phong Sói. Một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi dựa vào trên cửa xe biên, hắc nhìn nhàn nhã như vậy, một tiểu cô nương thò đầu ra nhìn về bên này, có vẻ không tính nhúng tay. Nhưng vì phòng ngừa, hắc y lão đại vẫn để hai người còn lại gia nhập gia nhập chiến đấu.

"Tốc chiến tốc thắng."

"Dạ, thất gia."

Hai người kia nhận được mệnh lệnh, lập tức kêu huyền thú ra, phát động công kích với mục tiêu.

"Phanh !"

Một nam tử bị huyền lực đánh bay, ngã trên bãi cỏ phía xa.

"Chắc chắc, xương sườn gãy ít nhất 3 đoạn. Máu cũng ói ra nhiều như vậy mà còn chưa chết, mạng ghê gớm thật." Tang Vũ nhìn người ngã trên cỏ phía xa nói.

Người vây công hãn đã chạy tới, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hai người, nhìn lẫn nhau một chút, tiếp tục công kích nam tử. Gần như thế, chỉ cần bọn họ đánh lên người hãn, hãn hãn phải chết không thể nghi ngờ.

Muốn chết sao ? Nam tử nhìn ba người đang bao vây hãn, trong lòng nhin không được suy nghĩ. Cầu cứu người trên xe ? Nếu bọn họ lựa chọn bàng quan, vậy hãn là bọn họ không muốn nhúng tay. Thế giới này vốn là như thế, hãn cũng không có gì oán giận. Nhưng hãn còn chưa gặp đệ đệ, còn chưa báo thù cho mẫu thân, cứ chết đi như vậy, hãn chết không nhắm mắt !

Một nam tử khác bị bao vây , nhìn thấy tình cảnh bên này, muốn cứu hãn, nhưng cũng tự thân khó bảo toàn.

"Cao Minh ——" nam tử kêu to.

"Đoàng !"

"A —— "

Trong lúc điện quang hỏa thạch, thế cục đã thay đổi.

Tử Thần còn chưa buông xuống, Cao Minh mở mắt ra, nhìn thấy vây người công mình đã nằm trên mặt đất, mà thiếu niên trên xe đứng ở chính mình phía trước. Thiếu niên quay đầu, hỏi: "Người tên Cao Minh ?"

Cao Minh vỗ ngực, cố hết sức đứng lên, gật đầu.

"Được rồi, vốn đang muốn nhìn náo nhiệt mà." Độc Cô Thiên Diệp nói thầm, sau đó nói với Tang Vũ: "Vũ, đi xuống luyện tập."

Tang Vũ nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, lưu loát nhảy xuống xe ngựa, đối mặt với 3 hắc y nhân còn lại, để cho Bành Thạch thở.

Bành Thạch đi đến bên người Cao Minh, giằng co với hắc y nhân.

"Chẳng lẽ công tử tính nhúng tay ?" Khuôn mặt dưới khăn của hắc y lão đại trầm xuống, hỏi. Không nghĩ tới đối phương lại động thủ .

"Đúng !" Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

"Vì sao ?"

"Ta vui." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Hắc y lão đại nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hắc không cảm thấy huyền lực dao động trên người nàng, nhưng hắc cũng không cho rằng đối phương là phế vật không thể tu luyện. Nhìn lại thủ hạ đã bị Tang Vũ đơn phương ngược đánh, không cam lòng nói: "Lui !"

Vài tên hắc y nhân nhanh chóng rời đi, Độc Cô Thiên Diệp cũng không định đuổi theo.

"Đa tạ nhị vị cứu giúp. Tê ——" Cao Minh hành lễ cảm tạ với Độc Cô Thiên Diệp, động miệng vết thương, nhin không được hít vào một hơi.

"Không cần khách khí." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

"Người là ca ca của Cao Lương đúng không ? Hắc là bằng hữu của chúng ta." Tang Vũ nói. Các nàng từng nghe Cao Lương nói, hắc có một ca ca rất thương hắc đã tên là Cao Minh.

"Các người là bằng hữu của Lương nhi ?" Cao Minh lắp bắp kinh hãi. Khó trách ban đầu bọn họ cũng không nhúng tay, nghe thấy Bành Thạch kêu tên mình thì mới cứu.

"Các người là Bách Lý Tà và Tang Vũ đúng không ?" Cao Minh nói. Tuy là câu nghi vấn, cũng rất chắc chắn.

"Di ? Sao người biết ?" Tang Vũ hỏi.

"Lương nhi từng nói với ta về các người. Hẳn rất ít bằng hữu, các người vừa nói ta lập tức đoán được." Cao Minh mỉm cười trả lời, "Đây là bằng hữu của ta - Bành Thạch."

Bành thạch ôm quyền nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Đa tạ nhị vị cứu giúp. Nếu không có các người, hôm nay chúng ta dẽ nhiều lành ít."

"Không cần khách khí."

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45 (2)

Edit: Rinnina

Trần Di Nhiên cũng xuống xe lúc Tang Vũ xuống xe, lúc trước nàng không rõ vì sao Độc Cô Thiên Diệp lại đổi ý, nghe lời nói của nữ nhi, mới biết được ngọn nguồn. Nàng nói với mọi người: "Chúng ta vẫn là rời đi nơi này trước. Nhị vị cũng cần chữa thương."

Mấy người lên xe thú, tiếp tục đi về trước.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra hai viên Thánh Tê Đan cho Cao Minh và Bành Thạch. Hai người từ chối một phen, cuối cùng vẫn nhận đan được nuốt vào, nhắm mắt dưỡng thương.

Hai người bị thương có vẻ nghiêm trọng, nếu không nàng cũng sẽ không lấy Thánh Tê Đan ra cho bọn họ.

Trước khi trời tối bọn họ tìm một chỗ trống trải hạ trại. Sau khi dựng lều trại xong, mẹ con Tang Vũ nhóm lửa, Độc Cô Thiên Diệp ở một bên nướng thịt, ba người thỉnh thoảng nói giỡn hai câu. Trên 2 cái bàn đã có đầy thịt nướng.

Dưới tác dụng của Thánh Tê Đan cực phẩm, thương thế của hai người Cao Minh và Bành Thạch tốt lên bảy tám phần. Bọn họ vào trong lều trại

thay y phục dính máu ra, lại sửa soạn lại bản thân một phen, lúc đi ra dĩ nhiên là hai vị công tử phong độ sáng ngời.

"Khôi phục không tệ." Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đã biết độ khôi phục của thương thế.

"Đa tạ đan dược của Bách Lý công tử." Cao Minh nói. Hắn vừa cao vừa gầy, có bảy phần giống Cao Lương.

" cái giá nướng thịt này của người thật là kỳ quái." Bành Thạch nhìn cái giá nướng thịt của Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đây là ta tìm người làm riêng. Các người ngồi uống chút cháo trước, thịt nướng sẽ ăn sau." Độc Cô Thiên Diệp thuần thục trở những xiên thịt nướng cuối cùng, nói.

Cao Minh và Bành Thạch ngồi xuống một bên, nhìn cháo trên bàn, cũng không uống. Chủ nhân còn chưa ăn, sao bọn họ có thể không biết xấu hổ ăn trước.

"Các người xuất hành luôn hưởng thụ như vậy sao ?" Nhìn bộ bàn ghế, còn có thịt nướng kỳ quái, đồ làm bếp dùng để hầm cháo, Bành Thạch không khỏi hỏi. Mỗi lần ra ngoài, bọn họ đều ăn lương khô, vẫn luôn cố định, sao chênh lệch lại lớn như vậy ?

Độc Cô Thiên Diệp để thịt nướng lên bàn, nói: "Thương thế của các người còn chưa khỏi hoàn toàn, uống nhiều cháo, ăn thịt nướng ít thôi."

Lúc bắt đầu hai người Cao Minh còn có chút câu nệ, nhưng rất nhanh, ngưỡng ngùng gì đó đã bị bọn họ quẳng đến một bên.

"Ngô, ngô, Bách Lý công tử, người nướng thịt ăn ngon thật. Đây là thịt nướng ngon nhất mà ta ăn !" Bành Thạch vừa ăn vừa nói.

Cao Minh không nói gì thêm, ngoài miệng động tác cũng không ngừng, gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Cháo này cũng ăn ngon lắm, ăn vào có vị ngọt tự nhiên, hương thơm rất hấp dẫn." Trần Di Nhiên là lần đầu tiên ăn cơm do Độc Cô Thiên Diệp làm, không nghĩ tới chỉ là món rất đơn giản, cư nhiên cũng có thể làm thành mỹ vị như thế.

"Các người biết người ám sát là ai phái tới không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Trong lòng lại cảm thán, đều là người có thân phận có giáo dưỡng, lang thôn hổ yết cũng có thể tao nhã như vậy.

"Trừ bỏ bọn họ, ta không nghĩ đến ai." Cao Minh ăn luôn một chuỗi thịt nướng sau nói một câu, rõ ràng không muốn nói chuyện. Người muốn trừ bỏ mình cho thống khoái, trừ bỏ những người đó, hẳn không thể nghĩ tới ai khác. Chuyện hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, cũng là một cơ hội. Được bọn Độc Cô Thiên Diệp cứu, hẳn đã rất cảm kích, không nghĩ liên lụy bọn họ vào trong ân oán của mình.

Độc Cô Thiên Diệp thấy Cao Minh không muốn nhiều lời cũng không tiếp tục hỏi, mà là im lặng uống cháo. Ăn xong cơm chiều, Độc Cô Thiên Diệp thu thập mọi thứ, nói: "Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai xuất phát." Sau đó chui vào lều trại của mình. Cao Minh và Bành Thạch vào một lều trại, mẹ con Tang Vũ vào một cái lều trại.

Sáng sớm hôm sau, 5 người dùng bữa sáng đơn giản sau đó lên xe thú xuất phát về Đồng thành, còn chưa tới giữa trưa đã đến Đồng thành.

Vào trong thành, Cao Minh lập tức tìm một tửu lâu cho bốn người Độc Cô Thiên Diệp ở lại, sau đó một mình trở về phủ thành chủ. Có một số việc nên giải quyết , như vậy đệ đệ mới có thể không có ưu phiền gì mà đi theo Bách Lý công tử.

"Lão gia, đại công tử đã trở lại." Quản gia bẩm báo với Cao Ấp trong thư phòng.

Cao Ấp ngẩng đầu, nhìn thấy một đạo bóng dáng quen thuộc đẩy cửa vào.

"Ta muốn động thủ." Cao Minh nói.

Cao Ấp nghe nói thế, có chút đau xót, có chút bất đắc dĩ hỏi: "Người thật sự quyết định rồi ?"

"Tối hôm qua ta bị ám sát, một huyễn tông, 6 huyễn vương. Đây là lần thứ năm trong năm nay. Ta cho bọn họ cơ hội, tự bọn họ không biết quý trọng." Cao Minh nói, "Với lại, ta chỉ là tới thông báo người, không phải trưng cầu ý kiến . Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của bọn họ."

Nghe thấy Cao Minh bị ám sát, trên mặt Cao Ấp xuất hiện vẻ giận dữ, sau đó dựa vào lưng ghế, nói: "Tùy người."

Cao Minh xoay người rời đi, trước khi ra khỏi cửa phòng nói: "Ta muốn lão tử không có ưu phiền."

Cao Ấp mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, tựa hồ già đi rất nhiều tuổi trong chốc lát.

"Ca, huynh đã trở lại."

Cao Minh mới vừa ra khỏi viện thì nhìn thấy Cao Lương chờ hẩn ở phía trước.

"Mấy tháng không gặp, cao lên không ít a!" Cao Minh đi qua đi vỗ bờ vai của hẩn.

"Lần này trở về người có thể ở lại bao lâu ?"

"Bao lâu không xác định, giải quyết xong chuyện lại đi. Đi, ta mang người đi gặp vài người."

"Lão đại !"

Cao lương theo Cao Minh vào khách sạn, vừa vặn nhìn thấy mấy người Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị ăn cơm. Hắn cao hứng chạy tới ngồi xuống, nói: "Lão đại, người tới Đồng thành cũng không cho ta biết."

"Chúng ta vừa đến một lát." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Cùng vào thành với đại ca người."

"Sao các người gặp được nhau vậy ?"

"Tối hôm qua bọn Bách Lý công tử đã cứu ta và Bành Thạch." Cao Minh cũng đi lại ngồi xuống, trả lời.

Mặt Cao Lương vốn có ý cười liên tục nhất thời trầm xuống, hỏi: "Bọn họ lại động thủ ? Các người có bị thương hay không?"

Cao Minh gật đầu, nói: "Không có việc gì. Được của Bách Lý công tử tốt lắm."

"Lão đại, đa tạ." Cao Lương cảm kích nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Đại ca nói như vậy, vậy chắc là tối hôm qua bọn họ bị thương rất nặng. Lập tức ngoan (độc) nói: "Ta tìm bọn họ tính sổ."

"Lão tứ, đừng xúc động." Cao Minh giữ chặt Cao Lương, nói, "Ta đã quyết định lần này hoàn toàn giải quyết bọn họ, cho nên người đừng xằng bậy, giao cho ta là được. An bài trước kia cũng nên thu lui."

"Di ? Cao Lương, người tới !" Tang Vũ và Trần Di Nhiên hai người đi xuống từ trên lầu, nhìn thấy Cao Lương, hô.

"Tang Vũ, chuyện của người làm xong rồi ?"

"Làm xong. Ta giới thiệu cho người một chút, đây là nương ta." Tang Vũ và Trần Di Nhiên ngồi xuống, nói: "Nương, đây là Cao Lương."

"Bá mẫu hảo." Cao Lương hành lễ với Trần Di Nhiên.

"Ha ha, đã sớm nghe Vũ nhi nhắc qua người." Trần Di Nhiên gật gật đầu nói.

"Được rồi, người đến đông đủ, chúng ta ăn cơm đi. Có chuyện gì ăn cơm xong nói sau." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được."

"Được."

Ăn cơm xong, Cao Minh và Bành Thạch đi khỏi, hẳn phải nhanh chóng xử lý xong chuyện nơi này, những người đó đã ghen lâu lắm rồi*. (ở đây là thuộc hạ của CM nhé)

Cao lương đi về phòng theo ba người Độc Cô Thiên Diệp. Tang Vũ nói chuyện của nàng và mẫu thân đơn giản nói cho Cao Lương nghe. Tuy rằng chỉ đơn giản nói mấy câu, lại làm cho Cao Lương lòng đầy cảm phần.

"Sau này Trần di sẽ đi theo người sao ?" Cao Lương hỏi.

"Bây giờ còn chưa nghĩ ra. Lão đại nói trước tiên cứ ở Mạc gia, chờ chúng ta đi Thánh Hải thành về lại quyết định." Tang Vũ nói.

"Cũng tốt. Lúc về phòng chừng sẽ chuẩn bị đi Thánh Hải thành." Cao Lương nói.

"Vậy chuyện của người thì sao ?"

"Ta?" Cao Lương dừng một chút, cười khố nói: "Còn có thể thế nào đây, đại ca của ta quyết định sẽ không bỏ qua bọn họ."

Thật ra ban đầu mẫu thân của Cao Lương và Cao Minh là nguyên phối của thành chủ Cao Ấp, mà Cao Tỏa và Cao Kỳ là nhị phu nhân sinh. Mẫu thân Cao Lương lúc hãn 5 tuổi bị nhị phu nhân kê đơn, hãm hại nàng cầu kết cùng thị vệ, Cao Ấp một mạch làm nàng tổn thương. Nhị phu nhân lại mua được dược sư động tay chân trong thuốc, khiến nàng không lâu sau rời bỏ nhận gian (chết ý). Khi đó Cao Minh 12 tuổi, mang theo Cao Lương dưới sự trợ giúp của mẫu tộc tránh thoát nhà mẹ đẻ nhị phu nhân một lần lại một lần ám sát, hơn nữa lúc 17 tuổi tra ra chân tướng chuyện năm xưa. Đối mặt sự thật, Cao Ấp rất áy náy với Cao Minh và Cao Lương, nhưng mấy năm nay nhà mẹ đẻ nhị phu nhân phát triển rất nhanh, đã không thể dễ dàng động bọn họ .

Cao Minh và Cao Lương bởi vì chuyện của mẫu thân mà oán hận Cao Ấp, sau khi Cao Lương rời khỏi Đồng thành đi Học viện Đế Quốc, Cao Minh vẫn tự do bên ngoài, không về nhà.

Mấy năm nay Cao Minh vẫn luôn âm thầm bố trí, tính nhố tận gốc một nhà nhị phu nhân. Lần này Cao Minh bị ám sát, may mà được bọn Độc Cô Thiên Diệp cứu, hãn sẽ không để bọn họ tiếp tục tiêu dao.

Quả nhiên, Độc Cô Thiên Diệp ngay người ba ngày ở Đồng thành, lúc rời đi nhận được tin tức, hai huynh đệ Cao Kỳ bị phế, mẫu thân bọn họ bị giết, mà thế lực nhà mẹ đẻ của nàng cũng sụp đổ trong 3 ngày này.

"Còn có chút chuyện nữa, nhưng đại ca của ta sẽ xử lý tốt. Cho nên ta muốn cùng rời đi với các người." Cao Lương vượt qua bọn Độc Cô Thiên Diệp ở chỗ cửa thành, nói lúc tiến vào xe thú.

Cao Minh này là một nhân tài, Độc Cô Thiên Diệp thầm nghĩ. Trong thời gian ngắn như vậy đã làm một thế lực lớn như vậy tan rã , bây giờ Mặc

gia thiếu người tài giỏi như thế, nếu có thể thu hân về thì tốt rồi.

"Xuất phát." Độc Cô Thiên Diệp ra lệnh với Tật Phong Sói bên ngoài.

Được lệnh, Tật Phong Sói bắt đầu chạy, chậm rãi biến mất ở trong tầm mắt thị vệ thủ thành. Trên tường thành có hai đạo bóng người cách nhau khá xa nhìn xe thú dần dần đi xa, thần sắc không giống nhau.

Thần sắc Cao Ấp lo lắng nhìn phía trước. Cao Lương đi lần này không biết khi nào mới có thể trở về, tuy rằng đi theo Định quốc hầu, có Mạc gia và đế quốc Mạc Nhĩ Tư che chở, nhưng tiền đồ vẫn tràn ngập phiêu lưu. Độc Cô Thiên Diệp và Ngưu đại sư trực tiếp đối đầu hân đã biết, Ngưu Viêm hân cũng biết, là một nhân vật tàn nhẫn lại bao che khuyết điểm, hơn nữa rất được Vũ điện điện chủ yêu thích, ở Vũ điện có địa vị rất cao. Thực lực của Vũ điện điện chủ cũng không xác định được. Nhưng hân lại không thể giữ Cao Lương bên người, hân (CL) cần tự do.

Cao Minh bên kia sắc mặt bình tĩnh, nhưng con người nhìn tiền phương lóe ra quang mang thú vị. Lão tử, ta chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta, người sẽ trưởng thành đến độ cao nào? Nàng là cô gái trong miệng bọn hân sao, quả thực có vẻ thú vị !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Châu Thành Thất Nguyệt

Edit: Thiên My

Beta: Rinnina + Băng Linh

Bốn ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp về tới Bồ thành. Bởi vì lần trước rời đi mọi người đều đã nhìn thấy xe ngựa của nàng, cho nên xe ngựa vừa vào thành, tin tức nàng trở về đã nằm trong tay. "Trần di, đã đến."

Độc Cô Thiên Diệp xuống xe đầu tiên, sau đó là Cao Lương, cuối cùng là Tang Vũ đỡ Trần Di Nhiên.

"Cửu tiểu thư đã trở lại !" Một thị vệ gác cửa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, cao hứng hô.

"Cửu tiểu thư." Thị vệ liền hành lễ với nàng.

"Mọi người vất vả ." Độc Cô Thiên Diệp nói với bọn họ.

"Không vất vả, không vất vả." Thị vệ trả lời. Bọn họ tuy rằng chỉ là thị vệ, nhưng lại không bị xem là hạ nhân, Cửu tiểu thư chẳng những cho bọn họ dùng Tẩy Tủy đan, còn thuần hóa thần thú cho bọn họ. Cửu tiểu thư và Mạc gia tốt với bọn họ như vậy, sao bọn họ có thể cảm thấy vất vả chứ.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với bọn họ, mang theo bọn người Tang Vũ đi vào. Nghĩ đến việc sau này Trần Di Nhiên ở lại Mạc phủ một thời

gian, nàng dẫn bọn họ đến đại sảnh trước. Sau đó sẽ nhờ các cậu thu xếp cho họ chỗ ở lại.

"Thiên Diệp, người đi ra ngoài sao lại không mang ta đi cùng !" Độc Cô Thiên Diệp vừa đi tới ngoài đại sảnh đã bị Mạc Cúc đi ra tóm gáy.

"Ta là được cho phép đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp vừa cười trả lời, vừa kéo Trần Di Nhiên đi vào trong.

"Ha ha, Thiên Diệp đã trở lại."

"Các cậu khỏe !" Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với đám người Mạc Trì nói: "Đại cữu cữu, đây là Trần di, mẫu thân của Tang Vũ. Con định để cho nàng ở lại Mạc phủ một thời gian."

"Chuyện của mọi người ở Diệp thành chúng ta đã sớm nghe qua." Mạc Trì nói : "Trần gia muội tử cứ an bài ở trong viện của con đi."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp cũng tính như vậy.

"Kiếm sư thuần thú, Tang Vũ, người đã hung hăng đánh vỡ định luật thuần thú sư là huyền sư !" Mạc lão tam cười nói."Kiếm sư thuần thú sư, thế giới này chỉ có một mình người thôi !"

Vì đã tới Mạc phủ vài lần, tiểu đội Lôi Đình vốn đã quen thuộc với người Mạc gia, nói chuyện cũng có vẻ tùy ý : "Tam bá bá nói đùa."

"Cậu, con mang Trần di đi thu xếp trước." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mang theo mẹ con Tang Vũ và Cao Lương trở về viện, vừa mới dàn xếp cho bọn họ xong, chợt nghe đến bên ngoài viện truyền đến thanh âm.

"Huynh đệ, đại ca đến xem người !"

Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài thì nhìn thấy Đan Kinh Thiên một thân áo choàng đỏ thẫm, sau lưng còn có Mạc Tử Khanh, Dạ Thương Lan, Long Tường và Hạ Nham. Đan Kinh Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đi qua nắm lấy bả vai của nàng.

"Huynh đệ, ta nghe được tin tức người trở về thì lập tức đến thăm người ! Thế nào, cảm động không ?"

"Sao các người đều đến đây ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Chúng ta đã biết chuyện của Tang Vũ và mẫu thân nàng, nên đến đây hỏi một chút." Long Tường trả lời.

"Luyện được sư kia thật là ca ca của Ngưu Viêm?" Hạ Nham hỏi.

"Diệp thành thành chủ nói, hẳn là đúng."

"Vậy thật phiền toái ! Ngưu Viêm là người cực kì bao che khuyết điểm."

"Sợ cái gì ! Thực lực của huynh đệ ta mà phải sợ hấn ?" Đan Kinh Thiên lơ đãng nói.

"Ở bên ngoài đương nhiên không sợ. Nhưng chúng ta phải đi Thánh Hải thành, đó là địa bàn của bọn họ, chúng ta đương nhiên phải cẩn thận chút." Mạc Tử Khanh nói.

"Mặc kệ có phải huynh đệ của Ngưu Viêm hay không, đều giống nhau ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nếu mẫu thân và ngoại công thật sự ở Thánh Hải thành, nàng cùng Thần điện chắc chắn sẽ xảy ra xung đột. Hơn nữa mỗi lần nghĩ đến Thần điện, nàng đều cảm thấy chán ghét. Cho nên, chuyện Diệp thành có hay không đều giống nhau.

"Đám thần côn* kia ta đã sớm xem không vừa mắt . Huynh đệ, mặc kệ người muốn làm gì, đại ca đều đứng bên cạnh người !" Đan Kinh Thiên vỗ bộ ngực nói.

(* thần côn : My nghe đồn là thầy bói thì phải ^^”)

Long Tường và Hạ Nham cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc lại kiên định nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Nếu Độc Cô Thiên Diệp thật sự chống lại Thần điện, bọn họ tuyệt đối đứng cùng chiến tuyến với Độc Cô Thiên Diệp. Cho dù thế lực Thần điện rất lớn, nhưng cũng không thể ngăn cản tấm lòng của bọn họ.

"Cụ thể như thế nào đến Thánh Hải thành mới biết được. Đi thôi, ta mang bọn người đi gặp Trần di." Độc Cô Thiên Diệp xoay người dẫn đầu vào phòng.

"Oa, nghe nói mẫu thân của Tang Vũ là đại mỹ nhân nha, chúng ta hôm nay thật có phúc." Đan Kinh Thiên cười hì hì đi theo Độc Cô Thiên Diệp vào phòng.

Những người khác thấy hân như vậy, đều cười lắc lắc đầu.

Mấy người cùng ở trong sân của Độc Cô Thiên Diệp ăn cơm trưa rồi mới rời đi. Đan Kinh Thiên ngang bướng muốn ăn cơm do Độc Cô Thiên Diệp làm, kết quả nàng phái người gọi Mạc Phong tới làm cho mọi người một bàn thật nhiều món ăn. Mạc Phong tuy nấu không ngon bằng Độc Cô Thiên Diệp nhưng cũng được xem là một đầu bếp cừ khôi.

Tiền bọn người Đan Kinh Thiên rời đi, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Tử Khanh cùng đi tìm Mạc Trì. mấy người Mạc Kiếm đang bàn chuyện Độc Cô Thiên Diệp đi Thánh Hải thành.

"Đang muốn phái người đi gọi các con, các con đã tới rồi." Mạc lão tam nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Tử Khanh hành lễ với đám người Mạc Trì, rồi đi đến ghế dựa bên phải ngồi xuống.

"Các con có tính toán gì với chuyện Thánh Hải thành hay không ?" Mạc Trì hỏi.

"Chúng con tới cũng là muốn thương lượng chuyện này." Mạc Tử Khanh nói.

"Tính toán của các con là gì ?" Mạc lão tứ hỏi.

"Căn cứ theo lời nói của đám người Tạ gia gia, ngoại công và mẫu thân hẳn là ở Thánh Hải thành. Chuyện này cùng Thần điện chắc chắn không thoát khỏi quan hệ. Các cậu có biết thực lực của Thần điện không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thần điện điện chủ là huyền tôn cấp năm, ngoài ra Vũ – Phong – Lôi – Hỏa tứ điện điện chủ đều là huyền tôn cấp một, cấp hai. Huyền hoàng có gần trăm người, huyền tông huyền vương vô số kể." Mạc lão nhị nói.

"Thực lực của Thần điện mạnh như vậy ?" Mạc Tử Khanh kinh ngạc nói.

"Đây chỉ là mặt ngoài. Chúng ta đoán chừng bên trong vẫn còn có cao thủ." Mạc Trì nói.

Nghe xong lời nói của đám người Mạc Trì, Độc Cô Thiên Diệp lâm vào trầm tư. Thần điện bên ngoài đã có năm người là huyền tôn, huyền hoàng huyền tông lại vô số kể, nếu chỉ có lời nói của Tạ gia gia, bọn họ căn bản là không có phần thắng.

"Thần điện ở Huyền Nguyệt đại lục vẫn có địa vị rất cao, bọn họ chỉ cần vung tay, cường giả lại càng nhiều." Về mặt Mạc Trì vô cùng nghiêm túc.

"Không nghĩ tới thực lực của Thần điện là mạnh như vậy. Vào lúc chúng ta đối kháng với Thần điện còn phải che chở những người khác an toàn, chuyện này sẽ hạn chế hành động của chúng ta. Cậu, xem ra đến lúc đó các cậu phải đi cùng với chúng con."

"Chúng ta ?"

"Đúng." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói : "Không chỉ đi, tứ cữu và ngũ cữu còn phải đột phá đến huyệt tôn mới được. Đại cữu, nhị cữu, tam cữu cũng phải tăng lên một bậc."

"Tiểu Diệp nhi, con không phải đang nói giỡn chứ ?" Mạc lão tam dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Thần điện mời chỉ có học sinh đứng 3 hạng đầu của tỷ thí tứ đại đế quốc, chúng ta căn bản không nằm trong phạm vi này." Mạc lão tứ mở miệng, "Không có người của Thần điện dẫn đường sẽ không thể tìm được Thánh Hải thành."

"Lại còn phải tăng huyệt lực lên một cấp bậc. Chúng ta đều vừa thăng cấp không lâu, khả năng lại thăng cấp không lớn." Mạc lão nhị nhắc lên miệng trà, chậm rãi nói.

"Mấy cái này đều không phải là vấn đề." Độc Cô Thiên Diệp đối với mọi người cười, sau đó vẫy tay, đưa bọn họ vào trong Luyện Yêu Hồ.

Mạc gia huynh đệ bị Độc Cô Thiên Diệp cười thâm hiểm, chưa kịp lấy lại tinh thần thì phát hiện hoàn cảnh đột nhiên biến đổi.

Sau khi thấy rõ nơi này, sáu người vô cùng kinh ngạc.

"Này, đây là ?"

"Đây là không gian của con." Độc Cô Thiên Diệp trả lời đến.

"Không gian của con ?!" Mạc lão tam kìm lòng không được kêu lên :
"Trời ạ, đây có thể so với một thế giới ! Luyện đan, có thuần thú, còn có loại không gian độc lập này. Chắc chắn, tiểu Thiên Diệp, con còn gạt bọn ta cái gì ? Con muốn làm bọn ta kinh ngạc đến chết à ?"

"Ha ha, con đâu có!" Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ cái mũi nói.

Nàng thật sự không nghĩ điều này lại đã kích đến bọn họ ! Nhưng là nhìn ánh mắt lên án của sáu người, nàng đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ.

"Tốt lắm. lúc trước Thiên Diệp không có nói cho chúng ta biết cũng là bởi vì giữ bí mật." Mạc Trì mở miệng nói : "Chúng ta phải ngốc ở nơi này đến lúc đó sao ?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói : "Đây là không gian ở trong cơ thể của con, mọi người cứ ở trong này đến lúc đó, đến Thánh Hải thành lại đi ra. Như vậy người của Thần điện sẽ không phát hiện."

"Ừm. Không sai." Mạc lão nhị gật gật đầu tán dương.

"Hơn nữa nơi này thời gian trôi qua cùng bên ngoài không giống nhau. Bên ngoài một ngày, trong Luyện Yêu Hồ một tháng. Cho nên mọi người có thể tu luyện trong này."

"Một tháng ?"

"Chúng ta đây ở trong này tu luyện một năm, ở bên ngoài cũng mới qua mười hai ngày ?"

"Không chỉ như thế, huyền lực nơi này nồng đậm hơn bên ngoài nhiều lắm, tu luyện ở trong này, là làm chơi ăn thật." Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói, "Hơn nữa nơi này có rất nhiều linh quả, các cậu ăn cũng có thể gia tăng huyền lực. Con còn luyện chế một ít đan dược cho các cậu, đến lúc đó mỗi người thăng cấp một cấp hẳn là không phải việc khó. Đô Đô !"

Độc Cô Thiên Diệp hô một tiếng, Đô Đô đột nhiên xuất hiện ở trong lòng nàng, cọ nước miếng ở một bên bả vai nàng.

"Đây là Đô Đô. Khí linh của Luyện Yêu Hồ. Con gọi hã là quản gia. Sau này mọi người có cái gì cần có thể nói với hã."

"Oa, Thiên Diệp, người rất trâu !" Mạc lão tam hưng phấn bay tới bay lui ở Luyện Yêu Hồ, đột nhiên nhìn thấy một con thất thải phượng hoàng bay tới, làm hã nhanh chóng phi xuống.

"Tỷ tỷ." Tiểu Hỏa bay đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, hóa thành hình người.

"Tiểu, Tiểu Hỏa ?"

Mạc Tử Khanh nhìn thấy Tiểu Hỏa, nhất thời không kịp phản ứng. Không nghĩ tới tiểu cô nương bên người Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên là một huyền thú, không những thế còn là phượng hoàng trong truyền thuyết.

"Tử Khanh ca ca, thế nào ? Không biết Tiểu Hỏa ?" Tiểu Hỏa lôi kéo ống tay áo của Mạc Tử Khanh, chân đá không ngừng.

"Chắc chắc, không nghĩ tới Tiểu Hỏa cư nhiên là khế ước thú của Thiên Diệp. Còn nhỏ như vậy lại có thể biến hóa, huyết mạch của Tiểu Hỏa..." Mạc lão nhị nhìn Tiểu Hỏa, sâu kín nói.

Mạc lão tứ nhìn một mảnh rồi một mảnh dược thảo thật lớn, hai mắt tỏa sáng.

"Chúng ta đi ra ngoài trước đi. Cậu, mọi người sắp xếp việc bên ngoài ổn thỏa rồi hãy tu luyện. Tuy rằng các người đều là huyền tôn huyền hoàng, còn có siêu thần thú, nhưng chúng ta phải chuẩn bị thật tốt mới được. Nếu ngoại công và mẫu thân, còn có hiệu trưởng thật sự ở Thánh Hải thành, chúng ta nhất định phải đưa bọn họ về!"

"Ừm." Mấy người gật đầu thật mạnh. Nghĩ đến đám người Mạc Chấn Đình, hưng phấn khi nhìn thấy Luyện Yêu Hồ giảm bớt không ít.

Kế tiếp, năm người Mạc Trì giao quyền quản lý của bản thân lại cho cấp dưới, sau đó đồng thời bế quan trong Luyện Yêu Hồ.

Lại qua hai ngày, Lôi Tiểu Hồ và Tôn Khuê lục tục trở về Bồ thành, đều chen vào sân nhỏ của Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp đưa người của tiểu đội Lôi Đình còn có Mạc Phong vào không gian Luyện Yêu Hồ nhìn nhìn, mấy người bọn họ không tránh được kinh ngạc một phen, nhưng rất nhanh khôi phục lại. Sự tình phát sinh ở trên người lão đại bọn họ đều chẳng có gì lạ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Thần Điện, Ta Đến Đây

Độc Cô Thiên Diệp nhìn theo hướng Thất Nguyệt rời đi trầm tư một lát. Nàng không nghĩ tới Tử Tiêu lại đoán ra mình không xem cái hộp đó, cũng không nghĩ tới hẳn sẽ phái người tới nhắc nàng. Chẳng lẽ thứ trong hộp rất qua trọng ?

Nàng lấy cái hộp từ nhẫn không gian ra, lăn qua lộn lại nhìn, cũng không phát hiện cái gì đặc biệt, mở nắp hộp, phát hiện bên trong có hai tờ giấy. Nàng đặt hộp trên bàn, lấy giấy, mở ra.

"Hả, đây là bản đồ của huyện hải vực? !" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc. Nàng cầm tờ còn lại mở ra, lại càng kinh ngạc không thôi.

"Địa hình Thần điện và bản đồ phân bố ? Sao hẳn lại có thứ này? Sao mà hẳn biết ta cần cái này ?"

Ám các và Thần điện vẫn luôn đối đầu. Nếu nói Thần điện là đại diện cho ánh sáng, vậy Ám các là cửa vào của địa ngục. Một khi đã vậy, hẳn làm Ám các các chủ, sao có thể có thứ này ? Cứ xem như có một ngày sẽ cần tới. Cuối cùng hẳn là dạng người gì ? Mặc kệ thế nào, hai thứ này sẽ giúp đỡ kế hoạch của bọn họ rất nhiều. Ý niệm nàng vừa động, vào trong Luyện Yêu Hồ thương lượng kế hoạch với đám người Mạc Trì.

Ở nơi khác, Thất Nguyệt du đãng trong Châu thành như tinh linh bóng tối, cuối cùng trở lại một tòa phủ đệ hoa lệ. Hẳn không về phòng của mình,

mà đi đến một viện, đẩy cửa ra đi vào trong phòng.

"Người đoán đúng rồi, tiểu nha đầu của người kia quả thực chưa xem hộp quà." Thất Nguyệt lập tức đi đến bàn giữa ngồi xuống, nhìn người đang chộp mắt trên ghế quý phi, "Nhưng nha đầu đó rất thú vị, người xa lạ xuất hiện trong phòng của nàng, nàng cư nhiên không sợ. Còn so mấy chiêu với ta. Công phu không tệ, tính tình cũng không tệ, khó trách lần trước Hắc Tử về còn khen nàng không dứt miệng."

Tử Tiêu mở mắt, nhìn thẳng Thất Nguyệt, chậm rì rì nói: "Hắc Tử đi làm việc, bên tổng vừa vặn không có người quản..."

"Ta lau, người không thể như vậy !" Tử Tiêu còn chưa nói xong, Thất Nguyệt đã nhảy dựng lên từ trên ghế, nhanh chóng nói, "Ta chỉ nói nàng hai câu thôi. Người làm gì ghê vậy ?! Tổng bộ nhiều chuyện như vậy, ai thích quản thì quản đi, đừng tìm ta. Ta đang ngốc thoải mái ở Châu thành của ta. Hơn nữa, không phải Minh đã về sao, hẳn sẽ quản."

Tử Tiêu cũng không quản thái độ Thất Nguyệt, bắt đầu chộp mắt. Xem ra hẳn rời đi lâu quá, nha đầu kia sắp quên hẳn rồi. Hẳn phải nhanh chóng chấm dứt chuyện bên đây, sau đó quay lại ở bên người nàng mới được, bằng không xem sức quyến rũ bây giờ của nàng, sẽ hấp dẫn rất nhiều ruồi bọ. Nếu bị người đánh cắp mất lòng của nàng, hẳn không có cửa hồi hận, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Ngày cuối cùng của tháng 9, châu thành thành chủ Phong Giản tiếp kiến học sinh tứ quốc, tổ chức một yến hội chào đón.

Chỗ yến hội diễn ra là nơi đón khách của phủ thành chủ. Tạ Bình mang theo người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư đến yến hội trước khi bắt đầu 10 phút, lúc này người của các đế quốc khác đã đến đông đủ. Thấy bọn họ tới trễ thì khe khẽ nói nhỏ.

Thị nữ dẫn bọn Tạ Bình đi vị trí của bọn họ. Thẳng đến khi ngồi xuống, Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện ghế cao nhất trên đại sảnh có một người đang ngồi. Khoảng 23 – 24 tuổi, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ, khóe môi tươi cười ôn hòa, mặc cẩm y thượng đẳng màu trắng, khiến người khác cảm thấy vô cùng thánh khiết.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người luôn mỉm cười trên mặt, luôn thấy hân hoan tươi cười hơi giả, nhìn như ôn hòa, thật là ngấm châm chọc. Hơn nữa, ánh mắt và cảm nhìn hơi quen mắt.

"Tỷ tỷ, người này là người buổi tối hôm đó. Ta nhớ rõ hương vị của hắn." Tiểu Hỏa trong tay áo Độc Cô Thiên Diệp truyền âm.

"Hắn là Thất Nguyệt ?" Độc Cô Thiên Diệp khó có thể liên hệ người mặc áo giả nhân giả nghĩa thần côn này Thất Nguyệt tà mị đêm đó. Nhưng nàng tin tưởng lời nói của Tiểu Hỏa, dù sao cảm giác của huyền thú chính xác hơn con người.

Người của Âm các ẩn núp ở trong Thần điện, còn là vị trí trọng yếu như thế, cuối cùng Tử Tiêu muốn làm gì ? Ngay lúc nàng nghi hoặc khó hiểu, đột nhiên cảm thấy một đôi mắt dừng ở trên người mình, nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là tên thần côn Thất Nguyệt kia.

Thất Nguyệt không nghĩ tiểu nha đầu này sâu sắc như vậy, nhưng tầm mắt ngừng hai giây trên người nàng thì nàng đã phát hiện . Hơn nữa nhìn thần sắc của nàng, hắn đã phát hiện thân phận của mình. Hắn giơ ly rượu lên với nàng, thừa dịp người khác không chú ý, phiêu vài cái mị nhãn, không tiếng động nói: "Phải giữ bí mật nha."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hành vi Thất Nguyệt, ánh mắt không tự giác co rút. Nhưng trước mắt bao người, nàng đành bưng ly rượu lên uống.

Mà những người khác thấy yến hội còn chưa bắt đầu, Phong Giản đã kính rượu Độc Cô Thiên Diệp, đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng. Thần

điện rõ ràng có vẻ chú ý Độc Cô Thiên Diệp, nói không chừng sẽ trực tiếp để nàng tiến vào Thần điện. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể trông mong nhìn, sao mình lại không phải hạng nhất tỷ thí cá nhân chứ! Mà những người khác của đế quốc Mạc Nhĩ Tư còn có vẻ mặt tự hào.

Thời gian vừa đến, âm nhạc tạm dừng. Phong Giản đi lên trước nói với người đứng dưới: "Hoan nghênh mọi người đến Châu thành. Ta là Châu thành thành chủ, rất vinh hạnh có thể mời mọi người tới tham gia yến hội đêm nay. Làm một người của Thần điện, ta rất hoan nghênh mọi người đi thăm Thần điện. 9 giờ sáng mai, thuyền chuyên dụng của Thần điện sẽ đợi ở bến tàu bắc thành, mang mọi người đi Thánh Hải thành trước. Được rồi, phủ thành chủ chuẩn bị một ít đồ ăn thức uống cho mọi người, còn có ca múa. Hy vọng mọi người có thể vui vẻ hết đêm nay."

Phong Giản vừa dứt lời, âm nhạc lại vang lên, mười mấy nữ tử che mặt bằng sa mỏng, mặc váy dài lụa trắng thả bước vào từ ngoài đại sảnh theo điệu nhạc, bắt đầu nhảy múa.

Quả nhiên là địa bàn của Thần điện, ngay cả vũ đạo cũng xuất sắc như vậy. Độc Cô Thiên Diệp âm thầm bình luận. Hơn nữa đây cũng không là dân chúng bình thường, nàng có thể cảm nhận được sự dao động của huyền lực từ trên người các nàng.

Lại nhìn các nam nhân, ánh mắt sắp dán lên người những vũ nữ này rồi. Nhưng cũng bình thường, đều đang ở độ tuổi huyết khí phương cương thôi.

Trong lúc yến hội diễn ra, Độc Cô Thiên Diệp bị người của quốc gia khác chuốc rất nhiều rượu. Bọn họ giống như thương lượng trước vậy, định làm Độc Cô Thiên Diệp quá chén, muốn nhìn nàng xấu mặt, đáng tiếc, nàng là một kẻ ngàn chén không say.

Tứ hoàng tử Lâm Phong của đế quốc Cách Thụy (ngồi ở giữa) cũng đến uống hai chén với Độc Cô Thiên Diệp, còn nói chuyện một lát. Lời nói khôi hài của hắn khiến nàng cười liên tục, dẫn tới người nào đó giấu mặt ở phía sau đại sảnh trong lòng vô cùng khó chịu.

Cuối cùng yến hội cũng chấm dứt, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thoáng thở phào nhẹ nhõm. Yến hội gì đó thực không thú vị, sau này nàng sẽ không tham gia nữa! Trước kia lúc còn ở trên địa cầu, nàng là đại tiểu thư của cổ võ thế gia, rất nhiều yến hội nàng không thể không tham gia, không nghĩ đến Huyền Nguyệt đại lục vẫn như vậy. Nàng thật sự không thích trao đổi với những kẻ đeo mặt nạ này.

Cáng hôm sau, học sinh tứ quốc sớm đi đến bến tàu bắc thành.

Bắc bến tàu dài mấy km, tu kiến vô cùng xa xỉ, ngay cả biển chỉ dẫn cao mấy mét cũng dùng nham thạch màu trắng giá trị vạn kim kiến tạo thành. Mà cả bến tàu rộng lớn không có con thuyền nào, quả nhiên chỉ có thuyền của Thần điện mới có thể ngừng ở nơi này.

Học viên đi lần này, nhân số của đế quốc Mạc Nhĩ Tư là nhiều nhất, ước chừng 30 người. đế quốc Cách Thụy tiếp theo, có 13 người. Đế quốc Thương Khung 3 người, mà đế quốc Nhĩ Bì Tư chỉ có 1 người. Vì chưa tới giờ, cho nên thuyền của Thần điện vẫn chưa đến, mọi người tụ cùng một chỗ nhỏ giọng thảo luận. Lão sư của đế quốc Cách Thụy nói chuyện với Tạ Bình cách đó không xa, Lâm Phong đứng ở sau bọn họ nghe.

"A ~" Đan Kinh Thiên ngáp một cái, xoa xoa con mắt chưa thanh tỉnh, nói, "Còn sớm mà, chúng ta sớm như vậy để làm gì? Còn không bằng trở về ngủ tiếp. Điểm tâm cũng chưa ăn, thật là đói."

"Mọi người đều dậy sớm, chỉ có người thức trễ nhất. Nếu không phải người rời giường muộn, đợi lúc mọi người chuẩn bị xuất phát mới dậy, tất

nhiên người có thể có thời gian ăn điểm tâm!" Dạ Thương Lan bất đắc dĩ nhìn Đan Kinh Thiên nói.

"Điều này sao có thể trách ta chứ !" Đan Kinh Thiên phản bác, "Do đêm qua ta rất hưng phấn, ngủ muộn thôi. Nếu ta ngủ sớm, hôm nay cũng có thể dậy sớm !"

Lời nói của Đan Kinh Thiên khiến tất cả mọi người câm lặng. Mạc Tử Khanh lấy ra một đĩa bánh rán đưa cho hắn, nói: "Ta biết hôm nay người không dậy sớm nổi, nên cất lại cho người."

"Oa ! Tử Khanh người tốt quá !" Đan Kinh Thiên cầm bánh, cắn một ngụm, nói, "Ta biết người sẽ không quên huynh đệ là ta."

Mạc Tử Khanh cười cười, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Cửu đứng trước bến tàu, trầm mặc nhìn nơi đất và biển giao nhau. Tay phải vô thức vuốt ve lưng Tiểu Cửu, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc, nhưng trong lòng lại tràn ngập lo lắng và khẩn trương.

"Chủ nhân, đừng lo lắng. Chúng ta có thể đến Thánh Hải thành rất nhanh." Tiểu Cửu cảm nhận được tâm tình của Độc Cô Thiên Diệp, an ủi.

"Ta không sợ thực lực của Thần điện, nhưng ta lo lắng nương và ông ngoại đã bị..."

Cho dù Tiểu Cửu là con hồ ly, bây giờ cũng tìm không ra lời gì để an ủi nàng. Mất tích mười mấy năm, không có gì tin tức truyền về, tình huống như vậy, không cần nói cũng biết. Nó chỉ có thể dùng đầu cọ cọ tay nàng, ý bảo mọi người luôn ở cùng một chỗ với nàng.

Thương Căn nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt âm trầm không rõ. Gió biển thổi tóc hắn bay tán loạn, giống như lòng của hắn lúc

này.

"Đến đây, đến đây ! Các người xem, thuyền Thần điện tới !" Có người đột nhiên kích động kêu.

"Sao hả ? Thật sự, thật sự đến !"

"Oa, thật to !"

"Không biết là ai tới đón chúng ta ?"

Thuyền của Thần điện rất lớn. Vỏ ngoài màu bạc, dài 300 thước, khoan tổng 20 thước, tổng cộng có năm tầng, tầng dưới cùng là phòng điều khiển và thuyền cứu nạn, là tầng phụ. Lên trên, tầng thứ nhất là chỗ ăn cơm và giải trí, ba tầng trên là phòng nghỉ. Tầng thứ hai 80 phòng, tầng thứ ba 50 phòng, tầng thứ tư chỉ có 10 phòng. Càng lên cao thì phòng càng đẹp để quý giá. Lam cực san hô biển sâu, một gốc trị giá trăm vạn kim tệ, từng phòng có ít nhất một cây; đèn chiếu sáng từng phòng đều là ma tinh giao tộ, một viên ma tinh mười vạn có hơn; màn che đều là Lưu Vân sa quý nhất, một thước ngàn vàng; tất cả giường và bàn đều là Đồng Mộc chỉ có trong sơn mạch Miễn Miễn, một gốc cây vạn kim.

Boong tàu thật lớn có thể để hơn ngàn người đứng, mà lúc này chỉ có mấy người đứng ở trên đó, gió biển thổi lên sa y màu trắng và tóc thật dài của các nàng, khiến các nàng thoát nhìn như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn con thuyền dần dần đến gần, hơi nheo mắt.

Thần điện !

Chúng ta sẽ bắt đầu tiếp xúa, không biết trong lúc chúng ta ở chung, có thể "Sung sướng" hay không ?!

Học viên đứng trên bến tàu kích động nhìn con thuyền tới gần, thả neo, sau đó hai bàn đạp dài, có vẻ rất nặng bay ra từ con thuyền, xóa bỏ khoảng cách giữa thuyền vào con tàu. Có thể khổng chế hai cái bàn đạp này chính xác như thế, thực lực người kia hẳn là không thấp.

"Oa, nhìn gần càng thêm to lớn !"

"Nhìn từ bên ngoài, thật là hoa lệ ! Không hổ là Thần điện."

"Hắc hắc, chiếc thuyền hoa lệ như vậy, lão tử có thể ngồi một lát, ha ha, đáng giá !"

Người đứng trên boong bắt đầu đi xuống, dĩ nhiên là mười mấy nữ tử thanh xuân đáng người xinh đẹp. Các nàng mặc áo trắng giống nhau, khuôn mặt xinh xắn, mỉm cười nhìn người trên bến tàu.

Lúc này phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, mọi người xoay người thì thấy, Châu thành thành chủ Phong Giản mang theo hơn mười nữ tử đi tới.

"Mọi người tới thật sớm !" Phong Giản cười cấp chào hỏi mọi người. Các học viên chỉ việc đáp lễ.

Nữ tử trên thuyền nhìn thấy Phong Giản, đều rời thuyền, đi đến trước mặt hắn hành lễ.

"Thiếu điện chủ."

"Ừ. Miễn đi." Phong Giản gật đầu nói, sau đó nói với những người phía sau, "Các người về đi."

Những nữ tử phía sau Phong Giản nhận được mệnh lệnh, tiến lên đứng cùng những nữ tử khác. Thì ra lần này đến đều là người của Phong điện. Có người phát hiện, các nàng dĩ nhiên là những người hiến vũ tối hôm qua.

"Lần này là ai đến ?" Phong Giản hỏi nữ tử đi đầu.

"Hồi thiếu điện chủ, là thánh nữ." Phong Li đáp.

"Hừm ? Thần Văn Tình ? Sao nàng không ở Thần điện quần quít Vân Cầm, lại bỏ được mà đến Thánh Hải thành ? Điện chủ phái nàng đến ?" Nghe thấy người tới đón là Thần Văn Tình, Phong Giản tỏ vẻ thực kinh ngạc.

"Không phải, là tự thánh nữ muốn tới ." Phong Li nói.

"Tự nàng yêu cầu đến ?" Phong Giản như đang hỏi Phong Li, lại như đang hỏi bản thân.

"Đúng vậy. Thánh nữ đại nhân nói nàng chưa từng ra khỏi huyễn hải vực, nên muốn đến xem." Nàng dừng một chút, còn nói, "Nghe nói lần này nàng và thánh tử cãi nhau rất lớn,đốt luôn Trúc viên của điện chủ. Điện chủ rất tức giận."

"Nói vậy nàng là tới tị nạn rồi ?" Phong Giản cười nói, "Gây ra họa rồi trốn đi, đây không giống phong cách của nàng."

"Có thể là vì lần này điện chủ rất tức giận." Phong Li đoán nói.

"Phong Giản, nói bậy sau lưng người khác không phải là việc làm của quân tử." Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến từ trên thuyền, "Sao hả, có phải đã lâu ta không tìm ngươi luận bàn hay không?"

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Lần Đầu Giao Đấu

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử khoảng 20 tuổi mặc trang phục màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Đến khi thấy rõ khuôn mặt của nàng ——

"Tê ~" mọi người nhin không được sợ hãi than.

Dung mạo trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa, hẳn là nói nàng ! Nhưng sắc mặt nàng trong trẻo lạnh lùng, cho người ta một loại cảm giác muốn mà không dám chạm.

"Chưa từng nghe nói Thần điện còn có thánh nữ ? Không nghĩ tới Thần điện thánh tử thoát nhìn giống như mặt trời ấm áp, thánh nữ này lại giống ánh trăng lạnh như băng. Người của Thần điện thật là lạ." Đan Kinh Thiên lén lút nói.

Những người khác gật đầu đồng ý.

"Có bao lâu đâu ! Lần trước ta về mới bị người kéo đi đánh một trận ." Nghe thấy lời nói của Thần Văn Tình, Phong Giản lập tức bật lại.

Nói giỡn à, hẳn tình nguyện làm nhiệm vụ hai lần, cũng không muốn "luận bàn" cùng Thần Văn Tình. Đừng nhìn tên nàng ôn nhu như vậy, thực ra là một kẻ võ si ! Mỗi ngày chỉ biết tu luyện, sau đó tìm người luận bàn, nhưng sức chiến đấu của nàng đặc biệt mạnh, những người đồng cấp khác

dễ dàng bị nàng đánh bại. Hẳn cao hơn nàng vài cấp, vẫn là thường xuyên bị nàng đánh tới hoàn toàn biến dạng, hình tượng mất hết, thường xuyên bị người trong Thần điện chế giễu. Bởi vì người trẻ tuổi trong Thần điện đều từng bị nàng kéo đi luận bàn, chỉ cần nhìn lúc ánh mắt nàng lộ ra hưng phấn, mọi người bắt đầu trốn. Chỉ có Vân Cẩm có thể đánh bại nàng, nhưng Vân Cẩm thường xuyên không có trong điện, lúc không có người cùng nàng luận bàn, nàng phải đi ra biển giết huyễn thú.

"Ngày 19 tháng 10." Thần Văn Tình nhìn chăm chăm Phong Giản nói, kéo hẳn về từ trong suy nghĩ.

"Được rồi, nhanh chóng để bọn họ lên thuyền, bằng không trước khi trời tối không qua được Hồi Sa Loan ." Phong Giản nói.

Lảng tránh vấn đề rất rõ ràng, nhưng hiệu quả tốt . Quả nhiên Thần Văn Tình không theo dõi hẳn nữa, chỉ đứng nhìn Phong Li đón mọi người lên thuyền, an bài phòng cho họ.

Đi lên đầu tiên là Tạ Bình. Một huyễn tôn, đến nơi nào cũng được tôn kính, cho dù là Thần điện được thế nhân kính ngưỡng cũng không ngoại lệ. Sau đó là một lão sư của đế quốc Cách Thụy, huyễn hoàng cao nhất.

Các học viên lục tục lên thuyền, đợi khi mọi người lên xong rồi, Độc Cô Thiên Diệp mới bắt đầu đi lên.

Đối với Thần điện, không biết vì sao, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp đặc biệt mâu thuẫn. Vừa nghĩ đến Thần điện, nàng lập tức cảm thấy bọn họ là ngụy quân tử, một đám Thần côn, một đám ác ma có vẻ ngoài thánh khiết ! Vừa nghĩ đến Thần điện thì trong lòng cảm thấy đáng ghét, đó là một loại chán ghét từ trong xương tủy ra.

Ban đầu nàng nghĩ đây là vì hoài nghi mẫu thân và ông ngoại còn có viện trưởng bị Thần điện bắt, nhưng sau này nàng phát hiện không phải nguyên nhân này. Bởi vì nếu hoài nghi, nàng sẽ không mâu thuẫn như vậy.

Mà loại chán ghét này hẳn là tình cảm do thân thể lưu lại. Quan trọng nhất là, nàng cư nhiên phát hiện mất đi một đoạn trí nhớ ngắn! Đó là một đoạn trí nhớ khi tiểu Thiên Diệp 8 tuổi.

Liên tưởng đến việc mình có chán ghét không rõ với Thần điện, nàng nghĩ, hẳn là có liên quan đến đoạn trí nhớ mất đi kia. Nhưng là tiểu Thiên Diệp lúc đó nhỏ như vậy, sao có thể có quan hệ với Thần điện ? Cuối cùng năm đó đã xảy ra việc gì, cư nhiên khiến nàng ép buộc bản thân quên đi. (rin: spoil trước cho các nàng đoạn trí nhớ này liên quan đến một tội ác tà trời của Thần Điện)

Độc Cô Thiên Diệp vừa suy tư vừa bước trên bàn đạp, bởi vì suy nghĩ quá mức nhập thần, không chú ý tới nàng là người cuối cùng, cũng không chú ý thần sắc khác thường của Thần Văn Tình.

"Sách —— "

Lúc Độc Cô Thiên Diệp sắp bước lên trên thuyền, thanh âm lợi khí phá không truyền đến, đánh gãy trầm tư của nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy một đoạn ngân xà tiên bay nhanh tới, mà đoạn còn lại ở trên tay Thần điện thánh nữ

.

Thần Văn Tình !

Ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp tối sầm lại, nhanh chóng lui hai bước, tránh thoát đoạn roi kia. Nhưng Thần Văn Tình cũng không cho nàng thời gian phản ứng, roi lại vút tới, sau đó cuốn lấy bàn đạp, dùng sức một chút, toàn bộ bàn đạp bị nàng cuốn bay. Vào lúc roi cuốn lấy bàn đạp Độc Cô Thiên Diệp lập tức nhảy qua bàn đạp còn lại, vừa đứng vững, thì nhìn thấy bàn đạp bị đá vào trong nước.

"Thần Văn Tình, người đang làm gì ?" Phong Giản la lớn với Thần Văn Tình.

Hắn nghe thấy động tĩnh quay đầu lại thì nhìn thấy một màn bàn đạp bị cuốn bay, hắn bị hoảng sợ. Hắn chỉ đi trước Độc Cô Thiên Diệp một chút, không nghĩ tới mình vừa lên thuyền xong, Thần Văn Tình lập tức phát động công kích với Độc Cô Thiên Diệp. Bây giờ nàng cách thuyền hơn mười thước, cách bến tàu hai ba mươi thước, nếu Thần Văn Tình làm bàn đạp rơi xuống biển như lúc này, nàng căn bản không kịp lui về ! Mà phía trước lại có Thần Văn Tình đứng chắn ngang.

Các học viên khác đang đi về trước, nghe thấy Phong Giản hô to, đều xoay người lại nhìn. Học viên của đế quốc Mạc Nhĩ Tư nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bị ngăn trên bàn đạp, đều tức giận quay lại.

"Không làm gì cả. Nghe nói nói nàng hạng nhất tỷ thí cá nhân, muốn tìm nàng luận bàn một chút. Xem xem hạng nhất như nàng có phải là có tiếng mà không có miếng hay không !" Thần Văn Tình không để ý tới những người khác, vừa nói xong lại huy roi về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mắt lạnh nhìn Thần Văn Tình, muốn biết nàng vì sao công kích mình. Nghe thấy lời nói của Thần Văn Tình, trong lòng nàng cười lạnh một trận.

Lấy cớ !

Thấy roi lại đến , Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Cửu không ngừng né tránh trên bàn đạp. Tuy rằng Thần Văn Tình ra tay tàn nhẫn, khí thế bức nhân, nhưng nàng vẫn thoải mái ứng phó như cũ, cũng không chật vật như mọi người tưởng tượng, trừ bỏ bàn đạp bị chộp lên không ngừng, khiến nàng ngẫu nhiên mất cân bằng.

"Người luôn tránh né là tính làm gì ?" Thần Văn Tình thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn tránh né, thế công càng thêm mãnh liệt.

"Vậy người đánh lén ta lại tính làm gì ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại.

"Ta chỉ muốn luận bàn với người một chút." Thần Văn Tình nói.

"Phải không ?" Độc Cô Thiên Diệp cười lạnh, "Nhưng, cùng ta luận bàn, là phải trả giá đại giới !"

Bàn đạp dưới chân đã bị lực lượng của hai người đánh gãy làm nhiều đoạn. "Răng rắc ——" một tiếng, bàn đạp dưới chân Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu vỡ ra, người trên thuyền sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Thần Văn Tình, người dừng tay !" Phong Giản tức giận, hô to với Thần Văn Tình. Hắn lo lắng nhìn hai người, định đi lên ngăn cản, lại thấy ánh mắt ngăn cản của Độc Cô Thiên Diệp. Đó là kêu hắn đừng xen vào việc của người khác !

Không có chỗ đặt chân nữa, bàn đạp dưới chân chỉ còn lại một mảnh nhỏ cuối cùng. Độc Cô Thiên Diệp không né tránh nữa, đá Tiểu Cửu lên trên thuyền, lại cầm đoạn roi đang đánh úp lại, khẽ kéo, dưới chân dùng sức bước một bước, vận khởi Phiêu Miểu bộ pháp, vào lúc mọi người không phản ứng kịp, đi tới trên thuyền. Mà bàn đạp bị chém làm hai mảnh, rơi xuống biển.

Mọi người thấy Độc Cô Thiên Diệp bình an lên thuyền, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Lão đại, người không sao chứ ?" Tang Vũ vội lao đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, cao thấp đánh giá.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu. Túm roi, lạnh lùng nhìn Thần Văn Tình, ý niệm vừa động, một ngọn hỏa diễm màu lam bốc lên từ chỗ tay nàng, nhanh chóng lan tràn dọc theo roi, roi dài hơn mười thước, trong chớp mắt bị đốt thành tro tàn.

"Người đốt Ngân Xà Tiên của ta!" Thần Văn Tình đau lòng kêu to.

Thần Văn Tình không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên thiêu hủy roi của mình. Không nghĩ lá gan của nàng lớn như vậy, cư nhiên không sợ thân phận Thần điện thánh nữ của nàng. Cũng không nghĩ tới hỏa diễm của nàng cư nhiên lợi hại như vậy, có thể nháy mắt đã đốt hạ phẩm thánh khí thành tro tàn.

"Ta nói rồi, luận bàn cùng ta là phải trả giá đại giới ."

Độc Cô Thiên Diệp để lại những lời này, xoay người rời đi, cũng không để ý sắc mặt khó coi của Thần Văn Tình. Phong Li phái người đón nàng, đưa nàng đến phòng của nàng.

"Thế nào, chịu thiệt rồi chứ gì ?" sau khi Độc Cô Thiên Diệp đi rồi, Phong Giản chế nhạo Thần Văn Tình, "Đó là hạ phẩm thánh khí điện chủ đưa cho ngươi, cứ như vậy mà không còn, trở về không thể thiếu phải giải thích một phen. Ai nha nha, thật là chờ mong !"

"Hừ !" Thần Văn Tình trừng mắt nhìn Phong Giản một cái, trở lại phòng của mình.

Phong Giản cười đi đến phòng của mình, trong lòng lại đang trầm tư, thân thủ mà Độc Cô Thiên Diệp đi lên thuyền, huyền sư bình thường có thể làm được không ? Đối lại là hắn, hắn có thể vào lúc cuối cùng đi lên thuyền không ? Không thể không nói, đáp án này rất khó nói. Xem ra, nàng cũng không đơn giản như vẻ ngoài mà nàng bày ra !

"Được rồi, kỳ thật nàng chỉ điều mà nàng bày ra đã rất không đơn giản ." trong lòng Phong Giản cảm thán, "Ai nha nha, thật là chờ mong !"

Những người khác cũng lục tục về phòng của mình. Hết thấy nhìn như đã xong, nhưng trong lòng của học viên đế quốc Mạc Nhĩ Tư, đối với

chuyện đi thăm Thần điện, lại không còn nhiệt tình cao như trước. Làm khó lão đại của bọn họ, không phải là đang làm khó bọn họ sao?

Lúc này, Phong Li phân phó thuyền trưởng, thuyền lớn bắt đầu chạy ra biển cả mênh mông.

Huỳnh hải vực là một mảnh hải dương rộng lớn khôn cùng, đảo nhỏ thành đàn, trong biển có vô số huỳnh thú hệ thủy. Mặt biển tràn ngập sương trắng suốt ngày, những chiếc thuyền bình thường tiến vào địa phận của hải vực này sẽ bị mất phương hướng, cuối cùng vì các loại nguyên nhân khác nhau mà biến mất trên biển. Không ai biết cuối cùng huỳnh hải vực rộng bao nhiêu, cho dù là tổng đàn Thần điện nằm ở một đảo trong đó, người của Thần điện cũng chỉ hiểu biết về huỳnh hải hơn người khác mà thôi. (rin: đọc đến sau này mọi người sẽ thấy – Thần điện cực dở - đúng loại ác (có thực lực) mà không đầu óc)

Thuyền lớn cô độc chạy trên biển, Phong Li dẫn người an bài hết thủy linh tinh trên thuyền.

"Tỷ tỷ, Thần Văn Tình gì đó rất chán ghét, tỷ nên đốt nàng và nơi này thành tro!" Tiểu Hỏa ngồi ở trên giường, hai tay nắm lại, vẻ mặt tức giận nói.

"Ha ha, muội nha, vẫn xúc động như vậy. Chúng ta còn chưa tới Thần điện, đã đốt thánh nữ của người ta, chúng ta còn đi như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp kéo mũi Tiểu Hỏa, cười nói.

"Hừ, muội không quen nhìn người của Thần điện, vừa nhìn lập tức chán ghét, một đám Thần côn!" Tiểu Hỏa hừ hừ nói.

Có lẽ nguyên nhân vì là bản mạng khế ước, nên cảm giác của Tiểu Hỏa về Thần điện thực giống Độc Cô Thiên Diệp, hoặc là nói, cảm giác của Độc Cô Thiên Diệp cũng là cảm giác của nàng. Nhưng cuối cùng vì sao

mình chán ghét Thần điện như vậy ? Cuối cùng có cái gì trong đoạn ký ức bị lãng quên ?

Xác định mình thật sự nghĩ không ra, nàng cũng không lại rồi rằm nữa, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu tu luyện. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới mình, Tiểu Hỏa đành phải nói chuyện phiếm với Tiểu Cửu, một bên giúp đỡ nàng chú ý tình huống bên ngoài, vừa nghĩ một kế hoạch chinh người.

Giữa trưa, người của Thần điện lại đây thông tri đến lâu một ăn cơm trưa, Độc Cô Thiên Diệp mới rời khỏi trạng thái tu luyện.

Nàng phát hiện cấp bậc huyền lực của nàng càng tăng, Đan Đan khôi phục càng tốt, tốc độ hấp thu huyền lực của nó càng nhanh, bây giờ cách lần thăng cấp trước mới hơn 2 tháng, nàng đã ần ần cảm thấy mình sắp chạm đến bình chương huyền tông cấp 8. Tốc độ tu luyện này, cho dù là thiên tài, cũng theo không kịp đúng không ?!

"Hừ, người đắc ý cái gì ? Bây giờ người chỉ là huyền tông nho nhỏ mà thôi, so với các cấp bậc sau này, huyền lực để thăng cấp giống như dòng suối nhỏ so với biển rộng vậy." Ngay lúc nàng âm thầm cao hứng, thanh âm của Đan Đan đột nhiên vang lên, đã kích tâm tình tốt chưa đến 1 phút của nàng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Đoạt Huy Chương Vàng Về Miệng Quạ Đen

Chương 4:

"Hừ, người đặc ý cái gì ? Bây giờ người chỉ là huyền tông nho nhỏ mà thôi, so sánh với cấp bậc sau này, huyền lực cần để thăng cấp giống như dòng suối nhỏ và biển lớn vậy." Ngay lúc nàng âm thầm cao hứng , thanh âm của Đản Đản đột nhiên vang lên, đã kích tâm tình tốt chưa đến 1 phút của nàng.

"Nha, Đản Đản ca ca tỉnh !" Tiểu Hỏa cảm thấy Đản Đản tỉnh lại, lập tức chạy đến bên giường, dán vào bụng Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện, "Đản Đản ca ca, chừng nào huynh thì mới có thể đi ra ?"

"Hỏi cái này làm gì ? Lúc có thể đi ra tự nhiên sẽ đi ra ." Đản Đản trả lời.

"Được, huynh đi ra muội mời huynh ăn nha ! Muội còn có thật nhiều trò chơi vui, chờ huynh đi cho huynh chơi." Tựa hồ Tiểu Hỏa đặc biệt thích Đản Đản, nghe thấy thanh âm của hắn thì rất cao hứng, vội vã chia sẻ nàng này mấy món đồ chơi nhỏ người khác mua cho nàng.

"Hừ, đều là đồ chơi của tiểu hài tử mà thôi." Đản Đản khinh thường nói. Đừng tưởng rằng nó ngủ say nên cái gì cũng không biết, mấy món đồ chơi của Tiểu Hỏa , nó biết nhất thanh nhị sở (rõ ràng đó). Tuy rằng, đôi

khi nó cũng hiểu mấy thứ kia chơi rất vui, nhưng nó tuyệt đối sẽ không nói ra !

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp buồn bực một chút, người hỗn đản, không thể để ta cao hứng 1 phút sao ? ! Thật ra nàng cũng biết, chắc chắn huyền tôn không phải cấp bậc huyền lực cao nhất, nàng vẫn không hỏi bọn Đản Đản và Lam Mân, không nghĩ để mình quá gấp gáp, khiến căn cơ không xong. Nhiệm vụ trên người nàng cũng thúc giục nàng mau chóng trưởng thành, tương lai gặp chuyện gì ai cũng nói không rõ. Nhưng, người cũng nên để ta cao hứng một lát chứ ? !

Độc Cô Thiên Diệp thu Tiểu Hỏa và Tiểu Cửu về Luyện Yêu Hồ, mình thì sửa sang lại quần áo bị nhăn, mới xuống lầu ăn cơm.

Học việc của tứ đại đế quốc và đệ tử của Thần điện đều được an bài ở lầu hai, Phong Giản và Thánh nữ, còn có Tạ Bình và hai vị lão sư ở lầu 3. Lúc Độc Cô Thiên Diệp đi xuống vừa vặn đụng phải Thần Văn Tình và Phong Giản ở cầu thang.

"Hừ." Thần Văn Tình còn tức giận vì Độc Cô Thiên Diệp đốt thánh khí của nàng , nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, nàng hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu xuống lầu.

Phong Giản cười cười với Độc Cô Thiên Diệp, cũng xoay người xuống lầu.

Độc Cô Thiên Diệp không nhìn thái độ hai người, nhún nhún vai, xuống lầu đi đến chỗ bọn Mạc Tử Khanh giữ lại cho bàn.

Nhìn mỹ thực trên bàn, học viên tứ đại đế quốc lúc này cảm nhận được Thần điện xa hoa cỡ nào. Toàn bộ đĩa đựng đồ ăn làm bằng ngọc lưu ly , tất cả thịt đều là huyền thú cấp bậc đã ngoài thánh thú, hoa quả đều là linh quả có thể gia tăng huyền khí. Đương nhiên, những thứ này đối với Độc Cô Thiên Diệp mà nói cũng không phải cỡ nào khó được, nàng có một

ngịch thiên viễn cổ thần khí là Luyện Yêu Hồ và quân đoàn thần thú cường đại , nhưng với những người khác mà nói, quả thực khát vọng không thể thành .

Ăn xong cơm trưa mọi người đều đi nghỉ ngơi, Độc Cô Thiên Diệp và học viên của đế quốc Mạc Nhĩ Tư cùng nhau trò chuyện.

"Thì ra biển là như vậy, mênh mông vô bờ, thật là rất đồ sộ !" Đan Kinh Thiên đứng trên khoang tàu, bên cạnh lan can , hai tay duỗi thẳng, cảm thụ hơi thở của đại dương.

"Quả thực đồ sộ." Bọn Dạ Thương Lan cũng phụ họa.

"Biển này thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, sao có thể thần bí như vậy ?" Mạc Tử Khanh nhìn mặt biển hỏi. Tại sao ngoài người của Thần điện ra không ai có thể tìm thấy Thánh Hải thành ?

"Các người không nên xem thường huyễn hải vực này . Nó tùy thời sẽ lấy mệnh các người !" Phong Giản thanh âm đột nhiên vang lên, hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Thanh âm vẫn ôn hòa như cũ , nhưng nội dung lại khiến người ta không rét mà run.

"Huỳnh hải vực này rất nguy hiểm sao ?" Nhìn mặt biển gió êm sóng lặng , có người đưa ra nghi ngờ.

"Đương nhiên. Các người không nên coi thường nó. Dù sao bây giờ nhàn đến vô sự, Phong Li, người nói cho mọi người hành trình của chúng ta và những nơi phải chú ý nguy hiểm đi." Phong Giản phân phó Phong Li đứng sau.

"Dạ." Phong Li lĩnh mệnh đi lên trước, nói, "Bây giờ chúng ta còn ngoài địa phận hải vực, sau đó sẽ tới Minh Nguyệt loan, nơi đó có rất nhiều vòi rồng, con thuyền nào không chú ý sẽ bị hút vào, sau đó bị xé thành mảnh nhỏ. Còn có Kinh Sa Khẩu, nơi đó thường xuyên có những đàn cá

mập xuất hiện, hơn nữa cấp bậc bình thường đều đạt tới thánh thú. Những mối nguy hiểm như vậy có rất nhiều, nhưng nguy hiểm nhất là, không lâu sau chúng ta sẽ vào vực Mê Linh, ở trong đó nhìn không tới ánh nắng, tất cả đồ dùng chỉ đường đều đã mất tác dụng (thí dụ như la bàn), không có người của Thần điện dẫn đường, người bình thường không qua được vực Mê Linh này. Rất nhiều người mưu toan lên vào Thánh Hải thành cuối cùng đều bị lạc trên biển."

Độc Cô Thiên Diệp nghe đến đó trong lòng căng thẳng. Hữu Vô gia gia có tự mình lên vào Thánh Hải thành hay không ? Hẳn có gặp nguy hiểm hay không ?

Nhìn thấy mọi người bị lời nói của mình dọa đến, Phong Li thần nhiên cười, nói: "Các người không cần quá mức lo lắng. Thuyền chúng ta dùng sắt cứng rắn tạo thành, lực phòng ngự tương đương hạ phẩm thánh khí, có thể chống đỡ một chút công kích của thần thú. Chúng ta nắm giữ quy luật hoạt động của huyền thú các khu vực, sẽ tận lực tránh đi này có những nơi huyền thú. Cho dù đụng phải huyền thú, chúng ta cũng có nhiều huyền sư như vậy không phải sao ?"

"Chỉ hy vọng như thế." Nghe thấy Phong Li an ủi, không ít người hơi an lòng.

"Tốt nhất không cần gặp huyền thú thành đàn."

Đan Kinh Thiên cúi đầu nhìn mặt biển xanh biếc, lẩm bẩm: "Ăn qua huyền thú bay trên trời, chạy dưới đất, chưa từng ăn huyền thú bơi dưới nước. Không biết thịt của hải huyền thú ăn ngon không ? Nếu có, để huynh đệ nướng cho ta ăn."

Thuyền vẫn đi về hướng đông, trước khi mặt trời lặn thì đến một đảo nhỏ phụ cận.

Phong Li an bài thuyền cập bờ, tổ chức người mang theo học sinh tứ quốc lên đảo tìm nơi rộng lớn hạ trại.

"Tiểu Đào, vì sao chúng ta không đi suốt đêm ?"

Trải qua thời gian một ngày, học viên tứ quốc và người của Thần điện cũng coi như quen biết, Tôn Khuê thừa dịp dừng lều hỏi một đệ tử Thần điện .

"Ta cũng không rõ lắm, hình như là có nhiệm vụ gì đó ở đây." Tiểu Đào trả lời.

"Các vị, " Thanh âm Tiểu Đào vừa dứt, thanh âm Thần Văn Tình vang lên , "Nơi này là Hối Sa Loan, bây giờ chúng ta đang ở trên đảo nhỏ lớn nhất Hối Sa Loan. Sở dĩ chúng ta lại dừng lại ở đây, vì Thần điện muốn tìm một loại dược liệu ở nơi này."

Nói xong, nàng lấy từ nhẫn không gian ra một loại dược liệu, bộ rễ dài nhỏ, trên thân chỉ có hai chiếc lá nhỏ bé. Nàng để người bên cạnh phân dược liệu cho mọi người, nói: "Đây là Đẳng Tinh thảo. Toàn bộ đại lục chỉ có Hối Sa Loan mới có. Nó bình thường mọc thành phiến, buổi tối thường phát ra ánh sáng bạc. Thần điện muốn mời mọi người giúp chúng ta ngắt Đẳng Tinh thảo. Trên đảo buổi tối thường có một ít huyền thú hoạt động, lúc mọi người ra ngoài nhất định phải cẩn thận, tốt nhất là 2 đến 3 người tổ đội cùng đi, không nên hành động một mình."

Chia toàn bộ Đẳng Tinh thảo cho mọi người, mỗi người một cây. Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy, gốc cây còn dính bùn đất, dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng bạc. Nàng đặt Đẳng Tinh thảo dưới mũi ngửi một chút, ần ần ngửi thấy một cỗ mùi.

"Thiên Diệp, chúng ta cùng nhau đi." Mạc Tử Khanh đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp , nói.

"Được."

"Uy uy uy, ta cũng muốn đi cùng các người ." Đan Kinh Thiên ở phía sau Mạc Tử Khanh vươn đầu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Nói không chừng các người vụng trộm ra ngoài ăn thịt nướng. Huynh đệ, người không thể vứt bỏ ta !"

Nghe thấy lời nói của Đan Kinh Thiên, Độc Cô Thiên Diệp nhin không được xem thường. Nàng thiết tình không muốn để ý tới tên ham ăn này.

Mọi người chuẩn bị xong, ăn cơm rồi đi tìm Đăng Tinh thảo , chỉ để lại hai lão sư mang đội ở lại lều trại nghỉ ngơi.

Hòn đảo này diện tích rất lớn, dù các nàng nhiều người, phân tán ra, cư nhiên ai cũng không gặp ai.

"Các người nói trên đảo này có huyền thú gì ? Giống huyền thú trên đại lục hay là không giống ?"

Ba người Độc Cô Thiên Diệp đi trong rừng cây trên đảo. Ánh trăng mờ mờ lung, ba người lững thững đi, cũng không cố ý tìm Đăng Tinh thảo. Đan Kinh Thiên tùy tay hái lá cây, hỏi hai người còn lại.

"Không biết. Thấy thì sẽ biết thôi !" Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nàng cũng rất ngạc nhiên với huyền thú trên huyền hải vực này.

"Đang là buổi tối, chúng ta lại không quen thuộc nơi này, tốt nhất vẫn là không đụng phải huyền thú." Mạc Tử Khanh cười nói.

"Cũng không phải nghĩ không gặp thì sẽ không gặp. Chúng ta lại không biết huyền thú xuất hiện thế nào, nói không chừng một giây sau sẽ có một con huyền thú xuất hiện trước mặt chúng ta." Đan Kinh Thiên nói.

Sự thật chứng minh, miệng hăn quả thật là miệng quạ đen.

Một đám Cự Ngạc xuất hiện ở trước mặt bọn họ ngay khi hăn nói xong câu này, nói chính xác là, bọn họ đi tới trước mặt một đám Cự Ngạc . Mà tiếng bước chân và tiếng nói của bọn họ, đánh thức chúng nó.

Cự Ngạc trời sinh tính hung tàn, là huyền thú chỉ có ở hải vực này. Một con Cự Ngạc trưởng thành dài đến 3 - 5 thước, toàn thân bao bọc bởi các hình cầu, bên trong là nọc độc, trong lúc công kích , nọc độc này sẽ thẩm thấu ra, khiến đối thủ trúng độc. Răng nanh của chúng cũng là vũ khí sắc bén .

Cự Ngạc bị quấy rầy giấc ngủ vô cùng mất hứng, nhìn thấy ba nhân loại nho nhỏ, lập tức vây quanh bọn họ.

"Ta lau, không phải chứ ?" Đan Kinh Thiên nhìn trước mắt hơn hai mươi con Cự Ngạc, có chút không thể tin được. Tuy đàn Cự Ngạc này cấp bậc không cao, còn chưa tới cấp thánh thú, nhưng hăn thề, hăn thật sự chỉ thuận miệng nói thôi.

"Huy chương vàng miệng quạ đen." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, sau đó lấy ramột thanh trường kiếm từ trong nhẫn không gian công kích đám Cự Ngạc.

Đừng Tử Khanh cũng cười , nói: "Đúng là huy chương vàng thật."

Đan Kinh Thiên bị hai người cười nhạo, buồn bực không thôi, tự khởi một huyền lực cầu liền ném qua, nổ banh xác một đám Cự Ngạc, tức giận nói: "Bây giờ các ngươi xuất hiện! Các ngươi xuất hiện nữa đi ! Hừ hừ!"

Ba người xử lý đám Cự Ngạc xongrất nhanh, xác của chúng nó và nọc độc nhỏ xuống đất, ăn mòn hoa cỏ chung quanh .

"Thực ghê tởm." Đan Kinh Thiên chán ghét nhìn thoáng qua.

"Đó cũng là do người. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi." Mạc Tử Khanh nói. Vừa nãy tuy tiếng động lúc chiến đấu tuy rằng không lớn lắm, nhưng khó tránh khỏi quấy nhiễu nhiều huyệt thú phụ cận. Hơn nữa mùi máu tươi cũng dễ dàng đưa huyệt thú tới.

"Chờ một chút." Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên ra tiếng, "Các người nhìn."

Đan Kinh Thiên và Mạc Tử Khanh nhìn theo tầm mắt Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy bụi cỏ rậm rạp, bên trong có hai thi thể Cự Ngạc.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Hải Chiến (1)

Edit: Rinnina

"Sao vậy ?" Đan Kinh Thiên tùy ý nhìn, hỏi.

"Có Đẳng Tinh Thảo." Mạc Tử Khanh nhìn cẩn thận hơn, trong bụi cỏ có mấy bụi Đẳng Tinh Thảo phát ra ánh sáng nhạt. Bởi vì số lượng ít, cỏ dại bên cạnh lại nhiều, cho nên lúc đầu bọn họ không phát hiện ra.

"Hả ? Là sự kìa, chúng ta nhanh hái rồi đi khỏi nơi này thôi." Đan Kinh Thiên nói xong thì muốn tiến lên hái.

"Khoan hái." Độc Cô Thiên Diệp ngăn cản, "Các người nhìn gốc của Đẳng Tinh Thảo."

Đan Kinh Thiên cùng Mạc Tử Khanh nhìn kỹ, kinh hãi.

"Nó, đang hút máu phải không?" Đan Kinh Thiên thất thanh hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Chắc là vậy. Máu của hai thi thể chảy đến chỗ này, bị mấy khóa Đẳng Tinh Thảo hấp thu toàn bộ."

"Cuối cùng Đẳng Tinh Thảo này có tác dụng gì ?" Mạc Tử Khanh hỏi.

"Không rõ ràng lắm. Nhưng ta có cảm giác nó không phải thứ gì tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không biết Thần điện hái nó làm gì."

"Quản bọn họ làm gì, chúng ta không có vấn đề là được." Đan Kinh Thiên nói, "Chúng ta vẫn nên nhanh hái rồi đi thôi."

Thật sự không có vấn đề gì sao ? Độc Cô Thiên Diệp hoài nghi, nhưng không nói cái gì nữa, nhìn Đan Kinh Thiên hái toàn bộ Đẳng Tinh Thảo xong, thu vào trong nhẫn không gian.

"Vừa nãy Thánh nữ nói, Đẳng Tinh Thảo này mọc thành mảnh lớn, xung quanh đây hẳn là có. Chúng ta tìm xem, hẳn là có thể tìm được." Mạc Tử Khanh nói.

Ba người bắt đầu tìm kiếm xung quanh, quả nhiên phát hiện Đẳng Tinh Thảo mọc thành một mảnh không xa đằng trước. Ba người gọi huyền thú của mình ra, mọi người cùng nhau hái.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp hái xong thì về doanh địa. Lúc về phát hiện đã lục tục có người trở lại, một Thần điện đệ tử thu thập thành quả của mọi người. Độc Cô Thiên Diệp cũng không giao toàn bộ Đẳng Tinh Thảo cho Thần điện, nàng để lại một ít, để Đô Đô trồng trong Luyện Yêu Hồ.

Sau khi nàng bắt đầu nghiên cứu 《 ngàn chu vạn độc 》 , nàng bắt đầu lưu ý khởi những loại thảo dược có độc, cũng để Đô Đô mở một không gian gieo trồng riêng. Nàng để Đô Đô trồng trong Đẳng Tinh Thảo ruộng độc thảo, tuy rằng bây giờ nàng không biết tác dụng của nó, nhưng trực giác của nàng cho nàng biết, nó có độc.

Phong Giản ngồi giữ đồng lửa, mỉm cười nhìn mọi người giao Đẳng Tinh Thảo cho Thần điện, thỉnh thoảng nói mấy câu với Phong Li. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp về, gật đầu với nàng.

Chờ mọi người ra ngoài trở lại doanh địa, giao lại Đẳng Tinh Thảo. Ngăn ngừa mấy giờ, đã thu thập cao như núi nhỏ. Thần Văn Tình thu Đẳng Tinh Thảo vào nhẫn không gian, đi đến bên cạnh Phong Giản, nói: "Đêm nay thu hoạch không tệ, xem ra ngày mai có thể tiếp tục đi ."

"Mỗi lần đi ngang qua Hối Sa Loan, đều phải hái Đăng Tinh Thảo, nhưng không ai biết Đăng Tinh Thảo dùng làm gì. Người không thấy kỳ quái sao ?" Phong Giản nói.

"Chuyện này có gì quái , chúng ta cũng không phải Luyện Đan Sư." Thần Văn Tình trả lời, "Sáng sớm ngày mai sẽ tiếp tục đi, người không nên ngủ quên. Đến lúc đó để một mình người ở nơi này, người có thể ở trong này sống mấy tháng, chờ có người đi qua đây."

Thần Văn Tình nhìn mặt Phong Giản nháy mắt cứng ngắc, vừa lòng rời đi. Phong Li ở một bên nhìn, muốn cười lại không dám cười, đành phải chịu đựng.

"Thiếu các chủ, người vẫn là nghỉ ngơi sớm chút. Bằng không sáng ngày mai dậy không được..." Phong Li một bên khuyên nhủ.

Phong Giản một chương chụp lên đầu Phong Li, nói: "Người được lắm, dám cười nhạo ta !"

Phong Li lui ra sau hai bước, cười nói: "Thiếu các chủ, sáng mai nhớ dậy sớm." Sau đó xoay người về lều trại của mình.

Ai có thể nghĩ đến Phong các thiếu các chủ - Châu thành thành chủ tính cách ôn hòa, thực lực cường hãn, là một người tham ngủ ? Hơn nữa còn có tính khí nghiêm trọng sau khi rời giường. Mỗi lần ngủ nhất định phải ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, bằng không một ngày sẽ luôn nghiêm mặt. Vì sợ bị tính tình sau khi rời giường của hãn làm hại, có một lần xuất hành, Thần điện thánh tử sai người trực tiếp nhổ trại chạy lấy người, để hãn một mình ở trên đảo sinh hoạt một tháng, gặp thuyền của Thần điện đi ngang qua mới mang hãn về Thánh Hải thành. Từ đó, thanh danh tham ngủ Phong Giản được truyền ra ngoài.

"Hắc Vũ, sáng mai người nhất định phải gọi ta dậy, biết không ?" Phong Giản hừ hừ nói, "Ta cũng không tin ta dậy không nổi ? !"

Huyền thú trong không gian nhện không được trợn trắng mắt, nói như vậy người đã nói không biết bao nhiêu lần, có tác dụng sao ? Còn không bằng bây giờ người đi ngủ sớm một chút !

Sáng sớm hôm sau, mọi người dọn dẹp mọi thứ lên thuyền rời khỏi. Quả nhiên Phong Giản là người cuối cùng lên thuyền, ngay cả Đan Kinh Thiên cũng sớm hơn hẳn.

Con thuyền tiếp tục chạy về hướng đông, rời khỏi Hồi Sa Loan rất nhanh. Đã thấy biển mấy ngày, cho nên mọi người không hưng phấn như ngày đầu tiên, lựa chọn ở trong phòng tu luyện.

Độc Cô Thiên Diệp để Tiểu Cửu bên ngoài thông khí, còn mình thì vào Luyện Yêu Hồ lý tu luyện, đến lúc ăn cơm lại trở ra. Trong Luyện Yêu Hồ thời gian trôi qua chậm hơn bên ngoài, huyền lực cũng nồng đậm bên ngoài, tu luyện là làm ít công to.

Hôm nay, Độc Cô Thiên Diệp đang luyện tập huyền kỹ, đột nhiên cảm nhận được kêu gọi của Tiểu Cửu, nàng vội vàng trở lại phòng, nghe thấy bên ngoài ồn ào một mảnh. Tiểu Cửu vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp, vội vàng nói: "Chủ nhân, hình như bên ngoài xảy ra chuyện."

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Cửu đi ra khoang thuyền, nhìn thấy học viên của tứ đại đế quốc và mọi người Thần điện đang đứng, Phong Giản và Thần Văn Tình đứng phía trước, sắc mặt ngưng trọng. Nàng đi đến bên người bọn Mạc Tử Khanh, hỏi: "Xảy ra chuyện gì ?"

"Hình như là đụng phải hải huyền thú." Mạc Tử Khanh nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, kéo nàng đến bên người, đáp, "Nghe người của Thần điện, chuyện này có vẻ khác thường."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn xuống biển, quả nhiên nhìn thấy rậm rạp huyền thú vây quanh thuyền. Phóng mắt nhìn, ít nhất có bảy tám trăm con, mỗi con dài 5 đến 10 thước.

“ Khác thường thế nào ?”

"Đây là Hồ Kinh. Nghe nói mùa này Hồ Kinh hẳn là ở biển bắc, tháng 11 mới trở lại nơi này. Chúng nó vốn không nên xuất hiện ở đây, hơn nữa số lượng còn nhiều như thế. Trước kia Thần điện chưa từng gặp phải tình huống như vậy." Cao Lương trả lời.

"Chẳng lẽ là biển bắc có tình huống gì đặc biệt ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hẳn là vậy. Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến đám huyền thú này khác thường như thế."

"Ta nói huynh đệ, người đừng nghĩ cái này, bây giờ tình huống của chúng ta rất ác liệt." Đan Kinh Thiên ôm bả vai Độc Cô Thiên Diệp nói, "Khẳng định tránh không được chiến đấu, chỉ sợ đến lúc đó sẽ đưa tới càng nhiều huyền thú."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Ảo Ảnh (1)

Edit: Tú Phong

Beta: Yukihara

Trong phòng Phong Giản, hắc và Thần Văn Tình ngồi đối diện nhau.

“Ngày mai đi tới Minh Nguyệt loan và Huyền Hải giáng vực.” Phong Giản xuyên qua cửa sổ nhìn mặt biển, lo lắng nói.

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên, người lo lắng cái gì.”

“Không biết, lần này ta cảm thấy Huyền Hải giáng vực không bình thường.” Phong giản nói.

“Bây giờ người lo lắng cũng không có ích lợi gì.” Thần Văn Tình nói, “Những cái khác ta không quản, hiện tại ta chỉ muốn đến Thần điện, tìm Độc Cô Thiên Diệp kia đánh một trận ra trò.”

“Người còn nhớ nàng ta? Sao người không đi tìm Điện chủ chủ trì công đạo đi? Nể tình chúng ta lớn lên từ nhỏ, ta khuyên người không cần chọc vào nàng ta.” Phong Giản nói, “Bằng không, đến lúc đó bị thiệt thòi thì đừng nói sao ta không nhắc nhở.”

“Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải đánh với nàng ta một trận, trực giác nói cho ta biết như vậy.” Thần Văn Tình bỏ lại một câu liền ra khỏi phòng.

“Được rồi, thực ra ta cũng muốn nhìn các người đánh với nhau một trận. Hắc hắc...” Phong Giản nhìn bóng dáng Thần Văn Tình nhỏ giọng nói, “Ta rất muốn nhìn xem bộ dạng người khi bị ngược đãi như thế nào, ha ha...”

Nghĩ đến bộ dạng Thần Văn Tình bị Độc Cô Thiên Diệp ngược đãi, trong lòng hẳn liền vui sướng liên hồi. Đương nhiên, chuyện này chỉ có thể vụng trộm nghĩ trong lòng, ai bảo hẳn không đánh lại nàng?!

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người vẫn còn đang say giấc, đột nhiên nghe thấy chấn động, nghĩ rằng huyền thú tập kích, tất cả đều rời giường, lấy tốc độ nhanh nhất đi vào giáp bản thượng. Đến bên ngoài, nhìn thấy toàn bộ người Thần điện đều có mặt, nghiêm trang đứng cạnh rào chắn. Phong Giản, Thần Văn Tình đứng hàng đầu, Phong Li đứng một bên chỉ huy mọi người thỉnh thoảng công kích hướng biển.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao vậy? Có phải là hải huyền thú đột kích không?”

Nhìn thấy mọi người đều ra ngoài, Phong Giản nói: “Bây giờ chúng ta ở Minh Nguyệt loan, ở đây có tuyến qua*, có thể là thỉnh thoảng chớp lên. Đây là chuyện bình thường, mọi người không cần kinh hãi. Đến chạng vạng, chúng ta có thể xuyên qua Minh Nguyệt loan, đi thêm hai ngày nữa là sẽ đến Thánh hải thành.”

Biết đây chỉ là hiện tượng bình thường, mọi người nhất thời thả lỏng. Huyền sư chủ động ở lại hỗ trợ, kiếm sư cũng ở lại xem náo nhiệt.

Thấy có tuyến qua, chưởng đà khổng chế bánh lái thuyền lách qua, nếu lách không kịp, Phong Li trước hết sẽ chỉ huy huyền sư công kích mặt biển, sau đó mượn lực dời thuyền ra khỏi phạm vi tuyến qua. Giống như lời Phong Giản nói, khi đêm đến, con thuyền liền rời khỏi Minh Nguyệt loan.

Bởi vì ban ngày, mọi người tập trung tinh thần cao độ, đến tối, người Thần điện phân phát cho mỗi người một viên dưỡng thần đan, dặn mọi người ăn cơm xong thì nghỉ ngơi sớm một chút. Độc Cô Thiên Diệp người thấy trong đan dược có mùi của Đẳng tinh thảo, thì không ăn, mà ngồi xếp bằng tu luyện.

“Chị, chị.” Một âm thanh thanh thúy vang lên bên tai nàng.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy âm thanh kia có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ là đã nghe qua ở đâu.

“Chị, chị, dậy đi ! Ba mẹ đã đồng ý hôm nay dẫn chúng ta lên núi chơi rồi.” Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không trả lời, âm thanh kia lại vang lên, như không đánh thức được nàng thì không buông tha.

Không chịu nổi nữa, Độc Cô Thiên Diệp rốt cuộc cũng mở mắt, lọt vào tầm mắt là một cô bé tầm 7, 8 tuổi, cột tóc thành hai búi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi mắt thật to lóe sáng nhìn nàng.

“Chị, chị dậy rồi. Mau đứng lên đi. Ba mẹ đều thu xếp xong mọi thứ rồi, chỉ chờ mình chị thôi đó.” Cô bé nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thức rồi, vội vàng nói.

Độc Cô Thiên Diệp có chút choáng váng, đưa tay day day trán, lại phát hiện tay mình biến thành tay của một đứa trẻ 10 tuổi. Độc Cô Thiên Diệp cả kinh, cơn buồn ngủ nhất thời vơi đi hơn một nửa. Ngẩng đầu nhìn cô bé đứng cạnh giường mình, nàng lập tức cả kinh nhảy xuống giường.

“Tiểu... Tiểu Lam?”

“Chị, chị thật mê ngủ, em gọi chị lâu lắm rồi đó. Chị mau dậy đi, nếu không thì sẽ trễ đó. Em đi tìm ba mẹ.” Cô bé nói xong liền lon ton chạy ra khỏi phòng.

Cho đến khi Tiểu Thiên Lam ra khỏi phòng, Độc Cô Thiên Diệp mới phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ. Nàng nhìn bản thân mình thu nhỏ, lại nhìn căn phòng quen thuộc. Đây là căn phòng của nàng ở kiếp trước! Chẳng lẽ mình đã xuyên trở lại?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Không phải nàng đang trên đường tới Thần điện sao? Sao lại quay trở về rồi?!

“Chị, chị làm sao vậy? Mau tới đây đi ! Ở đây có thật nhiều bông hoa xinh đẹp nha, chúng ta đi hái đi.” Tiểu Thiên Lam vừa nói, vừa chạy đến kéo tay nàng.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, phát hiện mình không còn ở trong phòng nữa. Lọt vào tầm mắt nàng là Tiểu Thiên Lam đang chạy tới, còn có ba mẹ đang dọn hộp cơm ra.

“Ba? Mẹ?” Độc Cô Thiên Diệp ngây ngốc nhìn ba mẹ đang bận rộn, nụ cười ấm áp quen thuộc. Ánh mắt mẹ từ ái nhìn nàng, nước mắt nàng bất tri bất giác nhỏ xuống hai má.

Bất quá, bởi vì hoài niệm quá mức, cho nên nàng không phát hiện có một con sói hoang xuất hiện phía sau lưng.

“A, chị ơi, cẩn thận !” Tiểu Thiên Lam đột nhiên hét ầm lên, hấp dẫn sự chú ý của ba mẹ.

“Thiên Diệp, chạy mau!” Mẹ sợ hãi kêu to.

Mà nàng thì lại nhìn ba mẹ đến ngẩn người.

“A.....”

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được mình bị đẩy, té sang một bên. Đứng dậy, nàng liền thấy Tiểu Thiên Lam té lăn trên đất, cánh tay bị cắn.

Mà ba nàng dùng Thuấn di chạy tới, một chưởng đánh chết con sói hoang kia, sau đó ôm lấy Tiểu Thiên Lam.

“Sao rồi? Vết thương có nặng lắm không?” Mẹ cũng chạy tới, ôm Độc Cô Thiên Diệp nhìn một lượt, thấy không có bị thương liền thở phào nhẹ nhõm.

“Lam Nhi bị thương rồi, phải mau về chữa trị.” Cha nói, sau đó mỗi người ôm một đứa trẻ vội vàng chạy về, nhanh chóng tìm bác sĩ chữa trị cho Tiểu Thiên Lam.

Độc Cô Thiên Diệp nằm trong lòng mẹ, ngửi hương vị quen thuộc. Nàng nghĩ, đây là năm nàng được 9 tuổi, Tiểu Thiên Lam vì nàng mà bị thương. Khi đó, nàng đem chuyện này xé ra to, quyết định phải tu luyện thật tốt để bảo vệ em gái, cho nó một cuộc sống thoải mái.

Cuộc sống mỗi ngày cứ tiếp tục diễn ra, vết thương của Tiểu Thiên Lam cũng tốt lên, tiếp tục tu luyện. Mọi người chậm rãi lớn lên. Tất cả mọi chuyện đều khiến cho Độc Cô Thiên Diệp thật sự nghĩ rằng mình đã trở về kiếp trước. Nàng cố ý gọi bọn Tiểu Hỏa, nhưng lại không có chút phản ứng gì. Có đôi khi nàng cũng có ý định giết Tiểu Thiên Lam, để cho bi kịch không tiếp diễn, nhưng vì nguyên nhân gì đó mà lại buông tha. Về sau nàng cũng hiểu được, hành vi của nàng không chịu sự khống chế của tư tưởng, mặc dù nàng nghĩ gì, có một số việc vẫn không thể thay đổi.

“Thiên Diệp, chúng ta đi thôi.” Bách Lý Như Yên một thân trang phục màu đen bước vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, chúng ta có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi. Cậu có thể có thêm một ít thời gian ở bên cạnh ba mẹ và Thiên Lam.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bách Lý Như Yên thật lâu, hồi sau mới cười nói: “Được, chúng ta xuất phát.”

Độc Cô Thiên Diệp đi ra cửa lớn, dừng lại, xoay người nhìn cửa lớn uy vũ, trong mắt hiện lên tia quang mang tối nghĩa. Chính là nhiệm vụ lần này, nàng và Như Yên thiếu chút nữa là mất mạng Cũng là sau nhiệm vụ trở về, gia đình vốn hạnh phúc bỗng chốc thay đổi mãnh liệt, nàng cùng Như Yên đồng thời mất mạng.

“Đi thôi.” Độc Cô Thiên Diệp nói với Bách Lý Như Yên.

“Thiên Diệp!” Ngay lúc hai người vừa định đi, mẹ gọi nàng lại.

“Mẹ.” Độc Cô Thiên Diệp chạy tới, ôm chặt lấy mẹ, nc mắt không nhìn được rơi xuống.

Mẹ cười vỗ vỗ lưng Thiên Diệp, nói: “Nhiệm vụ lần này có vẻ nguy hiểm, con phải chú ý an toàn, mau chóng trở về.”

“Con biết rồi.” Độc Cô Thiên Diệp buông mẹ ra, nhìn thẳng mặt bà, như muốn khắc sâu gương mặt bà trong lòng . Cho đến khi Bách Lý Như Yên thúc giục, nàng mới xoay người rời đi.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Ảo Cảnh (2)

Edit: Tú Phong

Beta: Yukihara

Hai tháng sau, nàng cùng Bách Lý Như Yên gian nan hoàn thành nhiệm vụ, cũng dưỡng thương một thời gian, chờ đến lúc hai người trở về cũng đã trải qua mấy tháng.

“Chị, chị Như Yên, hai chị về rồi.” Độc Cô Thiên Lam xuống lầu, nói: “Lần này hai chị đi thật lâu, em nhớ hai chị muốn chết. Lần sau hai chị nhất định phải đưa em đi chung đó nha! Tuy võ công của em không cao, nhưng cũng sẽ không làm vướng chân hai chị đâu.”

Độc Cô Thiên Lam vừa nói, vừa rót cho hai người một ly trà, đặt tới trước mặt hai người.

“Chị, uống trà đi.”

Độc Cô Thiên Diệp cầm lấy ly trà, đặt lên miệng, lúc muốn uống thì dừng lại, hỏi: “Sao lại không thấy ba mẹ đâu vậy?”

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp buông ly trà xuống, ánh mắt Độc Cô Thiên Lam hiện lên một chút thất vọng, thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn cô, vội vàng cười nói: “Họ đi tới chỗ của đại trưởng lão rồi.”

“Phải không?” Độc Cô Thiên Diệp thâm sâu hỏi, nhìn thấy Bách Lý Như Yên đang muốn uống trà, lập tức đánh đổ nó.

“Chị, chị làm sao vậy?” Độc Cô Thiên Lam bị hành động của Độc Cô Thiên Diệp làm cho hoảng sợ.

Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới, nhìn Độc Cô Thiên Lam nói: “Đưa ta ra ngoài !”

“Chị, chị nói cái gì vậy?” Độc Cô Thiên Lam khó hiểu nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nói: “Ta biết đây là giả. Bây giờ thì đưa ta ra ngoài !”

“Ha ha... người nhìn ra được? Xem ra người cũng không ngốc nha!” Độc Cô Thiên Lam đối diện đột nhiên cười rộ lên: “Nơi này là Tâm chi ảo cảnh, hoan nghênh người ghé thăm.”

Độc Cô Thiên Lam vung tay lên, Bách Lý Như Yên liền biến mất.

“Ta đã sớm biết đây không phải sự thật, tuy rằng tất cả mọi thứ đều nhìn như thật.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Người đã biết trước?” Độc Cô Thiên Lam có chút kinh ngạc, “Nếu người đã biết, vì sao không phá vỡ ảo cảnh để ra ngoài?”

“Bởi vì ta muốn nhìn cha mẹ và Như Yên.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Nghe nói muốn ra khỏi ảo cảnh thì phải giết người thao túng ảo cảnh. Cho nên, sau khi biết chuyện, ta luôn muốn giết người, nhưng bỏ qua, vì ta không muốn ra ngoài sớm như vậy.”

Độc Cô Thiên Diệp ở trong ảo cảnh lặp lại chuyện kiếp trước của mình, bọn Tiểu Hỏa thì ở bên ngoài lo lắng cho nàng. Từ sau khi vào ảo

cảnh, mặc kệ ai kêu nài cũng không tỉnh lại. Tiểu Hỏa gấp đến độ sắp khóc rồi. Bất đắc dĩ, nàng đành phải gọi Tiểu Cửu ra tìm Tạ Bình.

“Con bé sao vậy?” Tạ Bình vội vàng đi vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Tiểu Hỏa đang lo lắng một bên, hỏi.

“Không biết nữa. Tối qua, sau khi tỷ tỷ tu luyện thì bất tỉnh, cho dù ta dùng quan hệ kê ước bản mạng đều không gọi tỷ ấy dậy được.” Tiểu Hỏa nhìn Tạ Bình, không khống chế được cảm xúc, khóc nói: “Tỷ tỷ sẽ không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Nghe được tin tức, đám người Mạc Tử Khanh đi vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, may mà phòng trên thuyền đủ lớn, có thể chứa được mấy chục người.

“Lão đại xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn bóng dáng nằm trên giường không nhúc nhích, mọi người đều lo lắng. Nhưng không ai biết nguyên nhân, cũng không biết nên làm cái gì.

“Có chuyện gì vậy?”

Âm thanh của Phong Giản vang lên phía sau. Biết người Thần điện đến, mọi người tránh sang một bên, để cho Phong Giản bước vào, có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

“Tạ tôn giả, ở đây đã chuyện gì?”

“Tối qua, sau khi Bách Lý Tà tiến vào tu luyện thì bất tỉnh, cho dù Tiểu Hỏa dùng quan hệ kê ước bản mạng cũng không liên hệ được với nó, giống như nó không có ở đây vậy. Người có biết là xảy ra chuyện gì hay không?” Tạ Bình hỏi Phong Giản.

“Cái gì?” Phong Giản nghe xong liền chấn động, sau đó nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp.

“Người biết nguyên nhân gì sao?” Tạ Bình nhìn Phong Giản phản ứng như vậy, cảm thấy hẳn biết được nguyên nhân.

“Nửa đêm hôm qua, chúng ta bắt đầu tiến vào khu linh vụ. Ở trong này, mọi chỉ thị phương hướng đều mất tác dụng, nghe nói là do linh vụ. Không ai biết linh vụ này từ đâu tới, chỉ biết là nó chưa từng di tản. Có người vào đây sẽ tiến vào ảo cảnh, tình trạng cũng không khác Bách Lý Tà là mấy, mặc kệ là ai gọi cũng không tỉnh dậy.” Phong Giản giải thích, “Nhưng tình trạng này vô cùng hiếm, mấy trăm năm mới có một người như vậy.”

“Người nói tỷ tỷ tiến vào ảo cảnh?” Tiểu Hỏa hỏi.

Trước khi mọi người tới, Tiểu Hỏa đã biến thành hình dáng tự vệ. Độc Cô Thiên Diệp từng nói, không được để người ngoài biết nàng biến hóa, cho nên, nàng biến thành chim nhỏ rục rờ đậu trên vai Độc Cô Thiên Diệp.

“Chắc là vậy.”

“Không có biện pháp gọi mọi người ấy ra hay sao?” Mạc Tử Khanh hỏi.

“Không có. Chỉ khi nào nàng đánh vỡ ảo cảnh.” Phong Giản nói, “Nếu nàng không thể vượt qua ảo cảnh, nàng sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong ảo cảnh.”

“Cái gì?!” Mọi người như hít phải ngum khí lạnh. Vậy nếu tự nàng không thể phá vỡ ảo cảnh, thật sự nàng phải giống như người thực vật sao?

Biết là không thể giúp đỡ được gì, Tạ Bình kêu mọi người về hết, mình thì ở lại trong phòng Độc Cô Thiên Diệp. Nếu như có ai muốn tấn công nàng, có lẽ nàng sẽ chết ngay lập tức.

Mà lúc này, bên trong ảo cảnh, Độc Cô Thiên Diệp đang giằng co với Độc Cô Thiên Lam.

“Người là ai?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Ta là ai? Người hỏi ta là ai? Người đợi ta nghĩ xem.” Độc Cô Thiên Lam tùy ý ngồi trên sô pha, hai cánh tay đặt lên điểm tựa, “Ta cũng không biết ta là ai. Ta luôn ngủ say, mấy trăm năm hay mấy ngàn năm mới tỉnh lại một lần, đã sớm quên mất mình là ai rồi.”

“Vậy làm sao người biết đây là Tâm chi ảo cảnh?”

“Bản năng. Bản năng gì đó thì ta nhớ rõ. Ta là ai, tên là gì, cái này thì không thuộc về bản năng.” Độc Cô Thiên Lam cười nói, “Người muốn biết ta là ai, không bằng nghĩ xem làm cách nào để ra khỏi đây đi.”

“Vì sao người muốn mang ta vào đây?” Độc Cô Thiên Diệp cũng không hoảng loạn, ngồi đối diện Độc Cô Thiên Lam.

“Ta thích.” Độc Cô Thiên Lam nói, “Thời gian ta tỉnh lại cũng không dài, sau khi các người trải qua mọi chuyện trong ảo cảnh, có thể là muốn tìm chút niềm vui sau khi ngủ. Mà người, là người đặc biệt nhất trên thuyền. Trí nhớ của người có hai đoạn tồn tại lẫn lộn với nhau, điều này khiến cho ta liếc mắt một cái liền nhìn trúng người. Mà trí nhớ của người quả nhiên không làm ta thất vọng, chỉ là không thể đi tiếp, thật đáng tiếc !”

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Nàng cầm lấy tách trà, bóp nát, sau đó nhanh chóng phóng về phía Độc Cô Thiên Lam. Độc Cô Thiên Lam cũng không né tránh, chỉ cười nhìn mãnh sứ vỡ được Độc Cô Thiên Diệp xem như ám khí đang phóng tới gần. Mắt thấy nó sẽ cắt qua hai má và yết hầu, nàng chỉ búng ngón tay, mãnh sứ liền biến mất.

“Ở đây là địa bàn của ta, mọi thứ ở nơi này đều do ta tạo ra. Ta muốn nó có, nó sẽ có, ta muốn nó biến mất, nó sẽ biến mất. Người không cần phí sức, người đánh không lại ta.”

Độc Cô Thiên Lam khoa trương khoa tay múa chân, vui vẻ cười.

“Phải không?” Độc Cô Thiên Diệp cười lạnh một chút, nói, “Vậy chúng ta thử đi.”

Nói xong, Độc Cô Thiên Diệp giống như con báo nhảy tới trước mặt Độc Cô Thiên Lam, đánh nhau.

“Người biết không, người cho rằng Thiên Lam là khúc mắt của ta, biến thành bộ dạng cô ta thì ta không qua được sao? Đừng quên, cô ta là người phản bội ta, người biến thành cô ta, lại càng khiến cho ta không cần khách khí với người hơn.” Độc Cô Thiên Diệp vừa đánh vừa nói: “Hơn nữa, người chỉ có thể đọc được trí nhớ của ta, cũng không thể thay đổi nó, không thể chi phối cơ thể ta. Bằng không cũng không cần trình diễn hết thảy dựa theo trí nhớ của ta. Đúng không? Mà cơ thể ta chính là vũ khí sắc bén nhất đánh bại người.”

“Ai nha, chuyện này mà người cũng nhìn ra?” Độc Cô Thiên Lam cười đùa, “Bây giờ, một tinh thần khác của ta còn đang ngủ say chưa tỉnh lại, quả thực không thể chi phối thân thể người. Không nghĩ tới người lại cẩn thận như vậy, ngay cả điều này cũng phát hiện. Ta rất sợ đó.”

Tuy Độc Cô Thiên Lam nói sợ, nhưng cả người lại không có chút biểu tình nào cho là sợ, ngược lại vẻ mặt lộ ra ý cười đánh nhau với Độc Cô Thiên Diệp.

Bởi vì không gian là sô pha và bàn trà nhỏ, khi hai người giao đấu không thi triển hết tay chân. Độc Cô Thiên Diệp trụ một chân, toàn bộ thân người bật lên, đặt mông ngồi lên người Độc Cô Thiên Lam, hai tay bắt lấy cổ nàng ta.

“Thế nào, có thả ta ra ngoài hay không?” Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng hỏi. Nếu nàng ta dám nói từ không, nàng sẽ không ngần ngại bóp chết nàng ta.

“Khụ khụ... Khụ khụ... Buông tay!”

“Nói, thả hay không thả?” Độc Cô Thiên Diệp tăng thêm lực tay.

“Khụ khụ... Khụ khụ... Thả... Thả... Ta thả là được rồi.” Độc Cô Thiên Lam nói, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp này lại không biết đùa như vậy. “Người đánh bại ta, sau này ta chỉ có thể đi theo người. Người không nên vứt bỏ ta nha!” Độc Cô Thiên Lam cười nói. Nói xong liền biến thành một nam nhân tuấn dật mặc y phục đỏ thẫm, một đầu ngân phát, đối với Độc Cô Thiên Diệp đang ngồi trên người thì phun mũi nhãn, phong tình đến tận xương

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Giáng Vực (1)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Độc Cô Thiên Diệp ngây ngốc nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, đầu óc loạn thành một khối.

“Như thế nào? Nhìn thấy hình dáng của ta thì không nở rời đi sao? Nếu là như vậy, thì ta cũng không ngại nha!” Nam tử tiếp tục phun mị nhãn với Độc Cô Thiên Diệp, nói.

“Sao ngươi lại là nam nhân?” Độc Cô Thiên Diệp không để ý đến trêu chọc của hắn, chậm rãi đứng dậy.

“Sai! Ta không phải nam nhân, đương nhiên, ta cũng không phải nữ nhân.” Nam tử một tay nâng đầu, nằm dài trên đất, tư thế đó thật là mê người mà.

“Ngươi là người bất nam bất nữ? Độc Cô Thiên Diệp nói, “À, không đúng, phải là không được không cái đi?”

“Sao lại nói khó nghe như vậy chứ? Ta chỉ là vô tính thôi mà.” Nam tử thấy Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới mình, đứng lên nói: “Ta gọi là Giáng Vực.”

“Khi nào người mới đưa ta ra ngoài?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Ta đâu có nói là cho người ra ngoài ngay bây giờ đâu.” Giáng Vực cười cười, quẩn rũ đến cực điểm, “Vừa rồi có phải là có cảm giác thành tựu không? Ngao ngao...”

Nam tử lấy tay nắn bóp cổ mình, bày ra vẻ khó chịu.

“Người chơi xấu?” Biểu tình Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên lạnh xuống, phát ra sát ý nhìn Giáng Vực còn đang cao hứng.

“Ta chỉ là phối hợp với người thôi mà, sao lại gọi là chơi xấu chứ?”

Giáng Vực nói xong, vung tay lên, phòng khách lúc này chợt biến thành một nơi non xanh nước biếc. Bầu trời xanh thẳm, bên dưới thác nước hùng vĩ là con suối nhỏ, dòng chảy uốc lượn. Bên bờ là hoa tươi đủ màu sắc, ngẫu nhiên lại có động vật nhỏ chạy tới chạy lui. Chim chóc trên cây vui vẻ hót ríu rít.

“Nơi này sao hả, có đẹp không? Ở lại đây nha?” Giáng Vực dùng thanh âm hết sức dụ hoặc nói với Độc Cô Thiên Diệp, “Ở lại đây, người không cần phải trở nên mạnh mẽ, không ai dám khi dễ người. Ở lại đây, người có được cuộc sống thanh bình. Thế nào, ở lại đi, ở lại với ta đi.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khung cảnh xinh đẹp, lại nhìn nam tử tuần dật trước mặt, vẻ sắc lạnh vừa rồi đã rút đi. Nàng dạo quanh bụi hoa một vòng, nói: “Nơi này thật sự rất đẹp.”

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tựa hồ rất thích nơi này, Giáng Vực cười đi lên phía trước, muốn bắt được tay Độc Cô Thiên Diệp, còn chưa đụng tới nàng, liền cảm giác được một cỗ nóng rực, cho dù hấn nhanh chóng lùi lại, nhưng vẫn bị thương.

“A!” Giáng Vực kinh ngạc nhìn bàn tay bị bỏng của mình, “Người có thể làm ta bị thương?”

Từ khi bắt đầu sinh mệnh, ở trong ảo cảnh, chưa từng có người nào có thể khiến hần bị thương. Đây là thiên hạ của hần, nhưng bây giờ hần lại bị thương.

Bàn tay đau xót, nhìn thấy ngón tay như bị nướng chín, vẻ mặt Giáng Vực vốn tràn ngập ý cười giờ lại như mây đen che phủ, ảo cảnh chung quanh cũng thay đổi, từ một nơi xinh đẹp bỗng chốc biến thành một bãi chiến trường. Bầu trời âm u, dưới đất còn có những ngọn lửa chưa tắt, phát ra âm thanh “lách tách”, làm cho nơi hoang vắng này càng có thêm cảm giác chết chóc.

“Người dám làm ta bị thương? Ta muốn người chết !” Khuôn mặt tuấn dạt của Giáng Vực bỗng nhiên trở nên dữ tợn, ba ngàn tơ bạc không gió mà động, trường bào rộng thùng thình cũng bay bay, tập trung sức mạnh giữa không trung, xoay tròn vây quanh hần, sau đó đánh úp về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp xuất ra huyền lực tạo thành rào chắn bằng đất đá ngăn cản khối sức mạnh đang bay đến. Bởi vì độ mạnh yếu khác nhau, tấm rào chắn nhanh chóng bị rạn nứt, nàng không thể tiếp tục tạo ra rào chắn.

“Không nghĩ tới người tuổi còn nhỏ mà đã có thể sử dụng huyền kỹ. Thiên phú rất tốt, nhưng đáng tiếc, chộc giận ta thì phải chết !” Giáng Vực cười lạnh nói.

“Ta không nghĩ như vậy.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lại tạo ra một bức tường bằng đất và bằng cây, bụi mù bay tứ tung.

“Người có hai loại huyền kỹ?” Giáng Vực bị biểu hiện của Độc Cô Thiên Diệp làm cho kinh sợ, không nghĩ tới ở trong đây lại có thể gặp được người có hai loại huyền kỹ.

“Ta cũng không nghĩ cho người nhìn thấy điều này.”

Độc Cô Thiên Diệp lại hóa ra một con rồng lửa, tránh khỏi tường chắn, đánh úp về phía Giáng Vực đối diện.

“Ba loại huyền kỹ? Vậy thì cũng không có tác dụng. Ở trong đây, người không thể đả thương ta được.”

“Phải không? Vậy xem thử ai mới là người bị thương?” Độc Cô Thiên Diệp phì cười một tiếng nói.

Bị Độc Cô Thiên Diệp nhắc tới chuyện lúc nãy, cơn tức của Giáng Vực bành trướng, cát đá xoay chuyển càng thêm nhanh chóng, nhưng cũng không thể dập tắt rồng lửa.

“Người cho rằng như vậy là giỏi lắm sao? Đừng quên đây là địa bàn của ta.” Giáng Vực cười lạnh một tiếng, vung tay lên, vừa rồi vẫn còn là chiến trường đất cát, giờ lại biến thành đại dương mênh mông. Có lẽ là vì đây không phải là thực thể, cho nên Độc Cô Thiên Diệp không bị chìm xuống nước mà đứng vững trên mặt nước biển.

Ý niệm Giáng Vực vừa động, một con rồng nước thật lớn hình thành phía sau, sau đó cùng nghênh chiến với rồng lửa của Độc Cô Thiên Diệp. Hai con rồng gặp nhau, giống như một ngọn cỏ nhỏ đấu với gốc đại thụ.

“Rồng lửa của người nhỏ như vậy, có thể chịu được mười giây không?”

Nhìn biểu tình đắc ý của Giáng Vực, Độc Cô Thiên Diệp cười lạnh nói: “Kẻ chiến thắng mới là kẻ mạnh, người không biết sao?”

Quả nhiên, Độc Cô Thiên Diệp vừa nói xong, con rồng nước bị rồng lửa đánh tan, toàn bộ con rồng biến thành bọt biển, sau đó, thực lực của rồng lửa vẫn không giảm, đánh về phía Giáng Vực.

Hiện tại, Độc Cô Thiên Diệp không thể triệu hồi huyền thú, nhưng lại có thể sử dụng phượng hoàng kim hỏa của Tiểu Hỏa, vừa rồi chỉ mới thử một chút, không nghĩ tới thực sự là Giáng Vực bị bỏng. Trước khi Giáng Vực nhìn thấy, nàng đã thu lại kim hỏa, cho nên hắn không nhìn thấy, hiện tại, nàng rót vào rồng lửa một tia kim hỏa, làm cho rồng lửa càng thêm lợi hại.

Giáng Vực chỉ nghĩ đó là huyền kỹ hệ hỏa bình thường, căn bản là không để vào mắt.

Nhưng trong nháy mắt rồng lửa tới gần, hắn cảm nhận được sức nóng vừa rồi, lúc này mới trịnh trọng tránh thoát, nhưng cũng không còn kịp. Rồng lửa bao vây lấy Giáng Vực, nếu là người khác thì đã sớm chết cháy, nhưng đối với hắn mà nói, ngay cả góc áo cũng không đốt được.

Tuy rằng là vậy, nhưng hắn không dám vọng động, bởi vì hắn đang cùng rồng lửa “nhìn nhau thâm tình”. Nhìn nhau không quan trọng, mà trên đầu rồng lửa toát ra hỏa diễm kim sắc, khiến hắn bị uy hiếp vô hạn.

Hắn không biết tia lửa kia là gì, nhưng bản năng vẫn cảm nhận được uy hiếp. Sức nóng kia cho hắn biết, tay của mình bị thương là vì nó.

Trong phòng Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hỏa một khắc vẫn không rời khỏi tay Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên kêu lên: “Không ổn, tỷ tỷ gặp nguy hiểm.”

“Sao lại như vậy?” Tạ Bình hỏi.

“Tuy ta không liên hệ được với tỷ tỷ, nhưng ta cảm giác được tỷ ấy đang dùng kim hỏa của ta. Nếu không có nguy hiểm, tỷ tỷ sẽ không dùng nó.” Tiểu Hỏa lo lắng nói.

“Không biết muội ấy thế nào rồi.” Mạc Tử Khanh lo lắng nói.

“Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải ra ngoài nha!”

Trong ảo cảnh, Giáng Vực vẫn còn giằng co với rồng lửa.

“Đây là lửa gì?”

Tuy kim hỏa không tấn công hẳn, nhưng ở trong phạm vi gần như vậy, mặt hẳn đã đỏ bừng, mồ hôi tuôn ra như mưa.

“Phượng hoàng kim hỏa.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giáng Vực bị nhốt lại, tốt bụng trả lời vấn đề của hẳn.

“Phượng hoàng kim hỏa?” Giáng Vực dường như có vẻ vui mừng khi nghe tên ngọn lửa, vô cùng kinh ngạc, “Người cư nhiên có thần hỏa?”

“Thần hỏa?” Lúc này là đến lượt Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, nàng chưa từng nghe nói lửa của Tiểu Hỏa là thần hỏa gì nha?

“Hừ, người không biết? Thần hỏa rơi vào tay người thật sự là bị mai một.” Giáng Vực hừ lạnh một tiếng khinh bỉ mỗ nữ.

Ách, Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Ngay cả Tiểu Hỏa cũng không biết, sao nàng biết được chứ? Sao lại khinh bỉ nàng?!

Biết tất cả, chắc chắn là lão yêu quái ! Nàng âm thầm nói.

Kim hỏa kia dường như bất mãn đối với việc Giáng Vực khinh bỉ Độc Cô Thiên Diệp, liền tăng nhiệt độ lên, khiến cho Giáng Vực càng thêm khó chịu. Nếu không phải chủ nhân tạo giới hạn độ nóng thì nó đã trực tiếp giết chết hẳn rồi.

“Này này này, không phải chứ? Ta chỉ nói có một câu, người không cần nóng lên như vậy chứ.”

Dường như biết mình bị phượng hoàng kim hỏa đốt bị thương, Giáng Vực lại biến thành nam nhân phong tao trước đó, không còn sát khí nữa. Nhìn thấy kim hỏa bất bình thay cho Độc Cô Thiên Diệp, hẳn không nhận được oán thâm.

“Thần hỏa à, người xem đi, tiểu nha đầu kia không biết người, vậy người đi theo ta đi?”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Giáng Vực (2)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Hả?! Cái này gọi là đào tường khoét vách trắng trợn nha!

Kim hỏa không để ý tới hắc, “sưu” một tiếng liền bay về bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, cọt cọt vào tay nàng. Bộ dạng nhu thuận như vậy, so với tính khí hung ác lúc nãy đúng là một trời một vực.

“Vì sao gọi kim hỏa là Thần hỏa?” Độc Cô Thiên Diệp một bên hỏi.

“Bởi vì nó chính là Thần hỏa đó. Cái gì cũng không biết. Tiểu nha đầu lừa đảo !” Giáng Vực nhìn bàn tay bị thương của mình. Có Thần hỏa, khó trách nàng có thể khiến mình bị thương. “Nếu không phải một nửa kia của ta còn chưa thức tỉnh, người có thể đánh bại ta sao? Người đã là chủ nhân của nó, vậy thì ta sẽ đưa người ra ngoài.”

“Không cần !” Độc Cô Thiên Diệp vừa định trả lời, đột nhiên có âm thanh vang lên.

“Ai?” Giáng Vực không nghĩ tới lại có người vào được ảo cảnh, nhưng lại là âm thanh của hải đồng. Hắc nhìn bốn phía, nhưng lại không phát hiện ra ai.

“Chỉ là một huyễn thạch nho nhỏ, lại dám làm cản trước mặt lão tử?! Còn dám bắt chủ nhân của lão tử tới đây, xem ra người không muốn giữ cái mạng nhỏ này nữa rồi.” Đản Đản mở miệng nói.

Nghe được âm thanh non nớt nhưng khẩu khí lại lớn như vậy, Độc Cô Thiên Diệp không nhịn được muốn cười. Nhưng nghĩ đến tình huống đặc biệt, nàng đành nghẹn lại, nhưng bả vai run run lại bán đứng cảm xúc của nàng.

“Người rốt cuộc là ai? Lại dám đến địa bàn của ta mà cản rờ như vậy?” Giáng Vực vừa nghe Đản Đản nói ra bản thể của mình, trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng cũng không hoảng loạn. Đối với việc đối phương muốn lấy mạng hắn, hắn cũng không để tâm. Hắn là trời ở đây, sao có thể tùy tiện bị người khác lấy mạng. Bất quá, rất nhanh, hắn liền không thể bình tĩnh nổi.

Chỉ thấy một bóng dáng mờ ảo đi ra từ trong thân thể của Độc Cô Thiên Diệp, giống như trứng gà, tuy là hư ảnh, nhưng lại sáng bóng như ngọc.

“Hỗn... hỗn độn thiên châu?” Lần đầu tiên Giáng Vực cảm thấy đầu óc của mình không thể tự điều khiển được, nói chuyện cũng phải cố hết sức.

Trứng gà lơ lửng giữa không trung, chậm rãi hóa thành một đứa trẻ trên dưới một tuổi (Yu: trên dưới 1 tuổi??? Vậy là mấy tháng tuổi, OMG). Một cánh tay ngắn mập mập khoác sau lưng, một tay chỉ vào Giáng Vực đang không có khí thế, nói: “Hừ, ta có thể lấy mạng người được không?”

“Có thể... Đương nhiên là có thể a.” Giáng Vực run rẩy nói, một chút khí khái vừa rồi đều biến mất. Bây giờ hắn thật sự là hối hận không kịp nữa rồi. Rõ ràng là chưa tới lúc tỉnh lại, hắn ra đây làm cái gì chứ? Rõ ràng là trên thuyền có nhiều người như vậy, sao hắn lại bắt tiểu sát tinh này vào

đây chứ? Có Thần hỏa thì không nói, lại còn là chủ nhân của Hỗn độn thiên châu!

Hỗn độn thiên châu có thể nói là lão đại của huyền thạch, nó có thể hút hết tất cả tinh hoa của đá, cho dù mình và nó sinh ra cùng thời kỳ, nhưng cũng bị nó áp chế gắt gao.

Trước kia hắc cũng chỉ nghe nói là Hỗn độn thiên châu bị Thần sáng thể ném vào không gian vô tận, không nghĩ tới lại gặp nó ở đây, nhưng mà lại dưới tình trạng như vậy, dù có trăm ngàn mạng nhỏ thì hắc vẫn đi tong.

“Đản Đản, người có thể ra ngoài sao?” Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Đản Đản lại có thân thể, còn hóa thành hình người, vui vẻ chạy tới ôm cổ nó.

Cũng giống như bao đứa trẻ khác, Đản Đản nho nhỏ, mập mập, đôi mắt to tròn, nhìn bộ dạng ngây ngô của Độc Cô Thiên Diệp, ghét bỏ nói: “Nhìn người đi, vui vẻ cái gì? Chẳng qua là có tảng đá này ta mới ra được, cũng không phải là thật sự. Người mau tu luyện cho tốt đi !”

“Hahaha!” Nhìn bộ dạng ghét bỏ của Đản Đản, Độc Cô Thiên Diệp vẫn rất vui vẻ, mà chuyện nàng muốn làm nhất, chính là hôn lên mặt nó một cái, lại nhận được ánh mắt xem thường trong dự kiến.

Đản Đản không để ý tới Độc Cô Thiên Diệp, quay đầu hỏi Giáng Vực: “Nửa khác của người đâu?”

“Còn đang ngủ. ta nhàm chán, đi ra ngoài dạo, không ngờ...”

“Hừ, ta đã sớm nghe qua đức hạnh của người. Bây giờ cho người hai con đường, một là đi theo chủ nhân ta, hai là ngoan ngoãn để cho ta hút. Đúng lúc ta cần bổ sung năng lượng, cho nên ta hy vọng người sẽ lựa chọn con đường thứ hai.”

Nghe lời nói của Đản Đản, Giáng Vực khóc không ra nước mắt. Cái gì mà cho hắc lựa chọn chứ? Hắc sống hơn trăm ngàn vạn năm, lại để mình bị hút đến trống rỗng sao? Nhưng nếu như nhận chủ, khi nửa khác tỉnh lại phát hiện hắc ta bị mình bán, có thể trực tiếp giết hắc không? Hắc có thể đánh lại tên thần ngủ kia sao? Hắc chỉ là ngủ nhiều nên ra ngoài chơi chút thôi, sao lại như vậy chứ?!

Nhưng là bây giờ...

“Ta chọn cái đầu tiên, cái đầu tiên.” Giáng Vực nhu nhược nói.

“Hừ.” Đản Đản dường như bất mãn với sự lựa chọn của Giáng Vực, không thèm nhìn hắc, chôn đầu vào lòng Độc Cô Thiên Diệp. Cái ôm này, hình như, rất ấm áp.

Nếu đã chọn nhận chủ, Giáng Vực hóa thành một hạt châu nhỏ, cho Độc Cô Thiên Diệp nhỏ máu lên trên, sau đó hóa thành một hoa tai xuyên qua tai Độc Cô Thiên Diệp, hình dạng đầu lâu màu bạc khiến nàng có thêm một phần tà khí.

Nghe được âm thanh hít mạnh của Độc Cô Thiên Diệp khi bị xuyên qua lỗ tai, trong lòng Giáng Vực vui sướng một hồi. Được rồi, hắc thừa nhận, lúc này là do hắc cố ý, ai bảo nàng khiến cho hắc mất tự do chứ?!

Bởi vì Giáng Vực là huyền thạch, bản thân cũng không phải công cụ tấn công, cho nên Độc Cô Thiên Diệp không tăng huyền lực, nhưng Đản Đản lại có nhiều lợi ích, tinh thần lực khôi phục không ít, thân mình thiên châu càng thêm sáng bóng linh động. Có lẽ là vì chúng cùng là “tảng đá” viên cổ.

Độc Cô Thiên Diệp làm chủ nhân của Giáng Vực, bây giờ có thể tùy ý ra vào ảo cảnh do hắc tạo ra. Nghĩ đến mình ở trong này ngày người lâu như vậy, bọn Tiểu Hỏa thì bị cắt đứt liên hệ với mình, chắc chắn sẽ lo lắng,

nàng nói với Đản Đản: “Ta phải đi ra ngoài. Ta sẽ cố gắng tu luyện, để người ra ngoài sớm hơn.”

Đản Đản không được tự nhiên, không nhìn Độc Cô Thiên Diệp, động ý niệm, biến mất.

“Đản Đản, chờ ta với.” Độc Cô Thiên Diệp nói thầm trong lòng , sau đó lắc mình ra khỏi ảo cảnh.

Trong phòng, Tạ Bình nằm thẳng trên ghế chuyên dụng, híp mắt không biết nghĩ gì. Mạc Tử Khanh ngồi trên ghế, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái. Tiểu Hỏa ôm Tiểu Cửu ngồi bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, biểu tình lo lắng không ngừng biến hóa.

“A, tỷ tỷ tỉnh rồi !” Đột nhiên Tiểu Hỏa kêu lên.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Che Giấu Nguy Cơ (1)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Không biết mình đã rời đi bao lâu, đến khi ý thức trở về cơ thể, Độc Cô Thiên Diệp rốt cuộc cũng có cảm giác bình thường.

“Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ !” Độc Cô Thiên Diệp còn chưa mở mắt đã nghe tiếng Tiểu Hỏa gọi.

“Thiên Diệp tỉnh rồi sao?” Mạc Tử Khanh đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, không xác định hỏi.

“Tỉnh, chắc chắn tỉnh rồi. Ta có cảm giác liên hệ được với tỷ tỷ rồi.” Tiểu Hỏa khẳng định nói.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là bốn cặp mắt lo lắng.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ cũng tỉnh rồi. Huhu... Hù chết Tiểu Hỏa rồi.” Tiểu Hỏa thấy Độc Cô Thiên Diệp thật sự tỉnh lại, lập tức bổ nhào vào lòng nàng. Tuy vừa rồi nàng chắc chắn Độc Cô Thiên Diệp đã tỉnh lại, nhưng khi nhìn thấy tỷ tỷ mở mắt, lòng nàng mới chính thức buông xuống.

“Ừm...” Độc Cô Thiên Diệp giật giật thân thể có chút cứng ngắc, hỏi, “Đã qua bao lâu rồi?”

“Đã gần một ngày một đêm rồi.” Mạc Tử Khanh trả lời.

“Một ngày một đêm?!” Độc Cô Thiên Diệp nỉ non, không nghĩ tới mình trải qua gần hai mươi năm kiếp trước, mà ở đây chỉ có một ngày một đêm.

“Tỷ tỷ, tỷ đã xảy ra chuyện gì vậy? Tỷ lúc khóc lúc cười, muội không liên hệ được với tỷ, nhưng biết được tỷ dùng kim hỏa, làm muội lo chết rồi. Có phải tỷ đánh nhau với người khác không?”

Nghe thấy câu hỏi của Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp nhớ lại những chuyện trải qua trong kiếp trước. Mọi chuyện kiếp trước, tuy bây giờ nàng có thể tránh được, nhưng vẫn chưa từng quên, vẫn nằm sâu trong trí nhớ. Đối với nỗi nhớ ba mẹ kiếp trước, đối với mối hận Độc Cô Thiên Lam và bạn trai cũ, tất cả tất cả, thì ra đều nằm trong lòng nàng.

Mà người gây ra tất cả mọi chuyện chính là viên đá trên lỗ tai nàng. Nàng nâng tay sờ sờ lỗ tai, Giáng Vực đã nằm trên đó.

“Hả? Tỷ tỷ, tỷ có hoa tai này khi nào vậy? Lúc này không có mà.” Tiểu Hỏa nhìn theo tay Độc Cô Thiên Diệp, kinh ngạc hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy Tiểu Hỏa, giải thích: “Từ tối qua tới giờ ta bị nhốt trong tâm chi ảo cảnh.”

“Tâm chi ảo cảnh? Muội thực sự bị giam trong ảo cảnh?” Mạc Tử Khanh nói.

“Đúng vậy.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: “Tất cả đều là do Giáng Vực. Trước kia hắn luôn ngủ, giờ tỉnh lại, nhàm chán nên bắt ta vào.”

Lúc viễn cổ, bộ hạ do Thần sáng thế dẫn dắt chia làm hai phái, một phái đại biểu cho chính nghĩa, một phái đại biểu cho tà ác. Trước kia, khi Thần sáng thế vẫn còn, còn có thể áp chế sự hòa thuận tương đối cho hai bên. Sau khi nàng cách thế không bao lâu, hai phái xảy ra một hồi đại chiến kinh thiên động địa. Lần đại chiến này kéo dài mấy trăm năm, cuối cùng bởi vì phái tà ác âm hiểm giả dối khiến cho rất nhiều người cùng huyễn thú ngã xuống, những người còn lại không địch lại, đành phải tránh né sống qua ngày.

Mà cuộc đại chiến kia quá lớn, đánh vỡ cân bằng của thế giới, khiến hơi thở viễn cổ từ từ sụp đổ, cuối cùng, hình thành thế giới mới, rất nhiều thời kỳ văn minh viễn cổ cũng từ từ biến mất.

Giáng Vực chính là khối huyễn thạch do Thần sáng thế tạo ra, nhưng là một tảng đá có hai sinh mệnh, hắc và Giáng Ngục. Bởi vì cộng sinh nhất thể (sống cùng một thân thể), hai người bọn họ đều không rời nhau. Mấy trăm vạn năm trước, phần lớn thời gian Giáng Ngục đều ngủ say, chỉ có tỉnh lại một chút. Mà Giáng Vực lại thích đến các thế giới khác nhau, bày ra nhiều loại thử thách gì đó lường gạt người khác. Khu linh vụ của hắc nằm ở Huyền Nguyệt đại lục, trong linh vụ, hắc có thể dễ dàng thâm tóm ý thức của người khác, kéo họ vào tâm chi ảo cảnh.

Độc Cô Thiên Diệp kết khế ước với Giáng Vực, đối với việc này thì cũng chỉ biết đại khái.

Nàng cũng không nói những gì mình đã trải qua trong ảo cảnh, chỉ là nói về Giáng Vực cho họ nghe một chút, sau đó thì để cho Tạ Bình và Mạc Tử Khanh về nghỉ ngơi.

“Người có được Thần hỏa lại nhỏ như vậy sao?”

Sau khi Tạ Bình và Mạc Tử Khanh rời đi, Giáng Vực liền đi ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hỏa vì vừa khóc mà đỏ bừng, có chút kinh

ngạc.

“Nhỏ thì sao, ta cũng cũng có thể đốt cháy người. Để xem người tự cao được bao lâu.”

Tiểu Hỏa tuy không biết Thần hỏa mà Giáng Vực nói là gì, nhưng vẫn có cảm giác hân đang cười nhạo mình, uy hiếp nói, còn phun ra kim hỏa.

“Ách, ta không có nói gì mà.” Giáng Vực buồn bực, hân sợ nhất có hai thứ, mà cả hai thứ đó đều nằm trong tay Độc Cô Thiên Diệp, sau này hân sống sao đây?

“Người nói Thần hỏa là sao? Tiểu Hỏa chỉ biết lửa của muội ấy là phượng hoàng kim hỏa, người nói Thần hỏa là sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Giáng Vực tìm cái ghế ngồi xuống, nói: “Thật ra lửa của nàng ta không phải là Thần hỏa chân chính. Thần hỏa chân chính là lửa của Thần thú viễn cổ Chu tước. Lúc trước, Chu tước dùng lửa đốt cháy thế giới hắc ám, trở thành Thánh hỏa, còn được gọi là Thần hỏa, là tổ tiên của tất cả ngọn lửa. Nhưng Tiểu Hỏa chỉ có một tia huyết mạch Chu tước, không được coi là hậu duệ chân chính của Chu tước, cho nên phượng hoàng kim hỏa cũng không được coi là Thần hỏa. Nhưng phượng hoàng có huyết mạch gần nhất với Chu tước, sau này có lẽ có thể hóa thành Chu tước cũng không chừng. Đến lúc đó, kim hỏa mới thực sự là Thần hỏa danh phù kỳ thực,” Nói một hơi dài, Giáng Vực rót cho mình một ly trà. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn có điều muốn hỏi, hân nhanh chân nói: “Cái khác thì đừng hỏi. Có một số chuyện bây giờ không nói được.”

Độc Cô Thiên Diệp cùng Tiểu Hỏa buồn bực nhìn Giáng Vực.

Hân đưa tay phải ra, lâm bầm lều bàu: “Nếu tay ta tốt lên, nói không chừng cái gì cũng nhớ.”

Hả, cái này không phải là uy hiếp trắng trợn sao?!

“Phải không? Nếu tỷ tỷ làm cho tay người bị thương, ta có phải cũng nên để ý tới tay trái của người một chút, như vậy mới đối xứng không?” Tiểu Hỏa cười ngọt ngào, hỏi.

Nói giỡn, nàng là tiểu bá vương, sao có thể bị hấn uy hiếp chứ? Tuy nàng còn nhỏ, nhưng nàng cũng biết có một số việc không thể cưỡng cầu.

“Ách.” Giáng Vực cười mĩa một chút, nói, “Ta cảm thấy ta nên trở về bản thể dưỡng thương một chút là hợp lý nhất.”

Không đợi hai người trả lời, hấn nhanh chóng trở về lỗ tai của Độc Cô Thiên Diệp.

Tiếp đó, Độc Cô Thiên Diệp vào Luyện Yêu hồ một chuyến. Chuyện lần này chắc chắn là khiến cho những người bên trong lo lắng không thôi, nàng phải vào báo bình an cho mọi người.

Cốc cốc...

Độc Cô Thiên Diệp vừa mới ra đã nghe thấy có tiếng gõ cửa, nàng mở cửa, nhìn thấy Phong Giản đứng bên ngoài. Nàng mời hấn vào phòng, đóng cửa phòng hỏi: “Trễ rồi, có việc gì sao?”

Không có người ngoài, Phong Giản cũng không ngại trang, hấn ngồi trên ghế, lưng dựa ra sau, bắt chéo chân, lấy ra một linh quả, vừa ăn vừa nói: “Cũng không có gì, nghe nói người tỉnh rồi, nên qua xem thử.”

“Người như vậy mà gọi là thăm người ta sao?” Độc Cô Thiên Diệp cũng không để ý tới Phong Giản, ngồi xuống đối diện hấn.

“Không giống chỗ nào?”

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ hần, hỏi: “Người không phải là đương gia Âm các sao, sao lại chạy đến Thần điện là Thiếu điện chủ Phong điện?”

“Cái này hả? Cái này là... bí mật không thể nói.”

Phong Giản thần thần bí bí, kết quả lại nói ra câu bí mật, làm Độc Cô Thiên Diệp hít khí không nhẹ. Sao hôm nay nàng toàn gặp người đáng đánh đòn như vậy chứ?

“Vậy người đến đây làm gì?”

“Thật ra là ta đến thăm người thật, thuận tiện nói cho người biết, ngày mai chúng ta sẽ tới Thần điện. Người đã xem quà sinh nhật Các chủ chúng ta tặng chưa?” Nói xong, Phong Giản có chút nghiêm túc, “Mặc kệ người tới Thánh Hải thành làm gì, nhưng nhất định không được xem nhẹ thực lực của Thần điện. Có khó khăn thì tìm ta, người Âm các tùy ý cho người điều khiển.”

“Humm? Vì sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Cái gì mà vì sao?”

“Không phải người ta đồn đại người Âm các tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình sao?”

Chúng ta cũng không thân quen gì, Âm các các người sao lại tốt với ta như vậy? Chẳng lẽ còn có bí mật gì không thể cho người khác biết? Trên người ta có thứ gì các người muốn có sao?”

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Phong Giản bị linh quả làm cho sặc (?!), nói, “Đâu có bí mật gì.

Nếu là người bình thường, chúng ta đương nhiên sẽ không chú ý tới sống chết của nàng ta, nhưng người lại là Các chủ phu nhân tương lai của

Ấm các chúng ta, chúng ta đương nhiên phải đảm bảo an toàn của người.”

“Phốc...” Lúc này là đến phiên Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, ngậm nước vừa uống vào liền phun ra, “Các chủ phu nhân? Các chủ phu nhân gì?”

“Nụ hôn đầu tiên của Các chủ chúng ta đã dành cho người, người phải chịu trách nhiệm với hẳn. Như vậy, người đương nhiên là Các chủ phu nhân của chúng ta rồi.” Phong Giản hề hề nói.

Nói đến nụ hôn kia, Độc Cô Thiên Diệp đánh vào không khí một cái, rống to: “Người trở về nói cho hẳn biết, không được xuất hiện trước mặt ta thêm lần nào nữa, nếu không ta gặp một lần liền đánh một lần.” (Yu: chị chắc là chị nữ chứ ~^^~)

Tâm tình vô cùng tốt của Phong Giản biến mất, xem thái độ của Độc Cô Thiên Diệp như vậy, nếu người nào đó muốn theo đuổi, con đường hơi dài nha. Bất quá, với trình độ phúc hắc và mặt dày mày dạn của hẳn ta thì không nhất định, nhưng cũng có thể chuốc lấy buồn bực một phen. Vì sao khi nghĩ đến vẻ mặt hẳn ta buồn bực thì hẳn lại cảm thấy vui vẻ không thôi nhỉ? Ách, xem ra mình vẫn thích hợp làm bạn xấu hơn, hahaha...

- - - oOo - - -

Đúng như lời Phong Giản nói, ngày hôm sau, con thuyền đã ra khỏi linh vụ, chạng vạng là đã đến Thánh Hải thành ở Thánh linh đảo.

Thánh linh đảo nằm giữa một quần đảo, là hòn đảo lớn nhất, diện tích lớn hơn Bồ thành rất nhiều. Thánh Hải thành nằm trên Thánh linh đảo, dân cư trong thành hầu hết là đệ tử Thần điện, hoặc là người nhà của người có cống hiến lớn cho Thần điện, tỷ như ca ca của Ngưu Viêm, đại sư đã từng xung đột với Độc Cô Thiên Diệp. Đương nhiên, bởi vì bản thân hẳn cũng là Luyện đan sư nên cũng không phải là người nhà đơn giản.

Có thể nói, toàn bộ Thánh Hải thành chính là đại bản doanh của Thần điện.

Quần đảo chung quanh Thánh Linh đảo cũng có một ít cư dân, bọn họ đều là hậu bối trăm ngàn năm qua của đệ tử Thần điện, bởi vì thiên phú không tốt hoặc không thể tu luyện, không có tư cách ở lại Thánh Hải thành, cho nên được bố trí trên tiểu đảo. Nếu là người có thiên phú tốt, có thể được sống trong Thánh Hải thành.

Khi thuyền còn chưa tới gần Thánh linh đảo, đệ tử của tứ đại Đế quốc đều nhìn thấy bức tường vây cao ngất, tòa cung điện hoa lệ nơi xa, dưới ánh chiều dương khoát lên vẻ trang nghiêm thần thánh, trong lòng mọi người kích động không thôi. Đây là tổng điện Thần điện, cho tới nay vẫn là tổng điện thần bí.

Nhớ lại những nguy hiểm trên đường đi, mặc kệ là bị huyền thú tập kích, hay linh vụ tuyền qua, không có người Thần điện dẫn đường, nếu muốn tìm được nơi này, quả thực là còn khó hơn lên trời. Khó trách, dù Thần điện ở Huyền Nguyệt đại lục chỉ mới thành lập được mấy ngàn năm, phân điện trải rộng toàn bộ đại lục, trừ bỏ đệ tử tổng điện, không ai biết tổng điện ở nơi nào.

Độc Cô Thiên Diệp đứng giữa đám người, nhìn tường vây cao ngất, trong lòng càng thêm lo lắng.

Mẫu thân, ngoại công, Hữu Vô gia gia, còn có Viện trưởng, mọi người thật sự ở trong này sao?

Cuối cùng, khi chiếc thuyền cập bến Thánh linh đảo thì sắc trời cũng đã khuya. Người Phong điện đã hoàn thành nhiệm vụ đưa đệ tử tứ đại Đế quốc đến Thánh Linh đảo. Tiếp theo, người Vũ điện phụ trách tiếp đãi.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp rời thuyền, Phong Giản lén lút nói cho nàng biết vị trí viện của hắn, sau đó liền mang người Phong điện rời đi.

Lúc mọi người xuống thuyền gần hết, Thần Văn Tình mới đi ra, bị một đệ tử Vũ điện gọi lại: “Thánh nữ điện hạ, Điện chủ phân phó, khi nào ngài trở lại thì đến gặp ngài ấy.”

Người nọ nói xong, lợi dụng lúc hỗn loạn, vội vã rời đi. Thánh nữ điện hạ tuy địa vị cao, người cũng xinh đẹp, nhưng lại quá mức hiếu chiến, không trốn cũng không được.

Thần Văn Tình không để ý đệ tử Vũ điện kia rời đi, nhìn tường thành sắp chôn vùi trong bóng đêm, không biết nghĩ gì. Hồi lâu sau, nàng mới đi đến trung tâm thành trì.

Người Vũ điện bố trí cho đệ tử và lão sư tứ đại Đế quốc tại khách viện. Nơi này là nơi chuẩn bị cho khách nhân đến Thánh Hải thành. Tuy rằng khách của Thần điện không nhiều lắm, có lẽ vài năm mới có một người, nhưng nơi này thật sự rất lớn, phòng cũng nhiều, cho dù mỗi người một phòng cũng còn trống. Mỗi gian phòng bố trí xa hoa mà không tục khí, đúng theo phong cách của Thần điện.

Sau khi an bài xong, người Vũ điện nói: “Điện chủ phân phó, các người đi đường vất vả, đêm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ sắp xếp cho các người đi tham quan thành thị.

Buổi sáng chín giờ sẽ có xe tới đón các người.”

Khách viện có bố trí phòng bếp, sau khi mọi người ăn cơm chiều đều tự động về phòng nghỉ ngơi.

- - - oOo - - -

Một khuôn viên lớn nhất ở trung tâm. thị vệ nhìn thấy Thần Văn Tình đi tới, thần sắc cung kích nói: “Thánh nữ điện hạ, Điện chủ nói, ngài trở về thì trực tiếp vào.”

“Ta đã biết.” Thần Văn Tình gập gật đầu, bước vào.

Tuy nơi này chỉ có một mình Điện chủ ở, nhưng quả thật là nơi lớn nhất trong Thánh Hải thành. Nàng đi khoảng hai mươi phút mới vào được phòng chính, còn chưa gõ cửa đã nghe âm thanh truyền ra từ bên trong: “Vào đi.”

Tay Thần Văn Tình muốn gõ xuống liền dừng lại, đẩy cửa ra, bên trong, một nam tử khoảng 40 đang xếp bằng ngồi trên nhụyễn tháp hoa lệ. Nam tử ngũ quan tuần tú, tóc dài như tơ, y phục trắng, hai mắt nhắm hờ nhìn rất nhu hòa, nhưng khi hắn mở mắt ra, thì lợi hại như phi ưng. Hắn chính là Thần Điện chủ Thần Tinh Tông.

“Phụ thân .” Thần Văn Tình thi lễ với Thần Tinh Tông một cái.

Người ngoài chỉ biết Thần điện có một Thánh tử, lại không biết còn có một Thánh nữ. Mà người Thần điện biết còn có một Thánh nữ, lại không biết nàng chính là nữ nhi của Điện chủ, lại còn là con riêng.

“Đã về?” Thần Tinh Tông nhìn nữ nhi trở mã yêu kiều duyên dáng trước mắt, trong mắt hiện lên tia quang mang tối nghĩa.

“Dạ.”

“Bây giờ gan của con ngày càng lớn, tỷ thí với người khác cũng càng ngày càng không biết chừng mực. Rừng trúc kia là nơi nương con lúc tiền sinh thích nhất, con cả gan hủy nó đi.” Thần Tinh Tông giọng điệu nghiêm khắc nói.

Đối mặt với lời chỉ trích của Thần Tinh Tông, Thần Văn Tình cuối đầu không nói lời nào.

Nàng sẽ không nói với hắn biết là nàng cố ý chọn nơi đó để tỷ thí với Vân Cẩm, đơn giản là vì nàng muốn hủy rừng trúc đó. Cái gì mà rừng trúc

mà Điện chủ thích nhất? Hẳn thường xuyên đi vào đó, chỉ vì trong đó có giam một nữ nhân, một nữ nhân đáng thương còn chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài đã vì hăn mà trả giá bằng sinh mạng.

Thân phận của nàng là nữ nhân do Điện chủ đưa về, từ nhỏ nàng đã lớn lên trong Thánh Hải thành. Trước 5 tuổi nàng đã ở trong rừng trúc đó, sau 5 tuổi, nàng không được phép bước vào nơi đó. Sau này nàng mới biết, mẫu thân của nàng đã chết, chết ở trong rừng trúc giam giữ nàng cả đời.

Nhìn thấy Thần Văn Tình cúi đầu không nói lời nào, Thần Tinh Tông cũng không đành lòng trách mắng nàng, thở dài nói: “Con đã là một cô nương hai mươi mấy tuổi, đừng có luôn làm ra những chuyện không đúng mực. Con muốn đề cao thực lực, có thể đấu với người trong điện, không cần đi lại trên biển. Nếu có gì nguy hiểm thì làm sao? Sau này không được tùy tiện rời đảo, biết chưa?”

“Dạ biết.” Thần Văn Tình đáp lại, nàng nói: “Cái roi lần trước người cho con đã bị hủy.”

“Cái gì? Đó là Thánh khí, sao lại bị hủy?”

“Đấu với người khác bị hủy.”

“À? Ngoại trừ Vân Cẩm, còn có một người con không đánh lại? Ta đoán xem, là Bách Lý Tà kia phải không?” Thần Tinh Tông trừ bỏ kinh ngạc một chút, thần sắc nhanh chóng khôi phục lại, thậm chí còn cảm thấy hứng thú với người mà Thần Văn Tình đánh không lại.

“Làm sao người biết?”

“Con xem thử đi, người có thể lên đây chỉ có mấy đệ tử, trong đó có người làm cho con hứng thú đến nổi đấu một trận, ngoại trừ người đứng nhất thì còn ai vào đây? Roi đã bị hủy rồi thì thôi, ai bảo con thực lực không bằng người ta. Không còn gì nữa, đi xuống trước đi.”

Thần Văn Tình vừa lui ra ngoài, Thần Tinh Tông đã đi vào phòng trong, lấy ra một cái hộp, bên trong có một quả cầu thủy tinh, hắn lấy quả cầu thủy tinh ra, rót huyền lực vào. Chỉ chốc lát sau, một hư ảnh xuất hiện trước mặt hắn. Thần Tinh Tông nhìn nữ nhân cao quý trước mắt, chậm rãi quỳ bái.

“Người đã quyết định?” Hư ảnh nhìn Thần Tinh Tông hỏi.

“Đúng vậy, ta đã quyết định.”

“Nàng ta là con gái của người.”

“Nó vốn tồn tại vì đại sự của Linh Vị.” Thần Tinh Tông không chút cảm tình, nói, “Lúc trước ta tìm nhiều nữ nhân sinh ngày âm tháng âm năm âm như vậy, không nghĩ tới mẫu thân nó thành công sinh ra một nữ như mang theo sát khí như vậy. Chứng tỏ đây là số mệnh của nó.”

“Một khi đã như vậy, vậy người chuẩn bị giải trừ phong ấn trong cơ thể nàng ta, còn chuẩn bị mọi nghi thức đi.”

“Vâng.” Thần Tinh Tông nói, “Đúng rồi, con gái của Độc Cô Dật Hiên đã đến Thánh Hải thành.”

“Con gái của tiện nhân Mạc Thu Thủy?” Nhắc đến Mạc Thu Thủy, trên mặt Linh Vị hiện lên tia âm lãnh.

“Đúng vậy.”

“Không phải nói là phế vật không thể tu luyện sao? Sao người có thể cho ả tới Thánh Hải thành?”

“Bây giờ ả đã có huyền lực, hơn nữa còn lấy danh nghĩa Bách Lý Tà đạt vị trí thứ nhất trong cuộc tỷ thí giữa tứ đại đế quốc.” Thần Tinh Tông giải thích nói, “Thần điện mời các đệ tử thiên tài trong cuộc thi, ả cũng tới.”

“Phải không? Một khi đã như vậy, thì cho ả một nghi thức nữ tế đi. Dù sao thì chỉ cần có một tế nữ mang sát khí là được.” Mạc Thu Thủy, bây giờ ta không thể giết người, vậy người hãy nếm sự thống khổ khi mất con gái đi.

“Vâng.”

Thần Tinh Tông cung kính nói, sau đó cung tiễn Linh Vị rời đi, rồi đặt quả cầu thủy tinh lại vào hòm. Tiếp đó, không hề kinh động tới người khác, hần bay tới một hòn tiểu đảo cách Thánh linh đảo không xa.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Che Giấu Nguy Cơ (2)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Sáng sớm hôm sau, người trong tứ đại Đế quốc đều rời giường. Đan Kinh Thiên đã sớm vào phòng Độc Cô Thiên Diệp gọi nàng dậy.

“Đại ca, sao người đến sớm vậy?” Độc Cô Thiên Diệp vô cùng kinh ngạc khi thấy người thích giường lại dậy sớm như vậy.

“Hắc hắc... Ta tới tìm người thì đương nhiên là có chuyện đại sự rồi.” Đan Kinh Thiên thần thần bí bí.

“Có chuyện gì mà người lại nói lúc sáng sớm như vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Đan Kinh Thiên nhìn trái ngó phải một hồi, sau đó đóng cửa lại, lấy trong nhẫn không gian ra một mâm thịt huyền thú, nói: “Tối hôm qua trễ quá, ta không tìm người được.

Huynh đệ, người nướng cái này cho ta đi, nhìn đi, thịt này mà nướng lên thì rất ngon phải không?”

Một loạt động tác của Đan Kinh Thiên làm cho vẻ mặt của Độc Cô Thiên Diệp giãn đầy hắc tuyến, nàng nghĩ hẳn có chuyện gấp cần nói, rất

thần thần bí bí, không nghĩ tới cư nhiên là muốn nàng nướng thịt cho hăn ăn sáng !

“Cái này là thịt gì?” Độc Cô Thiên Diệp bê mâm thịt, nhìn nhìn hỏi.

“Hắc hắc... Là thịt Hải huyễn thú. Lần trước lúc chiến đấu trên thuyền, ta vụng trộm lấy được, định chờ lúc xuống thuyền sẽ để cho người nướng.” Về mặt Đan Kinh Thiên tham lam nói: “Huyễn thú bay trên trời, chạy trên đất ta đều ăn qua rồi, chỉ là chưa ăn qua con bơi dưới biển. Huynh đệ, người thỏa mãn cho ta một chút đi.”

Hít sâu ba hơi, Độc Cô Thiên Diệp bỏ lại mâm lên tay Đan Kinh Thiên, sau đó mở cửa, đẩy người và thịt ra ngoài, sau đó đóng cửa cái rầm. Đan Kinh Thiên còn chưa kịp phản ứng, người đã bị đẩy ra ngoài cửa.

“A, sao người lại bị đuổi ra rồi?” Thanh âm Dạ Thương Lan truyền đến.

Đan Kinh Thiên xoay người, liền thấy Mạc Tử Khanh, Hạ Nham, Long Tường, Mạc Phong đều có mặt, nhìn mâm thịt trong tay hăn đều cười rộ lên.

“Thế nào, ta đã nói là hăn sẽ đi tìm Thiên Diệp mà, phải không?” Dạ Thương Lan nói.

Nàng đã thấy hăn vụng trộm nhặt thịt Hải huyễn thú, “Lại đây lại đây, có chơi có chịu, mỗi người 10 kim tệ.”

“Các người đem ta ra cá cược?” Đan Kinh Thiên ném mâm thịt trong tay xuống, nhào vào mấy người trước mặt.

“Thành này nằm giữa biển, chắc chắn sẽ có Hải huyễn thú làm nguyên liệu nấu ăn. Người bảo phòng bếp làm cho người một phần là được rồi, còn cần phải như vậy sao?” Long Tường vừa cười vừa né, nói.

“Hừ, không được cười, là bằng hữu thì không được cười ! Còn cười nữa thì không còn là bằng hữu.” Đan Kinh Thiên thấy mọi người còn cười, uy hiếp nói.

“Ha ha ha... Đi thôi, chúng ta đưa người đi ăn cơm. Hôm qua chúng ta đã xem qua, ở ngoài không xa có một quán ăn, có món cháo Hải huyền thú, mùi vị không tệ. Sáng sớm mà ăn thịt nướng cái gì.” Mạc Tử Khanh giữ chặt Đan Kinh Thiên, trấn an hẳn.

“Chờ Thiên Diệp ra rồi đi.” Hạ Nham nói vẫn là mặt than như trước, bất quá vừa rồi hẳn mới thẳng được kim tệ, trong mắt vẫn hiện lên ý cười như cũ.

Chờ đến khi Độc Cô Thiên Diệp đi ra, một hàng bảy người đi thẳng một đường tới quán ăn. Đó là một tiểu điểm nằm ở góc đường, nhưng đến lúc bọn họ tới thì ở đó có rất nhiều người, lúc đó chỉ còn một cái bàn cuối cùng.

“Chỗ này làm ăn rất tốt !” Bọn họ ngồi xuống, cảm thán.

“Nghe nói đây là quán ăn sáng ngon nhất gần đây.” Dạ Thương Lan nói. Nàng cầm lấy quyển thực đơn, thì thầm: “Cháo Hồng ngư la quả, cháo Hải sâm, Vịt cá voi... Ách, toàn là những món chưa từng nghe qua, không biết có ngon không nữa?”

“Mặc kệ là có nghe qua hay chưa...” Khi Đan Kinh Thiên nghe Dạ Thương Lan đọc món thì không ngừng nuốt nước miếng, nói với tiểu nhị đang bận rộn: “Tiểu nhị, tiểu nhị, đưa hết những món ngon nhất lên cho chúng ta, mỗi người một phần.”

“Được, các vị khách quan, xin chờ một chút.” Tiểu nhị lưu loát bưng món ăn lên, khi lui ra lập tức nhìn thấy người đến trước cửa. Thấy rõ người đó là ai, hẳn vội vàng nghênh đón: “Ngư đại sư, ngài tới rồi?”

“Ừm, quy tắc cũ.” Ngưu đại sư nói xong liền đi vào trong.

“A, Ngưu địa sư, thật xin lỗi, bây giờ đã không còn chỗ nữa.” Tiểu nhị cười nói, “Không thì ngài đợi thêm một lát được không?”

Người tới đây ăn điểm tâm đều là người có địa vị hoặc là người nhà của người có địa vị trong Thần điện, hẳn cũng không dám tùy tiện đuổi khách đi.

“Cái gì? Sao hôm nay lại có nhiều người như vậy?” Ngưu đại sư nói, thuận tiện nhìn sơ một lượt người trong đại sảnh, đột nhiên phát hiện thân ảnh một người làm cho hắn thêm thống hận. “Bách Lý Tà !” Ngưu đại sư kêu một tiếng,, “Người thật sự dám tới đây?!”

Độc Cô Thiên Diệp đang nói chuyện phiếm với bọn Mạc Tử Khanh, đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, dờ mắt nhìn qua. Kia rõ ràng là Ngưu đại sư lần trước bị nàng đánh bay ở Diệp thành mà. Nàng nghĩ rằng tới Thánh Hải thành sẽ đụng độ hắn, không nghĩ tới ngày hôm sau liền gặp. Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

“Hắn là ai vậy?” Đan Kinh Thiên hỏi.

“Hắn chính là Ngưu đại sư kết oán với ta ở Diệp thành lần trước.” Độc Cô Thiên Diệp liếc nhìn Ngưu đại sư một cái, quay đầu tiếp tục ăn sáng , còn bình luận, “Cháo này hương vị không tệ.”

Thấy Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới mình, Ngưu đại sư tức giận vô cùng. Hắn vọt tới trước bàn bọn họ, chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp nói: “Không nghĩ tới người thực sự dám chạy tới đây, không thể không nói lá gan của người thật lớn. Xem ra người đã chuẩn bị tốt để chết rồi phải không?”

Độc Cô Thiên Diệp lấy giấy lau lau miệng, sau đó mới mở miệng nói: “Người quên lần trước bị đánh bay thế nào rồi sao? Người bây giờ đến đây,

không thể không nói là lá gan cũng rất lớn xem ra người đã chuẩn bị tốt để bay rồi phải không?” Nói xong nàng gọi Tiểu Cửu ra.

“Ha ha...”

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, những người khác trong quán đều bật cười. Ngưu đại sư này ý mình là ca ca của Ngưu Viêm, lại là Luyện dược sư, thường ngày hống hách vô cùng, xem mình là tài trí hơn người, luôn cao ngạo với người khác. Bởi vì Ngưu Viêm luôn bao che khuyết điểm, bình thường, mọi người đối với hắn đều là kính nhi viễn chi, thậm chí còn có người chán ghét hắn. Hôm nay, nhìn hắn bị người khác chế nhạo, nhất thời ai cũng cảm thấy vui sướng không thôi, nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Độc Cô Thiên Diệp cũng thuận mắt thập phần.

“Người... người...” Ngưu đại sư bị Độc Cô Thiên Diệp chọc giận tức đến muốn học máu, nhưng thấy Tiểu Cửu hung tợn trừng mình, khiến hắn nhớ đến chuyện bị đá bay lần trước. Nghe nói Bách Lý Tà là người cái gì cũng dám làm, hắn sợ “hắn ta” thật sự hành hung hắn.

“Các người đợi đó. Ngày mai đệ đệ của ta sẽ về, đến lúc đó, để coi người kiêu ngạo được bao lâu !” Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, Ngưu đại sư bỏ lại một câu, hốt hoảng bỏ chạy dưới ánh mắt đe dọa của Tiểu Cửu.

“Huynh đệ, người cứ để hắn đi vậy sao?” Đan Kinh Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: “Tốt xấu gì thì cũng phải đánh một trận, để cho hắn ta mỗi lần gặp người đều phải cụp đuôi chạy trốn chứ !”

“Đệ đệ hắn là đệ tử của Điện chủ Vũ điện, Thiếu Điện chủ Vũ điện. Hôm này, người dẫn chúng ta đi tham quan là Vũ điện.” Độc Cô Thiên Diệp dừng một chút, nói, “Chúng ta mới đến Thánh Hải thành, không cần cao ngạo như vậy.”

“Haizz... Ta còn tưởng người sợ Ngưu Viêm nữa chứ !” Đan Kinh Thiên nói, “Nhưng mà, người như vậy mà cũng coi là khiêm tốn sao?”

Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Đan Kinh Thiên làm cho nghẹn lại. Ách, cái đó không tính sao?

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Trí Nhớ Bị Mất (1)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Sau khi ăn điểm tâm xong, chỉ chốc lát sau, Vũ điện phái xe tới. Mỗi chiếc xe dùng 4 Thánh thú Tuyết lang kéo xe, thân xe làm từ bạch mộc, bốn phía không phải là vách gỗ mà phủ rèm màu trắng, kéo rèm lên là có thể nhìn mọi thứ xung quanh. Bên trong là chỗ ngồi được sắp xếp sẵn, có thể ngồi được 15 người. Độc Cô Thiên Diệp nhìn, cảm thấy khá giống xe du lịch kiếp trước.

Tổng cộng là bốn chiếc xe, chở đệ tử tứ đại Đế quốc đi dạo trong thành, mỗi xe đều có người chuyên giảng giải cho bọn họ biết đây là cái gì, ở đó là đâu.

Không thể không nói, Thánh Hải thành thật sự rất lớn, cho dù có xe, bọn họ cũng tốn mất một ngày mới có thể đi tham quan các khu vực chủ yếu trong thành, hơn nữa đều là cưỡi ngựa xem hoa.

Toàn bộ thành thị chia thành bốn khu vực, tương ứng với Phong điện, Vũ điện, Lôi điện và Hỏa điện, mỗi điện đều có trung tâm riêng, cũng có lối sống riêng. Trong lòng Thánh Hải thành có hai đại kiến trúc, một là đại điện do Thần Điện chủ Thần Tinh Tông ở, một là Tế đàn thần thánh của Thần điện.

Diện tích Tế đàn không lớn, là kiến trúc hình tròn bán kính trăm mét, chia làm ba tầng, tám hướng đều có bậc thang đi lên. Chung quanh mỗi tầng đều có một hàng cột cao hai thước, cứ cách một thước là có một cột. Giữa tầng trên cùng của Tế đàn có hai cây cột cao mười thước. Khác với màu trắng đơn điệu của Tế đàn, hai cây cột này có màu đen, có một loại cảm giác đối lập.

Đi theo đám người vào Tế đàn, Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai cây cột, trong lòng dâng lên một cổ chán ghét nồng đậm, có cảm giác như hai ánh mắt tà ác đang trừng mình.

“Tế đàn nằm ở trung tâm Thánh Hải thành, khoảng cách tới tứ điện là giống nhau. Tế đàn là nơi Thần điện chúng ta thường hiến tế cho Linh Vị, hai cây cột kia chính là dùng để thu thập tín ngưỡng lực. Tín ngưỡng lực thông qua Tế đàn cùng hai cây cột kia truyền vào Linh Vị...”

“Tỷ tỷ, cái cột kia có cảm giác rất tà ác.” Tiểu Hỏa đậu trên vai Độc Cô Thiên Diệp, nhìn cây cột trên Tế đàn, truyền âm nói.

“Muội cũng có cảm giác này?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đúng vậy. Kim hỏa của muội thiêu rụi tất cả hắc ám, nhìn thấy cây cột, nó có phản ứng.” Tiểu Hỏa nói.

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu nhìn Tế đàn, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh hiện lên.

Tuy thoáng qua rất nhanh, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn nhìn thấy mặt hắc. Đó là một gương mặt bình thường, nhưng khi nàng nhìn thấy liền lạnh cả người, cảm giác như lạc vào hầm băng.

Nàng khẳng định, nàng chưa từng gặp qua người đó. Phản ứng này chắc là phản ứng của nguyên thân. Rốt cuộc là chuyện gì, mà khiến cho

Tiểu Thiên Diệp đã rời đi, thân thể vẫn còn bị như vậy. Có liên quan tới người đó sao? Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tế đàn, tay phải sờ hoa tai đầu lâu.

Độc Cô Thiên Diệp thu lại tâm tư, đi theo mọi người tiếp tục tham quan, khi rời khỏi Tế đàn thì trong lòng hiện lên ý tưởng.

Chạng vạng, người Vũ điện đưa bọn họ về khách viện, khi rời đi còn nói: “Hôm nay chúng ta đã đi tham quan bốn khu vực lớn của Thánh Hải thành. Máy ngày nay các người có thể hoạt động tự do. Mọi người có thể tu luyện, huyền lực ở đây nồng đậm hơn đại lục rất nhiều. Hoặc có thể ra ngoài dạo, cũng có thể tới tiểu đảo chung quanh. Khi ra ngoài thì cũng không cần thông báo cho chúng ta.”

Độc Cô Thiên Diệp về phòng, trong đầu hồi tưởng lại phân bố của Thánh Hải thành.

Thành Đông là vị trí của Phong điện, so với khu vực của ba điện khác thì tương đối nhỏ hơn một chút. Đa phần là kiến trúc phương Đông, không có nơi đặc biệt bí ẩn, cũng không có nhiều chỗ gọi là khu vực cấm. Nghe nói Phong Điện chủ rất phong lưu, cho nên Phong điện có nhiều nữ nhân nhất.

Thành Nam là chỗ của Vũ điện. Vũ điện có lượng người nhiều nhất trong Thần điện, Vũ Điện chủ cũng là người có quyền lực cao nhất trong bốn vị Điện chủ. Đệ tử Vũ điện có thực lực chính thể mạnh nhất, nên đa phần ra ngoài làm nhiệm vụ đều là đệ tử Vũ điện. Kiến trúc ở đây tương đối dày đặc, có lẽ là vì nhiều người. Trong đó có hai nơi không được phép lui tới, một là viện của Ngưu Viêm, còn lại là viện của Điện chủ. Trừ bỏ thân phận, nhìn từ ngoài thì hai nơi này cũng không có gì khác biệt.

Thành Tây là vị trí của Lôi điện. Lôi điện ít người nhất, nhưng có thực lực cao nhất Thần điện, đại bộ phần đều là Huyền hoàng, tiểu bộ phận là Huyền tông cao cấp. Lôi điện là điện chấp pháp của Thần điện, ai phạm

vào quy tắc của Thần điện đều phải chịu phạt của Lôi điện. Ở đây có một nơi giam giữ những đệ tử vi phạm quy tắc của Thần điện, bọn họ không tới gần xem, bởi vì đó là khu vực cấm.

Thành Bắc là nơi của Hỏa điện. Hỏa điện đa số là Luyện đan sư, Luyện khí sư, Thuần thú sư, cho dù người ở đây có cấp bậc huyền lực thấp nhất thì địa vị cũng không thấp. Bởi vì Luyện đan sư và Luyện khí cần cần thanh tĩnh, cho nên bình thường không có người vào thành Bắc.

Trừ bỏ tứ điện, trong thành còn có vài tòa đại viện. Một là viện của Thần Điện chủ Thần Tinh Tông, một là viện của Thánh tử Thần điện Vân Cẩm, một là viện của Thánh nữ Thần điện Thần Văn Tình, cùng với viện của một ít đồ đệ của Thần Tinh Tông.

Ngoài ra, còn có Tế đàn.

Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận phân tích một chút, nếu mẫu thân thật sự ở trong Thần điện, thì khả năng lớn nhất là bị giam ở Lôi điện, còn có Tế đàn làm nàng không thoải mái đó.

Nghĩ đến Tế đàn, Độc Cô Thiên Diệp lại nghĩ đến bóng dáng chột lóe. Phản ứng sợ hãi như vậy làm cho nàng bức thiết muốn biết, năm đó Tiểu Thiên Diệp đã gặp phải chuyện gì, vì sao lại chán ghét Thần điện như vậy. Để Tiểu Cửu trông chừng bên ngoài, Độc Cô Thiên Diệp lắc mình tiến vào trong Luyện Yêu Hồ.

Độc Cô Thiên Diệp tới gặp đám người Mạc Trì trước, sau đó mới vào căn phòng trước kia của mình. Nàng sờ hoa tai nói: “Giáng Vực, ta cần người hỗ trợ.”

Thân ảnh hồng y đầu bạc xinh đẹp cực điểm xuất hiện, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cười phong tình vạn chủng, nhưng lại nhìn thấy thiên hạ trước mắt không có một tia khác thường nào. Điều này làm cho hắc bắt đầu hoài nghi sức quyến rũ của mình.

“Người có chuyện gì phân phó ta làm?” Giáng Vực hỏi.

“Không phải phân phó, bởi vì đây không phải là mệnh lệnh.” Độc Cô Thiên Diệp nói: “Tuy rằng người vì Đản Đản nên mới đi theo ta, nhưng ta cũng không xem người thành thuộc hạ. Chúng ta là đồng đội, là bằng hữu.”

Giáng Vực sửng sốt, hỏi: “Người muốn ta làm gì?”

“Ta muốn biết, bên trong ảo cảnh, người có thể đọc được tất cả trí nhớ hay không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đương nhiên, trong ảo cảnh của ta, không có gì ta không nhìn được.” Giáng Vực trả lời.

“Nếu trí nhớ bị quên mất?”

“Quên mất?” Giáng Vực nói: “Trí nhớ là hành vi con người khắc sâu chuyện từng trải vào đầu, là tồn tại thật. Cho dù người cảm thấy người không nhớ ra, đó chỉ là người không nhìn thấy nó thôi, chứ nó vẫn còn nằm trong đầu. Cho dù người quên, nhưng ta cũng có thể nhìn thấy. Sao vậy?”

“Người cũng biết, ta không phải người của thế giới này. Sau khi chết, linh hồn của ta nhập vào người nàng ta. Ta phát hiện nàng ta có một vài đoạn trí nhớ bị mất, không nhiều, nhưng rất quan trọng. Ta muốn người giúp ta tìm lại đoạn trí nhớ kia.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Không thành vấn đề. Nhưng nếu là bản thân nàng ta bắt buộc quên đi chuyện đó, bình thường đều là chuyện họ không muốn trải qua. Người chắc chắn muốn xem sao?” Giáng Vực hỏi.

“Xem. Ta không phải là nàng ta!” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, ngồi xuống ghế, nói: “Đưa ta vào đi.”

Giáng Vực thấy Độc Cô Thiên Diệp quyết định như vậy, quay về hoa tai đầu lâu, thả ra một làn sương trắng bao vây Độc Cô Thiên Diệp.

Dưới ánh nắng tươi sáng chiều tà, bên ngoài sơn mạch Miễn Miễn, ba đứa trẻ mười một, mười hai tuổi ném một tiểu cô nương thoát nhìn chỉ có sáu, bảy tuổi xuống đất. Như vậy, đó rõ ràng là Tiểu Thiên Diệp lúc tám tuổi.

“Các người mang ta đến đây làm gì?!” Tiểu Thiên Diệp khiếp sợ nhìn ba người kia.

“Không có gì, chỉ muốn nhìn thử người ở trong này có thể sống tới ngày mai hay không thôi. Haha... phế vật Mạc gia, ta cược là người không thể sống qua tối nay. Hahaha.....” Một người trong đó nói, “Dù sao thì dù người mất tích, Mạc gia cũng không biết là chúng ta làm.”

“Người sống cũng không có ý nghĩa, không bằng cho chúng ta vui chơi một chút đi.”

“Phế vật thì có thể làm gì? Còn không mau vào trong đi. Nếu ngày mai người có thể ra ngoài, ta sẽ bỏ qua cho người. Ta cược là ngày mai người có thể đi ra.”

“Phế vật, mau vào đi !”

Một tiếng ‘phế vật’ tựa như lưỡi đao cắm sâu vào tâm linh Tiểu Thiên Diệp, tức giận thay thế nhất gan, nàng đứng lên, chạy tới giữa bọn họ, bắt lấy tay hấn cắn. Phần nộ hóa thành khí lực, rang nanh của nàng cắm sâu vào trong thịt hấn.

“AAA!!!!” Người kia bị đau la to, mặt khác, hai người kia dùng sức kéo nàng ra. Bởi vì dùng sức quá mức, nàng lại bị ném xuống đất.

Tiểu Thiên Diệp lại đứng lên, thừa lúc ba người không chú ý, chạy vào rừng cây. Nhìn thấy Tiểu Thiên Diệp chạy mất, ba người bất chấp vết thương trên tay hay sự nguy hiểm bên trong, đuổi theo Tiểu Thiên Diệp.

Biết rằng bị bắt sẽ mất mạng, Tiểu Thiên Diệp liều mạng chạy, không muốn bị ba người kia bắt được.

Cũng không biết vì sao, bên ngoài sơn mạch Miễn Miễn cư nhiên không có một con huyễn thú, bốn người một đường chạy vào vùng trung vi.

“Đứng lại, tiểu tiện nhân !”

“Đợi đến khi bắt được người, lão tử sẽ lột da người ra.”

“Phế vật mà lại chạy nhanh như vậy, mẹ nó. Hô... một chết ta rồi.”

“A...” Tiểu Thiên Diệp vì quay đầu lại nhìn, bị vấp viên đá, ngã xuống.

“Chạy đi ! Tiểu tiện nhân, chạy tiếp đi !” Ba người kia thở hỗn hển, nhìn Tiểu Thiên Diệp té xuống đất, bao vây nàng.

“Lão tử đã nói, khi bắt được người nhất định sẽ lột da người ra.” Người bị Tiểu Thiên Diệp cản đứng trước mặt nàng, bắt lấy tay nàng, hung ác nói.

“Lột da sao? Ta thích nhất là lột da đó?”

Một thanh âm khàn khàn đột nhiên thốt lên, làm ba người kia giật mình một trận.

“Ai... là ai đang nói chuyện?”

Một thân ảnh từ rừng cây phía trước đi tới, theo bước chân, mặt đất như đang rung chuyển. Đến khi thấy rõ thân ảnh của nó, ba người kia sợ tới

mức ngã ngồi xuống đất, Tiểu Thiên Diệp cũng bị dọa đến toàn thân xụi lơ.

Đó là một con quái vật cao hơn năm thước, thân mình tròn tròn, bộ lông màu đỏ, khuôn mặt như tụt lại một chỗ, không phân biệt được ngũ quan, chỉ thấy mồm to như bồn máu, đỉnh đầu có hai cái sừng. Trên hai bả vai quái thú có hai người mặc áo trắng, đúng là người Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ở Tế đàn.

“Là hửn?!” Độc Cô Thiên Diệp cùng Giáng Vực vẫn đứng một bên nhìn mọi chuyện, thấy người đó, thân mình nàng đột nhiên lạnh như băng, có chút run rẩy nói.

“Ai?” Giáng Vực nói.

“Sáng nay ở Thần điện ta đã nhìn thấy hửn.” Độc Cô Thiên Diệp cố gắng hồi phục tâm tính của mình, tận lực không để cho cảm xúc của Tiểu Thiên Diệp ảnh hưởng tới mình.

Hai người một thú, mắt tỏa sáng nhìn bốn đứa trẻ, quái thú dùng đầu lưỡi thô to không ngừng liếm môi khùng bố của mình.

“Chắc chắc. Bốn đứa trẻ mềm mại cỡ nào, nếu ăn vào, còn bổ hơn ăn mười huyễn thú.” Thạch Quân tao nhã cười nói.

Thạch Nam, cũng chính là người Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ở Tế đàn, lạnh lùng nói: “Quả thực không tệ, cũng không biết khẩu vị của Hoạt Quy thế nào.”

“Ta chỉ biết ăn.” Nước bọt của Hoạt Quy đã muốn làm ướt lông mao trước ngực nó.

Lời nói của hai người làm bốn người Tiểu Thiên Diệp hoảng sợ không nhỏ, có hai người trực tiếp bị dọa đến hôn mê, chỉ có nàng và người bị nàng cắn vẫn còn thanh tỉnh.

“Nữ hài còn bổ hơn, để ăn cuối cùng. Hoạt Quy, đi đi.” Thạch Nam nói xong, nhảy xuống khỏi người Hoạt Quy, khoanh tay đứng nhìn.

Thạch Quân cũng nhảy xuống, đi tới bên cạnh Thạch Nam, vẻ mặt hứng thú nhìn sắc mặt mấy đứa trẻ trắng bệch vì sợ hãi. Nụ cười trên mặt hẳn thoát nhìn ấm áp, lại làm cho người ta cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

Hoạt Quy bước tới một bước, vòng qua Tiểu Thiên Diệp, đi tới bên cạnh ba nam hài. Nó dường như rất thích nhìn bộ dạng sợ hãi của người khác, không ăn nam hài còn thanh tỉnh, mà nắm lấy người đang té xỉu, xé rách quần áo của hắn vứt vào không trung, dùng móng tay bén nhọn lột da hắn, từ cổ cho đến lòng bàn chân. Nam hài bị đau đớn làm cho tỉnh lại, nhìn thấy tình trạng của mình, trực tiếp bị hù chết.

Rất nhanh, da của nam hài kia bị nó lột ra, chỉ còn lại thân thể huyết nhục mơ hồ. Hoạt Quy nhìn thân thể hồng hồng trong tay, hai mắt hiện lên tia hưng phấn, quát to một tiếng, bắt đầu ăn thịt. Không đến hai phút, trong tay nó chỉ còn một đồng xương trắng. (Yu: cha mẹ ời, thiệt khủng khiếp :chair: :chair: :chair:)

Phương thức tử vong khủng bố như vậy, đừng nói là Tiểu Thiên Diệp, chính Độc Cô Thiên Diệp nhìn cũng cảm thấy dạ dày mình co thắt dữ dội. Thần điện này thật sự phát điên rồi!

“Kỹ thuật của Hoạt Quy càng ngày càng tốt.” Thạch Quân cảm thán nói.

“Lãng phí thời gian ! Điện chủ sai chúng ta bổ sung lực lượng cho Hoạt Quy, chúng ta phải mau chóng hoàn thành mới được.” Thạch Nam nói.

“Thánh Hải thành có cái gì tốt mà ngươi muốn về nhanh như vậy. Ta còn muốn ở ngoài chơi thêm một đoạn thời gian nữa.” Thạch Quân nói,

“Người xem, biểu tình sợ hãi của bọn chúng đáng yêu cỡ nào kìa, đi đâu có đồ chơi tốt như vậy chứ? Thần điện chúng ta nhiều người như vậy, cũng không có chuyện gì cho chúng ta làm, cho nên người cứ tiếp tục ở bên ngoài cùng với ta đi.”

Tiểu Thiên Diệp lúc này đã bị dọa, càng không muốn nhìn, lại càng tỉnh táo nhìn cảnh tượng tàn nhẫn trước mắt. Nàng không nghe thấy người chung quanh đang nói gì, chỉ nghe thấy hai chữ “Thần điện”.

Thần điện ! Cư nhiên là Thần điện được người người kính ngưỡng !

Hoạt Quy ăn xong một người, tay và miệng đều đầy máu, lông mao trước ngực cũng có dính máu. Nó nắm lấy một nam hài, dùng cách tương tự ăn hẳn.

Ngay khi Hoạt Quy ăn người thứ hai, còn thừa lại một chân thì một âm thanh quát lớn từ trên trời cao truyền xuống: “Một con mãnh thú nhỏ nhỏ mà lại dám làm chuyện ác ở trong này !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Trí Nhớ Bị Mất (2)

Âm thành này làm hai người một thú cả kinh ngược lên trời, phát hiện giữa không trung có một lam Kỳ Lân. Vừa nhìn thấy Kỳ Lân đại biểu cho chính nghĩa, lại là Kỳ Lân trưởng thành, còn Hoạt Quy vẫn là đang trong thời kỳ sinh trưởng. Thạch Quân và Thạch Nam nhanh chóng phóng tới phía trước Hoạt Quy, có ý muốn bảo vệ nó. Nếu nó có chuyện gì, bọn họ cũng đừng mong sống sót. Cho dù Điện chủ cầu tình, Linh Vị cũng sẽ không tha cho bọn họ !

Kỳ Lân nhìn bãi máu bên dưới, hai tấm da người, còn có một cái chân chưa ăn xong, và hai đứa trẻ bị dọa, cơn tức bành trướng, miệng hé ra, một ngọn lửa hướng Hoạt Quy đánh tới. Thạch Quân và Thạch Nam nhanh chóng phát ra huyền lực ngăn cản, hai Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không thể ngăn cản ngọn lửa, hai người một thú hung hăng bị ném xa, hơn nữa còn bị lửa đốt. Thạch Nam vừa vặn ngã trúng lên người nam hài kia, hăn nhin đau ném nam hài ra, ngay lúc Kỳ Lân đỡ lấy nam hài, hăn thu hồi Hoạt Quy, cùng Thạch Quân bỏ trốn mất dạng.

Kỳ Lân hóa thành nam tử đón được nam hài, quay lại liền thấy người Thần điện đã chạy thoát. Hăn đi tới bên cạnh Tiểu Thiên Diệp, ôm lấy nàng, phóng lửa thiêu rụi xương cốt và da người. Tiểu Thiên Diệp nghe mùi da thịt bị đốt, rớt cuống cũng không chịu nổi, hôn mê bất tỉnh.

Trong cơn hoảng hốt, nàng dường như nhìn thấy một nam hài hơn mười tuổi đi tới trước mặt nàng.

“Được rồi, đây chính là trí nhớ bị chôn sâu trong đầu người.” Giáng Vực nói xong, mang theo Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi ảo cảnh.

Mọi chuyện sau đó, Độc Cô Thiên Diệp đã nhớ ra. Khi Tiểu Thiên Diệp tỉnh lại, phát hiện mình nằm gần sơn mạch Miễn Miễn, tiềm thức của nàng đã quên đi chuyện bên trong sơn mạch, lúc đó còn buồn bực sao mình lại xuất hiện ở đó.

“Thần điện sao lại nuôi mãnh thú đó? Lại dùng hài tử làm thức ăn, phương thức tàn nhẫn như vậy, thật sự là...” Độc Cô Thiên Diệp nghĩ không ra vì sao Thần điện lại nuôi dưỡng con mãnh thú Hoạt Quy đó.

Giáng Vực nhún nhún vai, nói chuyện đáng đánh đòn: “Người cũng không biết, thì sao ta biết.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giáng Vực: “Thánh Hải thành gần Linh vụ như vậy, sao người lại không biết?”

“Này, phần lớn thời gian ta đều ngủ say đó. Ta cũng không phải là luôn luôn ở Huyền Nguyệt đại lục, cho dù ta có ở đây thì cũng không để ý tới người trên cái hòn đảo nhỏ nhoi này đang làm gì.” Giáng Vực khinh thường nói. Địa phương nhỏ bé này chỉ là nơi hẩn đi dạo lúc nhàn rỗi thôi, làm gì có tâm tình tìm hiểu chuyện không liên quan tới mình chứ.

Hơn nữa, lần hẩn tỉnh lại gần nhất thì cũng là mấy trăm năm rồi.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống nghĩ tới con Kỳ Lân kia, không nghĩ tới đó lại là Thứ Hồn ! Nói vậy thì nam hài lúc đó chính là Tử Tiêu. Không nghĩ tới năm đó hẩn và Thứ Hồn đã cứu nàng một mạng.

Đêm khuya, mặt trăng khi thì ẩn mình vào đám mây, khi thì chạy dọc trên mặt biển soi dáng người của mình xuống đó. Có người thì ngủ, có người tu luyện, người thì luyện đan, bên ngoài đã không còn ai đi lại, Thánh Hải thành đang chìm trong không gian yên tĩnh.

Độc Cô Thiên Diệp lén lút đẩy cửa phòng ra, đang chuẩn bị ra khỏi viện liền bị một bóng người ngăn lại.

“Nửa đêm không thể ra ngoài.” Thương Căn nhìn Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị leo tường ra ngoài, nói.

Độc Cô Thiên Diệp đang chuẩn bị leo tường, bất thành lờn nghe tiếng nói, thực sự là dọa nàng nhảy dựng. Nàng quay lại, thấy Thương Căn đứng sau cửa sổ nhìn nàng. Thì ra bức tường nàng chọn đúng lúc nằm bên cạnh phòng của Thương Căn.

“Khuya vậy rồi sao ngươi không nghỉ ngơi?”

Thương Căn nhìn thân ảnh kiều diễm dưới ánh trăng, nếu không phải mình đã lĩnh hội sự lợi hại của nàng thì tuyệt đối sẽ không liên tưởng nàng với người đầy bá khí trên đài tỷ thí.

“Người Thần điện nói, buổi tối không thể ra ngoài.” Thương Căn mở miệng.

“Ta biết, ngươi cứ coi như là không thấy ta đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, xoay người nhảy ra ngoài. Nhưng khi nàng vừa ra khỏi, một bóng dáng cũng hạ xuống.

“Ngươi sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đi theo ngươi.” Sắc mặt Thương Căn không chút thay đổi nói.

“Vì sao?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn, người này bị động kinh à?

Đối với ánh mắt khó hiểu của Độc Cô Thiên Diệp, Thương Căn không coi ra gì nói: “Trước hừng đông phải trở về, người nên nắm chặt thời gian đi.”

“Người có biết ta muốn đi đâu không?”

“Ban ngày người luôn quan sát bố trí của Thần điện và khu vực cấm.” Thương Căn trả lời nói, “Ta đoán buổi tối người sẽ hành động.”

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Thương Căn lại quan sát cẩn thận như vậy, cái người âm lãnh này lại có một trái tim thất khiêu linh lung (?!).

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp do dự, trong mắt Thương Căn hiện lên tia thất vọng, rất nhanh liền biến mất. Hắn nói: “Ta cũng thấy Thần điện có chút vấn đề, cũng muốn điều tra.”

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, gọi Tiểu Ngân ra, cười lên.

“Đi Lôi điện.” Độc Cô Thiên Diệp nói, cũng coi như là nói cho Thương Căn biết hướng đi của mình.

Tiểu Ngân nghe thấy mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp, nhanh chóng ra ngoài. Thương Căn nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, khóe miệng cong lên như mỉm cười, gọi huyễn thú của mình ra, đuổi theo. Tốc độ của hai huyễn thú có vẻ như nhau, rất nhanh đã tới khu vực Lôi điện.

Độc Cô Thiên Diệp dựa theo lộ tuyến ban ngày đi vào khu vực cấm của Lôi điện – Hình đường của Thần điện. Khác biệt với các phòng ốc bằng gỗ, từng gian phòng ở đây đều được xây bằng đá, tường cao bốn phía. Ở đây thực sự rất giống với ngục giam ở hiện đại.

Hai người đi tới bên ngoài Hình đường, , Độc Cô Thiên Diệp đưa Tiểu Ngân vào Luyện Yêu hồ, Thương Căn cũng thu huyễn thú vào không gian

khế ước. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nghênh ngang đi qua, Thương Căn nhanh chóng giữ nàng lại.

“Người muốn đi qua như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Lôi điện có thực lực mạnh nhất trong tứ điện, người cứ đi như vậy, chắc chắn sẽ bị phát hiện.”

“Ta biết. Ta có biện pháp làm cho bọn họ không phát hiện. Người cứ đi theo ta là được.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, tiếp tục đi vào Hình đường.

Thương Căn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đành phải bất đắc dĩ đi theo. Hắn không chú ý tới trên lỗ tai Độc Cô Thiên Diệp hình như tỏa ra sương trắng như có như không.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào gian phòng tối, thông qua ánh sáng ngoài cửa sổ nhỏ để nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Đây là căn phòng lớn nhất trong Hình đường, lớn hơn vài lần so với nhà giam bình thường. Trên tường có bày đầy đủ hình cụ, bên trên còn dính máu. Giữa căn phòng còn có một cây cọc, bên trên có thiết liên thô thô, dưới ánh lửa mờ nhạt loé lên một cái, có vẻ phá lệ âm trầm.

Lúc này, bốn người bên trong đang thẩm vấn một đệ tử phản bội. Hai người ngồi trên ghế ở phía trước, hai người khác đứng bên cạnh người kia, trong đó có một người giẫm lên lưng người bị thẩm vấn. Người đó trải qua nghiêm hình tra tấn đã không còn khí lực, quỳ rạp trên mặt đất, hô hấp khi có khi không.

“Nói đi, vì sao người muốn phản bội Linh Vị thần thánh, gia nhập vào Âm các không sạch sẽ kia?” Người ngồi trên ghế bên trái dũa móng tay của

mình (Yu: cái thời này cũng có đồ dũa móng tay hả trời o_O), đầu không ngẩng lên, hỏi.

Người kia hiển nhiên là sắp không xong, nhưng hắn vẫn dùng hết khí lực cuối cùng, nói: “Ta đã nói rồi... ta không có... phản bội Linh Vị... cũng không có gia nhập... Ám các...”

Những người ở đây hiển nhiên là không tin lời hắn nói, bàn chân trên người người đó dùng sức, máu tươi từ miệng hắn liền chảy ra từng ngụm.

“Ta không... phản bội Linh Vị...” Người đó nói lần cuối cùng, không chịu nổi tra tấn, đã chết.

“Chắc chắc, nhanh chết như vậy.”

“Đây là người thứ mười ba.”

“Ngày mai tiếp tục, dù sao thì trong ngục cũng có nhiều người. Chúng ta nhất định phải bắt hết đám Ám các kia. Không nghĩ tới bọn chúng dám trà trộn vào tổng bộ, Điện chủ vô cùng tức giận. Đi thôi, về ngủ. Mỗi đêm phải tới đây một chuyến, lãng phí biết bao nhiêu thời gian ngủ của ta.” Thu hồi đồ dũa móng, người nọ đứng lên đi ra ngoài. Ba người khác cũng đi ra theo hắn.

Độc Cô Thiên Diệp và Thương Cẩn đứng nhìn ngoài cửa, không ai nói gì. Nhìn thấy người bên trong sắp đi ra ngoài mà Độc Cô Thiên Diệp vẫn không có phản ứng gì, Thương Cẩn cũng chỉ đứng bất động. Làm cho người ta kinh ngạc chính là, bốn người Thần điện kia đi ngang qua trước mặt họ, lại giống như không nhìn thấy, lập tức rời đi.

Sau khi những người đời đi, Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn trong phòng không còn ai, trong mắt thoáng qua tia âm trầm. Thần điện thần thánh không nhiễm bụi trần trong mắt người ngoài, thực ra chỉ là ngục quân tử khoát hào quang thánh khiết.

Đối với việc này, Thần Điện chủ không thể nào không biết, giống như việc hăn không thể không biết chuyện của Hoạt Quy năm đó.

Độc Cô Thiên Diệp thoáng nhìn qua Thương Cẩn, tiếp tục kiểm tra từng phòng một.

“Người đang tìm người?” Thương Cẩn đề thấp âm thanh hỏi.

“Phải.” Độc Cô Thiên Diệp không phủ nhận.

“Mới vừa rồi những người kia không nhìn thấy chúng ta, là do người làm?” Thương Cẩn ghen vấn đề này đã lâu, cuối cùng cũng hỏi ra.

“Là bằng hữu ta làm.” Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nàng để Giáng Vực hỗ trợ, làm cho nơi này rơi vào trạng thái bán ảo cảnh.

Độc Cô Thiên Diệp tìm được nhà giam trong miệng người đó, nhìn qua cửa sổ nhỏ, nhìn thấy bên trong giam mấy mươi người. Nàng nhìn qua một lượt, không thấy Hữu Vô gia gia, cũng không thấy Viện trưởng cùng ngoại công. Vì không muốn nhận sai người, nàng lấy hai bức họa Ta Phàm đưa ra xem.

“Có người người muốn tìm không?” Thương Cẩn hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, xoay người rời đi. Sau đó nàng đi những nơi khác trong Lôi điện tìm thử, vẫn không phát hiện ra người mình muốn tìm. Lúc này thì trời cũng gần sáng .

“Người không cứu họ sao?”

Đi trên đường, Thương Cẩn nhìn Độc Cô Thiên Diệp rời đi không chút do dự, nhìn không được mở miệng hỏi. Nữ nhân không phải đều mềm lòng sao? Vì sao nhìn thấy những người bị giam thì nàng lại thờ ơ như vậy?

“Vì sao ta phải cứu bọn họ? Cứu bọn họ, sáng mai bị người Thần điện biết, đến lúc đó sẽ tăng cường đề phòng ở Thánh Hải thành, đối với ta cũng không phải là lợi thế. Sao ta phải đi làm những chuyện nhọc công này? Ta lại không biết bọn họ.”

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, gọi Tiểu Ngân ra, rời đi. Tới ngã tư, nàng chọn hướng tới Tế đàn. Thường Căn cũng theo nàng tới Tế đàn.

Khác với ban ngày, lúc này, Tế đàn có vẻ ma mị, hai cây cột màu đen phản phát toát ra tia hắc ám.

Độc Cô Thiên Diệp đứng dưới Tế đàn, nghĩ đến hình ảnh Thạch Nam nhoáng lên rồi biến mất không thấy tăm hơi, nàng nghĩ Tế đàn này chắc chắn có cơ quan. Bảo Thường Căn tìm chỗ nấp, nàng đi lên Tế đàn, trong đầu đột nhiên thoáng lên rất nhiều hình ảnh, từng hình ảnh đều là một nữ nhân tao nhã cao quý, nàng nói với Thiên Diệp là nàng đi trên một con đường hạnh phúc thoải mái, đi theo tín ngưỡng, có thể là suốt đời. Trong đầu Độc Cô Thiên Diệp lặp đi lặp lại lời nói, nhưng trong lòng lại có cảm giác mình đi trên đường không có ngày về.

“Nơi này có vấn đề.”

Giáng Vực đột nhiên xuất hiện bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nắm tay nàng lại. Sương trắng trong tay hắt nhanh chóng lan tỏa, bao quanh Độc Cô Thiên Diệp. Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại từ trong hình ảnh đó.

“Làm sao vậy?”

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp khôi phục, Giáng Vực nói: “Trong hai cây cột kia hẳn là có hoàng thạch.”

“Hoàng thạch?”

“Ừm.” Giáng Vực gật đầu, “Hoàng thạch cũng là một loại ảo thạch, hoàng thạch thành tinh sau khi bị thuần hóa sẽ bố trí ảo cảnh dựa theo tư tưởng của chủ nhân, có tác dụng tẩy não. Hai cây cột kia hẳn là có hoàng thạch, vừa rồi người chính là bị ảo cảnh tẩy não.”

Nghĩ tới mình suýt chút nữa bị tẩy não, đi theo một tín ngưỡng chưa từng thấy, nữ nhân tâm địa ác độc, Độc Cô Thiên Diệp không nhịn được mắng.

“Cảm ơn người, Giáng Vực.” Độc Cô Thiên Diệp thiết tình cảm tạ. May mắn là có Giáng Vực, bằng không thì nàng không còn là nàng nữa.

“Ha... Không cần cảm ơn ta, ta chỉ là rất ghét hoàng thạch.” Giáng Vực hình như là lần đầu tiên được người ta cảm ơn, có chút ngượng ngùng, “Đa phần hoàng thạch đều tinh quái tà ác, thích bóp méo tư tưởng người khác, vứt hết mặt mũi huyền thạch chúng ta.”

“Khụ khụ.” Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Giáng Vực làm cho ghen một chút, “Ta không thể cứ đứng trong lệnh vụ của người.”

“Có ta ở đây, người làm cho nó không tồn tại là được.” Giáng Vực nói, “Vừa rồi ta không nghĩ ở đây có hoàng thạch tinh quái, làm cho nó chui vào trốn. Nơi có ta, khi nào thì tới lượt nó tác quái.”

“Ừ. Ban ngày ta nhìn thấy người lúc trước mang Hoạt Quy đi ăn thịt người, ta đoán chắc là Hoạt Quy đang ở trong này.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Cho nên ta muốn nhìn xem ở đây có cơ quan hay không?”

“Này...” Giáng Vực còn chưa nói xong, đột nhiên nói, “Có người tới.”

Độc Cô Thiên Diệp cũng nhìn thấy được, nàng mang Giáng Vực vào Luyện Yêu hồ, thông qua Luyện Yêu hồ quan sát tình huống bên ngoài. Chỉ thấy Thạch Nam một tay dẫn theo một tiểu hài tử, chậm rãi đi vào Tế đàn. Nhìn thấy nam hài trong tay hẳn, Độc Cô Thiên Diệp cùng Giáng Vực hiểu

được, đây nhất định là thức ăn chuẩn bị cho Hoạ Quy. Hai đứa nhỏ kia hồn nhiên không biết tai nạn sắp xảy ra với mình như thế nào.

Độc Cô Thiên Diệp giống như nhìn thấy cảnh tượng buổi chiều hôm đó, Tiểu Thiên Diệp nhìn thấy tất cả. Gương mặt bọn nó tái nhợt, giống như gương mặt nhỏ nhắn như tờ giấy của Tiểu Thiên Diệp lúc trước.

“Ta muốn cứu nó.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn nam hài trong tay Thạch Nam, nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Diệt Sát Ngưu Viêm (1)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

“Người chắc chắn? Đi ra ngoài thì sẽ bại lộ, về sau muốn làm gì cũng không tiện.” Giáng Vực không tán thành nói.

“Ta có biện pháp.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nàng lấy mặt nạ lúc trước mua ở Bạch Thạch thành ra dán lên mặt, nàng lập tức biến thành người khác. Sau đó nàng lại lấy một bộ đồ trắng ra mặc vào, nhanh chóng hóa thành một tiểu binh của Thần điện trong nháy mắt.

“Đây là quần áo của Thần điện? Làm sao người có?” Giáng Vực nhìn quần áo trên người Độc Cô Thiên Diệp, đây không phải là quần áo đặc trưng của Thần điện thì là gì?

“Phong Giản đưa.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Nhìn thấy Thạch Nam đã vào đến Tế đàn, Độc Cô Thiên Diệp để Giáng Vực lại Luyện Yêu hồ, tự mình ra ngoài.

Một tay Thạch Nam dắt theo một tiểu hài tử, cân nhắc lần sau làm sao lừa được tiểu hài tử mang về đây. Hiện tại Hoạt Quy đang trong giai đoạn

tiến hóa mấu chốt, phải ăn thật nhiều hài tử mới được. Nhưng hài tử trên đảo chung quanh đã bị nó ăn gần hết. Xem ra lần sau phải ra ngoài bắt về rồi.

Thạch Nam đi lên Tế đàn, đột nhiên phát hiện có người đứng trong đó.

“Người là người của điện nào?” Thạch Nam nói, cũng không xem Độc Cô Thiên Diệp thành vật cản.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thạch Nam, người đã để lại ký ức khủng bố cho Tiểu Thiên Diệp, lúc này, hắn còn muốn đẩy hai tiểu hài tử vào địa ngục.

“Ta là người ở điện nào, người không cần phải biết. Ta muốn đứa nhỏ trong tay người !”

Lúc này mà không biết Độc Cô Thiên Diệp là kẻ địch thì Thạch Nam hẳn đã sống uống phí nhiều năm rồi. Hắn thả tay hai tiểu hài tử ra, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: “Người thật to gan, dám cướp người trong tay ta! Vốn gặp được người thì không thể giữ lại, không nghĩ tới người lại không biết tốt xấu, tự đào mồ chôn mình.”

Thạch Nam nói xong, hai tay ngưng tụ huyền lực, chậm rãi thành hình biến lửa trước mặt hắn, mỗi ngọn lửa như miệng con quái thú, đánh úp về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cũng ngưng tụ huyền lực, trong lòng bàn tay hình thành một khối băng nhỏ. Thạch Nam nhìn khối băng trong tay Độc Cô Thiên Diệp, cũng không dám khinh thường. Tuy đối phương thoát nhìn chỉ là Huyền tông cấp 7, nhưng hắn tin, ‘hắn ta’ dám đối kháng với hắn, nhất định là có năng lực. Không khinh thường kẻ địch, chính là điều kiện quan trọng để cho hắn sống được tới tận bây giờ.

Quả nhiên, Độc Cô Thiên Diệp ném khối băng vào biển lửa, tuy rằng chỉ là một khối nhỏ, nhưng biển lửa sôi trào lập tức dập tắt.

Thạch Nam thấy lửa tắt, lại ngưng tụ huyền lực, nhanh chóng tạo thành bức tường lửa, bao vây Độc Cô Thiên Diệp lại. Nhiệt độ xung quanh nóng rực, người bình thường thì đã bị nướng chín rồi.

Độc Cô Thiên Diệp bị lửa bao vây không chút kinh hoảng. Nàng tạo bức

tường nước xung quanh mình, giằng co với lửa.

“Hai hệ băng, thủy?!” Thạch Nam không nghĩ tới trừ huyền kỹ hệ băng, nàng còn có huyền kỹ hệ thủy, hơn nữa huyền lực của nàng lại hùng hậu như vậy, đủ cho nàng tạo ra tường nước.

Độc Cô Thiên Diệp không chế tường nước áp đảo tường lửa, trong nháy mắt dập tắt lửa, nàng sử dụng bộ pháp Phiêu Miểu, lách mình phóng tới trước mặt Thạch Nam, một cước đá vào hạ thể hắn, không ngờ lại để hắn tránh thoát rất nhanh. Tốc độ đó không phải là một huyền sư có làm được, không nghĩ tới Thạch Nam lại là Huyền Kiếm song tu!

Thạch Nam không nghĩ tới tốc độ của Độc Cô Thiên Diệp lại nhanh như vậy, tuy hắn tránh kịp, nhưng vẫn bị phong cước đánh trúng, tà áo hiện lên dấu chân. Thạch Nam nhìn dấu chân trên tà áo, nói: “Người quả thật là một nhân tài, đáng tiếc, đêm phải phải chết ở đây.”

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra chủ thủ, nói: “Phải không? Ai chết còn chưa biết!”

Nói xong, nàng lại phóng tới lần nữa, chủ thủ như du long linh động tấn công Thạch Nam, độ linh hoạt và lực đạo đó không hề thua kém gì Kiếm tông như Thạch Nam. Trong lúc nhất thời, Thạch Nam bị rơi vào thế hạ phong.

Nhìn sắc trời gần sáng , mà Thạch Nam lại ứng phó tốt như vậy, Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra. Sau khi Lam Mân xuất hiện, cùng Độc Cô Thiên Diệp đối phó với Thạch Nam.

Siêu thần thú !

Lam Mân vừa ra, Thạch Nam liền biết hắn là Siêu thần thú hóa thành. Biết mình không đánh lại hai người, hắn ra chiêu ảo, sau đó chạy đến ẩn vào chỗ nào đó trên Tế đàn, một cánh cửa xuất hiện, hắn nhanh chóng chui vào.

“Đáng chết, cứ nhiên để hắn chạy thoát !” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thạch Nam trốn đi, tìm một hồi, nhưng không tìm được chốt mở cơ quan.

“Chủ nhân, hai tiểu hài tử này làm sao bây giờ?” Lam Mân chỉ vào tiểu hài tử nói.

“Người đưa bọn nó tới chỗ Phong Giản, để hắn nghĩ cách đưa bọn nó về nhà. Chú ý đừng để ai nhìn thấy.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Vâng.” Lam Mân ôm hai tiểu hài tử, bay tới Phong điện.

Sau khi Lam Mân rời đi, Độc Cô Thiên Diệp cởi áo dài ra, tháo mặt nạ, đi tìm Thương Căn rồi cùng hắn về lại khách viện. Lúc này, trời đã sắp sáng . Hai người vẫn trèo lên bức tường ở bên cạnh phòng Thương Căn vào, khi Thương Căn vào phòng nói: “Tối hôm qua ta luôn ngủ trong phòng, chưa từng ra khỏi phòng.”

Độc Cô Thiên Diệp sống sót một chút, sau đó về phòng mình. Chỉ chốc lát sau, Lam Mân đã trở lại, nhắc lại lời Phong Giản nói, sẽ tìm được nhà của hai tiểu hài tử. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp vào Luyện Yêu hồ một chút, nói cho đám người Mạc Trì biết không tìm được mấy người ngoại công ở Lôi điện.

Khi nàng vào không nhìn thấy Giáng Vực, hỏi Đô Đô, Đô Đô mang nàng đi lên đỉnh núi đặt quả trứng kia. Giáng Vực lại ngồi ngốc ở đó.

“Sao người lại ở trong này?” Độc Cô Thiên Diệp đi tới, đặt tay phải lên quả trứng xoa xoa, rót lực hỗn độn của Đản Đản vào quả trứng. Độc Cô Thiên Diệp chú ý lần này quả trứng có phát ra một chút ánh hào quang.

Giáng Vực nhìn Độc Cô Thiên Diệp rót lực hỗn độn vào quả trứng, nói: “Nó cũng là khế ước thú của người?”

Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ quả trứng kỳ lạ, nói: “Đúng vậy.”

“Người khế ước như thế nào?” Giáng Vực hỏi.

“Nó khế ước với ta. Người biết đây là huyền thú gì không?” Độc Cô Thiên Diệp có chút buồn bực, mình bị khế ước, mà còn không biết nó là chủng loại gì. Có khế ước chủ nào bị thảm như nàng không?!

Giáng Vực giật giật khóe miệng, không nói, mà hỏi ngược lại: “Đây chính là Luyện Yêu hồ trong truyền thuyết sao?”

Độc Cô Thiên Diệp thấy Giáng Vực không nói, nàng cũng không hỏi lại. Hắn không nói, thì mình cũng không miễn cưỡng, dù sao thì đến lúc nào đó thì cũng sẽ biết thôi.

“Làm sao người biết đây là Luyện Yêu hồ?”

“Nghe nói. Ta biết năm xưa Thần sáng thế phong ấn thập đại thần khí vào thân thể của Hỗn độn thiên châu, bây giờ thiên châu một nửa nằm trong tay người, có thể chứa không gian sinh mệnh, ngoài trừ Luyện Yêu hồ, thì không còn gì khác.”

“Ách, được rồi. Người muốn ở trong đây hay trở về?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi Giáng Vực.

“Đương nhiên là trở về rồi. Tuy chỗ này tốt, nhưng đối với ta mà nói thì không thoải mái bằng bản thể.” Giáng Vực nói xong, trở về hoa tai trên tai Độc Cô Thiên Diệp.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp ra ngoài, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút thì trời đã sáng. Bởi vì hôm qua đã nói hôm nay nghỉ ngơi, nên Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng không ra ngoài. Nhưng đến giữa trưa, nàng qua phòng Tạ Bình nói lại chuyện hôm qua.

“Không có ở Lôi điện. Tối Qua ta đi Phong điện và Hỏa điện, cũng không có.” Tạ Bình nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, nói, “Ta cảm thấy Vũ điện không phải là nơi giam giữ người khác.”

“Không có thì cũng tốt, ít nhất chúng ta biết họ không ở trong tay Thần điện.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Không ở trong tay Thần điện, vậy thì ở đâu?” Tạ Bình phe phẩy quạt, hỏi.

“Có lẽ, chúng ta nên đến các hòn đảo xung quanh tìm thử xem, có lẽ bọn họ trốn ở đó.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Có phải là họ không có ở huyễn hải, chúng ta tìm lầm chỗ rồi không?”

Tạ Bình nhắm mắt nghĩ nghĩ: “Không đâu, chắc chắn bọn họ ở trong này.”

“Con sẽ tìm cơ hội đi đến những hòn đảo xung quanh tìm thử.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên nhớ tới chuyện của Hoạt Quy, liền hỏi Tạ Bình, “Đúng rồi, Tạ gia gia, Thần điện luôn bắt tiểu hài tử về nuôi Hoạt Quy.”

“Cái gì?” Tạ bình lập tức bật dậy, nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp, hỏi:

“Con nói Thần điện bắt tiểu hài tử về nuôi Hoạt Quy?”

“Dạ.” Độc Cô Thiên Diệp không biết vì sao Tạ Bình lại phản ứng mạnh như vậy, kể lại chuyện mình gặp Thạch Nam hai lần, còn nói bộ dạng lần đầu tiên thấy Hoạt Quy, “Tạ gia gia, Thần điện nuôi dưỡng mãnh thú Hoạt Quy này để làm gì? Còn dùng cách mất nhân tính đó để nuôi?”

“Không nghĩ tới lúc con còn nhỏ suýt chết dưới tay Hoạt Quy.” Tạ Bình nói, “Hoạt Quy tính tình hung tàn, là huyền thú thời viễn cổ, có câu, ‘Hoạt Quy xuất hiện, nhân thú toàn diệt!’ Nghe nói đã bị diệt sạch, không biết Thần điện có được từ đâu? Lại lén lút bắt tiểu hài tử nuôi nhiều năm như vậy.”

Tạ Bình nói xong, cả hai đều trầm mặc, Độc Cô Thiên Diệp ần ần nghe được mùi vị âm mưu, nhưng không không biết chỗ nào không đúng, chỉ có cảm giác có liên quan tới Hoạt Quy.

Thấy Tạ Bình cũng không nói gì nữa, Độc Cô Thiên Diệp liền rời đi, khi ra ngoài, đột nhiên nghĩ, có lẽ nàng có thể tới tìm Âm các giao dịch.

Nghĩ là làm, Độc Cô Thiên Diệp đi Phong điện tìm Phong Giản.

Phong Giản là Thiếu chủ Phong điện, có viện độc lập. Độc Cô Thiên Diệp ở đại sảnh chờ Phong Giản, tỳ nữ dâng trà xong liền cáo lui. Chỉ chốc lát sau, Phong Giản xuất hiện.

“Ngọn gió nào thổi người tới đây vậy?” Thấy Độc Cô Thiên Diệp, Phong Giản trêu chọc nói.

“Tìm người giao dịch.” Độc Cô Thiên Diệp đi thẳng vào vấn đề, “Âm các.”

“À? Vụ làm ăn gì, nói nghe chút đi.” Phong Giản nói, “Để xem chúng ta có tiếp được không?”

“Tìm người.”

“Ách, Ám các chúng ta là tổ chức sát thủ, không phải là người không biết đó chứ?” Phong Giản hỏi.

“Biết.”

“Cho nên cái vụ tìm người này không nên tới tìm bọn ta nha.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phong Giản, nói: “Người ta muốn tìm ở trong trong lĩnh vực huyền hải. Ta tin tưởng các người có thể làm được.”

“Chúng ta có thể giết người, không am hiểu tìm người.”

“Thần điện tìm tổng các Ám các nhiều năm mà không được. Người nói xem, nếu bọn họ biết đối thủ của bọn họ nằm ở nơi bọn họ không ngờ tới, bọn họ sẽ làm thế nào?”

“Ai nói tổng các của chúng ta ở trong này?”

“Tuy ta không biết nằm trên hòn đảo nào, nhưng ta biết nó ở trong đây.

Tổng các của các người ở đây, nói vậy thì các người rất quen thuộc đối với huyền hải này, tìm người đối với các người chỉ như bữa ăn sáng mà thôi.”

“Ách, cái này thì buôn bán cái gì, người chính là đang uy hiếp trắng trợn mà !” Phong Giản bất mãn nói.

“Tây tửu đan.”

“Cái gì?”

“Thù lao là một trăm viên Tây tửu đan.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Thành giao!” Phong Giản thốt lên không do dự, cười cười như hồ ly.

Thực ra Tử Tiêu đã dựa vào thân phận Các chủ, bảo bọn họ phối hợp với Độc Cô Thiên Diệp vô điều kiện, nhưng nếu không cho nàng phun ra chút gì đó, trong lòng hẳn thực sự không thoải mái ! Tây tửy đàn là thứ tốt đó, hahaha...!

Tiếp đó Độc Cô Thiên Diệp cho Phong Giản biết bộ dáng người mình muốn tìm. Biết phải tìm bốn người, Phong Giản nâng giá lên, yêu cầu mỗi người là một trăm viên Tây tửy đàn. Độc Cô Thiên Diệp sáng khoái đáp ứng, lấy một trăm viên Tây tửy đàn ra làm tiền đặt cọc. Bộ dáng của Phong Giản làm nàng không đành lòng nói cho hẳn biết nàng có thể luyện ra toàn bộ bốn trăm viên chỉ trong một ngày.

Nhưng hình như nàng đã quên chuyện năm viên Tây tửy đàn giá trên trời ở Bạch Thạch thành.

Bàn xong giao dịch, Độc Cô Thiên Diệp trở về khách viện, đúng lúc đến giờ cơm trưa. Mọi người vừa chuẩn bị đi ăn cơm, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gào thét bên ngoài: “Bách Lý Tà, người mau ra chịu chết đi !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Diệt Sát Ngưu Viêm (2)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

Hết thầy người của tứ đại Đế quốc đều chạy ra, xem là ai tới tìm chết. Tuy bọn họ có chút không thích Độc Cô Thiên Diệp, nhưng cũng nhận thức được thực lực của nàng. Người bình thường mà đụng tới nàng, thì chính là hành vi tìm chết đó !

“Lại tới nữa.” Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ nói một câu, buông bát ra khỏi nhà ăn. Hôm nay nàng còn chưa ăn cơm, bây giờ đói vô cùng, tên Ngưu đại sư này, không cho nàng ăn cơm, lát nữa nhất định cho hắn ta biết tay!

“Bách Lý Tà, người chịu chết đi !” Ngưu đại sư còn kêu gào bên ngoài, hấp dẫn không ít người lui tới.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra cửa lớn, nhìn thấy Ngưu đại sư đứng bên ngoài, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, giống như nhìn thấy bộ dạng Độc Cô Thiên Diệp bị hành hạ. Sau lưng hắn có một người nữa, hai tay khoanh trước ngực, có năm phần giống với Ngưu đại sư, có lẽ chính là Ngưu Viêm đại danh鼎鼎. Xem ra trận này, là do Ngưu Viêm trở về, muốn báo thù cho đại ca.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ra ngoài, Ngưu Nguyên lui về phía sau Ngưu Viêm, nói: “Đệ đệ, chính là ‘hắn’! Chính ‘hắn’ đoạt mỹ nhân của ta, còn sai kế ước thú đá bay ta, hôm qua còn uy hiếp ta.”

Ngưu Viêm diện mạo bình thường, tin rằng nếu lẫn vào đám người thì cũng sẽ không tìm ra được. Nhưng tên của hắn tuyệt đối không phù hợp với khí chất lạnh như băng của hắn, thậm chí có thể nói là hơi thở âm lãnh. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sát khí trong mắt như độc xà phóng tới nàng.

“Dám đụng vào đại ca ta, lá gan của ngươi cũng rất lớn !”

“Phải không?” Độc Cô Thiên Diệp khinh thường cười nói, “Lá gan của ta luôn rất lớn.”

“Nếu ngươi đã muốn chết, thì ta sẽ thành toàn cho ngươi. Bãi biên ngoài thành, ta chờ ngươi.” Ngưu Viêm nói xong, gọi kế ước thú Hỏa Long ra, kéo Ngưu Nguyên lên ngồi, bay ra ngoài thành. (Yu: Ta là ta thích con hỏa long này á)

“Lão đại, ngươi không thể đi.” Tang Vũ giữ chặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Đều là do ta và mẫu thân, chúng ta không thể để cho ngươi đi được. Ta đã tìm hiểu qua Ngưu Viêm kia, hắn đã thăng cấp Huyền hoàng rồi.”

Độc Cô Thiên Diệp nói: “Yên tâm đi, ta không sao. Ta có cái gì các ngươi còn không biết sao? Chờ ta về ăn trưa.”

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, gọi Tiểu Cửu ra, ngồi lên, chạy theo Ngưu Viêm ra ngoài thành. Tuy biết Độc Cô Thiên Diệp còn nhiều quân bài chưa lật, nhưng mọi người vẫn không nhịn được lo lắng, đều gọi huyền thú của mình ra, chạy theo, chỉ còn lại mình Tạ Bình nhàn nhã ngồi ăn trong nhà ăn.

Đến ngoài thành, Ngưu Viêm trực tiếp để Hỏa Long trên bờ cát. Độc Cô Thiên Diệp theo đuôi chạy tới. Ngưu Nguyên và đệ tử tứ quốc đứng ở

nơi xa.

“Bách Lý Tà, hay phải gọi là Độc Cô Thiên Diệp, người Mạc gia ở Bồ thành, người đứng đầu trong cuộc tỷ thí giữa tứ đại Đế quốc.” Ngưu Viêm nói, “Vẫn muốn nhìn thử xem bộ dạng thiên tài trong miệng người ta ra sao. Nếu người khác biết thiên tài mình ngưỡng mộ chết trong tay ta, không biết sẽ có tình cảnh như thế nào đây.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh mắt dần dần hưng phấn của Ngưu Viêm, biết đó là một kinh địch. Người như vậy, đụng vào là mất mạng như chơi.

Biết Độc Cô Thiên Diệp có Thần thú, Ngưu Viêm trực tiếp gọi khế ước thú của hắn ra.

Ngoài Hỏa Long, hắn còn có một Tuyết Báo Thần thú cấp 5, một Phục Hùng Thần thú cấp 7.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Hỏa và Tiểu Ngân ra, cùng với Tiểu Cửu đối kháng với ba con huyền thú của Ngưu Viêm. Đế tử tứ quốc tuy biết Độc Cô Thiên Diệp có vài con Thần thú, nhưng khi nhìn thấy bản thể của bọn Tiểu Ngân vẫn bị dọa, nhất là khế ước thú bản mạng cư nhiên là Thần điều Phượng hoàng !

“Mỗi lần huynh đệ chiến đấu đều bị đả kích !” Đan Kinh Thiên nói, “Thật muốn đi lên sóng vai chiến đấu với nàng quá đi !”

“Khế ước thú của lão đại thật trâu nha, khó trách lão đại cũng trâu như vậy !”

“Xem ra khi tỷ thí Bách Lý Tà ẩn tàng thực lực rồi !”

.....

Phía xa, Ngưu Nguyên nhìn huyền thú của Độc Cô Thiên Diệp, thầm nghĩ mình may mắn. May mà mình không tự mình động thủ với nàng, bằng không mạng nhỏ của hắn không còn nữa rồi.

“Thần điều Phượng hoàng?!” Ngưu Viêm nhìn Tiểu Hỏa vui mừng bay bay giữa không trung, kinh ngạc nói, “Không nghĩ tới người cư nhiên lại có Phượng hoàng, xem ra thực lực của người thực sự không thể khinh thường.”

“Bớt nói nhảm đi, ta còn phải về ăn cơm. Tới đây đi !”

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, dẫn đầu phát động tấn công, không muốn bại lộ chuyện mình có nhiều huyền kỹ, Độc Cô Thiên Diệp chọn huyền kỹ hệ hỏa, một đám quả cầu lửa không ngừng bay tới phía Ngưu Viêm. Ngưu Viêm cũng thi triển huyền kỹ, không nghĩ tới cư nhiên là huyền kỹ hệ lôi hiểm thấy ! Một đám tiểu lôi đánh vào quả cầu lửa, cầu lửa của Độc Cô Thiên Diệp phóng ra được nửa đường bị đánh tan.

Nhìn thấy cầu lửa bị đánh tan, Độc Cô Thiên Diệp ngưng tụ huyền lực, ngưng tụ thành hỏa long. Lần này Ngưu Viêm không trực tiếp dung huyền lực công kích, mà bất ngờ nhón chân, bay lên giữ không trung, đưa hai tay về trước, khiến trời đất bất ngờ thay đổi, bầu trời vừa rồi còn ánh nắng tươi sáng giờ này đã bị mây đen che khuất, mây đen va chạm tạo ra từng tia chớp, một ít bay tới hỏa long, một ít tấn công Độc Cô Thiên Diệp.

Nhìn thấy tia chớp bay đến, Độc Cô Thiên Diệp sử dụng bộ pháp Phiêu Miểu, không ngừng tránh né, đồng thời phải tránh huyền lực do Ngưu Viêm tấn công. Hiện tại hắn trên không trung, nàng ở dưới đất, rất bất lợi đối với nàng.

“Tiểu Hỏa!” Độc Cô Thiên Diệp ngửa lên gọi Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa đang vui đùa cùng Hỏa Long, chơi rất vui. Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp gọi nàng ra đánh nhau, nàng vui mừng còn không

kịp. Nhìn thấy Hỏa Long bị nàng biến thành bộ dạng chật vật chạy trốn, nàng cười khanh khách. Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp gọi, tâm ý tương thông, nàng liền hiểu được ý nàng ấy, phun ra một ngọn lửa tấn công Hỏa Long, đốt đối phương bị thiêu rụi trọng thương. Sau đó nàng bay tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp, chờ nàng ấy lên không trung.

“Người cho rằng bay lên là được sao?” Ngưu Viêm nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói, “Chịu chết đi !”

Ngưu Viêm nói xong, lại dẫn mây đen va chạm, tia chớp lần này phát ra to hơn, mạnh hơn, lại có mưa rơi xuống. Hỏa long do Độc Cô Thiên Diệp tạo ra bị tia chớp đánh trúng, còn có một ít cầu lửa bị mưa dập tắt.

Huyền kỹ hệ lôi này thực bá đạo ! Hơn nữa, Ngưu Viêm đã là Huyền hoàng, cứ nhiên có thể dẫn động thiên địa biến hóa, kết hợp với huyền kỹ ! Chuyện này trước kia nàng chưa từng gặp qua. Tạm thời không nghĩ ra được cách phá giải, Độc Cô Thiên Diệp để cho Tiểu Hỏa bay đi, ra khỏi phạm vi mây đen bao phủ rồi nói sau.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rời đi, Ngưu Viêm đuổi theo sát sao, hai người dần dần rời xa Thánh linh đảo, bay vào huyền hải.

“Người trốn không thoát đâu !” Ngưu Viêm nói.

Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, xoay người nhìn Ngưu Viêm, nói: “Ai nói ta muốn chạy. Nếu ta thực sự chạy trốn, người còn có thể đuổi kịp sao?”

Lúc này Ngưu Viêm mới phát hiện có điểm không thích hợp. Dựa vào tốc độ của Phượng hoàng, nếu muốn chạy trốn, hẳn tuyệt đối không thể đuổi kịp. Mà nàng lại vẫn bảo trì khoảng cách trước mặt mình, đây chính là cố ý dụ mình. Chẳng lẽ có cạm bẫy?

“Người cố ý?”

“Đúng thì sao!” Độc Cô Thiên Diệp tà tà cười. Ở Thánh Linh đảo, nàng không dám sử dụng huyền kỹ hệ băng và hệ thủy, sợ bị Thạch Nam thấy, bại lộ thân phận, ở đây thì nàng không sợ gì nữa.

“Cho dù đi tới đâu thì người cũng phải chết !”

Ngưu Viêm lại dẫn động mây đen che khuất bầu trời, tiếng nổ vang ầm, tia chớp lại giáng xuống. Nhưng lần này Độc Cô Thiên Diệp không tránh né, mà đứng dưới tia chớp, ngưng ra khối băng thật lớn che khuất mình và Tiểu Hỏa. Tia chớp đánh vào tầng băng, không có phản ứng.

“Song hệ huyền kỹ?!” Ngưu Viêm nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp sử dụng huyền kỹ hệ băng, sửng sốt. Độc Cô Thiên Diệp này quả nhiên là người có thực lực, đáng tiếc...

Độc Cô Thiên Diệp thừa lúc Ngưu Viêm sửng sốt trong giây lát, ngưng tụ huyền lực thành lưỡi đao, tấn công đối phương cực nhanh. Hơi thở nguy hiểm khiến Ngưu Viêm lấy lại tinh thần, nhanh chóng tránh thoát. Độc Cô Thiên Diệp thừa lúc hấn tránh né, hóa ra dây thừng trói hấn, sau đó lưỡi đao phía trước, hỏa long đằng sau, song song tấn công Ngưu Viêm.

Nhìn thấy công kích càng tới càng gần, Ngưu Viêm ra sức thoát khỏi dây trói, dây đứt ra, còn chưa rơi xuống biển đã hóa thành huyền lực rồi biến mất. Ngưu Viêm dựng lên một bức tường lửa trước mặt mình, lưỡi đao gặp lửa liền tiêu tan, mà hỏa long của Độc Cô Thiên Diệp tới gần, tường lửa của Ngưu Viêm dần dần dập tắt. Ngưu Viêm không nghĩ tới cấp bậc của mình cao hơn Độc Cô Thiên Diệp, nhưng hỏa diễm lại không bằng đối phương. Hấn lấy ra Thánh khí, muốn ngăn cản công kích của Độc Cô Thiên Diệp, lại bị hỏa long một ngụm đốt rụi. Thì ra hỏa long của Độc Cô Thiên Diệp dung nhập một tia phượng hoàng kim hỏa. Hỏa long càng tới gần, Ngưu Viêm cảm nhận được độ nóng của kim hỏa, trực giác nói cho hấn biết rằng thứ này rất nguy hiểm, nếu không ngăn được, hấn nhất định sẽ mất mạng. Hấn liên tục lấy ra Thánh khí, lại không ngăn được hỏa long.

Hắn xoay người muốn chạy trốn, lại bị hỏa long nuốt chửng, cháy sạch không còn một mảnh.

“Ai nha!” Nhìn tro tàn Ngưu Viêm cháy rụi, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên quát to một tiếng.

“Sao vậy tỷ tỷ?” Tiểu Hỏa bị tiếng kêu của Độc Cô Thiên Diệp dọa cho hoảng sợ.

“Tỷ quên lấy nhẫn không gian của hắn rồi.” Độc Cô Thiên Diệp về mặt đau lòng nói.

Hả?! Tiểu Hỏa không nhận được toát mồ hôi lạnh, một bên bay về, nói: “Không phải chỉ là một cái nhẫn thôi sao, tỷ có thể luyện ra rất nhiều mà.”

“Tiểu Hỏa, lòng tỷ đau không phải là cái nhẫn, là thứ bên trong đó ! Mọi người đi, hắn thân là Thiếu chủ Vũ điện, chắc chắn là có không ít thứ tốt phải không? Vừa rồi nhìn thấy hắn lấy Thánh khi ra không chớp mắt một cái, có thể thấy được hắn có rất nhiều bảo bối đó. Chúng ta mà lấy được nhẫn không gian của hắn, mấy thứ đó không phải là của chúng ta sao?” Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Hỏa, khôi phục linh khí, một bên giáo dục Tiểu Hỏa, “Mọi người xem đi, muốn nuôi bọn mọi người, muốn chi tiêu, sau này lại có thêm thành viên, rất tốn kém. Có vài thứ tuy rằng không cần, nhưng chúng ta có thể bán, bán là có tiền. Chúng ta không thể lãng phí tài nguyên, biết chưa? Phải tiết kiệm ! Tiết kiệm là mỹ đức !” (Yu: =_||| mọi người đầu hàng tỷ)

Tiểu Hỏa nghĩ nghĩ, phát hiện Độc Cô Thiên Diệp nói rất có đạo lý. Từ nay về sau, trước khi đốt thì phải bắt đối phương tháo nhẫn không gian ra mới được.

“Vậy chúng ta tiêu Thiếu chủ của người ta, có thể có phiền phức không?” Tiểu Hỏa hỏi.

“Ừm... Phiền phức thì chắc chắn có rồi, nhưng cái tử muốn chính là phiền phức. Sáng nay Phong Giản nói cho tử biết, Thần điện xử phạt một người ở bên ngoài, đưa hắn lên một hòn tiểu đảo, nhưng không biết ở đâu.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Tử muốn đi xem thử Hữu Vô gia gia có thể ở nơi nào đó không.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Tiểu Hỏa nói.

“Đương nhiên còn có một nguyên nhân chính. Chúng ta không giết hắn, hôm nay hắn sẽ giết chúng ta. Tiểu Hỏa, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, biết chưa?”

“Dạ, muội biết rồi. Giống như tử đã từng nói, đối đãi với kẻ địch phải lãnh khốc vô tình, không chừa một ai!” Tiểu Hỏa gật đầu, biểu tình thật thà nói.

“Phốc, câu đó không phải ta nói, là tiền nhân nói.” Độc Cô Thiên Diệp bị Tiểu Hỏa chọc cười.

- - - oOo - - -

Vào thời khắc Ngưu Viêm biến mất, trong từ đường của Vũ điện có một khối ngọc thạch màu trắng vỡ thành bột phấn. Đệ tử thụ hộ nghe được âm thanh, tiến vào vừa thấy, phát hiện mệnh bài của Ngưu Viêm vỡ thành bột phấn, kêu to: “Không hay rồi ! Xảy ra chuyện rồi !” Sau đó chạy ra ngoài.

Trong phút chốc mọi người trong Vũ điện đều tập trung tại từ đường. Ngay cả Vũ Điện chủ Vũ Phách Thiên đang bế quan tu luyện cũng xuất quan chạy đến. Nhìn thấy khối mệnh bài vỡ nát, ông tung một chương đánh nát một hòn non bộ trong viện. Người đã chết, mệnh bài sẽ vỡ, nếu là toàn thân, mệnh bài chỉ xuất hiện vết nứt, nếu thi thể bị chia thành mấy khối, mệnh bài cũng sẽ vỡ thành bấy nhiêu mảnh. Mệnh bài của Ngưu Viêm vỡ

tan thành bột phấn, chứng tỏ hãn đã bị hôi phi yên diệt, ngay cả tro cốt cũng không còn.

“Xảy ra chuyện gì?” Vũ Phách Thiên hỏi, cả người toát ra lãnh khí có thể đông chết người. Ngưu Viêm là đệ tử ông thương yêu nhất, dạy hãn công pháp, tặng hãn bảo vật, thậm chí còn cho phép hãn gọi tên mình, không nghĩ tới hôm nay lại bị người ta diệt sát không còn một mảnh.

“Bầm... Bầm Điện chủ, sáng nay Thiếu điện chủ vừa trở về, đã bị Ngưu đại sư kéo đi tìm Bách Lý Tà báo thù. Thiếu điện chủ hận Bách Lý Tà ra bờ biển thí thí, có thể... có thể là bị Bách Lý Tà...” Một đệ tử run rẩy bầm báo.

“Thật giỏi cho một Bách Lý Tà !” Vũ Phách Thiên hét lớn một tiếng, “Hãn ta là loại người nào?”

“Hãn là người đứng đầu cuộc tỷ thí giữa tứ đại Đế quốc. Điện chủ mời một ít đệ tử đến thăm Thánh Hải thành.” Đệ tử kia nói, sau đó đem nguyên nhân ân oán giữa Bách Lý Tà và Ngưu Nguyên nói ra hết.

“Bách Lý Tà ! Ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu !” Vũ Phách Thiên nói xong, xoay người bay ra ngoài thành.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Hội Thăm

Trên bờ biển, mọi người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Ngưu Viêm rời đi cũng không rời khỏi, tuy không nhìn thấy tình hình đánh nhau giữa hai người, nhưng nhìn thấy bầu trời khi thì mây đen dày đặc, lúc thì ánh lửa tận trời, tâm mỗi người như kìm chặt.

Ngưu Nguyên nhìn dáng vẻ khẩn trương của mỗi người, nói: “Ha ha... Bây giờ các người khẩn trương cũng không có tác dụng, Bách Lý Tà chết chắc rồi.

Hắn ta chắc chắn không đánh lại đệ đệ của ta.”

“Nếu người không muốn chết thì tốt nhất nên ngậm miệng thôi của người lại đi !” Về mặt Tang Vũ âm lãnh nhìn Ngưu Nguyên, nói, “Lão đại sẽ trở về, người còn nói bậy ta sẽ giết chết người !”

Bị Tang Vũ trừng, Ngưu Nguyên co rụt cổ, nhìn thấy tất cả người của Đế quốc Mạc Nhĩ Tư trừng mắt nhìn hắn, hắn nhanh chóng cầm miệng vọt qua một bên, tránh sau lưng người Thần điện có mặt ở đó. Hiện tại Ngưu Viêm không có ở đây, hắn không thể đánh lại bọn họ.

Mây đen trên biển tản ra, ánh nắng lại chiếu trên mặt biển. Mọi người biết bên kia đã đánh nhau xong, không biết ai thắng ai thua.

“Bách Lý Tà đâu?” Vũ Phách Thiên đi ra ngoài thành, tìm được đám người đang tụ tập ở bờ biển.

“Vũ Điện chủ.” Người Thần điện nhìn thấy Vũ Phách Thiên, đều hành lễ với y.

Đệ tử tứ quốc cũng biết thân phận người này, đều hành lễ. Nhìn thấy Vũ điện chủ xuất hiện, mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn. Không phải nói là ông bế quan rồi sao, sao lại chạy tới đây hỏi Bách Lý Tà, còn có bộ dáng hung thần ác sát như vậy.

“Bách Lý Tà đâu?” Vũ Phách Thiên không để ý tới mọi người, lại hỏi.

Ngưu Nguyên tránh sau lưng người Thần điện chạy tới phía trước, cười hì hì nói: “Vũ Điện chủ, Bách Lý Tà bay ra ngoài biển đánh nhau với đệ đệ ta rồi.

Có lẽ, bây giờ Bách Lý Tà đã bị đệ đệ ta đánh chết rồi.”

Vũ Phách Thiên bình thường luôn xem Ngưu Nguyên không vừa mắt, bây giờ còn vì hắn, mà Ngưu Viêm mới mất mạng. Vừa nhìn thấy Ngưu Nguyên đi tới, Vũ Phách Thiên đã đạp một cước, khiến hắn không gượng dậy nổi.

“Thúi lắm ! Mệnh bài của hắn đã vỡ thành bột phấn ! Đều tại cái đồ vô dụng ngươi ! Không học vấn không nghề nghiệp, suốt ngày chỉ biết tìm đệ đệ gây chuyện ! Chờ ta thu thập Bách Lý Tà xong sẽ tới thu thập ngươi !”

Ngưu Nguyên bị đạp một cước bất thành linh, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy lời Vũ Phách Thiên nói, cả người cứng đờ, cũng quên đứng dậy.

Không chỉ có Ngưu Nguyên, tất cả mọi người tại bờ biển đều bị lời nói của Vũ Phách Thiên làm cho kinh sợ. Người Thần điện đều biết thực

lực Ngưu Viêm cường hãn bao nhiêu, nhưng cư nhiên lại bị người ta giết không còn một mảnh, lại ở trong phạm vi thể lực của Thần điện ! Bách Lý Tà này cũng quá to gan!

Đệ tử Đế quốc Mạc Nhĩ Tư cũng ngây người. Bọn họ vẫn biết lão đại lợi hại, không nghĩ tới nàng ngay cả Huyền hoàng cũng giết được! Thật sự là quá cường hãn ! Bất quá biết Độc Cô Thiên Diệp thắng lợi, lại không có một ai cao hứng. Trong địa bàn của người ta giết chết Thiếu điện chủ của người ta, lại dùng phương thức hôi phi yên diệt, tiếp theo nên làm sao bây giờ?!

Vũ Phách Thiên nhìn huyền thú mình tặng cho đồ đệ, sát khí bốn phía ! Ba thi thể trên bãi biển có vẻ rợn người một chút ! Bởi vì lúc trước Hỏa Long hít thở không bao nhiêu, nên mọi người không chú ý nó đã tắt thở. Ông nhìn xác chết trên biển, muốn chờ Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện liền một tát đánh chết nàng, đem xác nàng vứt xuống biển cho cá ăn mới tiêu trừ được thống hận trong lòng ! Ông đứng đó, tản ra lãnh khí mãnh liệt, khiến mọi người không dám thở mạnh. Đệ tử Đế quốc Mạc Nhĩ Tư vẻ mặt lo lắng, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết làm sao.

May mà sau khi thắng lợi Tiểu Cửu và Tiểu Ngân đã bỏ chạy, có lẽ nhận được mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp nên ẩn nấp. Bằng không, nếu bị Vũ Phách Thiên bắt được, chắc chắn sẽ giết bọn nó trước cho hả giận.

Lúc này, bên trong thành lại kéo ra một nhóm người, đi đầu là Phong Giản và Thiếu điện chủ Lôi điện Lôi Ân. Phía sau đều là người chấp pháp Lôi điện. Lôi Ân chính là người thẩm vấn phạm nhân ở Lôi điện mà Thương Căn và Độc Cô Thiên Diệp đã nhìn thấy đêm qua.

“Phong Thiếu điện chủ, Lôi thiếu điện chủ.” Mọi người hành lễ.

Lúc này trên mặt Phong Giản đã không còn nụ cười bình thường, cũng Lôi Ân đi tới trước mặt Vũ Phách Thiên.

Lôi Bân hành lễ, nói: “Vũ Điện chủ, Điện chủ nói, Bách Lý Tà không thể giết, giao cho Lôi điện chúng ta xử lý.”

“Hừ, không có khả năng ! Hôm nay ta phải giết chết ‘hắn’, mới giải được mối hận trong lòng ta!”

Lúc này, Lôi Bân không còn âm nhu giống như đêm qua, nhìn Vũ Phách Thiên nói, “Điện chủ nói, đây là mệnh lệnh, ngài phải tuân theo.”

Vũ Phách Thiên không để ý tới Lôi Bân, vẫn nhìn ra ngoài biển như cũ, hiển nhiên là không mồn nghe theo mệnh lệnh này.

Lôi Bân cũng không buồn bực, lui lại từng bước, đứng cùng Phong Giản, cùng nhau nhìn ra ngoài biển rộng. Tứ đại Đế quốc có người lo lắng thay cho Độc Cô Thiên Diệp, có người vui sướng khi người gặp họa. Tang Vũ muốn khóc, nếu không phải vì nàng và mẫu thân, Độc Cô Thiên Diệp cũng sẽ không chống lại Ngưu Nguyên, cũng không vì vậy mà kết thù với Ngưu Viêm, cũng sẽ không đối nghịch với Thần điện.

Vũ Phách Thiên vẫn đăm đăm sát khí nhìn mặt biển, chờ Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện sẽ giết chết nàng. Đến lúc đó người đã chết, Điện chủ cũng sẽ không có gì để nói.

Lúc này tâm Phong Giản căng thẳng. Buổi sáng hắn vừa nói Độc Cô Thiên Diệp tìm lý do gì đó vào nhà gian Thần điện tìm thử xem, không nghĩ tới nàng lại tìm được nhanh như vậy. Nhưng chuyện này cũng quá lớn đi chứ?

Lôi Bân cũng như những người khác chờ đợi Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, muốn nhìn thử người này ra sao mà lại can đảm như vậy.

Thời gian một giờ trôi qua.

“Không phải là ‘hắn’ trốn rồi đó chứ?” Không biết ai nói một câu, phá vỡ không khí áp lực trên bờ biển.

“Có thể lắm. Có vẻ giết chết Vũ Thiếu điện chủ, tội danh không nhỏ. Cho dù ‘hắn’ thắng, trở về cũng khó thoát khỏi cái chết, không bằng trốn trước rồi tính.” Có người phụ họa.

“Không nhất định. Nghe nói Bách Lý Tà này rất trọng nghĩa khí. ‘Hắn’ không trở lại, Mạc Nhĩ Tư chắc chắn sẽ gặp rắc rối.” Có người nói.

Nghe mọi người nghị luận, trong lòng mọi người Đế quốc Mạc Nhĩ Tư yên lặng nói: “Lão đại đừng trở về.”

“Nếu ‘hắn’ không trở lại, ta sẽ khiến cho tất cả mọi người trong Mạc Nhĩ Tư gánh tội thay ‘hắn’ !” Vũ Phách Thiên nghe mọi người nói chuyện, nói, còn nhìn thoáng qua đệ tử Mạc Nhĩ Tư.

Ánh mắt ông lợi hại như ưng, mang theo sát ý, khiến mọi người nổi da gà, nhưng người Đế quốc Mạc Nhĩ Tư lại không ai vì vậy mà khiếp đảm. Cho dù bị lão đại liên lụy, cũng không có một ai nói câu nào.

Ngay lúc mọi người nghĩ nàng đã chạy trốn, Độc Cô Thiên Diệp rất cuộc cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng đứng trên lưng thất thái phượng hoàng, khoe miệng khê nâng, không hề sợ hãi nhìn người đứng trên bờ biển.

“Đã trở lại !”

“Thật sự đã trở lại !”

“‘Hắn’ cứ nhiên dám trở về, lá gan cũng thật lớn !”

Nhìn thấy thân ảnh Độc Cô Thiên Diệp, người trên bờ biển nghị luận, có người nói nàng lớn gan, cứ nhiên không sợ Thần điện xử phạt. Có người

nói nàng ngu xuẩn, cơ hội tốt như vậy mà không trốn đi.

Khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Vũ Phách Thiên ngay lập tức bay về phía nàng, đồng thời ngưng tụ huyền lực tấn công nàng.

Tất cả đệ tử Mạc Nhĩ Tư sợ tới kêu to, “Đừng mà !”

Phong Giản nhìn thấy vũ Phách Thiên bay đi, theo bản năng muốn tiến lên, nhưng nhìn thấy ánh mắt tự tin của Độc Cô Thiên Diệp, ngừng lại.

Tất cả mọi người đều nghĩ lần này Độc Cô Thiên Diệp chết chắc rồi, mặc dù thực lực nàng cường đại ra sao, chống lại Huyền tôn, thì cũng không có kết cục nào khác. Đệ tử Mạc Nhĩ Tư đều nhắm mắt không dám nhìn. Đám người Đan Kinh Thiên và Dạ Thương Lan thậm chí vọt vào trong biển, hô to đừng mà. Nước biển bảo phủ lấy đầu gối họ, cản nuốt phản kháng của họ.

Ngay khi mọi người nghĩ không thể vãn hồi, hỏa vũ đầy trời bay về phía Vũ Phách Thiên, đồng thời đánh tan đạo huyền lực đang tấn công Độc Cô Thiên Diệp. Vũ Phách Thiên không phòng bị, bị ngọn lửa đốt cháy góc áo.

Tất cả mọi người đều thất kinh rớt cằm, đệ tử Mạc Nhĩ Tư lại thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì bọn họ nhìn thấy bóng người bay tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, ngăn chặn Vũ Phách Thiên tập kích.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Hội Thăm (2)

Edit: Tú Phong

Beta: Yuki

“Viện trưởng, là Viện trưởng đến !”

“Viện trưởng đến, lão đại được cứu rồi !” Đệ tử Mạc Nhĩ Tư cao hứng kêu lên.

Vũ Phách Thiên nhìn Tạ Bình đứng chắn trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, không nghĩ tới đối phương lại xuất hiện ở đây.

“Tạ Bình, người cư nhiên dám đến Thần điện !” Vũ Phách Thiên mở miệng, hiển nhiên là quen biết Tạ Bình, chỉ là giọng điệu đó cao hứng như lão bằng hữu gặp nhau. Nói vậy hai người này là bằng hữu.

Quả nhiên, lời nói của Tạ Bình chứng thực phỏng đoán của mọi người.

“Sao hả, Tiểu Trùng Trùng, lần trước thua ta, bây giờ còn canh cánh trong lòng sao?” Tạ Bình vẫn dùng cái loại giọng điệu không để ý như trước.

Tuy giọng điệu không khác gì bình thường, nhưng tâm Tạ Bình lúc này đang treo lơ lửng. Ông vừa ăn cơm xong, tính dùng huyền lực thăm dò xung quanh một chút, chợt nghe thấy thông tin thạch có tin báo, tiếp đó

Độc Cô Thiên Diệp nói cho ông nghe một chuyện thực kinh hách – nàng đã hôi phi yên diệt Vũ Thiếu điện chủ !

Vẫn nghĩ mình đã đủ điên cuồng, đủ để người ta sùng bái, đủ làm cho người ta đau đầu bây giờ ông mới phát hiện, cháu gái mình mới nhận so với mình chỉ có hơn chứ không kém ! Tại địa bàn của Thần điện, diệt Thiếu điện chủ của người ta, đây chính là đang khảo nghiệm trái tim yếu ớt của ông đó nha!

Tiếp đó Độc Cô Thiên Diệp nói cho ông biết buổi sáng nàng giao dịch với Phong Giản, có nhắc đến phòng giam giữ người bên ngoài, nói nàng tính lợi dụng chuyện này tới xem thử bọn họ có ở đó không.

“Con thật hồ nháo !” Tạ Bình bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho tức giận thiếu chút nữa bóp nát thông tin thạch, “Con giết chết Thiếu điện chủ của người ta, làm sao con biết Thần điện sẽ không lập tức giết chết con báo thù cho Ngưu Viêm?!”

“Nếu bọn hăn muốn giết con, chẳng lẽ con không phản kháng để bọn hăn giết sao?” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Thần điện gần đây gấp rút chuẩn bị Đại tế tự mười năm một lần, quy định không thể giết người. Hơn nữa con dù sao cũng là Định quốc hầu của Đế quốc Mạc Nhĩ Tư, bọn hăn không thể trực tiếp giết chết con, nhất định sẽ chờ sau khi hiến tế nói rõ nguyên nhân với Bộ hạ mới được. Trong khoảng thời gian này, chúng ta phải tận dụng thật tốt mới được.”

Chuyện hiến tế là Phong Giản nói cho nàng biết, hăn còn nói, vì Đại tế tự lần này, các Điện chủ ở phân điện bên ngoài đều phải trở về.

“Vậy con tính thế nào?” Tạ Bình bị giọng điệu Độc Cô Thiên Diệp làm cho không nói gì được, lại không thể nê hà.

“Chuyện này chỉ sợ Thần điện đều biết cả rồi, Thần điện nhất định sẽ phái Lôi điện tới bắt con. Bây giờ chỉ sợ có người đợi sẵn ở bờ biển xuống

tay với con. Cho nên, hắc hắc...”

“Cho nên con muốn ta đến bờ biển hộ giá cho con!” Tạ Bình thối khí trừng mắt, nói: “Còn bao lâu nữa con về?”

“Bây giờ con đang bay quanh mặt biển, chuẩn bị đón Tiểu Ngân và Tiểu Cửu. Trước khi về tới con sẽ báo cho ngài.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, thu hồi thông tin thạch, lặng lẽ vòng qua bên kia Thánh Linh đảo, đón Tiểu Ngân và Tiểu Cửu, sau đó lại vòng ra trước rồi đi, để cho mọi người nghĩ nàng đã bỏ trốn rồi mới trở về, cũng thông báo cho Tạ Bình trước.

Thế này mới có một màn chỉ mảnh treo chuông Tạ Bình tới cứu người này.

Vũ Phách Thiên nhìn vẻ mặt vô sỉ của Tạ Bình, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu năm đó người không gian lận thì sao có thể lấy được Phục minh quả trước ta một bước chứ, làm ta đến giờ vẫn chưa đột phá được. Ta không gây chuyện tới người, người còn chạy dám tới địa bàn của ta!”

Năm đó Tạ Bình và Vũ Phách Thiên đều kề cận đột phá, ở sơn mạch Miễn Miễn, hai người đồng thời tìm được Phục minh quả trợ giúp đột phá. Phục minh quả là Linh quả thượng phẩm, có thể trợ giúp người ta đột phá huyền lực, nhưng lúc đó chỉ còn lại một quả, lại được huyền thú cao giai bảo hộ. Tạ Bình cùng Vũ Phách Thiên giao ước, ai lấy được là của người đó. Ai ngờ Tạ Bình sử dụng quỷ kế, để Vũ Phách Thiên giao đấu với huyền thú bảo hộ, mà ông lại nhân lúc đó chiếm được Phục minh quả, đột phá Huyền tôn. Thế cho nên sau này huyền lực của Tạ Bình luôn dẫn trước Vũ Phách Thiên một cấp.

“Ta là dùng trí!” Tạ Bình sửa lại cho đúng.

“Hừ, hôm nay ta không tính nợ cũ với người. Người này giết đồ đệ của ta, hôm nay ta nhất định phải lấy mạng ‘hắn ta’, người cho hay không

cho?”

Vũ Phách Thiên vừa dứt lời, Tạ Bình liếc mắt xem thường, nói: “Nó là tôn tử của ta, người nói ta sẽ tránh ra sao? Người muốn lấy mạng của nó, phải bước qua ải này mới được.”

“Vậy thì đừng trách ta!”

“Ai sợ người?! Đừng quên, người còn thua ta một cấp.”

Mắt thấy hai Huyền tôn giữa không trung sẽ giao đấu, người phía dưới không nhìn được khẩn trương. Ngay khi hai bên vừa muốn động thủ, luồng uy áp của Huyền tôn từ trong thành đánh úp lại. Một bóng dáng bạch sắc dường như thuận đến giữa Vũ Phách Thiên và Tạ Bình, ngăn cản hai người động thủ.

“Lôi Điện chủ đến !” Người trong Thần điện kinh hô, nói ra thân phận người vừa xuất hiện.

Không nghĩ tới chuyện hôm nay lại làm cho ba Huyền tôn tụ hội với nhau.

“Gần tới hiến tế, tất cả đệ tử Thần điện không thể sát sinh. Vũ lão đệ, người không phải là quên rồi chứ?” Lôi Phương Khởi biểu tình lạnh nhạt nhìn Vũ Phách Thiên.

Bộ dạng không hề có cảm tình, vừa thấy liền biết ngay chính là từ Lôi điện. Độc Cô Thiên Diệp ở sau lưng Tạ Bình nói thầm trong bụng.

“Nhưng mà...” Nếu là Lôi Bân, ông có thể bỏ qua. Nhưng không nghĩ tới ngay cả Lôi Phương Khởi cũng xuất động. Dù không muốn, ông cũng phải cho Lôi Phương Khởi mặt mũi. Hơn nữa, Tạ Bình ở đây, ông cũng không nắm chắc có thể giết chết Độc Cô Thiên Diệp. Vũ Phách Thiên

không cam lòng trừng Độc Cô Thiên Diệp, hận không thể lóc xương nàng, uống máu nàng!

Đối với ánh mặt trời ngập hận ý của Vũ Phách Thiên, Độc Cô Thiên Diệp bình tĩnh cho qua, bây giờ không giết nàng, sau này muốn giết cũng rất khó khăn!

Đưa Tiểu Hỏa trở về Luyện Yêu hồ, nàng đi theo sau Tạ Bình, Trước kia, mọi người chỉ biết huyền thú bản mạng của Độc Cô Thiên Diệp là một con chim, bây giờ mới biết đó cư nhiên là Phượng Hoàng, còn là Thất thái Phượng hoàng !

“Lão đại !”

“Lão đại !”

Độc Cô Thiên Diệp đi tới, đệ tử Mạc Nhĩ Tư vây quanh nàng, vừa muốn biểu đạt một chút tâm tình lâng lâng như mây của mình, cũng vừa sợ Vũ Phách Thiên đột nhiên tập kích Độc Cô Thiên Diệp. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người, Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với họ, tỏ vẻ mình không có việc gì. Nhìn thấy Tang Vũ hồng hồng hai mắt, nàng vỗ tay nàng ấy, trấn an lòng áy náy trong nàng ấy.

“Tạ tôn giả, ta phải mang Bách Lý Tà đi.” Lôi Phượng Khởi nói với Tạ Bình, “Điện chủ sẽ tự cho các người một kết quả công bằng.”

“Ta nghĩ ta đi theo các người sẽ yên tâm hơn.” Tạ Bình nhìn sát ý không giảm của Vũ Phách Thiên, nói.

“Hừ !” Vũ Phách Thiên hừ lạnh, quay mặt không nhìn Tạ Bình.

“Viện trưởng, chúng ta cũng muốn đi !” Đệ tử Mạc Nhĩ Tư kiên định nói.

Lôi Phượng Khởi liếc nhìn bọn họ một cái, nói: “Các người là khách, muốn đi đâu thì đi. Nhưng có thể vào hay không phải xem vận may của các người.”

Lôi Bân đi đến, nói: “Bách Lý công tử, đi thôi.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lôi Bân, nhận ra hắn chính là người hôm qua, trong lòng âm thầm nói câu nường pháo (?!), bước vào thành. Những người khác cũng đi theo Độc Cô Thiên Diệp.

Đoàn người đi vào trung tâm của thành, lúc đi ngang qua Tế đàn, Độc Cô Thiên Diệp nhìn liếc mắt nhìn cây cột màu đen một cái, rồi thản nhiên thu hồi ánh mắt của mình.

Chốc lát sau, Lôi Bân đưa Độc Cô Thiên Diệp đến trước sân của viện Thần Điện điện chủ. Thủ vệ trước sân nói: “ Điện chủ có lệnh, chỉ có Tạ tôn giả với Bách lý Tà mới được vào, những người khác dừng lại.”

Lúc này Thần Văn Tình từ bên trong đi ra, nói với đám người bên ngoài: “ Trong chuyện này, trong lòng mọi người hẳn đều rất khó chịu, Thần Điện sẽ cho mọi người một câu trả lời thuyết phục, nhưng trước mắt không thể giết Bách Lý Tà công tử được. Mặt khác, điện chủ có lời mời tất cả mọi người ở lại tham gia đại tế tự mười năm một lần của chúng ta, chính là ngày hội lớn nhất của Thần Điện. Hiện tại mọi người cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, tất cả đều trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiếp đó, Thần Văn Tình nói với Tạ Bình: “Tạ tôn giả, mời.”

Cho mọi người ánh mắt yên tâm, Độc Cô Thiên Diệp cùng Tạ Bình bước vào đại môn Thần điện, chính thức bắt đầu giao tiếp với Thần Điện chủ thần bí.

Thần Văn Tình dẫn hai người đi tới Hội thẩm đường của Thần điện. Nơi này là nơi thống trị toàn bộ quyền lực của Thần điện, tất cả quyền lợi

đều từ nơi này phát ra chỉ đạo.

“Lá gan của người thực không nhỏ.” Thần Văn Tình thừa dịp đi đường nói với Độc Cô Thiên Diệp.

“Lá gan của ta luôn luôn không nhỏ. Gần đây cũng có không ít người nói ta lớn gan, ha ha...”

“Hừ! Ta cũng không phải đang khen người.” Thần Văn Tình nói, sau đó giống như vô tình, “Chúng ta đang gấp rút chuẩn bị cho Hiến tế, giết người là bất kính với Linh Vị, lúc ở bờ biển người đã giết người.”

Tuy Thần Văn Tình nói tùy ý, nhưng Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy nàng ta đang nhắc nhở nàng. Tuy không biết thế nào, nhưng đối với hảo ý của Thần Văn Tình, Độc Cô Thiên Diệp vẫn tiếp nhận. Sau này Thần Văn Tình mới biết được bởi vì hôm nay mình gieo hạt thiện, nhận được một quả thiện.

Nhanh chóng đi đến Hội thẩm đường. Nói là Hội thẩm đường, nhưng bố cục bài trí cũng không khác đại sảnh là mấy. Phía trước có đặt một cái ghế, hai bên là năm ghế xếp thành hàng, thật sự không tương xứng với Thần điện xa hoa.

Thần Văn Tình dẫn Độc Cô Thiên Diệp và Tạ Bình vào, đi tới ngòi vào ghế.

Tạ Bình tiến vào, có thị nữ nhanh chóng dẫn ông tới ngòi trên ghế.

Độc Cô Thiên Diệp là đối tượng hội thẩm, đương nhiên là không có tư cách ngòi. Nàng nhìn lướt qua những người có mặt, đại khái ghi rõ trong lòng.

Toàn bộ Điện chủ tứ điện đều có mặt đông đủ, tứ đại Thiếu điện chủ chỉ thiếu mỗi Ngưu Viêm, ba người khác cũng có mặt. Ngoài ra còn có

Thánh nữ Thần điện Thần Văn Tình. Hai cái ghế trống, một là của Ngưu Viêm, còn lại hẳn là của Thánh tử Vân Cầm.

Lôi Điện chủ cùng Vũ Điện chủ, nàng đã gặp qua, còn hai người khác, một người có bốn phần giống với Phong Giản, nói vậy thì đây chính là Phong Điện chủ Phong Lai. Ngoài ra còn có một người mặc trang phục đỏ như lửa, mà không phải y phục trắng thống nhất của Thần điện, chính là Hỏa Điện chủ Hỏa Chính. Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào, Hỏa Chính nhìn nàng một cái, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc, lập tức ảm đạm xuống, đảo mắt không hề nhìn nàng.

Độc Cô Thiên Diệp đã sớm gặp Lôi Bà và Phong Giản, bây giờ đã ngồi vào vị trí của họ. Còn một người, dĩ nhiên chính là Hỏa Thiếu điện chủ Hỏa Vũ. Hỏa Vũ dường như đang tự hỏi gì đó, lúc Độc Cô Thiên Diệp tiến vào cũng không giương mắt nhìn một cái.

“Điện chủ đến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo. Toàn bộ người Thần điện đứng dậy nghênh đón. Độc Cô Thiên Diệp căn bản không có ngồi, cho nên không sao cả, nhưng Tạ Bình lại có chút nhăn nhó không vui.

Một nam tử đi từ ngoài vào, mái tóc dài dao động phía sau, lại càng có vẻ siêu phàm thoát tục, khi đi nàng qua Độc Cô Thiên Diệp, dừng lại một chút, nhưng cũng không rõ ràng.

Thần Tinh Tông ngồi vào vị trí trên cùng, nhìn mọi người ra hiệu, Điện chủ cùng Thiếu điện chủ tứ điện mới ngồi xuống.

Thần Tinh Tông nhìn người đứng trước mặt, đây là tiện loại của Mạc Thu Thủy và Độc Cô Dật Hiên, từng là phế vật, giờ là thiên tài? Nhìn thân thể nho nhỏ của nàng, không nghĩ tới lại tiêu diệt được Ngưu Viêm. Ông biết Ngưu Viêm, đã là Huyền hoàng nhiều năm, Độc Cô Thiên Diệp này có thể giết được hắn, thực lực của nàng không chỉ dừng lại ở biểu hiện trong tứ quốc tỷ thí. Nhưng với tuổi của nàng, đã từng là phế vật không thể tu

luyện, cho dù nàng thực lực không bằng, muốn đánh bại Ngưu Viêm, chắc chắn vẫn còn dựa vào điều gì đó.

Thần Tinh Tông nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không mở miệng. Độc Cô Thiên Diệp cùng nhìn ông, đối diện với ông. Thần Tinh Tông này nhìn như thánh khiết, kỳ thật trong lòng không biết màu sắc gì, bằng không thì cùng không nuôi dưỡng mãnh thú Hoạt Quy.

“Vì sao người muốn giết Vũ Thiếu điện chủ?” Cuối cùng, vẫn là Thần Tinh Tông mở miệng trước.

“Hắn muốn giết ta, ta không phản kháng, chẳng lẽ đứng đó để cho hắn giết sao?” Độc Cô Thiên Diệp trả lời, tựa hồ Thần Tinh Tông đang hỏi một vấn đề ngu ngốc.

“Hừ, đệ tử của ta muốn giết người, đó là phúc khí của người, người nên ngoan ngoãn đứng đó chờ nó giết.” Vũ Phách Thiên nghe được câu trả lời của Độc Cô Thiên Diệp, nói.

“Xuy...” Độc Cô Thiên Diệp phì cười một tiếng, nói: “Lão già, người không phải là có bệnh chứ. Chẳng lẽ cái đầu của người tu luyện nhiều quá nên hỏng rồi? Chẳng lẽ khi có người muốn giết người, người lại đứng đó cho người khác giết? Chẳng lẽ bây giờ người không phải người, mà là... quỷ hồn?”

“Làm càn !” Vũ Phách Thiên bị Độc Cô Thiên Diệp cười nhạo, tức giận đến đỏ mặt, vỗ mạnh mặt bàn.

“Ta là càn thế nào?” Độc Cô Thiên Diệp không bị Vũ Phách Thiên dọa, nói: “Người nên hỏi các điện chủ khác, làm gì có người nào đứng yên chờ người ta giết mà không phản kháng. Đầu óc người không bị hỏng thì là gì? Vũ Điện chủ, ta đề nghị người nên để cho Hỏa Điện chủ xem thử, nếu đầu có thực sự có vấn đề, thì mau chóng điều trị, cố gắng trị dứt bệnh điên này đi !”

“Phốc.....” Phóng Giản, Lôi Bân cùng Thần Văn Tình cười ra tiếng, mắt thấy không đúng trường hợp, đều cúi đầu.

Hỏa Điện chủ liếc nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, liền chuyển ánh mắt xuống ly trà trong tay, không biết nghĩ gì. Suy nghĩ của Hỏa Vũ bị đánh gãy, bắt đầu chú ý tới Độc Cô Thiên Diệp.

Thần Tinh Tông nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Người thật to gan!”

Độc Cô Thiên Diệp nhẹ nhàng cười, nói: “Ta không to gan, toàn là người khác muốn xem thử ta có to gan hay không. Nếu gan lớn mà có thể sống, thì biết đặt vào chỗ nào?”

Lá gan không lớn, nàng đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

“Vậy người có biết giết chết Thiếu điện chủ của Thần điện ta sẽ có kết cục gì không?” Thần Tinh Tông hỏi.

“Có kết cục gì thì ta không biết, nhưng ta biết ta có kết cục gì nếu không giết hẳn.” Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Thần Tinh Tông nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, cũng không hỏi nữa, ngược lại nói với mọi người bên dưới: “Các người cảm thấy nên làm sao bây giờ?”

“Ta muốn trực tiếp giết ‘hắn’ báo thù cho Viêm Nhi.” Vũ Phách Thiên luôn nhớ mãi không quên muốn lấy mạng nàng.

Những người khác trầm mặc.

“Nghe nói Đại tể tự của các người sắp đến phải không? Người muốn giết ta trong khoảng thời gian này sao?” Độc Cô Thiên Diệp thâm sâu nói, tươi cười sáng lạn, làm Vũ Phách Thiên tim đau, gan cũng đau.

“Phượng Khởi, người nói đi?”

“Trước Đại tế tự quả thực không thể giết người, nếu không sẽ bất kính với Linh Vị.” Lôi Phượng Khởi trả lời, “Hơn nữa, Bách Lý Tà là Định quốc hầu của Đế quốc Mạc Nhĩ Tư, cũng không thể giết tùy tiện. Ta nghĩ để cho ‘hắn’ đến tiểu đảo sống vài ngày, chờ sau khi Đại tế tự kết thúc, chúng ta thương nghị với Đế quốc Mạc Nhĩ Tư một chút, rồi định đoạt sau.”

Khi Lôi Phượng Khởi nhắc tới tiểu đảo, thân mình Phong Giản cứng lại một chút. Độc Cô Thiên Diệp biết đây là nơi giam giữ phạm nhân bên ngoài, đây cũng chính là mục đích của nàng.

Thần Tinh Tông nhìn những người khác một chút, phát hiện mọi người đều đồng ý, duy chỉ có Tạ Bình là ngồi đó ngoáy ngoáy lỗ tai, không có phản ứng, hỏi: “Tạ tôn giả, người có ý kiến gì không?”

Tạ Bình lấy tay ra, nói: “Các người bàn luận, ta có thể nói gì đây? Cho dù chúng ta thật sự có dị nghị, thì có tác dụng sao?”

“Ha ha...” Thần Tinh Tông cười ra tiếng, thanh âm êm tai dễ nghe, nhìn Tạ Bình, nhẹ nhàng nói: “Vô dụng. Nếu đã quyết định như vậy, Bách Lý Tà, vậy thiết thời cho người đến tiểu đảo ở vài ngày. Lát nữa Lôi Phượng Khởi sẽ đưa người tới đó. Được rồi, giải tán đi.”

Thần Tinh Tông nói xong liền rời khỏi Hội thẩm đường. Sau đó Vũ Phách Thiên đứng lên, nổi giận đùng đùng ra ngoài, khi đi ngang qua trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, hung hăng nhìn nàng một cái, nói: “Ta cho người sống thêm vài ngày ! Hừ !”

Hỏa Chinh đi ngang qua người Độc Cô Thiên Diệp, dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng rời đi. Hỏa Vũ đi theo sau ông, còn đang tự hỏi vấn đề trước kia.

Sau khi mọi người đều rời đi, Tạ Bình nói với Độc Cô Thiên Diệp. nói: “Có chuyện gì thì nói với ta. Nếu bị ai khi dễ, hung hăng đánh trả, biết không?”

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ý bảo mình hiểu được. Lôi Phượng Khởi đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Lá gan quả thực rất lớn.” Sáu đó triệu hồi con chim rực rỡ, thân mình cực lớn, lông vũ màu đỏ giống như ngọn lửa.

Lôi Phượng Khởi lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp lên người con chim, bay tới tiểu đảo Vô Ưu.

Thần Tinh Thông đứng trong sân, nhìn thân ảnh Độc Cô Thiên Diệp ngày càng xa, tưởng tượng kế hoạch vĩ đại kia, hai tròng mắt bình tĩnh phát ra tia thị huyết.

Một hội thẩm đơn giản liền quyết định vận mệnh của một người, cho dù Độc Cô Thiên Diệp giết Ngưu Viêm vì đối phương muốn giết nàng, vẫn không còn đường sống khác. Nếu là người bình thường thì còn có thể đợi, đợi đến khi Đại tể tự qua đi, chờ thương lượng với Đế quốc Mạc Nhĩ Tư vẫn có kết cục như vậy. Đáng tiếc, Độc Cô Thiên Diệp không phải là người bình thường, nàng sẽ làm cho Thần điện long trời lở đất !

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12 (1): Vô Ưu Đảo

Đảo Vô Ưu là một hòn đảo nhỏ nằm rất xa Thánh Linh đảo, trên đảo có một nhà tù kiên cố dùng để giam giữ những tù nhân đã làm Thần điện tức giận. Bởi vì bên trong giam giữ những người có danh tiếng hoặc được tôn kính, cho nên ngoại trừ Thần Tinh Tông cùng Lôi Phượng Khởi không ai biết đảo nhỏ này nằm ở đâu. Mỗi lần muốn giam giữ một người đều do Lôi Phượng Khởi tự mình mang đi.

Đảo Vô Ưu gọi là vô ưu bởi vì những người trên đảo không còn phải ưu phiền bởi thế sự bên ngoài, người đã đến nơi này sẽ không muốn đi ra vì đi ra chỉ có người chết. Đem người đi vào thì không sợ người biết bên trong có người nào. Nhưng khi đi vào thì người đã biết như vậy người cũng chỉ có thể ở đây với bọn họ mãi mãi. Cho dù là thủ vệ đảo cũng không có tư cách rời đi đảo nhỏ.

Cho nên Thần điện nói để nàng ở lại một đoạn thời gian căn bản là đang lừa nàng. Ngay từ đầu bọn họ đã không muốn tha mạng cho nàng.

Hỏa điều mang theo hai người đi đến Vô Ưu đảo rất nhanh. Độc Cô Thiên Diệp nhìn từ trên xuống, phát hiện xung quanh đảo nhỏ tụ tập rất nhiều hải huyễn thú, hơn nữa đều rất hung ác dọa người, tỷ như nhân ngư với hàm răng sắc nhọn. Xem ra đây là thủ vệ bên ngoài mà Thần điện chuẩn bị. Nếu người không thể phi thiên như vậy cho dù người có trốn khỏi

nhà giam thì người cũng không thể rời khỏi Vô Ưu đảo. Vậy thì, trên đảo sẽ không có kế ước thú phi hành.

Hỏa điều đưa người đến Vô Ưu đảo rồi trở về không gian huyền thú, Lôi Phượng Khởi mang Độc Cô Thiên Diệp đi trên kiến trúc duy nhất của đảo.

"Lôi điện chủ." Thủ vệ nhà giam nhìn thấy Lôi Phượng Khởi đi đến thì nhanh chóng chạy tới hành lễ.

"Tiểu Tam, Tiểu Nhất đâu rồi?" Nhìn thấy chỉ có một người canh giữ ở đại môn, Lôi Phượng Khởi hỏi.

"Hồi Lôi điện chủ, bọn họ đi tuần tra phòng." Tiểu Tam đi đến trả lời.

Lôi Phượng Khởi gật đầu, nói: "Vị này là Định Quốc Hầu của đế quốc Mạc Nhĩ Tư, người an bài cho nàng một chút."

Thủ vệ nhìn Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái, cảm thấy có điểm đáng tiếc, tuổi trẻ như vậy mà phải ở trong đây ngậm ngốc cả đời.

Lúc này Tiểu Nhất, Tiểu Nhị và Tiểu Tứ đã trở lại, nhìn thấy Lôi Phượng Khởi thì hành lễ với hân. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện bốn người này là anh em sinh tư.

Tiểu Tam nói chuyện với Độc Cô Thiên Diệp trong khi Tiểu Tứ đi chuẩn bị phòng.

"Bách Lý công tử, trước hết người ở đây một thời gian, chờ đại tể tự qua đi, chúng ta sẽ phái người thương nghị với những người đi cùng người đến từ đế quốc Mạc Nhĩ Tư." Lôi Phượng Khởi nói: "Ta biết người có huyền thú phi hành, nhưng hy vọng người có thể an tâm ở trong này. Nếu không thấy người, những người đi cùng người có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào. Trên người bọn họ có khí cụ cảnh báo, nếu có chuyện gì ta có thể trực

tiếp xử lý, cho nên Bách Lý công tử, chúc người có khoảng thời gian vui vẻ tại đây."

Nguy hiểm, đây là muốn uy hiếp nàng đây mà !

Lôi Phượng Khởi nói xong lại nhắc nhở Tiểu Nhất vài câu, sau đó ngồi hỏa điều ly khai đảo.

Tiểu Tứ dẫn Độc Cô Thiên Diệp đi đến một dãy phòng ở, dọc đường đi Độc Cô Thiên Diệp quan sát hoàn cảnh nơi đây một chút. Lúc trước nghe Phong Giản nói đến nơi này, còn tưởng rằng đây là một nhà tù âm u, không nghĩ đến nơi này còn có một cái sân tinh xảo có núi giả, lương đình, hồ nước còn có cá và sen.

Nhà ở là một phòng nhỏ sạch sẽ, được sắp xếp chỉnh tề, thậm chí bên ngoài phòng còn có một chậu hoa tươi. Khi nhìn thấy chậu hoa này, ánh mắt của nàng lóe lên một đạo ánh sáng rồi biến mất. Xuyên qua hành lang dài, Độc Cô Thiên Diệp đi đến phòng của nàng.

" Bách Lý công tử, đây chính là phòng của ngươi. Có gì cần phân phó có thể ấn nút này rung chuông, chúng ta sẽ phái người tới." Tiểu Tứ chỉ vào một cái nút trên cửa rồi nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

" Vậy cơm mỗi ngày là đưa đến nơi này hay người đi nhà ăn cùng với mọi người ?" Tiểu Tứ lại hỏi.

"Còn có thể đưa cơm đến phòng ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Đây là đãi ngộ của phạm nhân sao ?

"Giống ngươi thì có thể." Ý là, người thân phận cao quý, bây giờ còn chưa phán định, thì có thể hưởng thụ đãi ngộ này.

"Ta đi nhà ăn cùng với mọi người." Độc Cô Thiên Diệp nói. Như vậy có thể nhìn xem nơi này có những người nào.

"Ta đây đi về trước." Nghe Độc Cô Thiên Diệp trả lời Tiểu Tứ nói.

"Ừm. Sau này phiền toái các người chiếu cố." Độc Cô Thiên Diệp nói. Khiêm tốn có lẽ, điểm ấy lúc này cũng cần thể hiện một chút.

Tiểu Tứ rời đi, Độc Cô Thiên Diệp đi đến cửa sổ, đẩy cửa ra nhìn thấy đại dương vô tận. Phòng nàng ở trên vách núi đen, bên dưới còn có một nhân ngư thỉnh thoảng lại nhô đầu lên, răng nanh phát ra âm thanh khách khách.

Tiểu Hỏa đi ra, nhìn thấy nhân ngư phía dưới, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Xấu ngư."

"Ha ha, xấu hay đẹp cùng ta không quan hệ. Muốn ăn chúng ta, đời này bọn họ đừng nghĩ tới." Độc Cô Thiên Diệp nói. Xem ra Thần điện cố ý an bài nàng trong này, là muốn hù dọa nàng, để nàng buông tha ý định chạy trốn đây mà.

Đáng tiếc bọn họ không biết gan của nàng cũng không phải chỉ như vậy là có thể dọa được.

"Tỷ tỷ chúng ta phải ở trong này bao lâu?"

"Không lâu." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Nghỉ ngơi hồi phục một chút liền đến giờ cơm chiều, Tiểu Hỏa không thích ở trong phòng một mình nên vào Luyện Yêu Hồ tu luyện. Độc Cô Thiên Diệp dựa theo chỉ dẫn mà Tiểu Tứ nói lúc trước đi vào nhà ăn.

Lúc này trong nhà ăn đã có hơn mười người, đang nhìn Độc Cô Thiên Diệp đi đến chỗ bọn họ.

"A, người mới đến." Có người nói.

"Ta mới đến buổi chiều hôm nay." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bàn người này và ngồi xuống, hỏi: "Các người đến lúc nào."

"Ha ha, chúng ta đã đến đây thật lâu." Người nọ cười lớn.

"Thật lâu là bao lâu ?" Độc Cô Thiên Diệp giả như ngây thơ hỏi.

"Thật lâu là, ách, ta nghĩ không ra, dù sao thật lâu là được. Ha ha !" Người nọ tiếp tục cười to. Hắn giống như rất yêu cười, cho dù đã ngây người ở nơi này không biết bao nhiêu năm cũng không mài mòn tính yêu cười của hắn.

"Tiểu tử kia sao người lại đến đây ?" Người kia hỏi. Ý là sao người đắc tội với Thần điện.

"Ta giết Thiếu chủ Vũ điện. Bọn họ muốn trực tiếp giết ta nhưng là gần đây có đại tế tự gì đó, quy định Thần điện trong thời gian này không thể giết người. Sau đó ta bị đưa đến nơi đây." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Bọn họ nói khi nào qua hiến tế sẽ thả ta ra."

"Ha ha, tiểu huynh đệ, người không biết đã đến nơi này thì người không thể rời đi sao ?" Người nọ cười to, hình như đang cười Độc Cô Thiên Diệp quá ngây thơ.

"A ! Thật vậy sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, trong lòng hiểu được, đã cho người biết chuyện ở nơi này thì sao có thể thả người đi.

"Đương nhiên. Đến đến đến, sau này theo ta. Ở trong này có bạn là tốt rồi ! Đã lâu không có người mới tới, lão nhân gia đều rất tịch mịch."

"Ha ha, còn chưa thỉnh giáo đại danh tiền bối." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đại danh của ta ? Của ta đại danh, ta nghĩ, của ta đại danh..." Người nọ tựa hồ lâm vào ký ức, lặp đi lặp lại câu nói kia, "Đại danh của ta, của ta đại danh là cái gì ? Vì sao ta không nhớ nổi đại danh của ta ? Của ta đại danh là cái gì ? A - -"

Người nọ như lâm vào điên cuồng, vỗ nát cái bàn rồi chạy ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn đột nhiên điên cuồng mà hoảng sợ, lập tức sững sờ.

Những người khác ở nhà ăn đều cười ha hả. Có người nói: "Hắn gọi là Cá Quả Tử, tới nơi này đã gần trăm năm, tuổi tác chắc là lớn hơn người, ngay cả tên mình cũng không biết."

Độc Cô Thiên Diệp phục hồi tinh thần, đi đến một bàn khác ngồi xuống, nói: "Cá Quả Tử tiền bối nói là thật lâu cũng không có người mới đến ?"

"Đúng vậy, đã lâu, ta đến đây rồi thì về sau không có người đến nữa, trước kia ta là người mới, hiện tại người đã đến, danh hiệu người mới liền thuộc về người."

"Ách, tiền bối tới nơi này đã bao lâu ?"

"Cũng khoảng mười năm đi."

"Mười năm ?!" Độc Cô Thiên Diệp sợ hãi kêu lên. "Lâu như vậy Thần điện không đưa những người khác đến sao?"

"Chúng ta nói là ở nơi đây." Người nọ đột nhiên tiến đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, thần bí nói: "Ta biết Thần điện thường xuyên dẫn

người tối, nhưng có thiệt nhiều người không có đãi ngộ như chúng ta mà là bị đưa đến hình phòng."

"Hình phòng ?"

"Đúng vậy. Ngay tại... Tiểu huynh đệ, người còn chưa nói tên của người." Người nọ đột nhiên dời đi đề tài, hỏi tên của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp thấy nguyên lai là Tiểu Nhất và Tiểu Nhị mang đồ ăn tối. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp và mọi người trò chuyện vui vẻ, hai người không nói gì thêm rồi đem đồ ăn chia cho mỗi người.

"Ta tên là Bách Lý Tà. Không biết tiền bối xưng hô thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp lấy cơm mà Tiểu Nhất đưa rồi đặt trước mặt người nọ.

"Ta gọi là Lưu Tế Lâm, người khác đều gọi ta là lão Lục bởi vì ở nhà ta thì ta đứng hàng thứ năm." Lưu Tế Lâm nói.

"Ha ha, lão Lưu ca. Đến đến đến, ăn cơm ăn cơm, ta còn chưa biết đồ ăn nơi này vị ra sao. Nhìn qua cũng không tệ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn cơm chiều trước mặt nói.

"Nơi này bữa tối là ngon nhất. Mỗi ngày đều có súp lơ, hương vị thật tốt, người có thể nếm thử. Đáng tiếc nơi này không có phát rượu." Lưu Tế Lâm vẻ mặt tiếc hận nói:" Bằng không được ăn thịt, được uống rượu, lại thêm súp lơ, chắc chắn, cuộc sống như vậy thật tốt a !"

Độc Cô Thiên Diệp cười ăn một miếng súp lơ, hương vị quá thực không tồi, chẳng qua bên trong có gì đó làm cho người ta nghiện, nàng ăn một miếng thì không hề đựng đến nữa."

Tiểu Nhất và Tiểu Nhị thấy mọi người cơm nước xong nên đi thu thập bát đũa, nhìn súp lơ trước mặt Độc Cô Thiên Diệp như chưa hề được đựng qua. Hai người nhìn nhau một chút rồi tiếp tục thu dọn.

Ăn cơm chiều xong, mọi người cùng nhau tản bộ trong viện, ngắm hoa sen, ngửi hương thơm tỏa ra từ hoa ở nơi đây, ngày qua ngày cũng coi là tiêu dao. Cảnh sắc này mười năm như một, mọi người sớm đã nhìn chán, đều cùng nhau trở về phòng.

Nơi này buổi tối không cho phép mọi người la cà ở bên ngoài, nếu có người ra khỏi phòng, Tiểu Nhất bọn họ sẽ biết, sẽ nhanh đi đến. Bị bắt cũng không dùng cách xử phạt thể xác với bọn họ, nhưng bữa tối hôm sau sẽ không cung cấp súp lơ cho bọn hắn. Không có đồ ăn này, những người đó liền cảm thấy không được tự nhiên. Cho nên buổi tối mọi người đều không ra khỏi phòng.

Độc Cô Thiên Diệp trở về phòng, lấy ra thông tin thạch nói với Tạ Bình thông tin hôm nay thu được. Nghe xong, Tạ Bình nói: "Nói cách khác, bọn họ cũng không ở nơi này?"

"Không nhất định. Lão Lưu ca nói còn có hình phòng, bên trong giam giữ một ít người. Ta tính đêm khuya sẽ đi tìm. Hiện tại ta còn chưa biết hình phòng ở nơi nào."

"Vậy người cẩn thận."

"Ta sẽ."

Độc Cô Thiên Diệp gọi Giáng Vực ra. "Lại có chuyện gì?" Giáng Vực đi ra liền hưng phấn hỏi. Nhìn trước mắt là thân hình nhỏ bé, Giáng Vực nhìn không được cảm thán, những người đó nói thực đúng, nhóc con này lá gan rất lớn, làm việc đều không giống với những nữ nhân khác. Đi theo nàng, cuộc sống về sau càng có nhiều sự tình để chơi đùa. Cuộc sống như vậy so với chính mình tự tìm việc để chơi càng thú vị hơn.

"Giáng Vực, ta cần người hỗ trợ. Ta muốn du đêm trên đảo." (Bạn nào đã xem qua Harry Potter thì đã quá quen thuộc với từ “du đêm” này rồi (-.*))

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12 (2)

Dưới sự trợ giúp của Giáng Vực, Độc Cô Thiên Diệp lặng yên không tiếng động rời khỏi phòng. Nhìn Giáng Vực bày ra ảo cảnh trong phòng để người khác nghĩ nàng vẫn đang ở trong phòng, che dấu hơi thở rồi mang nàng rời đi, nàng thật may mắn đã gặp hắc bằng không một mình hành động ở huyền hải sẽ gian nan hơn rất nhiều.

Độc Cô Thiên Diệp tới nơi ở của bọn Tiểu Nhất nhìn một chút, phát hiện chỉ có mình Tiểu Nhất ở trong phòng. Hắn đang dùng thông tin thạch báo cáo chuyện hôm nay cho Lôi Phượng Khởi, khi nói về Độc Cô Thiên Diệp thì nhắc đến chuyện nàng không ăn súp lơ.

Người bên kia thông tin thạch trầm mặc chốc lát, nói:" Không cần phải xen vào chuyện này. Nàng ở đây không lâu, những thứ kia đối với nàng không có tác dụng."

"Vâng." Tiểu Nhất nói xong rồi cất thông tin thạch.

Độc Cô Thiên Diệp ở bên ngoài nghe thấy đối thoại của bọn họ. Nghĩ quả nhiên là vậy.

Lúc nàng nhìn đến chậu hoa bên ngoài phòng liền chú ý, toàn bộ đều gieo trồng Mộng Yểm hoa (tên riêng = viết hoa nhé bạn). Theo thời gian, thế giới dần suy yếu, loại hoa này đã tuyệt tích ở đại lục, chỉ có ở huyền hải lĩnh vực. Cho nên đại đa số mọi người không biết đến loài hoa này.

Mộng Yểm hoa là loài hoa chứa tính ăn mòn, nhưng không phải ăn mòn thân thể mà là ăn mòn tinh thần. Trường kỳ ngửi hương sẽ chậm rãi quên ký ức trước kia, thậm chí điên cuồng như Cá Quả Tử.

Trăm năm trước Cá Quả Tử là hội trưởng ở công hội luyện đan sư, là ngôi sao sáng trong giới luyện đan, thiên tài luyện đan sư, chưa đến một trăm tuổi đã có thể luyện chế đan dược cấp 8, có thể nói trong toàn bộ Huyền Nguyệt đại lục chỉ có hắn là có thể luyện chế. Nhưng đột nhiên một ngày, hắn bị mất tích. Không còn ai gặp hắn nữa. Không nghĩ tới cư nhiên bị Thần điện bắt lại, thấy hắn không chịu phối hợp, liền giam giữ hắn tại đây. Mỗi ngày bị Mộng Yểm hoa ăn mòn cho nên bây giờ ngay cả mình là ai hắn cũng không nhớ, còn trở nên điên cuồng.

Cùng với Mộng Yểm hoa là súp lơ trong bữa tối. Thần điện đặt bên trong một ít thuốc khống chế, bởi vì sử dụng mùi hoa và gia vị nên không ai có thể nhìn ra. Súp lơ khống chế thân thể, giống như thuốc giảm đau ở hiện đại, không ăn sẽ khó chịu, nếu thanh tỉnh Cá Quả Tử thì không thể lừa được hắn, chỉ tiếc bây giờ ngay cả thành phần trong đan dược đơn giản nhất hắn cũng không thể nhận biết.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trong chốc lát rồi rời đi, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ không ở đây hẳn là đi hình phòng. Nàng ở trong sân tìm một vòng cũng không phát hiện có gì đặc biệt. Sân này nhìn như rất nhỏ, không nghĩ tới tìm một vòng lại là cả một đêm. Nhìn trời sắp sáng, nàng bất đắc dĩ phải trở về phòng, Nàng chỉ có thời gian hai ngày, đêm mai phải xác định bọn ngoại công có ở đây không.

Ngày hôm sau Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên giường chuẩn bị tu luyện, thử thật lâu, phát hiện thể nhưng không thể hấp thu huyền lực !

Khó trách Lưu Tế Lâm nói hắn đến đây gần mười năm, cấp bậc chưa từng tăng tiến, nguyên do nơi này căn bản không thể tu luyện. Không biết Thần điện làm sao tìm được nơi này.

Bất quá mọi người đều đã tu luyện đến huyền hoàng, huyền tôn đi. Không thể tu luyện, mỗi ngày ở trên đảo không làm gì, đối với những nhân vật phong vân này mà nói tuyệt đối là một loại tra tấn,

Nếu không thể tu luyện, Độc Cô Thiên Diệp đơn giản đi ra ngoài một chút. Đi đến bên hồ nhìn thấy Cá Quả Tử ở lương đình uống trà. Hắn nhấp một ngụm rồi nhắm mắt thưởng thức, biểu tình rất là hưởng thụ.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào lương đình, ngồi xuống đối diện Cá Quả Tử nói: "Tiền bối rất là hưởng thụ. Chính là vì sao chỉ có một mình."

Cá Quả Tử mở to mắt, lúc này trong mắt là một mảnh thanh minh không có hỗn loạn cùng điên cuồng của hôm qua.

"Người là tiểu tử tối hôm qua." Cá Quả Tử nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ở trong này, chỉ có thể chính mình tìm vui, phẩm trà chơi cờ đều là thú thanh nhã, mấy tên kia đều không thích, ha ha. Thế nào, đến một ly ?"

"Đa tạ tiền bối." Độc Cô Thiên Diệp cười trả lời.

Cá Quả Tử lấy ra khay trà rót thêm một ly trà đưa cho Độc Cô Thiên Diệp. Nghe tiếng nước trà chảy vào chén, Độc Cô Thiên Diệp chợt nghĩ tới bộ dáng pha trà của Tử Tiêu. Nàng tiếp nhận ly trà của Cá Quả Tử, đảo nhẹ ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, liền nói câu: "Trà ngon."

Cá Quả Tử nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Phẩm trà tâm cần thanh thần, người hiện tại có thể phẩm ra hương vị trà sao ?"

Đã bị nhìn ra !

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Cá Quả Tử, tuy rằng thần kinh bị ăn mòn, làm cho hắn thường xuyên không tỉnh táo, nhưng cũng không có nghĩa là hắn trở thành kẻ ngốc. Sống gần hai đời người từ lời hắn nói tối hôm qua Độc Cô Thiên Diệp biết hắn cũng không đơn giản.

"Đều nói đã đến đây thì không thể rời đi nơi này. Tiền bối đến đây lâu như vậy, có từng nghĩ qua sẽ rời đi ?"

"Rời đi?" Cá Quả Tử nở nụ cười, nói: "Ở nơi nào chẳng giống nhau, cuộc sống không phải là ngày trăng nguyệt lạc sao ?" (trăng: bay lên, lạc: vui mừng; tìm không được câu nào tương tự nên chịu khó z thôi nghen (^.^))

Trăm năm giam giữ, đã khiến những nhân vật phong vân này mất đi hùng tâm (lòng hăng hái, quả cảm) lúc trước, có lẽ đây chính là sự trừng phạt của Thần điện đối với người không theo. Mệnh có thể không có, nhưng ngay cả ý nghĩ truy đuổi giấc mộng trong cuộc sống cũng không có thì đối với những người này mới là thương tổn.

"Tiểu tử, đã đến nơi này thì an tâm ở đây đi." Cá Quả Tử cười nói, trong thanh âm có một tia cam chịu.

"Không phải ta an tâm thì có thể ở mãi nơi này. Ta giết Thiếu chủ Vũ điện, Vũ Phách Thiên sẽ không tha cho ta." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Có một số thời điểm, không phải người nghĩ là có thể dừng lại, vận mệnh luôn bắt người tiến về phía trước."

Độc Cô Thiên Diệp uống trà xong, nói muốn đi ngắm cảnh liền rời đi. Cá Quả Tử nhìn Độc Cô Thiên Diệp, như hồi tưởng lại điều gì đó, lại như cái gì cũng không nghĩ.

Độc Cô Thiên Diệp đi dọc bên hồ, đi hết một vòng hồ lại đi đến nơi khác, ý đồ tìm hình phòng đang ở đâu, nhưng tìm một vòng cũng không tìm thấy dấu vết gì.

Lúc đi ngang qua phòng bếp thấy Tiểu Tứ đang chuẩn bị cơm liền đi vào.

"Trên bàn đã làm xong rồi, người có thể nhìn xem," Đồ ăn của mọi người trên đảo đều là do hắc chuẩn bị, tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng đây cũng coi là một công trình lớn.

"Tiểu Tứ, ca ca người bọn họ đâu rồi ?"

"Bọn họ đi tuần tra."

Tuần tra ? Nàng ở sân đi một vòng, cũng không có thấy bọn họ. Nàng lại nhìn đồ ăn một chút, rất phong phú, mỗi người đều ba mẹt một canh. Có lẽ chỉ buổi tối mới có súp lơ, cho nên cơm trưa cũng không trộn thuốc vào.

Ăn xong cơm trưa, Độc Cô Thiên Diệp ở tại phòng nghiên cứu bản chép tay về luyện khí, trời tối rất nhanh.

"Giáng Vực, chúng ta xuất phát đi."

Độc Cô Thiên Diệp đêm nay đến sớm, nàng và Giáng Vực tới cửa chờ bọn Tiểu Nhất xuất hiện. Tối hôm qua cùng sáng hôm nay nàng đã tìm ở sân trong ngoài một lần, không có phát hiện dấu vết gì để lại, hơn nữa bọn Tiểu Nhất thường xuyên không ở trong sân, cho nên rất có thể hình phòng không ở nơi này. Nếu muốn tìm được hình phòng, đi theo bọn họ là biện pháp tốt nhất.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Tiểu Nhất và Tiểu Nhị đi về phía cửa lớn, hai người vừa đi vừa thương lượng đêm nay nhất định phải bắt phạm nhân kia khai ra. Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực đi sau bọn họ.

Tiểu Nhất đi ra sân sau rồi đi khoảng nửa giờ, vòng vo mấy lần cuối cùng đi vào một rừng cây. Độc Cô Thiên Diệp ẩn thân đi theo, nhìn thấy trong rừng có một loạt các phòng ở, có điểm giống với nhà giam Lôi điện. Nàng và Giáng Vực nhìn nhau, khẳng định đây là hình phòng.

Tiểu Nhất, Tiểu Nhị đi qua, có hai ngục tốt ra chào đón báo cáo tình hình bên trong. Ba người vừa nói vừa đi đến gian phòng trung gian. Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên cạnh cửa sổ, nương theo ngọn đèn mỏng manh nhìn tình huống bên trong. Bố trí trong phòng là công cụ tra tấn, nơi này chính là phiên bản của nhà giam Lôi điện.

"Dẫn người nọ tới." Tiểu Nhất, Tiểu Nhị đi vào phân phó người phía sau.

Rất nhanh, ngục tốt lôi kéo một bóng người từ phía sau cửa nhỏ đi đến, người nọ toàn thân đã không còn hoàn hảo, quần áo bị roi đánh tả tơi, làn da lộ ra bên ngoài bị cháy đen, ần ần tản ra mùi thịt khét, máu dính trên quần áo đã đen lại dính vào làn da đã thối nát. Tóc hoa râm tán loạn che khuất gương mặt hằn.

Người nọ tựa hồ ngay cả khí lực đi cũng không có, bị ngục tốt tha lại đây, lưu lại một đạo vết máu.

"Nhất gia, Nhị gia, phạm nhân đã được đưa tới." Ngục tốt nói với Tiểu Nhất.

Tiểu Nhất nhìn những vết thương trên thân kia, nói: "Này lão nhân, không nghĩ tới đã một bó tuổi to, xương cốt còn cứng rắn như vậy."

"Hừ, hừ đã lãng phí rất nhiều thời gian của chúng ta, đêm nay nếu hỏi không ra trực tiếp giải quyết luôn đi." Tiểu Nhị chán ghét nói.

"Người gấp gáp cái gì, dù sao trên đảo cũng không có trò gì giải trí, người này để lại tiêu khiển cũng tốt." Tiểu Nhất nói, sau đó chỉ một người: "Người, cho hắn ăn đan dược, giữ mệnh hắn lại, không cần týt nữa vừa dụng hình liền chết."

Ngục tốt nghe mệnh lệnh, lấy một bình ngọc từ trong giới chỉ, đổ một viên đan rồi bóp miệng, thô bạo uy hắn dượt. Đó là phục hồi đan cấp thấp,

chỉ có thể giúp hắn không tắt thở lập tức. Uy xong đan dược, ngực tốt liền ném hắn xuống.

Tuy rằng đã ăn đan dược, nhưng đan kia cấp bậc thật sự rất thấp, người nọ lại bị thương quá nặng, cho nên hiệu quả cũng không rõ ràng, lại bị ngực tốt xô ngã, người nọ nằm im ở trên đất.

Ngoài cửa sổ, Độc Cô Thiên Diệp rất cục nhìn được mặt người kia, phần nộ như núi lửa bùng nổ. Người kia tuy rằng đã bị đánh đến mức hoàn toàn thay đổi, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn nhận ra. Hai mắt lúc trước hữu thần giờ đây nhắm chặt, khuôn mặt đầy đặn trước kia giờ trở nên gầy yếu, xương gò má đã hiện rõ. Chân mày nhăn lại biểu hiện sự thống khổ mà hắn đang trải qua.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp tức giận đến phát run, Giáng Vực biết, đây là người mà nàng muốn tìm. Hắn vẫn nghĩ nàng rất cuồng vọng, kiêu ngạo, không nghĩ tới nàng cư nhiên cũng sẽ vì người khác mà tức giận. Cảm thấy nàng muốn trực tiếp vọt vào, hắn cầm lấy tay của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp bị phần nộ bao phủ lý trí, bị Giáng Vực lôi kéo mới hơi phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy gia gia lúc này nằm ở bên trong, nghĩ đến những học viên trong Thánh Hải thành, nàng cố gắng áp chế xúc động.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi khôi phục lý trí, Giáng Vực nói: "Ta có biện pháp."

"Biện pháp gì?" Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nói nhanh đi, nếu không gia gia chịu không nổi nữa!"

Biết trong lòng nàng lo lắng, hắn cũng không so đo nàng vô lễ.

"Ta có thể khống chế khiến bọn họ lâm vào ảo giác, để bọn họ tưởng rằng người kia ở đó nhưng thực tế đó là ngực tốt." Giáng Vực hạ ngón tay

chỉ về ngục tốt, nói.

"Nhưng sau đó họ vẫn sẽ biết."

"Ta sẽ sửa lại trí nhớ của bọn họ, khiến bọn họ nghĩ ngục tốt là hăn mà tra khảo. Chúng ta chỉ cần làm cho người kia không mở miệng là được."

"Ý kiến hay."

Giáng Vực hai tay kết ấn, chung quanh dần dần hiện lên một tầng sương trắng, bao phủ mọi người trong phòng ở bên trong, nhất thời xung quanh lâm vào im lặng.

Hoàn thành xong, Giáng Vực bảo có thể đi vào. Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa chạy đến bên người Hữu Vô đại sư, lấy Thánh Tê đan từ nhẫn không gian cho hăn ăn, sau đó gọi hăn: "Gia gia, gia gia, người tỉnh lại đi."

Hữu Vô đại sư cố hết sức mở to mắt, nhưng chưa kịp nói câu nào đã lại ngất đi. Độc Cô Thiên Diệp đưa Hữu Vô đại sư vào Luyện Yêu Hồ, sau đó nói với Giáng Vực: "Chúng ta nhanh trở về."

Giáng Vực trong làn sương trắng bắt đầu tạo ảo cảnh bóp méo trí nhớ của những người trong phòng. Độc Cô Thiên Diệp đi tới gần ngục tốt bên phải, tay phải bóp cổ hăn, tìm được vị trí dây thanh quản, dùng sức bóp nát. Sau đó phế đi hai chân của hăn.

Hai người ly khai khỏi nơi này, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp gọi Tiểu Hỏa ra ngoài để nàng chờ bọn họ trở về. Về đến phòng, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Giáng Vực, người có thể thay đổi trí nhớ của ngục tốt khiến họ không nhớ ta đã từng tới đây hay không."

"Chuyện này có thể, nhưng mỗi ngày bọn hăn đều liên hệ với Thần điện, nếu đối phương hỏi bên này lại không biết vẫn là phiền toái. Ta có thể

trực tiếp huyền hóa ra hư ảnh của người, cùng thường nhân không khác biệt lắm. Nhưng chỉ có thể kiên trì vài ngày."

"Thật sự ? Thật cảm ơn người !" Độc Cô Thiên Diệp nói: "Chúng ta trước sáng mai phải trở về Thánh Hải thành, ngày mai Thần Tinh Tông mang mọi người đi tế đàn bái tế linh vị, ta đoán có khả năng hắc sẽ tẩy não mọi người. Bây giờ chỉ có người có thể ngăn cản Thần điện. Ta hiện tại đi chữa thương cho gia gia, người đi chuẩn bị ảo ảnh đi, chốc nữa chúng ta sẽ xuất phát."

Nói xong Độc Cô Thiên Diệp lắc mình đi vào Luyện Yêu Hồ. Khi vào đến nơi gia gia đã được đám người Mạc Trì thanh tẩy, bởi vì ngoại thương rất nghiêm trọng nên bọn họ để hắc trên sàng đan không mặc quần áo cho hắc.

Độc Cô Thiên Diệp tiến vào thì Đô Đô liền xuất hiện, mang nàng đi vào phòng của Hữu Vô đại sư. Độc Cô Thiên Diệp đi vào nhìn thấy Mạc Trì bọn họ đều ở trong, chính là ai cũng đều trầm mặc, trong phòng áp lực thương tâm cùng phẫn nộ.

"Thiên Diệp..." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, mọi người kêu lên một tiếng, lại không nói nên lời.

"Ta sẽ chữa khỏi cho gia gia." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không những thế ta còn muốn đưa cho Thần điện một phần đại lễ. Mọi người đi ra ngoài trước, nơi này có ta là được rồi."

Mọi người đi ra, lại không đi khỏi, đều ở bên ngoài chờ. Hữu Vô đại sư và Mạc Chấn Đình quan hệ vẫn tốt lắm, cũng thường xuyên đến Mạc gia, bọn Mạc Trì cơ hồ đều do hắc nhìn lớn lên, quan hệ rất thân cận. Nay hắc bị Thần điện làm trọng thương như thế, nếu không tận mắt thấy hắc được chữa khỏi thì mọi người nhất định không rời đi.

Trong phòng, Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên giường, nhìn lão nhân gầy yếu trên giường, cơ hồ rơi lệ. Tuy rằng nàng và Vô Hữu đại sư thời gian quen biết không dài, nhưng đoạn thời gian kia đối với nàng vô cùng quý giá. Hữu Vô đại sư đối xử với nàng như cháu gái, đưa bản chép tay quý giá về luyện khí sư cho nàng, tặng nàng quà sinh nhật quý giá, cho dù ở phương xa hẳn cũng rất quan tâm nàng.

"Vô gia gia, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho người." Độc Cô Thiên Diệp kiên định nói: "Ta cũng sẽ khiến Thần điện hối hận vì đã đối với người như thế này!"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13 (1): Linh Vị

Độc Cô Thiên Diệp nói Đô Đô chuẩn bị một dục dũng (cái thùng lớn để tắm trong phim kiếm hiệp đó), ném vào trong nước rất nhiều thảo dược, nước nhanh chóng biến thành màu đen ầm ầm hương vị gay mũi. Nàng đặt Vô Hữu đại sư vào, giúp hắn không để đầu của hắn ngập xuống nước.

Sau đó nàng và Đô Đô đi vào phòng luyện đan, phòng này là Đô Đô và huyền thú bên trong chuẩn bị cho nàng. Nàng đi vào không kịp quan sát bài trí ở bên trong, nói với Đô Đô tên dược liệu cần chuẩn bị, Đô Đô không cần rời khỏi, dùng ý niệm đưa dược liệu cần thiết tới đây.

"Đô Đô, tỷ còn muốn một mảnh thiên hoa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thiên hoa từ khi bị Độc Cô Thiên Diệp bỏ vào đây vẫn chưa có sử dụng, bởi vì điều kiện gieo trồng hà khắc, lúc trước Đô Đô mở một không gian riêng để gieo trồng, trừ bỏ Đô Đô, người khác không biết ở nơi nào.

"Được." Đô Đô trả lời. Rất nhanh, dược liệu thiên hoa xuất hiện.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thiên hoa, vẫn màu lam xinh đẹp như trước. Bởi vì lần đầu tiên sử dụng, nàng không dám cam đoan có thể thành công, cho nên bảo Đô Đô chuẩn bị nhiều hoa một chút, lúc nàng thất bại có thể tiếp tục sử dụng.

Lấy ra dược lô, Độc Cô Thiên Diệp nhóm một đạo hỏa diễm ở dưới, vốn hỏa diễm rất nhỏ, đến dược lô thì thành lớn, thiêu đốt toàn bộ phía dưới lô. Đợi khi dược lô nóng hoàn toàn, nàng bắt đầu ném dược liệu vào luyện hóa, đó là một quá trình không cho phép xuất hiện một chút sai lầm. Đến lúc bỏ thiên hoa, nàng không trực tiếp bỏ vào, mà là cầm một tiểu dược lô khác đến. Bởi vì thời gian và hỏa lực không chính xác, thiên hoa bị cháy thành bụi. May mà nàng không trực tiếp luyện chế cùng thiên hoa với những dược liệu trước đó, bằng không đã hủy hết dược liệu, phải luyện lại từ đầu.

Nàng thử lần thứ hai, đến lần thứ tư mới luyện hóa thành công, nàng luyện thiên hoa đã luyện hóa xong cùng với những dược liệu trước đó, chậm rãi dung hợp, cuối cùng đánh vào huyệt lực, ngưng đan thành công.

Nhìn đan dược màu lam, Độc Cô Thiên Diệp thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa xem thương thế của gia gia phát hiện xương cốt đã vỡ vụn rất nhiều, nếu không có thiên hoa thì nàng cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn chữa khỏi cho người.

Thu thập dược lô, nàng trở lại phòng, nhìn thấy nước trong dũng dục đã trong suốt, nàng lấy đan dược ra uy cho Hữu Vô đại sư, chỉ lát sau hắc bắt đầu học ra từng ngậm từng ngậm máu đen.

"Này..." Mạc Trì nhìn Vô Hữu đại sư học máu, nước trong dũng dục như muốn nhiễm đỏ, lo lắng nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Trong cơ thể Hữu Vô gia gia có máu đen. Lục phủ ngũ tạng đều bị thương, xuất huyết nghiêm trọng, nếu không loại bỏ, sau này sẽ lưu lại di chứng." Độc Cô Thiên Diệp giải thích. "Vừa rồi dược bỏ vào để tăng cường thân thể còn có thêm đan dược, cho nên không cần lo lắng."

Rất nhanh, hắc lại tiếp tục học máu. Độc Cô Thiên Diệp nói Đô Đô thay dũng nước sạch, tẩy rửa thân thể rồi đặt hắc trên giường. Nàng lấy đan

dược mới luyện chế ra, nhìn hẩn nuốt xuống, tâm trạng nặng nề mới hạ xuống.

"Đại cữu cữu, đêm nay ta phải về Thánh Hải thành, không thể chờ Hữu Vô gia gia tỉnh lại. Các người trong này chiếu cố gia gia, hôm sau người sẽ tỉnh lại cho người ăn viên đan dược này." Độc Cô Thiên Diệp giao bình ngọc cho Mạc Trì.

"Yên tâm đi. Tình huống bên ngoài thế nào, nếu có chuyện gì nguy hiểm, đưa chúng ta ra ngoài, không cần giống như lần trước."

"Ta đã biết." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu chứng tỏ mình nghe lọt, sau đó nói với những người khác, lắc mình ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Bởi vì thời gian trong Luyện Yêu Hồ không giống bên ngoài, Độc Cô Thiên Diệp ở bên trong ngây người nhiều giờ, thời gian ở bên ngoài cũng chưa trôi qua bao lâu. Lúc đi ra Giáng Vực còn chưa chuẩn bị xong.

"Đợi một lát nữa." Giáng Vực nói với Độc Cô Thiên Diệp. Ít phút sau, một Độc Cô Thiên Diệp giả sống động xuất hiện trước mặt hai người.

Giáng Vực sau khi hoàn thành, Độc Cô Thiên Diệp để giả nhân ở lại Vô Ưu đảo, mình và Giáng Vực thì ngồi trên lưng Lam Mân ly khai. Lúc các nàng ra đảo Tiểu Tam và Tiểu Tứ cũng không phát hiện, nhưng vẫn đến nhìn từng phòng thấy mọi người có còn thì về nghỉ ngơi.

Bởi vì thời gian khẩn cấp, Độc Cô Thiên Diệp phân phó Lam Mân toàn lực bay đi, đáng lẽ mấy giờ mới tới nhưng Lam Mân chỉ tốn hai giờ đã đến.

Trên lưng Lam Mân, Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực ngồi sóng vai. Giáng Vực nhìn mình ngồi cùng một chỗ với Thiên Diệp, trong lòng một trận cảm khái. Không nghĩ tới mình có một ngày lại ngồi cùng một chỗ với một nữ nhân, hơn nữa lại là chủ nhân của mình. (^-^)

Chủ nhân, nghĩ đến hai chữ này, Hắc nghĩ tới Giáng Ngọc, hắc nhất định là đang phun hỏa. Nhất thạch song sinh, hắc nhận chủ, Giáng Ngọc chạy cũng không thoát được.

Nhưng nữ nhân này, làm cho hắc cảm thấy bất đồng, làm cho hắc nguyện ý cùng nàng, vì nàng làm việc. Nhưng là...

"Người tính làm gì tiếp theo ?" Giáng Vực hỏi.

"Tạm thời còn chưa nghĩ tới. Mặc kệ thế nào, không thể để cho Thần điện thành công tẩy não mọi người. Nếu không ngăn được, thì phá hủy hai cây cột đó. Đến đảo Thần điện." Độc Cô Thiên Diệp nói, cũng không có đem hai cây cột ở Thần điện thành cái gì.

Giáng Vực nhìn thiên hạ nho nhỏ, trong lời nói lại bá khí như vậy, nhất thời dừng cảm cũng đứng lên.

"Ta có thể lấy quái hoàng thạch tinh từ cây cột đó ra, cũng có thể bảo hộ bọn họ không chịu ảnh hưởng của quái hoàng thạch tinh. Giáng Vực nói: "Người muốn dùng loại phương pháp nào."

"Nếu đem quái hoàng thạch tinh trao đi ra, người trong Thần điện có phát hiện không ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chuyện này cái gọi là linh vị có thể cảm nhận được." Giáng Vực nói.

"Vậy còn phương án thứ hai ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sẽ không. Hoàng thạch tinh nho nhỏ không thể cảm nhận được sự tồn tại của ta." Giáng Vực tự tin nói.

"Chúng ta dùng loại thứ hai đi." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, quyết định chọn phương án thứ hai.

Linh vị đã biết thì chẳng khác nào Thần điện sẽ biết. Một khi Thần điện phát hiện, vậy học viên của học viện sẽ nguy hiểm. Bây giờ bọn họ không thể để Thần điện phát hiện manh mối. Hơn nữa nghĩ đến tế đàn, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy Thần điện đang bày ra một âm mưu to lớn.

Lam Mân trực tiếp mang Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên ngoài Thánh Hải thành, bọn họ cũng không tiến vào trong thành mà hạ xuống trên bờ biển. Độc Cô Thiên Diệp lấy ra thông tin thạch nói với Tạ Bình đã tìm được Hữu Vô gia gia, nói hắn bị thương, nhưng hiện tại đã không có việc gì rồi. Sau đó nói quyết định của mình cho hắn, để hắn thông tri cho đệ tử học viện, đến lúc đó làm bộ như đã bị tẩy não.

Vì không muốn bị Thần điện phát hiện, khi hừng đông Giáng Vực bắt đầu tản ra linh vụ, cùng thiên nhiên hòa thành một chỉnh thể, cũng chỉ dẫn linh vụ thổi đến tế đàn.

Hai người không một tiếng động lặng yên đi vào Thánh Hải thành, đi đến sân của Phong Giản.

Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đi tới phòng ở của Phong Giản, nương theo cửa sổ nhảy vào. Phong Giản mặc áo ngủ, phát hiện có người tiến vào, lập tức nhảy dựng lên, tấn công đối phương.

Độc Cô Thiên Diệp cầm trụ Phong Giản đánh úp lại, nói: "Là ta."

Phong Giản cả kinh nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Người làm thế nào trở về ?"

Độc Cô Thiên Diệp đi đến cái bàn ngồi xuống, nói: " Bay trở về."

Phong Giản buồn bực, cũng không đốt đèn, khoác áo ngồi xuống đối diện nàng. Lúc này hắn mới phát hiện ở cửa sổ có một nam nhân cực kỳ xinh đẹp đang ngồi, dưới ánh trăng, mái tóc bạch kim cơ hồ dung hợp cùng ánh trăng.

"Hắn là ai vậy ?" Phong Giản nhin không được hỏi. Đi theo bên người Độc Cô Thiên Diệp là một nam nhân, lại là một tuyệt thế mỹ nam, tin tức này nếu tên Tử Tiêu kia biết không biết sẽ phản ứng như thế nào.

"Đồng bạn của ta." Độc Cô Thiên Diệp không chút nghĩ ngợi trả lời, sau đó nói về những hiểu biết của mình trên Vô Ưu đảo với Phong Giản. Nàng không quay đầu nhìn Giáng Vực, cho nên không biết Giáng Vực nghe được nàng nói câu đồng bạn thì vô cùng thỏa mãn, biểu tình rất là cảm động.

"Ta ở trên Vô ưu đảo tìm được Vô gia gia các người không cần tìm tiếp đâu. Nhưng ngoại công ta và viện trưởng vẫn không biết ở nơi nào."

Phong Giản còn đang đánh giá Giáng Vực, nghe được lời Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Chúng ta lại thiếu đi một trăm khóa tẩy tủy đan, thương tâm nha. Nhưng lá gan của người cũng quá lớn, trực tiếp giết Ngưu Viêm khiến ta trở tay không kịp."

"Đó là tự hắn tìm tới cửa mà ?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa đã đưa ta tới đó thì bọn họ muốn ta phải phạm một đại sai lầm đúng không? Còn không có thể làm cho bọn họ hoài nghi, Ngưu Viêm muốn giết ta, ta phản kháng giết hắn, thế mới thuận lý thành chương, sẽ không khiến bọn họ hoài nghi. Ta tùy tiện phạm phải sai lầm, như vậy mới không kinh động đến bọn họ."

Nghe Phong Giản nói, nàng lười cùng hắn lý luận. Chính là hắn cũng vì nghĩ cho nàng, sợ nàng bị Vũ Phách Thiên giải quyết.

"Vậy hôm nay người đến nơi này của ta làm gì ?" Phong Giản nói: "Còn chưa tới nửa đêm, không phải là muốn cùng ta một đêm đi ?"

Nói xong, Phong Giản còn tự xưng là phong lưu hướng Độc Cô Thiên Diệp bắn mị nhãn.

Độc Cô Thiên Diệp một trận mồ hôi lạnh, nói: " Tể đàn rất cổ quái, người có biết chuyện gì không ?"

"Người đã đi qua ?" Phong Giản hỏi. Hiển nhiên, hẳn biết.

"Ừm."

"Vậy người có bị tẩy não hay không?" Phong Giản hỏi. Kỳ thật không cần trả lời hẳn cũng đoán được, nếu như bị tẩy não, nàng như thế nào còn đối nghịch với Thần điện, càng đừng nói hỏi ra vấn đề này.

"Lần đầu tiên tẩy não, người nào ý chí không vững vàng sẽ biến thành linh vị tín đồ."

"Vậy người sao không có việc gì ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Nếu hẳn đã bị tẩy não, như thế nào có thể ngồi ghế thứ ba của Âm Các.

"Ta tự có biện pháp." Phong Giản nói.

"Cái gì, còn có biện pháp có thể chống cự ?" Độc Cô Thiên Diệp có chút giật mình.

"Có, nhưng chỉ ta có thể sử dụng." Phong Giản thần bí hề hề nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13(2)

Nhìn Phong Giản thần thần bí bí, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp phát hỏa: "Người không thể nói thẳng sao?"

"Ách -.-" Phong Giản không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp tính tình lại nóng tính như vậy, nói: "Thần khí của ta có thể ngăn cản."

Nói vậy cấp bậc của linh vị so với Huyền Nguyệt đại lục cũng không cao, quái hoàng thạch tinh cũng không cao, chỉ cần đạt tới cấp huyền tôn có thần khí ngăn cản, quái hoàng thạch tinh không thể ảnh hưởng đối với họ.

"Ngày mai Thần Tinh Tông muốn mời tứ đại đế quốc đi đến đàn tế, người có biết chưa?"

"Biết. Nhưng thần khí của ta chỉ có thể thủ hộ một người." Phong Giản nói.

"Bọn họ ta sẽ giải quyết. Nhưng ta muốn đi tế đàn nhìn xem, người an bài một vị trí cho ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Phong Giản cảm thấy khát nước, lấy cho mình ly trà lạnh, vừa uống đến miệng chợt nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, một miếng nước trà hoàn toàn phun ra. May mắn Độc Cô Thiên Diệp tránh mau, bằng không đã bị phun một thân.

"Phải không vậy, người ngày mai còn muốn tới tế đàn? !" Phong Giản nhìn không được kêu to," Người ở trong này đã rất là nguy hiểm, ngày mai còn muốn tới tế đàn, người là muốn chết sao?"

"Ta đương nhiên không muốn chết. Ta muốn đi tự nhiên sẽ không để cho người khác nhận ra. Để ta thay thế một người nào đó bên trong Âm các, sau đó người chỉ việc an bài để ta thay vị trí của hắn là được."

Phong Giản vẫn là không đồng ý, nếu như bị Thần điện phát hiện, nàng liền nguy hiểm. Nếu Tử Tiêu trở về biết, hắn làm sao giao phó.

Thấy Phong Giản không đồng ý, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra mặt nạ, mang lên mặt, xuất hiện một Phong Giản giống nhau như đúc. Đáng thương Phong Giản vừa mới uống miếng nước thứ hai lại sặc lần nữa.

"Được rồi. Thua người luôn." Phong Giản nói, sau đó an bài cho Độc Cô Thiên Diệp một vị trí, không phải ở tế đàn, nhưng là có thể nhìn thấy mọi tình huống tại tế đàn.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp đi theo Phong Giản vào tế đàn, giả dạng thành bộ dạng một gã sai vặt. Phong Giản nói, càng không bắt mắt càng dễ trà trộn bởi vì sẽ không có người chú ý đến người.

Đệ tử tứ đại đế quốc đi đến phía dưới tế đàn, nhìn đến hai cây cột ở bên trên, nghĩ tới lời dặn tối hôm qua hiệu trưởng nói với mình.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào tế đàn thì không đi theo Phong Giản, nàng đi vào một đám người phụ cận, nghe bọn họ nhỏ giọng thảo luận về đại tế tự.

"Sẽ có tám đại tế tự đến, nghĩ thôi đã kích động rồi."

"Cũng không phải lần nào cũng vậy. Lần này những người phân điện ở bên ngoài đều trở về, sẽ rất đông."

“Lần này Thánh tử cũng đã trở lại. Hẳn hình như đã lâu rồi chưa xuất hiện.”

“Nghe nói hôm nay điện chủ sẽ mời linh vị, chúng ta lại có thể chiêm ngưỡng dung mạo của linh vị!”

“Phải không?! Thật sự quá tuyệt vời.”

“Nói mới thấy, ta cảm thấy hôm nay so với mọi lần càng trang trọng hơn!”

“Người nói như vậy ta cũng thấy hình như là rất trang trọng...”

Độc Cô Thiên Diệp nghe những người này nói xong, coi như đã nhìn thấy cái gọi là điên cuồng đối với linh vị. Đây là hiệu quả của việc tẩy não!

Chỉ chốc lát sau, Thần Tinh Tông cùng tứ đại điện chủ đều đến đây. Bọn họ đi lên tế đàn, nói với những người phía dưới: “Hôm nay, chúng ta ở trong này hoan nghênh chúng đệ tử đến từ tứ đại đế quốc. Các người là tương lai của Huyền Nguyệt đại lục, là hy vọng của Huyền Nguyệt đại lục. Hôm nay linh vị tại Thánh Hải thành ban cho các người ca ngời. Thịnh đệ tử tứ đại đế quốc lên tế đàn.”

Lời nói lưu loát sạch sẽ, không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ. Đệ tử tứ đại đế quốc được đệ tử Thần điện dẫn dắt chạy đến tế đàn. Đệ tử tứ đại đế quốc tuy rằng có nghi hoặc, muốn nhìn thấy cái gọi là quái hoàng thạch tinh, cái gì là tẩy não, nhưng vẫn không chế không để bản thân để lộ sơ hở.

Đùa giỡn ngũ đại huyền tôn trước mặt cần phải cẩn trọng, bọn họ cũng không phải người đơn giản.

Đi đến tầng thứ nhất, mọi người còn chưa bị gì, đến tầng thứ hai, người tam quốc có vẻ mặt mơ hồ, như là đang lâm vào ảo cảnh gì đó, đều dừng lại không đi. Đệ tử tứ đại đế quốc nhìn thấy, cũng dừng lại, làm bộ

chính mình cũng thấy được hình ảnh giống nhau, về phần hình ảnh kia là cái gì, lão đại đã nói qua cho bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mặt của người tư đại đế quốc, trong lòng nhin không được buồn cười.

“Nhìn rất giống! Trước kia như thế nào không phát hiện bọn họ có khiêu diễn xuất như vậy.”

“Người như thế nào mặt kệ người đế quốc khác?” Giáng Vực trên đình lý bên ngoài nhìn chuyện tình, hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

“Vì sao phải làm như vậy? Không phải nói Thần điện ở nơi này động tay động chân sao? Nếu bọn họ có ý chí kiên định sẽ không bị tẩy não.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, Thương Cẩn và Lâm Phong đều không có bị mê hoặc, nhìn mọi người dừng lại thì hơi nghi hoặc.

Chốc lát sau, mọi người đế quốc khác tỉnh táo lại, phỏng chừng là tẩy não đã xong, bởi vì những người đó nhìn về phía điện chủ Thần Tinh Tông, ánh mắt tràn ngập kích động và cuồng nhiệt.

Độc Cô Thiên Diệp ý bảo Giáng Vực đem linh vụ bị xua tan mở ra để tránh bị linh vị phát hiện.

Thần Tinh Tông phát hiện chỉ có hai ba người không bị tẩy não, đem hòm đặt ở tế đàn, đem hương án cắm lên trên, hẩn mở hòm ra, đối với hạt châu bên trong tam bái. Những người khác thấy Thần Tinh Tông bái tế, bọn họ cũng giống nhau làm theo.

Tam bái xong, mọi người đứng dậy, phát hiện hạt châu trong hòm tản mát ra một trận quang mang chói mắt, mọi người cơ hồ đều nhắm mắt lại. Chờ hào quang tản đi, mọi người phát hiện một nữ nhân đoan trang cao

quý, một thân hoa phục xuất hiện trên đàn tế, đứng bên cạnh Thần Tinh Tông. Nhìn người đó nói chuyện, sẽ phát hiện kia chính là hư ảnh.

“Linh vị.” Tất cả mọi người quỳ xuống, hướng nàng triều bái. Thần Tinh Tông cùng tứ đại điện chủ cũng xoay người thực hiện một đại lễ.

Linh vị nhìn đệ tử tứ đại đế quốc, bọn họ biểu hiện thực thành kính, nhưng là vừa mới thông qua quái hoàng tinh thạch, tín ngưỡng thu được lại không có nhiều, Nàng nhìn thoáng qua đàn tế, tay phải nhẹ nhàng nhắc lên, nói: “Mọi người đứng lên đi.”

Không ít người lần đầu tiên nhìn đến hình dáng linh vị, sau khi đứng dậy vung trộm nhìn nhìn.

“Trời, lại có người xinh đẹp như vậy!” Có người nhin không được kêu lên.

“Làm càn!” Nhìn người nọ bất kính với linh vị, Thần Tinh Tông một chưởng đánh qua.

“Không thể.” Linh vị nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó vung tay lên, huyền lực bị đánh tan.

Người nọ như mới đi một vòng Diêm vương môn, sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất. Linh vị đưa thần lực hướng về phía hắn, nhẹ nhàng vây quanh đưa hắn đứng lên. Trong chốc lát, người nọ liền khôi phục, chính là tinh thần vẫn còn có điểm bị dọa.

“Không thể tùy ý đả thương tánh mạng người khác.” Linh vị đối với Thần Tinh Tông quát lớn.

“Là đệ tử lỗ mãng,” Thần Tinh Tông trả lời.

Nhìn linh vị bảo hộ đệ tử như thế, mọi người cảm thấy linh vị là người có tâm thiện lương.

Thần Tinh Tông nhận sai, linh vị cũng không tiếp tục truy cứu, nói với đệ tử tứ đại đế quốc: “Ta nghe điện chủ nói về chuyện của các người, các người đều là có tuổi trẻ đầy hứa hẹn, về sau Huyền Nguyệt địa lục phải nhờ vào các người.”

Nói xong, hai tay nàng kết ấn, một ánh sáng màu trắng trên tay nàng tản ra, bay đến bên người đệ tử tứ đại đế quốc phía dưới, bay xung quanh vài vòng rồi chui vào thân thể bọn họ.

“Các người đều là người tài, vừa rồi là thần chi chúc phúc, có thể giúp các người tăng tốc độ tu luyện. Đây là thưởng cho các người.” Linh vị nói, thanh âm tựa hồ có ma lực: “Đương nhiên các người được hưởng điều này, thì đại biểu các người cũng phải thực hiện trách nhiệm của mình. Về sau duy trì một thế giới hòa bình yên ổn là dựa vào các người.”

“Vâng. Đệ tử nhất định cần tuân ý chỉ của giáo hội linh vị.” Cùng nhau trả lời, mọi người đã thương lượng tốt chuyện này với Độc Cô Thiên Diệp.

“Một khi đã như vậy, các người về sau nhất định phải cố gắng, hảo hảo tu luyện. Ta hi vọng một ngày kia, có thể nhìn thấy các người đứng trên đỉnh cao.” Linh vị nói xong, bóng dáng dần dần nhạt đi.

“Cung thỉnh linh vị.” Mọi người lại hành lễ, tiễn đưa linh vị.

Thần Tinh Tông tiến lên đem hương án trên hòm thu hồi lại, xoay người đối diện với mọi người nói: “Thần điện mười năm một lần đại tế tự thông qua đệ tử tứ đại đế quốc lưu lại cùng chúng ta vượt qua ngày hội thần thánh này. Mấy ngày nay các người có thể ở huyễn hải lĩnh vực tự do tu luyện, cũng có thể đi dạo xung quanh. Có chuyện gì cần có thể nói với đệ

tử phụ trách, bọn họ sẽ thay các người giải quyết. Hy vọng các người ở đây được vui vẻ.”

Thần Tinh Tông nói xong, liền cùng tứ địa điện chủ ly khai. Trước sau không đến một giờ.

“Như vậy đã xong,” Có người nhỏ giọng oán giận, “Ta còn không cảm nhận được liền đã xong.”

Đương nhiên, dám oán hận, trừ bỏ đệ tử tư đại đế quốc không sợ trời không sợ đất kia thì không có người khác.

Phong Giản đi xuống dưới, Độc Cô Thiên Diệp đi theo hẩn ly khai tế đàn. Trước khi rời đi nàng đi xem một chút những người của tam quốc gia, những người này vây cùng một chỗ, khích động thảo luận nhận thức đối với Thần điện, đối với linh vị, tựa hồ quên đi chính mình.

Độc Cô Thiên Diệp và Phong Giản trở lại sân, nàng tháo mặt nạ xuống, trở lại thành Bách Lý Tà.

“Không nghĩ tới đơn giản như vậy.” Độc Cô Thiên Diệp nói, trong lòng có chỗ nào đó thất vọng.

“Người cũng không nên xem thường chuyện này, tuy rằng đơn giản, nhưng được linh vị ban cho chúc phúc, về sau thời điểm tu luyện so với người khác đều nhanh hơn, năng lực lĩnh ngộ cũng đề cao lên. Người của Thần điện so với trên đại lục thực lực cũng cao hơn đây chính là nguyên nhân chủ yếu.” Phong Giản nói.

Đương nhiên, người được tuyển, thiên phú so với người bình thường cao hơn rất nhiều.

Phong Giản và Độc Cô Thiên Diệp trò chuyện trong phòng, đột nhiên Phong Giản hình như có chuyện, nói với Độc Cô Thiên Diệp: “Ta ra ngoài

một chút, người cứ ở trong phòng, nếu có chuyện cần đi ra ngoài thì mang theo mặt nạ của người.”

Phong Giản nói xong liền đi ra ngoài, bộ dáng vội vã, giống như đã xảy ra đại sự.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng tự hỏi kế hoạch tiếp theo, đột nhiên nghe được Đô Đô truyền âm, Vô gia gia đã tỉnh. Nàng lắc mình vào Luyện Yêu Hồ, Nhìn Vô gia gia đang ngồi trên giường trò chuyện với mọi người. Lúc này sắc mặt hắc hồng nhuận, đã không còn tái nhợt, xem ra ở Luyện Yêu Hồ nửa tháng đã khôi phục lại.

“Vô gia gia.” Mọi người nhìn Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, vẻ mặt đều là tươi cười.

“Nha đầu.” Hữu Vô đại sư dựa đầu vào gối. nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn nói gì đó lại không nói thành lời.

Mặc kệ lúc trước bị tra tấn như thế nào, chính mình vẫn cố duy trì tỉnh táo, bởi vì sợ ngất đi sẽ không bao giờ tỉnh lại. Hắn còn chưa tìm được Mạc Chấn Đình, chưa tìm thấy hiệu trưởng, làm sao có thể chết đi. Tối hôm đó Độc Cô Thiên Diệp cứu hắn, hắn đã nghe thấy tiếng gọi của nàng, bởi vì nghe được thanh âm đó, hắn mới yên tâm mà hôn mê bất tỉnh.

“Vô gia gia, lần trước nói đến để đô thăm ta, kết quả còn để ta đi tìm. Cần phải trừng phạt.!” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Ha ha, muốn trừng phạt như thế nào? Ta đã nuốt lời, con muốn trừng phạt thế nào ta cũng nhận.!” Hữu Vô đại sư cười lớn một tiếng, nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, hiện tại vết thương đã kéo da non, bởi vì có thiên hoa, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại. (Thánh được làm đẹp đây, mại zô mại zô bà con.) Lúc cười trung khí mười phần, xem ra nội thương cũng đã tốt rồi.

“Vậy phật người nhanh chóng khỏe lại, đến lúc đó có chuyện gì thì để người đánh tiên phong, ta ở phía sau.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp mọi người cười đến cao hứng.

“Đúng rồi, Vô gia gia, người như thế nào lại đến Thánh Hải thành?”

Hữu Vô đại sư nghe câu hỏi này thì trầm mặc trong chốc lát. Mạc gia ngũ huynh đệ cũng thu hồi tươi cười.

“Ta theo cư dân của Thần điện đi vào.” Vô Hữu đại sư sửa sang ý nghĩ, bắt đầu nói đến sự tình sau khi rời khỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Hữu Vô đại sư sau khi rời Mộng Tiêu Lĩnh, đi theo con đường hiệu trưởng đã đi để tìm manh mối, cuối cùng đoán là hẳn vẫn đi theo Mạc Chấn Đình đến lúc mất tích, có khả năng là ở tổng bộ Thánh Hải thành. Hữu Vô đại sư mặc dù ở giới luyện khí cũng có danh tiếng, nhưng hẳn tính tình bất định, cho nên bằng hữu không nhiều. Một ngày hẳn ở thành thị phụ cận Châu thành, ở trong khách điểm xa hoa nghĩ biện pháp đến Thánh Hải thành, bởi vì trừ người của Thần điện thì không ai biết Thánh Hải thành ở nơi nào, huyễn hải lĩnh vực lại lớn như vậy, không có người dẫn đường, chỉ sợ là chết trên biển.

“Người không biết, luyện khí sư của Thần điện chỉ vì những người bên trong Thần điện luyện khí. Giống như chúng ta cư dân vùng ngoài, không có tư cách thỉnh bọn họ luyện khí.” Người nọ nói.

Cư dân vùng ngoài chính là những người sinh hoạt trên đảo nhỏ bên cạnh Thánh Linh đảo. Trên danh nghĩa họ là người của Thần điện, nhưng bởi vì thế lực họ không mạnh nên mới bị trục xuất đến đảo này, cho nên thực chất cũng không thể coi là người của Thần điện. Thân phận của họ ở huyễn hải lĩnh vực chính là thấp kém.

“Nếu có thể tìm được Hữu Vô đại sư, thỉnh hẩn giúp người luyện chế...”

“Hữu Vô đại sư hành tung bất định, ai biết hẩn ở nơi nào đâu? Nghe nói hẩn tính tình quái dị, không dễ giúp người khác luyện khí. Ta nào có biện pháp khiến hẩn giúp ta luyện khí? Hơn nữa hai ba ngày sau ta phải hồi đảo.”

Nghe đối thoại của hai người này làm Hữu Vô đại sư nổi lên tâm tư, hẩn có thể mượn những người này đưa mình đi Thánh Hải đảo. Nhưng hẩn không thể trực tiếp cùng họ giao dịch. Phải nghĩ cách để đối phương cầu hẩn mới được. Nghĩ nghĩ, buổi chiều hẩn ở phòng luyện khí, đem hai kiện huyền khí gửi đến luyện khí điểm. Luyện khí sư cùng luyện đan sư giống nhau, thường xuyên đem tác phẩm của mình bán đi, tựa như lần trước Độc Cô Thiên Diệp mua được mặt nạ cùng huyền giới vậy. Sau đó khi giao dịch hẩn giả vờ không cẩn thận để lộ ra thân phận là được.

Theo tin tức mà lão bản luyện khí điểm tuyên truyền, tin tức Hữu Vô đại sư đang ở trong thành nhanh chóng được truyền đi, hơn nữa còn nói hẩn hiện đang ở nơi nào. Hai người kia sau khi nghe được tin tức đều rất kích động, không nghĩ tới Hữu Vô đại sư lại ở gần đây. Hai người đem đó đi báo phỏng Hữu Vô đại sư, nhưng bị hẩn nói là buồn ngủ đuổi đi, bảo có gì ngày mai hãy nói. Hai người đành phải chờ hôm sau lại tới.

Đến buổi chiều Hữu Vô đại sư mới thấy bọn họ, bởi vì người hẩn muốn gặp ở tại khách sạn cách một con phố. Hữu Vô đại sư nghe người kia nói xong, bảo cần thời gian ba ngày để luyện chế. Nhưng người nọ ngày mai phải trở về, cho nên Hữu Vô đại sư không có khả năng vì hẩn mà khai lô luyện chế.

Lúc này Hữu Vô đại sư giả vờ để lộ mình có dự tính đi huyền hải một chuyến, tham quan cảnh sắc nơi đây. Người nọ do dự mãi, cuối cùng vẫn mở miệng mời Hữu Vô đại sư đi cùng

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14.1: Tiểu Bạch Cầu Đáng Yêu

Cứ như vậy, Hữu Vô đại sư đi tới huyện hải lĩnh vực, giúp người kia luyện chế một thánh khí, đang chuẩn bị hỏi thăm về Mạc Chấn Đình thì bị người Thần điện phát hiện. Hắn nếu đánh nhau với huyện hoàng cao nhất cũng xem như bất phân thắng bại, nhưng người hắn gặp phải lại là Lôi Phượng Khởi, vì thế rất nhanh bị bắt, bị đưa đến hình phòng trên Vô Ưu đảo. Từ nay về sau bắt đầu cuộc sống bị nghiêm hình tra tấn mỗi ngày.

Hữu Vô đại sư nói rất đơn giản, nhưng đám người Mạc lão tam lại tức giận không thôi. Hữu Vô đạo sư bị trọng thương như thế nào mọi người đều biết, nếu không có Độc Cô Thiên Diệp, hoặc nàng tới đó trễ hai ngày, thì hắn sẽ mất mạng!

“Thần điện chết tiệt! Mặt ngoài nhìn như thần thánh, thật ra chính là một đám quỷ thần côn!” Mạc lão tam mắng, “ Nhất định phải khiến bọn họ trả giá.”

“Nếu phụ thân và tiểu muội thật sự ở đó, nhất định phải quây nơi đó long trời lở đất!”

“Hữu Vô gia gia, người trước kia có nghe được tung tích của ngoại công bọn họ không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Không có. Ta đến huyện hải không lâu đã bị bắt lại . Khụ khụ” Hữu Vô đại sư ho khan hai tiếng, thân thể hiện ra sự suy yếu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn, nói: “Ta nhất định khiến cho Thần điện phải trả giá đại giới!”

“Khụ khụ, khụ khụ, nha đầu, không cần.” Hữu Vô đại sư lại ho khan vài tiếng, nói, “Thần điện ở Huyền Nguyệt đại lục có địa vị tối cao, con không cần bởi vì ta mà đối nghịch với nó.”

“Hừ, Thần điện bất quá là giả vờ thánh khiết nhưng bên trong khoác áo sài lang!” Nghĩ đến việc tiểu Thiên Diệp mất đi trí nhớ, sinh hoạt khổ khổ, Độc Cô Thiên Diệp chán ghét nói.

“Tại sao con lại nói vậy?”

Độc Cô Thiên Diệp kể lại chuyện lần đầu tiên đi vào Thần điện rồi nói cảm giác của bản thân hình như Thần điện đang bày ra âm mưu gì đó. Hữu Vô đại sư và Tạ Bình có phản ứng giống nhau, đối với mãnh thú hiện thế, bọn họ đều tỏ vẻ bất an.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bọn họ, nói: “Chuyện này con chỉ là đoán mà thôi. Hiện tại việc cấp bách chính là tìm được ngoại công và hiệu trưởng. Con cũng đã giao dịch với Âm các để bọn họ cùng chúng ta hỗ trợ tìm người.”

“Âm Các? Không phải đối đầu với Thần điện sao? Nhân mạch làm sao tồn tại ở huyền hải?” Mạc Trì hỏi.

“Thế nhân đều biết Âm Các đối đầu với Thần điện, nghĩ rằng tổng bộ Thần điện ở huyền hải thì Âm Các không thể xuất hiện ở nơi này. Có lẽ ngay cả Thần Tinh Tông cũng cho rằng như vậy. Nhưng bọn họ không biết, tổng bộ Âm Các đặt ngay tại huyền hải lĩnh vực!” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Người khác đều nói lá gan nàng lớn, nhưng theo nàng lá gan Tử Tiêu mới là lớn. Dem đại bản doanh của chính mình công khai đặt dưới mí mắt của Thần điện.

“Ha ha, Các chủ Âm Các lá gan thật là lớn!” Mạc lão tam nói.

“Đúng rồi, Thiên Diệp, lần trước vào sinh nhật của con Các chủ Âm Các cho người đem lễ vật đến, con khi nào thì có giao tình với Âm Các?” Mạc lão tứ hỏi. Lúc đó mọi người ai cũng tò mò, nhưng vì phong ba trên yến hội, về sau lại phải giao chiến với Phong gia, tiếp thu sản nghiệp Phong gia, mọi người ai cũng bận việc cũng quên mất chuyện này.

“Tử Tiêu chính là người mà con đưa đến rồi ở tại phòng con trong lễ mừng năm mới.” Độc Cô Thiên Diệp giải thích nói, “Lễ vật của Thần điện là do hân sắp xếp.”

“Hân làm sao mà biết con muốn tới Thần điện?” Mạc lão tam hỏi.

Đối với nghi hoặc của mọi người, Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

“Giờ con đi ra ngoài, Phong Giản có thể đã trở lại. “Độc Cô Thiên Diệp nói: “Vô gia gia người dưỡng thương cho tốt, con chờ người làm tiên phong đó.”

“Được rồi, con ở bên ngoài cần hết sức cẩn thận, có chuyện gì thì đem chúng ta ra ngoài.”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, ra khỏi Luyện Yêu Hồ. Thời điểm nàng đi ra, Phong Giản còn chưa trở về. Nàng rót cho mình ly trà, cầm trong tay nhưng không uống.

Chốc lát sau, Phong Giản đã trở lại, trên mặt không còn chiêu bài tươi cười mọi khi, mày hơi nhăn lại, trong mắt có sự lo lắng chưa từng biến mất.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Phong Giản nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, giật giật khóe miệng, vẫn không nói chuyện.

“Thiếu Điện chủ Phong Điện Phong Giản, Tam đương gia Âm Các Thất Nguyệt, người khi nào thì học nữ nhân muốn nói lại thôi vậy ?” Độc Cô Thiên Diệp khó có dịp nhìn thấy Phong Giản như thế này, nhin không được trêu chọc nói.

Phong Giản bị Độc Cô Thiên Diệp nói vậy thì liếc mắt xem thường, nói: “Đúng là xảy ra chuyện.”

“Là chuyện gì?”

“Một số huynh đệ của Âm Các bị vây khốn ở một hòn đảo.” Phong Giản nói.

Ân? Có ý gì? Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu ý bảo chính mình không hiểu.

“Âm Các phái ra vài huynh đệ, bị huyễn hải thú tấn công bị bao vây trên đảo.” Phong Giản nói, “Đại bộ phận mọi người của Âm các đều đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hiện tại tổng Các không thể điều động người đi tìm. Hiện tại lại là thời điểm đặc thù, ta không thể rời Thánh Hải đảo.”

“Cho nên hiện tại không ai có thể giúp bọn họ.” Độc Cô Thiên Diệp nhận ra ý khác trong lời nói của Phong Giản.

Phong Giản gật đầu.

“Ở nơi nào?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Cách Thánh Linh đảo hai mươi vạn dặm về phía Bắc.” Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm mắt Phong Giản hiện tia ánh sáng, nói: “Người có thể đi cứu bọn họ?”

“Tuy rằng chúng ta đang trong quá trình giao dịch, nhưng bọn họ vì thay ta tìm người mới gặp chuyện không may. hiện tại còn chưa có tin tức ngoại công của ta, ta còn có thời gian vài ngày, có thể đi nhìn xem.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Đa tạ.” Phong Giản chấp tay nói lời cảm tạ với Độc Cô Thiên Diệp, giọng điệu không chút giả dối.

“Ta không có ở đây, người thay ta chiếu cố bọn họ.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Ta sẽ.” Phong giản gật đầu, đệ tử tứ đế quốc ở nơi này liền giao cho hắn.

“Đúng rồi có tin tức về người người muốn tìm, có người đã nhìn thấy họ ở phương Bắc. Nhưng không biết tin tức có xác thực không, cho nên chưa nói cho người. Người hãy mang theo thông tin thạch của Âm Các có tin tức gì thì trực tiếp liên hệ với ta.”

Độc Cô Thiên Diệp nhận thông tin thạch của Phong Giản, thông tin thạch này không khác lắm với cái mà Tạ Bình đưa, nàng cũng không xem xét kỹ đem bỏ nó vào không gian chỉ lý.

Chuẩn bị xuất phát, Độc Cô Thiên Diệp không có đổi quần áo của Thần điện, đeo mặt nạ rồi lén lút ly khai Thánh Hải thành. Ra ngoài thành phát hiện Tạ Bình đang chờ nàng.

“Tạ gia gia. Người tại sao lại ở đây?”

Độc Cô Thiên Diệp trước khi rời đi đã liên hệ với Tạ Bình không nghĩ tới sớm như vậy đã lại thấy người.

“Ta đến xem Hữu Vô.” Tạ Bình nói.

Độc Cô Thiên Diệp đưa Tạ Bình đến một địa phương bí ẩn, xác định không có ai thì dẫn hắn vào Luyện Yêu Hồ.

“Nơi này là?” Tạ Bình nhìn cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi, nhìn không được hỏi.

“Đây là Luyện Yêu Hồ” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Luyện Yêu Hồ? Viễn cổ mười đại thần khí Luyện Yêu Hồ?!” Tạ Bình liên tục hỏi.

“Đúng vậy.”

Tạ Bình nhìn Luyện Yêu Hồ chặc chặc lấy làm kỳ, không nghĩ tới sinh thời mình còn có thể nhìn thấy viễn cổ thần khí trong truyền thuyết.

Độc Cô Thiên Diệp và Tạ Bình đi vào phòng Hữu Vô đại sư. Ở Luyện Yêu Hồ hai ngày, Hữu Vô đại sư đã tốt lên không ít.

Tạ Bình vừa thấy mặt Hữu Vô đại sư, hai người đều kích động. Nhìn thân hình gầy gò của hắn Tạ Bình vô cùng tức giận.

Hai người khó có khi gặp mặt mà không náo loạn, bất quá một lúc sau

“Cái lão bất tử này, không chịu nghe lời ta nói, đến quỷ môn quan dạo một vòng có cảm giác gì?” Tạ Bình cười nói, còn đến bên giường nhéo nhéo mặt hắn,” Chặc chặc, nhìn xem mặt này có khác gì gà đá đâu.”

“Cút. Người mới là gà đá.” Hữu Vô lắc mình tránh ra, nói: “Hừ, lão gia hỏa người chưa có chết, thì ta làm sao chết trước được. Nếu người muốn biết đi du lịch ở quỷ môn quan có cảm giác gì thì người có thể thử xem.”

“Ta phi, người dám nguyên rủa ta!”

“Lão tử chính là nguyên rủa người, người làm gì ta?”

“Thừa dịp người đang bệnh muốn mệnh của người, bắt người mang mạng già mà đền.”

Độc Cô Thiên Diệp cười đi ra ngoài, đi đến sân còn nghe thấy tiếng ồn ào của hai người. Bọn họ ở chung đều là như vậy, tuy rằng luôn cãi nhau, lại lộ ra sự quan tâm của mình đối với người kia.

Một lát sau, Tạ Bình đi ra, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở sân, đi qua nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, nói:” Người đã vất vả rồi, nha đầu.”

Trầm trọng nói một câu, bởi vì nàng bị Thần điện chú ý, chỉ có thể dùng kế kim thiền thoát xác tới tìm bọn họ, vì thế mà nàng lâm vào hiểm cảnh.

“Tạ gia gia, bọn họ là gia gia và ngoại công của con.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cho nên đó là việc nàng phải làm, người không cần phải tự trách.

Lúc này Mạc Trì đến xem Hữu Vô đại sư vừa vận dụng mắt Tạ Bình.

“Tạ thúc thúc, người đến xem Hữu Vô thúc thúc?” Mạc Trì cười hỏi.

Nhìn thấy Mạc Trì ở trong này, Tạ Bình kinh ngạc không thôi, hỏi:” Các người làm sao đến đây được?” Hiệu trưởng à người vô đây thế nào thì người khác cũng vô như z thôi

“Chúng ta là do Độc Cô Thiên Diệp đem vào.” Mạc Trì nói.

“Các người?”

“Đúng vậy, năm người chúng ta đều ở trong này. Thực lực Thần điện quá cường đại, chúng ta không thể để cho các người một mình mạo hiểm

được.”

Năm người đều đến đây, nói cách khác, nơi này có hơn năm huyệt tôn. Khó trách Độc Cô Thiên Diệp đến huyệt hải trước hẳn mà không lo lắng, đưa bọn họ theo là chuẩn bị đường lui đây.

“Được lắm con bé này, chuyện như vậy cũng không nói cho ta biết, hại ta lo lắng.” Tạ Bình cóc đầu Độc Cô Thiên Diệp, làm bộ quát lớn.

“Đây là chuẩn bị một con bài chưa lật. Đã như vậy thì làm sao có thể dễ dàng nói ra được.” Độc Cô Thiên Diệp cười nói: “Vậy con đi ra ngoài làm việc, người không cần phải lo lắng cho con.”

“Quý nha đầu.”

“Đúng rồi, cậu, con muốn đi phương Bắc cứu người, tiện đường xem có tin tức ngoại công không. Có tin tức bọn họ từng xuất hiện. Đến lúc đó mọi người có thể đi ra ngoài hít thở không khí. Mọi người ở trong này đã ngậy người cũng hơn hai năm rồi.”

“Ha ha, rốt cục cũng có thể ra ngoài, ta ở trong này đã muốn mốc meo.” Mạc lão tam đi đến nghe được lời nói của Độc Cô Thiên Diệp thì cười lớn nói.

“Đã lâu không gặp Tạ thúc thúc huyệt lực của người đã đến đâu rồi?” Lão tứ đi sau nói, “Người ngày nào cũng chạy đến huyệt sơn chơi cùng huyệt thú thì làm sao mà mốc meo.”

“Ách,” Mạc lão tam bị nói đến không biết trả lời làm sao, ai bảo hẳn luôn cảm thấy ở đây quá lớn, thăm dò thế nào cũng không hết.

“Xú tiểu tử các ngươi nhất định phải bảo vệ tốt Thiên Diệp biết không?” Tạ Bình dặn dò.

“Chúng ta đã biết, Tạ thúc thúc cứ yên tâm.” Mạc lão tam nói, mấy người khác cũng gật đầu.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp mang Tạ Bình ra ngoài, thời điểm rời đi Tạ Bình dặn dò Thiên Diệp chú ý an toàn, làm Độc Cô Thiên Diệp sâu sắc cảm khái tại sao lúc trước lại không phát hiện ra Tạ Bình có tính cách này

“Ta lo lắng cho con mà con còn cười!” Tạ Bình nhìn biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp liền biết nàng đang nghĩ gì, hướng nàng quát lớn.

“Con biết rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói, rồi kêu Thanh Loan ra, ngồi trên nàng bay về hướng Đông Bắc.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14.2

Đến chiều tối, Độc Cô Thiên Diệp rốt cục thấy được đảo nhỏ mà Phong Giản nhắc tới. Nói là đảo nhỏ, kỳ thật cũng không nhỏ, nếu từ trên nhìn xuống thì đảo này chỉ như củ lạc so với biển.

Xung quanh đảo nhỏ có không ít huyền thú, nhìn giống như đảo đang bị bao vây.

“Đây là tình huống gì?” Mạc lão tam nói.

“Hắn là đã có chuyện xảy ra ở trên đảo, liên lụy đến hải vực.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn huyền thú rậm rạp phía dưới cảm giác không được tốt cho lắm. Nàng không thể tiêu diệt toàn bộ huyền thú dưới kia, nếu không phỏng chừng toàn bộ huyền thú ở huyền hải lĩnh vực đều sẽ đuổi giết nàng.

Thanh Loan trực tiếp bay lên đảo, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện ra trên đảo còn có cư dân. Nhưng ít hơn nhiều số người ở phụ cận Thánh Linh đảo.

Đến đảo, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu tìm kiếm ký hiệu liên lạc của Âm Các mà Phong Giản đã chỉ nàng, hy vọng có thể tìm được những người này. Thanh Loan biến nhỏ lại đứng trên vai Độc Cô Thiên Diệp. Tiểu Hỏa, Lam Mân, Tiểu Ngân, Tiểu Cửu còn có Liệt Hỏa và Hắc Phong đều theo ra. Cảm thấy đã lâu rồi mọi người không ở chung, hiện tại lại không có người của Thần điện, Độc Cô Thiên Diệp liền triệu tập tất cả đi ra.

Nhìn khế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng Mạc gia huynh đệ nhin không được cảm thán, chưa từng thấy nhiều thú như vậy. Đã thế cấp bậc còn cao nữa chứ! Nhớ đến Độc Cô Thiên Diệp vì Mạc gia tìm huyền thú, không khỏi cảm thấy đế vương thuần thú sư không giống với người thường.

Trời tối rất nhanh, mọi người tìm chỗ để hạ trại nghỉ ngơi. Sáu cái lều trại rất nhanh đã dựng xong. Mọi người ngồi vây quanh đám lửa nói chuyện phiếm, Độc Cô Thiên Diệp lấy bát đĩa và gia vị ra chuẩn bị bữa tối cho mọi người. Một lát sau mùi thơm phiêu tán trong không khí.

“Thơm quá!” Một giọng nói đột nhiên sập vào.

“Ai?” mấy người Mạc Trì khẩn trương đứng lên, năm huyền tôn và siêu thần thú mà không cảm giác được có người tới gần, không biết thực lực của đối phương đã đến đâu rồi. Nhưng mọi người vẫn nhìn xung quanh mà vẫn không phát hiện ra bóng dáng của người này.

“Thơm quá, không thể cho ta một ít sao?” Giọng nói kia lại vang lên lần nữa.

Vẫn không thấy người! Thần kinh của mọi người đều căng thẳng. Bọn họ không quen thuộc Huyền hải lĩnh vực nên không biết ở đây có cao nhân hay huyền thú đặc biệt nào.

Độc Cô Thiên Diệp cũng ngừng nướng thịt, nhìn một chút, cũng không phát hiện có gì khả nghi. Nàng đột nhiên cảm thấy quần áo mình bị túm túm, cúi đầu, nhìn Tiểu Bạch Cầu đang dùng móng vuốt nắm vạt áo của nàng.

“Ta ở đây!” Tiểu Bạch Cầu túm Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Ta đói bụng, muốn ăn đồ người đang làm.”

“Ách.” Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Bạch Cầu hỏi: “Là người đang nói chuyện sao?”

“Là ta là ta! Ta sắp chết đói rồi, có thể cho ta ăn hay không.” Tiểu Bạch Cầu tựa hồ đói cực kỳ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không phản ứng, gần như muốn khóc to.

Mấy người Mạc Trì quay sang nhìn Tiểu Bạch Cầu đang ở bên cạnh chân của Độc Cô Thiên Diệp, không biết huyền thú này là chủng loại gì, cũng không biết nó làm sao không một tiếng động tới chỗ này.

“Người là ai? Sao lại chạy tới chỗ này của chúng ta?” Độc Cô Thiên Diệp đặt đồ ăn đã nướng chín vào chén rồi đưa đến trước mặt Tiểu Bạch Cầu. Tiểu Bạch Cầu nhìn đồ ăn, hai mắt tỏa sáng, không biết lấy ở đâu ra một cái thìa, đồ ăn liền vơi đi rất nhanh.

Huyền thú dùng thìa...

Huyền thú dùng thìa ăn cơm thoạt nhìn có vẻ quái dị, nhưng nó lại ăn một cách tự nhiên như là trước giờ vẫn dùng thìa ăn cơm. Độc Cô Thiên Diệp cho nó một miếng thịt to nhưng rất nhanh đã bị Tiểu Bạch Cầu ăn sạch. Mọi người nhìn thấy nên rất tò mò những đồ ăn kia đã đi đến nơi nào rồi.

Tiểu tử kia ăn xong, dùng đôi mắt to nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói “Có thể cho ta thêm một ít nữa không? Ta vẫn còn rất đói.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mấy người Mạc Trì, mọi người nói mình cũng không đói lắm cho nên không ngại nài nỉ chia phần ăn của mình cho nó.

“Cho người. Người ăn từ từ kéo nóng.” Độc Cô Thiên Diệp chia đồ ăn cho Tiểu Bạch Cầu, nhẹ giọng dặn dò.

“Cảm ơn người.” Tiểu Bạch Cầu vui vẻ nói.

Tiểu Hỏa ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Bạch Cầu, nhìn nó ăn, nói: “Người còn có thể ăn.”

Tiểu Bạch Cầu liếc mắt nhìn Tiểu Hỏa một cái, “Tiểu Phượng hoàng, bây giờ người ta đang rất đói bụng, người đừng quấy rầy ta ăn.” Nói xong, lại cúi đầu ăn tiếp.

Tê - -

Hiện tại Tiểu Hỏa mang bộ dáng của con người, chỉ liếc mắt một cái, nó liền nhìn ra được bản thể của Tiểu Hỏa.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xổm xuống, hỏi: “Tiểu tử kia, sao người biết nàng là phượng hoàng?”

Tiểu Bạch Cầu lại bị người khác quấy rầy mình ăn, thực mất hứng, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhỏ giọng nói: “Nàng là Phượng hoàng, còn muốn sao nữa? Tạt Tạt, người ta ăn hết rồi, còn đói.”

Hai mắt ngập nước nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nàng không đành lòng cự tuyệt.

“Tạt Tạt, người thật tốt.” Tiểu Bạch Cầu thấy Độc Cô Thiên Diệp lại cho nó đồ ăn, vui vẻ kêu.

“Vì sao người gọi ta là Tạt Tạt?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Tạt Tạt là người trong lòng của ta nha! Người trong lòng ta chính là Tạt Tạt.” Tiểu Bạch Cầu nói xong, vui vẻ đại chiến tiếp.

Tam đại mỹ thực qua đi, Tiểu Bạch Cầu không kêu đói nữa nhưng cũng không rời khỏi. Bị nó ăn hết đồ ăn Độc Cô Thiên Diệp phải làm lại bữa tối.

Nghe Tiểu Bạch Cầu nói, Tiểu Hỏa buồn bực, dù sao vẫn là đứa trẻ tốt đảo mắt liền quên, nhìn Tiểu Bạch Cầu vây quanh Độc Cô Thiên Diệp, muốn ôm nó một chút lại bị nó tránh né.

“Tiểu Phượng hoàng, người ta không muốn chơi với người.” Tiểu Bạch Cầu nói.

Tiểu Hỏa bị đoán trúng tâm tư, hỏi nó: “Vì sao người không muốn chơi với ta?”

“Người ta lâu rồi không ngủ, giờ rất mệt nên không muốn chơi với người.” Tiểu Bạch Cầu lại né tránh móng vuốt của Tiểu Hỏa, khụ khụ, là trào của Phượng hoàng.

Từ lúc Tiểu Bạch Cầu xuất hiện mấy người Mạc Trì vẫn luôn quan sát nó, càng xem càng kinh ngạc. Tốc độ của nó rất nhanh, Tiểu Hỏa đã là Thần thú cao cấp thể mà lại không thể chạm vào nó.

“Người muốn bị ta cắn.” Tiểu Bạch Cầu dường như bị Tiểu Hỏa chọc giận, uy hiếp nói. Bộ dạng uy hiếp kia, uy hiếp là lũy thừa 0.

“Tiểu Hỏa đừng đùa nữa.” Độc Cô Thiên Diệp vừa nói Tiểu Hỏa không cần hồ nháo vừa làm cơm chiều đặt lên bàn.

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, Tiểu Hỏa không tình nguyện ngồi xuống bàn. Mấy người Mạc Trì cũng ngồi xuống. Không ai chú ý tới Tiểu Bạch Cầu. Tiểu Bạch Cầu thấy mọi người vây quanh một cái bàn, nó cũng nhảy lên trên bàn.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ Tiểu Bạch Cầu. Tứ chi ngắn ngủn, thân mình tròn vo, lông trắng như tuyết, lỗ tai run run, ánh mắt lại lớn, phía sau là cái đuôi nhỏ nhắn.

Rất mạnh!

“Tạp Tạp, ta cũng muốn ăn.” Tiểu Bạch Cầu lấy thìa nhỏ ra.

Ách! Độc Cô Thiên Diệp nghĩ trong bụng nó là cái gì, ăn nhiều như vậy mà còn muốn ăn nữa! Tuy rằng không nói gì nhưng nàng vẫn chia đồ ăn cho Tiểu Bạch Cầu.

“Tạp tạp, trong bụng người ta không có gì hết, người không cần nhìn bụng người ta.” Tiểu Bạch Cầu đáng thương hề hề nói, nước mắt một giọt lại một giọt chảy xuống.

Dọa?!

“Người biết ta đang nghĩ gì sao?” Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch Cầu. Nó làm sao biết nàng đang nghĩ đến bụng nó? Nàng chỉ cảm khái một chút thôi mà.

“Tạp Tạp nghĩ gì ta không biết sao, người nghĩ đến bụng của người ta, nhưng trong bụng người ta thật sự không có gì hết. Người ta cũng không biết vì sao lại ăn nhiều như vậy, người ta lúc nào cũng đói bụng!” Tiểu Bạch Cầu tiếp tục khóc, giống như vì ý nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp mà vô cùng thương tâm. (manh quá ước gì mình cũng có một con ^.^)

“Ngạch.” Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, nhưng sao lại có cảm giác hình như mình đang khi dễ tiểu hài tử vậy chứ?

“Người ta là đứa nhỏ.” Tiểu bạch Cầu nức nở nói: “Người ta còn rất nhỏ.” (T^ T)

“Được rồi.” Độc Cô Thiên Diệp không dám nghĩ lung tung nữa, hỏi: “Sao người lại chạy tới nơi này? Còn bộ dáng này là sao?”

Tiểu Bạch Cầu thấy Độc Cô Thiên Diệp không nhìn bụng nó nữa, lại bắt đầu ăn tiếp. Ăn hai phần xong, dừng lại nói: “Lúc trước cũng có người

làm đồ ăn cho ta, nhưng Khả Khả đột nhiên không thích người ta nữa muốn bắt người ta ăn, ô ô, người ta sợ hãi nên bỏ chạy. Ô ô ...”

Nghĩ đến chuyện cũ thương tâm, nước mắt Tiểu Bạch Cầu lại chảy ra. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện ra lông tơ của nó không ướt bởi nước mắt, nước mắt rơi xuống liền biến thành một viên châu.

“Vậy người đã bao lâu rồi chưa ăn cơm?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Bạch Cầu giơ thìa nghĩ nghĩ, nói: “Ba ngày.”

“Người có biết những người đó ở đâu không?”

“Không biết. Người ta không nhớ rõ bọn họ ở đâu.” Tiểu Bạch Cầu nói xong, không ngần đầu lên lại bắt đầu ăn.

Hỏi gì cũng không được, Độc Cô Thiên Diệp không hỏi tiếp nữa, mọi người bắt đầu ăn cơm. Vì Tiểu Bạch Cầu đến nên không khí ở đây thay đổi.

Ăn cơm xong Độc Cô Thiên Diệp thu thập mọi thứ, chuẩn bị vào lều nghỉ ngơi. Bọn Lam Mân thì trở lại Luyện Yêu Hồ, ngay cả Tiểu Hỏa cũng trở về tu luyện. Nguyên nhân là ngay cả Tiểu Bạch Cầu nó cũng không bắt được, điều này đã kích thích sâu sắc đến nó.

“Tạp Tạp, người ta muốn ngủ chung với người.” Tiểu Bạch Cầu xốc một góc lều lên, cái đầu nhỏ tiến vào.

“Người còn chưa đi sao?” Ăn cơm xong, bọn họ không thấy Tiểu Bạch Cầu nên nghĩ rằng nó đã rời khỏi.

“Người ta chưa đi, người ta...” Tiểu Bạch Cầu liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, “Người ta muốn chạy, nhưng người ta sợ hãi nên quay lại. Ô ô bọn họ muốn bắt người ta khắp nơi, người ta không muốn bị bắt,

không muốn bị ăn. Ô ô, người ta không muốn đói bụng, ô ô, người ta sợ hãi...”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Bạch Cầu khoảng một phút, sau đó nàng mới đi qua ôm lấy thân mình tròn vo kia, nhẹ nhàng lau nước mắt giúp nó.

“Ta không biết vì sao người muốn đi theo chúng ta, cũng không biết mang theo người sẽ có chuyện gì nữa?”

“Tạp Tạp, người ta biết cắn người, ai khi dễ người người ta giúp người cắn hân.” Tiểu bạch Cầu nói.

Mặc dù tuổi của Tiểu Bạch Cầu còn nhỏ, rất nhiều chuyện không biết, không hiểu vì sao người ta muốn bắt nó, không hiểu vì sao lúc trước Khả Khả rất tốt với nó sau đó lại muốn ăn nó, nhưng nó lại biết được đối phương đang nghĩ chuyện gì, biết ai là người tốt, ai là người xấu. Nếu trong đầu Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện ý nghĩ muốn bắt nó hay ăn nó thì nó đã sớm chạy mất. Tốc độ của nó rất nhanh nên nhiều lần bị phát hiện nó đều thuận lợi chạy thoát.

“Ha ha, nhìn tay và chân nho nhỏ của người này, phỏng chừng chưa tới gần đối phương liền bị người ta đá bay.” Độc Cô Thiên Diệp bị bộ dáng này của Tiểu Bạch Cầu chọc cười.

“Người ta rất lợi hại!” Tiểu bạch Cầu thấy Độc Cô Thiên Diệp không tin, nó liền giơ móng vuốt nhỏ lên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dạng này của Tiểu Bạch Cầu cười mà không nói. Nếu nó lợi hại thì sao có thể bị người khác truy đuổi, thậm chí ăn cũng không có. Nhưng mặc kệ lúc này nó lợi hại hay không, nó là Tiểu Bạch Cầu, một đứa nhỏ yêu khóc, nhất gan đáng yêu.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp vẫn không tin nó, Tiểu Bạch Cầu buồn bực nhắm mắt lại, người ta thực sự rất lợi hại, hừ hừ, không tin người ta, về sau hù chết người, hù chết người.

“Tiểu bạch Cầu, người tên là gì?” Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu về giường nằm, hỏi.

“Người ta là Cầu Cầu, Tạt Tạt” Thấy Độc Cô Thiên Diệp hứng thú với mình, Tiểu Bạch Cầu nói.

“Cầu Cầu?” Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, quả thật giống quả bóng: “Cầu Cầu, người là huyền thú gì? Từ trước đến giờ đều ở đây sao?”

“Người ta không biết.” Cầu Cầu nói, trong mắt lại đọng đầy nước mắt nhưng không có chảy xuống. “Người ta không biết người ta là loại huyền thú gì, không có đồng loại, tỉnh lại thì luôn ở đây.”

Ai, tại thời điểm miễn cảm này lại gặp được vật nhỏ này không biết là phúc hay là họa. Nghĩ đến con đường sau này, Độc Cô Thiên Diệp tính toán sau này nếu có cơ hội sẽ để nó rời đi.

Cảm nhận được ý nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp, Cầu Cầu lại muốn khóc tiếp, nhìn Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, lau nước mắt giúp nó, nó liền cắn nàng một cái.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Dị Tượng

Tê - -

Độc Cô Thiên Diệp không hề phòng bị căn một cái, máu tươi chảy ra. Cầu Cầu liếm máu đó, nháy mắt thiên địa quy tắc thành lập.

Khác với những khế ước trước kia, lần này hào quang không phải ngân bạch mà là đủ mọi màu sắc. Hào quang vây quanh một người một thú, khế ước thành lập! Không kịp phản ứng, hào quang màu sắc rực rỡ tiến vào trong cơ thể Độc Cô Thiên Diệp, một lượng lớn huyền lực tiến vào kinh mạch của nàng, một đường hướng đến đan điền, huyền lực của nàng phá tan huyền tông cấp 8, huyền tông cấp 9, huyền hoàng cấp 1 đến huyền hoàng cấp 2 mới dừng lại.

Độc Cô Thiên Diệp gọi tất cả huyền thú trong Luyện Yêu Hồ ra, quang mang bao phủ cả một đám, trong nháy mắt đêm tối biến thành ban ngày! Tiểu Hỏa cấp 2, Thanh Loan cấp 1, đồng thời trở thành siêu cấp thần thú. Lam Mân thành siêu thần thú cấp 4, Tiểu Cửu thành thần thú cấp 9, Hắc Phong thành thần thú cấp 9, Tiểu Ngân thành thần thú cấp 6, Liệt Hỏa thành thần thú cấp 5.

Tiểu Bạch Cầu phản ứng gì cũng không có, ngây ngốc nhìn bãi đất trống đã đứng đầy huyền thú, ngây ngốc nhìn chúng thú thăng cấp, ngây ngốc nhìn lại chính mình.

Toàn bộ huyện thú bao vây xung quanh đảo đều bạo động, do huyện thú bạo động mà nước biển dâng cao trăm mét, thậm chí biến thành sóng thần. Nước biển không ngừng đánh vào đảo nhỏ, cảm giác toàn bộ đảo như bị lay động. Tiếng kêu của huyện thú tràn ngập toàn bộ mặt biển.

Sóng thần tràn đến đảo nhỏ, nhưng chỉ tràn vào mười kilomet đất liền giống như có một bức tường vô hình ngăn cản lại, không thể động, nước ngày càng dâng cao hình thành một bức tường nước cao mấy trăm thước (1 thước=1m), gần như muốn vây đảo nhỏ lại.

“Đây là có chuyện gì?”

Mấy người Mạc Trì đang nghỉ ngơi, Độc Cô Thiên Diệp thành linh thăng cấp làm bọn họ sợ ngây người. Chờ thăng cấp hoàn thành lại thấy huyện hải thú bạo động, sau đó lại thấy bức tường nước trăm mét bao vây xung quanh làm cho kinh sợ.

Dân cư trên đảo cũng bị dị tượng đột nhiên phát sinh dọa sợ, người nhát gan còn ôm nhau để an ủi lẫn nhau.

“Trời ạ, đây là linh vị vứt bỏ chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ là vì chúng ta phạm vào sai lầm gì sao?”

“Chẳng lẽ vì chúng ta nổi lên tâm tư xấu xa sao? Xin linh vị tha thứ cho chúng ta!”

Nhìn nước biển bao quanh đảo nhỏ, sóng biển cao mấy trăm thước giống như cái mồm to muốn nuốt mọi người vào bụng, dân cư trên đảo đều choáng váng. Thậm chí người tín đồ Linh vị có dáng vóc tiêu tụy hoài nghi có phải mình làm sai cái gì hay không mà bị linh vị từ bỏ.

Ánh sáng chiếu rọi toàn bộ huyện hải lĩnh vực, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cột sáng, đây là lực lượng thần kỳ nào vậy.

Thần Tinh Tông đứng trên tế đàn nhìn cột sáng, cảm giác như thánh hỏa trong thế giới hắc ám đang chiếu sáng bóng đêm vô tận. Đây là điều mà hắn đã hy vọng.

“Đi thăm dò.” Hắn nói với không khí.

“Phanh - -”

Trong phòng ngón tay thon dài của một người mặc đồ hoa lệ bóp nát cái chén.

“Nó thế nhưng lại khế ước với người khác?! Đám phế vật kia không bắt được nó sao? Một đám vô dụng!” Lời nói lạnh như băng nói ra, Sảm Tạt không kiềm được tức giận: “Đi tìm cho ta! Tìm không được, các người cũng đừng trở lại nữa.”

Độc Cô Thiên Diệp không kịp cảm thụ lực lượng đột nhiên tăng trưởng trong cơ thể, ôm lấy Cầu Cầu còn đang kinh hách, nói:” Chúng ta cách bờ biển quá gần, vạn nhất huyền thú lên bờ thì phiền toái. Chúng ta rời khỏi đây trước đi, đến trung tâm đảo.” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, thu khế ước thú vào Luyện Yêu Hồ, ngồi cùng với mấy người Mạc Trì trên lưng Thanh Loan bay đến trung tâm đảo.

Thanh Loan chở mọi người đến trung tâm đảo, tìm đỉnh núi hạ xuống. Dọc theo đường đi thấy huyền thú trên đảo bị hải huyền thú bạo động quấy nhiễu, khiến toàn bộ đảo nhỏ rung chuyển, trong chốc lát huyền thú kêu la và đánh lên đảo. Toàn bộ đảo hỗn loạn.

“Người nói tại sao lại thế này?” Độc Cô Thiên Diệp xoay Cầu Cầu nhìn thẳng vào mình hỏi.

Tứ chi ngắn nhỏ của Cầu Cầu tự giác thu lại, nhìn Độc Cô Thiên Diệp ánh mắt yếu ớt nói:” Người ta cũng không biết, ô ô, thật dọa người!”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng này của Cầu Cầu biết hỏi cũng hỏi không ra kết quả gì, chỉ có thể buông tha. Nhìn nước vây quanh bốn phía, nghe tiếng kêu của huyệt hải, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy Cầu Cầu là một điều bí ẩn.

Nghĩ đến mọi việc xảy ra sau khi khế ước, Độc Cô Thiên Diệp lại bế Cầu Cầu lên, hỏi: “Vì sao người khế ước với ta.”

“Tạp Tạp muốn vứt bỏ người ta, người ta khế ước với Tạp Tạp thì Tạp Tạp sẽ không vứt bỏ người ta.” Cầu Cầu trừng mắt lên án Độc Cô Thiên Diệp.

Ai, mình lại mềm lòng rồi.

“Người có biết người khác suy nghĩ gì không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Cầu Cầu gật đầu.

“Chỉ cần người ta muốn biết là nghe được. Nếu không phải người trong lòng của người ta, người ta mới không muốn biết người khác nghĩ gì.” Cầu Cầu nói.

Hắn ~ Không còn gì để nói.

“Vậy người xem thử người kia đang nghĩ chuyện gì?” Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào Mạc lão tam nói.

Cầu Cầu chớp mắt to nhìn Mạc lão tam, nói: “Hắn suy nghĩ có thể đi ngủ được chưa. Còn đang suy nghĩ ta có thể nói ra hắn đang nghĩ gì hay không.”

“Phốc - -” Mọi người bị lời nói của Cầu Cầu chọc cười, nhìn biểu tình của Mạc lão tam thì Cầu Cầu nói sự thật.

“Vậy người nói xem hăn nghĩ chuyện gì?” Độc Cô Thiên Diệp chỉ Mạc lão nhị.

Mạc lão nhị bình thường trầm mặc ít lời, tâm tư sâu sắc, ai cũng không thể đoán ra.

“Hăn nghĩ muốn nhanh chóng tìm được phụ thân và muội muội.” Tiểu Bạch Cầu nhìn thoáng qua Mạc lão nhị nói.

Nói đến Mạc Chấn Đình và Mạc Thu Thủy thì bầu không khí lại bắt đầu nghiêm trọng, Độc Cô Thiên Diệp nhìn bức tường nước ngày càng cao, nói: “Trước tìm những người trong Âm Các đã.”

Lúc này, trong sơn động cách Độc Cô Thiên Diệp không xa, một đám người đang vây quanh đồng lửa thương lượng sự tình, vẻ mặt của mỗi người đều nghiêm túc.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Một người hỏi, nghe tiếng kêu của huyền thú ở bên ngoài, cảm giác nổi da gà khắp người.

“Huyền hải thú đột nhiên vây quanh nơi này, hiện tại lại có sóng thần.” Một người khác tiếp lời.

“Vì sao sóng thần dâng lên đảo mà lại không vào được?”

“Cảm giác như bị cái gì đó chặn lại.”

“Nhị Các chủ, chúng ta còn phải ở trong này bao lâu?”

Hắc Tử vẫn ngồi như vậy, chưa từng mở miệng nói chuyện. Nghe có người hỏi mình, nói: “Nhanh thôi. Thất Nguyệt đã phái người đến đón chúng ta.”

Phương tiện phổ biến trên biển chính là thuyền, hoặc khế ước hải huyền thú, phi hành thú. Nhưng hiện tại hải vực bị hải huyền thú chặn, phi

hành thú của Hắc Tử bị Thần điện đả thương, không thể mang nhiều người rời khỏi đây.

Không biết vì nguyên nhân gì mà Thần điện lại phái nhiều người đi như vậy, hơn nữa cấp bậc của bọn họ đều là huyền hoàng. Ở trên đảo tìm đệ tử Âm các, Thần điện nhận ra Hắc Tử, song phương trải qua một hồi đại chiến, Âm các may mắn đào thoát. Biết trên đảo có người của Âm các, Thần điện toàn lực tìm kiếm, nếu Hắc Tử đi trước, Thần điện tìm được bọn họ thì ngay cả năng lực chống cự bọn họ cũng không có. Cuối cùng mọi người đành phải trốn tránh Thần điện và xin sự giúp đỡ của Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nói có người đến viện trợ bọn họ nhưng lại không nói là ai, thần thần bí bí nói là đến lúc đó sẽ biết. Hắc Tử hận không thể lập tức đến trước mặt Thất Nguyệt đánh cho hắn một trận.

“Không biết Tam Các chủ phái ai tới, thần thần bí bí không chịu nói. Chẳng lẽ hắn thân mật không thành? Ha ha...” Một người mặt đầy râu nở nụ cười nói.

“Nhưng tình huống bên ngoài ngày càng hỗn loạn, người đó có thể đã xảy ra chuyện gì đó. Bằng không tại sao lâu vậy còn chưa tìm được chúng ta?”

“Chẳng lẽ kí hiệu chúng ta lưu lại rất khó tìm?”

Bất tri bất giác mấy người tán gẫu đến rạng sáng.

“Điện chủ, chính là nơi này. Bọn họ ở trên đỉnh núi.”

“Xác định sao?”

“Xác định. Chúng ta phát hiện ám hiệu liên lạc bọn họ để lại.”

“Lá gan Âm các ngày càng lớn. Lại dám đến huyền hải kiêu ngạo. Lần này nếu bắt được nhị Các chủ Âm các – Hắc Tử sẽ gây đả kích không nhỏ với Âm các. Đến lúc đó ta nhất định sẽ được khen ngợi, ha ha!” Thập Điện chủ của Vũ điện cười to, giống như thấy được tương lai sáng lạn của mình.

“Hừ, lão Cửu luôn ỷ lại vào công lao của hắn nhiều hơn ta, luôn khinh thường ta, hiện tại ta sẽ khiến hắn phải thuần phục dưới chân ta! Đi, theo ta đi bắt người, trừ Hắc Tử ra những người khác giết không cần hỏi.”

“Thập Điện chủ!”

Hai mươi mấy đệ tử Vũ điện lĩnh mệnh, lén lút tìm kiếm đỉnh núi, tìm được mấy người Âm các trong sơn động, lập tức vây quanh.

“Người Âm các, đi ra nhận lấy cái chết!”

Khi người Thần điện tới Hắc Tử cũng đã phát hiện, muốn rút lui đã không kịp, chỉ có thể đón đầu. Nghe được Thần điện kêu gào, đều đi ra ngoài sẵn sàng nghênh đón quân địch.

“Hắc Tử đâu? Có phải trốn trong sơn động không dám ra đây?”

“Lần trước ai bị ta đánh đến lộ mộng vậy? Chắc chắc, hình như là người thì phải, Thập Điện chủ?” Hắc Tử phe phẩy cây quạt, chậm rì rì đi ra sơn động.

Điện chủ Vũ điện mới còn cười lớn thấy Hắc Tử đi ra thì mặt liền đen sì, nhìn Hắc Tử nói: “Đúng lúc ta có thể báo thù! Người đã bị thương, ta xem người làm sao chạy trốn!”

“Trốn! Chúng ta làm sao có thể trốn chứ! Chỉ sợ đến lúc đó muốn chạy trốn chính là các người!” Hắc Tử cười tà mị, nhìn người của Thần điện.

“Chết đến nơi mà còn mạnh miệng. Ta vốn muốn lưu lại một mạng của người để làm một cuộc giao dịch với Âm các. Hiện tại xem ra không cần thiết, thiếu người mới là đả kích lớn nhất với Âm các! Toàn bộ lên cho ta!”

Nghe Điện chủ ra lệnh, người của Thần điện triệu hồi huyễn thú, chuẩn bị tấn công người của Âm các.

“Đây là lấy nhiều khi ít sao? Các huynh đệ, chúng ta cũng lên!” Hắc Tử vẫn cười nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Thời gian bọn họ cầu cứu không dài, không biết người giải cứu đã tới chưa. Cho dù chạy tới, cũng sợ không có thực lực địch lại Thần điện.

Hắc Tử lay động cây quạt trong tay, đột nhiên đi ra ngoài. Thừa dịp địch nhân chưa chuẩn bị liền cắt vỡ yết hầu người nọ.

“Vô sỉ, thế nhưng lại đánh lén!” Người Thần điện hét lớn.

“Các người lấy nhiều khi ít mà không cho phép chúng ta đánh lén, người bị ngu à?” Râu xồm cười to. Ngừng huyễn lực đánh tới người của Thần điện. Người bên Thần điện cũng bắt đầu đánh trả.

Tuy rằng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, có lẽ bọn họ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai, nhưng mọi người đều không hề sợ hãi, vừa đánh vừa trêu đùa người của Thần điện.

“Oanh - -“

Người của Âm các giống như đều biết hôm nay khó có thể sống sót, nên đánh nhau mặc kệ sống chết. Mà người Thần điện lại sợ đầu sợ đuôi, cho dù nhân số gấp đôi đối phương, nhưng lại không chiếm ưu thế mấy.

Điện chủ Vũ điện đứng một bên quan sát, nhìn người của mình nhiều như vậy mà vẫn chưa bắt được đối phương, tức giận rống: “Đồ vô dụng!

Cút ngay, để ta!”

Điện chủ Vũ điện và Ngưu Viêm cùng một cấp bậc huyền lực, bởi vì được chúc phúc của thần nên sẽ điều khiển được thiên địa, nhưng hẳn không phải là lôi hệ mà là phong hệ, cũng là một huyền kỹ hiếm thấy. Mọi người của Thần điện đều có thể tập huyền kỹ, còn có rất nhiều huyền kỹ hiếm thấy, có thể thấy được bên trong Thần điện không giống bình thường.

Gió phù phù thổi mạnh, Điện chủ Vũ điện sử dụng Phong vận tập kích người của Âm các, không có chỗ tránh nên bọn họ không thể tránh được, quần áo có thật nhiều lỗ, gió cắt qua da, máu chảy ra ngoài nhiễm đỏ xiêm y. Mọi người dùng khí lực cuối cùng ngăn cản không để gió thổi bay.

“Vẫn là Điện chủ lợi hại.”

“Điện chủ thật uy vũ!”

Nhìn vết thương của mọi người ngày càng nhiều, Hắc Tử gọi ra huyền thú của mình – Cơn lốc.

“Cơn lốc”

Một con chim ưng màu đen xuất hiện, mở ra hai cánh bao trùm người của Âm các, Phong vận đều tấp lên người nó.

Người của Âm các rốt cuộc cũng có cơ hội hồi sức, nhưng nhìn thấy phong vận thổi rớt lông trên người Cơn lốc, những chỗ bị mất lông bắt đầu xuất hiện vết thương. Thấy nó đã bị thương Hắc Tử phải thu hồi nó về.

“Chủ nhân, chúng ta đến đây.” Huyền thú của người Âm các yêu cầu, một ít chạy ra bên ngoài ngăn cản Phong vận, một ít tấn công người của Thần điện, mọi người đều bị thương lắc lắc trong gió.

Điện chủ Vũ điện nhìn Hắc Tử bị vây bên trong, nói: “Làm sao vậy không dám ra đây? Hôm nay ta sẽ cho người nếm thử tư vị của ta khi đó. Giết huyền thú của ta, hại ta xấu mặt, hôm nay ta sẽ trả lại tất cả! Ha ha.”

Nói xong, hắn làm cho gió thổi càng lợi hại, một ít cây cối đã bị nhổ tận gốc, hướng về người của Âm các.

Hắc Tử bay giữa không trung, đánh một chưởng tới gốc cây đại thụ để đỡ cho Cơ lốc đã bắt đầu không có sức chống lại.

“Ha ha ha ha, trò chơi đến đây chấm dứt!” Điện chủ Vũ điện nhìn Hắc Tử, bay lên giữa không trung, ngưng huyền lực, chậm rãi hình thành một cái búa thật lớn. Sau đó hắn dẫn cái búa chém tới Cơ lốc. Lúc trước Hắc Tử giết chết huyền thú của hắn, hôm nay hắn cũng muốn Hắc Tử nhìn thấy khổ ước thú của mình chết trước mặt mình.

Cái búa ngày càng lại gần, Hắc Tử đi lên phía trên Cơ lốc. Một tay cầm búa, gắt gao chống cự không cho nó giáng xuống. Nhưng thực lực quá chênh lệch, cho dù hắn cố gắng hết sức, vẫn không ngăn được cái búa.

“Nhị Các chủ!”

Búa chuẩn bị chém tới Hắc Tử và Cơ lốc.

“Phanh!”

Đột nhiên một đạo huyền lực đánh tan cái búa.

Huyền kỹ do huyền hoàng ngưng ra chỉ có cấp huyền lực hơn mới có thể đánh vỡ, đánh nát búa, chứng tỏ người đến ít nhất là cấp huyền hoàng!

“Chậc chậc, rừng cây này đã bị các người nhổ tận gốc, tội lỗi tội lỗi! Các người không sợ linh vị trách cứ sao?”

Một giọng nói thanh thúy vang lên, Độc Cô Thiên Diệp và mấy người Mạc Trì xuất hiện trên không.

“Các người là ai? Dám đối nghịch với Thần điện!” Điện chủ Vũ điện nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Bách Lý Tà là ta.” Độc Cô Thiên Diệp mặt không đỏ nói. (- . -)

Hắc Tử nhin không được cười lên tiếng, tên Bách Lý Tà chắc chắn là giả!

“Bách Lý Tà?” Điện chủ Vũ điện nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Người không phải ở Vô Ưu đảo sao? Sao có thể xuất hiện ở đây?”

“Tại sao ta xuất hiện ở đây không cần người quan tâm. Hiện tại chuyện người cần quan tâm là các người sẽ có kết cục gì.” Độc Cô Thiên Diệp cười khinh nói.

“Hừ, người có thể giết Ngưu Viêm vì thực lực của hã không đủ mạnh, không có nghĩa là người có thể thắng được ta.” Điện chủ Vũ điện không xem trọng Độc Cô Thiên Diệp.

Mấy tháng nay hã vẫn luôn ở bên ngoài, chuyện Ngưu Viêm bị giết, hã cũng chỉ nghe đệ tử Vũ điện nói. Nhưng đối phương chỉ kể lại một cách đơn giản, căn bản không nói cho hã biết Độc Cô Thiên Diệp khi đó đã là cấp huyền tôn.

“Phải không?”

“Không biết người dùng phương pháp gì rời khỏi Vô Ưu đảo, người không sợ Thần điện xử phạt, có ý mạo phạm linh vị, cho nên ta sẽ dùng máu của người để rửa sạch tội lỗi của người. Sau đó sẽ báo chuyện này với Điện chủ.

“Người thật là ngu.” Độc Cô Thiên Diệp nói: “Nếu ta dám xuất hiện ở đây, người cảm thấy người còn có mạng để trở về sao?”

“Ha ha, huynh đệ, tri âm! Xem ra quan điểm của chúng ta giống nhau, người của Thần điện đều ngu ngốc!” Râu xồm hưng phấn hô, nếu không phải hắn có thương tích thì hắn đã nhảy dựng lên chạy tới bắt tay Độc Cô Thiên Diệp.

Hắc Tử nhìn thấy bộ dáng râu xồm, khoe miệng trều rút. Ngay cả đối phương là ai còn chưa biết vậy mà đã xưng huynh đệ.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp giữa không trung, không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở đây. Cấp bậc thế nhưng lại là huyền hoàng! Nếu không phải hắn từng gặp qua nàng, căn bản sẽ không tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn mà nàng đã tăng cấp nhanh như vậy.

“Cuồng vọng!” Điện chủ Vũ điện quát lớn: “Ta sẽ giáo huấn ngươi!”

Nói xong, hắn ngưng huyền lực, thiên địa biến hóa, liệt phong hướng tới Độc Cô Thiên Diệp. Mạc Trì muốn tiến lên, bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại. nói: “Đại cữu cữu, để cháu, vừa vặn xem thử thực lực ta đã tăng đến đâu.”

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, mọi người đáp xuống đất, giao chiến trường lại cho nàng. Bất quá khi xuống dưới thuận tay giải quyết người của Thần điện. Người Ám các phát hiện cư thế nhưng những người này lại là cấp huyền tôn! Một đám bị dọa ngây người. Mà mấy người Mạc Trì mặc kệ việc bọn họ làm khiến người khác bị kinh hách, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở không trung.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Điện chủ Vũ điện, trực tiếp ngưng huyền lực tấn công đối phương.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Giết

Biết Thập Điện Chủ là huyền kỹ phong hệ, Độc Cô Thiên Diệp chọn huyền kỹ hỏa hệ, hỏa vũ đầy trời bay tới vây quanh đối phương. Độc Cô Thiên Diệp nhìn huyền lực chính mình phát ra, phát hiện ra uy lực của nó lớn hơn trước kia, mặc dù là huyền kỹ giống nhau nhưng khi phát ra thì thật sự chênh lệch rất lớn.

"Chẳng qua chỉ mới thăng cấp huyền hoàng, cũng dám can rờ ở trước mặt ta." Thập Điện Chủ thi triển cuồng phong dập tắt toàn bộ hỏa vũ, nhìn Độc Cô Thiên Diệp còn lạ với huyền lực, cười nhạo nói.

"Trước lạ sau quen, người sống đến chừng này tuổi sẽ không phải là không biết đạo lý này chứ?" Độc Cô Thiên Diệp không để ý, tiếp tục phát động công kích, lần này vẫn là hỏa vũ, nhưng mỗi một hỏa vũ đều tinh tế hơn, nóng rực hơn.

Hai tay của Thập Điện Chủ kết ấn, bắt đầu dẫn huyền lực của thiên địa, cuồng phong đánh úp lại.

"Vũ Lộ thăng cấp huyền hoàng rất nhiều năm rồi, các người cứ yên tâm để một mình nàng ấy ứng phó sao?" Hắc Tử nói với mấy người Mạc Trì.

"Thiên Diệp nói trong chiến đấu sẽ trưởng thành." Mạc Trì đáp lại.

Ai nói bọn họ không lo lắng chứ, nếu có thể, bọn họ không để nàng làm cái gì hết, an tâm làm biểu tiểu thư của Mạc gia. Chẳng qua vận mệnh khiến gánh nặng đặt vào nàng khiến nàng không thể lựa chọn.

Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu kịch liệt với Vũ Lộ, mỗi lần vận dụng huyền lực, Độc Cô Thiên Diệp nắm nó trong tay ngày càng tốt hơn, đột nhiên thăng cấp có cảm giác không khoẻ lắm đã dần dần biến mất. Vũ Lộ không hổ là người đã thăng cấp huyền hoàng nhiều năm, quả thật khó đối phó hơn Ngưu Viêm nhiều. Nhưng hiện tại bị Độc Cô Thiên Diệp coi là đối tượng thử luyện.

"Khả khả, người kia nghĩ tung ra hư chiêu rồi sau đó chạy trốn." Tiểu Bạch Cầu vẫn bám vào vai của Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên nói.

Tiểu Bạch Cầu không chịu vào không gian huyền thú, kiên quyết bám vào vai của Độc Cô Thiên Diệp, dù là thời điểm chiến đấu cũng mặc kệ. Không biết tiểu móng vuốt của nó làm bằng gì, cho dù lúc Độc Cô Thiên Diệp đang chiến đấu nó cũng không bị quăng đi.

"Há có thể để hăn chạy thoát chứ!" Độc Cô Thiên Diệp nói, ngừng ra huyền lực, tụ thành hai con hỏa long.

"Song long, đi!"

Độc Cô Thiên Diệp hét lớn một tiếng, hai con hỏa long liền bay về phía Vũ Lộ. Vũ Lộ thấy Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu lâu như vậy lại vẫn còn huyền lực dùng huyền kỹ này, trong lòng kinh ngạc không thôi. Mình đã thăng cấp huyền hoàng nhiều năm như vậy, huyền lực cũng phải khô kiệt, chẳng qua đối phương là một nha đầu mới thăng cấp. Vốn định tung ra hư chiêu sau đó nhân cơ hội này chạy trốn, không ngờ tới lại bị Tiểu Bạch Cầu nói ra.

Tiểu Bạch Cầu? Vũ Lộ trừng mắt nhìn con vật màu trắng trên vai của Độc Cô Thiên Diệp. Đó không phải là mục tiêu mà điện chủ để mọi người

tìm kiếm sao? Hai con hỏa long một tả (trái) một hữu (phải) vây quanh Vũ Lộ, khiến hần nghĩ tới mục đích chủ yếu của chuyến này ra ngoài.

Hỏa long đốt cháy Vũ Lộ, cháy sạch sẽ ngay cả cốt cũng không còn, tiêu tán trong không khí.

Người của Âm các ở phía dưới nhìn Độc Cô Thiên Diệp diệt đối phương như thế, nuốt nuốt nước miếng, nói: "Bá khí!"

"Uy vũ!"

"Rất ngu!"

Độc Cô Thiên Diệp hạ xuống, nhìn Hắc Tử nói: "Lại gặp mặt, Hắc Tử đại nhân."

"Ta cũng không phải đại nhân gì." Hắc Tử nói, hần cũng không phải là cấp huyền hoàng, lúc trước có thể bay đến đây đều do mình có huyền khí phi hành, "Không phải người ở Vô Ưu đảo sao? Làm sao lại đến đây được?"

"Phong Giản nói các người bị vây ở đây, ta tới đây viện trợ. Hần là các người đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ừm." Hắc tử nói, "Không nghĩ tới Phong Giản lại để người đến đây."

"Phong Giản không tới được, các người vì giúp ta tìm người nên mới bị vây khốn." Độc Cô Thiên Diệp giải thích đơn giản, còn nói, "Chúng ta rời khỏi trước đi, để tránh gặp phải phiền toái khác."

Lúc này người của Âm các mới nhớ tới phải ăn đan dược chữa thương, lúc này bị hấp dẫn bởi cuộc chiến của Độc Cô Thiên Diệp và Vũ Lộ nên đã quên ăn đan dược. Đan dược của mọi người chỉ là chữa thương cho người, rất nhiều huyền thú của bọn họ cũng bị trọng thương. Nhất là

Cơ lốc của Hắc Tử, hai ngày trước đã bị thương, hôm nay ngay cả lông cũng không còn.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một bình ngọc ra đưa cho Hắc Tử, Hắc Tử tưởng đan dược chữa thương nên từ chối.

"Đây là cho huyễn thú. Nếu không cần thì ta lấy lại." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cảm ơn." Lúc tay của Độc Cô Thiên Diệp còn chưa thu lại Hắc Tử nhanh chóng cầm lấy bình ngọc, giao cho thuộc hạ cho huyễn thú ăn. Sau đó mọi người nhanh chóng rời khỏi đỉnh núi đó.

Trên Thánh linh đảo, Vũ Điện.

"Ba." Thanh âm mệnh bài vỡ vụn lại vang lên, thủ vệ bên ngoài vừa vặn là người ngày đó trông coi mà lần trước Ngưu Viêm bị giết. Nghe được thanh âm bên trong, toàn bộ thần kinh của hắn đều run lên.

"Không có việc gì. Là mình nghe lầm." Thủ vệ vừa lẩm nhẩm vừa đi vào bên trong, sau khi hắn nhìn thấy mệnh bài của Vũ Lộ vỡ thành bột phấn, hắn liền sợ tới mức đặt móng ngồi xuống, một lúc lâu mới run run chạy ra ngoài, hét lớn: "Thập Điện chủ gặp chuyện không may rồi!"

Vũ Phách Thiên đau vì mất ái đồ, trong lòng tích tụ, sợ tẩu hỏa nhập ma nên hắn không bế quan tiếp nữa. Mỗi lần nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp, hắn liền hận không thể bóp chết nàng! Đột nhiên nghe người ở bên ngoài ồn ào, tâm tình của hắn không tốt liền hướng ra phía ngoài quát: "Ầm ỉ cái gì mà ầm ỉ!"

"Bẩm Điện chủ, mệnh bài của Thập Điện chủ cũng vỡ thành bột phấn!"

"Cái gì? !" Vũ Phách Thiên tức giận đứng lên, đi vào gian phòng mệnh bài, quả nhiên nhìn thấy mệnh bài của Vũ Lộ vỡ thành bột phấn, giống với Ngưu Viêm.

"Ai làm!" Vũ Phách Thiên hét lên khiến toàn bộ thần điện như muốn lung lay.

Mà bên này, Hắc Tử, Độc Cô Thiên Diệp và mấy người Mạc Trì đi về phía trước.

"Các người không biết ký hiệu của Âm các, làm sao tìm được chúng ta vậy?" Hắc Tử hỏi.

"Thật ra Phong Giản nói cho ta biết ký hiệu của các người, nhưng chúng ta tìm một vòng vẫn không tìm được. Đúng lúc chúng ta ở gần đây, nghe được tiếng đánh nhau nên tới xem thử." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nếu không nhìn thấy người, ta vẫn không biết các người là người ta muốn tìm."

Người của Âm các không nói lời nào. Tình cảnh của bọn họ thiếu chút nữa liền thật sự đi gặp Diêm Vương.

"Ai biểu ký hiệu của các người quá kín đáo, ta không tìm được." Độc Cô Thiên Diệp nhìn về mặt lên án của mọi người, vô tội nói.

"Đúng rồi, sao người của thần điện lại tới đây, không phải bọn họ đều phải tới đại tế tự sao? Các người biết hải huyền thú tụ tập ở đây làm gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người của Thần điện luôn luôn tìm kiếm gì đó nhưng vẫn chưa tìm được." Hắc Tử nói. "Về phần vì sao hải huyền thú như vậy, chúng ta cũng không biết. Chúng ta vừa mới đến đây không lâu."

Đảo nhỏ này không phồn hoa như Thánh Hải thành, ngay cả thành thị cũng không có, chỉ có người dân ở trên đảo, hình thành một trấn nhỏ.

Độc Cô Thiên Diệp và mấy người Hắc Tử đi tới trấn nhỏ, bị người ở trấn nhỏ chỉ trở. Chỗ này không có khách điểm, vì sẽ không có người sẽ dừng chân ở đây nên bọn họ đành phải mua một vài thứ sau đó dựng lều trại ở đỉnh núi bên ngoài.

Hải huyễn thú bạo động đang từ từ khôi phục lại, nhưng sóng thần làm thành bức tường nước vẫn không hết, vẫn vây quanh toàn bộ đảo nhỏ. Độc Cô Thiên Diệp đứng trên đỉnh núi, nhìn về mặt kinh hoàng của người ở trên trấn nhỏ, còn có dáng vẻ bị vứt bỏ, cảm thán Thần điện có ảnh hưởng rất lớn đến những người này.

"Khả khả, người ta đã đói bụng." Tiểu Cầu bám vào vai của Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Mới bao lâu đây? Người lại đói bụng rồi." Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, mình đang nuôi heo sao?

"Bụng muốn đói, người ta cũng hết cách!" Tiểu Cầu vô tội nói.

Độc Cô Thiên Diệp lấy lương khô đã chuẩn bị ra, Tiểu Cầu có ghét bỏ một chút nhưng thấy trừ bỏ lương khô này ra cũng không có gì ăn, đành phải vươn móng vuốt nhận lấy.

"Cầu Cầu, một mình ngươi ở đây bao lâu vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Bạch Cầu đang cắn một miếng thịt, nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nghĩ nói: "Đã lâu rồi."

"Lúc trước là ai nấu đồ ăn cho ngươi ăn?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi. Mặc dù ở chung với nó chưa lâu nhưng Độc Cô Thiên Diệp phát hiện ra Tiểu Bạch Cầu lại không ăn đồ ăn sống chỉ ăn đồ chín.

"Vô Phá khả khả nấu. Vô Phá khả khả nấu cho người ta ăn hai năm, nhưng có một ngày lại nghĩ nấu người ta ăn. Thật là xấu!" Tiểu Bạch Cầu nói, "Sau đó tất cả mọi người đều nghĩ nấu người ta ăn nên người ta bỏ chạy. Rất lâu sau đó vẫn không ăn gì."

Khiếp... Nó nói rất lâu chẳng qua cũng chỉ vài ngày mà thôi, đương nhiên với một con háu ăn mà nói, nửa ngày không ăn gì là đã lâu rồi.

"Người có biết vì sao bọn họ muốn ăn người không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Bạch Cầu lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Quan sát xung quanh đây một hồi, sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại đi về trại.

"Thiên Diệp tiểu thư." Độc Cô Thiên Diệp vừa trở về đã bị Hắc Tử gọi lại.

"Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp dừng lại hỏi.

"Người biết chúng ta tới nơi này là vì tìm người," Hắc Tử nói, "Chúng ta có được một ít tin tức, người người muốn tìm từng xuất hiện ở đây."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Ta có nghe Phong Giản nói."

"Ba năm trước đây có hai nam tử từng xuất hiện ở đây, bề ngoài rất giống ngoại công của người và hiệu trưởng học viện Đế quốc. Chẳng qua nghe nói trong đó có một người bị thương." Hắc Tử nói, "Nhưng lúc chúng ta lần theo manh mối đến đây, vẫn chưa bắt đầu tìm thì đã gặp người của Thần điện. Nghĩ rút lui mới phát hiện ra đảo nhỏ bị hải huyền thú vây quanh."

"Không biết có phải bọn họ không." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Các người ở trong này nghỉ ngơi trước đi, ta và mấy cậu đi xem thử các trấn nhỏ."

Hắc Tử muốn để mọi người cùng đi, nhưng nghĩ đến vết thương trên người bọn họ nên đành phải từ bỏ.

Độc Cô Thiên Diệp và mấy người Mạc Trì thương lượng một chút, sáu người tách ra đi tìm từng cái trấn nhỏ và hỏi một chút. Đảo nhỏ này rất ít khi có ngoại lai nhân (người bên ngoài), nếu hai người ngoại công ở đây thì vừa hỏi liền sẽ biết.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp và huynh đệ Mạc gia rời khỏi, râu xồm đi tới bên cạnh Hắc Tử, nói: "Nhị các chủ, huynh đệ kia thật lợi hại, đan dược của nàng cho ta ăn một lần vết thương lập tức hồi phục hơn phân nửa. Thân phận của vị huynh đệ kia là gì vậy, thế nhưng lại có đan dược trị thương cho huyền thú!"

"Mạc Tử đế quốc Định quốc hầu, đạt danh bài thứ nhất trong cuộc tỷ thí giữa tứ đại đế quốc." Hắc Tử cười nói, "Chẳng qua mấy thân phận này cũng chưa dùng, xem Các chủ của chúng ta có thể cho nàng một thân phận khác hay không, kéo nàng về phía chúng ta. Ha ha!"

Râu xồm nhìn Hắc Tử, nói: "Nhị các chủ, người cười thực âm hiểm!"

Hắc Tử cầm cây quạt đánh vào đầu của râu xồm, nói: "Âm hiểm cái gì, đây là cơ trí! Không có việc gì làm thì trở về chữa thương đi! Thật sự là một ngày không giáo huấn người, người liền một ngày không biết chính mình họ gì!"

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, nàng bắt đầu đến phạm vi mà mình phụ trách. Diện tích của đảo nhỏ không lớn lắm nhưng cũng có một vài trấn nhỏ.

"Tỷ tỷ, ngoại công thật sự ở đây sao?" Tiểu Hỏa chờ Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Các nàng đã đi tìm được hai trấn nhỏ, nhưng ba năm qua đều không có ngoại nhân nào tới. Có người vẫn còn đang hoảng sợ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp liền trốn vào nhà của mình. Nếu từng có ngoại lai nhân thì bọn họ sẽ không phản ứng như vậy.

"Ta cũng không biết. Tìm không thấy cũng coi như là tin tức tốt đi, ít nhất bọn họ không có rơi vào trong tay của Thần điện." Độc Cô Thiên Diệp nói. Nếu rơi vào trong tay của Thần điện thì sau đó cũng không dám tưởng tượng nữa.

Độc Cô Thiên Diệp phát hiện trên núi ở đằng trước có một tiểu nam hài ghé vào vách núi đen ôm lấy gì đó rồi đi xuống, hình như vẫn chưa đến nên hẫ xuống thêm một chút nữa, thật vất vả mới đến được, lúc dùng sức trọng tâm rời khỏi vách núi đen, cả người ngã xuống phía dưới.

"A —— "

"Tiểu Hỏa!" Độc Cô Thiên Diệp hô, Tiểu Hỏa lập tức bay qua, tiếp được tiểu nam hài đang ngã xuống.

Tiểu nam hài khoảng 10 tuổi, thân thể gầy nhỏ, hai mắt nhắm chặt lại, mặt vì kinh hách mà trở nên tái nhợt. Cảm giác hình như mình không rơi xuống nữa, lúc này hẫ từ từ mở hai mắt ra, nhìn thấy một người giống thiên thần ca ca.

"Ca ca là thiên thần sao?" Tiểu nam hài hỏi.

"Phốc." Tiểu Hỏa không nhịn được mà nở nụ cười, chờ Độc Cô Thiên Diệp và tiểu nam hài bay lên đỉnh núi, sau đó hóa thành hình người, nói, "Thiên thần là gì vậy?"

"Biến, biến thành người ? !" Tiểu nam hài nhìn Tiểu Hỏa biến thành bộ dáng của tiểu cô nương, lắp bắp nói.

"Ha ha." Độc Cô Thiên Diệp cười, "Lần sau không cần làm chuyện nguy hiểm như vậy."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền mang theo Tiểu Hỏa rời khỏi.

"Hai người là ngoại lai nhân sao?" Tiểu nam hài nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tò mò hỏi.

"Sao đệ biết chúng ta là ngoại lai nhân?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Trong thôn chúng ta có ngoại lai nhân." Tiểu nam hài nói, "Người trên đảo không nhiều lắm, đệ đi theo phụ thân đều đã từng gặp qua. Đệ chưa từng gặp ca ca."

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới nhìn thấy trong tay của tiểu nam hài cầm một gốc cây dược liệu, nghĩ đến hắc nói trong thôn có ngoại lai nhân, giật mình, hỏi: "Sao đệ lại chạy đến chỗ nguy hiểm này hái thuốc vậy? Thuốc này cho ai dùng?"

"Cho gia gia trong nhà dùng." Tiểu nam hài nói.

Hóa ra là gia gia của hắc. Độc Cô Thiên Diệp tỏ vẻ thất vọng, cười nói với tiểu nam hài: "Gia gia đệ đã sinh bệnh vậy mau về đi. Sau này đừng cũng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa."

"Không phải là gia gia của đệ, là một gia gia khác. Chính là gia gia đến từ bên ngoài." Tiểu nam hài giải thích.

"Vậy đệ có biết gia gia kia gọi là gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hắc Tử nói, bề ngoài của hai người kia rất giống ngoại công và hiệu trưởng, trong đó có một người là bị thương. Vậy có thể là bọn họ không?

Tiểu nam hài nhìn Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt rối rắm, suy nghĩ thật lâu mới nói: "Gia gia không cho đệ nói với người khác, tuy rằng ca ca đã cứu đệ, nhưng đệ vẫn không thể nói với ca ca."

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, không nghĩ tới tiểu nam hài này còn nhỏ như vậy mà đã có nguyên tắc như thế.

"Tiểu đệ đệ, ca ca đang tìm người, bọn họ là ngoại công và hiệu trưởng của ca ca. Ca ca muốn biết có phải bọn họ chính là người ngoại lai mà đệ nói không thôi. Với lại đệ nói có người bị thương, đúng lúc ca ca biết luyện đan, có lẽ ca ca có thể trị khỏi cho gia gia kia."

"Như vậy à, vậy ca ca đi theo đệ nhìn xem thử. Ca ca đã cứu đệ, gia gia hẳn là sẽ không tức giận." Tiểu nam hài nói. Sau đó hắn chạy đến mặt sau của một tảng đá cách đó không xa rồi lấy ra một cái túi vải, bỏ được dược liệu trong tay vào túi sau đó vác túi vải ở trên lưng.

"Ca ca, chúng ta đi thôi." Tiểu nam hài chạy đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, mang theo nàng đi xuống núi.

"Tiểu đệ đệ, người nhà của đệ đâu? Vì sao để đệ đi hái thuốc?"

Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa đi xuống núi với tiểu nam hài, nhìn được dược liệu trong túi vải, hỏi.

"Đệ sống cùng gia gia. Sau khi cha mẹ sinh đệ ra thì đệ chưa từng gặp họ, hỏi gia gia nhưng gia gia không nói. Mỗi ngày để đệ xem dược liệu, học y thuật với gia gia." Tiểu nam hài nói, "Nhưng gia gia nói cấp bậc luyện đan của ông không cao, bằng không có thể cứu gia gia kia. Hiện tại vết thương của gia gia kia đã chuyển biến xấu, gia gia phải nhìn ông mỗi ngày, cho nên không có thời gian đi hái thuốc."

"Đệ thật sự là một đứa bé ngoan."

"Không phải mà!" Tiểu nam hài nghe Độc Cô Thiên Diệp khích lệ mình nên hơi ngượng ngùng, nói, "Hiện tại rất nhiều dược liệu đệ đều không phân biệt được, lúc hái mang về đều bị gia gia ném xuống đất hơn phân nửa."

"Vậy gia gia kia là một người tới sao?" Độc Cô Thiên Diệp lại hỏi.

"Không phải, còn có một gia gia đi cùng nữa. Nhưng gần đây gia gia kia hình như đi ra ngoài, thật lâu rồi chưa trở lại."

"Người trong thôn của đệ có biết người ngoại lai tới không?"

"Biết. Bọn họ vốn muốn đi nói với người của Thần điện, nhưng bị gia gia rất lợi hại kia dọa sợ nên không ai dám đi. Đúng rồi, ca ca nói ca ca biết luyện đan, ca ca có thể luyện ra cấp bao nhiêu? Gia gia nói chỉ có luyện đan sư cao cấp mới có thể cứu gia gia kia."

...

Trên đường đi Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện với tiểu nam hài trò, đường núi quanh co lòng vòng, cuối cùng cũng tới thôn của tiểu nam hài.

"Đồng Đồng, sao cháu lại mang ngoại nhân về đây vậy?!"

Vừa vào thôn đã có người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp. Người trong thôn rất bài xích ngoại lai nhân, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp liền đến đuổi nàng đi ra ngoài.

"Ba Lang đại thúc, ca ca không phải là người xấu. Lúc này cháu hái thuốc ngã xuống vách núi đen là ca ca đã cứu cháu." Đồng Đồng chạy nhanh tới giải thích.

"Vậy cũng không thể nói ca ca không phải là người xấu." Ba Lang nói, "Với lại Điện chủ yêu cầu tất cả đảo nhỏ không thể thu lưu ngoại lai nhân,

nếu bị bắt được thì chúng ta sẽ bị trừng phạt. Cháu nhìn bức tường nước kia đi, huyền thú bạo động là do linh vị đang trừng phạt chúng ta thu lưu ngoại lai nhân!"

"Nhưng cháu đáp ứng với ca ca muốn dẫn ca ca tới nhà của cháu nhìn thử." Đồng Đồng rồi rầm nói, "Nếu không cháu để ca ca nhìn xong liền nói ca ca đi, có được không? Nếu nói không giữ lời thì linh vị sẽ vứt bỏ cháu."

"Nếu không nhìn gia gia cháu thường xuyên xem bệnh cho người trong thôn..." Ba Lang liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói, "Cháu để ca ca đi nhanh về nhanh, bằng không người trong thôn mà phát hiện ra thì rất phiền toái."

"Dạ, cháu biết rồi, cảm ơn Ba Lang thúc thúc." Đồng Đồng nói xong lôi kéo hai người Độc Cô Thiên Diệp chạy đi.

"Ba Lang là ai vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ba Lang thúc thúc là thôn trưởng của chúng ta. Nhưng đệ không gọi thúc ấy là thôn trưởng, chỉ gọi thúc ấy là thúc thúc." Đồng Đồng nói.

Thôn rất nhỏ, rất nhanh Đồng Đồng liền mang Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa đi tới trước nhà của bọn họ.

"Ca ca, tới rồi." Tiểu nam hài đẩy cổng đi vào trong sân, sau đó đi vào trong viện thả túi vải xuống, mang hai người đi tới trước một phòng rồi đẩy cửa ra hô, "Gia gia, cháu đã về rồi."

Độc Cô Thiên Diệp đi theo tiểu nam hài vào phòng, lúc nhìn thấy tình cảnh bên trong, đồng tử (con người) hơi co rụt lại.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Mắt Của Người Mờ Rồi Hả?

Đây là một gian phòng cũ nát, bên trong trừ bỏ cái giường ra thì không có cái gì nữa hết, với lại cái giường kia vẫn là cũ nát. Trên cái giường cũ nát đó có một nam tử nhìn qua khoảng 40 tuổi đang nằm. Ngoài ra còn có hai nam tử trung niên đang đứng thảo luận gì đó trước giường.

"Gia gia, cháu đã về. Cháu còn dẫn theo một ca ca nữa về đây." Đồng Đồng lại nói với người bên trong, ý đồ để người bên trong chú ý tới.

Gia gia Bạch Ngân của Đồng Đồng đang thảo luận với người bên cạnh, bị Đồng Đồng cắt đứt nên mất hứng, thấy hần còn dẫn theo một người nữa về đây, quát lớn: "Sao cháu lại tùy tiện mang ngoại nhân (người bên ngoài) về đây hả?"

Đồng Đồng bị Bạch Ngân mắng liền rụt cổ lại, sau đó nói: "Ca ca không phải người xấu, ca ca đã cứu mạng của cháu."

"Cái gì?" Bạch Ngân nghe thấy lời nói của Đồng Đồng, lúc này mới đi tới, nhìn thấy hần không bị thương gì liền lên giọng, phụng phịu hỏi, "Sao lại thế này hả?"

"Lúc cháu đang hái thuốc thì nhìn thấy trên núi Hồ Nhai có một cây dược liệu mà gia gia nói lần trước, nó ở trong vách núi đen không xa nên liền nằm úp sấp đi xuống hái, kết quả là ngã xuống. Thật may là ca ca và khế ước thú của ca ca đã cứu cháu." Đồng Đồng nói, "Gia gia, ca ca tới đảo

tìm người. Ca ca chỉ muốn nhìn người ở trong nhà chúng ta có phải là người mà ca ca muốn tìm hay không thôi. Với lại ca ca nói ca ca biết luyện đan, có lẽ có thể cứu gia gia kia."

"Ngu ngốc, tuổi hắc còn trẻ như vậy thì có thể luyện ra cấp bao nhiêu đan dược hả?" Bạch Ngân đánh vào đầu của Đồng Đồng một cái, nói, "Người khác vừa mới nói gì cháu liền tin sao."

"Nhưng ca ca nói với cháu thuộc tính của rất nhiều dược liệu, trước đây cháu không để ý đến những thuộc tính này nhưng hiện tại đều rất rõ ràng." Đồng Đồng nhỏ giọng phản bác.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn không nói gì hết, chỉ nhìn Đồng Đồng và gia gia của hắc nói chuyện với nhau. Sau đó nhìn người trong phòng, chính là một người đang đưa lưng về phía bên ngoài, che mất mặt của người nằm trên giường, với lại cũng do ánh sáng chiếu vào đây khiến nàng không nhìn rõ cái gì hết.

Bạch Ngân thấy Đồng Đồng đã mang người về, trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nơi này không có người mà người muốn tìm. Nhìn trên việc người đã cứu mạng của Đồng Đồng, chúng ta sẽ không truy cứu, người đi nhanh đi."

"Bạch gia gia, cùng là ngoại lai nhân (người bên ngoài), vì sao gia gia có thể giữ bọn họ lại mà lại muốn đuổi ta đi chứ?" Độc Cô Thiên Diệp thu hồi ánh mắt, hỏi Bạch Ngân.

"Hừ, ta làm việc không cần lý do. Hiện tại trên đảo loạn như vậy, làm sao ta biết người có thể mang đến phiền phức cho chúng ta hay không chứ?" Bạch Ngân nói.

"Ta tìm người." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta muốn biết người ở bên trong có phải là người của Mạc gia ở Bồ Thành hay không thôi?"

Độc Cô Thiên Diệp vừa nói xong liền có một cỗ uy áp truyền đến từ trong phòng, trong nháy mắt khóa trụ Độc Cô Thiên Diệp lại. Nếu hiện tại hắn muốn lấy tính mạng của Độc Cô Thiên Diệp thì cũng chẳng qua là động ý niệm mà thôi.

"Người là ai? Vì sao muốn tìm kiếm người của Mạc gia ở Bồ Thành?" Giọng nói lạnh như băng truyền ra từ trong phòng, nếu Độc Cô Thiên Diệp trả lời không đúng hoặc có gì sai sót, hắn liền sẽ giết cái mạng nhỏ của nàng.

Đồng Đồng thấy sắc mặt của Độc Cô Thiên Diệp tái nhợt đi nói không ra lời, chạy vào phòng giữ chặt quần áo của người kia, nói: "Gia gia, gia gia, ca ca không phải là người xấu."

Thu hồi uy áp lại một chút, lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới có thể thở. Nàng nhìn vào bên trong, bởi vì ánh sáng mà không nhìn thấy được bộ dáng của người kia, chỉ nhìn thấy một bóng dáng thon dài, chấp tay sau lưng nhìn nàng.

"Kỳ Phong Thành, Mạc gia, Độc Cô Thiên Diệp." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nếu đối phương là ngoại công (ông ngoại) hoặc hiệu trưởng thì sẽ hiểu rõ ý tứ của nàng. Nếu đối phương không phải thì sẽ không bại lộ thân phận Bách Lý Tà của mình.

"Độc Cô Thiên Diệp?" Dường như người kia đang đánh giá Độc Cô Thiên Diệp, thấy nàng tuy bị uy áp của mình đè áp nhưng vẫn đứng thẳng tắp, vẻ mặt kiên định.

"Dựa vào cái gì mà để ta tin tưởng người vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp không trả lời câu hỏi của đối phương, chỉ nhìn đối phương, nói: "Người là ai?"

"Tiểu tử, người thực không sai (ý nói là cách làm người của một người), đáng tiếc, người không biết Thiên Diệp là nữ hài tử. Lần sau lúc muốn giả mạo nha đầu đó, nhớ kỹ là phải giả dạng!"

"Người là hiệu trưởng Khung Cách đúng không?" Lúc đối phương đang chuẩn bị giải quyết nàng, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thân ảnh của đối phương dừng lại một chút, nói: "Xem ra người biết không ít. Nếu là người của thần điện, vậy nhất định là người quan trọng có quyền lợi trong Thần điện rồi."

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, mang Hữu Vô trong Luyện Yêu Hồ ra. Hữu Vô vừa ra thì có một cỗ uy áp khiến hắc thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương rồi.

"Lau (có thể hiểu là đang chửi tục), nha đầu người lại gặp được kẻ địch mạnh nào vậy? Sao hiện tại mới mang ta ra." Hữu Vô nói xong liền công kích đối phương, sau đó cảm giác cỗ uy áp kia lại biến mất không thấy đâu.

"Hữu Vô?"

"Dọa? (ý nói là khiếp sợ, kinh ngạc, ngạc nhiên)" Hữu Vô vẫn chưa thể phản ứng lại, ngay từ đầu còn tưởng rằng là đánh nhau, đột nhiên lại không cần đánh, giọng nói từ bên trong truyền ra làm hắc kích động muốn mắng người.

Người kia ở bên trong rốt cuộc cũng đi ra, lúc này mới nhìn rõ diện mạo của hắc.

"Được, được lắm, người là tử lão nhân!" Hữu Vô nhìn thấy là Khung Cách, đột nhiên mắng, "Người là lão bất tử, vừa đi là đi nhiều năm như vậy, một người chạy đến đây, không làm gì thì lại chặt đứt liên lạc, để lại cục diện rối rắm này cho chúng ta. Vậy thì cũng quên đi, có Tạ Phàm ở đó

chúng ta cũng không nói người nữa, hiện tại người là người không lương tâm, thế nhưng còn muốn giết Thiên Diệp, người là lão hồ đồ, mắt của người bị mờ rồi hả? !"

Cỗ sát khí vừa rồi rất rõ ràng, hiển nhiên là Khung Cách động sát ý.

Gia tôn (ông cháu) Đồng Đồng thấy trong viện đột nhiên xuất hiện một người sống, thấy hắn còn chửi ầm lên với người có thực lực cao là Khung Cách, trong lúc nhất thời đứng sững sờ tại chỗ.

"Ta nghĩ nha đầu này là nhóm người muốn bắt chúng ta." Khung Cách bị Hữu Vô mắng không có lực chống đỡ, thừa dịp lúc hắn thở liền giải thích.

"Hừ, mặc kệ nói gì, người vẫn là dọa tiểu nha đầu, nên làm sao chắc không cần ta phải nói, Quỳnh hoa lộ cái gì đó của người cho nha đầu đi để nha đầu hết sợ." Hữu Vô nói. Không thể không biết đây là đang lừa đảo (gian xảo) để vơ vét tài sản.

Quỳnh hoa lộ, có thể dùng trực tiếp, có thể luyện đan, có thể mỹ dung (làm

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Lựa Chọn

"Đúng vậy. Lúc cháu còn nhỏ xem chút nữa đã bị người của thần điện bắt về cho Hoạt về ăn. Mấy ngày hôm trước lúc cháu ở thần điện nhìn thấy đúng là người năm đó đi cùng Hoạt về, với lại lúc đó trong tay hẳn cầm hai tiểu hài tử." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Bây giờ nhớ tới mình nhìn thấy bộ dáng ăn thịt người của Hoạt về vẫn không khỏi cảm thấy lòng lạnh lẽo.

"Hoạt về xuất thế, thiên hạ đại loạn!" Nghe xong lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, Bạch Ngân đột nhiên kêu to, "Đây là Thần linh đang vứt bỏ chúng ta sao?"

"Bạch thúc thúc, làm sao vậy?"

"Đây là Thần linh đang muốn vứt bỏ chúng ta!" Bạch Ngân hô, "Hoạt về xuất thế, Hoạt về xuất thế ..."

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không biết Bạch Ngân bị làm sao.

"Tạ gia gia từng nói Hoạt về xuất thế, nhân thú câu diệt (cả người và thú đều chết). Nhưng không biết là nguyên nhân gì." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vì Hoạt về là vật dẫn tà ác!" Bạch Ngân từ từ bình tĩnh lại, nói ra lời nói kinh người (làm người hoảng sợ).

Mọi người đều biết Hoạt về là mãnh thú nhưng không biết nó đại biểu cho tà ác. Dù sao bản tính của mãnh thú chỉ là tảo bạo mà thôi.

"Bạch thúc thúc, vì sao nói vậy?" Mạc lão tam hỏi.

"Đúng vậy, Bạch lão ca, nói một chút cho chúng ta biết thêm đi." Hữu Vô cũng nói.

Bạch Ngân im lặng trong chốc lát, dường như đang lâm vào hồi ức. Một hồi lâu, ông mới chậm rãi mở miệng, nói một chuyện khiến người ta Mao cốt tửng nhiên (cực kì kinh hãi).

Thật ra tổ tiên của Bạch Ngân không phải là người ở Huyền Nguyệt đại lục mà là từ mặt biên cao di chuyển xuống. Nói là di chuyển, thật ra chỉ có một người tổ tiên của ông mà thôi.

Tổ tiên của Bạch Ngân cũng đã từng là một người oai phong một cõi, tuy rằng diện tích mặt biên cao nhỏ hơn nhưng linh khí lại nồng đậm hơn. Năm đó, có một thế lực bắt được một con Hoạt về, sau mấy chục năm chăn nuôi thì Hoạt về cũng đã đến giai đoạn trưởng thành, sau đó lừa rất nhiều người đến chỗ của họ. Vì thế lực này ngày thường coi như là một phái khá chính trực cho nên có rất nhiều người đi. Kết quả là đi tới mới phát hiện ra đây là một cái bẫy. Hóa ra là thế lực kia dùng Hoạt về để hấp thu huyền lực trong cơ thể của mọi người, chuyển dời vào người của Hoạt về để nó đến giai đoạn thành thực. Hoạt về thành thực thì càng hút nhiều linh khí, số người bị hút không đủ, Hoạt về liền trực tiếp hút không khí, cuối cùng mặt biên cao kia bị hút thành một Vô Linh khu (rất nhiều linh hồn bị nhốt), người và thú đều không thoát được. Lúc đó tổ tiên của Bạch Ngân vừa vặn đi mặt biên khác nên tránh được một kiếp. Mà Hoạt về vì quá mức tà ác nên sáng thế thần phái người diệt tộc của chúng.

Sau đó tổ tiên của Bạch Ngân khó khăn lắm mới ổn định để định cư tại Huyền Nguyệt đại lục, nói ra sự việc năm đó cho hậu bối của mình, truyền

lại đến nay.

"Không ngờ tới lại như thế." Mọi người nghe xong cũng thốn thức theo.

"Thần điện chăn nuôi Hoạt về cũng là vì hút huyền lực của mọi người sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, lại vô tình nói ra một âm mưu động trời.

"Nếu là thật như thế thì Thần điện tính hiến tế toàn bộ Huyền Nguyệt đại lục sao." Mạc Trì nói.

Hiến tế!

Ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp lóe lên, lần này Thần điện muốn làm Đại tế tự, có thể đây chính là một âm mưu hay không? !

Độc Cô Thiên Diệp nói ra ý nghĩ của mình, mọi người đều cảm thấy có khả năng rất lớn.

"Chỉ cần Hoạt về đến giai đoạn trưởng thành là có thể hấp thu huyền lực của con người. Dựa theo lời nói của Thiên Diệp, bộ dáng của Hoạt về và người kia của Thần điện dùng tiểu hài tử để chăn nuôi Hoạt về thì bây giờ rất có khả năng đã tới giai đoạn trưởng thành, vậy hiến tế lần này của Thần điện..." Khung Cách phân tích, kết quả là không cần nói cũng biết.

"Năm đó phụ thân của Đồng Đồng hẳn là thấy Thần điện chăn nuôi Hoạt về nên hẳn mới chết, trước đó đã nói cho mẫu thân của Đồng Đồng về con quái vật nên mới bị Lôi Phượng Khởi đả thương, còn nghe được cuộc nói chuyện của Thần Tinh Tông và Thạch Nam, nói cần phải làm Đại tế tự mới được." Bạch Ngân nhớ lại lời nói của mẫu thân Đồng Đồng, điều này đủ để nghiệm chứng suy đoán của bọn họ.

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Mạc Trì hỏi Bạch Ngân.

Bạch Ngân lắc đầu, nói: "Ta từng đọc một quyển sách cổ, trên đó có viết Hoạt về được gọi là sứ giả tà ác, sau khi đến giai đoạn trưởng thành sẽ không có thứ gì có thể ngăn cản đường đi của nó, chỉ có một loại thần thú mới có thể khắc chế nó, nhưng không viết là thần thú gì."

"Chẳng lẽ chúng ta không có cách nào sao?" Mạc lão tam nói, "Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần điện và con vật kia hủy diệt thế giới của chúng ta sao?"

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

"Chung quy rồi sẽ có cách." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta không tin không có cách nào phá giải vấn đề này! Cho dù Hoạt về lợi hại, chung quy rồi cũng sẽ có cách khắc chế."

Lời nói tự tin, thái độ cuồng vọng, nhất thời khiến mọi người đang uể oải liền tỉnh táo lại. Đúng rồi, vẫn chưa bắt đầu, sao bọn họ lại có thể nhụt chí vào lúc này chứ? ! Bọn họ đều là huyền tôn và còn những người khác nữa mà!

"Việc cấp bách bây giờ chính là làm ngoại công tỉnh lại. Tình trạng của ngoại công không thể kéo dài được nữa, chờ Giáng Vực chuẩn bị tốt chúng ta liền bắt đầu." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Để giải quyết xong chuyện này rồi của nói sau."

"Được."

Sáng sớm hôm sau Đồng Đồng lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp giảng giải cho hắn những kiến thức luyện đan. Độc Cô Thiên Diệp kiên nhẫn giải thích cho hắn, Đồng Đồng rất thông minh, rất nhiều thứ vừa nói hắn liền biết. Hai người truyền thụ ở trong sân, nàng nhớ tới lúc mới giảng giải những thứ cơ bản của luyện đan cho Mạc Phong. Nghĩ đến Mạc Phong, Độc Cô Thiên Diệp có chút lo lắng cho bọn họ có sống tốt ở Thần điện không. Nhưng nghĩ đến những người quan trọng của Thần điện bây giờ đều

đặt hết tâm trí vào Đại tế tự nên chắc sẽ không có nhiều người gây phiền toái cho bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp chợt dừng lại một chút, nói với Đồng Đồng: "Đồng Đồng, trước tiên đệ tiêu hóa lý giải lời ca ca vừa mới nói, lần sau ca ca lại nói tiếp cho đệ."

Độc Cô Thiên Diệp gọi mấy người Mạc Trì tới, nói: "Giáng Vực nói đã chuẩn bị tốt, bây giờ có thể bắt đầu."

"Dùng cách gì?" Mạc Trì hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Giáng Vực ra, nói: "Giáng Vực sẽ mang cháu vào vùng ý thức của ngoại công, mạnh mẽ gọi ông tỉnh lại."

"Làm như vậy có nguy hiểm gì không?" Mạc lão nhị hỏi.

Mỗi lần nói rất ít nhưng lại nói thẳng vào điểm trọng yếu. Những người khác cũng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chờ nàng trả lời.

"Huyền lực càng cao, nguy hiểm càng nhỏ." Giáng Vực trả lời thay Độc Cô Thiên Diệp, "Nếu không thành công thì nàng sẽ luôn ở trong vùng ý thức của hãn không ra được. Nếu như tiềm thức của hãn bị công kích thì ý thức của nàng có thể sẽ mất đi."

"Vẫn là ta đi đi." Khung Cách nói. Ở đây huyền lực của hãn là cao nhất.

"Người không được." Giáng Vực nói, "Các người đều không được."

"Vì sao?"

"Vì Giáng Vực chỉ có thể đưa ta vào." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chúng ta có khế ước."

Ý thức chính là nếu không có kế ước với người, cho dù huyền lực có cao tới đâu thì cũng không thể.

"Chúng ta bắt đầu đi." Giáng Vực nói, "Nếu các người không muốn nàng gặp chuyện không may thì cam đoan không ai đến quấy rầy. Bằng không..."

Mấy người Mạc Trì đi ra bên ngoài chờ, Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên giường, nâng Mạc Chấn Đình dậy sau đó ngồi xếp bằng, tỏ ý Giáng Vực có thể bắt đầu.

Hai tay của Giáng Vực bắt đầu kết ấn, linh vụ màu trắng tràn ra từ từ bao vây Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Chấn Đình lại, nếu nhìn từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ. Làm xong hết thủ, Giáng Vực liền ngã xuống cái ghế bên cạnh, chờ Độc Cô Thiên Diệp cho hắn tin tức.

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được linh vụ vây quanh mình, lúc mở mắt ra thì nhìn thấy là một mảnh trắng xoá, không có trời xanh cũng không có đất đai, càng không có núi sông.

'Chỗ này là vùng ý thức của ngoại công sao?' Độc Cô Thiên Diệp nhìn thế giới trắng xoá, suy nghĩ. Không biết làm sao mới có thể làm ngoại công tỉnh lại, Độc Cô Thiên Diệp đành phải đi xung quanh hy vọng có thể tìm được cách phá giải.

Đi được một lúc, Độc Cô Thiên Diệp đi vào một nơi băng tuyết, trời đã bắt đầu có tuyết rơi. Độ ẩm chợt giảm xuống làm nàng lạnh run. Nàng nhớ tới lời nói của Giáng Vực, cảnh tượng trong vùng ý thức của một người chính là do tâm tình của người đó mà ra. Bây giờ tuyết rơi chứng tỏ Mạc Chấn Đình sống không tốt trong thời gian này.

Chợt hiện ra một cái bàn ở trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, bên trong đúng là Mạc Chấn Đình gặp chuyện trong khoảng thời gian này.

"Hóa ra vì tìm kiếm mẫu thân mà ngoại công làm chuyện như vậy." Độc Cô Thiên Diệp cảm khái nói.

Đột nhiên hiện ra một cảnh tượng chính là lúc Độc Cô Thiên Diệp được năm tuổi sau khi kiểm tra nguồn huyệt lực xong, Mạc Chấn Đình và năm huynh đệ Mạc gia liền thương nghị một số việc.

"Phụ thân, Phong gia lại chèn ép sinh ý của chúng ta ở bên ngoài." Mạc lão tứ nói.

"Hừ, Phong gia thật sự là khinh người quá đáng!" Mạc Kiếm tức giận nói, "Phụ thân, vì sao chúng ta phải nhẫn nhịn bọn họ?"

"Do chúng ta đuối lý về việc hôn sự trước đây, bây giờ chủ yếu là tìm được tiểu muội của các con. Còn Thiên Diệp nữa." Vẻ mặt của Mạc Chấn Đình nghiêm túc ngồi ghế phía trên trong đại sảnh, nói với năm huynh đệ Mạc gia.

"Kiểm tra Thiên Diệp xong rồi, không có nguồn huyệt lực cũng không thể tu luyện kiếm khí." Mạc Trì nói.

"Một khi đã vậy thì đưa nó tới Kỳ Phong thành đi." Câu nói đầu tiên của Mạc Chấn Đình quyết định nơi mà Độc Cô Thiên Diệp phải đi.

"Phụ thân!"

Mạc Chấn Đình vung tay lên, ngăn cản bọn họ nói tiếp.

"Bây giờ Phong gia chèn ép chúng ta trên mọi phương diện, vẫn không có tin tức của Thu Thủy. Rời xa Đế đô là an toàn nhất." Mạc Chấn Đình nói, "Các con ai là người đi đây."

Năm huynh đệ Mạc gia lúc này mới hiểu dụng tâm của phụ thân, đều tranh nhau muốn đi Kỳ Phong thành. Cuối cùng vẫn là Mạc Kiếm đi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cảnh tượng cuối cùng chính là bóng dáng của Mạc Chấn Đình đứng trong gió lạnh thật lâu, nhìn xe ngựa chạy đi.

"Ngoại công..." Độc Cô Thiên Diệp không nhận được gọi.

"Ai?"

Trong thế giới trống trải này đột nhiên truyền đến một câu như có như không.

"Ngoại công!" Độc Cô Thiên Diệp kêu lên thật to vào không khí, "Ngoại công ở đâu?"

"Người là ai?" Giọng nói dần dần rõ ràng, nhưng vẫn đoán không ra phương hướng.

"Ngoại công, cháu là Thiên Diệp đây! Ngoại công mau ra gặp cháu đi!"

Tuyết rơi nhiều hơn, toàn bộ thế giới rất nhanh bị đông lại. Đột nhiên bông tuyết đều biến thành vũ khí sắc bén công kích vào Độc Cô Thiên Diệp.

"Người không phải Thiên Diệp! Thiên Diệp ở Kỳ Phong thành, nó không thể tu luyện! Người là ai?"

"Ngoại công, cháu thật sự là Thiên Diệp mà!" Độc Cô Thiên Diệp vừa ngăn cản công kích vừa gian nan nói, "Ngoại công, chẳng lẽ ngài thật sự không nhận ra Thiên Diệp sao? Khi đó mỗi ngày ngài đều phụng phịu, nói nhìn cháu liền thấy phiền, nói cháu lớn lên giống phụ thân, sau lưng lại lén quan tâm tới cháu, cho dù cháu là phế vật không thể tu luyện, ngài cũng suy nghĩ an bài cuộc sống tốt nhất cho cháu. Chẳng lẽ ngài không nhớ gì sao? Lúc trước khi đi, ngài còn nói với cháu: 'Người khác nhìn cháu như thế nào không quan trọng, cháu chỉ cần vui vẻ là được rồi.'"

Gió thổi mạnh, trời đất trở lại sự yên lặng bình thường.

"Cháu thật sự là Thiên Diệp sao?" Giọng nói thất thần lại mang theo một chút do dự.

"Cháu đã ở đây, ngài không có cảm giác huyết mạch tương thông sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Gió tuyết dần dần ngừng lại, Độc Cô Thiên Diệp thấy tuyết đã tản đi bớt, một bóng người bay trên tuyết nhìn Độc Cô Thiên Diệp thật kỹ.

"Ngoại công."

Một già một trẻ nhìn nhau, già uy nghiêm, trẻ cương nghị.

"Cháu không ở Kỳ Phong thành, chạy đến đây làm gì?" Mạc Chấn Đình chất vấn.

"Cháu tới tìm mẫu thân của cháu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta sẽ tìm mẫu thân của cháu, cháu không sống vui vẻ ở Kỳ Phong thành mà chạy đến đây là sao hả?"

"Gia gia nói gia gia sẽ tìm nhưng bây giờ gia gia có làm đâu, gia gia ở mãi trong vùng ý thức của ngài không chịu ra, đã quên đi mẫu thân của cháu, cũng đã quên tất cả mọi người trong Mạc gia!" Độc Cô Thiên Diệp châm chọc nói.

"Làm càn!" Mạc Chấn Đình bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp chọc giận, xung quanh lại nổi lên gió lớn, thổi bay tuyết đọng ngập tràn khắp trời.

"Ha ha, gia gia không phải là người đầu tiên nói với cháu những lời này. Lão tiện nhân Phong gia nói với cháu, người của Thần điện nói với

cháu, những người muốn giết cháu cũng thích nói như vậy. Gia gia có quát mắng cháu cũng không có tác dụng!" Độc Cô Thiên Diệp cười tự giễu, nói.

"Ai muốn giết cháu?" Mạc Chấn Đình nghe được câu này, tức giận thì tức giận nhưng vẫn không nhin được mà hỏi, "Ai dám giết cháu hả! Ai dám giết ngoại tôn nữ (cháu gái ngoại) của Mạc Chấn Đình ta!"

"Rất nhiều người muốn giết cháu, không một trăm thì cũng tám mươi người." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Một đám người thường xuyên vây quanh cháu rồi kêu đánh kêu giết với cháu, gia gia không biết đâu, cháu nói ‘ta là ngoại tôn nữ của Mạc Chấn Đình mà các người cũng dám đụng đến ta sao?’ Kết quả là người ta nói một câu ‘chúng ta không biết Mạc Chấn Đình là ai’. Sau đó tiếp tục đánh cháu. Gia gia biết cháu không thể tu luyện huyền lực và kiếm khí, chỉ có bị người ta khi dễ (ức hiếp, bắt nạt) rồi vết thương đầy mình, xem chút nữa thì đã chết. Gia gia nói đi tìm mẫu thân nhưng lại để nữ nhi của mẫu thân bị người khác khi dễ. Đúng rồi, bây giờ Mạc gia cũng sắp suy tàn, lão tiện nhân Phong gia kia nói gia gia không ở đây liền mời lão tổ tông ra, phỏng chừng sắp bị giết tộc rồi. Gia gia nhìn đi, gia gia an nhàn ngủ ở đây, chúng ta ở bên ngoài lại bị người khác khi dễ ..."

Độc Cô Thiên Diệp thao thao bất tuyệt (nói liên tục không ngừng) nói xong, mặc dù sai sự thật nhưng lúc này Giáng Vực nói với nàng phải cố gắng hết sức khiến cảm xúc của Mạc Chấn Đình dao động, như vậy mới có thể để hắn có cơ hội tiến vào đầu óc của Mạc Chấn Đình. Hôm qua hắn thất bại là vì Mạc Chấn Đình ngủ say đã lâu rồi nên vùng ý thức quá mức yên tĩnh, không có khe hở để hắn tiến vào.

Mạc Chấn Đình nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp xong, càng ngày càng phẫn nộ (tức giận). Nếu vừa rồi chỉ tức giận với Độc Cô Thiên Diệp thì bây giờ lại càng tức giận hơn, Độc Cô Thiên Diệp nói càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Gió tuyết trong vùng ý thức lại nhiều hơn trước, Độc Cô Thiên Diệp gần như không thấy rõ bóng dáng trước mặt, mơ hồ cảm giác được toàn thân Mạc Chấn Đình đang bộc phát ra một cỗ lực lượng mà gần

như muốn xé rách nàng. Nàng chạy nhanh rời khỏi chỗ này thật xa, dùng cánh tay ngăn cản gió tuyết phía trước, ý định liên hệ với Giáng Vực. Có lẽ là do vùng ý thức rung chuyển dữ dội, nàng thử vài lần đều không được.

Dần dần, bên cạnh Mạc Chấn Đình hình thành một cơn gió lốc bằng tuyết, càng lúc càng lớn, hút tất cả những thứ xung quanh rồi phá tan thành từng mảnh. Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được cỗ hấp lực kia càng lúc càng lớn, mình đã sắp không kiên trì được nữa. Nếu nàng bị tê nát (bị nghiền nát), mặc dù bây giờ chỉ là ý thức của nàng nhưng sự thật nàng sẽ trở thành gốc tử (đứa gốc).

Mà ở bên ngoài, Giáng Vực nhìn tiểu nữ nhân đang ngồi xếp bằng ở trên giường, do dự và giãy dụa. Hắn nghe được Độc Cô Thiên Diệp gọi nhưng không ra tay mang nàng ra ngoài. Hắn có thể cảm nhận được tình cảnh ở bên trong của nàng, nhưng nếu ý thức của nàng thành đứa gốc, vậy có phải hắn có thể lấy lại được tự do không?

Hắn là huyền thạch thời kì viễn cổ, ngoài Hỗn độn thiên châu ra là huyền thạch tôn quý nhất, tồn tại trong trời đất trăm ngàn vạn năm, bây giờ lại thần phục một tiểu cô nương hơn mười tuổi, nghe nàng sai bảo, chỉ huy. Sao hắn có thể cam tâm đây? !

Cách này quả thật là cách duy nhất có thể cứu Mạc Chấn Đình, nhưng hắn đã có hai lựa chọn. Hắn biết Độc Cô Thiên Diệp nhất định sẽ đi vào gọi Mạc Chấn Đình tỉnh lại, nhưng không nghĩ rằng nàng tín nhiệm (tin tưởng) hắn như thế! Nàng chưa từng nghĩ qua nhưng nàng vẫn sẽ đi.

Trong lòng của Giáng Vực đang do dự, Độc Cô Thiên Diệp giãy dụa trong vùng ý thức của Mạc Chấn Đình. Nàng cảm giác được cỗ hấp lực kia ngày càng mạnh hơn, nhưng nàng đã không còn khí lực (sức lực) chống lại nó. Cuối cùng nàng bị hút lại, bay đến giữa không trung, nhanh chóng bay về phía trung tâm gió lốc. Mắt thấy sắp đến bên cạnh gió lốc thì đột nhiên lại tiêu thất (biến mất).

"Ừm." Giáng Vực thu hồi linh vụ xong liền ngồi bệt dưới đất, sắc mặt tái nhợt nhìn người trên giường.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi mở hai mắt ra, liếc mắt nhìn Giáng Vực, hỏi: "Người sao rồi?"

Lúc này sắc mặt của Giáng Vực còn tái nhợt hơn đầu tóc màu bạc kia của hắn, linh vụ bị cạn sạch, cho dù là một tiểu hài tử thôi thì cũng có thể dễ dàng giết chết hắn.

Hắn vẫn không quyết tâm ngoan độc được! Trước kia mình giết người không chớp mắt, từng đùa bỡn rất nhiều người nhưng bây giờ lại không ngoan độc được! Chỉ cần đợi thêm một lát nữa thì hắn có thể lấy lại tự do lần nữa! Nhưng nghĩ đến câu nói ‘đồng bọn’ của nàng, hắn bỏ qua cơ hội duy nhất này, với lại vì nàng ở bên trong quá lâu cho nên hắn tổn khá nhiều tinh lực để kéo nàng ra.

"Không sao đâu." Hắn thản nhiên nói, "Lát nữa hắn sẽ tỉnh lại." Nói xong, hắn lắc mình trở về Khô lâu nhĩ đình.

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, sờ sờ nhĩ đình, xuống giường rồi đỡ Mạc Chấn Đình nằm xuống. Sau đó gọi mấy người Mạc Trì vào, còn mình thì tìm một chỗ để ngồi nghỉ ngơi. Chuyện nàng tiến vào vùng ý thức của Mạc Chấn Đình là một chuyện rất nguy hiểm, đồng thời cũng là một chuyện làm người ta mệt chết đi được, bây giờ tinh thần lực của nàng vô cùng ít nên phải nghỉ ngơi một chút, bằng không về sau sẽ ảnh hưởng đến tu luyện.

Mấy người Mạc Trì đi vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mệt như vậy liền để nàng đi nghỉ ngơi. Độc Cô Thiên Diệp nói một chút tình hình cho bọn họ rồi lắc mình vào Luyện Yêu Hồ.

"Không biết phụ thân có thể tỉnh lại không." Mạc lão tam nhìn Mạc Chấn Đình trên giường vẫn không có gì thay đổi, nói.

"Thiên Diệp nói không sao tức là không sao. Nha đầu này không bao giờ nói mà không có nắm chắc." Mạc Trì nói.

Một lát sau, ngón tay của Mạc Chấn Đình hơi động đậy, sau đó mắt từ từ mở ra.

"Tỉnh, tỉnh!" Mạc lão tam đang canh giữ ở bên giường, kích động kêu lên.

"Tỉnh rồi!"

Mọi người đều đến bên giường, nhìn Mạc Chấn Đình vẫn còn hơi mơ hồ.

"Phụ thân thấy sao rồi?" Mạc Trì hỏi.

Lúc này Mạc Chấn Đình không nhớ mình đang ở đâu, nhớ tới lời nói của Độc Cô Thiên Diệp ở trong vùng ý thức liền tức giận ngồi dậy, nắm lấy cổ áo của Mạc Trì, quát: "Mạc gia bị giết tộc, sao các người còn ở đây hả?!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Vũ Phách Thiên Chết

edit + beta: tuyển xù

Dọa (làm khiếp sợ, kinh hách)? ! Mạc gia bị giết tộc?

Vừa mới còn náo nhiệt liền yên tĩnh lại. Mạc Trì nhìn phụ thân đang tức giận, hỏi: "Phụ thân nói gì vậy?"

"Phong gia diệt Mạc gia? Lúc trước phụ thân giao Mạc gia cho con, con cam đoan với phụ thân thế nào hả?" Mạc Chấn Đình nổi giận nói.

"Mạc gia còn con còn. Mạc gia vong (không còn), con chết!" Mạc Trì nghĩ tới năm đó phụ thân đi tìm tiểu muội mất tích mà tự tay giao Mạc gia lại cho mình. Lúc đó hắn cam đoan với người trên dưới Mạc gia, vô luận phát sinh tình huống gì, Mạc gia còn hắn còn, Mạc gia vong vậy hắn nhất định sẽ chết theo.

"Nhưng phụ thân à, bây giờ Mạc gia rất tốt." Mạc Kiếm ở bên cạnh thấy Mạc Chấn Đình vừa tỉnh lại liền phát hỏa (nổi giận), liền an ủi.

"Rất tốt hả?" Mạc Chấn Đình không vui, nói, "Nha đầu Thiên Diệp vừa mới nói Phong gia diệt Mạc gia mà? Đúng rồi, nha đầu Thiên Diệp đâu? Không thể tu luyện huyền lực mà vẫn không sống tốt ở Kỳ Phong thành, chạy khắp nơi làm cái gì hả! Bị nhiều người đuổi giết như vậy, mấy người các con làm cậ mà không biết bảo hộ Thiên Diệp là sao hả?"

"Phốc ——" Hữu Vô ở bên cạnh thấy Mạc Chấn Đình bão nổi (vô cùng tức giận) không nhịn được mà cười thành tiếng, "Lão già kia, có phải người ngu lâu rồi nên đầu óc hư rồi hả, Mạc gia bị giết sao? Ha ha ha, hiện tại ai có thể diệt Mạc gia người đây!"

Lúc này Mạc Chấn Đình mới chú ý tới Hữu Vô và Khung Cách.

"Sao các người lại ở đây?"

"Ha ha, lão già này quả nhiên là đầu óc bị hư rồi." Hữu Vô tiếp tục cười, nhìn phản ứng của Mạc Chấn Đình thật là vui nha.

Mọi người cuối cùng hiểu được Mạc Chấn Đình bị làm sao. Khẳng định là Độc Cô Thiên Diệp vì kích thích hắn mà nói một vài chuyện với hắn, chẳng qua đều trái với sự thật.

"Phụ thân, Mạc gia không có việc gì mà Thiên Diệp cũng không sao." Mạc Trì nhìn chỗ nếp nhăn trước ngực bị nắm mà thành, giải thích.

"Thật sự không có việc gì?" Mạc Chấn Đình hỏi.

"Thật sự không có việc gì." Năm huynh đệ Mạc gia đều gật đầu cam đoan.

"Lão già kia, người suy nghĩ một chút hiện tại người ở đâu." Khung Cách nhắc nhở Mạc Chấn Đình.

Ở đâu? Mạc Chấn Đình bắt đầu đánh giá chỗ này. Phòng cũ nát, đồ dùng cũ nát, hình như rất quen thuộc.

Thấy Mạc Chấn Đình nhất thời vẫn chưa phản ứng lại, Khung Cách nhắc lại: "Huyền hải, Thần điện."

"Oanh ——" nghe hai chữ ‘Thần điện’, Mạc Chấn Đình lập tức nhớ lại tất cả. Hắn nhớ làm sao mình tới đây, nhớ vì sao mình lại ở đây.

"Ta ngủ bao lâu rồi?" Mạc Chấn Đình hỏi.

Thấy Mạc Chấn Đình đã trở lại bình thường, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm. Bọn họ không hy vọng lúc phụ thân tỉnh lại thành một ngốc tử (người ngốc).

"Hai năm." Khung Cách nói.

"Hai năm... Lâu như vậy sao. Ta giống như mơ thấy nha đầu Thiên Diệp." Mạc Chấn Đình nói, "Không mặc nữ trang, biến mình thành nam hài. Nói với ta nó bị rất nhiều người đuổi giết, còn nói Mạc gia bị Phong gia diệt tộc, ta liền phản nộ sau đó thì tỉnh lại. Đúng rồi, lão ngũ, không phải con ở Kỳ Phong thành bảo hộ nó sao, sao lại đến huyện hải hà? !"

Mạc Kiếm bị Mạc Chấn Đình điểm danh, cảm thấy hơi sợ, mở miệng nói: "Phụ thân thật sự là bị Thiên Diệp làm tỉnh lại. Hai năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện."

Vì thế, mọi người nói những chuyện đã xảy ra trong hai năm qua cho Mạc Chấn Đình, hẳn nghe xong thì ghen hòng nhìn trần trời (không thể tin được).

Hắn biết Độc Cô Thiên Diệp vào vùng ý thức của hắn làm hắn tỉnh lại, nhưng nó lại nói Phong gia diệt Mạc gia, hiện tại ngay cả một bóng dáng của Phong gia cũng không có, Mạc gia thành nhất đại gia tộc! Hiện tại năm huynh đệ Mạc gia đều thành huyện tôn, thần thú trong gia tộc giống như củ cải trắng! Cái gì mà không thể tu luyện, hơn mười tuổi là huyện hoàng đã là thiên tài trong thiên tài! Càng đừng nói đến nha đầu này luyện đan luyện khí, còn là đế vương thuần thú sư! Tùy tiện một cái thôi cũng đã để thế nhân (tất cả người trên đại lục – thế giới) nhìn lên rồi!

Chỉ có chuyện bị người khác đuổi giết là sự thật. Chẳng qua là Thiếu Điện chủ Thần điện nha đầu người nói giết liền giết, người ta có thể không đuổi giết người sao? !

"Nha đầu này!" Mạc Chấn Đình nghe xong cảm thán nói, "Tính cách này thật giống với mẫu thân của nó trước đây!"

"Đúng vậy." Những người khác dường như cũng nhớ đến bộ dáng trước đây của Mạc Thu Thủy, nên đều nói theo.

"Quý nha đầu kia đâu?" Mạc Chấn Đình hỏi, "Làm ta tức giận như vậy, hại ta thiếu chút nữa nghiền nát nó, bây giờ nó có ở đây không?"

"Nha đầu đi nghỉ ngơi rồi." Mạc Trì nói.

"Cháu nghe thấy ngoại công nói xấu cháu nha." Giọng nói của Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên vang lên, sau đó người cũng xuất hiện trong phòng.

Mạc Chấn Đình liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện nha đầu hoàn hảo không tổn hao gì liền tăng khẩu khí (lên giọng). Nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, hẳn thật sợ làm ý thức của nha đầu bị thương.

"Hừ, hay cho một nữ hài tử, biến mình giống nam hài, còn ra thể thống gì nữa!" Mạc Chấn Đình nhìn một thân nam trang của Độc Cô Thiên Diệp, khiển trách.

Thấy Mạc Chấn Đình quát Độc Cô Thiên Diệp, năm huynh đệ Mạc gia liền nhanh chóng giảm bớt sự tồn tại của chính mình. Được rồi, thật ra bọn họ đều rất sợ Mạc Chấn Đình phát hỏa (nổi giận), cho dù hiện tại đều là huyễn tôn nhưng sự e ngại đã ăn sâu vào trong xương, cho nên lúc này không ai dám giúp nàng nói chuyện, chỉ cho một ánh mắt ý bảo tự giải quyết cho tốt.

"Nam trang có gì không tốt chứ. Cháu thiên sinh lệ chất (trời sinh đã xinh đẹp), nếu bị sắc lang bắt thì làm sao bây giờ?" Độc Cô Thiên Diệp khinh thường liếc mắt nhìn năm huynh đệ Mạc gia, nói với Mạc Chấn Đình, "Ngoại công nhìn Trần di (dì Trần) đi, cũng vì dì ấy rất xinh đẹp nên

mới có thể bị Ngưu Nguyên nhìn trúng, cho nên đây là cháu đang bảo hộ mình!"

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong Mạc Chấn Đình không nói được gì. Chuyện của mẹ con Tang Vũ vừa rồi hẳn cũng nghe bọn họ nói, thật sự là mỹ mạo (dung mạo đẹp) gây họa, nhưng nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp khoe mình như thế, vẫn không nhịn được nói: "Không biết xấu hổ."

Trái lại Độc Cô Thiên Diệp đắc ý nâng cằm (hếch mặt lên), nói: "Không có cách nha, ai biểu cha nường của cháu xinh đẹp như vậy chứ!"

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến mọi người buồn cười. Nhưng cũng là sự thật, năm đó Mạc Thu Thủy được xưng là đệ nhất mỹ nhân của Mạc Tư đế quốc, nghe nói Độc Cô Dật Hiên cũng tuần dật phi phạm. Nhưng hiện tại...

"Đáng tiếc vẫn chưa tìm được tiểu muội, bằng không chúng ta cũng coi như là đoàn tụ." Mạc lão tam nói.

"Năm đó làm sao phụ thân có thể biết Thần điện tìm đến tiểu muội vậy? Tiểu muội thật sự bị người của Thần điện bắt đi sao?"

"Năm đó có người tận mắt nhìn thấy người của Thần điện bắt Thủy nhi đi." Nói đến Mạc Thu Thủy, sắc mặt của Mạc Chấn Đình tối sầm lại, "Năm đó ta biết được tin tức bọn họ từng đánh nhau với người khác ở ngoài thành, nhưng lúc ta đến đó đi đã không thấy bọn họ. Sau đó ta tra ra phụ thân của cháu được người khác cứu, mẫu thân của cháu bị người của Thần điện bắt đến huyệt hải. Ta tìm rất lâu mới đến được Thánh Hải thành, nhiều lần ẩn vào trong thành nhưng vẫn không tìm được tung tích của mẫu thân cháu. Cuối cùng còn bị đả thương, may mà gặp được Khung Cách."

"Mẫu thân và Thần điện không oán không cừ, vì sao Thần điện lại muốn bắt mẫu thân?"

"Là Linh vị hạ mệnh lệnh. Cho nên ta hoài nghi, hiện tại Thủy nhi đã không còn ở Huyền Nguyệt đại lục." Mạc Chấn Đình nói.

Linh vị sao? Là nữ nhân mà ngày đó mình nhìn thấy ở Thần điện sao? Vì sao nữ nhân đó lại muốn bắt mẫu thân?

"Ca ca, ca ca." Tiếng gọi của Đồng Đồng vang lên, sau một lát mới thấy bóng dáng nho nhỏ của hắn xuất hiện ở cửa.

"Đồng Đồng, sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đồng Đồng thở hổn hển, hỏi.

"Ca ca, mau cứu gia gia, mau cứu gia gia." Đồng Đồng vội vàng nói.

"Xảy ra chuyện gì? Bạch gia gia đâu?"

"Không biết, buổi sáng đệ và gia gia đi hái thuốc, đột nhiên có một vài người mặc đồ trắng tới đây. Gia gia nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng đuổi đệ về, nói với đệ nếu không bị bắt thì trở về tìm mọi người. Oa ——" Đồng Đồng nói xong liền khóc lên, "Ca ca, có phải gia gia sẽ bị người xấu giết không?"

"Đồng Đồng đừng khóc. Đệ nói cho chúng ta biết, đệ và gia gia gặp những người mặc đồ trắng ở đâu?" Độc Cô Thiên Diệp xoa đầu Đồng Đồng, nói, "Đệ dẫn chúng ta đi."

Không cần phải nói nhất định là người của Thần điện! Nhưng sao người của Thần điện lại có thể đến đây nhanh như vậy chứ?

"Ở đỉnh núi lần trước gặp ca ca đó." Đồng Đồng nói, "Chúng ta đi nhanh đi, nếu đi chậm thì sẽ không thấy gia gia nữa."

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Đồng Đồng ra ngoài, năm huynh đệ Mạc gia đi cùng nhau. Mạc Chấn Đình muốn đi theo nhưng lại bị cưỡng

chế phải nghỉ ngơi ở trên giường.

"Ta nằm lâu lắm rồi, nếu nằm tiếp thì 'rỉ sắt' mất." Mạc Chấn Đình nói xong liền đi ra ngoài.

Đỉnh núi kia không xa lắm, Tiểu Hỏa chở Độc Cô Thiên Diệp và Đồng Đồng rất nhanh liền tới đó.

Trên núi, Ba Lang nói với Vũ Phách Thiên: "Vũ Điện chủ, hãn là người thu lưu hai người ngoại lai, hai ngày trước lại thêm mấy người. Chúng ta từng khuyên hãn không nên thu lưu người ngoại lai nhưng hãn không nghe, ỷ vào ở trong thôn chỉ có hãn biết y thuật, uy hiếp mọi người không được nói ra. Hôm nay nếu không phải là ngài tới thì chúng ta vẫn không dám nói ra!"

"Hừ, đồ vô dụng!" Vũ Phách Thiên hừ một tiếng với Ba Lang, "Dựa trên việc người báo tin cho chúng ta nên sẽ không truy cứu trách nhiệm của người. Người trở về thu xếp chuẩn bị chuyển đến Thánh Hải thành."

"Cảm ơn Điện chủ, cảm ơn Điện chủ!" Ba Lang chân chó nói.

Vũ Phách Thiên nhìn Bạch Ngân, nói: "Người là phụ thân của Bạch Y."

Bộ dạng của Bạch Ngân và Bạch Y khá giống nhau, năm đó Bạch Y cũng coi như là người quan trọng có quyền lợi trong Thần điện, nhưng vì chuyện của Hoạt về nên bị giết. Cho nên Vũ Phách Thiên lập tức liền nhận ra.

"Đúng vậy." Bạch Ngân nhìn Vũ Phách Thiên, nói.

"Vì sao người lại thu lưu phạm nhân của Thần điện? !"

"Với các người thì bọn họ là phạm nhân, nhưng với ta thì bọn họ là ân nhân của ta, mà các người, " dường như dự đoán được hôm nay mình khó có thể sống, Bạch Ngân mắng, "Các người rất dối trá mới là địch nhân của ta!"

"Phanh —— "

Bị một đạo huyền lực đánh vào, Bạch Ngân ngã cách vách núi đen vài mét. Nếu nói nữa thì hẳn sẽ ngã xuống.

"Không biết sống chết!" Ba Lang mắng.

"Ba Lang, ta chưa bao giờ biết người lại là loại người bán đứng người khác. Khụ khụ, sao hả, lương tâm của người cũng bị chó ăn mất rồi sao? !" Bạch Ngân phun ra một ngụm máu, chầm chọc nói.

"Người! Hừ, ta trung thành với Linh vị! Không giống người, người phản bội Linh vị sẽ không có kết cục tốt ." Ba Lang đặc ý nói.

"Linh vị chính là dạy người lấy oán trả ơn với ân nhân của mình sao?"

"Người ——" Ba Lang tức quá không nói được gì liền nói với Vũ Phách Thiên, "Vũ Điện chủ, hẳn là phản đồ, xin cho phép ta dùng thân phận thôn trưởng tiến hành xử phạt hẳn."

Vũ Phách Thiên nhìn thoáng qua Bạch Ngân, nói: "Hành động nhanh chút! Xử lý xong rồi chúng ta còn phải đi bắt mấy người kia. Người chắc chắn là Thập Điện chủ bị bọn họ giết đúng không?"

"Đúng vậy." Ba Lang nói, "Sẽ nhanh thôi. Những người đó đang cứu người ngủ say ở trong nhà hẳn, sẽ chưa rời đi đâu."

Ba Lang nói xong, xoay người nói với Bạch Ngân: "Bạch thúc, xin lỗi!" Nói xong, hẳn ngưng huyền lực, đánh về phía Bạch Ngân. Bạch Ngân

lăn hai vòng đến gần vách núi đen. Tảng đá trên vách núi bị huyền lực đánh, lại chịu một kích của hắc liên vỡ ra, Bạch Ngân rơi xuống cùng tảng đá.

"Gia gia!" Độc Cô Thiên Diệp và Đồng Đồng vừa tới liền thấy Bạch Ngân rơi xuống, Đồng Đồng sợ tới mức kêu lớn.

"Tiểu Hỏa." Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa hiểu ý liền lao xuống dưới vách núi, tiếp được Bạch Ngân đang bị trọng thương. Nàng lấy Thánh tê đan ra nhét vào miệng hắc, để Tiểu Hỏa bay chậm lên trên.

Mấy người Vũ Phách Thiên nghe thấy giọng nói của Đồng Đồng liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng dáng màu sắc rực rỡ, sau đó nghe thấy giọng nói của Độc Cô Thiên Diệp: "Vũ Điện chủ, không phải là trước khi Đại tế tự diễn ra thì không thể giết người sao? Bằng không chính là bất kính với Linh vị. Xem ra người rất bất mãn với Linh vị của các người!"

Vũ Phách Thiên thấy Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng của Tiểu Hỏa trên người, ở vách núi đen nhìn mình!

"Bách Lý Tà!"

"Vũ Điện chủ còn nhớ ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Hay là đang suy nghĩ lấy mạng nhỏ của ta hả?"

"Người làm sao có thể rời khỏi Vô Ưu đảo?" Vũ Phách Thiên rất kinh ngạc khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện ở đây. Mặc dù hắc chưa từng đi tới Vô Ưu đảo nhưng hắc biết mấy người tiểu nhất tiểu nhị, cũng biết mỗi ngày bọn họ đều phải báo cáo tình huống trên đảo cho Lôi Phượng Khởi. Nếu Độc Cô Thiên Diệp biến mất thì người của Thần điện không có khả năng không biết.

"Đương nhiên là... bay khỏi đó." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vũ Điện chủ, chính là hắc giết Thập Điện chủ." Ba Lang chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Lúc đó ta đang ở trên một đỉnh núi xa xa nhìn thấy, chính hắc giết Thập Điện chủ!"

"Ba Lang?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Ba Lang, nàng chưa biết người của Thần điện sao có thể tới đây bắt người, hóa ra là hắc mặt báo.

Vũ Phách Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hận nàng nghiêng rằng. Nàng không chỉ giết đồ đệ của mình, bây giờ còn giết đồ đệ của mình!

"Bách Lý Tà, vốn để người sống lâu hơn mấy ngày, không ngờ tới người muốn tìm cái chết. Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta! Bách Lý Tà, nạp mạng đi!"

Nếu Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn ở Vô Ưu đảo, hắc muốn giết nàng cũng không được. Nhưng hiện tại, cho dù Độc Cô Thiên Diệp chết, Điện chủ cũng sẽ không phạt hắc.

"Ai dám thương ngoại tôn... của ta!" Nữ! Mạc Chấn Đình và mấy người Mạc Trì ở gần bên cạnh nghe thấy lời nói của Vũ Phách Thiên làm hắc tức giận rống lên như sư tử Hà Đông. Nhưng thấy Độc Cô Thiên Diệp giả dạng, hắc liền nuốt xuống từ 'nữ' kia.

"Các người là ai?" Vũ Phách Thiên thấy nhiều người đột nhiên xuất hiện, nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi.

"Người muốn giết ngoại tôn của ta, người còn hỏi ta là ai?" Mạc Chấn Đình nói.

Độc Cô Thiên Diệp nói Tiểu Hỏa bay đến chỗ của mấy người Mạc Chấn Đình, nói với Vũ Phách Thiên: "Đương nhiên bọn họ tới giúp ta! Cũng là người lấy đi tính mạng của các người!"

"Nha đầu, ra phía sau đi, cẩn thận lát nữa bị thương." Mạc Chấn Đình nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe lời lùi về phía sau Mạc Chấn Đình và mấy người Mạc Trì. Nhìn bọn họ đứng ở phía trước ngăn cản nguy hiểm cho mình.

"Hừ, mặc kệ các người là ai, đã cùng bọn với hã thì bắt toàn bộ." Vũ Phách Thiên bay lên không trung, nói với Mạc Chấn Đình.

Mười mấy thuộc hạ đều là thân tín của hã, tất cả đều là huyền hoàng, thấy Vũ Phách Thiên bay lên không trung, bọn họ cũng bay lên đứng ở phía sau hã.

"Tiểu sửu nhảy nhót (giống chú hề nhảy vui) mà thôi." Mạc Trì nói, "Phụ thân, để mấy huynh đệ bọn con đến tiếp bọn họ!"

Mạc Chấn Đình ngủ hơn một năm, hiện tại thân thể cũng chưa hồi phục lại, mấy người Mạc Trì không dám để ông đi ứng chiến.

"Đại cữu cữu (cậu cả), Thần điện của bọn họ thích nhất là lấy nhiều khi ít, lần này các cậu học tập đi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Thời gian mấy người Mạc Trì thăng cấp ngắn hơn Vũ Phách Thiên nhiều, nếu một chọi một thì chỉ sợ bọn họ sẽ thua thiệt.

"Được. Thiên Diệp, cháu lui xa một chút, lâu rồi các cậu vẫn chưa có hoạt động gân cốt nên tay chân hơi ngứa, lát nữa có đánh nhau sợ lại dễ thương cháu." Mạc lão tam cười hì hì nói.

"Thật là nhải." Độc Cô Thiên Diệp trả lời, để Tiểu Hỏa bay xa xa một chút.

Sau khi đi vào thế giới này thì đây là lần đầu tiên có người thay nàng chắn phong che vũ (chắn gió bão), cũng là lần đầu tiên có người để nàng

đứng xa một chút xem cuộc chiến.

"Cảm giác này thật tốt. Nhưng chỉ có thể cảm nhận một chút. Bằng không mình cũng sẽ lười biếng." Độc Cô Thiên Diệp vừa xem vừa cảm khái nói.

"Sau này Tiểu Hỏa cũng có thể chắn phong che vũ cho tỷ tỷ!" Tiểu Hỏa thông qua khế ước nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Ha ha, ta đây sẽ chờ Tiểu Hỏa mau mau lớn lên." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Ca ca, bọn họ thật là lợi hại!" Đồng Đồng trợn mắt há mồm nhìn cuộc chiến. Huyền tôn chiến đấu, đó là cỡ nào khó có thể nhìn thấy!

Lúc này Bạch Ngân tỉnh lại, nhìn thấy Đồng Đồng, còn nghĩ rằng hẳn cũng bị người của Thần điện giết, nhất thời vô cùng đau xót.

"Gia gia tỉnh rồi!" Thấy Bạch Ngân tỉnh lại, Đồng Đồng cao hứng nói, nhưng thấy vẻ mặt ưu thương của Bạch Ngân liền khó hiểu hỏi, "Gia gia làm sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

"Các người chưa chết." Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Bạch Ngân liền nhìn ra ông đang nghĩ gì, mở miệng nói.

"Ừ." Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, lúc này Bạch Ngân mới nhìn xung quanh, nhận ra mình đang ở trên lưng phượng hoàng liên kinh ngọc ngời dậy. Thế này mới cảm giác được thương thế của mình đã tốt hơn nhiều. Nhìn đằng trước, hai nhóm người đang đánh nhau, đúng là mấy người Mạc Trì. Nhìn ra được mấy người bọn họ đánh rất hưng phấn.

"Đây là có chuyện gì?" Bạch Ngân hỏi. Hẳn nhớ trước khi ngất hẳn biết mình đã rơi xuống vách núi đen.

"Là ca ca cứu gia gia. Sau đó mấy người thúc thúc đánh nhau với đám người xấu." Đồng Đồng nói sơ qua, nhưng quá trình cũng không khác là mấy.

"Thật sự cảm ơn các người." Bạch Ngân nói lời cảm ơn với Độc Cô Thiên Diệp. Vốn nghĩ mình và Đồng Đồng cũng chưa chắc đã tránh được kiếp nạn này, không ngờ tới sẽ được bọn họ cứu.

"Gia gia luôn chiếu cố ngoại công của cháu. Chúng ta vẫn không biết làm sao để cảm tạ gia gia!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Với lại Đồng Đồng rất ngoan, một người sống ở trên đời thì rất đáng thương."

"Chủ nhân, bọn họ đánh xong." Tiểu Hỏa mở miệng nói, sau đó bay qua, đúng lúc nhìn thấy Mạc Trì đánh Vũ Phách Thiên ngã xuống, nàng liền phun ra hỏa diễm, thiêu đốt phương sạch sẽ. Sau đó bay một vòng quanh chiến trường, thiêu hủy toàn bộ người của Thần điện.

"Ách (làm kinh ngạc)." Mọi người nhìn động tác của Tiểu Hỏa, không nói gì.

"Chủ nhân, ta giữ nhẫn của bọn họ lại rồi." Tiểu Hỏa nói. Nàng hạ xuống để mấy người Độc Cô Thiên Diệp đi xuống, hóa thành hình người, chạy đến chỗ tro cốt rồi thổi liền lộ ra nhẫn. Nàng nhớ kỹ những lời dạy bảo của Độc Cô Thiên Diệp.

"Người nha." Độc Cô Thiên Diệp buồn cười nhìn Tiểu Hỏa. Ánh mắt của mọi người đều nhìn ra bộ dáng tham tiền của Tiểu Hỏa, đột nhiên nàng cảm thấy có phải sự dạy dỗ của mình xảy ra vấn đề không.

"Vì sao giữ nhẫn không gian lại?" Tiểu Bạch Cầu không biết từ lúc nào lại ngồi trên vai Độc Cô Thiên Diệp, chớp mắt to hỏi Tiểu Hỏa.

"Bởi vì tỷ tỷ nói, chúng ta có nhiều người nên cần rất nhiều tiền để nuôi." Tiểu Hỏa nói.

"Người ta đã biết. Sau này người ta cũng sẽ làm vậy." Tiểu Bạch Cầu nói, giơ móng vuốt nho nhỏ của nó lên.

"Phốc!" Mọi người đều bị bộ dáng lưu manh của Tiểu Bạch Cầu chọc cười.

Thần điện.

Một thủ vệ đang canh giữ bên ngoài từ đường của Vũ điện, đột nhiên bên trong truyền đến một tiếng ‘ba’. Thần kinh thủ vệ rung lên, cứng nhắc quay đầu lại nhìn thoáng qua.

"Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Mỗi lần đều đến lượt ta thì gặp chuyện không may sao?"

Mặc dù trong lòng không yên nhưng vẫn kiên trì đi vào. Nhìn thấy mệnh bài trên vị trí cao nhất vỡ thành bột phấn, hẩn dụi mắt, lẩm bẩm nói: "Nhìn lầm rồi, ta nhìn lầm rồi..."

Nhưng mặc kệ hẩn phủ nhận như thế nào vẫn là mệnh bài ở vị trí cao nhất, phía trước mệnh bài vẫn là tên Vũ Phách Thiên.

"Xảy ra, xảy ra, xảy ra chuyện lớn rồi, mệnh bài của Điện chủ vỡ thành bột phấn rồi..."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Thụy Thú Trần Câu

edit + beta: tuyền xù

Do chuyện Vũ Phách Thiên bị giết mà làm Thần điện đang bận rộn lại càng người ngã ngựa đổ (rối loạn) hơn. Thần Tinh Tông trước giờ luôn lạnh nhạt nên rất hiếm khi tức giận với thuộc hạ. Ba điện khác đều lén cười Vũ điện vì điện của họ liên tiếp gặp chuyện không may, nhất là Phong Giản, trong lòng đều cười đến ghen.

"Vân Cẩm, sau này chuyện của Vũ điện giao cho người. Trưởng lão Vũ điện không thể ngăn cản Vũ Điện chủ, vậy thì quá vô dụng, trực tiếp cắt chức của bọn họ đi." Thần Tinh Tông ngồi đối diện Vân Cẩm, tức giận nói.

"Điện chủ bớt giận." Vân Cẩm nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo bình tĩnh khiến người ta yên tâm. "Phân điện điện chủ làm việc, trưởng lão phân điện sao lại khuyên được chứ, nếu vì vậy mà cắt chức của bọn họ, như vậy thì nghiêm trọng quá rồi."

Lời nói của Vân Cẩm làm trong lòng trưởng lão Vũ điện đang quý cảm động đến rơi nước mắt, cảm thán Thánh tử anh minh.

"Chẳng lẽ không xử phạt sao?" Thần Tinh Tông lên giọng làm bọn họ sợ tới mức vừa mới buông tâm (thả lỏng tâm tình) lại nâng lên.

"Đương nhiên là phải phạt. Dù sao Vũ điện liên tiếp gặp chuyện không may, bọn họ cũng có trách nhiệm. Nhưng chỉ còn năm ngày nữa là đến Đại tế tự, các phân điện đệ tử đều đã trở lại, bây giờ là thời điểm dùng người chi quý (đang cần người), không bằng liền phạt ba tháng tiền lương của bọn họ đi." Vân Cẩm nói.

Thần Tinh Tông nhìn người đang quỳ phía dưới, trong lòng phiền chán, vẫy tay nói: "Vậy làm theo lời của người đi. Nhưng chuyện của Vũ điện người phải tiếp nhận, nếu giao cho những người khác thì ta lo lắng."

"Vân Cẩm lĩnh mệnh (nhận mệnh lệnh)." Vân cẩm đứng lên, hành lễ, trả lời.

"Vân Cẩm ở lại, những người khác đều lui xuống." Một tay của Thần Tinh Tông xoa xoa huyết thái dương, tay còn lại thì thả xuống.

Mọi người nghe thấy mệnh lệnh liền nối đuôi nhau đi ra ngoài. Sau khi tất cả mọi người đã đi ra, Thần Tinh Tông hỏi Vân Cẩm: "Thần thạch có tìm được không?"

Vân Cẩm lấy một tảng đá màu trắng ngà từ trong nhẫn không gian ra, hai tay dâng lên Thần Tinh Tông. Thần Tinh Tông có chút kích động nhận lấy Thần thạch, cẩn thận nhìn nhìn, sau đó thu vào trong nhẫn không gian, nói với Vân Cẩm: "Vất vả cho ngươi rồi."

"Được làm việc cho Thần điện là vinh hạnh của Vân Cẩm." Vân cẩm nói, "Nếu Điện chủ không còn bận rộn nữa thì ta đi về trước."

Lấy được Thần thạch, tâm tình của Thần Tinh Tông rất tốt, nói: "Người mới trở về thì đi về nghỉ ngơi một chút đi. Chuyện của Vũ điện người cố gắng quan tâm là được rồi. Toàn lực để chuẩn bị Đại tế tự."

"Dạ." Vân Cẩm hành lễ với Thần Tinh Tông, sau đó xoay người rời đi. Vừa mới đi ra được một đoạn thì đã thấy Phong Giản chờ hẵn ở đó.

Phong Giản thấy Vân Cầm đi ra, cùng hân rời khỏi chỗ đó.

"Hắc (cười gian), người nói thử xem nha đầu kia nghĩ gì vậy, thiêu chết ba nhân vật quan trọng của Vũ điện. Đây là không hợp bát tự (ngày/tháng/năm sinh) với Vũ điện sao?"

"Không hợp bát tự với Vũ điện cũng không quan hệ, hợp với bát tự của ta là được rồi." Vân Cầm cười nói. Được rồi, hân thừa nhận, Thiếu Điện chủ Vũ điện, Điện chủ liên tiếp bị giết, trong lòng hân thực thích!

"Ta khinh bỉ." Phong Giản khinh thường liếc mắt nhìn Vân Cầm, hai người lần lượt rời đi.

Tình huống bây giờ của Thần điện có ra sao thì Độc Cô Thiên Diệp cũng mặc kệ, lúc này bọn họ đang ăn thịt nướng, uống rượu ngon Đô Đô ủ, chúc mừng Mạc Chấn Đình tỉnh lại, Hữu Vô đã khỏe hân. Đương nhiên, yêu cầu này là của Hữu Vô!

"A, thực hoài niệm hương vị này!" Hữu Vô ăn miếng thịt nướng, cảm thán nói.

"Tao lão đầu nhà ngươi (người thích rượu), dám để ngoại tôn nữ của ta làm đồ ăn cho người hả?" Mạc Chấn Đình bất mãn nói.

"Ha ha, Mạc lão đầu, ngươi hâm mộ, ghen tị nên hận chứ gì! Ta ăn đồ ăn của tiểu nha đầu làm trước các ngươi, ha ha!" Hữu Vô vô cùng đắc ý nói.

"Tay nghề của nha đầu rất tốt, về sau ai cưới được cháu đều có phúc! Nha đầu có người trong lòng chưa?" Khung Cách nói.

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp vừa mới uống một ngụm rượu liền phun ra hết khi nghe thấy lời nói của Khung Cách.

"Hiện tại để ý vấn đề này còn quá sớm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, cháu cũng không còn nhỏ nữa đã có thể quan tâm rồi!" Máy người Mạc Trì cũng đồng ý nói.

"Trước khi tìm được phụ thân và mẫu thân, cháu sẽ không để ý đến vấn đề này." Độc Cô Thiên Diệp ớn lạnh. Hiện tại nàng mới mười mấy tuổi, với một người có thể sống đến mấy trăm tuổi hoặc một ngàn tuổi mà nói, giờ để ý vấn đề này còn quá sớm? !

Với lại, những sự đau thương của đời trước, mặc dù hiện tại không nhớ tới nhưng không có nghĩa là nó biến mất.

"Hiện tại nếu muốn biết Thủy nhi ở đâu thì chỉ có đi Thần điện." Mạc Chấn Đình nói.

"Đúng rồi, gia gia có biết phụ thân là người ở đâu không?" Độc Cô Thiên Diệp đưa một xâu thịt nướng cho Tiểu Bạch Cầu đang liên tục ầm ỉ ở trong lòng, hỏi.

"Không biết." Dường như Mạc Chấn Đình vẫn rất có thành kiến với Độc Cô Dật Hiên nên khi nghe Độc Cô Thiên Diệp hỏi hăng, giọng điệu (giọng điệu) có chút lạnh như băng.

Lúc trước Mạc Thu Thủy trở về cũng chưa từng nói qua thân phận của Độc Cô Dật Hiên cho nên mọi người cũng không biết. Chỉ biết tên của hã là Độc Cô Dật Hiên, hình như là người có thân phận ở mặt biên khác.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Mạc lão tam hỏi.

"Trở lại Thần điện để tính toán tất cả những món nợ với bọn họ. Với lại, nếu Thần điện thật sự tính để Hoạt về hút huyễn lực của mọi người, chúng ta ở đây không thể phân thân được. Nhưng trước khi Đại tể tự diễn

ra chúng ta phải đi giải thoát những người bị giam ở Vô Ưu đảo." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Khi nào chúng ta đi?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bức tường nước ở bên ngoài đã cao mấy trăm mét, cảm thấy sẽ không dễ dàng rời khỏi đây.

"Chúng ta đi hội hợp với người của Âm các trước đã. Sau đó sẽ đi Vô Ưu đảo."

"Trên Vô Ưu đảo có những ai mà khiến nha đầu người để ý như vậy?" Khung Cách tò mò hỏi.

"Mọi người đi rồi sẽ biết. Là một vài người mà mọi người không thể nghĩ tới được đâu." Độc Cô Thiên Diệp cười thần bí.

Ăn cơm xong, Độc Cô Thiên Diệp cáo biệt gia tôn (ông cháu) Đồng Đồng, biết Độc Cô Thiên Diệp phải rời khỏi, Đồng Đồng không tha (không bỏ được) giữ chặt góc áo của nàng. Nước mắt lưng tròng nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Đồng Đồng, đệ rất có thiên phú trong luyện đan, nhưng chỉ có thiên phú thôi là không đủ, đệ phải nhớ kỹ, thành công tương đương với 1% thiên phú và 99% mồ hôi. Đệ chỉ có không ngừng cố gắng mới có thể không ngừng đề cao lên. Đã hiểu chưa?"

Đồng Đồng gật đầu.

"Ta có một quyển ghi lại lúc ta luyện đan, bây giờ ta đưa nó cho đệ. Lúc đệ rảnh rồi có thể đọc nó." Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một bản chép tay đưa cho Đồng Đồng.

Bạch Ngân ở một bên thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một bản chép tay, nói: "Không được. Bản chép tay rất quý trọng, Đồng Đồng nó..."

"Bạch gia gia, coi như là báo đáp ngài đã chiếu cố ngoại công bao lâu nay." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Với lại Đồng Đồng rất có thiên phú luyện đan, chỉ cần là luyện đan sư đều sẽ có tâm muốn bồi dưỡng người tài."

Bạch Ngân còn muốn nói gì đó, gật gật khóe miệng rồi nuốt xuống.

Độc Cô Thiên Diệp gọi một con hỏa hệ huyễn thú trong Luyện Yêu Hồ ra để Đồng Đồng khế ước.

"Luyện đan sư phải có hỏa diễm của mình, như vậy mới có thể luyện đan tốt hơn."

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại lấy ra một cái nhẫn không gian, cắt ngón tay của Đồng Đồng, giúp hắn lấy máu nhận chủ.

"Trong nhẫn là ta cho đệ một ít dược liệu, về sau lúc đệ luyện tập đan dược cơ bản sẽ không thiếu. Luyện đan cần không ngừng luyện tập, biết chưa?"

"Đệ biết rồi. Ca ca, đệ nhất định sẽ cố gắng!" Đồng Đồng nói, "Chờ đệ trưởng thành rồi thì sẽ cùng gia gia đi tìm ca ca. Khi đó nhất định sẽ để ca ca tự hào vì đệ!"

"Ha ha, tốt. Ta chờ." Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ đầu của Đồng Đồng, mỉm cười nói.

"Đi thôi." Mạc Chấn Đình nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Mọi người đều kêu huyễn thú của mình ra, sau đó bay về phía bờ biển. Nhóm người Hắc tử đã chờ ở đó.

Đồng Đồng ôm huyền thú vừa mới khế ước, nhìn bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp hô to (nói lớn): "Ca ca, đệ nhất định sẽ đi tìm ca ca!"

Bạch Ngân vỗ vỗ bả vai của Đồng Đồng, nói: "Hắn nhất định không phải cá trong nước mà là phi ưng bay lượn trên trời cao. Nếu muốn đuổi kịp cước bộ của ca ca, cháu cần phải cố gắng rất nhiều đó."

"Dạ! Cháu biết rồi!" Đồng Đồng khẳng định nói. Sau đó cảm giác nhẫn của Độc Cô Thiên Diệp đưa cho hắn.

"Gia gia..." Đồng Đồng sợ ngây người, không biết làm sao gọi Bạch Ngân.

"Làm sao vậy?"

"Ca ca cho cháu nhẫn không gian thật lớn, lớn hơn rất nhiều nhẫn của mẫu thân để lại." Nhẫn của mẫu thân để lại cho hắn đã xem như khá lớn rồi.

"Với lại, bên trong có rất nhiều dược liệu chock thành núi." Đồng Đồng nói tiếp.

"Hắn cho cháu rất nhiều ân huệ..." Bạch Ngân cảm khái nói, "Chiếu cố ngoại công của hắn vốn vì báo ân, hiện tại... Cháu phải cố gắng, hy vọng sau này có thể báo đáp hắn."

Đồng Đồng nhìn phương hướng Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, trong lòng âm thầm nói: "Ca ca, đệ nhất định sẽ đi tìm ca ca!"

Nhóm người Độc Cô Thiên Diệp đi tới chỗ đã hẹn trước với nhóm người Hắc Tử, thấy bọn họ đều đứng ở đỉnh núi, nhìn bức tường nước cách đó không xa. Sau khi nghe thấy được động tĩnh, xoay người lại thấy nhóm người Độc Cô Thiên Diệp đến.

"Sao rồi?" Hắc Tử hỏi.

"Đây là ngoại công của ta - Mạc Chấn Đình, đây là hiệu trưởng học viện Đế quốc - Khung Cách, đây là Hữu Vô gia gia." Độc Cô Thiên Diệp giới thiệu nói, "Đây là nhị các chủ Âm các - Hắc Tử."

"Kính ngưỡng đại danh của các tiền bối đã lâu, hôm nay may mắn gặp mặt, Hắc Tử cảm thấy cực kỳ vinh hạnh." Hắc Tử hành lễ nói, trong lòng lại nói thầm, Độc Cô Thiên Diệp nhận thức người cũng quá lợi hại đi. Bình thường gặp được một người huyền tôn đã khó rồi, sao nhóm người này ngoài Hữu Vô ra, những người khác đều là huyền tôn!

"Người chính là Hắc Tử sao?" Hữu Vô đánh giá Hắc Tử.

"Đúng là vân bối." Hắc Tử trả lời.

"Sao lại không giống với lời đồn đãi vậy?" Hữu Vô quan sát xong, nói, "Nhưng mặc kệ lời đồn đãi ra sao, các người có thể tranh đấu với Thần điện nhiều năm như vậy, thật sự không tệ!"

"Ách ——" Hắc Tử không biết xấu hổ cười cười.

"Tình huống bên ngoài thế nào? Có thể đi được không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hải huyền thú ở bên ngoài vẫn còn, không biết cái gì hấp dẫn bọn nó dừng lại lúc này. Nhưng kể từ ngày đó bạo động về sau, không có động tĩnh gì lớn nữa." Hắc Tử trả lời, "Nhưng bức tường nước vẫn không rút xuống."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bức tường nước, hai mắt hơi nheo lại. Lúc khế ước với Tiểu Bạch Cầu mới có bức tường nước này, huyền thú bạo động cũng là lúc khế ước với Tiểu Bạch Cầu mới bắt đầu. Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều liên quan tới Tiểu Bạch Cầu sao? Nàng nghiêng đầu

nhìn Tiểu Bạch Cầu đang ngồi cắn một quả trái cây ở trên vai mình nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên nhân.

"Chúng ta thử xem có thể rời khỏi đây từ không trung không." Mạc Chấn Đình nói.

Những người khác đều tỏ vẻ đồng ý, chỉ có người của Âm các lộ ra vẻ mặt .

"Huyền thú của chúng ta đều là hải huyền thú, phi hành thú cũng bị thương. Cho nên..." Hắc Tử có chút ngượng ngùng nói.

"Vậy các người có thể đi cùng chúng ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy thì đa tạ."

Độc Cô Thiên Diệp gọi Thanh Loan ra, người của Âm các đều tròn mắt.

"Siêu, siêu thần thú..."

Mấy người Mạc Trì cũng gọi khế ước thú của mình ra, người của Âm các đều rớt hết cằm (há hốc miệng). Ngay cả Khung Cách và Mạc Chấn Đình cũng bị dọa cho nhảy dựng lên.

"Trời ơi!" Đây là lần đầu tiên Hữu Vô nhìn thấy huyền thú của năm huynh đệ Mạc Trì, sau khi sửng sốt một chút liền hưng phấn kêu lên, "Năm huynh đệ các người thế mà lại có siêu thần thú, oa cạc cạc (khóc mà giống như vịt kêu ấy), khi nào thì cho tiểu lão đầu ta một con hả? !"

"Ách, tất cả đều là Thiên Diệp thuần hóa cho chúng ta."

Hữu Vô vừa nghe xong liền nhảy đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nịnh nọt nói: "Nha đầu a, bảo bối a, chừng nào thì người cũng thuần hóa

một con cho ta đi? Người xem gia gia ta thật là đáng thương ngay cả một con siêu thần thú cũng không có."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của Hữu Vô mà sợ tới mức đầu đầy hắc tuyến, nói: "Nếu gia gia có thể bắt được thì cháu có thể giúp gia gia thuần hóa."

"Ách, làm sao ta có thể đánh thắng được siêu thần thú chứ, đây không phải là nha đầu người làm khó gia gia ta sao?" Hữu Vô cười hề hề nhìn Độc Cô Thiên Diệp, dùng sức chớp mắt tỏ vẻ đáng thương khiến Độc Cô Thiên Diệp bật cười.

"Lần sau có cơ hội sẽ để nhóm Thanh Loan giúp gia gia bắt một con." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nha đầu, người không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Chúng ta cũng muốn." Khung Cách nhanh chóng chen vào nói, nếu chậm thì sợ bị quên.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu. Chuyện này thật không làm khó nàng bây giờ.

Người của Âm các nhìn Độc Cô Thiên Diệp và nhóm người Hữu Vô cười đùa, hâm mộ không thôi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta cũng muốn."

"Ừ, sẽ có." Hắc Tử lấy thiết phiến (cây quạt) ra, mở ra rồi khép lại, nói, "Chỉ cần các chủ của chúng ta cố gắng."

"Hả?" Có ý tứ gì? Người của Âm các tỏ vẻ khó hiểu.

"Sau này sẽ hiểu được." Hắc Tử cười nói, cũng không giải thích.

Đoàn người ngồi trên phi hành thú, nhóm Thanh Loan bay về phía biển. Nhưng bay tới chỗ bức tường nước thì lại cảm giác được giống như bị cái gì đó ngăn cản.

"Chủ nhân, không bay ra được." Thanh Loan nói với Độc Cô Thiên Diệp, "Cảm giác giống như có cái gì đó ngăn cản ở phía trước."

"Dùng huyền lực thử xem có thể phá vỡ được hay không." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được."

Mạc Trì ngừng ra huyền lực đánh về phía bức tường nước, lúc huyền lực tiếp xúc với bức tường nước thì bị bức tường nước hút vào, ngay cả gợn sóng cũng không có.

"Sao lại thế này?"

"Để ta thử xem."

Khung Cách cũng ngừng ra huyền lực đánh về phía bức tường nước, kết quả vẫn giống như Mạc Trì. Mọi người nhìn nhau, đều không rõ là chuyện gì đã xảy ra.

"Phụ thân biết cái này là sao không?"

"Chúng ta chưa từng thấy qua chuyện này." Mạc Chấn Đình lắc đầu nói.

"Để ta thử xem." Hữu Vô lấy một thánh khí từ trong nhẫn không gian ra, rót huyền lực vào sau đó ném về phía bức tường nước, kết quả ngay cả huyền khí cũng bị bức tường nước hút vào.

"Chúng ta cùng nhau thử xem." Mạc Chấn Đình nói. Vì thế Mạc Chấn Đình, Khung Cách, năm huynh đệ Mạc Trì cùng phát động công kích đánh về phía bức tường nước. Uy lực này làm đại địa cũng phải chấn động, nhưng lần này lại bị một bức tường nước ngăn cản, công kích hoàn toàn bị hút vào.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Người của Âm các ở một bên nhìn cũng âm thầm kinh ngạc.

"Ta đi xem thử."

Độc Cô Thiên Diệp đang ngồi trên lưng Thanh Loan liền đứng dậy, bảo Thanh Loan bay về phía bức tường nước, bức tường nước này không khác mấy do sóng thần tạo thành nhưng sao lại kỳ quái như vậy chứ? Nàng không nhịn được đưa tay ra thử chạm vào, cảm giác mát mát lạnh lạnh. Lúc tay của Độc Cô Thiên Diệp chạm vào thì bức tường nước đột nhiên động, bức tường nước vây quanh đảo nhỏ liền bắt đầu rút xuống biển, bức tường nước tách thành hai bên trước mặt bọn họ, hình thành một con đường nước.

"Nha đầu, sao người chỉ vừa mới chạm vào thì biến thành như vậy?" Hữu Vô tò mò nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

"Đây là?" Mấy người Mạc Chấn Đình cũng bay lại đây, nhìn con đường trước mắt đều có chút không hiểu.

"Phỏng chừng là để chúng ta rời khỏi đây." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hiện tại muốn rời khỏi đảo cũng chỉ có thể như vậy." Khung Cách nói.

"Không biết phía trước là cái gì?"

"Đi thôi, đi xem rồi sẽ biết." Hữu Vô nói.

Mọi người trở lại trên người huyền thú, Độc Cô Thiên Diệp để Thanh Loan ở phía trước mở đường, những người khác theo ở phía sau. Sau khi bọn họ đi vào con đường nước thì bức tường nước cũng rút ra xa đảo nhỏ, hình thành một bức tường nước ở phía sau bọn họ, chặn đường lui của bọn

họ. Hải huyền thú chia ra làm hai hàng, đi theo bức tường nước, dường như là sợ bọn họ đào tẩu (chạy trốn).

"Hắc (cười gian xảo), tiểu lão đầu ta sống nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy qua chuyện nào kỳ quái như vậy." Hữu Vô ngồi bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn tình cảnh hai bên, nói.

"Ách, vì sao cháu nghe ra gia gia rất hưng phấn?" Độc Cô Thiên Diệp không nói được gì.

"Ha ha, chuyện như vậy không phải rất thú vị sao?" Hữu Vô cười to, cũng không lo lắng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người vẫn bay trong thời gian ban ngày, cuối cùng đi tới một đảo nhỏ hoang vu. Sau khi nhóm người Độc Cô Thiên Diệp lên trên đảo thì bức tường nước biến mất không thấy, hải huyền thú cũng chạy hết.

Nhóm người Độc Cô Thiên Diệp dừng lại ở bên bờ biển, nhìn đảo nhỏ hoang tàn vắng vẻ không biết vì sao bọn họ lại tới đây. Không biết nguyên nhân, trời thì đã tối, mọi người liền tìm một đỉnh núi để hạ trại nghỉ ngơi.

"Hắc Tử, Âm các các người hẳn là quen thuộc chỗ này, người có biết ở đây là đâu không?" Ăn cơm chiều xong, mọi người ngồi vây quanh đồng lửa nói chuyện phiếm, Độc Cô Thiên Diệp hỏi Hắc Tử.

Hắc Tử nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói: "Không biết, trên bản đồ của chúng ta không có đảo này."

"Ngay cả các người cũng không biết sao? !"

Hắc Tử lắc đầu. Hẳn thật sự không biết có đảo nhỏ này. Bản đồ của bọn họ là dựa trên bản đồ của Thần điện để hoàn thiện, thật sự không có đảo nhỏ này.

"Người có biết là cái gì để chúng ta tới được đây không?" Hắc Tử hỏi.

Mấy người huyền tôn hợp lực cũng không thể phá vỡ lực lượng này, từ lúc nào thì huyền hải có một nhân vật lợi hại như vậy chứ?

"Ta cũng không biết. Hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nàng cảm thấy được những dị tượng lúc trước đều liên quan tới Tiểu Bạch Cầu, dù sao tất cả mọi chuyện đều xuất hiện sau khi nàng khế ước Tiểu Bạch Cầu, sau đó rời khỏi đảo thì cũng biến mất. Sau đó hải huyền thú lại đi theo bọn họ nhưng chỉ có đi theo Tiểu Bạch Cầu. Tất cả mọi chuyện nhất định là có người khống chế, nhưng lại không biết đối phương là loại người nào, ý đồ là cái gì.

Một đêm bình an vô sự trôi qua.

Sáng sớm hôm sau mọi người đứng lên thu thập đồ, chuẩn bị rời đi, Hữu Vô đi dạo xung quanh một chút, phát hiện vẫn giống như lúc trước, đảo nhỏ bị một lực lượng vô hình vây quanh, mọi người đều đi không được.

"Oa, tiếp theo nên làm sao bây giờ?" Hữu Vô hưng phấn nói.

"Nếu đã mang chúng ta đến đây thì đương nhiên sẽ không để chúng ta đi dễ dàng như vậy." Mạc Chấn Đình nói.

"Chúng ta đi vào đảo nhỏ nhìn một chút, cố gắng có thể phát hiện ra cái gì hay không." Khung Cách đề nghị nói.

Những người khác không ý kiến, mọi người liền đi vào trong đảo. Nói là không ý kiến cũng vì bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

"Khả khả, có giọng nói đang gọi người ta." Tiểu Bạch Cầu luôn cầm quả trái cây, đột nhiên nói.

"Nó nói cái gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nó nói người ta qua đó." Tiểu Bạch Cầu nói.

"Đi qua? Qua đâu?"

"Bên kia." Ngón tay của Tiểu Bạch Cầu chỉ một phương hướng, nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mấy người Mạc Chấn Đình, phát hiện bọn họ không nói gì hết thì liền đi theo hướng mà Tiểu Bạch Cầu chỉ, dọc đường đi cũng không phát hiện ra chỗ nào kỳ quái.

"Cầu Cầu, người chắc chắn là phương hướng này sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người ta chắc chắn mà. Người ta đã cảm giác được tiếng gọi ngày càng mãnh liệt." Tiểu Bạch Cầu thấy Độc Cô Thiên Diệp hoài nghi nên rất không hài lòng, quơ quơ móng vuốt đang cầm quả trái cây, khẳng định nói.

Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục đi về phía trước, phát hiện phía trước là một rừng cây, tiếp tục đi sâu vào lại phát hiện bên trong có những bãi đá có tảng đá kỳ quái. Mọi người vội vàng nhìn tảng đá này, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện ra Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Bạch Cầu đã không thấy đâu.

"Sao lại thế này, Thiên Diệp đâu?" Mạc Chấn Đình là người đầu tiên phát hiện ra Độc Cô Thiên Diệp biến mất, hỏi.

"Hả? Sao lại không thấy nha đầu." Hữu Vô cũng phát hiện ra Độc Cô Thiên Diệp biến mất.

"Lúc tiến vào rừng người vẫn còn ở phía trước mà." Có người nói, "Người vẫn đi ở phía trước ta, sau đó ta thấy người đi vào. Ta nhất thời

hoảng hốt thì đã không thấy tăm hơi đâu rồi?"

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp xác thực không ở trong rừng, nàng và Tiểu Bạch Cầu ở trong một phòng tối giam cầm. Nàng vẫn đi theo phương hướng Tiểu Bạch Cầu chỉ, nhìn thì như không có đi bước nào nhưng lại cách nơi đó rất xa.

"Khả khả, người ta hơi sợ." Tiểu Bạch Cầu nhảy vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, nắm chặt áo trước ngực nàng.

Độc Cô Thiên Diệp vuốt ve lông tơ của Tiểu Bạch Cầu, nói: "Cầu Cầu không sợ. Không phải người đã nói nếu có người khi dễ ta người sẽ cắn nó sao? Người như bây giờ không thể bảo hộ ta được!"

Tiểu Bạch Cầu mặc kệ Độc Cô Thiên Diệp trêu đùa, nắm chặt áo của nàng, lạnh run.

Độc Cô Thiên Diệp phát ra một ngọn lửa ở trong tay, chiếu sáng toàn bộ phòng tối. Lúc này nàng mới nhận ra đây là một sơn động bị phong bế, chung quanh đều là những cột đá có hình thù kỳ quái. Trong sơn động có một hàn đàm (hồ nước).

"Khả khả, người ta lại nghe thấy tiếng gọi kia." Tiểu Bạch Cầu nói, "Chính là truyền đến từ phía dưới hồ nước kia."

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu đi tới bên cạnh hồ nước, cũng không phát hiện ra được có gì khác thường. Đột nhiên sóng nước cuộn cuộn nổi lên, kéo Độc Cô Thiên Diệp vào trong hồ nước.

"Bùm —— "

Thủy Hoa Tiên (người canh giữ) đứng trên tảng đá ẩm ướt bên bờ, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Bạch Cầu làm sao có thể biến mất ở trong hồ nước chứ.

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được từng ngum từng ngum nước tràn ngập vào mặt của mình, nước trong hồ lạnh như băng khiến nàng cảm giác giống như đang rơi vào hầm băng.

Lúc nàng cảm giác mình sắp chết đuối thì xung quanh thân thể nàng hình thành một vòng bọt khí, bao trùm lấy nàng và Tiểu Bạch Cầu ở bên trong, làm nàng thoát khỏi cảnh sắp bị chết đuối.

"Đây là?" Độc Cô Thiên Diệp phản ứng lại, lấy ngón tay chọt chọt tầng bọt khí mỏng manh.

Bọt khí bao trùm lấy nàng xuôi theo dòng nước chảy xuống sâu, lúc đến đáy hồ nước thì rõ ràng không có gì ngăn cản, nước không chảy vào bên trong.

Bọt khí chảy tới cái động kia, đẩy ra rồi ném Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Bạch Cầu vào trong động. Cũng may là lúc rơi xuống Độc Cô Thiên Diệp đã điều chỉnh tư thế của mình, bắt chéo chân để tránh cho mình bị ngã chống vó.

"Khả khả, nơi này thật dọa người!" Cho dù lực vừa rồi rất lớn nhưng cũng không quăng Tiểu Bạch Cầu đi. Cũng không biết móng vuốt nho nhỏ của nó làm sao có được khí lực lớn như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nhìn xung quanh toàn là một màu đen, vừa định phát ra một ngọn lửa thì chợt nghe thấy một giọng nói thương lão (đau thương).

"Hài tử, người rốt cuộc cũng đến đây rồi."

"Hả? Khả khả, là tiếng gọi vừa rồi." Tiểu Bạch Cầu nghiêng đầu nhìn nhìn.

Một đạo hào quang ngân bạch (màu trắng bạc) khuếch tán mở ra chiếu sáng toàn bộ khu vực đen tối này.

"Oa, thật ấm áp." Lúc ngân quang chiếu đến Tiểu Bạch Cầu, nó cảm giác được mình giống như đang phơi nắng.

Độc Cô Thiên Diệp không hưởng thụ giống như Tiểu Bạch Cầu, mà là toàn thân đề phòng nhìn quái vật lớn. Đó là một con huyền thú nàng chưa từng thấy qua, hình thể có thể so với một ngọn núi vừa vừa, lông toàn thân đều là màu ngân bạch, đầu tương tự như đầu gấu bắc cực, nhưng lại có hai mép râu dài. Ngân quang chính là phát ra từ trên người nó.

Đối phương nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nha đầu, không cần khẩn trương, ta không có ác ý."

"Hừ, dùng phương pháp này để chúng ta tới đây, nói không có ác ý, ta lại không nhìn ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ai, để chúng nó vây quanh đảo nhỏ, lại để các người lại đây, ta cũng bất đắc dĩ." Đối phương thở dài nói, "Ta không thể rời khỏi đây nên chỉ có thể dùng phương pháp này. Người yên tâm, nhóm bạn của người đều không sao cả."

Nói xong, trước mặt Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện một hình ảnh, đúng là nhóm Mạc Chấn Đình đang đi loạn trong rừng cây.

Thấy nhóm người Mạc Chấn Đình không có việc gì, Độc Cô Thiên Diệp thả lỏng một chút. Nàng nhìn đối phương, nói: "Người mang chúng ta tới đây để làm cái gì?"

"Tên của ta là Lưu Vân, là cổ thú Trần Câu. Hôm nay mang các người tới đây là có việc muốn nhờ." Lưu Vân nói.

Trần Câu, viễn cổ thụ thú.

"Có việc muốn nhờ sao?"

"Đúng vậy." Lưu Vân chậm rãi mở miệng, "Ta vốn là khế ước thú của Đậu Khẩu dưới trướng sáng thế thần, thuộc quản hạt của Dung Sữa. Đại chiến trăm vạn năm về trước, ta và chủ nhân bị bắt tách ra, sau khi thua ta bị trấn áp ở đây, chủ nhân của ta lại không biết rơi xuống ở đâu. Nhưng ta biết hẳn còn sống."

"Người muốn người ta và khả năng tìm chủ nhân cho người sao?" Tiểu Bạch Cầu nghiêng đầu hỏi.

"Không phải. Hôm nay ta không phải xin các người tìm chủ nhân cho ta." Lưu Vân mở miệng nói, "Bị trấn áp trăm vạn năm đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của ta, bởi vì do dấu hiệu của sự trấn áp này, ta không thể khôi phục lại tinh thần lực đã tiêu hao. Hiện tại đã tới cực hạn của ta. Ta vẫn chưa đợi được chủ nhân của ta nên không thể chết được. Ta hy vọng người có thể giúp ta."

"Nhưng người là viên cổ thần thú, người ta không phải. Sao có thể giúp người chứ?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

"Người có thể. Người không phải huyền thú tầm thường, thân phận của người cho dù là ta cũng muốn nhìn lên." Lưu Vân nói, "Nhưng hiện tại huyết mạch của người vẫn đang trong thời kì ngủ say, chờ tới lúc huyết mạch bùng nổ, khi đó thụy thú trong thiên hạ đều phải cúi đầu xưng thần với người."

"Người ta lợi hại như vậy sao?" Tiểu Bạch Cầu không tin nói, "Nhưng người ta không làm được gì hết? Cũng không giúp được người."

"Người có thể..."

"Đợi chút." Độc Cô Thiên Diệp cắt ngang lời nói của Lưu Vân, "Người nói giúp đỡ!"

"Ha ha, tiểu nha đầu muốn gì?" Lưu Vân nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp hơi ngượng ngùng khi Lưu Vân nhìn mình bằng ánh mắt từ ái, nghĩ nghĩ, nói, "Người biết thân phận của Cầu Cầu đúng không? Là gì vậy?"

"Đứng đầu Thụy thú, Thần rồng."

Dọa (làm khiếp sợ, kinh hách)? ! Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Tiểu Bạch Cầu, sao nàng chỉ nhìn ra một Tiểu Bạch Cầu tham ăn chứ? !

"Muốn kích phát huyết mạch của nó thì phải làm sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phương pháp thì ta có thể nói cho người, nhưng hiện tại thân thể của nó căn bản không thể thừa nhận nổi, cho nên hiện tại nếu kích phát sẽ tai hại vô ích với nó." Lưu Vân nói, "Nếu dùng ngoại giới (tác động bên ngoài) mạnh mẽ kích phát, không bằng để nó từ từ trưởng thành."

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nàng vẫn hiểu đạo lý ‘dục tốc bất đạt’ này.

"Vậy nếu như nó giúp người thì có nguy hại gì với nó không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sẽ không." Lưu Vân nói, "Chỉ cần nó cho ta một chút khí điềm lành là được rồi."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Tiểu Bạch Cầu đang chớp mắt, nói: "Nếu như vậy, vậy người giúp người ta đi."

Độc Cô Thiên Diệp thả Tiểu Bạch Cầu xuống, chạy đến bên cạnh Lưu Vân. Nhưng thân thể nho nhỏ kia nếu so với Lưu Vân thì con kiến và con

voi vẫn còn khoa trương.

"Người ta phải làm sao?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

"Người chỉ cần nhắm mắt lại, tưởng tượng một cảnh tượng tốt đẹp là được rồi." Lưu Vân nói.

"Vậy được rồi. Khả khả làm đồ ăn rất ngon, ta đây sẽ nghĩ khả khả đang làm đồ ăn cho ta." Tiểu Bạch Cầu thật sự nói, nhưng lời vừa nói ra lại khiến Độc Cô Thiên Diệp nhất thời không nói được gì.

Tiểu Bạch Cầu nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện ra trên người của nó cũng bắt đầu phát tán ra một ít màu sắc rực rỡ giống với lúc kế ước. Lưu Vân nhìn màu sắc rực rỡ này, trong mắt hiện lên kích động, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng.

Màu sắc rực rỡ chuyển động một vòng ở trong không khí, sau đó toàn bộ bay vào bên trong thân thể Lưu Vân. Lặp lại một vài lần, Độc Cô Thiên Diệp thấy sinh mạng lực của Lưu Vân tăng lên. Nếu lúc này nó là một lão nhân thì bây giờ nó là một người trung niên.

"A ô ——" Tiểu Bạch Cầu đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó mở mắt ra nhìn Lưu Vân hình như tốt hơn vừa rồi, vui vẻ nói: "Lưu Vân, người có tinh thần hơn lúc này! Nhưng người ta đã không thể tưởng tượng được nữa nên không thể tiếp tục giúp người."

"Đã tốt hơn nhiều rồi. Ta đã có năng lực để cầm cự thêm một thời gian dài nữa. Cảm ơn người." Lưu Vân nói.

"Khả khả, chúng ta có thể giúp Lưu Vân phá bỏ trấn áp phù kia không? Lưu Vân như vậy thật là khó chịu." Tiểu Bạch Cầu trở lại bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tảng đá phía trên Lưu Vân, ký hiệu phức tạp. Không biết thực lực bây giờ của nàng có đủ khả năng phá vỡ nó hay không?

"Không cần. Nha đầu, thực lực bây giờ của người không thể phá vỡ cái này." Lưu Vân nói, "Đây là năm đó Ngu Di và Thập đại chiến tướng tự tay trấn áp, nếu người công kích thì sẽ phản phệ lực lượng lấy đi tính mạng của người."

"Vậy không có cách nào cứu người sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Loại Thụy thú này khiến người ta có một cảm giác yên ổn, sẽ làm người ta không nhìn được muốn giúp chúng nó. Đây có lẽ là nguyên nhân mà lúc trước gặp Tiểu Bạch Cầu thì không nỡ cự tuyệt nó.

"Hiện tại không có. Nếu có một ngày người gặp chủ nhân của ta, người nói cho hẳn biết ta ở đây là được rồi." Lưu Vân nói, "Hy vọng ta còn có thể gặp lại hẳn."

"Ta biết rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lưu Vân bắn một đạo ngân quang vào trong cơ thể của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây là thần quang bản mạng của ta nên sẽ không thương tổn thân thể của người. Nó có thể giúp người tu luyện nhanh hơn, nếu người gặp được chủ nhân của ta, nó cũng có thể giúp ích cho người, người... Thế nhưng người lại có hỗn độn thiên châu?"

Lưu Vân đột nhiên đang nói lại chuyển vấn đề, kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Hỗn độn thiên châu không phải là bị sáng thế thần vút vào vô tận hư không sao? Làm sao có thể ở trên người nàng chứ?

"Đúng vậy. Trong lúc vô tình mà có được." Độc Cô Thiên Diệp nói. Giống như Lưu Vân là đại nhân của thời kì đó, biết hỗn độn thiên châu cũng không kỳ quái.

"Xem ra người chính là người kia. Hy vọng người có thể cứu vớt thế nhân lúc nước sôi lửa bỏng." Lưu Vân đột nhiên nói một câu.

"Người kia?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu.

"Sau này người sẽ biết." Lưu Vân không nói rõ, "Người nhất định phải chú ý không để người của Ngu Di phát hiện ra trong người người có thiên châu. Bằng không..."

Lưu Vân không nói hết nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn hiểu, câu nói kế tiếp là hậu quả không thể nào tưởng tượng được.

"Ta biết rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Đúng rồi, Hoạt về hiện thế, có cách nào có thể đối phó với nó không?"

"Hoạt về? Không phải bị giết hết rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện Hoạt về chứ." Lưu Vân hỏi.

"Cho dù người không ra khỏi đây được nhưng chắc người cũng biết Thần điện chứ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Một thế lực lớn ở Huyền hải." Lưu Vân nói, "Thần điện nuôi Hoạt về sao?"

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhưng chỉ còn vài ngày nữa là đến Đại tế tự, chỉ sợ đến lúc đó... Cho nên ta muốn hỏi có cách gì có thể đối phó với Hoạt về hay không. Nó là viên cổ mãnh thú, người có khả năng sẽ biết được một chút."

"Không ngờ tới Thần điện lại làm ra chuyện này." Lưu Vân nói, "Lúc trước có lẽ người không có cách nào nhưng hiện tại có nó, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết."

"Cầu Cầu?"

"Đúng vậy. Nó chính là Thần thú duy nhất có thể khắc chế được Hoạt về."

"Người ta không biết cái gì hết!" Vẻ mặt Tiểu Bạch Cầu mờ mịt.

Độc Cô Thiên Diệp đã nghe quen Tiểu Bạch Cầu nói không biết cái gì, hỏi Lưu Vân: "Cầu Cầu phải làm sao?"

"Đến lúc đó nó tự nhiên sẽ biết. Được rồi, các người có thể đi rồi." Lưu Vân nói xong, chân trước vung lên, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Bạch Cầu liền rời khỏi sơn động.

"Ngao ngao ngao!"

Đang tìm người thì râu xồm bị Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên xuất hiện đè ngã xuống đất, mọi người cả kinh còn tưởng rằng là huyền thú đột kích. Sau khi nhìn thấy là Độc Cô Thiên Diệp thì đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Nha đầu, người vừa mới đi đâu hả?" Hữu Vô là người đầu tiên hỏi.

"Hả? Khả khả, chúng ta đi ra ngoài rồi!" Tiểu Bạch Cầu đứng lên, nói.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy choáng váng, sau khi tỉnh lại liền thấy mấy người Mạc Trì đang vây quanh mình, mà mình thì đang ngồi trên người của râu xồm.

Mạc lão tứ nâng Độc Cô Thiên Diệp dậy, nói: "Cháu vừa mới đi đâu làm mọi người đều rất lo lắng."

"Vừa mới đi gặp một tiền bối." Độc Cô Thiên Diệp nói nhưng không nói ra Trần Câu. "Cháu cũng không biết đi như thế nào rồi trở về như thế nào nữa, lúc cháu tỉnh lại thì đã ở đây rồi."

"Là hẳn để chúng ta rời khỏi đây sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Bây giờ chúng ta có thể rời khỏi đây."

Nếu Độc Cô Thiên Diệp không nói thì mọi người cũng sẽ không hỏi nữa, chỉ cần nàng bình an là được rồi.

"Được."

Mọi người lại ngồi trên phi hành thú, lần này không có gặp lực lượng ngăn cản kia. Lúc rời khỏi đảo nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp quay đầu lại nhìn, trong lòng nghĩ về sau nếu có gặp chủ nhân của Lưu Vân thì nhất định sẽ nói cho hẳn biết đồng bọn của hẳn chờ hẳn ở đây.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21.1: Phá Hủy Vô Ưu Đảo

Đến vùng phụ cận Thánh Hải thành, người của Ám các liền tách khỏi mấy người Độc Cô Thiên Diệp. Mang mấy người Mạc Trì vào Luyện Yêu Hồ, còn mình thì lén lút trở về Vô Ưu đảo. Lúc về tới thì người giả dạng do Giáng Vực tạo ra đang nói chuyện với Lưu Tế Lâm ở hoa viên, nàng hạ mệnh lệnh Giáng Vực nhanh chóng vào phòng.

"Lão lục ca, nói chuyện với huynh thật không sai, mời huynh ăn canh gà." Độc Cô Thiên Diệp giả nói, "Ăn cũng được kha khá rồi, đệ về phòng nghỉ ngơi đây!"

"Được! Nhớ canh gà mà đệ nói, sau này có cơ hội nhất định phải làm cho huynh ăn đó!" Lưu Tế Lâm cười nói, "Hôm nay có vẻ trôi qua chậm, ta cũng về nghỉ ngơi đây."

Độc Cô Thiên Diệp giả vẫn nói khách sáo đôi câu với Lưu Tế Lâm, sau đó mới về phòng của Độc Cô Thiên Diệp. Sau khi trở về liền bị Giáng Vực thu hồi.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng cũng nhìn thấy tình huống vừa rồi ở bên ngoài, cảm thán nói: "Không ngờ tới người tạo ra người giả dạng này thật như vậy!"

"Đương nhiên, ta và người có khế ước, lúc ngưng tạo nàng bỏ thêm tính cách của người vào, nàng làm việc gì cũng tự nhiên giống người. Nếu

không giống người thì những thủ vậ này chắc chắn sẽ phát hiện. Ta làm việc luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ."

"Thật giống với vẻ bề ngoài của người, theo đuổi hoàn mỹ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cái gì?" Giáng Vực theo bản năng hỏi.

"Không có gì. Người nói người là thạch song sinh đúng không?"

Giáng Vực thấy Độc Cô Thiên Diệp đổi đề tài nên không thêm để ý, tùy ý ngồi cạnh cửa sổ, một chân co lại, một chân vắt trên cửa sổ, thưởng thức tóc của mình, nói: "Đúng vậy, ta còn có... ừm... xem như là ca ca đi, gọi là Giáng Ngục."

"Có phải tính cách trái ngược với người đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp chống cằm, nhìn Giáng Vực nói.

"Không sai biệt lắm. Ta thích đi chơi khắp nơi, thích đùa giỡn mỹ nữ, thích xem người khác bại lộ một mặt ghê tởm ở trong ảo cảnh, dù sao chuyện gì chơi vui ta đều thích." Giáng Vực nói, "Nhưng Giáng Ngục không phải như thế. Vẻ mặt mỗi ngày của ca ca giống như là ta thiếu tiền ca ca vậy. Rất thích ngủ, không di động. Ca ca ở vị trí kia đã mấy chục vạn năm. Chẳng qua như vậy cũng tốt, ca ca giữ bản thể của chúng ta nên ta có thể yên tâm vui chơi khắp nơi."

"Người kế ước với ta có ảnh hưởng tới hãn không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Nói tới đây, Giáng Vực buồn bực.

"Sao lại không chứ. Vì ta và ca ca là cùng một thể, cho nên ta nhận thức người là chủ nhân thì đương nhiên ca ca cũng nhận thức người là chủ nhân. Lần tới có gặp mặt không chừng sẽ thu thập ta!"

"Các người ai lợi hại hơn?"

"Đương nhiên là ca ca." Giáng Vực nói, "Chúng ta ngủ chính là tu luyện, một khi ca ca đã ngủ là mấy trăm năm đến một ngàn năm, ta ngủ một đoạn thời gian thì không chịu được, người nói thử xem ta có thể so với ca ca sao?"

"Bản thể của các người ở đâu?"

"Khăng khít địa ngục." Giáng Vực nói, "Người có biết địa ngục không? Đó là nơi hoang vắng tàn khốc hắc ám nhất."

"Sao các người lại ở chỗ đó?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Là ca ca của ta, ca ca thích, ta thì không sao cả nên đi tới đó. Quy tắc ở chỗ này vô dụng với chúng ta, không trói buộc được chúng ta."

"Ha ha, thật ra ta muốn nhìn ca ca của người một chút." Độc Cô Thiên Diệp cười nói. Đáng tiếc, có lẽ không có cơ hội.

"Ca ca có gì tốt chứ, không đẹp bằng ta, không suất bằng ta, không phong lưu bằng ta." Giáng Vực bất mãn vì Độc Cô Thiên Diệp hiếu kỳ về Giáng Ngục, tự kỷ nói. "Đúng rồi, kế tiếp người tính làm sao?"

"Chờ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Lúc diễn ra Đại Tế Tự thì Thần điện sẽ phái người đến mang ta đi."

"Làm sao người biết?" Giáng Vực tò mò hỏi.

"Phật viết: không thể nói, không thể nói. Ai, sắc trời đã trễ, ngủ ngủ!" Độc Cô Thiên Diệp đánh ngáp rồi trèo lên giường, từ lúc đến Thần điện nàng chưa từng nghỉ ngơi thật tốt, bây giờ trừ mẫu thân ra, những người khác đều tìm được rồi, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc thật ngon.

"Chủ nhân yêu dấu, cần ấm giường không?" Giáng Vực đột nhiên nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Cút!" Cùng với tiếng gầm giận dữ là một cái gối bằng nhung ném tới.

Giáng Vực bắt được cái gối, nói: "Nữ hài tử không nên bạo lực, làm vậy sẽ không tìm được phu quân!"

Trả lời hần chỉ là tiếng hít thở của Độc Cô Thiên Diệp.

"Phỏng chừng là mệt muốn chết rồi." Giáng Vực nói, "Cái gối này rất mềm mại, ngủ hẳn là rất thoải mái."

Dùng sức bóp bóp cái gối trong tay, thu vào không gian của mình. Nhìn thoáng qua Độc Cô Thiên Diệp đang ngủ say rồi lắc mình trở về không lâu nhĩ đình.

Ngủ đủ giấc, ngày hôm sau tinh thần của Độc Cô Thiên Diệp cực kỳ tốt. Nàng đi tới nhà ăn sớm một chút để chào hỏi mọi người.

"Ngư Quả Tử tiền bối." Độc Cô Thiên Diệp đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngư Quả Tử, nói, "Hôm nay tinh thần của tiền bối thật tốt nha!"

Nghe nói vào buổi sáng thỉnh thoảng Ngư tiền bối sẽ nổi điên. Hôm nay không có, xác thực rất tốt.

"Tâm tình của tiểu hữu cũng rất tốt." Ngư Quả Tử nói.

"Ha ha, rất tốt. Hiếm khi được ngủ đủ giấc. Ta nhận ra nơi này quả thật là một nơi rất tốt để sinh sống, không có ngoại giới quấy nhiễu, không có thể tục phân ưu, gọi là Vô Ưu đảo rất chính xác."

"Vậy người tính ở đây luôn sao?" Ngư Quả Tử nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta vẫn muốn ở đây, đáng tiếc Thần điện sẽ không cho ta cơ hội này." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, nói, "Thời gian rảnh rỗi này là ta trộm được."

"Bách Lý, chừng nào thì người nấu canh gà cho ta ăn?" Lưu Tế Lâm chạy tới ngồi đối diện Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Ách! Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, sao thể thân của nàng cũng học cách dùng đồ ăn dụ dỗ người khác vậy? !

"Có thời gian nhất định làm cho người." Độc Cô Thiên Diệp trong lòng mắng thầm, ngoài miệng lại cười nói, "Hiện tại cơm canh của chúng ta không phải là thần điện chuẩn bị cho chúng ta rồi sao, ta muốn làm nhưng không có cơ hội!"

"Hình như là vậy." Lưu Tế Lâm nói, "Khi nào chúng ta lén lút ra ngoài làm đi."

"Được!" Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Dù sao ở đây cũng không lâu nữa, rời khỏi đây rồi nói sau.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21.2

Lúc này Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ đều đi tới nhà ăn, bắt đầu phát điểm tâm hôm nay cho mọi người.

"Tiểu Tứ, ta nhận ra gần đây người cao hơn!" Độc Cô Thiên Diệp nhận đồ ăn trong tay Tiểu Tứ, nói.

"Mỗi ngày chúng ta đều gặp mặt, lúc trước người cũng không nói ta cao hơn mà? !" Tiểu Tứ nói.

Nói chuyện với người ở đây đã quen rồi, cũng là một phương thức để bọn họ giết thời gian. Với lại bọn họ biết Độc Cô Thiên Diệp vì giết Ngưu Viêm nên mới đến đây. Lúc chưa tới nơi này, tứ huynh đệ bọn họ đều bị Ngưu Viêm khi dễ, với Độc Cô Thiên Diệp là người giết Ngưu Viêm, bọn họ vẫn là thích. Tuy rằng biết mạng của nàng đã không còn bao lâu nữa.

"Vì mỗi ngày người đều thay đổi." Độc Cô Thiên Diệp cười hì hì nói, "Có lẽ ngày mai sẽ không biết mình biến thành bộ dáng gì nữa đó chứ."

"Phải không!" Tiểu Nhị xen mồm nói, "Đến ngày mai, người vẫn là Bách Lý Tà."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Nhị, nói: "Có lẽ ngày mai, người sẽ không là người."

Độc Cô Thiên Diệp cơm nước xong liền về phòng của mình, lật xem bản chép tay luyện khí của Hữu Vô. Đến giờ ăn cơm mới đi ra, sau đó nói chuyện với mấy người Ngư Quả Tử. Lúc bình thường Ngư Quả Tử có thể xem như là một đối tượng trao đổi tốt, tri thức uyên bác, nhất là về luyện đan có một ít tạo nghệ hấp dẫn Độc Cô Thiên Diệp rất nhiều.

Lưu Tế Lâm cũng là một bằng hữu nói chuyện không sai, hẳn rất khác với Ngư Quả Tử, lúc nói chuyện với hắn thường là một ít kỳ văn dị sự (chuyện lạ) thiên nam địa bắc, hoặc là hắn biết một ít truyền thuyết xa xưa, nói chuyện với hắn rất là vui vẻ thoải mái.

Thời gian trôi qua rất nhanh đã đến đêm trước ngày diễn ra Đại Tế Tự, Độc Cô Thiên Diệp chờ mấy người Tiểu Nhất báo cáo chuyện ở đây với Lôi Phượng Khởi xong liền xuất hiện bên ngoài phòng của bọn họ.

"Bách Lý Tà, đã trễ rồi sao ngươi không nghỉ ngơi ở trong phòng mà tới chỗ của chúng ta làm gì."

"Dĩ nhiên là có việc tìm các ngươi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Các huynh đệ, tới đây trao đổi một chút tình cảm với những thủ vệ của chúng ta đi."

Lúc này Ngư Quả Tử, Lưu Tế Lâm cùng với mọi người luôn bị nhốt trong viện xuất hiện, nhìn chăm chăm mấy người Tiểu Nhất.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Ai, chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra được sao?" Bách Lý Tà nói, "Bọn họ đến đây nói với các ngươi bọn họ phải rời khỏi nơi này. Bị nhốt vài thập niên đến trăm năm, bọn họ đã sớm chán nơi này rồi. Đây gọi là gì nhỉ...ừm... vượt ngục, đúng rồi, bọn họ muốn vượt ngục!"

"Ha ha, ngươi nói các ngươi tính chạy trốn tập thể sao?" Tiểu Nhị thị huyết nhìn mọi người, nói, "Nếu các ngươi không an phận, chúng ta có thể

trực tiếp giết các người. Điện chủ sẽ không tiếc các người."

"Người cảm thấy chúng ta có nhiều người như vậy còn đánh không lại bốn người các người sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Sao lại coi thường chúng ta vậy! Các huynh đệ, nếu đã vậy thì để bọn họ chứng kiến chúng ta vượt ngục như thế nào?"

"Bách Lý Tà, người giết Ngưu Viêm đương nhiên là người có thực lực, mặc dù huyền lực của người chưa bị khống chế nhưng bọn họ không giống người! Người lôi kéo bọn họ tới đây là quả hồng mềm chịu chết!" Tiểu Nhất nói.

"Ý của người là Hóa lực tán trong cơ thể bọn họ sao? Ta đã phá giải thuốc đó cho bọn họ rồi cho nên..." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, "Bọn họ có thể bạo ngược các người!"

Độc Cô Thiên Diệp vừa nói xong, tất cả tù nhân trên đảo đều bạo phát. Vì bọn họ không chịu làm việc cho Thần điện nên bị giam ở đây mấy chục năm, không gặp lại được người thân, không thể tu luyện, gần như quên hết khát vọng và sự trả thù của mình, một khi bùng nổ phần nộ và oán hận tích tụ mấy chục năm thì không thể ngăn cản.

Bốn người Tiểu Nhất đều là huyền hoàng cao cấp, nhưng trong những tù nhân bị giam có mấy người có thực lực tương đương với bọn họ, với lại còn những người khác nên mấy người Tiểu Nhất rất nhanh liền bị thu phục. Do lời nói của Độc Cô Thiên Diệp nên không giết chết bọn họ, chỉ là trói bọn họ lại.

"Bách Lý Tà, cảm ơn người! Nếu không có người thì bây giờ chúng ta vẫn là tù nhân của Thần điện."

"Không cần khách khí, cùng chung kẻ thù chính là bằng hữu, Thần điện đối với chúng ta như vậy thì dĩ nhiên chúng ta phải tương trợ lại rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhưng chúng ta không có phi hành thú, cho dù thu phục mấy người này, chúng ta vẫn không thể rời khỏi đây."

Xung quanh đảo luôn có nhân ngư du dương, Thần điện tạo ra chúng nó nhưng không thường xuyên cho ăn, cho nên một đám đều rất đói khát, nếu thấy có người thì không cần một lát chắc chắn sẽ tro cốt không còn.

"Nếu ta đã giúp giải độc của Thần điện cho mọi người thì chắc chắn sẽ mang mọi người ra ngoài." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhưng ngày mai là Đại tế tự mười năm một lần của Thần điện, Thần Tinh Tông tính lợi dụng Hoạt về hấp thu huyền lực của mọi người, có lẽ còn có thể kéo toàn bộ mọi người trên Huyền Nguyệt đại lục chôn cùng! Cho nên, ngày mai còn xin các vị tiên bối ra một phần sức lực!"

"Thần điện giam ta hai mươi năm, cho dù không có chuyện này ta cũng sẽ không bỏ qua cho Thần điện!"

"Bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?"

"Bây giờ chúng ta phá hủy nơi này!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Trên đảo còn mấy cái hình phòng, chúng ta phân công nhau đi phá hủy!"

Nói đến hình phòng, Độc Cô Thiên Diệp gần như lại thấy được bộ dáng cả người đầy máu của Hữu Vô, trong lòng liền giận dữ.

"Được."

"Nhưng các người không cần phá hủy bên ngoài, ngày mai Lôi Phượng Khởi sẽ tới đây mang ta đi Thánh Linh đảo, cũng không thể để hắn phát hiện ra."

"Được, không thành vấn đề. Đi, chúng ta đi trước." Lưu Tế Lâm nói xong, gọi mấy người bình thường quan hệ tốt đi.

"Xin lỗi, các người cứ nghỉ tạm ở đây!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nghe nói ăn Hóa lực tán là không thể vận dụng huyền lực, ngay cả huyền thú cũng không thể triệu hồi. Các người cho bọn họ ăn nhiều năm như vậy, bây giờ các người cũng thử xem."

Độc Cô Thiên Diệp lấy Hóa lực tán thu được ra cho mấy người Tiểu Nhất ăn, sau đó gọi Tiểu Ngân và Tiểu Cửu ra để chúng nó coi chừng bốn người bọn họ, nếu ai có động tĩnh thì trực tiếp giết.

"Chủ nhân tốt cuộc cũng nhớ tới ta, ô ô..." Lúc Tiểu Ngân đi ra là hình dáng tự vệ con chó nhỏ, kéo vạt áo trước ngực Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được rồi, trông coi cẩn thận. Nếu xảy ra chuyện gì thì phạt người một năm không được ăn."

"A! Chủ nhân, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt!" Tiểu Ngân nghe Độc Cô Thiên Diệp nói liền lập tức cam đoan. Nói giỡn à, để nó một năm không ăn gì, tuy rằng sẽ không đói chết nhưng nó sẽ thèm ăn muốn chết!

Độc Cô Thiên Diệp và những người khác tìm ra toàn bộ hình phòng trên đảo, giết toàn bộ ngục tốt trên đảo, thả những người đang bị giam giữ, nếu có thương tích thì cho bọn họ đan dược chữa thương. Cuối cùng cũng làm xong mọi việc vào lúc rạng sáng.

"Lát nữa ta rời khỏi đây thì Thanh Loan sẽ mang các người rời khỏi, trước khi rời khỏi, các người có thể đốt sạch nơi này coi như là các người không tự do đã qua. Từ hôm nay trở đi, các người lại là người tự do!"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mọi người đều hoan hô. Bị Thần điện giam giữ lâu như vậy, hoặc bị Thần điện ngược đánh người không ra người, hôm nay bọn họ rốt cuộc lại có được tự do lần nữa!

"Được rồi, bây giờ mọi người đi nghỉ ngơi đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hôm nay chúng ta còn có một trận đánh ác liệt phải đánh!"

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mọi người đều về phòng của mình, những người bị giam giữ ở hình phòng cũng tự tìm phòng nghỉ ngơi.

"Bách Lý Tà, người lại đây." Ngư Quả Tử dẫn Độc Cô Thiên Diệp đến tiểu đình mà bọn họ thường xuyên uống trà, nói, "Lúc người vừa mới tới, người nói người sẽ rời khỏi đây, ta vẫn nghĩ là người sẽ bị người của Thần điện mang đi, lại không nghĩ tới sẽ là tình cảnh bây giờ."

"Thần Tinh Tông và Lôi Phượng Khởi đều quá mức tự tin, nghĩ dùng đệ tử của Mạc Tư Đế quốc áp chế ta, ta liền ở lại đây. Với lại, thói quen của mọi người là ngưỡng mộ và kính cẩn nghe theo với Thần điện nhưng lại quên ta không phải một con sơn dương đợi bị làm thịt! Nếu ngay từ đầu bọn họ đề phòng ta thì ta cũng sẽ không thuận lợi phá giải Hóa lực tán cho bọn người."

"Mang người tới đây là quyết định sai lầm nhất của bọn họ." Ngư Quả Tử nói, "Nhưng cũng là chuyện may mắn nhất với những người bị giam giữ ở đây. Người có biết vì sao người ở đây không thể tu luyện không?"

"Không phải do Hóa lực tán sao?"

"Không phải." Ngư Quả Tử nói, "Là đây."

Ngư Quả Tử chỉ vào thạch bàn, ý bảo Độc Cô Thiên Diệp đánh nát mặt ngoài. Độc Cô Thiên Diệp vận khởi vô tướng thần công, tập trung nội kình vào tay phải, sau đó bổ xuống một chưởng.

Thạch bàn bị đánh thành hai nửa, ở giữa có một hạt châu màu đen. Độc Cô Thiên Diệp cầm hạt châu lên, nhận ra lúc cầm hạt châu lên thì huyền lực toàn thân mình giống như là đang bị đông lạnh.

"Đây là?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc nhìn Ngư Quả Tử.

"Ta không biết." Ngư Quả Tử lắc đầu nói, "Ta chỉ là cảm giác được lúc ở trong đình thì huyền lực dao động chậm nhất, cho nên ta đoán là vì vậy, cũng không biết bên trong có hạt châu, càng không biết hạt châu gì. Một khi đã vậy, người liền thu nó đi."

Ngư Quả Tử nói xong liền đi ra khỏi đình.

"Ngư Quả Tử tiền bối, nếu hôm nay chúng ta có thể thành công, sau khi trở về đại lục, có gì cần ta hỗ trợ thì có thể tùy lúc nói với ta." Độc Cô Thiên Diệp gọi Ngư Quả Tử.

"Ừ." Ngư Quả Tử cười nói, sau đó xoay người rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp thu hạt châu màu đen vào không gian giới chỉ, sau đó đi tới đá ngầm bên ngoài nhìn mặt trời đang dần dâng lên trên mặt biển giống như là hy vọng một chút một chút buông xuống trên đời. Quang minh sẽ phá hủy hắc ám!

Lôi Phượng Khởi đi tới Vô Ưu đảo, thấy Độc Cô Thiên Diệp đứng ở bên ngoài.

"Sao người lại ở đây?" Lôi Phượng Khởi chất vấn.

"Ta đang đợi người." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Người biết ta đến?"

"Biết."

Tạ bình nói với nàng Đại tể tự hôm nay Thần Tinh Tông muốn hai nữ tử tọa tế phẩm, một người trong đó chính là nàng!

Cho nên Đại tể tự hôm nay sao có thể thiếu nàng chứ? ! Lôi Phượng Khởi nhất định sẽ tới đây mang nàng đi.

"Mấy người Tiểu Nhất đâu? Sao lại cho người ra đây?"

"Bọn họ ở bên trong chuẩn bị đồ ăn cho những người khác. Ta nói ta muốn nhìn mặt trời mọc trên biển, bọn họ liền để ta ra đây." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bọn họ biết đệ tử của Mạc Tư Đế quốc ở Thánh Hải thành, ta không có khả năng chạy trốn."

"Hừ, xem như ngươi thức thời." Lôi Phượng Khởi nói.

"Không phải Lôi điện chủ đang vội sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Ta muốn trước khi thẩm phán được gặp lại các đệ tử."

Lôi Phượng Khởi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cảm giác hôm nay trên đảo có điểm kỳ quái, trong lòng cũng dâng lên một cỗ bất an. Nhưng vì đang vội nên hắn cũng không có nghĩ nhiều, mang Độc Cô Thiên Diệp bay về phía Thánh Hải thành.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, Thanh Loan cũng mang một đám người rời khỏi Vô Ưu đảo, cũng bay về phía Thánh Hải thành.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Người Không Được

Hôm nay Thánh Hải thành phá lệ náo nhiệt, trên đường cái đều là một đám người rộn ràng nhốn nháo, tất cả cửa hàng đều kín người hết chỗ, trên mặt của mỗi người đều là nụ cười vui vẻ.

Hiển tế bắt đầu vào giữa trưa, bây giờ tất cả mọi người đều cử hành các loại hoạt động trên đường cái. Người của tứ đại Đế quốc đều đi dạo trên đường cái, nơi này khó có dịp rầm rộ như vậy.

"Không ngờ tới người của Thần điện nhiều như vậy!"

"Cũng không biết lão đại bây giờ thế nào rồi." Một người Tôn Khuê buồn bã cúi đầu đi xen kẽ ở trong nhóm người trên phố.

"Qua hôm nay, không biết người của Thần điện sẽ xử phạt lão đại ra sao nữa."

"Nếu vậy thì chúng ta cứu lão đại ra đi? !"

"Nhưng chúng ta không biết."

"Ai."

"Các vị, Thiếu điện chủ của chúng ta cho mời." Phong Ly đột nhiên xuất hiện ở trước mặt người của Mạc Tư đế quốc.

"Phong thiếu điện chủ? Hẳn tìm chúng ta có chuyện gì sao?" Mạc Tử Khanh hỏi.

"Các người đi sẽ biết." Phong Ly nói, "Bên này, mời."

Mọi người đi theo Phong Ly tới viện của Phong Giản, thấy hắc và Thánh Tử Thần điện lại đang ngồi uống trà ở trong sân.

"Thiếu điện chủ, bọn họ đã đến." Phong Ly nói với Phong Giản.

"Làm phiền người rồi, Phong Ly." Phong Giản lại lộ ra chiêu bài tươi cười của hắc nói, "Người lui ra làm việc đi."

"Dạ." Phong Ly hành lễ xong liền lui ra.

"Phong Thiếu điện chủ, Thánh Tử điện hạ."

"Lúc này gọi mọi người gọi, thật ra là muốn các người hỗ trợ một số việc." Phong Giản nhìn mấy người Mạc Tử Khanh nói. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, hắc cười nói, "Quan hệ giữa ta và lão đại của các người rất tốt, chỉ cần các người phối hợp một chút thôi. Hôm nay lúc hiển tế, các người..."

Thần Tinh Tông mặt đối mặt giằng co với Thần Văn Tinh. Thần Văn Tinh nhìn Thần Tinh Tông, không có rơi lệ, nhưng trong mắt đã lộ ra vẻ ưu thương tan nát cõi lòng.

"Vì sao?" Thần Văn Tinh không hề tâm liệt phẫn nộ nói to, chỉ nhẹ giọng hỏi.

"Đây là sứ mệnh để người tồn tại." Ánh mắt của Thần Tinh Tông không đổi, nói.

"Sứ mệnh?" Thần Văn Tinh hỏi, "Tồn tại của ta là vì sứ mệnh sao? Ta không phải nữ nhi của người sao?"

"Năm đó có rất nhiều nữ tử nhưng chỉ có mẫu thân người sinh ra người là thiếu nữ mang mệnh sát còn có lực lượng thuần khiết." Thần Tinh Tông nói, không chút nào xem đối phương thành nữ nhi của mình, chỉ là một công cụ chuẩn bị hai mươi mấy năm vì hôm nay.

"Người cảm thấy người sẽ thành công sao?" Thần Văn Tình châm chọc nói, "Một người mặc áo thánh khiết nhưng lại là ác ma, người cho là có thể thành công sao? Thiếu tể phẩm là ta đây người còn có thể thành công sao?" Vẻ mặt của Thần Văn Tình thê lương nói, lấy một thanh kiếm ra định cắt đứt yết hầu của mình.

Lúc thanh kiếm cửa vào cổ, nàng bị uy áp của Thần Tinh Tông ngăn lại, không nhúc nhích được.

"Ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, sao có thể để người hủy đi chứ!" Vẻ mặt của Thần Tinh Tông vẫn không đổi, nhìn Thần Văn Tình, nói, "Thiên phú của người cũng khá cao, tính tình của người cũng rất giống lúc ta còn trẻ, đáng tiếc..."

Lúc này Thạch Nam đi vào viện của Thần Tinh Tông, nhìn Thần Văn Tình bị cố định ở đó, hành lễ với Thần Tinh Tông.

"Điện chủ."

"Hoạt về sao rồi?" Thần Tinh Tông hỏi.

"Đã ăn một vạn tiểu hài tử, bây giờ đã tiến vào thời kỳ trưởng thành." Thạch Nam trả lời.

"Tốt! Mang nàng tới tế đàn, theo kế hoạch mà tiến hành." Thần Tinh Tông xoa người lại, thản nhiên nói.

"Dạ." Thạch Nam đi tới mang Thần Văn Tình đi.

Thần Văn Tình vẫn nhìn nam nhân không quay đầu lại kia, người kia từng vì nàng mà tìm đến các loại bảo vật, chỉ dạy nàng tu luyện. Hóa ra tất cả những việc trước đây đều là vì hôm nay, hóa ra điểm xuất phát cũng không phải là vì hắn là phụ thân của nàng! Bây giờ hắn lại muốn lấy lại tất cả những gì mà đã cho nàng bao gồm cả mạng của nàng!

Một giọt nước mắt cuối cùng vẫn chảy xuống hai má.

Độc Cô Thiên Diệp và Lôi Phượng Khởi đi vào Thánh Hải thành từ trên không, nhìn bóng dáng của một đám người mặc quần áo màu trắng ở phía dưới, nói: "Lôi điện chủ, mỗi ngày các người đều mặc quần áo màu trắng quần áo, có cảm thấy đang chịu tang hay không?"

Lôi Phượng Khởi liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhưng không trả lời.

"Thật ra ta cảm thấy đó nha, Lôi điện chủ nên cười nhiều vào vì ngày cười không còn nhiều nữa đâu." Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới mắt của Lôi Phượng Khởi đã lạnh lẽo, tiếp tục cười nói.

"Người thật sự nên nắm chặt cơ hội được cười nhiều đi." Lôi Phượng Khởi nói.

"Đa tạ Lôi điện chủ đã nhắc nhở, sau này ta sẽ cười nhiều."

"Hừ." Lôi Phượng Khởi không hề để ý tới Độc Cô Thiên Diệp, trực tiếp đưa nàng tới viện của Thần Tinh Tông.

"Điện chủ gọi ta đến, lúc này chờ ta là nói chuyện trọng yếu gì với ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Sẽ không là lấy quốc gia của bộ hạ ta trao đổi với cái mạng nhỏ này của ta đó chứ?"

"Người rất thông minh, cũng rất cả gan làm loạn." Thần Tinh Tông nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cảm ơn đã khích lệ, ta vẫn biết mình rất thông minh." Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống đối diện Thần Tinh Tông nói, "Về phần người nói cả gan làm loạn thì lúc trước ta đã nói qua, gan ta lớn đó là vì gan ta phải lớn."

"Ha ha, người cũng biết vì sao hôm nay mang người lại đây không?" Thần Tinh Tông mỉm cười nói.

"À...để ta đoán một chút, là muốn để ta đi tham quan ngày hội mười năm một lần của các người sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sai." Thần Tinh Tông cười nói, "Không phải tham quan, là tham dự."

"Phải không? Không biết ta có tài cán gì và làm được gì cho ngày trọng yếu này của Thần điện đây?"

"Tế phẩm."

"Tế phẩm?"

Thần Tinh Tông nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đúng vậy, tế phẩm."

Độc Cô Thiên Diệp dựa lưng vào ghế, nói: "Điện chủ đại nhân, cho dù ta giết Ngưu Viêm là cũng vì hắn muốn giết ta. Người vì chuyện này mà để ta làm tế phẩm sao? ! Ta ra sao cũng được coi như là Mạc tư Đế quốc Định quốc hầu, người đối xử với ta như vậy, không sợ Đế quốc của ta xuất chiến với Thần điện sao?"

"Ha ha, vừa mới khen người thông minh, bây giờ xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi. Ta có thể cho người làm tế phẩm, đương nhiên sẽ không để ý những việc này." Thần Tinh Tông nói. "Có người muốn người chết, dĩ nhiên ta không dám lưu người."

"Có người muốn ta chết? Người có thể để người làm theo, trừ Linh vị đại nhân ra chỉ sợ không còn người nào khác nữa." Độc Cô Thiên Diệp nói,

"Điện chủ đại nhân, có thể nói cho ta biết vì sao Linh vị muốn cái mạng nhỏ này của ta không? Có vẻ ta và nàng không oán không cừu nha."

"Phụ trái tử thừa *." Thần Tinh Tông nói. Sau đó nói với Lôi Phượng Khởi, "Dẫn đi. Tách Văn Tình ra, chờ đến giữa trưa lại mang tới."

(* Cha nợ con trả)

"Dạ."

Độc Cô Thiên Diệp bị Lôi Phượng Khởi mang ra ngoài, lúc đi qua tiền viện thì gặp thoáng qua Hỏa điện điện chủ. Trong nháy mắt đi ngang qua, nàng ngửi được mùi của Đấng tinh thảo. Nàng nghi hoặc nhìn thoáng qua, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã bị Lôi Phượng Khởi mang đi.

Lôi Phượng Khởi mang Độc Cô Thiên Diệp vào nhà giam của Lôi điện, nhốt một mình nàng trong một gian phòng. Cố ý kêu hai huyễn hoàng trông coi nàng. Ra lệnh cho hai người: "Trông coi cho tốt." liền rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp đứng trong phòng nhìn ra bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy đầu của hai thủ vệ kia. Thần điện cũng ghê gớm thật, thế nhưng để hai huyễn hoàng cao cấp đến đây trông coi nàng.

"Khả khả, người ta không thích mùi ở đây." Tiểu Bạch Cầu chui từ vạt áo trước ngực Độc Cô Thiên Diệp ra, nói.

"Mùi? Mùi gì?" Độc Cô Thiên Diệp dùng sức ngửi nhưng không ngửi ra được hương vị gì hết.

"Mùi trong không khí đó. Người ta ngửi thấy được ở xung quanh đây." Tiểu Bạch Cầu nói.

"Ngửi thấy mùi gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không biết. Rất thối. Toàn bộ đều là mùi thối thối."

Độc Cô Thiên Diệp không nói nữa, có lúc huyền thú có thể ngủi được nhưng loài người lại ngủi không được, cho nên chuyện lần này cũng là chuyện bình thường.

"Khả khả, người ta đói bụng." Tiểu Bạch Cầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp lấy đồ ăn đã chuẩn bị tốt trong Luyện Yêu Hồ ra đưa cho Tiểu Bạch Cầu xong liền ngồi dưới đất bắt đầu suy nghĩ.

Một lát sau, một bóng người đi tới bên ngoài phòng giam Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Độc Cô Thiên Diệp ngồi trấn định ở bên trong, trêu đùa: "Lúc nào nàng cũng có thể trấn định như vậy!"

Độc Cô Thiên Diệp trợn mắt, nhìn bóng người quen thuộc đứng ở bên ngoài.

"Sao người lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp có chút ngoài ý muốn nói, "Lá gan của người cũng quá lớn rồi đó."

"Nàng đang lo lắng ta sao?" Tử Tiêu đẩy cửa vào, nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhin không được liếc mắt xem thường, nói: "Người thật sự là dát vàng lên mặt mình!"

Tử Tiêu đi tới ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta không việc này. Kim tệ dát lên mặt rất nặng đó!"

"Nhàm chán." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Sao người lại tới đây?"

"Đến gặp nàng đó." Tử Tiêu nói, "Nhìn xem nàng có phải bị người của Thần điện dọa cho choáng váng hay không thôi."

"Người rất rảnh rồi? !" Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, "Không phải người là Âm các các chủ sao? Sao ta lại thấy giống như người không có việc gì làm vậy?"

"Ta có nhưng không vội nên bây giờ mới tới tìm nàng. Sao hả, tiểu tử kia, có nhớ ta không?" Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Lần này ngay cả xem thường Độc Cô Thiên Diệp cũng lười cho, nói sang chuyện khác, hỏi: "Hai người giữ cửa đâu rồi?"

"Ta cho bọn hăn ngủ Mộng tư hoa, bây giờ đang ngủ ở cửa!" Tử Tiêu dựa vào tường, nói, "Nàng thật sự tính làm theo kế hoạch của Thần điện sao? Nếu không thì bây giờ ta mang nàng ra ngoài."

Mộng tư hoa là một loại dược hiệu ngủ rất mạnh, chỉ cần người ngủ một chút thì đều phải ngủ hơn một ngày. Vì trong lúc ngủ sẽ luôn mơ thấy hoa bay đầy trời, cho nên mới gọi là Mộng tư hoa.

"Ta muốn ra ngoài còn cần người mang ra sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Mỗi người trong Luyện Yêu Hồ của nàng mang ra đều rất có thực lực!

"Nhưng ta không muốn nàng lâm vào nguy hiểm. Nàng và Thất Nguyệt nói kế hoạch kia rất nguy hiểm." Vẻ mặt của Tử Tiêu không đồng ý.

"Thật đáng tiếc bộ dáng hài tử không giống sói được." Độc Cô Thiên Diệp cũng không biết là có nguy hiểm, kiếp trước nàng và Bách Lý Như Yên cùng nhau trải qua rất nhiều hiểm cảnh, nàng đã không đếm được là có bao nhiêu rồi, nếu có một tia e ngại, nàng và Bách Lý Như Yên cũng sẽ không có danh hiệu "Hắc ám song tuyệt" rồi!

"Ta thật muốn cho nàng ngủ Mộng tư hoa, sau đó mang nàng đi." Tử Tiêu nói, "Nhưng ta là tới cứu nàng, tóm lại không thể để ta tay không mà về chứ?"

"Chúng ta không quen thuộc như vậy? !" Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên nói một câu này. Nếu không quen thì không nên là bộ dáng này chứ?

"Chúng ta còn không quen thuộc sao? Sao mới tính là chúng ta quen thuộc?" Tử Tiêu lập tức ngồi thẳng lên, nhìn Độc Cô Thiên Diệp kêu to, "Nụ hôn đầu của ta cho nàng, ta cũng là người của nàng, thế nhưng nàng lại nói chúng ta không quen? Nàng muốn ta giết nàng rồi sau đó tự sát sao?"

"Nụ hôn đầu?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu từ trên xuống dưới đánh giá một chút, nói, "Người vậy mà cũng có nụ hôn đầu sao?"

Tử Tiêu bị Độc Cô Thiên Diệp hoài nghi lập tức liền giận sôi lên tới mức xuất huyết, nói: "Đúng vậy, bây giờ ta đã không còn nụ hôn đầu vì nụ hôn đầu cho nàng rồi! Nàng đừng mơ tưởng ăn làm mặt tịnh (có thể hiểu là ăn xong không chịu trách nhiệm) rồi bỏ đi!"

Ăn làm mặt tịnh? ! Cái này gọi là gì đây? Sao nghe qua còn có nghĩa khác vậy?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, đột nhiên hỏi: "Người sẽ không phải muốn ở chỗ này chứ?"

Mặc dù Tử Tiêu không biết chỗ là có ý tứ gì, nhưng cũng đoán được đại khái. Hắn bỗng nhiên phong tình cười, nói: "Nàng sợ sau này ta không có kinh nghiệm sao? Loại chuyện này trước lạ sau quen ..."

"Ta đang nghĩ người có phải không được không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không được?" Vẻ mặt của Tử Tiêu liền đen lại, nói: "Bây giờ chúng ta thử xem được không? Dù sao bây giờ tới giữa trưa vẫn còn sớm, chúng ta có thời gian thực hành một chút."

Ách!

Thấy vẻ mặt không hờn giận của Tử Tiêu, đột nhiên nhớ tới hình như không thể ở trước mặt nam nhân nói hăn không được.

"Không cần. Ta không có tình cảm với người." Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt, "Khụ khụ, nói vậy chắc là người được rồi? Vậy sao bây giờ người còn muốn hả?"

"Sao ta không thể chứ?"

"Vừa thấy người rất giống lăng tử phong lưu, cao thủ tình trường, hơn nữa còn là Ám các các chủ, thân phận cũng coi như cao quý, làm sao có thể không có nữ tử làm chuyện đó với người chứ? Với lại mà nói, trong lòng người không cần, chẳng lẽ thân thể của người cũng không cần sao? Vậy lúc người muốn thì làm sao giải quyết?"

"Khụ khụ..." Tử Tiêu bị sặc do lời nói trắng trợn của Độc Cô Thiên Diệp, nghiêm mặt đen nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Là ai dạy người những việc này?"

Việc này còn cần người dạy sao? Trước kia lúc nàng và Như Yên sống ở thế giới kia cũng có tiếp xúc qua những thứ này, hơn nữa về phương diện giáo dục và sách cũng đều có.

"Chưa ăn qua thịt heo cũng chưa thấy heo chạy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người, người..." Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến Tử Tiêu không nói được gì. "Giờ không nói những thứ khác, nàng cướp đoạt nộ hôn đầu của ta, nàng nói việc này nên làm gì bây giờ?"

Nói đến nộ hôn kia Độc Cô Thiên Diệp liền có một bụng hỏa, túm quần áo của Tử Tiêu, hung tợn nói: "Người còn không biết xấu hổ còn nói với ta việc đó! Ta chưa đồng ý liền làm vậy, ta chưa giết người bằng một đạo hỏa diễm đã là tốt lắm rồi!"

"Mặc kệ, dù sao nụ hôn đầu của ta là cho nàng, người của ta nhân cũng chính là người của nàng. Nàng không thể vứt bỏ ta! Còn có, trừ nàng ra ta sẽ không chạm tới những nữ nhân khác, cho nên ta không phải cao thủ tình trường, không cần nghĩ sai về ta! Lần sau nếu nghĩ sai về ta thì sẽ bị phạt!"

"Ta mặc kệ ngươi." Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Bình thường gặp loại chuyện này không phải nữ nhân đều muốn chết muốn sống, nháo ầm lên sao? Sao lại ngược lại với hai người bọn họ vậy? !

"Trầm mặc tương đương cam chịu. Sau này ta chính là người của nàng. Được, vậy là định rồi, phản đối không có tác dụng!" Thấy Độc Cô Thiên Diệp còn muốn nói gì nữa, Tử Tiêu liền tổng kết một câu như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì nhìn Tử Tiêu, sao nàng có thể quên tính tình của hắn rất vô lại chứ? ! Không phải là hắn tới cứu nàng sao? Sao lại thảo luận với nàng mấy vấn đề này vậy?

"Ngươi nhanh đi đi, ta còn muốn chuẩn bị một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó không hề để ý tới Tử Tiêu, gọi một câu: "Giáng Vực."

Giáng Vực nghe gọi liền xuất hiện trước mặt Độc Cô Thiên Diệp. Một đầu tóc bạc tùy ý thả ở sau lưng, khuôn mặt yêu nghiệt, quần áo màu đỏ thẫm lại càng tôn lên vẻ tao nhã tận xương của hắn. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Bây giờ bắt đầu sao?"

Tử Tiêu vẫn luôn nhìn Giáng Vực từ lúc hắn xuất hiện. Đây là nam nhân bên người Diệp Nhi mà Thất Nguyệt nói sao? Quả nhiên có vài phần tư sắc.

"Khụ khụ." Tử Tiêu giả vờ ho, nói, "Nàng thật sự không rời khỏi đây sao? Các người nhận thức không bao lâu, nàng lại để hắn giúp nàng, cũng không biết hắn có đáng tin không, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, nàng muốn khóc cũng không được. Còn không bằng theo ta rời đi."

"Ta và người không quen thuộc." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Tốt xấu gì ta và hắn còn có một tầng quan hệ khế ước."

"Vậy được rồi, nàng đã không muốn đi, vậy thì tùy nàng. Ai biểu ta lấy chồng theo chồng lấy cầu theo cầu chi!" Tử Tiêu rầu rĩ nói, "Nhưng nếu nàng xảy ra chuyện gì cũng không cần bỏ lại một mình ta lẻ loi hiu quạnh!"

"Đây là?" Giáng Vực đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, giống như vô tình khoác tay lên vai Độc Cô Thiên Diệp.

Tử Tiêu nhìn cánh tay khiến người chán ghét kia, nói: "Ta là vị hôn phu của nàng."

"Vị hôn phu? !" Giọng điệu của Giáng Vực kinh ngạc nhìn Tử Tiêu, nhưng trong mắt lại không kinh ngạc, "Sao ta lại không biết lúc nào thì nàng có vị hôn phu?"

"Đương nhiên người không biết." Tử Tiêu kéo Độc Cô Thiên Diệp qua, cười cười, "Lúc ta đính hôn với nàng chắc người còn chưa gặp được nàng phải không? Người không biết chuyện này cũng rất bình thường."

"Người —— "

Giáng Vực chưa nói xong đã bị Tử Tiêu đánh gãy: "Đúng rồi, việc chăm sóc Diệp Nhi nhà ta hôm nay liền giao cho người, mong rằng người lo lắng nhiều hơn."

"Dĩ nhiên ta sẽ bảo vệ tốt chủ nhân của ta." Giáng Vực trả lời.

"Vậy ta mới có thể an tâm đi làm chuyện của ta." Tử Tiêu nói, khoác tay lên vai Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hôm nay hiến tế, ta vẫn luôn ở cạnh nàng. Lúc nhớ tới ta thì gọi một tiếng ta liền tới ngay."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu và Giáng Vực tranh giành, không nhìn được liếc mắt xem thường, mặc kệ Tử Tiêu nói vị hôn phu gì đó.

"Người nói người của các người trong Thần điện chuẩn bị sẵn sàng là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đây sẽ là lần hợp tác vui vẻ." Tử Tiêu cười nói, sau đó xoay người rời khỏi.

"Khả khả, mùi trên người người kia rất dễ chịu." Tiểu Bạch Cầu nói.

"Hắn thật sự là vị hôn phu của ngươi? Vì sao không thấy ngươi nói qua." Giáng Vực nhìn bóng dáng của Tử Tiêu hỏi.

"Không phải." Ngay cả giải thích Độc Cô Thiên Diệp cũng lười nói, "Chúng ta bắt đầu đi."

"Được." Giáng Vực nói, sau đó hai tay kết ấn, bắt đầu xuất ra một tầng mỏng linh vụ xung quanh Độc Cô Thiên Diệp...

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Đại Tế Tự

Thần Tinh Tông trong viện, Phong, Hỏa, Lôi tam điện điện chủ tụ tập ở dưới Thần Tinh Tông .

"Chuẩn bị mọi chuyện thế nào ?" Thần Tinh Tông nhìn trời hỏi, "Phong?"

"Tất cả những thứ để hiến tế chúng tôi đều đã chuẩn bị tốt, mọi chuyện đều được cẩn thận dự tính, không có vấn đề gì." Phong điện trả lời.

Thần Tinh Tông gật gật đầu, nói: "Hỏa."

"Đan dược đã cho tất cả người có mặt dùng. Chúng ta nói với bọn họ là tàu xe mệt nhọc, Đăng Tinh Thảo đan dược là giúp mọi người khôi phục tinh Thần lực, tất cả mọi người đều không hoài nghi. Chỉ có học sinh của đế quốc Mạc Nhĩ Tư là hỏi một ít vấn đề về đan dược. Mạc Phong kia còn cố ý chạy đến Hỏa điện chúng ta hỏi."

"Ừ. Lôi." Thần Tinh Tông nói.

"Gần đây chúng ta đã dùng hết sức tìm người Ám các trong Thánh Hải thành. Bây giờ người của Lôi điện đều đã được phái đi tuần tra trong thành, hơn nữa Vũ điện cũng sai người đến đây, bảo đảm giữa trưa hiến tế không có thứ gì đánh gãy hay quấy nhiễu."

"Ừ." Thần Tinh Tông gật gật đầu, hỏi: "Sao Vân Cẩm còn chưa tới?"

"Chắc là có chuyện gì chậm trễ." Phong điện chủ nói.

Phong điện chủ vừa mới nói xong, Vân Cẩm đã đến Thần Tinh Tông.

"Điện chủ." Vân Cẩm hành lễ với Thần Tinh Tông.

"Còn có hơn một giờ là đến giờ tế, phía Vũ điện chuẩn bị thế nào?"

"Hết thảy đều tốt." Vân Cẩm trả lời.

"Hiển tế hôm nay các người đều biết, linh vị yêu cầu rất cao với việc này, kỳ vọng cũng rất lớn. Không thể có nửa điểm sai lầm." Thần Tinh Tông lại cường điệu, "Các người đi xuống kiểm tra lại mọi thứ đi."

"Vâng, điện chủ." Một người cùng trả lời, sau đó rời đi.

Sau khi mọi người rời khỏi, Thần Tinh Tông lại lấy ra Thần thạch Vân Cẩm tìm về vì hấn, động tác vô cùng cẩn thận, ánh mắt nghiêm một tầng sáng kích động.

Đón khách trong viện, người của đế quốc Mạc Nhĩ Tư đều tự trở về phòng của mình, chuẩn bị đến lúc giữa trưa đi đến tế đàn thăm đại tế tự hôm nay. Bốn người Mạc Tử Khanh, Dạ Thương Lan, Hạ Nham tới phòng Tạ Bình.

"Hiệu trưởng, lúc này Phong thiếu điện chủ tìm chúng con." Mạc Tử Khanh nói.

Tạ Bình đứng lên từ ghế dựa, mở mắt ra, nói: "Các người đến vừa đúng lúc, các người phát cái này xuống đi."

Tạ Bình lấy vài cái bình ngọc từ nhẫn không gian ra, giao cho Mạc Tử Khanh.

"Đây là?"

"Đây là đan dược ức chế Đăng Tinh Thảo." Tạ Bình nói, "Đến nước này, có một số việc cũng nên cho các người biết. Thần điện nuôi Hoạt Quy, Hoạt Quy là mãnh thú viễn cổ, đến lúc trưởng thành kỳ có thể mạnh mẽ hút huyền lực trong thân thể con người, nhưng cần rất nhiều điều kiện. Đăng Tinh Thảo chính là một trong số đó. Sau khi ăn Đăng Tinh Thảo, khi có lời dẫn thì huyền lực trong cơ thể không khống chế được, càng tiện cho Hoạt Quy hút. Thần điện luôn luôn để mọi người ăn đan dược có Đăng Tinh Thảo, các người có người được Thiên Diệp nha đầu ngăn trở, có người ăn, vì tránh sơ suất, cho nên vẫn là mỗi người một viên. Đúng rồi, học sinh ba đế quốc khác cũng chia đi, không cần nói với bọn họ, người nào nguyện ý ăn thì ăn."

Này đó đều là trong hai ngày này Độc Cô Thiên Diệp để Phong Giản lấy đến. Nàng trở về Vô Ưu đảo xong cũng không rảnh rỗi, cẩn thận nghiên cứu tình huống mọi người trên đảo, nghiên cứu chế tạo ra giải dược Hóa Linh Tán. Lúc tìm thuốc giải thì thấy giới thiệu về Đăng Tinh Thảo trong 'Thiên chu vạn độc', mới biết được thì ra bỏ vào đan dược lại có công hiệu này, hơn nữa có ghi cả biện pháp khắc chế. Nàng nghiên cứu một tháng trong Luyện Yêu Hồ, rốt cục nghiên cứu ra giải dược, sau đó liên hệ Tạ Bình và Phong Giản, nói với bọn họ chuyện này, để Thanh Loan đưa đan dược cho Phong Giản, cũng để hắn đưa cho bọn Tạ Bình. Đương nhiên, làm giao dịch, nàng cũng chuẩn bị cho người Ám các một phần.

Sau đó, nàng lại thương nghị với Phong Giản kế hoạch trong đại tế tự hôm nay, đối với việc muốn Độc Cô Thiên Diệp làm tế phẩm chuyên, người Ám các cũng lấy được tin tức. Độc Cô Thiên Diệp định tương kế tựu kế, đến tế đàn quấy rầy kế hoạch của Thần điện, người Ám các phụ trách đối kháng với người Thần điện, bảo hộ học sinh của đế quốc Mạc Nhĩ Tư an toàn, Thần điện điện chủ thì giao cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Người đối phó huyệt tôn thế nào ?" Phong Giản không đồng ý, nhìn người ngồi trước mặt mình muốn mạo hiểm, hăn tỏ vẻ không đồng ý!

"Ta có người." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người của các người tuy rằng nhiều, nhưng đối phó huyệt tôn vẫn không được. Ta có con bài chưa lật của ta, đến lúc đó sẽ xuất hiện ."

"Vậy người cũng không cần phải lấy thân thiệp hiểm đi?!" Phong Giản nói, lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn người nào đó càng ngày càng lạnh. Làm ơn, không phải ta muốn vậy đâu, người thối lãnh khí có ích lợi gì !

"Ngày đó người Vô Ưu đảo nhỏ cũng sẽ qua. Thực lực bọn họ không thấp, lại bị Thần điện giam giữ nhiều năm như vậy, hận ý đối với Thần điện sẽ khiến bọn họ càng thêm ngoan tuyệt, tuyệt đối sẽ là một đạo trọng lực đả kích Thần điện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đã biết." Phong Giản nói, "Đúng rồi, lần trước người để ta tra chuyện của mẫu thân người, chúng ta tra được một ít tin tức."

"Cái gì?" Tuy rằng nhìn không tới Độc Cô Thiên Diệp, nhưng là Phong Giản nghe ra thanh âm của nàng có chút kích động.

"Mẫu thân người quả thực bị Thần điện bắt đến Thánh Hải thành, nhưng bây giờ đã không ở đây." Phong Giản nói tin tức, "Nàng ở Thần điện không đến một năm, sau đó bị mang đi."

"Mang đi ? Bị ai mang đi ? Mang đi nơi nào ?"

"Linh vị."

"Linh vị?" Độc Cô Thiên Diệp giật mình, là nữ nhân thoát nhìn đoạn trang Thần thánh ngày đó?"Nàng mang đi ta nương làm gì ?"

"Nghe nói là vì phụ thân người." Phong Giản nói.

Độc Cô Thiên Diệp trầm mặc. Nếu thật bị linh vị mang đi, tất nhiên phải đi đến không gian kia, nhưng ngay cả nàng ta là người của không gian nào cũng không biết. Hơn nữa cũng không biết hiện tại thế nào .

"Ta đã biết. Cảm ơn." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó thu hồi thông tin thạch.

Phong Giản nhìn thông tin thạch, nhìn nhìn người đối diện vẫn hạ nhiệt độ, nói: "Hôm nay thời tiết thực mát mẻ. Nếu người không có việc gì thì không cần ở nơi này ."

Người nào đó liếc Phong Giản một cái, nói: " Lão thất phu ở tổng các đã trở lại, có lẽ người muốn đi gặp một lần."

"Ta khinh, người thật vô sỉ!" Phong Giản hô to, "Ta nghĩ biện pháp đến tế đàn đi, cam đoan an nguy của nàng là được."

"Nhớ kỹ lời người nói . Bằng không để cho người trở về trước tiên." Người nào đó nói xong, thân nhiên rời đi.

"Chính người không khả năng để bảo vệ nàng mà !" Phong Giản buồn bực nói.

"Song trọng bảo hiểm." (cái này ta cũng ko biết T.T)

"Lúc trước không nói các người, là sợ các người có người nói lậu miệng, bị người Thần điện biết. Hôm nay nhất định là một ngày rung chuyển, các người nhất định phải cẩn thận. Bảo đảm an toàn của mình quan trọng nhất." Tạ Bình dặn dò nói.

Bọn Mạc Tử Khanh rời khỏi phòng Tạ Bình, phát đàn được ra. Nghĩ đến lời Phong Giản nói lúc trước, thì ra là có chuyện như vậy.

Người của ba đế quốc khác lấy đến đan dược Mạc Tử Khanh cho, trừ Thương Căn và Lâm Phong, những người khác đều không ăn, còn có người ném, nói là thấy người đế quốc Mạc Nhĩ Tư không có lòng tốt.

Mọi chuyện đều đầu vào đẩy tiến hành, người Thần điện nghĩ như thế, người Âm các cho rằng như vậy, nhưng mọi người đều xem nhẹ từ ngoài ý muốn.

Thời gian rất nhanh đến giữa trưa, lúc này đã có người đi tới dưới tế đàn phía. Tổng điện, phân điện, tứ đại đế quốc, toàn bộ tề tựu.

Người Thần điện đều đứng ở dưới tế đàn, tổng điện trưởng lão điện chủ và thiếu điện chủ đều ở tầng thứ nhất của tế đàn, mà tam đại điện chủ và thánh tử Vân Cẩm ở tầng thứ hai. Có người mắt sắc phát hiện, thánh nữ Thần Văn Tình không có xuất hiện.

Tầng trên cùng chỉ có Thần điện điện chủ Thần Tinh Tông, mặt khác còn có một mặc tướng tế ti lão giả.

Vân Cẩm nhìn Thần Tinh Tông một chút, thấy được ánh mắt ý bảo của hắn, tiến lên vài bước, nhìn những người phía dưới, nói: "Hôm nay, là đại tế tự mười năm một lần của Thần điện chúng ta, là ngày linh vị chúng ta thờ phụng chúc phúc cho chúng ta! Để chúng ta cảm tạ linh vị vĩ đại!"

Lời nói Vân Cẩm rất từ tính, cũng rất có sức cuốn hút, đệ tử Thần điện nghe thấy lời nói của hắn, đều thành kính cúi đầu.

"Trước kia, chúng ta từng được linh vị chúc phúc, cho nên chúng ta có quá khứ huy hoàng, hôm nay, chúng ta lại được linh vị chúc phúc, chúng ta sẽ có ngày mai tốt đẹp!" Vân Cẩm tiếp tục nói.

"Cảm tạ linh vị!" Người bên dưới đồng loạt nói.

Vân Cẩm nói xong lui xuống, đại tể ti lấy ra một cái giống trống con linh từ tay áo, sau đó nhảy lên vũ đạo kỳ quái, miệng hát lên một đoạn ca dao lạ.

Đại tể ti nhảy vài phút, cuối cùng lấy một tư thế cung nghênh chấm dứt, diêu cổ trong tay vừa vịn đưa tới trước mặt Thần Tinh Tông .

"Điện chủ, thỉnh tiếp cổ." Thanh âm khàn khàn vang lên, khiến người ta cứ như là bị cửa đến trong lòng.

Thần Tinh Tông dùng hai tay cung kính tiếp nhận diêu cổ, sau đó đặt nó ở trên hương án đã chuẩn bị tốt.

Đại tể ti chờ Thần Tinh Tông làm xong, lại theo lấy một cái hộp bạch ngọc hòm từ trong nhẫn không gian ra, mở ra nắp hộp, một cổ hương thơm thản nhiên nhẹ nhàng bay ra.

"Đó là cái gì, thơm quá !"

Người của tứ đại đế quốc đứng ở dưới tể đàn, lúc mùi bay tới, Tôn Khuê dùng sức ngửi một chút.

"Không biết, chưa từng ngửi qua."

"Khi ngửi thấy thật là thoải mái."

"Kia hẳn là Bất Khả (chém vô bờ bến ~) hương." Tạ Bình nói.

"Bất Khả hương? Đó là cái gì?" Mạc Tử Khanh hỏi.

"Bất Khả hương là dùng để khu trừ ác ma trong hiến tế. Ngoại hình giống hạt đậu, mà xanh (lá cây), mùi dính trên người một tháng không tan." Mạc Phong nói.

"Không sai." Tạ Bình gật gật đầu, "Cho nên rất nhiều hiến tế đều dùng cái này. Nhưng là nó rất hi hữu, cho nên rất nhiều lúc đều là dùng một chút thủ thuật, lần này Thần điện hẳn là rất tốn kém."

"Thần điện luôn luôn như thế." Dạ Thương Lan nói.

"Các người nhìn xem đại tế ti là muốn làm gì?" Có người hỏi.

Mọi người nhìn lên tế đàn, phát hiện sau khi đại tế ti mở hộp ngọc ra, từ từ nhắm hai mắt mặc niệm gì đó với cái hộp, sau đó hộp ngọc kia chậm rãi bay lên không trung.

"Thần kỳ quá!" Có người nhìn thấy hộp bay lên, kinh ngạc nói.

"Thật sự bay lên!"

Lúc hộp ngọc bay lên chậm rãi nghiêng qua, bột Bất Khả hương bên trong liền rơi xuống, không biết có phải do ánh nắng hay không, bột phấn bay lăng đăng ở trong không khí hiện ra ánh sáng vàng kim. Sau khi hộp ngọc bay một vòng, lại quay về tay đại tế ti. Cảm thấy hộp ngọc trở về, đại tế ti mở mắt ra. Hắn giao hộp ngọc cho Thần Tinh Tông, để hắn đặt lên hương án.

Tiếp theo, đại tế ti lại lấy ra mấy thứ khác, trải qua một phen khởi thế, lại để Thần Tinh Tông đặt lên hương án.

Hoạt động hiến tế bên tế đàn tiến hành đâu vào đấy, trong nhà giam Lôi điện, lúc Thạch Quân đi vào nhìn thấy đại môn đóng chặt, Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở bên trong tu luyện, mà người trông giữ ngoài cửa lại không biết chạy đi đâu.

"Người không sợ sao." Thạch quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp ngay từ đầu đã biết đến Thạch Quân đến, nhìn hắn nói: "Chúng ta lại gặp mặt."

"Nga? Chúng ta trước kia đã gặp mặt sao?" Thạch Quân có chút kinh ngạc với lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, sao hắn không nhớ rõ mình gặp qua nàng? Nếu không phải Thạch Nam để hắn tự mình bắt Độc Cô Thiên Diệp qua, hắn cũng sẽ không đi lại trong Thần điện mặt.

"Đương nhiên." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Lần gặp mặt đó, để lại cho ta ấn tượng khắc sâu đến nay. "

"Chúng ta gặp qua khi nào?" Thạch Quân thật sự nhớ không nổi khi nào thì hắn gặp qua một người như vậy.

"Người đương nhiên không nhớ rõ ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bởi vì ta khi đó mới mấy tuổi."

"Người muốn cùng ta lôi kéo tình cảm, để ta thả người rời đi sao? Việc này là không thể, bây giờ, người đi theo ta." Thạch Quân nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, cũng không tiếp tục nói, bị Thạch Quân mang theo rời khỏi nhà tù, đi bằng mật đạo đến dưới tế đàn. (chỗ Diệp tử bị mang đến giống như là hầm ngầm xây dưới tế đàn nhé. Còn chỗ đám người Tà Bình đứng “phía dưới tế đàn” tức là tế đàn xây cao lên, có tầng 1, 2, 3, bọn họ đứng dưới sân trên mặt đất nhìn lên)

Dọc theo đường đi Độc Cô Thiên Diệp âm thầm quan sát phát hiện mật đạo bọn họ đi ngàn chuyển trăm hồi, trung gian có rất nhiều ngã rẽ, phòng chừng trải rộng toàn bộ Thánh Hải thành.

Thạch Quân mang theo Độc Cô Thiên Diệp đi đến thạch thất dưới tế đàn, Thạch Nam ở bên trong trao đổi cùng hoạt về, Thần Văn Tình về mặt tro tàn ngồi ở trong góc, cố gắng để mình không khóc, sợ hãi.

"Mang đến ?" Thạch Nam hỏi, "Có bị ai nhìn thấy hay không?"

"Ta làm việc, người yên tâm." Thạch quân cười nói, sau đó Độc Cô Thiên Diệp đi từ ám đạo ra, "Ở đây."

"Tế phẩm không phải chỉ cần nữ sao, sao còn muốn tiểu tử này?" Thạch Quân hỏi Thạch Nam.

" Ý của linh vị." Thạch Nam nói.

"Linh vị?" Thạch Quân hứng thú hỏi, "sao linh vị có thể muốn tiểu tử này làm tế phẩm? Chẳng lẽ là bởi vì bị gương mặt hắc hớp hồn, cầu yêu không thành, cho nên hóa yêu thành hận, muốn nàng bị hoạt về ăn luôn, trọn đời không thể siêu sinh?"

Thạch Nam nhìn Độc Cô Thiên Diệp, lại nhìn Thạch Quân, nói: "Ý của linh vị không phải người ta có thể đoán. Còn nói bậy như vậy, coi chừng bị linh vị trách phạt."

"Ta chỉ nói nói thôi." Thạch Quân bĩu môi.

"Chớ quên linh vị để chúng ta xuống làm gì." Thạch Nam nói.

"Ta không quên. Lúc trước vì để chân thân xuống dưới, chúng taphế đi tu vị, biến thành phàm thể như hôm nay, sao ta có thể quên." Thạch Quân nói.

"Vậy nói ít làm nhiều. Bây giờ đi xem tình huống bên ngoài thế nào." Thạch Nam nghiêm mặt nói.

Thạch Quân đô đô nói một câu, vẫn đi ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nghe Thạch Quân và Thạch Nam nói chuyện, trong lòng thất kinh, bọn họ cư nhiên không phải người của Huyền Nguyệt

đại lục. Hơn nữa để cho mình làm tế phẩm cư nhiên là ý của linh vị. Nói vậy nàng biết mình là nữ nhi Mạc Thu Thủy.

Thạch Nam nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "An phận một chút mọi người đều có thể bình an vô sự. Bằng không..."

Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới Thạch Nam, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống. Nhìn thấy Thạch Nam, Độc Cô Thiên Diệp đã có thể khống chế cảm xúc của bản thân. Cho dù ban đầu sợ hãi, nhưng là bây giờ linh hồn trong thân thể là nàng, tất cả những thứ kia chỉ là quá khứ !

Thạch Nam thấy Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống xong cũng không nói lời nào, hẩn vào trong phòng ở tiếp tục nói chuyện với Hoạt Quy.

"Còn bao lâu ta mới có thể ra ngoài?" Hoạt về hỏi thạch nam.

"Rất nhanh là có thể."

"Lần trước người cũng nói rất nhanh có thể, kết quả ta chờ lâu như vậy! Nếu lần này lại như thế, ta sẽ trực tiếp đi ra ngoài, cũng mặc kệ Thần điện các người."

"Được."

Sau khi Thạch Nam đi vào Độc Cô Thiên Diệp đến bên người Thần Văn Tình, nói: "Người là sát nữ bọn họ nói?"

Thần Văn Tình liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: "Sao hả, rất kinh ngạc tại sao ta lại ở chỗ này?"

"Là có chút kinh ngạc." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không nghĩ tới Thần Tình Tông cư nhiên bỏ được cả nữ nhi của mình, chắc chắn."

"Người biết ?!" Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói ra thân thể của nàng, Thần Văn Tình quay đầu nhìn nàng, "Sao người biết?"

"Tại sao ta biết người không cần xen vào." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nói, biểu hiện bây giờ của người khiến ta có ý muốn thoát ra ngoài, nếu người bình thường bị phụ thân mình biến thành quân cờ khăng định đều kêu trời gọi đất. Nhìn người sắc mặt không tốt, đương nhiên, nếu là ta, chắc chắn ta cũng như vậy. Đến, cho người thuốc an thần."

Độc Cô Thiên Diệp xuất ra một lọ đan dược, đưa cho Thần Văn Tình. Thần Văn Tình nhìn viên đan dược đen tuyền, cũng không nhận, nói: "Quên đi, bây giờ ăn cái này còn có ích lợi gì."

Độc Cô Thiên Diệp thừa dịp Thần Văn Tình không chú ý, lập tức bỏ đan dược vào trong miệng nàng, sau đó vỗ vỗ tay, nói: "Cho người ăn thì người ăn đi, do dự cái gì."

"Khụ khụ, khụ khụ."

Thần Văn Tình không nghĩ Độc Cô Thiên Diệp sẽ làm vậy, bị sặc một chút, khụ không ngừng.

"Người, khụ khụ, người làm gì?!" Thần Văn Tình tức giận nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ Thần Văn Tình tức giận, nói: "Vẫn là tức giận một chút mới đẹp mắt. Bộ dáng vừa nãy, giống như chết cha chết mẹ vậy. Được rồi, vừa nãy ta cho người ăn thứ tốt, ta cũng chưa thu tiền của người, người còn có bất mãn cái gì chứ. đan dược của ta lấy ra ngoài bán, thế nào cũng phải trên vạn kim tệ đó, tặng không người còn chê nữa."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong lại ngồi vào chỗ mình vừa ngồi lúc nãy, nhắm mắt lại không để ý tới Thần Văn Tình. Thần Văn Tình bị Độc Cô Thiên Diệp làm tức giận, nhưng bi thương trong lòng lại ít đi.

Độc Cô Thiên Diệp vừa mới cho nàng ăn là giải dược Đẳng Tinh Thảo, tuy Thạch Nam không ở bên ngoài, nhưng vẫn không có lúc nào

không chú ý tình huống, nàng chỉ đành dùng như vậy phương thức cho nàng ta. Xem như hồi báo lúc trước nàng ấy đã nhắc nhở nàng.

"Khả khả, nơi này thật thối." Lúc trước Độc Cô Thiên Diệp mệnh lệnh Tiểu Bạch Cầu không được nói chuyện, Tiểu Bạch Cầu truyền âm cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Khả khả, nơi này quá thối."

"Người người được hân là mùi vị của hoạt về. Nhịn đi, giải quyết nó xong là được rồi. Đến, cho người đóa hoa tươi nè, gửi đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong lấy ra một đóa hoa tươi, nhét vào trước mặt Tiểu Bạch Cầu.

"Được rồi. Người đã có lòng ta đành nhận vậy." Tiểu Bạch Cầu ôm đóa hoa lớn kia, lấy đến trước mặt mình.

"Xì ——" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bị đóa hoa hoàn toàn chặn đầu Tiểu Bạch Cầu, nhịn không được bật cười. Dẫn tới Thần Văn Tình nhìn lại đây.

Thạch Quân trở về, nhìn thấy trong lòng Độc Cô Thiên Diệp có một đóa hoa lớn, còn có một phì cuồn cuộn bụng.

"Trong lòng người là cái gì?" Thạch Quân chất vấn.

"Khế ước thú của ta thích mang cho mình một đóa hoa tươi, sao hả, chẳng lẽ việc này cũng không được phép làm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thạch Nam đi ra, liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, sau đó nhìn Thạch Quân, hỏi: "Tình huống bên ngoài thế nào?"

"Hết thầy đều tiến hành theo kế hoạch. Hiến tế đã tiến hành gần xong, lập tức đến phiên chúng ta." Thạch Quân nói tình huống cho Thạch Nam nghe, đồng thời cũng nói cho Độc Cô Thiên Diệp và Thần Văn Tình nghe,

"Nhóm tiểu tử, các người còn có thể hưởng thụ vài phút cuối cùng trong sinh mệnh, có cái nguyện vọng gì không, nói ra, Quân gia gia tâm tình tốt, nói không chừng sẽ giúp các người hoàn thành."

Sắc mặt Thần Văn Tình cứng đờ, càng thêm tái nhợt, Thạch Quân nhìn thấy cười to không thôi. Xem người khác giãy giụa và sợ hãi trước khi chết, là lạc thú lớn nhất của hắn.

"Ta có." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiểu tử lá gan quả thật lớn, bây giờ còn có thể bình tĩnh như thế." Thạch Quân tán thưởng nói, "Đến, nói xem người có nguyện vọng gì?"

"Ta nghĩ sau khi chết người có thể đốt cho ta tranh mỹ nữ xuống dưới cho ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, người không biết sau khi bị hoạt về ăn luôn thì linh hồn cũng sẽ biến mất, không thể đi địa ngục, cũng không thể chuyển thế đầu thai. Mỹ nữ gì đó đốt cho người người cũng không dùng được." Thạch Quân nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, cười càng vui vẻ.

"Linh hồn cũng bị ăn luôn sao?" Độc Cô Thiên Diệp ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy. Ha ha, cho nên mới nói đây là các người thời gian cuối cùng đó." Thạch Quân cười trả lời.

Thạch Nam biết tính tình của Thạch Quân, cũng không can thiệp hẳn tìm việc vui. Lúc này chuông trên vách tường đột nhiên vang lên. Thạch Nam nhìn một chút, rồi nói: "Đừng đùa, chuẩn bị ra ngoài."

"Tốt." Thạch Quân nói xong, đi

Sắc mặt Thần Văn Tình càng thêm tái nhợt, trong mắt còn ầm ầm thất vọng. Có lẽ nàng còn chờ Thần Tinh Tông hồi tâm chuyển ý, nhưng chờ đến cũng là thất vọng. Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp cũng ngưng trọng lại.

Thạch Quân mang Hoạt Quy ra, nói: "Đại ca, đi thôi."

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu lại đi, lại thấy bóng dáng khiến người ta ghê tởm kia.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Chuyện Xấu

Trên tế đàn, Đại tế tự đã tiến hành được một nửa rồi, đã qua mấy giờ nhưng mọi người cũng không cảm thấy mệt, trái lại vẻ mặt của Thần điện nhân lại cuồn cuộn nhiệt.

"Mời Thần thạch." Đại tế ti nói, sau đó một thị nữ bưng một cái chậu bạch ngọc đến bên cạnh Thần Tinh Tông, hẩn đưa tay vào chậu rửa ba lần. Một thị nữ khác đưa lên một cái khăn trắng, Thần Tinh Tông dùng khăn trắng lau khô nước trên tay, Đại tế ti dâng hộp gỗ lên rồi lấy bạch ngọc ra, đặt ở trên hộp gỗ.

"Mời Linh vị." Đại tế ti lại hô, lấy một cái hộp ra.

Thần Tinh Tông lấy một hạt châu ở trong hộp ra rồi đặt lên trên hương án, tất cả thần điện nhân đều lạy ba lạy với hạt châu, thần thạch trên hương án phát ra một trận bạch quang, sau đó hạt châu kia cũng phát ra hào quang.

Mọi người đều cúi đầu thành kính lạy. Rất nhiều người là lần đầu tiên tới Thánh Hải thành, lần đầu tiên tham gia hoạt động lớn như thế của Thần điện. Bọn họ chưa từng gặp qua Linh vị, nghe nói là đại mỹ nữ, tuy rằng tò mò nhưng không ai dám ngẩng đầu lên.

Một lát sau, một thanh âm nữ nhân vang lên: "Mọi người đều đứng lên đi."

"Tạ Linh vị." Mọi người đồng thanh nói.

Thần điện nhân đứng dậy, nhớ tới mấy ngày hôm trước có người bất kính với Linh vị thiếu chút nữa đã bị Thần điện Điện chủ giết chết, dù là mọi người nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Linh vị nhưng không ai nói ra.

"Hôm nay là ngày Đại tế tự của Thần điện, ta thật sự rất vui mừng có thể nhìn thấy địa vị của Thần điện có thể đi tới được như bây giờ. Ở đây không thể xóa nhòa công lao của mọi người. Vì thế, ta ở đây truyền thụ thần lễ rửa tội cho mọi người, để sau này các người có thể trên con đường tu luyện ngày càng thuận lợi hơn. Cảm tạ chủ nhân đã cho chúng ta lực lượng." Linh vị nói.

"Các người xem, lần này bóng dáng của Linh vị ngưng thực hơn với lần trước." Long Tường nhìn Linh vị nói.

"Hình như là vậy. Ta nhớ lần trước lúc nhìn thấy bóng dáng của nàng rất hư ảo, không có bóng dáng." Dạ Thương Lan nói.

"Lần trước các người nhìn thấy chính là hình ảnh nàng phóng xuống dưới, lần này chính là phân thân của nàng. Đương nhiên sẽ không giống rồi." Tạ Bình nói.

"Phân thân là cái gì?"

"Huyền tôn tiếp tục tu luyện thì lên thần cấp, cấp bậc tu luyện của chúng ta ở nơi này đến huyền tôn chính là cao, vì bọn họ tu luyện đến thần cấp nhất định phải rời khỏi Huyền Nguyệt đại lục. Người đến thần cấp không thể tùy ý xuống dưới, chỉ có hình ảnh hoặc phân thân. Bằng không thiên địa quy tắc sẽ trừng phạt."

"Hình ảnh khác gì với phân thân?"

"Hình ảnh chiếu xuống dưới chính là bóng dáng, chỉ là một hình ảnh, mà phân thân là tách một bộ phận của mình ra. Thực lực của phân thân mạnh hơn nhiều hình ảnh, điều kiện xuống dưới cũng hà khắc hơn hình ảnh."

Qua sự giảng giải của Tạ Bình, mọi người mới hiểu được ngọn nguồn trong đó.

Hai tay của Linh vị kết ấn, thần lực liên tiếp trào ra từ tay nàng sau đó phân tán, vây quanh mọi người ở đây.

"Thật thoải mái."

"Lâu rồi không có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như vậy."

"Thần lực của Linh vị thật sự rất thần kỳ."

"Nắm chặt cơ hội này mà hấp thu đi, rất hiếm khi có đó."

"Đúng đúng đúng."

Thần điện nhân thảo luận cảm nhận của mình, có người ần ần cảm giác được chính mình có dấu hiệu thăng cấp.

"Tạ linh vị chúc phúc."

"Các người đều là con dân của chủ nhân ta, hy vọng sau này mọi người có thể tiếp tục phát triển tinh thần của Thần điện, mang bình thân thanh bình lại cho đại lục này." Linh vị nói.

"Xin nghe theo lời nói của Linh vị."

Lúc này bầu trời chợt tối dần, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là thiên tượng nhật thực.

Thần Tinh Tông thấy mặt trời dần dần bị che khuất thì dạn dò người đứng ở một góc trên tế đàn.

Đến khi mọi người thích ứng được với thiên tượng này thì nhận ra trên cây cột của tế đàn trói hai người.

"Đây là sao?"

"Sao lại trói hai người đó lên vậy?"

"Đó không phải là thánh nữ sao?" Mọi người trong tổng điện Thần điện đều biết sự tồn tại của Thần Văn Tinh, lúc này không thấy nàng đứng cùng thánh tử, còn đang thắc mắc một đại sự như thế này lại không thấy bóng dáng nàng, không ngờ tới nàng lại lấy phương thức này xuất hiện.

Người của Mạc Tư Đế quốc thấy Độc Cô Thiên Diệp bị trói trên cây cột, đầu tiên là sửng sốt sau đó là phẫn nộ. Bọn họ biết Độc Cô Thiên Diệp sẽ đến nhưng không biết sẽ đến như thế này.

"Mọi người im lặng." Thấy mọi người phía dưới đều nghị luận, Lôi Phượng Khởi quát.

Đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại nhưng vẫn còn một vài người chỉ trỏ.

"Các người có lẽ không biết hai người kia, một người vốn là Thần điện thánh nữ nhưng chúng ta mới biết nàng mang thiên mệnh sát sát nữ. Còn nam nhân kia là đệ tử của Mạc Tư Đế quốc, Điện chủ an bài người của tứ đại đế quốc tới đây tham quan nhưng hắn lại tàn nhẫn giết hại thiếu điện chủ Ngưu Viêm của chúng ta. Cho nên Thần điện quyết định, bây giờ tế trời là dùng bọn họ làm tế phẩm."

"Cái gì? Tế phẩm?"

"Sao chúng ta lại không biết còn có hình thức tế trời này."

"Không biết làm sao để tế trời?"

"Mọi người im lặng." Linh vị nói, "Chủ nhân của ta tuyên dương hành động là yêu con dân của ta nhưng hai người này là người ác không thể dễ dàng tha thứ, sự tồn tại của bọn họ mang tới rất nhiều tai nạn cho chúng ta cho nên chúng ta phải tiêu diệt bọn chúng. Dùng mạng của bọn chúng để đổi lấy sự yên bình của toàn bộ đại lục."

"Giết bọn họ! Giết bọn họ!" Người của Thần điện đi đầu hô to.

Sắc trời càng ngày càng tối, gió lớn nổi lên mang tới hương vị ẩm ướt của nước biển.

Linh vị hài lòng nhìn phản ứng của người ở phía dưới, khước miệng cong lên mê người, quay sang nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Bách Lý Tà, Độc Cô Thiên Diệp, là nữ nhi của tiện nhân Mạc Thu Thủy."

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì hết chỉ trừng mắt nhìn Linh vị.

"Ha ha, người trừng mắt ta làm gì hả? Biết vì sao người ở đây chưa? Chính là vì mẫu thân tiện nhân và phụ thân còn chưa biết sống chết kia của người đó. Năm đó không thể giết bọn họ, hôm nay giết người coi như là thu lại lợi tức. Ha ha. Ta thực sự rất chờ mong biểu tình của bọn họ khi nghe người chết." Linh vị cười nói, "Ra tay."

Thần Tinh Tông nghe lời nói của Linh vị, phát phát tay với người ở phía dưới, lúc này Thạch Quân và Thạch Nam đã dẫn Hoạt Về đi theo mật đạo tới mặt trên của tế đàn.

"Đó là huyền thú gì vậy?"

"Quá xấu."

"Hiệu trưởng, đây là Hoạt Về sao?"

"Sao nó có thể xuất hiện ở trên tế đàn?"

"Nó lên tế đàn làm chuyện thôi."

Linh vị thấy Hoạt Về, vừa lòng gật gật đầu, nói với Thần Tinh Tông:
"Chăn nuôi không sai."

"Vẫn đều là huynh đệ Thạch Nam chăn nuôi nó, chúng ta không dám kể công." Thần Tinh Tông khiêm tốn trả lời.

"Lão tử cuối cùng cũng được ra ngoài, ha ha ha ha! Lão tử không bao giờ sống những ngày giấu đầu lộ đuôi nữa." Hoạt Về ngửa mặt lên trời cười to.

"Bây giờ người có thể ăn bọn họ." Thạch Nam nói với Hoạt Về.

"Ta muốn ăn!" Hoạt Về rống lên một tiếng, đi tới trước cây cột. Người bị trói trên cây cột giãy dụa dữ dội, ý đồ muốn thoát khỏi dây thừng.

"Phản kháng đi, phản kháng đi, nhưng phản kháng cũng vô dụng thôi." Hoạt Về đắc ý nói, "Các người nhất định là cơm trưa của ta. Nhưng các người càng giãy dụa phản kháng ta càng thích. Ha ha."

"Thần Điện chủ, người có ý tứ gì?" Tạ Bình đứng dậy bay lên tế đàn, nói với Thần Tinh Tông, "Trước đó nói sau khi cử hành Đại tế tự xong thì thương nghị chuyện xử lý Bách Lý Tà, bây giờ sao người lại đem hăn làm tế phẩm hả? Chẳng lẽ các người không nghĩ tới người của Đế quốc chúng ta phản kháng sao?"

Lôi Phượng Khởi phi thân lên ngăn Tạ Bình lại, nói: "Thần điện làm việc không bao giờ phải giải thích với bất kì ai, cũng sẽ không chịu bất cứ uy hiếp nào."

Linh vị không để ý tới Tạ Bình và đệ tử của Đế quốc đang nháo lên ở phía dưới, ra lệnh cho Hoạt Về: "Ăn bọn họ."

Hoạt về đã sớm không còn kiên nhẫn, nghe được mệnh lệnh của Linh vị liền dùng một tay bóp nát đầu của Thần Văn Tình đang bị trói trên cây cột, máu tươi bắn tung toé làm cho màu đen của cây cột nhìn qua càng thêm tà ác.

Động tác của Hoạt Về khiến không ít người cảm thấy ghê tởm, nhưng thấy Linh vị và Điện chủ đều ở đây nên không ai dám biểu lộ ý nghĩ trong lòng ra. Độc Cô Thiên Diệp ở đối diện nhìn thấy đầu của Thần Văn Tình nát bầy, vẻ mặt kích động, càng không ngừng giãy dụa, ý đồ thoát ra. Đáng tiếc dây thừng này là đặc biệt chuẩn bị cho huyễn sư, cho dù là huyễn tôn, nếu bị trói lại cũng đừng nghĩ thoát khỏi.

"Ha ha, tuy rằng ta còn muốn lột da nhưng bây giờ chỉ có chấp nhận." Hoạt Về cười lớn nói, sau đó mở mồm to như chậu máu ra ăn Thần Văn Tình.

Một người sống sờ sờ chưa đến mấy giây liền thi cốt vô tồn (xác và xương cũng không còn). Một vài người nhát gan thấy bộ dáng ăn thịt người của Hoạt Về, chạy đến một bên ỏi ra.

"Rất ghê tởm."

Hoạt về ăn Thần Văn Tình xong rồi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta rất muốn cho người chết một cách vui vẻ nhưng chủ nhân của ta nói cho người chết đi từ từ, cho nên, hắc hắc..."

Hoạt Về cầm tay phải của Độc Cô Thiên Diệp lên, kéo nhẹ một chút thì đã chặt đứt toàn bộ cánh tay.

"Chậc chậc, sao tay của tể phẩm lại thô ráp như vậy." Hoạt Về cẩn thận quan sát một chút, nói, "Nhưng thôi, chấp nhận ăn đi."

Độc Cô Thiên Diệp mất đi một cánh tay, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng lại không nói ra được một tiếng nào.

"Xương cốt của người thật là cứng rắn. Người thật giống với phụ thân chết tiệt kia của người, đều khiến người khác chán ghét." Linh vị nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người đã không sợ đau, vậy hưởng thụ nhiều chút đi."

Sau khi lên tể đàn Thạch Nam vẫn luôn im lặng, nghe được lời nói của Linh vị, ánh mắt tối đi vài phần.

"Thần điện, các người khinh người quá đáng!" Tạ Bình thấy Độc Cô Thiên Diệp bị ăn một cánh tay, hai mắt đỏ ngầu, một chương đánh về phía Lôi Phượng Khởi đang ngăn cản hấn lại.

"Huynh đệ!" Đan Kinh Thiên hô to!

"Lão đại!" Người của Mạc Tư Đế quốc cũng bị thống hô to, muốn xông lên tể đàn nhưng lại bị người của Thần điện ngăn cản.

"Xem ra người của người thật không sai, không cần lo lắng rất nhanh thôi bọn họ sẽ đi cùng người."

"Phanh ——" Tạ Bình quyết đấu với Lôi Phượng Khởi dẫn tới thiên địa oanh động, huyền lực đối đầu nhau dẫn tới nổ lớn, chấn động toàn bộ Thánh Hải thành.

Hoạt Về ăn xong một cánh tay, cầm tay còn lại của Độc Cô Thiên Diệp lên, lại thêm một cánh tay chia lìa thân thể.

"Cạc cạc, ăn thịt người ngon thật, thịt của huyền thú lại quá cứng, chỉ có hương vị của thịt người là thơm nhất."

Độc Cô Thiên Diệp đã đau đến ngất xỉu, bị Linh vị thi pháp làm tỉnh lại, chứng kiến Hoạt Về một ngụm ăn luôn cánh tay của mình.

Linh vị tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đau không? Trước đây ta đau hơn người cả một trăm lần! Bây giờ ta không có cách nào giết chết mẫu thân người nhưng cha và nương đệ tiện của người cho ta những tổn thương, ta sẽ từ từ lấy lại lợi tức trên người người."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Linh vị, vẻ mặt kỳ lạ, giã dũa muốn nói gì đó nhưng lại nói không được.

Linh vị cười khẽ, xoay người đối mặt với người ở phía dưới, bày ra bộ dáng đại khí, nói: "Hôm nay là ngày vui vẻ của các người, hãy vui lên đi."

Bây giờ mặt trời gần như đã bị che lấp, trời rất tối chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, gió lốc trong Thánh Hải thành tàn sát bừa bãi, nước biển toàn bộ huyễn hải lĩnh vực đã bắt đầu khởi động, sóng thần nhấc cao trăm mét, không ít đảo nhỏ bị nước biển bao phủ.

Linh vị và một số Điện chủ của Thần điện đứng trên tế, nhìn thiên địa biến sắc, gió lốc thổi quần áo của bọn họ bay vù vù.

Linh vị nhìn mặt trời sắp bị che khuất, nói: "Hoạt Về, bắt đầu."

"Lải nhải."

Trước khi mặt trời hoàn toàn bị che khuất, Hoạt Về chạy tới trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, móc trái tim của nàng ra rồi ăn vào, sau đó bay lên trời rỗng to một tiếng.

"Ngao ngao..."

Nghe được Hoạt Về rỗng lên, mọi người ở phía dưới bắt đầu ôm đầu bị đau.

"Đây là có chuyện gì?"

"A, huyễn lực của ta đang hỗn loạn."

"Ta không khống chế được huyền lực của ta."

"Ta cảm thấy huyền lực của ta huyền lực tiêu hao rất nhanh, đây là có chuyện gì?"

Hoạt Về nhìn người ở phía dưới, cười ha ha: "Tế phẩm, các người đều là tế phẩm. Ngoan ngoan giao huyền lực của các người cho ta đi!"

"A, đó là Hoạt Về, là mãnh thú Hoạt Về!" Không biết là ai lập tức nói ra thân phận của Hoạt Về.

"Hoạt về xuất hiện sẽ hút huyền lực của mọi người, chẳng lẽ hôm nay chúng ta đều phải chết ở đây sao?"

"Không muốn, ta không muốn chết! Không phải người của Thần điện đại biểu quang minh sao, sao có thể làm chuyện tà ác như vậy?"

"Có lẽ Thần điện để chúng ta tham gia Đại tế tự là vì muốn chúng ta làm tế phẩm. Người có nghe lời nói của Hoạt Về không, chúng ta đều là tế phẩm!"

Người ở phía dưới nói một câu rồi lại một câu Thần điện ác độc, giống như lơ đãng hoài nghi, thế nhưng lại nói ra bản chất của Thần điện. Nói những lời này đều là người của Mạc Tư Đế quốc. Đây là chuyện Phong Giản giao cho bọn họ, vốn để bọn họ tạt ra chuyện trong lúc cử hành Đại tế tự, không ngờ tới Tạ bình nói với bọn họ xong thì bọn họ liền nói ra chuyện của Thần điện.

Thần Tinh Tông nhìn tình hình ở phía dưới, nói với Linh vị: "Linh vị, có điểm không đúng."

"Sao hả?" Linh vị nhìn phía dưới, hỏi.

"Hoạt về ăn sát nữ xong hẳn là sẽ sinh ra răng nanh mới đúng. Nhưng bộ dáng hiện tại của nó không giống vậy, thực lực cũng không tăng lên." Thần Tinh Tông nói.

Linh vị nhìn kỹ Hoạt Về, nổi giận nói: "Đây là có chuyện gì? Không phải nó ăn sát nữ rồi sao? Chẳng lẽ Thần Văn Tinh không phải sát nữ? Hay là người tùy tiện đưa một người đến cho có lệ hả?"

"Thuộc hạ không dám. Văn Tinh cũng do Linh vị xem qua, cũng là sát nữ!" Thần Tinh Tông thấy Linh vị tức giận, vội vàng giải thích.

"Vậy thì sao Hoạt Về ăn nàng xong lại không có tác dụng? Thạch Nam, Thạch Nam." Linh vị gọi Thạch Nam và Thạch Nam sau khi lên tế đàn vẫn chưa mở miệng.

Thạch Quân thấy đầu của Thần Văn Tinh bị nát bấy thì vẫn bị vây trong trạng thái chấn kinh, còn Thạch Nam vẫn chú ý tới nhất cử nhất động của mấy người Thần Tinh Tông.

Nghe được Linh vị gọi bọn họ, Thạch Quân đột nhiên hoàn hồn, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã bị Thạch Nam bắt lại, sau đó bay lên giao hảo cho Phong Giản.

"Người làm cái gì vậy?" Linh vị nhìn động tác của Thạch Nam và Thạch Quân, quát lớn, "Các người chăn nuôi Hoạt Về như thế nào vậy hả? Vì sao bây giờ nó vẫn còn là bộ dạng này hả?"

"Đương nhiên nó là bộ dạng này rồi!" Sau khi Thạch Nam giao Thạch Quân cho Phong Giản xong lại đối mặt với Linh vị, nói: "Vì nó hoàn toàn không ăn sát nữ!"

"Cái gì? !" Thần Tinh Tông và Linh vị nhìn lại cây cột, nhận ra Thần Văn Tinh bị trói trên cây cột chỉ còn lại chân tay bị cắt đã thay đổi hình dạng, tuy rằng nhìn không ra là ai nhưng hoàn toàn không giống Thần Văn

Tình! Mà Độc Cô Thiên Diệp bị ăn hai và trái tim lại biến thành Thạch Nam!

"Sao có thể như vậy?" Thần Tinh Tông không dám tin, Linh vị lại tức giận, nàng cứ nghĩ là ăn nữ nhi của Mạc Thu Thủy, không nghĩ tới chính là trợ thủ đắc lực của mình.

"Đương nhiên sẽ là như vậy!" Thạch Nam cười to, trong nháy mắt biến thành Độc Cô Thiên Diệp.

Phong Giản ôm Thạch Quân lại biến thành Thần Văn Tình!

Người của Mạc Tư Đế quốc nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp giữa không trung, kích động hô: "Lão đại! Lão đại!"

"Rõng rỗng! Lão đại không bị ăn luôn!"

"Thật quá tốt!"

"Huynh đệ, huynh đệ!"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với người của Mạc Tư Đế quốc, ý bảo bọn họ cách xa chỗ này. Bọn họ nhớ tới lời nói lúc trước của Tạ Bình, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng phải cách xa tế đàn, vì vậy mà một đám người thừa dịp hỗn loạn lạng lẽ bỏ chạy. Trước khi đi còn mang theo Thương Cẩn và Lâm Phong.

"Độc Cô Thiên Diệp, ngươi thật to gan!" Thần Tinh Tông nhìn mọi chuyện mình an bài lại bị Độc Cô Thiên Diệp phá hủy, tức giận đến mức lệ khí toàn thân hấn bùng nổ.

"Đây không phải là lần đầu tiên ngươi nói những lời này." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Các ngươi lấy chúng ta làm tế phẩm, còn không cho phép chúng ta phản kháng sao?"

"Người thực sự rất thông minh, thông minh hơn mẫu thân dê tiện của người nhiều." Lúc này Linh vị lại không giận, chỉ nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Lão bà, hận mẫu thân ta như vậy, có phải do cha ta chướng mắt lão bà người nhiều tuổi không? Ha ha, người rất xứng đôi với Hoạt Về của người!"

"Làm càn!" Thần Tinh Tông nghe được lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, tức giận muốn đi lên giết chết nàng ngay tại chỗ. Linh vị lại vẫy tay ngăn cản.

"Sao người có thể đến đây?" Linh vị hỏi.

"Người nói treo đầu dê bán thịt chó sao?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Lúc người thả hoàng thạch tinh quái trên tế đàn để tiến hành tẩy não người của Thần điện, dĩ nhiên ta cũng có trợ thủ! Nhưng chỉ là một ảo thuật liền lừa được cả Linh vị, Giáng Vực, người xem người rất lợi hại đó!"

Giáng vực xuất hiện bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, trường bào màu đỏ, khuôn mặt yêu nghiệt, đứng bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn qua hai người cực kỳ xứng đôi, ách, mặc dù lúc này Độc Cô Thiên Diệp là nam.

"Sao nhìn chướng mắt thế?" Ai đó nói.

"Một bữa ăn sáng cũng có thể lấy được hiệu quả như vậy, ta sẽ không nhin được mà kiêu ngạo đó." Giáng Vực cười nói.

Chỉ là mỉm cười nhưng lại tao nhã từ trong xương.

"Phá bỏ pháp thuật của hoàng thạch tinh quái đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Để người của thần điện thấy được bọn họ làm việc cho người như thế nhiều năm."

"Được." Giáng Vực nói, sau đó hai tay kết ấn, bắt đầu thi pháp.

"Viễn cổ thủ pháp!" Linh vị thấy thủ pháp của Giáng Vực, kinh ngạc, "Người thế nhưng là viễn cổ thần thú!"

"Sai! Sao gia có thể là thần thú, gia là ảo thạch, là lão tổ tông của hoàng thạch tinh quái nhỏ nhỏ kia của người, ha ha!" Giáng Vực nói.

Linh vị nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không ngờ tới ngay cả viễn cổ huyền thạch người cũng có. Nhưng người giải mê pháp của bọn họ cũng không có tác dụng, bọn họ đã không cứu được nữa rồi."

Thấy Độc Cô Thiên Diệp không hiểu, Linh vị tiếp tục nói: "Bọn họ đều ăn Đăng tinh thảo đan, đã không khống chế được chính mình. Lúc này ta phóng thích thần lực chính là thuốc dẫn Đăng tinh thảo, bây giờ bọn họ chỉ nghe sự điều khiển của ta, ngay cả chính bọn họ cũng không khống chế được. Ha ha! Người một thân một mình, có thể chiến đấu với nhiều người được sao? Lại càng không cần nói bất kỳ một người huyền tôn nào cũng có thể bắt được người."

"Thắng bại chưa định." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Báo —— "

Thị vệ thủ thành chạy tới, thấy người khắp nơi, kinh ngạc một chút, sau đó đi tới phía dưới tế đàn, lớn tiếng nói: "Báo cáo Điện chủ, bờ biển đột nhiên có rất nhiều hải huyền thú tới đây, vây xung quanh chúng ta."

"Sao lại vậy?" Thần Tinh Tông hỏi.

"Hồi Điện chủ, chúng nó nói là phụng mệnh đến tương trợ Bách Lý công tử."

"Báo —— "

Một thị vệ khác chạy tới, lớn tiếng nói: "Báo cáo Điện chủ, bên ngoài có một đội tàu tới đây, hình như là người của Âm các."

Phong Giản nghe được đội tàu của Âm các tới đây, ánh mắt sáng lên.

"Sao người của Âm các có thể tiến vào huyển hải?" Phong Điện chủ nói.

"Ha ha, lão gia này, vì các người rất già cho nên ngay cả Âm các các người cũng đều không lại." Độc Cô Thiên Diệp cười to.

"Người có ý gì?"

"Ha ha, các người thật sự già rồi. Tổng các Âm các ngay tại huyển hải, các người lại không coi vào đâu, các người mắt mờ, cho nên nhiều năm như vậy cũng không biết." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chiêm chiếp ——" Trên bầu trời truyền đến thanh âm của thần thú, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy thần điêu Thanh Loan chở mấy chục người qua đây.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, Tạ Bình và Lôi Phượng Khởi đành chỉ đánh nhau, Lôi Phượng Khởi trở lại tể đàn, Tạ Bình bay tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp. Thấy người trên lưng Thanh Loan, Lôi Phượng Khởi và Thần Tinh Tông kinh hãi.

"Ha ha, lão tử đã trở lại, Thần điện, người giam chúng ta nhiều năm như vậy, hôm nay chúng ta tới đây giải quyết ân oán với các người." Lưu Tế Lâm đứng trên lưng Thanh Loan, hai tay chống nạnh, nói với người phía dưới.

Thanh loan bay một vòng quanh tể đàn, sau đó bay tới phía sau Độc Cô Thiên Diệp. Lúc mấy người Lưu Tế Lâm ở trên trời thì ném này nọ xuống tể đàn, rơi xuống bạch ngọc thạch liền bắn tung tóe thành nhiều đóa

huyết hoa. Người khác không biết nhưng Lôi Phượng Khởi lại nhận ra đây là Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam và Tiểu Tứ.

"Tặng lễ vật cho các người, hy vọng các người thích." Lưu Tế Lâm cười lớn, "Bây giờ các người không cần phải lo Vô Ưu đảo không có người nào để ý, chúng ta thay các người thiêu rụi rồi."

Sắc mặt Thần Tinh Tông càng ngày càng đen, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hận không thể nghiền nát nàng. Nếu không để nàng tới Vô Ưu đảo thì sao người ở đó nhân có thể chạy tới đây. Nhưng hắn đã quên là bọn họ đưa nàng qua đó.

"Oanh ——" Cửa thành Thánh Hải thành bị người mở ra, một đám người mặc hắc y vọt tới tế đàn. Hành lễ với người trên tế đàn, nói: "Tham kiến Các chủ, Tam Các chủ. Tất cả người của Âm các đã đến đông đủ."

Người của Thần điện bị một màn này dọa cho kinh sợ, người của Âm các ở trên tế đàn sao? ! Trên tế đàn toàn là người trung tâm có quyền lợi của Thần điện, thế mà lại có người của Âm các lẫn vào!

"Ha ha, không sai. Đều đến đây." Phong Giản ôm Thần Văn Tình bay tới trước mặt hắc y nhân, giao Thần Văn Tình cho thuộc hạ, nói: "Chiếu cố nàng thật tốt."

"Phong Giản, thế nhưng người là người của Âm các? !" Lôi Bân kinh ngạc nói.

"Ha ha, đúng vậy." Phong Giản cười to, xé bỏ quần áo màu trắng bên ngoài, lộ ra hắc y bên trong.

"Ta nói này Thất Nguyệt, người mặc hai bộ quần áo mà không thấy ngại nha!" Độc Cô Thiên Diệp trêu đùa.

"Thất Nguyệt? Tam các chủ Âm các!" Trên tế đàn có người nói.

"Không nghĩ tới Thiếu Điện chủ Phong điện là Tam các chủ Âm các!"

Lúc này Thần Tinh Tông đã bình tĩnh lại, nhìn Thất Nguyệt, nói: "Thần điện đối đãi với người không tệ. Không nghĩ tới người lại phản bội ta và sử dụng người."

"Không cần làm bộ dáng ân trọng như núi nói với ta, mấy năm nay Thần điện làm sự chuyện gì ta còn không biết sao? Phong lão nhân vẫn không coi ta là đệ tử, nhiều năm như vậy cũng chưa từng dạy ta! Hắn giúp người bày ra Đại tế tự lần này, lúc hắn tính lấy ta làm tế phẩm còn không nghĩ tới ta là đệ tử của hắn." Phong Giản, cũng chính là Thất Nguyệt nói, "Đúng rồi, những người khác ta cũng nhắc nhở các người một chút, bây giờ các người đứng ở trên tế đàn, chỉ lát nữa thôi cũng sẽ là thức ăn của Hoạt Về. Ngoài Thần Tinh Tông và mấy người Điện chủ ra, những người khác đều là vật hi sinh trong kế hoạch của bọn hắn."

Nghe được lời nói của Thất Nguyệt, mọi người đang đứng trên tầng thứ ba của tế đàn kinh hoàng, ý của Thất Nguyệt là sẽ không buông tha bọn họ? ! Bọn họ nhìn Thần Tinh Tông và Linh vị, nhưng hai người không trả lời bọn họ.

Thần Tinh Tông nhìn Thất Nguyệt, thản nhiên nói: "Người là Tam các chủ, Các chủ các người là ai?"

Thần Tinh Tông nhắc tới khiến mọi người tỉnh ra rồi nhớ tới lời nói có nhắc tới Các chủ, Tam các chủ. Bọn họ đều khiếp sợ vì chuyện Phong Giản là Thất Nguyệt, xem nhẹ lời nói còn nhắc tới Các chủ.

"Ha ha, các người muốn biết Các chủ của chúng ta sao? Được thôi." Thất Nguyệt tà mị cười, "Người ta đều gọi người, người còn không ra? Đừng để người ta nói Âm các chúng ta tự cao tự đại, người nhanh xuống đây cho ta!"

"Phốc ——" Mọi người đều bị lời nói của Thất Nguyệt chọc cười, không ngờ tới Phong điện Thiếu điện chủ bình thường nhìn dịu dàng thế nhưng lại như vậy.

"Ám các Các chủ thật đúng là ở trong Thần điện. Ha ha, Thần điện các người cũng quá thâm, bị đối thủ trộn lẫn vào đại bản doanh." Lưu Tế Lâm ngồi trên lưng Thanh Loan cười to nói.

Mặc dù Bọn họ ở Vô Ưu đảo nhiều năm, không hiểu biết về thực lực bên ngoài, nhưng Thần điện coi trọng bọn họ, rất nhanh liền hiểu được tình hình. Đều cười nhạo Thần điện.

Độc Cô Thiên Diệp cũng hơi lắp bắp kinh hãi. Hóa ra Tử Tiêu vô lại cũng ở đây sao?

"Ai, nếu mọi người cảm thấy hứng thú với Tử Tiêu, sao ta lại không biết xấu hổ đây." Một giọng nói ôn hòa truyền ra từ trên tế đàn, sau đó một bóng dáng bay tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

Đến khi mọi người thấy được người phát ra tiếng nói, đều cả kinh há to miệng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Uy Lực Của Tiểu Bạch Cầu

"Thánh tử điện hạ!"

"Ám các các chủ thế nhưng lại là thánh tử điện hạ!"

"Sao có thể chứ?"

"Không phải nói Ám các các chủ Tử Tiêu là người âm ngoan thủ lạt, hỉ nộ vô thường, thị huyết sao? Sao có thể là thánh tử điện hạ tao nhã của chúng ta chứ!"

Người của Thần điện lập tức bùng nổ, nếu nói lúc này biết Phong Giản là Thất Nguyệt là kinh ngạc thì bây giờ chuyện Vân Cẩm là Tử Tiêu là chấn kinh.

Sắc mặt của Thần Tinh Tông không thể đen hơn được nữa. Ngay cả Linh cũng có chút không thể tin được.

"Tốt, tốt, tốt!" Thần Tinh Tông nhìn Tử Tiêu, nói, "Thật ra ta bồi dưỡng đều là sói!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người bay đến cạnh mình, còn đang tự trách mình lúc ở cuộc tỷ thí giữa tứ đại Đế quốc tỷ thí lần đầu tiên nhìn thấy Vân Cẩm, hăn lại nháy mắt với mình, hóa ra hăn chính là cái tên vô lại kia!

"Sao, sợ ngây người rồi hả? Có phải nhận ra bộ dạng rất đẹp đúng không?" Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người không mang mặt nạ sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không." Tử Tiêu nói, "Nàng cho là ngàn mặt ai cũng có sao."

"Vậy sao người lại có hai bộ dáng?"

"Biến hình quả."

"Biến hình quả?"

"Đúng vậy. Nếu nàng có hứng thú nghiên cứu thì lát nữa sẽ cho nàng vài quả, bây giờ không phải nàng nên chuyên chú đối phó địch nhân trước mặt sao?" Tử Tiêu buồn cười nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Không sai, các người thật không sai." Từ này giờ Linh vị vẫn trầm mặc nhìn mọi chuyện chột lên tiếng.

"Lão phù thủy, không sai gì vậy?" Thất Nguyệt cũng bay đến cạnh Độc Cô Thiên Diệp, hỏi Linh vị.

Lúc này Giáng Vực đã hoàn thành nhiệm vụ, về tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp. Người của Thần điện bị hoàng thạch tinh quái mê hoặc, bây giờ Giáng Vực đã giải trừ, dần dần thanh tỉnh lại. Nghĩ tới Thần điện làm mọi chuyện với mình, mọi người đều phần nộ không thôi.

"Lúc này ta còn lo lắng Về nhi chưa ăn được sát nữ trước khi thiên tượng xảy ra nên không thể hoàn thành tiến hóa, không ngờ tới các người tìm nhiều tế phẩm tới đây. Nói tới đây ta còn muốn cảm tạ các người thật tốt." Linh vị cười nói. Nàng vẫy vẫy tay với Hoạt Về để nó tới bên người.

"Ngao ngao ngao ngao ngao ngao, ta thích nhất là ăn thịt người!" Hoạt Về trở lại trên tế đàn, nói với Linh vị.

"Được, lập tức cho người ăn." Linh Vị vuốt ve lông của Hoạt Về nói. Động tác tao nhã nhưng việc làm lại tà ác.

"Các người đã biết hết, ta cũng sẽ không phủ nhận. Hôm nay các người ai cũng đừng mong sống mà rời đi, để Về nhi ăn một chút đến kỳ thành thực. Ta đã ở cảnh giới kính bình một trăm năm, chỉ cần Về nhi đến kỳ thành thực, ta lập tức có thể đột phá bình cảnh. Vì thế ta đã chuẩn bị kế hoạch này 50 năm, hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ phá hư chuyện tốt của ta!"

"Người được xưng là Thần giả, là đại biểu của quang minh, chỉ vì tư lợi của bản thân người mà làm cho cả Huyền Nguyệt đại lục chôn cùng!" Thất Nguyệt cảm phẫn nói, "Ám các tồn tại chính là vì đối phó lão phù thủy người!"

"Thất Nguyệt, hùng đồ chí lớn của chúng ta không cần nói với người khác." Tử Tiêu nói.

"Người cho rằng chỉ bằng vài cái tiểu oa nhi các người có thể ngăn cản ta sao?" Linh vị cười nhạt, "Các người không biết Hoạt về nên mới như vậy!"

Vẻ mặt của Độc Cô Thiên Diệp ngưng trọng, nàng biết Hoạt Về lợi hại, tuy rằng Lưu Vân nói Tiểu Bạch Cầu có thể khắc chế Hoạt Về, nhưng ngay cả bản thân nó cũng không biết mình có thể làm gì, không thể ôm hy vọng gì. Nếu mọi người liên hợp lại cũng không thể khắc chế vậy thì đại lục này xong rồi! Thậm chí không còn ai sống sót!

"Quên đi, Về nhi lợi hại các người sẽ được biết ngay bây giờ. Hiện tại cứ từ từ." Linh vị nói, "Giết những ai xông tới cho ta."

Người của Thần điện nghe lời nói của Linh vị, khiến mọi người muốn phản kháng nhưng thân thể lại không tự chủ được xông lên, đánh nhau với người của Ám các.

Nhưng không phải tất cả ai cũng như vậy, thậm chí có người đối phó với người của Thần điện. Những người đó đều là người của Âm các trong thần điện, dẫn đầu là người đã được ăn đan dược của Độc Cô Thiên Diệp.

Người của Âm các cũng đánh tới, huyền lực so với huyền lực, đối kháng với người của Thần điện, vì người của bọn họ còn nhiều sát thủ, lại càng hiểu được giết người như thế nào, cho nên dù người của Thần điện nhiều nhưng cũng không chiếm được ưu thế. Tất cả người trên lưng Thanh Loan đều xuống dưới, gia nhập vào cuộc chiến.

Độc Cô Thiên Diệp gọi khẽ ước thú, mấy người Mạc Chấn Đình lên, 3 siêu thần thú, 4 thần thú, bảy huyền tôn và một huyền hoàng cao cấp, lập tức đã làm cuộc chiến không cân bằng.

"Hèn chi người dám đối đầu với Thần điện, hóa ra người còn có sự trợ giúp như vậy." Linh vị có chút ngoài ý muốn, không ngờ tới Độc Cô Thiên Diệp có thể lập tức tìm nhiều huyền tôn như thế.

Thất Nguyệt đặt chiếc lá lên miệng thổi một cái, chỉ chớp lát sau, bốn huyền tôn bay tới từ trên biển. Đó đều là huyền tôn của Âm các! Bọn họ đến đây liền đứng cùng với mấy người Mạc Trì, đối kháng với người của Thần điện.

"Các người nghĩ đến chỉ có các người mới có con bài chưa lật sao?" Thần Tinh Tông nói, bay đến không trung, tam đại điện chủ lần lượt đi tới bên cạnh hắn. Mặt khác có bốn bóng dáng bay ra từ mật đạo của tế đàn, đều là huyền tôn cao cấp!

Hai bên nhìn thấy nhau liền trực tiếp hợp lại. Trước đây muốn nhìn thấy một huyền tôn đều rất khó, thế nhưng bây giờ lại có mười mấy huyền tôn, trận đấu này không thể nói là không đồng đều.

Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu với trưởng lão điện chủ, Tử Tiêu luôn luôn chiến đấu không xa chỗ nàg.

"Oanh —— "

"Ba —— "

Phòng ốc trong Thánh Hải thành một gian lại một gian bị phá hủy, rất nhanh cả tòa thành liền biến thành phế tích, nhưng không ai để ý tới.

Linh vị nhìn người đang giao chiến, nói: "Về nhi, hấp đi, tất cả đều là của ngươi."

Hoạt Về cười to, điên cuồng hấp huyễn lực ở trong không khí. Hồng mao trên người nó nhìn bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ tăng trưởng rất nhanh.

"Ngao ngao..." Hoạt về thét dài.

"Giao tranh đi!" Linh vị kích động nhìn hiện trường hỗn loạn, "Càng loạn càng tốt. Ha ha!"

Cuối cùng mặt trời đã hoàn toàn bị che khuất, trời đất lâm vào một mảnh tối đen, chiến đấu cũng bị áp bức đến ngừng lại.

"A!" Trong bóng tối có người hét to một tiếng, dường như rất thống khổ. Tiếp theo tiếng quát tháo không ngừng vang lên, gần như là mọi người đều bị tập kích.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Vì nhìn không thấy nên mọi người mới càng khủng hoảng.

"Hấp đi, Về nhi, dùng sức hấp đi. Thừa dịp thiên tượng, hấp đi." Giọng nói của Linh vị vang lên, giọng nói vẫn ngọt nhưng lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Có người dùng huyễn lực ngưng ra cây đuốc để chiếu sáng một vùng bóng tối, nhìn thấy rất nhiều cây khô! Với lại tất cả đều là người của Thần

điện.

"A ——" mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoảng sợ. Đây là lực lượng gì vậy, có thể làm cho một người đang sống sờ sờ biến thành một cây khô!

"Là, là Hoạt Về!" Có người chỉ vào Hoạt Về đang không ngừng biến hóa nói.

Hoạt Về hút huyễn lực và tinh khí của những người này, không ngừng trưởng thành. Lúc này cây khô nằm đầy trên mặt đất, lúc bị Hoạt Về hút, Đăng tinh thảo trong cơ thể bị hút khô đầu tiên.

Mặc dù những người đã từng ăn qua giải dược Đăng tinh thảo và chưa từng ăn nó, tuy khó chịu nhưng vẫn cảm thấy sinh mệnh và huyễn lực của mình đang không ngừng xói mòn, nhưng giống như những người kia.

"Ha ha, hấp đi, hấp đi." Linh vị cười lớn nói, thậm chí có chút điên cuồng.

Mặt trời dần dần lộ ra một chút ánh sáng, chiếu sáng cây khô nằm đầy trên mặt đất!

Hoạt Về đang điên cuồng hấp thu, không ngừng trưởng thành. Lực lượng của nó trực tiếp đến trên người Linh vị.

"Lực lượng! Ta cảm giác được lực lượng! Ha ha —— "

Sắc trời càng ngày càng sáng, sau khi Hoạt Về trưởng thành liền trực tiếp hút huyễn lực chưa được tu luyện của trời đất. Tất cả huyễn lực đều bay tới huyễn hải linh vực, ở trên bầu trời của Thánh Hải thành hình thành một hố đen.

Huyền sư và huyền thú trên đại lục đều cảm giác được huyền lực biến hóa, đều rất khẩn trương.

"Huyền lực đang xói mòn rất nhanh!"

"Đây là xảy ra chuyện gì?"

"Không có huyền lực sao chúng ta tu luyện được đây?"

"Trời ơi, thế giới này muốn sụp sao?"

Tất cả huyền thú đều luống cuống, hải huyền thú đều nổi lên mặt biển, nhìn xem xảy ra chuyện gì, ngay cả một số huyền thú bế quan không ra đều kinh động.

"Ha ha!" Hoạt Về nhìn lên thấy huyền lực không ngừng vọt tới, cười điên cuồng, "Lực lượng, ta lập tức sẽ có lực lượng rất mạnh!"

Tiểu Bạch Cầu chui ra khỏi ống tay áo Độc Cô Thiên Diệp, trên đầu còn có đóa hoa đỏ thắm.

"Khả khả, người làm sao vậy?" Thông qua khế ước, Tiểu Bạch Cầu cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp rất khó chịu, nhưng lại không biết nàng bị làm sao.

"Cầu Cầu, đúng rồi, sao ta có thể quên người chứ." Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được huyền lực và sinh mệnh của mình lực đang xói mòn rất nhanh.

"Cầu Cầu, người nghĩ biện pháp ngăn cản Hoạt Về, không thể để nó tiếp tục."

Có lẽ vì huyền lực trong cơ thể Độc Cô Thiên Diệp được chuyển hóa thành lực hỗn độn, cho nên xói mòn cũng nhanh hơn một chút so với người khác. Nàng đã không thể ngự không phi hành, đang dần rơi xuống. Tử Tiêu

cũng rất khó chịu, nhưng vẫn luôn chú ý tình hình của Độc Cô Thiên Diệp, thấy nàng chống đỡ không nổi nữa liền ôm nàng, đỡ nàng lên, dừng ở giữa một đám cây khô.

Tiểu Bạch Cầu đứng trên vai Độc Cô Thiên Diệp, thấy xung quanh đều là cây khô, sợ tới mức kêu to.

"Khả khả, khả khả, ở đây dọa người quá! Khả khả, người ta sợ hãi!"

Độc Cô Thiên Diệp giúp đỡ Tử Tiêu, sắc mặt tái nhợt, từng giọt lớn mồ hôi lạnh chảy xuống, Tiểu Bạch Cầu kêu to quay lại nhìn thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, khóc lớn: "Khả khả, người làm sao vậy? Người không cần dọa người ta!"

"Cầu Cầu, không chặn Hoạt Về lại, ta sẽ nhanh biến thành cây khô. Cầu cầu, bây giờ chỉ có người mới có thể cứu ta." Độc Cô Thiên Diệp khó khăn nói.

Tử Tiêu thấy bộ dáng khó chịu của Độc Cô Thiên Diệp, chuyển huyền lực vào thân thể của nàng. Nhưng trạng thái của hắn cũng không khác biệt mấy, hai người đều rơi xuống dưới. Lúc rơi xuống đất, Tử Tiêu đẩy Độc Cô Thiên Diệp lên trên, hắn ở dưới làm đệm thịt.

"Khả khả, người ta nên làm cái gì bây giờ? Người ta không biết! Khả khả người không cần phải chết! Khả khả!" Tiểu Bạch Cầu bị bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp dọa cho sợ tới mức luống cuống, nó có thể cảm giác được sinh mệnh lực trong cơ thể Độc Cô Thiên Diệp đang xói mòn rất nhanh, muốn ngăn cản, muốn cứu nàng nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Tỷ tỷ!" Tiểu Hỏa bay đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, khóc lên.

"Chủ nhân!" Bọn Tiểu Ngân cũng tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, lo lắng gọi.

"Cầu Cầu." Độc Cô Thiên Diệp gọi Cầu Cầu, hơi thở mong manh.

"Khả khả ——" Tiểu Bạch Cầu kêu to, liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, đột nhiên xoay người chạy về phía Hoạt Vê, trong đầu nghĩ cản chết nó, cản chết nó khả khả chắc chắn tốt lên.

Tốc độ của Tiểu Bạch Cầu rất nhanh, trong nháy mắt liền chạy tới bên cạnh Hoạt Vê, ngay cả Linh vị cũng không phản ứng kịp.

Lúc mới bắt đầu Tạ Bình và Mạc gia huynh đệ ý đồ coi chừng Hoạt Vê để chặn nó, nhưng tất cả công kích đều hóa thành huyền lực bị Hoạt Vê hút, công kích hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó tiếp tục.

Tiểu Bạch Cầu chạy tới bên cạnh Hoạt Vê, lúc Linh vị và Hoạt Vê phản ứng được thì Tiểu Bạch Cầu đã ôm Hoạt Vê cản một ngụm vào chân. Linh vị hoàn toàn không để Tiểu Bạch Cầu vào mắt nên lúc Hoạt Vê không có gì có thể ngăn cản, huống chi là tiểu tử bằng bàn tay lớn kia.

Nhưng sự thật chứng minh nàng sai lầm. Tiểu Bạch Cầu cản Hoạt Vê một ngụm, đau đớn khiến Hoạt Vê kêu lớn.

"Ngao ngao —— "

Hoạt Vê ý định vứt Tiểu Bạch Cầu ra, nhưng nó lại giống như dính trên tường, làm sao cũng không vứt được bỏ.

Linh vị muốn giúp Hoạt Vê, nhưng lại bị hố đen huyền lực ngăn trở, hoàn toàn không vào được.

Hoạt Vê bị ngăn chặn hút huyền lực nên tạm thời huyền lực và sinh mệnh lực của mọi người đình chỉ xói mòn. Người có thực lực cao một chút

nhân cơ hội này khôi phục lại huyền lực.

Tiểu Bạch Cầu cắn Hoạt Về, để lại rất nhiều lỗ máu ở trên người nó. Đột nhiên nó cảm giác được liên hệ với Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp bị chặt đứt.

"Khả khả..." Tiểu Bạch Cầu ngẩng đầu lên nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp, thấy nàng nằm bất động ở đó.

"Khả khả ——" Nước mắt Tiểu Bạch Cầu chảy xuống, ngửa mặt lên trời kêu to.

"Rỗng —— rỗng —— "

Tất cả mọi người bị phản ứng của Tiểu Bạch Cầu dọa cho hoảng sợ, nhìn thân thể bằng bàn tay lớn của Tiểu Bạch Cầu đột nhiên lớn lên rất nhanh, bằng hai lầu cao, trên đầu dài ra, lỗ tai dài ra như tai thỏ, răng nanh trong miệng dài ra.

"Rỗng —— "

Hoạt Về nhìn thấy bản thể của Tiểu Bạch Cầu, theo bản năng phát ra sợ hãi.

"Thần, thần rỗng —— "

Linh vị cũng bị bản thể của Tiểu Bạch Cầu dọa cho chấn kinh.

"Làm sao có thể, làm sao có thể? Sao Thần rỗng có thể xuất hiện ở đây chứ." Linh vị không thể tin được lắm bầm. Thần rỗng, thiên địch của Hoạt Về, là khắc tinh duy nhất. Trăm vạn năm chưa từng xuất hiện, sao có thể xuất hiện ở đây chứ.

"Không có khả năng, không có khả năng."

"Khả khả, rống ——" Tiểu Bạch Cầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nằm ở đó, nó đã không cảm giác được liên hệ với nàng.

Tiểu Bạch Cầu ngửa mặt lên trời thét dài, hình như muốn phát tiết tất cả bi thống trong lòng ra ngoài.

"Rống ——" Tiểu Bạch Cầu không kiềm chế được tình cảm của mình, thân thể cũng dần dần mất đi khống chế. Hồ đen huyền lực lúc này bị hoạt về hấp tới, lúc này đang vọt về phía Tiểu Bạch Cầu, vây quanh nó.

Tiểu Bạch Cầu không tự chủ được hấp thu huyền lực, vừa tán ra một vài quang cầu màu sắc rực rỡ trong cơ thể. Quang cầu màu sắc rực rỡ phiêu tán trong không khí, sau đó bay vào trong cơ thể của mọi người. Một số ngồi xuống tu luyện trực tiếp hấp thu quang cầu màu sắc rực rỡ, nhận ra sinh mệnh lực lúc này bị hoạt về hút đi đã trở lại, tinh thần đều khôi phục.

"Rống ——" Tiểu Bạch Cầu tiếp tục rống, huyền lực vẫn đang chui vào trong cơ thể của nó. Huyền lực lúc này bị hấp thu bị nó hấp thu hết, huyền lực bên ngoài lại tiếp tục vọt tới.

"Người giết chết khả khả! Người giết chết khả khả!" Tiểu Bạch Cầu bi phẫn nói, xông về phía Hoạt Về, ấn nó xuống đất, sau đó cắn đứt cổ nó.

Hoạt Về giãy dụa trên mặt đất một lát, cuối cùng vẫn không cam lòng nhắm mắt.

"Không ——" Linh vị kêu to, chạy tới bên cạnh Hoạt Về, ngây ngốc nhìn Hoạt Về đã chết.

Hoạt Về kêu ngạo, Tiểu Bạch Cầu cắn một ngụm liền bị mất mạng.

"Các người giết Về nhi, hủy đại kế của ta, các người đều phải chết!" Linh vị hung hăng nói.

"Khả khả đã chết, người cũng phải chết." Lúc này Tiểu Bạch Cầu đã không còn đáng yêu, khoe miệng vẫn còn giọt máu tươi của Hoạt Về.

"Người muốn giết ta sao?" Linh vị cười dữ tợn, "Chính người cũng sắp bị huyền lực làm vỡ cái bụng rồi. Ha ha!"

"Vậy cũng phải lôi kéo theo." Tiểu Bạch Cầu nói.

Mặc dù Tiểu Bạch Cầu hấp thu huyền lực, nhưng không mạnh mẽ hấp thu sinh mệnh lực của mọi người, trái lại phát ra điềm lạnh khí cho bọn họ trị liệu.

Mạc Chấn Đình và mấy người Khung Cách nhìn nhau, sau đó đồng thời đứng dậy công kích người của Thần điện, những người khác cũng đứng dậy chiến đấu. Người của Thần điện không để bọn họ rời khỏi, bọn họ bị người của Thần điện cho làm tể phẩm, đương nhiên sẽ không bỏ qua Thần điện.

Thây khô nằm đầy phía dưới tế đàn, Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp ngã vào người mình, nói: "Mặc dù ta rất muốn nàng tiếp tục nằm trong lòng của ta, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở nàng một câu nếu nàng không đứng dậy thì tiểu tử nhà nàng sẽ bị nổ tung."

Bọn Tiểu Hỏa ở bên cạnh cũng dừng khóc, nói: "Tỷ tỷ, Cầu Cầu hấp thu rất nhiều huyền lực, thật sự sắp bị nổ tung."

"Chủ nhân, chủ nhân!" Bọn Tiểu Cửu cũng kêu Độc Cô Thiên Diệp, "Được rồi, không cần diễn nữa."

"Chủ nhân?"

Mặc kệ bọn nó gọi như thế nào, Độc Cô Thiên Diệp vẫn không tỉnh lại. Mọi người nhất thời hoảng sợ. Tử Tiêu cũng cảm thấy không đúng, ôm

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, thấy sắc mặt của Độc Cô Thiên Diệp tái nhợt, cau mày, đã mất đi ý thức.

Lúc này vì có thể kích phát Tiểu Bạch Cầu, Độc Cô Thiên Diệp lợi dụng Đản Đản chặt đứt liên hệ với Tiểu Bạch Cầu, để nó nghĩ nàng đã chết, kích phát tiềm năng của nó, bằng không nó sẽ không biết làm sao đối phó Hoạt Vê.

Nhưng bây giờ nàng thật sự là ngất đi rồi. Tiểu Bạch Cầu hấp thu một lượng lớn huyền lực, nhưng mình nó không khống chế được, một lực lượng rất lớn thông qua khe ước chuyển đến trên người Độc Cô Thiên Diệp, cho nên cơ thể nàng không chịu nổi liên hôn mê bất tỉnh.

"Cầu Cầu, không cần hút nữa!" Tiểu Hỏa gọi Tiểu Bạch Cầu, "Cầu Cầu, nếu người hấp nữa tỷ tỷ thật sự chết đó!"

Tiểu Bạch Cầu đang cực kỳ bi thương, trong giây lát nghe thấy giọng nói của Tiểu Hỏa.

"Khả khả không chết?" Tiểu Bạch Cầu chạy về bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không, nhưng nếu người lại hấp thu huyền lực, nàng vì chống đỡ cho người mà chết."

"Khả khả không chết." Tiểu Bạch Cầu nói, thần kinh thả lỏng, thân thể cao lớn thu nhỏ lại bằng bàn tay lớn, rơi xuống từ không trung, Tiểu Hỏa tiếp được nó.

"Cầu Cầu, Cầu Cầu?" Tiểu Hỏa gọi. Nhưng Tiểu Bạch Cầu giống như Độc Cô Thiên Diệp, hôn mê bất tỉnh.

"Đây là?" Tiểu Hỏa ngẩng đầu hỏi Lam Môn.

"Hắn là đang chống đỡ."

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã."

"Được." Bọn Tiểu Hỏa trả lời. Hoạt Về đã không còn, người của thần điện nhân vừa mới chết hơn phân nửa, còn lại mấy điện chủ, hoàn toàn không phải là đối thủ của mấy người Mạc Chấn Đình.

Thất Nguyệt thấy Tử Tiêu rời đi, nói: "Ta khát, người đi như vậy hả?"

"Các người theo sau. Kết thúc rồi trở về." Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp, không quay đầu lại nói. Ở đây ghê tởm sẽ ảnh hưởng đến nàng nghỉ ngơi.

Người của Thần điện rất nhanh bị tiêu diệt, Linh vị nhìn mọi người đang vây công, nói: "Muốn mạng của ta, lần sau đi."

Nói xong, hai tay nàng kết ấn, tính trở lại mặt biên của nàng.

"Đúng rồi." Tử Tiêu đột nhiên dừng lại nói, "Ở bên trong thần thạch có một cái khe, cho nên..." Tử Tiêu còn chưa nói xong, thần thạch liền vỡ vụn.

"Cho nên, người không quay về được." Tử Tiêu nói xong, ôm Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi đồng phế tích.

Linh vị nhìn thần thạch bị vỡ vụn, biết mình bị âm. Nhìn người càng ngày càng lại gần, nói: "Các người dám?"

"Lão phù thủy, người nói chúng ta có dám không. Nếu đã chặt đứt con đường trở về của người, đương nhiên là không để người trở về rồi. Vài vị trưởng lão, chúng ta sẽ đưa nàng một đoạn đường."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Thực Lực Bạo Tăng

Tử Tiêu mang theo Độc Cô Thiên Diệp đi tới đảo nhỏ gần đó, tìm gian phòng đặt nàng xuống. Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp lúc này vô cùng khó coi, một lát trắng bệch, lát sau lại đỏ bừng, đôi khi lại một nửa trắng bệch một nửa như trứng tôm nấu chín, thấy thế Tiểu Hỏa và chúng thú lo lắng không thôi. Tiểu Bạch Cầu ở trong lòng Tiểu Hỏa, cũng hôn mê bất tỉnh.

"Chủ nhân ra sao rồi?" Liệt Hỏa định dùng móng vuốt chạm vào Độc Cô Thiên Diệp, bị bị nhiệt độ cực nóng của nàng làm hoảng sợ.

"Chủ nhân, chủ nhân." Bọn Tiểu Ngân vây quanh Độc Cô Thiên Diệp, không biết nên làm gì bây giờ.

"Đừng chạm vào nàng." Tử Tiêu đi ra ngoài phân việc một chút, lúc trở về thấy bọn Tiểu Ngân dùng móng vuốt phe phẩy Độc Cô Thiên Diệp, nhanh chóng cản lại.

"Vì sao?"

"Bây giờ huyền lực trong cơ thể nàng nhiều lắm, cũng chạy loạn khắp nơi. Cho nên thân thể nàng cũng vô cùng yếu ớt, rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Nàng phải muốn khống chế được huyền lực này, một chút động tĩnh của bên ngoài đều có khả năng nguyên nhân trở thành nguyên nhân khiến nàng thất bại trong gang tấc." Tử Tiêu nói.

Bọn Tiểu Ngân nghe thấy lời nói của Tử Tiêu, sợ tới mức nhanh chóng thu móng vuốt về. Cũng không phải do chúng nó tin tưởng Tử Tiêu cỡ nào, nhưng chuyện gì có thể làm tổn thương Độc Cô Thiên Diệp chúng nó sẽ không làm.

Không lâu sau, bọn Mạc Chấn Đình đến nơi, nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp nằm ở trên giường, một đám lòng như lửa đốt.

"Nha đầu thế nào ?" Hữu vô đứng trước giường Thiên Diệp không ngừng đi tới đi lui, nhìn Cá Quả Tử đang chẩn đoán cho Độc Cô Thiên Diệp, lo lắng hỏi, "Nàng thoát nhìn quá đau khổ, không có biện pháp nào giúp nàng sao?"

"Nếu huyệt lực ít còn được, nhưng bây giờ huyệt lực trong cơ thể nàng nhiều lắm, dùng bạo tăng đến hình dung cũng không đủ. Người bình thường đã sớm nổ tan xác mà chết rồi." Cá Quả Tử nhìn Hữu Vô nói, "Nhưng trong cơ thể của nàng giống như có cái gì giúp nàng hấp thu rất nhiều, cho nên nàng mới không nổ tan xác. Bây giờ chúng ta làm cái gì cũng không được, chỉ có thể trông cậy vào nàng . Nàng phải hấp thu toàn bộ huyệt lực trong cơ thể nàng, nếu được, đây sẽ là một may mắn lớn của nàng."

"Nếu không tốt thì sao ?"

"Không tốt, vậy có khả năng vĩnh viễn không tỉnh lại ." Cá Quả Tử đứng lên từ trên giường, nói, "Nếu nàng không khống chế tốt, khiến huyệt lực mất khống chế, nổ tan xác cũng có khả năng ."

"Nghiêm trọng như vậy? !" Hữu Vô hoảng sợ.

"Thật sự không có biện pháp nào sao ?" Mạc Chấn Đình đứng một bên hỏi.

"Ta nói rồi, chỉ có thể dựa vào chính nàng." Cá Quả Tử nói, "Nàng cũng coi như có ân với ta, nếu có biện pháp ta có thể không cứu nàng sao?"

Cá Quả Tử nói xong xoay người ra khỏi phòng, để lại huynh đệ Mạc gia và một đám huyễn thú trầm mặc ở trong phòng.

Trong viện, ba người Tử Tiêu, Hắc Tử và Thất Nguyệt ngồi cùng một chỗ, Thất Nguyệt và Hắc Tử nói với Tử Tiêu chuyện xảy ra sau khi hấn và Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi.

"Hai người kia thì sao ?" Tử Tiêu hỏi.

"Đều đã chết." Thất Nguyệt nói, "Thần Tinh Tông bị người của chúng ta tiêu diệt, lão phù thủy bị mấy huynh đệ Mạc gia kia oanh thành bụi."

"Hửm?"

"Bọn họ biết Bách Lý Tà bị thương, lấy tính tình bao che khuyết điểm của nhà bọn họ, đầu sỏ gây nên này sao có thể có kết cục tốt. Chỉ tiêu diệt một phân thân mà thôi. Nói ra, mặt này cũng có công lao của người, nếu không phải người tìm thấy cái thần thạch kia rồi động thủ trên đó, khiến nàng không thể quay về, nàng sẽ không ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Hắc hắc, người mới là cao nhân nha!"

"Người Thần điện còn lại bao nhiêu?" Tử Tiêu hỏi tiếp.

"Người dùng đan dược Đăng Tinh Thảo bị hấp thành thân khô, còn lại là những người được chúng ta phát giải dược ." Thất Nguyệt nói.

"Người nhiều như vậy, đều thành thân khô, bây giờ nhớ lại ta vẫn còn ghê tởm, phỏng chừng một tháng ta cũng ăn không vô này nọ." Hắc Tử nghĩ đến thân khô toàn thành, trên mặt lộ ra biểu tình chán ghét.

"Đều đã chết. Vậy sau này Huyền Nguyệt đại lục không còn Thần điện ."
Tử Tiêu cảm khái một chút.

"Đúng vậy, lúc trước khi thành lập Âm các vì đối phó thần điện, bây giờ Thần điện không còn, sau này chúng ta làm gì?" Thất Nguyệt có chút nhàm chán nói.

"Nên làm gì thì làm. Nhưng các huynh đệ nhận nhiệm vụ ít đi, tăng thêm thời gian tu luyện." Hắc Tử nói, "Đúng rồi, Bách Lý Tà nói tuy chúng ta không giúp nàng tìm được người, nhưng có công cung cấp tin tức, giao dịch cũng coi như hoàn thành. Cho nên đưa thù lao còn lại cho ta."

Nói xong, hắn lấy mười mấy bình ngọc từ trong nhẫn không gian ra.

Tử Tiêu cầm lấy một bình ngọc, cầm trong tay, nói: "Thất Nguyệt, không tệ, hiểu được việc buôn bán."

Thất Nguyệt bị lời nói của Tử Tiêu đâm vào làm cả người chấn động, nhanh chóng nói: "Ta chỉ nói giỡn với nàng, nói giỡn ."

"Hừ, lần này cho qua . Phân đan dược này xuống." Tử Tiêu nói xong đứng dậy rời khỏi.

"Sao người đi chứ?" Thất Nguyệt hỏi.

"Thăm nàng." Tử Tiêu nói xong, để lại một cái bóng cho hai người.

Thất Nguyệt và Hắc Tử đồng loạt xem thường Tử Tiêu. Thất Nguyệt buồn bực hỏi: "Người nói, hắn và nha đầu kia quen biết cũng không lâu, giống như hắn vừa thấy nha đầu kia lập tức thích. Chuyện này khiến ta hoài nghi hắn có phải người vừa thấy nữ nhân liền ghê tởm kia hay không?"

"Ta cũng nghĩ vậy. Chẳng lẽ đây là duyên phận người ta hay nói?" Hắc Tử cũng dùng vẻ mặt nghi hoặc nói.

"Nhưng nha đầu kia đối với hần cũng không phải tốt đẹp gì, ha ha, ta thấy chúng ta có trò hay coi rồi." Thất Nguyệt cười nói, lộ ra một cổ vui sướng khi người gặp họa nồng đậm.

"Ai bảo hần cứ khi dễ áp bức chúng ta mãi, lần này cũng để hần chịu chút đau khổ." Hắc Tử cũng cười đến gian trá, "Chúng ta có lẽ còn có thể từ giữa làm chút trò nhỏ."

"Tính ta một người." Một thanh âm truyền đến từ trên không. Thì ra không biết từ khi nào, Thứ Hồn đi tới, đối chiều nói với người phía dưới.

Hai người một thú nhìn nhau cười, liên minh gây sự đạt thành như vậy, khiến đường truy thê sau này của Tử Tiêu có thêm rất nhiều nhấp nhô.

Tử Tiêu đi vào phòng của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy trong phòng có một đám người bị mây đen bao phủ.

"Tử Tiêu các chủ."

Tử Tiêu nhìn bọn Mạc Trì họ, cười nói: "Ta và tiểu Thiên Nhi là bằng hữu, là văn bối của các người, các người gọi ta Tử Tiêu là được rồi."

"Được rồi." Mạc Trì cũng không nói thêm nữa, nói, "Cảm ơn hôm nay người đã cứu Thiên Diệp."

"Ta cũng không làm gì, chỉ mang nàng đến đây thôi." Tử Tiêu nói, "Bây giờ tình huống của nàng thế nào?"

Khi Cá Quả Tử đến, bọn Thất Nguyệt cũng đến đây, hần nhìn bọn Mạc Trì đều ở đây, lập tức đi ra ngoài tìm Thất Nguyệt dò la tình huống. Vì tình huống của Độc Cô Thiên Diệp, hần không rõ ràng lắm. Mạc Trì nói lời mà Cá Quả Tử nói lại cho hần nghe.

Tử Tiêu biết huyền lực trong cơ thể Độc Cô Thiên Diệp có vẻ nhiều, nhưng là không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp trên giường vẫn như cũ khó chịu, sắc mặt trầm xuống.

Qua ngày sau, mọi người thay nhau chăm sóc Độc Cô Thiên Diệp. Cho dù sau đó Cá Quả tử luyện chế một ít đan dược cho nàng, nhưng vẫn vô dụng như cũ, tình huống của nàng vẫn rất tệ.

Tế đàn đã bị phá hủy trong đại chiến, hoàng thạch tinh quái bên trong bị Giáng Vực cho là thuốc bổ ăn luôn . Đã không có hoàng thạch tinh quái, người trong huyện hải cũng không sùng bái linh vị, không bị Thần điện ước thúc, bắt đầu sống cuộc sống mình nghĩ tới.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26 (2)

Những người lúc trước bị nhốt trên Vô Ưu đảo, còn có người của tứ đại đế quốc dưới an bài của Ám các trở lại đại lục. Bởi vì đại chiến, hải huyền thú đều biết bọn họ, nên dọc theo đường đi cũng không có bị huyền thú gây khó khăn, mọi người thuận lợi về Châu thành.

Bởi vì thân phận của Thương Căn và Lâm Phong có vẻ đặc biệt, thân là đế quốc hoàng tử và hầu gia, người nổi bật trong đồng lứa, ở quốc gia bọn họ vẫn có vẻ có quyền, lần này chuyện được Độc Cô Thiên Diệp cứu, khiến đế quốc Thương Khung và đế quốc Cách Thụy rất cảm kích đế quốc Mạc Nhĩ Tư. Ở trình độ nhất định giảm bớt quan hệ căng thẳng giữa các quốc gia.

Học sinh của Đế quốc Mạc Nhĩ Tư vốn không muốn đi, bây giờ trạng huống Độc Cô Thiên Diệp không rõ, sao họ nguyện ý rời khỏi. Nhưng là bị mệnh lệnh của Tà Bình cưỡng chế, trừ Mạc Tử Khanh và Mạc Phong, những người khác đều ly khai.

Trong phòng, Tiểu Bạch Cầu nằm bên người Độc Cô Thiên Diệp, vẫn không nhúc nhích, đột nhiên hừ lên “ô ô”. Tiểu Hỏa còn tưởng nó tỉnh, vội vàng đi lại, kết quả phát hiện nó nhắm mắt như trước. Bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp cũng bắt đầu hừ hừ khó chịu.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thế nào ?" Tiểu Hỏa kêu to lên, người bên ngoài cả kinh vội vàng chạy vào.

"Sao vậy ? Nha đầu sao vậy ?"

"Không biết sao lại thế này, bây giờ tỷ tỷ rất khó chịu." Tiểu Hỏa nói.

Cá Quả Tử lại gần, nói: "Ta đến xem."

Hắn ngồi vào bên giường, nắm lấy cổ tay Độc Cô Thiên Diệp, cẩn thận cảm nhận.

"Thế nào ?" Mạc Trì hỏi.

Cá Quả Tử lại dò xét lần nữa, nói: "Huyền lực trong cơ thể nàng không khống chế được."

"A? !"

"Có biện pháp nào giúp nàng khống chế chúng lại không?" Mạc Chấn Đình hỏi.

"Không có, chỉ có thể dựa vào nàng tự chống đỡ." Cá Quả Tử lắc đầu nói.

Dùng một từ ngữ hình dung cảm giác của Độc Cô Thiên Diệp lúc này, thì phải là nước sôi lửa bỏng !

Nàng vì kích phát tiềm năng của Tiểu Bạch Cầu, vừa ra như vậy, quả thực Tiểu Bạch Cầu bạo phát, nhưng vì nó quá nhỏ, không biết cách khống chế, cho nên thân thể không tự chủ được hấp thu rất nhiều huyền lực. Lại vì nó không biết tu luyện thế nào, cho nên rất nhiều huyền lực trực tiếp chạy vào trong thân thể của nàng. Nếu không phải dần dần hấp thu đại bộ phận huyền lực cho nàng, bây giờ nàng đã nổ tan xác bỏ mình .

Vì không bị huyền lực hành hạ chết, Độc Cô Thiên Diệp mạnh mẽ đóng lại việc giao tiếp với thế giới bên ngoài, toàn bộ ý thức chuyển vào trong cơ thể, tất cả tinh lực đều dùng để hóa giải huyền lực. Việc này trong tình huống lúc đó mà nói là rất nguy hiểm, nhưng nàng không có phương pháp khác, chỉ có thể liều.

Vốn là Đan Đan phun ra một chút, nàng luyện hóa một chút, chậm rãi luyện hóa như vậy thì tình lại là sớm hay muộn chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Tiểu Bạch Cầu đột nhiên không khống chế được huyền lực trong cơ thể của nó, để huyền lực tiến vào trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp. Cân bằng ban đầu bị quấy rầy, huyền lực bắt đầu chạy loạn trong thân tọa, thậm chí ngay cả phần Đan Đan hít vào cũng có khuynh hướng không chịu khống chế.

Huyền lực làm nứt vỡ kinh mạch của nàng, khiến thân thể của nàng phồng lên, làn da giống như giấy, thậm chí có thể nhìn thấy huyền lực chạy dưới làn da.

"Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ?" Tiểu Hỏa nhìn thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp gấp đến độ sắp khóc, nhưng mọi người đều không có cách, chỉ có thể gấp đến độ xoay quanh trong phòng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn huyền lực không khống chế được, sự đau đớn khi kinh mạch toàn thân bị gãy kích thích thần kinh của nàng, mọi nơi trên người giống như là bị trọng vật nghiền qua. Nếu tiếp tục như vậy, nàng phỏng chừng thật sự ngoạn xong đời.

Không được, tiếp tục như vậy không chừng mình lại phải đầu thai lần nữa. Độc Cô Thiên Diệp cắn răng một cái, hóa tinh thần lực thành một chiếc lưới lớn, chặn toàn bộ huyền lực lại, sau đó chảy từ kinh mạch về đan điền, cuối cùng tích tụ bên người Đan Đan. Bởi vì huyền lực quá nhiều, quá trình nhìn như đơn giản lại tiêu phí toàn bộ khí lực của nàng.

Luyện hóa một sợi huyền lực xong, Độc Cô Thiên Diệp lại bắt đầu luyện hóa sợi khác. Lần lượt lặp lại , không biết qua bao lâu, rốt cục luyện hóa toàn bộ huyền lực xong. Nhưng vì quá mức mỗi mệ, Độc Cô Thiên Diệp lâm vào ngủ say.

"Tỷ, tỷ tốt lắm!" Tối hôm nay Mạc Phong đang trực, khi lau mặt cho Độc Cô Thiên Diệp phát hiện khối lớn khối nhỏ trên người nàng đều biến mất, thân thể cũng không nóng bỏng.

"Gia chủ, hiệu trưởng, tỷ tỷ giống như khỏe lên !" Mạc Phong đi ra ngoài cửa, lớn tiếng kêu. Chỉ lát sau mọi người đều đi tới phòng của Độc Cô Thiên Diệp.

Tử Tiêu đến trước tiên, tiến vào phòng nhìn thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, lo lắng trong mắt mới chậm rãi biến mất một ít. Bọn Mạc Chấn Đình nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đã không bị phong lên, biết nàng đã vượt qua cửa ải khó khăn này.

"Cuối cùng cũng xong." Mạc Trì nói.

"Nhưng vì sao tỷ tỷ chưa tỉnh lại ?" Tiểu Hỏa hỏi.

Cá Quả Tử kiểm tra cho Độc Cô Thiên Diệp một chút, nói: "Đã không còn vấn đề, huyền lực trong cơ thể nàng nhìn trước mắt, đã bị nàng hấp thu."

Cá Quả Tử vừa mới nói xong, trên người Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên phát ra ánh sáng trắng cấp, bạch quang chói mắt khiến mọi người không thể không thối lui.

"Đây là muốn thăng cấp ?"

"Chắc vậy."

Độc Cô Thiên Diệp bên cạnh xuất hiện tinh nguyệt của huyện hoàng, Mạc Chấn Đình và Khung Cách mới biết cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp, hai người đều lắp bắp kinh hãi.

"Không biết lần này Thiên Diệp sẽ thắng bao nhiêu cấp?" Mạc lão tam cười hớ hớ nói.

Tâm tình mọi người đều có vẻ tốt. Bây giờ kỳ nguy hiểm của Độc Cô Thiên Diệp đã qua đi, còn có thể thắng cấp, như Cá Quả Tử nói, qua được nguy hiểm, là một may mắn lớn.

"Ta cũng rất ngạc nhiên." Mạc Kiếm nói, "Nha đầu này luôn có thể tạo ra một ít kỳ tích."

"Nhưng mỗi lần nha đầu tạo kỳ tích luôn bị không ít khổ." Mạc lão tứ nói.

Bọn họ từng nghe Độc Cô Thiên Diệp nói về chuyện nàng trải qua, mặc dù lúc nàng nói có vẻ nhẹ nhàng băng quơ, nhưng bọn hắn nghe ra khó khăn của nàng.

Ngay lúc mọi người nói chuyện, cấp bậc Độc Cô Thiên Diệp tăng trưởng rất nhanh, mọi người nhìn thấy thì xoa mắt xoa mắt.

"Trời, đây là tiết tấu gì?"

"Ta nhất định là hoa mắt ."

"Rất bất khả tư nghị !"

"Huyền huyền , thế giới này quá huyền huyền ."

Ở đây trừ Mạc Tử Khanh và Mạc Phong, những người khác người nào không phải người đã trải qua quá sóng to gió lớn, nhưng đối với việc thăng cấp của Độc Cô Thiên Diệp, vẫn không bình tĩnh được.

Tình nguyệt huyền lực của Độc Cô Thiên Diệp gia tăng rất nhanh, trực tiếp thăng cấp từ huyền hoàng đến huyền tôn cấp 7, sau đó lại chậm rãi đến cấp, cuối cùng lắc lắc lắc lắc ở cấp 9 rồi ngừng lại.

"Như vậy cũng không biết là xấu hay là tốt." Mạc Chấn Đình nói.

Nếu nói lúc bắt đầu mọi người còn vì Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp mà vui vẻ, nhưng sau đó vui vẻ của bọn họ đều biến thành lo lắng. Thăng cấp trên diện rộng như thế, đối với người tu luyện cũng không phải một chuyện tốt. Một chút không cẩn thận sẽ tạo thành căn cơ không tốt, ảnh hưởng việc tu luyện sau này.

"Bây giờ cũng chỉ có thể nghĩ về phương diện tốt thôi." Khung Cách nói, "Như vậy ít nhất tốt hơn nổ tan xác mà chết."

"Đúng vậy ! Phát triển sau này, chỉ có xem lòng của nàng." Tạ Bình cũng nói.

"Sao nàng lập tức thăng nhiều cấp như vậy ?" Mạc lão tam hỏi,

"Lúc ấy Hoạt Hồi hút nhiều huyền lực như vậy, kết quả bị tiểu cầu hấp thu toàn bộ. Đó là hút tới từ toàn bộ đại lục, nếu không phải quy tắc nơi này trói buộc, trực tiếp đột phá huyền tôn cũng có khả năng ." Khung Cách đoán.

Khung Cách đoán được tám chín phần mười, Độc Cô Thiên Diệp quả thực còn có thể tiếp tục thăng cấp, nhưng là nàng mạnh mẽ ngăn chặn nó lại, sau đó chuyển tới trên người Đản Đản toàn bộ lực lượng. Cho nên bây giờ tình huống của Đản Đản tốt hơn không ít. Nhưng sau này Độc Cô Thiên Diệp muốn thăng cấp cũng có thể trực tiếp thăng cấp.

Ánh sáng thăng cấp của Độc Cô Thiên Diệp còn chưa biến mất hoàn toàn, toàn bộ bọn Tiểu Hỏa đã chạy ra ngoài.

“Sao vậy đây là?”

"Hắn là chúng nó cũng muốn thăng cấp."

Mọi người cùng đi ra ngoài nhìn, quả nhiên, bọn Tiểu Hỏa lộ ra bản thể, cơ hồ chiếm toàn bộ đảo nhỏ. Kim Hoàng Tiểu Hỏa, Lam Hoàng Lam Mân, Thần điều Thanh Loan, cửu vĩ hồ Tiểu Cửu, Ngân hồ Tiểu Ngân, Hắc Báo vương Hắc Phong, liệt diễm hùng sư Liệt Hỏa toàn bộ hiện ra bản thể!

"Chiêm chiếp ——"

"Ngao ô ——"

"Rống rống ——"

"Này, chuyện này quá dọa người rồi." Hữu Vô trợn mắt há mồm mà nhìn trước mắt một con lại một con thần thú siêu thần thú, cảm thấy hôm nay chịu kích thích quá lớn.

Bọn Tiểu Hỏa bị ánh sáng thăng cấp bao phủ, Tiểu Hỏa trực tiếp thăng cấp đến siêu thần thú cấp 5, Lam Mân thăng cấp đến siêu thần thú cấp 7, Thanh Loan siêu thần thú cấp 4, Tiểu Cửu, Hắc Phong siêu thần thú cấp 2, Tiểu Ngân siêu thần thú cấp 1, Liệt Hỏa thần thú cấp 9.

"Đều, đều thành siêu thần thú ..."

"Ngao ô ——"

"Rống rống ——"

Sau khi ánh sáng thăng cấp tản đi sau, hình người của Tiểu Hỏa lớn lên, lúc này Tiểu Hỏa thoát nhìn đã như mười bốn năm tuổi, Lam Mân cũng là hình người. Thanh Loan và Tiểu Ngân, Hắc Phong, Liệt Hỏa vẫn là hình thú.

Tiểu Cửu thét dài một tiếng với ánh trắng trong không trung, cái đuôi thứ chín mọc ra rất nhanh, đến khi dài như 8 cái kia, sau đó nó bị một đoàn sương trắng bao lại, khi xuất hiện lần nữa đã là một cái công tử mặc áo trắng tuấn mỹ, một đôi hồ ly mắt lộ ra quang mang câu hồn.

"Lại là hùng." Tử Tiêu nhìn Tiểu Cửu nói thầm.

Một bên Hắc Tử và Thất Nguyệt nhìn nhau cười, này không sai, ha ha!

"Tiểu Cửu, không thể tưởng được người hóa thành hình người nhìn không tệ." Tiểu Hỏa nói với Tiểu Cửu.

"Tất nhiên!" Tiểu Cửu đắc ý nâng nâng cằm, tộc hồ ly bọn họ, hóa thành hình người có ai không xinh đẹp ?

"Thật là một mỹ nhân." Lam Mân đều nhin không được nói một câu.

"Người đang đùa giỡn ta sao?" Tiểu Cửu mỉa mai nói.

"Ta đổi chỗ diễn với người." Lam Mân nói xong, xoay người vào phòng của Độc Cô Thiên Diệp.

Thăng cấp chấm dứt, mọi người đều về phòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Cá Quả Tử tiền bối, vì sao nha đầu chưa tỉnh lại ?" Mạc Chấn Đình hỏi.

Vừa nãy Cá Quả Tử cũng bị Độc Cô Thiên Diệp và huyền thú liên tiếp thăng cấp dọa sợ, đến lúc về phòng còn chưa hồi phục tinh thần lại. Bị Mạc Chấn Đình kêu tên, hắn mới tỉnh lại. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: "Nàng đã không có việc gì, chẳng qua là quá mệt mỏi, lâm vào ngủ."

Được Cá Quả Tử trả lời khẳng định mọi người mới yên lòng. Tuy rằng bị ép buộc đã kích một đêm, nhưng bây giờ phỏng chừng không ai ngủ

được . Nhìn thấy cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp, mọi người đều bị kích thích, đơn giản tự tu luyện là được.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Nhũ Oa Nhi, Tao Hồ Ly

Khi Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại đã là vài ngày sau. Trong lúc này hỗn độn lực của Đản Đản, phượng hoàng kim hỏa của Tiểu Hỏa chữa trị cho nàng, rèn luyện gân mạch của nàng.

Sáng nay, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp cũng mở mắt ra. Đã lâu không thấy ánh sáng, khiến nàng có chút không thích ứng, phải che một lát, phát hiện tay mình bị một tiểu cô nương hơn mười tuổi gắt gao cầm.

Cảm thấy động tác của Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hỏa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đã tỉnh, cao hứng kêu lên.

"Tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng tỉnh !"

"Tiểu Hỏa ?" Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới nhìn rõ bộ dáng của nàng, kinh ngạc Tiểu Hỏa đã lớn như vậy . Chẳng lẽ lúc nàng ngủ say đã xảy ra chuyện gì sao ?

"Chủ nhân tỉnh ?" Tiểu Cửu đi đến.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy liên hệ của mình với hân, không dám tin hỏi: "Tiểu Cửu ?"

"Tỷ tỷ, là chúng ta !" Tiểu Hỏa cao hứng nói. Nàng rất thích thấy bộ dáng mơ hồ của Độc Cô Thiên Diệp.

"Sao các người lại lớn như vậy ? Cả Tiểu Cửu cũng hóa thành hình người ." Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ cảm thụ cấp bậc cấp bậc của mình đi." Tiểu Hỏa nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói của Tiểu Hỏa, nghi hoặc vì sao nàng kêu mình cảm thụ cấp bậc, chẳng lẽ còn thay đổi sao. Nhưng vẫn nghe lời Tiểu Hỏa đi làm.

"Này, đây là có chuyện gì ?" Độc Cô Thiên Diệp không xem không biết, vừa thấy thì bị dọa nhảy dựng. Khi nào thì mình thăng cấp đến huyền tôn cấp 9 vậy? !

Đầu óc hỗn độn của Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu thanh tỉnh lại, nhớ lại chuyện trong ngày đại tế tự, nghĩ đến Tiểu Bạch Cầu không khống chế được hấp thu quá nhiều huyền lực, kết quả đại bộ phận đều chuyển lên thân thể của mình. Sau đó mình lập tức cưỡng chế đóng cửa liên hệ với bên ngoài, đi luyện hóa huyền lực. Đúng rồi ! Luyện hóa huyền lực ! Thì ra là thế.

"Bây giờ đã qua đại tế tự bao lâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hơn một tháng . Sắp đến lễ mừng năm mới rồi!" Tiểu Hỏa nói.

Hơn một tháng? !

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ mình hôn mê lâu như vậy, nàng nhìn Tiểu Bạch Cầu bên người vẫn như cũ không tỉnh lại, nghĩ đến bộ dáng nó vì mình bùng nổ, áy náy dâng lên, mình lại lừa nó như vậy. Tuy rằng đó là biện pháp vào lúc khẩn cấp, nhưng nghĩ đến bộ dáng của Tiểu Bạch Cầu, nhìn thấy nó đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, trong lòng nàng vẫn rất khó chịu.

"Cầu Cầu, xin lỗi. Tỉnh lại nhanh lên đi." Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu, nói.

"Khả khả đừng khổ sở, người ta không trách người." Thanh âm Tiểu Bạch Cầu đột nhiên vang lên trong đầu Độc Cô Thiên Diệp.

"Cầu Cầu, người tỉnh ?"

"Khả khả, người ta còn chưa tỉnh lại, bây giờ chỉ là ý thức tỉnh mà thôi." Tiểu Bạch Cầu nói, "Người ta chỉ muốn nói với người, người ta không tức giận, bởi vì người ta hấp thu huyền lực nhiều lắm, sắp bước vào thời kỳ trưởng thành."

"Thật sao ?"

"Đúng vậy! Nhưng người ta phải ngủ say một thời gian. Tỉnh lại người ta sẽ lớn lên ! Đến lúc đó khả khả nên chuẩn bị cho người ta thật nhiều thức ăn !"

"Được. Chờ người tỉnh, ta nhất định cho người ăn ngon ." Độc Cô Thiên Diệp nói. Cảm thấy Tiểu Bạch Cầu lại lâm vào ngủ say, nàng đưa nó vào Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân, người có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?" Tiểu Cửu hỏi. Ngủ lâu như vậy, đột nhiên huyền lực bạo tăng, khó tránh khỏi có chỗ không thoải mái.

"Không sao. Huyền lực đột nhiên tăng lên nhiều như vậy, có chút không thích ứng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thần Nông Đình tầng thứ hai giải phong. Phục Hy Cầm tầng thứ nhất giải phong." Thanh âm của Đản Đản vang lên, mang đến một tin tức tốt.

"Đản Đản?" Độc Cô Thiên Diệp chọc một chút vào Đản Đản trong đan điền, nói, "Đản Đản, lần này cảm ơn người."

Nếu không có Đản Đản, nàng có khả năng ngay từ đầu đã bị huyền lực làm nổ tung, sao còn có thể sống đến bây giờ.

"Hừ, chuyện nguy hiểm như vậy chỉ có đứa bé không biết trời cao đất rộng như người mới dám làm!" Giọng nói mềm nhũn của Đản Đản mắng Độc Cô Thiên Diệp, nhưng thanh âm kia thật sự là khiến người ta nghiêm túc không nổi.

"Ta cũng không biết sẽ biến thành cái dạng này." Độc Cô Thiên Diệp vô tội giải thích.

"Lần này bỏ qua, lần sau còn như vậy, ta sẽ không quản người." Đản Đản dối nói. Tuy rằng cuối cùng nó cũng chiếm được không ít ưu việt, nhưng đối với việc Độc Cô Thiên Diệp làm chuyện nguy hiểm như vậy, nó phi thường tức giận.

"Người vẫn là nhìn xem thần khí giải phong đi." Đản Đản nói xong thì trầm mặc xuống, hẳn là đi tiêu hóa chỗ tốt lần này được đến.

Nghe thấy Đản Đản nhắc nhở, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện chung quanh Đản Đản trừ Luyện Yêu Hồ, còn có một cái giống như Dưộc Đỉnh. Ý niệm của nàng vừa động, cái Tiểu Đỉnh kia đến trong tay nàng. Tiểu Đỉnh màu đen thô ráp, hai bên trái phải có một con rồng uốn lượn, đầu rồng vươn đến miệng đỉnh, giống như đang rít gào.

"Đây là Thần Nông Đỉnh sao? Sao lại xấu như vậy?" Tiểu Cửu nhìn cái đỉnh trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Người mới xấu, cả nhà người đều xấu, người xấu nhất!" Một thanh âm tiểu oa nhi đột nhiên vang lên, mắng Tiểu Cửu.

"Người cũng rất xấu ! Đen tuyền , còn nhỏ như vậy, có thể làm gì chứ!" Tiểu Cửu nói.

Tiểu Cửu vừa mới dứt lời, cái đỉnh trong tay Độc Cô Thiên Diệp lập tức bay lên, bay đến trên đầu Tiểu Cửu dùng sức đánh hấn.

"Người mới xấu ! Người mới vô dụng !" Tiểu Đỉnh vừa đánh vừa mắng.

"Ôi! Người không nên ép ta động thủ!" Tiểu Cửu bị đánh đau, ôm đầu sẽ đánh Tiểu Đỉnh đang đánh mình văng ra.

Độc Cô Thiên Diệp cầm Tiểu Đỉnh lại, nói: "Hai người đừng náo loạn."

"Hừ!"

"Hừ!"

Nhất thú nhất đỉnh đồng thời hừ một tiếng, thù từ nay kết xuống.

Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói: "Tốt lắm, về sau mọi người phải sống chung thật tốt."

"Ai muốn cùng hấn sống chung!" Tiểu Cửu và Tiểu Đỉnh trăn miêng một lời nói. Chẳng qua sự ăn ý này, lại thể hiện ra thân mật .

Đổ mồ hôi...

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ chúng, nhìn Tiểu Đỉnh nói: "Tiểu Đỉnh, người có thể làm gì?"

"Xin chào chủ nhân, ta là Thần Nông Đỉnh, đương nhiên là dùng để luyện đan !" Tiểu Đỉnh hèn mọn nói, "Nếu luyện đan với ta, vốn không thể

luyện không thành, hơn nữa, chỉ có ta mới có thể luyện chế ra đan dược cấp bậc cao nhất !"

Lại bị khách sáo !

Bây giờ Độc Cô Thiên Diệp đã có thói quen bị huyền thú huyền khí của mình khinh bỉ, lại hỏi: "Người có thể nói, vậy khí linh đâu ?"

Một người nhỏ như ngón út toát ra cái đầu từ trong Thần Nông Đỉnh, nói: "Chủ nhân, ta ở trong này."

"Hả, nhỏ như vậy? Đô Đô lớn hơn người nhiều." Tiểu Hỏa nhìn cái đầu nhỏ như móng tay, tò mò nói.

"Ta có thể thành lớn cũng có thể nhỏ đi. Toàn dựa vào ý thích của ta." Tiểu Đỉnh nói xong, từ Thần Nông Đỉnh bay ra, sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng thành một tiểu hài tử khoảng hai tuổi, nhưng nó không mặc cái yếm như Đô Đô, mà mặc một thân áo choàng ngắn màu đen và quần đùi, trên trán còn có một nhúm tóc.

"Thế nào, gia suất không ?" Tiểu Đỉnh đỡ đầu của nó, ra vẻ nói.

"Xuy, người như vậy, không có chút lên hệ nào với suất khí, oa nhi miệng còn hôi sữa." Tiểu Cửu nhìn Tiểu Đỉnh, cười nhạo.

"Trứng thối, người mới là oa nhi! Người mắt hồ ly, dạng lăng lơ này! Tao hồ ly!" Tiểu Đỉnh nghe thấy lời nói của Tiểu Cửu, lập tức đáp lễ.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Đỉnh, hỏi: "Người tên gì ?"

"Tiểu Đỉnh. Gia gọi là Tiểu Đỉnh." Lần đầu tiên Tiểu Đỉnh được người khác ôm, có chút không được tự nhiên.

"Tiểu Đỉnh, ta là Tiểu Hỏa, về sau các người đều phải gọi ta là Tiểu Hỏa tỷ tỷ." Tiểu Hỏa nói.

"Ừ, cứ định như vậy đi."

"Vì sao? Không muốn, sao ta có thể kêu một con thú chưa lớn là tỷ tử."

"Không muốn sao ? Đi theo tỷ có thịt ăn." Tiểu Hỏa dụ dỗ nói.

"Gia không thích cái này."

"Đi theo tỷ có thú vị ."

"Gia không thích."

Tiểu Hỏa giận, một phen nắm Tiểu Đỉnh trong lòng Độc Cô Thiên Diệp ra, nhéo mặt nó nói: "Nếu người không nghe lời, ta sẽ dùng kim hỏa của ta thiêu người !" Nói xong, còn thả ra kim hỏa uy hiếp.

"Gia dễ uy hiếp như vậy?" Tiểu Đỉnh nhìn hỏa diễm của Tiểu Hỏa một cái, không sợ.

"Tỷ thiêu không tan chảy người, người cũng đau ba ngày, hừ." Tiểu Hỏa nói xong, muốn đốt hỏa diễm tới trên người Tiểu Đỉnh.

Tiểu Đỉnh nhìn hỏa diễm của Tiểu Hỏa, cảm thấy nhiệt độ cực nóng, oa oa kêu to: "Chủ nhân, chủ nhân, mau cứu với!"

Độc Cô Thiên Diệp cười nhìn Tiểu Đỉnh và Tiểu Hỏa đùa giỡn, cười ôm Tiểu Đỉnh, nói: "Được rồi, Tiểu Hỏa, Tiểu Cửu, các người đi nói với bọn ngoại công và cậu ta tỉnh lại."

Bởi vì nằm trên giường quá lâu, thân thể thương tổn rất nghiêm trọng, tuy rằng kinh mạch đã chữa trị xong, nhưng bây giờ Độc Cô Thiên Diệp còn cảm thấy không có sức lực.

"Dạ." Tiểu Hỏa và Tiểu Cửu lên tiếng, xoay người ra ngoài. Bây giờ Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại, trái tim của các nàng cũng trở về vị trí.

Tiểu Hỏa và Tiểu Cửu vừa đi, Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Tiểu Đình, đang chuẩn bị nhìn xem sau khi Phục Hy Cầm tăng thứ nhất giải phong có gì thì Tử Tiêu đi đến. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đã tỉnh, hỏi: "Người cuối cùng cũng tỉnh. Cảm giác thế nào?"

"Sao người lại ở đây?" Nhìn thấy Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp có chút kinh ngạc.

Không phải đã qua hơn một tháng sao, sao hắc còn ở đây?

Tử Tiêu ở ngồi xuống ghế, nói: "Người ở là phòng ở của ta, người còn hỏi sao ta ở đây."

"Phòng ở của người?"

"Đúng vậy." Tử Tiêu nói, "Người ngủ trong phòng của ta lâu như vậy, chiếm giường của ta, hại ta không có chỗ ngủ."

Độc Cô Thiên Diệp bị giọng điệu nói chuyện của Tử Tiêu chấn trụ. Người này không thể bình thường nói chuyện với nàng sao? Nói đến ủy khuất như vậy, chẳng lẽ còn muốn nàng bồi thường hả?!

"Nơi này là Âm các tổng các?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thông minh." Tử Tiêu khoa trương nói, "Ta thích giao tiếp với người thông minh. Người chiếm phòng của ta lâu như vậy, có phải nên tỏ vẻ một chút hay không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, vẫn nghe lời hắc:

"Người muốn thù lao gì ? Kim tệ ? Đan dược ? Người lại không thiếu mấy thứ này."

"Sao này người tính làm sao bây giờ ?" Tử Tiêu lúc này lại chuyển đề tài, hỏi.

"Đương nhiên là về nhà ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Sau đó đi tìm mẫu thân. Linh Vị nói, bây giờ nàng giết mẫu thân không được, thuyết minh mẫu thân còn sống. Ta muốn đi tìm nàng."

"Vây..."

Tử Tiêu còn chưa nói xong, chợt nghe Hữu Vô ở nói chuyện ngoài.

"Nha đầu tỉnh?"

Hữu Vô vừa nói xong, một đám người lập tức đi vào, Mạc Chấn Đình đi tuốt đằng trước mặt, bộ dáng vội vã, lúc vào còn mang theo một trận gió. Bọn Mạc gia huynh đệ và Hữu Vô đều ở sao hẩn.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp quả thật đã tỉnh, Hữu Vô nói: "Tỉnh thật rồi ! Nha đầu, nếu người còn hôn mê, sẽ khiến mấy lão già bọn ta lo lắng chết ! Có chỗ nào không thoải mái không?"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Cảm ơn Hữu Vô gia gia quan tâm. Trừ bỏ nằm lâu không khí lực, ta đã tốt lắm."

Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại, không khí của toàn bộ đảo nhỏ đều thoải mái lên. Bọn Mạc Chấn Đình vì không cần lo lắng nữa, người Ám các là vì các chủ của bọn họ cuối cùng không cần lôi kéo mặt mỗi ngày, áp suất thấp ép tới khiến bọn họ khó chịu !

"Vây người nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta hai ngày sau trở về." Mạc Chấn Đình nói.

"Dạ."

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Bọn Tiểu Ngân chạy về từ bên ngoài, đi vào trong phòng, xuyên qua đám người, đến trên giường Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thụ một chút cấp bậc của bọn Tiểu Ngân, phát hiện trừ Liệt Hỏa, những con khác đều là siêu thần thú . Liệt Hỏa cách siêu thần thú cũng không xa.

"Các người đi đâu vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Chúng ta đi chỗ của Lưu Vân." Tiểu Ngân nói.

"Các người đi nơi đó làm gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Sao chúng nó biết Lưu Vân bị nhốt ở nơi nào ?

"Nó bảo chúng ta đi ." Hắc Phong trả lời.

"Nó bảo các người đi có chuyện gì vậy ?"

"Nó dạy cho chúng ta phương pháp tu luyện sau này." Tiểu Ngân trả lời.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Bây giờ các người đều đến siêu thần thú, chuẩn bị biến hóa đi. Huyền hải lĩnh vực huyền lực sung túc, các người biến hóa hãy đi."

"Tốt quá!"

Bọn Tiểu Ngân nhảy dựng lên ở trên giường. Thanh Loan càng cao hứng. Cuối cùng có thể biến hóa ! Lúc trước Độc Cô Thiên Diệp nói không

nằm chắc nên không cho chúng nó biến hóa, tình thế cũng có vẻ khẩn trương, cho nên nàng vẫn không biến hóa, bây giờ cuối cùng cũng có thể .

"Nha đầu, biến hóa này cũng không phải là qua tốt như vậy. Phải trải qua thiên lôi ." Hữu Vô nói.

"Đúng vậy, chuyện này phải thận trọng." Mạc Trì cũng nói.

"Chủ nhân, chúng ta không sợ!" Tiểu Ngân nói.

"Ta để các người biến hóa, tất nhiên sẽ không để các người có chuyện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người có biện pháp gì ?"

"Có một loại đan dược, có thể hồi phục lực lượng rất nhanh, để các người có đủ khí lực chống cự thiên lôi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đan dược gì lợi hại như vậy ?" Thất Nguyệt tiến vào thì nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp , nói: "Nếu sử dụng lúc đánh nhau với người không phải là có cái mạng thứ hai sao ?"

Độc Cô Thiên Diệp đỏ mặt hơi lạnh, sâu kín nói: "Biến hóa đan."

Được rồi, vừa nghe tên này cũng biết là chuyên dùng cho huyền thú biến hóa.

"Khụ khụ, khụ khụ." Thất Nguyệt không được tự nhiên ho khan một chút, nói: "Tiêu, có chút việc."

Tử Tiêu đứng lên cáo từ với bọn Mạc Chấn Đình, sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Chớ quên thù lao người đáp ứng với ta. Đến lúc ta sẽ tới lấy ."

Tử Tiêu nói xong đi ra ngoài, lưu lại Độc Cô Thiên Diệp không hiểu chuyện gì. Nàng có nói cho hẳn thù lao gì sao ?

Bồ Thành.

Vài người không nhìn quy định không thể tùy ý phi hành trên không trung, tiến và trên không Bồ thành, hô: "Mặc gia nhân ra ngoài —— "

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Mạc Gia Gặp Chuyện

Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi hai ngày, sau đó vào trong Luyện Yêu Hồ nghiên cứu Biến Hóa đan, cảm thấy mình lý giải đúng rồi, Độc Cô Thiên Diệp lấy Thần Nông Đỉnh ra.

"Tiểu Đỉnh, bây giờ ra sẽ thử xem lợi hại của ngươi!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thần Nông Đỉnh trong tay nói, sau đó ném đỉnh lên không trung.

Thần Nông Đỉnh xoay tròn trong không trung, sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành cái đỉnh một thước.

Lúc này Thần Nông Đỉnh không hề là bộ dáng toàn màu đen ban đầu. Như kỳ tài có một không hai hơn nữa có lịch sử đã lâu, công nghệ tinh mỹ, hai con rồng xoay quanh như rồng thực hiện thế, phát ra một cỗ chí tôn khí.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thần Nông Đỉnh, chặc chặc cảm thán. Thật không hổ là đồ do Sáng Thế Thần sáng tạo, chỉ cần nhìn nó cũng có ý tưởng muốn cúng bái.

"Thế nào, ta rất uy vũ bá khí đúng không ? !" Tiểu Đỉnh đặc ý nói.

"Chặc chặc, không sai." Độc Cô Thiên Diệp vui lòng khích lệ, "Chúng ta đây thử xem uy lực của ngươi nha."

Độc Cô Thiên Diệp điều chỉnh vị trí của Thần Nông Đỉnh, sau đó đánh một ngọn lửa đến hạ đỉnh. Trong quá khứ khi đánh ngọn lửa thì sẽ hình thành hỏa diễm rất nhanh, nhưng ngọn lửa hôm nay thì quay vòng dưới đỉnh một lát, rồi tắt.

"Hả ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn ngọn lửa tắt, kêu nhỏ một tiếng.

"Ha ha, chủ nhân thật ngốc !" Tiểu Đỉnh cười to, " Hỏa diễm bình thường có thể làm gì được ta ?"

"A? !"

"Bên trong ta có hàng cổ hàn thiết trăm vạn năm mới hình thành, hỏa diễm bình thường còn chưa tới gần ta sẽ bị tắt." Tiểu Đỉnh sắt không được, tiếp tục nói, "Muốn dùng ta luyện đan, ít nhất phải dùng một trong thập đại thần hỏa mới được. Các loại lửa khác đều chỉ đủ ấm mông cho ta."

Mồ hôi ——

Độc Cô Thiên Diệp đã hiểu, nàng lại đánh một ngọn lửa khác đến dưới đỉnh, lần này không tắt ngay, nhưng lão đảo đốt một lát, Thần Nông Đỉnh vẫn lạnh lẽo .

"Ha ha, ta đã nói không được, người còn không tin!" Tiểu Đỉnh ngồi ở trên Thần Nông Đỉnh, đang ôm bụng cười.

"Phải không?" Độc Cô Thiên Diệp cười cười, đánh kim hỏa phượng hoàng của Tiểu Hỏa xuống.

"Oái ——mông của ta !" Tiểu Đỉnh ôm mông của mình bay loạn trên không trung, hô to, "Mau thu hồi đi, mau thu hồi đi! Mông của ta! Mông của ta! Hầm —— "

Độc Cô Thiên Diệp thu phượng hoàng kim hỏa về, nhìn Tiểu Đỉnh còn bay loạn, nói: "Cười nhạo chủ nhân là không đúng , nên bị trừng phạt ."

Độc Cô Thiên Diệp lại đánh một ngọn lửa đến dưới đỉnh, lần này không phải kim hỏa, nhưng cấp bậc cũng không thấp, cho nên Thần Nông Đỉnh chậm rãi nóng lên. Nhìn Tiểu Đỉnh còn ở giữa không trung, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Còn không mau đi vào ?"

Tiểu Đỉnh không tình nguyện bay xuống, cảm thấy thật sự không phải phượng hoàng kim hỏa, mới lặn mình vào trong đỉnh.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới lấy được liệu đã chuẩn bị tốt ra, bắt đầu tinh luyện.

Thần Nông Đỉnh không hổ là luyện đan chí tôn bảo bối, Độc Cô Thiên Diệp rõ ràng cảm thấy khi đan biến hóa có một chút không đủ, nếu đan lô bình thường, chắc chắn sẽ báo hỏng, nhưng là Tiểu Đỉnh tự động điều tiết một chút, khiến lô đan được này thành công ra lò.

Độc Cô Thiên Diệp thu đan được vào bình ngọc, thu hồi Thần Nông Đỉnh, tán thưởng: "Người thật sự là một bảo bối!"

Tiểu Đỉnh đi đến ngồi bên cạnh Thần Nông Đỉnh, vuốt tóc nói: "Tất nhiên, gia vốn là bảo bối ,à."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, tên tự kỷ này !

Thu thập phòng luyện đan một chút, Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài, chuẩn bị kêu bon Tiểu Ngân đi biến hóa, thì nhìn thấy Mạc trì vội vàng đi tới.

"Cậu, xảy ra chuyện gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thiên Diệp, chúng ta phải lập tức về, trong nhà đã xảy ra chuyện !" Về mặt Mạc Trì lo lắng nói.

"Bồ Thành ? Xảy ra chuyện gì ?" Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe nói đã xảy ra chuyện, vội vàng hỏi.

"Tạ di nói với Tạ thúc thúc, có mấy người đến Bồ thành làm hỏng Mạc gia." Mạc Trì nói, " Tình huống cụ thể cũng không nói rõ ràng, người thu thập một chút, chúng ta lập tức lên đường."

"Dạ." Độc Cô Thiên Diệp nói, thu hồi biến hóa đan lại. Biến hóa lúc nào cũng được, nhưng chuyện của Mạc gia thì không thể. Có thể khiến Tạ bà bà vội vàng gọi người trở như vậy về, chắc chắn là nàng cũng không thể xử lý ! Hơn nữa người dám động thủ với Mạc gia vào lúc này, lại có thể lực như thế nào? !

Mạc Trì nói xong xoay người rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp đơn giản thu thập một chút. Nói là thu thập, kỳ thật cũng không cần lắm. Chỉ chốc lát sau nàng đi ra ngoài tập hợp với mọi người.

"Thiên Diệp, người có được không? Nếu không chúng ta về trước, người nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy về?" Mạc Chấn Đình nhìn mặt Độc Cô Thiên Diệp còn có chút tái nhợt nói.

"Không cần đâu ngoại công. Ta không sao , chúng ta về sớm một chút có vẻ tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Sau khi mọi người tập hợp đầy đủ, Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra. nó cấp bậc cao nhất trong này, tốc độ nhanh nhất. Tình huống bây giờ khẩn cấp, mọi người đều ngồi lên.

"Tử Tiêu, cảm ơn Âm các chiếu cố trong khoảng thời gian này. Sau này chúng ta còn gặp lại!" Mạc Chấn Đình nói với Tử Tiêu phía dưới.

"Mặc tiền bối khách khí." Tử Tiêu nói, "Nếu có cái gì cần Ám các hỗ trợ, các người có thể tùy thời nói với chúng ta. Sau này còn gặp lại!"

"Nhất định." Mặc Chấn Đình nói xong, Độc Cô Thiên Diệp liền để Lam Mân cất cánh.

"Tiểu Diệp nhi, chớ quên chuyện người đáp ứng ta!" Tử Tiêu nói, nhìn bóng người càng ngày càng xa, nói, "Không lương tâm, cứ nhiên ngay cả câu tạm biệt cũng không nói."

Thất Nguyệt đi đến sau lưng Tử Tiêu, nói: "Người ước gì cho người ta cả Ám các chứ gì!"

"Ta vui !" Tử Tiêu nói, sau đó xoay người rời đi, để lại cho Thất Nguyệt một bóng dáng tiêu sái.

"Ta lau! Người đương nhiên vui, vì người chưa từng quản chuyện của Ám các !" Thất Nguyệt bị thái của Tử Tiêu làm tức giận gườm gườm, mắng to với bóng dáng của hắn.

Lam Mân mang theo mọi người bay theo hướng Bồ thành, trước khi rời khỏi huyền hải, Độc Cô Thiên Diệp ra sau Lam Mân, kêu Giáng Vực.

"Có chuyện gì ?" Giáng Vực đối với việc Độc Cô Thiên Diệp gọi hắn ra lúc này có chút khó hiểu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mái tóc trắng bay múa trong gió của Giáng Vực, tháo chiếc nhẫn định khô lâu trên lỗ tai xuống, đưa cho Giáng Vực.

Giáng Vực cũng không nhận, hỏi: "Người làm gì vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp để nhẫn định vào tay Giáng Vực, sau đó nói: "Ta biết người rất không cam lòng khi khế ước với ta. Người luôn muốn rời khỏi. Bây giờ, người cầm lại nhẫn định của người, tuy rằng giữa chúng ta có

khế ước, nhưng như vậy người cũng có thể đi đến nơi người muốn đến, làm chuyện người muốn làm."

Giáng Vực ngây ngốc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hắn bị nàng vứt bỏ sao ? Hắn muốn nói cái gì, lại bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn trở.

"Chuyện lần trước ta biết, lúc bắt đầu là người cố ý ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người biết? !" Giáng Vực kinh ngạc. Nếu nàng biết, vì sao không nói cho hắn.

"Phải." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Lúc đầu ta cũng nghĩ vì hải thức của ngoại công rất kêu gọi náo động, cho nên mới không gọi được, nhưng sau này ta lại biết, thật ra người nghe thấy của ta, nhưng người đang giãy dụa. Ta rất may mắn, người lựa chọn mang ta ra. Ta cũng rất cảm kích người trong thời gian này giúp ta nhiều như vậy, cũng cảm ơn người giúp ngoại công ta tỉnh lại. Tuy rằng ta xem người như đồng bọn của ta, nhưng chúng ta không cùng một đường . Cho nên, ta thả người rời đi."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, dừng một chút, tiếp theo nói: "Ta cũng không muốn lưu một nhân tố không ổn định bên người. Sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, người có thể cho ta biết."

Giáng Vực lẳng lẳng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nàng thật sự không cần hắn ? ! Không biết vì sao, nghĩ vậy, tâm Giáng Vực đột nhiên đau.

"Người quyết định ?" Giáng Vực hỏi, tay cầm nhĩ đỉnh không ngừng nắm chặt.

"Kỳ thật quyết định này không phải ta làm." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói, "Đi theo chúng ta cũng không phải là ý muốn người. Người có thói quen sống vô câu vô thúc, bị khế ước trói buộc cũng không thích hợp

với người. Bây giờ ta không có biện pháp giải trừ khế ước, nhưng ta có thể cho người tự do lớn nhất."

Giáng Vực nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hồi lâu, khàn khàn nói: "Ta đã biết."

Hắn thật sự bị nàng vứt bỏ ! Hắn sờ sờ ngực có chút đau, nói: "Cái này vẫn để ở chỗ của người đi. Coi như lưu lại một kỷ niệm."

Giáng vực mang nhĩ đỉnh lên lỗ tai Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta tin tưởng người không dùng cái này đến trói buộc ta."

Nói xong, hắn đứng dậy bay đến không trung, nhìn Lam Mân mang Độc Cô Thiên Diệp càng chạy càng xa. Hắn muốn nói một câu: cuộc sống tự do tự tại, hắn đã trở lại ! Nhưng cảm giác xa lạ trong lòng khiến hắn một câu cũng không nói nên lời, nhìn theo hướng bọn Độc Cô Thiên Diệp ly khai, gió thổi làm ngân phát hồng y của hắn bay lên.

"Người đi ra sau làm gì ?" Hữu Vô nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trở lại, hỏi.

"Xử lý một chuyên." Độc Cô Thiên Diệp nói, thoáng nhìn ra sau, thấy bóng dáng cô độc của Giáng Vực.

"Tỷ tỷ, sao tỷ để cho Giáng Vực ca ca chạy ?" Tiểu Hỏa ngồi bên người Độc Cô Thiên Diệp, truyền âm hỏi.

"Bởi vì đi theo chúng ta không phải cuộc sống hắn muốn. Chúng ta không thể miễn cưỡng hắn đi cùng chúng ta." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Nga." Tiểu Hỏa gật gật đầu.

Tốc độ của Lam Mân bây giờ nhanh hơn lúc trước, hơn nữa mọi người đều buồn phiền vì tình huống của Bồ thành, chạy đi suốt đêm, ba ngày sau,

bọn họ đã về tới Bồ thành.

"Đây là làm sao vậy?"

Mọi người nhìn tình huống phía dưới, có chút không thể tin được.

Tường thành Bồ thành bị hủy một nửa, rất nhiều phòng ốc bị phá hủy, trong đó hủy hoại nhiều nhất là phủ đệ Mạc gia, toàn bộ thành một đồng phế tích.

"Hạ xuống xem." Độc Cô Thiên Diệp nói với Lam Mân.

Lam Mân bay xuống, mọi người đi vào từng phòng của Mạc gia ốc, nhìn phòng ốc bị hủy rồi tinh rồi mù, cơn tức trong lòng không ngừng bành trướng.

"Ai làm ? !" Mạc Chấn Đình gầm lên giận dữ, khiến những người chung quanh giật nảy mình. Huynh đệ Mạc gia cũng là vẻ mặt phẫn nộ!

"Các người đã trở lại!" Thanh âm Tạ Phàm truyền đến, mọi người nghiêng người thì thấy nàng phi thân mà đến.

"Tạ di, đây là có chuyện gì? Người của Mạc gia đâu?" Mạc Trì nhìn thấy Tạ Phàm thì hỏi.

Tạ Phàm nhìn Khung Cách, Mạc Chấn Đình và Hữu Vô, không kịp ôn chuyện, nói: "Các người theo ta."

Tạ Phàm nói xong thì xoay người rời đi, mọi người cái gì cũng không nói, đi theo nàng, đi vào một ngôi nhà.

"Đây là ?" Hữu Vô hỏi Tạ Phàm.

Tạ Phàm không nói, đẩy cửa vào, xuyên qua sân và hành lang, đi vào một nhà lầu, tiếp tục đi vào.

Bọn Mạc Trì đi theo vào, đi vào lập tức nhìn thấy thị vệ Mạc gia nằm ở bên trong.

"Bọn họ sao vậy ?" Bọn Mạc Trì đi qua, nhìn thấy người mê man, hỏi.

"Mấy ngày hôm trước, có mấy người tới Bồ thành, đả thương người Mạc gia."

"Bọn họ là ai?" Mạc lão tam hỏi.

"Bọn họ nói bọn họ là Phong gia ở đại lục Không Linh. Phong gia Bồ thành là một chi hệ phía dưới của bọn họ, bất mãn bị diệt tộc, cho nên đến báo thù." Tạ Phàm nói, "Bọn họ bắt đi người Mạc gia, muốn Thiên Diệp và huynh đệ Mạc gia tự mình đi đổi người."

"Cái gì ? !"

Mọi người đều bị tin tức này làm khiếp sợ, không nghĩ tới cư nhiên liên lụy đến thế lực thượng vị, hơn nữa đối phương điểm danh muốn Độc Cô Thiên Diệp đi, đâu không phải muốn bọn họ đi chịu chết sao ? !

Mọi người lâm vào trầm mặc, không thể không quản bọn Mạc Liên, nhưng người của thượng vị thấp nhất cũng là Thần vương, huyền tôn như bọn họ, đi để người ta luyện tập cũng không đủ tư cách.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên giường các thị vệ, tra xét một chút, phát hiện nguồn suối huyền lực của mọi người đều bị làm vỡ nát!

"Đáng chết!" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được mắng một câu.

"Sao vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp kiểm tra mỗi người, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Kiểm tra xong người cuối cùng, nói: "Nguồn suối huyền lực của bọn họ đều bị đánh nát."

"Cái gì? ! Vậy không phải nói bọn họ không thể tu luyện nữa ? !" Mạc Tử Khanh nhin không được nói.

Tạ Phàm nhìn những người đang nằm nói: " Người của Luyện đan công hội từng đến nhìn, xác định những người này đều... Họ nói, nếu Thiên Diệp có thể biến bọn họ thành thiên tài, bọn họ sẽ cho những người nếm thử bộ dáng trở thành phế tài. Bởi vậy mới để lại một mạng cho bọn họ. Ta để các đệ tử chuyển họ đến nơi đây, cũng là phòng ngừa những người đó quay lại."

"Cảm ơn ngài, Tạ bà bà." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không nghĩ tới Phong gia này cư nhiên còn có thể lực như vậy ở sau lưng bọn họ! Mặc kệ là ai, khi dễ người Mạc gia ta, vậy không cần muốn lại có ngày thanh tĩn! Ta nhất định phải cho các nàng biết cái gì gọi là biết vậy chẳng làm!"

"Đúng!" Mạc lão tam nói, "Cho dù bọn họ là người ở vị diện trên, cũng phải lột một lớp da của bọn hăn !"

Mạc Chấn Đình cũng không nói gì, trầm mặc một lát, nói: "Chúng ta rời đi trước, không cần âm ỹ để cho nghỉ ngơi bọn họ. Có một số việc cũng nên nói cho các người."

Mạc Chấn Đình nói xong dẫn đầu rời đi, những người khác theo sát sau đó.

"Cha, người muốn nói cho chúng ta cái gì?" Vừa đến đại sảnh Tạ Phàm nói, Mạc lão tam liền hỏi.

Mạc Chấn Đình trừng mắt nhìn Mạc lão tam một cái, nói: "Thật ra, chúng ta cũng có thượng nguyên bốn gia."

Một câu của Mạc Chấn Đình hấp dẫn tất cả mọi người.

"Chúng ta cũng có thượng nguyên bốn gia? !" Mạc Trì nhíu mày. Hắn đứng đầu một nhà, sao không biết bọn họ còn có bốn gia gì đó ?

"Phải." Mạc Chấn Đình nói, "Ông cố phụ của ta không phải người của Huyền Nguyệt đại lục, mà là một cái Mạc gia ở thượng vị diện trực xuất - tội nhân."

Thì ra, mọi người ở thượng vị diện thích trực xuất người phạm sai của gia tộc mình đến vị diện cấp thấp, hấp thụ tài nguyên cho bốn gia. Bồ thành Phong gia và Mạc gia đều là gia tộc như vậy!

Năm đó ông cố phụ của Mạc Chấn Đình vì phản kháng an bài của gia tộc, bị gia tộc lưu đày đến Huyền Nguyệt đại lục, bởi vì tức giận gia tộc, đến chết cũng không quay lại.

"Nhưng ta biết nguyện vọng của ông cố phụ là hy vọng hậu nhân có thể nhận tổ quy tông. Đáng tiếc không ai có thể tu luyện đến Thần Vương." Mạc Chấn Đình nói.

"Xuy, chính hắn không về, lại hy vọng hậu nhân có thể nhận tổ quy tông." Độc Cô Thiên Diệp nghe xong cảm khái một chút.

"Phong gia kia hẳn là giống chúng ta, tuy rằng đối với thượng nguyên bốn gia mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bị người diệt tộc, tương đương đánh vào mặt bọn họ, cho nên mới phái người xuống bắt bọn Mạc Liên." Mạc Chấn Đình phân tích.

"Bọn họ nếu bảo chúng ta đi đổi người, vậy bây giờ các nàng không có nguy hiểm sinh mệnh." Mạc lão tứ nói, "Chỉ sợ sẽ phải chịu nhiều khổ sở."

"Những thị vệ này làm sao bây giờ?" Mạc lão nhị mở miệng hỏi.

Mạc Chấn Đình không nói gì, Độc Cô Thiên Diệp đã mở miệng: "Cứu! Lúc trước chúng ta nói, chỉ cần bọn họ trung thành, sẽ không bạc đãi bọn họ! Bây giờ bọn họ vì Mạc gia gặp chuyện, chúng ta không thể buông tha bọn họ!"

"Thiên Diệp nói rất đúng, chúng ta phải dùng hết khả năng cứu bọn họ." Mạc Trì cũng nói.

"Đúng."

"Nhưng nguồn suối huyền lực của bọn họ đã bị đánh nát ." Tạ Bình nhắc nhở.

"..."

"Con đi tìm xem có biện pháp chữa trị hay không." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chữa khỏi bọn họ chúng ta lại đi cứu bọn Mạc Liên họ."

"Được, vậy con đi trước đi." Mạc Chấn Đình nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ, những người khác ở trong đại sảnh tiếp tục thương nghị kế hoạch.

"Hả, nha đầu kia đi nơi nào ?" Lần đầu tiên Tạ Phàm nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp biến mất, kinh ngạc hỏi.

"Nga, nha đầu kia đi không gian tùy thân của nàng." Tạ Bình giải thích cho Tạ Phàm, sau đó nói về Luyện Yêu Hồ.

Tạ Phàm nghe xong, cảm khái nói: "Còn có thần khí thần kỳ như vậy ! Phúc của Thiên Diệp nha đầu thật sâu !"

"Chuyện bất khả tư nghị của nha đầu kia rất nhiều." Tạ Bình nói, "Khi về ta sẽ nói cho người."

"Được." Tạ Phàm gật đầu, tuy rằng nàng rất ngạc nhiên chuyện của Thiên Diệp, nhưng cũng biết giờ không phải lúc. Nhưng khi xoay người, nàng lập tức mắng bọn Mạc Chấn Đình và Khung Cách: "Mấy lão bất tử các người, toàn bộ chạy ra ngoài, để lại cho ta cục diện rối rắm như vậy! Bây giờ đã biết trở lại rồi sao? !"

"Chúng ta là do có chuyện mà." Hữu Vô nói.

"Đúng rồi, Thần điện kia là có chuyện gì xảy ra? Các người nói cho ta biết. Sao đột nhiên lại biến mất trên Huyền Nguyệt đại lục? Còn có lúc trước xói mòn huyền lực là chuyện gì xảy ra?"

Hai tháng trước đột nhiên phát sinh chuyện huyền lực bị xói mòn làm người trên đại lục sợ quá mức, mọi người còn chưa hoàn hồn, lại được tin tức nói Thần điện bị giết, các đại đế quốc đều có được tin tức, nhưng chỉ công bố với bên ngoài chỉ nói Thần điện làm ác bị thiên địa quy tắc trừng phạt, tình huống cụ thể mọi người đều không rõ lắm.

Tạ Bình nói lại chuyện xảy ra ở huyền hải lĩnh vực cho Tạ Phàm nghe, sau khi nghe xong, nàng cảm thán nói: "Không nghĩ tới Thần điện thoát nhìn thánh khiết, cư nhiên thiết kế ác độc kế hoạch như vậy! May mắn ngăn lại được ! Còn có nha đầu Thiên Diệp kia cũng quá lớn mật ? Ở trên địa bàn của người ta trực tiếp diệt thiếu điện chủ của bọn hắn!"

"Lá gan nàng uôn rất lớn !" Hữu Vô nói.

"Thực lực của nàng bạo tăng, sẽ không có vấn đề gì chứ ?" Tạ Phàm không xác định hỏi.

"Bây giờ còn chưa biết, phải xem phát triển sau này của nàng." Khung Cách nói.

Mọi người trò chuyện trong đại sảnh, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên xuất hiện, nói: "Có biện pháp cứu bọn họ, còn có thể chữa trị nguồn suối

huyền lực !"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Lôi Kiếp Biến Hóa

"Thật sự có biện pháp chữa khỏi cho bọn họ ?" Mạc Trì hỏi. Làm gia chủ, hẳn hy vọng tộc nhân của mình có thể sống tốt.

"Có thể chữa trị suối nguồn huyễn lực?" Tạ Phàm cũng hỏi. Ngày hôm qua hội trưởng Công hội Luyện đan đến xem xong thì nói không có cách nào chữa trị, bây giờ Độc Cô Thiên Diệp lại nói có biện pháp!

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Con tìm được một loại Đan Phương, có thể chữa trị bất kì thương tổn nào của thân thể, bao gồm suối nguồn huyễn lực."

"Thật sự ? Là loại đan dược gì ?" Một đạo thanh âm hùng hậu truyền vào từ bên ngoài, tiếp theo hai bóng người xuất hiện ở cửa.

"Kỳ hội trưởng, sao ngài lại tới đây ?" Tạ Phàm nhìn người đi vào, kinh ngạc hỏi.

Người tới đúng là Hội trưởng Công hội Luyện đan Kỳ Chính, ngày hôm qua hẳn xem qua thương thế của người Mạc gia thì xác định bọn họ đều không có thuốc nào cứu được, không nghĩ tới hôm nay lại tới.

"Ngày hôm qua ta quay về luyện chế một ít Tuyết Hàm Đan, có thể bảo trụ tánh mạng cho bọn họ. Gần đây nghe thấy có người nói bọn họ có

thể trị được, cho nên muốn hỏi một chút là biện pháp gì." Kỳ Chính nói, "Nói vậy đan dược này cũng không dùng được."

"Đa tạ Kỳ hội trưởng cho giúp Mạc gia ta." Mạc Trì ôm quyền nói với Kỳ Chính.

"Không có gì." Kỳ Chính nói, "Mạc gia và Công hội Luyện đan vẫn có quan hệ tốt, bây giờ Mạc gia gặp phải đại kiếp nạn này, chúng ta có thể ra một phần lực thì cũng nên ra. Các người vừa mới nói có biện pháp cứu bọn họ đúng không ?"

"Nha đầu, người nói đan dược đó là gì?" Hữu Vô ở một bên vội vàng hỏi.

"Phục Cốt đan."

"Phục Cốt đan ? Đó là đan dược gì? Chưa từng nghe qua." Người đi theo Kỳ Chính dùng vẻ mặt khinh thường nói, "Lão sư của ta đã nói không có cách nào, người nói có biện pháp, lại nói người cũng không biết đan dược, người đây là có ý tứ gì ?"

Lời nói của người nọ trong khiến sắc mặt mọi người tối sầm lại, Độc Cô Thiên Diệp là bảo bối của bọn họ, nhưng là bây giờ lại bị người khác hoài nghi như thế!

Nhưng Độc Cô Thiên Diệp cũng không thêm để ý, nàng không thêm liếc mắt nhìn người nọ một cái, giải thích với bọn Hữu Vô : "Phục Cốt đan là Đan Phương viễn cổ, là một loại đan dược tái tạo thân thể con người."

"Xuy, đó là đan dược gì? Chỗ nào có đan dược tái tạo thân thể chứ." Đồ đệ Kỳ Chính nói.

Độc Cô Thiên Diệp xem thường, rất muốn hỏi một câu, có phải người bệnh tâm thần nhà ai chạy đến hay không? !

Mọi người đều bỏ qua người nọ, xem trên mặt mũi Kỳ Chính cũng khó nói gì.

"Nhưng gặp khó khăn gì ?" Khung Cách hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, trong lòng cảm thán hiệu trưởng khôn khéo. "Kém một vị chủ dược."

"Là gì ?" Mạc lão tam hỏi.

"Dược gì ?" Kỳ Chính cũng hỏi, "Nói ra để ta xem Công hội Luyện đan có không."

"Ngát Hương hoa."

Bọn Hữu Vô nháy mắt mấy cái, cái gì mà Ngát Hương hoa, bọn họ đều chưa từng nghe thấy.

"Ngát Hương hoa? Cái này quả thực có vẻ khó." Kỳ Chính kinh ngạc, "Huyền Nguyệt đại lục không có loại thảo dược này."

"Hội trưởng biết thuốc này ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Kỳ Chính gật gật đầu, nói: "Sư phụ của ta từng có một cơ hội ngẫu nhiên nhận được một cây. Bởi vì rất thưa thớt, cũng không có thiên hoa, cho nên luôn không sử dụng, sau này thì cho ta."

Kỳ Chính vừa nói, vừa lấy ra từ nhẫn không gian một cái hộp, mở ra, đưa cho Độc Cô Thiên Diệp. Tuy rằng hắn không biết Độc Cô Thiên Diệp có thể luyện đan hay không, nhưng nghe nàng nói biện pháp, Ngát Hương hoa cũng là nàng nói ra, nói vậy chắc nàng cũng biết chút, ít nhất nhận biết dược liệu, có lẽ do Mạc Phong dạy nàng cũng không chừng.

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận cái hộp mở ra, quả nhiên là bộ dáng vẽ trên sách. Lá cây dài nhỏ, đóa hoa dài nhỏ, đóa hoa có chút giống Uất Kim

Hương, khi mở ra nắp hộp còn có một cỗ mùi thơm thảo nhiên truyền đến.

"Thật là Ngát Hương hoa!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chỉ tiếc một đóa căn bản không đủ. Hội trưởng, người có biết làm sao mới có được không?"

Kỳ Chính lắc đầu nói: "Không biết. Sư phụ ta dưới cơ duyên xảo hợp gặp một người của vị diện khác, trao đổi được. Ngát Hương hoa ở đại lục Huyền Nguyệt căn bản không có."

"Vậy làm sao bây giờ?" Mạc Tử Khanh hỏi. Chẳng lẽ có biện pháp lại bởi vì không có chủ được mà chết non sao?

"Vậy Ngát Hương hoa có thể tìm được ở nơi nào?" Mạc lão tứ hỏi. Nếu có thể có một cây, vậy có thể có cây khác.

"Nghe nói, hoa này là đại lục Không Linh độc hữu, hơn nữa cho dù là tại nơi đó cũng chỉ có rất ít." Kỳ Chính hồi tưởng lại lời của sư phó hãn nói cho nàng, "Vì vậy khi cùng Thiên hoa mới có tác dụng, cho nên người có cũng ít hơn."

Nói trắng ra là, không có Thiên hoa và Ngát Hương hoa, thì chỉ có thể bó tay mà thôi!

"Đại lục Không Linh?"

"Bây giờ chúng ta lập tức đến đó tìm!" Mạc lão tam nói.

"Người có biết đại lục Không Linh đi thế nào không?" Mạc lão nhị đánh Mạc lão tam một phen, hỏi.

"Ách, không biết." Mạc lão tam thành thật nói.

"Người nói còn thiếu Ngát Hương hoa, vậy là người có Thiên hoa?" Kỳ Chính hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Hội trưởng, ta nghĩ dùng một mảnh thiên hoa đối với người đóa Ngát Hương hoa này, có thể không ?"

Dùng thiên hoa đối Ngát Hương hoa, cũng là dùng vàng đối bạc, căn bản không cần lo lắng, căn bản chính là hành vi của kẻ ngốc! Bởi vì không có Ngát Hương hoa, Thiên hoa là chí bảo luyện đan, nhưng không có Thiên hoa, Ngát Hương hoa chỉ là một đóa hoa bình thường mà thôi!

Độc Cô Thiên Diệp cũng lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong một mảnh Thiên hoa đầy đủ! Đồ đệ Kỳ Chính nhìn thấy Thiên hoa, kích động ngay cả nói đều nói không nên lời, chỉ ngây ngốc nhìn Thiên hoa, sau khi xác nhận là Thiên hoa thì có vẻ vô cùng kích động. Đó là Thiên hoa ! Là giấc mộng của mỗi một luyện đan sư!

Kỳ Chính cũng rất kích động, lấy cái hộp đựng Thiên hoa cẩn thận vuốt ve, nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp đề nghị lấy hoa đổi hoa, cự tuyệt: "Không được. So với Thiên hoa với, Ngát Hương hoa cái gì cũng quên đi ! Người cần Ngát Hương hoa thì cứ trực tiếp cầm là được!"

Độc Cô Thiên Diệp cũng không nhận lại hộp, nói: "Ta cũng không chỉ vì Ngát Hương hoa, ta còn hy vọng ngài có thể đưa Tuyết Hàm đan cho bọn họ sử dụng, bảo vệ tánh mạng bọn họ."

Độc Cô Thiên Diệp nói, Kỳ Chính mới đồng ý nhận lấy Thiên hoa. Đây là một dự hoặc lớn đối với luyện đan sư, hẳn cũng không ngoại lệ.

"Không biết Phục Cốt đan là đan dược cấp bao nhiêu?" Kỳ Chính hỏi.

Vấn đề này cũng là vấn đề những người khác muốn hỏi !

"Cấp 9." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Cấp 9? đan dược cấp 9 ai có thể luyện chế ?" Đồ đệ Kỳ Chính cười nhạo nói, "Sư phụ ta nay đã là người luyện đan lợi hại nhất cũng chỉ cấp 8,

phương pháp kia của người, ta thấy vẫn là đừng tốn công vô ích."

"Phải không, vậy cũng không cần người quan tâm !" Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nàng có phải từng đắc tội hãn hay không, sao nàng có cảm giác hãn luôn nhắm vào nàng vậy ? !

Cảm giác của Độc Cô Thiên Diệp không sai, nhưng hãn không chỉ nhắm vào nàng, mà là Mạc Phong ! Hãn là đệ tử đắc lực nhất của Kỳ Chính, từng thiên tài luyện đan, được bao nhiêu người thối phồng, phong quang vô hạn, nhưng sau khi có một Mạc Phong nhảy ra, Kỳ Chính không còn có khen hãn , há mồm ngậm miệng đều là Mạc Phong thế nào thế nào, điều này khiến hãn từng thiên tài bị đả kích. Bởi vậy nhìn người Mạc gia không vừa mắt, lần này Mạc gia gặp phải đại nạn, hãn ở trong lòng cười trộm đã lâu.

"Hừ, ta chỉ tốt bụng nhắc nhở người, không cần tốn công vô ích."

Người như vậy, quyết đoán không nhìn là được!

Nhìn thấy đệ tử của mình không xem trường hợp như vậy, Kỳ Chính cũng cảm thấy ngượng ngùng. Vì thế sau khi để Tuyết Hàm đan lại thì mang theo đệ tử trở về Công hội Luyện đan.

Sau đó Khung Cách và hai huynh muội Tạ Bình Tạ Phàm trở về Học viện Đế Quốc, dù sao Khung Cách rời khỏi nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện cần hãn trở về làm. Hữu Vô cũng trở về Công hội Luyện khí.

Độc Cô Thiên Diệp để Mạc Phong cho mọi người dùng Tuyết Hàm đan, có Tuyết Hàm đan, tạm thời bọn họ không có nguy hiểm sinh mệnh.

"Thiên Diệp, người có nắm chắc chữa khỏi cho bọn họ không ?" Khi chỉ còn lại người Mạc gia, Mạc Trì hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"Giờ họ có Tuyết Hàm đan bảo mệnh, tạm thời không có việc gì. Chỉ cần chúng ta tìm được Ngát Hương hoa, cấp bậc luyện đan không phải là vấn đề." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Nàng đã luyện chế đan dược cấp 8 vô cùng thuận buồm xuôi gió, lúc trước vì nguyên nhân huyễn lực, nàng không thể đề cao trình độ luyện đan của mình, bây giờ nàng đã là huyễn tôn đỉnh phong, về mặt huyễn lực cũng đủ rồi.

"Bọn họ có thể đợi đến khi chúng ta tìm được Ngát Hương hoa không?" Mạc lão tam hỏi, "Nghe Kỳ Chính nói như vậy, Ngát Hương hoa này có vẻ rất khó tìm."

"Sau lần trước Đô Đô tiến hóa có thể tùy ý khống chế thời gian trong Luyện Yêu Hồ, để nó mở một không gian cho bọn họ trước, điều chậm thời gian một chút là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Xem ra đi đại lục Không Linh là chuyện không thể thiếu." Mạc Trì nói, "Nhưng không biết bọn Mạc Liên bây giờ ra sao."

"Nếu không chúng ta chia binh làm hai đường, một đường đi đại lục Không Linh tìm Ngát Hương hoa, một đường đi, cái kia, cái kia đại lục gì đó?" Mạc lão tam chọc Mạc lão tứ bên người hỏi.

"Đại lục Phong gia sống kêu Vũ Linh." Mạc lão tứ trả lời.

"A, đúng, " Mạc lão tam vỗ đùi, nói tiếp, "Đến lúc đó một đường đi đại lục Vũ Linh tìm bọn Mạc Liên. Thế nào?"

"Không được." Mạc Trì phản đối.

"Vì sao?" Mạc lão tam khó hiểu.

"Mặc kệ bây giờ chúng ta đi đại lục Không Linh hay là đại lục Vũ Linh cũng không thể tách ra." Mạc lão tứ nói.

Nhìn thấy bộ dáng khó hiểu của Mạc lão tam, Mạc lão nhị nói: "Đại lục Không Linh và đại lục Vũ Linh đều vị diện cao hơn, nơi đó bọn họ thấp nhất là Thần vương, hiện tại chúng ta đi không phải muốn chết sao?"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Người trong đại sảnh lâm vào trầm mặc, không thực lực, mặc kệ đi nơi nào cũng không được, tách ra lại càng không được!

Độc Cô Thiên Diệp đứng lên từ ghế, nói: "Mặc kệ thế nào, hai nơi này chúng ta đều phải đi ! Bây giờ quyết định đi nơi nào trước, cứu bọn Mạc Liên hay là cứu trị những người khác trước."

Mấy người Mạc Trì nhìn thoáng qua nhau, nói: "Trị thương trước!"

"Vậy chúng ta đi đại lục Không Linh. Thật ra ta cũng hiểu đi đại lục Không Linh ổn hơn." Mạc Kiếm nói, "Bây giờ chúng ta ở nơi này tính lợi hại , nhưng là đi vị diện cao chỉ có thể tính là con kiến. Cứu Liên Nhi bọn họ, khẳng định sẽ có xung đột với người Phong gia, bằng thực lực chúng ta hiện tại... So với cứu người, đi tìm Ngát Hương hoa, sẽ dễ hơn nhiều lắm, ít nhất ở đại lục Không Linh chúng ta không có địch nhân trực tiếp. Hơn nữa, thương thế bọn họ cấp bách, khi chúng ta chưa đến Phong gia hẳn sẽ không thương tổn tánh mạng bọn Liên Nhi."

"Quyết định như vậy đi." Mạc Chấn Đình nói, "Chúng ta chuẩn bị một chút, đi đại lục Không Linh."

"Ngoại công chờ chút." Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói.

"Sao vậy ?"

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Con muốn cho bọn Thanh Loan biến hóa trước."

"Lúc này?"

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu. Nàng còn có một ý tưởng, nhưng không thể nói cho họ biết.

Tuy rằng không rõ vì sao nàng lại cho huyền thú biến hóa lúc này, nhưng Độc Cô Thiên Diệp đề suất, bọn họ quyết định chờ thêm hai ngày.

Độc Cô Thiên Diệp để Mạc Phong cẩn thận chiêu cố những người đó, nói cho bọn Mạc Chấn Đình rồi mang theo bọn Tiểu Ngân đi Mộng Tiêu Lĩnh.

Biết lần này là cho chúng nó biến hóa, Tiểu Ngân, Thanh Loan, Hắc Phong đều rất kích động. Còn trên đường đi đã yêu cầu ra ngoài toàn bộ, sau khi đi ra ở trên lưng Lam Mân gọi tới gọi lui.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chúng thú hưng phấn, không nói lời nào, về mặt ngưng trọng nhìn phía trước.

"Tỷ tỷ, vì sao phải biến hóa ở đây, đi đại lục Không Linh không phải rất tốt sao?" Tiểu Hỏa ngồi bên người Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ đầu Tiểu Hỏa, nói: "Lát nữa muội sẽ biết."

Lam Mân dùng thời gian mấy giờ đi tới Mộng Tiêu Lĩnh, bởi vì lần trước các nàng mang theo rất nhiều thần thú, cho nên hiện tại ở đây an toàn hơn trước kia rất nhiều, mọi người đều lựa chọn đi ngang qua mộng tiêu lĩnh.

"Chủ nhân, đến rồi." Lam Mân nói, mang theo mọi người đáp xuống một đỉnh núi ít cây cối.

Độc Cô Thiên Diệp đi xuống, nhìn nhìn bốn phía, nói: " Để huyền thú gần đây rời đi đi."

Lam Mân gật gật đầu, uy áp siêu thần thú phóng ra, đối với này huyền thú nói: "Tất cả huyền thú rời khỏi, không được lưu lại!"

Đối với Lam Mân, huyền thú Mộng Tiêu lĩnh rất quen thuộc, cảm thấy hơi thở của nó, nghe được lời nói của nó, toàn bộ chạy ra ngoài. Chỉ một lát sau, toàn bộ Mộng Tiêu Lĩnh đều không còn huyền thú.

Một lượng lớn huyền thú chạy ra ngoài, làm hại mọi người nghĩ đến lại xuất hiện thú triều, lo lắng một phen.

Cảm thấy phụ cận không còn huyền thú, Lam Mân gật gật đầu với Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Chủ nhân, ai đến trước?"

"Ta."

"Ta."

"Ta."

Ba đứa Tiểu Ngân đều cướp đầu tiên. Nơi này chỉ có Lam Mân từng trải qua lôi kiếp biến hóa, nhưng mọi người đều không nhìn qua tình huống lúc đó, chỉ dựa vào lời nó nói, chúng nó cũng không thể cảm thụ rõ ràng. Lịch kiếp thứ nhất, phiêu lưu tương đối lớn, sau đó có thể căn cứ lôi kiếp để điều tiết tinh lực của mình.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy tâm tư của mọi người, trong lòng thật cao hứng. Như vậy mới là đồng bọn, là người nhà!

"Có Biến Hóa đan, các người đều có thể thành công, ai trước ai sau cũng giống nhau." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó lấy ra một viên Biến Hóa đan, một ít huyền thú dùng là Hồi Lực đan, đưa cho Thanh Loan, nói, "Thanh Loan cấp bậc cao nhất, bắt đầu từ người đi."

Thanh Loan trịnh trọng ngậm đan dược Độc Cô Thiên Diệp đưa, đây không chỉ là mấy viên đan dược, mà là Độc Cô Thiên Diệp quan tâm và trả giá cho chúng nó!

Độc Cô Thiên Diệp và chúng thú rời khỏi đỉnh núi kia, thối lui đến khoảng cách an toàn ở ngoài. Thanh Loan ngậm đan dược trong miệng, sau đó bắt đầu chậm rãi vận hành huyền lực. Quanh thân nó huyền lực xoay chuyển, trên bầu trời xuất hiện tầng tầng mây đen, cuồng phong nổi lên bốn phía, thối trúng làm cây cối xung quanh ngã rạp.

"Chủ nhân, Thanh Loan không có việc gì chứ?" Hắc Phong hỏi. Ở trong này, trừ bỏ Tiểu Bạch Cầu đến thời gian ngắn nhất, nhưng nó và bọn họ quan hệ vẫn rất thân, đương nhiên, cũng giới hạn trong bọn họ, đối với những người khác nó vẫn là con báo tràn ngập dã tính!

"Hắn là sẽ không." Độc Cô Thiên Diệp cũng không thể khẳng định.

Mây đen trên trời tụ tập thành một tầng thật dày rất nhanh, có thể nhìn đến trong tầng mây thỉnh thoảng xẹt ra tia chớp. Rất nhanh, tia chớp thứ nhất đánh xuống, trực tiếp đánh tan rào chắn Thanh Loan ngưng ra cho mình, đánh vào trên người Thanh Loan.

"Chiêm chớp ——" Thanh Loan bị lôi điện đánh trúng, phát ra tiếng kêu nguyên thủy.

Tiểu Hỏa chưa từng thấy trường hợp này, sợ tới mức lập tức chui vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Hỏa, trấn an vuốt đầu nàng, gắt gao nhìn chăm chăm Thanh Loan trên núi.

Sau khi lôi điện thứ nhất đánh cuống, nghỉ tạm một thời gian, vừa vận để Thanh Loan điều chỉnh một chút tinh lực, vận khởi huyền lực ngưng ra một tầng bảo hộ thật dày.

"Oanh —— "

Lôi kiếp thứ hai đánh xuống dưới, càng thô bạo hơn đạo thứ nhất, Thanh Loan phát ra tiếng kêu thê lương, khiến bọn họ ở một bên xem trong lòng căng thẳng.

Lôi kiếp thứ hai qua đi, Thanh Loan đã không thể lại điều động huyền lực trong thân thể. Gió thổi bay huyền lực phiêu tán bên người Thanh Loan, lộ ra thân thể rách nát bị lôi đánh của nó.

"Phốc —— khụ khụ, khụ khụ." Nhìn thấy bộ dáng Thanh Loan, Tiểu Cửu nhin không được cười, nhưng cảm thấy không thích hợp, giả bộ ho hai tiếng.

Bộ dáng Thanh Loan bây giờ quả thực có vẻ buồn cười. Linh vũ trên đỉnh đầu nó bị kiếp lôi đánh tan một cây, một cây bị đốt cháy đen, một cây chỉ còn một nửa, tất cả đều là lông chim đều bị đốt qua, đen tuyền , nhìn không ra bộ dáng ban đầu. Xa xa nhìn lại, tựa như một cục than đen bị để ở đó.

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp cũng bị bộ dáng Thanh Loan làm cho nở nụ cười. Nàng nhớ rõ lúc trước Lam Mân cũng là sau khi trải qua biến hóa, cũng không thấy nó cả người, ách, cháy đen như vậy.

"Chủ nhân, sau khi biến hóa sẽ trải qua một lần thay lông ." Lam Mân cảm thấy nghi vấn của Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Thì ra là thế ! Độc Cô Thiên Diệp đã hiểu, tiếp tục nhìn về phía Thanh Loan.

Thanh Loan ăn luôn Hồi Lực đan mà Độc Cô Thiên Diệp cho, cảm thấy thân thể chậm rãi khôi phục, còn chưa kịp chuẩn bị, lôi kiếp thức ba đã đánh xuống.

"Phốc ——" lần này lôi kiếp trực tiếp đánh vào trên người nó, một ngụm máu tươi phun tới, rơi vào đất cháy đen.

"Thanh Loan tử tử !" Tiểu Hỏa nhìn thấy trạng huống của Thanh Loan, lo lắng kêu lên.

Lúc này Tiểu Cửu cũng khẩn trương lên, không hề giống bộ dáng vui cười vừa rồi.

Tiểu Ngân và Hắc Phong, Liệt Hỏa cũng lộ vẻ lo lắng, chuẩn bị nếu Thanh Loan chống đỡ không được sẽ đi giúp nó độ kiếp!

Lôi kiếp thứ ba qua đi, hình như vân kiếp lo lắng trạng huống của Thanh Loan, ngừng lại một thời gian thật dài. Thanh Loan thừa cơ nuốt xuống hai viên Hồi Lực đan, điều tức thân thể một chút.

Sau đó lại có vài lôi kiếp đánh xuống, Hồi Lực đan Thanh Loan ngậm trong miệng đều ăn xong rồi, chỉ còn lại một viên Biến Hóa đan cuối cùng.

Lúc này Thanh Loan đã trải qua tám lôi kiếp, còn lại một lôi kiếp cuối cùng. Lam Mân nói qua, cái cuối cùng mới là lợi hại nhất, uy lực còn lợi hại hơn mấy cái trước cộng lại.

Thanh Loan ngẩng đầu nhìn bầu trời đang không ngừng tăng thêm mây đen, nuốt Biến Hóa đan vào. Ăn Biến Hóa đan, nó cảm thấy toàn bộ lực lượng của mình đều khôi phục, lúc này trạng thái của nàng có thể nói còn tốt hơn trước khi độ kiếp. Nàng đứng lên, đợi lôi kiếp cuối cùng. Chỉ cần mình gắng gượng, vậy là có thể hóa thành hình người !

"Oanh ——" mặc kệ vân kiếp thế nào, lôi kiếp cuối cùng đánh xuống.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Thiên Diệp Qua Lôi Kiếp

"Oanh —— "

Lôi kiếp đánh xuống từ vân kiếp, để người ta cảm nhận được lực lượng hủy thiên diệt địa ẩn chứa bên trong. Thanh Loan ngẩng đầu thét dài một tiếng, sau đó phi thân nghênh đón.

"Chiêm chớp ——" Thanh Loan bị lôi kiếp đánh trúng, trực tiếp rơi xuống từ không trung, toàn thân còn chớp động tia chớp thật nhỏ, phát ra thanh âm xích xích xích, từ rất xa có thể ngửi được mùi thịt nướng khét.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo mọi người đi qua nhìn, bằng vào liên hệ khế ước, nàng biết Thanh Loan đã qua được lôi kiếp lần này, có thể biến hóa .

"Đây là muốn mời chúng ta ăn thịt nướng đúng không ?" Tiểu Cửu ngửi mùi thịt trong không trung, trêu chọc, "Không biết vị ra sao, có ngon như chủ nhân làm hay không."

Thanh Loan quỳ rạp trên mặt đất cho Tiểu Cửu cái nhìn xem thường, sau đó được một đạo bạch quang vây quanh, làm người ta thấy không rõ bộ dáng của nó. Đến khi bạch quang biến mất, Thanh Loan lại là một thân lông chim màu xanh, so với trước kia càng thêm ngăn nắp hoa lệ, linh vũ trên đầu cũng dài ra.

"Thần kỳ như vậy? !"

Mọi người kinh ngạc nhìn Thanh Loan, đây là Thanh Loan vừa mới chột vật không thôi sao ?

Thanh Loan biến hóa nhanh chóng, biến thành một nữ tử mặc váy dài lục sắc, khuôn mặt khéo léo tinh xảo, tóc dài đến thắt lưng, bộ dáng có chút mảnh mai, khiến người ta rất khó tưởng tượng nàng là một con thú biến hóa.

"Thanh Loan tỷ tỷ." Tiểu Hỏa chạy tới chỗ Thanh Loan. Từ khi nàng bắt đầu có ý thức đã ở cùng Thanh Loan, đối với Thanh Loan, nàng có cảm tình đặc biệt.

"Chủ nhân." Thanh Loan đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, cười nói, "Ta thành công!"

Độc Cô Thiên Diệp ôm Thanh Loan, nói: "Người rất tuyệt!"

"Không có chủ nhân giúp, ta đã ở chết dưới độ kiếp." Thanh Loan cảm kích nói. Huyền thú huyết mạch càng thấp, uy lực lôi kiếp biến hóa lại càng lớn, nếu không có đan dược Độc Cô Thiên Diệp cho, chẳng những nàng không thể biến hóa thành công, ngay cả mệnh cũng không bảo đảm.

"Bạch quang vừa nãy là gì? Thật thần kỳ !" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đó là quy tắc thiên địa ban cho người thành công trải qua lôi kiếp." Lam Mân giải thích nói.

Có thể thành công trải qua lôi kiếp, đều là kẻ hoàn thành khảo nghiệm của thiên địa, đối với huyền thú như vậy, sẽ có ban ân thứ nhất, nháy mắt khôi phục thân thể, củng cố thực lực, còn có linh hội với quy tắc thiên địa, đều giúp bọn họ sau này tu luyện càng thêm dễ dàng.

"Chủ nhân, kế tiếp đến ta đi." Hắc Phong nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, cho nó một ít đan dược, sau đó mang theo chúng thú trở lại chỗ đứng lúc trước.

Hắc Phong đợi Độc Cô Thiên Diệp đi xa rồi, giống Thanh Loan bắt đầu ngưng tụ huyền lực, dẫn động lôi kiếp. Rất nhanh, vân kiếp lại ngưng tụ.

Lôi kiếp của Hắc Phong còn muốn lợi hại hơn Thanh Loan một chút, nhưng có đan dược của Độc Cô Thiên Diệp, hẳn vẫn là thuận lợi vượt qua, biến thành một nam tử mặc hắc y tuấn mỹ.

"A, không nghĩ tới người bình thường nhìn đen tuyền ngốc nghếch, bộ dáng biến hóa còn không tệ, chỉ là kém xa ta." Tiểu Cửu nhìn thấy bộ dáng Hắc Phong, mở miệng nói.

"Tiểu Đình nói đúng, người chính là một con hồ ly hư." Hắc Phong đáp lễ nói.

"Chủ nhân chủ nhân, tới ta, tới ta." Tiểu Ngân nhìn thấy mọi người đều biến hóa thành công, vội vàng nói.

"Thật nôn nóng !" Tiểu Hỏa chọc đầu Tiểu Ngân, nói.

Đương nhiên Tiểu Ngân nóng nảy, nó và Tiểu Hỏa gặp Độc Cô Thiên Diệp cùng một ngày, bây giờ Tiểu Hỏa đã biến hóa lâu như vậy, nó còn không được, thật vất vả đến siêu thần thú, lại có đan dược Độc Cô Thiên Diệp hộ tống, sao nó có thể không vội vàng!

Độc Cô Thiên Diệp đưa đan dược cho tiểu ngân, nhưng không rời khỏi.

"Chủ nhân ?"

"Các người qua bên kia đi, ta muốn cùng Tiểu Ngân độ kiếp."

Cái gì ?!

"Chủ nhân, chuyện này không thể được. Lôi kiếp kia ngài cũng thấy đấy, uy lực lớn như vậy, nếu ngài dùng thân thể đi tiếp, sẽ chết đó." Tiểu Cửu nói.

Huyền thú khác cũng không đồng ý, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không đi chúng nó cũng không đi.

"Chủ nhân, có phải ngay từ đầu ngài đã tính như thế này hay không?" Lam Mân nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phải." Độc Cô Thiên Diệp thừa nhận, "Huyền lực của ta vì Cầu Cầu mà đột nhiên tăng vọt, đến giờ vẫn không ổn định, có đôi khi huyền lực không thể khống chế được. Vốn có thể đi lịch lãm một phen chậm rãi củng cố, nhưng là tình huống hiện tại như vậy, ta phải tìm một biện pháp cấp tốc. Lôi kiếp là biện pháp thích hợp nhất lúc này."

"Nhưng..."

"Yên tâm đi, cho dù vì các người, ta cũng sẽ không để mình thất bại ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bây giờ, các người lui ra sau đi."

"Vậy được rồi." Lam Mân nói, mang theo chúng thú lui xuống.

"Tiểu Ngân, chúng ta có quan hệ khế ước, cho nên ta ở đây, sẽ không gia tăng khó khăn của lôi kiếp." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bắt đầu đi."

Tiểu Ngân còn muốn khuyên nữa Độc Cô Thiên Diệp, nhưng thấy bộ dáng nàng dứt khoát kiên quyết, ở trong lòng thở dài, bắt đầu điều động huyền lực, dẫn động lôi kiếp.

"Ngao ô —— "

Độc Cô Thiên Diệp cũng không ở bên người Tiểu Ngân, mà là đứng ở chỗ xa hơn nó một chút, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời càng ngày càng dày, sắc trời càng ngày càng tối.

"Thiên Diệp !"

"Đây là có chuyện gì ?"

Mạc Chấn Đình và huynh đệ Mạc gia đi đến bên người Tiểu Cửu, phát hiện Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên ở trong phạm vi lôi kiếp, sợ tới mức kêu to. Thân thể con người không so với huyền thú, lôi kiếp đánh lên, còn không trực tiếp hồn bay phách tán sao ? !

Bởi vì lo lắng tình huống biến hóa của bọn Tiểu Ngân, bọn họ mới tới đây, nhưng không theo nổi tốc độ của Lam Môn, nên hiện tại mới đến. Nhưng một màn trước mắt khiến đám người bọn họ trực tiếp bị dọa mất mật.

"Thiên Diệp, quay lại !" Mạc lão tam vội vàng hô, chuẩn bị phi thân đi kéo nàng trở về, lại bị Mạc lão nhị bắt lại.

"Người bắt ta làm gì. Mau buông ra, ta muốn đưa Thiên Diệp trở về." Mạc lão tam trừng mắt nhìn Mạc lão nhị hô.

"Không còn kịp rồi." Mạc lão nhị nói.

"Bây giờ còn chưa bắt đầu ma2."

"Kiếp vân đã hình thành xong, bây giờ người đi qua đó, sẽ bị nhận định là ngoại lực, gia tăng uy lực của lôi kiếp." Mạc lão tứ cũng giữ chặt Mạc lão tam, không cho hắn đi qua.

"Vậy Thiên Diệp ở đó không phải càng nguy hiểm?"

"Nàng và Tiểu Ngân có quan hệ khế ước, cho nên sẽ không gia tăng uy lực lôi kiếp. Nhưng là sẽ bị đánh cùng." Mạc Chấn Đình nói.

"Đi cũng không phải, không đi cũng không phải ! Vậy phải làm sao bây giờ?" Mạc lão tam khó thở.

"Chờ."

Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn Mạc Chấn Đình, cũng nghe thấy họ kêu nàng trở về, nhưng nàng không đáp lại bọn họ. Đây là nàng việc duy nhất có thể khiến củng cố thực lực rất nhanh, nàng không thể buông tha.

"Chủ nhân, ngài nên trở về đi." Tiểu Ngân khuyên nhủ một lần cuối cùng.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, đột nhiên híp mắt, nói: "Muốn đến, chuẩn bị đi."

Bây giờ Tiểu Ngân cũng không thể qua loa, tập trung toàn bộ tinh lực lại. Kiếp vận càng ngày càng dày, một tiếng nổ vang lên, lôi kiếp thứ nhất đánh xuống. Khác với bọn Thanh Loan độ kiếp là, lôi kiếp đánh xuống là hai đạo, một thô một mảnh, thô bạo trực tiếp đánh lên người Tiểu Ngân, cái mảnh đánh xuống Độc Cô Thiên Diệp.

"Tê —— "

Ngay từ đầu Độc Cô Thiên Diệp đã ngưng ra huyền lực chống cự lôi kiếp, nhưng hình như kiếp lôi rất có kỹ xảo, trực tiếp đánh ra một lỗ nhỏ, sau đó đánh vào trên người Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp thở một hơi, toàn thân đều là cảm giác tê tê, có chút không cảm thấy thân thể tồn tại .

"Chủ nhân !"

"Tỷ tỷ !"

"Thiên Diệp !"

Độc Cô Thiên Diệp đón lời kiếp này, tuy rằng có vẻ nhỏ, nhưng là vẫn khiến người chờ bên cạnh sợ không nhẹ.

Có lẽ là vì Độc Cô Thiên Diệp chia sẻ cho Tiểu Ngân một ít, tình huống Tiểu Ngân tốt hơn bọn Thanh Loan nhiều. Lời kiếp thứ nhất qua đi, nó cũng không bị thương quá nặng.

Lời kiếp thứ hai đánh xuống rất nhanh, lần này Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp bị đánh quỵ một gối xuống, hai tay không nhịn được run run. Thừa dịp mình còn có thể động, nàng nhanh chóng lấy ra một viên đan dược ngâm trong miệng.

Lời kiếp thứ ba, Độc Cô Thiên Diệp tiếp được, cảm thấy một cổ tinh ngọt, nàng không thể há mồm, chỉ đành nuốt xuống. Sau đó nuốt một viên đan dược khôi phục thể lực.

Trước khi lời kiếp thứ tư đánh xuống, Độc Cô Thiên Diệp vận khởi vô tướng thần công thật lâu không luyện tập, khí thể vận chuyển toàn thân, nàng cảm thấy thân thể chậm rãi khôi phục lại.

Tia thứ năm, tia thứ sáu, tia thứ bảy, tia thứ tám, chúng nhóm một tia lại một tia cùng Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Ngân trải qua lời kiếp, mỗi một tia đánh xuống, trái tim liền đau một chút.

"Còn một ta cuối cùng." Mạc lão tam thì thào nói.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy trừ đầu óc tự hỏi, cái khác cũng không còn là của mình. Toàn thân bị kiếp lời nướng lên, nàng có thể ngửi được mùi thịt nồng đậm. Có mấy chỗ thịt đều bị kiếp lời đánh rách, có thể nhìn thấy xương cốt kim sắc bên trong.

"Cái cuối cùng..."

Độc Cô Thiên Diệp nằm trên đất, nhìn kiếp vân đang quay cuồng trên trời, trong mắt có tia sáng đập nổi dìm thuyền. Lúc trước nàng còn dùng huyền lực và vô tướng thần công ngăn cản, bây giờ nàng trực tiếp bỏ qua tất cả, ăn luôn một viên đan dược cuối cùng, quyết tuyệt chờ đợi tia lôi kiếp cuối cùng.

"Oanh —— "

Tia sét cuối cùng đánh xuống, làm bụi đất chung quanh bay lên, khiến người ta không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

"Chủ nhân."

"Thiên Diệp."

Nhìn thấy kiếp vân chậm rãi tán đi, mọi người bay qua, thấy được Tiểu Ngân bị bạch quang vây quanh và Độc Cô Thiên Diệp bên cạnh.

"Chủ nhân."

Trong nháy mắt, bọn Tiểu Hỏa đều không thấy hơi thở Độc Cô Thiên Diệp, nhưng rất nhanh một cỗ sinh mệnh lực tràn đầy bộc phát ra từ người nàng. Còn có uy áp cường đại của nàng. Uy áp kia khiến bọn Mạc Chấn Đình đều có chút khó chịu. Mọi người thấy bị Độc Cô Thiên Diệp đốt trụi thịt, cảm thán dũng khí của nàng, cũng tức giận vì hành vi của nàng.

"Tốt lắm, cho nàng ăn dược chữa thương trước." Mạc Chấn Đình nói. Giống một cục than như vậy, sao lại là bảo bối ngoại tôn nữ của hắn chứ!

Mạc Trì nhanh chóng lấy ra đan dược đút cho Độc Cô Thiên Diệp, đan dược này là lần trước nàng luyện chế cho Hữu Vô, bên trong có Thiên hoa,

có thể tái tạo da thịt, vừa vặn phù hợp tình huống hiện tại của Độc Cô Thiên Diệp.

Bên này Tiểu Ngân cũng biến hóa thành công, sau khi bạch quang tán đi xuất hiện một vị nam tử mặc ngân y, khác với Hắc Phong lạnh lùng, Tiểu Cửu tà mị, Tiểu Ngân nhìn qua là loại sáng lạn như ánh mặt trời, có chút cảm giác của đệ đệ nhà bên.

"Người là sói mà, sao bộ dáng biến hóa một chút cũng không hung ác?" Tiểu Cửu nghi hoặc nói.

"Sao người không lo lắng cho chủ nhân?" Hắc Phong một bên nói.

Mỗi lần Tiểu Cửu đều nhìn bộ dáng biến hóa của người khác, sau đó bình luận, lúc này Độc Cô Thiên Diệp hôn mê bất tỉnh, hẳn còn đi quan tâm bộ dáng của Tiểu Ngân!

Tiểu Cửu nhìn Hắc Phong, nói: "Người cảm thấy chủ nhân của ta yêu nghiệt như vậy, còn cần lo lắng sao? Chỉ cần nàng một hơi, chắc chắn không có việc gì."

Nói xong, Tiểu Cửu còn dùng vẻ mặt người thật ngốc nhìn Hắc Phong. Hắc Phong nghe xong lời nói của Tiểu Cửu, cảm thấy rất có đạo lý, nhưng chủ nhân như vậy thì không cần lo lắng sao? Giống như cũng không đúng. Vì thế Hắc Phong bắt đầu rối rắm có cần lo lắng Độc Cô Thiên Diệp hay không. Được rồi, Hắc Phong thành công bị Tiểu Cửu lừa dối.

"Mang Thiên Diệp về trước đi." Mạc Trì nói.

—

Khăng khít địa ngục.

Không có khung cảnh non xanh nước biếc, trên núi đều là đất trụi lủi, một ít cỏ vừa mọc ra đã bị người ăn luôn, có đôi khi vì một cọng cỏ nhỏ, có thể dẫn phát một hồi chiến đấu quy mô lớn ở đây.

Giáng Vực xuyên qua một ngọn núi, đến đến một hồ nước duy nhất ở đây, nhìn sừng sờ một tảng đá màu trắng bên cạnh hồ nước.

"Đã trở lại." Tảng đá bỗng nhiên biến đổi, tóc đen hắc y, bộ dáng giống Giáng Vực như đúc, nhưng Giáng Vực nhìn là bộ dáng phong lưu, còn Giáng Ngục thì như sứ giả câu hồn của địa ngục, cả người tràn ngập hơi thở tử vong.

Giáng Vực gật gật đầu, lại không nói lời nào.

"Đệ không bình thường." Giáng Ngục nói.

"Đệ..."

Giáng Vực muốn nói cái gì, lại đột nhiên ngừng lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Sao vậy?" Giáng Ngục thấy Giáng Vực không bình thường, hỏi.

"Nàng đã xảy ra chuyện."

"Ai ?"

Giáng Vực lại không thềm nhắc lại, hết sức chăm chú cảm thụ khế ước liên hệ cùng Độc Cô Thiên Diệp. Hắn có thể cảm thấy nàng rất thống khổ, hình như bị thương, hơn nữa có một nháy mắt khế ước bị gián đoạn !

Giáng Ngục vừa mới tỉnh lại từ ngủ say, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp. Nhìn thấy Giáng Vực thành dạng này, đột nhiên hắn cảm thấy không thích hợp, cẩn thận cảm thụ một chút, bỗng nhiên hắn nổi trận lôi đình, quát lớn nói: "Đệ dám khế ước cùng nhân loại ?!"

"Ca ca, nàng đã xảy ra chuyện." Giáng Vực không để ý tới lửa giận của Giáng Ngục, nói với Giáng Ngục, "Không được, đệ trở lại xem."

"Đồ vô dụng !" Giáng Ngục muốn đánh hấn, tay dừng lại giữa không trung, nghiêm mặt hỏi, "Vì sao đệ khế ước với người khác?"

Giáng Vực đưa tin tức trong não mình vào trong đầu Giáng Ngục, nói: "Tự huynh xem đi. Dù sao huynh luôn ngủ. Đệ đi đây!"

Giáng Vực vội vã rời khỏi, Giáng Ngục nhìn bóng dáng hấn, hai mắt nhú lại, nhìn kỹ một chút trí nhớ Giáng Vực để lại.

"Hỗn độn thiên châu?" Nhìn thấy Đản Đản, Giáng Ngục nói, "Không nghĩ tới người lại hiện thế. Thế giới này nhất định không bình yên... Nhưng không nghĩ tới gốc tử này cư nhiên bị cuốn vào bên trong. Cũng được, cuộc sống giằng co như vậy mấy trăm vạn năm, liền cho người đi một chút."

Giáng Ngục lại hóa thành huyễn thạch, lâm vào ngủ say.

—

Một nơi khác, Lam Mân hóa thành hình thú, mang theo mọi người nhanh chóng về Bồ thành. Vừa về thì thấy Mạc Tử Khanh và Mạc Phong đi ra từ trong phòng, nhìn thấy bọn họ trở về, còn ôm một cục than.

"Chuyện gì xảy ra vậy ?" Mạc Tử Khanh hỏi.

"Lát nữa lại nói cho các người, giờ đưa Thiên Diệp vào phòng trước."

Độc Cô Thiên Diệp được an trí trong một gian trong phòng, để lại bọn Thanh Loan vài cái thú giống cái chà lau thân thể thay quần áo cho nàng, những người khác đều đi ra ngoài. Bọn Mạc Chấn Đình thuận tiện nói cho

Mạc Tử Khanh và Mạc Phong chuyện Độc Cô Thiên Diệp cùng Tiểu Ngân độ kiếp.

"Lá gan của nàng cũng quá lớn !" Mạc Tử Khanh nghe xong, kinh hô!

"Lá gan của nàng luôn luôn rất lớn, cũng không phải người không biết." Mạc Phong không thể nói gì với hành vi của Độc Cô Thiên Diệp, dù sao sau khi đi theo nàng, hắn đã luyện được một trái tim kim cương bất hoại, dù người phát sinh chuyện gì, hắn đều có thể tiếp nhận rất nhanh.

Độc Cô Thiên Diệp nằm trên giường, tùy ý cho Thanh Loan chà lau thân thể, ép buộc nàng kêu khổ không ngừng. Nhưng không có cách nào, dù nàng đã muốn tỉnh lại, nhưng ngay cả trợn mắt cũng không thể, thân thể cũng không thể chi phối. Nàng nhìn không được nghĩ, vì sao huyền thú trải qua lôi kiếp có thể lập tức khỏe mạnh, nàng lại không thể ? Tốt xấu gì nàng cũng là trải qua một lần từ đầu tới đuôi mà ? !

Độc Cô Thiên Diệp nằm ba ngày trên giường. Trong ba ngày này, nàng từ không thể khống chế thân thể đến chậm rãi thích ứng, nàng có cảm giác mình lại lần nữa sống lại. Thừa dịp ba ngày này, Độc Cô Thiên Diệp tiêu hóa tin tức sau khi Phục Hy Cầm giải phong mang đến.

Sau khi Phục Hy Cầm giải phong mang đến là phương pháp tu luyện âm công, còn có mấy bản nhạc. Đối với nàng vốn có am hiểu âm nhạc, chuyện này có vẻ thoải mái, chỉ cần học được phải liên hệ cùng một chỗ âm nhạc và công pháp thế nào là được rồi. Nhìn mấy bản nhạc này, Độc Cô Thiên Diệp muốn thử một chút, nhưng vì thân thể không cho phép!

Mà bọn Mạc Chấn Đình trong ba ngày này giải quyết tất cả chuyện ở Bồ thành, sinh ý Bồ thành đều giao cho người trở về từ nơi khác để ý. Đợi Độc Cô Thiên Diệp khỏe lại lập tức chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, Độc Cô Thiên Diệp đi một chuyến đến Học viện Đế Quốc, dưới sự chứng kiến của học viên, Tạ Phàm tự mình giao giấy chứng

nhận tốt nghiệp cho nàng, chỉ có người chính thức tốt nghiệp rời khỏi học viện vẫn như cũ được học viện bảo hộ, cũng tuyên truyền chuyện của nàng một chút, hô hào mọi người phải học tập nàng. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại trở về ký túc xá một chuyến, biết Độc Cô Thiên Diệp phải rời khỏi, mọi người quen biết đến trong viện nàng cáo biệt, trong viện nho nhỏ đứng đầy người.

Mọi người nhớ tới thiệt nhiều người còn chưa thấy Độc Cô Thiên Diệp mặc nữ trang, vì thế yêu cầu nàng thay nữ trang. Nghĩ ly biệt sắp tới, Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, trở về phòng mình thay quần áo.

"Không biết lão đại mặc nữ trang là bộ dáng gì nữa ."

"Thật chờ mong !"

"Người thấy bộ dáng nam trang của nàng đã tuần mỹ như vậy, thay nữ trang nhất định rất được !"

"Ta còn quen bộ dáng lão đại cầm roi thúc giục chúng ta, đổi thành nữ trang, ta sợ ta không tiếp thụ được tương phản này."

Độc Cô Thiên Diệp trở lại đổi trang phục, mọi người ở bên ngoài nghị luận, có tò mò nàng mặc nữ trang là bộ dáng gì, có người tỏ vẻ mình duy trì nam trang bộ dáng của nàng, cảm thấy thực bá khí.

"Kèo kẹt —— "

Ngay khi mọi người thảo luận khí thế ngất trời, cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp mở ra. Mọi người đều nhìn qua, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp một thân màu trắng váy dài đi ra. Khuôn mặt tinh xảo không thể soi mói, vẫn một kiểu tóc đang lưu hành, tóc hai bên rơi trước gò má, phụ trợ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm xinh đẹp, một bộ váy màu trắng, nháy mắt giây sát mọi người ở đây.

"Dựa vào, huynh đệ, sao người càng kinh diễm hơn lần trước?" Đan Kinh Thiên phục hồi tinh thần đầu tiên, một câu thô khẩu kéo mọi người về

.

"Trời, đây là lão đại ? !"

"Oa ngô, về sau lão đại là nữ thần của ta!"

"Ô ô, lão đại như vậy, làm cho chúng ta sống thế nào đây !"

"Chúng ta đi cầu lão đại bao dưỡng đi? !"

"Lão đại thực lực cường, có thể luyện đan, có thể luyện khí, còn là đế vương thuần thú sư, trời ơi , thượng đế sáng tạo nàng thế nào vậy ?"

"Khụ khụ, vậy, nếu không ta đi đổi lại ?" Độc Cô Thiên Diệp thấy mọi người phản ứng quá lớn, có chút dọa đến nàng .

"Không được !" Mọi người trăm miệng một lời nói, bọn Tôn Khuê thậm chí chạy chặn trước cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Huynh đệ, người đi rồi ta không được ăn đồ ăn người làm, cho nên, người biết ." Đan Kinh Thiên nói.

Lời nói của Đan Kinh Thiên lập tức chuyển dời lực chú ý của mọi người từ bề ngoài Độc Cô Thiên Diệp đến mỹ thực, khiến người ta cảm thán hân dưới tình huống như vậy còn nhớ thương thức ăn , quả nhiên tên ăn hóa không phải giả .

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì lắc đầu, đối với đại ca như vậy, nàng tỏ vẻ thực bất đắc dĩ, nhưng rất ấm áp. Kêu những người biết nấu ăn cùng nhau làm một chút cơm cho mọi người. Nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp phải rời khỏi, có người thậm chí rơi nước mắt.

"Khóc cái gì? !" Độc Cô Thiên Diệp bưng rượu nói với mọi người, "Nghe nói thời gian ở vị diện trên trôi qua rất chậm, tin tưởng không bao lâu mọi người có thể gặp mặt. Các người tu luyện thật tốt, ta ở trên đó chờ các người! Đến, uống!"

"Uống !"

Bữa cơm này Độc Cô Thiên Diệp ăn tận chiều, sau khi ăn xong mọi người rời khỏi, nói đúng ra là không nhẫn tâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi. Độc Cô Thiên Diệp và người của tiểu đội Lôi Đình ôm nhau, nói: "Ta tin tưởng các người sẽ không để ta chờ lâu. Tiểu đội Lôi Đình vẫn phải tiếp tục, chờ lúc ta gặp các người, tiểu đội Lôi Đình lại tiếp tục!"

"Lão đại, người yên tâm, chúng ta sẽ phấn khởi tiến lên !" Tôn Khuê nói.

"Lão đại, ta sẽ tu luyện thật tốt." Lôi Tiểu Hồ nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, vỗ đầu Lôi Tiểu Hồ nói: "Ta tin tưởng các người sẽ không khiến ta thất vọng ! Đúng rồi, đây phòng ở tại đế đô của chúng ta, sau này người và mẫu thân người cứ ở đó đi."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lấy ra một bộ chìa khóa giao cho Trần Di Nhiên. Trần Di Nhiên nhận chìa khóa, cầm tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Phải chú ý an toàn."

"Ta sẽ." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Sau khi cáo biệt mọi người, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Tử Khanh, Mạc Phong cùng nhau về, lúc đi được nửa đường Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên ngừng lại.

"Sao vậy?" Mạc Tử Khanh nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Có người đến đây."

Mạc Tử Khanh còn muốn hỏi là ai, thì nhìn thấy Giáng Vực bay xuống từ không trung.

"Sao người lại tới đây ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy sau khi tới Giáng Vực không nói lời nào, chỉ nhìn nàng vài lần, mở miệng hỏi nói.

Giáng Vực hừ hừ hai tiếng, nói: "Ta cảm thấy người xảy ra chuyện, đến xem."

Tựa hồ cảm thấy nói kiểu này không giống phong cách của mình, lại bổ sung thêm: "Dù sao ta và người có khế ước, người luôn xảy ra chuyện như vậy, ta cũng chịu ảnh hưởng."

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói, "Cho nên ?"

"Cho nên ta vẫn thấy đi theo người có vẻ tốt, nếu có chuyện gì, ta có thể giải quyết một chút. Vì mạng nhỏ của ta, ta không thể cách người quá xa." Giáng Vực nói xong, cũng không cho Độc Cô Thiên Diệp thời gian trả lời, lặn mình vào khô lâu nhĩ đỉnh.

"Tỷ, đây là ?" Mạc Phong tò mò hỏi.

"Không có gì, đi thôi, bọn ngoại công hắc là chờ sốt ruột." Độc Cô Thiên Diệp nói, khẽ sờ sờ khô lâu nhĩ đỉnh.

Nàng không nghĩ tới Giáng Vực sẽ đi rồi quay lại, nàng thật sự tính cho hắc tự do. Nhưng vừa nãy lo lắng trong mắt hắc, lúc nhìn thấy nàng còn tốt, thoải mái trong mắt, đều khiến nàng rất ngoài ý muốn. Nàng biết hắc không cam lòng bị khế ước, không nghĩ tới hắc lại vì lo lắng nàng mà quay lại.

"Được." Mạc Phong không hỏi nữa, ba người về chỗ ở hiện tại của Mạc gia rất nhanh.

Khi Độc Cô Thiên Diệp trở về, bọn Mạc Chấn Đình đã xử lý xong hết thảy, chuẩn bị xuất phát. Nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp trở về, nói: "Thiên Diệp mang theo bọn họ, sau đó chúng ta rời khỏi."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, đi vào các phòng, thu những người còn đang hôn mê vào trong Luyện Yêu Hồ, cũng dặn Đô Đô mở cho bọn họ một không gian thời gian trôi qua thực thong thả. Sau khi đưa tất cả mọi người đưa vào Luyện Yêu Hồ, Độc Cô Thiên Diệp trở lại đại sảnh. Khi đó phát hiện Khung Cách, Hữu Vô, Tạ Bình và Tạ Phàm đều ở đó.

"Xong rồi ?" Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trở ra, Mạc Trì hỏi.

"Dạ. Bây giờ có thể đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta xuất phát thôi." Hữu Vô nói xong thì đứng lên từ ghế.

"Hữu Vô gia gia cũng đi sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bọn họ là đến tiễn chúng ta." Mạc Chấn Đình nói, "Chúng ta đi thôi."

Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra, chở mọi người bay đi sơn mạch Miễn Miễn. Bởi vì tình huống nguy cấp, mọi người đi suốt đêm, hai ngày sau, mọi người đã tới trung tâm sơn mạch Miễn Miễn.

Trung tâm sơn mạch Miễn Miễn là thông đạo giữa Huyền Nguyệt đại lục và đại lục khác, có thủ vệ canh gác. Thủ vệ không màng thế sự, chức trách duy nhất là bảo vệ thông đạo.

Độc Cô Thiên Diệp thu những người khác vào Luyện Yêu Hồ, nghe nói trong thông đạo không an toàn, bây giờ thực lực nàng mạnh nhất, miễn cưỡng có thể ngăn cản một chút, người càng nhiều, càng nguy hiểm.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước một gian nhà cỏ tranh, nhìn thấy một lão giả đang ngồi.

"Đi nơi nào." Lão giả không mở mắt, hỏi.

"Đại lục Không Linh." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Tất cả đều đi?"

"Chỉ một mình ta."

Lão giả mở to mắt, nhìn hai mắt Độc Cô Thiên Diệp, rồi lại nhắm lại.

"Tuổi còn trẻ, có thực lực, nói vậy có kỳ ngộ khác người. Huyền tôn đỉnh phong, miễn cưỡng thông qua." Lão giả nói, "Thông đạo không gian không cho phép mang theo không gian, nhẫn không gian của người sẽ bị dập nát trong thông đạo. Đi không gian khác, địa điểm truyền tống tùy cơ. Người đi vị diện khác..."

Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận nghe lão giả nói, ghi nhớ chuyện hắn nói phải chú ý. Không nghĩ tới lão nhân này thoát nhìn rất giỏi giang, nói chuyện lại giống một lão thái bà. Nói liên miên căn nhần nửa giờ, mới kết ấn bằng hai tay, một cánh cửa bằng nước xuất hiện ở sơn mạch Miễn Miễn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thủ pháp kết ấn của lão giả, cư nhiên là kết ấn viễn cổ.

"Đi đi." Lão giả nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp xoay người cáo biệt cùng bọn Khung Cách. Vừa nãy Hữu Vô chết sống muốn cùng đi với Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Chấn Đình không lay chuyển được, để Độc Cô Thiên Diệp thu hắn vào Luyện Yêu Hồ. Cho nên giờ chỉ có Khung Cách, hai huynh muội Tạ Bình - Tạ Phàm.

"Đi thôi, đưa nhỏ." Khung Cách nói.

"Làm việc phải chú ý an toàn." Tạ Phàm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, dặn dò nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, sau đó xoay người đi vào cánh cửa bằng nước, nháy mắt biến mất trong tầm mắt mọi người.

"Ai nha, chúng ta chậm một bước." Thanh âm Thất Nguyệt đột nhiên vang lên, bọn Khung Cách nhìn lại, phát hiện Tử Tiêu, Hắc Tử, Thất Nguyệt đã ở nơi này rồi.

"Vậy phải làm sao bây giờ ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ, đuổi theo !" Tử Tiêu nói, lôi hai người nhảy vào cánh cửa bằng nước.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Đè Chết Người

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến vượt qua cánh cửa kia hình sẽ là một không gian khác, không nghĩ tới vừa vượt qua nửa người lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng hút mình vào. Sau khi vào xung quanh là cuồng phong tàn sát bừa bãi, khiến người ta không mở mắt được, áp lực không gian áp đè nặng làm người không thở nổi. Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy những thứ trong bụng mình đều phải nôn ra. Xung quanh còn có mấy cái nhẫn không gian trôi lơ lửng, còn có một chút đồ đạc phân tán.

"Quả nhiên không thể mang nhẫn không gian." Độc Cô Thiên Diệp thầm nghĩ.

Ngắm lại cũng đúng, không gian giới chỉ lợi dụng đặc tính khoáng thạch, nhờ luyện khí sư tinh luyện mà tạo ra một không gian độc lập, khi thông qua thông đạo không gian, sức ép của không gian quá lớn, loại không gian độc lập này chắc chắn không thể tồn tại. May mà trước khi nàng tiến vào mang tất cả nhẫn không gian, còn có huyền giới chuyển vào Luyện Yêu Hồ. Bằng không cho dù nàng đi không khác khác, cũng là kẻ nghèo nàn ! Thấy nơi này một lát một lát bay qua không ít thứ tốt thì biết có bao nhiêu người ăn qua một này.

Không biết qua bao lâu, hình như sắp đến cuối đường hầm tối đen, xa xa phía trước lộ ra một ít ánh sáng, Độc Cô Thiên Diệp cảm nhận được ánh sáng, hé mở mi mắt, phát hiện quả nhiên là sắp đến cuối .

Vốn tưởng rằng khi vào và khi ra đều có cửa, chỉ cần bước ra là xong, nhưng Độc Cô Thiên Diệp xem nhẹ lão nhân thủ vệ nói địa điểm truyền tống không xác định. Ngay lúc nàng chuẩn bị điều chỉnh thân thể, tính từng bước bước đi ra, phía sau có một lực đẩy mạnh, nàng không tự chủ được bị quăng ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp bị thống phát hiện mình bị ném tới mấy vạn thước trên trời, bởi vì còn chưa thích ứng được không gian đè ép lại không gian bình thường, cho nên nàng không thể ngự không phi hành, cũng không triệu hồi huyễn thú được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình cách mặt đất ngày càng gần.

"Ni mã đản !" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được mắng một tiếng, đơn giản nhắm mắt lại không nhìn phía dưới. Vừa nãy khi trong đường hầm rất tốt, khi nhìn thấy mặt trời ánh mắt chưa thích ứng kịp.

Nguyên nhân vì ở trên vách đá, cho nên nàng không phát hiện, phía dưới có hai người đang đứng tranh luận cái gì.

"Kim Tham Tiền, người không cần không biết xấu hổ như vậy!" Về mặt Hỏa Dật oán giận nhìn người đối diện, mắng. Nề hà cấp bậc của mình không bằng đối phương, mà đã biết mình cũng không có nhiều người bằng đối phương. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Tham Tiền đến đoạt linh thảo mình phát hiện.

"Sao ta lại không biết xấu hổ ? Linh thảo này còn trên núi đối diện, lại không có vào túi quần Hỏa Dật người, thì là vật vô chủ. Nếu là vật vô chủ, thì phải là lấy bằng bản sự. Nếu không giờ chúng ta quyết đấu một chút, ai thắng , thì Chu Tiên thảo liền về tay người đó, thế nào?" Kim Tham Tiền nhìn Hỏa Dật, vô sỉ nói.

"Chu Tiên thảo này là bọn ta phát hiện trước! Người biết rõ ta cần Chu Tiên thảo gấp, thực lực người mạnh hơn ta, lại đưa ra yêu cầu như thế, quá

nhiên là vô sỉ!" Hỏa Dật hỗn hển mắng.

"Ta có vô sỉ không ?" Kim Tham Tiền quay đầu hỏi, "Ta vô sỉ không ?"

"Tam thiếu gia, sao người lại vô sỉ ? Chu Tiên thảo này rõ ràng là chúng ta phát hiện trước, bọn họ muốn chặn ngang một cước, vô sỉ là bọn họ mới đúng!"

"Tam thiếu gia là người thuần khiết cao nhất ở nơi này, sao lại vô sỉ ? Bọn họ đang bôi đen Kim gia chúng ta thì có !"

Người phía sau Kim Tham Tiền ngơ ngác một câu ta một câu nói xong, vắn vẹo sự thật xong.

Kim Tham Tiền nhìn Hỏa Dật, vui tươi hơn hớn nói: "Nhìn đi, bọn họ cũng biết ta rất thuần khiết !"

"Xuy! Đó là vì các người là một đám vô sỉ! Kim Tham Tiền người lại vô sỉ không có giới hạn ! Đại lục Không Linh này ai chẳng biết đại danh vô sỉ của Kim Tham Tiền người! Ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng biết, người là kẻ chuyện xấu không ngừng! Nghe nói lần trước người đi cầu hôn tiểu thư Thủy gia, bị người ta một cái tát chụp bay, có phải hay không ?" Hỏa Dật giận quá hóa cười, nghĩ hôm nay Kim Tham Tiền ở đây, Chu Tiên thảo kia hẳn là lấy không được, đơn giản giẫm đạp nỗi đau của Kim Tham Tiền.

Kim Tham Tiền vốn đang cười hớ hớ mặt nháy mắt trở nên lo lắng. Hẳn coi trọng con nhóc nhà ai, đó là vinh hạnh của nàng, không nghĩ tới vài lần đi đều bị nàng đuổi ra, lần cầu hôn cuối cùng lại bị nàng trước mặt mọi người dùng một chưởng đánh hẳn tới cửa Thủy gia. Từ nhỏ đến lớn hẳn là thiên tài của Kim gia, được gia tộc tài bồi, ở bên ngoài cũng vô cùng ương ngạnh, đâu chịu nổi đả ngộ như vậy. Nhưng Thủy gia chỉ có một vị như vậy, xem như bảo bối, chẳng những không trách nàng, còn cảnh cáo nếu hẳn như lại đến, sẽ bắt hẳn lưu lại mạng nhỏ ! Tuy thiên phú của hẳn

không tệ, nhưng cũng không có địa vị cao như tiện nhân Thủy gia kia, gia tộc sẽ không vì hấn mà nháo với Thủy gia. Gia chủ quở trách hấn một chút, còn phạt tài nguyên tu luyện một năm của hấn, làm hại giờ hấn chỉ có thể tự mình ra ngoài tìm linh thảo tu luyện !

Bây giờ Hỏa Dật lấy chuyện này ra cười nhạo hấn, có thể nói là chọc vào nỗi đau của hấn, tâm tình tốt khi hấn tìm được Chu Tiên thảo, đã kích bọn họ lập tức bay đến chín tầng mây, nên không được lửa giận trong lòng !

"Người muốn chết!"

Kim Tham Tiền nhìn Hỏa Dật, nâng tay ngưng ra một đạo linh lực, công kích Hỏa Dật. Hỏa Dật thấy Kim Tham Tiền công kích, kêu một tiếng với người phía sau: "Lui ra sau !" Sau đó ngưng linh lực nghênh đón.

"Phanh !"

Âm thanh linh lực va chạm chấn nhân màng nhĩ, dù người hai bên đã lui lại cũng có thể cảm thấy lực đánh vào mãnh liệt, có người thậm chí lui về sau hai bước.

Cấp bậc Kim Tham Tiền dù sao cao hơn Hỏa Dật không ít, linh lực Hỏa Dật bị đánh tan, hấn cũng bị đánh bay lên, ném tới trước mặt người của hấn."Phốc ——" một ngụm máu tươi phun ra, nhiễm đỏ xiêm y trước ngực.

"Thiếu gia!"

"Thiếu gia!"

Đồng sự nhanh chóng chạy lên nâng Hỏa Dật dậy, có người đứng trước mặt Hỏa Dật, vì hấn ngăn trở công kích kế tiếp của Kim Tham Tiền.

"Phế vật chính là phế vật!" Kim Tham Tiền nhìn Hỏa Dật bị mình đánh hộc máu, khinh thường nói, "Cho dù ngươi là đồng sự hệ thì thế nào ? Còn không phải phế vật bị Kim gia ta đạp trên mặt đất!"

"Ha ha !" Người Kim gia nở nụ cười, nhìn thấy người đồng sự bị thiếu gia nhà mình nhục nhã bọn họ đương nhiên cao hứng. Trong quận Mậu Lâm này ai chẳng biết Kim gia và đồng sự thủy hỏa bất dung - đối thủ một mất một còn !

"Nếu mọi người đừng phải tại nơi rừng núi hoang vắng này, vậy các người hãy làm khách tại chỗ này đi ! Đồng sự thiếu bảo bối thiếu gia như ngươi, nhất định là đả kích không tệ ! Ha ha !" Kim Tham Tiền cười lớn nói. Nếu hắn có thể diệt trừ gia chủ tiếp theo của đồng sự, như vậy gia chủ nhất định sẽ thưởng cho hắn, đến lúc đó còn ai vào đây vì sự kiện Thủy gia kia mà quở trách hắn? Còn không phải hắn có thể trở lại đài ngộ trước kia !

Nghĩ vậy, Kim Tham Tiền nhin không được kích động lên, càng thấy Hỏa Dật tay phải ôm ngực đối diện thuận mắt, đương nhiên là loại thuận mắt khác. Hôm nay Hỏa Dật chỉ dẫn theo ít người đến, có thể nói là cơ hội khó có được. Bởi vì quan hệ hai nhà, hắn không dám minh mục trường đảm giết Hỏa Dật, cơ hội hôm nay, hắn không lợi dụng cho tốt, vậy hắn không phải Kim Tham Tiền!

Người Đồng sự nhìn bộ dáng Kim Tham Tiền đã biết hắn đánh chủ ý gì, một thị vệ nói: "Kim Tham Tiền, ngươi muốn giết thiếu chủ chúng ta, một thiếu gia chi thứ như ngươi, ngươi không sợ Kim gia bắt ngươi báo cáo kết quả công tác với đồng sự bọn ta sao ?"

"Xuy !" Kim Tham Tiền nở nụ cười, nói, "Quả nhiên là người đồng sự, đầu óc không đủ dùng. Ta muốn giết các ngươi, có thể cho các ngươi cơ hội để người gia tộc các ngươi biết không? Gia tộc các ngươi cũng không biết ai giết, sao có thể tính đến trên đầu ta ?"

"Người..."

Kim Tham Tiền nói xong phát động công kích với Hỏa Dật. Người Đồng sự chạy đến trước mặt Hỏa Dật, chuẩn bị thay hắc ngân trở công kích này. Khi Kim Tham Tiền xuất hiện, bọn họ đã vung trộm phát ra tín hiệu cầu cứu, hy vọng có thể chống đỡ tới khi viện binh đến.

Người Đồng sự gần đây luôn luôn tìm kiếm Chu Tiên thảo, Hỏa Dật và nhị trưởng lão đi cùng nhau, khi đến gần đây, nhị trưởng lão có việc rời khỏi, nói là có chuyện gì thì gọi thư. Lo lắng tính nghiêm trọng của tình thế, Hỏa Dật mang mọi người tiếp tục tìm kiếm, thật vất vả tìm được một cây Chu Tiên thảo, còn chưa hái xuống đã gặp Kim Tham Tiền mang người tới đây .

Thị vệ trưởng là người thông minh, khi nhìn thấy Kim Tham Tiền đã trộm thả ra tín hiệu cầu cứu, chỉ cần chống đỡ một lúc, bọn họ có thể đợi nhị trưởng lão đến!

"Sao hả, các người còn chờ cứu viện sao?" Kim Tham Tiền nói, "Không cần chờ, nhị trưởng lão nhà các người đang ở mấy trăm km bên ngoài đó!"

Kim Tham Tiền vì tài nguyên tu luyện bị trừ, hắc không thể không mang theo thuộc hạ của mình đi ra ngoài tìm tài nguyên. Khi đi ngang qua phụ cận nhìn thấy nhị trưởng lão đồng sự chạy như bay đi, biết hắc và Hỏa Dật luôn luôn cùng một chỗ, cho nên mới đi theo hướng ngược lại của hắc, không nghĩ tới thật sự nhìn thấy Hỏa Dật, còn thấy được linh thảo màu đỏ thắm trên vách núi đen đối diện.

Kim Tham Tiền tiến lên hai bước, nhìn Hỏa Dật được che chở sau bức tường người, nâng tay muốn công kích. Muốn lấy tánh mạng những người này, đối với hắc dễ dàng như trở bàn tay !

Người Đồng sự nhìn Kim Tham Tiền vận khởi linh khí, biết lần này hẳn nhất định sẽ dùng hết toàn lực công kích. Bọn họ đứng phía trước Hỏa Dật, tuyệt đối không có khả năng còn sống, nhưng lại không một người lui bước!

"Thu ——" ngay tại thời khắc vạn phần khẩn trương này, một tiếng xé gió truyền đến. Mọi người ngẩng đầu, phát hiện một bóng dáng đang hạ xuống rất nhanh. Lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, bóng dáng kia đã rơi xuống trước mặt họ.

"Phanh !"

Cùng với một tiếng nổ, cuối cùng bóng dáng kia chạm đất thành công, va chạm mãnh liệt làm bụi bậm bay lên, chặn tầm mắt mọi người.

"Tiếng động vừa nãy là gì ?"

"Là ai cách không công kích sao ?"

"Thiếu gia? Vị trí nàng hạ xuống là vị trí thiếu gia vừa nãy!"

"Thiếu gia !"

Người Kim gia muốn tiến lên, nhưng là dưới tình huống không rõ lại không dám đi lên, dù sao bọn họ không giống thiếu gia, có thực lực cao !

"Khụ khụ, khụ khụ."

Lúc này giữa tro bụi truyền ra một trận ho khan, tiếp theo là một trận mắng.

"Ni mã đàn, cư nhiên đặt cửa ra ở giữa không trung, ai đặt ra vậy ? !" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới mình cư nhiên sẽ rơi vào giữa không trung, không thể phi hành cũng không thể triệu hồi khế ước thú! "Di ? Cao như vậy, sao ta một chút thương tích cũng không có ? Mềm ?"

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ dưới thân mình, không phải đất cứng. Lúc này một trận gió thổi tới, thổi tan tro bụi trong không trung, để mọi người thấy tình cảnh bên trong. Nhưng một màn trước mắt khiến mọi người đều sợ ngây người.

Kim Tham Tiền bị một nữ tử tuyệt mỹ đè lên, nàng kia tựa hồ còn không nhận thức được tình huống hiện tại là gì, trong mắt đều là mê hoặc. Mà Kim Tham Tiền vì nữ tử đè trúng mà gãy xương cổ, đi đời nhà ma. Phỏng chừng hẳn sẽ là thần vương chết bi thống nhất.

"Lớn, lớn mật !" Người Kim gia nhìn thấy Kim Tham Tiền bị Độc Cô Thiên Diệp đè chết, nhất thời kinh hoàng.

Tuy Kim Tham Tiền không phải Kim gia hệ, nhưng vì thiên phú xuất chúng, cho nên gia tộc vẫn rất coi trọng. Giờ hẳn bị áp chết, sau khi trở về bọn họ nhất định sẽ bị trách phạt nặng !

"Khụ khụ, đây là sao?" Độc Cô Thiên Diệp cử động thân thể, ngẩng đầu nhìn tình cảnh hiện tại. Ra vẻ mình rất bi thống rơi xuống giữa một trận tranh đấu. Đụng đến người dưới thân mình, Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ lưng Kim Tham Tiền, đứng lên nói, "Ngượng ngùng!"

Nhìn thấy người nọ vẫn không nhúc nhích, Độc Cô Thiên Diệp còn ngồi xổm xuống vỗ vỗ thân thể hẳn. Lúc này mới phát hiện đối phương bị mình áp chết. Mồ hôi... Đây là chết thay mình sao? Độc Cô Thiên Diệp nghĩ.

Nhìn đối phương quần áo hoa lệ, người đối diện gọi hẳn là thiếu gia, nói vậy thân phận không thấp. Hiện tại không hay ho thành đệm thịt của mình, còn ngay cả mạng cũng mất luôn, không biết có thiện hay không.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đối phương, còn chưa nói cái gì, đầu lĩnh đối phương đã hô to: "Người giết chết thiếu gia nhà ta, nạp mạng đi !"

Được rồi, nghe kêu như vậy, nàng biết việc này là bất thiện rồi.

Kim Văn muốn giết Độc Cô Thiên Diệp báo thù cho Kim Tham Tiền, lúc trở về cũng dễ công đạo với gia chủ, tuy không trốn được trách phạt, nhưng ít nhất sẽ không mất mạng.

"Kim Văn, người muốn mất mạng ở đây sao?" Hỏa Dật nhìn đối phương sắp ra tay, đột nhiên mở miệng nói.

Kim Văn bị lời nói của Hỏa Dật làm giật mình ! Đúng vậy, giờ Kim Tham Tiền đã chết, chắc chắn đồng sự sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nếu giết nữ nhân này, chắc chắn sẽ lãng phí thời cơ rời đi của bọn họ. Đến lúc đó bị người đồng sự vây quanh, hoặc là nhị trưởng lão đồng sự chạy tới, bọn họ muốn chạy cũng không được .

"Hỏa Dật, chuyện hôm nay chúng ta nhất định hồi báo cho gia chủ, người dám bao che nữ nhân này, đồng sự các người sẽ công nhiên cùng Kim gia chúng ta là địch ." Kim Văn nói.

"Quả nhiên đủ vô sỉ !" Hỏa Dật khinh thường, nói, "Người cũng muốn nói chuyện Kim Tham Tiền muốn giết ta ra sao? Yên tâm, dù người không nói, ta cũng sẽ nói với ông nội của ta !"

Nếu Kim Tham Tiền không bị nữ nhân này vô tình áp chết, như vậy người chết hẳn! Hỏa Dật nghĩ vậy liền lộ vẻ mặt nghĩ mà sợ. Không nghĩ tới đối phương còn căn ngược một cái nói đồng sự bao che nàng!

"Hừ, ta nhất định sẽ bẩm báo 'Chi tiết'. Chúng ta đi !"

Kim Văn mang những người khác của Kim gia rời đi, trước khi đi không quên mang theo thi thể Kim Tham Tiền, trở về công đạo với gia tộc. Thị vệ nhật xác còn trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, đều là nữ nhân này, hại bọn họ trở về bị trách phạt, có thể ngay cả mạng nhỏ cũng mất ! Muốn giết nàng, lại thấy người đồng sự như hổ rình mồi nhìn bọn họ,

đành không cam lòng rời khỏi. Trước khi đi còn không quên uy hiếp Độc Cô Thiên Diệp.

"Người chờ !"

Độc Cô Thiên Diệp sờ mũi, nhìn bóng dáng người Kim gia rời khỏi bất đắc dĩ cảm thán vận của mình rất đen! Vừa mới đến lập tức trêu chọc một cừu hận lớn cho bản thân.

"Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!" Hỏa Dật đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, chấp tay nói lời cảm tạ.

Thấy bộ dáng bị thương của đối phương, còn có vị trí hạ xuống vừa nãy của mình, Độc Cô Thiên Diệp đã biết hẳn cảm ơn vì cái gì.

"Ách, người không cần cảm tạ ta. Ta chỉ là vô tình." Độc Cô Thiên Diệp nói, vô tình cứu người, cũng không cố ý kéo cừu địch cho mình !

"Ha ha." Hỏa Dật nghe ra ý tứ của Độc Cô Thiên Diệp, cười cười, hỏi, "Sao người lại rớt xuống từ trên trời vậy ?"

Nhắc tới chuyện này, Độc Cô Thiên Diệp lập tức bốc lên một bụng lửa giận, hận không thể lấy Sáng Thế Thần ra tiên thi, khụ khụ, nàng nghĩ xa. Nàng nghĩ nghĩ, nói: "Không phải ta nghĩ rơi xuống từ trên kia. Cửa ở chỗ nào, ta cũng không có biện pháp !"

Không biết có bao nhiêu người bị ngã chết lúc đến nhỉ? Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp nghĩ ra một vấn đề.

"Cửa ?" Hỏa Dật mờ mịt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thị vệ đồng sự khác cũng vậy.

"Chính là cửa ra của không gian."

"Người đến từ không gian thấp hả ?" Hỏa Dật hỏi.

"Sao người biết ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, cũng gián tiếp trả lời vấn đề của Hỏa Dật.

Hỏa Dật cười cười, ai ngờ động đến vết thương trên ngực, hắt lại phun ra một ngụm máu tọt. Thị vệ nhanh chóng lấy ra một bình ngọc, đổ đan dược bên trong cho hắt ăn. Hỏa Dật ăn đan dược, lại nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Bởi vì không gian trên đến có cửa ra cố định. Chỉ có không gian thấp mới tùy cơ biến hóa ."

"Như vậy sao !" Độc Cô Thiên Diệp nói, trong lòng lại mắng Sáng Thế Thần, đây là kỳ thị quả hồng mềm !

"Ta gọi là Hỏa Dật. Người thì sao ? Là đến từ đâu không gian nào ?" Hỏa Dật vừa điều tức để đan dược mau chóng phát huy tác dụng, vừa tán gẫu với Độc Cô Thiên Diệp.

"Đại lục Huyền Nguyệt!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta gọi là Độc Cô Thiên Diệp."

Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp nói với ngoại nhân tên của mình, trước kia đều nói là Bách Lý Tà, nhưng sau khi đến nơi đây khôi phục nữ trang, Độc Cô Thiên Diệp nói tên mình.

"Thiên Diệp? Tên không tệ. Người một người sao ?" Hỏa Dật hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu thừa nhận.

"Vậy người..." Hỏa Dật vừa muốn nói chuyện, lại bị một thanh âm hùng hậu đánh gãy.

"Ai dám khi dễ người đồng sự ta? !"

Mọi người nhìn lên không trung, nhìn thấy đồng sự nhị trưởng lão Hỏa Hàm vội vàng bay tới nơi này. Đi đến trước mặt Hỏa Dật, đưng Độc

Cô Thiên Diệp ra một bên.

"Lại đây nhị gia gia nhìn xem, sao lại bị thương?"

Hỏa Dật bị động tác Hỏa Hân làm cho vẻ mặt hắc tuyến, hơn nữa còn ở trước mặt mỹ nữ. Bất đắc dĩ nói: "Nhị gia gia, con không sao."

Hỏa Hân nhìn thấy vết máu trên ngực Hỏa Dật, nhất thời nổi trận lôi đình.

"Là kẻ nào làm, lão phu đi giết hân!"

"Nhị gia gia, không cần. Hân đã chết." Hỏa Dật giữ chặt Hỏa Hân nói.

"Nga ? Là ai ? Là ai dám đụng đến bảo bối tôn tử của bọn ta? !"

"Kim Tham Tiền." Hỏa Dật nói, sau đó kéo Độc Cô Thiên Diệp qua, nói, "Nhị gia gia, đây là ân nhân cứu mạng của ta!"

"Người Kim gia đã thương người?" Hỏa Hân hỏi.

Hỏa Dật gật gật đầu, nói chuyện mình và thuộc hạ phát hiện Chu Tiên thảo, xung đột cùng người Kim gia, Kim Tham Tiền đã thương hân, lại bị Độc Cô Thiên Diệp đè chết nói ra hết.

"Nha đầu, cảm ơn người !" Hỏa Hân nói lời cảm tạ với Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiền bối khách khí." Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ.

"Nhị trưởng lão, thiếu gia, đã hái Chu Tiên thảo về !" Một thị vệ thông minh sau khi người Kim gia rời khỏi đã đi hái Chu Tiên thảo về.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Ta Có Thể Cứu Hãn

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thảo dược trong tay thị vệ, đó là một gốc thảo dược màu đỏ thẫm, to như ngón tay cái, lá cây giống bàn tay, trên 3 chiếc lá cây là một đóa diễm hoa, hoa hình khuôn mặt, bên trong có mấy Hoa Nhị màu trắng.

Hỏa Dật lấy Chu Tiên Thảo qua nhìn kỹ, kích động nói: "Là Chu Tiên thảo, đúng là Chu Tiên thảo!"

"Đúng là Chu Tiên thảo. Tốt lắm, gia gia con... Các người về doanh địa trước thu thập này nọ, lát nữa chúng ta khởi hành về Xích thành." Hỏa Hãn xác nhận Chu Tiên thảo là thật hay giả xong, nói với những người khác.

"Dạ, nhị trưởng lão." Những người khác trả lời, sau đó trở lại doanh địa thu thập lều trại.

Hỏa Dật nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Cô nương muốn đi cùng chúng ta hay không. Ân cứu mạng của người, sau khi trở về chúng tôi sẽ cảm tạ đền ơn." "

Độc Cô Thiên Diệp vốn định cự tuyệt, mình cũng không biết bọn họ, tựa hồ Hỏa Dật nhìn ra lòng của nàng, nói: "Người vừa tới nơi này, không biết nhiều về đại lục Không Linh. Hơn nữa vì cái chết của Kim Tham Tiên, tuy người vô tình, nhưng bọn họ sẽ không bỏ qua cho người đâu."

Cũng đúng. Mình không biết về nơi này, giờ có người có thể nói cho nàng thì cũng không tệ. Vì thế nàng đáp ứng rồi Hỏa Dật, chuẩn bị chờ người đồng sự trở về sẽ theo chân bọn họ đi Xích thành.

"Đúng rồi, người có biết huyền lực của người phải được linh hóa mới có thể sử dụng không ?" Hỏa Dật hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"Linh hóa ? Là cái gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Mỗi lần gặp vấn đề có tính thường thức, nàng như trang giấy trắng. Nàng cũng phát hiện điểm này.

"Không gian thấp tu luyện huyền lực, mà nơi này chúng ta tu luyện linh lực, huyền lực đây là không thể sử dụng . Phải chuyển hóa huyền lực thành linh lực mới được. Nếu không người thử xem?" Hỏa Dật nói.

Độc Cô Thiên Diệp thử một chút, phát hiện huyền lực của mình thật sự không thể điều động, càng không thể ngưng kết ra, khi ở trong không trung nàng nghĩ là vì mới từ đường hầm không gian đi ra chưa thích ứng, thì ra là vì tu luyện bất đồng.

"Sao người biết ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bởi vì nhà chúng ta cũng có người đi lên từ không gian. Ta biết từ chỗ bọn họ." Hỏa Dật trả lời.

Lúc này người đồng sự nhân xong đã quay lại, Hỏa Hân nói: "Giờ chúng ta lập tức chạy về. Người tốc độ chậm đi cùng người tốc độ nhanh."

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa hiểu ý của Hỏa Hân, đã nhìn thấy người đồng sự triệu hồi ra phi hành thú của mình. Cư nhiên đều là siêu thần thú ! Hỏa Dật còn là siêu thần thú cao cấp!

Nghĩ lại khi nàng ở đại lục Huyền Nguyệt, một siêu thần thú có bao nhiêu hi hữu, không nghĩ tới đến nơi này, siêu thần thú giống như rau cải

trắng.

Hỏa Dật nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lảng lảng nhìn khế ước thú của mọi người, nghĩ là nàng chưa từng thấy linh thú cao cấp như vậy, dù sao ở không gian thấp, có được thần thú cũng đã là rất lợi hại, nghe nói siêu thần thú không có mấy con. Hắn nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Nếu có cơ hội, ta cũng đưa ngươi một con siêu thần thú, ha ha."

"Ngạch ——" Độc Cô Thiên Diệp biết mình bị khinh thường, nhưng cũng không giải thích.

"Đi thôi. Chúng ta phải chạy về suốt đêm. Cũng không biết phía bọn họ đã mời Mạnh đại sư đến chưa." Hỏa Hân nói xong, dẫn đầu leo lên khế ước thú.

Độc Cô Thiên Diệp đi cùng Hỏa Dật, theo sát sau Hỏa Hân rời khỏi nơi này. Những người khác cũng chậm chậm đi theo, lưu lại dấu vết từng chiến đấu.

Đại lục Không Linh thật lớn! Đây là nhận thức trực quan nhất của Độc Cô Thiên Diệp, bởi vì bọn họ ngồi đều là siêu thần thú, cứ nhiên bay hai ngày mới nhìn thấy một thành thị, bay đến Xích thành lại cần tám chín ngày! Đây còn là không xa trong miệng Hỏa Dật!

Lúc trên đường, Độc Cô Thiên Diệp nhân cơ hội hỏi Hỏa Dật để biết chút tình huống của đại lục Không Linh, sau khi nghe xong, nàng không thể không cảm thán không gian cao lợi hại hơn không gian thấp rất nhiều!

Đại lục Không linh không có quốc gia, nhưng là có phân quận, từng quận có quận chúa đứng đầu. Quận được tạo thành từ rất nhiều thành thị, còn có mấy sơn mạch tự nhiên. Đại lục Không Linh tổng cộng có hai mươi tư quận, chỗ quận đồng sự là quận Mậu Lâm, là một quận nhỏ trong hai mươi tư quận. Không chỉ vì diện tích, thực lực của quận Mậu Lâm cũng xếp hạng gần cuối.

Đồng sự, Kim gia, Thủy gia là tam đại thế gia của Xích thành - quận Mậu Lâm, mà mọi người đều biết, hai gia tộc là đồng sự và Kim gia thủy hỏa bất dung, Thủy gia và đồng sự quan hệ tương đối, nhưng cũng không phải tương giao.

Bởi vì diện tích đại lục Không Linh to lớn, cho dù có siêu thần thú làm thú phi hành, một tháng cũng không nhất định có thể bay đến quận khác, cho nên quận chúa hai mươi tư quận ước hẹn, ở trọng đại thành thị đều có truyền tông trận, do Công hội Linh sư phụ trách quản lý. Người muốn sử dụng truyền tông trận phải nộp phí dụng nhất định.

Công hội Linh sư và Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, Công hội Thuần thú sư tính chất không khác lắm, đều tạo thành từ một ít linh sư, bởi vì khống chế truyền tông trận, cho nên cũng là một tổ chức giàu có. Bởi vì thỉnh thoảng có người từ không gian thấp đến đại lục Không Linh, cho nên hai mươi tư quận quyết định Công hội Linh sư sẽ tổ chức chuyển hoá huyền lực cho những người này. Hơn nữa bởi vậy phát hiện những người thiên phú tốt, lấy chọn lựa nhân tài cho quận mình.

Bởi vì người mới tới không có căn cơ, có gia tộc sẽ mượn chuyện này thu hút những người thiên phú tốt tiến trong nhà mình, cung cấp tài nguyên tu luyện cho bọn họ, tỷ như đan dược linh thảo gì đó, mà những người này trong thời điểm mấu chốt phải xuất lực vì gia tộc.

Mà tiền thông hành của nơi này không hề có tiền bạc tiền đồng, thấp nhất là kim tệ, sau đó là tử tệ, tinh tệ, tử tinh tệ. Khi Hỏa Dật nói cho Độc Cô Thiên Diệp, nàng nhất thời cảm thấy mình lại thành người nghèo.

Mà khác nhau lớn nhất giữa đại lục Không Linh và đại lục Huyền Nguyệt là trụ cột tu luyện bất đồng. Huyền Nguyệt đại lục – không gian thấp, huyền lực là trụ cột tu luyện, đại lục Không Linh và đại lục Vũ Linh – không gian cao, linh lực là trụ cột tu luyện, hơn nữa nơi này linh lực phân thuộc tính là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng bảy đại thuộc tính.

Nguồn suối huyền lực cũng là có thuộc tính chi phân, bình thường đều là đơn thuộc tính, song thuộc tính rất ít, có thể tu luyện ba loại thuộc tính là vô cùng hiếm có.

Người nơi này không hề có huyền lực, bởi vì người nơi này vừa ra sinh ra đã là huyền tôn ! Nhưng là có lẽ vì khởi điểm cao, cho nên muốn thăng cấp ở đây phi thường khó khăn, nhất là sau khi đột phá huyền tôn.

Sau Huyền tôn là thần cấp, cấp bậc là Thần vương, Thần hoàng, Thần tôn, từng cấp bậc chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong bốn cấp bậc nhỏ. Từng cái cấp bậc thăng cấp đều khó khăn vô cùng, nhưng sau khi thăng cấp thực lực tăng trưởng theo cấp số nhân.

"Đợi khi đến Xích thành ta phái người mang người đến Công hội Linh sư linh hóa, để người có thể sử dụng linh lực sớm một chút !" Hỏa Dật nói một chút tình huống cơ bản rồi có chút xin lỗi nói với Độc Cô Thiên Diệp, "Bởi vì ta có chuyện, cho nên chỉ có thể để người khác mang người đi."

"Người có thể nói địa chỉ cho ta, ta tự mình đi là được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thấy bọn họ sốt ruột chạy về như vậy, nàng biết bọn họ nhất định là gặp chuyện khó giải quyết. Nàng cũng sẽ không yêu cầu người khác cái gì.

"Nếu người một mình đi, khả năng không tốt lắm." Hỏa Dật uyển chuyển nói. Ý tứ chính là, nếu người là người không bối cảnh nhân, có khả năng ngay cả cửa lớn của Công hội Linh sư người còn không thể vào được !

Độc Cô Thiên Diệp cũng không ngốc, tự nhiên nghe ra ý tứ của hắn, gật đầu nói: "Vậy đến lúc đó phiền toái người ."

"Không phiền toái, không phiền toái. Người đã cứu ta, chút chuyện đó tính cái gì." Hỏa Dật cười nói, "Đúng rồi, trước khi người tu luyện huyền

lực thuộc tính gì, ách, kêu là huyền kỹ đúng không ?”

Đồng sự là đại gia tộc của quận Mậu Lâm, đối với không gian thấp vẫn có hiểu biết nhất định, gia tộc cũng có không ít người không gian thấp.

Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Trước kia tu luyện huyền kỹ gì đến nơi đây cũng chỉ có thể hấp thu linh lực đồng tính sao ?"

Hỏa Dật gật gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu trước kia người là huyền kỹ Hỏa thuộc tính, vậy lúc người linh hóa sẽ chuyển hóa linh lực của người thành linh lực Hỏa thuộc tính, sau này người cũng chỉ có thể hấp thu linh lực Hỏa thuộc tính để tu luyện."

Nghĩ nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Là Hỏa thuộc tính."

Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói mình là vô thuộc tính , tùy tiện nói một cái thuộc tính, không để người khác chú ý là được rồi.

"Thật sự? Ha ha, người của gia tộc bọn ta đại bộ phận là Hỏa thuộc tính, sau này nếu người tu luyện gặp phải chỗ không hiểu, chúng ta có thể nói một chút cho người." Hỏa Dật cười to nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng chân thành của Hỏa Dật, rất muốn hỏi một câu hắn có phải đối với ai cũng tốt như vậy hay không?

Hình như nhìn ra tâm tư Độc Cô Thiên Diệp, Hỏa Dật nói: "Ta cũng không phải là người tốt gì. Người đã cứu ta, nên đối tốt với người mới đúng. Chờ khi về, ông nội của ta nhất định cũng sẽ tạ ơn người thật tốt!"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lại để Hỏa Dật nói chút chuyện trên đại lục. Mọi người vẫn phi hành như vậy, rốt cục sáng sớm ngày thứ tám đến Xích thành.

Vì bảo vệ thành thị, trên không Xích thành không cho phép huyền thú phi hành, cho nên mọi người ở ngoài thành đã đi xuống, thu hồi khế ước thú, sau đó đi bộ vào thành.

"Nhị trưởng lão, thiếu gia."

Thị vệ thủ thành nhìn thấy Hỏa Hân và Hỏa Dật, lập tức hành lễ.

Hỏa Hân gật gật đầu với bọn họ, Hỏa Dật nói: "Các người vất vả."

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, mọi người đều rất ngạc nhiên thân thể của nàng, bởi vì chưa từng thấy đồng sự thiếu chủ có tiếp xúc với nữ nhân !

Đối với ánh mắt là lạ của mọi người, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp bỏ qua, vừa nói chuyện với Hỏa Dật vừa bình tĩnh ly khai.

Đi vào phủ đồng sự, tựa hồ Độc Cô Thiên Diệp lại thấy được Mạc gia trước kia. Thiết kế thuần trung giống nhau, đình đài lầu các thiết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

"Nhị trưởng lão, thiếu chủ, các người đã trở lại." Một trung nam tử niên đi ra từ đại môn, nhìn thấy người tới, nhanh chóng nghênh đón.

"Ngô thúc, gia gia xảy ra chuyện gì ?" Hỏa Dật khẩn trương hỏi.

"Trong thời gian các người đi đã xảy ra một chuyện. Những người khác đi tìm Chu Tiên thảo đã trở lại. Bọn họ đều không tìm được Chu Tiên thảo. Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì ?" Hỏa Hân mở miệng hỏi.

"Hơn nữa vừa nãy bọn tam trưởng lão và tiểu thư đã trở lại, nói không mời được Mạnh đại sư." Ngô quản gia nói, " Sáng hôm nay gia chủ lại ho ra máu. Giờ đã sắp không được."

"Cái gì ?! Thiên Diệp, ta đi trước một chút. Người tùy ý là được rồi." Hỏa Dật vừa nghe nói gia gia ho ra máu, vội vàng đi đến phòng hắc. Hỏa Hân và Ngô quân gia theo sát phía sau.

Bởi vì Hỏa Dật và Hỏa hân đều đi rồi, chưa kịp an bài cho Độc Cô Thiên Diệp, trong lúc nhất thời nàng không biết nên đi đâu. Nghĩ đến mình có thể luyện đan, cũng học chút y thuật, vì thế đi theo bọn họ đi đến viện của Hỏa gia gia chủ - Hỏa Vũ Thiên.

"Gia gia sao rồi ?" Hỏa Dật vừa đi vào viện Hỏa Vũ Thiên vừa hỏi. Người ở bên trong biết Hỏa Dật đến, đều nhường đường cho hắc, để hắc có thể đi vào phòng Hỏa Vũ Thiên.

"Gia gia, gia gia." Hỏa Dật đi đến trước giường Hỏa Vũ Thiên, kêu gọi người đã lâm vào hôn mê.

"Sao gia gia có thể thành như vậy chứ ? Khi ta ra ngoài hắc vẫn còn khỏe !" Hỏa Dật quát y sư.

"Hồi, hồi thiếu gia, gia chủ vốn ít nhất có thể chống đỡ một năm , nhưng có người Kim gia tới cửa, nói ngài giết chết thiếu gia bọn họ, bởi vì mọi người đều ra ngoài tìm Chu Tiên thảo, cho nên gia chủ lập tức ra ngoài, hơn nữa còn đánh một trận với Kim Đình, nên hàn khí không khống chế được, nội loạn trong đan điền gia chủ, tằm ăn lên nội tạng gia chủ. Cho nên..." Y sư bị bộ dáng Hỏa Dật dọa, nơm nớp lo sợ nói.

"Kim Đình, ta sẽ không để yên cho hắc!" Hỏa Dật vẻ mặt hàn ý nói.

"Tiểu Dật." Một nữ tử đi đến bên người Hỏa Dật, vỗ vỗ bả vai Hỏa Dật.

"Tỷ, không phải các người đi mời Mạnh đại sư sao ? Tại sao..." Hỏa Dật nhìn Hỏa Vũ, hỏi. Nếu Mạnh đại sư đến, nói không chừng có thể có

đan được gì đó có thể bảo mệnh cho gia gia, hoặc là trực tiếp luyện hóa Chu Tiên thảo chữa bệnh cho gia gia.

Hỏa Vũ lắc đầu, nói: "Chúng ta không mời được Mạnh đại sư."

"Là đồ chúng ta đưa đi không có hợp mắt hãn sao?"

Mạnh đại sư là luyện đan sư có cấp bậc cao nhất của đại lục Không Linh, có thể luyện chế đan dược cấp 9, đồng thời là sư phụ của hội trưởng Công hội Luyện đan sư. Hãn làm người cổ quái, người đi cầu hãn phải đưa đồ cho hãn, nếu hợp mắt hãn, vậy mặc kệ thế nào hãn cũng giúp người trị liệu, luyện đan cho người. Nhưng là nếu người đưa đồ không có được hãn coi trọng, vậy thực xin lỗi, cửa lớn ở phía trước.

Hỏa Vũ trầm mặc tỏ vẻ đồ các nàng đưa không có được Mạnh đại sư coi trọng, nói cách khác, bọn họ không mời được hãn trị liệu và luyện đan cho Hỏa Vũ Thiên!

"Phía cha mẹ cũng không có tin tức sao ?" Hỏa Dật lại lần nữa hỏi.

Hỏa Vũ âm thầm lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ?" Hỏa Dật lo lắng nói, "Chẳng lẽ không có cái biện pháp khác để cứu gia gia sao ? Vài vị trưởng lão cũng không có cách sao? Luyện đan sư khác thì sao ? Chẳng lẽ toàn bộ đại lục Không Linh không người nào luyện chế đan dược cấp 8 hả ?"

"Trừ bỏ Mạnh đại sư, những người khác đều nói, không có mười phần nắm chắc có thể luyện chế ra." Tam trưởng lão mở miệng nói.

"Vậy làm sao bây giờ ?" Hỏa Dật suy sụp ngồi ở bên giường.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo Hỏa Dật và Hỏa Hãn đến đây, điều lọt vào tầm mắt đầu tiên chính là một tường người.

"Chật chạp, nhà này người thật nhiều." Độc Cô Thiên Diệp nhận không được cảm thán.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào viện, đã phát hiện rất nhanh.

"Người là ai? Sao có thể đến đây?"

Người nói chuyện dè uy áp thần cấp xuống Độc Cô Thiên Diệp, khiến nàng nhất thời không thở nổi, muốn điều động huyền lực chống cự, nhưng lại phát hiện không thể !

"Chẳng lẽ là gian tế Kim gia phái tới ? Người tới, mang nàng đi xuống, ta sẽ thăm vấn sau."

"Vâng, ngũ trưởng lão!"

Thị vệ bên ngoài tiến vào, chuẩn bị bắt Độc Cô Thiên Diệp đi. Hỏa Dật nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp hình như ngay phía sau mình không xa, nhìn thoáng qua cửa, vừa vặn nhìn thấy nàng bị người mang đi.

"Dừng tay." Hỏa Dật cảm đi ra ngăn cản.

Hỏa Vũ cũng đi theo đi ra, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Nàng là ai?"

"Giờ ta không thời gian giải thích nhiều như vậy. Nàng là bằng hữu của ta, các người có thể đi xuống ." Hỏa Dật vẫy tay với thị vệ nói.

"Vâng, thiếu gia."

Thị vệ muốn rời khỏi chủ viện, ngũ trưởng lão vội vàng nói: "Chậm đã. Thiếu gia, giờ thời kì đặc biệt, chúng ta không thể để người không xác định tiến vào. Sao người biết nàng không phải người Kim gia phái tới ?"

"Sao hả, bằng hữu của ta còn cần ngũ trưởng lão người phê chuẩn sao?" Hỏa Dật sâu kín nói.

"Ta cũng là lo lắng cho gia tộc, cho dù là bằng hữu của thiếu gia cũng không nhất định không có hiềm nghi." Ngũ trưởng lão nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ngũ trưởng lão kia một chút, lớn lên lăm la lăm lét, vẻ mặt dữ tợn.

"Tiểu Dật, ngũ trưởng lão nói rất đúng, chuyện này có vẻ đặc thù, để cho nàng biết bệnh của gia gia.." Hỏa Vũ ở một bên cũng nói.

"Không cần. Nàng không phải Kim gia phái tới ." Hỏa Hãn đột nhiên mở miệng nói.

Quyền lợi Đồng sự đều tập trung trên người gia chủ Hỏa Vũ Thiên, đại trưởng lão Hỏa Hổ, nhị trưởng lão Hỏa Hãn, tam trưởng lão Hỏa Khi. Có lời nói Hỏa Hãn, mọi người cũng không mở miệng.

Ngũ trưởng lão không tình nguyện thu hồi uy áp, hung hăng trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái.

"So với việc nghi ngờ lung tung, còn không bằng ngấm lại biện pháp thực tế, ngấm lại làm cách nào mới có thể cứu gia chủ." Hỏa Hãn nói.

"Sao vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Hỏa Dật hỏi.

"Gia gia của ta, ông ấy... Người đi theo ta." Hỏa Dật muốn nói, lại nói không nên lời, mang Độc Cô Thiên Diệp vào phòng.

"Trời à, thiếu gia cư nhiên mang người kia vào."

"Nàng và thiếu gia có quan hệ gì? Cư nhiên có thể vào phòng gia chủ !"

"Chẳng lẽ nàng là nữ nhân thiếu chủ tìm bên ngoài?"

"Nếu thật sự là nữ nhân của thiếu gia, vậy biểu tiểu thư làm sao bây giờ?"

"Nếu biểu tiểu thư biết thiếu gia dẫn theo nữ nhân trở về, nhất định sẽ đại náo ."

"Hắc hắc, vừa vặn có trò hay nhìn."

Người trong viện thảo luận tất tất tốt tốt, hiếu kỳ với Độc Cô Thiên Diệp thậm chí vượt qua lo lắng với Hỏa Vũ Thiên.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào, liếc mắt một cái lập tức thấy Hỏa Vũ Thiên nằm trên giường, bị bộ dáng của hắn làm hoảng sợ. Không phải nói hắn lớn lên cỡ nào dọa người, mà là lúc này toàn thân hắn đều bị một tầng băng thật dày bao vây, sắc mặt lại còn trắng hơn sáp.

"Gia gia ngươi làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp quay đầu hỏi Hỏa Dật.

Hỏa Dật muốn đi chạm vào thân thể Hỏa Vũ Thiên, còn không chạm được đã cảm thấy lạnh đến xương. Nếu thật sự chạm vào, chắc chắn tay sẽ bị đông lạnh phế bỏ.

Hỏa Dật thu tay, nói: "Gia gia bị ám toán người Kim gia, không cẩn thận rơi vào hàn đàm."

"Hàn đàm ?"

"Hàn đàm là một đầm nước đã có trên trăm vạn năm ở phía bắc quận Mậu Lâm, nước bên trong thủy cho dù ở lúc nóng nhất, linh thú ngã xuống cũng lập tức đông thành khối băng. Mà đồng sự chúng ta đều là linh sư Hỏa hệ, hàn đàm càng là tử huyệt của chúng ta, gia gia rơi vào, tuy rằng cuối

cùng lên được, nhưng thân thể bị hàn đàm ăn mòn. Lúc trước gia gia đều áp hàn khí vào tay trái, nhưng mấy ngày trước bị Kim Đình làm động thủ, hàn khí không thể khống chế, biến thành như bây giờ tử." Hỏa Dật đau xót nói.

"Có lẽ, ta có thể cứu hãn." Độc Cô Thiên Diệp nhìn tình huống Hỏa Vũ Thiên, nói với Hỏa Dật.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Bể Tâm Vừa Ra, Ai Dám Tranh Phong

Hỏa Dật mang Độc Cô Thiên Diệp vào là muốn cho nàng xem tình huống của gia gia, bên ngoài chỉ biết là ông bị thương, lại không biết nghiêm trọng như vậy. Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, hãnh kinh ngạc hỏi: "Người biết chữa bệnh? Vậy người xem ông nội của ta xem?"

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa trả lời, bên ngoài có một y sư đi đến, áo đỏ tóc trắng, nhìn Hỏa Dật giận dữ nói: "Hồ nháo ! Thiếu gia, ta biết ngài lo lắng thương thế của gia chủ, nhưng để một ngoại nhân vào xem tình huống gia chủ đã là vượt qua phạm vi, sao ngài có thể để nàng xem bệnh cho gia chủ ? Nếu có chuyện gì, ai gánh vác trách nhiệm này ?"

Y sư này là y sư chủ trị của Đồng Sự, bình thường gia tộc có chuyện gì đều là hãnh phụ trách trị liệu. Do thời gian hãnh ở Đồng Sự rất lâu, đức cao vọng trọng, rất được mọi người kính yêu.

"Thiếu gia, vạn vạn không thể !" Vài trưởng lão cũng ngăn cản, cho dù là Hỏa Vũ luôn luôn sủng ái hãnh cũng không đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới mình nói sẽ không có người tin tưởng, nhưng là dọc theo đường đi tán gẫu cùng Hỏa Dật, đối chuyện của hãnh cũng nhiệt tâm hơn, giờ thấy hãnh khó như vậy mới nghĩ giúp hãnh một chút, cho nên mới đề xuất. Đối mặt với nghi ngờ, Độc Cô Thiên Diệp cũng

không tức giận, ai bảo giờ nàng là cái dạng này không có chút sức thuyết phục nào chứ!

"Kỳ gia gia, ta chỉ là muốn nhiều người trị liệu thì nhiều thêm một phần hy vọng, nếu Thiên Diệp thật sự có thể cứu gia gia thì sao ? ! Vì sao không để nàng thử một lần?" Hỏa Dật nói.

" Giờ cả người gia gia đều là hàn khí tạn xương, nếu chạm vào một chút tay cũng bị tổn thương do giá rét. Nàng muốn kiểm tra, nhất định phải đụng chạm, chuyện này sao có thể. Cho dù nàng biết y thuật, người xem nàng mới bao nhiêu tuổi ? Tiểu cô nương hơn mười tuổi, tài nghệ có thể cao bao nhiêu? ! Thiếu gia, không thể lấy gia chủ tánh mạng đến nói giỡn với bằng hữu người !"

"Ta không hay nói giỡn, ta..." Hỏa Dật còn muốn tranh thủ một chút, bị Độc Cô Thiên Diệp kéo lại.

"Nếu ta không nhìn lầm, gia chủ Đồng Sự nhiều nhất còn sống mười ngày, ít nhất chỉ có hai ngày. Vị đại nhân này, ta có nói sai không ?" Độc Cô Thiên Diệp nói với Kỳ y sư.

"Sao người biết được ?!" Hỏa Tề hỏi.

"Tay và mặt gia chủ tái nhợt quá độ, không có huyết sắc, thuyết minh nội tạng của hắn đã bắt đầu bị hàn khí ăn mòn, tốc độ máu vô cùng thông thả, không có máu cung ứng, ai cũng kiên trì không được mấy ngày. Hơn nữa đầu ngón trỏ của hắn đen thui, thuyết minh ngũ tạng lục phủ của hắn đều đã không duy trì nổi thân thể của hắn, khi tất cả cơ năng của hắn đình chỉ, tự nhiên hắn sẽ mất mạng." Độc Cô Thiên Diệp thông dong trả lời.

Bởi vì luyện đan, nàng quen thuộc thảo dược và cơ thể người, lại tìm thấy y thư trong Luyện Yêu Hồ để nghiên cứu, không tính đặc biệt tinh thông, nhưng tri thức luyện đan, nàng coi như cấp bậc tiểu tiên.

"Người đúng là biết y thuật?" Hỏa Tề kinh ngạc hỏi.

"Có biết một hai. Giống Hỏa Dật nói, nhiều người nhiều một phần hy vọng."

"Nhưng hàn khí sẽ..." Hỏa Vũ lo lắng Độc Cô Thiên Diệp sẽ bị hàn khí gây thương tích, mở miệng ngăn cản.

"Cái này không thể làm ta bị thương." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta có thể đi lên xem bệnh không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hỏa Tề, chờ hăn quyết định. Nàng đã nhìn ra, địa vị của Hỏa Tề rất cao, lúc hăn vừa đến, ngay cả các trưởng lão cũng rất cung kính với hăn. Chỉ có hăn đồng ý, những người khác mới đồng ý.

"Được, vậy phiền toái tiểu hữu." Hỏa Tề hơi hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Ta sẽ hết sức." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đến trước giường Hỏa Vũ Thiên, tay sắp sờ lên thân thể Hỏa Vũ Thiên.

"Thiên Diệp..."

"Tiểu hữu..."

Mọi người xem thấy nàng vươn tay ra, muốn ngăn cản nàng, nhưng nàng đã nắm tay Hỏa Vũ Thiên lên bắt mạch rồi. Hàn khí trên tay Hỏa Vũ Thiên khi bàn tay Độc Cô Thiên Diệp tới liền lùi về cánh tay.

"Cư nhiên không sao !"

"Sao nàng làm được?"

Các trưởng lão nhìn thấy tay Độc Cô Thiên Diệp không bị tổn thương do giá rét, đều có chút kinh ngạc. Thực lực như bọn họ, mới có thể miễn

cường sờ một chút, nàng dày tay cầm tay Hỏa Vũ Thiên cư nhiên không sao!

Hỏa Tề liếc mắt một cái, mọi người ngoan ngoãn câm miệng lại.

Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận kiểm tra tình huống Hỏa Vũ Thiên, lại khua hỗn độn khí vào trong thân thể hắc kiểm tra, cuối cùng buông tay, xoay người nói với những người khác: "Tình huống còn nghiêm trọng hơn ta nghĩ."

"Vì sao?" Hỏa Dật hỏi.

"Lão gia tử tu luyện là linh khí Hỏa thuộc tính, tương khắc với hàn khí, hàn khí ăn mòn thân thể hắc lợi hại hơn những người khác nhiều lắm. Những người khác có thể chống đỡ mười ngày, Hỏa lão gia tử nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ năm ngày." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta không phải tìm được Chu Tiên thảo sao? Chẳng lẽ cái này cũng vô dụng sao?"

"Đúng là như vậy. Nếu trước khi hàn khí bùng nổ tìm được Chu Tiên thảo, còn có thể khu trừ hàn khí, nhưng lúc này, Chu Tiên thảo đã vô dụng." Hỏa Kỳ nói.

"Hơn nữa chúng ta cũng không mời được Mạnh đại sư..." Hỏa Vũ tự trách nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một đám bọn họ bộ dáng khổ đại cừu thâm, nói: "Thật ra không phải không có cách nào."

Hỏa Dật nghe Độc Cô Thiên Diệp trong lời nói, cầm tay nàng nói: "Thiên Diệp ngươi có biện pháp?"

"Chỉ cần bức hàn khí trong cơ thể hắt ra, lại dùng Chu Tiên thảo luyện chế đan dược làm thân thể ấm lại, bổ sung nguyên khí, chữa trị ngũ tạng lục phủ là được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe xong lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, người lúc trước còn có chút hy vọng lại cúi đầu xuống.

"Biện pháp của tiểu hữu là không thể thực hiện được, đầu tiên, không ai có thể tiếp xúc hàn khí, thứ hai, đan dược Chu Tiên thảo là đan dược cấp 8, người nắm chắc nhất là Mạnh đại sư chúng ta không mời được, cũng không có người có thể luyện chế đan dược này." Hỏa Kỳ giải thích cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người một phòng, nói với Hỏa Kỳ: "Có thể nói chuyện một mình hay không?"

Hỏa Kỳ là nhân tinh sống mấy trăm năm, lập tức lĩnh hội ý tứ Độc Cô Thiên Diệp, đây là đang nói nàng có biện pháp ! Hắn không biết vì sao Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện ở phía sau Đồng Sự, nhưng hắn có thể khẳng định, xuất hiện của nàng sẽ mang đến kỳ tích cho Đồng Sự !

"Các người đều đi về trước đi. Ở trong này, gia chủ cũng không tình lại." Hỏa Kỳ nghĩ thông suốt, nói với các trưởng lão.

Tuy rằng bọn họ muốn biết Độc Cô Thiên Diệp sẽ dùng biện pháp gì cứu gia chủ, nhưng y sư Hỏa Kỳ lên tiếng, bọn họ cũng ngoan ngoãn đi về, chỉ để lại Hỏa Dật, Hỏa Vũ còn có đại trưởng lão, nhị trưởng lão, tam trưởng lão.

Hỏa Kỳ đợi mọi người đều đi khỏi, mới nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Tiểu hữu có biện pháp gì?"

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Ta có biện pháp cứu Hoả lão gia tử, nhưng ta muốn các người không được truyền chuyện của ta ra ngoài. Nếu

truyền ra ngoài đưa tới phiên toái cho ta..."

"Tiểu hữu yên tâm, chúng ta tuyệt đối không nói chuyện của người ra, nếu không thể làm được, ta nguyện ý rơi vào Địa ngục Khăng Khít." Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói xong, Hỏa Kỳ lập tức thề. Tiếng nói hần vừa dứt, một đạo ngân quang thiểm rơi vào ngực hần.

"Tề gia gia." Hỏa Vũ và Hỏa Dật kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Hỏa Kỳ vì Hỏa Vũ Thiên phát lời thề như vậy.

"Ách, ta không cần người thề." Độc Cô Thiên Diệp vuốt mũi, hơi ngượng ngùng.

"Ha ha, không ngại. Tiểu hữu người có thể cứu trị gia chủ sao ? Hay là muốn những người khác giúp ?" Hỏa Kỳ cười nói.

"Ách, không cần. Trước tiên ta bức hàn khí trong cơ thể ông ấy ra." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó xoay người trở lại trước giường Hỏa Vũ Thiên, một tay bắt lấy cánh tay hần, một tay xuyên qua sau gáy hần, nâng hần ngồi lên.

Hỏa Dật bọn họ muốn lên hỗ trợ, bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại. Nàng có thể tiếp xúc đến hàn khí mà không bị thương là vì trong cơ thể nàng có băng tâm, có nó, hàn tức thiên hạ buộc phải thần phục. Hơn nữa trong cơ thể nàng còn có kim hỏa phượng hoàng. Bọn Hỏa Dật không được, không có bảo hộ, một khi bọn họ chạm vào thân thể Hỏa Vũ Thiên sẽ bị tổn thương do giá rét .

Độc Cô Thiên Diệp nâng Hỏa Vũ Thiên dậy xong, ngồi đối diện hần, sau đó kéo hai tay hần, lòng bàn tay đối lòng bàn tay. Sau đó nàng đưa mình hàn khí trong cơ thể mình qua tay Hỏa Vũ Thiên vào trong thân thể, từ hai tay, một chút một chút bức hàn khí trong người Hỏa Vũ Thiên ra, hàn khí này vừa ra tới, độ ẩm trong phòng lập tức hạ xuống vài độ, hơn nữa hàn

khí bức ra càng ngày càng nhiều, độ ẩm liên tục giảm xuống, đến lúc cuối thậm chí giường bị đóng băng.

Khi khí của băng tâm vào trong cơ thể Hỏa Vũ Thiên hãn không tự chủ được rùng mình. Tuy rằng thân thể hãn bị hàn khí trong hàn đàm ăn mòn, nhưng khí băng tâm của Độc Cô Thiên Diệp càng lợi hại hơn, khí hàn đàm bị khí băng tâm bức chạy ra.

Nửa giờ thời gian, đối với những người ở đây tựa như qua nửa năm. Khi thu hồi khí băng tâm Độc Cô Thiên Diệp về, thân thể bị hàn băng bao vây vài ngày của hãn rất cực "Lại thấy ánh mặt trời".

"Xong rồi." Độc Cô Thiên Diệp xuống giường, giúp Hỏa Vũ Thiên nằm xuống rồi nói với những người đang khẩn trương bên giường.

"Xong rồi ?" Hỏa Kỳ vọt lên, thử chạm vào Hỏa Vũ Thiên, tuy vẫn rất lạnh, nhưng đã muốn không bức người như trước. Hãn cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện hàn khí trong cơ thể hãn đã không còn.

"Thật sự xong rồi ! Đa tạ tiểu hữu !" Hỏa Kỳ kích động nói, sau đó lui ra phía sau, hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp.

Hỏa Dật và Hỏa Vũ nghe Hỏa Kỳ nói vậy, thì biết là thật, cũng xoay người cảm tạ Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bọn họ sẽ như vậy, nhanh chóng tiến lên đỡ Hỏa Kỳ, nói: "Các người không cần như vậy, ta chỉ là bức ra hàn khí trong cơ thể hãn mà thôi, còn chưa thật sự chữa khỏi hãn. Nếu nửa tháng sau không thể làm thân thể hãn ấm lại, vậy hãn sẽ... Hơn nữa thân thể hãn bị tổn thương do giá rét, phải mau chóng luyện Chu Tiên thảo thành đan dược, nếu không cho dù trị cũng sẽ ảnh hưởng thực lực của hãn."

"Tiểu hữu giải quyết điểm mấu chốt nhất, trước đây ta còn hoài nghi thực lực tiểu hữu, thật là hổ thẹn." Hỏa Kỳ nói.

Hỏa Vũ tiến lên, giữ chặt tay Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta cũng vậy, lúc trước không hề tốt, còn mong người tha thứ."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, tỏ vẻ mình không để ý.

"Chúng ta làm sao giờ ? Mạnh đại sư không muốn luyện đan cho gia chủ, chúng ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy nơi nào đây tìm một luyện đan sư cấp 8." Đại trưởng lão nói.

"Nếu ta đột phá đến cấp 8 sẽ không như vậy ." Hỏa Kỳ hổ then áy náy nói.

"Chẳng lẽ chúng ta đến bước này, vẫn không thể cứu gia chủ về sao?" Tam trưởng lão nói.

"Gia gia..." Hỏa Vũ nghĩ, trong mắt ngấn lệ.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta phải nắm chặt thời gian tìm luyện đan sư cấp 8." Nhị trưởng lão nói.

Hỏa Dật cũng là vẻ mặt bi thương. Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy có chút không biết nói sao, nàng không phải nói cứu được sao, vậy sẽ cứu tới cùng a! Nhưng ai cũng không biết nàng không phải, tuổi của nàng thật sự rất có tính lừa gạt.

"Cái kia, " Độc Cô Thiên Diệp mở miệng, "Có lẽ, ta có thể thử xem."

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp lại hấp dẫn lực chú ý mọi người.

"Thiên Diệp, người biết luyện đan ?" Hỏa Dật hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu thừa nhận.

"Người có thể luyện chế đan dược cấp mấy?" Hỏa Kỳ hỏi.

"Cấp 8, xác xuất thành công 80%." Độc Cô Thiên Diệp nói. Kỳ thật là trăm phần trăm, nhưng nàng không nghĩ để mọi người kinh tởm, nàng vẫn bỏ thêm một câu. Nhưng nàng xem nhẹ một câu có tính nổ mạnh phía trước, cho nên mọi người vẫn bị lời của nàng làm kinh ngạc.

"8, 8 cấp, Thiên Diệp, người không có nói qua người biết luyện đan, còn là luyện đan sư cấp 8!" Hỏa Dật làm bộ tức giận nói.

"Người cũng không có hỏi ta !" Độc Cô Thiên Diệp hồi đáp.

"Tiểu hữu, vậy giờ người có thể luyện đan cho gia chủ không ?" Đại trưởng lão nói.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu.

"Vì sao. Người nếu có thể cứu trị gia chủ, Đồng Sư chúng ta nhất định báo đáp người." Hỏa Kỳ nói.

"Không phải vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bởi vì giờ ta không thể sử dụng huyền lực, không có cách nào kết đan."

"Huyền lực ? Tiểu hữu là không gian thấp đến ?" Trừ Hỏa Dật và nhị trưởng lão, những người khác đều kinh ngạc hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lúc này Hỏa Dật mới có thời gian nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp đi vào đại lục Không Linh, trong lúc vô ý đề chết Kim Tham Tiền, cứu hãn cho mọi người biết.

"Không nghĩ tới người còn cứu đệ đệ ta, cảm ơn người !" Hỏa Vũ nói.

"Khó trách thiếu gia khẳng định người không phải gian tế Kim gia. Thì ra tiểu hữu đến từ đại lục Huyền Nguyệt." Hỏa Kỳ nói."Tiểu hữu có thể ở không gian thấp như vậy, tuổi còn trẻ như vậy có thành tích này, không tệ, không tệ."

"Chiều nay ta sẽ mang người đi Công hội Linh sư tiến hành linh hóa." Hỏa Dật nghe nói Độc Cô Thiên Diệp có thể luyện chế đan dược cấp 8, vội vàng nói.

"Thiếu gia, tiểu hữu đi đường dài như vậy, không thích hợp lập tức linh hóa. Hôm nay nghỉ ngơi trong phủ trước, sáng mai ngài lại mang tiểu hữu đi." Hỏa Kỳ nói.

"Là ta nóng vội." Hỏa Dật nói.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một bình ngọc từ trong không gian ra, nói: "Đây là Tuyệt đan người khác cho ta khi còn ở đại lục Huyền Nguyệt, hai ngày này người để Hỏa lão gia tử dùng, có thể giúp thân thể hãn không hề chuyển xấu đi."

"Cảm ơn người, Thiên Diệp." Hỏa Dật cũng không nói thêm, tiếp nhận đan dược rồi đổ ra một viên, cho Hỏa Vũ Thiên ăn vào.

"Tề y sư, ta có mấy vấn đề muốn người cố vấn một chút. Không biết có tiện không?" Độc Cô Thiên Diệp nói với Hỏa Kỳ.

Hỏa Kỳ nhìn thoáng qua Hỏa Vũ Thiên đã chuyển tốt rõ ràng, biết giờ chỉ có thể chờ Độc Cô Thiên Diệp linh hóa rồi luyện chế đan dược, nói: "Vừa vặn ta cũng muốn thỉnh giáo tiểu hữu một chút chuyện trong luyện đan. Dược Lai cư của ta cũng rộng rãi, không bằng phải chúng ta qua đó nghỉ ngơi đi."

"Kỳ gia gia, ngài cũng không để ta đi lại đó." Mọi người nghe thấy lời nói của Hỏa Kỳ thì lập bắp kinh hãi, ngay cả Hỏa Dật cũng nhìn không được oán giận. Bởi vì Dược Lai cư, Hỏa Kỳ chưa bao giờ để cho người khác đi vào, vì hãn địa vị cao, mọi người cũng không dám nói gì. Gia chủ lại hạ mệnh lệnh người bình thường không thể bước vào Dược Lai cư, cho nên Dược Lai cư là nơi thần bí nhất Đồng Sư.

"Vậy khách tùy chủ là được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hỏa Kỳ lại dặn dò vài câu, sau đó mang theo Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi. Ra khỏi chủ viện Hỏa Vũ Thiên, không mất bao lâu thì đến Dược Lai cư. Độc Cô Thiên Diệp đại khái nhìn một chút, tường vây vây quanh toàn bộ Dược Lai cư, trên tường đầy dây, nàng nhìn kỹ, cư nhiên đều có độc !

Toàn bộ dược lai cư chỉ có một cánh cửa hình tròn, tuy không có khóa, nhưng cũng không ai dám bước vào một bước.

Sau khi bước vào, lọt vào mắt đầu tiên là một khối dược điền (ruộng trồng thuốc) lớn, bên trong trồng rất nhiều dược liệu trân quý hi hữu.

Trở lại Dược Lai cư, Hỏa kỳ không có lập tức an bài phòng cho Độc Cô Thiên Diệp, mà là đưa nàng đến tiểu đình trung tâm dược điền.

"Người thấy dược điền của ta thế nào?" Hỏa Kỳ hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười nói: "Dược điền của Tề dược sư là dược điền tốt nhất ta từng thấy, dược liệu cũng đều là dược liệu hi hữu. Khiến ta động tâm."

"Ha ha." Hiển nhiên Hỏa Kỳ rất cao hứng, nhớ tới Độc Cô Thiên Diệp có việc tìm mình, hỏi, "Tiểu hữu có cái gì muốn hỏi ta?"

"Ta nghĩ hỏi một chút, Tề y sư có biết ở đâu có Ngát Hương hoa không?"

"Ngát Hương hoa ? Người muốn Ngát Hương hoa làm gì ?" Hỏa Kỳ hỏi.

"Ta có thân nhân bị thương, nguồn suối huyền lực bị hủy. Ta có một cổ phương, có thể tái tạo nguồn suối huyền lực bị hủy, còn thiếu một vị chủ dược."

"Là Ngát Hương hoa?"

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Ta nghe nói Ngát Hương hoa chỉ có đại lục Không Linh mới có, cho nên mới đến ."

" Ngát Hương hoa đúng là chỉ đại lục Không Linh mới có, nhưng giờ người ở bên ngoài tìm không thấy đâu." Hỏa Kỳ nói.

"Cái gì? ! Ý của người là hiện tại đại lục Không Linh cũng tìm không thấy Ngát Hương hoa sao?"

"Đúng vậy, " Hỏa Kỳ nói, "Ngát Hương hoa vốn không phải linh thảo bình thường, yêu cầu rất cao với hoàn cảnh sinh trưởng. Chu kỳ sinh trưởng lại dài, cho nên giờ cơ hồ đã tìm không thấy Ngát Hương hoa."

"Mặc kệ có hay không, ta cũng phải đi tìm. Cấm địa nguy hiểm địa có thể có không ?" Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thất vọng một chút, cũng không bị chuyện này đánh bại, nàng tin tưởng, đại lục Không Linh lớn như vậy, chắc chắn có thể phát hiện Ngát Hương hoa!

"Nơi khác nói, cho dù có, cũng không phải người có thể đi ." Hỏa Kỳ nói, "Nhưng mà, qua vài năm nữa chính là ngày bí cảnh Không Linh xuất hiện, nơi đó chắc chắn có Ngát Hương hoa ."

"Bí cảnh Không Linh? Đó là cái gì?"

"Bí cảnh Không Linh là một không gian phụ thuộc đại lục Không Linh, bên trong có rất nhiều dược liệu hi hữu, linh thú thiên kì bách quái, các loại khoáng thạch, là tài sản cộng đồng của đại lục Không Linh. Nhưng mỗi năm mười nó mới xuất hiện một lần, mỗi lần chỉ có thể người dưới năm mươi tuổi vào. Hơn nữa danh ngạch có hạn."

"Nhưng ta còn muốn đến đại lục Vũ Linh, thân nhân của ta bị kẻ thù bắt đi, ta phải đi cứu các nàng. Không có nhiều thời gian như vậy chờ bí

cảnh Không Linh xuất hiện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, nếu là đại lục Vũ Linh người không cần sốt ruột , bởi vì đại lục Không Linh là không gian dưới trực tiếp của đại lục Vũ Linh, thời gian chúng ta trôi qua mau hơn đại lục Vũ Linh, nơi này vài năm, đại lục Vũ Linh chỉ là thời gian rất ngắn mà thôi." Hỏa Kỳ nói.

"Thật sao ? !" Độc Cô Thiên Diệp còn không biết không gian dưới trực tiếp là cái gì, nhưng biết được chuyện này, nàng có thể chờ bí cảnh Không Linh xuất hiện .

Độc Cô Thiên Diệp và Hỏa Kỳ tán gẫu vui vẻ, bên ngoài Dược Lai cư xuất hiện một giọng nữ bén nhọn: "Hồ ly tinh, người đi ra cho ta !"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Đi Theo Ca Ca Có Thịt Ăn

"Hồ ly tinh, người ra ngoài, trốn vào Được Lai cư tính bản sự gì ! Người tiện nhân nơi nơi quyến rũ người, đi ra cho ta ! ..." Một nữ tử diện mạo yêu diễm chửi ầm lên ở cửa Được Lai cư, muốn vọt vào bên trong, lại sợ quy củ của Hỏa Kỳ, đành không ngừng chửi bậy ở cửa.

Một ít hạ nhân và thị vệ của Đồng Sự ở vây sau nữ tử, nghe thấy lời của nàng, muốn cười, lại sợ hãi thân phận và tính tình nóng nảy nữ tử, ở đằng sau lén lút chỉ trỏ .

"Biểu tiểu thư lại đây náo loạn, không biết lần này có thể lại hủy dung đối phương hay không."

"Chắc chắc, nghe nói nữ tử thiếu gia mang về đến bộ dáng cực mỹ, chắc chắc, đáng tiếc quá."

"Quả thực đáng tiếc, nghe nói hủ thủy của biểu tiểu thư rất lợi hại, làn da bị hủ thủy ăn mòn, dù dùng dược tốt cỡ nào cũng không khôi phục được."

"Biểu tiểu thư này cũng quá không nói lý , nghe nói nữ tử kia là ân nhân cứu mạng của thiếu gia đó. Nàng mắng như vậy, cũng không biết..."

"Đừng nói nữa, nếu bị nàng nghe được, dùng người uy linh thú, giống tiểu Cao tử vậy."

Được đến tin tức đám người Hỏa Dật Hỏa Vũ gấp gáp chạy tới, khi gần tới chợt nghe tiếng chửi bậy của Liễu Hàn Nguyệt.

"Người hồ nháo cái gì ở đây!" Hỏa Dật đi lên quát Liễu Hàn Nguyệt.

Độc Cô Thiên Diệp là bằng hữu hãn mang đến, là ân nhân của hãn, cũng là hy vọng cứu sống gia gia. Nàng làm âm ỉ ở đây, thật sự khiến hãn tức giận.

"Người còn rống ta ? !" Liễu Hàn Nguyệt nhìn thấy Hỏa Dật phát giận với nàng, cơn tức lớn hơn nữa, "Hồ ly tinh kia sử ma pháp gì với người, mà người bảo vệ nàng như vậy? !"

"Thiên Diệp là bằng hữu của ta!" Hỏa Dật nói.

"Bằng hữu? Bằng hữu sẽ mang vào trong nhà ?" Liễu Hàn Nguyệt nói, "Ta muốn nhìn đó là bằng hữu dạng gì ! Hồ ly tinh, người đi ra !"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hỏa Kỳ, nói: "Cái này, sẽ không là bảo ta chứ ? !"

Hỏa Kỳ nở nụ cười, nói: "Hãn là người, Được Lai cư này trừ ta, cũng chỉ có người. Tổng không đến mức cái chuôi lão xương cốt như ta còn bị kêu hồ ly tinh ?"

"Nàng là loại người nào ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Đối phương ở bên ngoài náo loạn như vậy, nàng đương nhiên phải đi ra, nhưng trước khi ra ngoài phải biết rõ ràng đối phương mới được.

"Nàng kêu Liễu Hàn Nguyệt, là tiểu thư nhà mẹ đẻ phu nhân. Liễu gia này tuy kém tam đại thế gia chúng ta, nhưng ở Xích thành cũng coi như đại gia tộc." Hỏa Kỳ nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Liễu Hàn Nguyệt bên ngoài mắng rất khó, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi ra, nhất thời đã quên mắng tiếp.

Thị vệ hạ nhân khác cũng chưa từng gặp qua Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy một nữ tử mặc váy dài màu trắng chậm rãi đi ra từ trong Dược Lai cư, tuyệt sắc kia khiến người ta ngây người, có mấy người ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ mình vừa thở sẽ khiến người sợ quá chạy mất .

"Hừ, người chính là hồ ly tinh biểu ca mang về ?" Liễu Hàn Nguyệt nói với Độc Cô Thiên Diệp, "Quả nhiên lớn lên vẻ mặt dụ dỗ !"

"Người đang hâm mộ ta xinh đẹp hơn người sao?" Độc Cô Thiên Diệp che miệng cười khẽ, trong lúc nhất thời phong tình vạn chủng.

"Hừ, không biết xấu hổ!" Liễu Hàn Nguyệt nhìn thấy bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp, ghen tị trong lòng hừng hực cháy lên.

"Không biết xấu hổ ? Ta là khách nhân Hỏa thiếu gia mời về, người là biểu tiểu thư Đồng Sự, đối đãi khách nhân như thế, chắc chắn, thật không biết mặt của người để ở nơi nào?"

"Người..." Liễu Hàn Nguyệt bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm ghen, "Người đã nói bốn tiểu thư không tốt, ta đây cho người một cơ hội, ngoan ngoãn cắt xéo khỏi Xích thành, vĩnh viễn không được xuất hiện ở đồng sự, xuất hiện bên người Dật ca ca!"

"Ta là đi hay ở, còn không phải do người khoa tay múa chân!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa, người hỏi một chút Dật ca ca của người, hẳn có bỏ được để ta đi hay không?"

Liễu Hàn Nguyệt vừa nghe lời nói Độc Cô Thiên Diệp, lập tức chuyển đi qua nhìn Hỏa Dật, nói: "Hỏa Dật ca ca, giờ người lập tức đuổi nàng rời khỏi !"

Hỏa Dật đau đầu nhìn Liễu Hàn Nguyệt, biểu muội này khiến hắn rất không vui, nhưng cố tình mẫu thân thật thích nàng, biết nàng thích mình, thì muốn mình thú nàng. Mà dục vọng chiếm hữu của Liễu Hàn Nguyệt đặc biệt mạnh, một ít nữ tử cùng hắn quan hệ tốt đều bị nàng xem thành cái đinh trong mắt, lớn lên xinh đẹp chút đều bị nàng hủy dung. Vì thế nàng còn đặc biệt thỉnh độc sư nghiên cứu chế tạo hủ thủy cho nàng.

Nhưng Độc Cô Thiên Diệp, vì gia gia, hắn không thể để nàng đi !

"Hồ nháo, Thiên Diệp là khách nhân ta mời đến, sao có thể đuổi nàng đi!" Hỏa Dật trầm mặt nói.

"Người luyện tiếc ? Ta đến, nàng không đi, ta đây sẽ đánh nàng đi ra ngoài !" Liễu Hàn Nguyệt nói xong lập tức công kích Độc Cô Thiên Diệp, ngay cả Hỏa Dật cũng không ngăn cản kịp.

Khóe miệng Độc Cô Thiên Diệp hiện ra một độ cong châm chọc, trước khi Liễu Hàn Nguyệt đến vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, nháy mắt lách mình tránh ra. Hỏa Dật lo lắng Độc Cô Thiên Diệp không thể vận dụng huyền lực, đột nhiên nàng chuyển qua sau lưng Liễu Hàn Nguyệt, một chưởng đánh tới sau lưng nàng.

"A!" Liễu Hàn Nguyệt không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ chạy đến phía sau nàng, trúng một chưởng tiến về trước vài bước. Nàng dùng linh lực không đánh trúng Độc Cô Thiên Diệp, lại đánh hỏng tường vây Dược Lai cư cấp rồi, cũng lan đến gần dược liệu trong dược điền.

Liễu Hàn Nguyệt xoay người muốn công kích Độc Cô Thiên Diệp, bị Hỏa Dật giữ lại, còn chưa kịp nói gì, chợt nghe đến Hỏa Kỳ rít gào ở bên trong: "Ai hủy dược điền của ta !"

Theo sát sau Hỏa Kỳ nổi giận ùng ùng chạy ra, nhìn thấy Hỏa Kỳ, mọi người đều không dám nói lời nào, ngay cả Liễu Hàn Nguyệt cũng vậy.

"Ai làm !" Hỏa Kỳ nhìn tường vôi bị hủy, còn có được điền bị đánh hư bên trong, vẻ mặt tức giận nói.

"Ta, ta không phải cố ý, ta là muốn đánh hồ ly tinh kia!" Liễu Hàn Nguyệt nhỏ giọng biện giải nói.

"Làm càn ! Khách nhân ta mời đến Dược Lai cư là người người có thể chửi bới ?" Hỏa Kỳ quát lớn.

Liễu Hàn Nguyệt không nghĩ tới Hỏa Kỳ bảo vệ Độc Cô Thiên Diệp như thế, liên tưởng đến thái độ của Hỏa Dật lúc này, nàng tức giận xoay người chạy đi.

"Tề gia gia, dược viên này..." Hỏa Dật vừa mở miệng đã bị đánh gãy.

"Ta sẽ tính ra tổn thất, người đưa qua Liễu gia." Hỏa Kỳ liếc mắt nhìn Hỏa Dật một cái, lạnh lùng nói.

Thiếu gia này cái gì cũng tốt, chỉ là rất sợ mẫu thân hấn, bởi vậy ngay cả Liễu Hàn Nguyệt cũng áp chế không được, nếu sau này hai nhà thật sự kết thân, sợ là không tốt.

"Tiểu hữu, chúng ta đi vào trước, ta đi an bài phòng cho người, đi nghỉ một chút, chúng ta lại trở về tham thảo chuyện luyện đan." Hỏa Kỳ chuyển thành vẻ mặt ý cười nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Hỏa Dật một cái, xoay người cùng Hỏa Kỳ vào Dược Lai cư. Xem chuyện hôm nay, Hỏa Dật này không đáng thâm giao.

Nhìn thấy nhân vật chính trong trò hay đều đi hết, bọn hạ nhân cũng ly khai.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp trở lại Dược Lai cư, tùy tiện tuyển gian phòng ở lại. Hỏa Kỳ không cho phép người khác vào, cho nên chuyện thu thập phòng này tự nhiên do tự mình động thủ Độc Cô Thiên Diệp. Cũng may nàng cũng không phải tiểu thư được nuông chiều, làm xong rất nhanh. Thu thập xong phòng đi ra lập tức thấy Hỏa Kỳ viết gì đó trong đình.

"Tê lão đang viết gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp đi qua, ngồi đối diện hẳn.

"Muốn Liễu gia bồi thường." Hỏa Kỳ cũng không ngần ngại lên nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thoáng qua linh dược kể trên giấy, nhìn nhìn dược điền bị đánh hư ở trong góc tường, khóe mắt nhin không được rút trườ. Nàng rất muốn hỏi một câu, thuốc này của người tài giá trị cỡ nào vậy ?

Bày ra linh thảo cần bồi thường xong, Hỏa Kỳ đi tới cửa, giao giấy cho thị vệ đang trực bên ngoài, sau đó mới trở về tham thảo chuyện luyện đan với Độc Cô Thiên Diệp. Lúc Độc Cô Thiên Diệp nói mình có thể luyện chế đan dược cấp 8, hẳn còn có chút hoài nghi, sau khi tham khảo với nàng, hẳn chỉ còn lại có sùng bái nàng, bất luận là am hiểu về dược liệu của nàng, vẫn là tâm đắc khi kết đan, đều biểu hiện ra tài nghệ cao siêu của nàng. Hẳn đã ở luyện đan sư cấp 7 đã rất nhiều năm, hẳn nói tình huống luyện đan của mình cho Độc Cô Thiên Diệp nghe, nàng lập tức vì hẳn tìm được chỗ mấu chốt. Sau khi được Độc Cô Thiên Diệp chỉ điểm, hẳn hận không thể lập tức đi thử một chút. Độc Cô Thiên Diệp thấy vậy, nói mình đi đường mệt nhọc, muốn đi nghỉ ngơi.

Trước khi Độc Cô Thiên Diệp trở lại phòng mình, nhìn thấy Hỏa Kỳ vội vàng đi đến phòng luyện đan. Nàng nở nụ cười một chút, đẩy cửa vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, Hỏa Dật đến cửa Duyệt Lai cư chờ Độc Cô Thiên Diệp. Rất nhanh nhìn thấy nàng từ bên trong đi ra. Giờ nàng không có biện pháp liên hệ với khế ước thú và Luyện Yêu Hồ, ngay cả huyện giới cũng không mở được, đành phải tiếp tục mặc nữ trang.

"Đi thôi." Hỏa Dật nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trái tim vẫn hơi không an phận một chút, rất nhanh điều chỉnh lại, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hai người lập tức đi đến Công hội Linh sư. Công hội Linh sư ở chính giữa Xích thành, tuy rằng không lớn, nhưng địa vị không thấp.

Xe thú chạy một giờ, cuối cùng dừng lại trước một nơi giống với nhà dân bình thường. Hỏa Dật đi xuống, lập tức dẫn tới người xung quanh vây xem. Nhìn thấy hẳn còn xoay người nói chuyện với xe thú, kéo màn xe vì người bên trong, đều tò mò ai có thể để thiếu gia Đồng Sự đối đãi như thế.

Độc Cô Thiên Diệp xuống xe, lập tức làm mọi người ở đây kinh diễm, dáng người tuyệt sắc kia khiến không ít nam tử chảy nước miếng, nữ ghen tị cắn răng.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không để ý tới phản ứng của những người đó, đi cùng Hỏa Dật vào Công hội Linh sư. Nghe nói Công hội Linh sư rất giàu có, Độc Cô Thiên Diệp còn nghĩ rằng đi vào sẽ nhìn thấy một đại sảnh tráng lệ, không nghĩ tới chỉ trang hoàng rất đơn giản, ngay cả đèn thủy tinh gia đình bình thường dùng cũng không có, vẫn dùng đèn treo bình thường.

Phòng ở hai bên có mấy cái ghế, chắc là để cho người chờ dùng. Nghĩ đến Công hội Linh đánh thuê ở Bạch Thạch thành còn có phòng nghỉ chuyên dụng, Công hội Linh sư này cũng quá keo kiệt.

Một cái bàn công tác đơn giản trong phòng cuối cùng bên trong, một nam tử đang nằm trên mặt bàn ngủ.

"Hách đại sư, Hách đại sư." Hỏa Dật đi đến trước bàn, nhẹ nhàng kêu người ngủ đến thiên hôn địa ám kia. Thấy hắc không phản ứng, lại tiến lên đẩy hắc vài cái.

"Muối, tránh ra." Hách đại sư lấy tay huy huy trước người, than thở một câu.

Ách —— Hỏa Dật nghe thấy mình bị so sánh thành muối, buồn cười không thôi, lại gọi hai lần, người trên bàn vẫn ngủ say sưa như cũ, còn chép miệng hai cái, hình như trong mộng thấy thức ăn ngon .

Hỏa Dật bất đắc dĩ quay đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, ý tứ là nói, nếu không đợi một lát ?

Độc Cô Thiên Diệp đi lên trước, lớn tiếng hô một câu bên tai Hách đại sư: "Cháy ! Công hội Linh sư bị cháy !"

Hách đại sư bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm cả kinh lập tức đứng dậy từ trên bàn, dùng sức quá lớn, người bay lên, miệng còn hỏi : "Làm sao cháy ? Làm sao cháy ?"

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp bị bộ dáng của hắc chọc cười , nhin không được bật cười. Ngay cả Hỏa Dật cũng cố nén cười, chỉ là bả vai run run quá lợi hại.

Hách đại sư là người phụ trách Công hội Linh sư nơi này, nói là người phụ trách, cũng vì nơi này chỉ có một người là hắc mà thôi. Bình thường tính cách âm tình bất định, lại có toàn bộ Công hội Linh sư làm bối cảnh cho hắc, bởi vậy toàn bộ người trong Xích thành đối hắc lễ ngộ ba phần, sợ chọc tới hắc. Đối xử với hắc như Độc Cô Thiên Diệp, chưa từng có qua.

Hác Bằng Du nghe thấy tiếng cười mới hoàn toàn tỉnh táo lại, ngừng đầu thì nhìn thấy Hỏa Dật vẻ mặt ghen, biết mình bị đùa giỡn, đang muốn phát hỏa, lại thấy Độc Cô Thiên Diệp phía sau hắc.

"Oa, mỹ nữ !" Hai mắt Hác Bằng Du biến thành hình trái tim nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ tới mình còn trên mặt đất, nhanh chóng đứng dậy, còn sửa sang lại quần áo, sau đó đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Vừa này là tiểu muội muội đánh thức ta đúng không, thanh âm tiểu muội muội thật là dễ nghe, giống như thiên âm, ta nghe được phải bỏ lại một bàn mỹ thực, đi ra nhìn xem phương dung, hôm nay may mắn gặp được mỹ nữ tuyệt thế như tiểu muội muội, khó trách sáng sớm chim khách kêu trước cửa, ta..."

Độc Cô Thiên Diệp nghe lời nói của Hác Bằng Du, mồ hôi lạnh chảy ròng, nổi da gà rớt xuống. Vì lỗi tai của mình không bị độc hại, nhanh chóng đánh gậy: "Người là quản sự nơi này ?"

"Phải, bỉ nhân đúng là quản sự nơi này Hác Bằng Du, có thể giúp gì cho tiểu muội muội ?" Hác Bằng Du nói.

"Phốc —— Hác Bằng Du." Nghe thấy tên Hác Bằng Du, Độc Cô Thiên Diệp lại cười, Hác Bằng Du, bạn tốt, ha ha.

Hác Bằng Du biết Độc Cô Thiên Diệp cười tên của hắn, nhưng cũng không buồn bực, nói: "Đúng vậy, Hác Bằng Du, bạn tốt, về sau chúng ta đã là bạn tốt ! Không biết hôm nay muội muội lại đây muốn làm gì? Mua linh kỹ hay là muốn dùng truyền tống trận ? Nếu mua linh kỹ, ta ưu đãi 5 phần cho muội, dùng truyền tống trận không thu phí nga."

Mồ hôi ——

"Ta không phải đến mua linh kỹ, cũng không dùng truyền tống trận. Ta đến linh hóa huyền lực." Độc Cô Thiên Diệp nói. Người này rất thú vị !

"Linh hóa huyền lực? ! Muội muội đến từ không gian phía dưới?" Hác Bằng Du kinh ngạc hỏi.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hẩn thu hồi kinh ngạc, mặt lại biến thành đóa hoa cúc.

"Linh hóa huyền lực, cái này đơn giản, đến đến đến, muội muội diễn biểu này trước, ghi lại, sau đó ta sẽ nói cho muội phải làm sao." Hác Bằng Du như làm ảo thuật rút ra một tờ biểu đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, sau đó còn ân cần chuyển cái ghế lại cho nàng ngồi diễn.

"Này, người là thiếu gia Đồng Sự đúng không, ha ha, ngượng ngùng, vừa nãy không thấy người. Linh hóa cần thời gian rất lâu đó, ta thấy hay là Hỏa thiếu gia người đi về trước đi."

Hỏa Dật nhìn đãi ngộ khác biệt này của Hác Bằng Du, muốn nói mình sẽ chờ ở chỗ này, Hác Bằng Du nói: "Linh hóa này ngắn thì một ngày, lâu là nửa tháng, Hỏa thiếu chủ người vẫn là trở về chiếu cố lão gia tử nhà người có vẻ tốt."

Độc Cô Thiên Diệp đang diễn biểu dừng một chút. Chuyện của Hỏa lão gia tử không phải bị Đồng Sự đè xuống sao, Kim gia vì lúc trước nhìn thấy Hỏa Vũ Thiên, mới tỏ vẻ hoài nghi khi hẩn phủ nhận bị thương, Hác Bằng Du này cư nhiên biết, có thể thấy được Công hội Linh sư cũng không phải như nàng thấy.

"Hỏa Dật, người hãy về trước đi, chờ ta linh hóa huyền lực xong, sẽ đi Đồng Sự tìm người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghe Độc Cô Thiên Diệp mở miệng, lại nhớ tới tình huống của gia gia, Hỏa Dật không muốn nhưng vẫn ly khai. Trước khi đi còn nói: "Ngày mai ta đến nhìn người."

Đối với lời nói Hỏa Dật, Độc Cô Thiên Diệp từ chối cho ý kiến, gật đầu, tiếp tục diễn biểu.

"Muội tử nè, người này chơi không vui đâu, về sau đi theo hảo ca ca ta đi. Đi theo ca ca có thịt ăn." Hác Bằng Du nhìn thấy Hỏa dật đi rồi, lập tức đi đến trước mặt nàng, ý đồ lợi dụ Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp đưa biểu điền cong cho Hác Bằng Du, nhìn nhìn dáng người cao gầy không đến hai lượng thịt của hắn, nói: "Những người làm ca ca ta bị ta khi dễ thực thảm, tiểu thân thể của người phỏng chừng không được. Linh hóa phải làm thế nào?"

"Không nên nhìn không dậy nổi ca ca dáng người, ca ca tốt lắm đó!" Hác Bằng Du lấy giấy ra, giao cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Phương pháp linh hóa viết trên đó, gian phòng cuối cùng trên lầu bên phải chính là phòng linh hóa."

Độc Cô Thiên Diệp lấy giấy xoay người đi lên lầu, khi lên lầu còn nghe thấy Hác Bằng Du ở dưới rống: "Muội tử, linh hóa xong rồi có thời gian chúng ta có thể thực tiễn chứng thật dáng người ca ca ta đây có tốt hay không, cơ bụng gì đó tuyệt đối đẹp nga."

"Phanh!" Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng linh hóa, một phen đóng cửa lại, ngăn chặn thanh âm Hác Bằng Du bên ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn phòng linh hóa, không nghĩ tới chỉ có bàn công tác của Công hội Linh sư, phòng linh hóa cư nhiên dùng đá cẩm thạch hi hữu tạo nên, chắc là vì bảo vệ người linh hóa khi linh hóa huyền lực không bị ngoại giới quấy rầy.

Trong phòng không có bài trí gì, chỉ có giữa phòng bố trí một cái trận, bên ngoài có hai vòng tròn, bên trong một ngôi sao năm cánh, năm cánh vừa vặn tiếp xúc vòng tròn bên ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận nghiên cứu quá trình linh hóa, sau khi xác định mình đã hiểu biết mỗi một bước, đi đến giữa năm cánh sao ngôi

xếp bằng xuống. Mà linh hóa trận âm đậm không ánh sáng ban đầu khi nàng ngồi xuống sáng lên.

Độc Cô Thiên Diệp lại nhìn quá trình linh hóa một lần nữa, sau đó thu giấy lại, hai tay kết ấn dựa theo quá trình linh hóa nói đến. Huyền lực sau khi đến đại lục Không Linh vẫn không thể vận chuyển lúc này lại có thể lưu động. Độc Cô Thiên Diệp một chút một chút sơ tán huyền khí dựa theo giấy nói đi ra từ nơi kết ấn, mãi đến khi trong thân thể không còn một tia huyền lực nào mới thôi.

Linh hóa trận khi Độc Cô Thiên Diệp kết tay lên bắt đầu một lần một lần lóe sáng, chuyển động qua lại trong năm cánh sao. Toàn bộ huyền khí Độc Cô Thiên Diệp phóng xuất ra tụ trong linh hóa trận, bởi vì huyền lực của Độc Cô Thiên Diệp nhiều hơn người khác, toàn bộ linh hóa trận và trên không cũng bị nhồi vào, so với người khác nhồi vào linh hóa trận không biết hơn bao nhiêu.

Ánh sáng trên năm cánh sao của linh hóa trận một lần một lần đảo qua huyền khí, chuyển hóa từng giọt từng giọt huyền khí thành linh khí. Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi hấp thu linh khí về cơ thể.

Đối với linh hóa trận không biết nên nàng không phát hiện, năm cánh sao có một cánh không tiếp xúc đến vòng tròn, kém 1 ly. Đây là khi linh sư tạo linh hóa trận không nhận ra nên đã bỏ qua. Mà lại vì sau khi bày trận xong không có người đến linh hóa, cho nên ai cũng không phát hiện được lỗ hổng này. Cố tình 1 ly chênh lệch này, sắp sửa muốn tánh mạng của nàng !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Thăng Cấp Thần Cấp

Độc Cô Thiên Diệp ở linh hóa trên lầu, Hác Bằng Du không ngủ, cầm tờ biểu nàng vừa điền lên xem.

"Đại lục Huyền Nguyệt, chắc chắc, là từ một không gian nhỏ đến nha." Hác Bằng Du vừa xem vừa nói, "Độc Cô Thiên Diệp, nàng cư nhiên họ độc cô, sẽ không là Độc Cô kia chứ?"

Cảm thán xong, hắn còn liếc mắt nhìn lên trên lầu một cái. Chắc chắc, là một nhóc con thú vị nha!

Ngày đầu tiên đi qua rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp không đi xuống, Hác Bằng Du cũng không rời đi.

"A, tiểu gia Hỏa này thiên phú cũng không tệ lắm !"

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp vẫn chưa xuống như cũ, Hác Bằng Du nhàm chán nằm dài lên bàn công tác, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thang lầu, vẫn không có ai.

"Người thiên phú cao ngày hôm sau sẽ chấm dứt, xem ra nhóc này rất lợi hại !"

Ngày thứ ba, Hác Bằng Du đã chuyển từ bàn công tác đến dưới cầu thang lầu. Hắn ngồi bậc thang cuối cùng, một chân chân đặt trên tay vịn

câu thang, một chân đặt ở dưới. Tay đặt trên đùi chống cằm, nói: "Đã là ngày thứ ba , thiên phú của tiểu gia Hỏa này..."

"Hách đại sư." Hỏa Dật tiến vào từ bên ngoài, nhìn thấy Hác Bằng Du chán đến chết, nhanh chóng hành lễ nói, "Hách đại sư, không biết Thiên Diệp đã hoàn thành linh hóa chưa ?"

"Người hỏi ta, ta hỏi ai đây? Không thấy ta chờ ở đây sao?" Hác Bằng Du đang phiền chán, Hỏa Dật đến đây, vừa vắn phát giận lên hằm.

"Ách."

Hỏa Dật không nói gì, người không phải quản sự của Công hội Linh sư sao, không hỏi người thì hỏi ai chứ !

"Nàng đã nói khi xong việc sẽ đi tìm người, người một ngày đến hai lần như vậy, không chê đường xa sao ? ! Đi đi đi, đừng có ở trong làm chướng mắt ta." Hác Bằng Du quơ tay nói.

Hỏa Dật bị thái độ của Hác Bằng Du chọc giận, muốn phát Hỏa, cuối cùng vẫn nhịn xuống, hành lễ với Hác Bằng Du, xoay người rời khỏi Công hội Linh sư.

"Không thú vị !" Hác Bằng Du nhìn bóng Hỏa Dật, than một tiếng, "Nhàm chán quá!"

Hác Bằng Du cảm thán ngày qua nhàm chán, lúc trước sao mình lại chạy đến nơi này chứ ? Ừ, hồi tưởng một chút, hình như là vì nơi này nhỏ, ít chuyện, thoải mái, có thể ngủ ngon, khi sư phó để hằm chọn, hằm lập tức chọn nơi này. Giờ Độc Cô Thiên Diệp linh hóa, hằm không dám ngủ, cho nên nhàm chán .

Về phần khi người linh hóa không thể ngủ, đây toàn là quy củ đáng ghét của quái sư phó!

Nghĩ nghĩ, hắn lấy một thông tin thạch từ nhần không gian ra, dùng linh lực mở nó, thông tin thạch sáng lên.

"Người đồ không lương tâm, cuối cùng nhớ tới cái chuôi lão xương cốt là ta!" Thông tin thạch vừa mới sáng lên, lập tức truyền ra tiếng một lão giả chửi bậy, âm lượng lớn nên hắn lập tức đưa thông tin thạch ra xa.

"Nghe thanh âm của ngài lớn như vậy, ta biết gần đây thân thể ngài tốt ! Nhiều người quan tâm người như vậy, thiếu một người là ta cũng không sao!" Hác Bằng Du ngoáy lỗ tai nói.

"Người cái thằng nhóc không lương tâm ! Hôm nay tìm ta có chuyện gì ? Có phải nghĩ tới sinh nhật ta sắp tới, chuẩn bị hỏi ta muốn quà sinh nhật gì hay không?"

"Di? Sinh nhật ngài sắp tới ? 5 năm qua nhanh như vậy!" Hác Bằng Du nói một tiếng, đối phương tức giận muốn bóp chết hắn."Nhưng ta không phải hỏi người muốn quà sinh nhật gì, ta là hỏi ngài muốn người. Ngài nhanh chóng phái người lại đây đi, ta mới phát hiện người chơi rất vui, không muốn gây người ở đây nữa. Nhưng ta không biết khi nào thì rời đi, nếu ngài không muốn nơi này không có người mở cửa, giờ lập tức phái người lại đây đi."

"Thằng nhóc, người rời đi được ồ của người sao ? Ta lập tức phái người qua. Đúng rồi, người nhanh chóng đi sửa truyền tống trận cho ta! Lần trước đại sư huynh người muốn đi tìm người, kết quả bên kia cư nhiên hỏng rồi, làm hại đại sư huynh người bị rơi vào trong Đầm lầy Âm U, thiếu chút nữa khỏi về luôn."

"Di? Truyền tống trận hỏng rồi sao ? Ta nói, gần đây cũng có ai truyền tống lại đây. Đợi chút, giờ ta không rảnh đi sửa, chờ ta có thời gian lại đi. Giờ ngài chọn người lại đây trước, ta sửa xong sẽ nói cho người. Cứ như vậy đi, cúp đây, bye bye !"

"Đợi chút, sinh nhật của ta người có về hay không..."

Lão giả còn chưa nói xong, Hác Bằng Du đã cúp thông tin thạch.

"Ta nói tại sao gần đây thanh nhàn như vậy, thì ra truyền tống trận hỏng rồi. Di, vậy người truyền tống đi từ nơi này đi nơi nào ?" Hác Bằng Du lầm bầm nói.

Ngày thứ tư, trận địa của Hác Bằng Du đã muốn chuyển dời đến lâu hai, giờ chỉ cần Độc Cô Thiên Diệp vừa ra khỏi phòng linh hóa, lập tức nhìn thấy hắc. Nhưng một ngày trôi qua, hắc vẫn không đợi được người như cũ.

"Ngoan ngoãn, tiểu gia hỏa này muốn nghịch thiên sao ! Ha ha!"

Ngày thứ năm, trận địa của Hác Bằng Du chuyển dời đến cửa phòng linh hóa, giờ chỉ cần Độc Cô Thiên Diệp vừa mở cửa, hắc có thể nhìn thấy nàng.

"Linh hóa 5 ngày, đại lục Không Linh đã lâu không có người như vậy, lần trước là bao lâu trước đây nhỉ ? Ngô, hình như là ba trăm năm trước, ài, giờ người ta đã là thành chủ thành Huyền Mộng! Chắc chắn, không biết tiểu nha đầu này sẽ phải triển đến độ cao gì đây!"

Hác Bằng Du trực tiếp ngủ ở cửa phòng linh hóa, đối với việc mình ngủ, hắc luôn luôn ngủ rất ngon ở bất cứ đâu.

Hắc ngủ thẳng giữa trưa ngày thứ sáu, tỉnh cũng không phải tự hắc tỉnh, mà là hắc cảm thấy linh khí bốn phía bạo động, một lượng linh khí cực lớn đang tiến về phòng linh hóa.

"Đây là làm sao vậy?" Lần đầu tiên sắc mặt Hác Bằng Du ngưng trọng lên, "Đây cũng không giống linh hóa thất bại đâu?"

Hắn muốn mở cửa đi vào, nhưng áp khí bên trong quá cường đại, trực tiếp đóng cửa gắt gao. Dùng linh lực mở lại không biết tình cảnh bên trong, sợ làm bị thương Độc Cô Thiên Diệp. đành phải ở bên ngoài lo lắng suông.

"Vậy phải làm sao bây giờ ?" Hác Bằng Du ở bên ngoài gấp đến độ đi tới đi lui, cuối cùng chạy đến truyền tống trận, phát hiện chính truyền tống trận thiếu một góc, hắn nhanh chóng bổ sung lại, sau đó lấy thông tin thạch ra, đưa huyền lực vào.

"Thay đổi chủ ý sao, muốn về dự sinh..." Thanh âm lão giả ngày hôm qua lại xuất hiện .

"Lão gia này, ta sửa truyền tống trận xong rồi, người nhanh lại đây một chút, nơi này có chuyện lớn." Hác Bằng Du nói với lão giả, thanh âm ngưng trọng.

"Xảy ra chuyện gì? Cô nương nhà ai lại bức hôn người?"

"Không phải, có một người đến từ đại lục Huyền Nguyệt đang linh hóa, nhưng giờ linh khí ùn ùn tiến về phòng linh hóa, người lại đây nhanh đi!" Hác Bằng Du nói xong cúp thông tin thạch, chạy về cửa phòng linh hóa.

Nửa giờ sau, một lão giả đầu bạc áo trắng và một tiểu tử xuất hiện trong truyền tống trận Xích thành. Bọn họ vừa ra tới, đã cảm thấy linh khí bạo động.

"Đây là có chuyện gì?" Lão giả đi lên lầu hai, nhìn thấy Hác Bằng Du đi tới đi lui trước cửa.

"Chuyện là như vậy..." Hác Bằng Du nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp đến linh hóa một lần.

"Người nói nàng hôm nay là ngày thứ sáu ? !" Người trẻ tuổi hỏi.

Hác Bằng Du gật gật đầu. Linh hóa bình thường chỉ một hai ngày, có thiên phú cũng chỉ ba bốn ngày, năm ngày nhiều năm qua chỉ có một người, giờ nàng sáu ngày... Tương lai không hạn lượng !

"Không cần chỉ lo cảm thán , ngẫm lại này là xảy ra chuyện gì, nhanh chóng nghĩ biện pháp ngăn cản đi, tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện đó!" Hác Bằng Du thúc giục hai người.

Lão giả cốc đầu Hác Bằng Du, mắng: "Gấp cái gì cấp, giờ gấp cũng vô dụng. Lão nhân ta đến đây lâu như vậy cũng không rút cho ta chén nước uống."

"Không có nước! Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?" Hác Bằng Du nói

"Này hẳn là linh hóa trận có vấn đề, khiến linh khí chung quanh không bị khống chế tiến vào trong cơ thể nàng. Chuyện này chỉ có thể do nàng, chúng ta không giúp được gì. Nếu tạo hóa tốt, nàng có lẽ có thể đột phá." Lão giả nói xong, đi xuống lầu. Người kia gật gật đầu với Hác Bằng Du, cũng xoay người xuống lầu.

"Lau, không dựa vào được!" Hác Bằng Du nói, cũng đi xuống theo. Sư phó cũng nói không có biện pháp, vậy nàng chỉ có dựa vào bản thân.

Trong phòng linh hóa, Độc Cô Thiên Diệp vốn đang chậm rãi hấp thu huyền khí hoá thành linh khí, sau khi hấp thu xong một chút linh khí cuối cùng, linh khí chung quanh lại đột nhiên theo lỗ hồng 1 ly kia ùn ùn chạy vào. Tiếp theo toàn bộ linh hóa trận bạo động lên, tàn sát linh khí bừa bãi linh hóa trận, cuối cùng toàn bộ chui vào trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp.

Ni mã đàn! Độc Cô Thiên Diệp nhin không được mắng trong lòng. Vì sao mỗi lần nàng đều gặp tình trạng huyền khí linh khí chủ động tiến vào thân thể? Như vậy không phải nàng muốn được không ! Lau !

Chịu đựng thân thể bị chống đỡ đến đau nhức, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu đưa linh khí bạo động thân thể một chút một chút về chỗ của Đan Đan.

"Không được, thân thể thật sự bị nứt vỡ. Xem ra phải thăng cấp." Độc Cô Thiên Diệp thầm nghĩ, sau đó dẫn đường linh khí còn không an phận đi đụng bình chương Thần vương.

Nhưng tầng bình chương này đâu có dễ đột phá như vậy? Nhìn linh lực càng ngày càng nhiều trong thân thể, còn có bình chương chậm chạp không phá, lòng Độc Cô Thiên Diệp nóng như lửa đốt. Nếu thân thể bị linh khí làm vỡ, mình còn chưa đột phá, vậy mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Một cái, hai cái, ba cái... Độc Cô Thiên Diệp cố gắng không chế linh khí va chạm.

"Răng rắc."

Tiếng vang rất nhẹ, đối với Độc Cô Thiên Diệp không khác âm thanh của tự nhiên là mấy. Chỉ cần có khe hở, vậy có hi vọng. Nàng tiếp tục nỗ lực.

"Oanh —— "

Bình chương Thần cấp cuối cùng bị Độc Cô Thiên Diệp đánh vỡ, linh khí trong thân thể giống như hồng thủy tìm được chỗ hồng nhanh chóng tiến vào. Có lẽ vì đột phá thần cấp, tinh nguyệt trước mặt nàng biến mất không thấy, biến thành một vũ trụ thu nhỏ.

Không nghĩ tới nàng lập tức bay qua Thần vương sơ cấp, dừng tại thần vương trung cấp!

Linh khí bên ngoài lập tức bị hấp thu thiệt nhiều, linh hóa trận chậm rãi khôi phục lại. Độc Cô Thiên Diệp nhân cơ hội quay cuồng một cái, chạy

khỏi linh hóa trận.

Nằm trên mặt đất nàng cảm thấy thân thể thoải mái một trận, sau đó cả người đều xụi lơ xuống. Lúc này toàn thân nàng đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, tóc dán trên mặt, hiện ra một tia kiều mỹ nhu nhược.

Hác Bằng Du dưới lầu cảm thấy linh khí xung quanh an tĩnh lại, biết nguy cơ trong phòng linh hóa đã xong. Nhưng hắn không biết kết quả thế nào, Độc Cô Thiên Diệp là chống đỡ qua, hay là đã...

Hác Bằng Du đi lên lầu, một phen đẩy ra cửa phòng linh hóa, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nằm trên đất nhắm mắt lại. Cảm thấy có người, Độc Cô Thiên Diệp trợn mắt, sau đó cố hết sức ngồi dậy.

"Người có khỏe không ?" Hác Bằng Du hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Phiền người đưa ta đi sơn mạch gần nhất, có thể không?"

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không sao, Hác Bằng Du đặt tim về chỗ cũ. Hắn đi tới ôm Độc Cô Thiên Diệp, mang nàng bay ra ngoài từ cửa sổ. Đi đến giữa không trung, để khế ước thú của mình đi ra, mang theo Độc Cô Thiên Diệp ngồi lên.

Phi hành thú của Hác Bằng Du là Báo hai cánh, siêu thần thú cao cấp. Độc Cô Thiên Diệp được đưa đến đỉnh núi gần nhất rất nhanh.

Độc Cô Thiên Diệp lúc này đã khỏe lại, tự mình phi thân xuống, nói với Hác Bằng Du: "Cảm ơn người, ta sẽ trở về giao phí linh hóa."

Lời ngầm chính là: cảm ơn, đi thông thả không tiễn !

Hác Bằng Du nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cười to hai tiếng, nói: "Ta ở Công hội Linh sư chờ người! Tiểu Ngủ, chúng ta về."

Báo hai cánh giương cánh bay đi, Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ đi xa, mới kêu chúng khế ước thú trong Luyện Yêu Hồ ra.

Chúng thú vừa ra tới, toàn bộ đỉnh núi đã bị quang mang thăng cấp bao vây. Hắc Bằng Du đã đi xa rất xa nhìn động tĩnh Độc Cô Thiên Diệp làm ra, tay chống cằm, sâu kín nói: "Tiểu ngũ, trên người tiểu gia hỏa này có rất nhiều bí mật, nếu sau này đi theo nàng, sẽ không nhầm chán đúng không? Đi thôi, về xem lão nhân đã đi chưa."

Độc Cô Thiên Diệp sờ dĩ vẫn áp chế không cho bọn tiểu Hỏa ra thăng cấp, là vì ở Vích rất gây chú ý. Giờ không có áp chế, bọn tiểu Hỏa nhanh chóng thăng cấp .

Tiểu Hỏa tăng 2 cấp, từ siêu thần thú cấp 5 đến siêu thần thú cấp 7, thú khác đều tăng 1 cấp, Lam Mân thành siêu thần thú cấp 8, Thanh Loan cấp 5, Tiểu Cửu và Hắc Phong cấp 3, Tiểu Ngân cấp 2, Liệt Hỏa từ thần thú cấp 9 thành siêu thần thú cấp 1. Giờ mới thấy, toàn bộ khế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp thành siêu thần thú!

Mặc dù ở siêu thần thú ở đại lục Không Linh có vẻ nhiều, nhưng có nhiều như nàng, cấp bậc cao như vậy cũng rất ít.

Qua hơn nửa giờ, thăng cấp mới hoàn toàn chấm dứt. Chúng thú thực lực bay lên cao hứng đi tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp.

"Chủ nhân, ôm một cái!" Tiểu Cửu chạy tới ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp, cảm thán nói, "Đi theo chủ nhân có thịt ăn ! Thực may mắn lựa chọn ngay lúc đó. Bằng không bây giờ ta còn vì thăng cấp mà buồn rầu ở Mộng Tiêu Lĩnh, không biết ngày tháng năm nào mới có thể thăng cấp đến siêu thần thú."

"Đúng vậy, lúc trước chúng ta đều rất may mắn." Hắc Phong cũng nói.

Tiểu Hỏa chạy tới, một cước đá văng Tiểu Cửu, sau đó chạy vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiểu Hỏa. Không nên như vậy !" Vẻ mặt Tiểu Cửu ủy khuất nói.

Bởi vì Tiểu Hỏa là bản mạng khế ước của Độc Cô Thiên Diệp, cho nên địa vị của nàng vô hình trung là cao nhất. Tiểu Hỏa vẻ mặt đặc ý nhìn Tiểu Cửu, hừ, đoạt với ta hả!

"Chủ nhân, ta cũng là siêu thần thú ! Ta có thể biến hóa không ?" Liệt Hỏa kích động nói. Hiện tại mọi người đều là hình người, chỉ có nó là hình thú, ngao ngao ngao, nó mặc kệ!

"Ha ha, được." Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy tâm tư của Liệt Hỏa, cười nói.

Liệt Hỏa cao hứng chạy hai vòng trên mặt đất, sau khi Độc Cô Thiên Diệp đưa Biến Hóa đan và đan dược khác cho nó, chạy tới đỉnh núi đối diện nhìn.

Có đan dược của Độc Cô Thiên Diệp bảo hiểm, Liệt Hỏa dần dần trong quá trình bị ăn chút khổ, nhưng là toàn bộ quá trình vẫn là vô kinh vô hiểm. Sau khi Liệt Hỏa bộ dáng có chút thô cuồng, nhưng coi như là khá được.

"Ha ha, cuối cùng ta cũng biến hóa !" Liệt Hỏa cười to hai tiếng nói.

"Tốt lắm, sắc trời không còn sớm, phải về." Độc Cô Thiên Diệp nói, nàng còn thiếu tiền linh hóa của Công hội Linh sư. Hơn nữa cũng phải đi về luyện đan cho Hỏa lão gia tử.

Phải đi về mới phát hiện bọn Thanh Loan họ không biết Xích thành ở đâu, đi xung quanh tìm một lão hán địa phương hỏi mới biết được. Chờ Độc Cô Thiên Diệp quay lại, đã qua giờ cơm trưa.

Thanh Loan dừng lại ở ngoài thành, huyễn thú khác đều ở trong Luyện Yêu Hồ. Độc Cô Thiên Diệp đi Công hội Linh sư trước, khi đi vào lại thấy Hác Bằng Du ngủ say sưa trên bàn công tác. Một lão giả đi từ trên lầu xuống, nhìn Hác Bằng Du đang ngủ, tức giận đến cời giày của hắn ném qua.

"Thằng nhóc nhà ngươi, ta để coi chừng ngươi Công hội Linh sư không phải cho ngươi đến ngủ. Khó trách ngươi nơi này lạnh lẽo yên tĩnh như vậy, ngươi xem ngươi biến nơi này thành bộ dáng gì!" Lão giả càng nói càng giận, cời chiếc hài còn lại chạy tới đánh Hác Bằng Du.

Hác Bằng Du đang trong mộng đẹp, thành linh bị đánh tỉnh, vừa trợn mắt thì thấy lão giả cầm giày đi tới chỗ hắn, hắn đứng lên, né tránh lão giả công kích.

"Lau, lão nhân ngươi lại dùng giày thối của ngươi đánh ta, sẽ đánh ta thành thối !" Hác Bằng Du vừa trốn vừa kêu to.

"Nên đánh thối ngươi, xem ta có đánh chết ngươi không! Đánh chết ngươi thằng nhóc không lương tâm!" Lão giả thấy Hác Bằng Du né tránh , tức giận đuổi theo.

"Ai u, lại đánh ta sẽ phản kháng !" Hác Bằng Du kêu to.

Độc Cô Thiên Diệp vừa đến thì nhìn thấy một màn như vậy, vì sợ mang họa, nàng đứng ở cửa nhẹ nhàng ho khan, nói: "Này, nơi này còn mở cửa không?"

Nghe thấy thanh âm Độc Cô Thiên Diệp, hai người đang truy đuổi đều chuyển lại nhìn nàng.

"Nha, ngươi đã về rồi, đã xong nhanh như vậy?" Hác Bằng Du né tránh lão giả đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp cũng cười cười, nói: "Đều chuẩn bị tốt, đặc biệt đến đây cảm ơn người, cũng đưa phí linh hóa."

"Này, vừa nãy thiếu gia Đồng Sự lại đây, biết người linh hóa thành công, đã đưa phí dụng rồi. Ha ha!" Hắc Bằng Du nói, "Hắn còn nhờ ta nói cho người tạm thời đừng về, vì Đồng Sự có chút phiền toái, có liên quan người, hắn xử lí không xong, để người trốn trước."

"Nga, người có biết là chuyện gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Khụ khụ, sao người biết ta biết ?" Hắc Bằng Du lộ vẻ kinh ngạc hỏi, nhìn thấy bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp cười mà không nói, hừ hừ một tiếng, nói, "Nghe nói là vì Liễu Hàn Nguyệt kia xảy ra chuyện, cả người bị đông lạnh đến độ kết một tầng băng, ngay cả y sư cũng nói không có cách nào. Nói là vì đánh một trận với người, người Liễu gia còn đang chờ người ở Đồng Sự đó."

Chuyện này ?

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không nghĩ tới là vì vậy. Ngày đó khi động thủ cùng Liễu Hàn Nguyệt, khi đánh một chiêu lên lưng nàng thuận tiện truyền chút hơi thở băng tâm qua. Muốn để nàng (LHN) biết, không ai có thể nhục mạ nàng (ĐCTD) !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Thiệt Nhiều Bái Sư Lễ

"Khụ khụ, khụ khụ!" Người vẫn bị bỏ qua ở một bên ho khan hai cái, ý đồ khiến bọn họ chú ý. Hác Bằng Du trừng mắt nhìn lão giả một cái, nói: "Ho khan thì nhanh trở về uống thuốc, người tuổi cao có bệnh tham sống!"

"Tiểu tử này, lớn lên cánh cứng rắn sao ? ! Dám nói ta như vậy." Tay cầm gậy của lão giả lại đánh tới trên người Hác Bằng Du.

"Vị này là ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Hác Bằng Du.

Nàng đã nhìn ra, Hác Bằng Du và hãn quan hệ phi thường thân mật, tuy rằng ngoài miệng luôn nói làm hãn giận, nhưng khi này lão giả đánh hãn hãn cũng không thật sự né, hơn nữa còn cố ý cọ lên .

"Khụ khụ, lão nhân này là sư phụ ta, Thì Hoảng Quy." Hác Bằng Du nói, "Người không cần để ý hãn, hãn chính là một lão nhân."

Độc Cô Thiên Diệp cười nói với Thì Hoảng Quy: "Thì lão tiên bối tốt."

"Ừ, người là Độc Cô Thiên Diệp đúng không, khi người linh hóa gặp phải nguy hiểm, chúng ta vừa mới tra xét nguyên nhân, là do linh hóa trận có vấn đề, đây là trách nhiệm của Công hội Linh sư chúng ta, đây là bồi thường nho nhỏ chúng ta cho người." Thì Hoảng Quy nói, sau đó rống Hác Bằng Du, "Còn không mau lấy ra!"

Hác Bằng Du cực không tình nguyện lấy một cái nhẫn không gian ra, giao cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Nó là bảo bối đó!" Trước khi Hác Bằng Du buông tay còn nhin không được nói một câu.

Nhẫn không gian là nhẫn vô chủ, Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, bên trong cư nhiên có một trăm ngàn tử tặc, còn có mấy loại linh kỹ tu luyện, đan dược, linh thảo.

"Một khi đã như vậy, xin đa tạ Thì tiền bối." Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói thêm nữa, giờ mình đúng là thiếu tiền. Nghe nói Công hội Linh sư này và Công hội Luyện đan sư rất có tiền, mình cần gì phải khách khí.

"Tiểu nha đầu có hứng thú gia nhập Công hội Linh sư chúng ta không?" Thì Hoảng Quy nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhận nhẫn, mới hỏi.

"Tạm thời ta không tính gia nhập thế lực gì, còn mong Khi tiền bối thứ lỗi." Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt. Giờ mục đích của nàng là tìm kiếm Ngát Hương hoa, sao có thời gian gia nhập thế lực gì đó.

"Thế nào, lão nhân, ta đã nói nàng sẽ không đáp ứng mà ? !" Hác Bằng Du đắc ý nhìn Thì Hoảng Quy nói.

Độc Cô Thiên Diệp hơi tò mò thân phận của Thì Hoảng Quy, nhưng nghĩ đến Hác Bằng Du vẫn luôn ngốc ở trong này, nói vậy địa vị của vị sư phó này cũng không cao, bằng không sao có thể bỏ mặc Hác Bằng Du ngốc tại chỗ nhỏ như vậy.

Thì Hoảng Quy trừng mắt nhìn Hác Bằng Du một cái, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Vậy nha đầu có hứng thú làm đồ đệ của ta hay không?"

"Cái gì? Lão nhân, người cư nhiên muốn thu đồ đệ?" Độc Cô Thiên Diệp còn chưa có phản ứng, Hác Bằng Du bên cạnh đã kêu lên, "Người

không phải nói ta là đồ đệ cuối cùng của người sao?"

"Ta nói khi nào vậy, sao ta không nhớ rõ ?" Thì Hoảng Quy thối râu trềng mắt nói, "Thế nào, làm đồ đệ của ta đi, tiểu nha đầu?"

Ách, đây là tình huống gì? Tuy nàng cảm thấy này lão nhân không tệ, nhưng cũng không đến mức nhận hẳn làm sư phó đâu ?

"Này..."

Độc Cô Thiên Diệp vừa định cự tuyệt, Hác Bằng Du ở một bên lôi kéo cánh tay của nàng nói: "Đừng cự tuyệt, tuy lão nhân này không dựa vào được, nhưng đi theo hẳn có thịt ăn !"

Có thịt ăn ? Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc nhìn Hác Bằng Du, chẳng lẽ lão nhân này là đại nhân vật gì đó?

Thì Hoảng Quy đặc ý nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chờ Độc Cô Thiên Diệp bái sư.

"Này, ta thật sự không..." Quyết định này. Độc Cô Thiên Diệp mở miệng, lại bị Hác Bằng Du đánh gãy .

"Muội tử, làm sư muội của Hác Bằng Du ta không tệ, bốn sư huynh đệ chúng ta, vẫn không có sư muội, nếu người tới, nhất định sẽ rất đau sủng người! Hay là người ghét bỏ ta là quản sự chi nhánh nhỏ của Công hội Linh sư, thân phận này quá thấp sao ?" Hác Bằng Du vừa nói, vừa ủy khuất nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Này, Độc Cô Thiên Diệp tỏ vẻ thật sự không muốn nói gì. Bái sư tuyển đồ đệ không phải nên rất long trọng sao? Sao nàng cảm thấy bọn họ như đang chọn rau cải trắng vậy ? Phi phi phi, nghĩ như vậy không phải mình thành rau cải trắng !

Nhưng thấy tuổi Thì Hoảng Quy hẳn là rất lớn, đến bây giờ mới có bốn đồ đệ, chắc hẳn cũng không phải tùy tiện thu đồ đệ. Mình mới tới đại lục Không Linh, có người Công hội Linh sư làm sư phó, hẳn là chuyện tốt đúng không ? !

"Bái sư thì có thể, nhưng ta phải nói rõ ràng, ta và Kim gia có chút va chạm, cùng Liễu gia hiện tại cũng như vậy, khụ khụ, phiền toái giống như rất thích ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, trước nói mình rõ ràng ra đã, không cần đến lúc đó biết mình chọc phiền toái lại âm ỹ muốn trả hàng. Phi, mình mới không phải hàng hóa đâu!

"Ha ha, như vậy mới vui nha! Lão nhân ta đã thanh nhàn vài thập niên, nếu không có mấy tiểu hầu tử giải buồn cho ta, ta sẽ nhàm chán mà chết. Gây rất tốt, không sao cả, người thích chọc cái họa gì thì chọc họa đó! Không thu thập được, sư phó ta đến thu thập cho người !" Thì Hoảng Quy cười lớn nói, nhưng lời này nghe thế nào cũng thấy rất quái, đây là dạng ăn khớp gì !

"Oa tắc, người mới đến đại lục Không Linh mấy ngày, cư nhiên đắc tội Kim gia Xích thành, bản sự này của người còn lợi hại hơn ta năm đó !" Hác Bằng Du cả kinh kêu, "Nói nhanh lên, người là đắc tội Kim gia thế nào?"

Mồ hôi, Độc Cô Thiên Diệp thật sự cảm thấy một già một trẻ này rất không bình thường !

Nhưng nàng vẫn mang chuyện khi mình vừa đến đại lục Không Linh, trong lúc vô ý đề chết Kim Tham Tiền nói một lần, Hác Bằng Du nghe xong cười ngửa tới ngửa lui .

"Ha ha, người thật là, thật là sao chối, như vậy cũng có thể kéo cừu gia cho mình, ha ha, nếu đi theo người, nhất định sẽ rất vui vẻ, sau này người đi đâu cũng phải mang theo ta ? Ta có thể làm đả thủ cho người."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du một cái, nhìn không ra cấp bậc của hắn, nhưng nhìn dáng người sào trúc này của hắn, có thể làm đả thủ sao?

"Không nên nhìn sư huynh này như vậy, dáng người ta rất mỹ hoặc !"

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được ho khan một chút.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp kính trà Thì Hoảng Quy, quỳ xuống dập đầu ba cái. Đây là lần đầu tiên nàng chân chính bái sư, lần đầu tiên quỳ xuống sau khi đến thế giới này!

Tuy trước kia Độc Cô Thiên Diệp cũng không muốn bái sư, nhưng hắn vẫn cảm nhận được chân thành trong mắt nàng. Trước đó còn nói phiến toái của mình, không nghĩ liên lụy hắn. Hắn sống nhiều năm như vậy, nhìn người rất chuẩn, nàng là người trọng tình trọng nghĩa!

Thì Hoảng Quy trà bái sư của Độc Cô Thiên Diệp, lấy hai quyển sách ra đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, một cái thẻ màu tím tinh cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Người vừa mới thăng cấp đến thần cấp, còn không biết về thần cấp, quyển sách này giới thiệu về thần cấp, vận dụng thần cấp, còn có một ít linh kỹ của thần cấp đều có, người lấy xem trước, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi sư huynh người hoặc hỏi ta."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn cuốn sách mỏng manh kia, nàng đang nghĩ mình không biết về thần cấp, muốn đi tìm tư liệu, cái này đưa tới , sư phó nhìn cũng coi như không tệ.

"Đây là một ít tri thức về truyền tông trận, nếu người là đồ nhi của ta, cái này phải biết. Đương nhiên, chiều sâu này phải xem thiên phú của người, biết thì tốt, không tốt đương nhiên cũng không sao."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn quyển sách 《 truyền tống trận pháp 》 còn lại, trong lòng có chút nghi hoặc, vì sao vật quan trọng như vậy Thì Hoảng Quy cứ cho nàng như vậy? Hơn nữa này không phải cơ mật của Công hội Linh sư sao, sao sư phó lại có?

"Trong thẻ này có một trăm ngàn tử tệ, lần này đi ra vội vàng, không mang theo bao nhiêu tiền. Người vừa mới đến nơi này, chắc chắn có vẻ thiếu tiền, chấp nhận đi."

Mồ hôi, một trăm ngàn tử tệ, còn nói là không có bao nhiêu tiền, Công hội Linh sư này thật là giàu, ngay cả sư phó như vậy cũng có tiền như vậy, không biết hội trưởng có phải có tiền nhiều lắm không ? !

"Sư phó đã cho người lễ gặp mặt , ta làm sư huynh cũng không thể không cho." Hác Bằng Du lấy ra hế thẻ, nói, "Đây chỉ có 500 vạn tử tệ, người chấp nhận một chút, nhìn thấy cái gì thích thì mua, không đủ trực tiếp đến Công hội Linh sư. Ngô, lần sau đi cướp đoạt nhị sư huynh của người, hẳn có tiền nhất."

Độc Cô Thiên Diệp vui rạo rức thu thẻ hai người cho vào nhẫn không gian, hôm nay tổng cộng thu vào hai ngàn năm trăm vạn, hắc hắc, tiền đó, ai cũng không ngại nhiều. Còn chiếm được truyền tống trận cơ mật như vậy, xem ra bá sư thực tốt a, có người cho chỗ dựa, còn có người cho tiền tiêu.

"Cảm ơn sư phó, tứ sư huynh." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, sau đó lấy rượu Đô Đô nhường trong Luyện Yêu Hồ ra, giả bộ trong nhẫn không gian, giao cho Thì Hoảng Quy, "Sư phó, đây có một ít rượu trái cây nhường từ linh quả, hy vọng người thích."

Độc Cô Thiên Diệp gửi được trên người Thì Hoảng Quy ần ần truyền đến mùi rượu, Thì Hoảng Quy này cũng là người yêu rượu.

Quả nhiên, Thì Hoảng Quy nghe được là rượu, còn là rượu trái cây mình chưa từng nghe qua, mắt sáng lên. Nàng nhanh chóng lấy từ trong nhẫn ra một vò Khai Phong, nhất thời trong phòng hương rượu bốn phía.

"Rất thơm!" Thì Hoảng Quy ngửi một chút, hưng phấn nói, sau đó lấy ra một cái chén lớn rót đầy một chén, nhẹ nhàng nhấp một chút, nhắm mắt lại cảm thụ, tán thưởng nói: "Rượu ngon !"

"Oa, không tệ, không tệ, ngon hơn mấy loại rượu ta từng uống!" Hác Bằng Du thực tự giác lấy ra chén lớn đến rót một chén.

Độc Cô Thiên Diệp phát hiện đồ uống rượu của hai người tuy giống như bát, nhưng cũng là thánh khí! Hai tên bại gia ! Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được cảm khái trong lòng. Có lẽ địa vị Thì Hoảng Quy không cao, nhưng tuyệt đối rất nhiều tiền!

"Tiểu sư muội, người cũng cho sư phó, sao không có phần?" Hác Bằng Du uống xong một ly rượu, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Ai nói không có của người ?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, lấy ra nhẫn chuẩn bị cho Hác Bằng Du đưa hân, nói, "Ta cũng không dám quên sư huynh người."

Hác Bằng Du nhìn thoáng qua nhẫn không gian tràn đầy, cười tủm tỉm thu nó.

"Ta đi thu thập một gian phòng cho muội, muội vừa linh hóa, nên đi cảm thụ lĩnh ngộ một chút." Hác Bằng Du nói.

"Không cần, muội về Đồng Sự về tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Muội đã đồng ý với bọn họ, phải đi về. Hơn nữa có chuyện chưa giải quyết, muội phải về xử lý."

"Liều gia sao? Ta đi thu thập cho muội." Hác Bằng Du nói xong sẽ đi ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng giữ chặt hắc, nói: "Muội tự mình đi là được, huynh không cần đi !"

"Muội có thể chứ?" Hác Bằng Du nói.

"Yên tâm đi, muội có thể thu phục." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Vậy được rồi. Có chuyện gì trực tiếp đến nơi đây tới tìm ta. Dù sao ta hạ quyết tâm muốn đi theo muội, sau này muội thế nào thì ta thế đấy." Hác Bằng Du nói.

"Dạ, muội sẽ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp biết sinh nhật Thì Hoảng Quy sắp đến , cần nhắc đến lúc đó mừng quà gì cho hắc.

Khi rời khỏi Công hội Linh sư, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện mình cứ nhiên bị người theo dõi. Không biết là người Kim gia hay là người Liều gia, nhưng lén lút theo dõi mình thế này, chắc chắn là có mục đích không thể cho ai biết. Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ một chút, dẫn đối phương tới một ngõ cụt hẻo lánh.

"A, tiểu cô nương, phía trước không đường, người muốn đi đâu? Người tới đây, nói cho ca ca nghe, ca ca mang người đi."

Độc Cô Thiên Diệp xoay người, nhìn thấy mấy người theo dõi mình đều đi ra, người đầu lĩnh còn chảy nước miếng với Độc Cô Thiên Diệp.

"Người là ai?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Đầu là nói hai chữ ca ca, Hác Bằng Du nói để người nghe cảm thấy phi thường thoải mái, người này nói, giống diện mạo của hắc khiến người ta ghê tởm.

"Ha ha, bốn thiếu gia là thiếu gia Kim Phi của Kim gia trong tam đại thế gia ở Xích thành, nơi này không chỗ bản thiếu không biết, người nói, ta mang người đi." Kim Phi đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn làn da mềm mại của nàng, mắt to trong veo như nước, nhìn không được nuốt nước miếng. Nhìn không được đã đưa bàn tay lại.

Độc Cô Thiên Diệp một chương rơi trên tay Kim Phi, lãnh nghiêm mặt nói: "Động tay động chân, là không muốn tay nữa ?"

"Ha ha, bốn thiếu gia đương nhiên muốn, nhưng lại muốn người!" Kim Phi nói xong thì muốn dán lên Độc Cô Thiên Diệp, mấy ngày trước có hạ nhân nói Công hội Linh sư xuất hiện mỹ nữ kinh thế, hần lập tức phái người thủ trước Công hội Linh sư, cuối cùng hôm nay nhìn thấy nàng xuất hiện. Vốn hần còn muốn đưa nàng đến chỗ khác, nhưng nhìn thấy bộ dáng của nàng, hần thật sự nhìn không được.

Độc Cô Thiên Diệp lắc mình tránh thoát. Chân vung lên, làm đối phương ngã xuống đất.

"Muốn chết!" Độc Cô Thiên Diệp còn tưởng rằng là vì chuyện lần trước nàng đề chết Kim Tham Tiền, đối phương mới tìm tới mình, không nghĩ tới cư nhiên là tình trùng lên não !

Kim Phi đứng lên, kêu lớn với người ở đầu ngõ: "Lại đây bắt nàng cho ta!"

Người bên ngoài nhận lệnh, đi tới vây quanh Độc Cô Thiên Diệp.

"Con nhóc, ta khuyên người ngoan ngoãn theo thiếu gia chúng ta, bằng không sẽ phải ăn khổ." Một đại hán trong đó nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới sẽ gặp phải tiết mục cường thường dân nữ ở đây, nghĩ đến Đồng Sư còn có chuyện, nàng nở nụ cười với Kim

Phi, nói: "Người có biết Kim Tham Tiền chết như thế nào không?"

"Nghe nói là bị người đè chết. Sao mỹ nhân lại hỏi một người đã chết? Hẳn chỉ là một kẻ chi thứ thiên phú không tề mà thôi, làm sao có thân phận cao quý như ta." Kim Phi nói.

"Người có biết hẳn bị ai đè chết không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nghe nói là một nữ nhân." Kim phi nói, "Sẽ không là người chứ?"

"Người cũng không ngốc." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nếu người theo bốn thiếu gia, không ai của Kim gia có thể động người." Kim Phi nói.

"Đần độn." Độc Cô Thiên Diệp nói một câu, sau đó kêu : "Tiểu Ngân, Tiểu Cửu, đi ra chơi đùa đi."

Độc Cô Thiên Diệp vừa nói xong, hai nam tử tuấn dật lập tức xuất hiện trong ngõ nhỏ.

Người Kim phi mang đến cấp bậc cũng không cao, chỉ có một người thần cấp. Chắc là những kẻ bình thường đi theo hẳn làm chuyện mờ ám. Tên thần cấp kia là bảo hộ hẳn an toàn .

Bọn Tiểu Cửu cũng đều biết là chuyện gì xảy ra, nhìn những người chung quanh như người chết.

"Tốc chiến tốc thắng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hai siêu thần thú biến hóa đối phó vài tên thần cấp không đến, chỉ là chuyện của mấy phút. Độc Cô Thiên Diệp động thủ với tên thần cấp kia.

"Oanh !"

Phòng ốc hai bên bị thần lực oanh thành phế tích.

Độc Cô Thiên Diệp là thần vương trung cấp, nhưng nàng vừa mới thăng cấp, không quen vận dụng linh lực thần cấp, mà tuy đối phương là một thần vương sơ cấp, nhưng thắng ở thời gian hấn thắng cấp thần cấp đã lâu, đối với thần cấp có hiểu biết, nên nhất thời Độc Cô Thiên Diệp cũng không thể thắng.

Tiểu Cửu và Tiểu Ngân giải quyết xong những người khác sau, dựa lưng lên tường.

"Tiểu Ngân, con cóc này cứ nhiên đánh chủ ý lên chủ nhân của chúng ta, người nói chúng ta nên làm gì bây giờ?" Tiểu Cửu cười tà hỏi.

"Giết." Tiểu ngân trả lời.

"Ngốc!" Tiểu Cửu khinh bỉ nhìn Tiểu Ngân một cái, nói, "Chết, sao có thể là đường về tốt nhất của một sắc lang chứ?"

"Bằng không?" Tiểu Ngân hỏi.

"Đương nhiên là phế tiểu đệ đệ của hấn nha, muốn hấn vĩnh viễn chỉ có thể nhìn không có thể ăn, như vậy không phải rất tốt sao?" Tiểu Cửu nói.

Kim Phi đã sớm bị trạng huống đột phát dọa choáng váng, giờ nghe thấy Tiểu Cửu nói muốn thiên bảo bối của mình, nói: "Người, các người không thể như vậy! Ta trực hệ thiếu gia là Kim gia, các người thương hại một sợi tóc của ta, ông nội ta sẽ không bỏ qua cho các người!"

"A, còn uy hiếp nữa." Tiểu Cửu nở nụ cười, nói, "Tiểu ngân, nhiệm vụ này giao cho người đi."

Một đạo linh lực của Tiểu Ngân đánh đến hạ thể đối phương.

"A —— "

Kim Phi thê thảm kêu, làm người đang chiến đấu với Độc Cô Thiên Diệp cả kinh, vừa hơi thất thần, bị Độc Cô Thiên Diệp bắt lấy cơ hội, ngưng linh lực ra, hóa thành hỏa long tiêu diệt đối phương.

"A ——" Kim Phi che phía dưới cửa mình, đụng đến máu đầy tay, nghĩ đến bảo bối của mình bị chặt đứt, sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Thiên Diệp xuống dưới, vừa vận nhìn thấy một màn như vậy, nói: "Giờ chúng ta không nên chống lại Kim gia, không thể để đối phương biết là chúng ta phế Kim Phi."

"Không phải đã muốn có mâu thuẫn cùng Kim gia rồi sao?" Tiểu Ngân hỏi.

"Chuyện của Kim Tham Tiền đã có Đồng Sự gánh, hơn nữa lúc ấy đối phương chuẩn bị giết Hỏa Dật. Cho nên, Kim gia muốn đụng đến ta, Đồng Sự không thể khoanh tay đứng nhìn. Kim Tham Tiền chỉ là chi thứ , cho nên Kim gia có thể nhẫn, dù sao giờ không phải lúc xé rách mặt với Đồng Sự, nhưng nếu biết Kim Phi bị chúng ta phế đi, cho dù xé rách mặt cùng Đồng Sự họ cũng không bỏ qua chúng ta ."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, trực tiếp ngưng hỏa ra thiêu người ở đây thành tro tàn.

"Chủ nhân nói có đạo lý. Chủ nhân, để Tiểu Ngân trở về là được rồi, để ta ở bên ngoài với người đi!" Tiểu Cửu hóa thành hình thú, nhảy vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

Tiểu Ngân cũng muốn về tu luyện, sớm thăng cấp một chút, sau đó xoay người nông nô nổi dậy! Con hồ ly lăng lờ này luôn khi dễ hấn gặt gao, hấn muốn xoay người !

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Tiểu Ngân vào Luyện Yêu Hồ, sau đó ôm Tiểu Cửu đi đến Đồng Sự. Đến Hỏa trước phủ phố, từ rất xa đã thấy Hỏa Dật đi tới đi lui ở cửa.

"Người ở đây làm gì?" Độc Cô Thiên Diệp đi qua hỏi.

"Ai u, không phải ta nhờ Hách đại sư nói với người hôm nay đừng về sao ? Hãn chưa nói cho người?" Hỏa Dật nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, vội vàng hỏi.

"Hãn cho ta nói. Nhưng chẳng lẽ ta không về luyện đan cho Hỏa lão gia tử hay không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ai, giờ ở bên trong có chút chuyện, người khách sạn ở một đêm trước, ngày mai ta lại đi tìm người, này..." Hỏa Dật lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Chưa đi được hai bước, từ trong cửa truyền ra một tiếng quát lớn, "Dật nhi, người muốn đưa người đi nơi nào? !"

Vài người đi ra từ trong Đồng Sự, lạnh lùng nhìn Độc Cô Thiên Diệp và Hỏa Dật. Độc Cô Thiên Diệp xoay người, nhìn thấy một nữ tử quần áo hoa lệ vẻ mặt tức giận nhìn Độc Cô Thiên Diệp, người bên người nàng nhìn Độc Cô Thiên Diệp như nhìn người chết!

"Dật nhi, người chuẩn bị mang người này đi nơi nào?"

Hỏa Dật nghe thấy thanh âm này, cả kinh thẳng lưng.

"Nương, ta, không, không muốn đi nơi nào hết!" Hỏa Dật nói.

"Dật nhi, người không thấy bộ dáng biểu muội người sao? Cư nhiên còn muốn bao che hung thủ này, uống phí mấy năm nay cậu người thương người !" Mỹ phụ bên người nam tử nói.

"Cậu, con không có, biểu muội xuất hiện tình huống như vậy, sao có thể nói là Thiên Diệp làm ? Khi đó nàng còn không sử dụng được huyền khí, ngay cả huyền lực cũng không có, sao có thể là hung thủ tổn thương biểu muội." Hỏa Dật nói.

"Đều vào đi, đứng cửa còn thể thống gì nữa." Mẫu thân Hỏa Dật – Liễu Mi nói. Sau đó xoay người đi vào.

Hỏa Dật nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Mặc kệ lát nữa phát sinh cái gì, đừng thừa nhận."

Độc Cô Thiên Diệp đi theo Hỏa Dật vào Hỏa phủ, nhìn thấy mọi người mang bộ dáng xem náo nhiệt nhìn nàng, giống như nàng lập tức sẽ có chuyện.

Kỳ thật nếu đổi thành nữ tử bình thường, có lẽ qua không được cửa ải hôm nay. Bởi vì cha mẹ Hỏa Dật sủng ái Liễu Hàn Nguyệt hơn cả Hỏa Dật, luyện tiệc nàng chịu một chút ủy khuất, đây cũng là nguyên nhân Liễu Hàn Nguyệt bừa bãi ở Đồng Sự như vậy. Nhưng chỉ bằng giờ nàng có thể cứu Hỏa lão gia tử, hôm nay nàng có thể hoàn hảo vô khuyết rời đi!

Đến đại sảnh Đồng Sự, Độc Cô Thiên Diệp đi vào thì thấy Liễu Hàn Nguyệt ngồi một bên. Lúc này Liễu Hàn Nguyệt đã không còn bộ dáng ngang ngược lúc trước, người tu luyện không sợ lạnh, cho dù trời đông giá rét vẫn có thể mặc váy. Nhưng giờ chẳng những nàng ta mặc áo bông, thậm chí còn đắp chăn bông. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh tái nhợt, môi cũng tím tái lại.

Liễu Hàn Nguyệt nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt phần hận chạy đến trước mặt nàng, nói: "Người làm gì với ta ?"

Độc Cô Thiên Diệp cao thấp đánh giá Liễu Hàn Nguyệt, nhún nhún vai, nói: "Người không thiếu tay gãy chân, ta có làm gì với người đâu ?"

"Còn, còn nói không có ! Ngày đó sau khi về nhà ta bắt đầu không thoải mái, sau lại đó thì thấy rất lạnh, mặc kệ thế nào cũng không ấm áp được. Ngày đó ta chỉ xung đột với mình người, không phải người thì là ai?"

"Chứng cứ đâu ?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Liễu Mi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Bộ dáng lúc này của Nguyệt nhi chính là chứng cứ tốt nhất! Ta đã điều tra qua, ngày đó Nguyệt nhi chỉ tiếp xúc với người không phải người, thì có thể là ai? Nói thật đi, cuối cùng người đã làm gì Nguyệt nhi ?"

"Nàng thành cái dạng này đâu có liên quan tới ta? Nàng từng đắc tội nhiều người như vậy, nói không chừng là ai đó hạ độc thủ với nàng !" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nương, Thiên Diệp nàng..." Hỏa Dật muốn mở miệng biện giải cho Độc Cô Thiên Diệp, bị Liễu Mi hung hăng trừng mắt một cái.

"Thiên Diệp tiểu thư, ta nghe nói người có ân cứu mạng Dật nhi, nếu người ngoan ngoãn chữa khỏi cho Nguyệt nhi, chúng ta sẽ không trách cứ người, nếu người không thừa nhận, vậy chớ trách chúng ta." Liễu Mi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sâu kín nói.

"Ha ha, người đây là nói nữ nhân này với người còn quan trọng hơn con của người." Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Cửu, tay vỗ về lưng nó, nói, "Nhưng mà, Liễu tiểu thư bị như vậy, đúng là ta động tay chân một chút."

"Quả nhiên là người!" Liễu Hàn Nguyệt vừa nghe Độc Cô Thiên Diệp thừa nhận, kêu to, "Ta đã sớm biết là người, người là nữ nhân ác độc!"

Liễu Hàn Nguyệt muốn công kích Độc Cô Thiên Diệp, bị một câu của Độc Cô Thiên Diệp dọa đứng yên.

"Người nếu không muốn bị đông thành người băng, ta khuyên người không nên động thủ có vẻ tốt. Tốt nhất cũng đừng tức giận, bằng không người sẽ càng ngày càng lạnh."

Cậu của Hỏa Dật, cũng chính là ca ca Liễu Mi - Liễu Quang Hải nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lá gan của người không nhỏ, cứ nhiên dám động thủ với nữ nhi của ta !"

Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đi đến một bên ghế ngồi xuống, nói: "Cảm ơn đã khích lệ!"

"Vậy giờ người ngoan ngoãn chữa khỏi cho nữ nhi của ta." Liễu Quang Hải đe uy áp thần vương trung cấp của mình lên Độc Cô Thiên Diệp, ý muốn nàng đi vào khuôn khổ, nhưng Độc Cô Thiên Diệp chỉ ngồi ở chỗ kia, cũng không có nhiều phản ứng.

Người của đại lục Không Linh tuy rằng vừa ra sinh ra đã là cấp bậc huyền tôn, nhưng thăng cấp lại tương đối khó khăn, bình thường 50 tuổi có thể thăng cấp thần vương đã xem như thiên phú rất cao. Liễu Quang Hải 100 tuổi mới có được một nữ nhi, xem như bảo bối, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại để nàng ăn khổ như vậy. Nghĩ đến nữ nhi khóc kêu lạnh, Liễu Quang Hải đã muốn bóp chết Độc Cô Thiên Diệp.

"Nếu ta muốn nàng như vậy, sẽ không chữa khỏi cho nàng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người muốn thế nào?" Liễu Mi nói.

"Ta không muốn thế nào. Liễu đại tiểu thư lúc trước kêu đánh kêu giết ta, còn muốn hủy dung của ta. Vì sao ta phải cứu nàng ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Giờ người đang ở địa bàn của Đồng Sư ta đó!" Liễu Mi lạnh lùng nói.

"Người cũng biết đây là địa bàn của Đồng Sự, chứ không phải Liễu gia sao ?" Một thanh âm uy nghiêm truyền vào từ bên ngoài. Vừa dứt lời, một nam tử trung niên đi đến từ bên ngoài, đi đến ghế trên rồi ngồi xuống.

"Cha." Hỏa Dật kêu một tiếng với nam tử.

Hỏa Khải nhìn Hỏa Dật, nghiêm mặt nói với Liễu Mi: "Đi ra ngoài lâu như vậy, về cũng không biết đi thăm cha, mang theo hạ nhân kêu đánh kêu giết ở bên ngoài, giống cái gì!"

Hình như Liễu Mi rất sợ Hỏa Khải, muốn biện giải, nhìn thấy mặt hắn còn đen hơn than đá, lời nói đến bên miệng biến thành "Không phải ta nghe nói cha không việc gì sao."

"Vậy người có thể mang theo người Liễu gia đến Hỏa phủ ta đối đãi với ân nhân của Đồng Sự ta như thế?" Liễu Mi còn chưa lời xong, chỉ mới mở miệng, đã chọc Hỏa Khải càng tức giận.

"Người muốn thế nào mới bằng lòng cứu nữ nhi của ta?" Liễu Quang Hải nói.

"Rất đơn giản, nữ nhi của người nhục mạ ta, lại muốn giết ta, lúc ấy ta bị không ít kinh hách, dù thế nào cũng phải chút bồi thường chứ ? ! Tùy tiện cho chút, một trăm vạn tử tệ là được." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Liễu Quang Hải, tựa tiểu phi tiểu nói.

Nhục mạ nàng, không bắt người đồ máu, nàng không phải Độc Cô Thiên Diệp !

"Người biến ta thành cái dạng này, người còn muốn bồi thường! Không có cửa đâu!" Liễu Hàn Nguyệt nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không để ý tới phản ứng của nàng, chờ Liễu Quang Hải.

"Người cảm thấy người ở đây an toàn ? Ra Hỏa phủ người còn có thể an toàn sao?" Liễu Quang Hải nói.

"Ta tin tưởng, Đồng Sự sẽ bảo vệ ta chu toàn ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn người ngoài cửa, cười nói.

"Hừ, không có cửa đâu!" Liễu Mi hừ lạnh.

"Các người đây làm gì? !" Hỏa Kỳ vội vàng đi vào từ bên ngoài, vẻ mặt tức giận nhìn người Liễu gia.

"Đại sư, nữ tử này đã thương ái nữ của ta, chúng ta đang..." Liễu Quang Hải nhanh chóng tiến lên giải thích.

"Các người là cái gì, cứ nhiên dám đối đãi như thế với ân nhân của Đồng Sự chúng ta!" Hỏa Kỳ dùng vẻ mặt khinh thường nhìn thoáng qua Liễu Quang Hải, sau đó đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, hành lễ, nói: "Đại sư, được liệu ngài bảo chuẩn bị ta đã chuẩn bị xong."

Thân phận của Hỏa Kỳ trong Đồng Sự vẫn có vẻ đặc biệt, mọi người cũng không biết lai lịch của hã, nhưng sau khi Hỏa Vũ Thiên đưa hã trở về, cho hã lấy tên theo Đồng Sự, đối hã lễ ngộ ba phần, phi thường tôn trọng. Mở một Dược Lai cư cho hã, không để người khác đi vào. Hơn nữa muốn tất cả mọi người tôn kính hã.

Nhìn thấy Hỏa Kỳ hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nghe thấy tôn xưng của nàng, mọi người kinh ngạc không thôi.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Kỳ lão, giờ ta đi không được, người nhìn tình huống hiện tại, ta muốn đi, không chân trước đi ra ngoài, chân sau đã bị người phế đi."

"Bằng thân phận luyện đan sư cấp 8 của ngài, ai dám bất kính với ngài?" Hỏa Kỳ nói.

Luyện đan sư cấp 8? !

"Nàng cư nhiên là luyện đan sư cấp 8? !" Tất cả mọi người bị trái bom Hỏa Kỳ ném ra làm mơ hồ, nếu nàng là luyện đan sư cấp 8, vậy hành vi hôm nay của bọn họ, là tìm chết !

"Người, người cư nhiên là, là 8 cấp luyện đan sư?" Liễu Mi nói lấp lửng. Nếu đây là sự thật, vậy hành vi hôm nay của nàng đủ để gia chủ đuổi nàng ra khỏi Đồng Sự !

Trước khi linh hóa một đêm Độc Cô Thiên Diệp đi tìm Hỏa Kỳ, để hẳn chuẩn bị dược liệu luyện đan trong mấy ngày nay, vừa vặn nhìn thấy hẳn trong phòng luyện đan ngăn người với đan lô, liền hỏi một câu. Biết hẳn không xác định với lúc kết đan đan dược cấp 8, bởi vậy luôn thất bại, nàng liền biểu diễn cho hẳn xem một lần, luyện chế một lò đan dược cấp 8. Nhìn thấy động tác của Độc Cô Thiên Diệp nước chảy mây bay lưu loát sinh động, Hỏa Kỳ bội phục không thôi.

"Nếu đúng ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Liễu Mi, khinh cười nói.

"Ta, ta..." Liễu Mi lúc này không biết nên làm gì bây giờ, trở mặt với một luyện đan sư cấp 8, hậu quả này, nàng nghĩ cũng sợ hãi.

"Không nghĩ tới Độc Cô cô nương cư nhiên là luyện đan sư cấp 8, ta vì Đồng Sự mang đến phiền toái cho ngài mà xin lỗi." Phụ thân Hỏa Dật đứng lên, hành đại lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Hỏa thiếu chủ khách khí ." Độc Cô Thiên Diệp hơi nhướng mày, nói, "Không biết Liễu gia chủ, ta có thể đi ra cửa lớn Đồng Sự hay không."

Liễu Quang Hải nhìn Độc Cô Thiên Diệp, lại nhìn Liễu Hàn Nguyệt bị đông lạnh phát run, nói: "Ta sẽ công đạo cho ngài vì sự tình hôm nay, cũng xin lỗi vì tiểu nữ mạo phạm ngài lúc trước. Nhưng là xin ngài nhìn phân thượng nàng cũng không xúc phạm tới ngài, tha nàng."

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Liễu Quang Hải có thể vì nữ nhi làm được như thế, nhìn thấy trên người hắn phát ra tình thương của cha nồng đậm, nghĩ đến lúc trước hắn đối xử với mình như vậy cũng là bởi vì nữ nhi hắn. Nghĩ đến phụ thân của mình có lẽ cũng vậy, Độc Cô Thiên Diệp liền không muốn truy cứu chuyện hôm nay. Để Liễu Hàn Nguyệt bị khổ vài ngày coi như trừng phạt nàng .

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Liễu Hàn Nguyệt, đưa tay khoát lên tay nàng. Khí băng tâm trong cơ thể Liễu Hàn Nguyệt ngoan ngoãn về trên tay nàng. Khí băng tâm rời khỏi, Liễu Hàn Nguyệt nhất thời cảm thấy không lạnh nữa.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cha con họ Liễu một cái, nói: "Không có lần sau."

"Không có, đa tạ đại sư!" Liễu Quang Hải vội vàng cam đoan. Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy chính là không truy cứu chuyện này, nếu hắn còn không thấy được thì uống phí hắn sống nhiều năm như vậy.

"Kỳ lão, chúng ta đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Hỏa Kỳ nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Hỏa Kỳ đi tới Dược Lai cư, trực tiếp đến phòng luyện đan. Dược liệu Hỏa Kỳ chuẩn bị đã đặt bên trong.

"Này, để ta làm trợ thủ cho người được không ?" Hỏa kỳ nói.

Thủ pháp luyện đan của Độc Cô Thiên Diệp rất độc đáo, hắn còn muốn quan sát. Độc Cô Thiên Diệp biết tâm tư của hắn, gật đầu đồng ý .

Đan dược cấp 8, giờ Độc Cô Thiên Diệp đã rất quen thuộc. Để Hỏa Kỳ xem cẩn thận một chút, Độc Cô Thiên Diệp còn cố ý thả chậm tốc độ.

Hơn hai giờ sau, Độc Cô Thiên Diệp đã luyện chế Chu Tiên Thảo và dược liệu tính nóng khác thành đan dược, sau đó giao cho Hỏa Kỳ. Hỏa Kỳ cầm đan dược, rất kích động, lập tức chạy tới viện của Hỏa Vũ Thiên. Độc Cô Thiên Diệp cũng muốn nhìn dược hiệu một chút, cũng đi theo.

Khi hai người đến viện của Hỏa Vũ Thiên, vợ chồng Hỏa Khải, Hỏa Dật và Hỏa Vũ, còn có đại trưởng lão, nhị trưởng lão, tam trưởng lão đều ở trong.

"Kỳ thúc, xong rồi sao?" Nhìn thấy Hỏa Kỳ và Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, Hỏa Khải đứng dậy hỏi.

Hỏa Kỳ gật gật đầu, đi đến bên giường Hỏa Vũ Thiên, cho hắn uống đan dược Độc Cô Thiên Diệp vừa mới luyện chế. Sau khi hàn khí bị Độc Cô Thiên Diệp bức ra bên ngoài cơ thể, Hỏa Vũ Thiên không bị đông lạnh thành băng, nhưng độ ấm thân thể vẫn không cao. Ăn đan dược xong, thân thể hắn chậm rãi ấm lại, thậm chí giật giật mí mắt.

"Cha, ngài tỉnh?" Hỏa Khải một bên nhìn thấy Hỏa Vũ Thiên mở to mắt, kích động hô.

"Vũ Thiên huynh." Hỏa Kỳ cũng thử gọi.

Cuối cùng Hỏa Vũ Thiên cũng mở mắt, nhìn thấy Hỏa Kỳ và Hỏa Khải, khàn khàn hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

"Cha."

"Gia gia!"

Huynh muội Hỏa Dật nhìn thấy Hỏa Vũ Thiên tỉnh, đều tiến lên. Độc Cô Thiên Diệp thừa dịp mọi người không chú ý, trở về Dược Lai cư.

Qua hai ngày, thân thể Hỏa Vũ Thiên khôi phục gần như hoàn toàn, biết lúc trước Liễu Mi làm gì với Độc Cô Thiên Diệp thì mắng nàng một chút, tuy rằng không để Hỏa Khải hờn nàng, nhưng phạt nàng quỳ từ đường một tháng, hơn nữa hắn còn tự mình đến Dược Lai cư bồi tội với Độc Cô Thiên Diệp, cũng tỏ vẻ cảm tạ chuyện nàng cứu mình.

"Nghe Hỏa Kỳ nói ngài muốn tìm Ngát Hương hoa?" Hỏa Vũ Thiên hỏi Độc Cô Thiên Diệp. Hỏa Vũ Thiên khôi phục thương thể không dọa người như trước, nhưng vẫn còn gầy.

"Đúng vậy." Trong hai ngày này Độc Cô Thiên Diệp đi tất cả được điểm trong Xích thành nhìn một chút, không phát hiện Ngát Hương hoa. Vừa hỏi, đều nói đã rất nhiều năm không thấy nó.

"Đã rất lâu không thấy Ngát Hương hoa. Tuy Đồng Sự ta ở bên ngoài không tính là đại gia tộc gì, nhưng ta sẽ phái người tận lực tìm kiếm, nếu có tin tức nhất định thông báo cho ngài." Hỏa Vũ Thiên nói.

"Vậy đa tạ Đồng Sự gia chủ." Độc Cô Thiên Diệp nói, nhiều người tìm nhiều một phần lực lượng. Giờ nàng hy vọng có nhiều người hơn nữa giúp nàng tìm.

"Nếu khi có tin tức mà ta không có trong Xích thành, người truyền tin tức cho Công hội Linh sư là được." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, bổ sung thêm.

Hỏa Vũ Thiên nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng hơi kinh hãi. Nàng cư nhiên có quan hệ với Công hội Linh sư sao ?

Nghĩ là nghĩ, hắn vẫn không đổi sắc mặt hồi đáp: "Ta nhớ rồi."

Tìm không thấy Ngát Hương hoa, Hỏa lão gia tử cũng trị xong, Độc Cô Thiên Diệp vốn định rời đi đến nơi khác tiếp tục tìm kiếm, nhưng lo lắng mình còn chưa biết về thần cấp, nhất mình trong phòng nghiên cứu khác biệt của thần cấp và huyễn cấp, lật xem cuốn sách nhỏ Thì Hoảng Quy cho nàng.

Huyễn cấp và thần cấp quả nhiên khác nhau rất nhiều. Huyền cấp đều dựa vào hấp thu huyễn khí, lúc đánh nhau là dùng huyễn khí hấp thu được để tấn công. Nhưng thần cấp không phải vậy, thần cấp không chỉ dựa vào linh khí hấp thu được, mà là dùng linh khí trong thân thể đến dẫn động linh khí chung quanh, tựa như bọn Ngưu Viêm lúc trước, nhận được thần chi chúc phúc, có thể trong lúc đối chiến dẫn động nguyên tố thiên địa hô ứng với hắn.

Thần cấp còn có một điều quan trọng nhất là phải cảm thụ quy tắc thiên địa, hình thành lĩnh vực của mình. Lĩnh vực có nhiều loại, bình thường có liên quan với thuộc tính mình tu luyện. Tỷ như người Hỏa thuộc tính, trong lĩnh vực của nàng, có lẽ là biển lửa ngút trời. Bình thường, một người chỉ có một lĩnh vực.

Nếu cùng cấp bậc với những người khác, ở trong lĩnh vực, thì là áp chế tuyệt đối, vì vậy có thể thấy được uy lực của lĩnh vực.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể hình thành lĩnh vực, bởi vì lĩnh ngộ quy tắc thiên địa cũng không dễ dàng. Có người có lĩnh vực, nhưng cũng có thể ở cấp bậc thần hoàng mới lĩnh ngộ được .

"Không nghĩ tới thần cấp và huyễn cấp khác nhau như vậy!" sau khi Độc Cô Thiên Diệp xem xong nhện không được cảm thán.

Xem xong phần đầu quyển sách, cũng là khác biệt giữa thần cấp và huyễn cấp, Độc Cô Thiên Diệp lại lật xem phía sau. Phía sau chủ yếu chính là dùng linh khí trong người dẫn động linh khí thiên địa thể nào, nhưng đối

với lĩnh vực lại không giảng giải gì. Có thể thấy được lĩnh vực này thật sự không gì đáng nói kỹ thuật, lĩnh ngộ quy tắc là không có kỹ xảo.

Từ đường Kim gia

Người quét tước từ đường hai ngày trước sinh bệnh không tới, hôm nay cầm khăn lau v.vân... chuẩn bị quét tước vệ sinh từ đường, không nghĩ tới vừa đi vào thì phát hiện mệnh bài của Kim Phi vỡ thành bột phấn .

"Phanh —— "

Bồn nước trong tay rơi xuống đất, người nọ nhanh chóng chạy đi báo cáo với gia chủ. Nhưng vì hai ngày trước không ai thủ vệ từ đường, Kim Phi lại thường xuyên không về nhà, nên ngay cả khi nào hấn chết cũng không biết. Kim gia gia chủ tức giận phun ra một ngụm máu, sau đó mắng một lần toàn bộ người Kim gia, còn xử phạt thủ vệ từ đường và hộ vệ Kim Phi. Toàn bộ Kim gia gà bay chó sủa, biến thành mỗi người từ trên xuống dưới hoảng sợ không ngớt.

Nhưng, đầu sỏ gây nên lúc này cũng không biết tình huống Kim gia, nàng thậm nghĩ đến nơi người thừa thốt, thử cảm ứng linh khí mà trên sách viết, nắm giữ phương pháp tấn công của thần cấp.

Thu sách lại, Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị đi nói cho Hỏa Kỳ mình muốn ra ngoài hai ngày, còn chưa đi ra, chợt nghe thấy thanh âm non nớt của Đản Đản vang lên: "Ha ha ha, gia lại về rồi !"

"Đản Đản?" Độc Cô Thiên Diệp bị thanh âm Đản Đản làm hoảng sợ.

Đản Đản không đáp lại nàng, Độc Cô Thiên Diệp cúi đầu nhìn xuống, chỗ bụng mình có một cổ sương mù dày đặc màu trắng ngà bay ra.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Đản Gia Ra Ngoài

Độc Cô Thiên Diệp kích động nhìn sương mù dày đặc ở bụng mình bay ra chậm rãi ngưng tụ thành một tiểu oa nhi, giống như đúc oa nhi Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy trong ảo cảnh của Giáng Vực.

"Đản Đản, người có thể ra ngoài ?" Độc Cô Thiên Diệp ôm cổ Đản Đản, hôn một cái trên má mềm mại của hắn.

Đản Đản ghét bỏ dùng tay nhỏ bé lau lau, nói: "Bản muốn chết, đều là nước miếng ! Còn có, nam nữ thụ thụ bất thân, ta không phải người tùy tiện ai cũng có thể hôn !"

"Hắc hắc." Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ thái độ của Đản Đản, vẫn ôm hắn thật chặt như cũ, lại hỏi vấn đề vừa rồi một lần nữa, "Sao người đi ra được?"

"Người đến thần cấp, tự nhiên ta có thể đi ra." Đản Đản thản nhiên nói. Tuy mặt ngoài thoát nhìn vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng hắn thì rất kích động, hắn đã muốn không nhớ rõ bao nhiêu năm mình không ra ngoài được.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Đản Đản vào Luyện Yêu Hồ, bọn Tiểu Hỏa nhìn thấy Đản Đản cũng vô cùng cao hứng.

"Đản Đản ca ca, cuối cùng huynh cũng đi ra ." Tiểu Hỏa hưng phấn mà ôm Đản Đản, trong nháy mắt lại bị Tiểu Ngân bế đi.

"Đến đến đến, để ca ca nhìn xem, là ai mang chủ nhân của chúng ta đến nơi này?"

Đản Đản bị mọi người ôm tới ôm lui, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đen. Cuối cùng nhịn không được rít gào : "Không được ôm ta, ta không phải ai cũng có thể ôm !"

"Ha ha, " Độc Cô Thiên Diệp đi qua ôm Đản Đản, nói: "Tốt lắm, ta muốn đi ra ngoài, Đản Đản ngươi muốn ở trong này hay muốn cùng ta đi ra ngoài?"

"Mang ta ra ngoài !" Đản Đản lập tức ôm cánh tay Độc Cô Thiên Diệp, hình như sợ nàng bỏ lại hẳn.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản chặt hơn, sau đó lắc mình ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Độc Cô Thiên Diệp ra cửa, tìm một vòng không thấy Hỏa Kỳ, thì đi tới phòng luyện đan, quả nhiên tìm được hẳn.

"Kỳ lão, ta có chuyện muốn đi ra ngoài hai ngày." Độc Cô Thiên Diệp đợi Hỏa Kỳ luyện đan được xong nói.

"Được. Ta thấy lúc ta luyện chế đan được thuận tay hơn trước kia nhiều, vô cùng cảm tạ ngài chỉ dẫn." Hỏa Kỳ hưng phấn nói. Không hỏi gì đối với tiểu oa nhi Độc Cô Thiên Diệp ôm trong tay.

"Kỳ lão tiền bối, ta chỉ là nói cho ngài ý nghĩ của mình, hữu dụng với ngài, ta cũng vô cùng cao hứng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Lúc người ra ngoài chú ý người Kim gia, nghe nói lúc trước Kim Phi bị người giết, giờ Kim gia đang bắt người khắp nơi." Hỏa Kỳ nói, "Ngài cứu gia chủ, lại ngộ sát Kim Tham Tiền, ta sợ người Kim gia tìm tới ngài. Xong chuyện thì nhanh chóng quay lại, ngài có thể xem Dược Lai cư như nhà của ngài."

"Ta đã biết, cảm ơn Kỳ lão."

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Đản Đản đi đến Hàn đàm lúc trước làm bị thương Hỏa Vũ Thiên. Bởi vì nàng chưa từng tới nơi này, vị trí của nó lại hẻo lánh, tuy rằng hỏi đường, nhưng nàng vẫn tốn không ít thời gian mới tìm được.

"Nơi này quả nhiên có nhiệt độ rất thấp." Độc Cô Thiên Diệp nói, nhưng độ ẩm như vậy đối với nàng, căn bản là không có cảm giác gì.

Độc Cô Thiên Diệp kêu chúng thú ra, nói: "Các người tự mình đi chơi đi. Thuận tiện canh chừng thay ta."

"Tốt." Tiểu Hỏa ôm Đản Đản, nói, "Đản Đản ca ca, muội mang huynh đi chơi. Chỗ của muội có rất nhiều đồ chơi, đều là bọn Mạc Phong ca ca mua cho muội. Đúng rồi tỷ tỷ, tỷ cũng kêu bọn Mạc Phong ca ca ra ngoài đi."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, tính tới giờ họ ở trong Luyện Yêu Hồ cũng đã lâu, đi ra hít thở không khí cũng không tệ. Vì thế nàng vung tay lên, người Mạc gia lập tức xuất hiện trong khe núi.

"Oa, đây là đại lục Không Linh sao, thoát nhìn cũng không khác đại lục Huyền Nguyệt bao nhiêu?" Mạc lão tam vừa ra tới, nhìn nhìn chung quanh, nói.

"Nơi này và đại lục Huyền Nguyệt thoát nhìn như không khác gì, nhưng cậu thử vận hành huyền lực xem nào?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mọi người Mạc gia thử một chút, phát hiện cư nhiên không thể điều động huyền lực trong thân thể!

"Đây là có chuyện gì ?" Mạc Chấn Đình hỏi.

"Nơi này tu luyện là linh khí, không phải huyền khí. Cho nên ở đây không thể vận hành huyền lực." Độc Cô Thiên Diệp giải thích.

"A, vậy không phải chúng ta đều biến thành phế vật ?" Mạc lão tam hỏi.

"Chờ mọi người đến huyền tôn cao nhất có thể đi Công hội Linh sư tiến hành linh hóa huyền khí, chuyển hóa huyền khí trong thân thể thành linh khí là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy không phải rất phiền sao ?"

"Phiền còn tốt hơn thành phế vật !"

Người Mạc gia vừa cãi nhau vừa đi qua một bên, Độc Cô Thiên Diệp đi đến một tảng đá lớn bên cạnh Hàn đàm ngồi xuống, chậm rãi cảm thụ linh khí trong thiên địa, dựa theo phương pháp trên sách nói đi tìm linh khí phù hợp với mình.

Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt nên không phát hiện, khi mình đang cảm thụ, linh khí chung quanh chậm rãi bay đến bên người nàng, lơ lửng.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy linh khí của mình đã hòa vào thiên địa, từng tế bào trong thân thể đều mở ra thư giãn, cả người vô cùng thoải mái. Ngay lúc nàng muốn ngưng tụ linh khí bên người lại, không biết vì sao đột nhiên bị gián đoạn, linh khí chung quanh đều tan mất.

Thất bại !

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, trong mắt có chút nghi hoặc, rõ ràng nàng dựa theo phương pháp trên sách nói mà làm, vì sao lại thất bại ?

Hồi tưởng một chút quá trình của mình, lại lấy sách ra nhìn một hồi, nửa giờ sau, nàng lại bắt đầu nhắm mắt cảm thụ.

Thời gian nhoáng một cái đến buổi tối, người Mạc gia đã trở lại, trong tay còn cầm linh thú. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn bên cạnh hàn đàm, liền ở nơi xa hơn một chút dựng giá chuẩn bị nướng thịt.

Giờ đây kỹ thuật nướng thịt của bọn họ tuy rằng không thể so với Độc Cô Thiên Diệp, nhưng là cũng coi như cấp đại sư.

Chuẩn bị xong, bữa tối Độc Cô Thiên Diệp cũng trở lại từ hàn đàm. Người một nhà vui vẻ ăn bữa tối, lại dựng lều trại.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp ăn cơm lại trở về bên cạnh hàn đàm tiếp tục, mỗi lần nàng đều cảm thấy sắp thành công, nhưng lại ở thất bại trong khoảng khác cuối cùng.

"Nhất định là có lỗi gì đó." Độc Cô Thiên Diệp nhớ lại quá trình cảm ứng của mình, phát hiện mình luôn ở lúc cuối cùng sắp thành công, thả lỏng thần kinh, có lẽ là lỗi ở chỗ này!

Tìm được nguyên nhân, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu chậm rãi điều động linh khí trong cơ thể, sau đó câu thông với hàn khí chung quanh từng chút từng chút, lại chậm rãi ngưng ra một ít linh khí, hấp dẫn hàn khí xúm lại. Chậm rãi, linh khí chung quanh càng ngày càng nhiều, phạm vi cảm ứng càng lúc càng lớn, cuối cùng tuyết chậm rãi rơi xuống.

"Tuyết rơi ?" Hữu Vô nhìn bông tuyết rơi xuống, kinh ngạc nói.

"Tỷ tỷ thành công !" Mạc Phong vỗ tay, nói.

"Thì ra thần cấp lợi hại như vậy, có thể khiến trời đất biến hóa!" Mạc lão tứ nói.

"Tu luyện cho tốt, chúng ta cũng có thể ." Mạc Trì nói, trong mắt lóe ra cuồng nhiệt.

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, tay đón được bông tuyết, mỉm cười, sau đó tuyết chậm rãi ngừng lại.

Bởi vì Đan Đan, sau khi linh khí tiến vào thân thể của nàng đều hóa thành hỗn độn khí. Khi ngưng ra, cũng không mang theo thuộc tính, nói cách khác, nàng có thể hấp dẫn bất kì linh khí nào!

Hai ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp cũng thử câu thông với linh khí khác. Có kinh nghiệm thành công lần đầu tiên, tiến hành với thuộc tính khác cũng coi như có đường có thể tìm thấy. Hai ngày sau, trừ linh khí hỏa thuộc tính chưa thử qua, những thuộc tính khác nàng đều thử qua một lần.

Sau đó, Độc Cô Thiên Diệp nhảy vào trong hàn đàm, hấp thu hàn khí bên trong, hóa thành linh khí chảy vào đan điền. Vài ngày sau, hàn khí trong hàn đàm sắp bị Độc Cô Thiên Diệp hấp thu sạch, cuối cùng nàng cũng ra khỏi trạng thái tu luyện. Khi nàng chuẩn bị về Luyện Yêu Hồ thay quần áo, đột nhiên cảm thấy có người đang bay tới hàn đàm.

"Mỹ nhân xuất thủy đồ, cạp cạp, không nghĩ tới huynh lại có thể nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy." Người tới nhìn thấy một thân y phục ẩm ướt của Độc Cô Thiên Diệp, làm nổi bật dáng người nhìn một cái không sót gì, lên tiếng trêu chọc.

Không thể trở về thay quần áo, Độc Cô Thiên Diệp đành phải dùng linh khí hong khô quần áo.

"Sư huynh, sao lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du già mà không đứng đắn hỏi.

"Huynh chạy tới Đồng Sự tìm muội, kết quả bọn họ nói muội đã đến đây, huynh mới chạy tới !" Hác Bằng Du nói.

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Ừ." Hác Bằng Du nói, "Đồng Sự và Kim gia đánh nhau. Huynh sợ người ở Đồng Sự xảy ra chuyện, cho nên đến xem." Hác Bằng Du nói, "Muội không thấy được cảnh tượng kia đâu, dù thành chủ xuất động đội vệ binh cũng ngăn cản không được ."

"Sao bọn họ lại đột nhiên đánh nhau ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Tuy rằng mâu thuẫn hai nhà đã không thể hòa giải, nhưng trước khi đi không nghe nói song phương muốn động thủ mà ?

"Đồng Sự nói Kim gia hại Hỏa Vũ Thiên, Kim gia nói Đồng Sự giết Kim Phi, kết quả âm ỹ âm ỹ rồi đánh nhau luôn. Sau đó mâu thuẫn một trăm tám mươi năm qua cũng bị lôi ra hết."

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, nhưng cái đó và nàng cũng không có quan hệ quá lớn, đương nhiên, chuyện mình giết chết Kim Phi tình không bị người Kim gia biết được là điều kiện tiên quyết.

"Kim Phi là bị người răng rắc đúng không?" Hác Bằng Du ở Độc Cô Thiên Diệp thần du thời điểm đột nhiên hỏi một câu.(Rin cô nương hảo tâm phiên dịch: khi kẻ cướp muốn uy hiếp con tin, cầm cây bút bẻ gãy phát ra tiếng kêu rang rắc => răng rắc = giết)

"Sao huynh biết ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, gián tiếp thừa nhận chuyện này.

Hác Bằng Du hắc hắc nở nụ cười, nói: "Chuyện Công hội Linh sư có một mỹ nữ đã sớm truyền khắp Xích thành, Kim Phi là một sắc quý nếu

biết sẽ không đánh chủ ý lên muội ? Dám diệt người Kim gia ở Xích thành, trừ muội ra, tạm thời huynh không thể nghĩ được người khác."

Vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp hắc tuyến, đây là đang khen nàng sao?

"Nếu Xích thành rung chuyển như vậy, muội tu luyện ở đây vài ngày, sư huynh người muốn ở lại không ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hác Bằng Du nhìn nhìn bị người Mạc gia, lấy ra giường lớn từ trong không gian, đặt dưới một gốc cây, rồi nói: "Sư phó để Huynh phụ trách an toàn của người, huynh sẽ canh giữ (ngủ) ở đây. Vậy, muội tiếp tục, khi đi gọi huynh một tiếng là được!"

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì nhìn cái giường siêu cấp lớn kia, thẳng nhai này sao còn khoa trương hơn cả Tạ Phàm không rời xích đu vậy? !

"Tùy huynh !" Độc Cô Thiên Diệp nói xong lại nhảy vào trong hàn đàm.

Độc Cô Thiên Diệp lại tu luyện trong hàn đàm hai ngày. Làm quen phương thức công kích của thần cấp.

"Muội như vậy không đúng."

Khi Độc Cô Thiên Diệp đang luyện tập công kích, Hác Bằng Du luôn luôn ngủ đột nhiên nói.

"Làm sao?" Độc Cô Thiên Diệp khiêm tốn hỏi.

"Muội làm như vậy, linh khí ngưng tụ không đều, khi tấn công lực công kích sẽ giảm." Hác Bằng Du đi đến bên cạnh hàn đàm, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Đại bộ phận hàn khí của hàn đàm đã bị Độc Cô Thiên Diệp hấp thu, nhưng hàn khí lâu như vậy đã ảnh hưởng đến hoàn cảnh chung quanh, giờ vẫn không phải người bình thường có thể thừa nhận như cũ. Nhưng Hác Bằng Du đi tới như tản bộ trong hoa viên!

"Khi muội ngừng tụ, phải chú ý một chút, nơi này..." Hác Bằng Du cẩn thận nói cho Độc Cô Thiên Diệp xong, vạch ra sai lầm của Độc Cô Thiên Diệp lúc trước.

Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe vừa cảm thán trong lòng, sư huynh này nhìn rất không dựa vào được, không nghĩ tới còn rất tâm đắc với tu luyện, sau khi hãn hướng dẫn, chỗ nàng không rõ lúc trước đều đã hiểu rõ.

"Tỷ tỷ, chúng ta vừa mới đứng trên đỉnh núi nhìn ra ngoài..." Tiểu Hỏa ôm Đan Đan trở về, nhìn thấy Hác Bằng Du, dừng lại hỏi, "Tỷ tỷ, hãn là ai vậy?"

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Đan Đan lập tức bay qua. Độc Cô Thiên Diệp tiếp được hãn, nói với Tiểu Hỏa: "Hãn là sư huynh tỷ, đây là Tiểu Hỏa."

"Xin chào, Tiểu Hỏa tiểu muội muội !" Hác Bằng Du cười chào hỏi Tiểu Hỏa, khuôn mặt cười tươi giống cúc hoa nở rộ.

"Người là sư huynh tỷ tỷ?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Đúng vậy."

"Vậy người có giúp tỷ tỷ đánh người xấu không?" Tiểu Hỏa lại hỏi.

"Đó là đương nhiên."

"Tỷ tỷ, sau này có người xấu đều giao cho sư huynh người đi, hãn nói sẽ giúp người ." Tiểu Hỏa tổng kết nói.

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói Tiểu Hỏa chọc cười .

"Tốt, ca ca Huỳnh thích nhất là đánh người xấu." Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp xem thường Hác Bằng Du, người thích nhất là ngủ được không? ! Giường lớn còn dưới tàng cây kia!

Chiều hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du về Xích thành, dọc theo đường đi vừa nói vừa cười, không có chú ý tới khi bọn họ vào thành có người khẩn trương nhìn bọn họ, sau đó xoay người chạy đi.

Hác Bằng Du trở về Công hội Linh sư, Độc Cô Thiên Diệp trở về Đồng Sư. Xung đột lần trước cũng không tạo thành nhiều tổn thất cho Đồng Sư, bởi vì cuối cùng thành chủ ra mặt hòa giải. Dù sao hai đại gia tộc nếu thật sự động thủ, phỏng chừng toàn bộ thành thị sẽ bị phá hủy!

Độc Cô Thiên Diệp lặng yên trở về Dược Lai cư của Hỏa Kỳ, nhìn thấy Hỏa Kỳ còn đang luyện đan.

"Kỳ lão."

"Đã trở lại sao?" Hỏa Kỳ nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp hoàn hảo vô khuyết, hơi thở phào nhẹ nhõm. Hắn nghe gia chủ nói người Kim gia đang tìm Độc Cô Thiên Diệp, hình như là muốn báo thù cho Kim Tham Tiền, qua lâu như vậy còn chửở về, còn tưởng rằng nàng xảy ra chuyện gì .

"Kỳ lão, ta về nói cho người một tiếng, ta phải rời khỏi Xích thành ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Rời khỏi?" Hỏa Kỳ hơi kinh ngạc, hỏi, "Sao lại rời khỏi vào lúc này?"

"Xích thành không có Ngát Hương hoa, ta phải đến nơi khác tìm. Ta không tin toàn bộ đại lục Không Linh ngay cả một đóa Ngát Hương hoa

cũng tìm không thấy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Một khi đã như vậy, ta cũng không giữ người. Nhưng hôm nay trời đã tối thế này, vẫn là ngày mai lại đi." Hỏa Kỳ nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, trở về phòng mình.

Hỏa Vũ Thiên biết Độc Cô Thiên Diệp phải đi, suốt đêm lại đây nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cho Độc Cô Thiên Diệp bản đồ của đại lục Không Linh, thuận tiện nói một chút tin tức hắc có.

"Lần xuất hiện cuối cùng của Ngát Hương hoa là năm năm trước là hội đấu giá của Tiền các – chi nhánh Phượng Hoàng thành." Hỏa Vũ Thiên nói.

"Đại lục Không Linh cũng có Tiền các sao?" Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe đến Tiền các, còn tưởng rằng mình ở đại lục Huyền Nguyệt.

"Có." Hỏa Vũ Thiên nói, "Tiền các là thương lượng lớn nhất đại lục Không Linh, kinh doanh đan dược, linh khí, hội đấu giá."

"Ông chủ Tiền các có phải họ Cù hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sao Đại sư biết?"

"Bởi vì đại lục Huyền Nguyệt cũng có Tiền các." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Cảm ơn Đồng Sư gia chủ mang đến tin tức cho Huỳnh."

Sau khi Hỏa Vũ Thiên rời đi, Hỏa Dật và Hỏa Vũ lại tới, đợi sau khi bọn họ đi, nàng mới nghỉ ngơi một chút.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu sáng mọi ngõ ngách của Xích thành. Dưới ánh trăng, một cánh cửa đóng đã lâu của Kim gia chậm rãi mở ra.

"Cung nghênh lão tổ tông xuất quan !" Người Kim gia nhìn thấy người từ bên trong đi ra, đồng thanh nói.

Lão tổ tông Kim gia - Kim Nghiêu đã sắp 500 tuổi, mấy năm gần đây luôn bế quan đánh sâu vào Thần hoàng, thất bại rất nhiều lần, cuối cùng giờ cũng như nguyện. Hắn nhìn những người nghênh đón mình, cau mày hỏi: "Phi nhi đâu?"

"Hồi lão tổ tông, Phi nhi hắn, mấy ngày hôm trước hắn bị người giết chết." Kim gia chủ Kim Bằng bi thống nói.

Hắn sớm biết lão tổ tông đi ra mà không nhìn thấy Kim Phi nhất định sẽ hỏi, trước khi bế quan, lão tổ tông thương yêu nhất chính là Kim Phi, nay biết Kim Phi chết oan chết uổng, không biết sẽ phát hỏa thế nào.

Quả nhiên, Kim Nghiêu nghe thấy Kim Phi bị người giết, nhất thời giận không thể áp chế, hỏi: "Là ai? Ai dám lớn gan như vậy, giết thiếu gia Kim gia ta ? !"

"Không biết hung thủ là ai." Kim Bằng nói.

"Phanh!" Căn phòng Kim Nghiêu phía sau bị Kim Nghiêu tức giận đánh vào, nháy mắt sụp xuống.

"Sao có thể không biết là ai?"

"Khi Phi nhi gặp chuyện không may, hộ vệ bên người toàn bộ tử vong, hơn nữa không ai nhìn thấy hắn bị ai giết." Kim Bằng nói. Cho dù có, lấy tác phong làm ác Kim gia xưa nay, người khác cũng sẽ không đến nói cho bọn họ!

"Mệnh bài của Phi nhi đâu?" Kim Nghiêu lãnh nghiêm mặt hỏi.

"Ở đây." Kim Bằng lấy ra một cái bình sứ, bên trong là mệnh bài bẽ thành bột phần của Kim Phi.

Kim Nghiêu đổ một ít bột phần vào lòng bàn Huynhy, giống như thấy cảnh bị Kim Phi đốt thành tro, lửa giận trong mắt hừng hực cháy lên. Hắn nhỏ một giọt máu lên Huynhy, sau khi bột phần dính máu thế nhưng tràn một vòng kim quang, sau đó một đạo hư ảnh xuất hiện giữa không trung. Hình ảnh đúng là một màn trước khi Kim Phi bị giết.

"A ——" Kim Phi ôm hạ thể, lăn trên mặt đất hai vòng, trên mặt trắng bệch dính tro bụi, có vẻ hết sức chật vật. Tuy rằng người trong viện nghe không được thanh âm, nhưng xem hình ảnh cũng biết lúc này Kim Phi thống khổ thế nào.

Một nữ tử phi thân xuống, nói hai câu với hai người bên cạnh Kim Phi, sau đó một phen hỏa bay ra.

Hình ảnh tới đây là hết, mệnh bài bột phần của Kim Phi cũng biến mất.

"Lão tổ tông, đây là?" Một văn bối hỏi.

"Bí kỹ của Kim gia chúng ta, chỉ cần là cấp bậc thần hoàng trở lên có thể thông qua mệnh bài nhìn thấy một khắc trước khi hắn chết." Kim Bằng nói, "Mỗi người các ngươi cũng giống vậy."

Kim Nghiêu nhìn thấy hình ảnh trước khi Kim Phi tử vong, lửa giận trong mắt càng đầy thêm, tựa hồ không nghĩ qua là có thể làm toàn bộ Kim gia bốc cháy lên.

"Nữ nhân kia là ai?"

"Nàng kêu Độc Cô Thiên Diệp, là một người đến từ một không gian thấp. Nghe nói là luyện đan sư cấp 8." Kim Bằng nói. Bởi vì chuyện của

Kim Tham Tiền, hẳn đã điều tra Độc Cô Thiên Diệp.

"Giờ nàng ở nơi nào?"

"Đồng Sự."

"Đồng Sự ? Sao nàng có thể thông đồng với Đồng Sự ?" Kim Nghiêu hỏi. Không nghĩ tới nàng vừa mới đến đại lục Không Linh có thể thông đồng với đối thủ một mất một còn của bọn họ.

"Chuyện là như vậy..." Kim Bằng nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp đi vào đại lục Không Linh đề chết Kim Tham Tiền, gián tiếp cứu Hỏa Dật, còn có bọn họ thiết kế Hỏa Vũ Thiên rơi xuống hàn đàm, bị thương được nàng cứu đều nói ra.

"Không nghĩ tới nàng không chỉ giết Tham Tiền, còn giết Phi nhi, nếu không phải lão tổ tông ngài đến cấp Thần vương, chân tướng Phi nhi tử vong không thể bị phát hiện." Kim Bằng nói xong, đau khổ nói thêm một câu.

Không nghĩ tới tôn tử của hắn chết thảm như vậy, bị cắt đường con cháu, còn bị một phen hỏa đốt thành tro tàn!

"Theo ta đến Hoả gia, hôm nay dù phải diệt Đồng Sự, cũng phải băm thây vạn đoạn nữ nhân kia cho ta!" Kim Nghiêu nói.

"Dạ."

Người Kim gia lĩnh mệnh, đang muốn đi đến Đồng Sự, một cái vệ vội vàng chạy vào.

"Báo cáo gia chủ, nữ nhân ngài bảo chúng tôi giám thị suốt đêm rời khỏi Xích thành."

"Nàng chạy về hướng nào?" Kim Bằng hỏi.

"Hướng đông bắc."

"Đuổi theo!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Tiền Các - Thành Phượng Hoàng

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp đã ở mấy vạn km phía tây nam Xích thành. Ngồi trên lưng thanh loan, Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du buồn ngủ mông lung, hỏi: "Sao huynh bỏ được (giấc ngủ) mà xuất hành lúc nửa đêm?"

Sau khi Hỏa Dật và Hỏa Vũ đi không lâu, Hác Bằng Du tới, cái gì cũng không nói, trực tiếp kêu nàng đi cùng hắn. Nhìn đến hắn còn là bộ dáng thật gấp, Độc Cô Thiên Diệp cái gì cũng không hỏi đi theo. Không nghĩ tới ra khỏi Đồng Sự không xa, thì cảm thấy có người theo dõi bọn họ, bọn họ liền làm bộ rời đi theo hướng Đông bắc, sau khi đã được người theo dõi, mới vòng lại, bay đi thành Phượng Hoàng ở hướng Đông nam. Người Kim gia đuổi theo hướng Đông bắc, càng đuổi càng xa.

Bởi vì thành Phượng Hoàng và Xích thành không có truyền tống trận trực tiếp, bọn họ lựa chọn để dẫn đường Thanh Loan. Mà Hác Bằng Du, lúc đầu còn sắc mặt ngưng trọng, nhưng là vừa rời khỏi Xích thành, hắn lại bắt đầu buồn ngủ.

Nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du gian nan mở to mắt, nói: "Đêm nay lão tổ tông Kim gia xuất quan, chắc là đã thăng cấp thần hoàng. Kim gia có một bí kỹ, chỉ cần có mệnh bài, có thể thông qua mệnh bài nhìn thấy chuyện trước khi Kim Phi bị giết. Biết là muội giết Kim Phi, nếu không chạy, giờ hắn muội đã ở trong địa ngục Khăng Khít rồi."

"Sao huynh biết lão tổ tông Kim gia xuất quan ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Nếu thật sự là lão tổ tông Kim gia, bằng vào nàng và chúng thú, còn có Băng Tâm và kim hỏa phượng hoàng, cho dù không thể thắng, toàn thân trở ra vẫn có thể ! Nhưng nghĩ đến Hác Bằng Du suốt đêm chạy tới mang nàng rời khỏi, trong lòng nàng vẫn có chút cảm động.

"Hừ hừ, đây là bí mật của sư huynh, không thể nói, không thể nói." Hác Bằng Du lâu bầu một câu, ngã vào trên người Thanh Loan vù vù đi gặp Chu Công.

"Ách ——" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du đã đi vào giấc ngủ cười khổ, người này cũng quá có thể ngủ rồi? !

Hơn nữa trước mặt nàng không hề phòng bị, yên tâm nàng như vậy sao?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh trăng suy nghĩ một lát, sau đó nhắm mắt nhìn âm công Phục Hy Cầm giải phong mà có. Chuẩn bị khi đến thành Phượng Hoàng sẽ đi Tiền Các mua một cây đàn.

Thanh Loan mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du bay vài ngày đi tới thành thị lớn nhất Mậu Lâm - thành Phượng Hoàng.

"Chủ nhân, đến rồi." Thanh Loan nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt ra, nhìn thấy Hác Bằng Du còn đang ngủ. Thật là trời đất bao la, ngủ lớn nhất!

Cảm thấy ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du từ từ tỉnh lại.

"Di? Đến rồi? Sao nhanh vậy?" Hác Bằng Du đi xuống từ trên người Thanh Loan, hai tay chống nạnh, nói với tường vây bá khí của thành Phượng Hoàng: "Lâu rồi không đến, không biết có thay đổi gì không !"

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Hác Bằng Du, nói: "Trước kia huynh từng tới sao?"

"Đúng vậy! Năm đó sư phó để huynh tới thủ thành Phượng Hoàng, huynh đến ngay người hai tháng, sau đó đi Xích thành." Hác Bằng Du nói.

"Vì sao?"

"Bởi vì Công hội Linh sư ở nơi này bận quá, huynh không có thời gian ngủ. Hiện tại ngấm lại, quyết định lúc đó của huynh là cỡ nào anh minh!" Hác Bằng Du dùng vẻ mặt tự hào nói.

Mồ hôi...

Độc Cô Thiên Diệp và Thanh Loan hóa thành hình người vẽ mặt hắc tuyến, không để ý tới người cảm thán ở chỗ này, đi vào trong thành.

Thành Phượng Hoàng này, lấy tên là Phượng Hoàng, bởi vì hình dạng của nó trên bản đồ giống như phượng hoàng giương cánh.

Hác Bằng Du từng ở đây, nên biết Tiền Các ở đâu, mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Thanh Loan ngồi xe thú nửa giờ, đi tới một khách sạn gần Tiền các.

"Nha, đây là khách sạn tốt nhất nơi này. Chỗ của huynh vừa vặn có hai tấm thẻ, có thể ở hai gian phòng xa hoa nhất." Hác Bằng Du lấy ra hai tấm thẻ ra, quơ quơ trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Ở trọ còn cần thẻ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bình thường tất nhiên không cần, nhưng muốn ở phòng tốt, cần thẻ. Rất nhiều thế lực đều như vậy. Chỗ huynh có thiết nhiều, lát nữa sẽ cho mọi người một ít." Hác Bằng Du nói.

Người bán hàng trong sảnh nhìn thấy hai người quần áo đơn giản nhân tiến vào, vẫn cười đón.

"Nhị vị ở trọ sao ?"

"Ừ." Hác Bằng Du đưa thẻ cho người bán hàng, nói, "Hai gian phòng tốt nhất."

Vừa thấy tấm thẻ trong tay Hác Bằng Du, người bán hàng dùng hai tay tiếp nhận mà nói: "Nhị Nhị, hai phòng tốt nhất."

Nghe thấy người bán hàng hét to, trong điểm lại đi ra một người bán hàng. Bọn họ làm thủ tục rất nhanh, đưa bọn họ đến hai gian phòng cao nhất.

"Khách sạn chúng tôi là cao nhất thành Phượng Hoàng, ở trên lầu có thể nhìn thấy toàn cảnh thành Phượng Hoàng." Người bán hàng vừa đi vừa nói với Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du, "Hơn nữa nơi này chúng tôi là gần trung tâm thành Phượng Hoàng nhất, đến đâu cũng rất tiện."

Độc Cô Thiên Diệp quan sát trang hoàng nơi này, rất phong nhã, không giống khách sạn bình thường, giống như nơi cao nhã hữu nhân.

"Đến rồi, đây là phòng của hai vị ." Đi tới tầng cao nhất, người bán hàng nói với hai người Độc Cô Thiên Diệp. Sau đó lấy ra hai thiệp mời màu đỏ thiệp vàng và hai tờ giấy.

"Đây là thời gian và vật phẩm bán đấu giá hội đấu giá sắp tới của Tiền các, đây là thiệp mời Tiền các. Gần đây Tiền Các đang có một đại hội đấu giá, nếu hai vị có hứng thú có thể đi nhìn xem."

"Được. Cảm ơn !" Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

"Không cần khách khí, chúc hai người có một ngày tốt lành." Người bán hàng hành lễ, lui xuống.

"Mọi người ở đây đều có cái này sao ? Vì sao là hội đấu giá Tiền các, không phải thiếp mời khác?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thiếp mời trong tay Hác Bằng Du.

"Làm sao có thể. Chỉ có khách nhân có cấp bậc nhất định mới có. Hơn nữa người đến thành Phượng Hoàng có rất nhiều là vì hội đấu giá Tiền Các mà đến . Cho dù không muốn mua gì, đi xem cũng là lựa chọn không tệ. Bởi vậy mỗi lần Tiền Các mở hội đấu giá đều là nhân khí bạo tăng."

"Nga." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, xoay người về phòng mình. Hác Bằng Du xoay người vào phòng đối diện.

"Môn Quy này cao hơn hội đấu giá đại lục Huyền Nguyệt không ít !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn vật phẩm trong danh sách, "Đáng tiếc không có Ngát Hương hoa."

"Chủ nhân, có lẽ có thể đi hội đấu giá hỏi một chút, hoặc là lấy cái gì ra trao đổi, xem xem có thể gặp hay không." Tiểu Cửu nói.

"Đúng vậy, còn có thể đi Công hội Luyện đan sư nhìn xem, nơi đó được liệu nhiều." Thanh Loan nói.

"Có thể đi tìm sư phó tiện nghi kia." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có lẽ địa vị của hắn trong Công hội Linh sư không thấp, có thể nhờ Công hội Linh sư hỗ trợ tìm kiếm. Hoặc là trao đổi cũng được."

"Ngày mai chúng ta đi xem đi?" Tiểu Hỏa lập tức giục Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Ừ, ngày mai chúng ta đi xem." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nghỉ ngơi đi."

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp đi Tiền các, mà Hác Bằng Du ở trong khách sạn ngủ.

Có xe thú khách sạn an bài, Độc Cô Thiên Diệp tới Tiền Các rất nhanh. Xuống xe, xa phu đánh xe thú đến khu nghỉ ngơi chuyên dụng của Tiền Các.

Độc Cô Thiên Diệp đứng ở bên ngoài Tiền Các, phát hiện trang hoàng của nơi này và Tiền Các ở đại lục Huyền Nguyệt hơi giống nhau, chẳng lẽ Tiền Các nơi này và Tiền Các trên đại lục Huyền Nguyệt thật sự có liên hệ gì đó sao?

"Hoan nghênh quang lâm!"

Độc Cô Thiên Diệp vừa đi vào, lập tức có tiểu nhị nghênh đón, nhiệt tình hô. Nàng gật gật đầu với tiểu nhị, ý bảo muốn tự mình đi dạo. Tiểu nhị lễ phép đi xuống.

"Tỷ tỷ, nơi này và Tiền Các đại lục Huyền Nguyệt thật là giống!" Tiểu Hỏa kéo tay Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Là rất giống." Độc Cô Thiên Diệp vừa quan sát vừa nói.

"Tỷ tỷ, chúng ta lên lầu xem đi." Tiểu Hỏa nói.

Chúng thú nếu không đi tu luyện, thì là rời khỏi Độc Cô Thiên Diệp tự đi chơi. Chỉ có một mình Tiểu Hỏa đi cùng Độc Cô Thiên Diệp.

Hai người tới lầu 3, nơi này là chỗ bán linh khí. Nàng đi một vòng, không phát hiện có linh khí là nhạc khí.

"Tiểu thư, cần hỗ trợ sao?" Một tiểu nhị chú ý tới Độc Cô Thiên Diệp, đi tới hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp xoay người thì nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp mỉm cười với nàng, nàng cũng cười cười, nói: "Ta nghĩ tìm một thanh nhạc khí."

"Nhạc khí ?" Mỹ nữ có chút kinh ngạc với yêu cầu của Độc Cô Thiên Diệp. Nơi này là chỗ bán linh khí, sao có thể có bán nhạc khí ?

"Khụ khụ, chính là cái loại này nhạc khí, có thể lấy công kích ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thực xin lỗi, chỗ chúng tôi không có..."

Mỹ nữ đang muốn nói không có, một người nhìn giống quản sự vừa vặn đi ngang qua, nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Ngài muốn tìm nhạc khí linh khí?"

Mỹ nữ thấy quản sự tới, lập tức lui xuống.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hỏi: "Không biết nơi này có không ?"

"Đúng là có, nhưng thật lâu không có người mua loại linh khí này, cho nên chúng tôi mới cất lên." Quản sự nói, "Nhưng nhạc khí linh khí của chúng tôi không nhiều lắm, không biết có thứ ngài muốn hay không."

"Cây sáo hoặc là đàn tranh đều được." Độc Cô Thiên Diệp nói. Hai loại nhạc khí này đều là nàng học kiếp trước, nhạc khí khác thì nàng phải bắt đầu học từ từ.

"Đàn tranh thì có một thanh, ngài chờ." Quản sự nghĩ nghĩ nói, sau đó kêu một tiểu nhị, để hắn đi kho phòng lấy đến.

Rất nhanh, tiểu nhị ôm một chiếc hộp khắc hoa văn phong cách cổ xưa đến .

Quản sự nhận hộp, đặt trên bàn, sau đó mở ra, lấy đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Ngài xem xem. Đàn tranh này dù là cấu tạo hay là tài liệu đều là nhất đẳng, còn là thánh khí thượng phẩm. Bởi vì cấp bậc cao, không thể thanh toán theo bình thường nhạc khí, cho nên vẫn chưa bán được."

Độc Cô Thiên Diệp lấy đàn tranh ra, nhẹ nhàng thử, cầm huyền phát ra âm thanh thanh thúy.

"Âm sắc cũng không tệ lắm." Độc Cô Thiên Diệp nói, lại nhìn một chút hoa văn trên đàn, coi như tinh tế."Chỉ có một thanh này sao?"

"Đúng vậy. Hơn nữa, trừ Tiên các, nơi khác càng không có ." Quản sự nói.

"Nó có tên không ? Bán thế nào ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người đưa tới bán nói, nó tên là Mị." Quản sự nói, hình như đối với khách hàng tốt tính như Độc Cô Thiên Diệp rất thích, nói, "Giá của nó là 100 vạn tử tệ, giờ giảm cho người 5%. Người trả 95 vạn là được."

Một trăm vạn tử tệ, đối với thượng phẩm thánh khí mà nói, không tính quý. Nghĩ nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp lấy thẻ khách quý lúc trước Cù Khiếu Thiên cho nàng ra, hỏi: "Cái này có thể sử dụng ở đây chứ ?"

Quản sự nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy thẻ khách quý ra, cười cười, nói: "Đây là thẻ khách quý trung cấp của Tiên Các chúng tôi, đương nhiên có thể sử dụng. Có này, khi mua đồ ở Tiên Các chúng tôi có thể giảm 10%. Ha ha, không nghĩ tới ngài có thẻ khách quý, lão hủ còn định giảm cho ngài, không phải làm điều thừa sao! Thẻ này của ngài chỉ thiếu chủ của chúng tôi mới có thể phát, không nghĩ tới ngài còn quên biết thiếu chủ chúng tôi."

"Ách, đây là khi ta còn ở đại lục Huyền Nguyệt, một người tên Cù Khiếu Thiên cho ta . Hắn nói hắn là thiếu chủ Tiên Các nơi đó, ta không biết hắn có phải thiếu chủ các người hay không."

"Ha ha, chính là thiếu chủ của chúng tôi. Không nghĩ tới dĩ nhiên là bằng hữu của thiếu chủ ở đại lục Huyền Nguyệt. Thiếu chủ chúng tôi chỉ đi đại lục Huyền Nguyệt có một lần." Quản sự vui mừng nói, "Tháng sau có đại hội bán đấu giá ở Tiên Các thành Phượng Hoàng này, đến lúc đó thiếu chủ cũng tới. Nhìn đến thấy, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ."

Độc Cô Thiên Diệp nói, mọi người chỉ gặp một lần, hẳn còn không nhất định nhớ rõ nàng!

Có thể khách quý, khi Độc Cô Thiên Diệp mua đàn tranh trực tiếp giảm 10%, dùng chín mươi vạn mua được. Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy đàn tranh này rất có linh khí, giống như vật sống vậy.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại hỏi một ít vấn đề về hội đấu giá. Muốn tham gia hội đấu giá, quy tắc không khác quy tắc ở đại lục Huyền Nguyệt lắm, có thể bán đấu giá vật phẩm, hoặc là có bối cảnh cứng rắn! Ngày hôm qua thiệp mời các khách sạn đưa chỉ là người có thân phận mới có được. Mà người như vậy, phi phú tức quý.

"Ta muốn hỏi một chút, nơi này có bán Ngát Hương hoa không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ngát Hương hoa?" Quản sự nhớ lại một chút, nói, "Không có. Lần cuối bán Ngát Hương hoa là năm năm trước, sau đó vẫn không nghe nói nó xuất hiện. Nếu sau này gặp được nó, ta nhất định thông tri ngài."

"Vậy cảm ơn người ." Độc Cô Thiên Diệp chân thành nói cảm tạ.

"Người là bằng hữu của thiếu chủ, chút việc ấy cần gì nói cảm tạ !" Quản sự lấy thiệp mời ra đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây là thiệp mời hội đấu giá tháng sau của chúng tôi, hy vọng đến lúc đó ngài có thể tới tham gia. Tuy không nhất định có Ngát Hương hoa, nhưng có lẽ sẽ có thu hoạch khác."

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận nhìn nhìn, không khác cái khách sạn đưa lẫn, nhưng cái khách sạn đưa là màu rượu đỏ, quán sự đưa là màu xanh chàm, cũng tinh mỹ hơn, vừa thấy là biết cấp bậc cao hơn.

"Ta đã có thiệp mời ." Độc Cô Thiên Diệp lấy thiệp mời khách sạn đưa ra nữa, nói.

"Đây là thiệp mời chúng ta đưa đến các khách sạn. Là loại cơ bản nhất, khi hội đấu giá diễn ra chỉ có thể ngồi ở đại sảnh. Còn cái ta đưa là có phòng riêng." Quán sự nói.

Độc Cô Thiên Diệp biết rồi, cất hai cái thiệp mời vào, thuận tiện thu Mị vào Luyện Yêu Hồ, nói lời cảm tạ với quán sự rồi rời đi.

"Tỷ tỷ, cái đàn tranh kia có chút kỳ quái." Sau khi rời khỏi Tiền Các, Tiểu Hỏa nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Kỳ quái thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không thể nói rõ, nhưng cảm thấy không giống thánh khí bình thường. Giống như cao cấp hơn nhiều lắm." Tiểu Hỏa nghĩ nghĩ rồi nói.

"Ta cũng thấy có chút quái dị. Đi, chúng ta về thử xem hiệu quả âm công thế nào."

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp mang Tiểu Hỏa về khách sạn thì khóa trái cửa, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ.

Đô Đô xuất hiện trong lòng Độc Cô Thiên Diệp trước tiên, nói: "Chủ nhân, gần đây ta nhường thiệt nhiều rượu, ta còn thí nghiệm mỗi loại linh quả một chút. Giờ có rượu đã uống được."

Độc Cô Thiên Diệp nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô, nói: "Thị vệ Mạc gia thế nào?"

"Bọn họ ở trong không gian ta mở, nơi đó thời gian trôi qua rất chậm, cho nên mới qua mấy giờ thôi." Đô Đô tự hào nói. Đây là thiên hạ của nó đó, ha ha!

"Bọn ngoại công đâu?"

"Lần trước bọn họ ra ngoài không biết bị cái gì kích thích, sau khi về nói muốn bế quan, không đến huyền tôn cao nhất không ra." Đô Đô nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười. Lần trước đi ra ngoài, lúc bọn họ đi dạo gần Hàn đàm gặp một thần thú cấp 1, bởi vì không thể sử dụng huyền lực, bọn họ thiếu chút nữa không về được, may mắn lúc ấy bọn Tiểu Ngân cách đó không xa, mới có thể may mắn thoát khỏi. Trước kia khi còn ở đại lục Huyền Nguyệt, thần thú đều là quả hồng mềm ! Có kinh nghiệm lần trước, bọn họ quyết định tu luyện đến huyền tôn cao nhất sớm một chút, tiến hành linh hóa huyền khí.

"Vậy người chú ý tình huống bọn họ một chút, có chuyện gì nói cho ta biết đúng lúc, biết không?" Độc Cô Thiên Diệp dặn dò. Giờ đây Đô Đô này là một tên rượu si, lúc nhường rượu tên mình là gì cũng quên.

"Ta đã biết, chủ nhân." Đô Đô cạo trên vai Độc Cô Thiên Diệp, để lại chút nước miếng, rồi lắc mình biến mất.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến cái đỉnh núi của quái đàn kia, phát hiện sau khi mình thăng cấp vài lần, bề ngoài xấu xí của quái đàn đã xảy ra biến hóa rất lớn, gồ ghề biến thành bóng loáng như ngọc, màu sắc cũng trở nên xinh đẹp.

"Chừng nào thì người mới đi ra ?" Độc Cô Thiên Diệp khua một ít hỗn độn khí đến trên người quái đàn.

"Tên ta là Phù Thương." Một thanh âm thành thực rất nặng vang lên, dọa Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng.

"Là người đang nói chuyện sao? Người kêu Phù Thương ?" Độc Cô Thiên Diệp vuốt quái đản hỏi.

Nhưng sau khi quái đản nói câu kia thì không có phản ứng.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói cái gì nữa, lấy đàn tranh ra ngồi xuống ngay đỉnh núi, đặt đàn tranh lên đầu gối. Nàng thử hai âm, phát hiện âm của nó và đàn tranh bình thường không giống. Chẳng lẽ là bởi vì nó là thánh khí sao?

Độc Cô Thiên Diệp thử thêm một lát, sau đó đàn lên khúc “tri âm tri kỷ” nàng từng đàn ở Học viện Đế Quốc. Không biết Như Yên có ở thế giới này hay không, nếu có, giờ nàng ở nơi nào? Sống có tốt không ? Còn nhớ rõ ước định lúc trước hay không?

"Mặc kệ ở nơi nào, ta cũng sẽ tìm được người."

Đây là hứa hẹn của các nàng với nhau.

Cùng lúc đó, trong sơn cốc của một không gian khác, một người quần áo màu đen hành tẩu trong hắc ám, cước bộ mỗi một dị thường gian khổ, bước đi khó khăn vô cùng. Quần lụa mỏng đã bị xé rách vài chỗ, máu chảy ra từ miệng vết thương trên người làm ẩm ướt quần lụa mỏng. Tay phải nàng cầm một cây đại đao, kéo1 sau nàng để lại một dấu vết thật dài.

Lúc này, trước mặt nàng xuất hiện mười mấy quỷ quái, diện mạo ghê tởm, mỗi một con đều nhìn nàng chảy nước miếng. Ở trong mắt chúng nó, nàng là một đồng mỹ thực.

Nàng dùng ánh mắt sắc bén nhìn chúng nó, cho dù thân thể của nàng đã rất mệt mỏi , nàng vẫn giơ tay cầm đại đao lên, chạy thật nhanh qua, đánh với đối phương.

Trên một ngọn núi xa xa, hai bóng đen một trước một sau đứng ở nơi đó nhìn hết thấy trong sơn cốc.

"Vương, công chúa như vậy, thân thể sẽ ăn không tiêu ." Người đứng sau nói.

Người đứng trước ánh mắt lóe lóe, nói: "Đây là lựa chọn của nàng. Người ở đây nhìn, chỉ cần nàng không phải một hơi cuối cùng, người không được ra tay. Ta muốn ra ngoài đi dạo, ai, đã lâu không đi ra ngoài."

"Dạ, vương." Bóng dáng phía sau đáp.

Bóng dáng phía trước nhảy lên, biến mất giữa không trung. Người còn lại đặt ánh mắt lên bóng hình xinh đẹp trong sơn cốc kia, ngay cả hô hấp cũng cùng tần suất với động tác của nàng.

"Phốc —— "

Đại đao chém xong cái đầu quý quái cuối cùng, máu đen phun đến trên mặt nàng, nàng lấy tay vuốt xuống, nhìn bầu trời xa xa, trong lòng yên lặng nghĩ: Thiên Diệp, chờ ta !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Lão Yêu Quái Và Cô Gái Xinh Đẹp

Độc Cô Thiên Diệp luyện tập âm công trong Luyện Yêu Hồ lý, đã có thể miễn cưỡng vận dụng. Dù vậy, uy lực của nó vẫn khiến Độc Cô Thiên Diệp lắp bắp kinh hãi.

Khi nàng đàn thì rót linh lực vào cầm huyền, để khi cầm huyền dao động trừ phát âm thanh, còn phát ra âm ba. Nhìn không thấy sờ không được, căn bản không thể phát hiện công kích tới chỗ nào.

Hơn nữa công kích này còn là quần công, dùng lúc một đánh nhiều phi thường hữu hiệu. Lực công kích với mỗi người giống nhau !

Nàng còn phát hiện, nhạc phổ mà Phục Hy cầm giải phong có tác dụng khác, tỷ như phát ra công kích, phòng thủ, thậm chí còn có an thần !

Hôm nay, nàng đang luyện tập trong Luyện Yêu Hồ lý, bị Đô Đô đánh gãy, nói bên ngoài có người gõ cửa.

Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, lắc mình ra khỏi Luyện Yêu Hồ. Sau khi đi ra, nàng mới biết Đô Đô nói gõ cửa là nhà nhận cỡ nào.

"Bang bang phanh!"

"Đi ra, người bên trong mau đi ra!"

"Bang bang phanh!"

Người bên ngoài kêu, Độc Cô Thiên Diệp nghe rõ ràng, đối phương ngại đánh đau tay, lấy chân hung hăng đá lên cửa. Nàng đi qua mở cửa ra, nhìn thấy một nữ tử ăn mặc yêu diễm đứng bên ngoài, một người bán hàng còn ở một bên không ngừng nói lời hay.

"Mộng tiểu thư, người gian phòng này có thể chúng tôi mới mở."

"Có thể? Có thể có thể cao cấp hơn của ta sao? Của ta là thẻ cao cấp thứ hai của nơi này, chẳng lẽ người muốn nói của nàng cao cấp hơn ta sao?" Điền Mộng cao giọng nói, như muốn tuyên dương thẻ của mình cao cấp cỡ nào. "Phòng này vẫn luôn là ta ở, giờ người lại để cho người khác ở! Ta thấy người là không muốn làm ở nơi này chứ gì?"

"Mộng tiểu thư, đối phương thật là..."

"Sao lại có chó sủa trước phòng ta vậy?" Độc Cô Thiên Diệp mở cửa, nhìn Điền Mộng nói.

Điền Mộng vốn đang muốn mắng người bán hàng kia, nghe thấy giọng nói Độc Cô Thiên Diệp, xoay người lại, dùng vẻ mặt khinh thường nói với nàng: "Người, người nhanh chuyển ra, bốn tiểu thư muốn ở gian phòng này."

"Xuy." Độc Cô Thiên Diệp cười nhạo một tiếng, nói, "Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng thân phận của ta cao quý hơn người! Người có biết ta là ai không? Ta là đại tiểu thư của Điền gia - quận Ô Lạp!" Điền Mộng đắc ý nói.

"Đại tiểu thư Điền gia - quận Ô Lạp?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Quận Ô Lạp là quận lớn nhất đại lục Không Linh, diện tích lớn nhất, thành thị nhiều nhất, thực lực chính thể cũng cao nhất. Điền gia là gia tộc

lớn nhất quận Ô Lạp, hệ thống gia tộc khổng lồ, cao thủ rất đông, rất có địa vị trên đại lục Không Linh.

"Hừ, giờ đã biết chứ gì? Đã biết thì nhanh để phòng lại cho ta." Điền Mộng nhìn bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp, còn nghĩ nàng bị thân phận của mình dọa đến.

"Chưa từng nghe qua." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Tuy ta không biết gia tộc của người là gia tộc gì, nhưng nghe qua cũng không kém, gia tộc như thế, vậy đạo lý thứ tự đến trước và sau gia tộc của người hẳn là đã dạy người rồi chứ?"

"Người nói cái gì ?! Người nói ta không giáo dưỡng?" Giọng nói bén nhọn của Điền Mộng khiến cả tầng lầu đều nghe thấy, "Người có thân phận gì, cứ nhiên dám mắng ta không có giáo dưỡng?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Đây là khách sạn, không phải nhà người. Đây không phải địa bàn của người, ngay cả đạo lý thứ tự đến trước và sau cũng không hiểu. Ta rất muốn biết, cuối cùng là người là như vậy, hay là gia tộc của người dạy thế này!" Độc Cô Thiên Diệp chậm rì rì nói.

"Người muốn chết!" Điền Mộng bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm giận đến giờ chân, xuất ra một thanh tiên đánh đến nàng, nhưng roi vừa huy ra sau, lại kéo không được.

"Người nào hỗn đản dám giữ chặt roi của bốn tiểu thư, không muốn sống nữa sao?" Điền Mộng chửi bậy chuyển qua, muốn nhìn xem kẻ nào can đảm như vậy dám giữ chặt roi của mình. Nếu là người bán hàng kia, vậy nàng nhất định phải chết!

Nhưng khi nàng thấy là ai, khí điểm kiêu ngạo lập tức xẹp xuống.

"Hách đại sư, ngài, sao ngài ở đây?"

Hác Bằng Du đánh ngáp, nói: "Người có thể ở đây, vì sao ta không thể?"

"Ta, ta..." Điền Mộng không biết nên tiếp lời thế nào.

Toàn bộ người trên đại lục Không Linh đều biết, Hác Bằng Du ghét nhất bị chính là người khác âm ỷ khi hấn ngủ, nếu đánh thức hấn, hậu quả đó không phải ai cũng có thể thừa nhận. Trừ sư phó của hấn, mấy sư huynh cũng không thể âm ỷ đến hấn! Giờ mình đánh thức hấn rồi, nhìn mặt hấn, tiểu tâm can của nàng run lên run lên .

"Hách đại sư, ta chỉ muốn để nàng chuyển ra, không phải cố ý muốn âm ỷ ngài." Điền Mộng nhanh chóng giải thích.

"Người muốn nàng chuyển ra cho người vào ở ?"

Không biết có phải ảo giác hay không, Điền Mộng cảm thấy sắc mặt Hác Bằng Du càng lạnh thêm, bị hai mắt hấn nhìn chăm chăm, nàng đành kiên trì gật đầu: "Phải."

"A —— "

"Phanh!"

Tay cầm roi của Hác Bằng Du vừa dùng sức, Điền Mộng lập tức bị đá đến đầu cầu thang. Độc Cô Thiên Diệp có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hấn có thân thủ bậc này.

Nghe thấy Điền Mộng kêu thảm thiết, người Điền gia dưới lầu chạy lên, nhìn thấy Điền Mộng ngã ở đầu cầu thang. Ca ca Điền Mộng - Điền Ngạo nâng nàng dậy, khi muốn xuất đầu cho muội muội mình mới phát hiện đối phương cư nhiên là Hác Bằng Du.

"Hách công tử có ý gì? Không biết vì sao xá muội chộc tới người, mà người đối nàng như vậy." Điền Ngạo dần cơn tức nói.

Hắn nhìn một chút, phòng muội muội mình thích cũng không phải Hác Bằng Du ở, mà là cái kia nữ tử sau lưng hắn. Sao có thể chộc Hác Bằng Du phần nộ quăng muội muội mình ra? Hác Bằng Du này trừ ngủ, sở thích lớn nhất là ngắm mỹ nữ. Khi hai người xung đột, hắn mới có thể mặt lạnh với mỹ nữ.

"Hừ, Điền Ngạo, Điền gia các người lá gan thật là không nhỏ, phòng của tiểu sư muội ta là nàng có thể muốn ? Còn muốn đuổi sư muội ta ra, chặc chặc, người còn hỏi ta vì sao ?" Hác Bằng Du lạnh lùng nói.

Cái gì ? Nữ tử kia là sư muội Hác Bằng Du? Hắn không phải đệ tử nhỏ nhất của Thì Hoảng Quy sao, khi nào thì có sư muội ?

Điền Mộng và Điền Ngạo nhìn lại Độc Cô Thiên Diệp, mới phát hiện nàng lớn cực mỹ.

Nhất định là nàng bán sắc mới được thích Hác Bằng Du, rồi mới được làm đồ đệ Thì Hoảng Quy ! Điền Mộng cảm giận nghĩ. Mình cũng rất xinh đẹp, có thể cũng vì vậy mà được Thì Hoảng Quy thu làm đồ đệ hay không? Tuy Hác Bằng Du lớn lên bình thường, nhưng nhìn kỹ vẫn rất được. Hơn nữa thân phận của hắn, cũng không phải không thể làm vị hôn phu của nàng. Nếu mình có thể gả cho hắn, vậy về sau ai còn dám khi dễ nàng ? Nghĩ, nhin không được liếc mắt đưa tình với Hác Bằng Du.

Hác Bằng Du nhìn huynh muội Điền gia một cái, chán ghét rống lên một câu: "Cút!"

Hai tay Độc Cô Thiên Diệp ôm ở trước ngực, nhìn vẻ mặt khó chịu của Hác Bằng Du, nhin không được nở nụ cười. Lần đầu tiên gặp mặt mình cũng đánh thức hắn, còn dọa hắn lên. Giờ ngắm lại, mình lúc ấy cũng thật may mắn .

"Muội còn cười ? Người khác khi dễ đến trên đầu muội, cũng không biết phản kháng hả ?" Hác Bằng Du quát lớn với Độc Cô Thiên Diệp.

"Sao lại không có chứ, chỉ là muội còn chưa bắt đầu huynh đã đi ra, không cho muội cơ hội." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy là huynh xen vào việc của người khác ?" Hác Bằng Du trầm mặt hỏi.

"Sao có thể là xen vào việc của người khác chứ? Bảo hộ sư muội không phải chuyện huynh phải làm sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại. Nghĩ đến bộ dáng huynh muội Điền gia, nàng lại hỏi, "Sư phó và người có thân phận gì? Sao huynh muội Điền gia sợ huynh như vậy ?"

"Muội cứ nhiên không biết? Ta không phải từng nói cho muội tên sư phó sao?" Hác Bằng Du từng lên, cốc đầu Độc Cô Thiên Diệp.

"Huynh nói tên sư phó, nhưng không nói hẳn là làm gì mà ? Cũng không nói thân phận của hẳn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Muội..." Hác Bằng Du không nói gì trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, "Huynh không nên đánh giá cao muội! Đi vào đại lục này lâu như vậy, còn không biết thế lực nơi này. Huynh mỗi ngày ngủ còn biết nhiều hơn muội!"

Độc Cô Thiên Diệp bị Hác Bằng Du mắng không còn lời nào để nói, ai bảo đây là sự thật chứ!

Nhìn thấy bộ dáng vô tội của Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du bắt đầu nói: "Tuy đại lục Không Linh bị chia làm hơn hai mươi quận, nhưng Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, Công hội Linh sư, Công hội Lính đánh thuê, Công hội Thuần thú sư không phân biệt quận, chỉ có tổng hội cùng phân hội. Sư phó chúng ta, hội trưởng tổng hội Công hội Linh sư. Giờ đã biết rõ ?"

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

"Cho nên, cho dù gia tộc này thế lực lớn cỡ nào, cũng không hơn được nữa mấy đại công hội."

Độc Cô Thiên Diệp lại gật đầu.

"Nếu sư phó biết khi muội báỉ sư căn bản không biết thân phận của hần, phỏng chừng sẽ vui vẻ vài ngày ." Hác Bằng Du cảm khái.

"Khó trách lúc ấy sư phó nói một trăm ngàn tử tệt ít, ừ, lấy thân phận sư phó mà nói, quả thực thiếu. Lát nữa muội phải đòi thêm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, ý này không tệt." Hác Bằng Du cười lớn.

"Đúng rồi, huynh biết người nào của Công hội Luyện đan sư không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Biết chứ, Công hội Linh sư và Công hội Luyện đan sư quan hệ không tệt, sao vậy?" Hác Bằng Du hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp mời Hác Bằng Du vào phòng, sau đó nói cho hần chuyện của mình ở đại lục Huyền Nguyệt và mục đích đến đại lục Không Linh.

Độc Cô Thiên Diệp mời Hác Bằng Du vào phòng, sau đó nói cho hần chuyện của mình ở đại lục Huyền Nguyệt và mục đích đến đại lục Không Linh.

"Ngát Hương hoa? Hình như đã thật lâu không nghe nói tới cái này. Hình như tiểu tử Thước Lượng kia từng nói với ta, Công hội Luyện đan sư vẫn luôn tìm kiếm cái này. Nhưng nói đã là chuyện thật lâu trước đây. Trở lại huynh sẽ hỏi thăm cho muội, để Công hội Luyện đan sư hỗ trợ tìm kiếm

có lẽ sẽ tốt. Dù sao chỗ của Dương lão đầu người và dược liệu đều có rất nhiều. Đến đến đến, thừa dịp sư huynh ta không muốn đi ngủ, sẽ nói cho muội chút chuyện trên đại lục Không Linh. Miễn cho muội đi ra ngoài cái gì cũng không biết, quăng mất mặt mũi của sư huynh!"

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, huynh ấy nói đúng mà!

Tuy Hác Bằng Du đại bộ phận thời gian đều ngủ, nhưng lại biết rất rõ ràng chuyện trên đại lục Không Linh, quận nào và quận nào quan hệ tốt, từng quận có thể lực gì gia tộc gì, đều biết rành mạch. Điều này làm Độc Cô Thiên Diệp rất hoài nghi, có phải bình thường hẳn chia bản thân làm mấy phần ? Hay hẳn là lão yêu quái sống thật lâu?

Nhìn thấy biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du cốc đầu nàng một phen, quát: "Ca ca mới 50 tuổi, sao lại là lão yêu quái gì chứ!"

"50 tuổi còn không phải lão yêu quái sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được nói thêm một câu.

Được rồi, đối với thế giới con người có thể sống mấy trăm hơn đến một ngàn tuổi này mà nói, 50 tuổi quả thực không tính lớn. Nhưng mà ——

"Giờ muội mới 18 tuổi."

Dọa? Hác Bằng Du dùng ánh mắt quái dị nhìn Độc Cô Thiên Diệp, 18 tuổi ? Hẳn và sư phó vẫn nghĩ Độc Cô Thiên Diệp ít nhất cũng phải mấy chục gần trăm tuổi. Ở không gian thấp muốn tu luyện đến huyền tôn cao nhất, không dùng một hai trăm năm là không có khả năng. Bọn họ nghĩ thiên phú của Độc Cô Thiên Diệp tốt lắm. Hơn nữa tuy nhìn nàng trẻ tuổi, nhưng người nơi này vốn liền chậm lão, hơn nữa đến cấp bậc huyền tôn là phản lão hoàn đồng, cho nên căn bản không nghĩ nàng cư nhiên mới mười mấy tuổi!

"Muội thật sự chỉ có mười tám tuổi?" Hác Bằng Du nhin không được hỏi lại một chút.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Cho huynh không cho nói thân phận sư phó với muội, hừ hừ, giờ cũng cho huynh nếm thử tư vị bị dọa.

"Oa, thiên tài, không, không phải thiên tài, yêu nghiệt !" Hác Bằng Du đột nhiên hô to, sau đó lấy thông tin thạch ra, rót linh khí vào, không đợi đối phương mở miệng đã nói, "Lão nhân, lão nhân, bảo bối, bảo bối! Ha ha!"

"Xú tiểu tử, bảo bối gì làm người cao hứng thành như vậy?"

"Không phải bảo bối của ta, là bảo bối của chúng ta, ta cam đoan khi người còn hưng phấn biết hơn ta !" Hác Bằng Du nghe thấy thanh âm Thì Hoảng Quy, úp mở nói.

"Ta lau, vậy người còn không mau nói cho ta!" Thì Hoảng Quy bị Hác Bằng Du làm tò mò, nhin không được lại nói tục.

"Bí cảnh Không Linh tiếp theo, Công hội Linh sư chúng ta có thể tham gia, ha ha!" Hác Bằng Du nói.

"Ai vậy? Phân hội nào?" Thì Hoảng Quy cũng không kích động như Hác Bằng Du nghĩ, "Sẽ không lại là giống lão nhị lần trước, gặp kẻ lừa đảo chứ?"

Lần trước người kia nói mình không đến 50 tuổi, kết quả khi vào bí cảnh Không Linh bị chặn bên ngoài. Để thể lực khác nhân hung hăng cười nhạo bọn họ một phen, Thì Hoảng Quy tức giận đến mức trực tiếp miễn chức hội trưởng phân hội kia !

"Ha ha, không có. Ta cam đoan không phải lừa gạt!" Hác Bằng Du vỗ ngực cam đoan nói.

"Đó là ai ? Sẽ không là người chứ? Người 52 tuổi rồi, không hợp cách!"

"Sao có thể là ta? Người để ta đi ta sẽ không về, ở nơi đó rảnh rồi, ta sẽ ngủ không về luôn!"

"Người đồ không tiền đồ ! ..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du và Thì Hoảng Quy lại bắt đầu đại chiến nước miếng, nhin không được xoa xoa trán, lên tiếng : "Sư phó."

"Ha, Thiên Diệp có đó sao ! Thế nào, gần nhất chuyện vui gì không? Có nhớ sư phó không?" Thì Hoảng Quy vừa nghe thấy giọng của Độc Cô Thiên Diệp, lập tức quăng Hác Bằng Du qua một bên , liên tục hỏi nàng mấy vấn đề.

"Sư phó, ta đang cần ngài đây ! Ta mới biết ngài là Tổng Hội Trưởng Công hội Linh sư, đang nghĩ tới ngài có phải nên bổ sung bái sư lễ cho ta hay không." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"A? Như vậy cũng có thể ?" Thì Hoảng Quy nói, "Thiên Diệp nè, con không được bị sư huynh con làm hỏng, hẳn là một bà mối đó, đừng học theo hẳn."

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được nở nụ cười.

"Lão nhân, người không được bôi đen ta, ta khi nào thì xấu như vậy?" Hác Bằng Du nghe thấy Thì Hoảng Quy nói như vậy hẳn, lập tức phản bác.

"Người vẫn luôn như vậy!" Thì Hoảng Quy nói.

Nhìn bọn họ muốn cãi nhau, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Vừa nãy hai người nói chuyện gì ?"

"Đúng vậy, người còn không nói cho ta người người tìm là ai ?" Lúc này Thì Hoảng Quy mới nhớ chuyện Hác Bằng Du nói.

"Còn có thể là ai, tiểu đồ đệ của người, tiểu sư muội của ta!" Hác Bằng Du đắc ý nói.

Tiểu sư muội này chọno ốt, cả người đều là bí mật, còn trẻ tuổi như vậy, chắc chắn có thể dọa đến lão nhân.

Quả nhiên ——

"Phốc!" Thì Hoảng Quy đang uống trà, nghe thấy lời nói của Hác Bằng Du, một miệng nước trà phun ra, thiếu chút nữa phun đến người đối diện hẳn, may mà đối phương tránh mau, nhưng là vẫn có một chút trà tí bắn tung tóe đến góc áo của hẳn. Hẳn nhịn không được nhúu mày hô : "Sư phó!"

"Di, đại sư huynh ở đó sao ?" Hác Bằng Du nghe thấy người nọ mở miệng, nói, "Đại sư huynh, có phải huynh lại bị lão nhân tai họa hay không? Lần này có phun nước lên quần áo của huynh không? Đệ nói cho huynh, đệ sẽ giúp huynh một đại ân!"

Đại sư huynh của Hác Bằng Du - Phong Khinh Nhiễm, cũng chính là người đang ở cùng Thì Hoảng Quy, hai năm nay luôn luôn tại các phân hội chọn lựa người có thể tham gia bí cảnh Không Linh hai năm sau, nhưng vẫn không tìm được. Giờ nghe Hác Bằng Du nói như vậy, hỏi: "Ai?"

"Tiểu sư muội? Chúng ta có tiểu sư muội lúc nào ?" Phong Khinh Nhiễm nghi hoặc nhìn Thì Hoảng Quy.

"Khụ khụ, chính là lần trước khi ta đi Xích thành. Lát ta lại nói cho người!" Thì Hoảng Quy nói, "Xú tiểu tử, người cần phải biết rõ ràng , tiểu sư muội người có thể chứ?"

"Đương nhiên!"

"Ta không tin người." Thì Hoảng Quy nói.

Hác Bằng Du đang đặc ý, nghe được Thì Hoảng Quy trong lời nói, một hơi thiếu chút nữa không thở lên.

"Thiên Diệp, ta hỏi con, con bao nhiêu tuổi?" Thì Hoảng Quy hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"18 tuổi ạ." Tuy lúc ấy chưa đến sinh nhật 18 tuổi đã tới đại lục Không Linh, nhưng giờ đã qua.

"Mười tám tuổi ?!" Thì Hoảng Quy không dám tin nói. Hắc và Hác Bằng Du luôn nghĩ nàng ít nhất cũng trăm tuổi ? Không nghĩ tới cư nhiên mới mười tám tuổi!

Phong Khinh Nhiễm nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp mới mười tám tuổi, mới dậy lên hy vọng, lại thất vọng rồi. Mười tám tuổi, cho dù hai năm sau cũng mới hai mươi tuổi, người hai mươi tuổi nhân sao có thể đạt tới yêu cầu!

"Giờ cấp bậc của con là bao nhiêu?" Thì Hoảng Quy hỏi lại.

"Ách, này, thần vương trung cấp." Độc Cô Thiên Diệp vốn muốn gạt một chút, nhưng chuyện này với Công hội Linh sư rất quan trọng, nàng nghĩ nghĩ, vẫn nói thật.

"Phanh!" Chén trà của Thì Hoảng Quy và Phong Khinh Nhiễm rơi xuống bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Thần, thần vương trung cấp ?" Lần này Thì Hoảng Quy thật sự bị đả kích. Hắc biết thân phận Độc Cô Thiên Diệp, một người đến từ không gian thấp, mười tám tuổi, khi linh hóa gặp phải vấn đề trong linh hóa trận, hắc

còn nghĩ nàng nhiều nhất đến cửa thần vương, còn nếu nàng ở huyện tôn đình phong, hai năm này sẽ tốn chút này nọ giúp nàng đột phá lên, không nghĩ tới nàng đã đến thần vương trung cấp!

Phong Khinh Nhiễm cũng bị đả kích không nhẹ, mình ba mươi tuổi đột phá đến thần vương, đã xem như thiên tài, không nghĩ tới hôm nay gặp một người so với mình trước đây còn yêu nghiệt hơn!

"Giờ các người ở nơi nào?" Thì Hoảng Quy hỏi.

"Đằng các thành Phượng hoàng." Hác Bằng Du nói, "Nhanh chút nha, nếu chậm quá ta phải đi ngủ."

"Xú tiểu tử, người chờ cho ta! Nếu ta chưa tới mà người đi ngủ, ta lột da của người ra!" Thì Hoảng Quy nói xong thì cúp thông tin thạch.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, chờ hẵn một lời giải thích cho mình.

"Đây là một chuyện rất qua trọng, chờ sư phó đến đây lại cẩn thận nói cho muội." Hác Bằng Du đứng đắn khó có.

Không đến nửa giờ sau, Thì Hoảng Quy và Phong Khinh Nhiễm đã xuất hiện trước cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Bí Cảnh Không Linh

Thì Hoảng Quy và Phong Khinh Nhiễm đi vào Đăng các, trực tiếp đi tới phòng Độc Cô Thiên Diệp. Phong Khinh Nhiễm gõ cửa hai cái, cửa mở, nhìn thấy một nữ tử kiều nhỏ xinh đẹp.

Đây là tiểu sư muội của hửn?

"Sư phó." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Thì Hoảng Quy phía sau Phong Khinh Nhiễm, hô.

Thì Hoảng Quy đẩy Phong Khinh Nhiễm ra, đi qua ôm Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong. Vừa đi vừa nói: "Ha ha, Thiên Diệp, đến đến đến, nói cho sư phó, con thật là đến Thần vương trung cấp sao?"

Phong Khinh Nhiễm nhìn bộ dáng Thì Hoảng Quy, đi sau hửn vào phòng, thuận tiện đóng cửa.

Hác Bằng Du đang buồn ngủ ngồi trên ghế, nhìn thấy Thì Hoảng Quy và Phong Khinh Nhiễm thì nói: "A, tốc độ lần này thật là nhanh !"

Thì Hoảng Quy đi qua, một cước đá bay Hác Bằng Du từ ghế xuống.

"Thiên Diệp, đến, ta giới thiệu cho con, đây là đại sư huynh của con Phong Khinh Nhiễm." Thì Hoảng Quy kéo Phong Khinh Nhiễm qua nói, "Đây là tiểu sư muội của con, Độc Cô Thiên Diệp."

"Độc Cô?" Nghe thấy tên Độc Cô Thiên Diệp, Phong Khinh Nhiễm hỏi, "Muội họ Độc Cô?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Có gì lạ sao?

"Tiểu sư muội của con đi lên từ đại lục Huyền Nguyệt, không phải như con nghĩ." Thì Hoảng Quy nói.

Nghĩ ? Loại nào?

"Sư phó, các người đây là?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thiên Diệp, vì xác định một chuyện, giờ ta sẽ tiến hành nghiệm chứng tuổi và thực lực của con. Không phải không tin con, mà vì đây là một chuyện phi thường quan trọng." Thì Hoảng Quy nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu.

Phong Khinh Nhiễm lấy một thử sinh thạch ra, khi nó vừa tiếp cận Độc Cô Thiên Diệp, số 18 thật to hiện ra.

"Ha ha." Thì Hoảng Quy nhìn số 18, trên mặt cười nở hoa."Thiên Diệp, con biểu hiện cấp bậc của con ra."

Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp phóng xuất thần uy áp vương trung cấp ra.

"Ha ha ha ha, Thiên Diệp, ha ha, tốt tốt tốt!" Thì Hoảng Quy kích động nói ra 3 chữ tốt.

Phong Khinh Nhiễm nhìn thấy tuổi và thực lực Độc Cô Thiên Diệp, cũng rất kích động.

"Các người có thể nói con nghe một chút hay không, đây là có chuyện gì ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi,

" Chuyện là như vậy. Con biết bí cảnh Không Linh đúng không?" Phong Khinh Nhiễm nói. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, hắn nói tiếp, "Bí cảnh Không Linh cách 50 năm xuất hiện một lần, người đi vào có hạn chế điều kiện."

"Tuổi và thực lực?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng vậy. Chỉ có tuổi dưới 50, thực lực ở trên thần vương mới có thể vào." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Sau đó ?"

"Thật ra tiến vào bí cảnh Không Linh cũng là tượng trưng thực lực của thể lực. Bởi vì những người có thể đi vào đi là thiên phú tốt lắm, đây đại biểu cho tương lai của thể lực này. Hơn nữa người tiến vào bí cảnh Không Linh sau này đều có thành tựu phi phàm. Nhưng Công hội Linh sư chúng ta đã thật lâu không ai tiến vào bí cảnh Không Linh. Ý nghĩa của chuyện này là, địa vị của Công hội Linh sư ở dần dần rơi xuống."

"Luyện đan sư, luyện khí sư, thuần thú sư cũng phải trên thần vương mới có thể vào sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Muốn như vậy, vậy những công hội khác chỉ sợ càng khó tuyển được người.

"Không cần." Phong Khinh Nhiễm nói, "Luyện đan sư, luyện khí sư và thuần thú sư đều có phù bài của mình. Có phù bài có thể đi vào."

"Phù bài ? Đó là cái gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phù bài chỉ có luyện đan sư, luyện khí sư và thuần thú sư mới có thể sử dụng. Luyện đan sư và luyện khí sư trong quá trình luyện chế thì luyện chế phù bài một chút, cũng ở lúc cuối Cùng trích máu vào, phù bài kia người có thể sử dụng ."

"Thuần thú sư cũng phải giống như lúc thuần thú thuần hóa phù bài sao?" Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi.

"Đúng vậy." Phong Khinh Nhiễm nói, "Có phù bài, tuổi có thể khoảng 30 tuổi, thực lực ở huyền tôn cao nhất là được. Đây coi như là bí cảnh Không Linh chiếu cố bọn luyện đan sư, dù sao bọn họ muốn trước 50 tuổi đến thần vương giai đoạn là khả năng không lớn."

"Thực lực lớn như Công hội Linh sư, cũng tìm không thấy người phù hợp điều kiện sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

" tuy rằng thực lực Công hội Linh sư rất mạnh, nhưng người dưới 50 tuổi cấp thần vương lại khó gặp. Thật ra thực lực tiểu tứ có thể, nhưng là mấy năm sau sẽ 52 tuổi . Thực lực và tuổi cứ kém một chút như vậy. Hơn nữa, hai lần trước Công hội Linh sư đều không có người tiến bí cảnh Không Linh, có người đã không muốn đến Công hội Linh sư, có nhiều người bị đại gia tộc đoạt đi. Nếu lần này lại không có thể ai đi vào, chỉ sợ Công hội Linh sư sẽ suy sụp ."

"Ngô." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu."Chỉ cần là người phù hợp điều kiện thì chứ?"

"Phải." Phong Khinh Nhiễm nói, "Cho nên để một người đi vào, rất nguy hiểm."

"Không phải còn có hai năm sao ? Có lẽ đến lúc đó còn có thể có người khác xuất hiện!" Thật ra Độc Cô Thiên Diệp không lo lắng. Nàng còn có chúng thú mà, nếu thật sự không được, quần công là được chứ gì.

"Ha ha, Thiên Diệp, trở về với sư phó, sư phó dạy kỹ năng thần cấp cho con." Thì Hoảng Quy nói.

"Sư phó, tháng sau Tiên các nơi này có một hội đấu giá rất lớn, con muốn tham gia." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hội đấu giá? Hình như là có chuyện như vậy." Thì Hoảng Quy nói, sau đó lấy thiệp mời ra, nói, "Ta có thiệp mời, là Cù lão nhân cho ta. Con không nói ta cũng quên mất. Đến lúc đó con đại biểu Công hội Linh sư đi đi. Đỡ cho Cù lão nhân nói ta không nể mặt hân."

"Nếu không phải tiểu sư muội nói, không phải người quên luôn chứ." Hác Bằng Du nói.

"Xú tiểu tử, ai mượn người lắm miệng chứ?" Thì Hoảng Quy quát Hác Bằng Du. "Theo ta về tổng công đoàn !"

"Không cần, ta muốn ở Cùng tiểu sư muội." Hác Bằng Du nói, "Lỡ lúc đó có người khi dễ nàng làm sao bây giờ? Ta phải ở một bên làm đả thủ cho nàng!"

"Sư phó, ta cũng không về ." Phong Khinh Nhiễm nói, "Ta và sư muội mới gặp, muốn làm quen một chút."

"Hai người xú tiểu tử các người!" Thì Hoảng Quy nói, "Chiếu cố tiểu sư muội cho tốt, có nghe không? Thiên Diệp, đến lúc đó nhìn thấy thích cái gì thì mua, không cần đau lòng tiền."

Thì Hoảng Quy nói xong, lại lấy mấy cái thẻ ra, giao cho nàng.

Hác Bằng Du nhìn thấy nhịn không được bĩu môi, "Sư phó người trọng nữ khinh nam! Người chưa từng cho ta tiền nhiều như vậy!"

"Người lặn qua một bên ! Một đại nam nhân, cần tiền làm gì? ! Hơn nữa, các người cầm bao nhiêu tiền của lão nhị, người nghĩ ta không biết hả?" Thì Hoảng Quy đập Hác Bằng Du một cước, quát.

Hác Bằng Du nhảy đi, nói: "Lão nhân bất công, hừ!"

"Ta bắt công đó, thế nào?" Thì Hoảng Quy nói, "Sinh nhật của ta sắp đến, người chuẩn bị tốt quà sinh nhật cho ta chưa? Người nếu dám quên mất giống lần trước, ta nhất định đánh cho mông người nở hoa!"

"Sư phó và tứ sư huynh vẫn như vậy sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Phong Khinh Nhiễm.

"Đúng vậy! Vẫn luôn như vậy." Phong Khinh Nhiễm nói, "Sư phó vẫn bận rộn, áp lực rất lớn, có tiểu tử làm hấn phát tiết mới tốt. Tiểu tử cũng hiểu được, cho nên mỗi lần đều đối nghịch với sư phó. Nhưng mỗi lần hai người xong tâm tình đều đặc biệt tốt."

Thì Hoảng Quy lại mắng Hác Bằng Du vài câu, sau đó vỗ mông chạy lấy người. Trước khi đi còn yêu cầu từng đệ tử chuẩn bị cho hấn một món quà sinh nhật.

Độc Cô Thiên Diệp đưa Thì Hoảng Quy đi, trước khi đi cho hấn một ít đan dược. Khi nàng về, Hác Bằng Du lại trở về ngủ, Phong Khinh Nhiễm đã mở một phòng cho mình, ngay cách vách của nàng.

Mấy ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp trừ ngẫu nhiên nói chuyện phiếm với hai vị sư huynh, thì luôn ở trong phòng một mình, ngồi xuống tu luyện, nghiên cứu bách khoa toàn thư trận pháp mà Thì Hoảng Quy cho nàng, hoặc là vào Luyện Yêu Hồ luyện tập âm công.

Ngày qua nhanh, thẳng đến cách hai ngày hội đấu giá, một người đến tìm nàng, nàng mới ra khỏi phòng.

Đi vào phòng trà lầu 3, Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái thì thấy Cù Khiếu Thiên ngồi cạnh cửa sổ.

"Cù thiếu chủ." Độc Cô Thiên Diệp đi qua, chào hỏi Cù Khiếu Thiên.

"Thiên Diệp cô nương." Cù Khiếu Thiên đứng dậy chào.

"Sao Cù thiếu chủ lại tới tìm ta ?" Độc Cô Thiên Diệp ngồi đối diện hẳn, hỏi.

"Ta nghe quản sự nơi này nói, có nữ tử cầm thẻ khách quý mà ta đưa, ta lập tức đoán được là người. Bởi vì thẻ khách quý ta chỉ cho một mình người là nữ." Cù Khiếu Thiên nói.

"Phải không ? Ta rất vinh hạnh." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Cù Khiếu Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp đang tươi cười, nói: "Người không giống lúc trước."

"Hả?"

"Lúc trước người giống một thanh đao sắc bén, cả người tràn ngập khí lạnh. Người bây giờ, là một thanh đao trong vỏ. Tuy sắc bén, nhưng đã không còn hàn ý bức người như trước."

"Phải không ?" Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi.

Lúc trước mình vừa tới thế giới này không lâu, vì đủ loại nguyên nhân, nàng rất khó nhận người nơi này. Khi đó Cù Khiếu Thiên muốn làm bạn của mình, mình còn cự tuyệt .

"Nghe nói người muốn tìm Ngát Hương hoa?" Cù Khiếu Thiên nói.

"Đúng vậy. Đang muốn nhờ Tiền các các người hỗ trợ lưu ý một chút."

"Chuyện này không thành vấn đề. Có thể ở đây gặp người, coi như là duyên phận của chúng ta. Chuyện này cũng chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi." Cù Khiếu Thiên nói.

"Như vậy thì, cảm ơn." Độc Cô Thiên Diệp nói cảm tạ.

"Ha ha, nếu người thật sự muốn cảm tạ, sau này có chuyện tốt gì đừng quên Tiền các là được." Cù Khiếu Thiên cười nói.

Bản sắc thương nhân không thay đổi. Nhưng có lòng muốn giúp Độc Cô Thiên Diệp là thật.

"Lần trước bán đấu giá ở đại lục Huyền Nguyệt, người bán tẩy tủy đan là người đúng không ?" Cù Khiếu Thiên khẳng định nói, sau đó nghe nói người Mạc gia nhân thực lực tang mạnh, hẳn đã đoán được, "Hội đấu giá hai ngày sau, người có gì muốn bán đấu hay không giá ? Nói thật, ngày đó không có đan dược kinh thế gì, người giúp giải quyết vấn đề khẩn cấp được không?"

"Người xem cái này có thể chứ?" Độc Cô Thiên Diệp lấy một bình ngọc ra, bên trong có mấy viên đan dược màu trắng ngọc.

"Đây là ?" Cù Khiếu Thiên hỏi.

"Tiểu Hoàn đan."

"Tiểu Hoàn đan? Đan dược cấp 8 Tiểu Hoàn đan?" Cù Khiếu Thiên hỏi.

Tiểu Hoàn đan, chỉ cần còn một hơi thở, mặc kệ người là bị thương, trúng độc, đều có thể kéo người về từ cửa địa ngục!

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Còn là Tiểu Hoàn đan bỏ thêm thiên hoa."

Thiên hoa, hoạt tử nhân, thịt bạch cốt.

"Ha ha, Thiên Diệp, người thật là giúp ta một đại ân ! Đến lúc đó tính cho người cho người một nửa tiền bán được. Ha ha có thứ này, còn sợ đến lúc đó áp trên không được sao?" Cù Khiếu Thiên cười lớn nói.

Chia danh sách bên ngoài của Tiền các thượng, không liệt kê vật phẩm đặc biệt sẽ bán đấu giá, thứ nhất là vì muốn giữ cảm giác thần bí, thứ hai vì không có đan dược đặc biệt tốt. Đành phải vừa bảo trì thần bí, vừa tiếp tục tìm kiếm. Giờ có đan dược của Độc Cô Thiên Diệp, cấp bậc của hội đấu giá lần này nhất định sẽ nâng cao một tầng !

"Đến lúc đó người nhất định phải tham gia, tiểu hoàn đan này của người nhất định sẽ mang tới oanh động !" Cù Khiếu Thiên kích động nói.

Nhìn thấy bộ dáng kích động của Cù Khiếu Thiên, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta sẽ đi. Hơn nữa đi chung với sư huynh của ta."

"Sư huynh người? Nga, đúng nga, giờ người là đồ đệ của tổng hội trưởng Công hội Linh sư. Vậy hai ngày sau ta ở tiền các chờ người." Cù Khiếu Thiên nói.

"Được. Chuyện của Ngát Hương hoa, nhờ người ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cù Khiếu Thiên đi khỏi, Độc Cô Thiên Diệp về phòng của mình, ở cầu thang dựng phải Phong Khinh Nhiễm.

"Đại sư huynh."

"Người biết thiếu chủ Tiền các?" Phong Khinh Nhiễm hỏi.

"Trước kia gặp mặt ở đại lục Huyền Nguyệt." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vừa nãy người cho hẳn là cái gì, nhìn bộ dáng kích động của hẳn, chắc là bảo bối tốt." Hác Bằng Du không biết chui ra từ nơi này nói, "Sư muội tốt, nói sư huynh biết với."

"Muốn biết ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hác Bằng Du và Phong Khinh Nhiễm đều gật gật đầu.

"Bí mật. Đến lúc đó hai người sẽ biết." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, vòng qua bọn họ về phòng mình.

"Lau, sao tiểu sư muội này cùng một dạng với lão tam? !" Hác Bằng Du nói.

Phong Khinh Nhiễm liếc mắt nhìn Hác Bằng Du một cái, yên lặng trở về phòng mình.

"Uy, huynh cũng như vậy ?" Hác Bằng Du kêu lên, "Quên đi, ta nên về ngủ đi. Hôm nay thời tiết thật tốt ! Thời tiết tốt như vậy mà không đi ngủ, thực là lãng phí !"

Một tháng trước khi đại hội bán đấu giá của Tiền các bắt đầu, thành Phượng Hoàng đã kín người hết chỗ, rất nhiều thế lực tụ tập đến thành Phượng Hoàng. Cho nên toàn bộ khách sạn khách sạn hết chỗ, người đến sau không có chỗ dừng chân cũng chỉ có thể dựng lều trại ngoài thành. Đương nhiên, ngủ lại ngoài thành đều là một ít thế lực nhỏ. Vì của an toàn hội đấu giá, thành chủ thành Phượng Hoàng cố ý tăng mạnh tuần tra trị an.

Cuối cùng tới hôm hội đấu giá diễn ra.

Độc Cô Thiên Diệp và Phong Khinh Nhiễm, Hác Bằng Du sớm đã tới phòng của Công hội Linh sư. Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, không khác phòng đấu giá ở đại lục Huyền Nguyệt lắm. Hoặc là nói, phòng đấu giá của đại lục Huyền Nguyệt là kiến tạo dựa theo thiết kế của nơi này.

Trước nơi đấu giá, lầu một là đại sảnh, lầu hai là phòng. Quy cách nơi này cao hơn đại lục Huyền Nguyệt không chỉ một cấp. Đại sảnh lầu một có thể chứa nhiều người gấp đôi đại lục Huyền Nguyệt, lại càng không nói số lượng phòng mỗi tầng lầu, tầng trệt càng nhiều.

"Các người nghỉ ngơi ở đây, ta ra ngoài một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được, hôm nay nhiều người, chú ý an toàn." Phong Khinh Nhiễm nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lúc đi ra nhìn thấy trong đại sảnh cơ hồ chưa có người. Thời gian còn sớm, Tiền các còn chưa mở cửa lớn.

Nếu có chuyện gì, có thể đến phía sau tìm hân.

"Cù thiếu chủ."

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi, Cù Khiếu Thiên và Cù Yêu Yêu đang nói chuyện, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hai người đứng lên hô: "Thiên Diệp."

"Đã sớm nghe nói qua đại danh Thiên Diệp tiểu thư, cuối cùng hôm nay gặp được." Cù Yêu Yêu nói.

"Cù tiểu thư càng xinh đẹp hơn lần trước." Lời nói khen tặng, nàng vẫn biết hai câu .

"Thiên Diệp, người lại đây có chuyện gì sao?" Cù Khiếu Thiên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lấy một bình ngọc ra từ nhẫn không gian.

"Đây là Tam Nguyên đan, đan dược cấp 8, có thể giúp người dưới cấp Thần hoàng thăng 1 cấp."

"Tam Nguyên đan?"

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Thật là Tam Nguyên đan, người có thể tìm Giám Định sư của người xem xét."

"Người muốn lấy cái này bán đấu giá?" Cù Khiếu Thiên hỏi.

"Không phải. Ta muốn phiên toái người vào lúc cuối cùng lấy cái này hỏi người ở đây, có Ngát Hương hoa hay không. Tam Nguyên đan này không bán đấu giá, chỉ đổi Ngát Hương hoa."

"Nếu nói, như vậy người thực mệt ." Cù Yêu Yêu nói.

Tuy giờ khó tìm thấy Ngát Hương hoa, nhưng nó tuyệt đối không trân quý như Tam Nguyên đan tuyệt tích đã lâu.

"Hữu dụng với ta mới là trân quý." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được." Cù Khiếu Thiên nhận bình ngọc, gọi Giám Định sư đan dược của bọn họ lên xem xét.

"Không nghĩ tới người vì thị vệ Mặc gia có thể làm đến nước này. Có thể có tiểu thư như người, bọn họ rất may mắn." Cù Khiếu Thiên nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười không nói.

Chỉ chốc lát sau, một lão giả tuổi già vào, Cù Khiếu Thiên nhìn thấy lão giả, đứng dậy nghênh đón.

"Bành lão, chỗ ta có một viên đan dược, muốn ngài xem xét một chút."

Bành lão nhìn bình ngọc trên bàn, nói: "Tiểu Hoàn đan lần trước là có thể trấn trận, hôm nay lại là đan dược gì?"

"Tam Nguyên đan."

"Tam Nguyên đan?"

Lão giả vừa nghe là Tam Nguyên đan, ba bước cũng thành hai bước đi qua, trút đan dược ra. Cẩn thận nhìn một lát, kích động nói: "Đây là Tam

Nguyên đan, là Tam Nguyên đan! Thiếu chủ, đây là Tam Nguyên đan! Không biết là vị ấy muốn bán đấu giá đan dược này sao ?"

"Bành lão, là vị bằng hữu này của ta. Nàng tính dùng cái này đổi Ngát Hương hoa, không tính bán đấu giá."

"Ngát Hương hoa, dùng cái này đổi Ngát Hương hoa? Đáng tiếc ta không có, bằng không nhất định phải thay đi." Bành lão nói. Có lẽ là nghĩ vậy không phù hợp quy củ Tiên các, đành tiếc nuối lui xuống.

"Nếu đây thật sự là Tam Nguyên đan, khi đó hội đấu giá chấm dứt, ta giúp người hỏi một chút." Cù Yêu Yêu nói. Nàng là chủ trì đêm nay, này chỉ là mấy câu nói.

"Nếu thật sự không có, vậy bán đấu giá đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được. Đều có thể." Cù Yêu Yêu nói.

Giải quyết xong chuyện này, Độc Cô Thiên Diệp về phòng. Lúc này đã có người lục tục đến, có phòng đã sáng đèn.

Chỉ chốc lát sau, người trong đại sảnh cũng bắt đầu lục tục vào, này cũng có nghĩa hội đấu giá đêm nay sẽ bắt đầu.

"Làm xong ?"

Độc Cô Thiên Diệp đi một hồi, Phong Khinh Nhiễm hỏi. Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, Ngồi xuống cùng bọn họ, chờ hội đấu giá bắt đầu.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Cục Cưng Lam Nguyệt

Hôm nay ngày đầu tiên là trong ba ngày bán đấu giá của Tiền các. Hai ngày đầu là một ít vật phẩm bán đấu giá bình thường, đến ngày thứ ba là vật phẩm quý trọng và vật phẩm áp trục (đại khái là đồ quý nhất, bán cuối cùng luôn đó). Thế lực lớn đều là đến vì phía vật phẩm áp trục cuối cùng, đồ hai ngày trước cũng không nhìn vào mắt, trừ phi là vật gì đặc biệt cần dùng gấp lại tìm không thấy. Cho nên ngày đầu tiên, phòng trên mấy tầng lầu đều tối.

Sắp đến 8 giờ, người bên ngoài lục tục vào. Quần áo của Yêu Yêu là lễ phục dạ hội màu lam, nàng đi lên đài bán đấu giá, hành lễ với người phía dưới nhân, mỉm cười nói: "Hoan nghênh mọi người tới tham gia hội đấu giá lần này. Ta là Cù Yêu Yêu - người chủ trì hội đấu giá đêm nay. Mọi người đều là trưởng bối, ta một văn bối sẽ không nói nhiều. Quy củ vẫn là một câu, giá cao được. Vậy chúng ta bắt đầu bán đấu giá tối nay. Hiện tại mời lấy vật phẩm đầu tiên của đêm nay ra."

Cù Yêu Yêu vừa dứt lời, vật phẩm bán đấu giá đầu tiên được bồi bàn bưng lên. Khi vật phẩm bán đấu giá được đặt trên bàn thủy tinh, Cù Yêu Yêu lật vải đỏ lên, lộ ra đồ bên trong.

"Đây là một cành Thủy Vận thảo 500 năm. Thủy Vận thảo có thể trung hoà thành phần bài xích nhau khi luyện đan. Hơn nữa đây là 500 năm

! Vật này có bao nhiêu khó được sẽ không cần ta nói. Giá thấp 500 tử tệ, mỗi lần tăng giá không thể dưới 10%. Bắt đầu!"

"550 tử tệ."

"600 tử tệ."

"650."

...

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng xem tình huống phía dưới, nói: "Nàng vẫn ngoan gọn trước sau như một."

"Người từng gặp?"

"Trước kia khi ở đại lục Huyền Nguyệt, tham gia một lần hội đấu giá Tiên các. Lúc ấy chủ trì là nàng."

"Người biết Cù Khiếu Thiên vào lúc đó?"

"Đúng."

Phía dưới bán tiếp tục đấu giá, một vật lại một vật được bưng lên. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, người lấy được mấy thứ này là dưới đại sảnh. Phòng trên lầu cơ hồ không ra giá.

"Tiếp theo chúng ta muốn bán đấu giá là một quái đản, sở dĩ nói là quái đản, là vì ngay cả Giám Định sư cũng không biết đây là đản gì. Nhưng tuyệt đối là có sinh mệnh đản. Có được nó, khả năng chính là một viên cổ thần thú ! Giá thấp 10000 tử tệ, mỗi lần tăng giá không thể dưới 10%."

Dù Cù Yêu Yêu liên hệ đản này với viên cổ thần thú nóc, nhưng người kêu giá vẫn là ỏi không có mấy. Dù sao không có người biết cái đản này, nếu mua cái chỉ có thể xem đản, vậy không phải mệ chết?

"11000 tử tệ." Hồi lâu có một người mở miệng.

"12000 tử tệ."

"13000 tử tệ."

...

"Người thích?" Phong Khinh Nhiễm nhìn Độc Cô Thiên Diệp vẫn nhìn cái đàn kia, hỏi.

"Không biết là đàn gì, có chút tò mò." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thích thì mua đi, cùng lắm nếu là gà, khi trưởng thành còn có thể lấy hầm canh gà!" Hác Bằng Du tỉnh lại từ trạng thái nửa ngủ, vừa vặn nghe bọn Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện, sau đó xoa đèn tăng giá hô: "Mười vạn tử tệ."

"Xôn xao —— "

"Mười vạn, lập tức tăng 8 vạn."

"Người cũng không nhìn xem đó là ai ? Công hội Linh sư, chút tiền ấy không đủ để nhét kẽ răng bọn họ."

Nghe thấy lời nói của Hác Bằng Du, mọi người phía dưới không kêu giá nữa. Tranh với Công hội Linh sư, không phải muốn ngược sao? Toàn bộ đại lục, Công hội Linh sư, Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, và Công hội Thuần thú sư là có tiền nhất, ai có thể so với bọn họ?

"Mười vạn tử tệ lần một, mười vạn tử tệ lần hai, mười vạn tử tệ lần ba, tốt, đàn kia về Công hội Linh sư. Chúng ta tiếp tục vật phẩm bán đấu giá." Cù Yêu Yêu dứt khoát nói.

Vật phẩm bán đấu giá kế tiếp được bưng lên, quái đản kia trực tiếp đưa đến phòng bọn Độc Cô Thiên Diệp. Hác Bằng Du thanh toán tiền, lấy cái đản kia lại nhìn, trừ cái đầu hơi nhỏ, không có phát hiện đặc biệt gì.

"Nếu không sau khi về chúng ta sau chiến nó lên ăn ?" Hác Bằng Du nói. Sau đó ném đản vào trong tay Độc Cô Thiên Diệp.

Mồ hôi, dùng mười vạn tử tặc mua đến cái đản này cầm đi ăn luôn như vậy, cho dù Công hội Linh sư có tiền, Thì Hoảng Quy biết nhất định sẽ cầm hài đuổi theo hăn chạy hai con phố!

"Ca —— "

Cái đản kia đột nhiên phát ra tiếng vang rất nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy, nó nứt ra một cái khe.

"Cái này không phải bị người ném chứ ?" Độc Cô Thiên Diệp cầm đản lên, nhìn kỹ."Nếu không chính là bị người dọa nổ ra luôn."

"Vậy vừa vặn, nhìn xem là cái gì, có thể lấy ăn hay không." Hác Bằng Du nói.

"Răng rắc ——" Độc Cô Thiên Diệp nhìn đản ở trong tay mình nứt ra càng lúc càng lớn, cuối cùng cọt một chút, phía trên bị mở ra, lộ ra một cái đầu màu thủy lam.

Mắt to tròn cùng Độc Cô Thiên Diệp mắt to chống lại mắt nhỏ, nhìn nhau nửa phần chung, một đôi chưởng cọt ra. Sau đó hai cánh phá vỡ vỏ trứng, thân hình mập mạp một chút một chút rút ra, phía sau một cái đuôi thật dài, có hơi giống đuôi rồng.

"Đây là ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai người Phong Khinh Nhiễm và Hác Bằng Du, phát hiện hai người bọn họ cũng có vẻ mặt khó hiểu.

Sau khi tiểu thú rút thân thể dài rộng của mình ra, thân thể ẩm ướt gục trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, kêu một tiếng: "Mẹ."

"Ha ha!" Phong Khinh Nhiễm và Hắc Bằng Du nghe thấy lời nói tiểu thú, lại nhìn thấy nó ghé vào trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, nhin không được cười ha hả.

Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt hắc tuyến nhìn thú ẩm ướt trước ngực đó, chịu đựng xúc động chửi bậy, lãnh nghiêm mặt nói: "Đi xuống!"

"Không cần !" Tiểu thú kháng nghị.

"Đi xuống !" Độc Cô Thiên Diệp lại nói.

"Không cần !" Tiểu thú tiếp tục không nhìn người nào đó khó chịu.

"Lần cuối cùng, đi xuống!" Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy cơn tức của mình sắp bạo phát.

"Oa oa —— mẹ dữ với ta, ô ô." Tiểu thú bị bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp dọa đến, oa oa khóc to.

"Bảo người cút thì cút, địa bàn của ta cũng là người có thể chiếm ? !" Độc Cô Thiên Diệp còn chưa động thủ, một bóng dáng xuất hiện trước mặt mọi người, một cước đá văng tiểu thú bất động ghé vào trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, sau đó chống nạnh nhìn bóng dáng màu lam còn ý đồ lao tới.

"Đản Đản?"

"Mẹ, ô ô, mẹ không cần ta , ô ô..." Tiểu thú nhìn thấy đản đản hung thần ác sát ở phía trước Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn nó, khóc càng thêm tê tâm liệt phế.

May mà phòng nơi này cách âm hiệu quả có vẻ tốt, bằng không mọi người còn tưởng rằng người của Công hội Linh sư khi dễ người!

"Không được kêu ta là mẹ!"

"Nương, ô ô." Tiểu thú tiếp tục khóc.

Phốc, Độc Cô Thiên Diệp bị bộ dáng tiểu thú chọc vui vẻ.

"Ha ha." Hác Bằng Du ở cười ngửa tới ngửa lui trên ghế."Thứ này chơi rất vui, không gọi mẹ thì gọi nương, ha ha!"

"Không được khóc !" Đản Đản quát tiểu thú, nhưng tiểu thú cũng chơi, khóc càng lợi hại.

"Lại khóc sẽ ném ngươi xuống!" Độc Cô Thiên Diệp gầm nhẹ.

Vừa nghe Độc Cô Thiên Diệp muốn quăng nó, tiểu thú quả nhiên ngừng khóc.

"Hai người các người còn cười?" Độc Cô Thiên Diệp lãnh nghiêm mặt nhìn Phong Khinh Nhiễm và Hác Bằng Du.

Thấy Độc Cô Thiên Diệp mất hứng , hai người nhin cười. Nhưng bả vai run run kia lại không che dấu được.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản xuống dưới đặt trên đùi, lúc này tiểu thú đã chạy tới, ôm một chân khác của Độc Cô Thiên Diệp, loạng choạng nói: "Mẹ mẹ, ta cũng muốn đi lên."

Độc Cô Thiên Diệp dùng một tay nhắc nó lên bàn, hỏi: "Vì sao ngươi kêu ta là mẹ?"

"Người chính là mẹ, mẹ đừng không muốn cục cưng, cục cưng rất nghe lời." Tiểu thú đáng thương hề hề nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta không phải mẹ ngươi, ngươi có thể gọi ta là tỷ tỷ." Độc Cô Thiên Diệp lui một bước.

"Tỷ tỷ? Vậy kêu tỷ tỷ, ngài sẽ không không cần ta chứ?" Tiểu thú hỏi.

"Tỷ tỷ cũng không nói không cần người !" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người nói cho tỷ tỷ trước, người là linh thú gì?"

"Cục cưng là rồng nước thú !" Tiểu thú nói.

"Rồng nước thú ?" Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết đó là gì.

"Vậy người có biết sao người ở đây không?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Cục cưng ở trong trứng, ngủ trong nước, không biết sao lại đến đây." Tiểu thú nói.

Phong chừng là ai đến biển bắt nó lên đây, nhưng không biết là trứng gì, trực tiếp ném. Nhưng đại lục Không Linh hình như không có biển.

Đản Đản nghiêm mặt trừng mắt nhìn tiểu thú lại muốn chiếm vị trí của hắn, sợ tới mức tiểu thú có ý tưởng gì cũng biến mất.

"Chúng ta đều không biết nó, nhưng nếu nó thích tiểu sư muội, vậy người hãy nhận nó, có lẽ ngày nào đó có thể sử dụng." Phong Khinh Nhiễm nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Vậy người kêu Lam Nguyệt đi, Nguyệt cục cưng."

"Tốt tốt, ta là Nguyệt cục cưng." Lam Nguyệt vỗ tiểu chưởng, nói.

Thu phục Lam Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện hội đấu giá đêm nay sắp xong. Đến lúc sau vật phẩm bán đấu giá rõ ràng cao cấp hơn lúc trước nhiều, nhưng cũng không có cái gì Độc Cô Thiên Diệp nhìn vào mắt. Sắp đến 12 giờ khuya, hội đấu giá ngày đầu tiên xong.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp rời đi theo đường hầm chuyên dụng, Lam Nguyệt bị nàng thu vào Luyện Yêu Hồ cho chúng thú nhìn. Vốn nghĩ nó rời sẽ nháo Độc Cô Thiên Diệp, không nghĩ tới nó vào tiến Luyện Yêu Hồ thì rất hứng thú, đánh thành một mảnh với bọn Tiểu Hỏa.

Đản Đản giống tiểu hài tử giận dỗi, lại ở Độc Cô Thiên Diệp trong lòng không đi ra.

Trở lại khách sạn Đằng các, Độc Cô Thiên Diệp nói với bọn Hác Bằng Du không đi tham gia hội đấu giá ngày sau, bởi vì mấy thứ kia nàng không thấy hứng thú. Hác Bằng Du vì bồi Độc Cô Thiên Diệp, nàng không đi, tự nhiên hăn ngủ trong khách sạn. Còn lại một người Phong Khinh Nhiễm đi cũng không có ý nghĩa, vì thế hội đấu giá ngày hôm sau, phòng của Công hội Linh sư không sáng đèn.

Tuy ngày hôm sau bọn Độc Cô Thiên Diệp họ không đi, nhưng có nhiều người hơn ngày đầu tiên, bởi vì cấp bậc vật phẩm bán đấu giá cao hơn, có mấy thế lực trung đẳng cũng gia nhập. Không khí tăng vọt ngày hôm qua nhiều. Nhưng đại gia tộc chân chính vẫn không có động tĩnh. Bọn họ đều đến vì áp trực phẩm ngày cuối cùng.

Hội đấu giá ngày thứ ba, ba người Độc Cô Thiên Diệp đến có vẻ trễ, tiến vào phòng bằng đường hầm chuyên dụng, phía dưới đại sảnh đã kín người hết chỗ. Tất cả phòng trên đều sáng đèn, đại gia tộc các quận, Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư và Công hội Thuần thú sư đều đến đông đủ .

Thời gian vừa đến, Cù Yêu Yêu bước lên đài đấu giá, hành lễ như trước.

"Hôm nay ngày đấu giá cuối cùng, mọi người đều biết đêm nay sẽ có rất nhiều bảo bối hi hữu được bán đấu giá, còn có áp trực phẩm, và vật phẩm bán đấu giá thần bí. Muốn biết vật phẩm bán đấu giá thần bí là cái gì

không ? Chúng ta bắt đầu bán đấu giá đêm nay. Những người chưa xuống tay cần nắm chặt cơ hội. Vật phẩm bán đấu giá thứ nhất lên đài."

Vật phẩm thứ nhất bán đấu giá được bùng đi lên, đặt trên bàn thủy tinh, thị nữ vạch vải đỏ trên đó.

"Đây là hạ phẩm thần khí Cuồng Thần đao, là ngàn năm trước kia Cuồng Thần Ngô Tinh nổi danh Cuồng đao. Sau đó Cuồng thần ngã xuống, chuôi đao này cũng mất tích. Hôm nay nó lại hiện thế! Công dụng của nó ta không nói nhiều, giờ bắt đầu bán đấu giá, giá quy định 10 vạn tử tệ." Cù Yêu Yêu hé miệng, không khí hiện trường lập tức sinh động .

"15 vạn tử tệ."

"16 vạn tử tệ."

"18 vạn..."

Kêu giới đều là phòng lầu hai, người trong đại sảnh tuy nhiều, nhưng là đối với vật phẩm bán đấu giá đêm nay chỉ do có mục đích vô giúp vui xem ngạc nhiên, bọn họ không có như vậy thực lực kinh tế so đấu với đại gia tộc. Mở mắt ra xem náo nhiệt là mục đích của đại bộ phận. Còn có một bộ phận, đương nhiên chính là có thể lực không tiền tài, tới tìm mục tiêu .

"50 vạn tử tệ." Một phòng cùng tầng với Công hội Linh sư lên tiếng.

"Đó là Công hội Luyện khí sư." Hác Bằng Du nói cho Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ, đối với linh khí linh tinh, luyện khí sư công hội khẳng định cảm thấy hứng thú.

"50 vạn tử tệ lần một, 50 vạn tử tệ lần hai, 50 vạn tử tệ lần ba, tốt, chuôi thần khí Cuồng đao này về Công hội Luyện khí sư!" Cù Yêu Yêu gõ tiểu chùy tử nói.

Vật phẩm thứ hai được bưng lên.

"Đây là huyết thảo linh chi vạn năm, có thể luyện đan, cũng có thể trực tiếp dùng, tác dụng là kéo dài tuổi thọ, đối với người có tuổi mà nói là phúc lớn, có lẽ nhiều vài năm thì đột phá. Hơn nữa hiệu quả luyện đan của nó cũng phi thường tốt, trừ công năng trên đây, còn có thể mỹ dung dưỡng nhan ! Ưu việt không nói nhiều, bắt đầu bán đấu giá, giá quy định 10 vạn tử tệ."

Cù Yêu Yêu vừa nói xong, người phía dưới bắt đầu kêu giá.

"15 vạn..."

"20 vạn..."

"22 vạn..."

Đối với người linh giới, tuy khi xuất thân là cấp bậc huyền tôn, nhưng thăng cấp sẽ khó khăn hơn nhiều, rất nhiều người lúc hơn một ngàn tuổi còn chưa đột phá đến độ cao mới, sẽ chết đi giống như người thường. Cho nên, huyết thảo linh chi vừa xuất hiện, nhất thời châm lửa lớn.

"50 vạn..." Một thanh âm nữ tử truyền đến từ phòng lầu dưới, là vị tiểu thư kia của Điền gia.

Điền Mộng ở trong phòng vẽ mặt khăn trương nhìn chỉ cỏ linh chi đỏ như máu trên đài đấu giá, nàng và ca ca đến đây mục đích chủ yếu là lấy được nó cho lão tổ tông của mình dùng. Điền gia lão tổ tông đã hơn 800 tuổi, nhưng cách thần tôn còn xa, vì tục mệnh lão tổ tông, huyết thảo linh chi này nhất định phải có.

"51 vạn..." Một đại gia tộc khác cũng ra giá. Hơn nữa hình như người này có xích mích với Điền gia tiểu thư, mỗi lần đều cao hơn nàng một vạn.

"60 vạn..."

"61 vạn..."

"70 vạn..."

"71 vạn..."

"Phong Khinh Nặc, người cố ý !" Cuối cùng Điền gia tiểu thư nhìn ra đến dụng ý đối phương, vọt tới ngoài phòng, kêu lên với đối phương.

Phòng đối diện Điền gia, cho dù cách một đại sảnh, vẫn như cũ có thể thấy Điền Mộng nổi trận lôi đình. Tiểu thư Phong gia Phong Khinh Nặc cười nói: "Điền đại tiểu thư, đây là hội đấu giá, ta có quyền kêu giá, sao lại là cố ý ? Ta cũng không thể kêu thấp hơn người nha ?"

"Ha ha!" Người trong đại sảnh nghe thấy lời nói của Phong Khinh Nặc, cười ha hả, Điền Mộng tức giận đến mặt một trận xanh một trận trắng.

"Chúng ta chờ xem."

Điền Mộng trở lại trong phòng, xoa bóp đèn kêu giá, hô: "80 vạn!"

"81 vạn!" Phong Khinh Nặc nói.

"90 vạn!" Điền Mộng lại thêm.

"91 vạn!"

"100 vạn!" Điền Mộng lại kêu. Lần này nàng đi ra chỉ mang hơn 100 vạn tử tệ, ngày hôm qua nàng mua vài thứ, giờ chỉ còn có 100 vạn. Nếu Phong Khinh Nặc lại kêu tiếp, nàng sẽ không có cái này!

"Ai, xem ra Điền đại tiểu thư thật sự rất cần cành huyết thảo linh chi này, ta đây sẽ không đoạt thứ người thích. Ta bỏ!" Phong Khinh Nặc cười

nói. Nghe được lời của nàng, Điền Mộng tức giờ chân, rõ ràng 50 vạn là có thể có, giờ nhiều ra 50 vạn! May mà cuối cùng cũng có. (có ai thấy Phong Khinh này thật âm hiểm ko ~)

Trong phòng Phong gia, một nữ tử mặc váy dài màu trắng xinh đẹp ngồi trước bàn, lột một trái nho ném vào miệng. Có thể chinh Điền Mộng như vậy, tâm tình nàng vô cùng vui sướng. Huyết thảo linh chi kia, trừ hữu dụng với người đại nạn buông xuống, đối với những người khác không có tác dụng gì, nàng mới không ngốc đi mua cái đó đâu!

"Tiểu thư, ngài như vậy..." Một nam tử trung niên lo lắng muốn nói gì đó.

"Chung bá, Điền gia và Phong gia chúng ta đối nghịch không phải một ngày hai ngày, cho dù không có chuyện hôm nay, cũng vậy. Có thể làm bọn họ tức giận cũng tốt." Phong Khinh Nặc nói.

"Cái tiếp theo cần phải lấy được, đây là quà sinh nhật cho gia gia."

"Dạ, tiểu thư."

Trong phòng Linh sư Công hội, Hác Bằng Du nghe khôi hài phía dưới trò, nói: "Muội muội này của huynh vẫn ngoan tâm không đổi, để lão bất tử Điền gia đột phá, đến lúc đó tìm Phong gia huynh phiên toái nha."

"Thì ra đại sư huynh là thiếu gia Phong gia." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Vật phẩm bên dưới là một lọ đan dược cấp 7 Bách Lộ hoàn, đối với người thân thể chênh lệch có công hiệu cải thiện thể chất. Phong Khinh Nặc lấy 40 vạn tử tệ cầm được, chuẩn bị làm quà sinh nhật cho Thì Hoảng Quy.

Mặt sau lục tục có một chút đan dược, linh khí, thậm chí còn có siêu thần thú bị bán đấu giá. Không hổ là áp trực phẩm Tiên các, linh khí đều là

trên thần cấp, đan được đều trên cấp 7.

"Tiếp theo là 3 vật đếm ngược bán đấu giá hôm nay, còn chưa có vật gì thì nhanh xuống tay nga. Đây là thời kì thượng cổ chiến thần dưới trướng Sáng Thế thần - Đậu Khẩu để lại Chiến đao Đao Kích Phi Vũ, tuy đây là một bộ phận của thần khí, nhưng một bộ phận này là thần khí thượng phẩm! Nếu tìm được một nửa kia, uy lực tăng trưởng theo cấp số nhân nga!"

"Xôn xao —— "

"Là Đậu Khẩu đao kích, thần nha, cư nhiên là Đao Kích Phi Vũ của hãn!"

"Mau nhìn xem chúng ta mang tiền có đủ không, không đủ nhanh chóng cho người đưa đến!"

"Tuy Phi Vũ này kém thập đại thần khí, nhưng có cái này nơi tay kia cũng đủ cho chúng ta uy vũ trên đại lục!"

"Nhất định phải có đến, nhất định phải!"

Có người sôi trào .

"Đáng tiếc là tàn phẩm." Có người nói, lập tức đánh thức một ít người mù quáng cuồng nhiệt lại.

"Tàn phẩm cũng là thượng cổ thần khí!"

"Đúng, cho dù tàn phẩm cũng lợi hại hơn linh khí!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đao kích trên đài đấu giá, không có trường thương phía dưới, chỉ có chiến kích bên trên, hơn nữa còn loang lổ. Nhưng là dù vậy, vẫn như cũ để lộ ra một cỗ bá khí dày đặc!

Nghĩ đến còn Lưu Vân bị trấn áp trong huyện hải vực, chuôi chiến
kích này nàng định rồi!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Thần Khí Phi Vũ (1)

Cù Yêu Yêu vừa lòng nhìn người bên dưới bởi sôi trào vì chiến kích này, cuồng nhiệt. Vật phẩm thần bí của Tiền các, đương nhiên nên là có hiệu quả như vậy! Hội đấu giá lần này chấm dứt, Tiền các có thể nâng cao một bước ở đại lục Không Linh!

"Bắt đầu bán đấu giá. Giá thấp 50 vạn tử tệ."

"60 vạn!"

"80 vạn!"

"100 vạn!"

...

Lời nói Cù Yêu Yêu còn chưa xong, người bên dưới đã bắt đầu kêu lên giá, hơn nữa giá thẳng tắp bay lên, vượt qua 100 vạn rất nhanh. Sau khi vượt qua 100 vạn, phòng ở mấy tầng dưới thanh âm kêu giá nhỏ xuống, chỉ còn lại có hai ba phòng trên lầu so đấu.

"120 vạn!" Công hội Luyện khí sư mở miệng .

"130 vạn !" Một đại gia tộc thực muốn được bảo bối này, gắt gao đuổi theo không thả.

"140 vạn!" Lại có một gia tộc ra tiếng.

"200 vạn!" Công hội Luyện khí sư lại mở miệng, trực tiếp nhắc giá tới 200 vạn.

200 vạn vừa ra, rất nhiều gia tộc buông tha cho kêu giá. Chỉ có một số ít đuổi theo không bỏ.

"210 vạn!" Công hội Luyện đan sư cũng đến vô giúp vui.

"230 vạn!"

"250 vạn!" Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn xem tình huống bên ngoài, sau đó trực tiếp mở miệng, nâng giá lên 250 vạn.

Chuyện Thì lão nhân của Công hội Linh sư thu một nữ đồ đệ đã bị rất nhiều gia tộc có thể lực biết, nhưng không công bố với bên ngoài mà thôi. Giờ nghe thấy trong phòng Công hội Linh sư truyền ra thanh âm nữ tử, đều đoán được thân phận của Độc Cô Thiên Diệp.

"270 vạn!" Công hội Luyện khí sư rất chấp nhất với Chiến Kích Phi Vũ, không chịu buông tha.

"300 vạn!" Độc Cô Thiên Diệp mở miệng.

"Xôn xao —— "

"300 vạn !"

"Tiểu cô nương này có tiền!"

"400 vạn!" Trong phòng Công hội Luyện khí sư một người tướng mạo âm ngoan nghiêng răng nghiêng lợi kêu giá. Hắn khó được nhìn thấy một bảo bối hãn coi trọng, không nghĩ tới cư nhiên gặp một người như vậy!

"430 vạn !" Độc Cô Thiên Diệp hô, giống như mưa nước lọc.

Khi bán sư bọn họ cho nàng rất nhiều tiền, lần trước Thì Hoảng Quy lại cho rất nhiều tinh tạp, có khi là 100 vạn , có khi là 500 vạn , giờ nàng lại tiến thân vào hàng ngũ người giàu có.

"450 vạn !"

Thanh âm trong phòng Công hội Luyện khí sư lại truyền ra, nghe qua đã đến cực hạn của hắn!

"480 vạn !" Độc Cô Thiên Diệp uống ngụm trà, hô.

Sau khi hô lên 480 vạn, người bên ngoài trầm mặc . Cù Yêu Yêu cầm tiểu chùy xác nhận ba lần, Chiến Kích thành công về tay Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiếp theo là vật phẩm đếm ngược thứ hai của chúng tôi. Đây là hai viên tiểu hoàn đan! Công hiệu của Tiểu Hoàn đan ta không nói nhiều, còn là Tiểu Hoàn đan có cho thêm Thiên hoa! Cho nên độ trân quý của hai viên Tiểu Hoàn đan này không cần ta nói, mọi người đều rõ ràng." Cù Yêu Yêu đợi thị nữ đặt bình ngọc lên trên đài bán đấu giá mới nói.

"Phanh!"

"Ngao!"

"Lau!"

Các loại thanh âm truyền ra, mọi người ở đây khiếp sợ vì lời nói của Cù Yêu Yêu! Sau khi im lặng nửa phần chung, hội trường lại sôi trào!

"Tiểu Hoàn đan? Thật là Tiểu Hoàn đan sao?"

"Cho dù là Mạnh đại sư, cũng không nhất định có thể luyện ra Tiểu Hoàn đan?"

"Tiền các lấy đi bán đấu giá còn giả?"

"May mà này giờ không có mua cái gì, bằng không giờ không thể đoạt cái này !"

Trong Công hội Linh sư, Hác Bằng Du và Phong Khinh Nhiễm cũng bị chấn kinh, nói: "Tiểu Hoàn đan? Nếu thật là Tiểu Hoàn đan, vậy đoạt đến cũng không tệ!"

"Hai người nhiều tiền? Nhiều tiền cho muội đi, muội giúp hai người có nó!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Muội ?" Hác Bằng Du rất hoài nghi lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, sau đó đột nhiên nhớ tới Độc Cô Thiên Diệp ở Xích thành luyện chế qua đan dược cấp 8, kinh ngạc nhìn hắn, nói: "Này, này sẽ không là muội lấy đi bán đấu giá chứ?"

"Đúng vậy. Cho nên nếu hai người muốn mua, trực tiếp tìm muội, muội ưu đãi cho hai người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Muội biết luyện đan? Còn là luyện đan sư cấp 8?" Lần này Phong Khinh Nhiễm lại bị đả kích. Hác Bằng Du may mắn, ít nhất biết trước Độc Cô Thiên Diệp biết luyện đan, nhưng Phong Khinh Nhiễm cái gì cũng không biết, lúc trước bị tuổi và cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp đả kích thảm, không nghĩ tới hôm nay lại bị đả kích !

Bởi vì chỉ có hai viên Tiểu Hoàn đan, còn là Tiểu Hoàn đan có Thiên hoa, lại là bán đấu giá, cho nên giá rất nhanh đã tăng lên, vượt qua 480 vạn Độc Cô Thiên Diệp bỏ ra lúc này!

Khi các nàng còn trêu chọc nhau, hai viên Tiểu Hoàn đan được một đại gia tộc mua đi với 500 vạn tử tệ.

Không phải Công hội Luyện đan sư, điểm ấy làm cho Độc Cô Thiên Diệp hơi ngoài ý muốn. Nhưng ngẫm lại, Công hội Luyện đan sư tất nhiên không ai luyện được, nhưng có Mạnh đại sư tồn tại, cho dù lúc này không luyện được, lấy trình độ luyện đan sư cấp 8 của hắn, đó cũng là chuyện không lâu sau này. Công hội Luyện đan sư không cần phải bỏ ra số tiền này.

Sau đó, vật phẩm cuối cùng được cầm lên. Tuy vẫn là che bằng vải đỏ, nhưng mọi người vẫn nhìn ra là hình dạng chai đan dược.

Vừa này là đan dược, chẳng lẽ còn trân quý hơn Tiểu Hoàn đan? Chẳng lẽ là đan dược cấp 9?

Nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của mọi người, Cù Yêu Yêu quyền rũ cười, nói: "Tin tưởng mọi người đều đã nhìn ra, vật này là đan dược. Nhưng nó không phải đan dược cấp 9, mà là Tam Nguyên đan đan dược cấp 8 - thời kì viễn cổ! Sau khi người ở bậc Thần cấp có thể trực tiếp thăng một tiểu cấp bậc. Thiên phú cao có thể thăng 2 cấp! Hơn nữa hoàn toàn không có tác dụng phụ!"

"Trời, cư nhiên là Tam Nguyên đan! Thời kì viễn cổ Tam Nguyên đan!"

Người bên dưới kích động lên, Cù Yêu Yêu tiếp tục nói: "Mọi người đều biết phối phương Tam Nguyên đan đã thất truyền, cho nên viên Tam Nguyên đan này trân quý cỡ nào..."

"Chúng ta đều biết, người nói thăng giá quy định đi !" Có người thúc giục nói.

" Viên Tam Nguyên đan hôm nay không bán đấu giá trước, chúng tôi trao đổi. Vật phẩm trao đổi là Ngát Hương hoa. Nếu ai có Ngát Hương hoa, là có thể đổi lấy viên đan dược này." Cù Yêu Yêu nói.

"Ngát Hương hoa? Người có không ?"

"Không có."

"Ta cũng không có."

Lời nói của Cù Yêu Yêu làm hội trường an tĩnh lại. Loại phương thức lấy vật đổi vật này chưa từng xuất hiện. Nhưng là trao đổi Ngát Hương hoa! Người của đại lục Không Linh ai không biết nói Ngát Hương hoa đã tuyệt tích thật lâu .

"Yêu Yêu, không có Ngát Hương hoa, người còn bán đấu giá cái này sao?" Hồi lâu không có người nói chuyện, người trong phòng luyện đan sư mở miệng hỏi.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không nói gì thêm, Cù Yêu Yêu nói: "Nếu đặt tới trên đài bán đấu giá, sao có thể có đạo lý cầm lại ? Đương nhiên là phải bán đấu giá . Giá quy định 80 vạn! Bắt đầu."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy tình cảnh bên dưới, tuy là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng vẫn nhin không được thất vọng một chút. Về phần cuối cùng Tam Nguyên đan có giá gì, không quan trọng.

Lấy lại tinh thần, nhìn thấy Phong Khinh Nhiễm cũng gia nhập kêu giá, Hách bằng hữu ở một bên vẽ mặt hưng phấn, Độc Cô Thiên Diệp đỏ mồ hôi lạnh, nói: "Cái kia cũng là ta lấy ra."

Tay Phong Khinh Nhiễm chuẩn bị ấn đèn kêu giá cứ ngừng giữa không trung như vậy, qua hai giây mới phản ứng lại.

"Cái này cũng là của muội?" Hác Bằng Du trừng lớn miệng. Đây là Đan Phương viễn cổ! Tam Nguyên đan có thể thăng cấp!

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Kia gì, bởi vì thời gian ngắn quá, cho nên chỉ luyện chế một viên, khi về sẽ luyện chế cho sư phó và các huynh một người một viên."

"Oa oa, tiểu sư muội, ta yêu người chết mất!" Hác Bằng Du chạy tới ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp, bị Đản Đản trong lòng Độc Cô Thiên Diệp đá một cước lên mặt.

"Vật nhỏ, không được bạo lực như vậy! Phải học tập như ca ca, biết không?" Hác Bằng Du buông Độc Cô Thiên Diệp ra, cầm chân Đản Đản, nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được xem thường nhìn hắn. Nàng muốn nói, ngày đó là ai một phen đá bay Điền Mộng? ! Người không được dạy hư Đản Đản nhà ta.

Đản Đản khinh bỉ nhìn Hác Bằng Du một cái, sau đó quay đầu không nhìn hắn.

Cuối cùng Tam Nguyên đan được Công hội Luyện đan sư lấy 800 vạn đoạt được.

"Hy vọng sau này mọi người nếu có tin tức của Ngát Hương hoa có thể báo đến bản các, chúng tôi sẽ có quà tặng cảm tạ. Hội đấu giá hôm nay đến đây đã xong. Cảm tạ mọi người tới tham gia hội đấu giá năm nay, cảm ơn mọi người!" Cù Yêu Yêu lại hành lễ với mọi người, đã xong hội đấu giá lần này.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng đợi một lát, Cù Khiếu Thiên đã tới, nhìn thấy Phong Khinh Nhiễm và Hác Bằng Du, chào hỏi một chút, sau đó lấy ra hai cái thẻ.

"Đây là Tiểu Hoàn đan 500 vạn, Tiền các rút 25 vạn. Đây là Tam Nguyên đan 800 vạn, chúng ta rút 40 vạn. Đều là nửa thành." Cù Khiếu Thiên nói, "Cái khác đều trừ một thành. Mặt khác, nếu có tin tức Ngát Hương hoa, ta sẽ thông tri người."

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi thẻ, nói: "Cảm ơn người."

Khi bọn Độc Cô Thiên Diệp rời đi Tiền các thời điểm đã có vẻ chậm, mọi người hạ trại ngoài thành đã về, có người thậm chí rời đi suốt đêm, vì sợ có người ả kiếp nửa đường.

Độc Cô Thiên Diệp rời đi không lâu, phát hiện bọn họ cũng bị người theo dõi . Phong Khinh Nhiễm nói với người phía sau: "Nếu người không ra, là thật muốn đánh nhau sao?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12 (2)

Bóng người đi ra từ bóng đêm, là người của Công hội Luyện khí sư kia.

"Như thế nào, Nam Cung, đi theo chúng ta muốn đả kiếp?" Hác Bằng Du cười nói.

Nam Cung Phi không để ý Hác Bằng Du, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói "Ta có thể nhìn xem Phi Vũ người chụp được không?"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy Hác Bằng Du gọi hắn là Nam Cung, thì biết hắn là đồ đệ của Hội trưởng tổng công đoàn Công hội Luyện khí sư, địa vị bọn Hác Bằng Du ở Công hội Linh sư lắm.

Nàng nhìn nhìn bọn Hác Bằng Du, bọn họ không phản đối, tức là nói người này coi như có thể tin. Lấy đao kích loang lỗ từ nhẫn không gian ra, đưa cho Nam Cung Phi.

Nam Cung phi kích động nhận Phi Vũ, lấy tay sờ sờ, cẩn thận cảm thụ rung động từ đầu ngón tay truyền đến. Hồi lâu, mới trả nó lại cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Cảm ơn." Nam Cung Phi nói.

"Không cần khách khí." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói, "Sư huynh, chúng ta về thôi."

Cáo biệt Nam Cung Phi, ba người Độc Cô Thiên Diệp trở lại khách sạn. Có mấy người đã lui phòng, giờ khách sạn không chật chội như trước, có người chuyển lại đây ở. Cho nên khi bọn họ về thì thấy được người chờ bọn họ ở cửa.

"Ca." Phong Khinh Nặc vẫy tay với Phong Khinh Nhiễm."Ca, sao giờ mọi người mới về, chúng ta đợi đã lâu."

"Lúc này có chút việc." Phong Khinh Nhiễm đơn giản giải thích. Sau đó đối với nói với nam tử trung niên một bên: "Chung bá."

"Khinh Nặc muội muội vốn không nhìn thấy chúng ta, ai, tiểu sư muội, chúng ta vẫn là trở về tắm rửa đi ngủ." Hác Bằng Du nói.

Phong Khinh Nặc bĩu môi với Hác Bằng Du, nói: "Ai bảo mỗi lần huynh đều khi dễ muội, muội mới không để ý tới huynh." Sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ca, đây là tiểu sư muội của huynh sao, thật xinh đẹp! Xin chào, ta là Phong Khinh Nặc."

"Độc Cô Thiên Diệp." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thiên Diệp, sao ngươi lại trở thành đồ đệ của Thì gia gia? Nói cho ta nghe được không, Thì gia gia nói không thu nữ đồ đệ, sao ngươi dám động được hửn?" Phong Khinh Nặc hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

Tuy rằng tuổi nàng lớn hơn Độc Cô Thiên Diệp, nhưng là vì đại bộ phận thời gian đều tu luyện, cho nên người có vẻ đơn thuần, nghĩ tới cái gì thì hỏi cái đó.

Không thu nữ đồ đệ ? Vậy vì sao lúc trước lại thu nàng ? Độc Cô Thiên Diệp nhìn về phía Hác Bằng Du, Hác Bằng Du nhún nhún vai, tỏ vẻ

không nên hỏi ta.

"Có cái gì thì ngày mai rồi nói, giờ về nghỉ ngơi hết đi." Phong Khinh Nhiễm mở miệng, mọi người đều ngoan ngoãn trở về ngủ.

Ngày hôm sau, Phong Khinh Nặc chạy tới tìm Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp nói nàng cho khiến nàng buồn bực rất lâu.

"Vì sao Thì gia gia không thu ta làm đồ đệ? Nhất định là ta không đủ vĩ đại! Được rồi, ta phải tiếp tục cố lên!" Phong Khinh Nặc nói.

Vốn mọi người định khi hội đấu giá chấm dứt sẽ đi Năm thành dự sinh nhật của Thì Hoảng Quy, nhưng vì thời gian còn sớm, Độc Cô Thiên Diệp tính tự mình đi một thời gian trước, sau đó lại đi Công hội Linh sư dùng truyền tống trận đi qua. Mình còn có thể thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Độc Cô Thiên Diệp dùng thời gian vài ngày luyện chế 6 viên Tam Nguyên đan, sư phó và thêm bốn vị sư huynh, còn có Phong Khinh Nặc một người một viên. Phong Khinh Nặc thật không ngờ Độc Cô Thiên Diệp sẽ luyện chế cho nàng, khi nhận đan dược vô cùng kích động. Còn nghĩ tuổi của Độc Cô Thiên Diệp nhỏ hơn mình, thực lực cao hơn mình, còn là luyện đan sư cấp 8, khó trách Thì gia gia thu nàng làm đồ đệ.

Luyện đan xong, mọi người khởi hành đi thành Năm. Lần đầu tiên nghe thấy tên này Độc Cô Thiên Diệp nhin không được nghĩ, không biết tên này là ai đặt, chẳng lẽ là vì thành chủ thích ăn nấm sao?

Nàng chỉ là tùy tiện nghĩ, lại trúng ngay hồng tâm. Vì thành chủ nơi đó thích ăn nấm, mỗi bữa cơm phải có nấm, cho nên đặt tên là thành Năm.

Phía tây bắc quận Mậu Lâm giáp ranh với quận Thạch, thành Năm là thành thị lớn nhất quận Thạch, ở chỗ trung tâm nhất của quận Thạch. Mấy

người Độc Cô Thiên Diệp một đường đi về hướng tây, bay qua bình nguyên, sơn mạch, đầm lầy vân vân.

Chạng vạng hôm nay, bọn họ hạ xuống trên một đỉnh núi, nghĩ rằng sẽ nghỉ ngơi ở đây một đêm mới đi tiếp. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhanh nhẹn dựng lều, Phong Khinh Nặc xấu hổ, tỏ vẻ bội phục cũng muốn học tập nàng.

"Tỷ tỷ, đêm nay ăn thịt nướng đi ? Mọi người muốn ăn thịt nướng tỷ làm." Tiểu Hỏa chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp làm nũng.

"Nữ nhân, người chưa làm thịt nướng cho ta ăn." Đản Đản ở giữa không trung, hai tay ôm ở trước ngực, thanh âm nhu nhu nói ra lời nói làm Độc Cô Thiên Diệp không nói gì.

Nghĩ đến mình quả thật đã lâu không có làm cho bọn nó ăn, Độc Cô Thiên Diệp quyết định đêm nay làm một chút. Dựng lều xong, nàng lấy dụng cụ ra, chuẩn bị làm đồ ăn cho mọi người.

Bởi vì chưa ăn qua đồ do Độc Cô Thiên Diệp làm, mấy người Hắc Băng Du tỏ vẻ phi thường tốt. Phong Khinh Nặc muốn hỗ trợ, nhưng sau khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy đồ ra, quyết đoán buông tha.

Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị xong, sau đó nắm hương, củ sen gì đó hầm cùng nhau, để Tiểu Hỏa thỉnh thoảng lại đi quấy nồi. Sau đó xuất ra bát tô, chuẩn bị xào rau. Nguyên liệu đều trồng trong Luyện Yêu Hồ, trực tiếp dùng là được.

"Người đây là nguyên liệu nấu ăn gì? Có thể ăn sao?" Hắc Băng Du nhìn nguyên liệu cổ quái thì ngạc nhiên, không xác định hỏi.

"Nếu huynh lo lắng, có thể lựa chọn nhìn bọn ta ăn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ngạch, vậy để huynh nếm thử đi. Dù sao cũng là lần đầu tiên làm tiểu sư muội, thế nào cũng phải cho muội mặt mũi." Hác Bằng Du lại nhìn thoáng qua cà chua, hạt tiêu, nói.

Làm đồ ăn xong, Độc Cô Thiên Diệp lại nướng thịt đã xuyên xong, bắt đầu nướng. Mọi người nhìn động tác nước chảy mây bay lưu loát sinh động của nàng, ngửi mùi đồ ăn bay ra, đáy lòng bội phục bay thẳng lên mặt, nước miếng chảy ròng ròng.

Không đến nửa giờ sau, Độc Cô Thiên Diệp làm xong hết, Tiểu Hỏa đã chuẩn bị bàn xong, Độc Cô Thiên Diệp bưng đồ ăn lên, còn chưa nói, mấy người khác đã bắt đầu động thủ. Thỉnh thoảng phát ra tiếng chặc chặc tán thưởng.

Độc Cô Thiên Diệp đồ ăn làm riêng cho Đản Đản trước mặt hẳn, sau đó lại kêu Lam Nguyệt ra, chuẩn bị một phần ăn cho nó.

"Mẹ, ngạch, tỷ tỷ thật tốt với cục cưng! Này nọ ăn ngon thật!" Lam Nguyệt uống một ngụm cháo, vẻ mặt hạnh phúc nói.

"Tay nghề bình thường." Đản Đản nói, tay nhỏ bé kia lại càng không ngừng bỏ đồ ăn vào miệng.

" Tay nghề tiểu sư muội thực tốt, ha ha, làm ăn ngon hơn lão tam!" Hác Bằng Du nói, may mắn vừa nãy mình cũng không nói không ăn gì đó, bằng không tốt đồ ăn ngon như vậy mình cũng chỉ có thể nhìn .

"Lần sau tỷ tỷ lại làm cho cục cưng nhé!" Lam Nguyệt ăn luôn chút thịt nướng cuối cùng, mở mắt to nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhìn ánh mắt ngây thơ vô tà của Lam Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nói: "Tốt, chờ khi có thời gian, sẽ làm cho các người."

"Được được, tỷ tỷ thật tốt!" Lam Nguyệt vỗ chương kêu vui vẻ.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, đột nhiên thu Đản Đản và Lam Nguyệt vào Luyện Yêu Hồ, toàn thân buộc chặt đứng lên nhìn xa xa.

Phong Khinh Nhiễm, Hác Bằng Du và Chung bá cũng đứng lên, chỉ có Phong Khinh Nặc không rõ, hỏi: "Làm sao vậy ?"

Bọn họ chưa kịp nói cho nàng, nàng đã biết vì sao, bởi vì nàng cũng cảm thấy một cỗ sát khí đánh úp về phía bọn họ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13 (1): Phản Chặn Giết

"Ha ha, quả nhiên các người ở đây!" Một thanh âm trung hậu truyền đến từ không trung, chỉ chốc lát, 5 bóng dáng khác cũng đến theo.

Kim Nghiêu và Kim Bằng mang theo người trong gia tộc, đứng giữa không trung nhìn người bên dưới. Hơn ba người so với tin tức, nhưng không sao, bởi vì sẽ không ảnh hưởng kết quả cuối cùng. Hôm nay bọn họ muốn Độc Cô Thiên Diệp để mệnh lại đây!

"Hách đại sư, đây là ân oán của Kim gia ta và nàng, hy vọng ngài đừng nhúng tay." Kim Nghiêu nói với Hách Bằng Du.

Tuy bọn họ ở cùng một chỗ với Độc Cô Thiên Diệp, nhưng hẳn vẫn không muốn đối đầu trực diện với Hách Bằng Du. Người Xích thành không biết Hách Bằng Du là đồ đệ của hội trưởng Công hội Linh sư, cho nên tuy biết Thì Hoảng Quy thu một nữ đồ đệ, nhưng không nghĩ đó là Độc Cô Thiên Diệp, dù sao nàng là từ đến không gian thấp, làm sao có thể có liên hệ gì với người của Công hội Linh sư!

Bọn Độc Cô Thiên Diệp và Hách Bằng Du bay tới giữa không trung, Hách Bằng Du nhìn Kim Nghiêu, nói: "Lão tổ tông Kim gia, người muốn giết sư muội ta nha, bảo ta ở một bên đứng nhìn, người thấy có khả năng sao?"

"Vậy chớ trách chúng ta. Tuy người là người của Công hội Linh sư, nhưng cũng không thể ngăn cản ta lấy mạng nàng." Kim Bằng âm ngoan nói.

"Vậy đến đây đi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sau khi nàng học tập Thần kỹ còn chưa chân chính vận dụng qua, hôm nay vừa vận cho nàng luyện tập.

Trừ Kim Nghiêu là Thần hoàng sơ cấp, bốn người khác đều ở cấp bậc Thần vương, một người đỉnh phong, hai người cao cấp, còn có một người trung cấp. Mà các nàng, Phong Khinh Nhiễm Thần vương đỉnh phong, Hác Bằng Du cũng là Thần vương cao cấp, Độc Cô Thiên Diệp và Chung bá Thần vương trung cấp, Phong Khinh Nặc là huyền tôn cao nhất, thực lực chênh lệch thấp hơn đối phương rất nhiều.

"Các người đã muốn chết cùng nhau, vậy chớ trách tâm chúng ta ngoan (độc) !" Kim Nghiêu nói xong thì kêu khế ước thú của mình ra. Những người khác cũng vậy, phía sau bọn họ nhất thời có hơn mười con Thần thú và siêu Thần thú.

"Tuy rằng các người là người của Công hội Linh sư, nhưng chúng ta cũng có quan hệ với Công hội Thuần thú sư, cho dù thật sự giết các người nhóm, Công hội Linh sư cũng không thể làm gì bọn ta!" Kim Bằng kiêu ngạo nói.

"Người có biết thân phận của chúng ta là gì không?" Hác Bằng Du hỏi.

"Người không phải là quản lý Công hội Linh sư Cích thành sao? Chẳng lẽ người còn có thể là hội trưởng tổng công đoàn? Hoặc là đồ đệ hắc? Nếu đúng vậy, ta chính là đồ đệ hội trưởng Công hội Thuần thú sư! Ha ha!" Một người phía sau Kim Bằng cười lớn nói.

"Phỏng chừng nói là, người cũng sẽ không tin, ai, xem ra trận chiến hôm nay là không thể tránh được. Không được ngủ rồi, Tiểu Ngũ, đi ra chơi đùa đi." Hắc Bằng Du nói xong, 3 bóng dáng xuất hiện sau hắn. Trừ Tiểu Ngũ, một là siêu Thần thú Cửu Chuyển Mặc Sư, một là siêu Thần thú Tuyết Ảnh Thiên Điều, cấp bậc đều ở cấp 3 cấp 4.

Khế ước thú của Phong Khinh Nhiễm là một siêu Thần thú Cự Xi Hồ cấp 2, một siêu Thần thú Ngân Hỏa Long cấp 3, cũng rất uy phong bá khí. Khế ước thú của Chung bá là một siêu Thần thú Huyết Lang mới cấp 2 và một cái Thần thú Gấu Chó bốn cánh cấp 9, Phong Khinh Nặc là một siêu Thần thú Bạch Cốt Phong Hồ. (đỗ mồ hôi với mấy cái tên @_@)

Mà Độc Cô Thiên Diệp chỉ có Tiểu Hỏa bên người nàng.

"Tiểu Ngân, Hắc Phong, Liệt Hỏa, các người cũng đi ra chơi đùa đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhất thời ba bóng người suất khí xuất hiện ở bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

"Biến hóa thú? !"

Không nghĩ tới khế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên đều là biến hóa thú. Đối với linh thú mà nói, biến hóa và không biến hóa là một chênh lệch rất lớn. Bởi vì siêu Thần thú đã biến hóa, trải qua lôi kiếp, thực lực sẽ tăng lên một ít. Hơn nữa lôi kiếp không chỉ tăng lên thực lực của bọn họ, lĩnh ngộ Thiên Đạo và vận dụng thường thường cũng rất tốt.

Nhưng là, biến hóa lôi kiếp cũng không phải qua tốt như vậy. Siêu Thần thú biến hóa thành công lại không đến một tầng! Có con thất bại trực tiếp hôi phi yên diệt (tan thành cát bụi), có con lại bị phản phệ, thực lực tụt xuống thánh thú. Cho nên, mặc dù có điều kiện biến hóa, rất nhiều khế ước thú không lựa chọn biến hóa. Nhất là khế ước thú. Nếu khế ước thú không

qua lời kiếp, chủ nhân cũng sẽ chịu ảnh hưởng ! Cho nên rất nhiều chủ nhân căn bản không muốn cho kế ước thú biến hóa.

Giống Độc Cô Thiên Diệp, tính luôn Tiểu Hỏa là 4 con biến hóa thú, trong đại lục Không Linh là tuyệt vô cận hữu (không có) ! 4 con biến hóa thú vừa đứng đó, uy áp Thiên Đạo lập tức ép tới huyền thú khác lui lại mấy bước!

Độc Cô Thiên Diệp cái gì cũng không nói, mang theo 4 thú thú công kích đến đối phương, Ba người Hắc Băng Du cũng không chậm trễ, một người tìm một đối thủ. Nơi này có Phong Khinh Nhiễm thực lực cao nhất, cho nên hẳn trực tiếp chống lại Kim Nghiêu. Hắc Phong một mình đấu một người, cái thú khác đều đi đối phó linh thú.

Phong Khinh Nặc là cấp bậc huyền tôn, cho nên ngay từ đầu nàng đã trốn đi xa xa. Trong quyết đấu Thần cấp, huyền tôn gia nhập, là hành vi muốn chết. Nàng cũng hiểu điều này, cho nên tận lực tránh đi, không cản trở bọn Phong Khinh Nhiễm.

Đối thủ của Độc Cô Thiên Diệp là tên Thần vương cao cấp. Hai người một bên đánh giá, một bên chuyển qua nơi tương đối thích hợp cho mình phát huy.

Gió thổi tóc dài Độc Cô Thiên Diệp bay lên, nàng ngưng ra một ít linh lực, linh lực không ngừng hút linh khí trong không khí vào, hình thành một đại cầu màu trắng rất nhanh.

Đối phương cũng bắt đầu vận khởi linh khí của mình, hình thành trong không khí một tiểu đao sắc bén. Tiểu đao tạo thành một cái lưới bay qua với tốc độ cao tấn công Độc Cô Thiên Diệp, ý niệm Độc Cô Thiên Diệp vừa động, quang cầu chia thành rất nhiều quang cầu nhỏ xông đến lưới tiểu. Quang cầu màu trắng và tiểu đao tiếp xúc giữa không trung, va chạm kịch liệt, phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó biến mất.

Sau đó, người kia ngừng ra trong không khí một roi sắt thật dài, quất tới Độc Cô Thiên Diệp.

"Ta ghét nhất bị đánh bằng roi!"

Độc Cô Thiên Diệp vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, trốn tránh công kích của đối phương. Giờ bộ pháp Phiêu Miểu của Độc Cô Thiên Diệp do luyện tập không ngừng, tốc độ phi thường nhanh, cho dù tiên pháp của đối phương vô khổng bất nhập (không có kẽ hở), cũng như cũ không thương tổn nàng mấy may.

Khi nàng đang trốn nghĩ tới Phi Vũ lúc trước mua được, lập tức lấy ra, huy về phía ngọn roi kia. Đầu roi bị chém ra làm hai.

Sau khi roi bị chém ra, rất nhanh lại có linh khí mới hội tụ. Đây là khác biệt giữa Thần cấp và huyền cấp, chỉ cần linh lực không tiêu tan, linh khí có thể liên tục hội tụ, mà huyền khí sau khi đánh tan sẽ biến mất.

Bởi vì Độc Cô Thiên Diệp không có để Phi Vũ nhận chủ, cho nên sử dụng cũng không thuận tay. Trước khi roi đánh úp lại, nàng vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, tạo khoảng cách với đối phương. Trên tay ngừng ra linh lực, hấp dẫn linh khí hỏa thuộc tính lại, hình thành một hỏa long, vọt qua ngọn roi, một ngum ngậm roi lại. Bởi vì cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp thấp hơn đối phương, lực lượng còn kém một chút. Nhưng nàng được Hắc Băng Du chỉ điểm, hội tụ linh khí tốt hơn người khác một ít, tuy rằng gian nan, cuối cùng vẫn là thiêu roi sạch sẽ.

Người nọ không ngờ cấp bậc Độc Cô Thiên Diệp thấp hơn mình, lại có thể đánh ngang tay với mình, khi chuẩn bị lại công kích, linh lực của Độc Cô Thiên Diệp công kích đã đến trước mắt. Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành chuyển công kích thành phòng thủ, linh khí vốn định ngừng đao hóa thành một chiếc khiên chắn trước người.

Độc Cô Thiên Diệp chiếm trước tiên cơ, cho nên chỉ là đánh ra một ít tiểu hỏa cầu đơn giản, thừa dịp người nọ phòng thủ, liên tục phát ra vài Thần kỹ, khiến đối phương ứng phó không nổi.

Nhưng là dù sao vẫn thấp hơn đối phương một cấp, nên đối với phương đột phá được công kích liên hoàn của nàng nàng cũng đoán được, nhưng mặc kệ đối phương phát ra bao nhiêu Thần kỹ, Độc Cô Thiên Diệp đều hóa giải hết.

Mấy người khác cũng là trạng huống không khác lắm, tuy rằng cấp bậc không bằng đối phương, nhưng Thì Hoảng Quy dạy rất tốt, cư nhiên đều có thể chiến đấu vượt cấp. Tuy rằng gian nan, Kim gia cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Chỉ có Phong Khinh Nhiễm đối chiến Kim Nghiêu thì ăn khổ nhiều hơn.

"Phốc —— "

Linh lực của Kim Nghiêu hóa thành kim thương đâm vào ngực Phong Khinh Nhiễm, hấn phun ra một ngụm máu tươi. Người bị lực đạo tác động trực tiếp, rơi xuống đất làm bụi bay mù mịt (trong phim kiếm hiệp hay có cảnh này, mọi người cứ tưởng tượng đi há).

"Đại ca!"

"Thiếu gia!"

Phong Khinh Nặc hô to một tiếng, không để ý nguy hiểm đi đến bên người Phong Khinh Nhiễm, Chung bá dùng một chương đánh lùi đối thủ, bay đến đằng trước Phong Khinh Nhiễm.

Độc Cô Thiên Diệp thấy Phong Khinh Nhiễm bị thương, cơn tức nhất thời bốc lên, nàng lại ngưng ra một hỏa long công kích đối thủ, hơn nữa trong hỏa long cho thêm một đoàn Kim hỏa hoàng. Đối phương từng gặp hỏa long của Độc Cô Thiên Diệp, có bao nhiêu uy lực cũng biết,

nhưng không dự đoán được lần này Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ dây dưa tiếp tục với hắn, trực tiếp cho thêm Kim hỏa phượng hoàng, còn muốn chống cự như lúc nãy, không nghĩ lúc này tiểu đao tiểu thuẫn căn bản ngăn không được hỏa long, long há miệng ra, cả người bị nuốt sạch.

"Tiểu Hỏa!" Độc Cô Thiên Diệp hô to một tiếng, sau đó bay qua Phong Khinh Nhiễm.

Tiểu Hỏa nghe một tiếng của Độc Cô Thiên Diệp, một đạo ánh lửa tận trời, bóng dáng nho nhỏ hóa thành bản thể phượng hoàng, lượn vòng một vòng trong không trung, miệng phun ra một ngụm Kim hỏa, theo gió lớn lên, hóa thành hỏa diễm hùng hực, nháy mắt thiêu siêu Thần thú là đối thủ của mình thành tro tàn. Sau đó lượn trên đầu Phong Khinh Nhiễm và Chung bá.

Hắc Phong giải quyết tên Thần cấp trung cấp, đi đến bên người Tiểu Hỏa. Độc Cô Thiên Diệp rơi xuống trên người Tiểu Hỏa, giằng co với Kim Nghiêu.

Thấy ngọn lửa của Tiểu Hỏa, người Kim gia và bọn Hắc Băng Du tạm thời tự lui về trận doanh.

"Phượng hoàng?!"

Kim Nghiêu nhìn Tiểu Hỏa, trong mắt hiện lên tia sáng nóng rực. Không nghĩ tới kế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên là phượng hoàng, ở không gian thấp cư nhiên có linh thú huyết mạch này.

"Kim Nghiêu, người cư nhiên tổn thương đại sư huynh của ta, không thể không nói, lá gan của người không nhỏ." Hắc Băng Du lãnh nghiêm mặt nói.

"Ta đã cho các người cơ hội không tham chiến, là tự các người không biết quý trọng." Kim Nghiêu nói.

"Mọi người đều biết sư phụ ta thu một nữ đồ đệ, người lại bảo ta ở một bên nhìn, chê cười, Hắc Bằng Du ta há có thể để cho người khác khi dễ sư muội ta?"

"Người tổn thương đại sư huynh, chết." Độc Cô Thiên Diệp đứng trên người Tiểu Hỏa, tay áo bay bay, sắc mặt đen dọ người.

"Hừ, chỉ bằng vài tiểu oa nhi các người, vọng tưởng." Kim Bằng khinh thường nói.

"Đại đồ đệ của tổng hội trưởng Công hội Linh sư bị các người làm thương như thế, các người thấy, Kim gia sẽ có kết cục tốt sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Kim Bằng như nhìn người chết, sát khí trong mắt khiến hân lòng run lên.

"Hân thật là?" Kim Bằng nhin không được hỏi.

"Nếu phải, hôm nay càng không thể để bọn họ rời đi." Kim Nghiêu nói, sát ý trong mắt khiến người ta sợ hãi.

Sự tình phát triển đến lúc này, đã không cho bọn họ cơ hội lui về. Nếu để bọn họ thoát đi, nói chuyện hôm nay ra, vậy đến lúc đó mặc dù Kim gia có bối cảnh, cũng không nhất định có thể kháng trụ trả thù của Công hội Linh sư. Dù sao cũng như vậy, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, giết bọn họ ở chỗ này. Đến lúc đó chỉ biết là bọn họ đã chết, lại tra không ra trên đầu bọn họ.

"Hừ, muốn giết chúng ta, vậy cũng phải nhìn các người có năng lực đó hay không." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Kim Phi muốn đùa giỡn bắt cóc ta, chết là đáng, hôm nay các người muốn giết bọn ta, vậy xem chúng ta ai lợi hại hơn !"

"Vài đứa nhóc miệng còn hôi sữa, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn!" Tuy Kim gia mất hai người, nhưng cấp bậc Kim Nghiêu cao các nàng nhiều

lắm, một chút cũng không xem lời nói Độc Cô Thiên Diệp ra gì.

"Có phải cuồng ngôn hay không, lập tức sẽ biết!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Tiểu Cửu, Thanh Loan, Lam Mân, đều xuất hiện đi!"

Theo Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi, Tiểu Cửu, Lam Mân, Thanh Loan xuất hiện bên cạnh nàng.

Lại là 3 con siêu Thần thú biến hóa! Hơn nữa lúc này xuất hiện bọn Tiểu Ngân, nàng tổng cộng có 7 con siêu Thần thú biến hóa! Hơn nữa Lam Mân Thanh Loan vừa ra đều là siêu Thần thú cao cấp, thực lực cao hơn huyền hoàng nhân loại!

Siêu Thần thú cấp 5 tương đương với nhân loại huyền hoàng sơ cấp, giờ cho dù Kim Nghiêu là Thần hoàng sơ cấp, cũng không đo được với đại quân siêu Thần thú của Độc Cô Thiên Diệp!

"Ta chưa từng để cho chúng nó đi ra, không thể không nói, vận khí các người tốt lắm!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nói với bọn Tiểu Ngân, "Lần đầu tiên các người đi ra, để bọn họ thấy lợi hại của các người, lên đi!"

"Oa nga, chủ nhân, lần này có thể tùy tiện chúng ta làm thế nào cũng được sao?" Tiểu Cửu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Được đồng ý, chúng thú cùng nhau công kích đến đối diện. Lam Mân Thanh Loan có thể lấy một địch mười, có thêm bọn Tiểu Cửu Hắc Phong, còn có siêu Thần thú của bọn Hắc Băng Du, người Kim gia bị tiêu diệt rất nhanh. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, trước khi Kim Nghiêu chết đi, dùng bí pháp phát một tin tức ra ngoài, phỏng chừng là nói cho ai bọn họ bị ai giết, báo thù cho bọn họ linh tinh. Vì nàng không hiểu này đó, mà những người khác, khi nàng kêu ra Lam Mân lập tức ngây ngẩn cả người còn chưa kịp phản ứng lại, cho nên đành nhìn Kim Nghiêu phát tin tức ra.

Giải quyết người Kim gia xong, Tiểu Hỏa lại dùng một ngọn lửa hủy thi diệt tích, đương nhiên, nàng cũng không quên cướp đoạt nhẫn không gian về. Chờ nhóm thú rửa sạch hiện trường xong, bọn Hác Bằng Du còn chưa phục hồi tinh thần lại từ kinh hách.

Tiểu Hỏa biến thành người, rơi xuống mặt đất cùng bọn Tiểu Cửu. Độc Cô Thiên Diệp bay đến trước mặt Hác Bằng Du, quơ quơ tay trước mặt hắn.

"Sư huynh, hoàn hồn."

"Thần của ta nha, ta đang nằm mơ sao?" Hác Bằng Du lảng lảng nói.

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ Hác Bằng Du, phi thân đi tới bên người Phong Khinh Nhiễm. Phong Khinh Nặc và Chung bá vì bị chứng thú của Độc Cô Thiên Diệp làm kinh ngạc, quên mất uy đàn dược cho Phong Khinh Nhiễm.

Ngực Phong Khinh Nhiễm bị kim thương đâm vào, Kim Nghiêu đã chết, linh khí của hắn hóa thành kim thương cũng hóa thành linh khí tiêu tán trong không trung, ngực Phong Khinh Nhiễm lộ ra một cái động thật lớn, máu tươi không ngừng chảy.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua, lấy ra Thánh Tê đan đã cải tạo cho hắn ăn vào, sau đó lại lấy ra một bình dược, rắc thuốc bột bên trong vào trên ngực hắn.

"Đại sư huynh, miệng vết thương này của huynh tốt nhất nên băng bó một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta không sao." Phong Khinh Nhiễm tái nhợt nghiêm mặt, mồ hôi lạnh rơi xuống.

Thuốc bột Độc Cô Thiên Diệp vừa mới rắc hiệu quả tốt lắm, hiện tại máy đã không chảy nữa, nhưng rất đau.

"Thuốc bột này vừa cầm máu vừa diệt khuẩn, nên, sẽ có chút đau." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Phong Khinh Nhiễm vô cùng đau đớn, giải thích.

Thanh âm Độc Cô Thiên Diệp triệu hồn bọn Phong Khinh Nặc về, Phong Khinh Nặc kêu " A!" một tiếng, mới nhớ tới ca ca bị mình quên.

"Thiên Diệp, ca ca ta không có việc gì chứ?"

"Còn cần nghỉ ngơi hai ngày." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cuối cùng Hác Bằng Du tiếp nhận sự thật mình không phải đang nằm mơ, đi đến bên người Phong Khinh Nhiễm, mang theo hắc đối đỉnh núi khác, tìm một con sông, dựng trại bên bờ sông, mang theo Phong Khinh Nhiễm vào lều trại băng bó lại miệng vết thương.

Chúng thú đã bị Độc Cô Thiên Diệp thu vào Luyện Yêu Hồ, bọn Hác Bằng Du cũng thu hồi linh thú vào không gian. Tuy rằng nhìn không tới thú thú của Độc Cô Thiên Diệp, nhưng rung động vừa nãy còn chưa tiêu tán.

Phong Khinh Nặc vẻ mặt sùng bái nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không nghĩ tới tuổi cô nương nhỏ hơn mình mười tuổi này cư nhiên lợi hại như vậy, thái độ luôn luôn lười nhác của nàng được thay đổi, hạ quyết tâm tu luyện thật tốt, không thể lại giống như trước.

Chung bá bất khả tư nghị nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Tiểu cô nương này thật khó lường, lúc trước nghe nói Thì Hoảng Quy thu nàng làm đồ đệ, hẳn còn cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp vận khí tốt. Giờ mới cảm thấy, Thì Hoảng Quy chiếm được tiện nghi lớn, nàng này về sau tiền đồ không thể hạn định!

Trong lều trại, Hác Bằng Du và Phong Khinh Nhiễm đang thảo luận Độc Cô Thiên Diệp.

"Không nghĩ tới chúng ta cứ nhiên có một tiểu sư muội lợi hại như vậy, chắc chắc, nói ra cũng vênh váo a!" Hác Bằng Du vừa băng bó vừa nói.

"Đúng là không nghĩ tới. Nàng cứ nhiên có thể khế ước siêu Thần thú như vậy, tinh thần lực này lợi hại hơn chúng ta. Tê..." Phong Khinh Nhiễm nói, bị Hác Bằng Du không cẩn thận làm đau, hít vào một hơi.

"Lấy thiên phú của nàng, tin tưởng không lâu sau, nàng có thể vượt qua chúng ta ." Hác Bằng Du nói.

"Thực lực của nàng càng mạnh càng tốt, như vậy chúng ta có thể yên tâm. Đến khi vào bí cảnh Không Linh, chỉ có dựa vào chính nàng." Phong Khinh Nhiễm nghĩ xa.

"Thuốc của tiểu sư muội thực hiệu quả, miệng vết thương của huynh tốt hơn trước nhiều, bắt đầu kết vảy. Qua hai ngày hẳn là sẽ không sao ."

"Ừ."

Đại chiến lúc này khiến mọi người có vẻ mệt, đợi thương tích Phong Khinh Nhiễm không sao, mọi người đều tự về lều trại nghỉ ngơi .

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13 (2)

Kim gia - Xích thành, mệnh bài của bọn Kim Nghiêu và Kim Bằng lần lượt vỡ nát, toàn bộ Kim gia cao thấp sợ hãi không thôi.

"Phu nhân, đây là có chuyện gì?"

"Phu nhân, chuyện này nên làm thế nào cho phải?"

Tất cả người có mặt đều nhìn chủ mẫu ngồi trên đại sảnh, thê tử Kim Bằng, Bách Phượng Lan.

Lão tổ tông và gia chủ Kim gia lần lượt qua đời, chuyện này đối với Kim gia mà nói, có thể nói là ngập đầu tai ương!

Bách Phượng Lan xoa xoa cái trán của mình, trong mắt là lửa giận nồng đậm, hỏi: "Có tin tức gì truyền đến không?"

"Hồi phu nhân, trước khi lão tổ tông tử vong dùng bí kỹ truyền tin tức về, nói: 'Công hội Linh sư, Độc Cô Thiên Diệp.'"

"Lại là Độc Cô Thiên Diệp!" Bách Phượng Lan chụp nát cái bàn bên người, tức giận nói, "Sao lại liên quan tới Công hội Linh sư?"

"Nghe nói thời gian trước Thì Hoảng Quy thu một nữ đồ đệ, nói vậy đó là Độc Cô Thiên Diệp. Gia tộc hần là khi đi diệt sát nàng, vừa vặn có người Công hội Linh sư nhân ở đó."

"Công hội Linh sư!" Bách Phượng Lan căn rằng, "Ta và các người thế bất lương lập!"

"Tiểu thư, giờ chúng ta chỉ có nhờ gia tộc giúp đỡ, mới có thể báo thù cho cô gia và thiếu gia." Tỳ nữ bên người Bách Phượng Lan nói, "Lúc này trừ Công hội Thuần thú sư, không ai có thể chống lại Công hội Linh sư. Ngài nói với lão gia, lão gia sẽ xuất đầu cho ngài!"

Bách Phượng Lan nghĩ nghĩ, nói với người dưới : "Người tới, thu thập đồ đạc, ta muốn về thành Long Hoa!"

Thành Long Hoa là chỗ tổng hội Công hội Thuần thú sư tọa lạc, tổng hội Công hội Thuần thú sư họ Bách, Bách Tân Nham, là gia gia Bách Phượng Lan.

Lại nói về Bách Phượng Lan này, khi chưa lập gia đình rất được Bách Tân Nham yêu thích, ở Công hội Thuần thú sư muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Vốn lấy thân thế của nàng, có thể tìm một phi thường giỏi làm phu quân, nhưng cố tình nàng lại coi trọng Kim Bằng của Kim gia Xích thành, không phải hãn không gả.

Xích thành chỉ là một thành thị rất nhỏ, Kim gia cũng không phải đại gia tộc gì, lúc ấy Bách lão gia tử không đồng ý, nhưng Bách Phượng Lan chết sống muốn gả cho Kim Bằng, cuối cùng Bách gia đành phải đồng ý. Sau đó Bách Phượng Lan sinh Kim Phi, Kim Phi kia tuy chơi bời lêu lổng, háo sắc thành tánh, không học vấn không nghề nghiệp, nhưng bản sự đồ người rất tốt, đi thành Long Hoa hai lần, đồ Bách lão gia tử vui vẻ vô hạn, tự nhiên cũng được hãn yêu thích.

Giờ Kim phi bị giết, Kim Bằng cũng bị giết, Bách Phượng Lan muốn trở về thành Long Hoa, chuẩn bị tìm gia tộc của mình báo thù cho trượng phu đứa nhỏ của mình.

Sau khi thu thập này nọ xong, nàng mang theo tỳ nữ của mình, đi vào Công hội Linh sư, thông qua truyền tống trận trở về Long Hoa thành, muốn gia gia tìm Công hội Linh sư đòi công bằng!

Độc Cô Thiên Diệp, ta muốn người lấy mạng đền mạng!

Ngày hôm sau, bởi vì thương thế Phong Khinh Nhiễm không khôi phục hoàn toàn, mọi người quyết định ở trong núi thêm hai ngày. Độc Cô Thiên Diệp nói một tiếng với mọi người, một mình đi ra ngoài.

Phi thân đến vách núi đen cao nhất ở đây, ánh sáng mặt trời trong tầng mây cố gắng chiếu xuống, có vài ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, chiếu đến trên đất. Chỉ chốc lát sau, thái dương lộ ra, toàn bộ sơn mạch được mặc vào một tầng áo khoác màu vàng kim.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xếp bằng xuống, nhìn thái dương một chút một chút dâng lên. Từ khi nào thì, nàng không có thưởng thức mặt trời mọc qua ? Có lẽ khi nàng đặt hết thủy ở trên bả vai của mình, đã không chú ý qua hết thủy bên ngoài, chuyện lãng mạn như ngắm mặt trời mọc này, đã sớm không phải nàng sẽ làm .

Nhớ rõ một lần cuối cùng xem mặt trời mọc vẫn là đi cùng Như Yên, lần đó cũng là ra ngoài làm nhiệm vụ. Cũng không phải hai người có bao nhiêu rảnh rỗi, riêng chạy đến đỉnh núi ngắm nhìn mà các nàng vì hoàn thành nhiệm vụ, đại chiến với địch nhân một hồi trên đỉnh núi, cuối cùng bị trọng thương, lúc ấy ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, càng đừng nói đi xuống núi. Vì thế hai người nằm một đêm trên ngọn núi. Vì bị thương quá nặng, trên núi lại hàn khí bức người, nàng mơ mơ màng màng nằm trên mặt đất, khi thấy mình sắp chống đỡ không được nữa, bị Như Yên lay tỉnh, nói: "Thiên Diệp, cậu xem, mặt trời mọc!"

Bởi vì một ngày trước bị thương rất nghiêm trọng, lại ở trên ngọn núi một đêm không ăn, cho nên đầu vẫn choáng váng choáng váng. Nghe thấy

lời nói của Như Yên, nàng mở to mắt, nhìn thấy dương quang ôn hòa âu yếm đại địa, chiếu sáng mỗi một tấc đất .

"Thiên Diệp, đây là ánh sáng của hy vọng."

Thật là ánh sáng của hy vọng, vì nó đuổi rét lạnh đi, để hai người các nàng nhặt về một cái mệnh!

Thái dương hôm nay và ngày đó giống nhau dữ dội, cũng là ôn nhu như vậy, mang đến quang minh và hy vọng cho thế giới. Nàng nhìn ngây ngốc, tiến nhập cảnh giới vong ngã. Chậm rãi, bên người nàng tụ tập một ít tiểu quang kim sắc, tiểu quang sinh động bay dưới ánh mặt trời, toát ra , cuối cùng tiến vào thân thể Độc Cô Thiên Diệp.

Ngày hôm qua chiến đấu hao phí rất nhiều tinh lực của nàng, tuy rằng nghĩ ngơi hồi phục một đêm, nhưng vẫn thấy có chút mỏi mệt. Sau khi tiểu quang tiến vào thân thể, nàng nhất thời cảm thấy thần thanh khí爽 lại.

Hác Bằng Du vừa vặn lại đây tìm nàng có chuyện, thấy được một màn này, cũng không tiến lên, mà là đứng sau nàng, thay nàng trông chừng. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp dẫn phát dị tượng, trong lòng hẩn nhin không được cảm thán, nha đầu kia phúc duyên thật sự rất sâu, ngay cả hiểu được loại chuyện thiên địa này cũng có thể bị nàng gặp được. Vì sao hẩn chưa từng có kỳ ngộ như vậy chứ ?

Một lát sau, thái dương dâng lên toàn bộ, tiểu quang vây quanh Độc Cô Thiên Diệp không tiến vào thân thể nàng mà tiêu thất. Hác Bằng Du muốn đi lên nói chuyện với nàng, lại phát hiện nàng cũng không tỉnh lại, ngược lại tiến nhập một cảnh giới khác.

"Đây là hiểu được lĩnh vực sao ?" Hác Bằng Du dùng vẻ mặt kinh tủng nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp, miệng mở lớn có thể nhét một nắm đấm, "Sẽ không thật sự như vậy chứ? Chậc chậc, tiểu sư muội này có

muốn cho chúng ta sống hay không, sự phó thu đồ đệ này chính là để cho chúng ta chịu đả kích! Khi trở về tứ huynh đệ chúng ta tập thể đả kích!"

Nghĩ thì nghĩ, nhưng hăn vẫn kêu thú thú của mình ra, để Tiểu Ngũ đi nói cho bọn Phong Khinh Nhiễm một chút, sau đó mình tiếp tục hộ pháp cho nàng. Cơ hội như vậy nếu bị đánh gãy, đó là tiếc nuối cả đời !

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp cũng không biết những chuyện phát sinh ở trên người mình, nàng trở về với ký ức lần cuối cùng xem mặt trời mọc với Bách Lý Như Yên, sau đó đầu óc rõ ràng một mảnh, sau đó lại cảm thấy mình giống như thấy được một thế giới khác, bên trong có núi có sông, giống như thế giới thật sự, nhưng cảnh tượng này lại có một chút hư vô, như là thiếu gì đó.

Rốt cuộc thiếu chút cái gì ? Độc Cô Thiên Diệp ở bên trong đi tới đi lui, cố gắng nghĩ, muốn nghĩ ra. Cảm giác rõ ràng trong lòng kia, lại thế nào cũng nói không nên lời.

Một trận gió thổi tới, tay Độc Cô Thiên Diệp muốn vuốt lại tóc bị thổi lên, nhìn tay của mình, nàng mới giật mình biết nơi này khuyết thiếu cái gì .

Là sinh mệnh! Nơi này không có sinh mệnh còn sống!

Nơi này có núi có sông, nhưng không cây cối, không hoa cỏ, không có động vật, không có bóng người!

Nơi này là chỗ nào ? Độc Cô Thiên Diệp muốn hỏi, lại phát hiện hô hấp của mình là gió nơi này, xương cốt mình là núi nơi này, máu của nàng là con sông nơi này. Nơi này thật giống như là thân thể của mình !

Tại sao có thể như vậy? Khi Độc Cô Thiên Diệp còn muốn tiếp tục tìm kiếm, cảnh tượng này đột nhiên vội vàng thổi lui, mình lại đi tới một nơi khác.

Nơi này là một mảnh biển lửa, nàng đứng trên biển lửa, gió nóng cháy tạt mạnh vào mặt của nàng, khiến hô hấp của nàng trở nên gấp gáp. Ngọn lửa một lát cao một lát thấp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, rất là thân thiết lùi lại đây cọ chân của nàng.

Này lại là làm sao? Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc, đột nhiên linh quang chợt lóe, chẳng lẽ đây là lĩnh vực trong sách nói? !

Bởi vì là lĩnh vực hỏa thuộc tính, nơi này trừ không gian tối đen là hỏa diễm hồng hồng. Độc Cô Thiên Diệp thử cảm thụ liên hệ với nó, phát hiện mình cư nhiên có thể nắm trong tay hết thấy nơi này! Nếu người khác vào nơi này, vậy không phải không đường sống phản kháng sao ?

Phát hiện này khiến nàng kích động không thôi, kết quả vừa kích động, cảnh tượng trước mắt cũng không còn. Vẫn là vách núi đen lúc nãy, nàng vẫn ngồi bên cạnh vách núi đen, hai cảnh tượng vừa nãy cũng không thấy.

Tất cả làm nàng nghĩ mình bất quá là mơ một giấc mơ.

"Tiểu sư muội." Hác Bằng Du nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại, đi đến phía sau nàng kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nhìn Hác Bằng Du, hỏi: "Sư huynh, sao huynh lại tới đây ?"

"Huynh đã đến đây một ngày ." Hác Bằng Du nói.

"Một ngày?"

Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, nàng chỉ nhìn mặt trời mọc một lát, sau đó đi thất thần trong chốc lát, sao đã qua một ngày ?

"Sáng hôm qua huynh nghĩ tới tìm muội, khi đến nhìn đến muội đang lĩnh ngộ, cho nên vẫn chờ ngay sau muội, ai biết vừa chờ là một ngày, vất vả chết huynh ! Huynh đây một ngày một đêm không ngủ đó." Hác Bằng Du nói.

"Muội còn tưởng rằng chỉ trong chốc lát." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Vừa nãy cái kia là hiểu được Thiên Đạo sao?"

"Đương nhiên, nhìn tình huống lúc ấy của muội thì đúng vậy, lĩnh vực của muội cũng nên hình thành rồi chứ ?" Hác Bằng Du hỏi.

"Sư huynh, muội đang muốn hỏi huynh, lúc ấy muội thấy được hai cảnh tượng, một có núi có sông, nhưng không có sinh mệnh, như là thế giới không thành hình vậy. Một cảnh tượng khác là một mảnh biển lửa. Đây là có chuyện gì ? Không phải nói một người bình thường chỉ có một lĩnh vực sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Biển lửa muội nói thật ra giống lĩnh vực sư phó nói, nhưng cái phía trước, hẳn là không phải. Cụ thể ta cũng không biết, khi về hỏi sư phó một chút đi." Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, mới nhớ tới Hác Bằng Du là tới tìm nàng, hỏi: "Sư huynh tìm muội có chuyện gì vậy ?"

"Ngô, huynh đến thương lượng với muội hành trình của chúng ta." Hác Bằng Du nói.

"Đại sư huynh bị thương cũng là vì muội, tuy miệng vết thương đã phục hồi như cũ, nhưng là vẫn cần điều dưỡng một chút." Độc Cô Thiên Diệp áy náy nói, "Nếu không chúng ta đi Công hội Linh sư gần nhất, dùng truyền tống trận đi thành Năm."

"Chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây hai ngày lại đi. Thành thị gần nhất nơi này chỉ cần đi hai ngày là tới." Hác Bằng Du nói, sau đó ưỡn thẳng lưng,

"Ai, muội vừa lĩnh ngộ là một ngày, huynh ngồi đến mông đều đau, huynh phải đi về ngủ. Muội có đi cùng huynh không?"

Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du cùng trở về. Giờ Phong Khinh Nhiễm đã không có trở ngại gì, ở bên ngoài nói cái gì với Chung bá, Phong Khinh Nặc ở một bên nghe. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du về, tâm mọi người mới buông xuống.

Sáng hôm qua Hác Bằng Du để Tiểu Ngũ về nói bọn họ có chuyện, không biết khi nào thì về, kêu mọi người đừng gấp. Tuy biết thực lực hai người bọn họ không thấp, nhưng vẫn lo lắng.

"Đại sư huynh, thương thế của huynh thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp đi tới hỏi.

"Có linh đan diệu dược của muội, giờ đã không có vấn đề ." Phong Khinh Nhiễm nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lại kiểm tra một lần cho Phong Khinh Nhiễm, mới yên lòng.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây hai ngày, sau đó đi thành thị gần nhất dùng truyền tống trận mà về. Miệng vết thương của huynh vẫn nên tu dưỡng nhiều một chút, miễn cho khi trong truyền tống trận xảy ra vấn đề." Hác Bằng Du nói, "Ngô, ta phải đi ngủ."

Hác Bằng Du nói xong thì về lều trại của mình, ngã xuống giường lớn ấm áp mềm mại của hắn. Độc Cô Thiên Diệp không biết hấn thích ngủ như vậy, cấp bậc tăng lên thế nào, sau đó mới biết được, khi hắn ngủ sẽ không tự giác hấp thu linh khí vào trong cơ thể. Tốc độ tu luyện còn nhanh hơn khi hắn tỉnh.

Người này đúng là lợi hại! Khi ngủ sẽ lợi hại hơn, vừa vặn thích hợp tính lười này của hắn.

Bởi vì không vội đi, cho nên mọi người ngây người vài ngày trong núi. Phong Khinh Nhiễm dưỡng thương, Hác Bằng Du ngủ, Chung bá tu luyện, Phong Khinh Nặc cũng khó an tĩnh mà tu luyện, phỏng chừng là bị Độc Cô Thiên Diệp kích thích. Mà Độc Cô Thiên Diệp nghiên cứu lĩnh vực không thành hình kia của mình, mỗi người đều có việc, cũng không liên hệ với bên ngoài. Bởi vậy đối với mưa gió bên ngoài cũng không biết.

Công hội Linh sư thành Long Hoa, trong truyền tống trận có một đạo ngân quang hiện lên, bóng dáng Bách Phượng Lan và tỳ nữ xuất hiện trong trận, người trông giữ truyền tống trận nhìn thấy là Bách Phượng Lan, đang chuẩn bị đi lên hành lễ tiếp đón một chút, thì thấy các nàng trừng mắt liếc hằm hằm một cái, sau đó vội vàng đi.

"Di? Tuy rằng Bách Phượng Lan này không phải người ấm áp gì, nhưng không phải dạng hôm nay a ? Sao ta cảm thấy nàng nhìn ta như có cừu oán vậy?" Người nọ cảm thán một chút, cũng không để trong lòng. Không biết, không phải nàng có cừu oán với hắn, là có cừu oán với Công hội Linh sư.

Bách Phượng Lan ra khỏi Công hội Linh sư, trực tiếp đi về tổng hội Công hội Thuần thú sư. Tổng hội trưởng Công hội Thuần thú sư Bách Tân Nham đang cùng mấy thuần thú sư thảo luận nên tăng lên tinh Thần lực thuần thú sư thế nào, nhìn thấy Bách Phượng Lan, rất kinh ngạc, hỏi: "Sao con lại trở lại ?"

Bách Phượng Lan nhìn thấy Bách Tân Nham, lập tức bổ nhào vào trong lòng hắn, khóc hô: "Gia gia, ngài phải báo thù cho Phi nhi !"

"Xảy ra chuyện gì ?" Phụ thân Bách Phượng Lan – Bách Hoàn Sinh nhìn thấy nữ nhi của mình đột nhiên chạy về, còn nói báo thù, hỏi.

"Gia gia, phụ thân, Kim Bằng và Phi nhi đều bị người giết! Ô ô, giờ chỉ còn lại một người là ta, ta nên sống thế nào đây, gia gia, các người nên

báo thù cho phu quân và con ta !" Bách Phượng Lan nói.

"Cái gì? Phi nhi bị người giết?" Bách Tân Nham hỏi, "Là ai, ai dám giết ngoại tôn của ta? !"

"Là Độc Cô Thiên Diệp, đồ đệ Thì Hoảng Quy mới nhận. Lúc ấy Kim gia lão tổ dẫn theo Kim Bằng và ba trưởng lão khác đi, một người cũng không về, lúc ấy chắc chắn còn có những người khác của Công hội Linh sư!" Bách Phượng Lan nói.

"Công hội Linh sư? Sao có thể có quan hệ với Công hội Linh sư?" Bách Tân Nham hỏi.

Bách Phượng Lan nói chuyện Kim Phi bị Độc Cô Thiên Diệp sát hại, Kim Nghiêu mang theo người đuổi theo, cuối cùng ngược lại bị giết hại, còn có tin tức hãn dùng bí kỹ truyền lại cho họ nghe.

"Buồn cười, Lan nhi yên tâm, gia gia nhất định mang con đi Công hội Linh sư đòi công đạo. Thì Hoảng Quy hãn không phải còn vài ngày là đến đại thọ 500 tuổi của hãn sao, đến lúc đó ta xem hãn mừng thọ thế nào!" Bách Tân Nham nói, "Nếu hãn không cho công đạo, đến lúc đó thù mới hận cũ, không thể trách ta phá hư hiệp nghị công hội không thể tranh đấu! Con đi xuống nghỉ ngơi trước, đến lúc đó đi theo gia gia là được."

"Cảm ơn gia gia!" Bách Phượng Lan lau nước mắt, nói, "Đến lúc đó con muốn Độc Cô Thiên Diệp kia đền mạng!"

"Ừ, sẽ." Bách Tân Nham nói. Tuy hãn không thích Kim gia tôn nữ tử tế kia, nhưng nếu hãn là tôn nữ tử tế của Bách Tân Nham, Công hội Linh sư còn giết chết hãn như thế, thật là đáng giận! Còn có cháu ngoại Kim Phi hãn yêu thích, trước khi chết cư nhiên bị người cắt xuống nơi đó, vô cùng nhục nhã! Không lấy tánh mạng nàng kia, hãn thề không bỏ qua!

"Vậy Lan nhi đi xuống nghỉ ngơi trước." Bách Phượng Lan nói, mang theo tỳ nữ cùng đi ra ngoài.

"Cha, chúng ta chỉ có một nữ nhi là Lan nhi, nàng lại chỉ có một đứa nhỏ là Phi nhi, nay Phi nhi hấn..." Bách Hoành Sinh bi thương nhìn Bách Tân Nham, đây là muốn Bách gia tuyệt tử tuyệt tôn sao ?

"Công hội Linh sư!" Trong mắt Bách Tân Nham hiện lên sát ý nồng đậm."Truyền lệnh đi xuống, không cho ai thuần hóa một linh thú cho Công hội Linh sư!"

"Dạ, hội trưởng!"

Mà bên Công hội Linh sư, Phong Khinh Nhiễm nói chuyện ngày đó với Thì Hoảng Quy, nói bọn họ đã giết lão tổ tông Kim gia và Kim Bằng, có mang đến phiền toái cho Công hội Linh sư hay không.

"Phiền toái gì đó đều là mây bay, khi nào các người có thể về mới là trọng điểm!" Thì Hoảng Quy nghe thấy tin tức Phong Khinh Nhiễm nói, cũng không nổi trận lôi đình, trách bọn họ nhắc lên quan hệ với Công hội Thuần thú sư.

Kỳ thật người của hai công hội vẫn không đối nghịch lắm, tuy có nhiều lúc xem đối phương không vừa mắt. Giờ xảy ra chuyện này, đối với quan hệ vốn như miếng băng mỏng, có khả năng trực tiếp xé rách mặt . Hơn nữa trừ Phong Khinh Nhiễm, ngay cả Hắc Bằng Du cũng không biết, gia chủ Kim gia kia cư nhiên là tôn nữ tể của Bách Tân Nham!

"Chúng ta sẽ về rất nhanh, đến lúc đó nhất định đi Công hội Thuần thú sư bồi..."

"Bồi cái rắm chứ, bọn họ muốn giết đồ đệ của ta, ta còn muốn tìm bọn họ tính sổ đây. Các người nhanh về đi, khi về chớ quên quà sinh nhật của ta!" Thì Hoảng Quy nói.

"Đã biết." Phong Khinh Nhiễm nói, "Lão nhị lão tam đã đồng ý về, ngài nhàm chán có thể tìm bọn họ tiêu khiển tiêu khiển."

"Người cũng không phải không biết, hai người kia căn bản không cho ta cơ hội tiêu khiển ! Ai, ta nhớ tiểu đồ đệ của ta, vẫn là nàng chơi vui a !" Thì Hoảng Quy nhin không được cảm thán một chút.

"Vây thôi, sư phó, con có chút việc, cứ như vậy nha!" Phong Khinh Nhiễm lập tức cúp thông tin thạch. Thực sợ lát nữa hẳn lại nói ra lời nói kinh thiên động địa gì đó.

"Muội nghe thấy huynh bán đứng nhị sư huynh và tam sư huynh nga." Độc Cô Thiên Diệp đi ra từ sau lưng Phong Khinh Nhiễm, cười nói.

"Có sao ? Sao ta không biết?" Phong Khinh Nhiễm ha ha nói.

"Đại sư huynh, huynh nói cho ta nghe một chút mâu thuẫn giữa Công hội Linh sư và Công hội Thuần thú sư đi." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Phong Khinh Nhiễm ngồi xuống, yêu cầu. Vừa nãy nàng nghe lời nói của Phong Khinh Nhiễm, hình như là giải quyết người Kim gia, lại chọc phải phiền toái càng lớn hơn ?

"Cụ thể là nguyên nhân gì huynh cũng không biết, huynh chỉ biết là Công hội Thuần thú sư và Công hội Linh sư có không thể mâu thuẫn điều hòa. Mà cháu gái của hội trưởng Công hội Thuần thú sư gả cho gia chủ Kim gia Kim Bằng."

"Cho nên chúng ta giết chết bọn Kim Bằng, là sẽ gặp rắc rối với Công hội Thuần thú sư." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Phong Khinh Nhiễm gật gật đầu, nói: "Bách Tân Nham và sư phó luôn nhìn đối phương không vừa mắt, lần này sinh nhật sư phó, chỉ sợ bọn họ sẽ đến nháo sự."

"Nếu hân dám đến nháo thọ yến của sư phó, ta sẽ chặt chân hân!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chỉ mong ngày sinh nhật của sư phó đó sẽ xảy không ra trạng huống gì." Phong Khinh Nhiễm nói.

Nhưng, có phiền toái thể* Độc Cô Thiên Diệp này ở đó, sao có thể không có trạng huống? (ý là thể chất thu hút phiền toái đó)

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14 (1): Hội Trưởng Vô Lại

Gần đây thành Năm đặc biệt náo nhiệt, chuẩn xác mà nói tổng hội Công hội Linh sư rất náo nhiệt. Rất nhiều người đều tham gia hội đấu giá thành Phượng Hoàng xong trực tiếp lại đây, để tham gia đại thọ 500 tuổi của Thì Hoảng Quy.

Đối với người sống lâu kéo dài mà nói, bọn họ sẽ không tổ chức thọ hàng năm, mà cách 10 năm, 20 năm hoặc là 50 mới tổ chức, giống Thì Hoảng Quy tổ chức sinh nhật 500 tuổi, thì phải là đại thọ. Lại vì hãn tổng hội trưởng Công hội Linh sư, cho nên người đến chúc thọ rất nhiều, làm cho khách sạn thành Năm bội thu.

Có người sẽ mang lễ vật của mình đến Công hội Linh sư trước, bởi vì nếu toàn bộ đưa lễ mừng vào hôm đó, phỏng chừng Thì Hoảng Quy cái gì cũng không cần làm, thu lễ cũng phải thu một ngày. Cho nên trước sinh nhật Thì Hoảng Quy mấy ngày, đã bắt đầu thu lễ. Công hội Linh sư phái người chuyên môn phụ trách chuyện thu lễ. Đương nhiên bắt đầu thu lễ, vậy cũng có nghĩa yến hội bắt đầu, chẳng qua là loại yến hội không nghi thức. Chuyện này đều là người của Công hội Linh sư phụ trách. Thì Hoảng Quy chỉ cần xuất trường trong ngày sinh nhật là được.

Lúc này, Thì Hoảng Quy nằm dưới tàng cây trong viện của mình, thờ dài, một bộ sâu mi khổ kiếm.

"Hội trưởng, ngài đây sao vậy?" Trưởng lão mới đến Công hội Linh sư tổng công đoàn không lâu, còn không hiểu biết tính nết Thì Hoảng Quy, khi hướng báo cáo công việc với hần, nhìn thấy bộ dáng đó, hỏi, "Ngài có chuyện gì phiền lòng sao?"

"Ai." Thì Hoảng Quy lại thở dài, nói: "Người nói đám xá tiểu tử này, sao một đám đến bây giờ còn chưa về, có phải lại quên sinh nhật của ta hay không?"

Thu Thường Túc mới biết vì sao hần thở dài, nghe nói trước kia trong mấy đồ đệ của hần có người quên sinh nhật của hần, hình như là đồ đệ nhỏ nhất Hác Bằng Du thì phải. Không đúng, giờ đồ đệ nhỏ nhất không phải Hác Bằng Du, là tiểu cô nương kia.

"Ha ha, hội trưởng yên tâm, bọn họ nhất định sẽ về. Đây chính là đại thọ 500 tuổi của ngài, sao bọn họ có thể vắng chứ. Hơn nữa, Thiên Diệp cô nương không phải nói sắp về tới sao, vậy vài vị khác cũng trở về."

"Ai, cũng chỉ có nàng là tri kỷ." Thì Hoảng Quy nói.

Lần trước rời khỏi thành phượng hoàng, nàng cho mình đan dược, sau khi ăn có tác dụng rất tốt với ngoan tật của hần. Giờ thân thể đã không còn khó chịu như trước. Không nghĩ mới gặp qua một lần, nàng đã phát hiện ngoan tật của hần, còn luyện chế riêng đan dược điều trị cho hần. Lúc trước bởi vì ngoan tật này, hần đã thật lâu không thăng cấp, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến địa vị Công hội Linh sư càng ngày càng kém hơn những công hội khác. Nghĩ đến Thiên Diệp nói cho hần, sau này điều trị là có thể trị tận gốc, hần rất chờ mong a!

Mấy hôm trước hần và tổng hội trưởng Công hội Luyện đan sư Chuẩn Mị nói về đan dược này, sau khi cho hần xem, vẻ mặt của hần vô cùng phấn khích. Truy vấn ai luyện chế cho hần. Nhưng mặc kệ Chuẩn Mị hỏi thế nào, hần cũng không nói, chỉ là nói sinh nhật hần lần này, đối phương sẽ về,

thăm hỏi hân. Đương nhiên , người có thể luyện chế ra cực phẩm đan dược, tên kia không tâm động mới là lạ. Vừa nghĩ người nọ là bảo bối đồ đệ của mình, tâm tình Thì Hoảng Quy nhất thời tốt hơn nhiều.

"Lão đại và lão tứ ở cùng một chỗ với lão ngũ, cũng không biết lão nhị và lão tam có nhớ hay không. Nếu không mang đến quà sinh nhật tốt cho ta, lần này ta nhất định phải bóc da bọn họ!" Thì Hoảng Quy nói.

"A uy, sao con mới đến, đã nghe thấy có người nói muốn lột da của ta?" Một thanh âm tà mị truyền đến, mang theo một chút oán giận, "Nếu dám thì con đi a!"

Thu Thường Túc xoay người, nhìn thấy một mặc nam tử áo dài màu trắng, bộ mặt thanh tú đang đi tới.

"Lão nhị, người còn biết trở về!" Thì Hoảng Quy nhìn người tới, tức không chỗ trút. Lão nhị này, đã hai năm không trở lại đúng không ? !

"Đại thọ 500 lão nhân gia ngài, đương nhiên con phải về a!" Bùi Thiếu Nam nói, "Vị này là thập ngũ trưởng lão đúng không ?"

"Đúng là Thường Túc." Thu Thường Túc nói, "Hội trưởng, ta đi xuống an bài chuyện thọ yến trước."

Thì Hoảng Quy vẫy vẫy tay, Thu Thường Túc gật gật đầu với thầy trò bọn họ rồi rời đi.

"Hừ, tiểu tử người, mang lễ vật gì cho ta?" Thì Hoảng Quy hỏi.

Bùi Thiếu Nam ngồi xuống đối diện Thì Hoảng Quy, nói: "Làm gì có ai đuổi theo người khác hỏi lễ vật ?"

"Ta không hỏi, các người sẽ quên!" Thì Hoảng Quy trừng mắt nhìn đối phương một cái, nói: "Những người đó đưa gì đến ta nhìn chán rồi, nói

mau, người mang cái gì cho ta?"

Bùi Thiếu Nam lấy một hộp gỗ ra từ trong nhẫn không gian, phong cách điêu khắc trên gỗ rất xưa, ẩn ẩn một cổ hương khí truyền đến. Thì Hoảng Quy lấy qua, mở ra, nhìn thấy bên trong nằm một viên giống như nước mắt.

"Giao nhân lệ ?" Thì Hoảng Quy hỏi, "Tiểu tử, người đi Vũ Linh đại lục ?"

"Đương nhiên, bằng không giao nhân lệ này từ đâu đến." Bùi Thiếu Nam nói, "Lúc trước vì có được giọt nước mắt này, ta đáp ứng lão yêu quái kia 3 chuyên, không phải vừa hoàn thành thì ta trở lại sao. Người còn nói ta không lương tâm, muốn lột da của ta."

Thì Hoảng Quy thu hồi hộp, nói: "Xú tiểu tử người, vô thanh vô tức đi hai năm, sinh ý của người ai quản a?"

"Ha, chuyện này sư phó không cần quan tâm, qua thọ yến của ngài thật tốt là được rồi." Bùi Thiếu Nam nói, "Bọn lão đại đâu?"

"Lão đại và lão tứ về chunh tiểu sư muội người, không biết lão tam ở nơi nào." Thì Hoảng Quy nói.

Tuy hãn không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn thấy rất cảm động. Thực lực lão nhị hãn rõ ràng, chuyện khiến hãn mất hai năm mới hoàn thành, khó khăn có thể nghĩ.

"Tiểu sư muội? ! Sư phó, lúc nào thì ngài tìm cho chúng ta tiểu sư muội ?" Bùi Thiếu Nam kinh ngạc hỏi. Không phải sư phó không thu nữ đồ đệ sao, sao cây vạn tuế lại ra hoa thế này ?

"Thu chính là thu, có cần ngạc nhiên như vậy không?" Thì Hoảng Quy nói, "Lần này sư phó ta thu tiểu áo bông tri kỷ, không giống mấy xú tiểu tử

các người, một đám muốn ta tức chết."

Ách, bọn họ có đại nghịch bất đạo như vậy sao? Tiểu sư muội mau đến đây a, nhất định phải làm quen nàng!

Trong sơn mạch, mọi người thu thập xong phát hiện Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên còn chưa bắt đầu thu thập, nhìn thoáng qua nhau cũng không biết phát sinh chuyện gì .

Đêm qua không phải nói sáng hôm nay khởi hành sao, sao nàng còn chưa có động tĩnh?

Phong Khinh Nhiễm để Phong hình Nặc đi vào lều trại Độc Cô Thiên Diệp nhìn xem, khi nàng đi ra nói: "Ta không biết Thiên Diệp làm sao vậy, chỉ là khi đi vào nàng nằm trên giường, không giống như tu luyện, hình như là tiến vào cảnh giới gì, ta không dám kêu nàng, sợ quấy rầy nàng."

"Chúng ta lại chờ hai ngày đi. Chờ Thiên Diệp đi ra chúng ta lại đi. Dù sao sinh nhật sư phó vẫn còn mấy ngày." Phong Khinh Nhiễm nói.

Hác Bằng Du nói cho hẳn ngày đó Độc Cô Thiên Diệp lĩnh ngộ lĩnh vực, nói vậy giờ nàng là đang lĩnh ngộ quy tắc, thành lập lĩnh vực của mình.

Phong Khinh Nhiễm đoán không sai, lúc này Độc Cô Thiên Diệp thật là đang lĩnh ngộ lĩnh vực của mình. Tối qua sau khi nàng nói cùng mọi người hôm nay khởi hành sau thì về nghỉ ngơi, nghĩ tới lĩnh vực mấy hôm trước, khi nàng ngồi trên giường thì bắt đầu hồi tưởng cảm giác lúc đó, nghĩ nghĩ thì đúng là xuất hiện hình ảnh lúc đó, chẳng qua vẫn ở giai đoạn xây dựng ban đầu, cũng không hình thành lĩnh vực chân chính, nàng cũng đi vào không được. Chỉ có không ngừng quan sát, sờ soạng ...

Thời gian bay qua, trong chớp mắt đến sinh nhật Thì Hoảng Quy, trừ bỏ Bùi Thiếu Nam thì mấy đồ đệ của Thì Hoảng Quy không về, điều này

khiến hần mất hứng. Khi uống trà với Bùi Thiếu Nam trong viện, lúc nào hé ra gương mặt đen thui.

"Ôi uy, cũng không phải con không về, sao ngài lại phát ra lãnh khí với con chứ ?" Bùi Thiếu Nam nói, "Bên ngoài đến nhiều khách nhân như vậy, sư phó, ngài còn không đi chiêu đãi ?"

"Không đi. Không ý nghĩa." Thì Hoảng Quy nói.

Công hội Linh sư vì yến hội sinh nhật của Thì Hoảng Quy, đặc biệt sửa một viện ra bày tiệc rượu, giờ ở đó đã có thật nhiều người của gia tộc thế lực tới, nhưng chánh chủ này lại còn trong viện của mình trong không ra.

"Hội trưởng, hội trưởng!" Một thị vệ nhanh chóng chạy đến viện của Thì Hoảng Quy, nói: "Hội trưởng, có chuyện lớn, ngài mau ra nhìn xem đi."

"Sao vậy?" Bùi thiếu nam hỏi.

"Tổng hội trưởng Công hội Thuần thú sư đến, nói Thiên Diệp tiểu thư giết ngoại tôn của hần, muốn Công hội Linh sư giao người. Giờ đang ở cửa, có rất nhiều người ở đó vây xem. Đại trưởng lão đã không khống chế được trường hợp này, bảo ta tới kêu ngài ra xem."

"Bách Tân Nham? Lão bất tử kia đến đây? Đi, ra xem hần nháo thế nào." Thì Hoảng Quy lạnh lẽo nói, đứng dậy đi ra ngoài. Tâm tình hần đang không tốt, thì có người đến cho hần xả giận.

Bùi Thiếu Nam nhìn bóng dáng Thì Hoảng Quy, không dám tin nói: "Giết bảo bối ngoại tôn của Bách lão bất tử kia? Sư muội này có chút bá khí đó! Sao lúc trước không ai nói cho ta ! Nhìn thật là náo nhiệt. Lão tam, nếu người còn không về, vậy không có náo nhiệt xem."

"Náo nhiệt gì." Một âm thanh lạnh lùng truyền đến từ phía trên.

"Lão tam, sao người lại chạy lên đó rồi. Khi nào thì về ?"

"Ngay lúc người nói xem náo nhiệt." Doãn lăng một thân trang phục màu đen nhảy đến bên người Bùi Thiếu Nam, "Vừa nãy người nói cái gì? Sao sư phó đi gấp như vậy ?"

"Hắc hắc, sư phó thu một tiểu sư muội cho chúng ta. Kết quả nha đầu kia giết ngoại tôn Bách lão bất tử. Không phải người ta nháo tới cửa sao."

"Tiểu sư muội? Cuối cùng sư phó cũng thu nữ đồ đệ ?" Doãn Lăng cũng là vừa mới trở về từ không gian khác, khi trở lại đại lục Không Linh lập tức chạy về, vừa tới hôm nay, cho nên không biết sự tồn tại của Độc Cô Thiên Diệp.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi xem. Lần này Bách lão bất tử chuẩn bị nháo ra cái gì." Bùi Thiếu Nam nói, xoay người đi đến cửa lớn Công hội Linh sư.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14 (2)

Khi Bùi Thiếu Nam cùng Doãn Lăng đi đến trước đại viện, thì nhìn thấy bên ngoài chật ních người xem náo nhiệt. Bởi vì còn chưa bắt đầu dùng cơm, mọi người cũng chưa có chuyện làm, giờ cư nhiên nhìn thấy hội trưởng Công hội Thuần thú sư tại ngày hôm nay đến địa bàn của Công hội Linh sư nháo, đều tò mò là nguyên nhân gì khiến bọn họ không để ý ước định giữa các công hội, cho nên trong viện đều là người xem náo nhiệt. Mà ngoài cửa lớn bị cư dân thành Năm và người của Công hội Thuần thú sư vây quanh chật như nêm cối.

"Thì Hoảng Quy, Độc Cô Thiên Diệp đâu?" Bách Tân Nham nhìn Thì Hoảng Quy đi ra một mình, âm trầm hỏi.

Hắn nhìn thấy có thị vệ vào thông tri, còn tưởng rằng Thì Hoảng Quy sẽ mang theo tiện nhân kia ra, không nghĩ tới chỉ có một người là hắn.

"Bách Tân Nham, người tìm đồ đệ bảo bối của ta làm gì?" Thì Hoảng Quy tà tà liếc mắt nhìn Bách tân nham một cái, hỏi.

"Đồ đệ của người giết ngoại tôn của ta, người đừng có giả bộ không biết với ta!" Bách Tân Nham nói.

"Nga, người nói chuyện này sao, nàng nói với ta rồi. Nhưng nàng cũng không nói nàng giết ngoại tôn của người, chỉ nói gặp phải một sắc lang muốn đùa giỡn nàng, không cẩn thận thất thủ giết mất. Chẳng lẽ tên sắc

lang đáng khinh kia là ngoại tôn của người sao? Ngô, nghe nói ngoại tôn của người không học vấn không nghề nghiệp, thường làm mấy chuyện cường thường con gái làng hoàng, xem ra là thật ? ! Có ngoại tôn như vậy, nếu ta là người, đã sớm phen bóp chết, đâu có chờ người khác giết chứ !"

"Người..." Bách Tân Nham bị lời nói của Thì Hoằng Quy làm tức muốn hộc máu, muốn nói chuyện, lại bị Thì Hoằng Quy đánh gãy.

"Ta tốt lắm phải không? Ta biết là ta tốt, rất biết chăm sóc người khác, bằng không sao có thể thu một đồ đệ tri kỷ như vậy chứ ?" Thì Hoằng Quy nhìn Bách Tân Nham tức đến mặt đỏ lên, thì nói: "Người xem người, ngượng ngùng rồi kìa, nếu ta là người, ta cũng sẽ ngượng ngùng đó."

"Người không cần đánh lạc hướng ta, ta hỏi người có giao người không? Nếu người giao người, hai công hội chúng ta vẫn có thể giống như trước, nước giếng không phạm nước sông. Nếu không giao, vậy chớ có trách ta không để ý ước định giữa các công hội." Bách Tân Nham nói thẳng ra mục đích hôm nay đến.

"Hừ, Bách Tân Nham, người chọn ngày ta đại thọ đến, chẳng lẽ còn tốt như vậy sao ?" Thì Hoằng Quy nói.

"Chọn hôm nay là muốn các thế lực trên đại lục Không Linh làm chứng cho chuyện hôm nay. Nếu hôm nay người giao Độc Cô Thiên Diệp ra, Công hội Thuần thú sư ta vẫn đưa lên đại lễ chúng ta chuẩn bị cho người. Nếu người không giao ra, vậy đành phải xin lỗi người rồi." Bách Tân Nham nói.

"Con ta là đứa nhỏ nhu thuận như vậy. Sao có thể đi đùa giỡn đồ đệ người? Lão tổ tông Kim gia cũng bị người của Công hội Linh sư các người giết, còn có trượng phu ta! Đều là vì nàng mới chết đi , nói vậy còn có những người khác của Công hội Linh sư tham dự , các người nếu không

cho ta một công đạo, ta cho người biết Công hội Thuần thú sư ta cũng phải dễ khi dễ !" Bách Phượng Lan nhìn Thì Hoảng Quy nói.

Người xung quanh nghe thấy lời nói của người Bách gia, kinh ngạc không thôi. Không nghĩ tới đồ đệ Thì Hoảng Quy mới thu gan lớn như vậy, cư nhiên giết ngoại tôn Bách Tân Nham.

"Nàng kia lá gan không nhỏ, đúng là hậu sinh khả úy !" Có người cảm thán như vậy.

"Ta thấy nàng là thị sủng mà kiêu, nghĩ rằng có Công hội Linh sư là chỗ dựa, thì cả gan làm loạn!" Cũng có người cho là như vậy.

"Vì sao nàng không dám ra đây gặp người? Thì Hoảng Quy, ta khuyên người vẫn giao nàng ra đây thì tốt. Nàng vốn là một tiểu nữ tử đến từ đại lục Huyền Nguyệt, người thu nàng làm đồ đệ chỉ là chuyện của hai tháng này, vì một nữ tử như vậy cắt đứt tình hữu nghị của hai công hội chúng ta, chuyện này không có lời đâu." Bách Tân Nham nói, khui gốc gác Độc Cô Thiên Diệp ra.

"Cái gì? Đồ đệ mới của hội trưởng cư nhiên đến từ không gian nhỏ như đại lục Huyền Nguyệt?"

"Trước kia bao nhiêu tiểu thư gia tộc lớn muốn bái ông ta làm thầy, ông ta cũng không đáp ứng, không nghĩ tới cư nhiên lại thu một nha đầu không hề có bối cảnh!"

"Chẳng lẽ nàng có chỗ nào hơn người sao?" (rin: chuyện này là tất nhiên)

"Loại người đến từ không gian thấp này, có thể có chỗ nào hơn người?"

"Cũng đúng !"

Nghe thấy bối cảnh thân thế của Độc Cô Thiên Diệp, mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc, không biết Thì Hoảng Quy coi trọng chỗ nào của nàng.

"Nghe nói nàng là một đại mỹ nhân."

Bùi Thiếu Nam và Doãn Lăng cũng lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới sư phó thu một nữ tử như vậy. Bốn sư huynh đệ bọn họ, đều là con trai trưởng đại gia tộc, còn là vì căn cốt kỳ giai mới được hãn coi trọng thu làm đồ đệ, không nghĩ tới tiểu sư muội của bọn họ cư nhiên là người đến từ không gian thấp !

Điều này khiến bọn họ càng thêm tò mò với sư muội chưa gặp mặt này.

"Thì Hoảng Quy, người giao hay không giao?" Bách Tân Nham hỏi lần cuối cùng.

"Giao cái đầu người!" Thì Hoảng Quy nói, "Không nói ta đồ đệ bảo bối không có ở đây, cho dù có, ta cũng sẽ không giao cho người. Người cho là mỗi người đều vô tâm vô phế như người sao ! Ta không giao người có năng lực gì ta ?"

"Người..." Bách Tân Nham không nghĩ tới Thì Hoảng Quy cư nhiên chơi xấu, "Chúng ta không nghĩ làm gì người. Truyền lệnh của ta, từ hôm nay trở đi, người của Công hội Thuần thú sư không được thuần hóa một con linh thú nào cho Công hội Linh sư, người trái lệnh theo xử lý quy định! Tất cả người tiếp tục lui tới với Công hội Linh sư, đều vào sổ đen của Công hội Thuần thú sư ta, Công hội Thuần thú sư sẽ không thuần hóa một con huyền thú nào cho hãn!"

Bách Tân Nham vừa nói xong, không khí nhất thời trở nên xấu hổ. Mọi người đều tới chúc thọ cho Thì Hoảng Quy, giờ lại bị Công hội Thuần thú sư nói như vậy, đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Nếu thật

sự tiếp tục ở lại, vậy không phải sau này một linh thú cũng không có để kế ước sao?

"Chiêu này không tệ." Thì Hoảng Quy nói, "Ta cũng không làm khó dễ các người, nếu lúc này muốn rời đi, Thì mỗi tuyệt không nói gì."

Bùi Thiếu Nam và Doãn Lăng đứng sau lưng Thì Hoảng Quy, nhìn bộ dáng lắc lư trái phải của tân khách ở đây.

"Thì Hoảng Quy, người đã thật lâu không thăng cấp đúng không, tật cũ của người nếu không khỏi, vậy Công hội Linh sư sẽ xuống dốc phải không nào ? Nhưng ta nghe nói, Chuẩn Mị cũng không thể chữa trị tật cũ của người..." Bách Tân Nham khi mọi người không ra được quyết định, lại yêu sách, "Ta đã mời quận chúa các quận, một tháng sau sẽ thảo luận vấn đề sở hữu truyền tông trận. Chỉ sợ hiện tại Công hội Linh sư đã không có tư cách quản lý truyền tông trận !"

Lời nói của Bách Tân Nham khiến không ít thế lực đang dao động rời khỏi viên của Công hội Linh sư, đi ra ngoài. Có người trực tiếp đi tới phía sai Công hội Thuần thú sư, có người thì đứng một bên, không lập tức gia nhập trận doanh của Công hội Thuần thú sư.

"Thì Hoảng Quy, ta hỏi người lần cuối, tiện nhân Độc Cô Thiên Diệp kia, người giao hay không giao? Nếu không giao, người cũng thấy đấy, người ở lại trong viện người chỉ có vài người như vậy. Đến lúc đó cho dù người của Công hội Linh sư người nhiều, có thể nhiều hơn người trên toàn bộ đại lục Không Linh không ? Ta cho người nửa giờ suy nghĩ, nếu người còn không giao người, ta đây sẽ san bằng Công hội Linh sư của người!"

Bách Tân Nham nói xong, những người của Công hội Thuần thú sư kêu kế ước thú của mình ra, vây quanh Công hội Linh sư.

Nhìn thấy thần thú và siêu thần thú của Công hội Thuần thú sư, những người lựa chọn phân rõ giới hạn với Công hội Linh sư thở phào nhẹ nhõm

trong lòng, nếu mình không ra quyết định này, vậy không phải khế ước thú kia không duyên với mình sao? May mà mình đi ra, may mà...

Thời gian một phút một giây cứ đi qua, Thì Hoảng Quy ngại đứng quá mệt, bảo Bùi Thiếu Nam chuẩn bị cho hắn một phen ghế dựa ngồi chờ. Dù sao Độc Cô Thiên Diệp cũng không ở, bọn họ muốn chờ bao lâu thì cứ chờ đi.

"Sư phó không vội sao ?" Bùi Thiếu Nam nói.

"Hắn vẫn ngại mình nhàn hoảng, có chút việc nháo nháo hắn sẽ thoải mái một chút." Một trưởng lão nghe thấy lời nói của Bùi Thiếu Nam, nói.

Trưởng lão này đều do Thì Hoảng Quy mang ra hoặc nhặt về, một lòng hướng về hắn, không có phản bội trong thời khắc mấu chốt. Điều này khiến Thì Hoảng Quy phi thường vừa lòng.

Nửa giờ sau, Bách Tân Nham mở miệng: "Thì Hoảng Quy, người thật sự không biết thân phận. Người đã muốn để người của Công hội Linh sư chôn cùng người, vậy..."

"Nhiều linh thú như vậy, sư huynh, đây là đang hoan nghênh chúng ta sao?" Ngay lúc Bách Tân Nham chuẩn bị hạ lệnh tiến công Công hội Linh sư, một thanh âm nữ tử truyền đến từ không trung.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15 (1): Ta Khiêu Chiến Người

Mọi người ngẩng đầu nhìn theo thanh âm, nhìn thấy một con phượng hoàng màu lam bay nhanh mà đến, đảo mắt đã đến trên không Công hội Linh sư.

"Là Phong Khinh Nhiễm và Hác Bằng Du, còn có Phong Khinh Nặc, nữ tử còn lại chính là Độc Cô Thiên Diệp ?" Người phía dưới nhìn nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang trên lưng phượng hoàng thì suy đoán.

Toàn bộ người trên lưng phượng hoàng phi thân đi đến trước mặt Thì Hoảng Quy, nhất tề cúi đầu, nói: "Chúng đồ nhi về trễ, chúc sư phó phúc như đông hải, thọ tử Nam Sơn!"

"Ha ha, cuối cùng các người cũng không quên sinh nhật sư phó, nếu quên, lần này ta cần phải dùng đại hình hầu hạ." Thì Hoảng Quy cười lớn nói, không để trận thế của những thuần thú sư kia vào mắt.

"Sinh nhật sư phó sao đồ nhi dám quên, không phải đi chuẩn bị thọ lễ cho sư phó sao?" Bùi Thiếu Nam đi đến bên người bọn Phong Khinh Nhiễm nói.

Quần áo màu đen của Doãn Lăng hợp thành cặp với Bùi Thiếu Nam áo trắng, cũng đi ra trước, nói: "Đúng vậy."

"Ha ha, tốt tốt tốt, đều là đồ đệ ngoan của vi sư!" Thì Hoảng Quy tâm tình tốt.

Lúc này người của Công hội Linh sư đồng thanh nói: "Chúc hội trưởng sinh nhật vui vẻ!"

Hành vi của Công hội Linh sư rõ ràng không có để người của Công hội Thuần thú sư vào mắt chọc giận người Bách gia, Bách Tân Nham còn chưa nói gì, Bách Phượng Lan đã lao tới nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tiện nhân, người giết ái tử của ta, diệt trượng phu và lão tổ tông của ta, cứ nhiên người còn dám xuất hiện, hừ, hôm nay ta nhất định bắt người mất mạng ở chỗ này!"

"A, vị bà bà này, xin hỏi ái tử của người là ai ? Ngượng ngùng, người ta giết nhiều lắm, nghĩ không ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bởi vì lúc trước nàng không nghĩ qua sẽ tiến vào lĩnh vực để lĩnh ngộ, ba ngày trước mới tỉnh lại. Nghĩ sinh nhật sư phó sắp đến, mọi người nhanh chóng Công hội Linh sư gần nhất, dùng truyền tống trận truyền tống đến thành Năm. Gần tới thì nghe thấy chuyện người của Công hội Thuần thú sư vây quanh Công hội Linh sư, cho nên lập tức chạy tới.

"Hừ, con ta chính là thiếu gia Kim Phi của Kim gia thành Xích, bị người dùng một phen hỏa thiêu chết !" Bách Phượng Lan nói, "Người là một tiểu cô nương, bộ dáng không tệ, sao tâm địa lại ác độc như thế, chẳng lẽ cha mẹ của người không dạy đạo lý làm người cho người sao? Người ngoan độc như thế, cho nên người mới khiến người của Công hội Linh sư chôn cùng người! Mọi người nói xem, người như vậy, chúng ta có nên giết hay không!"

"Nhìn bộ dáng không sai, sao có thể ác độc như thế chứ!" Một cái phụ nhân tiến lên nói. Lúc này nàng đã đứng ở phía sau Công hội Thuần thú sư.

Phụ nhân kia vừa nói, những người khác bắt đầu phụ họa, đều chỉ trích hành vi của Độc Cô Thiên Diệp quá mức tàn bạo ác độc, có thậm chí còn khuyên Thì Hoảng Quy giao nàng cho Công hội Thuần thú sư, nói là vì một người như vậy mà kết thù với Công hội Thuần thú sư, tính ra không lời.

"Đồ đệ lão tử, muốn làm sao thì làm, ai dám làm gì nó?" Thì Hoảng Quy nghe thấy người khác nói như vậy, lập tức đánh qua.

Phong Khinh Nhiễm làm sư huynh cũng đứng phía trước Độc Cô Thiên Diệp.

"Nữ nhân này nhất định có yêu pháp gì đó, bằng không sao có thể mới bá sư hai tháng, đã khiến Thì Hoảng Quy và đồ đệ hấn đối đãi như thế."

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp vẫn im lặng không nói lời nào đột nhiên nở nụ cười. Nàng đi lên đứng trước mặt các sư huynh, đi đến trước mặt những người đó, nói: "Người là phụ nhân Kim gia gia chủ đúng không? Đúng vậy, con của người là ta đốt chết."

"Quả nhiên là người, người giết con ta!" Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp kích thích Bách Phượng Lan, nàng muốn đi lên giết Độc Cô Thiên Diệp, lại bị sát khí trong mắt bọn Phong Khinh Nhiễm sợ tới mức không bước lên nổi.

"Thì Hoảng Quy, đồ đệ người đã thừa nhận, vậy giao nàng cho chúng ta, bằng không hôm nay ta nhất định phải huyết tẩy Công hội Linh sư!" Bách Tân Nham nói.

Độc Cô Thiên Diệp tiến lên nhìn Bách Tân Nham, nói: "Vị này chính là hội trưởng Công hội Thuần thú sư sao ? Ta nói người là ta giết, cũng không nói ta tùy tiện giết người lung tung. Ta muốn thỉnh giáo Bách hội trưởng một chút, nghe nói đại lục này có một quy củ bất thành văn, người thực lực thấp không thể mạo phạm người thực lực cao, huyền cấp là không thể mạo phạm thần cấp đúng không ?"

Đại lục cường giả vi tôn, nếu cường giả bị mạo phạm, vũ nhục, là có thể tùy ý xử phạt người mạo phạm. Đây là quy tắc toàn bộ thế giới đều cam chịu!

"Thì thế nào?" Bách Tân Nham nói, chấp tay sau lưng nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Thân phận nữ tử này hẳn đã biết, là người mới đến từ đại lục Huyền Nguyệt không lâu. Phi nhi đã là huyền tôn đỉnh phong, cho dù nàng đi tiến hành linh hóa huyền khí, cũng không có khả năng cao hơn Phi nhi. Quy tắc này có và không có cũng giống nhau .

"Một khi đã như vậy, vậy Kim Phi đùa giỡn ta, ban ngày ban mặt muốn cường phạm ta, ta đây có phải là có thể tùy ý xử phạt hẳn hay không?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Con ta đã ở huyền tôn đỉnh phong nhiều năm, khoảng cách với thần cấp chỉ là một bước nhỏ, người chỉ là một người vừa đến từ không gian thấp, sao có thể so sánh với con ta!" Bách Phượng Lan nói.

"Chỉ cần các người thừa nhận có quy củ như vậy là được rồi." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Chỉ sợ lấy nhân phẩm của các người, đến lúc đó quyết nợ. May mắn hôm nay có những người ở đây làm nhân chứng, quy tắc đó là do các người chính mồm thừa nhận !"

Bách Phượng Lan còn muốn nói cái gì, Độc Cô Thiên Diệp phóng thích uy áp thần vương trung cấp của mình, mọi người ở đây thay đổi sắc mặt. Nhất là người Bách gia.

Không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên là thần vương trung cấp, vậy Kim Phi mạo phạm nàng, là bản thân hẳn muốn chết! Hôm nay mình làm phiền Công hội Linh sư, là danh bất chính ngôn bất thuận.

"Hừ, cho dù cấp bậc của người cao hơn Phi nhi, ai nói là Phi nhi mạo phạm người ? Có lẽ là người nhìn hăn không vừa mắt, thì giết hăn." Bách Phượng Lan nói sạo.

"Cái này sao, chuyện này rất được." Độc Cô Thiên Diệp tự tin cười, nói: "Kim phu nhân, người có dám đánh cuộc cùng ta hay không? Chúng ta đều tự thề với thiên địa, ta nói là Kim Phi mạo phạm ta trước, người nói là ta vô duyên vô cớ sẽ giết con người, thế nào, muốn thử xem hay không?"

Bách Phượng Lan nhìn tươi cười của Độc Cô Thiên Diệp, sắc mặt giống chảo nhuộm biến đổi không ngừng. Con trai của nàng là dạng phẩm tính gì nàng biết. Ý vào lão tổ tông và ngoại công sủng ái hăn, chuyện cường thường nữ tử hăn làm không ít, hơn nữa mỗi lần đều là ngoạn xong lại thưởng cho thị vệ của hăn. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tuyệt sắc như vậy, chắc chắn hăn sẽ không bỏ qua .

"Kim phu nhân, thế nào, muốn thề hay không. Thật ra ta cảm thấy như vậy rất tốt ." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó đưa tay lên ngực, nói: "Quy tắc thiên địa làm chứng, ta giết Kim Phi là vì hăn muốn cường bạo ta trên đường cái. Nếu không phải, ta nguyện ý rơi xuống Địa ngục Khăng Khít!"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, một đạo ngân quang tiến vào ngực Độc Cô Thiên Diệp. 2 phút trôi qua, cũng không có xuất hiện cửa vào Địa ngục Khăng Khít. Nói như vậy, nàng nói là sự thật!

"Kim phu nhân, mời." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bách Phượng Lan, sâu kín nói.

Nếu không phải vì không mang đến phiền toái cho Công hội Linh sư, sao nàng có thể làm loại chuyện thề này. Đối với cường giả mà nói, bị buộc thề, là một loại vũ nhục!

Người của Công hội Linh sư sâu kín nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Bọn họ duy trì Thì Hoảng Quy, cho nên nếu thật sự đánh nhau với Công hội Thuần

thú sư, bọn họ cũng sẽ bảo vệ nàng, nhưng đó cũng không phải chân chính tiếp nhận nàng! Giờ nhìn thấy nàng vì không kéo Công hội Linh sư vào mà làm ra hành động thề này, lúc này mới thừa nhận thân phận đồ đệ hội trưởng của nàng. Dù sao bốn sư huynh khác đều là người có bối cảnh, mà nàng cái gì cũng không có.

Sắc mặt người Bách gia rất khó nhìn, nguyên do đã rõ, là Kim Phi tự mình tìm. Nay bọn họ đã không có lý do gì yêu cầu Công hội Linh sư giao người, bằng không bọn họ sẽ đối mặt với áp lực của thế lực trên toàn đại lục. Bách Tân Nham lãnh nghiêm mặt bảo mọi người thu hồi khế ước thú, trên không Công hội Linh sư không còn đông nghìn nghịt, mây đen trong lòng mọi người cũng tan đi.

"Chúng ta đi." Bách Tân Nham hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị rời đi.

"Chậm đã!"

Độc Cô Thiên Diệp ra tiếng gọi lại người Công hội Thuần thú sư chuẩn bị rời đi, cũng kéo lại ánh mắt mọi người.

"Người còn có chuyện gì?" Bách Phượng Lan phản hận hỏi.

"Người còn chưa nói chuyện của Kim gia gia chủ đâu. Chuyện này cũng nói rõ ràng đi, bằng không không biết khi nào thì, các người lại đây tìm sư phó phiền toái." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không cần, bọn họ chết đi tự nhiên là vì bọn họ thực lực không tốt!" Bách Tân Nham nói.

"Nếu Bách hội trưởng đã nói như vậy, Thiên Diệp sẽ tạm thời tin tưởng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bách Tân Nham mang theo người muốn rời đi, lại bị gọi lại.

Độc Cô Thiên Diệp xảo tiểu thiện hề nhìn sắc mặt Bách Tân Nham đen thui, trong lòng nghĩ trò hay còn ở phía sau ! Dám vào ngày sinh nhật sư phó làm phiền Công hội Linh sư, thù này kết lớn!

Thì Hoảng Quy và bốn sư huynh cũng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không biết nàng còn có chuyện gì muốn nói.

Bùi Thiếu Nam và Doãn Lăng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tiểu sư muội này rất khiến người vừa lòng, muốn thực lực có thực lực, muốn chọc giận thì có khí thế, bá khí uy vũ. Lười xảo như hoàng, nói mấy câu đã giải trừ nguy cơ. Nếu là nữ tử bình thường, sợ là lúc này chỉ biết tránh sau lưng sư phó mà khóc!

"Người còn có chuyện gì?" Bách Tân Nham hỏi. Tất cả mọi người đều nghe ra, hẳn đã muốn nhin không được, có loại xúc động muốn giết người.

"Ta nghe nói người sáng lập các công hội quy định, hội trưởng tổng công đoàn phải là người có cấp bậc thuần thú cao nhất. Chỉ cần ai có cấp bậc cao hơn Bách hội trưởng, vậy là có thể làm hội trưởng tổng công đoàn đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng." Đây cũng không phải bí mật gì, Bách Tân Nham thừa nhận.

"Tốt lắm, Bách hội trưởng, Độc Cô Thiên Diệp ta chính thức đưa ra lời khiêu chiến với người!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Oanh ——" đầu óc mọi người đều là thanh âm này, một đám trợn to mắt nhìn nàng.

Nàng đưa ra khiêu chiến với Bách Tân Nham ? ! Bách Tân Nham nhưng là thuần thú tông sư, bởi vì cấp bậc thần cấp, giờ hẳn có thể thuần hóa siêu thần thú cấp 5. Nàng cư nhiên khiêu chiến hẳn?

"Thế giới này huyền huyền !" Có người nói.

"Không biết trời cao đất rộng!" Có người khinh bỉ nàng.

"Ha ha, có lẽ nàng thật sự có năng lực này." Cũng có người duy trì.

Không nói những người khác bị dọa đến, ngay cả bọn Thì Hoảng Quy và Hác Bằng Du cũng kinh tủng.

Nha đầu kia còn là thuần thú sư ? Nàng không phải luyện đan sư sao ? Hơn nữa người khác không biết tuổi của nàng, nhưng bọn họ biết. 18 tuổi, đối với người sống lâu mà nói, thì phải là trẻ con!

"Nha đầu, không thể." Thì Hoảng Quy nói.

Khiêu chiến tổng hội trưởng Công hội Thuần thú sư, thắng lợi thì có thể tiếp nhận chức vụ tổng hội trưởng. Nhưng uy tín của tổng hội trưởng cũng không phải dễ khiêu khích như vậy, cho nên khi thuần hóa linh thú, phải cao hơn hội trưởng một cấp mới tính thành công. Hơn nữa thất bại sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, phải tề với quy tắc thiên địa sau này cũng không thuần thú nữa. Bằng không thì ai cũng có thể đưa ra khiêu chiến với hội trưởng!

Bách Tân Nham nhìn Độc Cô Thiên Diệp, ánh sáng tự tin trong mắt nàng làm cho hắn cảm thấy mình thấy được thần căn nhìn lên. Trong lòng có chút ý tưởng nho nhỏ nảy sinh. Hôm nay mình tới nơi này cuối cùng đúng hay không? Nhưng lúc này Độc Cô Thiên Diệp kích thích hắn đã khiến hắn xem nhẹ ý nghĩ này của mình, một lòng thầm nghĩ giáo huấn nàng thật tốt.

"Người xác định?" Bách Tân Nham hỏi.

"Ta xác định. Nếu ta thua, sẽ dựa theo quy củ, bị trừng phạt thế nào, ta biết! Nhưng nếu ta may mắn thắng, vị trí hội trưởng của người ta không cần, người chỉ cần xin lỗi sư phụ ta là được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hảo, vậy 10 này sau, gặp mặt trên lô đài thành Năm. Mặt khác, siêu thần thú tự chuẩn bị. Chúng ta đi!" Lần này Bách Tân Nham đi thật, mang theo vẻ mặt âm trầm.

"Ôi uy, chứ đi như vậy sao, lập tức khai tiệc rồi, nếu không uống ly rượu rồi hãy đi?" Thì Hoảng Quy hét lên một tiếng với bóng dáng bọn họ, tức giận đến muốn bọn họ đi nhanh hơn.

Người của Công hội Thuần thú sư đi rồi, những người khác liền có vẻ xấu hổ. Nhất là gia tộc và thế lực vừa mới lựa chọn rời khỏi.

"Yến hội hôm nay sắp bắt đầu, mọi người trước hết an vị. Đến, mời vào trong." Đại trưởng lão đi ra, hóa giải không khí xấu hổ.

Giờ người của Công hội Linh sư cho bọn họ bậc thang đi xuống, bọn họ cũng nên đi. Đợi tất cả mọi người đi vào, các trưởng lão mới đi vào. Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy trước khi đại trưởng lão đi nói thầm một câu khiến nàng buồn cười không thôi.

"Cho các người đi ra ngoài! Người vào lần thứ hai sau này cái gì cũng là hai lần! Truyền tống trận, thần kỹ, không áp bức các người học máu ta không phải họ Tôn!"

"Đi thôi, chúng ta cũng đi vào đi." Thì Hoảng Quy nói, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp đi vào.

"Sư phó là trọng nữ khinh nam! Địa vị của chúng ta hiện tại tràn ngập nguy cơ nha!" Hác Bằng Du cảm khái.

"Nhưng tiểu sư muội này thật bá khí! Rất tốt, rất tốt!" Bùi Thiếu Nam quơ quơ đầu.

"Không sai." Doãn Lăng cũng đi vào.

"Tiểu sư muội này xem như đệ phát hiện, công không thể không. Cuối cùng đệ cũng làm được một chuyện đúng!" Phong Khinh Nhiễm nói.

"Tất nhiên!" Hác Bằng Du nói, đột nhiên phản ứng lại đây cũng không phải khen hân, vừa đi theo, vừa hét lên với bóng dáng hân: "Cái gì cái chứ, đệ vẫn luôn tốt mà ? !"

Đi vào viện của mình, Thì Hoảng Quy đưa Độc Cô Thiên Diệp vào phòng chính, bốn sư huynh khác cũng lục tục đi vào.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15 (2)

"Thiên Diệp, vừa nãy con rất lỗ măng ." Thì Hoảng Quy ngồi vào vị trí của mình, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Những người khác cũng dùng vẻ mặt không đồng ý nhìn nàng.

"Sư phó là nói chuyện tỷ thí với Bách Tân Nham sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hôm nay hắc đến nháo sự, chính là không nghĩ để sư phó qua sinh nhật yên ổn. Con chưa nói muốn vị trí hội trưởng của hắc là tốt lắm rồi."

"Phốc ——" Hắc Bằng Du bưng một ly trà lên uống, nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, phun ra toàn bộ.

"Muội còn cảm thấy yêu cầu kia của muội rất nhẹ? !" Hắc Bằng Du xoa xoa nước trà bên miệng, nói.

"Đúng vậy! Nếu muội chỉ có một mình, để hắc đưa vị trí hội trưởng cho muội ngồi hai ngày." Độc Cô Thiên Diệp cũng tự tìm chỗ ngồi xuống.

Bùi Thiếu Nam đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Xin chào tiểu sư muội, huynh là nhị sư huynh của muội - Bùi Thiếu Nam."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bùi Thiếu Nam, cười nói: "Nhị sư huynh tốt."

"Ha ha, đến, tiểu sư muội, đây là lễ gặp mặt huynh cho muội, sau này sư huynh mang muội đi chơi ! Đi theo sư huynh có thịt ăn!" Bùi Thiếu Nam lấy ra một đồng thẻ nhét vào trong tay Độc Cô Thiên Diệp, vui vẻ nói.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi mấy chiếc thẻ này, nói: "Cảm ơn nhị sư huynh. Muội nghe tứ sư huynh và sư phó nói, huynh sẽ cho muội rất nhiều lễ gặp mặt, quả nhiên là thế. Vậy sau này sư huynh phải chăm sóc muội nhiều hơn."

"Đâu có, nếu không có tiền, hoặc là coi trọng cái gì, nói cho nhị sư huynh, huynh cho muội!" Bùi Thiếu Nam cười về chỗ của mình.

"Tam sư huynh, Doãn Lăng." Doãn Lăng ném một cái nhãn không gian cho Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Cảm ơn tam sư huynh." Độc Cô Thiên Diệp thu lễ tới tay, trong lòng vui không tả được.

Nhìn thấy năm người hòa hợp, Thì Hoảng Quy không vui, nói: "Hôm nay rõ ràng là sinh nhật của ta được không, lễ vật của ta đâu? Còn có, một đám đều đến trễ như vậy, có phải quên sinh nhật của ta hay không? !"

"Sư phó, chúng con vốn muốn trở về sớm một chút, nhưng khi chuẩn bị đi, tiểu sư muội đột nhiên lĩnh ngộ được quy tắc lĩnh vực, cho nên chúng con mới chậm trễ mấy ngày. Còn không phải trở về gấp sao." Hác Bằng Du nói.

"Con tu luyện ra lĩnh vực ?" Thì Hoảng Quy trừng mắt to hỏi.

"Còn chưa tu luyện ra, chỉ là có khi có thể cảm thấy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, tốt tốt tốt! Không hổ là đồ đệ của ta, mới thăng cấp thần cấp có thể đụng đến cửa ngõ lĩnh vực, tốt!" Thì Hoảng Quy vỗ đùi nói.

"Xem bộ dáng cao hứng của sư phó, phỏng chừng dù lúc này nói đúng là không có lẽ vật cũng không sao." Hác Bằng Du bữu môi nói với Phong Khinh Nhiễm.

"Ai nói ? Nhanh mang lẽ vật lên cho ta!" Thì Hoảng Quy nói.

Phong Khinh Nhiễm đứng dậy đi đến trước mặt Thì Hoảng Quy, lấy một cái hộp ra, dùng hai tay đưa cho Thì Hoảng Quy, nói: "Sư phó, đây là đệ tử đặc biệt chuẩn bị cho ngài."

Thì Hoảng Quy nhận lấy mở ra, phát hiện bên trong là một bộ thiên y.

"Con đi tìm Thiên Tàm, sau khi phun ti để Nam Cung luyện chế ."
Phong Khinh Nhiễm nói, "Tuy rằng rất mỏng, nhưng giữ ấm tốt."

Thì Hoảng Quy bởi vì tật cũ, cách một thời gian sẽ rét run cả người, cái Thiên Tàm y này là hẳn đặc biệt chuẩn bị.

Thì Hoảng Quy lấy ra nhìn nhìn, quả thực rất mỏng.

"Không biết mặc vào hiệu quả thế nào. Nhưng nhìn phân thượng Thiên Tàm rất khó có, miễn cưỡng tính con đủ tư cách ."

Thiên Tàm sao lại là khó tìm, phải là cơ hồ tuyệt chủng rồi!

Bùi Thiếu Nam nhìn thấy ánh mắt Thì Hoảng Quy rơi xuống trên người hẳn, nói: "Của con đã đưa rồi, ngài đừng hỏi lại ta."

"Ta biết người đưa rồi!" Thì Hoảng Quy nói, ánh mắt tiếp tục dời xuống.

Doãn Lăng đứng dậy, đưa một cái chai đến trước mặt Thì Hoảng Quy, nói: " Bằng Diễm đan do Phật Nam đại sư luyện chế."

Tật cũ Thì Hoảng Quy một nửa thời gian còn lại là cả người nóng lên, mà Băng Diễm đan cấp 9, đúng là đan dược hỏa diễm có thể tạm thời ức trong cơ thể chế hấn. Bởi vì Đan Phương chỉ có mình Phật Nam có, cho nên hấn đặc biệt chạy đến đại lục Vô Lượng mới tìm được.

Thì Hoảng Quy thu hồi đan dược, không nói gì thêm. Phật Nam kia tính tình kì quái, nói vậy Doãn Lăng cũng đã trải qua một phen khúc chiết mới có được.

Hác Bằng Du cầm một cái hộp gỗ đi đến trước mặt Thì Hoảng Quy, bên trong là một hạt châu nho nhỏ.

"Nha, đây là nhật dược trong đầm lầy Âm U, ngài cầm dùng tạm đi."

Huyền Hồn châu, thú đan của Nhất Phách Huyền Hồn – một trong những bá chủ của đầm lầy Âm U, khác với ma tinh, hạt châu này chứa đựng năng lượng của nó, mang ở trên người có thể tránh rét. Nhưng Huyền Hồn thú cũng không dễ đối phó, nếu không cũng sẽ không trở thành một bá chủ của đầm lầy Âm U.

"Ta còn tưởng rằng người chỉ biết ngủ đó!" Thì Hoảng Quy nhận đồ, nói thầm một câu.

Độc Cô Thiên Diệp cũng nghĩ Hác Bằng Du chỉ biết ngủ, đương nhiên, những lời này nàng không dám nói. Nàng đi đến trước mặt Thì Hoảng Quy, lấy ra một lọ đan dược, nói: "Đây là luyện chế riêng cho sư phó, hy vọng sư phó đừng ghét bỏ."

Lưu Ly đan cấp 8, là nàng đặc biệt luyện chế cho Thì Hoảng Quy bồi bổ thân thể. Khác với cái lần trước. Muốn trị tận gốc tật cũ của Thì Hoảng Quy, phải dùng Lưu Ly đan liên tục hai tháng.

Thì Hoảng Quy vui tươi hơn hờ thu đan dược. Chỉ cần là nàng luyện chế, hấn đều thích. Huống chi còn là luyện chế riêng cho hấn !

"Tiểu sư muội còn có thể luyện chế đan dược?" Bùi Thiếu Nam kinh ngạc nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, lấy Tam Nguyên đan luyện chế cho bọn họ ra đưa cho bọn hắn. "Đây là Tam Nguyên đan muội luyện chế cho các vị sư huynh."

"Tam Nguyên đan? !" Bùi Thiếu Nam trở về vài ngày, tự nhiên cũng nghe nói qua thời gian trước Tiên các bán đấu giá Tam Nguyên đan. Lúc ấy có thể nói là vật phẩm bán đấu giá quý giá nhất, bán ra với giá trên trời, hiện tại bọn họ lại mỗi người một viên!

"Tiểu sư muội, muội đây là không nghĩ để chúng ta sống !" Bùi Thiếu Nam cảm khá.

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp nhin không được ho khan một chút. Sau đó nói với Thì Hoảng Quy: "Sư phó, chờ ngài điều dưỡng thân thể xong, con lại trị tận gốc cho ngài. Trong thời gian này con muốn thu thập một ít dược liệu khuyết thiếu."

Biết Độc Cô Thiên Diệp có bản lĩnh luyện đan, nghe thấy nàng trị liệu tận cữ cho Thì Hoảng Quy mọi người cũng chẳng kinh ngạc, Phong Khinh Nhiễm nói: "Muội nói dược liệu khuyết thiếu ra, chúng ta cùng nhau chuẩn bị."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, đây vốn là chuyện lớn, nàng sẽ không ngốc tự mình đi làm, lại nói, nhiều người lực lượng lớn."Muội cần Giao Nhân Lệ, Bát Giác Liên, Mộng Sinh hoa, còn có Vạn Niên Lan Anh Thảo 4 vị thuốc dẫn."

"Giao Nhân Lệ đã có. Có thể trừ ra." Bùi Thiếu Nam nói. Quà sinh nhật hắn đưa cho Thì Hoảng Quy là Giao Nhân Lệ. Lúc trước hắn nghĩ Giao Nhân Lệ có thể ức chế tận cữ, không nghĩ tới vừa vặn lấy làm thuốc dẫn.

"Vạn Niên Lan Anh Thảo lão Mạnh có." Thì Hoảng Quy nói.

"VẬY còn thiếu Bát Giác Liên và Mộng Sinh hoa." Phong Khinh Nhiễm nói, "Bốn người chúng ta phân công nhau đi tìm. Tuy rằng ít, nhưng lấy thực lực của chúng ta, muốn tìm đến hai cái này cũng không khó."

"Được."

"Tiểu sư muội chờ ở đây là được. Nhìn các sư huynh phát huy bản lĩnh thần thông của chúng ta mang hai loại này đưa trước mặt của muội." Hác Bằng Du nói.

"Miệng lưỡi trơn tru!" Thì Hoảng Quy trừng mắt nhìn Hác Bằng Du, quát lớn.

"Việc cấp bách của chúng ta lúc này là giúp tiểu sư muội vượt qua khiêu chiến 10 ngày sau." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Chuyện này..." Độc Cô Thiên Diệp muốn nói mình hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vừa mở miệng, một thị vệ đi vào viện của Thì Hoảng Quy, nói: "Hội trưởng, tổng hội hội trưởng luyện khí sư và luyện đan sư đến."

Thì Hoảng Quy mang theo năm đồ đệ của mình đi ra ngoài, thì nhìn thấy hai nhân ảnh một đỏ một lam đi tới.

"Ha ha, Thì lão đệ, người không ra ngoài nghênh đón khách nhân, ở trong phòng nhỏ của người trốn tránh là sao?" Người mặc quần áo màu đỏ, cũng là sư hội trưởng tổng công đoàn Công hội Luyện khí Nam Cung nhìn Thì Hoảng Quy trêu chọc.

"Này chuyện này không có ý nghĩa, không bằng ta ngồi ở đây. Hơn nữa, chuyện này không phải nghênh đón hai người đến đây sao." Thì Hoảng Quy nói, "Đến, mời vào trong."

"Ha ha, tốt!" Người mặc quần áo màu lam – Chuẩn Mị nói, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp phía sau Thì Hoảng Quy, nói: "Đây là đồ đệ mới của người sao?"

"Ha ha, đúng, là nha đầu này. Nha đầu, đây là Mị lão nhân, đó là Nam Cung Ngưng." Thì Hoảng Quy giới thiệu.

"Mị hội trưởng, Nam Cung hội trưởng." Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với hai người.

"Là một nha đầu không sai. Nghe nói một mình con nói đến Bách lão bất tử phải đi về, không sai, hậu sinh khả úy !" Chuẩn Mị nhìn Độc Cô Thiên Diệp tán thưởng nói.

"Nghe nói con muốn khiêu chiến Bách lão bất tử? Con còn có thể thuần thú sao?" Nam Cung hỏi.

"Biết một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt lắm tốt lắm, các người là tới chúc thọ ta, hay là đến nhìn đồ đệ của ta?" Thì Hoảng Quy nói, "Đi, ba người chúng ta đi uống trà, để tiểu bối bọn họ đi chơi một bên đi."

"Được, đi. Lần này ta mang theo lá trà mới, lát nữa cho hai người nhắm nháp một chút."

Ba người nói xong đi vào lương đình trong hậu viện, để năm người Độc Cô Thiên Diệp lại.

"Tiểu sư muội, huynh mang muội tới viện của muội." Bùi Thiếu Nam nói. Hắn về sớm nhất, biết viện của Độc Cô Thiên Diệp ở đâu.

"Hảo. Phiền toái nhị sư huynh ." Độc Cô Thiên Diệp cảm tạ, sau đó đi theo Bùi Thiếu Nam.

Viện của Độc Cô Thiên Diệp cách viện của Thì Hoảng Quy không xa. Thật ra viện của mấy sư huynh cũng cách viện của Thì Hoảng Quy không xa, đi đường cũng chỉ hơn mười phút.

Một tiểu lâu độc lập sạch sẽ đơn giản hai tầng, một hoa viên nhỏ, một viện nhỏ. Tuy rất đơn giản, nhưng cũng hợp khẩu vị của nàng.

"Viện này là sư phó cho người kiến tạo riêng cho muội, vừa vặn ở giữa viện của bọn ta và sư phó." Bùi Thiếu Nam nói.

"Lúc trước sư phó cũng không xây viên cho ta, tùy tiện chỉ ngón tay một cái là xong." Hác Bằng Du oán giận nói, "Tư tưởng trọng nữ khinh nam của sư phó càng ngày càng nghiêm trọng."

"Ha ha." Mọi người nghe thấy lời nói của hắn thì nở nụ cười, biết hắn không phải thật sự oán giận, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn vẫn cảm thấy rất buồn cười.

"Cư nhiên còn có phòng bếp và nhà ăn!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn phòng bếp và nhà ăn phía sau, có chút kinh ngạc.

"Sư phó nói sợ muội ăn không quen cơm canh nơi này, xây một cái phòng bếp, muội có thể tự mình làm ăn." Bùi Thiếu Nam giải thích.

"Oa, vậy không phải ta đây có thể lại đây cạo cơm ăn mỗi ngày?" Hác Bằng Du nói, "Nhưng như vậy, thời gian ngủ của ta sẽ ít đi, ai, thật là rối rắm."

Phong Khinh Nhiễm nhìn thấy Bùi Thiếu Nam và Doãn Lăng nhìn mình, nói: "Tay nghề của tiểu sư muội tốt lắm."

Hai người hiểu rõ, khó trách ngủ thần này cũng nguyện ý hy sinh thời gian ngủ lại đây ăn cơm ! Nói xong bắt đầu chờ mong tay nghề của Độc Cô Thiên Diệp.

"Khi nào thì tiểu sư muội cũng làm cơm cho chúng ta?"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Đêm nay đi. Vừa vặn mừng thọ cho sư phó."

"Hảo, huynh muốn ăn nấm hương gà ti cháo muội nói." Hác Bằng Du nói, "Ngô, buồn ngủ quá, huynh phải đi về ngủ một lát."

Hác Bằng Du nói xong xoay người trở về viện của mình. Phong Khinh Nhiễm, Bùi Thiếu Nam và Doãn Lăng cũng cáo từ rời đi, để Độc Cô Thiên Diệp nghỉ ngơi. Công hội Linh sư không thiếu người, cho nên cho dù bọn hắn vài năm không trở về, viện của bọn họ cũng là sạch sẽ như mới.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào lầu hai, phát hiện trang trí bên trong cũng rất phù hợp khẩu vị của nàng, chỉ thu thập đơn giản một chút rồi đi nghỉ ngơi.

Yến hội sinh nhật bên ngoài dựa vào các trưởng lão của Công hội Linh sư chống đỡ, mà thọ tinh và đồ đệ của hắn lại uống trà uống trà, ngủ ngủ, không đi ra trước tiếp đón. Cuối cùng Thì Hoằng Quy vẫn bị đại trưởng lão phái người kêu vài lần mới miễn cưỡng ra ngoài lộ mặt một chút mà thôi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16 (1): Vô Sĩ Dụ Đồ

Độc Cô Thiên Diệp ngủ một chút rồi đứng lên chuẩn bị cho bữa tiệc nhỏ buổi tối. Nguyên liệu nấu ăn lần này đều do nàng xử lí, nên chuẩn bị một chút. Cho nên khi nàng chuẩn bị tất cả đồ ăn xong, trời đã tối rồi.

Hội trưởng Công hội Luyện khí sư, Công hội luyện đan sư và Thì Hoảng Quy cùng nhau phẩm trà, khi Phong Khinh Nhiễm đến gọi bọn hắn ăn cơm mới ý do vị tấn dời đi trận địa.

Đi vào viện của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy bọn Hác Băng Du cùng Bùi Thiếu Nam đều ở đó, mỹ thực đã bưng lên bàn, còn tỏa hơi nóng. Bởi vì tối hôm nay ánh trăng rất đẹp, nên Độc Cô Thiên Diệp để bọn họ đặt bàn ăn ngoài sân.

"Còn chưa vào viện đã ngửi thấy mùi, xem ra đồ đệ này của người chuẩn bị cho người cũng không tệ lắm !" Liêu Băng cười nói.

"Nếu bọn họ biết nấu cơm, ta sẽ vụng trộm nở nụ cười, đây hẳn là nha đầu làm." Thì Hoảng Quy đắc ý nói.

Đồ đệ này thật tốt, thiên phú tu luyện cao, phúc trạch rất sâu, kỳ ngộ sau này chắc chắn không ngừng; lại biết luyện đan, còn là thuần thú sư, giờ nói cho hắn nàng biết luyện khí, hẳn cũng không thấy kinh ngạc . Bây giờ còn biết làm mỹ thực! Nhưng không biết 18 năm nàng sống thế nào. Nếu

cho hẳn biết trước Độc Cô Thiên Diệp 15 tuổi còn phế vật là không thể tu luyện, phỏng chừng hẳn trực tiếp bị dọa đến thế giới tây phương cực lạc.

Lúc chiều Thì Hoảng Quy bị đại trưởng lão kêu đi ra ngoài tiếp tân khách một vòng, nói vài câu cảm tạ linh tinh , sau đó trở lại tiếp tục phẩm trà. Người khác tới chúc thọ hẳn, sao có thể không đi lộ cái mặt chứ! Nhưng đồ ăn trên bàn hẳn chạm vào cũng chưa chạm một chút, nhìn thấy cũng không có thèm ăn.

Nhưng đồ ăn Độc Cô Thiên Diệp làm vừa nhìn đã thấy muốn ăn. Mùi hương thích hợp, mặn nhạt đều có, còn có nấm hương gà ti cháo hầm nồng đậm. Tuy chưa đặt bàn, mọi người cũng đã chảy nước miếng ròn ròn .

"Sư phó, đồ ăn đã chuẩn bị xong, mọi người vào bàn đi." Độc Cô Thiên Diệp bưng món cuối cùng lên, nhìn thấy ba người Thì Hoảng Quy đến, hô.

Có lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, đợi ba người Thì Hoảng Quy ngồi vào, Hác Bằng Du và Bùi Thiếu Nam cũng vội vàng ngồi xuống.

Động tác của Phong Khinh Nhiễm và Doãn Lăng chậm hơn một chút, nhưng là vẫn tích cực hơn trước nhiều. Mỹ thực trước mặt, sao còn quản phong độ không phong độ gì chứ.

"Oa, thơm quá a! Không biết ta có thể cũng đến cợ cơm không?"

Độc Cô Thiên Diệp vừa mới dọn dẹp phòng bếp đi ra, còn chưa ngồi xuống, chợt nghe thấy một thanh âm nữ tử truyền đến từ trên tường.

Mọi người nhìn qua, thì ra là thành chủ thành Năm. Phượng Thanh Diên nhảy xuống từ trên tường, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn.

"Ách, Phượng thành chủ, sao ngài lại đi tường đến ?" Bùi Thiếu Nam hỏi.

"Ngô, ăn ngon!" Phượng Thanh Diên ăn một ngụm thủy ngọc, nói, "Không phải sinh nhật lão gia tử sao, tối hôm nay ta mới về đến, thấy phía trước quá nóng náo loạn, ngượng đi. Lấy tính tình lão gia tử, chắc là không có ở phía trước, ta mới tới nơi này a. Vừa vặn chưa ăn cơm, đói chết ta. Lão gia tử, quà sinh nhật của người nè."

Phượng Thanh Diên ném một cái hộp ngọc tới trên tay Thì Hoảng Quy ở đối diện, sau đó lại vui đầu ăn.

Độc Cô Thiên Diệp lại cầm cái ghế đi ra, ngồi xuống bên người Phượng Thanh Diên. Không phải nàng không phân biệt được bối phận, chỉ có bên cạnh nàng mới có chỗ trống.

Không nghĩ tới, thành chủ thành Năm cư nhiên là nữ tử! Còn là một vị mỹ nữ đáng người xinh đẹp!

"Oa, cư nhiên có năm! Đây là năm gì? Sao ta chưa ăn qua?" Phượng Thanh Diên uống một ngụm năm hương gà ti cháo, kinh ngạc nói, "Năm cư nhiên còn có thể nấu như vậy, oa, người thật là lợi hại! Đầu bếp của ta đã đổi nhiều lần, mỗi ngày làm năm đều là chỉ có một hình thức, ta sắp ngán. Lão gia tử, cho ta mượn đồ đệ bảo bối của n dùng một chút nha ?"

Mồ hôi... Nàng không phải vật phẩm có được không, sao lại mượn dùng một chút!

"Nàng không rảnh." Thì Hoảng Quy không ngẩng đầu lên nói.

"Là vì khiêu chiến 10 ngày nữa sao?" Phượng Thanh Diên cầm một cái chân gà, vừa cắn vừa nói.

"Không phải người mới về sao? Nhanh như vậy đã biết." Liêu Băng nói.

"Ta là ai chứ, lên trời xuống đất không gì làm không được là Phượng Thanh Diên ta, sao có chuyện ta không biết chứ, còn là phát sinh ở thành Năm ta!" Phượng Thanh Diên nói.

"Người lên trời xuống đất da mặt dày nhất mới đúng!" Hác Bằng Du chế nhạo nói.

"Uy uy uy, có phải người muốn gặp biểu muội ta hay không?" Phượng Thanh Diên nói.

"Không muốn không muốn, biểu muội của người vẫn là giữ cho người khác đi." Hác Bằng Du nhanh chóng lắc đầu. Biểu muội Phượng Thanh Diên, là một đóa kỳ hoa trong kỳ hoa, gặp qua hắc một lần thì không phải hắc không lấy chồng, từng bức hắc vài năm không về thành Năm. Lắc đầu đuổi bóng dáng ghê tởm kia ra, nhanh chóng bổ sung: "Ai chẳng biết Phượng thành chủ người pháp lực vô biên, thần thông quảng đại a!"

"Hừ hừ, vậy mới đúng chứ." Phượng Thanh Diên nói, "Nhưng, tiểu nha đầu, người muốn khiêu chiến Bách Tân Nham, hắc có thể thuần hóa siêu thần thú cấp 5, dù người dung đến khí lực bú sữa cũng không nhất định có thể so với hắc. Tuổi của người phỏng chừng còn chưa tới số lẻ của hắc phải không?"

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Phượng Thanh Diên làm sặc, ho khan vài cái.

Phượng Thanh Diên cắn xong một cái chân gà, lại cầm cổ gà lên, nói: "Vừa thấy phản ứng của người ta biết ta đoán đúng rồi. Người trẻ tuổi, dễ dàng xúc động, nên suy nghĩ hậu quả một chút. Nhìn thấy người làm đồ ăn ngon như vậy, ta nói cho người, hai năm trước hắc đang chuẩn bị đột phá

cấp 5, cho nên có khả năng lúc này đã có thể thuần hóa siêu thần thú cấp 6."

Lời nói của Phượng Thanh Diên khiến không khí trên bàn có chút ngưng trọng, đều lo lắng nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Nàng lại tự tin cười, nói: "Ta đã biết, cảm ơn Phượng thành chủ."

Tuy nói Độc Cô Thiên Diệp có tự tin, nhưng những người khác lại lo lắng không thôi. Loại lo lắng này mãi cho đến trận đấu chấm dứt mới có thể kết thúc.

Ăn cơm xong, Nam Cung và Liêu Băng về chỗ ngủ, Phượng Thanh Diên về phủ thành chủ của mình. Độc Cô Thiên Diệp thu thập này nọ xong rồi về nghỉ ngơi .

Ngày hôm sau Độc Cô Thiên Diệp muốn đi bắt một con siêu thần thú. Bởi vì cần cấp bậc rất cao, muốn bắt một con siêu thần thú cũng không phải dễ dàng. Vì thế nàng nói với Thì Hoảng Quy rồi chuẩn bị đi đến sơn mạch bắt một con siêu thần thú về.

Bọn Hác Băng Du biết nàng muốn đi bắt siêu thần thú, đều muốn đi cùng. Nghĩ bọn họ quen thuộc đại lục Không Linh hơn mình, nàng đồng ý . Sau đó năm người khởi hành đi sơn mạch lớn nhất đại lục không linh - sơn mạch Nhạn Tử.

Sơn mạch Nhạn Tử và sơn mạch Miễn Miễn của đại lục Huyền Nguyệt có chút giống, đều là sơn mạch lớn nhất dài nhất đại lục, cấp bậc linh thú bên trong thì càng vào sâu càng cao, cũng càng nguy hiểm .

Đương nhiên, đây chỉ là đối với những người khác. Lấy thực lực năm người Độc Cô Thiên Diệp, ách, là thực lực thú thú của bọn họ, đến sơn mạch Nhạn Tử cũng không tính rất nguy hiểm.

"Sư huynh, các huynh đi tìm linh thú các huynh muốn, muội thuần hóa cho các huynh, coi như là lễ vật."

Có Độc Cô Thiên Diệp cam đoan, bọn Phong Khinh Nhiễm đi bắt linh thú mình mơ ước bấy lâu. Vì cam đoan an toàn, bọn họ không đi xa, cùng nhau càn quét trong sơn mạch Nhạn Tử.

Rất nhanh có một con siêu thần thú sa lưới, là Tứ Dực Hồng Nhạn mà Bùi Thiếu Nam muốn, siêu thần thú cấp 5. Sau khi bắt lấy Tứ Dực Hồng Nhạn, Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa tại chỗ. Trước khi động thủ mọi người còn muốn ngăn cản, dù sao 18 tuổi thuần thú tông sư nghe qua thật sự có chút không thể tưởng tượng.

"Khi nào thì muội làm chuyện không nắm chắc ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại, "Muội sẽ không tìm nguy hiểm cho mình."

Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, bọn họ liền đồng ý. Tiểu sư muội này tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng xử sự rất chính chắn, thường xuyên khiến người ta hoài nghi nàng có phải lão thái bà giả trang nhỏ lại hay không.

Lúc ấy bọn Bùi Thiếu Nam cũng nghĩ như vậy, vẫn là Phong Khinh Nhiễm nói hăng và sư phó dùng thử sinh thạch thử qua, thật là 18 tuổi, bọn họ mới tin.

Độc Cô Thiên Diệp đi lên đi, trao đổi với Tứ Dực Hồng Nhạn một chút, sau khi được nó đồng ý mới bắt đầu thuần hóa. Như vậy có thể giảm bớt lực cản trong quá trình thuần hóa, thuần hóa dễ dàng hơn.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16 (2)

Không đến nửa ngày, Độc Cô Thiên Diệp đã thuần hóa Tứ Dực Hồng Nhạn xong. Bởi vì cấp bậc linh lực và tinh thần lực được đề cao, cấp bậc thuần thú cũng càng ngày càng cao. Cấp bậc linh thú cao hơn trước kia mà thời gian lại ngắn hơn.

Mấy người trợn mắt há hốc mồm nhìn Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa Tứ Dực Hồng Nhạn, dù là Bách Tân Nham ít nhất cũng cần một ngày, nàng cư nhiên nửa ngày thì xong rồi?

"Nhị sư huynh, lại khế ước đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tuyệt quá!" Bùi Thiếu Nam vui vẻ như điên chạy qua, cùng khế ước với Tứ Dực Hồng Nhạn.

Sau khi khế ước xong, thần sắc Bùi Thiếu Nam quái dị nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Sợ tới mức ba người khác còn tưởng rằng xảy ra trạng huống gì.

"Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?" Phong Khinh Nhiễm hỏi.

"Sao ta cảm thấy linh lực của ta tăng trưởng rất nhiều? Ta giống như chạm vào bình cảnh thăng cấp." Bùi Thiếu Nam nói.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, Bùi Thiếu Nam đã bị ánh sáng thăng cấp bao vây lại. Một giờ sau, hắc tử thần vương cao cấp thành công thăng cấp thành thần vương đỉnh phong. Mà Tứ Dực Hồng Nhạn bởi vì khế ước cùng Bùi Thiếu Nam cũng thành công thăng cấp đến siêu thần thú cấp 6.

"Thần kỳ như vậy!" Hắc Bằng Du kinh ngạc nói. "Chưa thấy qua khế ước còn có thể thăng cấp, cái này rất mơ hồ ? !"

"Nhị sư huynh đừng ở thần vương cao cấp đã lâu, bản thân vốn cách thăng cấp không xa. Khế ước Tứ Dực Hồng Nhạn chẳng qua gia tăng một chút linh lực cho hắc, vừa vặn khiến hắc đột phá." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, phương pháp thuần thú của muội thật tốt. Nếu là người khác thuần hóa, hôm nay huynh sẽ không thể thăng cấp. Cảm ơn muội Thiên Diệp." Bùi Thiếu Nam thu hồi Tứ Dực Hồng Nhạn nói.

Có Bùi Thiếu Nam là ví dụ, bọn Phong Khinh Nhiễm đều tin thực lực thuần thú của Độc Cô Thiên Diệp, cũng càng thêm chờ mong linh thú của mình. Vài ngày sau, bọn họ cứ tìm tìm huyền thú, thuần hóa huyền thú và khế ước huyền thú.

Theo như lời Độc Cô Thiên Diệp, thăng cấp thần vương cần nhiều lực lượng, cũng không phải khế ước một linh thú là có thể. Cho nên trừ Bùi Thiếu Nam, những người khác đều không thăng cấp, nhưng bọn hắc đều cảm thấy linh lực trong cơ thể mình tăng trưởng không ít.

"Còn hai ngày là đến tỷ thí , chúng ta đi bắt một con linh thú cấp bậc cao một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cuối cùng mấy người tập trung mục tiêu trên người một con Tuyết Sư - siêu thần thú cấp 7.

Độc Cô Thiên Diệp kêu thú thú đều đi ra, vây quanh Tuyết Sư. Độc Cô Thiên Diệp đứng giữa không trung, nhìn Tuyết Sư phía dưới.

"Đi theo ta, ta có thể giúp người biến hóa." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Bằng không, bọn ta sẽ đánh người tàn phế mang đi. Tự người chọn."

Mấy người Phong Khinh Nhiễm không nói gì nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tốt xấu người ta cũng là siêu thần thú cấp 7 được không, người uy hiếp thêm lợi dụ như vậy, rất mất thể diện của đối phương.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không tiếp tục nói, nàng đang đợi Tuyết Sư lựa chọn. Nàng trải qua lần biến hóa của Liệt Hỏa mới biết, siêu thần thú nơi này muốn biến hóa, lời kiếp lợi hại hơn ở đại lục Huyền Nguyệt nhiều. Cho dù linh thú cấp bậc rất cao, cũng không dám dễ dàng thử. Cho nên dù Tuyết Sư đã là siêu thần thú cấp 7, nó vẫn như cũ không biến hóa.

Qua nửa ngày, Độc Cô Thiên Diệp còn nói: "Người xem khế ước thú của ta, đều đã biến hóa, có con vẫn là vừa mới đến siêu thần thú."

Tuyết sư nhìn nhìn đại quân thú thú bao vây mình, quả thực đều đã biến hóa. Nữ nhân này thực lực mạnh như vậy? Giống như thật sự giúp được siêu thần thú biến hóa. Hơn nữa bên trong còn có con thực lực ngang mình, thậm chí còn có một con cao hơn mình 1 cấp!

Nó có thể lựa chọn liều chết, nhưng là xem bộ dáng đối phương, sợ là sẽ đánh mình chỉ còn nửa mạng, sau đó mang đi. Cân nhắc lợi hại, Tuyết Sư mở miệng nói: "Người thật sự có thể giúp ta biến hóa?"

"Ta chỉ cung cấp điều kiện, biến hóa cần chính người đến. Nếu người ngay cả dũng khí trải qua lời kiếp cũng không có, vậy thì không có cách nào. Ta chỉ đành đi tìm linh thú khác." Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng có thể cung cấp điều kiện tất yếu cho thú thú, tỷ như Biến Hóa đan. Nhưng là nếu ngay cả dũng khí trải qua lời kiếp nó cũng không có, vậy nó cũng không thích hợp làm lễ vật cho sư phó.

"Hào, ta đi theo người đi. Nhưng không có thuần thú sư, chúng ta cũng không thể khế ước." Tuyết Sư nói.

"Không phải chúng ta khế ước, người sẽ khế ước với sư phó ta." Độc Cô Thiên Diệp sửa lại, "Thời gian sắp tới, chuyện khế ước ta sẽ nói ở trên đường, giờ người đi theo chúng ta là được."

Cứ như vậy, siêu thần thú cấp 7 đã bị bắt cóc. Toàn bộ quá trình không có một chút dấu hiệu đánh nhau, khiến bốn sư huynh nổi lên nửa ngày ở một bên buồn bực không thôi, thậm chí con Tuyết Sư này rất không có cốt khí.

Tuy rằng thời gian có vẻ nhanh, nhưng bọn họ vẫn về trước trận khiêu chiến, trực tiếp tới lôi đài thành Năm.

Lúc này khán đài xung quanh lôi đài đã tấp nập người. Trừ cư dân bản địa, những người lần trước tới chúc thọ Thì Hoảng Quy không rời đi, còn có không ít người nghe thấy thì tới xem náo nhiệt.

Có người muốn khiêu chiến Bách Tân Nham, đây là bao nhiêu năm không xuất hiện. Hơn nữa đối phương còn là đồ đệ hội trưởng Công hội Linh sư!

Ngày sinh nhật hội trưởng Công hội Linh sư, người Công hội Thuần thú sư đến nháo, chuyện này đã bị toàn bộ đại lục ồn ào huyên náo, mọi người đều muốn nhìn tiểu đồ đệ Thì Hoảng Quy hết giận cho sư phó mình thế nào. Nghe nói nếu Bách Tân Nham bị thua, phải xin lỗi Thì Hoảng Quy.

Mấy thập niên gần đây Công hội Thuần thú sư rất kiêu ngạo, hẳn cũng không để ,ấy công hội khác vào mắt, nhất là Công hội Linh sư! Bởi vì Thì Hoảng Quy đã lâu không thăng cấp, hơn nữa Công hội Linh sư đã hai lần không có ai đi vào bí cảnh Không Linh. Mang ra so sánh, Công hội Thuần thú sư cũng là có bản lĩnh kiêu ngạo.

Nếu Độc Cô Thiên Diệp khiêu chiến thua, ân oán giữa nàng và Kim gia sẽ lại bị mang ra, đến lúc đó chẵn chẵn Bách Tân Nham sẽ không bỏ qua cho nàng. Độc Cô Thiên Diệp bị xử phạt nghiêm khắc, vậy Công hội Linh sư sẽ có phản ứng gì?

"Chắc chắc, náo nhiệt lần này thật thú vị."

"Còn không phải sao. Đã lâu đại lục không náo nhiệt như vậy."

"Nghe nói đồ đệ này của Thì Hoảng Quy đi lên từ đại lục Huyền Nguyệt, mới mấy tháng."

"Đại lục Huyền Nguyệt? Không phải cái không gian thấp sao ? Cũng có thể có nhân tài như vậy ?"

"Đúng vậy, linh lực đã đạt tới thần vương trung cấp, mặc kệ nói thế nào, sau này nàng khẳng định là tiền đồ vô lượng. Khi về nhất định phải báo cho một chút gia tộc, không thể chọc tới nàng."

"Nếu nàng thật sự khiêu chiến thành công, vậy không phải cấp bậc thuần thú của nàng còn cao hơn Bách Tân Nham sao ? !"

Mọi người vẫn đều cho rằng hôm nay Độc Cô Thiên Diệp khiêu chiến chắc chắn là thất bại, không ai suy nghĩ qua nếu nàng thành công sẽ là khái niệm gì! Có người nói thẳng nàng không có khả năng thắng, có người lại thấy tiếc cho Độc Cô Thiên Diệp.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Độc Cô Thiên Diệp đã bị liệt vào đối tượng không thể đắc tội.

Gần trưa, người của Công hội Thuần thú sư khoan thai đến chậm. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Tuyết Sư hí mắt nghỉ ngơi, Bách Tân Nham hừ lạnh, sau đó lấy ra một cây sáo thổi một chút.

Chỉ chốc lát, từ ngoài thành Năm bay tới hai siêu thần thú, người ở đây nhận ra trong đó có một con là khế ước thú của Bách Tân Nham, con còn lại hẳn là siêu thần thú cấp 6 hẳn muốn thuần hóa hôm nay.

Xem ra hẳn cũng đã trao đổi xong với siêu thần thú muốn thuần hóa hôm nay.

"Quả nhiên là siêu thần thú lục 6, nếu Độc Cô Thiên Diệp cũng chọn siêu thần thú cấp 6, cho dù nàng thuần hóa thành công, cũng sẽ phán nàng thua."

"Lúc trước không phải nói hẳn chỉ có thể thuần hóa siêu thần thú cấp 5 sao? Vô thanh vô tức lấy ra một siêu thần thú cấp 6, muốn làm Độc Cô Thiên Diệp trở tay không kịp, quá âm hiểm."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn siêu thần thú bay tới, nở nụ cười.

"Vì công chính, ta đặc biệt mời thành chủ Phượng Thanh Diên đến làm trọng tài, người có ý kiến gì không?" Độc Cô Thiên Diệp cũng không lại nhìn khế ước thú Bách Tân Nham chọn, nói.

"Không có." Bách Tân Nham nói.

"Ngượng ngùng, ta đến chậm." Thanh âm Phượng Thanh Diên truyền từ bên ngoài đến, sau đó mọi người thấy Phượng Thanh Diên và hai vị nam tử lần lượt đi tới.

Chờ bọn hẳn đi vào trên đài giám khảo, thấy rõ người tới, người trên khán đài đều kinh hô đứng lên.

"Trời ạ, cứ nhiên là hẳn?"

"Sao hẳn lại đến đây?"

"Không phải hẳn không ra khỏi thành Mộng Huyền sao?"

"Nghe nói hắc và Phượng Thanh Diên giao tình không tệ, chắc là nàng mời hắc đến."

Phượng Thanh Diên nói: "Thanh Diên tự cảm phân lượng của mình không đủ để làm giám khảo cho Bách hội trường, vì thế liền mời tới thành chủ thành Mộng Huyền – Trường Tuyến và thành chủ thành Long Hoa cùng ta làm trọng tài hôm nay. Lấy kỳ công chính."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn trên đài giám khảo nhiều ra hai nam tử, trong đó trung niên nam tử Hắc Bằng Du từng nói với nàng, hắc là chính là thành chủ thành Long Hoa Vi Bách Xuyên.

Người nam tử quần áo mặc y chính là thành chủ thành Mộng Huyền – Trường Tuyến trong truyền thuyết! Nhân vật thần bí Hắc Bằng Du nhắc tới bên tai mình vô số lần?

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Quá Suất

Sở dĩ Độc Cô Thiên Diệp biết nhân vật như Trường Tuyến, tất cả đều là công lao của Hác Bằng Du. Bởi vì khi nàng linh hóa dùng gần 6 ngày, vượt qua Trường Tuyến 5 ngày, cho nên hẳn luôn so sánh nàng và Trường Tuyến, sau đó nói công tích của hẳn rất vĩ đại, khiến nàng hiểu biết Trường Tuyến này không ít.

Nghe nói, Trường Tuyến này cũng là người đến từ một khôn gian thấp, lúc linh hóa dùng 5 ngày. Nhưng khi hẳn đến đại lục Không Linh đã 100 tuổi rồi. Lúc trước cũng có không ít thế lực tung cánh ô liu* (chiêu mộ) với hẳn, nhưng đều bị hẳn cự tuyệt. Một người không quyền không thế, tại đại lục tinh phong huyết vũ thần kỳ còn sống, hơn nữa 100 năm trước thành công thăng cấp thần hoàng, sau đó lên làm thành chủ loạn thành chi đô - Mộng Huyền thành, thu phục các thế lực bên trong. Sau vẫn ru rú trong thành, rất nhiều người đều biết là có nhân vật như Trường Tuyến, lại chưa từng thấy diện mạo của hẳn.

Bởi vì hẳn sống rất có sắc thái truyền kỳ, diện mạo của hẳn cũng bị truyền kỳ hóa. Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, cũng không khủng bố như người bên ngoài đồn đại, cái gì một con mắt, có đầu hình tam giác, hẳn còn tuấn mỹ hơn nam tử bình thường một chút. Chỉ là thân Mặc Y kia, ánh mắt vô ba và đôi môi khế mím của hẳn khiến người ta nhìn ra hẳn cũng không phải dễ đối phó.

"Thời gian đã đến, song phương xác nhận lẫn nhau xem linh thú của đối phương có từng bị thuần hóa hay không." Phương Thanh Diên đứng lên nói.

Nàng liếc mắt một cái thì nhìn ra linh thú của Bách Tân Nham là siêu thần thú cấp 6, thâm nghĩ giao hoạt, sau đó nhìn Tuyết Sư của Độc Cô Thiên Diệp.

"Dọa!" Nàng vừa thấy thì bị dọa nhảy dựng. Trường Tuyền bên cạnh nghe thấy nàng hô nhỏ, ánh mắt cũng nhìn lại Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Tuyết Sư cấp 7, ánh mắt hẩn lóe lóe.

Bách Tân Nham đi đến bên người Tuyết Sư, Tuyết Sư mở to mắt, thuận tiện phóng uy áp của mình ra. Đồng thời cổ kiết ngạo khí kia cũng hiển lộ ra ngoài.

"Siêu thần thú cấp 7!" Khán đài người trên kinh ngạc nói, "Nàng cứ nhiên lựa chọn siêu thần thú cấp 7!"

Bách Tân Nham cũng ngăn người, nói: "Người cứ nhiên chọn cấp 7 ? Đến lúc đó thuần hóa không thành công bị phản phệ, vậy cũng đỡ phải ta phải nghĩ biện pháp xử phạt người." Sau đó nói với Phương Thanh Diên: "Không có vấn đề."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nhìn thoáng qua siêu thần thú Bách Tân Nham chọn, nói: "Không có vấn đề."

"Nếu các người đã xác nhận, vậy trận khiêu chiến chính thức bắt đầu." Phương Thanh Diên nói xong ngồi xuống, bắt đầu tán gẫu câu đờc câu không với Trường Tuyền. Thành chủ thành Long Hoa thỉnh thoảng chen vào hai câu.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Tuyết Sư, đưa tay mình tới trên đầu nó, sau đó vui vẻ vận khởi Ngự Thú quyết, chuyển vận linh lực của

mình vào đầu nó, tìm kiếm ma tinh của nó. Sau khi tìm thấy thì bắt đầu bao vây một chút một chút, xâm chiếm.

Bách Tân Nham cũng đi đến linh thú trước mặt mình, đặt tay lên đầu linh thú. Tư thế hai người thoát nhìn không khác lắm, nhưng là thuần thú quyết lại kém xa.

"Xú tiểu tử, sao các người bắt siêu thần thú cấp 7 cho nàng, nàng có thể không?" Thì Hoảng Quy tuy rằng ngồi trên khán đài, vẫn là nhịn không được lo lắng hỏi.

"Sư phó, ngài cứ yên tâm đi. Khi nào thì ngài thấy tiểu sư muội làm chuyện không có năm chắc?" Phong Khinh Nhiễm nói.

"Cũng đúng." Thì Hoảng Quy nghĩ nghĩ, nói. Tuy rằng bọn họ quen biết thời gian không lâu, nhưng nhìn Độc Cô Thiên Diệp vẫn có vẻ chuẩn. Tự tin trong mắt nàng khiến ngay cả hắc đều nhịn không được bị chinh phục.

Người bách gia bên này nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhịn không được nguyên rủa: "Phản phệ nàng, phản phệ nàng!"

Kết quả quá trình chờ đợi là nhàm chán, người trên khán đài thậm chí mở ván cá cược, cược xem ai sẽ thắng. Phượng Thanh Diên thấy vui, vì thế gọi người mang thêm 1 cái bàn bên cạnh mình, tự mở đại lý, mở một ván bài, còn hét to: "Đến đi đến đi, bắt đầu cược nha ! Mua Hội trưởng Thuần thú sư thắng, một ăn năm; mua Độc Cô Thiên Diệp thắng , một ăn mười ! Đến đi đến đi, cơ hội khó được, nhanh đặt cược đi! Bản thành chủ tự mình mở đại lý, tuyệt đối có bảo đảm !"

"Phốc!"

Rất nhiều người đều bị lời nói của Phượng Thanh Diên chọc cười. Vốn không nghĩ đi tham cùng đều lên đặt cược. Sau khi mở một giờ, chỉ có

người Công hội Linh sư mua Độc Cô Thiên Diệp thắng, những người khác đều mua Bách Tân Nham thắng. Có thể thấy được chênh lệch này thật sự quá lớn, có người tuy rằng duy trì Độc Cô Thiên Diệp, nhưng cũng không xác định thực lực của nàng, cho nên vẫn mua Bách Tân Nham thắng.

"Còn muốn cược hay không, không còn sẽ khóa sổ nha !" Phượng Thanh Diên hô một lần cuối cùng.

Một bàn tay trắng nõn thon dài đặt thẻ tử tinh lên chiếu bạc bên Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Một trăm vạn, mua nàng thắng."

"A, khó được Trường Tuyền có hứng thú tham gia, được được được, một trăm vạn, mua Độc Cô Thiên Diệp thắng. Tiểu tử, nhanh chóng ghi nhớ." Phượng Thanh Diên nói với người bên cạnh.

Dáng vẻ lưu manh kia, căn bản không giống một nữ nhân, càng không cần nói có phong phạm đứng đầu một thành. Nhưng mọi người trên đại lục Không Linh biết cá tính Phượng Thanh Diên, chỉ cười cười trong lòng, không ai dám nói ra.

Phượng Thanh Diên trở lại trên đài giám khảo, vỗ bả vai Trường Tuyền, nói: "Khó được người cũng sẽ tham gia loại ván bài này."

Trường Tuyền liếc mắt nhìn Phượng Thanh Diên một cái, nói: "Người làm đại lý, thế nào cũng phải cấp cái mặt mũi."

"Đủ bạn hữu. lát nữa mời người uống rượu!" Phượng Thanh Diên nói, "Tiểu nha đầu kia có một loại rượu, hương vị nói không sai, lần trước ta mua ở chỗ nàng một ít, lát nữa sẽ mời người uống ! Ngô, nếu chưa bị ta uống sạch."

Trường Tuyền cười cười, không có nói nữa.

Thời gian rất nhanh đã đến sáng ngày hôm sau. Độc Cô Thiên Diệp vì không muốn nổi bật, đã thả chậm tốc độ thuần hóa của mình. Nhưng không nghĩ tới khi nàng mở mắt, Bách Tân Nham còn đang tiếp tục.

Nếu đã chấm dứt, Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, trước mặt nàng là Tuyết Sư đã thuần hóa! Bởi vì bị thuần hóa, trong mắt Tuyết Sư đã không có kiệt ngạo lúc trước, có chút uể oải không phấn chấn.

"Nàng cư nhiên hoàn thành trước? !"

"Rất bất khả tư nghị!"

"A, tiền của ta!"

"Thua cuộc, đó là một năm tiêu phí của ta!"

"Xong đời, trở về chắc chắn bị gia chủ quở trách ."

Trừ sư huynh đệ Phong Khinh Nhiễm, những người khác đều không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ hoàn thành thuần hóa. Nàng thuần hóa siêu thần thú cấp 7, vậy không phải cấp bậc còn cao hơn Bách Tân Nham sao ?

Phượng Thanh Diên nói với Trường Tuyến: "Không nghĩ tới người còn rất tinh mắt !"

"Quá khen." Trường Tuyến thản nhiên nói.

Người Bách gia vẻ mặt trắng bệch nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nàng đã thuần hóa linh thú thành công, Bách Tân Nham thua, không phải sẽ phải xin lỗi Thì Hoằng Quy trước mặt mọi người sao? Lấy kiêu ngạo của hần, mấy năm nay đều là bọn họ khi dễ Công hội Linh sư, giờ lại cúi đầu trước người Công hội Linh sư ? !

Chạng vạng, Bách Tân Nham mới hoàn thành thuần hóa. Khi hần đặc ý đứng lên muốn khoe ra với Độc Cô Thiên Diệp, mới phát hiện không khí

có chút không đúng. Xoay người nhìn Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện nàng đang ngồi trên một cái xích đu phoir nằng chiều mà ngủ! Mà bên người nàng là đã Tuyết Sư thuần hóa xong.

Trường Tuyến lắc lắc Phượng Thanh Diên đang ngủ say, nàng tỉnh lại, nhìn thấy Trường Tuyến nhìn dài tỷ thí, nàng cũng nhìn qua đi. Phát hiện Bách Tân Nham đã thuần hóa xong, mà Độc Cô Thiên Diệp giống nàng, đang ngủ.

"Khụ khụ, Độc Cô Thiên Diệp." Phượng Thanh Diên gọi nàng một tiếng, "Bách hội trưởng đã thuần hóa xong."

Độc Cô Thiên Diệp vốn chỉ là chớp mắt, nghe thấy thanh âm Phượng Thanh Diên, sâu kín mở to mắt.

"Bách hội trưởng, người khiến người khác chờ thật lâu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Không cần giám khảo nói kết quả, Bách Tân Nham đã biết mình thua. Hắn không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên thật sự có thể thuần hóa siêu thần thú cấp 7, hơn nữa tốc độ thuần hóa còn mau hơn hắn thuần hóa siêu thần thú cấp 6. Hắn nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, nói: "Ta thua."

"Nếu Bách hội trưởng đã nhận thua, vậy cứ dựa theo ước định lúc trước mà xin lỗi đi." Trường Tuyến mở miệng nói.

"Sư phó, mời ngài đi xuống."

Thì Hoảng Quy cười hớ hớ đi từ khán đài cao cấp tới, hắn không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thật sự thắng Bách Tân Nham, thuần thú tông sư, hơn nữa còn là cấp bậc cao hơn tông sư thuần thú sư trên toàn bộ đại lục!

Nghĩ nàng vốn là người điệu thấp, vì mình làm ra chuyện cao điệu như vậy, trong lòng trừ cảm động vẫn là cảm động. Lúc trước thu nàng làm đồ

đệ là nhìn trúng thiên phú của nàng, tuy rằng cũng là chân thành đối đãi, so với nàng làm vì bọn họ, vẫn là không đủ!

"Đồ đệ ngoan, ha ha!" Thì Hoảng Quy vỗ bả vai Độc Cô Thiên Diệp nói.

Phượng Thanh Diên ho khan hai cái nói: "Bách hội trưởng, vậy người hãy nói lời xin lỗi với Thì hội trưởng đi."

Dám cượng dám chịu, Bách Tân Nham đi đến trước mặt Thì Hoảng Quy, xoay người hành đại lễ, nói: "Chuyện lúc trước là ta không đúng, mong người tha thứ!"

Bách Tân Nham vừa cúi người, sau này hẳn phải thấp hơn Thì Hoảng Quy nửa cái đầu.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Bách Tân Nham dám chịu thua, còn tưởng rằng cần tốn võ mồm một phen mới có thể khiến hắn xin lỗi.

"Ha ha, đâu có, đâu có!" Thì Hoảng Quy đắc ý nói.

Bách Tân Nham đứng dậy, liếc mắt nhìn người ở đây một cái, xoay người rời khỏi đài tỷ thí. Bách Phượng Lan đuổi theo, nói: "Gia gia, chẳng lẽ cứ như vậy xong rồi sao ? Tiện nhân kia khinh người quá đáng! Chúng ta..."

"Đủ! Về sau nhìn thấy nàng thì cách xa ra, không được rước phiền toái cho Công hội Thuần thú sư!" Bách Tân Nham quát, sau đó mang người rời khỏi, không hề nhìn Bách Phượng Lan một cái. Bách Phượng Lan thấy Bách Tân Nham thật sự tức giận, đành xám xịt đi theo.

Đám người Thì Hoảng Quy nhìn trò khôi hài của Bách gia, trong lòng rất vui vẻ.

"Sư phó, con Tuyết Sư này ngài khế ước đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cho ta ?" Thì Hoảng Quy không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp ngay từ đầu là bắt vì mình, nói: "Giờ thực lực con còn chưa đủ, con linh thú này con tự giữ đi."

Hác Bằng Du ngáp một cái nói: "Sư phó, cái này vốn là tiểu sư muội bắt cho ngài."

"Đúng vậy sư phó. Chúng ta mỗi người đều có một con." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Ha ha, tốt!" Thì Hoảng Quy nói, không nói thêm, đi lên khế ước với Tuyết Sư.

Đợi khế ước hoàn thành, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Sư phó, con đã đồng ý giúp nó biến hóa."

"Biến hóa?" Thì Hoảng Quy không xác định hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Con năm chắc sẽ giúp nó biến hóa thành công. Khế ước thú của con đều đã biến hóa ."

Thì Hoảng Quy nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Được, con nói thế nào thì là thế ấy."

"Sư muội, thú thú của ta muội cũng giúp chúng nó biến hóa được không?" Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn bốn ánh mắt đang nhìn mình, nói: "Được. Khi về muội lại luyện thêm Biến Hóa đan và đan dược khác, đến lúc đó cho các huynh cầm cho chúng nó dùng là được."

Những người khác đi gần hết, tuy rằng đều muốn lưu lại đánh chút quan hệ với Độc Cô Thiên Diệp, nhưng Phượng Thanh Diên trực tiếp đuổi

mọi người đi. Sau đó đi tới với Trường Tuyền, quăng hơn mười cái thẻ cho bọn Phong Khinh Nhiễm.

"Ha ha, lần này kiếm lớn !" Phượng Thanh Diên nói, "Nha đầu, không nghĩ tới người thật sự không tệ! Đến đến đến, đây là hôm nay ta kiếm được, phân cho người."

Nói xong, nàng lại lấy thẻ ra đưa cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Nhưng vẫn là người kia kiếm được nhiều." Phượng Thanh Diên nhìn Trường Tuyền, nói, "Trực tiếp buôn bán lời một trăm ngàn, chắc chắn, thật tinh mắt!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Trường Tuyền thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Phượng Thanh Diên một cái, ý vị thâm trường nói: "Quả thực thật tinh mắt!"

Hình như do tâm tư của mình bị Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, mặt Trường Tuyền có chút phiếm hồng, giả ý ho khan một chút, nói: "Người rất không sai."

"Ánh mắt của người không sai, nhưng có mấy thứ quá cứng phải bỏ ra mới được." Độc Cô Thiên Diệp nói.(ý là thần kinh Phượng Thanh diên quá thô, ko dung biện pháp mạnh là ko được)

Phượng Thanh Diên khó hiểu nói: "Các người đang nói cái gì ?"

Trường Tuyền lấy ra một cái lệnh bài giao cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây là lệnh bài thành Mộng Huyền, có lệnh bài này có thể đi thành Mộng Huyền tìm ta hoặc là một thể lực bên trong."

Độc Cô Thiên Diệp nhận lệnh bài, nói: "Cảm ơn!"

Trường Tuyền xoay người rời đi, Phượng Thanh Diên đi theo, xa xa còn nghe được bọn họ thanh âm truyền tới.

"Vừa nãy các người nói cái gì?"

"Mời nàng đi thành Mộng Huyền làm khách." Sẽ không nói cho nàng, nàng ấy chỉ ta theo đuổi nàng thế nào.

"Vì sao người muốn mời nàng?"

"Bởi vì chúng ta đều đến từ không gian thấp."

"Vì sao người cho nàng lệnh bài?"

"Thuận tiện."

...

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi lệnh bài, cùng bọn Thì Hoảng Quy trở về Công hội Linh sư.

Biết Độc Cô Thiên Diệp là thuần thú sư, mọi người của Công hội Linh sư cao hứng hóng rỗi. Độc Cô Thiên Diệp thấy mười mấy trưởng lão nhìn nàng, nói: "Các người tự đi bắt, bắt ta thuần hóa giúp các người. Chỉ cần ta còn ở Công hội Linh sư."

"Oa nga!"

"Đi một chút đi, bắt linh thú đi."

"Nói cho người khác với."

Các trưởng lão lập tức giải tán. Độc Cô Thiên Diệp cười trở về viện của mình.

Vài ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp luyện chế Biến Hóa đan ra, giao cho Thì Hoảng Quy và bốn sư huynh. Sau đó tự mình bắt đầu bế quan nghiên cứu làm cách nào có thể trị tận gốc của Thì Hoảng Quy. Tuy rằng dược liệu đã tìm đủ, nhưng quá trình phải nghiên cứu tiếp.

Vì thế, vài ngày sau, chung quanh thành Năm tỉnh thoảng có lôi kiếp biến hóa của siêu thần thú xuất hiện, khiến cả thành Năm kinh hồn táng đảm. Mà đương sự ở một bên hưng phấn nhìn.

"Đan dược của tiểu sư muội thật tốt, bọn Tiểu Ngũ đều biến hóa thành công !" Hác Bằng Du cảm khái.

"Đó là tất nhiên! Người xem ngay cả lão nhân mỗi ngày phải người tìm đến sư phó, còn không phải muốn có đan dược này sao!" Bùi Thiếu Nam nói

"Không nghĩ tới ngay cả Mạnh đại sư cũng xuất động , ai, giờ tiểu sư muội đã chạy tới trước chúng ta." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Chúng ta cần cố gắng ." Doãn Lăng cũng nói.

Mà Độc Cô Thiên Diệp đối với oanh động mình tạo thành hồ hững. Nếu không thể điệu thấp, vậy thì mình cứ cao điệu đi, như vậy cũng có thể giúp nàng dành dụm chút thể lực.

Đối với Mạnh đại sư đến cầu Đan Phương, Độc Cô Thiên Diệp đồng ý khẳng khái, cũng nhân cơ hội muốn Lan Anh Thảo Vạn Năm.

Thời gian hai tháng Độc Cô Thiên Diệp điều trị thân thể cho Thì Hoảng Quy. Bọn Phong Khinh Nhiễm đã tìm được mấy vị thuốc dẫn Độc Cô Thiên Diệp nói trong thời gian này. Chỉ là Doãn Lăng bị trọng thương khi tìm Bát Giác Liên. May mà có Độc Cô Thiên Diệp, kéo hẳn lại từ quý môn quan.

Trong thời gian này Độc Cô Thiên Diệp trừ điều trị thân thể Thì Hoảng Quy, trút tất cả tinh lực đề cao trình độ luyện đan của mình, nếu mình không đạt được luyện đan sư cấp 9, vậy cũng chỉ có thể giương mắt nhìn đồng dươc liệu này.

May mắn thần nông đình giảng giải luyện đan phi thường cẩn thận, năng lực lĩnh ngộ của nàng lại cao, hơn nữa thời gian tới luyện đan sư cấp 8 cũng đã lâu, đã luyện đan được cấp 8 dễ như trở bàn tay. Cho nên sau hai tháng, cuối cùng nàng thành công luyện chế ra đan dược cấp 9.

Sau đó nàng lại luyện chế một ít đan dược khác, sau khi tăng xác suất thành công đan dược cấp 9 lên lại là hai tháng trôi qua.

"Tiểu Đình, chúng ta muốn cùng nhau chiến đấu !" Độc Cô Thiên Diệp lấy Thần Nông đình ra, nói.

"Cuối cùng người cũng nhớ tới ta , ta ở bên trong sắp mốc meo !" Tiểu Đình ngồi bên Thần Nông đình, bĩu môi nói.

"Ha ha, đến đây đi. Đan dược hôm nay với ta mà nói rất quan trọng, chỉ có cơ hội này, người phải giúp ta." Độc Cô Thiên Diệp chột trán Tiểu Đình nói.

"Được rồi." Tiểu Đình nói xong, lùi về Thần Nông đình.

Độc Cô Thiên Diệp đánh hỏa diễm xuống dưới Thần Nông đình, có lần trước, lần này nàng trực tiếp đánh hỏa diễm cấp bậc gần thần hỏa, Thần Nông đình chậm rãi ấm áp lên. Sau đó nàng lấy gần 1000 loại dược liệu ra.

Bởi vì người Mạc gia còn bế quan bên trong, Đô Đô không có chuyển hóa huyền khí thành linh khí, cho nên Độc Cô Thiên Diệp không thể luyện chế trong Luyện Yêu Hồ, cũng không thể để trợ thủ Đô Đô cho nàng. Nhìn những dược liệu trân quý này, nghĩ đây cũng coi như cơ hội khó được, thì

thu hỏa diễm, bảo Đô Đô đánh thức Mạc Phong, sau đó để hắn đi ra trợ thủ cho mình.

Mạc Phong giờ vẫn tu luyện trong Luyện Yêu Hồ, đã đến huyền tông cao cấp. Độc Cô Thiên Diệp khen hắn vài câu, sau đó nói mục đích kêu hắn ra.

Biết mình có thể hỗ trợ Độc Cô Thiên Diệp, còn có thể một bên quan sát luyện đan, Mạc Phong rất hưng phấn. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy ra dược liệu, mặt hắn ngưng trọng lại. Bởi vì dược liệu này rất trân quý, hơn nữa Độc Cô Thiên Diệp nói cho hắn, có mấy loại dược liệu chỉ có một phần duy nhất.

Cho nên, nhất định phải thành công!

Để Mạc Phong quen thuộc dược liệu này một chút, ngày hôm sau, chính thức khai đỉnh luyện đan. Mạc Phong ở một bên đưa dược liệu Độc Cô Thiên Diệp cần cho nàng, cũng nhìn kỹ quá trình luyện đan của nàng, luyện chế đan dược cao cấp phải chú ý chỗ nào.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong viện mình luyện đan, những người khác toàn bộ bị lệnh cưỡng chế ở ngoài, dù là Thì Hoảng Quy và bốn người Phong Khinh Nhiễm cũng bị ngăn bên ngoài.

"Sư muội đã bế quan 3 ngày, không biết tình hình chiến đấu như thế nào ? Thật là gấp chết người!" Bùi Thiếu Nam đi tới đi lui ngoài viện, lo lắng nói.

"Hắn là không có việc gì ." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Cùng lắm thì lại đi tìm một phần tài liệu." Doãn Lãng nói.

"Ta phát hiện từ sau khi có tiểu sư muội, buồn ngủ của ta ít đi ." Hắc Bằng Du nói.

Lại qua nửa ngày, người ở bên ngoài cuối cùng nhìn thấy cửa đóng chặt mở ra .

Hết chương 17

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18 (1): Tình Huống Có Biến

Độc Cô Thiên Diệp vừa xuất hiện, bọn Phong Khinh Nhiễm vây quanh nàng.

"Tiểu sư muội, thế nào?" Bùi Thiếu Nam hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một bình ngọc ra, cười nói: "Không phụ sự mong đợi của mọi người!"

"Ha ha, tiểu sư muội, muội quá lợi hại, sư huynh rất sùng bái muội !" Hác Bằng Du ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp hưng phấn nói.

Tật cũ của Thì Hoảng Quy là một tâm bệnh của bốn sư huynh đệ bọn hắn, vì chữa bệnh sư phó, bọn họ cũng nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng không có tác dụng. Cuối cùng chỉ có thể lùi một bước tìm kiếm mấy phương pháp có thể ức chế tạm thời. Giờ đây Độc Cô Thiên Diệp luyện chế đan dược thành công, tật cũ của Thì Hoảng Quy rất nhanh sẽ được chữa khỏi, bảo sao bọn họ không hưng phấn.

"Tiểu sư muội, vất vả rồi ." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Đây là điều muội phải làm. Giờ muội đi tìm sư phó, các huynh có đi không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Chúng ta cùng đi xem đi." Phong Khinh Nhiễm nói.

5 người đi vào trong viện Thì Hoảng Quy, nhìn thấy hai vị trưởng lão đang báo cáo chuyện của công hội với hãn. Bọn họ đợi một lát, đợi hai trưởng lão kia rời đi mới vào đại sảnh.

"Sư phó, con đã luyện chế đan dược xong. Trước tiên con kiểm tra thân thể cho người, xác nhận một chút, nếu không có vấn đề thì có thể dùng đan dược ." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Thì Hoảng Quy, nói.

Thì Hoảng Quy vươn tay ra, tay phải Độc Cô Thiên Diệp đặt lên, dùng hỗn độn khí ở chạy một lần trong thân thể hãn, sau đó thu hồi, nói: "Đã muốn điều trị không tệ lắm. Con lại cho ngài hai loại đan dược, sau này ngài hãy dùng nó."

Độc Cô Thiên Diệp lấy hai bình ngọc ra, một cái màu đỏ, một cái xanh biếc.

Thì Hoảng Quy dùng đan dược Độc Cô Thiên Diệp yêu cầu ăn xuống. Kỳ thật giờ hãn đã không ôm hy vọng gì với thân thể của mình, nhiều năm như vậy cũng không có biện pháp trị liệu. Nguyên bản hãn không tính trị liệu, chẳng qua nhìn thấy mấy ánh mắt khẩn trương kia, hãn mới nghe lời ăn đan dược.

Sau khi Thì Hoảng Quy ăn đan dược, bọn Phong Khinh Nhiễm gắt gao nhìn hãn.

"Sư phó, thế nào?" Phong Khinh Nhiễm hỏi.

Sắc mặt Thì Hoảng Quy biến hóa rất nhanh, vừa định nói chuyện, hé miệng ra, phun một ngụm máu đen, sau đó từng ngụm từng ngụm máu tươi chảy ra, mọi người sợ tới hoảng thần.

"Tiểu sư muội, sư phó sao vậy?"

"Đây là bình thường , lập tức sẽ tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Đây là chương khí ô nhiễm phế huyết trong cơ thể sư phó, bởi vì không loại bỏ được, cho nên sư phó mới có thể khi thì rét lạnh khi thì nóng lên. Chỉ cần loại bỏ chương khí trong cơ thể hẳn ra ngoài là được."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, Thì Hoảng Quy lại phát ra một tiếng vang dội, trong không khí có một mùi hương khó ngửi bay ra. Mặt Thì Hoảng Quy nhất thời hồng như mộng khí.

"Khụ khụ, vậy, sư phó, giờ ngài nên đi nhà vệ sinh có vẻ tốt." Độc Cô Thiên Diệp nhin cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp vừa mới nói xong, bụng Thì Hoảng Quy lập tức thăm thì kêu lên, hẳn không kịp nói gì vội vàng chạy tới nhà vệ sinh.

"Sư phó, đừng quên lấy giấy nha!" Hác Bằng Du nói xong cười ha hả.

Bọn Phong Khinh Nhiễm rốt cục nhin không được cười ra tiếng. Ngay cả Doãn Lăng cũng cong khóe miệng.

"Tiểu sư muội, tật cũ kia của sư phó cuối cùng là chuyện gì xảy ra a?" Bù Thiếu Nam hỏi.

"Tật cũ của sư phó các huynh đều biết, là khi đi đầm lầy Âm U còn sót lại. Hẳn nói lúc ấy là tiến nhập một nơi có chương khí, hít vào rất nhiều chương khí, khi trở về lại không loại ra khỏi cơ thể, cuối cùng cảm rễ trong thân thể hẳn, ăn mòn thân thể hẳn, hút linh khí hẳn hấp thu, khiến hẳn nhiều năm như vậy không thăng cấp được. Chỉ cần loại bỏ chương khí là ổn rồi." Độc Cô Thiên Diệp giải thích nói.

"Chỉ đơn giản như vậy ?" Hác Bằng Du không thể tin được, chỉ là nhiều chương khí thì có thể làm khó tất cả mọi người ?

"Nghe đơn giản, nhưng là thao tác lại không đơn giản. Chướng khí vốn rất khó trừ tận gốc, huống hồ đã ở trong thân thể sư phó thật lâu, khó khăn càng lớn hơn. Hơn nữa nếu có một chút không loại bỏ hết, nó sẽ tro tàn lại cháy trong thân thể sư phó." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa trước điều trị mấy tháng, sau khi loại chướng khí ra cần điều dưỡng, cũng không phải đơn giản như vậy."

"Hình như đúng là không đơn giản." Hác Bằng Du vuốt cằm nói.

Thì Hoảng Quy đã sống bao nhiêu năm chưa từng mất mặt như vậy, lâu lâu thả vài cái thối thối, hoặc là ở trong nhà vệ sinh cả ngày, vài ngày qua, người gầy đi một vòng, nhưng sắc mặt thoát nhìn lại rất tốt.

Độc Cô Thiên Diệp vừa điều dưỡng cho Thì Hoảng Quy, trừ bỏ dùng đan dược là thực bổ. Nhiệm vụ này đương nhiên liền rơi xuống đầu nàng, luôn luôn làm mấy món mỹ thực cho Thì Hoảng Quy bổ thân thể, thuận tiện tiện nghi bốn sư huynh. Mặt khác khi có thời gian cũng sẽ thuần hóa linh thú cho người Công hội Linh sư.

Đợi khi thân thể Thì Hoảng Quy tốt lên, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu bế quan, chuẩn bị cho một năm rưỡi sau tiến vào bí cảnh Không Linh. Không cần thiết thì nàng sẽ không ra khỏi viện, mà sau khi bọn Phong Khinh Nhiễm biết nàng bế quan, cũng không quấy rầy nàng.

Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu cuộc sống có quy luật mỗi ngày. Tu luyện linh lực, lĩnh ngộ quy tắc, thành lập lĩnh vực của mình, còn rút ra thời gian nghiên tập bản bách khoa toàn thư về trận pháp kia. Mỗi ngày qua phong phú mà khẩn trương.

Ngày bế quan qua nhanh, đảo mắt đã qua hơn một năm. Nàng vừa mới qua sinh nhật 20 tuổi đi tới chỗ linh hóa của Công hội Linh sư thành Năm, phía sau là huynh đệ Mạc gia.

"Thiên Diệp tiểu thư, sao ngài lại đến nơi đây?" Người phụ trách nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, nhanh chóng ra đón.

Giờ Độc Cô Thiên Diệp là người tâm phúc của Công hội Linh sư, đi lên từ không gian thấp, không lâu sau là thần vương trung cấp, còn là thuần thú tông sư, lại là luyện đan sư, vì mọi người luyện chế không ít đan dược, còn trị tật cũ của hội trưởng. Tuy rằng nàng bế quan một năm nay, không lộ diện trong Công hội Linh sư, nhưng mọi người vẫn phi thường tôn trọng nàng.

"Thường quản sự, vài thân nhân của ta đến đây từ đại lục Huyền Nguyệt, muốn tới nơi này tiến hành linh hóa huyền khí. Người xem giờ có thể không?" Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào mấy người phía sau nói.

Thường quản sự nhìn người Mạc gia, nói: "Thân nhân của Thiên Diệp tiểu thư, vậy chắc chắn là được. Nhưng dựa theo quy củ, phải điền cái này, sau đó cẩn thận đọc phương pháp linh hóa và chuyện cần chú ý trong quá trình linh hóa."

"Chuyện này không thành vấn đề. Vậy phiền toái người an bài rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Trong một năm, mọi người Mạc gia đều đến huyền tôn cao nhất, đến giai đoạn có thể linh hóa. Mạc Chấn Đình và 5 huynh đệ Mạc gia khi nàng bế quan ba tháng đã đạt tới huyền tôn cao nhất, Độc Cô Thiên Diệp dẫn bọn hắn đến tiến hành linh hóa. Hôm nay đến linh hóa là ba người Mạc Tử Khanh, Mạc Phong và Hữu Vô.

Ba người bọn họ dưới sự hướng dẫn của Thường quản sự điền biểu xong, xem quy tắc, sau đó đi lên lầu tiến hành linh hóa. Độc Cô Thiên Diệp và bọn Mạc Chấn Đình ở dưới lầu chờ.

Bởi vì khi còn ở đại lục Huyền Nguyệt Độc Cô Thiên Diệp đã cải thiện thể chất cho bọn hắn, cho nên bọn họ linh hóa đều là ba ngày đến bốn

ngày, làm người Công hội Linh sư bị sốc, cảm thán bọn Mạc Tử Khanh thiên phú cao, gia tộc di truyền tốt.

"Ngoại công, Đô Đô đã hóa toàn bộ huyệt khí trong Luyện Yêu Hồ thành linh khí, nếu mọi người nguyện ý, còn có thể ở bên trong tu luyện. Nhưng ta thấy mọi người nên đi dạo nhiều trên đại lục Không Linh." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta tính đi lịch lãm một chút, luôn luôn tu luyện trong Luyện Yêu Hồ, khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến là không được. Đến lúc đó khi muội đi bí cảnh Không Linh chúng ta sẽ về gặp, trở lại Luyện Yêu Hồ đi vào cùng con." Mạc Chấn Đình nói.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp cũng đồng ý, dù sao giờ còn hơn nửa năm bí cảnh Không Linh mới mở ra, bọn họ đi ra ngoài lịch lãm một chút cũng tốt, củng cố cấp bậc, "Ta đã để người Công hội Linh sư giúp mọi người chuẩn bị mấy con siêu thần thú, phỏng chừng hai ngày nữa sẽ trở lại, đến lúc đó ta thuần hóa cho các người. Các người muốn đi lịch lãm, đừng đi nơi rất nguy hiểm."

Mạc Chấn Đình gật đầu đồng ý. Bọn họ không thiếu người, hơn nữa cũng có siêu thần thú, hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Nghĩ nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra mấy thạch bàn giao cho Mạc Chấn Đình, nói: "Đây là truyền tống trận ta làm, là duy nhất, khi các người gặp nguy hiểm chỉ cần bóp nát nó, nó sẽ đưa mọi người về chỗ cũ. Các người cầm lấy, để ngừa vạn nhất."

"Hảo." Mạc Chấn Đình nhận lấy.

Chờ bọn Mạc Phong linh hóa xong, Độc Cô Thiên Diệp mang bọn họ đi gặp Thì Hoảng Quy. Biết bọn họ đều là thân nhân của Thiên Diệp, Thì Hoảng Quy rất khách khí, muốn để bọn họ ở lại Công hội Linh sư một thời gian. Sau khi biết bọn họ tính đi lịch lãm, mới buông tha ý nghĩ này.

Qua hai ngày, Độc Cô Thiên Diệp chộp tới mấy con siêu thần thú. Toàn bộ quá trình không phí nhiều khí lực lắm, đây là muốn quy công cho việc Độc Cô Thiên Diệp giúp linh thú biến hóa. Giờ Độc Cô Thiên Diệp rất nổi danh trong giới linh thú, mọi người đều muốn có cơ hội tiếp cận nàng một chút. Cho nên khi người Công hội Linh sư đi tìm siêu thần thú, vừa nói là Độc Cô Thiên Diệp muốn, đều tranh nhau muốn tới, toàn bộ quá trình ngay cả xu thế đánh nhau cũng không có. Còn có hai siêu thần thú bởi vì vấn đề danh ngạch đánh nhau, cuối cùng bị một con khác chui chỗ trống.

Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa chúng nó, để người Mạc gia kế ước, sau đó lại giúp chúng biến hóa, cuối cùng mới cho người Mạc gia đi lịch lãm .

Lần trước Bách Tân Nham nói kêu Quận chúa các quận đến thương nghị vấn đề quyền sở hữu truyền tông trận, Độc Cô Thiên Diệp không đi, không biết Thì Hoảng Quy giải quyết thế nào, tóm lại truyền tông trận vẫn do Công hội Linh sư quản. Công hội Thuần thú sư ăn mệt mấy lần liên tục, nói vậy trong bí cảnh Không Linh, hẳn sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng.

"Tiểu sư muội." Phong Khinh Nhiễm đi vào viện Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng đang bận rộn gì đó.

"Sao vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy bộ dáng vội vã của Phong Khinh Nhiễm, hỏi.

"Sư phó bảo muội đi qua, hình như là đã xảy ra chuyện gì." Phong Khinh Nhiễm nói.

Nhất định là đã xảy ra đại sự, bằng không sắc mặt sư phó sẽ không khó coi như vậy. Nhưng sư phó về lại cái gì cũng không nói, chỉ bảo người đến kêu Độc Cô Thiên Diệp qua.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy vẻ mặt Phong Khinh Nhiễm rất nghiêm túc, thu hồi truyền tông thạch đang chế tác, nói: "Chúng ta đi thôi."

Phong Khinh Nhiễm và Độc Cô Thiên Diệp đi vào viện của Thì Hoảng Quy, sau khi đi vào thì thấy Thì Hoảng Quy ở bên trong, vài sư huynh khác đã ở, vẻ mặt nghiêm túc làm cho trong lòng nàng nhin không được nhảy dựng.

"Sư phó." Độc Cô Thiên Diệp đi vào muốn hành lễ với Thì Hoảng Quy.

"Thiên Diệp, ngồi." Thì Hoảng Quy nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Phong Khinh Nhiễm mỗi người tìm một chỗ ngồi xuống. Cảm thấy không khí không đúng, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Sư phó, phát sinh chuyện gì sao?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18 (2)

Chuyện này, ai..." Thì Hoảng Quy thở dài, nói, "Ta vừa mới trở về từ phủ thành chủ, Phượng thành chủ nói căn cứ tra xét của các vị quận chúa, bí cảnh Không Linh năm nay giống như xảy ra vấn đề gì, hạn chế nhân số đi vào, không thể giống lúc trước đi vào vô điều kiện."

"Sao lại thế này a? Bí cảnh Không Linh lại có vấn đề?" Hác Bằng Du nói.

"Không biết là nguyên nhân gì. Phượng thành chủ nói cũng không biết." Thì Hoảng Quy nói, " Ban đầu ta đã bàn bạc xong với Liêu lão nhân, đến lúc đó con đi cùng người của Công hội Luyện đan sư cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, nhưng là giờ danh ngạch của Công hội Luyện đan sư chỉ có 8 danh ngạch, còn người không đủ điều kiện bị bỏ một nửa. Cho nên ta suy nghĩ, muốn con buông tha cho việc tiến vào bí cảnh Không Linh."

"Sư phó? !" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Thì Hoảng Quy nói như vậy, nhất thời phản ứng không kịp.

"Ai, " Thì Hoảng Quy lại thở dài, nói, "Bí cảnh Không Linh cũng không tốt như người bên ngoài nghĩ. Tuy bên trong có rất nhiều thiên tài địa bảo, có rất nhiều kỳ ngộ, nhưng bên trong cũng có rất nhiều nguy hiểm. Mỗi lần bí cảnh Không Linh xuất hiện, người đi ra không đến một nửa người đi vào. Hơn nữa mỗi lần xuất hiện bên trong ra sao đều không giống

lần trước, kinh nghiệm của người đi trước căn bản là vô dụng. Ban đầu ta nghĩ con có thể đi cùng người của Công hội Luyện đan sư và Công hội Luyện khí sư, nhưng lúc này nhân số của họ giảm mạnh, thực lực cũng yếu đi không ít. Cho nên..."

"Cho nên nếu con muốn đi vào, nguy hiểm sẽ lớn hơn nữa ." Độc Cô Thiên Diệp tiếp lời.

Thì Hoảng Quy gật đầu, dựa theo tình cảm, hẳn không muốn Độc Cô Thiên Diệp tiến vào bí cảnh Không Linh. Cho dù năm nay Công hội Linh sư vẫn như cũ không có ai đi vào, cho dù Công hội Linh sư sẽ suy sụp, nhưng hẳn vẫn lấy an nguy của Độc Cô Thiên Diệp làm trọng. Nhất là mọi người không rõ lý do bí cảnh Không Linh xuất hiện vấn đề, bên trong là bộ dáng gì ai cũng không biết!

"Sư phó, con biết ngài lo lắng cho con, nhưng con phải đi vào." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ai, ta đã biết con sẽ không buông tay ." Thì Hoảng Quy nói.

"Sư phó, nếu danh ngạch hữu hạn, mấy gia tộc khác làm sao bây giờ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Hiện tại các quận đều đang chuẩn bị tỷ thí gia tộc, để cho người phù hợp điều kiện tỷ thí, sau đó là các quận tỷ thí, cuối cùng tuyển ra một trăm người đi vào bí cảnh." Thì Hoảng Quy nói.

"Nếu chúng ta có thể cùng nhau đi vào thì tốt rồi. Đến lúc đó có nguy hiểm gì ta cũng có thể xung phong đứng trước tiểu sư muội." Hác Bằng Du nói một câu, dẫn đến8 những người khác cũng cảm thán.

Theo như lời Thì Hoảng Quy, trước khi bí cảnh Không Linh mở ra nửa năm, trận đấu chọn lựa của các quận bắt đầu dùng hùng hực khí thế tiến hành. Độc Cô Thiên Diệp không đi xem trận đấu này, nhưng vẫn thỉnh

thoảng chú ý tin tức, Bùi Thiếu Nam lại thỉnh thoảng nói cho nàng ai lại thăng cấp, ai sau khi vào bí cảnh Không Linh có thể phát triển đội hữu thành lâm thời gì đó.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, đội hữu lâm thời, đội hữu chân chính là người có thể yên tâm giao phó sau lưng, là người có thể cùng nàng sóng vai chiến đấu! Mà chiến hữu chân chính của nàng, trước mắt chỉ có một người là Bách Lý Như Yên! Nhưng ngay cả Như Yên có đến thế giới này hay không, ở đâu nàng cũng không biết!

Bởi vì tình huống có biến, trạng huống không rõ, Độc Cô Thiên Diệp không thể không chuẩn bị càng nhiều. May mắn mọi người Mặc gia đã xuất quan, Đô Đô hóa huyền khí trong Luyện Yêu Hồ thành linh khí, để nàng có thể tu luyện trong Luyện Yêu Hồ. Thứ tốt này, ở tình huống khẩn cấp cũng cần lấy đến dùng đúng không ?

"Tranh, tranh, tranh."

"Phanh, phanh, phanh!"

Độc Cô Thiên Diệp ở trong Luyện Yêu Hồ lý đàn tấu Mị lên, sóng âm đánh nát những hòn đá bốn phía, phát ra từng trận tiếng động. Đội một khúc chấm dứt, chung quanh nàng đã không còn một hòn đá nào.

"Chủ nhân, âm công của ngài lại tiến bộ!" Đô Đô xuất hiện trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nhìn bốn phía hỗn độn nói.

"Âm công này quá lợi hại, dùng chuỗi thánh khí này đã có thể phát ra uy lực như thế, nếu dùng Phục Hy cầm, không biết là hiệu quả thế nào." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán.

"Chủ nhân, lĩnh vực của ngài đã thành hình rồi, âm công cũng luyện được lợi hại như thế, khi nào mới xuất quan?" Tiểu Hỏa bay qua, rơi xuống bên người Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp thu Mị, đứng dậy nhìn Tiểu Hỏa, nói: "Muội lại nhàm chán chứ gì ? ! Chúng ta đi ra ngoài. Đi xem lúa này chọn lựa đã tiến hành thế nào, nhìn xem bọn ngoại công có về chưa."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang theo Tiểu Hỏa ra khỏi Luyện Yêu Hồ. Sau khi ra ngoài đi tìm Thì Hoảng Quy, tìm hiểu một chút tình hình gần đây của trận đấu chọn lựa, biết được tất cả trận đấu đã xong, một trăm người được chọn cũng đã định ra. Hơn nữa Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, Công hội Thuần thú sư, Công hội Lính đánh thuê mỗi chỗ 8 người, cộng thêm Độc Cô Thiên Diệp, năm nay tổng cộng có 133 người tiến vào bí cảnh Không Linh.

"Nếu con còn không ra, ta phải đi gọi con. Còn có nửa tháng bí cảnh Không Linh sẽ xuất hiện, năm nay cửa vào ở gần thành Long Hoa, cho nên giờ mọi người đều đi thành Long Hoa chờ rồi." Thì Hoảng Quy nói.

Ách, thành Long Hoa...

Độc Cô Thiên Diệp liên hệ với bọn Mạc Chấn Đình một chút, hai ngày sau, bọn họ sẽ về tới thành Năm, nhưng không vào thành, Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài thành tìm bọn họ, đưa bọn họ vào trong Luyện Yêu Hồ, đến lúc đó cùng Độc Cô Thiên Diệp đi bí cảnh Không Linh.

Bởi vì lối vào ở thành Long Hoa, gần chỗ Công hội Thuần thú sư, cho nên Độc Cô Thiên Diệp không muốn đi quá sớm, sau đó vẫn là Thì Hoảng Quy nói sợ lâm thời xảy ra vấn đề gì, để bọn Hác Bằng Du cùng nàng đi thành Long Hoa.

Độc Cô Thiên Diệp vừa đến thành Long Hoa đã khiến cho các thế lực chú ý. Nhất là vì mâu thuẫn giữa Công hội Linh sư và Công hội Thuần thú sư hơn một năm trước, mà là có tin tức nói năm nay Công hội Linh sư có người phù hợp tiến vào bí cảnh Không Linh, chính là Độc Cô Thiên Diệp !

Công hội Linh sư là một trong những thế lực siêu cấp lớn trên đại lục Không Linh, nhưng là hai lần trước không có người phù hợp điều kiện, năm nay có người vào nhưng chỉ có một người !

Chuyện Độc Cô Thiên Diệp khiêu chiến hội trưởng Công hội Thuần thú sư lần trước làm ồn ào huyên náo toàn bộ đại lục, mọi người đều cảm thán Bách Tân Nham cư nhiên bị một người đến từ không gian thấp đánh bại, không có người đi nghĩ tuổi của Độc Cô Thiên Diệp. Nghĩ ở không gian nhỏ như đại lục Huyền Nguyệt, có thể tu luyện đến cấp bậc huyền tôn, dù thế nào cũng phải một hai trăm năm, tất cả mọi người cho rằng Độc Cô Thiên Diệp là người phản lão hoàn đồng, không nghĩ tới nàng cư nhiên còn chưa đến năm mươi tuổi?!

Thần vương trung cấp, thuần thú tông sư, nghe nói còn là luyện đan sư, còn chưa đến năm mươi tuổi, mấy chữ này ở cùng một chỗ, khiến người nhìn thấy hoảng sợ mù mắt.

Độc Cô Thiên Diệp và bọn Phong Khinh Nhiễm đến thành Long Hoa, chọn một khách sạn chuẩn bị đi vào, mới vừa đi vào thì thấy hai bóng người không tính quen thuộc.

Hết chương 18

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Bí Cảnh Quỷ Dị

Điền Mộng và Bách Phượng Lan trước khi Bách Phượng Lan xuất giá là hảo tỷ muội, tuy rằng tuổi hai người chênh lệch có khá lớn, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến cảm tình của hai người.

Ca ca Điền Mộng là Điền Ngạo đã trúng tuyển vào bí cảnh Không Linh năm nay, Điền Mộng và những người khác của Điền gia đã sớm cùng hân đến thành Long Hoa.

Bách Phượng Lan từ chuyện một năm rưỡi trước về sau vẫn ở tại Công hội Thuần thú sư, biết được hảo hữu của mình đến thành Long Hoa, thì thường xuyên đến tìm nàng nói chuyện phiếm du lịch vân vân.

Thời tiết hôm nay không tệ, hai người hẹn nha ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới vừa ra đến cửa khách sạn thì nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và bốn sư huynh của nàng.

Cái gọi là kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt, huống chi là hai người đều có cừu oán với Độc Cô Thiên Diệp. Bách Phượng Lan nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thì muốn xông lên bầm thây vạn đoạn nàng ra, may mắn Điền Mộng giữ nàng lại.

"Tiện nhân, người cư nhiên còn dám tới nơi này ?!" Phải biết nếu ánh mắt có thể giết người, hận trong mắt Bách Phượng Lan có thể thiên đao vạn quả Độc Cô Thiên Diệp.

"Ôi uy, ta nói đi Công hội Linh sư đi, các người lại muốn tới ở khách sạn. Gặp phải chó điên, thật sự là hủy tâm trạng tốt của ta." Hác Bằng Du đánh ngáp nói.

"Người nói ai là chó ? !" Bách Phượng Lan phản nộ hỏi.

"Ai nhận thì chính là người đó." Hác Bằng Du nói.

"Người..."

Bách Phượng Lan giãy khỏi tay Điền Mộng muốn công kích bọn Độc Cô Thiên Diệp. Bị Điền Mộng mạnh mẽ đè xuống, nở nụ cười với bọn Hác Bằng Du, lôi kéo Bách Phượng Lan đi.

"Đi thôi, chúng ta đi thuê phòng." Phong Khinh Nhiễm nói, cũng không để bọn Bách Phượng Lan vào mắt. Tuy rằng sau lưng đều có một công hội, nhưng chênh lệch giữa nàng và bọn họ không chỉ một chút.

"Được."

Mấy người vào trong khách sạn, lập tức có tiểu nhị lên đón tiếp bọn họ. Đều là nhân vật phong vân của đại lục Không Linh, tự nhiên được khoản đãi nhiệt tình, nhất là Độc Cô Thiên Diệp, lần trước khiêu chiến sau khi nàng Bách Tân Nham vốn không lộ mặt bên ngoài, mọi người đều rất ngạc nhiên với nàng.

Thuê phòng, mấy người bình tĩnh lên lầu, đá những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu ở phía sau.

Mà một bên khác, sau khi Điền Mộng lôi Bách Phượng Lan ra, mới vừa đi không xa, Bách Phượng Lan đã tránh khỏi tay Điền Mộng.

"Buông, người kéo ta làm gì? ! Nếu không phải người lôi kéo ta, ta sẽ khiến cho tiện nhân kia đẹp mặt !" Bách Phượng Lan bất mãn trừng mắt

nhìn Điền Mộng, oán nàng xen vào việc của người khác.

"Nếu ta không lôi kéo người, người sẽ chịu thiệt." Điền Mộng nói.

"Hừ, thành Long Hoa này là địa bàn của Công hội Thuần thú sư ta, Công hội Linh sư của nàng tính cái gì." Bách Phượng Lan nói.

" Tỷ tỷ tốt của ta, tuy rằng nơi này là địa bàn của Công hội Thuần thú sư, nhưng lúc này chỉ có một mình người nha. Bọn họ có tới năm! Cho dù Bách gia gia dẫn người đến, vậy trước đó cũng đủ cho bọn họ đánh người một chút." Điền Mộng giải thích, "Hơn nữa nếu nàng thật sự xảy ra chuyện ở thành Long Hoa, đến lúc đó người của Công hội Linh sư sẽ tìm các người phiền toái ."

Bách Phượng Lan ngẫm lại thì đúng là như vậy, nói: "Sao ta lại quên chứ ? Nhìn thấy tiện nhân kia, trong lòng ta tựa như bị lửa đốt. Không đem nàng băm thây vạn đoạn thì không giải được mối hận trong lòng của ta!"

"Lan tỷ tỷ, người muốn giết nàng cũng phải chọn lúc làm cho Công hội Linh sư không có phương pháp nói chuyện !" Điền Mộng nói.

"Muội có biện pháp gì ?" Bách Phượng Lan hỏi.

Điền Mộng nhìn nhìn chung quanh, sau đó nói bên tai Bách Phượng Lan: "Nghe nói Công hội Linh sư chỉ có một mình nàng đi bí cảnh Không Linh. Không phải tỷ cũng sẽ đi sao? Mọi người của Công hội Thuần thú sư đều nghe lời tỷ nói, khi các người đi vào còn không phải tỷ muốn thế nào thì là thế ấy sao. Hơn nữa bên trong không phải còn có mãnh thú gì đó sao, tùy tiện chế tạo chút ngoài ý muốn là được. Người gặp chuyện không may trong bí cảnh Không Linh, đến lúc đó Công hội Linh sư muốn trách cũng không trách đến trên đầu của tỷ."

Bách Phượng Lan càng nghe càng cao hứng, nói: "Biện pháp này tốt, vậy tỷ đây sẽ để nàng sống lâu vài ngày. Đến lúc đó đi vào, chuyện thứ nhất

tỷ làm là đoạt tánh mạng nàng! Cảm ơn muội nha Mộng Nhi, nếu không phải có muội vừa này chắc hẳn tỷ phải chịu thiệt . Đi, chúng ta trở về thương lượng chi tiết."

Bởi vì Bách Phượng Lan cũng là thuần thú sư, tuổi vừa vặn đủ dùng, cho nên lần này nàng được ở trong danh sách của Công hội Thuần thú sư. Lúc trước nàng muốn vào xem thử có kỳ ngộ gì không, giờ biết Độc Cô Thiên Diệp cũng đi vào, vậy mục đích lần này của nàng muốn xóa mỗi hận trong lòng!

Hai ngày sau, các thế lực khác đã đến đủ. Căn cứ tình hình trước khi bí cảnh Không Linh mở ra trong dĩ vãng, mọi người rất nhanh phán đoán ra cửa vào lần này ở đâu. Cửa vào vừa được tìm ra, người muốn vào hạ trại gần đó, chờ sau khi bí cảnh mở ra có thể đi vào ngay.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến trên một ngọn núi, nhìn lều trại dưới khe núi một cái rồi lại một cái, thở dài.

"Sao vậy ?" Phong Khinh Nhiễm đi vào phía sau nàng, nghe thấy tiếng nàng thở dài thân thiết hỏi.

"Sao sư huynh lại tới đây." Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nhìn thấy muội đi ra, huynh đi cùng đến đây. Vừa này muội cảm thán cái gì?" Phong Khinh Nhiễm đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Ta suy nghĩ những người nơi này, đi vào, có bao nhiêu người có thể đi ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Không biết vì sao, đối với bí cảnh lần này, trong lòng của nàng có một loại dự cảm không tốt. Giống như bên trong sẽ phát sinh chuyện không tốt gì đó. Nàng nói cho mình là vì lần này rất khác thường, mình chỉ nghĩ vớ vẩn, nhưng cảm giác trong lòng lại không thể xem nhẹ. Hơn nữa lần trước

Thì Hoảng Quy nói, bình thường khi số người đi ra không đến một nửa số người đi vào, cho nên mới nhịn không được cảm thán một chút.

"Những người khác có thể đi ra bao nhiêu chúng ta không cần biết, chỉ cần muội có thể bình an đi ra là được rồi." Phong Khinh Nhiễm nói, "Cho nên sau khi muội đi vào, tìm được Ngát Hương hoa thì tìm nơi ẩn nấp chờ bí cảnh lại mở ra là được. Huynh thấy vẻ mặt ngày đó của Bách Phượng Lan, vẫn là không buông cừ hận. Muội chỉ có một người, huynh sợ nàng sẽ làm chuyện không tốt gì với muội trong bí cảnh. Dù sao địa vị của nàng trong Công hội Thuần thú sư vẫn rất cao, nếu nàng để những người khác đối phó muội..."

"Sư huynh, khi nào thì biến huynh biến thành như vậy, khụ khụ, dong dài." Độc Cô Thiên Diệp nghe lời nói của Phong Khinh Nhiễm, nhịn không được ngắt lời.

Phong Khinh Nhiễm cốc đầu nàng, nói: "Huynh đây là đang quan tâm muội!"

"Muội biết." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Muội sẽ chú ý. Nếu nàng thật sự dám không an phận bên trong, muội nghĩ nếu trong đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Công hội Thuần thú sư cũng không đến mức sẽ tìm đến trên đầu chúng ta."

Lời ngầm chính là, nếu lần này Bách Phượng Lan tìm nàng gây phiền toái, nàng sẽ trực tiếp muốn tánh mạng của nàng ta!

"Muội biết là được rồi." Phong Khinh Nhiễm nói, "Ngày mai sư phó và hội trưởng các công hội khác, còn có quận chúa các quận đều sẽ đến."

"Bọn họ tới làm cái gì?"

"Bí cảnh này mở ra còn cần một ít lực lượng bên ngoài tác động, bọn họ đến để mở bí cảnh ra. Đi thôi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút." Phong

Kinh Nhiễm nói xong mang Độc Cô Thiên Diệp về doanh địa của bọn họ.

Thật ra người tiến và bí cảnh cũng chỉ có hơn một trăm người, nhưng vì người đến đưa tiễn và người xem náo nhiệt, khe núi trống trải ban đầu kín người. Bọn Độc Cô Thiên Diệp đến có vẻ trễ, cho nên chỉ có thể dừng lều trên một đỉnh núi gần đó. Rời xa những người đó, cũng khá thanh tĩnh.

Sáng hôm sau, quận chúa các quận và hội trưởng các công hội lục tục đến, đứng trên đỉnh núi nhìn người bên dưới. Thì Hoảng Quy tìm được bọn Độc Cô Thiên Diệp, mang các nàng theo bên người.

Nhìn thấy các quận chúa đến, tất cả mọi người đi lên đỉnh núi. Độc Cô Thiên Diệp đi theo sau Thì Hoảng Quy, nhìn nhìn những quận chúa này, phát hiện cấp bậc những người đó cũng không thấp, thấp nhất đều là huyền hoàng trung cấp, xem ra muốn ngồi trên vị trí quận chúa, thực lực phải hùng hậu!

Khi mọi người đến đông đủ, một lão giả mặc áo trắng nâng tay ý bảo mọi người im lặng, sau đó nói: "Bí cảnh năm nay xuất hiện ở quận Phượng Tiên, làm quận chúa, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Căn cứ dò xét của hai mươi mấy quận chúa chúng ta, trong bí cảnh năm nay xuất hiện những trạng huống chúng ta không biết, cho nên số người đi vào giảm mạnh, hơn nữa thời gian bí cảnh mở ra cũng đã thi đấu. Các người đều là nhân tài vĩ đại trải qua tầng tầng tuyển chọn, chúc các người có thể tìm được kỳ ngộ của chính các người ở bên trong. Mặt khác, sau khi đi vào chỗ dừng chân là tùy cơ, cho nên các người đi cùng nhau tốt nhất là giữ liên lạc bằng thông tin thạch gì đó. Đi vào là chúng ta cho mở cửa cho các người vào, một tháng đến, bí cảnh sẽ tự động đẩy người bên trong ra, chỗ đi ra cũng là tùy cơ, các người sẽ tới đâu ta cũng không biết. Đối với chỗ này đó các người phải làm tốt chuẩn bị tư tưởng."

Sau khi quận chúa quận Phượng Tiên nói xong về sau, liếc mắt nhìn những quận chúa khác một cái, sau đó lấy ra một hạt châu màu trắng ngà

ném tới giữa không trung. Khi hạt châu ổn định, các quận chúa cùng nhau rót thần lực vào vào hạt châu. Trong lúc nhất thời hào quang bắn ra bốn phía, mọi người đều không mở mắt được.

Độc Cô Thiên Diệp lấy tay che mắt, bởi vì nhìn không thấy, chỉ có thể cảm thấy bốn phía chớp lên, mặt đất rung chuyển. Sau khoảng một phút, hào quang tản đi, nàng mở mắt, nhìn thấy chỗ hạt châu vừa nảy mở ra một cánh cửa bằng nước. Có người gấp gáp đã phi thân đi vào.

"A —— "

Một bóng người rơi xuống từ giữa không trung đến, tiếng kêu thảm thiết hấp dẫn người ở bên ngoài. Sau khi thấy rõ ràng trạng huống, mọi người đều cười rộ lên.

"A, năm nay lại có người muốn lừa dối qua cửa !"

"Đã năm mươi bốn tuổi , không phải luyện đan sư gì, còn muốn đi vào, xứng đáng bị như vậy." Một người cầm thử sinh thạch đưa về phía người ngã xuống kia tìm hiểu, thì là một người quá tuổi.

"Thiên Diệp, con vào bên trong, có thời gian một tháng, nhớ phải nắm lấy cơ hội." Thì Hoảng Quy nói, "Ta đã nói xong với Liêu lão nhân để người Công hội Luyện đan sư giúp con chú ý Ngát Hương hoa."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu.

"Khi đi vào phải chú ý đề phòng người Công hội Thuần thú sư. Ta nghe nói Bách Phượng Lan cũng đi vào, nhớ cẩn thận." Thì Hoảng Quy tiếp tục nói.

Chờ Thì Hoảng Quy dặn dò xong, những người khác đã đi vào gần hết. Độc Cô Thiên Diệp nói một tiếng với mọi người, sau đó bay đến cánh cửa. Người vừa nảy cầm thử sinh thạch còn chưa thu hồi thử sinh thạch, khi

Độc Cô Thiên Diệp bay qua, thử sinh thạch phát ra một đạo ánh sáng, hiện ra số 20 thật to.

"Một nhân tài 20 tuổi." Người nọ nhìn con số lơ đãng nói một câu, sau đó mới phản ứng lại đây, la lớn: "20? Người kia mới 20 tuổi? Thần của ta!"

Giọng nói của người nọ kéo lực chú ý mọi người lại, thần vương 20 tuổi? Ai lợi hại như vậy ?

"Đó không phải tiểu đồ đệ của hội trưởng Công hội Linh sư sao? Cư nhiên mới hai mươi tuổi!"

"Trời! Không phải nàng là thần vương trung cấp sao? Làm sao đến được vậy? !"

"Lần trước còn khiêu chiến hội trưởng Công hội Thuần thú sư hơn nữa còn thắng lợi ."

"Yêu nghiệt !"

"Ta thấy chúng ta đều không cần sống."

Người của Công hội Linh sư nhìn những người khác cảm khái từng đợt, bọn họ cũng không muốn nói, tiểu sư muội bọn họ còn không chỉ có như thế!

Khi Độc Cô Thiên Diệp phi thân đến trước cửa vào hơi dừng một chút, còn bị ám ảnh bởi đường hầm không gian lần trước. Nhắm mắt lại, nàng vui đầu vọt vào, bỏ tất cả tiếng cảm thán lại bên ngoài.

Đường hầm trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, khi Độc Cô Thiên Diệp mở mắt thì phát hiện mình đã đứng trên đất. Nàng nhìn nhìn bốn phía, phát hiện nơi này và bên ngoài không khác biệt gì, có núi có

sông, hoa cỏ cây cối, ánh mặt trời, mặt đất rộng lớn. Nghe nói nơi này còn có mấy linh thú ngạc nhiên cổ quái gì đó.

Nàng muốn bay đến giữa không trung xem địa hình chung quanh, lại phát hiện nơi này cứ nhiên không thể phi hành! Nàng chấn động. Chẳng lẽ nơi này còn hạn chế linh lực sao ? Nàng lại dùng linh lực một chút, phát hiện có thể sử dụng bình thường, mới hơi yên lòng. Chắc là nơi này cấm bay.

Nàng kêu bọn Tiểu Hỏa đi ra, Tiểu Hỏa có thể bay bình thường, các thú khác thì không được.

"Xem ra nơi này là có hạn chế , chỉ có dùng cánh mới có thể bay." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không có việc gì đâu tỷ tỷ, muội có thể mang tỷ mà." Tiểu Hỏa trong hình dáng tự vệ đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thì ta có cánh còn có chỗ tốt này." Tiểu Ngân nhìn cánh của Tiểu Hỏa, hận không thể trườn ra một cái động trên đó.

"Vậy bọn Tiểu Ngân về Luyện Yêu Hồ trước đi, Tiểu Hỏa muội mang tỷ đi bốn phía nhìn xem." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, thu những thú thú khác vào Luyện Yêu Hồ, lại làm cho Tiểu Hỏa trở lại hình dáng ban đầu, mang theo nàng bay tới giữa không trung.

Xem ra bí cảnh Không Linh này thật không nhỏ, tuy nói khi bọn họ vào là tùy cơ hạ xuống, nhưng Tiểu Hỏa mang nàng bay nửa ngày cũng không có nhìn thấy một người, có thể thấy được trình độ phân tán.

"Tiểu hỏa, chúng ta đi đỉnh núi bên dưới nhìn xem có Ngát Hương hoa hay không, hoặc là tìm một linh thú hỏi thử xem." Độc Cô Thiên Diệp nói.

May mắn có Tiểu Hỏa, nếu ở dưới tình huống nàng không thể bay muồn nàng đi xa như vậy, vậy còn không mệt chết nàng sao! Một tháng này cái gì cũng không cần làm, sẽ tiêu tốn hết thời gian vào việc đi đường!

Tiểu Hỏa mang theo Độc Cô Thiên Diệp rơi xuống một đỉnh núi trống trải, sau khi rơi xuống mới phát hiện nơi này có một loại cỏ màu nâu có răng cưa mọc rậm rạp, từ xa nhìn còn tưởng rằng là một tảng đá lớn.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì vậy?" Tiểu Hỏa thấy Độc Cô Thiên Diệp sau khi xuống thì nhìn đám cỏ này ngẩn người, hỏi.

"Đây là cỏ răng cưa, muội cẩn thận một chút đừng để bị nó cắt vào da. Nếu như bị răng cưa này cắt qua da, nó sẽ thừa cơ tiêm chất gây tê vào trong thân thể muội, cho dù là thần vương cao nhất, cũng khó có thể ngăn cản. Ngắn thì nửa ngày, dài thì phải mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục." Độc Cô Thiên Diệp vừa nói, một bên cẩn thận dắt Tiểu Hỏa đi ra ngoài.

Đi ra khỏi bụi cỏ răng cưa, Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận dời một gốc cây vào Luyện Yêu Hồ.

"Chúng ta đi nhìn xem có linh thú gì không, tìm một con đi hỏi làm sao tìm được Ngát Hương hoa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ." Vì không tìm thêm phiên toái cho Độc Cô Thiên Diệp, tiểu hỏa trở lại hình dáng tự vệ (bản thu nhỏ, tưởng tượng như chim sẻ bảy màu), đứng trên vai Độc Cô Thiên Diệp.

Ban đầu họ nghĩ rằng sẽ tìm thấy linh thú rất nhanh, nhưng đến khi trời tối các nàng cũng không thấy một vật còn sống nào.

"Tỷ tỷ, muội cảm thấy nơi này có chút kỳ quái." Tiểu Hỏa nói, "Không phải nói nơi này có rất nhiều linh thú sao, sao hôm nay chúng ta không đụng phải dù chỉ một con vậy?"

"Là có chút kỳ quái." Độc Cô Thiên Diệp đảo đảo đồng lửa trước mặt, nói, "Bọn sư phó nói có thì nhất định có, ít nhất là từng có. Hoặc là là chúng ta còn chưa gặp phải, nếu không chính là nơi này xảy ra chuyện gì rồi."

"Vậy làm sao bây giờ a? Chúng ta tìm không thấy linh thú, sẽ không biết làm sao mới tìm được Ngát Hương hoa !" Tiểu Hỏa nói.

"Ngày mai lại tìm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng luôn cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm nàng, loại cảm giác này phi thường không thoải mái. Nhưng nàng ngưng thần cảm giác một chút, cũng không phát hiện người nào hoặc là linh thú.

"Nơi này có vấn đề." Ngay khi Độc Cô Thiên Diệp nhìn xem xung quanh, Giáng Vực luôn luôn ngủ trong khô lâu nhĩ đình đột nhiên đi ra, nhìn nhìn hắc ám bốn phía, nhíu mày nói.

"Giáng Vực ? Sao ngươi lại đi ra ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Giáng Vực, phi thường kinh ngạc. Kẻ không được tự nhiên này từ lần trước rời đi lại trở về vẫn luôn luôn ngủ say, cho dù Độc Cô Thiên Diệp ngẫu nhiên gọi hắn, hắn cũng không trả lời, như là cái kinh, như là ngưng ngùng.

"Ta cảm thấy một hương vị quen thuộc nên tỉnh." Giáng Vực nói.

"Hương vị gì vậy, sao mọi người không ngủ được." Tiểu Hỏa cẩn thận ngửi khứu, không có hương vị đặc biệt gì mà.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giáng Vực đang nghi hoặc, hỏi: "Sao vậy ? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Là..." Giáng Vực muốn nói, đột nhiên ngậm miệng, nói: "Ở thế giới bên ngoài không thể nói chuyện nơi đó, đây là quy tắc, ta cũng không thể nói."

Giáng Vực thường xuyên chạy khắp các không gian, cũng không biết là gặp người nào không gian nào quen thuộc. Nếu hắc không thể nói, thì nàng sẽ không hỏi. Nhưng ngay cả hắc cũng phản ứng như thế, cuối cùng bí cảnh Không Linh này làm sao vậy ?

"Thần hỏa của nó là hy vọng thấp sáng hắc ám. Người cẩn thận." Giáng Vực để lại một câu như vậy, lại chạy vào hoa tai khô lâu.

"Hắc có ý gì ?" Tiểu Hỏa khó hiểu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nàng cũng không hiểu. Nghĩ đến hắc nói thần hỏa, Độc Cô Thiên Diệp đánh phượng hoàng kim hỏa vào trong tay thường thức, đoán xem câu nói kia của Giáng Vực là có ý gì. Nàng suy nghĩ một lát cũng không nghĩ ra được, lại phát hiện từ khi kim hỏa đi ra, cảm giác bị rình coi kia không còn.

Sau khi phát hiện ra, nàng lại thu phượng hoàng kim hỏa vào trong cơ thể, lát sau, cảm giác bị rình coi lại xuất hiện. Lặp lại vài lần như thế, nàng càng chắc chắn có cái gì đang âm thầm nhìn trộm, hơn nữa rất sợ phượng hoàng kim hỏa.

Bởi vì chán ghét cảm giác này, Độc Cô Thiên Diệp đơn giản đặt phượng hoàng kim hỏa bên cạnh mình, sau đó ôm Tiểu Hỏa đi ngủ.

Cùng lúc đó, trong một không gian khác, nữ tử hắc sa váy dài đang chà lau cây đao mình vừa mới chém mấy con quỷ, một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện sau nàng.

"Công chúa, vương mời ngài đi qua. Có chuyện lớn !"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Thời Khắc Nguy Cơ

Nữ tử váy đen cũng không quay đầu lại, tiếp tục chà lau thanh đao, hỏi: "Người có biết là chuyện gì không?"

"Bẩm công chúa, vương nói chờ ngài đi qua hẳn sẽ tự nói với ngài." Bóng đen nói.

"Ta đã biết." Nữ tử thu đao, xoay người đi ra ngoài.

Cung điện màu đen, tất cả những gì lọt vào trong tầm mắt đều là màu đen .

Nữ tử một đường đi tới, mọi người trên đường đi gặp nàng đều hành lễ. Ánh mắt lạnh như băng của nàng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, gật gật đầu tiếp tục đi. Để lại những ánh mắt kinh ngạc.

Nữ tử váy đen mặc kệ phản ứng của những người đó, trực tiếp đi vào cung điện của ca ca. Vừa đi vào đã thấy nam tử ngồi trên vương tọa.

"Ca ca, huynh tìm muội có gì sao ?"

"Như Yên, ngài đã đến rồi." Vương nhìn thấy nữ tử váy đen, nói, "Gần đây chỗ của huynh xảy ra chút chuyện, người khác làm việc không đáng tin cậy, không phải vừa vặn muội muốn rèn luyện sao, huynh định để muội đi xử lý giúp huynh."

"Chuyện gì?"

"Có mấy quý lão nhân không biết chui ra từ nơi này bằng cách nào, chạy đến không gian khác. Huynh đã xem rồi, nơi đó là mật cảnh của đại lục Không Linh. Muội chỉ cần giải quyết bọn họ là được." Áo choàng màu đen hoa lệ bị hắt cầm ở trong tay giày vò vắn veo5, đã xuất hiện mấy nếp nhăn.

"Mật cảnh Không Linh?"

"Đúng vậy. Mật cảnh Không Linh giờ đã mở ra lần nữa, một tháng sau sẽ đẩy toàn bộ người không phải cư dân bên ra ngoài. Đến lúc đó bọn họ sẽ làm tới cỡ nào cũng không biết được. Khi đó nếu muốn mang bọn họ về thì rất phiền toái."

"Muội đã biết." Nữ tử váy đen đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Đúng rồi, Như Yên, muội bảo huynh giúp muội tìm nữ tử tên Độc Cô Thiên Diệp kia, có tin tức."

Câu nói này của Mộng Thiên Quân kéo lại cước bộ nữ tử. Nhìn thấy đối phương dừng lại nhìn hắt, trong lòng hắt nhin không được cảm thán, muội muội này thật là rất biết đả kích hắt, đối với một ngoại nhân mà còn so để bụng hơn hắt.

"Nàng không phải ngoại nhân." Bách Lý Như Yên đoán được suy nghĩ của Mộng Thiên Quân, lãnh nghiêm mặt nói.

"Được rồi, nàng không phải ngoại nhân, ta mới là ngoại nhân chứ gì." Mộng Thiên Quân ghen tỵ nói.

Từ lần trước sau khi nàng bị thương thì thay đổi lớn, tuy nàng như vậy không tệ, nhưng hắt vẫn là cảm thấy như trước đáng yêu hơn. Ai, hai đứa đều là muội muội của hắt, đành phải nhận ! Nhưng muội muội này theo họ

mẫu thân, ngay cả cá tính cũng giống mẫu thân như vậy, đáng tiếc mẫu thân không thể nhìn thay⁶¹.

"Ca ca cũng không phải ngoại nhân." Bách Lý Như Yên nói.

"Hắc hắc." Câu nói của nàng khiến Mộng Thiên Quân nở nụ cười, nói, "Được rồi, thấy muội ngoan như vậy, huynh sẽ nói cho muội Độc Cô Thiên Diệp ở nơi nào."

Bách Lý Như Yên nhìn Mộng Thiên Quân, dáng vẻ khẩn trương kia khiến hắn lại mất hứng lấy một bạch ngọc thạch ra ném cho nàng, nói: "Giờ nàng ở trang Mật cảnh Không Linh. Sau khi muội vào mật cảnh Không Linh, điểm màu đen trên bạch ngọc thạch chính là nàng. Hừ hừ, chớ quên quy củ nơi này, đến bên ngoài không thể nói chuyện nơi này. Còn có, thứ này, muội dùng xong cứ vứt đi, không cần mang đã trở lại."

"Muội đã biết." Bách Lý Như Yên cầm bạch ngọc thạch xoay người đi ra ngoài.

"Vương, cần phái người đi theo công chúa không ?" Bóng đen xuất hiện phía sau Mộng Thiên Quân hỏi.

"Không cần." Mộng Thiên Quân nói, "Nàng sẽ mất hứng."

"Nhưng những người trốn đi lần này thực lực cũng không thấp, một mình công chúa đi, chỉ sợ có nguy hiểm." Bóng đen nói.

Mộng Thiên Quân giương mắt nhìn bóng đen một cái, nói: "Leng Keng, ta phát hiện người gần đây còn để bụng nàng hơn ta, người là ảnh vệ của ta hay là của nàng ?"

"Thuộc hạ chỉ là quan tâm người vương quan tâm." Bóng đen quỳ xuống nói.

"Đứng lên đứng lên, chúng ta là giao tình gì, không cần như vậy . Tốt xấu chúng ta cũng đã ở cùng nhau mấy Bách vạn năm." tay Mộng Thiên Quân gõ tay vịn, nói, "Nha, ta mặc kệ, tự người nỗ lực lên. Nhưng từ lần trước nguyên thần của nha đầu kia trở về vị trí cũ, biến hóa không nhỏ, có thể thành công hay không, hắc hắc, ta chờ xem đó!"

"Vương..."

"Nhưng lần này chỉ có nàng có thể đi, người có chuyện khác phải làm. Nàng đi còn muốn tìm đồng đội kiếp trước của nàng, cũng sẽ không cô độc, không rảnh quan tâm người nha!" Mộng Thiên Quân nói, "Mấy lão gia khác nhìn thấy bọn họ đi ra ngoài, đều đang nghĩ biện pháp đi ra ngoài áo, người đi quản quản cho tốt. Trừ người ra, người khác đều quản không được bọn họ ! Đi trước mở cửa cho nàng đi."

"Dạ."

Bách Lý Như Yên nhìn bạch ngọc thạch này, đi đến nơi Mộng Thiên Quân nói cho nàng. Nghĩ đến sắp gặp Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng nàng kích động một trận. Nhưng đã quen nghiêm mặt, cho dù trong lòng cao hứng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Bách Lý Như Yên, Độc Cô Thiên Diệp, hai cái tên này đã bao lâu không cùng xuất hiện ?

"Công chúa, vương bảo ta tới mở thông đạo ra cho ngài." Leng Keng xuất hiện phía sau Bách Lý Như Yên, cung kính nói.

"Leng Keng, mỗi lần người đều phải xuất hiện phía sau ta sao?" Bách Lý Như Yên nói, "Nếu không phải lá gan ta lớn, đã sớm bị người hù chết ."

"Công chúa, người nơi này như chúng ta đã không thể chết được." Leng Keng nghiêm trang nói.

Bách Lý Như Yên thở dài, nói: "Người đi mở thông đạo đi."

"Dạ."

Leng Keng đi đến nơi lúc trước những người đó rời đi, hai tay kết ấn, một cánh cửa chậm rãi mở ra trước mặt bọn họ.

"Công chúa, cánh cửa này 10 ngày sau lại mở ra, ta sẽ ở chỗ này cung nghênh ngài." Leng Keng nói, "Ngài nhớ cẩn thận."

Bách Lý Như Yên đi tới trước cửa, liếc mắt nhìn Leng Keng một cái, nói: "Ta vẫn muốn biết, bản mặt này của người khi cười lộ lên sẽ ra sao."

Bách Lý Như Yên nói xong phi thân vào trong cửa, để lại Leng Keng vẻ mặt cổ quái đứng ở đó. Nghĩ đến lời nói của Bách Lý Như Yên trong, miệng hần kéo kéo, như đang luyện tập cười thế nào. Vài ngày sau, mọi người phát hiện gần đây Leng Keng đại nhân mấy Bách vạn năm không cười khi một mình luôn cầm gương cười với mình...

Trong Mật cảnh Không Linh, những người tiến vào tìm kỳ ngộ đón ngày thứ hai.

"Tiểu thư, chúng ta đã tìm một ngày một đêm, vẫn không tìm được Độc Cô Thiên Diệp, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp." Giữa không trung, một siêu thần thú cấp 3 chở ba người bay lượn. Một người diện mạo đáng khinh nhìn Bách Phượng Lan nói.

Sau khi bọn họ tiến vào thì cách nhau không xa, liên hệ qua thông tin thạch tìm được nhau, sau đó bắt đầu tìm kiếm Độc Cô Thiên Diệp. Nhưng qua một ngày một đêm, đừng nói là Độc Cô Thiên Diệp, những người khác cũng chưa từng thấy một người nào. Nếu cứ tiếp tục tìm thế này, đợi cho kỳ hạn một tháng đến, bọn họ lần này công dã tràng.

"Đúng vậy, tiểu thư, có biện pháp gì có thể biết tiện nhân kia ở đâu không?" Một người khác nói.

"Biện pháp gì?" Bạch Phượng Lan nghĩ nghĩ, lấy ra một khối ngọc thạch từ trong nhẫn không gian. Khối ngọc thạch này là Điền Mộng cho nàng trước khi nàng vào, nói có thể tìm được tung tích Độc Cô Thiên Diệp. Sau khi nàng tiến vào sốt ruột tìm Độc Cô Thiên Diệp báo thù, mới quên mất.

Hai người khác thấy nàng lấy cái này ra, đều tiến lên xem.

"Tiểu thư, ba điểm đen này là chúng ta, vậy điểm đen còn lại là tiện nhân kia sao?" Đáng khinh nam hỏi.

"Chắc vậy."

"Còn không xa."

Bạch Phượng Lan thu hồi bạch ngọc thạch, sau đó nói với thú thú dưới thân, "Đi hướng đông nam."

"Tiểu thư, nghe nói tiện nhân kia có rất nhiều huyền thú, bây giờ chúng ta đi lên sợ không phải đối thủ của nàng." Một nam tử nói.

"Đúng, chúng ta nên phương pháp. Tiểu Lâm, người rất thông minh, người nghĩ lại xem có biện pháp nào không." Bạch Phượng Lan nói.

Siêu thần thú mang theo ba người bay về hướng có Độc Cô Thiên Diệp, dọc theo đường đi thương thảo nên đối phó Độc Cô Thiên Diệp thế nào.

Một nơi khác, Độc Cô Thiên Diệp mang theo Tiểu Hỏa cẩn thận đi qua một đầm lầy.

"Tỷ tỷ, nơi này cư nhiên ngay cả muội cũng không thể bay." Tiểu Hỏa cầm một cành cây chọc chọc đầm lầy trước mặt, dò xét có thể đặt chân hay không.

"Rất kỳ quái, chưa từng nghe nói trong bí cảnh còn cấm bay, giờ ngay cả các người cũng không thể bay." Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn bầu trời u ám, cứ cảm thấy nơi này là lạ .

Ban đầu buổi sáng sau khi tỉnh lại, nàng để Tiểu Hỏa chở nàng tìm kiếm nơi khô ráo, bởi vì Ngát Hương hoa sống ở nơi có vẻ khô ráo. Tiểu Hỏa bay một lát, trên không đầm lầy này đột nhiên không thể bay, hai người lập tức rơi xuống. May mắn Tiểu Hỏa bay không cao, hai người cũng không rơi vào trong đầm lầy, nhưng vẫn bị dính đầy bùn.

Sau đó hai người đứng lên, Độc Cô Thiên Diệp muốn lấy từ không gian ra một bộ quần áo để thay, đột nhiên phát hiện cư nhiên không thể dùng nhẫn không gian ở đây. Nàng lập tức kinh hãi, sau đó phát hiện cư nhiên ngay cả đồ trong Luyện Yêu Hồ cũng lấy không được.

Trong lòng nàng bối rối nửa phút, sau đó tiếp nhận chuyện này là thực. Sáng hôm nay nàng còn lấy đồ từ trong không gian ra, cho nên trạng huống này hẳn là giống như Tiểu Hỏa không thể bay. Cũng may vận dụng linh lực không có vấn đề, điều này làm cho nàng yên tâm lại.

Hai người từng bước đi tới, còn phải đối phó linh thú thỉnh thoảng xuất hiện, trên người đều bị bùn bắn tung tóe lên, ngay cả trên mặt cũng có, thoát nhìn vô cùng chật vật.

"Tỷ tỷ, có động tĩnh." Tiểu Hỏa đột nhiên dừng lại nói.

Độc Cô Thiên Diệp ngưng thần nghe một chút, nói: "Hẳn là có rất nhiều linh thú đến đây. Lập tức sẽ qua đầm lầy, chúng ta phải chạy nhanh qua, bằng không chúng ta sẽ rất bất lợi."

"Ân." Tiểu Hỏa gật gật đầu, bước chân hai người nhanh hơn, cuối cùng khi nhìn thấy tiên phong của đàn linh thú thì ra khỏi đầm lầy.

Sau khi hai người nhìn thấy thú thú chạy như điên đến, không bình tĩnh nổi.

"Ông trời của ta!" Lần đầu tiên Tiểu Hỏa nhìn thấy linh thú mà kinh hô.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy trận thế phía trước, khóe miệng nhin không được co rút. Có cần phải tàn bạo như vậy hay không? !

Chỉ thấy trên trăm con linh thú từ bình nguyên phía trước chạy vội đến, tro bụi cuồn cuộn bay lên che mất cả một mảnh trời. Mỗi con linh thú cấp bậc còn không thấp!

"Ngoan ngoãn, tỷ tỷ, lần này chúng ta gặp phiền toái lớn." Tiểu Hỏa nói.

Lúc này người và thú trong Luyện Yêu Hồ đều không ra được, chỉ có hai người các nàng, nếu cấp bậc linh thú thấp thì còn đỡ, nhưng cấp bậc bằng Tiểu Hỏa cũng không ít. Chẳng lẽ muốn dùng một ngọn lửa đốt toàn bộ thành tro sao?

Khi đàn thú nhìn thấy hai người Độc Cô Thiên Diệp cũng không dừng lại, ngược lại còn chạy nhanh hơn. Hai người nhìn thấy thì kinh ngạc không thôi, các nàng thành bánh trái ngon gì rồi sao?

Đợi đàn thú đến gần, Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện, mỗi con linh thú hình như là bị cái gì làm loạn tâm trí, cứ tiến thẳng về phía trước, nhìn thấy có cái gì ngăn trở gì đó, tỷ như cây cối, tảng đá, chúng nó đều phải lên đánh một chút. Giờ nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa đứng trước mặt, tự nhiên sẽ đánh tới các nàng.

"Không có biện pháp, lên đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, chạy qua đàn thú.

Nếu các nàng sử dụng linh lực, linh thú cũng sẽ theo bản năng dùng linh lực đánh trả, cho nên họ không thể sử dụng linh lực, đã thật lâu không luyện tập bộ pháp Phiêu Miểu và vô Tướng thần công, hôm nay vừa vận dùng nó để phá vây.

Vô Tướng thần công và bộ pháp Phiêu Miểu tuy vẫn không dùng thường xuyên, nhưng nàng không có ngừng luyện tập. Dưới tình huống không dám dùng linh lực, chỉ có thể dùng cái này. Nhưng rõ ràng vẫn không thể chống lại nhiều linh thú như vậy cùng nhau công kích. Dần dần, nàng cảm thấy mình đã mệt, tay cũng nâng không lên.

Độc Cô Thiên Diệp tận lực không cho mình bị linh thú bao vây, như vậy mình muốn phá vây sẽ càng khó khăn. Nàng dùng một ít linh lực hóa thành trường kiếm, bước lên trước, một kiếm chọc mù một mắt siêu thần thú cấp 1 độc giác tê. Con siêu thần thú kia ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, sau đó bắt đầu di chuyển loạn xạ trong đàn linh thú, linh thú khác bị sừng của nó đâm chảy máu, càng thêm thú tính, xoay người đánh tới độc giác tê.

Đội ngũ ban đầu coi như có trật tự bị tách ra, từ lấy Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa làm mục tiêu chuyển thành công kích lẫn nhau. Điều này làm cho Độc Cô Thiên Diệp có thể thở hắt ra một hơi.

"Tỷ tỷ, như vậy cũng không phải biện pháp. Nếu không muội dùng lửa đốt chúng thành tro ?" Trong tay Tiểu Hỏa cũng cầm một thanh trường kiếm, lưng tựa lưng với Độc Cô Thiên Diệp thở hào hển.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn đàn thú, hỏi: " Muội xem thử giờ có thể sử dụng kim hỏa không?"

Tiểu Hỏa thử một chút, nói: "Không thể dùng Kim hỏa! Đây là chỗ nào, ngay cả hỏa diễm bản mạng cũng không thể dùng."

"Hắn là chương khí trong đầm lầy độc tính quá lớn, vận vẹo không gian nơi này. Giờ chúng ta phải mau chóng ly khai nơi này, bằng không nếu không bị linh thú giết chết, sẽ bị chương khí độc chết." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tỷ tỷ, muội thử không được." Tiểu Hỏa ho khan nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng biết mình sắp không thể hô hấp, nghĩ đến Tiểu Hỏa hẳn là không khác mình lắm, thử triệu hồi nó về không gian khe ước của linh thú. Ban đầu nàng nghĩ sẽ thất bại, không nghĩ tới cư nhiên thành công. Nhưng thiếu Tiểu Hỏa, tình huống của nàng càng thêm gian nan.

Đột nhiên, nàng phát hiện trên da lông của một siêu thần thú có bột phấn màu đỏ, chắc là bị rắc lên đi. Nhìn nhìn những linh thú khác, trên người con nào cũng có bột phấn. Nàng nháy mắt hiểu được chân tướng. Ai muốn nàng chết nhất, Độc Cô Thiên Diệp biết rõ ràng.

"Cho người đường sống người không cần, nếu hôm nay ta sống ra ngoài, người cứ chờ xuống địa ngục đi !" Độc Cô Thiên Diệp hung hăng nói.

Bao lâu rồi mình không có chột vật như vậy ? Mỗi lần gặp khó khăn, nàng đều hóa hiểm thành lành, tuy rằng chịu không ít khổ, nhưng giống hôm nay như vậy bị buộc đến góc chết thật sự không nhiều lắm.

Một lát sau, trên người nàng đã muốn bị thương nhiều chỗ, máu chảy ra ngoài, hòa lẫn với bùn đất.

Chẳng lẽ hôm nay ta thật sự vong tại đây sao?

Độc Cô Thiên Diệp bị độc giác tê đánh bay, rơi xuống, bắn tung tóe không ít bụi bặm. Nhìn thấy thật lớn dã tượng chạy vội về phía mình, nàng không cam lòng nghĩ.

Ngay khi dã tượng sắp giẫm lên nàng, một đạo kiếm khí cắt tới từ phía sau, một kiếm làm bị thương chân cự tượng, thừa dịp nó lui về phía sau, ôm lấy nàng lui về phía sau tránh khỏi nguy hiểm.

Hết chương 20

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Sẽ Không Bỏ Nàng Lại Một Mình

Độc Cô Thiên Diệp chỉ chú ý tới Dã tượng trước mặt, còn tưởng rằng hôm nay mình sẽ chết ở đây, không nghĩ tới lúc cuối cùng lại được người cứu.

"Ngao ——" Dã tượng kêu đau thảm thiết, vốn muốn bước qua thân thể nàng chân nhịn không được lùi về sau. Lúc này nàng vẫn chưa phản ứng lại được, thân thể đã bị người khác ôm lấy lui về sau mấy chục thước.

"Phốc —— "

Cú ngã vừa rồi làm lục phủ ngũ tạng đều lệch vị trí, hiện tại thân thể bị di chuyển như vậy, máu tụ trong lồng ngực liền phun ra.

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp ho khan ra máu, còn trợn lẫn một ít thức ăn trong bụng.

"Nàng sao rồi?"

Giọng nói thân thiết từ đỉnh đầu truyền đến, lúc này nàng mới ý thức được mình đang ở trong ngực người ta. Tầm mắt nàng có chút mơ hồ, nhưng nàng vẫn nghe ra giọng nói này là của ai.

"Khụ khụ, Tử Tiêu, sao ngươi lại ở đây?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nhìn hắn, càng kinh ngạc hơn là sao hắn có thể ở trong bí cảnh.

"Gần đây ta vẫn ở trong này." Tử Tiêu nói, "Lát nữa ta sẽ giải thích với nàng, giờ nàng nuốt đan dược trước đi."

Tử Tiêu lấy một đan dược ra bỏ vào miệng Độc Cô Thiên Diệp, sau đó tay trái ôm chặt nàng, tay phải cầm kiếm, đối kháng với đàn thú trước mặt.

Độc Cô Thiên Diệp nuốt đan dược, là Thánh tề đan nàng từng thay đổi qua. Đan dược vừa vào miệng, cảm giác nóng rát trong ngực liền giảm bớt không ít.

"Không thể dùng linh lực công kích nhóm siêu thần thú này." Độc Cô Thiên Diệp nhỏ giọng nhắc nhở.

Tử Tiêu ôm chặt nàng hơn, trầm thấp dịu dàng nói: "Ta biết, nàng yên tâm."

Đàn thú trước mặt rất hưng phấn khi đột nhiên xuất hiện thêm một người, một đám chen chúc muốn xông lên. Mà những linh thú bị thương không thể động chỉ có thể trừng mắt nhìn và ở trong trạng thái không bình thường.

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp, nhìn linh thú đã chạy tới, sau đó giơ kiếm chém về phía chúng nó. Hắn không dùng linh lực mà dùng kiếm khí, một kiếm chém tới là một vết thương trí mạng.

Hiển nhiên Tử Tiêu lợi hại hơn Độc Cô Thiên Diệp nhiều. Nhiều siêu thần thú cùng nhau công kích nhưng lại muốn che chở cho Độc Cô Thiên Diệp không bị linh thú đụng vào nên hắn cũng ngày càng cố hết sức, động tác càng ngày càng chậm, vài tình huống vì muốn che chở cho nàng, chính mình cũng bị linh thú làm bị thương.

"Bây giờ người rời khỏi đây thì còn có thể toàn thân trở ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tử Tiêu chém đứt chân trước của một linh thú, nói: "Ta sẽ không bỏ nàng lại một mình, vĩnh viễn cũng sẽ không. A."

Tử Tiêu vì nói chuyện với nàng nên mình lại bị đụng vào, vết máu đã loang lổ ở khắp chỗ trên y phục màu tím. Độc Cô Thiên Diệp ngậy ngốc nhìn hắn, câu nói kia tựa như một trận mưa xuân rơi vào trong lòng khô cạn của mình, nhưng nàng lại không biết câu nói đó có phải chân thật hay không.

"Vì sao." Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Thật ra nàng và hắn cũng không phải rất quen thuộc, nhiều nhất cũng chỉ là gặp nhau vài lần thôi, xuất hiện cùng một lúc vài lần thôi. Vì sao hắn có thể vì nàng, đặt chính mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy chứ? Trong nháy mắt trái tim rung động, nhưng nghĩ đến kiếp trước bị phản bội, tiềm thức của nàng liền áp chế cảm giác này.

"Ta nói rồi, nụ hôn đầu tiên của ta cho nàng, vậy nàng sẽ phụ trách với ta. Nàng là của ta, ta là của nàng, đương nhiên ta không thể bỏ một mình nàng ở đây, nếu nàng xảy ra chuyện, ai sẽ phụ trách với ta?" Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe hắn nói trở thành không biết nói gì.

Vì đã nuốt đan dược, lại nghỉ ngơi ở trong lòng hắn chốc lát, hiện tại miễn cưỡng có thể chiến đấu. Nàng dùng linh lực ngưng tụ ra một trường kiếm, rời khỏi sự ôm ấp của hắn, nói: "Chúng ta cùng nhau đi."

Trong khoảnh khắc Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi trong lòng hắn cảm thấy hơi trống rỗng, nhưng nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, hắn lại nâng tinh thần lên. Tuy rằng hắn rất muốn nàng ở dưới sự bảo vệ của mình, nhưng hắn cũng biết, nàng không phải là một nữ nhân nguyện ý tránh sau lưng người khác. Chỉ cần nàng nguyện ý để hắn ở bên người, sóng vai chiến đấu cũng không tệ rồi.

Hắn lấy một viên đan dược ra nuốt vào, sau đó lừng tựa lừng cùng Độc Cô Thiên Diệp cùng nhau chiến đấu. Cho dù bị thương, cũng muốn chém đứt đầu linh thú!

Bộ dáng liều lĩnh của bọn họ quá mức điên cuồng, ngay cả linh thú không có lý trí cũng cảm giác được sợ hãi, một đám khiếp đảm chạy tới sau đó, hoặc chết đi hoặc bị thương, linh thú nằm đầy rẫy trên mặt đất.

Y phục trên người Độc Cô Thiên Diệp đã dính đầy máu, có của nàng, cũng có của linh thú, cảm giác rất ẩm ướt. Thấy linh thú thối lui, nàng đi được hai bước, đột nhiên quỵ xuống, linh khí hóa thành kiếm trong tay dần dần mất đi, nàng ngã xuống. Lúc vẫn chưa kịp ngã xuống mặt đất, một đôi tay tiếp được nàng.

Rõ ràng là người không phải rất quen thuộc, nhưng mùi vị lại quen thuộc như thế. Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi Độc Cô Thiên Diệp hôn mê.

Không biết qua bao lâu, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy cả người đều nóng rất đau đớn, sau đó có cái gì đó mát mẻ chạy khắp người mình. Chỗ nó đi qua, cảm giác nóng rực đau đớn kia liền biến mất một chút.

Nàng muốn tỉnh lại nhưng không mở mắt ra được, sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

"Ừm."

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác thấy mình bị rình coi, thân thể trực giác để nàng tỉnh táo lại từ trong giấc ngủ say. Mở hai mắt, nhận ra mình đang dựa vào trong ngực ấm áp.

"Nàng tỉnh rồi." Giọng nói trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu lên nhìn thấy một chiếc cằm trơn bóng.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp đáp lại, nhìn chung quanh.

"Nàng đang nhìn gì vậy?" Tử Tiêu hỏi.

"Ta cảm thấy có gì đó đang nhìn trộm ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, không phát hiện ra khả nghi gì, thật ra thuận tiện nhìn sơn động này một chút.

"Đây là đâu?" Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi trước ngực Tử Tiêu, đứng lên, phát hiện hắc đang tựa vào vách tường, phía sau là hai bộ y phục.

Thấy Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, Tử Tiêu không nói gì, chỉ trả lời vấn đề của nàng.

"Đây là một sơn động cách chiến trường thảm thiết lúc này không xa."

Tử Tiêu nói khiến nàng nhớ lại đám thú nổi điên kia, mi mắt sụp xuống, trong lòng tính toán. Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều của Tử Tiêu, hỏi: "Sao người ở Không Linh bí cảnh?"

"Ta, Hắc Tử và Thất Nguyệt đi theo sau, tiến vào đạo môn kia, nhưng không nhìn thấy người, lúc đi ra chính là ở đây." Tử Tiêu vượt nếp nhăn trên y phục chỗ Độc Cô Thiên Diệp nằm, nói, "Sau đó ba người chúng ta phát hiện ra nơi này không có bóng người, bắt một con linh thú tới hỏi, mới biết được nơi này là một bí cảnh ở Không Linh đại lục. Linh khí nơi này có vẻ rất sung túc, chúng ta vừa tu luyện vừa chờ bí cảnh mở ra."

"Vậy các người đã tiến hành huyền hóa linh lực chưa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, nếu chưa linh hóa, hai năm này bọn họ trải qua như thế nào.

"Chúng ta đã linh hóa. Người quen biết trước đây cho chúng ta một tiểu trận bàn linh hóa." Tử Tiêu hồi đáp.

Rất rõ ràng có lỗi hồng, nhưng Độc Cô Thiên Diệp không miệt mài theo đuổi, tiếp tục hỏi: "Vậy hai người kia đâu?"

"Gần đây nơi này có điểm kỳ quái, bọn họ nói đi xem, ta lười đi, tu luyện ở phụ cận." Tử Tiêu nói, "Nghe thanh âm của đàn thú, còn tưởng rằng bọn hắc xảy ra chuyện. Thật may ta đi tới đó, bằng không hôm qua cũng không cứu được nàng. Như vậy ta sẽ hối hận cả đời."

Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới ái muội trong lời nói của hắc, trên người dính dính thực không thoải mái, muốn tắm rửa thay y phục, phát hiện mình đã có thể liên lạc lại với Luyện Yêu Hồ. Nhớ tới lúc này Tử Tiêu vừa xuất hiện liền cho nàng nuốt đan dược, hỏi: "Người ở đây có thể sử dụng không gian giới chỉ sao?"

"Không thể." Tử Tiêu biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nói, "Chúng ta đến nơi đây, phát hiện có một số địa phương lại che lại liên hệ cùng không gian giới chỉ, nên lấy một vài thứ phòng thân ra bên ngoài."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nếu giống bọn họ sống ở trong này hai năm, khẳng định đã khá hiểu biết nơi này.

Khoan đã! Y phục trên người không phải của nàng đúng không?

Cảm thấy ánh mắt không tốt của Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu nhún nhún vai, nói: "Lúc đó nàng bị thương không nhẹ, trên y phục đều là máu, ta chỉ cời giúp nàng, sau đó mặc y phục của ta cho nàng. Nàng yên tâm, ta nhắm mắt lại thay cho nàng. Nhưng nói đi nói lại, ta đã là người của nàng, nhìn thì có gì đâu chứ?"

Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp càng ngày càng đen theo lời nói của Tử Tiêu, Tử Tiêu thấy đã chọc giận nàng, đứng dậy nói: "Trong sơn động có ao nước, nước cũng rất sạch. Ta cũng phải đi ra ngoài gột rửa."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn một cái, xoay người đi vào bên trong sơn động. Lợi dụng lúc nàng không có ý thức ăn đậu hủ của nàng, được, rất tốt lắm, chuyện này nàng nhớ kỹ! Nhìn trên phân lượng hắn vừa mới cứu mình, hôm nay không so đo với hắn, nếu sau này hắn tái phạm, hừ hừ...

Bên trong động không lớn, ở giữa có một ao nước, bên trong đầy nước. Nàng dùng linh lực đun nóng nước, sau đó kêu Thanh Loan ra trông chừng giúp nàng. Tuy rằng nàng cảm thấy Tử Tiêu sẽ không nhìn lén, nhưng cái gì cũng có vạn nhất.

"Chủ nhân sao rồi?" Thanh Loan đi ra nhìn Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện trên người nàng đều là vảy miệng vết thương, nói: "Chủ nhân có khỏe không?"

"Ta không sao. Người không cần lo lắng." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta muốn tắm rửa, người trông chừng trước cửa động trong chốc lát."

Tuy rằng bị chặt đứt liên hệ với Độc Cô Thiên Diệp, nhưng nàng bị thương ra sao, chúng nó ở trong Luyện Yêu Hồ vẫn có thể cảm giác được, mọi người đều vì nàng xuất một trận mồ hôi lạnh. Thật may nàng không có việc gì!

Xác nhận Độc Cô Thiên Diệp không có trở ngại, Thanh Loan đi ra trước cửa động, còn dùng linh lực ngưng ra một bức tường ngăn cản cửa động.

Độc Cô Thiên Diệp cời y phục, lộ ra vết sẹo khắp người. Nàng đi vào ao nước, sờ sờ miệng vết thương trên người mình.

Bách Phượng Lan, nếu lần này ta không chết, vậy ngày người xuống địa ngục sẽ nhanh tới!

Để Đô Đô thay nước cho mình mấy lần, Độc Cô Thiên Diệp thư giãn tắm rửa, thuận tiện làm được liệu cho mình ngâm. Lúc lên, thương thế của

nàng rõ ràng giảm bớt không ít.

Lấy một bộ y phục trong không gian giới chỉ ra mặc vào, gọi Thanh Loan trở về, lúc vừa đi ra thì đã thấy Tử Tiêu đã chờ ở bên ngoài. Hắn rửa mặt chải đầu xong, người nhìn cũng có tinh thần hơn.

Thấy Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu nói: "Nàng có biết ngày đó đàn thú xảy ra chuyện gì không?"

Người sáng suốt vừa thấy liền biết linh thú không bình thường, lại càng không nói hai người bọn họ.

"Biết đại khái." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Cần hỗ trợ không?"

"Không cần." Độc Cô Thiên Diệp lạnh nhạt từ chối, sau đó lấy một bình đan dược ra ném cho Tử Tiêu, nói: "Chữa thương."

Tử Tiêu biết bản sự luyện đan của Độc Cô Thiên Diệp, nếu cho hắn thì chính là có hiệu quả tốt dành cho cấp bậc của hắn. Hắn đổ một viên ra nuốt vào, sau đó không chút khách khí thu bình ngọc chứa đan dược còn lại vào không gian giới chỉ của mình.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không so đo, ngồi đối diện hắn, nói: "Lần này, cảm ơn người."

Đây đã là lần thứ mấy hắn cứu nàng rồi? Mới trước đây lúc gặp Hoạt Vê, là hắn và Thứ Hồn cứu nàng. Sau đó ở ngoại thành Bồ Thành, cũng là hắn cứu nàng, tuy rằng khi đó nàng cũng không cần, nhưng hắn ra tay, đó là sự thật. Lần thứ ba là lúc ở thần điện, huyền lực nàng tăng vọt vì Tiểu Bạch Cầu, lúc ấy ở bên người nàng là hắn. Lần này là lần thứ tư, là lần chân thật cần thiết nhất mà hắn cứu nàng. Nếu không có Tử Tiêu thì chắc chắn lần này nàng không thoát khỏi rồi.

"Không cần cảm ơn, quan hệ giữa chúng ta là gì chứ, việc nhỏ đó không cần cảm ơn." Tử Tiêu lấy ghế quý phi ra, nằm xuống, lại thành Ám các Các chủ tà mị ngày thường.

"Chúng ta không có quan hệ gì hết." Lời nói của Tử Tiêu làm Độc Cô Thiên Diệp nổi da gà, thẳng thừng phủ nhận nói.

"Sao có thể không quan hệ chứ?" Tử Tiêu nói, "Khó được hôm nay có thời gian, chúng ta sẽ tính một chút. Nụ hôn đầu của ta là cho nàng đúng không?"

Khóe mắt Độc Cô Thiên Diệp giật giật, đó cũng là nụ hôn đầu của nàng được không?! Nàng cũng không cần hãnh phụ trách!

Tử Tiêu nhìn đáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không nói gì chính là cam chịu. Chuyện thứ hai, lúc ở huyệt hải, giường của ta là nàng nằm đúng không?"

Khóe miệng Độc Cô Thiên Diệp co rút, chuyện này cũng xem là vậy hả?

"Giường của ta ngoại trừ ta cũng chỉ có thể tử của ta mới có thể nằm, nàng nằm trên đó, đương nhiên không thể là thân phận khác rồi." Tử Tiêu nói, "Còn lần này nữa, thân thể của nàng, tuy rằng ta không nhìn, nhưng lúc chà lau thân thể cho nàng khó tránh khỏi sẽ đụng tới. Ta là người có trách nhiệm, tiếp xúc da thịt với nàng như vậy, chắc chắn là muốn phụ trách với nàng. Nếu hai người chúng ta đều phải phụ trách với đối phương, đương nhiên cũng chỉ có thể ở cùng một chỗ."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, không nói gì hết.

"Hơn nữa lúc trước không phải nàng nói sẽ bồi thường cho ta sao, như ta thì cũng không cần gì, chỉ cần đem nàng bồi thường cho ta là được rồi." Tử Tiêu tiếp tục nói, "Đừng nói không được, lúc đó nàng đáp ứng rồi. Mặc

kệ từ trước tới giờ xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng chỉ có thể ở cùng một chỗ."

"Phanh!"

Dưới thân ghế quý phi Tử Tiêu đang nằm đột nhiên bị một đạo linh lực đánh nát, Tử Tiêu xoay người, nhanh chóng tránh ra.

"Nàng mưu sát phu quân!" Tử Tiêu lên án nói.

"Ta chỉ giết tiểu nhân." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu nói, "Còn nữa, không phải người."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong xoay người đi ra khỏi sơn động, nếu nhìn hẩn nữa, nàng không dám cam đoan linh lực vẫn đánh về phía dưới ghế quý phi đâu!

"Tiểu Diệp Diệp, một mình ở đây cũng được, nàng không cần bỏ ta lại mà đi một mình!"

Độc Cô Thiên Diệp đi đến gần cửa động, nghe Tử Tiêu nói, thiếu chút nữa đã lão đảo ngã từ giữa sườn núi xuống chân núi. Nhưng tình huống hiện tại, nàng thật đúng là không thể đi một mình, ít nhất ở trong này, nàng cũng chỉ biết hẩn!

Giữa sườn núi, gió nhẹ thổi qua, nàng nghĩ tới trận chém giết hôm qua. Nghĩ đến Tiểu Hỏa và nàng đều hút vào không ít chương khí, nàng kêu Tiểu Hỏa ra, hai người nuốt Giải độc đan, sau đó mới để Tiểu Hỏa về Luyện Yêu Hồ.

"Bách Phượng Lan, ta phải đưa cho ngươi một phần đại lễ chứ đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bình nguyên xa xa, ở chỗ nào đó đầy rẫy thi thể linh thú, lẩm bẩm nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Báo Thù

"Này, này, vị mỹ nữ này?" Một giọng nói tà mị không đáng khinh từ đỉnh núi truyền đến, Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn thấy Thất Nguyệt, Hắc Tử và Thứ Hồn từ phía trên bay xuống.

"Cổ nhân gặp lại, khó được!" Thất Nguyệt cười hì hì nói, "Không nghĩ tới chúng ta chỉ tới chậm hơn người một bước nên đến bây giờ mới gặp lại."

"Các người sống ở nơi này cũng không tệ lắm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người bị thương?" Mũi Thứ Hồn rất nhạy, lập tức ngửi thấy mùi máu tươi trên miệng vết thương của nàng bay tới.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Xảy ra một chút chuyện nhỏ."

"Không phải các người tới nơi này tìm kiếm kỳ ngộ sao? Sao lại bị thương?" Thất Nguyệt hỏi. Dù sao thời gian tiếp xúc với Độc Cô Thiên Diệp nhiều nhất nên quan hệ hai người cũng khá thân.

Độc Cô Thiên Diệp kể lại chuyện ngày hôm qua một chút, thuận tiện đề cập đến một vài ân oán giữa nàng và Công hội Thuần thú sư. Thứ Hồn vừa nghe Tử Tiêu bị thương, xoay người đi vào trong động.

"Nói vậy thì chuyện ngày hôm qua chính là do nữ nhân Bách Phượng Lan tạo ra." Thất Nguyệt nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, khẳng định nói: "Trừ nàng ta ra, không ai muốn ta chết."

Hắc Tử đột nhiên nhớ tới gì đó, nói: "Lúc chúng ta trở về không phải nhìn thấy ba người sao? Trong đó có một nữ nhân có thể chính là Bách Phượng Lan mà người nói không?"

"Thật sự?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hắc Tử hỏi.

Thấy Thất Nguyệt và Hắc Tử đều gật gật đầu, nàng nói: "Trong hơn một trăm người đi vào thì nữ rất ít, Không Linh bí cảnh này lớn như vậy, nếu muốn tính kế ta, chắc chắn khoảng cách sẽ không quá xa. Chắc là nàng ta. Nếu nàng ta không muốn đi ra ngoài, ta đây sẽ thành toàn cho nàng ta! Các người nhìn thấy bọn họ ở đâu?"

"Hướng tây bắc."

"Người tính làm như thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Gậy ông đập lưng ông. Tử Tiêu còn ở bên trong, vì cứu ta nên bị thương. Tuy rằng nuốt đan dược rồi, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi, các người nói với hắn một tiếng."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, kêu Thanh Loan ra, ngồi lên rồi đuổi theo về hướng tây bắc.

"Đợi ta với, ta cũng đi." Thất Nguyệt lập tức bay tới trên lưng Thanh Loan, nói: "Ta dẫn đường cho người."

Thuận tiện xem náo nhiệt!

Nhiều người cũng không sao, Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, mang theo Thất Nguyệt cùng nhau bay đi. Hắc Tử cũng muốn đi, nhưng nghĩ đến nam nhân ở bên trong động kia nên vẫn vào trong động.

"Nàng đâu?" Tử Tiêu thấy chỉ có một mình Hắc Tử đi vào, hỏi.

"Đi tìm người báo thù rồi." Hắc Tử nói.

Thứ Hồn đi vào thấy Tử Tiêu không có việc gì thì nằm ngay bên cạnh. Nghe Hắc Tử nói, chặc chặc hai tiếng, nói: "Thật sự là một nữ nhân có thù tất báo. Sau này phải chú ý, trăm ngàn lần không được đắc tội nàng."

"Thất Nguyệt cùng đi sao?" Tử Tiêu hỏi.

Hắc Tử gật gật đầu, nhìn nhìn Tử Tiêu, nhận ra hắn đã không có trở ngại gì nữa, nói: "Người dưỡng thương cho tốt, ta đi xem, nếu nàng đánh không thắng, ta còn có thể hỗ trợ. Hắc hắc."

Hắc Tử nói xong rồi bước đi, Thứ Hồn nhìn hắn một cái, nói: "Các người đều đi, để một mình ta ở trong này chiếu cố nam nhân này. Ta muốn đi tìm nữ nhân, ta muốn nhìn nữ nhân!"

"Lát nữa tìm một sư tử cái cho người." Tử Tiêu nằm trên quý phi ghế, sâu kín nói.

"Lau, ta không cần sư tử cái, ta là Kỳ Lân, ta muốn Kỳ Lân cái!" Thứ Hồn kêu to.

"Chỉ cần bộ ngực lớn mông lớn người đều thích không phải sao, để ý nó là sư tử hay Kỳ Lân cái để làm cái gì." Tử Tiêu nói. Một lát sau, tưởng rằng hắn đang ngủ, hắn lại đột nhiên nói: "Chúng ta sẽ cứu bọn họ ra, đến lúc đó lại tìm cho người một Kỳ Lân cái."

Sau đó, trong động lâm vào một mảnh im lặng.

Độc Cô Thiên Diệp và Thất Nguyệt đuổi theo hướng ba người kia. Có Thanh Loan, rất nhanh liền nhìn thấy bọn họ đang ngồi trên một con phi hành thú, bay từ từ.

Thanh Loan dựa theo Độc Cô Thiên Diệp nói thả chậm tốc độ, Thất Nguyệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Muốn đuổi kịp sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn địa hình phía dưới, lại nhìn nhìn ba người phía trước đang cười rất đắc ý, gọi bọn Tiểu Ngân ra. Mấy đạo nhân ảnh xuất hiện xung quanh bọn họ. Biết Độc Cô Thiên Diệp bị trọng thương như vậy, nhóm thú đều yêu cầu đi ra báo thù.

Thất Nguyệt nhìn bọn Tiểu Ngân. Trước đây lúc ở huyện hải lĩnh vực chỉ có Tiểu Cửu biến hóa, không nghĩ tới ngay cả Tiểu Ngân và Liệt Hỏa đều biến hóa.

"Chủ nhân, là bọn họ sao?" Tiểu Cửu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Để bọn họ đi thêm chút nữa đi."

Nhóm thú đi ra đều thu liễm uy áp của chính mình nên người phía trước không biết ở đằng sau xuất hiện rất nhiều siêu thần thú. Nói tới chuyện đáng về Độc Cô Thiên Diệp bị nhóm linh thú nổi điên đánh bay, hưng phấn cười ha ha.

"Hừ, tiện nhân kia, nhiều siêu thần thú nổi điên như vậy, ta không tin nàng ta không chết!" Bách Phượng Lan oán hận nói.

"Chắc chắn nàng ta chết không thể nghi ngờ. Rốt cuộc tiểu thư cũng báo thù được rồi!" Phên Nam ở một bên nịnh hót nói.

"Thuốc bột kia hiệu quả không sai." Tiểu Lâm nói.

"Hắc hắc, Tiểu Lâm, làm sao người có thuốc bột kia? Thế nhưng lại có thể làm cho siêu thần thú đều nổi điên?" Phân Nam hỏi, "Còn không, chia cho ta một ít."

"Thuốc đó là ta mua được ở một lần đấu giá, đã dùng hết rồi, bằng không sao có thể làm cho nhiều siêu thần thú đều nổi điên như vậy chứ?" Tiểu Lâm nói.

"Trở về ta nhất định bồi thường cho người thật nhiều, có thể giết chết tiện nhân kia, công của người không thể không tính!" Bách Phượng Lan nói, "Hiện tại tiện nhân kia đã chết, rốt cuộc ta cũng có thể cho phu quân và con trai ta một công đạo! Công hội Linh sư không phải coi nàng ta như bảo bối, ta xem bây giờ các người hiện tại làm sao bảo vệ nàng ta!"

"Đó là chuyện của chủ nhân ta, không cần các người quan tâm."

Một giọng nói xuất hiện sau lưng khiến bọn họ cả kinh, quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy, bọn họ sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống trên lưng phi hành thú.

"Sao nàng ta không chết?" Bách Phượng Lan không dám tin nhìn một đám người ở đằng sau. Nhiều siêu thần thú nổi điên như vậy thế mà không giết chết nàng ta được? !

"Người chưa chết, đương nhiên ta sẽ không chết." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người đã muốn chết như vậy, không thành toàn cho người thì đừng như không được tốt lắm nha. Ta luôn lấy chuyện giúp người làm niềm vui."

"Phi, người... tiện nhân này!" Bách Phượng Lan nhổ một ngụm mắng Độc Cô Thiên Diệp, "Nếu không thể làm linh thú động dục được, ta nhất định làm cho chúng nó luân phiên cưỡng người rồi phân thân người ra ăn luôn!"

"Hóa ra người muốn thử một chút chuyện này." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu hiểu rõ, nói, "Nếu nàng ta khát vọng như vậy, các người đi giúp nàng ta đi."

Được mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp, bọn Lam Môn lập tức phóng uy áp siêu thần thú cao cấp ra, phi hành thú của Bách Phượng Lan lập tức rớt xuống từ giữa không trung.

"Phanh!"

Ba người một thú ngã nặng nề trên đất, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có. Thất Nguyệt làm bộ không đành lòng hí mắt.

Lúc này Hắc Tử ngồi phi hành thú của mình đến đây, đúng lúc nhìn thấy mấy người Bách Phượng Lan rớt xuống từ giữa không trung, hai người Độc Cô Thiên Diệp đi theo.

Thấy Hắc Tử đến đây, Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với hắn, sau đó đi tới trước mặt Bách Phượng Lan, nói: "Vốn định nhìn phân lượng mọi người đều là thuần thú sư, không muốn mạng của người. Nhưng người khẩn cấp muốn tìm cái chết..."

"Chủ nhân, đây là linh thú xấu nhất mà ta nhìn thấy." Hắc Phong xách mấy con linh thú diện mạo cực kỳ xấu đi tới. Mọi người nhìn qua, nhin không được đều nôn khan.

Giống như cá chạch, thân thể bóng loáng, không ngừng chảy ra nước ghê tởm. Tứ chi ngắn nhỏ, cái đầu hình cá sấu mắt to mắt nhỏ, giãy dụa muốn thoát khỏi, cái đuôi vung vẩy, dưới cái đuôi còn có cái gì đó cực kỳ lớn.

"Quá xấu." Thất Nguyệt nhin không được đi ra chỗ khác nôn.

"Người xác định đây là giống đực sao?" Tiểu Cửu hỏi.

"Đương nhiên, điều này ta vẫn phân biệt được." Hắc Phong nói.

Tiểu Cửu hắc hắc cười hai tiếng, sau đó lấy một bình ngọc ra, để tới trước mũi ba người Bách Phượng Lan. Có lẽ biết thứ kia không phải thứ tốt, ba người đều nín thở không ngủi.

"A..." Tiểu Cửu đánh một quyền vào ngực Phán Nam, đau đớn làm hắn kêu to. Ngã từ trên cao xuống đã bị thương, hiện tại lại bị Tiểu Cửu đánh, hắn nhịn không được hít mấy hơi.

Bách Phượng Lan và Tiểu Lâm cũng không muốn ngủi, bị Tiểu Cửu dùng phương pháp giống vậy giải quyết.

Xong ba người này, Tiểu Cửu lại đi tới giữa bọn linh thú, rắc toàn bộ bột phấn còn lại trên người chúng nó, sau đó về bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

"Đây là lần đầu tiên sử dụng thuốc này, không biết hiệu quả thế nào." Tiểu Cửu tự nhủ nói.

Thất Nguyệt và Hắc Tử nhìn bọn Độc Cô Thiên Diệp, đại khái đoán được nàng muốn làm cái gì, nhưng không cảm thấy nàng tàn nhẫn, ngược lại cảm thán tính cách của nàng xác thực đủ ngoan.

Một lát sau, thuốc bột kia bắt đầu có hiệu quả. Ba người Bách Phượng Lan bắt đầu cảm thấy rất nóng, lấy tay xé rách y phục của mình.

"Tách bọn họ ra một chút mới được." Tiểu Cửu nói, sau đó gọi Tiểu Ngân và Liệt Hỏa, chúng nó mỗi cái túm một người, tách ba người Bách Phượng Lan ra xa, sau đó lại đưa ba con linh thú lại đây.

"Ủm... nóng quá." Bách Phượng Lan vừa xé rách y phục của mình, vừa tìm kiếm cái gì đó có thể cho mình mát mẻ. Ý thức từ từ tan rã, hiện tại

cảm thấy chính mình giống như đang ở trong vùng lửa, lúc đụng đến gì đó ẩm ướt, cảm thấy rất mát mẻ, nhìn không được toàn thân đều dán vào.

Thuốc bột trên người linh thú cũng bắt đầu có tác dụng, lỗ mũi ghê tởm bắt đầu thở hỗn hển.

Tình huống của Phân Nam và Tiểu Lâm lúc này cũng không khác là mấy, thấy thân mình trống trơn của bọn họ ôm linh thú không ngừng cọ cọ, Độc Cô Thiên Diệp dùng tay che đi ánh mắt của Tiểu Hỏa.

Chuyện này trẻ con không nên xem.

"Tỷ tỷ, bọn họ đang làm cái gì vậy?" Cục cưng Lam Nguyệt không biết từ lúc nào mà ngồi trên vai Độc Cô Thiên Diệp, tò mò nhìn một đoàn nhân thú đang ôm làm hỏi.

Nhìn ánh mắt thuần khiết của Lam Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp túm nó xuống đặt trước ngực, nói: "Bọn họ đang chơi trò chơi, cục cưng không nên nhìn."

Tuy rằng nàng không khế ước với Lam Nguyệt, nhưng Lam Nguyệt rất ỷ lại, cũng rất tín nhiệm nàng, nghe nàng nói không nên nhìn, nó lập tức nhắm hai mắt lại.

Thấy bộ dáng nghe lời của Lam Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp không khỏi nghĩ tới Tiểu Bạch Cầu còn đang ngủ say. Không biết khi nào nó mới có thể tỉnh lại.

"A..." Tiểu Lâm đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, trong thống khổ lại mang theo một chút thoải mái.

Mông đau làm cho hắn trong nháy mắt thanh tỉnh, không ngờ tới hắn lại bị cưỡng bức! Bị một linh thú xấu xí ghê tởm cưỡng bức! Hắn muốn

phản kháng, nhưng rất nhanh lại đắm chìm trong cảm giác thống khổ vui thích.

"A, thật thoải mái!" Phân Nam mắt hờn kêu lên, so với trước kia làm người khác, thể nghiệm lần này không giống người thường.

Thất Nguyệt nôn xong, đi trở về nhìn thấy ba người Bách Phượng Lan cùng ba linh thú ghê tởm đen xì, nhin không được lại chạy ra chỗ khác nôn tiếp. Lặp lại như thế, ngay cả mặt xanh mặt vàng cũng nôn ra.

Thất Nguyệt lại đi trở về, người nôn khan đến mức suy nhược.

"Người có khỏe không?" Độc Cô Thiên Diệp thân thiết hỏi.

Vì không để nhóm thú của mình học xấu, Độc Cô Thiên Diệp thu tất cả chúng nó vào lại Luyện Yêu Hồ. Hiện tại chỉ còn lại ba người là nàng, Hắc Tử và Thất Nguyệt. Thấy bộ dáng nôn khan của Thất Nguyệt, trong lòng nhin không được cười trộm.

Hắc Tử nhìn biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp, lại nhìn nhóm nhân thú còn đang đại chiến bên kia, nhin không được khước miệng co rút.

Không nghĩ tới nàng còn yêu thích chuyện này!

Qua một lúc lâu sau, hiệu lực của thuốc bột từ từ mất đi tác dụng, ba người Bách Phượng Lan dần dần tỉnh táo lại, thấy tình huống hiện tại của mình, nhin không được hét ầm lên.

"A..."

Thanh âm của Bách Phượng Lan bén nhọn nhất, gần như muốn đâm thủng màng tai bọn họ. Lại nhìn thân thể của mình, trên đó tất cả đều là niêm dịch* của linh thú ghê tởm, nhin không được hôn mê bất tỉnh.

*niêm dịch: chất lỏng dính dính

Phân Nam và Tiểu Lâm cũng đã tỉnh táo lại, bọn họ cũng muốn choáng váng, nhưng ý chí của bọn hắn kiên cường hơn bọn hắn nghĩ, muốn choáng váng lại không choáng váng được.

"Độc Cô Thiên Diệp, người....tiên nhân này, Công hội Thuần thú sư sẽ không bỏ qua cho người!" Phân Nam mắng.

"Phải không? Vậy cũng phải xem các người có thể còn sống đi ra ngoài không rồi nói sau." Độc Cô Thiên Diệp không để uy hiếp của bọn họ vào mắt, vì hôm nay nàng sẽ không tính để ba người bọn họ còn sống rồi đi!

Nàng không giống như ba người Bách Phượng Lan, chưa nhìn thấy nàng ta chết thì không rời đi. Nếu ngày hôm qua bọn họ không có đi, cuối cùng nàng và Tử Tiêu cũng không sống được! Nghĩ vậy, trong mắt nàng tỏa ra sát ý đặc hơn.

Không biết có phải chó ngáp phải ruồi hay không, Hắc Phong tìm đến đúng là đâm thú duy nhất trong bí cảnh, cho dù hiện tại thuốc bột không còn tác dụng, vẫn không dừng động tác lại. Cuối cùng thế nhưng lại giết chết ba người đó.

Xác định ba người đã tắt thở, Hắc Tử công kích đánh bay ba con thú này, lúc rớt xuống thì đã chết.

"Hắc Tử, người cũng rất nhẫn tâm." Độc Cô Thiên Diệp nhìn động tác của Hắc Tử, nói.

Khóe miệng Hắc Tử không khỏi cong lên, sau đó lấy quạt của hắn ra, cười nói: "So sánh với người, ta cam bái hạ phong."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nàng nhẫn tâm sao? Nàng chỉ là ăn miếng trả miếng thôi. Thiếu chút nữa thì nàng đã chết bởi linh thú rồi, còn

nàng để bọn họ chết trên tay mình. Chỉ cần kết quả như thế, phương pháp thì không cần xuy xét.

"Chúng ta trở về sao?" Thất Nguyệt hỏi.

Hắn muốn sớm một chút rời khỏi địa phương ghê tởm này!

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi tới ném ra hỏa diễm thiêu hủy sạch sẽ thi thể của ba người kia, sau đó cùng Thất Nguyệt và Hắc Tử cùng nhau rời đi.

Trước khi đi, nàng nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, không phát hiện ra cái gì sau đó mới xoay người rời đi.

Chờ ba người ngồi trên phi hành thú của Hắc Tử bay xa rồi, trong rừng cây vừa rồi, ngay xung quanh chỗ ba người Bách Phượng Lan chết đi, vài bóng đen đi xuyên ra khỏi cây cối. Toàn thân chúng nó bao phủ trong một đoàn sương mù màu đen, làm cho người ta không nhìn thấy rõ bộ dáng của chúng nó.

"Không nghĩ tới nữ nhân kia sâu sắc như vậy, thiếu chút nữa để nàng ta phát hiện." Một bóng đen nói.

"Chúng ta đã chết rồi, làm sao có thể bị người phát hiện chứ." Một bóng đen khác trả lời, hiển nhiên không có để Độc Cô Thiên Diệp vào mắt.

Một bóng đen khác tựa hồ là lão đại, quát hai bóng đen kia: "Đừng nói nữa, nhanh động thủ đi. Nếu trở về chậm, chúng ta cũng bị xử phạt."

Nghe người nọ lên tiếng, chúng nó đi tới bên cạnh ba con linh thú đã chết kia, trong chỗ sâu của đoàn hắc vụ (sương mù màu đen) có một ống hút thật dài, sau đó cúi người trực tiếp đặt ống hút trên người ba con linh thú rồi hấp, thỉnh thoảng phát ra tiếng chặc chặc.

Rất nhanh, ba thi thể mập mạp ướt sũng liền biến thành ba cái thây khô!

"Vị thật ngon." Bóng đen nói chuyện đầu tiên lúc này thu hồi ống hút, ực một tiếng, cảm thán nói.

"Hắc hắc, có lẽ vì lúc này vận động cho nên cực kỳ mỹ vị. Cho dù đã chết, mùi máu tươi vẫn nồng như cũ."

"Nếu có thể ăn luôn ba người kia thì tốt rồi. Nhất là nữ nhân kia, lớn lên trong veo như nước, chắc chắn ăn rất ngon!"

Ba bóng đen đều đã thu hồi ống hút, thảo luận chuyện mình vừa mới ăn mỹ thực.

"Muốn ăn chúng ta, vậy cũng phải xem các người có bản sự đó hay không!" Giọng nói lạnh lùng của Độc Cô Thiên Diệp từ phía trên truyền đến, dọa bóng đen ở dưới. Thây khô trong tay lập tức làm rơi, phát ra tiếng lộp bộp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn thây khô, không khỏi nhú mày. Vừa mới vẫn còn là thi thể mập mạp, hiện tại lại biến thành cái dạng này. Bóng đen này, bọn chúng là sinh vật gì vậy? !

"Người... không phải người đi rồi sao?"

"Ta đi rồi nhưng quay lại." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lúc nàng đang xử lý ba người Bách Phượng Lan, cảm thấy bị người khác nhìn trộm, rất giống cảm giác lúc vừa tới bí cảnh. Một lần hai lần có thể là ảo giác của nàng, nhưng một lần lại một lần xuất hiện, nàng liền đoán được là có vấn đề.

Nghĩ đến chính mình ở chỗ này đối phương sẽ không lộ diện, nàng liền giả vờ cùng hai người Thất Nguyệt rời đi, bay trong chốc lát rồi quay lại. Không nghĩ tới lúc quay lại thì nhìn thấy ba con linh thú bị hấp thành cây khô.

"Người, người muốn làm gì?"

Độc Cô Thiên Diệp, Thất Nguyệt và Hắc Tử vây thành một hình tam giác, vây bọn họ ở bên trong.

"Các người là cái gì? Vì sao xuất hiện ở Không Linh bí cảnh?" Hắc Tử hỏi.

Lúc trước bọn họ phát hiện ra bên trong bí cảnh có địa phương cổ quái nhưng không biết từ khi nào thì bắt đầu, thường thường xuất hiện một hai cái cây khô, có đôi khi sẽ phát hiện một đống cây khô! Với lại cũng không biết linh thú chạy đi chỗ nào nữa, trước kia thường xuyên nhìn đến linh thú, hiện tại ít đi.

Ba cái cây khô vừa mới đây giống với cây khô mà lúc trước bọn họ nhìn thấy, không nghĩ tới là như vậy! Tận mắt nhìn quá trình này biến thành cây khô, lực đánh vào không giống như vậy.

"Các người là gì hả, cũng xứng biết chúng ta là ai sao? !" Một bóng đen như lão đại lúc này nói xong, đá cây khô dưới chân về phía Độc Cô Thiên Diệp, muốn thừa dịp lúc Độc Cô Thiên Diệp trốn tránh mà thoát đi.

Độc Cô Thiên Diệp thấy cây khô bay qua chỗ mình, vận khởi Phiêu Miểu bộ pháp nhanh chóng tránh ra, sau đó công kích về phía bóng đen kia.

Linh lực cầu dễ dàng đánh tan đoàn bóng đen kia, nhưng Độc Cô Thiên Diệp cũng không trầm tĩnh lại, gắt gao nhìn chăm chăm đoàn hắc vụ kia.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của nàng, bóng đen cũng không bị đánh chết. Sau khi linh khí tiêu tán, đoàn hắc vụ kia từ từ tập hợp lại với nhau, không kém bộ dáng trước khi bị đánh tan là mấy, miệng còn phát ra thanh âm kiết kiết: "Các người chưa chết là giết không chết chúng ta, kiết kiết..."

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Vây Chặn Giết

Chương 23: Vây chặn giết

Tình huống bên Hắc Tử và Thất Nguyệt cũng không khác là mấy, sau khi đánh nát bóng đen, chỉ chốc lát sau tập hợp lại với nhau.

"Đây là cái gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp không hề vội vã công kích, mà là gắt gao nhìn chăm chăm bóng đen.

"Kiệt kiệt, quý chủ vĩ đại sắp có cuộc sống mới, chúng ta sẽ có thái dương mới, ha ha!" Bóng đen quát to một tiếng, sau đó tán thành một đoàn khói đen rồi tiêu thất.

"Biến mất?" Thất Nguyệt kinh ngạc nhìn khói đen biến mất trong không khí, hiện tại chỉ còn lại ba cái thân khô.

Độc Cô Thiên Diệp cau mày đi tới bên cạnh thân khô, ngồi xổm xuống, cầm cây côn bên cạnh lên, chọc chọc vào thi thể. Nàng phát hiện ra toàn bộ hơi nước trong thi thể bị hút khô, sinh khí của cơ thể cũng không còn.

"Thật kỳ lạ, những người đó làm sao biến thi thể thành như vậy được?" Thất Nguyệt cũng đi tới bên cạnh thân khô.

"Thây khô lúc trước cũng hình thành như thế này sao? Rốt cuộc là dạng sinh vật gì vậy?" Hắc Tử nói.

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, ném gậy trong tay đi, sau đó đánh ra một đạo hỏa diễm thiêu hủy ba cái thây khô. Nghe hai người Hắc Tử nói, hỏi: "Trước đây các người đã từng nhìn thấy qua thây khô như vậy sao?"

Thất Nguyệt và Hắc Tử gật gật đầu, nói: "Chính là thây khô mà chúng ta phát hiện ra, cảm thấy bí cảnh chắc xảy ra chuyện gì đó, mới đi thăm dò."

"Tử Tiêu và Kỳ Lân vẫn còn ở trong sơn động, nếu mấy bóng đen này đi... Chúng ta đi về trước rồi nói sau." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó kêu Lam Mân ra, mang Hắc Tử và Thất Nguyệt cùng nhau rời đi.

Tốc độ của Lam Mân là nhanh nhất, rất nhanh bọn họ liền về tới sơn động. Lúc đi vào thì nhìn thấy Tử Tiêu và Thứ Hồn mỗi người đang nằm ngủ trên một cái ghế quý phi. Nghĩ đến mình đã đập nát một cái ghế quý phi, hiện tại xuất hiện hai cái, rốt cuộc bọn họ chuẩn bị bao nhiêu đây?

Thứ Hồn mở mắt ra, nói: "Các người đã trở lại rồi sao? Sao hả, làm tốt rồi chứ? Có chuyện mạo hiểm kích thích gì phát sinh không?"

Tử Tiêu cũng mở mắt ra, thấy Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng đi cũng không bảo ta, thật không có lương tâm."

Hắn đã nhận ra là không thể ép nàng thật chặt, bằng không nàng sẽ phản kháng. Hiện tại đành phải áp dụng chính sách vu hồi (vừa thực tế vừa mềm mỏng, uyển chuyển).

"Chúng ta phát hiện một loại sinh vật kỳ quái." Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới Tử Tiêu oán trách, nói.

"Hả?" Tử Tiêu đứng dậy, hỏi, "Các người phát hiện ra cái gì?"

Thất Nguyệt nói lại chuyện sau khi bọn họ rời khỏi đó, lúc nói tới ba con linh thú kia cường bức những người đó, giống như lại nghĩ tới sự ghê tởm kia. Hắc Tử tiếp lời hắc, nói xong chuyện lúc sau.

"Bóng dáng màu đen sao?" Tử Tiêu vuốt cằm giống như đang trầm tư, lúc mọi người đang nghĩ tới hắc biết đó là cái gì thì hắc đột nhiên nói một câu, "Ta cũng không biết đó là cái gì."

Mọi người muốn ngắt xiu. Người không biết, không cần làm ra dáng vẻ người biết có được không hả? !

"Các người nói cây khô kia hình thành như thế nào?" Thứ Hồn nói. Tuy rằng nó có vẻ háo sắc, có vẻ không đáng tin cậy, nhưng bản chất của hắc vẫn là thực thú, đối với chuyện tà ác vẫn rất để ý.

"Chúng ta cách không gần lắm, không nhìn thấy rõ ràng chúng nó làm như thế nào." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta đã kiểm tra qua cây khô này, chủ yếu là sinh khí trong cơ thể bị hút khô."

"Nghe thật đáng sợ." Tử Tiêu nói, đổi lấy sự xem thường của ba người một thú.

"Hôm nay coi như chúng ta chính diện đụng phải chúng nó, mấy bóng đen kia chỉ là đám lâu la thấp nhất. Chỉ sợ nơi này còn tồn tại cấp bậc rất cao. Chúng ta lại không biết chúng nó, không biết nhược điểm của chúng nó, nếu đụng phải, khả năng thắng không lớn. Cho nên hiện tại chúng ta cố hết sức không được tách ra, không được hành động một mình." Độc Cô Thiên Diệp phân tích nói.

"Tiểu Diệp Nhi nói cái gì thì làm cái đó đi." Tử Tiêu là người thứ nhất đồng ý.

Thất Nguyệt và Hắc Tử cũng gật đầu. Thứ Hồn, khụ khụ, không có quyền lên tiếng, ai biểu chủ nhân nó đã đồng ý chứ!

"Nếu có thể, chúng ta tận lực thông tri những người khác đã vào đây." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Các người ở trong này có chuyện gì cần làm sao?"

"Người vào đây làm cái gì?" Hắc Tử hỏi.

"Tìm một loại dược liệu. Ngát hương hoa, sinh trưởng ở chỗ khô ráo. Các người biết nó ở đâu không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không biết hình dáng của Ngát hương hoa, nhưng chúng ta biết chỗ khá khô ráo." Hắc Tử nói.

Hai năm nay, bọn họ thăm dò đại khái ảo cảnh nơi này rồi, chỗ nào là đầm lầy, chỗ nào bị cấm cái gì đều biết hết.

Nghe bọn hắn nói, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Không phải tất cả địa phương đều cấm không sao?"

"Đương nhiên không phải. Chỉ có ở phía đông bí cảnh là cấm không. Chỗ khô ráo một chút là ở phía tây."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ chỉ còn thời gian hai mươi ngày, bọn họ có thể xuyên qua gần như toàn bộ Không Linh bí cảnh, nhưng vẫn không gặp được chuyện gì khác nữa. Xem ra phải nhanh chóng lên đường.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp làm một bữa ăn chiều đơn giản, mọi người ăn xong rồi tự giác nghỉ ngơi.

Ở một chỗ trong bí cảnh, ba bóng đen quỳ trên mặt đất, tuy rằng không thấy rõ bộ dáng của bọn họ, nhưng có thể cảm giác được không khí đang rất trầm trọng. Đột nhiên, một bóng dáng khác xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Các người bị người khác phát hiện." Một câu rất bình thản nhưng lại dọa ba người run sợ.

"Lĩnh chủ, chúng ta không phải cố ý, không ngờ tới nữ tử kia giao hoạt như vậy, chúng ta nghĩ nàng ta đã rời khỏi cho nên mới..." Bóng đen đi trước, dập đầu giải thích nói.

"Nữ tử sao? Không phải nữ nhân đều là sinh vật ngu dốt sao, làm sao có thể ngay cả các người cũng lừa được hả?" Vẫn là giọng điệu thản nhiên đó.

"Lĩnh chủ tha mạng!" Bóng đen kia không ngừng dập đầu nói, hai bóng đen phía sau vẫn dập đầu.

"Sát." Người nọ nói một câu vào không khí.

Một bóng dáng dần dần hiện lên ở trong không khí.

"Lĩnh chủ." Sát hành lễ với Lĩnh chủ.

"Mang theo mấy người đi giải quyết đám người kia. Bây giờ còn chưa tới lúc chúng ta hiện thế, người nhìn thấy chúng ta đều phải diệt trừ tận gốc." Lĩnh chủ nói.

"Dạ." Sát hồi đáp.

Thân ảnh Lĩnh chủ dần dần biến mất, trước khi biến mất nói: "Mang theo ba tên phế vật này đi cùng. Nếu lại làm không xong thì phế bọn họ đi."

"Dạ." Vẫn là một chữ đơn giản.

"Tạ Lĩnh chủ, chúng ta nhất định lập công chuộc tội." Bóng đen đằng trước nói.

Sát liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Đi."

Ba người nhanh chóng đứng lên, nói: "Dạ, đại nhân." Sau đó dẫn hắc bay về phía của mấy người Độc Cô Thiên Diệp.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp tỉnh dậy. Cảm nhận một chút thương thế của mình, nhận ra đã gần tốt hẳn rồi. Vì thế chuẩn bị đi Ngát hương hoa.

Nàng đi tới bên cạnh Tử Tiêu, dùng tay kiểm tra thương thế của hắc bay một chút, cũng không có gì đáng ngại, thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người đi ra ngoài, không thấy được hai mắt hoa đào đang nhắm chặt của Tử Tiêu mở ra, bên trong đầy ý cười.

Sau khi đi ra ngoài rửa mặt xong, Độc Cô Thiên Diệp trở về, thấy mọi người đều đã tỉnh thì làm bữa sáng cho mọi người, ăn xong, mọi người liền khởi hành. Độc Cô Thiên Diệp vốn định đi một mình nhưng Tử Tiêu nói gì cũng muốn đi theo nàng, còn dùng lời nói mọi người không thể tách ra hôm qua của nàng nói lại với nàng, làm nàng không nói lại được, cho nên đành phải đi cùng nhau.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra, vì đang vội nên bọn Tử Tiêu cũng cùng ngồi trên lưng Lam Mân.

"Thiên Diệp, linh thú của người thực làm cho người ta hâm mộ." Thất Nguyệt nói.

"Nếu người coi trọng linh thú nào thì nói với ta, ta thuần hóa giúp người." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Được, ha ha, cảm ơn trước." Thất Nguyệt cao hứng nói.

"Ta cũng muốn." Tử Tiêu nói. Thứ Hồn ở trong không gian linh thú mắng to.

"Ta cũng muốn." Hắc Tử phe phẩy cây quạt nói.

Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ nhìn mình bằng ánh mắt đáng thương, không biết nói gì chỉ có thể nói, "Được."

Nghĩ nghĩ, nàng lại lấy một bình ngọc trong giới chỉ ra một đưa cho Tử Tiêu, nói: "Người nuốt vào đi."

Tử Tiêu nhận lấy, nói: "Có đắng không?"

"Ngọt." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy thì tốt." Lúc này Tử Tiêu mới nuốt ra một viên nuốt vào.

Bay một ngày, cuối cùng bọn Độc Cô Thiên Diệp cũng rời khỏi khu vực cấm không, nhưng vì tốc độ của Lam Mân rất nhanh nên nó vẫn mang theo mọi người bay đi.

Trên đường, nàng gặp vài đệ tử thế gia, nói cho bọn họ một chút tình huống hiện tại để bọn họ cẩn thận hơn một chút. Đối phương cảm tạ cũng tỏ vẻ chuẩn bị đi tìm những người khác.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục bay về hướng tây, đi tới một đỉnh núi đột nhiên phát hiện có dị tượng, liền để Lam Mân đứng trên đỉnh núi.

"Chủ nhân, cảm giác đông nghìn nghịt." Lam Mân nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nàng cũng có cảm giác này, giống như trong lòng bị mây đen bịt kín thật dày, áp lực, khó chịu.

Bọn Hắc Tử coi như là người kinh nghiệm chiến đấu, cũng không kinh ngạc đối với tình huống đột ngột phát sinh như thế này, chỉ đề phòng nhìn bốn phía.

"Kiệt kiệt, thật sự là bọn nhóc mất cảm." Một giọng nói vang lên, bọn họ nhìn nhìn chung quanh, không nhìn thấy bóng người nào nữa.

"Đáng tiếc hôm nay sẽ chết ở chỗ này." Giọng nói kia tiếp tục vang lên.

"Trốn trốn tránh tránh cái gì, có bản lĩnh thì ra đây đi!" Thất Nguyệt nói to vào không khí.

"Ha ha, tính tình tiểu tử ngươi rất lớn." Người nọ nói, "Ngươi đã muốn gặp ta như vậy, ta thỏa mãn cho ngươi, ai kêu ta thích nhất nam tử như ngươi chứ!"

Một bóng đen hiện lên ở không trung, nhìn bốn người phía dưới đang khẩn trương cười ha ha.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng người dần dần hiện lên ở trên không trung, nhúu mày. Cùng chủng loại với mấy người hôm qua!

"Xuy, giải quyết nhanh chút." Sát xuất hiện bên cạnh Xuy, nói.

"Dạ, đại nhân." Xuy hồi đáp. Sau đó nói với bọn Độc Cô Thiên Diệp, "Nữ tử xinh đẹp như vậy, mùi vị nhất định rất ngon. Ta rất khẩn cấp."

"Muốn ăn ta, vậy cũng phải xem ngươi có ăn được hay không!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Phải không, hắc hắc, ta biết linh thú của ngươi nhiều." Xuy cười nói, "Ta sẽ không ngốc đến mức đơn đả độc đấu với ngươi đâu. Xuất hiện đi, nhóm bảo bối của ta."

Vô số bóng đen xuất hiện xung quanh bốn người Độc Cô Thiên Diệp, vây bọn họ chặt chẽ, ngay cả không trung cũng là một vùng đông nghìn nghịt.

"Xem ra đây là kinh địch!" Tử Tiêu nói.

"Thật kinh khủng, nhìn bọn chúng, da gà đều nổi lên hết." Cây quạt trong tay Hắc Tử cũng không phe phẩy.

"Không có cách nào." Thất Nguyệt nhún nhún vai.

"Lên đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nếu không có đường ra, vậy mở ra một con đường!

Bốn người mỗi người một hướng, như vậy cũng không sợ bị đánh lén sau lưng, có thể chuyên tâm đối phó trước mặt.

Nhưng cho dù như thế, điểm đánh không chết của những người đó làm bọn họ lãng phí rất nhiều khí lực.

"Làm sao bây giờ, đánh không chết."

Rõ ràng linh lực công kích ngày càng mạnh nhưng sau khi bóng đen này tán ra, lại rất nhanh tập hợp lại. Bọn họ lãng phí rất nhiều linh lực, đối phương cũng không có tổn thất gì hết.

"Ha ha, không cần uống phí khí lực." Xuy cười lớn tiếng, thấy Sát rất không hài lòng với tốc độ này, hai tay kết ấn, miệng lẩm bẩm gì đó.

Chỉ chốc lát sau, mấy người Độc Cô Thiên Diệp liền phát hiện ra đất ở dưới chân đang rục rịch giống như có cái gì đó muốn đi ra. Sau một lát nữa, một khô lâu chui lên mặt đất.

Lam Mân đang đối phó với bóng đen ở không trung, đột nhiên thấy khô lâu chui lên mặt đất, truyền âm nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Chủ nhân, bọn họ lấy khô lâu làm binh."

Độc Cô Thiên Diệp ngưng tụ một hỏa long thiêu hủy sạch sẽ bóng đen trước mặt, phát hiện chỉ có hỏa diễm mới có thể hoàn toàn đánh tan bóng

đen này. Đáng tiếc trừ nàng ra, những người khác đều không phải là hỏa hệ linh lực.

Biết hỏa diễm hữu hiệu, Độc Cô Thiên Diệp ngưng ra bốn hỏa long, công kích bóng đen ở bốn phía.

Cho dù bị thiêu hủy, bóng đen này cũng là hóa thành hắc vụ (sương đen), khác với linh thú hoặc nhân loại sẽ không có mùi bị thiêu đốt.

Những bóng đen chưa bị đốt vẫn phát ra sương mù công kích về phía bọn họ, mấy người Thất Nguyệt đành phải dùng linh lực hóa thành tấm chắn, miễn cưỡng ngăn cản được một chút.

Độc Cô Thiên Diệp kêu toàn bộ hỏa hệ linh thú của mình ra, sau khi Tiểu Hỏa, Liệt Hỏa ra, liên tiếp dùng hỏa diễm công kích bóng đen này, lập tức làm mấy người Thất Nguyệt thoải mái không ít.

"Đánh chúng quá khó khăn." Thất Nguyệt thở nhẹ nói.

"Phía sau là khô lâu." Vừa mới giải quyết hơn phân nửa bóng đen, Hắc Tử nhìn khô lâu bên ngoài khô nói.

"Ta lau!" Thất Nguyệt nhịn không được chửi tục.

Xuy nhìn khô lâu binh ở phía dưới, cười nói: "Đây chỉ là cấp thấp nhất mà thôi, chết rồi ta còn có thể tạo ra rất nhiều, hiện tại cho các người lĩnh giáo một chút lợi hại của đại quân khô lâu của ta, ha ha!"

Đám khô lâu đứng bên ngoài như là nhận được mệnh lệnh, đi về phía mấy người Độc Cô Thiên Diệp.

Bọn Tiểu Hỏa vội vàng đối phó bóng đen không ngừng xuất hiện, Độc Cô Thiên Diệp lấy Mị ra, sau đó ngồi xếp bằng. Mấy người Tử Tiêu còn

tưởng rằng nàng đã xảy ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện nàng lại lấy đàn tranh ra!

"Tranh!" Độc Cô Thiên Diệp khảy dây đàn, một đạo âm ba truyền ra, đánh vào khô lâu, đánh khô lâu thành mảnh nhỏ.

"Dọa! Lợi hại như vậy!"

Vì Thất Nguyệt xoay người lại nhìn Độc Cô Thiên Diệp có phải gặp chuyện không may hay không, đằng sau một khô lâu muốn thừa cơ đánh lén, bị âm ba trực tiếp đánh bay. Thất Nguyệt lấy lại tinh thần, không khỏi cảm thán.

"Đó là công kích gì?" Sát nhìn Độc Cô Thiên Diệp đánh đàn đã đánh khô lâu binh của Xuy đến hoa rơi nước chảy, trong lòng có chút giật mình.

Rất nhanh, khô lâu được triệu hồi ra đã bị giải quyết bằng một khúc ma âm của Độc Cô Thiên Diệp. Xuy thấy khô lâu mình bồi dưỡng bị đánh bay, lập tức tản ra hơi thở âm lãnh, hai tay lại kết ấn.

Rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được lại bắt đầu rục rịch, động tĩnh khô lâu xuất hiện lần này còn lớn hơn lần trước, thời gian lâu..

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Hắc Âm Song Tuyệt

Chương 24: Hắc âm song tuyệt

Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới động tĩnh Xuy làm ra, chỉ chuyên chú đàn tấu Mị, từng đạo âm ba khuếch tán đánh ra, tiêu diệt toàn bộ khô lâu binh xung quanh.

Vừa mới tiêu diệt hết khô lâu binh, mấy người còn chưa kịp nhả khí ra, trên mặt đất bắt đầu kịch liệt dao động, sau đó vỡ ra, đầu cháy đen thật lớn, chân vươn ra trước, chỗ bị nó sờ qua liền bị ăn mòn thành hố sâu thật lớn. Sau đó đầu cháy đen xông ra giống như là cự nhân bị đốt trụi, không có da mặt, nhìn không ra ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy hai mắt. Sau đó thân hình cực đại xấu xí một chút một chút đi lên. Số lượng không nhiều như lúc nãy nhưng vừa nhìn thấy thực lực cường bạo hơn vừa rồi không ít.

"Đến đây đi, bảo bối đáng yêu của ta, đến nhắm nháp mỹ vị thể gian đi!" Sau khi Xuy nhìn thấy quái vật kia đi ra, liếm miệng mình, hưng phấn nói.

Sát lạnh lòng liếc mắt nhìn Xuy một cái, nói: "Đều là một vài đồ vô dụng! Nhiều vậy mà còn không đối phó được mấy người bọn họ."

Xuy đang cười liền dừng lại, nói: "Đại nhân, lần này nhất định bọn họ không trốn thoát. Cự nhân của ta không sợ công kích này của bọn họ, hơn

nữa tính ăn mòn rất mạnh, vừa rồi bọn họ đã tiêu hao nhiều tinh lực, lần này khẳng định bọn họ xong đời."

"Năm chặt thời gian." Sát thúc giục nói.

"Dạ, Đại nhân." Xuy trả lời nói.

Sau khi cự nhân đi ra, trong không khí tràn ngập một mùi thối nồng đậm, giống như các chất cặn bã sinh vật thải ra. Bọn Độc Cô Thiên Diệp không nhìn được muốn nôn.

"Ta dựa vào, đây là cái gì vậy, sao thối quá vậy? !" Thất Nguyệt gầm nhẹ.

"Quả nhiên vô cùng hôi thối." Vẻ mặt Tử Tiêu cũng khó chịu.

"Thoạt nhìn cái này giống như còn lợi hại hơn lúc nãy một chút." Hắc Tử nói.

"Chắc là lợi hại hơn nhiều." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cự nhân đi về phía mấy người Độc Cô Thiên Diệp và nhóm thú, âm công của Độc Cô Thiên Diệp vì luyện tập thời gian không dài, cấp bậc không cao lắm, đánh ra âm ba tuy rằng làm tốc độ chúng nó chậm lại, nhưng cũng không thể đạt tới hiệu quả giống như vừa mới đánh khô lâu bình.

Lần này Độc Cô Thiên Diệp và mấy người Tử Tiêu kêu tất cả khế ước thú của mình ra, tất cả công kích đều đánh về phía chúng nó, nhưng vẫn không thể ngăn cản cước bộ của chúng nó đang vây quanh bọn họ lại.

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp từng bước bị ép sát, cuối cùng không thể không tựa lưng vào nhau.

"Vì sao công kích của chúng ta không có hiệu quả với chúng nó?" Thất Nguyệt hỏi.

"Chúng nó giống như không phải sinh vật bình thường, cho nên không e ngại linh lực của chúng ta?" Hắc Tử đoán.

"Chắc là cấp bậc của chúng ta quá thấp, chúng nó cũng không phải linh thú bình thường, cho nên linh lực công kích mới không có hiệu quả." Độc Cô Thiên Diệp phân tích nói.

Tử Tiêu là người bình tĩnh nhất, hăn nhích lại gần Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nếu chúng ta không nghĩ ra biện pháp thì sẽ bị chúng nó ăn luôn."

"Tử lão đại, người còn không nhanh nghĩ biện pháp? Lòng ta rất loạn rồi đây!" Thất Nguyệt đáng thương nói.

Tử Tiêu nhún nhún vai, nói: "Ta có biện pháp nào chứ? Ta còn muốn dựa vào Tiểu Diệp Nhi nhà ta bảo hộ đó."

Cho dù tại thời điểm này, hăn vẫn không quên chiếm tiện nghi của nàng, nếu thời cơ không thích hợp, nàng nhất định sẽ thảo luận nhân sinh với hăn!

"Làm sao bây giờ, hiện tại càng ngày càng gần." Trên mặt Hắc Tử đã không còn nụ cười của ngày thường, mí mắt nhìn chăm chăm cự nhân trước mặt.

Không có cách nào, hiện tại nàng chỉ có thể dùng kim hỏa của Tiểu Hỏa, nếu bị người khác nhận ra, cũng không có cách nào.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp vừa mới phóng xuất kim hỏa, một đạo kiếm khí đánh úp phía sau cự nhân, lập tức đánh rớt một đầu cự nhân.

"Phanh!"

Cái đầu bị rơi xuống thì cự nhân lập tức ngã xuống đất, sau đó dần dần hóa thành một bãi nước mủ.

"Dọa, ai lợi hại như vậy? !" Thất Nguyệt không khỏi nói lớn tiếng.

Đột nhiên xuất hiện tình huống này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, bọn họ làm sao cũng không đánh chết được cự nhân, thế nhưng lại lập tức bị đánh rớt đầu!

Một bóng dáng xuất hiện phía sau cự nhân, váy dài hắc sa, khuôn mặt đẹp, dáng người lung linh, vẻ mặt sát khí nhìn cự nhân trước mặt, tay phải cầm một cây đại đao.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chăm chăm người mới xuất hiện, trong lòng đột nhiên khẩn trương. Đúng lúc nàng ấy cũng nhìn lại đây, hai người cứ nhìn nhau như vậy.

"Như Yên."

"Thiên Diệp."

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó nhìn nhau cười. Cho dù cách thiên sơn vạn thủy, cho dù dung mạo thay đổi, chỉ cần một ánh mắt, chúng ta liền có thể nhận ra đối phương trong biển người mênh mông!

"Nàng là ai?"

Xuy và Sát đều cau mày nhìn người đột nhiên xuất hiện.

"Sao nàng ta lại đến đây?" Sát nhìn chăm chăm Bách Lý Như Yên, biểu tình ngưng trọng.

"Đại nhân, nàng ta là ai?" Xuy chưa từng gặp Bách Lý Như Yên, thấy một đao của nàng liền đánh rớt đầu cự nhân của hắn, hỏi.

"Bách Lý Như Yên, công chúa từng háo sắc." Sát giải thích đơn giản một chút.

Mặc dù nói rất đơn giản nhưng Xuy biết nàng ta là ai, vì danh tiếng của nàng ta rất vang dội!

"Sao nàng ta lại đến đây? Chẳng lẽ tới bắt chúng ta sao?" Xuy hỏi.

Sát không nói, chỉ nhìn Bách Lý Như Yên phía dưới.

Bách Lý Như Yên bước nhanh xông lên, bước vào giữa đám cự nhân, sau đó vung đao, mỗi lần vung đao là đánh rớt một cái đầu, cự nhân vừa mới còn dũng mãnh vô địch thế nhưng ở trước mặt nàng chính là một đám đũa hẩu bình thường.

Máu đen phun ra, một cước đạp lên, đá bay đầu cự nhân!

"Ta lau, rất dũng mãnh!" Thất Nguyệt hét lớn.

Bách Lý Như Yên từng bước từng bước đánh rớt đầu cự nhân, tính ăn mòn này không có nhiều thương tổn với nàng. Nàng một đường đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

"Thiên Diệp."

"Như Yên."

Kiểm chế tâm tình kích động, hai người chỉ thản nhiên gật gật đầu.

"Sát, người của ngươi, vẫn chỉ biết làm chuyện ghê tởm!" Bách Lý Như Yên nhìn Sát đang đứng giữa không trung, trào phúng nói. Những thứ tạp nham chết tiệt đó thiếu chút nữa là lấy tính mạng của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ tới đó, sát khí trong mắt nàng tỏa ra bốn phía.

"Công chúa đại nhân, đã lâu không gặp. Đây là người tính vì người khác đối nghịch với tộc nhân của người sao? Cho dù thực lực của người khá mạnh, nhưng chúng ta có nhiều người, cũng không nhất định người có thể thắng." Sát nói.

"Những thứ ghê tởm này đó của các người, bản cung còn cảm thấy chướng mắt! Trở về nói với Quý dạ xoa, bản cung đến lấy tính mạng của hân, muốn đi ra ngoài, nằm mơ!"

"Ta nhất định sẽ nói lại, hy vọng lúc người gặp chủ nhân của ta còn có thể nói như vậy." Sát nói, "Chúng ta đi."

"Đại nhân, chúng ta không đối phó những người đó nữa sao? Trận cự nhân của ta vẫn rất lợi hại." Xuy không cam lòng nói.

"Trận đó của người đối phó ngoại tộc thì không sai biệt lắm, cho dù lại đến gấp đôi, cũng không đủ một mình nàng ta luyện tập." Sát nói xong, hóa thành khói đen biến mất.

Xuy thấy Sát cũng rời khỏi, đành phải triệu tất cả cự nhân trở về, sau đó oán hận trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái, biến mất trong không khí.

"Liền rời khỏi như vậy?" Thất Nguyệt nhìn một đám cự nhân trở về dưới đất, bóng đen cũng biến mất trong không khí, sững sốt nói.

"Sao hả, người còn luyện tiếu?" Hắc Tử đánh vào đầu Thất Nguyệt, nói.

Chờ tất cả quái vật đều biến mất, Bách Lý Như Yên xoay người nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tay phải đưa ra, lòng bàn tay hướng về phía Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp cười cười, vươn tay phải ra đánh, đánh hai cái, sau đó làm một động tác hình hoa xinh đẹp, nắm chặt tay nhau.

"Thật tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Người còn sống, thật tốt!

"Quá tốt!" Bách Lý Như Yên nói.

Còn có thể tìm được nhau, thật sự quá tốt!

"Ha ha." Hai người nở nụ cười, sau đó ôm chặt nhau. Sau hai phút, hai người thoát ra.

"Ta nói này, các người ôn chuyện cũng phải tìm hoàn cảnh tốt một chút chứ?" Giọng nói của Tử Tiêu truyền đến từ phía sau Độc Cô Thiên Diệp.

"Khụ khụ, ta giới thiệu một chút, đây là Bách Lý Như Yên, đồng bọn tốt của ta, đây là Tử Tiêu, Hắc Tử và Thất Nguyệt. Như Yên, chúng ta rời khỏi chỗ này trước đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bách Lý Như Yên gật gật đầu, cùng Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Hỏa rời khỏi. Tử Tiêu, Thất Nguyệt và Hắc Tử thì ngồi trên kế ước thú của Hắc Tử.

Mấy người tới một đỉnh núi không xa, bên cạnh có một hồ nước, sau đó hạ trại nghỉ ngơi. Bởi vì đại chiến, mọi người rất chật vật, đều tự rửa mặt rồi mới đi ra.

Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên sử dụng chung một lều trại. Lúc trước hai người các nàng đi ra ngoài làm nhiệm vụ đều là ngủ chung trong một lều trại, hiện tại có thể ôn lại một vài chuyện trước kia, hai người đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau khi rửa mặt xong, Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên nằm trên giường nói chuyện phiếm, nói chuyện trước kia, thỉnh thoảng cười khẽ.

"Người đi vào thế giới này như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ca ca ta nói ta vốn chính là người của thế giới này, nhưng lúc sinh ra, linh hồn không tốt, mẫu thân vì ta có thể sống sót liền tách một nửa linh hồn của ta ra, đầu thai vào thế giới khác, sau khi ta chết ở thế giới kia, ca ca ta dùng bí pháp triệu hồi trở về. Người thì sao?" Bách Lý Như Yên nói xong tình huống của mình, hỏi.

"Hồn phách của ta ở vô tận hư không gặp Đản Đản, nó mang ta đến đây." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đản đản?"

"Đúng vậy. Đản Đản là Hồn độn thiên châu thời viễn cổ, ngoại hình không khác quả trứng là mấy, ta gọi nó là Đản Đản. Nó ngây người ở vô tận hư không trên triệu năm, vì có thể đi ra, nó nhận thức ta là chủ nhân, sau đó hao hết tinh lực của chính mình đưa ta vào trên người Độc Cô Thiên Diệp của Huyền Nguyệt đại lục. Ban đầu thân thể này không có huyền lực nguồn suối, không thể tu luyện, vì Đản Đản, ta mới có thể tu luyện."

Bách Lý Như Yên nghe Độc Cô Thiên Diệp nói những gì mà mình trải qua, lúc nghe đến Đản Đản, hỏi: "Người nói Đản Đản có phải là một thần thạch lớn lên giống trứng gà phải không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Đản Đản nói một nửa kia của nó còn phong ấn ngũ đại thần khí thượng cổ, mà nó cũng muốn tìm lại một nửa đó. Cũng không biết một nửa đó ở đâu nữa."

Bách Lý Như Yên lấy một quả trứng gà ra, khụ khụ, phải nói là tảng đá giống trứng gà.

"Đây có phải là một nửa khác người nói hay không?" Bách Lý Như Yên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tảng đá trên tay Bách Lý Như Yên, kích động nói: "Là nó! Nó lớn lên giống Đản Đản như đúc."

Nói xong, nàng đánh thức Đản Đản đang ngủ say.

"Gọi ta làm gì?" Đản Đản hỏi.

"Người đi ra đi, cho người xem cái này." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Đản Đản đi ra từ bụng Độc Cô Thiên Diệp, tay nhỏ bé xoa xoa mắt to của mình, hỏi: "Người gọi ta làm gì?"

"Người xem tảng đá trong tay Như Yên có phải là một nửa còn lại của người hay không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Đản Đản dừng động tác lại, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng lại ý tứ của Độc Cô Thiên Diệp. Một lát sau, mới xoay người nhìn đản trong tay Bách Lý Như Yên.

Thấy Đản Đản không nói lời nào, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Đây là một nửa còn lại của người sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nói làm Đản Đản hoàn hồn, vươn cánh tay ngăn ngừa ra, thật cẩn thận lấy đản trong tay Bách Lý Như Yên.

"Cái này làm sao ở trong tay người?" Đản Đản kích động hỏi.

Đây cũng là chuyện Độc Cô Thiên Diệp muốn biết .

"Ta cũng không biết, lúc ta tỉnh lại thì nó đã ở trong tay ta. Ca ca nói, đây có thể là lúc ta xuyên qua vô tận hư không thuận tay bắt lấy." Bách Lý Như Yên trả lời, nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Lúc ta vừa tỉnh lại nó giống như liền nhận thức ta là chủ nhân, người có thể dung hợp nó không?"

Đản Đản cầm thiên châu, nguyên thân của nó còn nhỏ hơn hân, mặt ngoài xanh biếc, khéo léo đáng yêu. Đản Đản cảm thụ được hương vị quen thuộc, đây là một phần của nó, một nửa khác rời khỏi nó trên triệu năm!

Một lát sau, Đản Đản thả thiên châu lại vào trong tay Bách Lý Như Yên, nói: "Thần khí bên trong còn chưa hoàn toàn giải phong, chờ người luyện hóa những thần khí còn lại thành một bộ phận trong thân thể người, lúc đó ta có thể dung hợp với nó."

Bách Lý Như Yên thu hồi thiên châu, nói: "Ta thay người bảo quản một đoạn thời gian trước vậy, chờ ta luyện hóa hết thần khí bên trong rồi trả lại cho người."

Như Yên nói xong, ôm lấy Đản Đản, hung hăng hôn một cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của hắn, cười ha ha.

Nếu Mộng Thiên Quân nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng, nhất định sẽ ghen tuông tứ tung. Vì sao nàng lúc này lại chệnh lệch lớn với lúc ở nhà như vậy, không nói, không cười to, không lạnh lùng cũng rất ít! Vì sao đôi mắt khác biệt vậy chứ?

Đản Đản giẫy dụa khỏi tay Bách Lý Như Yên, hừ hừ hai tiếng, trở lại trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp thấy dáng vẻ không được tự nhiên của Đản Đản, biết thật ra trong lòng hắn rất cao hứng, chỉ là cô độc lâu rồi làm hắn không có thói quen người khác nhiệt tình như vậy.

Sau đó hai người lại hàn huyên một vài chuyện khác, Độc Cô Thiên Diệp nói một vài chuyện sau khi mình tới đây, Bách Lý Như Yên cũng nói một vài chuyện có thể nói ra.

"Lần này ta đến chỉ có thể ở đây vài ngày, nhưng bây giờ ta sẽ không lại tìm không thấy người. Lúc ta trở về, nếu có thời gian liền tới tìm người." Bách Lý Như Yên nói.

"Ta nghe người kia gọi người là công chúa, người làm sao làm công chúa vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thiên Diệp, xin lỗi, thiên địa quy tắc ở chỗ chúng ta không thể nói chuyện nơi đó với người ngoài. Cho nên ta không thể nói với người." Bách Lý Như Yên xin lỗi nói.

"Không sao." Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ tay Bách Lý Như Yên, nói, "Vậy người tới nơi này là muốn làm cái gì?"

"Chuyện ban ngày các người gặp phải là phản đồ trốn khỏi chỗ chúng ta, ca ca để ta tới giải quyết bọn họ." Bách Lý Như Yên nói.

"Một mình người đến đây?" Một người đối phó nhiều người như vậy, vậy chắc có nhiều nguy hiểm?

Bách Lý Như Yên gật gật đầu, biết Thiên Diệp lo lắng, giải thích nói: "Hôm nay chúng nó làm các người chật vật, là vì các người không cùng chủng loại với chúng nó, ít nhất cấp bậc của các người phải tới thần hoàng, thần tôn, linh lực công kích mới hữu dụng với chúng nó. Nhưng ta không giống vậy, với ta bọn chúng là bọn con nít không đáng nói, cho nên nhiệm vụ lần này không có nguy hiểm giống như người nghĩ đâu."

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp biết Bách Lý Như Yên không phải là một người mạnh miệng, nàng nói có năm chắc, vậy không có vấn đề quá lớn. Nhưng nàng vẫn lo lắng nói: "Ta và người cùng nhau, đến khi người trở về."

Bách Lý Như Yên nở nụ cười, nói: "Đã lâu rồi chúng ta không có đi làm nhiệm vụ, lần này là cơ hội khó có được. Thực hoài niệm thời gian lúc trước, tuy rằng vẫn tinh phong huyết vũ, nhưng chúng ta đều thành công hoàn thành. Không biết 'Hắc ám song tuyệt' có bị người đuổi giết không nhỉ?"

"Đúng vậy, 'Hắc ám song tuyệt' muốn tái xuất giang hồ , ha ha!" Độc Cô Thiên Diệp tiếp lời nói.

"Đúng rồi, người nói muốn tìm Ngát hương hoa, người có biết chúng nó mọc ở đâu không?"

"Ngát hương hoa sinh trưởng ở chỗ khô ráo, mấy người Tử Tiêu nói ở hướng tây bí cảnh có vẻ khô ráo, cho nên chúng ta đi về hướng tây. Không nghĩ tới ở trong này gặp phải quái vật chặn giết. Nếu không phải người đến, ta sẽ dùng phượng hoàng kim hỏa."

"Hướng tây?" Bách Lý Như Yên lấy một khối ngọc thạch ra nhìn nhìn, nói: "Bọn Quý dạ xoa ở hướng tây, vừa vặn cùng hướng với người. Thật hay, chúng ta xem thử gặp bọn Quý dạ xoa trước hay là tìm được Ngát hương hoa trước."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, nếu cùng phương hướng, ai trước ai sau đều giống nhau.

"Người lại nói cho ta nghe một chút chuyện sau này người tính làm đi." Bách Lý Như Yên nói.

Độc Cô Thiên Diệp kéo chắn đấp ngang qua hai người, nói: "Được. Sau khi ta tìm được Ngát hương hoa sẽ đi Vũ Linh đại lục cứu các biểu tỷ, sau đó đi tìm cha mẹ ta..."

Hai người nằm chung một cái chăn, nói đến bình minh.

Buổi sáng hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên đã thu thập xong từ sớm, Độc Cô Thiên Diệp còn làm bữa sáng phong phú. Năm món rau, nồi cháo hầm xương.

Bách Lý Như Yên ngồi bên cạnh nhìn bóng dáng bận rộn của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đã lâu rồi không được ăn đồ người nấu, thật hoài niệm!"

Độc Cô Thiên Diệp múc một chén cháo đã hầm xong đặt trước mặt Bách Lý Như Yên, nói: "Cũng đã lâu rồi ta không nhìn thấy tướng ăn khoa trương của ngươi."

"Ta muốn ăn thịt nướng, ta muốn ăn nhất là thịt nướng người làm." Bách Lý Như Yên nói xong, uống một ngụm cháo, cảm thán nói: "Vẫn là tay nghề của Thiên Diệp giỏi, đầu bếp ở đây làm khó ăn muốn chết."

"Kỳ thật chúng ta không ăn gì cũng sẽ không chết đói." Độc Cô Thiên Diệp tự bưng một chén cháo ngồi xuống bên cạnh Bách Lý Như Yên, nói.

"Ở nhà ta không ăn được! Nhưng ta tới từ thế kỷ hai mươi một thế kỷ, mỗi ngày ăn cơm đã thành thói quen, nếu không ăn thì thấy là lạ." Như Yên nói, "Cho nên ta quyết định sau khi trở về phải càng cố gắng tu luyện, chờ ta đạt tới yêu cầu của ca ca là có thể tự do xuất nhập, đến lúc đó ta mỗi ngày để người nấu cơm cho ta ăn."

"Ca ca ngươi sẽ oán giận ta đó." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tối hôm qua Bách Lý Như Yên nói một vài chuyện nơi đó, tuy rằng ít nhưng nàng vẫn nghe ra được ca ca kia đối xử với Bách Lý Như Yên rất tốt, điều này làm nàng yên tâm không ít.

"Tuy rằng sau khi ta đến đây, phần lớn thời gian đều tu luyện và lịch lãm, nhưng chuyện của hắc ta vẫn biết, thường xuyên bỏ thuộc hạ lại quản lý rồi chạy ra ngoài chơi. Nếu hắc không đồng ý, ta liền tóm hắc đến đây, cam đoan sau khi hắc đến đây sẽ không muốn chạy nữa. Làm sao còn có thể để ta trở về." Bách Lý Như Yên đã sớm nhìn thấu bản chất của ca ca rồi.

Sau khi nàng đi vào thế giới này, có vẻ lạnh nhạt với hắc, vì kiếp trước của nàng vốn không có thân nhân bằng hữu, chỉ có một đồng bọn là Thiên Diệp. Hiện tại đột nhiên nháy ra một ca ca, điều này làm nàng thật không có thói quen, không biết nên ở chung với hắc như thế nào. Trong lòng tuy

đã nhận hần nhưng cũng không thể tự nhiên giống như ở cùng Độc Cô Thiên Diệp được.

"Thơm quá!"

Tử Tiêu ra khỏi lều, vẫn là trường bào màu tím. Ở trong lều trại đã ngửi thấy mùi, vì thế hần tự giác lấy một cái chén ra, múc cho mình một chén cháo, ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp rồi ăn. Ăn mấy miếng, hần nghiêng đầu nhìn Bách Lý Như Yên, nói: "Như Yên cô nương, ngày hôm qua giới thiệu có vẻ đơn giản, hiện tại ta chính thức tự giới thiệu. Tên ta là Tử Tiêu, là người của Tiểu Diệp Nhi."

"Khụ khụ."

Độc Cô Thiên Diệp đang ăn cháo, do lời nói của Tử Tiêu mà bị nghẹn ho sặc sụa. Tử Tiêu nhanh chóng dùng tay vỗ vỗ lưng nàng cho thuận khí, nói: "Đã lớn vậy rồi, ăn thôi mà cũng không cần thận."

Độc Cô Thiên Diệp vừa ngừng lại một chút, lại nghe Tử Tiêu nói, đúng lúc gió thổi qua, ho khan càng thêm lợi hại, dọa sắc mặt của Tử Tiêu lập tức thay đổi.

"Người có khỏe không?" Tử Tiêu khẩn trương hỏi.

"Nếu hiện tại người rời xa ta, ta liền tốt." Cuối cùng cũng không ho khan nữa, Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu, oán hận nói.

"Chuyện này không thể được, ta đã là người của nàng, không đi theo nàng thì đi theo ai? Hơn nữa nàng cũng đã đồng ý cho ta đi theo. Nàng không thể ăn xong không chịu trách nhiệm, không muốn ta nữa chứ?" Tử Tiêu đáng thương nhìn Độc Cô Thiên Diệp, để nàng nghĩ đến chính mình phạm vào sai lầm lớn gì đó.

"Ha ha." Bách Lý Như Yên nhìn bộ dáng của bọn họ, không khỏi nở nụ cười.

Kiếp trước Độc Cô Thiên Diệp bị muội muội và bạn trai phản bội, tuy rằng nàng không thích mà mới ở chung với hai người bọn họ, nhưng có vẻ đau xót. Nàng hy vọng không ai có thể chạm vào vết thương của Độc Cô Thiên Diệp.

"Thiên Diệp, sao ngươi lại ăn người ta xong rồi không chịu trách nhiệm?" Bách Lý Như Yên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp u oán nhìn Bách Lý Như Yên, thế mà nàng còn giúp vui!

Thấy Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới mình, Bách Lý Như Yên lại nhìn về phía Tử Tiêu, nói: "Người quen thuộc với Thiên Diệp nhà ta sao?"

"Đương nhiên rất quen thuộc." Tử Tiêu mặt không đỏ khí không suyễn (thở không tắc nghẽn) nói, tuy rằng chỉ gặp qua vài lần, nhưng hần giống như là đã quen biết nàng rất lâu rất lâu rồi nàng, cho nên vô cùng quen thuộc.

"Quen thuộc bao nhiêu?" Bách Lý Như Yên không nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tiếp tục hỏi.

"Ta đều là người của nàng, người nói chúng ta quen thuộc bao nhiêu?" Tử Tiêu tiếp tục bịa chuyện.

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp cảm giác mình có xúc động muốn giết người!

"Vì sao ngươi muốn Thiên Diệp nhà ta? Thoạt nhìn điều kiện của ngươi không sai, lớn lên lại như hoa như ngọc, chắc có không ít nữ nhân

nhỉ?" Bách Lý Như Yên nói, nếu đối phương thật là một hoa hoa công tử, nàng là người thứ nhất đánh bay hắn khỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"Người ta rất non nớt! Trước khi ta gặp Tiểu Diệp Nhi, một nữ nhân ta cũng chưa từng chạm qua, thậm chí còn chưa nắm tay bao giờ!" Tử Tiêu hô to.

Lúc này không biết Thứ Hồn ở đâu mà đi ra, vẻ mặt hắn kỳ quái nhìn Tử Tiêu, nói: "Lần trước người còn nói đi xem mỹ nữ với ta mà, còn tốt nhất là trêu chọc một con nhóc xinh đẹp đi ngang qua nữa chứ, lần trước còn nói cảm giác sờ sờ xúc cảm không sai, tốt nhất tốt nhất..."

"Cút, khi nào thì lão tử đã làm nào? !" Tử Tiêu một cước đá văng Thứ Hồn còn muốn lại đây ăn, rít gào nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Cứu Một Đám Người

Chương 25: Cứu một đám người

Thứ Hồn né tránh công kích của Tử Tiêu, trong tay còn bưng một chén cháo. Hắn đi tới ngồi xuống đối diện Tử Tiêu, nói: "Làm khế ước thú của người, ta sẽ hại người không thành sao? Ta nói đều là lời nói thật!"

"Tiểu Diệp Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta không có làm những chuyện này, tuy rằng ta có một khế ước thú háo sắc nhưng bản thân ta giữ mình vô cùng trong sạch." Tử Tiêu giải thích với Độc Cô Thiên Diệp.

Bách Lý Như Yên nhìn chủ nhân và khế ước thú bơi đen lẫn nhau, trong lòng có chút buồn cười, lại phụng phịu nói: "Thiên Diệp, người này không sạch sẽ, không thể."

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, rõ ràng mặc kệ bọn họ. Cúi đầu ăn cháo của mình, coi bọn hắn như là không khí.

Một lát sau, Thất Nguyệt và Hắc Tử đi ra ăn điểm tâm. Rõ ràng Thất Nguyệt là bị Hắc Tử gọi dậy, vì mặt hắn đen có thể bằng với đáy nồi mà Độc Cô Thiên Diệp vừa mới nấu cơm.

"Thơm quá." Hắc Tử ngửi mùi, đi tới, nói: "Ngửi mùi thật thơm. Thất Nguyệt, nếu người còn chưa ngủ đủ thì có thể trở về lều ngủ một giấc."

Lúc ngửi thấy mùi, sâu gậy mê trong người Thất Nguyệt cũng đã thành công lui. Hắn trắng mắt liếc mắt nhìn Hắc Tử một cái, tự lấy ra một cái chén, múc một chén xong liền chạy lấy người.

Bách Lý Như Yên nhìn mấy người tranh cãi ầm ĩ, ngày hôm qua Độc Cô Thiên Diệp nói cho nàng những chuyện đã trải qua ở Huyền Nguyệt đại lục, đương nhiên là có nhắc tới chuyện thần điện, thân phận của những người này xuất hiện cùng với Độc Cô Thiên Diệp. So sánh với cuộc sống của mình, Độc Cô Thiên Diệp trải qua những ngày phấn khích hơn nhiều. Nhưng lúc nàng vừa mới đến nơi đây, công chúa kia cũng đủ kỳ ba khiến nàng bỏ ra rất nhiều thời gian để xử lý những chuyện này.

Lúc Thứ Hồn và Tử Tiêu đang đánh nhau, còn lại một chút điểm tâm, Thất Nguyệt và Hắc Tử thưởng thức ăn hết. Cơm nước xong, mọi người tiếp tục đi về hướng tây. Trên đường lúc gặp sinh vật kỳ quái này, cho dù nhóm bọn hắn có giấu trong thân cây, thậm chí ẩn thân trong không khí, Bách Lý Như Yên đều có thể tóm ra rồi giải quyết.

"Không nghĩ tới bọn họ giám thị chúng ta cả đường đi?" Độc Cô Thiên Diệp thấy Bách Lý Như Yên giải quyết một tiểu quỷ, cảm thán nói, "Trên đường đi không chỉ có một trăm đúng không?"

"Tuy Quỷ dạ xoa dám ra đây, nhưng hiện tại lại sợ ta tìm được ổ của hắn." Bách Lý Như Yên nói, "Nhưng hắn không biết, lúc ta đến đây ca ca cho ta một khối ngọc thạch tìm tung tích, chỉ cần ở nơi đó của chúng ta thì đều trốn không được. Chúng ta tiếp tục đi đi, không lâu nữa sẽ có một trận đại chiến."

Bách Lý Như Yên nói xong, mọi người tiếp tục đi.

Trước mặt là rừng cây, mấy bóng đen quỳ trên mặt đất. Vương ngồi trên ghế nổi lơ lửng giữa không trung, hắc vụ bao phủ, làm người ta thấy không rõ người ở bên trong.

"Chủ nhân, ta không hoàn thành nhiệm vụ ngài giao, thỉnh chủ nhân trách phạt." Sát quỳ trên mặt đất, dập đầu.

"Như Yên nha đầu kia đến đây sao? !" Bóng đen nhìn người quỳ đầu tiên phía dưới, chậm rãi mở miệng, nghe không ra là tức giận không tức giận.

"Đúng vậy, chủ nhân!" Sát trả lời.

"Không làm xong chuyện sẽ chịu trừng phạt, biết không?" Quỷ dạ xoa sâu kín nói, "Nhưng tình huống hiện tại khá đặc thù, chờ chúng ta rời khỏi nơi này, người lại tự nhận xử phạt. Người đứng lên trước đi."

"Tạ chủ nhân." Sát đứng dậy.

Quỷ dạ xoa lại nhìn về phía người quỳ trên mặt đất, nói: "Các người cũng như thế, tự mình đến chỗ Sát lĩnh phạt. Như Yên nha đầu, chúng ta đã lâu không gặp, người còn nhớ Quỷ dạ xoa thúc thúc ta không?"

Quỷ dạ xoa vừa nói vừa tiêu tán trong không khí.

"Các người giám thị chặt chẽ động tĩnh của Bách Lý Như Yên, có dị động gì thì lập tức báo lại. Lần này lại làm không xong, chúng ta chờ chủ nhân trừng phạt đi." Sát nói xong, cũng biến mất trong không khí.

"Dạ, đại nhân." Xuy và Mạnh đồng thanh nói.

Chờ Quỷ dạ xoa và Sát biến mất, Xuy và Mạnh mới đứng lên. Nhìn chỗ Sát biến mất, xuy nhin không được nhốt một ngụm, nói: "Đức hạnh gì chứ! Chờ thực lực của ta mạnh hơn người, xem người còn tím như thế nào!"

Mạnh kéo Xuy, nói: "Chúng ta đi nhanh đi, nếu chuyện lần này làm không xong, ta sẽ phải khó khăn đó."

Sau đó hai người biến mất ở rừng cây.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác, một đám người bị bóng đen vây quanh. Từng đạo linh lực không ngừng phát ra, nhưng bóng đen này bị đánh tan rồi lại ngưng tụ lại.

"Đây là quái vật gì?" Đồ đệ nhỏ tuổi nhất của Hội trưởng Công hội Luyện dược sư Tinh Phong nuốt một viên Hôi linh đan, nhìn quái vật này nói.

"Không biết, linh lực công kích hoàn toàn không có tác dụng với chúng nó, nhưng chúng nó phát ra tử khí làm rất nhiều người trong chúng ta đều xui lơ vô lực. Cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn chúng ta sẽ chết." Một người của Công hội Luyện khí sư nói.

Cấp bậc của người trong Công hội Luyện đan sư và Công hội Luyện khí sư cũng không cao, rất ít người đạt tới thần vương. Đối phó quái vật này, càng thêm cố hết sức. Một người trong Công hội Thuần thú sư không cẩn thận bị bóng đen lôi kéo, bóng đen xung quanh ủa lên, chỉ chốc lát sau hắn liền biến thành một cây khô.

"A..."

Mọi người có mặt ở đây đều bị dọa sợ, người đang yên lành thế nhưng lại bị hấp thành như vậy, một vài người nhát gan run rẩy, ngay cả linh lực cũng không ngưng tụ được. Điều này làm bóng đen càng thêm hung hăng.

"Kiệt kiệt, ngoan ngoãn làm đồ ăn của chúng ta đi!" Một bóng đen phát ra thanh âm khó nghe, cứ như là đầu gối chết nói vậy, kích thích màng tai của mọi người.

"Hỏa hệ linh thú, vây quanh chúng ta nhanh lên!" Một người trong Công hội Thuần thú sư lớn tiếng kêu linh thú.

Chỉ có hỏa hệ linh thú và hỏa hệ linh sư mới có hiệu quả, trong chiến đấu bọn họ phát hiện ra điểm này.

"Phanh..." Người vừa mới nói chuyện bị tha ra ngoài, nằm trên mặt đất, sợ hãi tràn ngập trong lòng hân.

"Cứu, cứu mạng!" Hân không ngừng la lên, nhưng người của Công hội Luyện đan sư và Công hội Luyện khí sư lại giống như không nghe thấy, tiếp tục chiến đấu với bóng đen này. Thế gia đệ tử muốn đi, nhưng thấy người của Công hội Luyện đan sư và Công hội Luyện khí sư đều không động, bọn họ vốn không có ý nghĩ gì hết.

Người của Công hội Thuần thú sư gặp bọn hân hai ngày trước, lúc bọn họ đến đây rồi liền cảm thấy mình tài trí hơn người, luôn sai sử những người khác làm cái này làm cái kia. Bộ dáng vênh váo tự đắc của bọn họ làm mọi người vô cùng chán ghét! Nếu không phải vài lần mọi người phát hiện ra thân khô, cảm giác Không Linh bí cảnh lần này bất đồng, vì tập hợp lực lượng, mọi người mới miễn cưỡng đồng ý đi cùng với bọn họ.

Ai cũng nhìn thấy tình cảnh hiện tại, đi ra ngoài chính là mất mạng, ai còn sẽ vì không phải người của mình mà phiêu lưu mạo hiểm chứ. Cho nên tiếng kêu thê thảm của người kia mọi người làm bộ như không nghe thấy.

Rất nhanh, người kia cũng bị hấp thành thân khô, thi thể còn bị ném trở về, lúc rớt xuống mặt đất, bể vài khối, nhìn rất ghê tởm.

Bóng đen tiếp tục vây quanh, làm bọn họ lên trời không được xuống đất cũng không xong!

Lúc mọi người tuyệt vọng, một đạo hỏa diễm nóng cháy thiêu hủy toàn bộ quỷ mị trên không, lộ ra đám người bị vây quanh.

Vốn còn tưởng rằng phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới sẽ được người khác giải cứu, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tiểu Hỏa

chờ mấy người Độc Cô Thiên Diệp bay nhanh đến đây.

"Là Thiên Diệp tiểu thư." Người của Công hội Luyện đan sư nhận ra Độc Cô Thiên Diệp, kích động kêu lên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người phía dưới, trừ Công hội Luyện đan sư, một người cũng không biết, nhưng sư phó và Tinh Mị có chút giao tình, nàng cũng không thể bỏ bọn họ lại. Cứu một người cũng là cứu, cứu một đám cũng là cứu, vậy đi cùng nhau đi.

Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên nhìn thoáng qua, sau đó đồng thời đứng dậy bay đến giữa không trung, Độc Cô Thiên Diệp chọn hỏa hệ thần cấp, hỏa cầu hỏa vũ hỏa long thay nhau ra trận, thiêu hủy rất nhiều quỷ mị.

Bách Lý Như Yên một thân hắc y bay giữa không trung, tóc đen bay trong gió. Nàng ngưng ra một đoàn linh khí màu đen, hình thành một cái roi thật dài, sau đó quất ra, nhiều quỷ mị đều hồn phi phách tán, không một dấu vết.

Lúc quỷ mị nhìn thấy Bách Lý Như Yên, đều sợ tới mức động cũng không dám động. Chúng nó là quỷ mị cấp thấp nhất, hơi thở trên người Bách Lý Như Yên cũng đủ để cho chúng nó cúi người cúng bái. Ở nơi đó của bọn họ, cấp bậc cũng rất nghiêm khắc.

Bách Lý Như Yên nhìn hai người phía dưới bị hấp thành cây khô, cơn tức trong mắt lớn hơn. Nếu để bọn họ đi ra bên ngoài, vậy người bên ngoài sẽ bị chúng nó hấp sao!

"Vốn các người có thể sống tốt ở nơi đó, nhưng các người lại lựa chọn tới nơi này chịu chết." Bách Lý Như Yên nói, roi trong tay vung càng thêm linh hoạt.

Hành động của Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên làm mọi người phía dưới sợ ngây người, đây là hai người trâu bò cường hãn cỡ nào! Còn Tiểu Hỏa, hai người Độc Cô Thiên Diệp một thú rất nhanh liền giải quyết hết đám quỷ mị này. Nhìn người phía dưới trợn mắt há mồm, sợ hãi than không ngừng.

"Thiên Diệp tiểu thư quá lợi hại!"

"Thiên Diệp tiểu thư uy vũ!"

"Cô nương ở cùng với Thiên Diệp tiểu thư là ai? Sao chưa từng gặp qua."

"Nàng cũng lợi hại giống như Thiên Diệp tiểu thư!"

Lúc giải quyết điếu xong hết đám quỷ mị, Độc Cô Thiên Diệp xuống phía dưới. Người được cứu đều hành lễ cảm ơn Độc Cô Thiên Diệp.

"Cảm ơn người." Tinh Phong mang theo mọi người nói.

Độc Cô Thiên Diệp đưa tay ra đỡ, nói: "Không cần khách khí, mọi người đều cùng vào, hiện tại gặp tình huống như vậy, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau."

"Thiên Diệp, người có biết chúng nó là gì không?" Tinh Phong hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, nhưng đánh qua vài lần rồi. Biết một vài phương pháp đối phó. Lúc này ta thấy các người triệu hồi hỏa hệ huyền thú ra, nói vậy cũng hiểu biết chút ít rồi."

"Phanh!"

Một đệ tử thế gia đột nhiên ngã xuống, cả người trở nên đen thui.

"Đại ca, đại ca làm sao vậy?" Người nọ ngồi xồm bên cạnh hẳn, thân thể loạng choạng kêu lên.

"Làm sao vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Mọi người vây quanh, Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên cũng đi qua, kiểm tra một chút.

"Vừa rồi hẳn bị tử khí của quỷ mị xâm nhập thân thể, hiện tại đang cắn nuốt cơ năng thân thể hẳn. Thật may vẫn chưa qua lâu, ta có thể cứu hẳn." Bách Lý Như Yên nói.

Có lẽ vừa rồi Bách Lý Như Yên ra tay cứu bọn họ, bọn họ theo bản năng đều tin Bách Lý Như Yên. Nàng nói có biện pháp, vậy là không sao. Vì thế mọi người đều thối lui, chừa ra một khoảng không gian.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bách Lý Như Yên, Bách Lý Như Yên biết nàng lo lắng, cười nhẹ nói: "Rất dễ dàng với ta, mới không lâu nên không sao."

Bách Lý Như Yên vừa nói như vậy, Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, thối lui qua một bên, cũng không lui xa như những người đó.

Bách Lý Như Yên đi tới bên cạnh người nọ, nói với người phía sau: "Người nào nhất gan thì không nên nhìn."

Nói xong cũng không quản những người khác phản ứng thế nào, tay phải nắm chặt cổ tay phải của người nọ, tay trái đặt trên bụng của người nọ. Hai chỗ đều là cửa mạch, đệ đệ của người nọ ở một bên nhìn, muốn mở miệng nói gì đó nhưng vẫn kiềm chế lại. Hiện tại cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể tin tưởng nàng!

Lúc Bách Lý Như Yên đang cứu người cũng chú ý tới biến hóa của người đệ đệ, nếu hăn mở miệng ngăn cản, nàng sẽ không cứu người. Nàng cũng không phải người tốt gì, không có thời gian và tâm tình đi làm những chuyện nhỏ này. Cũng may vẻ mặt của người nọ chỉ biến hóa một chút, cũng không nói gì thêm.

Bách Lý Như Yên thế này mới chính thức bắt đầu cứu người. Tay đặt trên bụng dùng sức nhấn một cái, đánh một đạo bí quyết, sau đó chế trụ cửa mạch thay đổi vài cái thủ thế, dùng móng tay đâm một lỗ hồng chỗ cổ tay, tuy rằng rất sâu, nhưng không có máu chảy ra. Cuối cùng nàng lấy tay đè cánh tay lại, nhẹ nhàng dẫn đường ra bên ngoài.

Vẻ mặt người nọ không ngừng biến hóa, giống như rất thống khổ, răng nanh cắn môi thật chặt, môi đều bị cắn nát. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, máu chảy ra là màu đen.

Chỉ chốc lát sau, còn có một đoàn sương khói màu đen chui ra từ lỗ hồng nơi cổ tay hăn, hóa thành một bóng dáng màu đen có diện mạo cực kỳ xấu, nhưng nó chưa kịp có động tác gì, đã bị Bách Lý Như Yên hấp vào trong cơ thể. Rất nhanh, màu đen trên mặt người nọ thối lui, trở lại màu da bình thường, nhưng thống khổ như vậy, mặt hơi tái nhợt. Mà máu chảy ra trên môi biến thành màu đỏ.

"Tốt rồi." Bách Lý Như Yên đứng lên nói.

Đệ đệ của người nọ chạy tới, phát hiện ca ca thật sự tốt rồi, liên tục nói cảm ơn. Tuy quá trình nhìn có chút ghê tởm, nhưng nàng cứu ca ca của mình, đó là sự thật.

Bách Lý Như Yên đứng dậy quay đầu lại, phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nhưng nàng không nói gì hết. Nàng cứ như vậy, mọi người đều biết nàng không giống bọn họ.

"Người sao rồi?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Không sao." Bách Lý Như Yên nói, nghĩ nghĩ, chuyện đó quả thật là vì sơ sẩy ở nơi đó của nàng mới dẫn tới Quỷ dạ xoa mang thuộc hạ yêu quái quỷ quái ra ngoài, vì thế nói với những người đó: "Hiện tại trong cơ thể của các người đều có một chút tử khí, nếu nguyện ý, ta có thể giúp các người khai trừ. Nếu không muốn thì cũng không miễn cưỡng." Chính bọn họ không muốn sống, nàng đương nhiên sẽ không miễn cưỡng!

Sắc mặt mọi người đều có chút xấu hổ, nàng vừa mới cứu bọn họ, bây giờ còn nghĩ khai trừ tử khí trong cơ thể cho bọn họ, mà bọn họ lại dùng ánh mắt ngoại tộc nhìn nàng, quả thật không đúng lắm.

Người của Công hội Luyện đan sư dẫn đầu nói: "Vậy làm phiền cô nương."

Thấy quan hệ giữa nàng và Độc Cô Thiên Diệp không tầm thường, cho dù không cùng loại nhưng cũng là nhân vật vô cùng lợi hại. Hơn nữa nếu nhìn kỹ, khí chất của hai người giống nhau. Người ta giúp người, thì chính là mình được thơm lây.

Người của Công hội Luyện khí sư cũng đi ra, nói: "Cảm ơn cô nương." Sau đó đứng cùng với người của Công hội Luyện đan sư.

Sau đó những người khác đều lục đục đứng dậy, chỉ có hai người của Công hội Thuần thú sư vẫn không đi qua.

"Nhìn bộ dáng của nàng ta đi, không chừng đi cùng với quái vật này đó, bằng không thì làm sao có thể hấp thu khói đen này." Một người nói.

Một người khác phụ họa nói: "Đúng thế. Thấy quan hệ của nàng ta và Độc Cô Thiên Diệp không tệ, Công hội Thuần thú sư chúng ta lại có cừu oán với nàng, không chừng nàng ta sẽ giúp Độc Cô Thiên Diệp đối phó chúng ta. Hơn nữa hiện tại ta cũng không cảm thấy có gì đó khó chịu."

Bách Lý Như Yên liếc mắt nhìn hai người kia một cái, xoay người nói với những người khác: "Hiện tại các người ngồi xếp bằng, sau đó ta sẽ hút tử khí trong cơ thể của các người ra, đến lúc đó cơ thể của các người sẽ có chút khó chịu. Nhưng các người không được kháng cự, để tử khí theo sự chỉ dẫn của ta mà đi ra."

Những người đó nghe lời toàn bộ ngồi xuống, Bách Lý Như Yên xuyên qua đám người, tạo lỗ hổng trên cổ tay của mỗi người. Không biết nàng dùng phương pháp gì mà cổ tay của mọi người không chảy máu ra.

Tử Tiêu đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Bách Lý Như Yên đang xuyên qua ở trong đám người, Thất Nguyệt nhin không được nói: "Tiên nữ khởi vũ, tiên nữ màu đen."

"Phốc ——" Lời nói của Thất Nguyệt chọc Độc Cô Thiên Diệp cười.

Hai ngày ở chung, mọi người đều nhận ra Bách Lý Như Yên cũng không phải là người nhiệt tình, trái lại còn có chút lạnh nhạt. Đương nhiên, đây đều là lúc đối với bọn họ, đối với Độc Cô Thiên Diệp, vạn năm tuyết đọng đột nhiên liền không còn. Hơn nữa thủ đoạn mà Bách Lý Như Yên dùng đối phó quý mị luôn luôn ngoan tuyệt, cho nên đối với Bách Lý Như Yên, bọn họ đều không thể nói rõ cảm giác, hiện tại câu nói này của Thất Nguyệt chính là cảm giác trong lòng bọn họ.

Sau khi Bách Lý Như Yên làm xong, đi vào giữa đám người, hai tay chụm lại, ngón tay thủ thế vài cái bí quyết, một đoàn sương mù màu đen thoát ra.

Hai người của Công hội Thuần thú sư ở một bên nhìn thấy Bách Lý Như Yên đánh sương mù màu đen vào trong cơ thể của những người đó, hét lớn: "Người xem người xem, quả nhiên nàng muốn hấp mọi người thành cây khô!"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy tiếng kêu của người nọ, một đạo linh lực đánh tới, đánh bay hai người ra xa, lạnh lùng quát: "Câm miệng!"

Hai người kia không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ đột nhiên công kích bọn họ, ngã nặng nề xuống mặt đất. Tuy trong lòng hận Độc Cô Thiên Diệp muốn chết, nhưng bọn hắn vẫn không dám nói gì nữa, sau khi đứng lên thì ngoan ngoãn đứng ở đó.

"Tiện nhân, sau khi ra ngoài nhất định phải thu thập nàng thật tốt một chút!" Một người nhỏ giọng nói thầm.

"Cũng không biết bây giờ tiểu thư ở đâu, hiện tại hai người chúng ta không phải là đối thủ của nàng ta." Một người khác phun máu tươi trong miệng ra, nói.

Rất nhanh, sương mù liền chui ra từ lỗ hổng chỗ cổ tay của bọn họ, độ dày kia, rõ ràng là nhiều hơn Bách Lý Như Yên cho vào trong cơ thể của bọn họ. Một vài người nghiêm trọng, sắc mặt đã hơi chuyển màu đen, hiện tại đều khôi phục bình thường.

Bách Lý Như Yên thu hồi đoàn sương mù, nói: "Tốt rồi."

Những người đó lúc này mới mở to mắt, cảm giác xụi lơ vô lực vừa nãy đã không còn tồn tại nữa, biết Bách Lý Như Yên đã thành công khai trừ sạch sẽ tử khí trong cơ thể của bọn họ, đứng dậy nói cảm ơn.

Bách Lý Như Yên gật gật đầu, trở lại bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

"Các người có kế hoạch gì tiếp theo chưa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi mấy người Tinh Phong.

Tinh Phong nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta nghĩ đi theo người, không biết có thể được không?"

"Đúng vậy, Thiên Diệp tiểu thư, chúng ta nghĩ đi theo người, người mang theo chúng ta đi." Một đệ tử thế gia nói.

Tuy lần này bọn họ được cứu, nhưng ai biết lần sau sẽ là bộ dáng nào đây, vẫn là đi cùng Độc Cô Thiên Diệp mới an toàn một chút.

"Ta muốn đi về hướng tây tìm kiếm Ngát hương hoa, các người đi cùng ta, chỉ sợ sẽ không gặp được đồ tốt nào." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Mạng cũng không có, còn muốn bảo bối này làm cái gì?" Có người nói.

Ngẫm lại cũng đúng, lúc trước làm sao cũng không nguyện ý đi cùng Độc Cô Thiên Diệp, mọi người đều nói: "Thiên Diệp tiểu thư, xin người mang theo chúng ta được không? Lần này chúng ta có thể an toàn đi ra ngoài, ngày khác nhất định sẽ báo đáp người."

Độc Cô Thiên Diệp muốn nói gì đó, bị hai tiếng kêu thảm thiết hấp dẫn lực chú ý.

Tất cả mọi người nhìn về phía có tiếng kêu thảm thiết, hóa ra là hai người của Công hội Thuần thú sư bị tử khí ăn mòn, chịu không nổi đau đớn, kêu lên.

Bộ dáng thảm thiết làm mọi người ở đây đều không nhìn được chảy mồ hôi lạnh. Nếu lúc này bọn họ không đứng ra, hiện tại kết cục liền giống như hai người đó.

Nhìn thấy bộ dáng của hai người đó, mọi người càng thêm kiên định đi theo Độc Cô Thiên Diệp.

"Các người muốn đi cùng chúng ta cũng có thể, nhưng sau đó chúng ta sẽ chống lại lão đại của đám quý mị này, đến lúc đó phỏng chừng sẽ có một trận chiến đấu." Bách Lý Như Yên nói.

Nghe Bách Lý Như Yên nói, có mấy người bắt đầu dao động. Nếu nói như vậy, chắc chắn sẽ gặp đám quỷ mị này, đến lúc đó các nàng không thể bảo vệ bọn họ thì làm sao bây giờ?

"Thiên Diệp tiểu thư, chúng ta nghĩ lại nên tới chỗ khác nhìn xem." Có người uyển chuyển đề xuất.

Có người đi đầu, những người khác cũng dễ nói hơn. Nhưng người lựa chọn rời đi vẫn ít.

Với những người rời đi, Độc Cô Thiên Diệp không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao đi theo mình và Như Yên, chiến đấu là không thể tránh khỏi, nếu chính mình đi ra ngoài, cố gắng né tránh, có thể gặp được kỳ ngộ gì đó cũng không chừng. Nàng nhìn những người đó nói: "Lần sau lúc các người gặp quái vật này thì nên dùng hỏa hệ linh lực công kích. Chỉ có hỏa hệ linh lực mới có hiệu quả với chúng nó, những cái khác đều là lãng phí linh lực."

"Đa tạ Thiên Diệp tiểu thư cho biết. Chúng ta rời khỏi trước đây." Một người ôm quyền nói với Độc Cô Thiên Diệp, sau đó mang theo thuộc hạ của mình phía ngòai tọa kỵ bay đi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người còn lại, nói: "Vậy các người đi cùng ta đi. Trên đường chúng ta có thể gặp được cái gì cũng không nhất định. Hơn nữa đến lúc giải quyết những thứ tạp nham này, các người cũng có thể đi tìm kiếm kỳ ngộ."

"A —— "

Tiếng kêu thảm thiết bên kia vẫn đang tiếp tục, rất nhanh hai người liền biến thành hai khối than đá. Kết quả như vậy mọi người cũng không ngoài ý muốn, ai khiến bọn họ lựa chọn như vậy chứ!

Rất nhanh, hai người kia đã chết, Độc Cô Thiên Diệp đi qua, đánh một đạo hỏa diễm thiêu hủy thi thể của hai người này. Lúc đang thiêu còn có thể

nhìn thấy đoàn sương mù giãỵ dựa bên trong, cuối cùng biến mất.

"Đi thôi." Bách Lý Như Yên đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cũng sắp tới ỗ của bọn họ rồi. Sau đó sẽ có một trận đại chiến đang chờ chúng ta."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Thần thoại của chúng ta sẽ được tiếp tục trình diễn!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Oanh Tra Cũng Không Chừa

CHƯƠNG 26

Càng đi về phía tây càng có nhiều quý mị, mọi người dần dần tìm ra cách tốt nhất đối phó với quý mị. Nhìn từng đàn quý mị thỉnh thoảng xuất hiện, mọi người biết, bọn họ càng lúc càng gần ổ của đối phương.

Vài ngày sau, rốt cuộc họ cũng đến được khu rừng phía tây. Nơi này tử khí dường như rất nặng, vừa tiến vào đã cảm giác được cơn lạnh thấu xương.

“Như Yên, bọn họ ở nơi này sao?” Độc Cô Thiên Diệp nắm tay Tiểu Hỏa và Như Yên, cùng nhau dẫn đầu đội ngũ.

Bách Lý Như Yên gật gù đầu, nói: “Chính là nơi này. Quý dạ xoa chính là như thế, cho dù biết rõ tình huống cũng sẽ không biến thành người nào khác, bởi vì hắn cảm thấy mình là người chiến thắng cuối cùng.”

“Như Yên nha đầu vẫn hiểu biết ta như trước.” Một đạo âm thanh vang lên, như được truyền từ bốn phương tám hướng.

Mọi người khẩn trương nhìn nhìn chung quanh, nhưng lại không phát hiện ra người nào.

Bách Lý Như Yên rất quen thuộc với âm thanh này. Lúc trước Bách Lý Như Yên trở nên như vậy, không thể không liên quan tới hân.

“Quý dạ xoa thúc thúc vẫn luôn tự tin như vậy. Có lẽ là nhiều năm nay oai phong một cõi, đã quên rằng, người luôn luôn không thể không chế tất cả.” Bách Lý Như Yên nói.

“Chỉ cần có thể lực, tất cả đều có thể, không phải sao? Như Yên nha đầu, thúc thúc thương người nhiều năm như vậy, người thật sự muốn đổi đầu với ta sao?”

“Quý dạ xoa thúc thúc, trước kia người đối xử với ta như thế nào, trong lòng ta đều biết rõ. Nếu không nhờ người, mấy năm trước ta cũng không thể nào không có một chút danh hào nào. Nếu tình chúng ta quen biết nhiều năm, chỉ cần người trở về cùng với ta, chúng ta sẽ không cần động đao động kiếm. Nếu người có ý như vậy, ta cũng chỉ có thể nói xin lỗi người.” Bách Lý Như Yên nhún vai bàng quan nói.

“Ha ha... Còn mười lăm ngày, chỉ cần mười lăm ngày, chúng ta có thể đi ra thế giới bên ngoài. Nơi đó có nhiều tài nguyên, nhiều nhân loại mỹ vị như vậy, không giống như nơi đó, cái gì cũng không có. Ca ca người dựa vào thân phận của mình, muốn đi đâu thì đi, còn chúng ta thì sao? Chỉ có cái nơi đen tối đó?” Quý dạ xoa nói xong liền kích động, “Vì muốn rời khỏi nói đó, ta đã suy tính nhiều năm, bắt đầu kế hoạch từ lúc người vừa mới được sinh ra. Ta biết, chiều hư người, người sẽ gây chuyện, đến lúc đó hân sẽ đi giải quyết, đó là cơ hội tốt cho ta rời đi. Ha ha... không nghĩ tới người thật sự không phụ sự kỳ vọng của ta, náo loạn nơi đó tới trời long đất lở, còn khiến cho hân bế quan lâu như vậy. Thời cơ, thời cơ của ta đến rồi !”

Bách Lý Như Yên không nói lời nào, chỉ lẳng lặng lắng nghe, giống như cái người hân ta nhắc tới không phải là mình. Thật ra thì cũng không phải là nàng làm, nhưng cũng coi như là nàng làm, dù sao thì cũng là cùng

một người, chỉ là bây giờ linh hồn của nàng đã kiện toàn, không còn ngây ngốc háo sắc như trước kia nữa.

“Mặc dù người đã ra ngoài, vậy thì sao?” Bách Lý Như Yên lạnh lùng nói.

“Nơi này có hoa tươi cây xanh, có rất nhiều linh thú, lại có thịt người thơm ngon. Người đã ra đây rồi, sẽ không định về lại góc tối kia chứ?! Ta ra đây đã lâu, ngây người trong bí cảnh này nhiều năm như vậy, bây giờ cần mười lăm ngày, mười lăm ngày sau ta có thể đưa chúng nó ra thế giới bên ngoài tham quan rồi. Nha đầu, người nói đi, ta sẽ trở về với người sao? Ha...”

Bách Lý Như Yên giật giật thanh đao trong tay, nói: “Quý dạ xoa thúc thúc, có trở về hay không, không phải chỉ dựa vào người là định đoạt được. Các người đã không muốn trở về, vậy thì tất cả ở lại đây cũng rất tốt.”

Bách Lý Như Yên vừa nói xong, liền phóng một đạo kiếm khí ra ngoài, một loạt quý mị đang ẩn mình trong không khí đột nhiên xuất hiện, bị kiếm khí của nàng chặt đứt ngang eo.

“A!” Một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Quý dạ xoa nhìn hành động của Bách Lý Như Yên, cũng không tức giận, nói: “Không nghĩ tới chỉ một thời gian không gặp, công lực của người đã tăng cao! Không tệ, không tệ! Nhưng dù người phát hiện bọn chúng, cũng không nhất định phát hiện ra ta. Thời gian của người không còn nhiều phải không? Hy vọng người có thể tìm ra toàn bộ bọn chúng.”

Bách Lý Như Yên vung đao, nói: “Ta nhất định sẽ tìm ra người, chỉ cần người chết, chúng nó tự nhiên biến mất. Nhưng ta biết, nếu chúng nó muốn đi ra với người, nhất định phải khế ước với người.”

Quý dạ xoa đang ẩn nấp trong không khí bỗng nhú mào, không nghĩ tới cái này mà nàng cũng biết.

“Ta sẽ chờ người.” Quý dạ xoa nói một câu, liền không lên tiếng nữa. Không ai biết hắn đang ở nơi nào, có lẽ ngay trong rừng cây, cũng có thể là ở đỉnh núi rất xa.

Quý dạ xoa không thêm nhắc lại, đám người Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng bị bao vây. Quy mô lần này thật lớn, ngàn vạn quỷ mị, không lâu cùng cự nhân đang chờ lệnh, còn có một vài chủng loại bọn họ chưa từng gặp qua.

“Trời, nhiều vậy sao?!” Có người kêu to lên.

Ngay khi bọn họ tin chắc rằng mình sẽ chết ở đây, Bách Lý Như Yên bay lên giữa không trung, hay tay khởi quyết, miệng đọc chú ngữ. Rất nhanh, sau lưng nàng cũng xuất hiện vô số quỷ mị.

Nhìn binh đoàn của Bách Lý Như Yên, Độc Cô Thiên Diệp đau đớn một trận. Nàng muốn thu phục đám quỷ mị này, chắc chắn ăn không ít khổ. Bởi vì Như Yên đã từng nói, người phải đánh bại một đám, thu phục một đám, trừ phi là giống như quý dạ xoa, lấy ích lợi ra dụ hoặc. Bách Lý Như Yên khẳng định sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên tất nhiên sẽ đánh bại hết tất cả.

Sau khi quỷ mị của Bách Lý Như Yên xuất hiện, liền trực tiếp xông lên đối đầu với đám quỷ mị của quý dạ xoa. Cùng chủng loại, tấn công mới có hiện quả.

Tiểu Hỏa hóa thành nguyên bản, Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi khế ước thú rồi phi thân lên lưng Tiểu Hỏa, đến bên cạnh Bách Lý Như Yên, nói: “Một lát nữa ta sẽ không chế bọn chúng, người thừa cơ tìm kiếm hắn.”

Bách Lý Như Yên gật đầu, thu hồi đại đao, sau đó ra roi, đánh về phía khô lâu và cự nhân.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Hỏa, bay vào không trung. Nàng lấy Mị ra, lần này không hề đàn khúc tiến công, mà là khống chế tâm trí đối phương, khiến cho đối phương giảm tốc độ, có thể khống chế thân thể của chúng nó. Mà Tiểu Hỏa ngoài trừ chở Độc Cô Thiên Diệp, cũng nhân cơ hội phun ra hỏa diễm, trực tiếp thiêu hủy những thứ ghê tởm đó.

Độc Cô Thiên Diệp đánh đàn, mọi người đều hoảng hốt trong nháy mắt, nhưng rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp liền nắm bắt tiết tấu, khống chế âm luật của mình chỉ có tác dụng với quỷ mị.

Bách Lý Như Yên khi thì chạy trên đất, vung đao chém đầu quái vật, khi thì bay lên không trung, vung roi, một roi liền đánh nát một đoàn. Hai thứ này vốn là cực hạn của nàng, hiện tại có tiếng đàn của Độc Cô Thiên Diệp trợ giúp, làm cho quái vật hành động chậm chạp, nàng mới không cần tốn sức đã tiêu diệt được nó.

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp cùng Bách Lý Như Yên lợi hại như vậy, những người bên dưới cũng không cam lòng yếu thế, đều dung linh kỹ hệ hỏa đối phó kẻ địch trước mắt. Trước khi tiến vào rừng rậm, những người không có tu luyện linh khí hệ hỏa hay không có linh thú hệ hỏa đều bị Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên cấm đi vào. Những người đó dù có tiến vào cũng không thể giúp gì được, có khi còn liên lụy đến người khác. Thật ra thì đây cũng là vì suy nghĩ cho họ nên mới làm vậy.

Chiến đấu liên tục trong thời gian dài, đám quỷ mị này dường như không thể tiêu diệt hết, cứ giết một đám lại xuất hiện thêm một đám, có nhiều người xuất hiện tình huống không đủ linh lực. Cũng may Độc Cô Thiên Diệp cùng Công hội Luyện đan sư cho bọn họ rất nhiều Hồi linh đan, khiến cho bọn họ nhanh chóng hồi phục linh lực khi cạn kiệt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám người bên dưới càng ngày càng cố sức, nói: “Tiểu Hỏa, ngoại trừ kim hỏa, dung hỏa diễm mạnh nhất.” Sau đó nàng thu hồi mị, bắt đầu sử dụng linh lực tấn công.

Độc Cô Thiên Diệp đã từng trải qua lôi kiếp, lực công kích của nàng đối với quỷ mị đả kích lớn nhất, mang theo hương vị thiên phạt. Nghĩ đến thiên phạt, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên nhớ đến linh kỹ hệ lôi mình từng học. Đây là phương pháp tốt nhất đối phó với vật hắc ám. Lúc trước vì thiếu kinh nghiệm nên nàng không nghĩ tới một chiêu này.

Nghĩ là làm, Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, bắt đầu chậm rãi dẫn động nguyên tố trong thiên địa, rất nhanh, trần không trung đã bị một mảnh mây đen che phủ. Nhìn thấy mây đen, quỷ mị bên dưới đều run sợ.

“Ầm ầm !”

Từng đạo sấm sét nổ vang trên không trung, phóng thẳng xuống vật hắc ám bên dưới.

Bách Lý Như Yên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi thiên địa, liền thu hồi quỷ mị trở về. May mà nàng làm kịp, nếu phản ứng chậm, sẽ có vô số quỷ mị bị đánh đến hồn phi phách tán. Còn lại nơi này cũng chỉ là hơi tàn.

“Bảo bối của ta!” Xuy nhìn thấy bảo bối của mình bị mấy đạo lôi điện của Độc Cô Thiên Diệp giải quyết, liền đau lòng, bất chấp Mệnh lôi kéo, ngưng tụ tử khí phóng về phía Độc Cô Thiên Diệp.

“Mơ tưởng tổn thương tỷ tỷ của ta!” Tiểu Hỏa nhìn thấy công kích của Xuy, phun ra một tia lửa. Đây là hỏa diễm mạnh nhất ngoài kim hỏa, Xuy bất quá chỉ là một quỷ mị nho nhỏ, sao có thể ngăn cản, còn chưa đến gần Độc Cô Thiên Diệp mười thước đã bị ngọn lửa bao vây, hai ba giây liền hồn phi phách tán.

Sát và Mãnh nhìn thấy Xuy chết cháy như vậy, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho dù phía sau còn thiên quân vạn mã cũng không dám gọi ra. Thiên lôi, là khắc tinh của bọn họ !

Bách Lý Như Yên cũng có chút kiêng kỵ với thiên lôi, đó là một loại sợ hãi theo bản năng. Nhưng vì đây là do Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi, cho nên nàng cũng không lo lắng nó đánh lên người mình. Song phương giằng co liên cú như vậy mà dừng lại.

“Các người thật sự không tệ.” Âm thanh quỷ dạ xoa lại vang lên, nhưng không còn thoải mái tự tin như vừa rồi, ngược lại còn nghe ra giọng điệu nghiến răng nghiến lợi.

“Chúng ta đương nhiên là không tệ.” Bách Lý Như Yên nói, “Ta và Thiên Diệp hợp tác, chưa bao giờ thất bại, cho dù là lần này, cũng sẽ không.”

“Phải không?” Thân ảnh quỷ dạ xoa dần dần xuất hiện trước mặt họ, ngồi trên vương tòa khô lâu, khói đen ngập tràn, khiến cho người khác không nhìn rõ bộ dạng của hắn.

“Quỷ dạ xoa thúc thúc vẫn không thể gặp người như vậy sao?” Nhìn thấy quỷ dạ xoa xuất hiện, Bách Lý Như Yên nói.

“Người vẫn làm cho người khác không thích được.” Quỷ dạ xoa nói, sau đó vung tay lên, khói đen bao phủ chung quanh hắn tiêu tán, “Thúc thúc chỉ sợ bộ dạng của ta sẽ khiến cho người không nở ra tay.”

Quỷ dạ xoa rất đẹp, nhưng cũng không thể coi là đẹp lên trời xuống đất. Có lẽ, ở nơi của bọn họ, hắn được coi là đệ nhất mỹ nam, nhưng mà ở trong này...

“Tiểu Diệp Nhi, người này còn không đẹp chút nào. Nàng xem, hắn còn không đẹp bằng ta.” Tử Tiêu không biết leo lên lưng Tiểu Hỏa từ lúc

nào, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tự kỷ nói.

“Ừm, quả thực không xinh đẹp bằng người.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nói. Nhưng mà nàng lại dùng từ ‘xinh đẹp’, đem tuấn nhan cường dương của Tử Tiêu hóa thành nhu mỹ, đó là hình dung nữ hài tử.

Tử Tiêu có thể mang theo Âm các chống lại toàn bộ Thần điện, sao có thể không nghe rõ ẩn ý trong lời nói đó. Nhưng hắn lại không tức giận, dù sao, chỉ cần là nàng nói, hắn cũng không tức giận.

“Xấu như vậy, còn không biết xấu hổ nói mình đẹp, người cho rằng chủ nhân ta là người chết à?” Thứ Hồn nhìn quý dạ xoa, nói.

“Phốc !” Cho dù biết là thời gian địa điểm trường hợp không đúng, nhưng mọi người vẫn không nhin được mà bật cười.

Khóe miệng Bách Lý Như Yên cũng không nhin được nhếch lên, nói: “Quý dạ xoa thúc thúc, cái này cũng có chút đạo lý.”

Lời nói của Thứ Hồn là cho sắc mặt quý dạ xoa trầm xuống, tuy rằng chỉ là biến hóa rất nhỏ, nhưng Bách Lý Như Yên từng thường xuyên tiếp xúc với hắn, biết đây là điềm báo khi hắn tức giận.

“Nếu các người vội vã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người.” Quý dạ xoa nói xong, từ vương tòa khô lâu phi thân , tấn công Thứ Hồn.

Quý dạ xoa lợi hại hơn đám quỷ mị không chỉ một bậc nhỏ tí tẹo, bởi vì đặc thù chủng tộc, hiện tại Thứ Hồn tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, cho dù Thứ Hồn là Thụy thú Kỳ Lân ! Bách Lý Như Yên nhanh chóng bay đến trước mặt Thứ Hồn, đón nhận một chương tứ khí của quý dạ xoa.

Bách Lý Như Yên bị đánh lui về sau liên tục, phun ra một ngụm máu đen, mắt thấy sắp ngã xuống, Độc Cô Thiên Diệp vội vàng phóng tới, đỡ

lấy nàng.

Thần sắc quỷ dạ xoa không đổi ngôi xuống vương tòa khô lâu, chỉ là bàn tay giấu trong tay áo không ngừng run rẩy. Tiếp đó, làn khói đen lại bao vây lấy hắn.

Thực lực của Bách Lý Như Yên, trước kia hắn biết rõ, biết nàng có thiên phú, nên hắn mới có thể giả vờ đối tốt với nàng, sủng nàng chiều nàng, khiến cho nàng gây chuyện làm chậm trễ tu luyện, cho nên khi hắn rời đi, hắn rất rõ ràng thực lực của nàng.

Không nghĩ tới chỉ một thời gian ngắn không gặp, thực lực của Bách Lý Như Yên lại tiến bộ nhiều như vậy?!

“Như Yên, người sao rồi?” Độc Cô Thiên Diệp đỡ Bách Lý Như Yên, lấy đan dược ra cho nàng ăn.

Bách Lý Như Yên nuốt vào đan dược của Độc Cô Thiên Diệp, nhanh chóng điều tức, để cho đan dược sớm phát huy tác dụng. Quỷ dạ xoa rất mạnh, so với trước kia còn mạnh hơn không ít. Nếu như nàng còn giống như trước, một chương này của hắn đã trực tiếp lấy mạng nàng.

“Tiểu Hỏa, Lam Mân.” Độc Cô Thiên Diệp gọi.

Tiểu Hỏa cùng Lam Mân lập tức đi đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, mỗi người tiếp nhận một cánh tay của Bách Lý Như Yên. Thứ Hồn đứng sau lưng Bách Lý Như Yên, ngây ngốc nhìn bóng dáng màu đen kia.

Bách Lý Như Yên cũng được coi như là sinh vật hắc ám, hắn là Thụy thú, đối với nàng có bản năng bài xích. Bởi vì có Độc Cô Thiên Diệp, hắn mới không đối nghịch với nàng, nhưng trong tâm tư vẫn không thích nàng.

Khi quỷ dạ xoa đánh hắn một chương, hắn cũng cảm thấy nguy hiểm, nhưng hắn không nghĩ tới nàng cư nhiên vì hắn mà nhận một chương kia!

Thời khắc đó, đầu có hắc trống rỗng, cho đến khi nhìn nàng hộc máu lui về sau, hắc mới có phản ứng. Vốn muốn đỡ lấy nàng, nhưng lại bị cảm xúc trong lòng do dự một chút. Đúng vào lúc hắc do dự, Bách Lý Như Yên đã được Độc Cô Thiên Diệp đỡ lấy.

Hiện tại nhìn thấy Tiểu Hỏa và Lam Mân mỗi người một bên, hắc muốn đi lên cũng có vẻ dư thừa.

Độc Cô Thiên Diệp để cho Tiểu Hỏa và Lam Mân đỡ lấy Bách Lý Như Yên lùi về sau, chữa thương cho nàng.

“Đã lâu rồi chưa thấy tỷ tỷ tức giận như vậy. Lần trước hình như là lúc mặc Phong ca ca bị đánh gãy kinh mạch phải không?” Tiểu Hỏa đỡ Bách Lý Như Yên ngồi xuống sau đó cùng Lam Mân bảo hộ hai bên người nàng.

Kim hỏa của Tiểu Hỏa đốt cháy tất cả vật hắc ám, Lam Mân có thực lực mạnh nhất, để cho hai người họ bảo vệ Bách Lý Như Yên, Độc Cô Thiên Diệp mới có thể an tâm đối phó với kẻ trước mắt.

“Tử Tiêu, những người khác giao cho ngươi, quý dạ xoa này, để ta.” Độc Cô Thiên Diệp nói với Tử Tiêu đang đứng bên cạnh. Nàng vẫn không biết cấp bậc của Tử Tiêu, nhưng nàng cảm giác, thực lực của hắc không kém, thậm chí còn lợi hại hơn nàng không ít.

Về phần Thứ Hồn cùng Thủy Hóa kia, chắc chắn thời gian tu luyện nhiều hơn người khác gấp bội. Nghĩ đến đây, Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Thứ Hồn một cái.

Thứ Hồn bị Độc Cô Thiên Diệp nhìn, có chút không được tự nhiên, nghĩ đến quan hệ của nàng và Bách Lý Như Yên, chắc là tức giận với mình. Khụ khụ... Từ sau khi đến hạ giới mình đã sơ sẩy tu luyện.

Tử Tiêu vốn muốn đối phó với quý dạ xoa, dù sao thực lực của quý dạ xoa cũng rất mạnh, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lãnh khí mạo hiểm của

nàng, liền nói: “Được, cái khác chúng ta sẽ đối phó, nàng chuyên tâm vào hần là được rồi.”

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Tử Tiêu lại đồng ý như vậy, nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt mâu thuẫn vừa lo lắng vừa tin tưởng của hần, hoảng hốt một chút, theo bản năng nói: “Ta sẽ sống sót. Ta còn nhiều việc chưa làm, sẽ không để mình có chuyện.”

Tử Tiêu không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại đáp lại sự lo lắng của hần, khóe miệng nhếch lên, nói: “Ta tin nàng !” Nếu thật sự có nguy hiểm, cho dù làm bất cứ biện pháp nào, hần cũng sẽ khiến nàng bình an vô sự.

Ta tin nàng !

Ba chữ ngắn ngủi, lại khiến cho Độc Cô Thiên Diệp chấn động. Nàng gật đầu, nhìn Bách Lý Như Yên một cái, thấy Bách Lý Như Yên bắt đầu chữa thương, lòng nàng liền thả xuống.

Ở trong này, tử khí còn chưa tiêu tán, là trợ lực chữa thương tốt nhất, hơn nữa với thân thể đặc thù của nàng, không lâu sau liền có thể khôi phục.

“Cẩn thận ! Chờ ta!” Bách Lý Như Yên đột nhiên mở to mắt, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, xoay người nhìn quý dạ xoa. Quý dạ xoa cũng không vô sự giống như biểu hiện của hần, cho nên trước khi Độc Cô Thiên Diệp tấn công, hần cũng không khởi xướng công kích.

“Người cũng bị thương?” Độc Cô Thiên Diệp nhìn quý dạ xoa, nói.

Quý dạ xoa nhíu mày, hần rõ ràng là ăn đan dược ở bên trong làn khói, làm sao nàng biết được?

“Ta không phát hiện người có cái gì, nhưng ta tin tưởng thực lực của Như Yên. Nàng sẽ không làm chuyện không có lợi, thà rằng mình bị thương một chút, cũng muốn đối phương bị thương, đây luôn là tác phong của nàng.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Bách Lý Như Yên bị thương nặng như vậy, quỷ dạ xoa chắc cũng không dễ chịu gì.

Quỷ dạ xoa càng nhăn mặt hơn, từ khi nào mà nha đầu mình quen thuộc lại trở nên sát phạt quyết đoán như vậy?

“Nhưng mà, mặc kệ như thế nào, người khiến nàng bị thương, ta không thể tha thứ !” Độc Cô Thiên Diệp nói xong, bay tới trước quỷ dạ xoa.

Đồng thời, Tử Tiêu cùng Thất Nguyệt cũng tấn công Sát và Mãnh, bức họ tới một bên.

Khi Độc Cô Thiên Diệp bay tới, quỷ dạ xoa đã bật dậy khỏi vương tọa, đồng thời ngưng ra tử khí, hóa thành tấm lưới đánh về phía Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp xoay người, tránh được, lại phát hiện tấm lưới đuổi theo nàng.

Người bình thường, khi linh lực thoát ra khỏi thân thể chủ nhân, liên hệ với chủ nhân sẽ giảm bớt, nhưng nàng vẫn chưa gặp qua linh lực còn chịu sự khống chế của quỷ dạ xoa. Xem ra quỷ dạ xoa này thực lực không thể xem thường.

Độc Cô Thiên Diệp một bên tránh né, một bên ngưng tụ linh lực, sau đó hóa thành từng đạo hỏa vũ phóng tới lưới bay. Khi hỏa vũ cùng tử khí chạ vào nhau, phát ra âm thanh “xuy xuy xuy” rất nhỏ. Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện, quỷ dạ xoa phát ra không phải tử khí đơn thuần, mà là tinh khí thân thể của những người đó luyện hóa ra.

Lưới bị Độc Cô Thiên Diệp thiêu hủy, quỷ dạ xoa vung roi đánh Độc Cô Thiên Diệp. Tiên pháp này có chỗ tương tự với Bách Lý Như Yên, có lẽ

tiên pháp của Bách Lý Như Yên là do quý dạ xoa dạy.

Linh thú của Độc Cô Thiên Diệp cùng những người khác nín thở nhìn trận chiến, mạo hiểm không thôi. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lâm vào hoàn cảnh xấu, bọn họ đều lo lắng không thôi, nhất là đám Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa thậm chí muốn tiến lên cùng Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu, nhưng lại không thể để mặc Bách Lý Như Yên ở đây.

“Tỷ tỷ, thiêu chết hắn đi !” Tiểu Hỏa ở bên dưới hét to.

Độc Cô Thiên Diệp ngưng ra hỏa diễm bao trụ bàn tay, sau đó bắt lấy dây roi đang phóng tới. Roi dù sao cũng là do tử khí ngưng tụ, chạm vào hỏa diễm liền cháy rụi. Nhưng ta Độc Cô Thiên Diệp cũng bị tử khí ăn mòn, nhất thời huyết nhục mơ hồ, bất quá cũng có cơ hội phản thủ thành công.

Độc Cô Thiên Diệp cùng quý dạ xoa đấu xong một trận, giằng co giữa không trung.

“Vừa rồi còn nói Như Yên, thì ra người cũng đủ ngoan độc !” Quý dạ xoa nói.

“Chỉ cần có thể giải quyết được người, cho dù bị thương, cũng đáng !” Độc Cô Thiên Diệp hồi đáp.

“Không tệ ! Đủ quyết đoán, Đáng tiếc !” Quý dạ xoa nói xong, đột tấn công thứ hai lại tới. Lần này là ngưng ra làn khói đen, sau đó đem chúng hóa thành một đám quý mị, đánh úp về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Trong lúc đối thoại, Độc Cô Thiên Diệp đã có chuẩn bị trước, lần này, nàng dung linh kỹ hệ lôi đối phó với đám quý mị này.

Quý dạ xoa nhìn đám mây đen trên trời, nói: “Nếu là hai trăm năm trước, cách này của người còn có thể dung được. Nhưng là hiện tại, linh kỹ hệ lôi bình thường không thể nào đối phó được ta.”

Cấp bậc hiện tại của hắn đã có thể chống lại lôi điện ở một trình độ nhất định, linh kỹ hệ lôi bình thường, đối với hắn mà nói đã không có sức uy hiếp.

Độc Cô Thiên Diệp dẫn đạo lôi điện thứ nhất, nói: “Đây có phải là linh kỹ hệ lôi bình thường hay không, người sẽ biết ngay.”

“Oanh...” Lôi điện đánh xuống, đánh vào giữa quý mị, vốn tưởng rằng sẽ bình an, nhưng không ngờ lại chết hơn phân nửa.

Quý dạ xoa nhìn tình cảnh trước mắt, kinh hãi: “Đây là chuyện gì?”

Công kích hệ lôi bình thường căng bản không thể nào tạo ra thương tổn lớn như vậy, nhưng tình huống bây giờ là sao?

Linh kỹ hệ lôi của Độc Cô Thiên Diệp, bởi vì lần trước trải qua lôi kiếp, khiến cho nàng lĩnh ngộ được quy tắc thiên phạt, phát ra công kích có hương vị thiên phạt, cho nên đám quý mị này đương nhiên là không chịu nổi, hồn phi phách tán.

“Lúc trước Thiên Diệp tiểu thư cũng dùng linh kỹ hệ lôi.” Một đệ tử thế gia đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều chú ý vào trận đấu, nghe được âm thanh của người nọ, nói: “Đương nhiên, chúng ta đều nhìn thấy mà !”

“Nhưng mà... nàng cũng dùng linh kỹ hệ hỏa.” Người nọ tiếp tục nói.

“Oanh...” Lời nói của người nọ khiến cho mọi người giống như bị sét đánh. Bây giờ, mọi người mới có phản ứng, Độc Cô Thiên Diệp sử dụng

linh kỹ hệ lôi hai lần, nhưng vì mọi người tập trung vào chiến sự cho nên đều xem nhẹ việc này.

“Thiên Diệp tiểu thư là Linh sư song hệ !”

“Trời ơi, Thiên Diệp tiểu thư cư nhiên là Linh sư song hệ ! Không Linh đại lục không xuất hiện Linh sư song hệ lâu lắm rồi nha!”

“Lại còn xinh đẹp như vậy, thực lực mạnh mẽ như vậy, Thiên Diệp tiểu thư quả thực là nữ thần trong lòng ta!”

...

Ngồi một bên đang chữa thương, Bách Lý Như Yên nghe thấy âm thanh nghị luận của mọi người, khẽ cười. Nàng biết, bất luận đi đến đâu, Thiên Diệp vẫn luôn là tiêu điểm của mọi người.

Tử Tiêu vừa mới thu thập Sát xong, vừa vặn nghe thấy câu nữ thần kia, sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp đang chiến đấu, nói: “Ừm, nàng quả thực luôn gây chú ý.”

Vì thế, trong lòng mỗi yêu nghiệt lại tính toán.

Thực lực của quỷ dạ xoa quả thực không tầm thường, cho dù là linh kỹ hệ lôi cũng chỉ có thể khiến hắn bị thương, không thể giết chết. Hơn nữa, vì khiến cho lực công kích càng mạnh, nàng không thể không dùng nhiều linh lực dẫn động thiên địa, qua một thời gian, nàng liền đuối sức.

“Linh lực của ngươi đã sắp cạn phải không? Đến lúc đó để xem ngươi còn có cái gì đến nàng cản nhóm Tử Minh của ta xuất hiện. ha ha...!” Quỷ dạ xoa nhìn tình trạng Độc Cô Thiên Diệp, cười to nói.

Thật ra, với thực lực của nàng, trong nhóm người trẻ tuổi đã có thể xem là mạnh nhất, cư nhiên có thể đối kháng với mình lâu như vậy, bất

lượn là độ phản ứng, độ nhạy bén của nàng đều rất lợi hại, giống như một người từng trải qua vô số trận chiến. nhưng dù sao tuổi tác của nàng cũng còn quá nhỏ, cấp bậc thấp, linh lực lại không hùng hậu, bằng không chính mình hôm nay sẽ...

Độc Cô Thiên Diệp biết hiện tại mình không thể tiếp tục miễn cưỡng duy trì lôi kỹ. Nàng dùng tiểu lôi thu hút lực chú ý của quỷ dạ xoa, rồi lại dùng đại lôi đánh vào chính diện hắn.

“Phốc...” Quỷ dạ xoa phun ra một ngụm máu đen, cả người bị lôi điện đánh tới vương tòa khô lâu của hắn.

Không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại ra một kích như vậy, ngay cả thời gian chống trả cũng không có. Lau vết máu nơi khóe miệng, hắn đột nhiên nở nụ cười quái gở, thanh âm trở nên khô khốc chói tai.

“Tốt, tốt, tốt ! Đã lâu rồi chưa có ai có thể đánh ta tới nổi hộc máu, : Quỷ dạ xoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, “Nhưng người khiến ta đổ máu, đều bị ta lột da rút gân biến thành khăn choàng cổ. Khả khả... Xem ra, hôm nay, ta lại có thêm một khăn choàng cổ mới rồi.”

Bách Lý Như Yên nghe quỷ dạ xoa nói vậy, mở to mắt, đã chữa thương xong. Hiện tại vết thương của nàng bởi vì nhờ có thân thể đặc thù cùng đan dược nên đã tốt lên bảy tám phần, nhìn bộ dạng quỷ dạ xoa như vậy, nàng nhanh chóng đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp.

Bộ dạng này của quỷ dạ xoa, trước kia Bách Lý Như Yên từng thấy qua hai lần, cả hai lần đều là lúc hắn tàn bạo. Một lần là hắn giết sạch toàn bộ cư dân trong một tòa thành, một lần khác là khi hắn giết chết đối thủ, sau đó lột da rút gân người đó. Lúc ấy, thực lực của người còn cao hơn hắn một ít.

Hiện tại, hắn đã tiến vào trạng thái điên cuồng, sẽ phát ra toàn lực đến mức cao nhất. Độc Cô Thiên Diệp lại khô kiệt linh lực, cho dù ăn Hồi linh

đan, cũng không có hiệu quả nhanh như vậy, nếu một mình đối phó hẳn, chắc chắn không duy trì nổi nửa hiệp.

“Như yên, người cũng đến sao? Hôm nay ta có thể có hai tấm da mỹ nhân, khà khà... Khi người còn bé, ta còn nghĩ sau khi người trưởng thành, làn da nhất định là tinh mỹ nhất, không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội lột nó xuống. Khà khà... các người ngoan ngoãn lột da ra đi!”

Quý dạ xoa nói xong, đột nhiên thân thể xuất ra tử khí, chậm rãi hình thành một con quái thú diện mạo ghê tởm, cao hơn con người gấp mấy lần, cái miệng rộng mở lớn. Quái thú vừa hình thành đã tấn công hai người các nàng.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra Mị, tấu lên một khúc tiến công, âm công đánh tới quái thú. Mà Bách Lý Như Yên nắm tay niệm chú ngữ, rất nhanh liền ngưng ra một con quái thú, bất quá diện mạo tốt hơn con kia nhiều. Không cần chỉ huy, quái thú vừa hình thành liền bay thẳng tới đánh quái thú của quý dạ xoa. Sau đó nàng rút ra đại đao, tấn công quý dạ xoa.

“Như Yên, đao pháp và tiên pháp của người là do ta dạy cho người, bây giờ người lại lấy ra đối phó ta, không cảm thấy là sẽ chịu thiệt sao?” Vẫn là âm thanh khô khốc như cũ, trong lòng là khinh thường Bách Lý Như Yên và Độc Cô Thiên Diệp.

Nhìn thấy Bách Lý Như Yên vào cuộc, kế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp đồng loạt bay lên, tấn công quái thú của quý dạ xoa.

“Khà khà... Các người muốn lấy nhiều khi ít sao?” Cho dù chỉ là mấy con linh thú, quý dạ xoa cũng không yên tâm, lại nổi lên ý trêu đùa.

“Mặc kệ có phải là lấy nhiều khi ít hay không, chỉ cần tiêu diệt được người là được.”

“Vừa rồi người đả thương Như Yên tỷ tỷ, giờ lại đả thương chủ nhân của ta, người đáng chết!” Tiểu Hỏa nhìn quý dạ xoa, nói, “Còn nữa, người cũng giống với quái thú của người, quá xấu!”

Tiểu Hỏa nói xong, liền phun ra một đạo hỏa diễm hướng tới quý dạ xoa. Ngọn lửa lớn dần theo gió, không bao lâu sau liền hóa thành một đoàn lớn. Nhưng mặc dù ngọn lửa hung mãnh như thế, vừa tiếp xúc với tử khí liền trở nên suy yếu, sau đó nhỏ dần, gần như lụi tàn.

“Ha ha... Chỉ với ngọn lửa nhỏ nhoi đó mà muốn tiêu diệt tử khí chi vương của ta sao?” Quý dạ xoa phi thân ngồi lên lưng quái thú, cười to.

Mọi người cũng phát hiện, hiện tại hỏa công chỉ đủ để giải cứu cho hãn, quái thú Bách Lý Như Yên ngưng ra đã bị quái thú của quý dạ xoa nhanh chóng xé rách, Bách Lý Như Yên cũng bị ảnh hưởng, bị thương. Nếu không phải nhờ Độc Cô Thiên Diệp đúng lúc kéo nàng ra, chỉ sợ ngay cả nàng cũng chết dưới tay quái thú.

“Hừ, vậy thì để xem tử khí chi vương của người lợi hại, hay hỏa diễm chi vương của ta lợi hại!” Tiểu Hỏa bị quý dạ xoa chọc giận, trực tiếp phun ra kim hỏa.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người bên dưới, rồi lại nhìn kim hỏa do Tiểu Hỏa phun ra, đột nhiên nhắm hai mắt lại.

“Tại sao Thiên Diệp tiểu thư lại nhắm mắt?”

“Đúng vậy, thật nguy hiểm!”

“Chẳng lẽ nàng chịu thua?”

“Sao có thể?! Thiên Diệp tiểu thư sẽ không nhận thua!”

“Chẳng lẽ là Thiên Diệp tiểu thư còn bí pháp chưa dùng?”

Người bên dưới nhìn Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt, một đám đều khẩn trương. Tử Tiêu hô hấp căng thẳng, nếu không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp muốn tự mình giải quyết quý dạ xoa, hẳn đã sớm ra tay rồi, sao còn có thể im lặng đứng nhìn ở dưới này.

Ngay lúc những người đó thảo luận không ngớt, mấy người trên trời đột nhiên biến mất.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Hôn Trộm

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp biến mất không thấy dấu vết khiến cho những người bên dưới trợn mắt há hốc mồm.

“Có chuyện gì vậy?”

“Bọn họ đâu mất rồi?”

“Sao rồi, sao đột nhiên biến mất rồi?”

Thất Nguyệt cùng Hắc Tử cũng kinh ngạc không biết họ đi đến nơi nào, đi đến bên cạnh Tử Tiêu, nói: “Lão đại, họ đâu mất rồi?”

Tử Tiêu nhìn khoảng không trước mặt, nói: “Vẫn còn ở đây.”

“Ở chỗ này?” Thất Nguyệt kêu to, “Vậy sao không thấy họ đâu?”

Tử Tiêu không trả lời, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm phía trước. Nhưng bên cạnh hắn, một người lên tiếng với vẻ không dám tin: “Lĩnh vực ! Các nàng đã tiến vào lĩnh vực !”

Lĩnh vực !

Lời giải thích này nhanh chóng được mọi người công nhận, có thể khiến cho người ta biến mất, ngoại trừ lĩnh vực, bọn họ không thể nghĩ đến trường hợp khác.

“Nhưng mà... đó là lĩnh vực của ai?” Có người hỏi.

“Chắc chắn là của Thiên Diệp tiểu thư rồi, không phải là trước lúc biến mất nàng đã nhắm mắt lại sao? Chắc chắn là nàng đã khởi động lĩnh vực.”

“Ôi trời đất của ta ời, Thiên Diệp tiểu thư thật đúng là nghịch thiên a!”

“Là sao?”

“Hai năm trước, Thiên Diệp tiểu thư đến từ đại lục Huyền Nguyệt. Có biết đại lục Huyền Nguyệt không? Chính là từ không gian thấp. Lúc mới đến, nàng chỉ mới là Huyền tôn, không bao lâu sau, khi đấu với Công hội Thuần thú sư, nàng đã là Thần vương trung cấp. Hiện tại, nàng có thể khởi động lĩnh vực, bao nhiêu người mấy trăm tuổi còn chưa chạm đến cửa lĩnh vực đâu !”

Nghe nói như vậy, những người này càng thêm sùng bái Độc Cô Thiên Diệp. Thất Nguyệt cùng Hắc Tử nghe thấy, chắc chắn cảm thán, tiểu cô nương này thật có bản lĩnh. Bây giờ Hắc Tử vẫn còn nhớ, khi Tử Tiêu sai hắc đến tặng quà cho Độc Cô Thiên Diệp trong yến hội sinh nhật mười bảy tuổi của nàng, tiểu cô nương non nớt kia, hiện tại đã biến hóa khôn lường, đã vượt qua độ cao hắc tưởng tượng.

Lúc này, đám người Độc Cô Thiên Diệp quả thực đã tiến vào lĩnh vực của nàng, không khí nóng cháy, mỗi một nơi đều là một mảnh lửa đỏ, hỏa diễm như vui mừng mà kêu gào.

Lúc trước, khi nàng giết chết Kim gia lão tổ, nàng đã chạm đến cửa lĩnh vực. Hơn một năm sau, nàng chậm rãi hiểu được, hình thành lĩnh vực thuộc tính hỏa cho riêng mình. Điều nói rằng mỗi người chỉ có một lĩnh vực, nhưng sau khi lĩnh vực thuộc tính hỏa hình thành, nàng ần ần cảm giác được, dường như mình lại hiểu được thêm một lĩnh vực khác, nhưng vẫn còn rất mờ lung, nàng không biết là cái gì.

“Lĩnh vực?” Quỷ dạ xoa nhìn vị trí hoàn cảnh của mình, kinh ngạc nói.

Bởi vì nguyên nhân chủng tộc, nên bọn họ thường có nhiều thuộc tính đặc thù hơn người bình thường, tỷ như thân thể Bách Lý Như Yên nhanh chóng hồi phục như cũ, tỉ như bọn họ có thể thông qua tử khí hấp thu từ con người mà tu luyện. Cũng bởi vì bọn họ có nhiều lợi thế như vậy, nên bọn họ không thể tu luyện linh lực, không thể hình thành lĩnh vực của chính mình. Đây chính là nguyên tắc công bằng của thiên địa.

Độc Cô Thiên Diệp khống chế hỏa diễm, khiến cho hỏa diễm xung quanh Bách Lý Như Yên không thể chạm đến nàng.

“Người không phải không sợ lửa sao, vậy thì cảm thụ thật tốt linh lực của tỷ tỷ ta đi.” Tiểu Hỏa nói, “Để xem tử khí chi vương của người lợi hại hay hỏa diễm chi vương của ta lợi hại !”

Thời điểm Độc Cô Thiên Diệp thi triển lĩnh vực, kim hỏa cũng đã được xuất ra. Theo thực lực của Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa ngày càng tang, kim hỏa ngày càng có linh tính. Tiểu Hỏa đã đặt tên cho nó là Viêm.

“Viêm, thiêu chết tên dư thừa kia cho ta !” Tiểu Hỏa nói.

Viêm bay qua bay lại bên cạnh Tiểu Hỏa, như gậy đầu, sau đó bay về phía quái vật của quỷ dạ xoa.

Ngay khi Viêm bay tới, quỷ dạ xoa liền cảm giác được nguy hiểm kề cận. Dựa vào thực lực của bọn họ, cảm giác nguy hiểm rất sâu sắc. Lúc ấy hãn vốn muốn đào tẩu, đợi bí cảnh mở ra liền chạy thoát. Nhưng hãn lại không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại cư nhiên mở ra lĩnh vực, giam hãm ở nơi này.

Viêm chậm rãi bay đến, dọc đường đi, nó còn thu hút không ít lửa, hình thành một chọn phượng hoàng lửa bệ nghể. Bay được một nửa nó còn quay đầu lại nhìn, nhìn đuôi phượng của mình, lắc lắc vài cái rồi tiếp tục bay về phía trước.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dạng của Viêm, ngay tại nơi nóng bức thế này còn không nhịn được mà đổ mồ hôi lạnh. Cái này là học ai vậy?!

Viêm mặc kệ ý tưởng của mọi người, bay đến trước mặt quái vật, sau đó, ngừng lại, như đang trao đổi cái gì với nó. Quái vật còn thỉnh thoảng gầm rú hai tiếng. Chẳng lẽ là làm quen không thành? (Em phục ý nghĩ của tử (_ _))

Nhìn biểu tình của quỷ dạ xoa cũng giống như không biết Viêm và quái thú đang làm gì, muốn khống chế nó tấn công đối phương, nhưng quái vật lại lùi sau hai bước.

Dường như trao đổi không ổn, Viêm liền nóng nảy, đột nhiên tăng thêm nhiều hỏa diễm, lập tức cao thêm vài thước, hóa thành bộ dáng của Tiểu Hỏa, bao phủ quái vật.

Phượng hoàng kim hỏa, hỏa diễm chi vương, đốt cháy tất cả vật dơ bẩn, uy lực của nó chẳng lẽ có thể so với hỏa diễm bình thường sao. Quái vật nhìn Viêm đánh tới, không để ý mệnh lệnh của quỷ dạ xoa, xoay người bỏ chạy, ở phía sau, Viêm không ngừng đuổi theo. Một màn này khiến cho chúng thú mừng rỡ không thôi.

Bởi vì mở ra lĩnh vực khiên Độc Cô Thiên Diệp tiêu hao không ít linh lực, nàng vốn chiến đấu lâu nên cũng mệt mỏi, hiện tại cũng chỉ gắng sức. Nhìn Viêm còn có tâm tình đùa giỡn, Độc Cô Thiên Diệp nói: “Viêm, tốc chiến tốc thắng.”

Độc Cô Thiên Diệp vừa mở miệng, Bách Lý Như Yên liền biết tình trạng của nàng. Nhìn thoáng qua hỏa diễm chung quanh, nàng ngưng ra

trường tiên, phi thân tấn công quái thú.

Cùng lúc đó, Độc Cô Thiên Diệp vận dụng lực khống chế trong lĩnh vực, hết sức khống chế khiến cho quái vật và quỷ dạ xoa không thể động đậy. Bách Lý Như Yên vùng roi siết chặt yết hầu quỷ dạ xoa, ngay sau đó Viêm cũng bay tới, bao phủ lấy quái vật và quỷ dạ xoa không còn hơi sức động đậy. Tử khí còn muốn phản kháng, nhưng cho dù có là tử khí chi vương, dưới uy lực của Viêm, chốc lát sau liền bị thiêu cháy không còn một mảnh.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Viêm tiêu diệt đối phương, thân thể đang cố chống đỡ rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, không thể chống đỡ nổi lĩnh vực, liền thu hồi nhóm thú. Còn chưa kịp thu hồi lĩnh vực, nàng liền hôn mê bất tỉnh. Mà Bách Lý Như Yên bởi vì bị đợt hỏa diễm cuối cùng kia chạm tới, dường như cùng hôn mê bất tỉnh với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp hôn mê, lĩnh vực liền biến mất, vì thế mọi người liền nhìn thấy hai đạo thân ảnh một đen một trắng từ trên cao hạ xuống.

“Tiểu Diệp Nhi!” Tử Tiêu vẫn nhìn chăm chăm nơi các nàng biến mất, khi Độc Cô Thiên Diệp vừa xuất hiện, hắn liền nhìn thấy. Nhìn thấy nàng đang rơi xuống, liền phi thân ôm lấy nàng.

Mà ở bên kia, Thứ Hồn cũng nhìn chăm chăm nơi Bách Lý Như Yên biến mất, dường như đồng thời phi thân cùng Tử Tiêu, ôm lấy Bách Lý Như Yên đang bất tỉnh.

“Thắng lợi rồi sao?” Liên Phong nhìn thấy chỉ có Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên, không nhìn thấy quái vật và quỷ dạ xoa kia, liền nói.

“Thắng rồi !” Những người khác nói.

Lúc này, một vài bóng dáng ẩn nấp trong không khí, còn có bóng đen quỷ mị ở nơi khác trong bí cảnh đột nhiên hóa thành khói đen, tiên tán. Mọi

người nhìn thấy quỷ mị tự động chết đi, trong rừng cây không còn bộ dạng âm trầm, rốt cuộc cũng tin tưởng Độc Cô Thiên Diệp cùng Bách Lý Như Yên đã đánh bại quỷ dạ xoa, bọn họ không cần lo lắng bị con quái vật kia hút còn lại thân khô nữa.

Tử Tiên ôm lấy Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Hiện tại nguy cơ đã giải trừ, còn hơn mười ngày nữa, các người tự đi tìm hạnh ngộ của mình đi.”

“Nói xong, hắn liền ôm Độc Cô Thiên Diệp, Thứ Hồn ôm Bách Lý Như Yên, cùng Thất Nguyệt, Hắc Tử, ngồi trên khế ước thú của Hắc Tử, rời đi.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Có người hỏi.

“Giải tán đi, mọi người vốn tiến vào tìm kỳ ngộ, bởi vì đám quỷ mị mà kéo dài tới bây giờ. Ta đề nghị mọi người tách ra đi.” Liên Phong nói.

“Được.”

“Được.”

Những người khác cũng đồng ý. Bây giờ bọn họ nhiều người, nếu gặp được bảo bối gì, chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp. Còn không bằng mọi người đều tự đi tìm, ai nhiều ai thiếu, thì phải xem cơ duyên.

“Nhưng mà ta đề nghị, sau khi mọi người ra ngoài, nên đến Công hội Linh sư cảm tạ Thiên Diệp. Dù sao thì mạng của chúng ta, thậm chí là mạng của thế giới này, đều do nàng và bằng hữu của nàng cứu lấy.” Liên Phong nói.

“Đúng vậy. Thiên Diệp tiểu thư đã đi rồi, chúng ta cũng không thể quên như vậy.” Một đệ tử thế gia nói.

Những người khác cũng nói sau khi ra ngoài sẽ đến Công hội Linh sư tìm Độc Cô Thiên Diệp, đưa chút lễ mọn cảm tạ. Tiếp đó, mọi người ngồi lên tọa kỵ của mình rời đi bốn hướng.

Bên này, đám người Tử Tiêu vẫn bay về hướng tây. Bấy hồi lâu, liền hạ xuống một đỉnh núi. Bởi vì Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp, Thứ Hồn ôm Bách Lý Như Yên, chỉ có hai người Thất Nguyệt và Hắc Tử dừng lều. Rất nhanh, lều trại liền dựng xong, vì bọn họ không có thói quen mang theo giường, chỉ có Thất Nguyệt mang theo giường lớn, Tử Tiêu và Thứ Hồn phải đặt Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên nằm cạnh nhau.

Nhìn hai người nằm ngủ song song, cái người từ nhỏ đến lớn nhìn gương mặt yêu nghiệt của Tử Tiêu vẫn không nhịn được cảm than hai người là tuyệt thế tao nhã.

“Mỹ nữ a!” Thất Nguyệt chặc chặc hai tiếng nói.

“Chính xác.” Hắc Tử đồng ý.

Luôn luôn thích mỹ nữ, lần này Thứ Hồn lại yên lặng không nói. Bọn người Thất Nguyệt nhìn qua, phát hiện vẻ mặt rối rắm của hắn nhìn Bách Lý Như Yên.

“Này này, Thứ Hồn, người sao vậy? Khó có khi im lặng vậy nha.” Thất Nguyệt ngồi bên cạnh Hắc Tử, nói.

Nếu là trước kia, Thứ Hồn nhất định sẽ nhìn mỹ nữ đến ngây người, nhưng lần này thì lại không biểu hiện gì, nhìn Thất Nguyệt một cái, xoay người ra khỏi lều trại.

Thất Nguyệt bị coi nhẹ, nói: “Thứ Hồn sao vậy?”

Hắc Tử vỗ vai Thất Nguyệt: “Bách Lý Như Yên cứu hắn, trong lòng hắn đang rối rắm.

“Rối rắm gì?”

Hắc Tử vỗ đầu Thất Nguyệt: “Thứ Hồn là Thần thú gì?”

Thất Nguyệt vẫn không có phản ứng lại, nói: “Kỳ Lân a! Nhưng có liên quan gì?”

“Sao trước giờ ta không biết chỉ số thông minh của người lại thấp như vậy chứ?” Hắc Tử lần này không đánh Thất Nguyệt, lại vỗ vỗ trán mình, nói: “Kỳ Lân là Thụy thú, Bách Lý Như Yên cùng chủng tộc với quỷ dạ xoa, Thứ Hồn luôn bài xích nàng. hiện tại hắc được Bách Lý Như Yên cứu, người nói xem trong lòng hắc có thể không rối rắm sao? Ngốc ! Theo ta ra ngoài xem hắc !”

Hắc Tử nói xong, liền lôi kéo Thất Nguyệt ra ngoài, chỉ còn lại một mình Tử Tiêu trong lều trại.

Tử Tiêu lấy khăn và nước, định lau mặt và tay Độc Cô Thiên Diệp một chút. Khăn mặt vừa lau qua mặt nàng, nhìn dung nhan tái nhợt, bạc môi khiêu gợi khẽ nhếch, hồi lâu nói nói: “Ta nên làm gì nàng bây giờ đây? Ta muốn cho nàng sống dưới cánh chim của ta, nhưng lại không muốn khiến nàng không vui. Nàng có suy nghĩ của nàng, có hoài bão của nàng, ta thích bộ dạng tùy ý của nàng, nhưng lại lo lắng nàng không giải quyết được những phiền toái. Cho nên ta vẫn luôn đi theo nàng. Nàng phải tin tưởng ta sẽ khiến cho nàng yêu ta như ta yêu nàng.”

Nói xong, hắc liền cúi xuống, hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng, cảm giác mềm mại kia khiến hắc không thể khống chế được.

Đột nhiên, hắc cảm nhận được có người tới, đứng dậy, cầm lấy khăn lau tay cho nàng.

Một thân ảnh xuất hiện trong lều trại.

Tử Tiêu xoay người nhìn Đinh Đang.

Đúng vậy, người đến chính là Đinh Đang. Mộng Thiên Quân cảm nhận được Bách Lý Như Yên bị thương, nên sai Đinh Đang đến đón nàng về.

Đinh Đang nhìn Tử Tiêu lau tay cho Độc Cô Thiên Diệp, thất thanh kêu: “Tiêu đại nhân, sao lại là ngài?” Sao ngài lại làm việc này? Những lời này bị hắt nuốt xuống đúng lúc.

Tiếp đó, hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp được lau sạch sẽ, rồi nhìn Bách Lý Như Yên bần hê hê nằm bên cạnh, khóe miệng co rút. Tuy rằng người không gần nữ nhân, nhưng cũng không nên keo kiệt như vậy chứ?

“Không nghĩ tới lại là người. Ta còn tưởng rằng hắn đích thân đến đây.” Tử Tiêu nói.

Đinh Đang tới bên cạnh Bách Lý Như Yên, nói: “Vương có việc phải ra ngoài nên sai ta đến đón công chúa trở về.”

Tử Tiêu gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Sau đó Đinh Đang lấy ra một cái hộp, nói: “Đây là do Vương giao cho nàng. Bên trong là thông tin thạch liên hệ với công chúa, thỉnh cầu Tiêu đại nhân giao lại cho nàng.”

Tử Tiêu nhận lấy, nói: “Được.” Hắn biết Độc Cô Thiên Diệp cùng Bách Lý Như Yên tình cảm thâm thiết, quy củ ở nơi đó hắn cũng biết, cho nên vui vẻ tiếp nhận chuyện chuyển giao.

Đinh Đang nói xong, cúi người hành lễ với công chúa, rồi ôm lấy Bách Lý Như Yên, đúng lúc bị Thứ Hồn thấy được. Nhìn thấy Bách Lý Như Yên ở trong lòng Đinh Đang, hắn đột nhiên cảm thấy chói mắt, thực không thích, còn chán ghét hơn so với việc bài xích Bách Lý Như Yên!

Đinh Đang nhìn thấy Thứ Hồn, gật gật đầu xem như chào hỏi, sau đó nói với Tử Tiêu: “Ta mang công chúa về trước. Tiêu đại nhân, Vương sai ta nhắn với ngài, có rảnh thì xuống dưới chơi.”

Tử Tiêu nói: “Được. Có thời gian ta nhất định sẽ tới.”

Đinh Đang gật gật đầu, sau đó mang theo Bách Lý Như Yên biến mất giữa không khí.

“Nàng cứu người, người có vẻ không cảm tạ gì người ta.” Tử Tiêu nói, “Người có muốn mang ân cứu mạng không gì báo đáp, nên lấy thân báo đáp không?”

Thứ Hồn nghe thấy Tử Tiêu nói vậy, liền nhảy dựng, quát: “Người muốn ta lấy thân báo đáp người của chi tộc hắc ám? Ta là Kỳ lân, Thụy thú Kỳ lân, bài xích loài này nhất, người không biết sao?”

Tử Tiêu ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Ta muốn thay y phục cho Tiểu Diệp Nhi, người có rảnh thì tránh ra đi.”

“Người mới rảnh rồi !” Thứ Hồn tiếp tục rống, “Người có tin là khi nàng tỉnh lại sẽ tát người một phát hay không?”

“Ta là người của Tiểu Diệp Nhi, thay quần áo cho nàng là chuyện bình thường, vì sao muốn đánh ta? Chẳng lẽ người muốn thay?” Tử Tiêu nói, “Bây giờ không đi, ta liền nhốt người vào không gian linh thú a! Đến lúc đó, bộ ngực lớn mông lớn...”

Tử Tiêu còn chưa nói xong, Thứ Hồn liền chạy ra ngoài. Bây giờ hẳn nghe thấy bộ ngực lớn mông lớn liền không thích, nghĩ phải khéo léo như Bách Lý Như Yên mới gọi là đẹp !

Khi Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại thì cũng là lúc Bách Lý Như Yên rời đi được ba ngày. Nàng mơ thấy mình cùng Bách Lý Như Yên đang chiến

đầu, sau đó bị mình liên lụy, đi tới thế giới này, lại thường xuyên bị người người khi dễ.

Nàng ngồi dậy, xoa xoa trán, vừa định xuống giường liền thấy Tử Tiêu tiến vào.

“Nàng tỉnh rồi? Đến đây uống chút cháo đi.” Tử Tiêu bưng một chén cháo tiếng vào, ngồi xuống bên cạnh giường.

Nhìn bát cháo, Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới khi còn ở Mạc gia Bồ thành, hẳn vì nàng mà nấu bữa cơm, lúc ấy cũng có bát cháo.

Nàng nhận lấy bát cháo, nhưng không uống, ngẩng đầu nhìn Tử Tiêu, hỏi: “Như Yên đâu?”

“Nàng được người ở nơi đó đón đi rồi.” Tử Tiêu nói, rồi lấy ra cái hộp Đinh Đang giao: “Cái này là do Đinh Đang để lại, nói là có thể liên lạc với Bách Lý Như Yên.”

“Được đưa đi? Khi nào?”

“Ba ngày trước. Nàng đã hôn mê ba ngày rồi.” Tử Tiêu nói, “Nàng vẫn có thể gặp lại nàng ấy, bây giờ thì mau ăn chút gì đó đi.”

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi cái hộp, cúi đầu ăn cháo.

Lần này nàng hôn mê lâu như vậy, là do ngày đó tiêu hao quá nhiều linh lực, vì khởi động lĩnh vực, khiến chó tinh thần lực của mình cạn kiệt, vì muốn khôi phục tinh thần lực tiêu hao nên mới hôn mê lâu như vậy.

“Cám ơn người.” Độc Cô Thiên Diệp uống xong cháo, nói.

Tử Tiêu tự nhiên nhận lấy bát, nói: “Bây giờ còn không đến mười ngày nữa bí cảnh sẽ mở ra, chúng ta nhanh chóng đi tìm hương thơm ngào ngạt đi.”

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, chuẩn bị xuống giường, mới phát hiện quần áo của mình đã được đổi. Không cần nghĩ cũng biết vì sao, nàng nhìn Tử Tiêu vẫn ngồi bên giường như cũ, nói: “Ta muốn thay quần áo, người ra ngoài đi.”

Lần này, Tử Tiêu đứng dậy rời đi, đến cửa lều trại thì xoay người lại, nói: “Ta thấy nàng mặc quần áo của ta rất tốt, rất gợi cảm.” Nói xong liền chạy nhanh.

Độc Cô Thiên Diệp nắm lấy gối ném Tử Tiêu, may mà hăn nhanh chân, không thì bị nàng ném trúng rồi.

Thay xong quần áo, Độc Cô Thiên Diệp ra khỏi lều, nhìn thấy chỉ có một mình Tử Tiêu đang nghịch nghịch cái gì đó.

“Đám Thất Nguyệt đâu?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Đi ra ngoài tìm linh thú trong này hỏi xem tìm hương thơm ngào ngạt ở đâu rồi.” Tử Tiêu thu thập xong đồ ăn, nói.

“À.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, đây cũng là biện pháp tốt, so với việc tự mình đi tìm loạn thì tốt hơn nhiều. Không Linh bí cảnh này cũng thật sự quá lớn, muốn tự mình tìm sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Mà thời gian của họ không còn nhiều lắm. Bây giờ họ đang ở phía tây của bí cảnh, linh thú nơi này chắc sẽ biết hương thơm ngào ngạt đang ở đâu.

Chỉ chốc lát sau, Thất Nguyệt và Hắc Tử trở về.

“Thế nào?” Độc Cô Thiên Diệp tiến lên hỏi.

“Chúng ta hỏi một con điều hâu, nó nói đi về hướng tây khoảng hai ngày, sẽ thấy một thảo nguyên. Giữa thảo nguyên có mấy ngọn núi, trên vách núi đen có hương thơm ngào ngạt hoa. Nhưng nói đó cấm bay.” Hắc Tử nói.

“Chúng ta thu dọn xong liền xuất phát.” Tử Tiêu nói.

“Được.”

Rất nhanh mọi người liền thu dọn xong, bốn người ngồi trên lưng Lam Mân, bay về phía tây. Bay được một ngày, mọi người liền nhìn thấy thảo nguyên, xa xa có vài ngọn núi, bình nguyên rất cao.

Quả nhiên, Lam Mân vừa đến gần thảo nguyên liền không thể bay được, vì thế mọi người đành phải xuống dưới đi bộ. Mà mấy ngọn núi kia, nhìn như rất gần, nhưng không nghĩ tới bọn họ phải cưỡi huyền thú chạy ba ngày mới đến.

Lên đến đỉnh núi, Độc Cô Thiên Diệp cúi người nhìn xuống, trên vách núi đen hơn trăm thước, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng hương thơm ngào ngạt hoa.

“Cao vậy sao?!” Thất Nguyệt nhìn vách núi đen thẳng tắp, nói.

“Phải làm thế nào?” Hắc Tử cũng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khoảng cách, nói: “Chỉ có thể buộc dây thừng leo xuống. May mà nơi này chỉ cấm bay, nếu ngay cả nhả không gian cũng bị cấm nữa thì thảm rồi.”

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một sợi dây thừng, nhìn nhìn chung quanh, buộc một đầu dây lên một tảng đá, sau đó vòng lên thân cây trên vách núi mấy vòng.

“Để ta đi?” Tử Tiêu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tự mình muốn leo xuống, nói.

“Người không biết cách hái.” Độc Cô Thiên Diệp nói: “Nếu bị hỏng, chúng ta sẽ phải tiếp tục tìm kiếm. Trước kia ta đã từng làm việc này,

không sao đâu.”

“Vậy được rồi.” Tử Tiêu nói. Hắc quả thực không biết cách hái thuốc, chỉ có thể để nàng tự làm.

Độc Cô Thiên Diệp buộc dây thừng xong, đang muốn để cho bọn Thất Nguyệt hỗ trợ leo xuống, phát hiện Tử Tiêu lấy dây thừng quấn mấy vòng lên cánh tay.

Nàng nhìn tay hắc, muốn nói gì đó, cuối cùng liền xoay người đi đến vách núi, nói: “Ta sẽ đi xuống từ đây, hai người giúp ta giữ dây thừng, thả dây theo tiến độ của ta.”

“Được.” Thất Nguyệt mở miệng, Hắc Tử cũng gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp dặn dò xong, bắt đầu leo xuống từng chút một. Khi vừa bắt đầu liền khá tốt, bởi vì có nhiều tảng đá nhô ra, trợ lực cho nàng rất nhiều, càng xuống dưới, tảng đá càng ít, nàng chỉ có thể để họ từ từ thả dây ra.

Hồi lâu sau, nàng liền đi tới bên cạnh hương thơm ngào ngạt hoa.

“Rất tốt !” Nàng la lớn.

Nàng lấy trong nhẫn không gian ra cái xẻng nhỏ, chậm rãi xúc bùn đất chung quanh, bùn đất liền bị xới tung, nàng thu hồi cái xẻng, sau đó nắm lấy gốc hoa lấy ra, tận lực không làm tổn thương bộ rễ. Vài phút sau nó liền được hái xuống.

Nàng đưa hương thơm ngào ngạt hoa vào Luyện Yêu hồ giao cho Đô Đô, để nó gieo trồng. Bọn người Tử Tiêu chỉ nghĩ nàng chỉ cần một gốc hoa, thực ra một gốc thì không đủ, nhưng vì có Luyện Yêu hồ, một gốc là đủ.

Chuẩn bị tốt hết thảy, Độc Cô Thiên Diệp kéo dây, bọn người Thất Nguyệt liền kéo dây lên. Tốc độ nhanh hơn lúc đi xuống, chỉ chốc lát sau, Độc Cô Thiên Diệp liền leo lên vách núi đen.

“Chuẩn bị xong rồi?” Tử Tiêu bưng dây thừng trong tay, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, sau đó liền cởi bỏ dây thừng trên người. Bởi vì an toàn, nòng buộc dây rất chặt nên không dễ cởi ra.

Tử Tiêu tiến lên: “Nàng đừng động đậy.” Sau đó liền cúi người giúp nàng tháo dây.

Đầu hắc vừa vịn tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp nhìn mái tóc đen dài của hắc, mơ hồ ngửi thấy một mùi hương. Chỉ cần nàng nâng tay, liền có thể ôm hắc vào lòng .

Khụ khụ... Độc Cô Thiên Diệp vì ý nghĩ của mình mà đỏ mặt.

“Xong rồi.” Cởi hồi lâu, dây thừng liền bị cởi bỏ.

“Ừm.” Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, thu hồi tâm tư của mình.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27.2

CHƯƠNG 27.2

Edit: Tú Phong

“Ừm.” Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, thu hồi tâm tư của mình.

Thất Nguyệt tháo dây thừng cột trên tảng đá xuống, nói: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Nghe nói trong bí cảnh có rất nhiều bảo bối, dù sao thì cũng còn vài ngày, ta luyện xong đan dược, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm bảo?” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Được! Lần trước ta nhìn trúng một con Siêu thần thú, Thiên Diệp giúp ta thuần hóa được không?” Thất Nguyệt nói.

“Được, chỉ cần người có bản lĩnh bắt được nó.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Đến tối, bọn họ liền dừng lều giữa bình nguyên, Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Mân ra trấn áp, các linh thú trên bình nguyên ngoan ngoãn trốn trong hang động của mình, không dám đến gần nửa bước.

Đêm khuya, Độc Cô Thiên Diệp đi vào Luyện Yêu hồ, trực tiếp vào phòng luyện đan. Đô Đô đã chuẩn bị tất cả dược liệu.

“Chủ nhân !” Đô Đô xuất hiện trong vòng ôm đã lâu được nhận được.

Bây giờ chủ nhân có nhiều chuyện phải làm, số lần vào Luyện Yêu hồ cũng ít đi, đã lâu rồi nó chưa được chủ nhân ôm.

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ Đô Đô cọ cọ nước miếng lên người mình, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hỏi: “Chuẩn bị xong rồi sao?”

“Đương nhiên !” Đô Đô vỗ vỗ ngực mình, nói: “Vì muốn trồng Ngát Hương hoa, ta đã tốn rất nhiều tâm huyết đó !”

“Ha ha... cảm ơn Đô Đô !” Độc Cô Thiên Diệp hôn Đô Đô một cái, muốn trả thù lưu nước miếng lại trên mặt nó. Đô Đô ghét bỏ xoa xoa mặt mình.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đô Đô vào phòng luyện đan, bắt đầu luyện chế đan dược cứu chữa cho họ.

Bởi vì là lần đầu tiên luyện chế, có vẻ tốn khá nhiều thời gian, khi đó, bóng dáng nhỏ bé màu lam xuất hiện bên ngoài phòng luyện đan.

“Sao tỷ tỷ còn chưa ra ngoài?” Cục cưng Lam Nguyệt ngắt một cành hoa, ngồi trước cửa phòng luyện đan, ngắt từng cánh hoa, sau đó lại ghép lại thành một đóa hoa.

Hồi lâu sau, chốt cuộc cửa phòng cũng mở ra, Độc Cô Thiên Diệp định bước ra, liền nhìn thấy cục cưng Lam Nguyệt ngồi trước cửa. May mà nàng nhanh chân kiểm lại, nếu không liền đá trúng nó rồi.

“Cục cưng? Sao lại ngồi trước cửa?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Cục cưng Lam Nguyệt nghe thấy âm thanh mở cửa, liền đứng lên, lập tức ôm lấy chân Độc Cô Thiên Diệp, oa oa khóc lớn.

Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy cục cưng Lam Nguyệt, lau nước mắt của nó, nói: “Đệ sao vậy? Ai khi dễ đệ, sao khóc thương tâm như vậy?”

“Hu hu... tỷ tỷ, ta muốn giống với bọn họ !” Cục cưng Lam Nguyệt vừa nức nở vừa nói.

Giống ?

“Giống cái gì ?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Hu hu... chính là giống với Tiểu Hỏa tỷ tỷ, Thanh Loan tỷ tỷ vậy đó. Các tỷ ấy đều là khế ước thú của tỷ, ta cũng muốn làm khế ước thú của tỷ !” Lam Nguyệt nói.

“Hả, sao đệ lại muốn là khế ước thú?” Nàng chưa có nói với Lam Nguyệt về chuyện kế ước mà. Nàng định để cho Lam Nguyệt sống ở đây, sau đó có thời gian đi ra biển thì sẽ để nó đi. Nghe nói đại lục Vũ Linh có biển, lại thuận đường, bằng không còn phải tìm một không gian khác có biển cho nó.

“Tiểu Hỏa tỷ tỷ nói, ta không phải khế ước thú của tỷ, sau này tỷ sẽ không cần ta nữa. Chỉ cần làm khế ước thú của tỷ, ta sẽ không thể rời khỏi tỷ.” Cục cưng Lam Nguyệt giải thích, “Các tỷ ấy nói sau khi tỷ giải quyết hết mọi chuyện, đi đến đại lục Vũ Linh rồi thì sẽ không cần ta nữa. Ta không muốn rời xa tỷ tỷ, ta muốn làm khế ước thú của tỷ tỷ !”

Độc Cô Thiên Diệp lau khô nước mắt của cục cưng Lam Nguyệt, nói: “Khế ước với ta, đệ sẽ không có tự do. Ta như thế nào thì đệ sẽ như vậy, ta xảy ra chuyện, đệ cũng có thể sẽ mất mạng.”

“Ta mặc kệ, ta muốn khế ước với tỷ tỷ. Tỷ tỷ đi đâu, ta liền theo đó. Tỷ tỷ tốt với cục cưng, cục cưng không muốn rời khỏi tỷ tỷ.” Lam Nguyệt nói xong lại khóc lớn.

Độc Cô Thiên Diệp có cảm giác như mình là người chuyên đi lừa bán trẻ con. Đối với nàng mà nói, khế ước với Lam Nguyệt thì cũng không có gì không tốt, nhưng bây giờ nó vẫn còn nhỏ, tâm trí chưa thành thực, nàng không muốn khế ước với nó khi nó chẳng biết gì.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn không muốn, Lam Nguyệt càng khóc dữ hơn, liền thừa dịp Độc Cô Thiên Diệp lau nước mắt cho nó, cắn tay nàng một ngụm, sau đó chủ động khế ước.

Bởi vì Luyện Yêu hồ không có quy tắc của thiên địa, nên khi khế ước cũng không có phát ra hào quang gì, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn có thể cảm giác được liên hệ của nàng với Lam Nguyệt

Sau khi Lam Nguyệt cảm nhận được quan hệ khế ước, rốt cuộc cũng nín khóc mỉm cười, nhảy xuống đất, te te chạy đi khoe với đám Tiểu Hỏa.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng Lam Nguyệt, thật sự bất đắc dĩ. Suy nghĩ một hồi nữa phải mang nó ra ngoài. Lúc khế ước có thể giúp nó tăng trưởng thực lực không ít.

Độc Cô Thiên Diệp để Đô Đô mang nàng đến nơi ở của thị vệ Mặc gia, đưa đan dược cho bọn họ dùng . Sau khi cho tất cả mọi người dùng đan dược, nàng nói:

“Đô Đô, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Gần đây Đô Đô đã ủ rất nhiều rượu, nên đang rất

nhàm chán.

“Người gọi bọn Tiểu Cửu tiến hành huấn luyện cho các thị vệ, nhất định phải để cho họ đột phá đến Huyền tôn đỉnh trong thời gian nhanh nhất.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Được! Ta còn đang muốn tìm chuyện để làm đây.” Đô Đô vỗ vỗ tay nhỏ bé, nói.

“Còn nữa, phải để cho ông ngoại và đám người Mạc Phong đột phá Thần cấp, người làm được không?”

“Không thành vấn đề, ha ha!” Đô Đô nói, “Lát nữa ta sẽ gọi bọn Tiểu Cửu đến đặc huấn cho họ. Bọn Tiểu Cửu chắc chắn sẽ rất cao hứng, ha ha!”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dạng Đô Đô, đột nhiên cảm thấy, cuộc sống sau này của họ chắc chắn sẽ rất khổ sở !

“Được rồi, người gọi ngoại công và họ tới đây đi, những người này cũng sắp tỉnh rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói, Đô Đô gật gật đầu, chạy mất.

Chỉ chốc lát sau, Đô Đô đã gọi đám người Mạc Chấn Đình tới, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hỏi tình huống bên ngoài thế nào. Độc Cô Thiên Diệp nói giản lược những chuyện bên trong bí cảnh Không Linh cho họ nghe một chút.

“Họ sắp tỉnh rồi sao?” Mạc Trì hỏi.

“Chắc cũng sắp tỉnh rồi, chúng ta vào xem thử đi.” Độc Cô Thiên Diệp nói, liền dẫn mọi người vào.

Khi đi vào, có vài người đã tỉnh lại, mê mang nhìn bốn phía. Bọn phát hiện bên cạnh mình đều là thị vệ Mạc gia còn hôn mê, liền kinh hãi, nghĩ rằng mọi người đều đã bị cường giả đánh nát ngũ tạng, không biết có phải đối phương cảm thấy chưa tận hứng hay không, đưa bọn họ về đây tiếp tục ngược đãi? Cửa đột nhiên mở ra, bọn họ ngửa đầu nhìn lên, liền thấy Mạc Chấn Đình dẫn theo đám người Mạc Trì bước vào.

“Lão gia chủ?!”

“Gia chủ?!”

Còn tưởng rằng địch nhân đến, ai ngờ lại là gia chủ và lão gia chủ đã biến mất mười mấy năm. Có phải là bọn họ đã được cứu rồi không?

“Các người sao rồi? Có cảm thấy không thoải mái không?” Mạc Chấn Đình hỏi.

“Hồi gia chủ, không có gì không thoải mái.” Lão quản gia nhìn thấy Mạc Chấn Đình, kích động nói.

“Nguồn huyệt lực của các người sao rồi?”

Nhắc đến nguồn huyệt lực, các thị vệ tỉnh lại đều trở nên ảm đạm. Trước khi hôn mê, bọn họ đã biết nguồn huyệt lực của mình đã bị phế, bây giờ chỉ là phế nhân vô dụng. Khó có được là gia tộc lại không bỏ rơi bọn họ, trong lòng họ đều vô cùng cảm động, nghĩ đến sau này mình chỉ là phế vật, cảm động liền hóa thành khổ sở.

Nhìn biểu tình họ như vậy, liền biết họ nghĩ sai. Mạc Tử Khanh nói: “Nguồn huyệt lực của các người đã được chữa trị, các người cảm thụ thử đi.”

Cái gì?!

Lời nói của Mạc Tử Khanh khiến cho họ không phản ứng kịp. Nguồn huyệt lực đã được chữa trị? Chưa từng có chuyện nguồn huyệt lực bị phế mà còn có thể chữa trị được nha?

“Thiên Diệp đã luyện chế đan dược cho các người, vừa cho các người ăn xong. Các người thử cảm thụ xem sao, nếu có vấn đề gì thì nói lại với Thiên Diệp.” Mạc lão tứ nói.

Lúc này mọi người mới có phản ứng, nhanh chóng thăm dò nguồn huyền lực của mình, phát hiện thật sự đã lành lặn, đều kích động nhìn Độc Cô Thiên Diệp và huynh đệ Mạc gia.

“Rất tốt, thật sự rất tốt !” Có người lớn tiếng hô.

“Thật tốt quá, chúng ta có thể tiếp tục tu luyện rồi !”

“Cảm ơn Thiên Diệp tiểu thư, cảm ơn gia chủ, thật sự đã tốt rồi !”

Mạc Chấn Đình nhìn các thị vệ kích động như vậy, ý cười liên tục. Thiên Diệp thật sự đã cống hiến rất nhiều cho gia tộc !

Càng lúc càng có nhiều thị vệ tỉnh lại, cả căn phòng đều sôi trào.

“Thiên Diệp, cảm ơn con!” Mạc Chấn Đình nói.

“Ông ngoại, đây là việc con phải làm.” Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên cười.

Đợi bọn họ hưng phấn đủ rồi, Độc Cô Thiên Diệp nói: “Bây giờ các người có thể tu luyện, là chuyện vui. Ta hy vọng sau khi nghe xong những lời ta nói, các người cũng có thể cao hứng như lúc này.”

Độc Cô Thiên Diệp nói làm cho cả căn phòng yên tĩnh lại, mọi người khó hiểu nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào Đô Đô, nói: “Nơi các người ở hiện giờ là không gian bên trong thần khí của ta, Đô Đô là Khí linh, cũng là quản gia ở đây. Chờ đến khi các người nghỉ ngơi hai ngày, nó và kế ước thú của ta sẽ tiến hành huấn luyện các người, cho đến khi nào các người đạt tới Huyền tôn đỉnh, sẽ tiến hành linh hóa huyền lực.”

“Linh hóa huyền lực?” Có người không hiểu.

“Vì muốn tìm kiếm được liệu quan trọng, nên chúng ta đã đến đại lục Không Linh, Huyền tôn chính là cấp bậc thấp nhất. Ở đây không phải tu luyện huyền khí mà là linh khí, chỉ khi nào đạt tới Huyền tôn đỉnh, sau khi tiến hành linh hóa huyền lực, các người mới có thể tiếp tục tu luyện. Một vài tình huống cụ thể, có dịp thì bọn họ sẽ nói lại cho các người biết. Cho nên hiện tại, mục tiêu của các người chính là đề cao thực lực. Huấn luyện chắc chắn sẽ tàn khốc, chỉ khi nào đạt tới Huyền tôn đỉnh, các người mới có thể tạm thời thoát khỏi nó. Nhớ kỹ, ta nói là tạm thời thoát khỏi.”

Nghe nói phải huấn luyện, mọi người đều không khó chịu, ngược lại đều một lòng muốn thử.

“Thời gian ở trong này không giống với bên ngoài, các người có thể yên tâm huấn luyện.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Vâng, Thiên Diệp tiểu thư !” Các thị vệ ý chí chiến đấu sôi sục, trả lời.

Nói với họ xong rồi, Độc Cô Thiên Diệp xoay người nhìn đám người Mạc Chấn Đình.

“Không phải là bọn ta cũng phải huấn luyện chứ?” Mạc lão tam nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười nói: “Tam cửu thật thông minh! Cũng có huấn luyện dành cho mọi người, Đô Đô sẽ sắp xếp. Mục tiêu của họ là đạt tới Huyền tôn đỉnh, còn mọi người phải đạt tới Thần cấp.”

“Hả? Có thật sao?”

“Đúng vậy. Mục đích chủ yếu của chúng ta khi tới đây đã xong, bước tiếp theo chính là đi giải cứu biểu ca và biểu tỷ. Dựa vào thực lực của chúng ta hiện giờ, chắc chắn là không có khả năng, cho nên việc cấp bách hiện tại chính là đề cao thực lực! Cho nên, tam cửu, cậu không thể rảnh rỗi.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghĩ đến đám người Mạc Liên sinh tử chưa biết, trong phòng nháy mắt tĩnh lặng.

“Thực lực của chúng ta quả thực cần phải đề cao, cụ thể ra sao, chúng ta nghe theo Đô Đô là được. Không đến Thần cấp, mọi người không được pháp ra ngoài.” Mạc Chấn Đình nói. Có ông gõ nhịp, có ai mà không nghe theo. Huống hồ mọi người đều biết tình trạng hiện tại, cho nên khi ở trong Luyện Yêu hồ mọi người đều tập trung tu luyện, ít khi ra ngoài.

Nói xong mọi chuyện, Độc Cô Thiên Diệp mang theo cục cưng Lam Nguyệt ra khỏi Luyện Yêu hồ.

Từ khi nàng vào Luyện Yêu hồ, đến khi đi ra, thời gian chỉ trôi qua chốc lát. Vừa ra tới, Lam Nguyệt liền cảm thấy thân thể không thoải mái.

“Tỷ tỷ, thật khó chịu !” Lam Nguyệt nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười bỏ áp chế lực khế ước, nhất thời Lam Nguyệt bị hào quang thăng cấp bao phủ, từ Thánh thú thăng đến Thần thú cấp 9 mới dừng lại.

Khi thực lực tăng trưởng, bề ngoài của nó cũng biến hóa theo. Đầu tiêng là cao lên mấy lần, xóc lều trại của Độc Cô Thiên Diệp lên. Sau đó thì tứ chi ngắn ngủn của nó trở nên thon dài, bàn tay trở nên trong suốt, móng tay dài ra, trên lưng còn mọc thêm đôi cánh.

“Grào...” Cục cưng Lam Nguyệt rống dài một tiếng, hơi thở mang theo long tức khiến cho lều trại chung quanh hóa thành tro bụi.

“Trời của ta ời !” Bọn người Thất Nguyệt đã đi ra ngoài từ lúc cục cưng Lam Nguyệt thăng cấp, chạy rất xa. Nhìn lều trại hóa thành tro bụi, trong lòng khiếp sợ một phen.

“Thiếu chút nữa chúng ta trở thành chất dinh dưỡng nuôi cây ở đây rồi.” Thất Nguyệt nói.

“Thiên Diệp, người muốn mạng chúng ta sao? Hắc Tử nói.

“Khụ khụ... các gì chứ, ta cũng không biết nó lại như vậy mà.” Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng quả thực không biết chỉ một hơi thở của Lam Nguyệt thôi cũng có thể lợi hại như vậy mà !

Lam Nguyệt phát tiết lực lượng của mình, sau đó liền khôi phục hình dáng tự vệ chui vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Tỷ tỷ, người ta cũng rất lợi hại nha!”

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, néo néo gương mặt phì nộn như cũ của nó.

“Được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Đêm nay phải dựng trại lần nữa rồi. Thất Nguyệt nói.

Từ đầu đến cuối Tử Tiêu cũng không nói lời nào, chỉ là khi nhìn thấy cục cưng Lam Nguyệt, ánh mắt chột lóe.

Bọn họ tìm nơi nghỉ ngơi lần nữa. Bởi vì nửa đêm bị Lam Nguyệt hù dọa kinh hồn, bọn họ đều không buồn ngủ, tự tu luyện đến bình minh.

Mà ở một góc dưới đáy biển, một tòa cung điện hoa lệ sừng sững tráng lệ nằm đó. Dưới đáy biển, một vài linh thú xếp một hàng tuần tra chung quanh.

Bên trong gian phòng, một nữ nhân đang chuẩn bị nghỉ ngơi đột nhiên ngồi bật dậy, nam nhân vừa tiến vào phòng liền nhìn thấy, hỏi: “Sao vậy?”

“Con, con của chúng ta, cảm nhận được dao động của nó ! Nó còn sống, nó chưa có chết !”

“Thật sao?” Nam nhân cũng kích động, hỏi.

“Ta và nó có mẫu tử liên tâm thuật, thực lực của nó tăng lên rất nhiều, tia dao động cũng lớn hơn một chút, ta cảm nhận được, ta thật sự cảm nhận được! Hải tử của chúng ta vẫn còn sống, vẫn còn sống !”

“Người đâu ! Lập tức phái người đi tìm điện hạ !”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Hắc Âm Thành

Đêm qua, toàn bộ linh thú trên thảo nguyên phía tây đều bị kinh hồn táng đảm, từ lúc có một con Siêu thần thú phóng thích uy áp, chúng nó đã lo lắng rất lâu, vất vả lắm mới phát hiện đối phương không muốn đối phó bọn chúng mà chỉ không cho bọn chúng đến gần, vì thế tất cả đều ngủ nghê, tu luyện.

Chỉ chốc lát sau, lại có thêm một Thần thú phát ra uy áp, tuy thực lực không cao, nhưng đối phương lại có huyết mạch cao quý, tiếng thét dài kia mang theo long tức khiến cho chúng thú vất vả lắm mới yên ổn lại thêm mất mật, lệ rơi đầy mặt, không dám ngủ, vẫn chú ý động tĩnh của đối phương. Chúng nó chỉ muốn ngủ một giấc ngon thôi mà ! Chúng thú thực lực thấp, huyết mạch thấp bị thương không chịu nổi !

Mà người khởi xướng lại vẫn bình tĩnh tu luyện cả đêm !

Sáng sớm, mấy người Độc Cô Thiên Diệp thu thập vài thứ rồi chuẩn bị rời đi, đến nơi khác xem thử. Đám Thất Nguyệt nhìn trúng một con Siêu thần thú cách nơi này không xa, chỉ cần ra khỏi đây, phi hành một lúc là tới.

Lúc trước vì vội vã nên Độc Cô Thiên Diệp không kịp ngắm cảnh xung quanh, hiện tại đại sự trong lòng đã được giải quyết, nàng cũng có tâm tư ngắm nghía này nọ.

“Tiểu Ngân, dừng lại !” Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Ngân, khi xuyên qua một biển hoa màu tím, liền hô.

Đám người Tử Tiêu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, cũng gọi tọa kỵ mình ngừng lại. Tử Tiêu đi đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: “Sao vậy?”

Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ mảnh hoa rộng lớn: “Hoa này là Tử Ngọc rất trân quý, ta muốn hái một ít.”

“Được, ta giúp nàng.” Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp gọi chúng thú ra, cùng với bọn Thất Nguyệt, Hắc Tử, tốn một hai canh giờ, hái một đồng hoa lớn. Nhìn thấy hoa nơi này bị bọn họ hái gần hết, Độc Cô Thiên Diệp mới kêu ngừng. (Một ít của chụy đây sao???!!! O-O)

Sau đó, mọi người tiếp tục ra khỏi bình nguyên, tiến sâu vào núi. Có thể phi hành, mọi người an vị trên lưng Lam Mân, bay về phía mục tiêu, rất nhanh, bọn họ đã đến nơi.

“Linh thú trong này đều rất lợi hại, bằng không ta cũng chướng mắt. Hắc hắc... Thiên Diệp, phải dựa vào người rồi !” Thất Nguyệt cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn vẻ mặt cười gian trá của Thất Nguyệt, nói: “Ta chỉ giúp người thuần hóa, chứ không có nói giúp người bắt linh thú.”

“Này này này, Thiên Diệp à, dựa vào giao tình giữa chúng ta, người cũng không thể vứt bỏ ta được!” Thất Nguyệt khóc lóc: “Đám thú của người vừa ra trận, là quét ngang một mảnh, giúp ta bắt một con thì cũng dễ dàng thôi mà !”

“Khế ước thú của người thì tự người đi mà chinh phục, bằng không nó cũng không nghe lời người nói, sẽ khinh thường người.” Độc Cô Thiên

Diệp nói.

Nghĩ lại, hình như cũng đúng, Thất Nguyệt đành gật đầu nói: “Được rồi, các người ở đây chờ ta.” Nói xong liền bay về phía hang ổ linh tú, Hắc tử cũng bay về phía sào huyệt linh thú mình nhìn trủng.

Mà Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu ở lại chờ họ.

Rất nhanh, Hắc Tử liền mang về một con măng xà.

“Sao người nhanh vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Bên phía Thất Nguyệt còn đang đấu đến sức đầu mẻ trán, sao bên này một người một thú lại hòa khí như vậy?

Hắc Tử cười cười: “Ta nói với nó, nếu khế ước với ta, ta sẽ mang nó ra khỏi bí cảnh, nó liền đáp ứng.”

Độc Cô Thiên Diệp cười, thì ra là dụ lợi !

Mọi người lại đợi hồi lâu. Ngay khi bọn họ nghĩ có cần qua trợ giúp hẳn một tay hay không, Thất Nguyệt rốt cuộc cũng chặt vật xuất hiện, theo sau hẳn là một con Thiết Ưng bốn cánh.

Hình thấy linh thú sau lưng Hắc Tử, Thất Nguyệt kêu to: “Sao người lại nhanh quá vậy, một chút động tĩnh cũng không có?” Hẳn đánh một trận với Thiết Ưng, thiếu chút nữa còn mất mạng mới thu phục được nó đó !

“Ta là dùng trí, còn người thì dùng lực, đương nhiên kết quả không giống nhau.” Hắc Tử uyển chuyển nói.

Hám ý chính là: Người không biết động não ! Ha ha...

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu nhin cười. Độc Cô Thiên Diệp nói: “Kết quả giống nhau, chỉ là quá trình khác biệt thôi. Các người ai trước?”

“Ta trước!” Thất Nguyệt nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: “Linh thú của người bị thương, tinh thần lực tiêu hao rất nhiều, thu phục nó rất nhanh, vậy người tới trước đi.”

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đi tới trước mặt Thiết Ưng bốn cánh, đưa tay đặt lên đầu nó, vận khởi Ngự thú quyết. Thất Nguyệt thấy Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa thú, liền chạy vào lều trại sửa sang lại mình một chút, đến khi đi ra, Độc Cô Thiên Diệp đã thuần hóa xong.

Thất Nguyệt nhanh chóng chạy tới kết khế ước, hào quang xung quanh hân phát ra, hai đạo quang mang thẳng cấp sáng lên, Thất Nguyệt thẳng cấp Thần vương trung cấp, Thiết Ưng bốn cánh thăng thành Siêu thần thú cấp 4.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy cấp bậc của Thất Nguyệt, thoáng kinh ngạc một chút. Không nghĩ tới Thất Nguyệt cư nhiên đạt đến Thần vương trung cấp, xem ra bọn họ quả thật có bí mật riêng của mình. Nàng nhìn lại Tử Tiêu, không biết cấp bậc của hắn là gì?

Tử Tiêu cảm nhận được ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp, quay sang nhìn nàng, nhíu mày. Có chuyện gì?

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bị hắn bắt được, ho khan một tiếng, đi tới trước mặt măng xà của Hắc Tử. Tuy rằng nàng không thích rắn, cũng không có nghĩa là người khác không thích.

Lần này, thời gian thuần hóa măng xà lâu hơn Thiết Ưng rất nhiều. Độc Cô Thiên Diệp dẫn linh khí vào đầu măng xà, bao quanh ma tinh của nó, sau đó lại thu hồi về.

Khi linh khí trở về cơ thể, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được vách tường chướng ngại của mình im lìm hai năm này đã bắt đầu rung động,

nhưng có vẻ rất nhỏ. Dù vậy, nàng cũng rất cao hứng, bởi vì điều đó chứng minh nàng đang muốn đột phá, sẽ nhanh chóng thăng cấp !

Cả ngày, Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa xong Mãng xà, giao lại cho Hắc Tử, Hắc Tử nhanh chóng khế ước với nó.

“Không nghĩ tới khế ước với linh thú do người thuần hóa lại được thăng cấp, thực thần kỳ.” Thất Nguyệt nói với Độc Cô Thiên Diệp.

“Vạn vật thế gian không có gì là không thể, sau này người có thể nhìn thấy càng nhiều chuyện người chưa thấy qua.” Tử Tiêu nói.

Hắc Tử hoàn thành thăng cấp, khinh bỉ nhìn Thất Nguyệt: “Ngạc nhiên chưa.”

“Được rồi. Bây giờ chỉ còn lại ba bốn ngày, chúng ta đi dạo đi, để xem còn thu hoạch được gì không.” Tử Tiêu nói.

“Được.”

Thời gian ba bốn ngày trôi qua rất nhanh, bọn Độc Cô Thiên Diệp cũng tìm được không ít thứ tốt, đa số đều là linh thảo, rất nhiều thứ chỉ có duy nhất ở trong này. Bởi vì thời gian càng lúc càng ít, Độc Cô Thiên Diệp chỉ hái mỗi loại mấy gốc, nhìn thì xem như đưa vào nhẫn không gian, nhưng thật chất đều giao cho Đô Đô gieo trồng.

Đến buổi sáng ngày cuối cùng, Độc Cô Thiên Diệp lại gặp người của Công hội Luyện đan sư, bởi vì sắp ra ngoài, mọi người liền cùng nhau chờ bí cảnh được mở ra.

“Nghe nói địa điểm ra ngoài đều tùy cơ, có thể đến bất cứ nơi nào trên đại lục.” Liên Phong mở miệng nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới lời quận chúa kia cũng nói như vậy lúc vào bí cảnh, nói: “Cảm ơn đã nhắc nhở.” Sau đó liền nói với đám người Tử Tiêu: “Nếu chúng ta không ra ngoài cùng một chỗ, các người muốn tìm ta thì đến Công hội Linh sư ở Năm thành.”

“Được.” Thất Nguyệt và Hắc Tử gật gật đầu.

Đột nhiên, Không Linh bí cảnh xuất hiện vô số cột sáng, cột sáng quét ngang trời đất, đưa tất cả người và thú không phải bản địa ra ngoài. Cột sáng quét đến người nào, người đó bị hút ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cột sáng tới gần, từ đằng xa thì thấy rất nhỏ, không nghĩ tới nhìn gần thì nó lại lớn như vậy. Cột sáng còn chưa đến, Độc Cô Thiên Diệp đã cảm nhận được một lực lượng đang túm lấy mình kéo vào trong.

Ngay khi cột sáng còn cách bọn họ một giây, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được tay mình bị người khác nắm lấy, sau đó liền rơi vào vòng tay ôm ấp, còn chưa phản ứng kịp, tất cả mọi người đã bị hút lên.

Thời gian giống như trôi qua thật lâu, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được bọn họ sắp ra được bên ngoài. Rốt cục cũng ra được. Nhưng bất hạnh thay, lần này nàng cũng lơ lửng giữa không trung, bất quá lần này nàng thích ứng rất nhanh.

“Tiểu Hỏa.”

Tiểu Hỏa đi ra, tiếp được hai người.

“Ô...” Độc Cô Thiên Diệp hít sâu một hơi. Nàng không thích cái loại thông đạo này, vô cùng không thích, lần nào cũng đá nàng ra giữa không trung!

Không ổn thỏa bằng truyền tống trận nàng làm ! Đây là đánh giá của Độc Cô Thiên Diệp đối với thông đạo lần này.

Sau khi an toàn, Độc Cô Thiên Diệp mới nhớ tới nhìn xem thử có ai tới nơi này ngoài mình hay không. Ngoại trừ Tử Tiêu, thì không có một ai! Nếu không phải trước đó nàng bị Tử Tiêu ôm lấy, chắc chắn bọn họ sẽ không thể cùng nhau xuất hiện.

“Nàng có ổn không?” Tử Tiêu hỏi.

Không nghĩ tới nàng lại phản ứng lớn như vậy, trên mặt đều mang vẻ tái nhợt, hần tự hỏi trong lòng có nên hủy bỏ toàn bộ trọng lực thông đạo từ không gian này qua không gian khác hay không? Sau này nàng có xuyên qua không gian khác thì cũng tốt hơn, không thì nàng phải chịu tội như vậy mãi hay sao?

Haizzz... Chủ yếu là thế giới hiện tại càng ngày càng không ổn, ngay cả thông đạo cũng bị ảnh hưởng.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: “Còn tốt. Chỉ là không biết chúng ta đang ở đâu. Tiểu Hỏa, tùy tiện bay đến nơi nào đó đi, gặp được người rồi thì đi hỏi thăm.”

“Được.” Tiểu Hỏa trả lời, sau đó bay tới phía trước.

Vốn tưởng rằng nhanh chóng gặp được người nào đó, cùng lắm thì ba ngày, nhưng họ đã bay hơn mười ngày, một bóng người cũng không thấy, ngay cả một con thú cũng không có.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Độc Cô Thiên Diệp không nhịn được hỏi.

Tử Tiêu nhún nhún ra, hần cũng không biết a!

“Có lẽ là đến một bí cảnh khác?”

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: “Ta không biết là còn có bí cảnh khác? Cũng chưa từng nghe sư phụ nhắc tới. Nếu có, họ họ đã nói cho ta biết.”

“Chúng ta cứ bay tiếp thử xem, có lẽ sẽ gặp được ai đó.” Tử Tiêu nói.

“Được.”

Tiểu Hỏa tiếp tục bay, nhưng điều đó không thể chỉ trong chốc lát là thực hiện được, mãi cho đến khi tối trời, bọn họ hạ trại xuống một rừng cây vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng một ai, mặc kệ là người hay thú.

Kỳ thật hai người cũng không nóng nãy, chỉ là nghĩ không liên hệ được với sư phụ, sợ bọn họ lo lắng.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra thông tin thạch, rót linh lực vào, thông tin thạch sáng lên một cái, sau đó chợt tắt.

“Vẫn không liên hệ được.” Độc Cô Thiên Diệp thu hồi thông tin thạch.

Ngay khi ngày đầu tiên được ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp đã muốn liên lạc với sư phụ và mấy vị sư huynh, báo lại tình huống của mình, để họ yên tâm, thử mấy lần mới biết, nơi này không thể sử dụng thông tin thạch. Chẳng lẽ nơi này cũng giống với truyền thông thời hiện đại, không có tín hiệu thì không sử dụng được?!

“Có lẽ nơi này có cấm chế gì đó.” Tử Tiêu đoán.

“Có lẽ vậy.” Độc Cô Thiên Diệp nói, tay chọc chọc đồng lửa trước mặt.

Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu đồng thời phi thân cách xa đồng lửa.

“Phanh!”

Một "vật" bất minh đột nhiên bay xuống bên cạnh đồng lửa, lăn trên mặt đất hai vòng liền bất động.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu nhìn nhau, sau đó đồng thời đi qua. Tử Tiêu ngồi xổm xuống, dò xét người nọ.

“Thế nào?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Còn thờ.” Tử Tiêu trả lời.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra đan dược đưa cho Tử Tiêu, nói: “Cứu sống hãn trước đi. Hiện tại hãn cũng xem như là vật sống.”

Tử Tiêu gật gật đầu, lấy đan dược đút cho hãn ta ăn. Vừa chuẩn bị đỡ hãn ta lên, trong rừng cây đột nhiên xuất hiện không ít người, bao vây lấy họ. Mỗi người đều mặc một thân hắc y, ngay cả gương mặt cũng che vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

Người nằm trên đất cũng mặc giống bọn họ, mảnh vải trên đầu hình như bị rời ra, lộ ra toàn bộ gương mặt, ngũ quan đoan chính, chỉ là bị bùn đất làm cho bẩn thỉu.

“Các người là ai? Sao có thể xuất hiện trong này?” Người dẫn đầu đứng ra, nhìn hai người Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Lúc đầu thì không thấy một ai, vừa xuất hiện thì là một đám !

“Chúng ta chỉ đi ngang qua, vừa mới hạ trại thì hãn từ trên trời rớt xuống.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Nói dối !”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhiều người, nghĩ có thể không động thủ thì không cần động thủ, căn cứ vào tinh thần dĩ hòa di quý, khó có khi giải thích một câu, không nghĩ tới đối phương phản ứng lớn như vậy.

“Bọn họ nhất định là do đối phương phải tới, thủ lĩnh, có cần bắt lại luôn không?” Một người đứng bên cạnh người kia lên tiếng.

Cái người được gọi là thủ lĩnh nhìn hai người Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Nơi này của chúng ta không thể xuất hiện người ngoài, các người nhất định là dó hãn phái tới cùng với tên phản bội này. Người đâu, đưa bọn chúng và tiểu vương tử... ách... tên phản đồ này bắt lại.

“Vâng, thủ lĩnh !” Đám hắc y nhân mở miệng.

Hắc y nhân đi tới gần bọn họ, Tử Tiêu muốn động thủ, lại bị Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại. Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp chủ động nắm tay hãn, cảm giác mềm mại không xương, khiến cho tâm Tử Tiêu lập tức bay cao, làm gì còn tâm tư nghĩ xem vì sao nàng ngăn hãn lại.

“Không cần ra tay, chúng ta đi theo các người.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Xem như các người thức thời !” Người bên cạnh thủ lĩnh nói, “Mang đi ! Còn tên phản đồ kia nữa,hiện tại hãn không còn là tiểu vương tử của chúng ta, các người không thể mềm lòng tha cho hãn !”

“Vâng, phó thủ lĩnh.”

Hắc y nhân đồng loạt trả lời, sau đó hai người đi tới bên cạnh tiểu vương tử, mỗi người nâng một bên vai, mang hãn đi. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hành vị thô lỗ của bọn họ, lại nhìn nhìn những người đó. Gương mặt bị che khuất, không thấy rõ biểu tình, nhưng vẫn lộ ra ánh mắt không đành lòng .

“Hai người này nhất định có thù với hắc.” Độc Cô Thiên Diệp khẳng định.

Nếu không phải trước đó bọn họ cho hắc ăn đan dược, dựa vào thương thế của hắc, lại bị ngược đãi như bây giờ, không chừng hắc đã đi đời nhà ma.

Rất nhanh, bọn họ liền ra khỏi khu rừng, nhìn thấy bên ngoài cư nhiên có một đám người giống như quan binh đứng đó. Khác với hắc y nhân, bọn họ mặc đồng phục binh đội, nhưng trên đầu vẫn đeo khăn che mặt.

Phía sau họ là một chiếc xe tù. Sở dĩ nói là xe tù, là bởi vì nó thật sự giống với xe chở tù nhân thời cổ đại, làm cho Độc Cô Thiên Diệp lập tức nhận ra tác dụng của nó. Bốn phía bao vây kín mít, chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ ở bên trên, có thể cho người ngắm cảnh trên trời.

Chắc là vì muốn nhốt tiểu vương tử gì đó. Hừm, trong này cũng còn có quan binh sao? Độc Cô Thiên Diệp muốn hỏi, lại nhìn đến thủ lĩnh mà bọn họ gọi, chắc là có đi.

“Đưa bọn họ đi.” Thủ lĩnh kia ra lệnh.

Bởi vì trước đó chỉ có một mình tiểu vương tử, cho nên bọn họ chỉ mang theo một chiếc xe tù. Hiện tại có ba người, bọn họ đành phải nhốt chung một chỗ.

Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ vách xe tù, phát hiện cư nhiên là đồng.

“Sao nàng lại muốn đi theo bọn họ?” Tử Tiêu rốt cục cũng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người đối diện với họ, nói: “Người không thấy họ ăn mặc rất lạ sao? Nơi này cũng kỳ quái, chúng ta bay nhiều ngày như vậy, lại không nhìn thấy bóng dáng người hay linh thú nào. Chúng ta muốn rời đi thì không thành vấn đề, nhưng mà như vậy thì biết đến khi nào

chúng ta mới có thể gặp người khác. Thì cứ đi theo xem thử. Hơn nữa bọn họ nhiều người, chúng ta muốn phá vòng vây cũng phải hao tổn một phen tinh lực.”

Độc Cô Thiên Diệp nói vậy, Tử Tiêu liền không suy nghĩ vấn đề rồi rằm này nữa. Dù sao thì mục đích của hắn vẫn là đi theo nàng, nàng đi đâu, hắn liền theo đó.

Điều hết chỗ nói là, khi nàng nhìn thấy bọn họ, trong lòng nàng luôn luôn có một âm thanh kêu gào, đi xem thử...

Bây giờ nghĩ đến mình không cần đi đường, hai người liên tu luyện trong xe. Lúc đó, Độc Cô Thiên Diệp lại cho người kia ăn mấy viên đan dược, nhưng ngoại trừ vết thương bên ngoài dần tốt lên, hắn vẫn không tỉnh lại.

Chẳng lẽ đan dược của mình mất hiệu lực? Độc Cô Thiên Diệp biết hiệu quả của đan dược, chắc chắn là không thành vấn đề. Chẳng lẽ thân thể đối phương có vấn đề?

Độc Cô Thiên Diệp rất muốn giải phẫu hắn ra xem thử, nghĩ đến nếu đối phương bị mình giày vò một chút, không chừng liền đi đời nhà ma, cho nên thôi đi. Sau đó nàng lấy đan dược ra thử một chút, phát hiện vẫn không được. Thử vài lần thấy vẫn không có hiệu quả, Độc Cô Thiên Diệp cũng bương tha. Dù sao thì đối phương cũng không chết được.

Không biết đi bao nhiêu ngày, cửa xe tù rớt cuộc cũng được mở ra.

"Xuống dưới." Quan bình nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu bước ra, nhìn thấy một đám người vây quanh họ. Nơi này người nào cũng trùu đầu, mỗi người nhìn bọn họ đều là biểu tình căm thù đến tận xương tủy, hận không thể ăn tươi nuốt sống bọn họ.

“Ta cảm thấy mình tới nhầm chỗ rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói.

Uy áp mấy người phóng ra thật cao nha! Trong số đó những người Thần vương trung cấp là thấp nhất ! Những người này hình như chỉ là dân chúng bình thường nha!

“Ha ha...” Tử Tiêu cười cười, “Ký lai chi tắc an chi (*).”

(* Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy. Cùng lắm thì vào Luyện Yêu hồ tu luyện xong rồi trở ra.

“Các vị, hai người này bị bắt chung với tiểu vương tử, đây chính là chứng cứ chính xác tiểu vương tử phản bội Hắc Ám thành chúng ta!” Phó thủ lĩnh nói với những người này, “Là bọn họ muốn chúng ta chìm vào hoàn cảnh ngày càng hắc ám, muốn chúng ta vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời !”

“Giết bọn chúng ! Giết bọn chúng !” Toàn bộ dân chúng đều kích động gầm rú, nhưng không ai trong số họ tấn công.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của bọn họ, nhin không được, còn tưởng có phải mình thật sự làm chuyện gì hại bọn họ hay không, để cho bọn họ lại kích động như vậy. Còn nữa, hai người họ sao lại trở thành chứng cứ phản bội của ai kia rồi?

“Im lặng !” Phó thủ lĩnh nâng tay, mọi người bên dưới an tĩnh lại. “Ở trong này, chúng ta không thể tấn công bọn họ, nhưng đội chấp pháp chắc chắn sẽ không bỏ qua mà trừng phạt bọn họ. Cuộc sống của chúng ta đã vô cùng vất vả, chúng ta không thể bị người ta tiếp tục bách hại. Người đâu, giam bọn chúng vào nhà giam!”

Binh lính xung quanh xe tù bao vây, định áp giải bọn họ, Độc Cô Thiên Diệp nói: “Chúng ta sẽ đi, các người dẫn đường là được.

Những người đó thấy Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu phối hợp như vậy, liền đi theo sau họ. Hai người khác vào xe tù loi tiểu vương tử còn hôn mê ra, kéo đi.

Những dân chúng nhìn thấy tiểu vương tử, một đám đều ném những thứ có trong tay mình vào người hắn. Bởi vì không thể tấn công hai người kia, cho nên toàn bộ cừu hận bọn họ đều phát lên trên người tiểu vương tử, nào là rau cỏ, trứng thối, khiến tiểu vương tử vốn chật vật càng thêm thê thảm.

Độc Cô Thiên Diệp đồng tình quay đầu nhìn.

Rất nhanh, bọn họ liền bị đưa tới cái nơi gọi là nhà gia. So với nhà tù trong tưởng tượng thì tốt hơn nhiều, ít nhất thì cũng không có vách tường ố đen, phạm nhân thối bẩn như nàng nghĩ. Thoạt nhìn có vẻ rất sạch sẽ.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu bị nhốt chung một chỗ, tiểu vương tử kia thì nhốt ngay bên cạnh.

“Trông chừng cẩn thận, không thể để bọn họ trốn đi như lần trước. Nếu để hắn chạy thoát, cẩn thận lớp da của các người !” Quản sự nhà tù nói với thủ hạ của mình.

“Vâng, đại nhân.” Hai thị vệ hồi đáp.

Ba người liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đi ra ngoài đóng cửa lại.

“Phanh!” Tiếng đóng cửa điết ta gai óc.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người đó đi rồi, nhìn Tử Tiêu. Sống hai kiếp nàng còn chưa được ở tù đâu, không nghĩ tới bây giờ lại có dịp.

“Này, bây giờ không có ai, người còn không muốn tỉnh lại sao?!” Độc Cô Thiên Diệp đi tới nhà tù bên cạnh, nói với tiểu vương tử.

Tử Tiêu tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, cái loại biểu tình thanh thản này, một chút cũng không giống như đang ở tù. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thuận tiện nhìn người bên kia.

“Sao người biết ta đã tỉnh?” Tiểu vương tử mở to mắt, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp ngồi xuống bên cạnh phòng giam, nói: “Khi bị áp giải trên phố ta có quay đầu nhìn lại một chút, thấy người bị những người đó ném đồ, không biết có đi đời nhà ma hay không, không nghĩ tới đúng lúc thấy người nhú mày. Tuy rằng rất nhanh, nhưng vẫn bị ta nhìn thấy.”

Tiểu vương tử ngồi thẳng dậy, cay mày nhìn những thứ dính trên người mình.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn hai tay hắn, nói: “Người không có nhẫn không gian sao?”

Tiểu vương tử gật gật đầu. Những thứ trên người hắn đều bị tịch thu, hiện tại cái gì cũng không có.

“Muốn tẩy rửa sao?” Độc Cô Thiên Diệp cười nói, “Thật ra ta có nước, nhưng cũng không thể cho không người, phải không?”

Tiểu vương tử nhìn nàng, chờ câu dưới.

Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy vẻ mặt của hắn, liền biết hắn lý giải được ý tứ của nàng, nói: “Tốt xấu gì thì chúng ta cũng bị người liên lụy bắt tới đây, nhưng ngay cả nguyên nhân gì cũng không biết. À, ta cho người nước, người tẩy rửa xong thì phải giải đáp vấn đề của ta.”

Tiểu vương tử liếc mắt nhìn nàng và Tử Tiêu một cái, nhìn thấy ánh mắt Tử Tiêu vẫn dừng lại trên người nàng. Khí chất hai người này cũng không phải người bình thường, không giống như là người của đối phương.

“Được.” Bởi vì đã lâu không nói gì, thanh âm của hắn có chút khàn khàn.

Độc Cô Thiên Diệp đưa tay ra khỏi nhà tù, ý niệm vờ động, một cái bồn tắm liền xuất hiện trong nhà giam của tiểu vương tử.

“Có cần ta đun nóng không?” Độc Cô Thiên Diệp thu tay, hỏi.

“Khụ khụ...” Tiểu vương tử bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho đỏ mặt, mất tự nhiên nói: “Không cần, người chỉ cần quay đi là được.

“Không thành vấn đề.” Độc Cô Thiên Diệp quay lưng lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của Tử Tiêu vẫn luôn nhìn nàng, ý cười trong mắt làm cho nàng không nhìn được mà đỏ mặt. Không phải là chỉ trêu chọc một người thôi sao? Có vui như vậy không?!

Tiểu vương tử nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp quay đi, hai tay đỡ lấy thành bồn, rót linh lực vào, nước trong bồn nhanh chóng được đun nóng.

“Lại đây.” Tử Tiêu nói với Độc Cô Thiên Diệp.

“Sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp đi qua, Tử Tiêu không biết lấy từ đâu một cái đồ che mắt.

Tử Tiêu đeo lên cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Cái này là ta dùng lúc đi ngủ, nàng chấp nhận một chút.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được xem thường, nói: “Không đến mức đó chứ?”

“Sao mà không đến mức? Nếu hã nói nàng không cần thận nhìn hã, muốn nàng phụ trách thì làm sao bây giờ? Đây chính là chuyện vô cùng nghiêm túc.” Tử Tiêu nói, “Nàng chỉ cần phụ trách một mình ta là được rồi.”

Tiểu vương tử cởi quần áo bước vào bồn, nghe thấy Tử Tiêu nói vậy, liền lão đảo trực tiếp ngã huych xuống nước.

“Cũng đúng.” Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, hình như có chuyện như vậy. Nếu lúc trước mình cũng đề phòng Tử Tiêu như vậy, thì bây giờ hã làm gì có cơ hội, hễ một chút liền muốn nàng phụ trách linh tinh.

Tiểu vương tử nghe họ nói chuyện, trực tiếp dùng linh lực tạo một bức tường xung quanh bồn, vừa vậ che lại tầm mắt bọn họ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28.2

Độc Cô Thiên Diệp nói: “Dù sao thì bây giờ cũng không có việc gì làm, ta hỏi người vài chuyện nhé.” Đợi ba giây, đối phương không phản ứng, Độc Cô Thiên Diệp xem như hãn cam chịu, nói: “Người tên là gì?”

“Mậu Ngôn.”

“Đây là đâu?”

“Hắc Âm thành.”

Hắc Âm thành? Tên thật kỳ quái. Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, sau đó hỏi tiếp: “Vậy nó thuộc quận nào?”

Lần này Mậu Ngôn không trả lời, lát sau mới nói: “Hắc Âm thành không thuộc bất kỳ quận nào. Đây là thế giới bị vứt bỏ.”

“Humm?” Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói: “Quả thực ta chưa từng nghe nói đến Hắc Âm thành, nhưng mà cũng chưa từng nghe nói tới thế giới bị vứt bỏ gì đó. Nơi rộng lớn như vậy, sao chúng ta không biết?”

“Bởi vì người bên ngoài không biết cái gì là thế giới bị vứt bỏ.” Thanh âm Mậu Ngôn truyền đến, mang theo áp lực đau đớn.

“Vì sao vừa nhìn thấy chúng ta thì bọn họ cho rằng chúng ta là đồng bọn của người?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi lại.

“Bởi vì ở nơi này đều là người bản địa, người bên ngoài không đến được, ngoại trừ những người đó.” Mậu Ngôn nói.

“Ừm, người có thể giải thích một chút không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Cái gì mà thế giới bị vứt bỏ, cái gì mà người ngoài không vào được, sao mà càng nghe càng hồ đồ? Chẳng lẽ ở đây có bạo loạn, cho nên những người khác không dám vào?

Lần này Mậu Ngôn trầm mặc thật lâu, ngay khi Độc Cô Thiên Diệp định giục hăn, Mậu Ngôn mới mở miệng, nói ra những chuyện mà người ngoài không biết được.

Vào thời kỳ viễn cổ, Mậu gia là thế lực lớn nhất dưới trướng Ngu Khứ. Tuy là thuộc hạ, nhưng Mậu gia lại không thích cách hành xử của Ngu Khứ. Vì khi đó lãnh đạo gia tộc thờ phụng Ngu Khứ, nên gia tộc Mậu gia liền trở thành thế lực một phương của Ngu Khứ.

Sau khi Thần Sáng Thế qua đời, Ngu Khứ và Dung Chính đại chiến, toàn bộ người lãnh đạo Mậu gia chết trận, người trẻ tuổi của Mậu gia quy phục Dung Chính. Nhưng Dung Chính chiến bại, Ngu Khứ vốn định giết chết toàn bộ Mậu gia, nhưng thế hệ trước của Mậu gia lập nhiều chiến công cho Ngu Khứ, hơn nữa Mậu gia có một chút sâu xa với Thần Sáng Thế, cho nên Ngu Khứ đi tìm một không gian, tạo ra một khu vực, đem toàn bộ người và linh thú bỏ vào, sau đó liền ngăn cách nơi này, khiến cho bọn họ về sau không thể rời khỏi đây.

Hơn nữa, bởi vì phản bội, bọn họ bị nguyên rửa, không thể tấn công người khác, không thể rời khỏi Hắc Ám thành, không được chữa thương bên ngoài thành.

“Nhưng khi trở về thành, tất cả vết thương trên người người sẽ được hồi phục như cũ phải không?” Độc Cô Thiên Diệp tiếp lời.

Tuy rằng kinh ngạc khi nghe Độc Cô Thiên Diệp nói vậy, nhưng Mậu Ngôn vẫn gật gật đầu. Quá trình kể lại có chút dài dòng, Mậu Ngôn hỏi mượn Tử Tiêu một bộ quần áo sạch sẽ, đổi mặt với bọn họ, nó chuyện.

Thu thập chỉnh tề, trông Mậu Ngôn thoát nhìn rất thanh tú, tuy không có yêu nghiệt như Tử Tiêu, nhưng cũng thực dễ nhìn. Một thân tử y, hẳn mặc vào cảm giác thật khác biệt.

“Cho nên khi ở trên đường, ta cho người ăn đan dược cũng không có hiệu quả, mà khi về đến Hắc Ám thành, người liền tự phục hồi?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Ngôn gật gật đầu, nói: “Phải. Tuy không có hiệu quả gì, nhưng ít nhất cũng có thể bảo vệ tính mạng cho ta, bằng không ta có thể sẽ chết ở bên ngoài.”

“Vậy, bọn họ gọi người là tiểu vương tử là sao? Tại sao người lại trở thành phản đồ?” Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

“Bởi vì chúng ta chỉ có thể vĩnh viễn sống trong bóng tối, cho nên tự xưng là bộ tộc Hắc ám. Mọi người đều sống ở đây, đều mang theo lời nguyền. Sau này người dân dần dần tăng lên, mọi người liền tôn lãnh đạo gia tộc lúc trước làm Vương, truyền xuống đời sau.

Vương hiện tại là cha ta, ta còn có một ca ca, bởi vì thiên phú không bằng ta sợ phụ vương chết đi sẽ truyền ngôi cho ta, cho nên mới bày kế nói ta là phản đồ, muốn cấu kết với người ngoài, ngoại nhân đến thay thế, bắt dân ta làm nô lệ. Bộ tộc Hắc ám bọn ta tuy không thể ra ngoài, chỉ có thể sống ở đây, nhưng mỗi người đều có thiên phú cao. Nếu ai chiếm được bọn ta thì...”

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ, khó trách thực lực những người ngoài đó thực mạnh ! Nhưng khi biết bọn họ không thể động thủ với mình, lòng nàng có chút thả lỏng.

“Bởi vì tổ tiên chúng ta từng phản bội một lần, cho nên nếu chúng ta muốn ra ngoài hay phản bội thì sẽ bị chỉ trích và xử phạt nhiều hơn. Vì vậy mọi người rất thống hận việc bị phản bội.”

“Người chấp pháp kia là sao?” Bọn họ hình như có thể ra tay với chúng ta.” Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới lời của tên phó thủ lĩnh kia, nói rằng đội chấp pháp có thể xử trí bọn họ.

“Đội chấp pháp là một nhánh của đội thị vệ trong hoàng cung, chuyên giải quyết việc xử phạt. Lúc trước, tổ tiên dùng tinh lực cả đời tạo ra một tế đàn, chỉ cần đi tới chỗ tế đàn, là có thể giải trừ lời nguyền. Bởi vì hiện tại lực lượng vô cùng yếu kém, nên mấy chục năm đến hơn trăm năm mới có thể giải trừ lời nguyền cho một người. Đội thị vệ vô cùng lợi hại, cho nên nếu có ai muốn phản kháng, đội thị vệ sẽ áp dụng xử phạt.”

“Giải trừ lời nguyền? Tổ tiên của các người lợi hại vậy sao?!” Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Tổ tiên quả thực vô cùng lợi hại. Hẳn tinh thông thuật bói toán, khi sinh tiền từng tiên đoán sẽ có người dẫn dắt chúng ta ra khỏi nơi này, khiến cho chúng ta sinh hoạt bên ngoài ánh sáng . Mọi người đều mong chờ người đó xuất hiện, nhưng chúng ta nhiều nhất cũng chỉ sống được bốn hệ, cho nên chúng ta vẫn sinh hoạt trong bóng tối. Nhưng chúng ta vẫn tin tưởng, người đó sẽ xuất hiện.”

“Người là mấy hệ?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Ngôn ngượng ngùng, nói: “Ta chỉ có ba hệ, cũng không phải người có thể mang mọi người ra khỏi đây. Ông cố tổ của ta từng nói, cỡ lẽ người đó đến từ bên ngoài, cho nên ông ấy dùng sinh mệnh của mình tạo ra một thông đạo thông ra bên ngoài. Thông đạo này chỉ có Vương đương nhiệm mới biết được. Chỉ là không nghĩ tới ca ca ta nghe lén phụ vương và mẫu hậu ta nói chuyện. Biết được có thông đạo, hẳn có vụng trộm ra ngoài

liên hệ với ngoại nhân. Có một thế lực gì đó, đồng ý với hãn nếu giúp bọn họ có được thế lực của bộ tộc Hắc ám, bọn họ sẽ đưa hãn ra thế giới bên ngoài, hứa hẹn cho hãn nhiều điều kiện dụ hoặc.”

“Vậy sao người bị liên lụy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Bởi vì có người lên ra ngoài, lần nào cũng có mười người chết một cách kỳ lạ, hơn nữa lại vô cùng thâm hiểm. Vì thế có người nghi ngờ có phải có ai đó lên ra ngoài hay không. Ban đầu ta cũng không có nghi ngờ ca ca ta, nhưng có một lần ta vô ý đi ngang qua cửa thông đạo, đúng lúc nhìn thấy hãn, hãn cư nhiên dẫn người ngoài vào !” Mậu Ngôn nói xong liền trở nên kích động, “Tuy rằng ngoại nhân vào trong không lâu, nhưng lần đó chết rất nhiều người. Vì thế mọi người đều khẳng định có người lên ra ngoài.”

“Người không nói chuyện ca ca người ra sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Ngôn như lâm vào thống khổ, chốc lát sau mới nói: “Phụ vương ta đã hoài nghi ca ca và ta, bởi vì người biết được tin tức này chỉ có hai chúng ta. Sau đó ta bị ca ca bày kế hãm hại, để cho phụ vương nhìn thấy ta xuất hiện trước cửa thông đạo, cho nên mọi người đều nói ta là phản đồ.”

Bị người thân mình kính trọng hãm hại, còn mắc tội danh như vậy, nàng cũng có thể hiểu được tâm tình của Mậu Ngôn.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, trầm mặc giây lát, nói: “Sau đó người chạy thoát ra ngoài, kết quả gặp được hai chúng ta, càng thêm xác thực tội danh của người. Chúng ta bị đều liên lụy cho nhau.” Độc Cô Thiên Diệp cho hãn ánh mắt đồng tình.

Bọn họ vì hãn mới bị bắt, hãn vì bọn họ mà càng thêm xác định tội danh, nói như vậy cũng không được hay ho cho lắm !

Mậu Ngôn nâng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu, lúc trước đã trả lời hết vấn đề của Độc Cô Thiên Diệp, bây giờ hần hần mới hỏi: “Các người vào đây bằng cách nào?”

“Sao người không nói chúng ta là người cầu kết với ca ca người, hoặc là do bọn người kia phái tới?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Tuy ta không biết các người là ai, khi gặp các người ta vẫn còn thành tình, các người không thể xuất hiện từ thông đạo.” Mậu Ngôn khẳng định nói.

“Vì sao?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Vì đó là nơi xa nhất trong thế giới bị vứt bỏ, ngược hướng với thông đạo.” Mậu Ngôn trả lời.

Độc Cô Thiên Diệp gật gù đầu nói: “Thì ra là vậy. Chúng ta đi Không Linh bí cảnh, khi bị truyền tống ra thì đến đây.”

“Người chạy trốn sao không chạy về phía thông đạo mà chạy tới hướng ngược lại?” Tử Tiêu hỏi. Nên biết rằng, chỉ có chạy đến thông đạo hần mới có thể chạy thoát, bằng không mặc kệ là nơi nào, hần cũng sẽ bị bắt về.

“Ta vốn không muốn tự mình rời đi...”

Mậu Ngôn còn chưa nói xong, bọn họ đã nghe thấy âm thanh mở khóa nhà giam.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 37: Tức Chết Người Không Đèn Mạng

CHƯƠNG 29

Edit: tuyên xù

Beta: Tú Phong

"Kèo kẹt —— "

Tiếng mở cửa nhà tù truyền đến, tiếp theo là tiếng nói chuyện của ngục tốt: "Tiểu vương tử ở bên trong." Người tới nghe được lời nói của ngục tốt rất mất hứng, ngục tốt nhanh chóng sửa miệng, nói: "Tên phản đồ với người ngoại lai của hãn ở bên trong."

Độc Cô Thiên Diệp với Tử Tiêu nhìn thoáng qua, sau đó cùng nhau nhìn phía cửa, tò mò là ai tới, phá hỏng cuộc nói chuyện của bọn họ.

Rất nhanh, một bóng người thon dài xuất hiện trước mặt bọn họ ngay ở cửa nhà tù. Bên trong là quần áo màu đen, khăn che mặt, con mắt cùng Mậu Ngôn có chút tương tự, nhưng ánh mắt của người này âm lãnh tàn nhẫn.

"Ngôn, hoan nghênh trở về!" Mậu Lâm đi tới bên ngoài nhà giam giam Mậu Ngôn, nói.

Mậu Ngôn nhìn Mậu Lâm, nói: "Ca ca, mưu kế hay!"

"Ha ha, nếu không làm như vậy, sao phụ vương có thể tin tưởng người là phản đồ chứ? Nếu không phải phản đồ, sao người phải chạy trốn chứ? Đệ đệ thân ái của ta, người nói đúng không?" Mậu Lâm cười to hai tiếng, nói.

"Cho nên người để cho người cứu ta từ trong nhà tù ra ngoài, sau đó để quân đội thị vệ tới bắt ta, đúng chứ? Đáng tiếc những người đó!" Mậu Ngôn nói.

"Thì sao chứ? Nếu không để bọn hăn làm ra bộ dáng cố hết sức cứu người, thì sao có thể làm cho người ta tin tưởng đó là người của người chứ? Chẳng qua là vài cái tiểu binh thôi, ta sẽ không đau lòng." Mậu Lâm nói. Nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp với Tử Tiêu, nói: "Kế hoạch ban đầu chính là muốn để tội danh chạy trốn lên trên lưng người để chứng minh người là phản đồ, không nghĩ tới người thật sự sẽ gặp người ngoại lai, không thể không nói, vận khí của người thật sự quá tốt!"

Mậu Ngôn nhìn Độc Cô Thiên Diệp bọn họ liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Mậu Lâm tiếp tục nói: "Tuy rằng không biết các người vào bằng cách nào, nhưng đụng tới hăn, các người cũng không hay ho! Cùng với hăn cùng nhau xuống địa ngục đi!"

Không biết Mậu Ngôn nghĩ tới cái gì đó, hỏi: "Thời gian gần đây đã chết bao nhiêu người?"

"Đến bây giờ một người đều không có, nhưng bọn hăn vào được, đó là chuyện sớm hay muộn thôi, chờ tin tức lại có người chết truyền đến, người sẽ không có cơ hội xoay người, đội quân chấp pháp sẽ đem người đến pháp trường ở giữa thành, tiếp đó đem người cột lại, sau đó đốt lửa, nhìn người bị thiêu đốt từng chút từng chút một, chắc chắn, ta sẽ ở phía dưới cầu nguyện cho người." Mậu Lâm nghĩ đến cảnh tượng kia, trong mắt ánh lên

ánh sáng kích động, "Đến lúc đó còn lại một vương tử là ta, người còn có thể cùng ta tranh vương vị sao?"

"Nếu cha và nương người lại sinh thêm một người thì sao!" Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói.

Tử Tiêu bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp chọc cười, nói: "Cũng có thể đó chứ, nói không chừng bọn hắc vẫn hy vọng có thêm con."

Đây là tức chết người không đền mạng sao?

Mậu Lâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp bọn họ, hung tợn nói: "Thừa dịp hiện tại có thể nói, hai người ngoại lai các người nắm chặt thời gian cuối cùng đi! Hắc chết các người cũng chết, hình phạt dành cho các người so với hắc nặng hơn đó, hừ!"

Mậu Lâm đến ra oai một hồi, sau đó xoay người rời khỏi. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắc rời đi, hỏi: "Người là bị người của hắc cứu ra sao?"

Mậu Ngôn gật gật đầu, nói: "Bọn họ giả dạng thành thuộc hạ của ta, sau đó đến cướp ngục. Ta không muốn đi, nhưng ngay từ đầu đã bị bọn họ bỏ thuốc, cho nên được cứu mang ra ngoài. Sau đó những người đó cùng những thị vệ đuổi theo đánh nhau nhưng toàn bộ đã chết."

"Cho nên người liền hết đường chối cãi." Độc Cô Thiên Diệp vô cùng đồng tình nói, "Cuối cùng còn không may gặp hai người ngoại lai chúng ta."

"Rất kỳ lạ." Mậu Ngôn nói.

"Sao lại kỳ lạ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Ngôn nhìn tới nhìn lui Tử Tiêu cùng Độc Cô Thiên Diệp vài lần, nói: "Các người đã tiến vào nhiều ngày như vậy, lại không có ai chết."

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra ba quả linh quả, cho Tử Tiêu một quả, Mậu Ngôn một quả, chính mình cắn một ngụm, nói: "Lỡ có người chết ở góc khuất nào đó, các người còn không biết đó chứ."

Mậu Ngôn lắc đầu, nói: "Bộ tộc Hắc ám chúng ta, đều có một loại cảm ứng liên quan tới huyết thống, nếu bên trong gia tộc có người qua đời, mọi người đều sẽ biết. Cho dù không tìm được thi thể, thân nhân cũng sẽ tới báo cáo."

"Thì toàn gia toàn bộ chết sạch." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mậu Ngôn không nói gì nữa, cắn một ngụm linh quả Độc Cô Thiên Diệp cho, ở trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, đầu óc bắt đầu tự hồi. Hồi lâu sau hắn lại mở miệng: "Kỳ thật, lời nguyên của chúng ta có biện pháp tiêu trừ."

"Biện pháp gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Từng có một lời tiên đoán, nói sẽ xuất hiện một người ngoại lai, nhận thức hắn là chủ. Như vậy chúng ta có thể thoát khỏi trừng phạt của lời nguyên, cũng sẽ không còn cuộc sống của thân phận nô lệ." Mậu Ngôn nói.

Nhìn đến ánh mắt là lạ của Mậu Ngôn, Độc Cô Thiên Diệp thiếu chút nữa bị ghen hòng. Tử Tiêu giúp nàng vỗ vỗ lưng thuận khí.

"Người sẽ không cho rằng chúng ta chính là người ngoại lai kia đó chứ?"

Mậu Ngôn trầm mặc.

Độc Cô Thiên Diệp không quản Mậu Ngôn, ăn xong sau đó liền bắt đầu tu luyện. May mắn nơi này có linh khí để nàng tu luyện, bằng không nàng chết vì buồn bực.

Tử Tiêu có chút suy nghĩ nhìn Độc Cô Thiên Diệp một hồi, sau đó cũng ở một bên tu luyện theo.

Vài ngày sau, Mậu Lâm không có xuất hiện, chỉ có ngục tốt mỗi ngày tiến vào nhìn một lần, nhìn đến bọn họ còn ở đó, liền đi ra ngoài. Mậu Ngôn nhân cơ hội này hỏi thăm một chút có người chết hay không, kết quả vẫn là không có!

Nhìn đến ánh mắt của Mậu Ngôn càng ngày càng quái dị, Độc Cô Thiên Diệp không nhịn được hỏi Tử Tiêu: "Chẳng lẽ chúng ta là con thú xảo trá sao? Không phải nhân loại à?"

Tử Tiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Độc Cô Thiên Diệp ngẩng lên, nhịn không được thân thủ nhéo nhéo, nói: "Nàng nói thì chắc là thế."

Độc Cô Thiên Diệp vuốt ve tay Tử Tiêu, nói: "Gần đây ta muốn ăn móng giò. Ta nghĩ người rất nguyện ý cống hiến nguyên vật liệu."

Tử Tiêu thu hồi tay, nói: "Chỉ cần ngươi nhẫn tâm, có cái gì không thể."

Ách, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy nổi da gà.

Lúc này, cửa nhà tù lại mở ra, Độc Cô Thiên Diệp còn tưởng rằng là ngục tốt mỗi ngày kiểm tra, kết quả là người đi vào nàng chưa thấy qua.

Vài người lần lượt đi đến, Độc Cô Thiên Diệp thấy Mậu Ngôn giật mình lúc nhìn đến người đầu tiên.

"Phụ vương." Mậu Ngôn hô.

Độc Cô Thiên Diệp nhú mày, đây là vương của Bộ tộc Hắc ám sao? Nàng thật bội phục những người này, từng cái y phục trên người đều là

giống nhau, còn đều mang theo khăn che mặt, thế mà bọn họ cũng có thể chuẩn xác nhận ra được!

Mậu Tâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu liếc mắt một cái, lại xoay người nhìn Mậu Ngôn, không nói gì, hướng tới người phía sau phất tay.

"Mang đi!" Một người ở phía sau Mậu tâm phát lệnh nói.

Ngục tốt đi lên mở cửa lao, thị vệ liền đi vào, chuẩn bị áp giải bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, bộ dáng lạnh nhạt kia giống như người khác là phạm nhân, càng giống như là tới nơi này làm khách.

Mậu Tâm nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Muốn dẫn chúng ta đi pháp trường sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng vậy! Các người là người ngoại lai, ý đồ làm cuộc sống của chúng ta ngày càng tiến vào hắc ám, vương của chúng ta ở đây sẽ không bỏ qua các người." Mậu Lâm đứng ở phía sau Mậu Tâm mở miệng nói.

"Vương của các người đã muốn vứt bỏ các người, có muốn một con đường khác mưu sinh hay không? Hơn nữa, cũng không phải ta muốn vào đây!" Độc Cô Thiên Diệp nói, bọn họ cũng thật oan uổng được không? Ai biết Không Linh bí cảnh mở ra, sẽ đem bọn họ đưa tới nơi này!

"Nói dối! Nếu các người không thống đồng với Mậu Ngôn, định đem toàn bộ tộc của chúng ta thu vào thế lực của các người, để chúng ta thần phục các người, làm con dân của chúng ta trở thành nô lệ, sao có thể xuất hiện ở trong này chứ? Người bình thường căn bản là không biết sự tồn tại của chúng ta!" Mậu Lâm tiến lên từng bước nói, sau đó quan sát biểu tình

của Mậu Tâm. Nhìn Mậu Tâm nhú mi, khóe miệng nhếch lên một tia thực hiện được âm mưu.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không tiếp tục giải thích, xoay người nhìn Mậu Ngôn, nói: "Người xem, người thân và con dân của người đều vứt bỏ người. Bằng không đi theo ta đi, ta giúp người chứng minh sự trong sạch của mình, người nhận ta làm chủ nhân."

Mậu Ngôn nhìn biểu tình lạnh lùng của Mậu Tâm, còn có những ánh mắt chán ghét ở phía sau, nói: "Được, chỉ cần người có thể chứng minh sự trong sạch của ta, ta nhận người làm chủ nhân."

Hắn cá cược, cá cược Độc Cô Thiên Diệp có phải hay không là người ngoại lai trong lời tiên đoán!

"Thành giao!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó đối với người bên ngoài nói, "Không phải muốn dẫn chúng ta đi sao? Làm nhanh đi. Ta còn chưa có thu phí bắt người đâu!"

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho mọi người cực kì tức giận, Mậu Tâm mở miệng nói: "Mang đi, toàn bộ giải đi pháp trường."

Mậu Tâm nói xong, xoay người đi ra ngoài. Những người khác cũng đi theo.

"Mang đi!" Người phát lệnh nói, thị vệ liền mang theo ba người Độc Cô Thiên Diệp hướng ra phía ngoài chạy tới.

Đội quân chấp pháp chính là đem ba người bọn họ giam ở bên trong đi ra ngoài, cũng không có buộc chặt. Ngay cả cấp bậc thấp nhất đã là Thần vương cao cấp, cấp bậc của Độc Cô Thiên Diệp để cho những người khác áp giải, ở trong mắt bọn họ còn không muốn nhìn.

Độc Cô Thiên Diệp đoán bọn họ là đội quân chấp pháp, nhìn thực lực của bọn họ, nàng lại không nhận được cảm thán, thiên phú của Bộ tộc Hắc ám rất cao! Làm cho nàng nổi lên tâm tư thu phục. Nếu nàng có thể có một đám trợ thủ như thế, đến lúc đi Vũ Linh đại lục cứu người sẽ có phần nắm chắc hơn!

Đội quân chấp pháp áp giải bọn họ đi ra bên ngoài, ý nghĩ của dân chúng là ném đồ ăn lá cây trong tay mình vào họ khi thấy bọn họ xuất hiện, nhưng nhìn đến đội quân chấp pháp một thân lãnh khí, mọi người chỉ có thể yên lặng trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp bọn họ, dùng ánh mắt giết chết bọn họ!

Đội quân chấp pháp rất uy nghiêm, bọn họ không dám tùy tiện hành động.

Bọn họ một đường đi thẳng về phía trước, người người tấp nập ở hai bên đường. Nếu mỗi người một ngụm nước miếng có thể chết đuối người không?

Mộ Ngôn nhìn đám người phản nộ, trong mắt chỉ còn lại chút đau xót, nhưng rất nhanh bị hấn che dấu đi.

Đi vào đài hành hình, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện thật giống như là giàn thiêu, một cây cột bằng đồng, phía dưới đặt củi. Thật muốn nói là lửa tự nhiên, độ ẩm của cây cột bằng đồng chỉ sợ sẽ làm người trước khi chết càng khó chịu.

"Hình phạt này rất tốt." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, tán thưởng nói.

"Buộc bọn họ lên." Đội trưởng đội chấp pháp nói.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp bị trói lên, một người cầm cây đuốc đứng ở bên cạnh. Chỉ cần hấn còn một hơi thở, bọn họ liền không sống nổi.

"Vương, người cứ như vậy liền định tội chúng ta có phải rất qua loa không? Ta không nói ta là tới gặp tiểu vương tử nha, ta rõ ràng là tới tìm đại vương tử." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người nói vậy! Ta căn bản không biết người!" Mậu Lâm nói.

"Người chắc chắn rằng người không biết chúng ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta chắc chắn không biết các người!" Mậu Lâm nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Vương, người nghe rõ rồi chứ, đại vương tử của người không biết chúng ta."

"Cho nên?" Tới lúc này, Mậu Tâm mới mở miệng.

"Vương, người phải cho Mậu Ngôn cơ hội biện giải chứ, trước mặt mọi người nói, có phải hấn phản bội mọi người không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Ánh mắt của Mậu Tâm rơi vào người Mậu Ngôn, hỏi: "Người có làm chuyện gì sai trái với Bộ tộc Hắc ám không?"

"Ta không có!" Mậu Ngôn nói.

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nghe chứ, hấn nói chưa từng có, người làm phụ thân của hấn, hấn là phải tin tưởng hấn!"

Mậu Lâm hừ lạnh một tiếng, nói: "Hấn nói không có là không có sao? Lúc trước phụ vương là tận mắt nhìn thấy!"

"Nhìn thấy là một chuyện nhưng còn phải dùng đầu óc suy nghĩ nữa!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người nói phụ vương ta không có đầu óc sao?" Mậu Lâm nói.

"Ừm..., vậy liền phạt đi, có lẽ cũng không khác lắm."

Khóe miệng Mậu Tâm không nhin được co rúm, đây là dùng phép khích tướng với y sao?

"Có thể cho các người cơ hội này." Mậu Tâm nói.

"Phụ vương." Mậu Lâm nghe Mậu Tâm nói bọn họ có cơ hội biện giải, vội vàng kêu lên, sau đó lại nghĩ cho dù bọn họ biết là hấn làm, hiện tại cũng không có chứng cứ, lúc này mới bình tĩnh lại, nói: "Phụ vương anh minh, hy vọng đệ đệ có thể giải thích, người như thế nào cấu kết với người ngoại lai, ý đồ để mọi người làm nô lệ của người khác."

Lời nói của Mậu Lâm làm lòng người dâng lên phần nộ, không ít dân chúng trực tiếp hô: "Thiêu chết bọn họ, thiêu chết bọn họ! Chúng ta tình nguyện đời đời kiếp kiếp sinh hoạt tại nơi này không ra được, cũng không bao giờ đi làm nô lệ! Vương, thỉnh cầu ngài thiêu chết bọn họ!"

Nếu ở đây không có Mậu Tâm cùng đội quân chấp pháp, tin tưởng rằng dân chúng đã đi lên ấu đả với bọn họ .

Mậu Tâm vẫy tay, dân chúng an tĩnh lại. Hấn nhìn Mậu Ngôn, nói: "Ta cho người cơ hội, người nói đi."

Mậu Ngôn há miệng thở dốc, lại không biết bắt đầu nói từ đâu, hấn bị bắt ngay tại thông đạo, mà thông đạo quả thực cũng chỉ có Mậu Tâm mới biết được. Theo căn cứ chính xác Mậu Lâm cấu kết với người ngoại lai trừ bỏ chính hấn bắt gặp được, còn lại cái gì cũng không có.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của Mậu Ngôn cái gì cũng đều không nói nên lời, người đơn thuần này sẽ không nghĩ tới ca ca của mình sẽ hãm hại hấn, làm cho hấn chịu tiếng xấu thay cho người khác, mà chính mình còn có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch của hấn!

"Mậu Ngôn nói, nếu ta giúp hã chứng minh được sự trong sạch, liền nhận thức ta là chủ nhân, để ta giúp hã đi, có thể chứ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Tâm nhìn nàng, cho dù ở trên giàn thiêu mà sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi, bộ dáng chuyện trò vui vẻ, nói: "Có thể."

Nếu nàng thành công, Mậu Ngôn sẽ nhận thức nàng là chủ nhân, nhưng hã làm phụ thân, vẫn muốn hã còn sống.

Độc Cô Thiên Diệp nghe Mậu Tâm đồng ý, nói: "Ta muốn chứng minh bằng lời nói miệng, có lẽ các người sẽ không tin, vậy thì các người tự nhìn đi."

Lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm cho mọi người đều rất ngạc nhiên. Nhìn? Vậy nhìn như thế nào?

Độc Cô Thiên Diệp không nói lời nào, cũng không có động tác gì, mà là nhìn Mậu Lâm cười, cười đến trong lòng hã phải sợ hãi. Chẳng lẽ nàng thật sự có chứng cứ sao?

Mậu Ngôn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không biết nàng làm như thế nào giúp hã rửa sạch oan khuất, ngay cả hã cũng không có chứng cứ, nàng lại là người từ nơi khác đến, sao có thể có biện pháp nào.

Mọi người nhìn nàng hồi lâu nhưng không có động tĩnh gì, đang muốn thỉnh cầu Mậu Tâm hành hình, Mậu Lâm đột nhiên hành động.

Về mặt nịnh nọt của hã cười, chạy đến trước mặt Mậu Tâm, nói: "Ai nha, đại trưởng lão, sao người tự mình vào đây được vậy? Ta nói sau hai ngày sẽ có tin tức, tới lúc đó ta sẽ tự mình đi tìm người là được rồi."

Mọi người nhìn bộ dáng chó con của Mậu Lâm. Đây là vương tử cao cao tại thượng của bọn hã sao? Còn có, lời nói của hã có ý tứ gì?

Độc Cô Thiên Diệp ở một bên kêu: "Mậu Lâm."

"Ai nha Hồng gia chủ, người cũng đến đây à." Mậu Lâm chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Người và đại trưởng lão là cùng vào sao? Hồng gia chủ, lần trước người đồng ý với chuyện của ta cũng không thể không tính toán gì hết nha!"

Độc Cô Thiên Diệp chau mày, nói: "Ta đồng ý với người chuyện gì?"

Mậu Lâm nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, kinh hãi, nói: "Hồng gia chủ, người đã nói nếu ta giúp người thu phục thế lực của Bộ tộc Hắc ám, người sẽ để ta ngồi trên vương vị!"

"Thân thể của phụ vương người còn tốt lắm mà, như thế nào, chờ không kịp sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hừ, cái lão già kia, chỉ thích Mậu Ngôn, muốn truyền vương vị cho hắn. Nếu không phải ta thiết kế để tên tiểu tử kia giúp ta gánh tội danh, làm cho lão già kia không thể không trừng phạt hắn, vương vị làm sao có phần của ta! Nếu hắn không có nhận ta là con, ta đây cũng không nghĩ tới nhận thức hắn làm phụ thân! Nếu hắn không ngoan ngoãn giao ra vương vị, thì cũng không thể trách ta tâm ngoan thủ lạt!"

Mặt của Mậu Tâm tối sầm ngay lập tức.

Độc Cô Thiên Diệp nháy mắt với Mậu Tâm, để hắn không đánh gãy bọn họ nói chuyện, tiếp tục hỏi: "Người nói các người cùng thế giới bên ngoài không thể liên lạc, người như thế nào đi ra được, lại làm sao có thể tìm được gia tộc bọn ta? Chẳng lẽ là lừa gạt ta? Phải biết rằng, nếu xảy ra vấn đề, mệnh của toàn gia tộc ta sẽ không còn!"

"Hồng gia chủ, ta sao có thể lừa người? Ta thật là vương tử của hắc ám bộ tộc!" Mậu Lâm gấp gáp giải thích nói, "Nơi đó của chúng ta chỉ có một cái mật đạo đi ra ngoài, hơn nữa cái mật đạo kia chỉ có phụ vương và

mẫu hậu ta mới biết. Lần trước, trong lúc tình cờ ta nghe được hai người nói chuyện, mới biết đến mật đạo này. Ta đi ra liền gặp được đại trưởng lão, lúc này mới hợp tác với Hồng gia!"

"Xôn xao ——" người chung quanh ban đầu còn lo lắng bộ dáng của Mậu Lâm là làm sao vậy, không ngờ sau đó hắn sẽ nói ra chuyện lớn như vậy!

Hóa ra người cấu kết với bên ngoài là hắn! Đại vương tử, Mậu Lâm!

Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói: "Người nói đệ đệ của người chịu tiếng xấu thay cho người sao?"

"Ha ha, đúng vậy!" Mậu Lâm cười to, nói, "Lần trước ta mang đại trưởng lão đến nơi này của chúng ta, lại bị hắn phát hiện. Hắn còn khuyên ta quay đầu, lại không biết ta căn bản không nghĩ quay đầu! Ta muốn đi ra nơi này, đi ra thế giới bên ngoài nhìn xem! Lần đó bởi vì người chết có vẻ nhiều, phụ vương đã hoài nghi chúng ta. Cho nên ta thiết kế để hắn xuất hiện tại thông đạo, lại cố ý đem phụ vương dẫn đi qua nơi đó. Vì vậy, hắn trở thành phản đồ! Còn có lần này hắn trốn đi, chính là ta làm cho người ta đi cướp ngục, vì muốn hắn gánh tội danh chạy trốn. Không nghĩ tới hắn lại gặp được hai người ngoại lai, cái cơ này làm cho hắn hết đường chối cãi!"

Ngay cả quan lẫn dân chúng đều bị lời nói của Mậu Lâm làm cho chấn kinh rồi, hóa ra bọn họ đều oan uổng Mậu Ngôn, trước kia hắn đối xử với bọn họ tốt như vậy, bọn họ còn đối đãi với hắn như vậy, còn ném đồ ăn vào hắn, thật là không phải mà!

"Người nói tin tức lại là chuyện gì xảy ra vậy? Chừng nào thì người có thể giúp ta thu phục bộ tộc của người?"

Mậu Lâm giống như chìm vào thế giới của chính mình, nơi này chỉ có hắn cùng với người gọi là Hồng gia chủ, mà không nhìn tới biểu tình giông nhau của mọi người. Nghe được Độc Cô Thiên Diệp hỏi, trả lời nói: "Ta đã

hạ được với bọn hăn, được này có hiệu quả trong hai ngày. Ta đã muốn nói tin tức này cho đại trưởng lão, đến lúc đó hăn sẽ mang theo người của các người theo mật đạo tiến vào. Bất quá chỉ có thể vào được tám người! Chỉ cần người của các người đem bọn họ khế ước, bọn họ liền là người của các người! Nhưng ta vẫn là vương của bọn hăn!"

Độc Cô Thiên Diệp nhíu mày, nói: "Người hạ được có hiệu quả sao? Lúc người của ta vào, nếu nơi này lại xảy ra vấn đề, không phải là bọn họ đi tìm cái chết sao?"

"Hong gia chủ, xin yên tâm, ta hạ được với bọn hăn nhưng ta vì bọn họ luyện chế riêng nhuyễn kinh hóa lực tán. Đan được bên ngoài đối với chúng ta vô dụng, nhưng do ta luyện chế, trong vòng hai ngày bọn họ không có khí lực, cũng không thể vận dụng linh lực." Mậu Lâm tự tin nói, "Tuy rằng thiên phú tu luyện của ta kém Mậu Ngôn, nhưng ta lại là cao thủ luyện đan của bộ tộc chúng ta!"

"Người có thể cam đoan tất cả mọi người sẽ trúng độc sao?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Ta xác định. Bởi vì ta hòa thuốc bột vào con sông duy nhất ở nơi này. Tất cả mọi người đều dùng nước ở đó." Mậu Lâm nói.

"Rất tốt, người làm rất tốt!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cảm ơn Hong gia chủ khích lệ."

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta không có khích lệ ý tứ của người." Nói xong, nàng liền huỷ bỏ khống chế đối với Mậu Lâm.

Ngay từ đầu, nàng liền đánh thức Giáng Vực đang ngủ say, để hăn thi pháp với Mậu Lâm, khống chế tâm thần của hăn, để hăn nghĩ đến người cầm đầu cấu kết với mình. Sau đó lại tiếp tục gọi lên để hăn nói ra.

Mậu Lâm đột nhiên tỉnh táo lại, buồn bực chính mình làm sao có thể ở trước mặt Độc Cô Thiên Diệp bày ra bộ dáng như vậy. Đột nhiên ý thức được chính mình vừa nói cái gì đó, quay đầu lại, nhìn một thân lãnh khí của Mậu Tâm, toàn bộ những người khác đều phần nộ nhìn hắn.

"Phụ vương, ta..."

"Được rồi!" Mậu Tâm đau lòng nhìn Mậu Lâm, nói: "Những gì nên nói hay không nên nói, ta đều nghe được! Không ngờ người lại nghĩ muốn vương vị này như vậy, vì nó mà thậm chí phản bội tất cả mọi người!"

Mậu Lâm nhìn Mậu Tâm, nói: "Đúng, ta là muốn nó, nếu không phải người không cho, về sau sinh hấn thậm chí đều tính truyền cho hấn, ta sẽ như vậy sao? Nếu không phải người cùng những thần tử đứng đầu đã định ra quy tắc ở tại nơi này, không muốn nhận thức người khác là chủ nhân, ta sẽ nghĩ tới cấu kết với người bên ngoài sao? Các người nghĩ ở chỗ này cả đời, nhưng ta không nghĩ! Ta muốn đi ra thế giới bên ngoài! Nếu như làm nô lệ người khác mới có thể đi ra ngoài, vì sao ta không thể làm như vậy?"

"Người làm càn!" Mậu Tâm bị lời nói của Mậu Lâm kích thích, muốn động thủ đánh hấn, lại phát hiện chính mình không có khí lực .

Mậu Lâm nhìn Mậu Tâm muốn đánh mình, cơn tức lại lớn hơn nữa. Hấn đi đến trước mặt Mậu Tâm, nói: "Người muốn đánh ta, vậy đến đi, ta đến trước mặt của người nè, người đánh đi!"

Mậu Tâm đánh hấn, nhưng ngay cả khí lực nâng tay cũng không có .

"Ha ha, đánh không được sao? Nhuyễn kinh hóa linh tán của ta cảm giác thế nào?" Mậu Lâm nở nụ cười, nói: " Cả ngày chúng ta luôn mang theo khăn che mặt, không dám làm việc ban ngày, bởi vì chúng ta là hắc ám bộ tộc. Nhưng từ nhỏ chúng ta đã như vậy! hiện tại ta mang các người đi tìm quang minh, có cái gì không đúng? Ha ha, hiện tại các người có thể thử xem, xem ai còn có khí lực?"

Ở đây mọi người thử một chút, phát hiện chính mình đều không có khí lực .

"Ta đề nghị phụ vương tuyển ngày này để xử phạt bọn họ, vì để các người đều đến nơi đây, có thể tập trung cùng một chỗ. Hiện tại người của Hồng gia hẳn là đã vào mật đạo, không tới một ngày có thể đến đây. Đến lúc đó nếu các người chủ động nhận chịu, còn có thể tránh chịu khổ. Bằng không..."

Trên đài hành hình, Độc Cô Thiên Diệp quay đầu nhìn Mậu Ngôn, nói: "Ta đã giúp người rửa sạch oan khuất, hiện tại người là người của ta!"

Mậu Ngôn gật đầu. Hẳn đã nói, thì sẽ không nuốt lời!

Bị trói ở một cái cột khác, Tử Tiêu không vui, nói: "Cái gì mà người của nàng, bất quá là nàng chỉ nhận nuôi thêm người thôi. Ta mới là người của nàng!"

Độc Cô Thiên Diệp nghe Tử Tiêu không ngừng cường điệu quyền sở hữu của mình nên trực tiếp bỏ qua.

"Haiz....lát nữa lại có một trận đánh ác liệt, hy vọng thực lực của đối phương không giống như người nơi này biến thái, thực đã kích người khác." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mậu Ngôn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt còn có một chút nghi hoặc.

"Nơi này mọi người đều bị trúng độc của ca ca người, không động đậy được, mà hẳn vừa mới nói Hồng gia đang tới đây. Bây giờ ba người chúng ta còn có khí lực, nếu thật sự có người tới, làm sao chúng ta thanh nhàn được đây." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhưng chúng ta đang bị trói." Mậu Ngôn nói.

"Hử?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ.

"Dây thừng ở nơi này không phải làm bằng nguyên liệu bình thường, là tìm riêng luyện khí sư luyện chế thánh khí thượng phẩm, nên thoát không được." Mậu Ngôn nói.

Độc Cô Thiên Diệp cúi đầu nhìn dây thừng, Hắc Linh này lại là thánh khí thượng phẩm sao?

"Vậy thì thiêu hủy nó." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tuy rằng nó cấp bậc không cao, nhưng nguyên liệu chắc chắn, hỏa diễm bình thường thiêu không được nó!" Mậu Ngôn bổ sung.

Độc Cô Thiên Diệp không thèm nhắc lại, có Viêm không có cái gì là thiêu không được hết!

Lúc này trong Hắc Ám thành, mọi người cảm giác cả người của chính mình không có khí lực, một đám đều chỉ có ngồi dưới đất. Mậu Lâm vẫn đứng ở đó, chờ người của Hồng gia đến.

Tốc độ người Hồng gia rất chậm, bọn họ đợi cho tới lúc mặt trời lên của ngày hôm sau, mới thấy bóng dáng của bọn họ từ từ đi đến. Đi đầu là Hồng gia gia chủ Hồng Đàm, bộ dáng thoát nhìn khoảng năm mươi tuổi, phía sau có bảy người đi theo. Biết mọi người trong Bộ tộc Hắc ám trúng độc, không có nguy hiểm, lại muốn bọn họ tự nhận mình là chủ nhân, nhiều người như vậy, nếu toàn bộ nhận chủ, mỗi người có thể có đến mấy người! Cho nên tuổi của những người đi theo phía sau cũng không lớn, phỏng chừng đều là hậu duệ của Hồng gia. Trừ một lão giả.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hồng Đàm, suy đoán không phải là đại gia tộc lớn gì, nếu không nàg chắc chắn sẽ biết. Nhưng lại ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua. Tuy rằng nàg đối với thế giới bên ngoài ít chú ý,

nhưng đại gia tộc lớn nàng vẫn biết đến. Lúc đại thọ năm trăm tuổi của Thì Hoảng Quy, nàng biết không ít gia tộc.

"Hong gia chủ, không nghĩ tới là người tự mình đến!" Mậu Lâm đi tới đón.

Hồng Đàm nhìn Mậu Lâm, nói: "Bọn họ đều không có sức phản kháng sao?"

"Đúng vậy, thời gian được hiệu còn một ngày."

Hồng Đàm nhìn vẻ mặt mọi người méo mó, không thể đứng lên, nói: "Người làm rất tốt." Sau đó lại nhìn ba người trên hoạ hình, hỏi: "Bọn họ cũng trúng độc của người sao?"

Lúc này Mậu Lâm mới nhớ tới mình bỏ qua bọn họ, nói: "Không có, nhưng bọn hắn bị trói, cũng không có lực để đánh."

"Phản đồ!"

"Phản đồ!"

Mọi người chửi mắng, ngã xuống đất, mắt của bọn họ sao lại bị mù thế này, không nhìn rõ được bản chất của hắn.

Hồng Đàm nhìn Độc Cô Thiên Diệp bọn họ, tự nhiên cảm thấy sẽ có chuyện xấu xảy ra, nói: "Không phải muốn hành hình sao? Trước hãy giải quyết bọn họ đi!"

Một người ở phía sau Hồng Đàm đi ra, nói: "Dạ, gia chủ."

Hồng Đàm nhìn người nọ đi tới đài hành hình, nhặt lên một cây đuốc, quơ quơ trước mặt mỗi người một chút. Củi lửa đều là đầu gỗ trơn, cháy lên rất nhanh.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 38: Say Rượu - Thiếu Chút Nửa Đã Loạn Tính

Giống như suy nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp, quả thực Hồng gia không phải là đại gia tộc gì, nếu phân theo nhất-nhị-tam, cao nhất cũng chỉ là nhị lưu gia tộc hoặc thấp hơn, bởi vì trong gia tộc không có người nào lợi hại, cao nhất cũng chỉ là Thần hoàng sơ cấp. Thực lực của Hồng gia không mạnh, lại thích gây chuyện thị phi, thấy chính mình là lão đại của nơi này, thường xuyên đi trêu chọc người khác, kết quả là có rất nhiều kẻ thù.

Gặp gỡ Mậu Lâm, xem như là ngẫu nhiên. Lúc ấy hắn đang ở một ngọn núi đuổi giết linh thú, Mậu Lâm đột nhiên xuất hiện ở ngay phía trước, mắt thấy sẽ bị linh thú đuổi đến, đúng lúc đó Hồng Đàm đuổi tới, giết chết linh thú.

Từ đó về sau Mậu Lâm với Hồng Đàm nhận biết nhau .

Mặc dù Mậu Lâm là vương tử, nhưng dù sao vẫn luôn sinh hoạt tại hắc ám chi thành, đối với người bên ngoài không biết gì cả, cho nên bị Hồng Đàm lừa dối.

Bộ tộc Hắc ám nhìn người của Hồng gia thật sự châm lửa thiêu Mậu Ngôn bọn họ, mọi người cảm thấy sốt ruột, khổ sở. Mậu Tâm thống khổ ôm đầu.

"Nhìn con trai yêu quý của người chết cháy ngay trước mặt người, cảm giác như thế nào hả?" Trong lời nói không che giấu được sự vui vẻ,

cũng chỉ có một người là Mậu Lâm vui vẻ mà thôi. Nhìn bộ dáng khó chịu của Mậu Tâm, thân thủ ở ngay trước mặt, làm cho hắn có thể nhìn thấy tình cảnh bên trên đài hành hình.

"Người sẽ không thực hiện được!" Mậu Tâm nói.

"Hừ, gần chết đến nơi rồi còn có ý nghĩ đó! Sao ta sẽ không thực hiện được? Hiện tại các người đều không động đậy được, còn có ai có thể ngăn cản chúng ta đây?" Mậu Lâm nói.

"Hả?" Vẫn nhìn người ở trên đài, đột nhiên phát ra thanh âm kinh ngạc.

"Sao lại thế này?"

Mậu Lâm xoay người lại nhìn, thấy lửa ở trước mặt ba người Độc Cô Thiên Diệp từ từ dập tắt, ngay cả góc áo của bọn họ đều không bị cháy. Người nọ của Hồng gia vừa đi xuống nhìn thấy nét mặt của mọi người, cũng sửng sốt, rõ ràng mình vừa mới châm lửa mà!

Nhìn lửa bị dập tắt, người nọ lại đi lên, cầm lấy cây đuốc tiếp tục châm lửa, sau đó ở một bên nhìn lửa cháy lên rồi mới xoay người rời đi. Nhưng không đi xa, lúc hắn quay đầu lại nhìn, lửa lại bị dập tắt.

"Đi tìm củi lửa lại đây." Hồng Đàm nói.

Người nọ của Hồng gia gật gật đầu, hỏi kiếm củi lửa ở đâu, một lát sau mang một đống lớn lại đây, đặt ở xung quanh ba người. Sau đó lại cầm lấy cây đuốc châm lửa tiếp.

"Ta cũng không tin lần này không thể thiêu chết bọn chúng!" Nhìn lửa càng ngày càng cháy lớn, người nọ cười nói.

Nhưng vào lúc này, lửa vẫn bị dập tắt. Mà lửa bị dập tắt không phải do củi lửa không tốt, ngược lại là một loại thần phục!

Mọi người kinh ngạc, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ không thể tùy ý xử phạt bọn họ sao? Có phải bọn họ chọc tới chủ nhân không? Bất quá không có thiêu chết tiểu vương tử, thật là quá tốt!

Mậu Lâm chạy tới, đoạt lấy cây đuốc trong tay người nọ, lại châm lửa. Giống như mấy lần trước, lửa còn chưa hoàn toàn bốc cháy lên liền dập tắt.

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?" Mậu Lâm lắc đầu không dám tin.

"Sao sẽ không như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Yêu nữ, người là yêu nữ, nhất định là người sử dụng yêu pháp!" Mậu Lâm quát Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Bị trói cả ngày, tay cũng tê rần lên hết rồi."

Nói xong, trên người nàng đột nhiên lửa bốc lên, sợi dây thừng bị thiêu thành tro tàn!

Sau đó lại đánh ra hai ngọn lửa, dây thừng trói Tử Tiêu và Mậu Ngôn cũng bị thiêu hủy.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn một màn này, Hồng Đàm thấy vậy trực tiếp công kích ba người bọn họ.

Hắn không thể để ba người này biến thành mối họa của hôm nay! Nếu thu phục được bộ tộc Hắc ám, Hồng gia bọn họ có thể xưng bá trên Không Linh đại lục!

Những người khác của Hồng gia cũng bắt đầu công kích, lấy nhiều khi ít là chuyện tình mà bọn họ thường xuyên làm, bây giờ là chút lòng thành!

Mậu Lâm thấy Hồng Đàm công kích, mới phản ứng lại, cũng bắt đầu công kích Mậu Ngôn. Mặc dù bọn họ đột nhiên tiến công, nhưng Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu coi như là thường xuyên trải qua, đã sớm phản ứng lại, lôi kéo Mậu Ngôn bay lên không trung. Người của Hồng gia đuổi theo, mọi người đối kháng ở trên không trung.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mấy người bọn họ vây quanh, nói: "Các người đây là tính lấy nhiều khi ít sao?"

Hồng Yến Nhi hừ lạnh một tiếng, nói: "Lấy nhiều khi ít thì sao, chỉ cần có thể giải quyết các người, thu phục thành công hắc ám bộ tộc, cái gì cũng đều có thể!"

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ gật gật đầu, nói: "Ta cũng thích lấy nhiều khi ít, người cũng nói lấy nhiều khi ít rất tốt, ta đây cũng thử xem sao!" Nói xong, nàng kêu khẽ ước thú lên, Tiểu Hỏa, Tiểu Ngân, Tiểu Cửu, Thanh Loan, Lam Mân, Liệt Hỏa, Hắc Phong, Lam Nguyệt đồng thời xuất hiện ở quanh nàng, Tiểu Hỏa biến thành bản thể nâng Độc Cô Thiên Diệp bọn họ. Thứ Hồn cũng xuất hiện ở bên người Tử Tiêu.

Người của Hồng gia nhìn thấy đột nhiên xuất hiện nhiều thú hình người như vậy, hung hăng kinh ngạc một phen, toàn bộ đều là siêu thần thú, còn có thiết nhiều là siêu thần thú cao cấp! Bất quá bọn họ không có bối rối, có lão tổ tông ở đây, đều sẽ bị giết thôi!

Mà người của bộ tộc Hắc ám nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên Tiểu Hỏa, kinh hô: "Thần nữ! Là Thần nữ!"

"Trời ơi, rốt cục Thần nữ cũng xuất hiện!"

"Chúng ta đã chờ đợi thật lâu!"

"Chúng ta không cần tiếp tục sinh hoạt trong bóng tối nữa rồi, chúng ta có thể bài trừ lời nguyền rửa rồi!"

"Thần nữ đại nhân!"

"Thần nữ đại nhân!"

Dọa? !

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mậu Ngôn nghi hoặc, hỏi: "Thần nữ đại nhân mà bọn họ nói... không phải là nói ta đó chứ?"

Mậu Ngôn phi thường kích động, nói: "Thần nữ đại nhân, Thần nữ đại nhân chính là ngài đó!"

"Cái gì mà Thần nữ đại nhân, ta có nói ta là Thần nữ đại nhân đâu!" Hồng Yến Nhi nhìn Độc Cô Thiên Diệp châm chọc nói. Nhìn bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, nàng liền hận không thể ngay lập tức phá hủy khuôn mặt đó!

"Các người nói Thần nữ đại nhân là sao?" Tử Tiêu hỏi.

"Ta đã nói qua với các người, trừ bỏ xuất hiện một người có đầy đủ các hệ ngũ hành, còn có một người ngoại lai cũng có thể giúp chúng ta bài trừ lời nguyền rửa. Lúc ấy lời tiên đoán nói 'Thần nữ sẽ cười phượng hoàng màu sắc rực rỡ, dẫn dắt chúng ta một lần nữa đi về phía ánh sáng, trở lại huy hoàng của ngày xưa!' Mậu Ngôn giải thích nói.

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ cái mũi của mình, bây giờ nàng coi như là chủ cứu thế sao?

"Hừ, giết người, người sẽ không còn là Thần nữ! Hôm nay, ai cũng đừng nghĩ phá hư kế hoạch của chúng ta!" Hồng Yến Nhi nói, "Mấy linh

thú của người thì tính cái gì, lão tổ tông của ta có thể giải quyết hết. Mà chúng ta, còn có những kế ước thú khác. Vẫn có thể lấy nhiều khi ít!"

Hồng Yến Nhi nói xong, người của Hồng gia người đều kêu ra kế ước thú của mình. Bởi vì gia tộc bọn họ may mắn mời được một vị thuần thú sư, vì vậy người của Hồng gia không thiếu linh thú. Một người hai ba con, tuy rằng cấp bậc không cao, như vậy cũng có hơn hai mươi con.

"Ta cũng đã nói ta cũng thích lấy nhiều khi ít." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán một câu, sau đó vung tay lên, kêu hết tất cả linh thú trong Luyện Yêu Hồ ra, nhất thời bọn họ đã bị trên trăm con thần thú vây quanh!

Hồng Hoàng bị kích thích!

Tính áp đảo về số lượng, người của Hồng gia nhìn đội quân Hắc Báo đang chờ, lập tức không có phản ứng lại.

"Chủ nhân! Vương!" Linh thú đứng đầu hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp cùng Hắc Phong.

"Ta cũng không phải là chủ nhân của các người, ta không có kế ước với các người, không thể gọi bậy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ngài kế ước với vương của chúng ta, vậy coi như là kế ước với chúng ta ." Nhóm thú đồng thanh nói.

Độc Cô Thiên Diệp vẫy tay, nói: "Thôi quay lại thảo luận. Hôm nay có người nói với ta là muốn lấy nhiều khi ít, các người nói, nên làm cái gì bây giờ?"

"Đương nhiên là lấy nhiều khi ít lại!" Nhóm thú nói.

"Đúng, khi dễ lại!"

"Chúng ta có số lượng nhiều!"

Độc Cô Thiên Diệp cao hứng nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên, bây giờ đến lượt là các người!"

"Không thành vấn đề!"

"Khi dễ chủ nhân của chúng ta, là khi dễ chúng ta! Các huynh đệ, lên!"

Linh thú đứng đầu nói xong, toàn bộ chen chúc đi về phía bọn người của Hồng gia. Thời gian bọn họ ở trong Luyện Yêu Hồ rất dài, hơn nữa trong Luyện Yêu Hồ huyền khí nồng đậm, rất nhiều linh quả dược liệu, hơn nữa Đô Đô và đại quân dưỡng thành kế hoạch, lúc trước thánh thú cũng đã lớn thành thần thú cao cấp hoặc siêu thần thú, nếu tất cả cùng ra, vậy là thành đội quân thú!

"Thế nào? Thế này mới là lấy nhiều khi ít!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hồng gia lão tổ phi thân lên, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, một chương hướng nàng công kích. Chỉ cần giải quyết Độc Cô Thiên Diệp, nhóm linh thú đó liền không thể chiến đấu.

Hồng gia lão tổ là thần hoàng trung cấp, cao hơn Độc Cô Thiên Diệp một cấp, Tử Tiêu đi vào trước người Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị thay nàng đỡ một kích này, Mậu Ngôn ở một bên phi thân nghênh đón.

"Phanh!" Phồng chùng ở nửa đường hai người chạm vào nhau, nổ mạnh, phát ra tiếng vang thật lớn.

Hồng gia lão tổ bay về sau một đoạn mới dừng lại, mà Mậu Ngôn lại đứng tại chỗ không một chút sụt mẻ.

Thần hoàng trung cấp!

Không nghĩ tới Mậu Ngôn lại là thần hoàng trung cấp! Rõ ràng so với hồng gia lão tổ thực lực cường bạo hơn nhiều!

"Tử Tiêu, ta thu được một người lợi hại." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mậu Ngôn nói.

"Ừ, vậy thu nhiều một chút." Tử Tiêu nói.

"Nhiều lắm, ta nuôi không nổi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không có việc gì, ta giúp nàng nuôi." Tử Tiêu nói.

"Người có rất nhiều tiền sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bây giờ không có." Bây giờ thân thể này không có.

Độc Cô Thiên Diệp khinh bỉ nhìn Tử Tiêu liếc mắt một cái, nói: "Không có tiền mà còn nói mạnh miệng như vậy."

"Sau khi chúng ta kết hôn, ta liền có." Tử Tiêu nói. (Anh đúng là biết tình thế để lợi dụng)

Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Tử Tiêu làm mắc nghẹn, lười để ý đến hắn. Nhìn Mậu Ngôn bọn họ đánh nhau còn thoải mái hơn.

Mậu Ngôn cùng Hồng gia lão tổ đối chiến, Tiểu Hỏa bọn họ cùng những người khác của Hồng gia đối chiến, nhóm Hắc Báo rất nhanh giết nhóm thú của Hồng gia, sau đó ở một bên xem kịch vui. Từ đầu tới cuối không hề động thủ cũng chỉ có hai người ở một bên nói chuyện!

Người của bộ tộc Hắc ám ở phía dưới nhìn cuộc chiến ở trên không trung, cảm thán thế lực của Độc Cô Thiên Diệp. Mặc dù bọn họ bị trúng độc, những người này chẳng qua là muốn thu phục bọn họ, nhưng đối với một người mà nói, có được thực lực như vậy, đã là khó có được. Nếu một người chống lại nàng, chắc chắn không có phần thắng.

"Quả nhiên Thần nữ không giống người bình thường!" Có người cảm thán.

"Ban đầu chúng ta đối xử với nàng như vậy, có thể nàng không muốn giúp chúng ta bài trừ lời nguyền rửa hay không?" Có người nói.

Nghe nói như thế, mọi người đều trầm mặc. Bọn họ lại giam Thần nữ vào nhà tù, còn buộc nàng vào hoạ hình trên đài, tính thiêu chết nàng! Nếu là bọn hăn, cũng sẽ không ra tay cứu những người đối xử với mình như vậy.

Cuộc chiến kết thúc rất nhanh. Hồng gia bị giết một người cũng không chừa, Hồng gia lão tổ trước khi chết bị Mậu Ngôn đánh không nhìn ra được bộ dáng ban đầu.

Ở một bên Độc Cô Thiên Diệp cảm thán, không ngờ tới bộ tộc Hắc ám tu luyện linh khí thiên phú rất cao, thân thể cũng phi thường cường tráng! Quyền đầu cùng thiết chùy kia lập tức đã làm hồng gia lão tổ hôn mê.

"Nhìn không ra được Ngôn còn rất bạo lực!"

Độc Cô Thiên Diệp cảm thán, nghe vậy Mậu Ngôn ngượng ngùng đỏ mặt. Hăn chỉ nghĩ vừa rồi hồng gia lão tổ muốn giết chết Độc Cô Thiên Diệp, nhất thời tức giận, cho nên xuống tay hơi nặng. Nhưng là hăn không bạo lực được không?

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi nhóm thú, cùng Mậu Ngôn đi xuống, nhìn những người té trên mặt đất, hỏi: "Bọn họ người tính xử lý như thế nào?"

Người của bộ tộc Hắc ám nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên hô hấp căng thẳng. Ban đầu bọn họ đối phó với nàng và tiểu vương tử như vậy, bây giờ hai người bọn họ nếu đối phó với bọn họ là quá dễ dàng! Nhưng là trời sinh bọn họ kiêu ngạo nên không muốn cầu xin Độc Cô Thiên Diệp, chỉ chờ quyết định của bọn họ.

Mậu Lâm đã bị giết, Mậu Ngôn nhìn dân chúng, nhìn thấy sự đau xót trong mắt Mậu Tâm, lập tức quỳ gối trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Chủ nhân. Người thay ta rửa sạch oan khuất, ta nhận thức người là chủ nhân." Mậu Ngôn nói, "Chủ nhân, ta nghĩ cầu ngài bỏ qua cho bọn họ. Ban đầu bọn họ không biết thân phận của ngài, chỉ là sợ hãi người ngoại lai mà thôi. Ý nghĩ của bọn họ cũng không phải muốn giết ngài."

Người của bộ tộc Hắc ám không nghĩ tới bọn họ đối xử với Mậu Ngôn như vậy, hẳn còn có thể vì bọn họ cầu tình, trong lòng cảm động không thôi. Trong mắt Mậu Tâm hiện ra vẻ an ủi cùng khen ngợi.

Độc Cô Thiên Diệp vốn cũng không có tính so đo cùng bọn họ chuyện bị trói trên hoạ hình, hiện tại chỉ là muốn nhìn quyết định của Mậu Ngôn mà thôi. Cũng thuận tiện giúp hắn mua chuộc lòng người.

"Nếu Ngôn đã nói vậy thì bỏ đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Cảm ơn chủ nhân." Mậu Ngôn nói, sau đó đặt một tay ở trước ngực, tay còn lại đặt ở cái trán, phủ phục quỳ xuống, nói: "Thần Sáng thế ở trên cao, ta, Mậu Ngôn tự nguyện nhận thức Độc Cô Thiên Diệp là chủ nhân, cuộc đời này vĩnh viễn không phản bội. Nếu có vi phạm, cam nguyện vĩnh viễn sinh hoạt trong bóng tối!"

Nếu không phải là người trong hắc ám bộ tộc sẽ không hiểu được sinh hoạt trong hắc ám sợ hãi như thế nào cùng với sự hi vọng về cuộc sống quang minh!

Sau khi Mậu Ngôn nói xong, quy tắc thiên địa buông xuống, bao vây hai người cùng một chỗ, sau đó biến thành một sợi dây buộc hai người cùng một chỗ. Cuối cùng ánh sáng chậm rãi biến mất.

Nhận chủ thành công, Mậu Ngôn cảm giác thân thể của mình lập tức thoải mái rất nhiều, đã không còn cảm giác chịu tội và bị lời nguyền vây

bủa nữa!

Những người khác cảm giác được biến hóa của Mậu ngôn, càng thêm khẳng định thân phận Thần nữ của Độc Cô Thiên Diệp. Nếu nhận thức người bình thường là chủ nhân, cảm giác chịu tội của bọn họ sẽ không biến mất, còn có thể bị nô lệ hơn nữa. Một chỗ tốt duy nhất là không giới hạn phạm vi sinh hoạt tại nơi này mà thôi.

Mậu Ngôn nhận chủ thành công, cũng không có lập tức đứng lên, mà tiếp tục quỳ.

"Sao nữa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Có chuyện gì đứng lên nói, ta không thích người của ta nhu nhược như vậy!"

Mậu Ngôn đứng lên, nói: "Ta nghĩ cầu chủ nhân giúp bọn hân thoát khỏi hắc ám!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người đó liếc mắt một cái, nói: "Bọn họ? Bọn họ không đồng ý đâu. Bọn họ không phải rất hận người ngoại lai sao."

"Đó là bởi vì bình thường người ngoại lai chỉ mang đến những tai nạn cho bộ tộc, nhận thức những người đó là chủ nhân, cũng sẽ không được giải thoát. Mà chủ nhân không giống với những người đó, ngài có thể giúp chúng ta bài trừ lời nguyền rửa."

"Nhưng ta không muốn nuôi nhiều người như vậy. Ta không có tiền." Độc Cô Thiên Diệp nói. (Đây đây, bắt đầu kể khổ + âm mưu vớ vét ^^)

Ngay từ đầu Tiểu Hỏa đã hóa thành hình người đi theo Độc Cô Thiên Diệp, nghe Độc Cô Thiên Diệp nói không có tiền, nói: "Bây giờ chúng ta đã nuôi nhiều người rồi, lại nuôi bọn họ, tỷ tỷ sẽ phá sản!" (Tiểu Hỏa, sao ngay cả em cũng bị dạy hư rồi!!! / TH dương dương đắc ý: Tỷ tỷ luôn luôn đúng, nghe theo tỷ tỷ là chính xác nhất!!! TP: Bó tay)

Tất cả mọi người bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa làm cho tắc nghẽn ở ngực. Lúc Mậu ngôn xin Độc Cô Thiên Diệp giúp bọn hắn, trong lòng bọn họ dấy lên một tia hy vọng, nhưng không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại dùng cố như vậy để cự tuyệt!

"Chủ nhân, chúng ta có thể tự nuôi chính mình." Mậu Ngôn lập tức không biết nên nói như thế nào.

"Các người có rất nhiều kim tệ, tử tệ sao?" Tiểu Hỏa hỏi.

Mặt Mậu Ngôn lại đỏ, nhỏ giọng nói: "Ta... chúng ta không có rất nhiều kim tệ tử tệ, chúng ta không có tài sản này. Nhưng chúng ta có rất nhiều cái khác, đi ra ngoài có thể bán đổi tiền."

Những người khác gật đầu, bọn họ có rất nhiều cái khác, rất nhiều rất nhiều bảo bối.

"Hơn nữa thực lực của bọn họ cũng mạnh, chủ nhân nếu thu bọn họ, có thể có được một lực lượng rất lớn." Mậu Ngôn tiếp tục nói.

"Nhưng các người có hơn một ngàn người, nhiều người như vậy muốn tất cả nhận thức ta là chủ nhân, thực rất phiền toái." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tử Tiêu nhìn bộ dạng giả vờ của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng buồn cười không thôi. Rõ ràng nàng rất muốn thu phục bọn họ, lại cố tình muốn lưu lại, xem như báo trước có kẻ thù sao?

Mậu Ngôn vừa nghe, lại rối rắm, hình như là có chuyện như vậy, nếu tất cả nhận chủ, thật sự rất phiền toái.

Ở một bên Mậu Tâm mở miệng: "Không cần tất cả nhận chủ."

Độc Cô Thiên Diệp cùng Mậu Ngôn đều quay đầu lại nhìn hắn.

"Tổ tiên có một người ngưng tụ lời nguyện rửa lại, nhốt trong một quả cầu. Bên trong có tất cả máu của mọi người. Chỉ cần giọt máu của người là có thể."

"Như vậy là có thể hóa giải lời nguyện sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mậu Tâm gật gật đầu. Lúc mỗi người sinh ra sẽ lấy ra một giọt máu nhỏ vào bên trong, sau đó chờ Thần nữ đến cứu bọn hắn.

"Tỷ tỷ, nghe qua cũng không tệ lắm. Về sau đánh nhau có thể cho bọn họ đi đánh, còn không dùng thì nuôi bọn họ. Nếu không thì hãy thu đi?"

"Cho dù bây giờ bọn họ có tiền, về sau cũng sẽ không có. Không bằng thu bọn họ đánh nhau, thật không sai. Aiz... chúng ta bắt đầu vơ vét của cải biết không?"

Tiểu Hỏa gật gật đầu, nàng sẽ giúp tỷ tỷ quản lý tài sản. (Em phục chị sát đất, bé Hỏa nhà em hết thuốc chữa rồi)

"Người có biết quả cầu đó ở nơi nào không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Mậu Ngôn.

Mậu Ngôn lắc đầu.

Mậu Tâm nói: "Cái đó ở trong mật thất, chỉ có vương đương nhiệm mới biết được, cho nên chỉ có ta mới có thể mang người đi vào."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Chúng ta ở chỗ này chờ đi."

Nếu thu bọn họ, vậy là người một nhà , người một nhà phải răn dạy, hiện tại đành phải cho bọn hắn nếm mùi đau khổ.

Mậu Ngôn đi tìm ghế dựa, đỡ Mậu Tâm ngồi xuống. Độc Cô Thiên Diệp nấu ăn ngay tại quảng trường, mùi thức ăn làm họ không ngừng nuốt nước miếng.

Chuẩn bị xong, sau đó Độc Cô Thiên Diệp kêu Mậu Ngôn đến ăn, lại không cho Mậu Tâm. Trong lòng Mậu tâm biết Độc Cô Thiên Diệp đây là đang trách hăn không có tin tưởng Mậu Ngôn. đành phải cười khổ trong lòng.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, được hiệu trong cơ thể bọn họ chậm rãi biến mất, Mậu Tâm để những người khác trở về, chính mình mang Độc Cô Thiên Diệp đi hoàng cung.

Bởi vì người ít, toàn bộ Hắc Ám thành cũng không lớn, hoàng cung càng nhỏ. Mặc dù “chim sẻ” tuy nhỏ, nhưng thật ra “ngũ tạng” hoàn hảo. Độc Cô Thiên Diệp đi qua, phát hiện những thứ nên có đều có, tuy rằng không tinh xảo, nhưng cũng là đồ tốt. Không biết lấy ra rồi có thể bán bao nhiêu tiền.

Đi theo Mậu Tâm một đường vòng vòng vèo vèo, cuối cùng đi tới một mặt tường ngoài. Nếu hăn không dừng lại ở trong này, mọi người cũng sẽ không phát hiện ra nơi này có cái gì khác.

Tay của Mậu Tâm ở một góc trên tường xoa một chút, tường mở ra hai bên, lộ ra thang lầu bên trong. Hăn nhìn Độc Cô Thiên Diệp bọn họ liếc mắt một cái, nói: "Đi theo ta." Nói xong liền dẫn đầu rồi đi xuống.

Thang lầu không cao lắm, nhưng mấy người đi theo xuống lầu thấy đi một hồi lâu, dọc theo đường đi Mậu Tâm mở vài cái cửa đá, cuối cùng mới đến một gian thạch thất.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào, nhìn bên trong không có cái gì hết, chỉ có một quả cầu nhỏ chuyển động, mặt trên có vẻ là một cái đầu quyền lúc lớn lúc nhỏ, phát ra ánh sáng màu hồng. Nàng nhìn Mậu Tâm, hỏi: "Chính là cái này sao?"

Mậu Tâm gật gật đầu, nói: "Ban đầu nó không phải màu đỏ, chỉ vì dung hợp quá nhiều máu nên mới như vậy. Chỉ cần đi qua nhỏ một giọt

máu của người là được."

"Đơn giản như vậy sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nếu không phải là Thần nữ của bộ tộc Hắc ám, là không thể tới gần. Ánh sáng xung quanh nó sẽ ngăn trở những người khác." Mậu Tâm nói.

Độc Cô Thiên Diệp lôi kéo Tử Tiêu cùng nhau đi qua, đi được một nửa, nàng cảm giác mình giống như đã sờ vào cái gì, quay đầu lại thấy, nàng so với Tử Tiêu đã bị khóa từng bước. Tử Tiêu bị đẩy ra bên ngoài .

Thật thế. Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, sau đó đi vào trước mặt quả cầu, quả cầu tựa hồ biết Độc Cô Thiên Diệp tới giải cứu, bay tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ôm cổ quả cầu, không nghĩ tới nó có linh tính như vậy!

Lúc này Mậu Tâm nói: "Đây là Linh Châu thời viễn cổ, nên nó có linh tính, mới có thể lựa chọn nó làm lộ."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nhỏ giọt máu của mình lên Linh Châu, sau đó nhìn nó chậm rãi dung nhập vào. Đột nhiên, Linh Châu phát ra một đạo hào quang kim sắc, hào quang trực tiếp xuyên qua thạch thất, xông lên tận trời!

Người của hắc ám bộ tộc nhìn hào quang, cảm giác gông xiềng ở trên lưng đã không còn, kích động chảy nước mắt. Đồng thời, bọn họ cũng cảm giác có liên hệ với Độc Cô Thiên Diệp.

Linh Châu mang theo Độc Cô Thiên Diệp theo đạo hào quang trực tiếp đi vào, bay ở giữa không trung. Nhìn người ở phía dưới kích động hoa chân múa tay, nàng cũng cười .

"Thần nữ!"

"Cảm tạ Thần nữ!"

"Chủ nhân, hiện tại phải kêu chủ nhân!"

"Đúng đúng, cảm tạ chủ nhân!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, nói: "Từ giờ trở đi, chúng ta chính là người một nhà! Ta sẽ không coi các người là nô lệ, cho nên các người cũng không cần kêu ta là chủ nhân. Chỉ cần đoàn kết một lòng, chúng ta sẽ cùng nhau đi tới địa phương rất cao!"

"Không gọi chủ nhân thì gọi gì?" Có người hỏi.

"Khụ khụ, ta gọi là Độc Cô Thiên Diệp, các người có thể gọi ta là Thiên Diệp." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không được, không gọi chủ nhân, vậy kêu tiểu thư đi." Mậu Tâm đi ra, nói.

Cái đó có khác lắm sao?

"Tiểu thư!" Những người khác cũng đã kêu. Hơn nữa kiên trì kêu nàng tiểu thư.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Linh Châu, chính mình từ từ hạ xuống.

"Tiểu thư." Mậu Tâm hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp. Những người khác cũng hướng nàng quỳ lạy.

"Ách, mọi người đều đứng lên đi." Độc Cô Thiên Diệp đỡ Mậu Tâm đứng lên.

"Cảm ơn tiểu thư." Mọi người đứng dậy, trong mắt đều là vui sướng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khăn che mặt của bọn họ, không phải là để nàng nhận thức bọn họ như vậy chứ?

"Khăn che mặt có thể bỏ ra không? Không lẽ ta nhận thức các người như vậy chứ!"

"Phốc xuy!" Mọi người nở nụ cười, tháo khăn che mặt xuống.

Mậu Ngôn nói: "Ban đầu lúc chúng ta còn chưa nhận chủ là không thể tháo xuống. Chúng ta không có thể diện. Hiện tại cái này không cần đeo."

Hóa ra là như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mọi người, phát hiện Mậu tam Mậu Hòa giống nhau, đều lộ ra vẻ mặt trẻ con. Mà khuôn mặt Mậu Tâm cùng Mậu Ngôn giống nhau hình chữ bát. Mẫu thân của Mậu Ngôn cũng là một đại mỹ nhân.

"Ừ, lời nguyện của các người đã được hóa giải, ta lại có được nhiều người như vậy, đêm nay không say không về, chúc mừng một bữa, thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp dừng cảm nói.

"Tốt!"

"Tốt!"

Mọi người đều đứng lên hoan hô. Bọn họ có bao nhiêu năm không tổ chức tiệc chúc mừng rồi? Cho tới bây giờ vẫn không có! Lời nguyện làm cho bọn họ quên chúc mừng!

Nói là phải làm ngay, nếu là tập thể chúc mừng, Độc Cô Thiên Diệp để mọi người tổ chức tại quảng trường. Hoả hình đã bị hủy, một trăm cái bàn được đặt trên đài, lúc mọi người tới trên mặt bàn đã đầy rượu và thức ăn.

"Tiểu thư, ta đại biểu cho bộ tộc của chúng ta cảm ơn người! Ta kính người một chén." Mậu Tâm bưng bát rượu đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Mọi người đều là bộ dáng vui sướng, Độc Cô Thiên Diệp cũng bị không khí vui sướng này, cười to nói: "Tốt, cạn!"

Mậu Tâm đi về bàn, mẫu thân của Mậu Ngôn là Mậu Mộng đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cảm ơn tiểu thư cứu Ngôn, cứu mọi người! Một chén này ta kính người."

"Ai da, ngài khách khí. Vậy ta kính trước!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, uống hết bát rượu đầy.

Độc Cô Thiên Diệp vừa buông bát, người ở bên cạnh lại rót đầy cho nàng. Độc Cô Thiên Diệp loạng choạng, Tử Tiêu ngăn nàng lại, nói: "Uống ít thôi."

"Ha ha, không có việc gì đâu, hôm nay ta cao hứng!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lại tiếp tục cùng Mậu Ngôn uống rượu.

Mậu Mộng ngồi ở gần, nói: "Rượu này uống vào lúc đầu không có gì, tác dụng chậm một chút. Tiểu thư vẫn nên uống ít một chút mới tốt."

Độc Cô Thiên Diệp lại uống thêm mấy bát, Tử Tiêu không cho nàng tiếp tục uống, vì thế nàng liền lấy rượu trái cây trong Luyện Yêu Hồ ra, phân cho mọi người, nói: "Ta uống rượu này có thể chứ?" Sau đó phân cho những người khác nói: "Rượu này là linh thú của ta luyện chế, đến đến đến, mọi người đều đến nếm thử đi."

Độc Cô Thiên Diệp phân mỗi bàn một vò, Đô Đô đang lo rượu nhiều không có người uống, biết Độc Cô Thiên Diệp muốn lấy rượu, lập tức cho thiết nhiều, một bàn có hai ba vò.

Tử Tiêu biết rượu này, lúc trước ở Thương Khung đế quốc, hắn cùng Thương Căn bị hố thiệt nhiều tiền. Không nghĩ tới lại là khế ước thú của nàng luyện chế. Bất quá rượu này uống vào say ít, liền buông bát ra để nàng uống.

Vừa nói vừa uống đến khuya, cuối cùng ngay cả Tử tiêu đều không chịu nổi, hắn uống không ít. Hắn cảm cho Độc Cô Thiên Diệp không ít rượu, sau lại bị mời uống không ít linh rượu, cảm giác say ngà ngà.

"Tốt lắm, mọi người về thu thập đi, ngày mai ta mang bọn người đi một địa phương mới! Về sau các người sẽ không sống ở đây nữa. Giải tán đi." Độc Cô Thiên Diệp vẫy tay với mọi người, nói.

Tối năm tối ba đều tự đi về nhà. Lúc chiều, sân của Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu đã an bài đầu vào đó, là một gian tiểu viện độc lập, phía trước không có người ở lại, bởi vì bọn họ mới dọn đi.

Mậu Hòa và Mậu Mộng đỡ Mậu Tâm say rượu đi rồi, những người khác đều uống đến mức ngã trái ngã phải, Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt người khác đỡ nàng, để bọn họ trở về nghỉ ngơi, nàng cùng Tử Tiêu đi trở về. Một đêm trăng tròn, hai người chậm rãi đi tới, lôi kéo hai bóng dáng thật dài.

"Từ sớm nàng đã nghĩ thu phục bọn họ, đúng chứ?" Tử Tiêu nói.

"Hắc hắc, đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười một chút, nói, "Ban đầu còn tưởng rằng phải một phen trắc trở, không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy."

"Vậy nàng tính đều mang theo bọn họ sao?" Tử Tiêu nhìn cước bộ xiêu vẹo của Độc Cô Thiên Diệp, đưa tay đỡ lấy nàng.

"Đương nhiên! Ta thu bọn họ nguyên nhân lớn nhất vì thực lực của bọn họ, không mang theo bọn họ, ta ít nhiều tổn thất!"

"Nhưng nhiều người như vậy nàng sao mang hết?"

"Hắc hắc, ngày mai người sẽ biết, ừm..."

Uống có vẻ nhiều, hiện tại lại bị gió thổi qua, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác đầu lưỡi của mình đảo quanh miệng, dưới chân cũng không vững. Lúc đi tới cửa, cửa có bậc cao, nàng bị vấp, người giống như bay thẳng về phía trước.

Tử Tiêu tay mắt lạnh lẽo, kéo cánh tay của nàng, tay phải chụp tới eo ôm nàng vào lòng.

"Cẩn thận một chút."

Độc Cô Thiên Diệp bị vấp một cái càng cảm thấy đầu choáng váng, nàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn đến cái cằm tròn bóng của Tử Tiêu, cùng bởi vì uống rượu mà môi càng thêm hồng nhuận. Nàng lấy tay đẩy ngực hắn ra, nhìn khuôn mặt của hắn, hồi lâu phun ra một câu: "Người lớn lên thật là yêu nghiệt!"

"Có đủ tư cách làm phu quân của nàng không?" Tay của Tử Tiêu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thanh âm đầy mỉa mai.

"Ừm, người thích ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thích." Tử Tiêu nói.

"Vì sao thích?"

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp mơ hồ, nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng thoải sáo ở trong rừng cây, tiếng sáo của nàng, sự yên tĩnh ở trên người nàng làm cho tâm của ta lập tức yên bình còn có cảm giác ấm áp của gia đình, ta vẫn tìm kiếm lòng trung thành. Về sau sự thẳng thắn của nàng,

cá tính của nàng, sự sát phạt quyết đoán của nàng, đều làm cho ta càng ngày càng thích. Tiểu Diệp Nhi, nàng làm cho ta mê muội."

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác đầu càng ngày càng choáng váng, nhưng nhìn môi hằn hé ra hợp lại giống như quả táo màu hồng, quá mê người, rất muốn cắn một ngụm.

"Người cúi đầu xuống đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Sao?" Tử Tiêu hỏi, nhưng vẫn cúi đầu xuống.

Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy cổ Tử Tiêu, sau đó đợi hằn cúi đầu, lập tức cắn lên.

"Ê..." Tử Tiêu không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ trực tiếp cắn lên, hít một hơi.

Độc Cô Thiên Diệp cắn một chút, không cảm giác, vươn đầu lưỡi liếm bờ môi một chút, cuối cùng còn mút môi hằn vào miệng một chút.

Không có hương vị của quả táo!

Độc Cô Thiên Diệp mơ mơ màng màng nghĩ, nghĩ lùi bước rời đi, nhưng bị Tử Tiêu phản ứng đáp lại, dùng tay trái ôm thắt lưng của nàng, tay phải giữ cái ót của nàng, không cho nàng có cơ hội rời đi, còn làm nụ hôn sâu sắc, nồng nhiệt hơn.

Đơn giản chỉ là chạm vào đã không thể thỏa mãn nội tâm khát vọng của hằn. Hằn dùng đầu lưỡi khiêu khích mở hàm răng của nàng ra, tìm đến cái lưỡi thơm tho của nàng, bắt đầu “công thành đoạt đất” ở trong miệng của nàng. Cảm giác nàng không thể hô hấp, hằn mới rời đi, môi nhếch lên một tia ái muội.

"Nàng mới là yêu tinh." Tử Tiêu ôm nàng thật chặt, cánh tay của hắn cứng đờ vì trong thân thể hắn không bình thường. Nếu không cực lực khống chế, hắn thực sợ chính mình sẽ làm ra chuyện đó.

"Người là quả táo." Độc Cô Thiên Diệp vốn chính là choáng váng, bị Tử Tiêu hôn đến trời đất quay cuồng, đầu óc đã chìm vào hôn mê, "Người cắn ta, ta cũng muốn cắn người."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lại kéo đầu của Tử Tiêu xuống, cắn môi của hắn một ngụm! Tay còn lại đặt trước ngực hắn không chịu an phận mà động đậy.

"Đây là nàng dụ dỗ ta!" Tử Tiêu gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp ôm Độc Cô Thiên Diệp đã say vào nhà.

Thực thô lỗ! Ánh trăng trực tiếp trốn vào bên trong tầng mây.

- - - oOo - - -

Ngày hôm sau Độc Cô Thiên Diệp tỉnh dậy rất trễ. Cảm giác đầu có chút đau, người cũng có chút choáng váng, không trách được toàn thân mềm nhũn.

Ôm cái gì đây? Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt là ngực của một người nam nhân, khụ khụ, mặc quần áo. Đầu thì nằm trên một cánh tay, một cánh tay khác trực tiếp ôm lấy bả vai của nàng. Mà tay của mình lại ôm hông của hắn, một chân trực tiếp khoát lên đùi của hắn!

Cái này là tình huống gì đây?

"Sớm!" Thanh âm của Tử Tiêu từ đỉnh đầu truyền đến.

Độc Cô Thiên Diệp đỏ mặt. Ai tới nói cho nàng biết, rốt cuộc sao lại thế này?

Tử Tiêu nhìn người đang mơ hồ ở trong lòng, cười thật thỏa mãn. Không nghĩ tới tối hôm qua nàng lại hôn hôn liên ngủ, làm cho hắn khó chịu cả đêm. Giờ nhìn biểu tình thẹn thùng của nàng, tâm hắn càng thêm vui vẻ.

Độc Cô Thiên Diệp lập tức ngồi xuống, nhìn quần áo chỉnh tề của hai người, nhẹ nhàng thở ra.

"Ha ha, sớm." Độc Cô Thiên Diệp nói, trong đầu hồi tưởng lại một màn tối hôm qua, nhất thời xấu hổ liền chui cả người vào trong chăn.

Cảm giác Tử Tiêu kéo chăn, Độc Cô Thiên Diệp nâng mặt lên, nhìn hắn xướt da môi cùng ánh mắt đáng thương, ma xui quỷ khiến nói câu: "Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi."

"Được." Tử Tiêu nhất thời cười sáng lạn giống như hoa nở rộ.

Nhìn hắn tươi cười, sao nàng lại cảm thấy chính mình bị hố? Thật sự là càng nhìn càng giống hồ ly!

Độc Cô Thiên Diệp rời giường thu thập xong, Tử Tiêu đã bừng điểm tâm đơn giản vào. Giờ nhìn hắn, nàng còn chút ngượng ngùng. Thật muốn kêu trời, tối hôm qua sao lại như vậy chứ...

Nói, vậy là nàng gục hắn xuống sao? Trở lại trên giường hình như là nàng trực tiếp đẩy ngã hắn xuống giường rồi lăn lên.

Càng nghĩ mặt càng đỏ, muốn chết quá!

"Nếu nàng còn nghĩ tới chuyện tối hôm qua, bây giờ ta không ngại làm lại một lần." Tử Tiêu đột nhiên mở miệng nói.

"Khụ khụ, khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp đang ăn cháo, nghe hắc vừa nói như vậy, uống chưa xong một ngụm, liền ho khan không ngừng.

"Cẩn thận một chút, lớn rồi, ăn cháo còn sặc." Tử Tiêu vỗ lưng của nàng nói.

Độc Cô Thiên Diệp không nhịn được trợn trắng mắt, người nếu không nói, ta sẽ bị sặc sao? !

Cơm nước vừa xong, Mậu Tâm và Mậu Ngôn tìm Độc Cô Thiên Diệp hỏi tiếp theo phải làm gì. Độc Cô Thiên Diệp để hắc trực tiếp triệu tập mọi người tập trung tại quảng trường. Mà Tử Tiêu, bị Độc Cô Thiên Diệp đá một cước đi rửa chén. Đạp hắc một cước xong, nàng buồn bực từ sáng sớm đến giờ mới thấy thoải mái.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Độc Cô Thiên Diệp giơ tay lên để mọi người im lặng, nói: "Hiện tại ta mang bọn người đi một chỗ, các người có thể ở nơi đó một lần nữa xây dựng thành thị mới."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, vung tay lên, đưa mọi người vào Luyện Yêu Hồ.

Mọi người đi vào đều kinh ngạc tò mò nhìn chung quanh.

"Nơi này là không gian của ta. Các người có thể sống ở đây, muốn cái gì có thể nói với Đô Đô, lúc nào muốn đi ra ngoài có thể nói với ta. Thế nào, các người có bằng lòng không?"

"Ha ha, chỗ này tốt, tiểu thư, chúng ta ở trong này một lần nữa xây dựng thành thị mới." Mậu Tâm nói.

"Nếu các người đã nguyện ý, bây giờ đi ra ngoài chuyển đồ đi, trừ phòng ở ra, cái gì cũng có thể chuyển tới đây." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Cho các người thời gian một ngày để thu thập, sáng mai ta phải rời khỏi."

Cho đến bây giờ sư phụ và các sư huynh của ta còn không có tin tức của ta, họ sẽ lo lắng."

"Không cần tới một ngày, tối đa nửa ngày là xong." Mọi người nhìn thấy nơi này, đều muốn chuyển vào sớm một chút, ban đầu vốn rời đi có chút luyến tiếc nhưng bây giờ mọi người nghĩ mau mau tiến vào ở.

"Ở nơi này có thể tìm Đô Đô. Người thân của ta cũng ở trong này, hiện tại đang được huấn luyện. Ừm, thời gian nơi này trôi qua nhanh hơn so với bên ngoài, ở đây các người có thể tu luyện rất tốt. Nếu có thể, Đô Đô sẽ an bài huấn luyện cho các người. Tốt lắm, bây giờ đi thu thập đồ đạc đi, giữa trưa hôm nay ta mang bọn người rời đi, còn vấn đề nào không?" Độc Cô Thiên Diệp mang mọi người về lại quảng trường.

"Không có vấn đề!"

Tiểu Hỏa yêu cầu đi ra giám sát mọi người chuyển nhà, khụ khụ, kỳ thật là sợ bọn họ có cái gì quên mất. Tiểu Ngân thấy Tiểu Hỏa đi ra, hẳn cũng đi ra theo, hai người chạy tới chạy lui quán xuyến, xem thử mọi người có quên mất hoặc bỏ qua cái gì không.

Đến giữa trưa, Độc Cô Thiên Diệp thu mọi người vào Luyện Yêu Hồ, nhìn hắc ám chi thành lúc trước ồn ào nhưng giờ sẽ hoàn toàn lâm vào im lặng. Mậu Tâm mang Độc Cô Thiên Diệp cùng Tử Tiêu đi cửa thông đạo, sau đó che lại thông đạo.

Mới vừa ra ngoài, Mậu Tâm không biết nơi này là ở đâu. Độc Cô Thiên Diệp thu hắc vào Luyện Yêu Hồ, sau đó cùng Tử Tiêu ngồi trên lưng Tiểu Hỏa tùy tiện bay theo một phương hướng.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp đi ra, dùng thông tin thạch liên hệ Thì Hoảng Quy bọn họ, báo bình an cho bọn hắn, cũng biết Thất Nguyệt và Hắc Tử đã đến công hội chờ bọn hắn.

Lần này chỉ bay hai ngày, bọn họ liền thấy được một thành thị. Có thành thị, còn có linh sư công hội, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu ngồi truyền tống trận, vòng vo hai lần rốt cục cũng về tới Năm thành.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện trên truyền tống trận, mọi người trong Linh Sư công hội kích động vây quanh hai người.

Người tiến vào Bí cảnh, sau khi đi ra đã nói với người bên ngoài dị thường của Bí cảnh. Không nghĩ tới bên trong lại có quý mị! Đồng thời cũng nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp cứu bọn họ, nhất là lần chiến đấu cuối cùng đó, liền bị mọi người nói vô cùng kì diệu. Mà bây giờ Độc Cô Thiên Diệp đã thành nữ thần trong mắt của những người trẻ tuổi!

Nhưng sau khi đi ra lại không có tung tích của Độc Cô Thiên Diệp, cũng không liên hệ được, làm cho tâm của mọi người lập tức dâng lên. Thì Hoảng Quy cùng Hác Bằng Du mấy người để toàn bộ người của Linh Sư công hội đi tìm, còn một số người của gia tộc khác cũng tự phát đi tìm, nhưng vẫn không có kết quả.

"Thiên Diệp tiểu thư, người trở về là tốt rồi, Hội trưởng kêu người nếu trở lại thì lập tức trở về." Quản sự nói.

"Tốt, cảm ơn quản sự." Độc Cô Thiên Diệp nói, cùng Tử Tiêu đi Linh Sư công hội.

Vừa mới bước vào đại môn, liền nhìn thấy bóng dáng của Hác Bằng Du.

"Oa..Oa..Oa..., tiểu sư muội, rốt cục người đã trở lại, chúng ta lo lắng muốn chết!" Hác Bằng Du ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp, kích động tru lên.

"Ta có chuyện, trở về lại nói với các người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhìn Hác Bằng Du ôm Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu tản ra lãnh khí. Làm cho Hác Bằng Du nghĩ bỏ qua đều không được.

"Tiểu sư muội, hửn là ai vậy?" Hác Bằng Du buông Độc Cô Thiên Diệp ra, hỏi.

Tử Tiêu đi lên đến, nói: "Ta là vị hôn phu của Tiểu Diệp Nhi, Tử Tiêu, vị này là sư huynh của nàng sao? Hai năm này cảm ơn các người chiếu cố nàng."

"Hử, vị hôn phu? !" Hác Bằng Du nghe lời nói của Tử Tiêu kinh hãi, nói: "Tiểu sư muội, ta nghe nói qua tiến vào Bí cảnh, sau khi ra có thể mang theo thảo dược, chỉ là chưa có nghe nói qua còn có thể mang ra vị hôn phu, người cũng quá trâu đi? !"

"Trở về lại giải thích với các người. Bây giờ ta phải đi về tìm sư phụ, người muốn cùng đi sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta đến vì nhìn có người hay không , đương nhiên muốn cùng người cùng trở về rồi." Hác Bằng Du nói, cùng nàng đi về.

Ba người rất nhanh liền về tới Linh Sư công hội, nhìn Độc Cô Thiên Diệp trở về, mọi người trong Linh Sư công hội kích động không thôi, thậm chí ngay cả Bùi Thiếu Nam đang ở bên ngoài xử lý sinh ý, Doãn Lăng đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài đều dùng truyền tống trận trở về.

"Sư phụ." Độc Cô Thiên Diệp đi vào cúi đầu trước Thì Hoảng Quy, nói: "Con đã trở về."

"Trở về là tốt rồi." Thì Hoảng Quy nói.

"Tiểu sư muội, sau khi người ra lại đi nơi nào, làm sao cũng không liên hệ được với người, thông tin thạch cũng không dùng được." Phong Khinh Nhiễm hỏi.

"Lúc đi ra ta cùng Tử Tiêu cũng không có nghĩ đi ra cùng những người khác giống nhau, mà là đi tới một địa phương bị ngăn cách."

"Một địa phương?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói chuyện xảy ra ở Hắc Ám thành của mình và Tử Tiêu, đương nhiên, chuyện say khướt đêm đó không có nói ra.

"Thật sự rất tốt! Có trợ lực lớn như vậy, lúc người đi Vũ Linh đại lục sẽ bảo đảm hơn." Bùi Thiếu Nam nói. "Vị này là?"

"Khụ khụ, ta giới thiệu một chút, đây là sư phụ ta, đây là đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh." Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào mấy người bọn họ giới thiệu, sau đó nhìn vào mắt Tử Tiêu, nói: "Đây là bằng hữu của ta, Tử Tiêu."

"Không phải đâu, tiểu sư muội, hẳn không phải vị hôn phu của người sao?" Hắc Bằng Du nói.

Tử Tiêu hành lễ với mọi người, nói: "Ta là vị hôn phu của Tiểu Diệp Nhi. Tiểu Diệp Nhi, người chẳng lẽ muốn..."

"Sao người lại thành vị hôn phu của tiểu sư muội? Tiểu sư muội, để ý hẳn là gạt người quá thực lên." Hắc Bằng Du nói.

"Ha ha." Thất Nguyệt và Hắc Tử vừa mới đến nghe được lời nói của Hắc Bằng Du, cười ha hả. Quá thực lên...

"Tiểu Diệp Nhi, người chứng minh cho mọi người thấy quan hệ của chúng ta." Tử Tiêu vượt môi sớm đã không nhìn ra bị xước của mình, lên án nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp bị động tác của Tử Tiêu làm cho sắc mặt đỏ lên, hung ác, nói: "Hắn, hắn, khụ khụ, ta nói sẽ chịu trách nhiệm với hắn, cái này cũng coi như là vị hôn phu đi."

"Không phải chứ? Gần một tháng chúng ta không ở cùng người, người lại trở thành vị hôn phu của nàng! Không phải các người đã làm chuyện gì đó rồi chứ? Hắc hắc." Thất Nguyệt cười nói.

"Có thể có chuyện gì chứ. Có cũng sẽ không nói với các người, một đám đều thu tâm tư vào trong bụng đi, bằng không ta cho các người nếm thử ngũ hoa ngũ độc tán." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Trước kia lúc có thời gian nàng sẽ nghiên cứu Thiên Chu Vạn Độc, bây giờ độc dược này đã không còn vấn đề quá lớn. Có một lần còn tự mình nghiên cứu chế tạo ra một loại ngũ hoa ngũ độc tán, dược ngũ hoa ngũ độc đều có độc tính nhỏ, không nghĩ tới vẫn làm cho cả người Hắc Bằng Du khó chịu một tháng! Từ đó về sau mọi người đều sợ độc dược của nàng .

"Nếu đã tìm được hoa có mùi thơm ngào ngạt rồi, tiếp theo người tính đi Vũ Linh đại lục sao?" Thì Hoảng Quy hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ở trong này ta đã ngây người hai năm, không biết tình huống của biểu tỷ bọn họ bên kia thế nào. Cho nên ta nghĩ nhanh chóng qua đó. Nếu có thể, ta nghĩ hai ngày nữa sẽ đi."

"Trong tộc của ta còn một số việc, tạm thời không thoát ra được, chờ ta xử lý tốt, lại đi trợ giúp người một tay." Phong Khinh Nhiễm nói.

"Tiểu sư muội, bây giờ trừ ta ra bọn họ đều có chuyện, cho nên lần này vẫn là ta đi cùng với người. Ha ha, đám lão bất tử Phong gia kia, lần này nhất định sẽ làm cho bọn họ học máu!"

"Tứ sư huynh biết Phong gia sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Khụ khụ, ta không có nói với người, kỳ thật ta là người của Vũ Linh đại lục." Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp hí mắt nhìn Hác Bằng Du nói: "Không có."

"Vậy à, hắc hắc, bây giờ ta nói cho người biết cũng không muộn. Bây giờ ta nói cho người biết, ta thuộc một tiểu gia tộc bên trong Vũ Linh đại lục." Hác Bằng Du nói.

Thì Hoảng Quy nhìn bọn họ, nghĩ đi Vũ Linh đại lục, Hác Bằng Du đi là tốt nhất, có vẻ thân phận của hắn... Hắn nhìn Hác Bằng Du nói: "Lão tứ, vậy người đi cùng tiểu sư muội của người đi."

"Không cần người nói ta cũng biết, ta còn biết bây giờ ở trong lòng của người hâm mộ ta muốn chết." Hác Bằng Du nói.

"Người, cái thằng nhóc này, người có cái gì để ta hâm mộ chứ? !" Thì Hoảng Quy nói.

"Hừ hừ, người hâm mộ là ta có thể đi cùng tiểu sư muội đến Vũ Linh đại lục chơi, mà người lại phải ở đây chuẩn bị đại hội cho hai mươi tư quận." Hác Bằng Du nói.

"Người, cái tên khốn này, tiểu sư muội của người là đi chơi sao? Nếu chiếu cố không tốt tiểu sư muội của người, khi trở về ta sẽ lột da của người ra!" Thì Hoảng Quy rống to với Hác Bằng Du.

"Ta biết rồi. Cái này còn cần người nói sao!" Ánh mắt của Hác Bằng Du khinh bỉ nhìn Thì Hoảng Quy, làm Thì Hoảng Quy lại lấy giày ném hắn.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp trở về thu thập đơn giản một chút, Tử Tiêu ở tại sân của nàng, mà Thất Nguyệt và Hắc Tử ở tại khách phòng của Linh Sư công hội.

Trước khi đi Thất Nguyệt và Hắc tử đi kêu Thứ Hồn, đi ép hỏi Tử Tiêu làm sao để Độc Cô Thiên Diệp đáp ứng phụ trách, kết quả hỏi nửa ngày phát hiện tâm hồn hắc căn bản không ở đây, nhưng vẫn nói chuyện đêm đó.

"Không nghĩ tới Thiên Diệp lại lợi hại như vậy!" Thất Nguyệt nói.

"Sao người không đi ra ngăn cản hả?" Hắc Tử hỏi.

"Hắn nhốt ta tại không gian khế ước không cho ta đi ra, tức chết ta!" Thứ Hồn tức giận nói. Chủ nhân nếu không có việc gì liền quăng hắn vào không gian khế ước, rất không có nhân đạo!

Mặc kệ ba người thương lượng làm sao cản trở Tử Tiêu, ít nhất bây giờ Độc Cô Thiên Diệp đã nói sẽ phụ trách, tuy rằng lời phụ trách này còn xa với lời hẹn ước.

Độc Cô Thiên Diệp ngày người ở công hội vài ngày, cùng ăn cơm với Thì Hoảng Quy bọn họ, nói chuyện phiếm. Một số người đến cảm tạ Độc Cô Thiên Diệp đều để đại trưởng lão bọn họ đi ứng phó. Hai ngày sau, nàng cùng Hắc Bằng Du và Tử Tiêu cùng nhau đi tới mặt biên thông đạo.

Không khác Huyền Nguyệt đại lục lắm, nơi này cũng có một lão nhân bảo vệ. Có lẽ là Hắc Bằng Du thường xuyên tới tới lui lui, hắn cùng lão giả kia rất quen thuộc. Nhìn Hắc Bằng Du bọn họ, hỏi một ít tình huống sau đó liền mở ra thông đạo cho bọn hắn.

Đã có kinh nghiệm một lần, lần này lúc vào thông đạo, Tử Tiêu kéo tay Độc Cô

Thiên Diệp, mà Độc Cô Thiên Diệp cũng bắt lấy tay của Hắc Bằng Du.

Sau đó, ba người cùng nhau tiến vào trong thông đạo.

Tung hoa tung hoa, quyển 4 đã kết thúc, chúng ta bắt đầu đến quyển 5 thôi, Thiên Diệp tử lại bắt đầu cuộc hành trình mới rồi. Vũ Linh đại lục, có gì ở đó đây?

Phong gia kia sẽ ra sao? Thiên Diệp tử nhận tổ quy tông như thế nào? Làm cách nào Thiên Diệp cứu được cha mẹ? Tất cả đều có mặt trong quyển 5.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1 (1): Tử Tiêu Bá Khí

Địa phận Lam hải hải vực, mấy ngư dân đang bắt cá, đột nhiên cảm thấy có cái gì rơi xuống từ trên trời, tiếp theo ầm một tiếng rơi vào trong nước. Sau đó một tiếng măng truyền đến.

"Ta lau!" Một giọng nữ thanh thúy, "Nhất định là ta và nó có cừu oán, chắc chắn là có thù!"

Ngư dân Chu Hải cách đó gần nhất, lúc ấy cuộn sóng nhấc lên trong nước thiếu chút nữa làm lật thuyền đánh cá của hắn. Hắn qua nhìn, vừa vịn nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ toát ra từ trong nước. Sau đó lại có hai nam tử xông ra.

"Khụ khụ, chắc chắn kiếp trước muội mượn kim tệ của Sáng Thế Thần không có trả cho nàng, cho nên mỗi lần muội đều thảm như vậy, không phải bị bỏ giữa không trung, thì là bị thông đạo đá vào trong nước. Ta đi tới tới lui lui nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên bị đá vào trong nước." Hác Bằng Du lau nước biển trên mặt, nói.

"Muội cũng hiểu được. Nếu không chính là muội để thú thú béo phệ ở trên người nàng." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Tử Tiêu nhìn vẻ mặt tức giận của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta đi lên đi."

"Cái kia, các người muốn lên thuyền của ta trước hay không?" Chu Hải nghe lời nói của bọn họ, biết bọn họ đến từ không gian khác, nghĩ đến nơi này cách bờ còn khá xa, mới mở miệng mời.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện Chu Hải trên thuyền nhỏ cách đó không xa. Nhìn gương mặt chữ điền của hắn, bộ dáng thành thật thuần phác, nàng cười nói: "Cảm ơn đại ca." Sau đó bơi qua thuyền nhỏ.

May mà 3 người bọn họ biết bơi, nếu không biết bơi, phỏng chừng vừa tới nơi này, lập tức chết đuối !

Bọn họ lên thuyền của Chu Hải rất nhanh. Thuyền của Chu Hải bên ngoài nhìn thì nhỏ, sau khi lên mới phát hiện không gian bên trong thật ra rất lớn. Bên trong có một cái lưới đánh cá, còn có mấy xâu cá.

"Đến phủ thêm quần áo đi."

Bởi vì quần áo bị ướt dán trên người, dáng người nóng bỏng của Độc Cô Thiên Diệp nhìn một cái không xót gì. Tử Tiêu lấy từ nhẫn không gian ra một chiếc áo khoác của mình, phủ thêm cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mặc vào quần áo của Tử Tiêu, nhìn Chu Hải nói: "Đại ca xưng hô thế nào?"

"Ha ha, các người gọi ta Chu Hải là được." Chu Hải nói, "Các người đợi chút, ta thu lưới này rồi đưa các người lên bờ."

Chu Hải nói xong bắt đầu thu lưới bên ngoài. Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở mạn thuyền vừa xem vừa nói chuyện phiếm với Chu Hải.

"Các người là đến từ không gian khác đúng không? Ha ha, ta đánh cá trên biển vài thập niên, người bị thông đạo quăng vào trong biển ta là lần đầu tiên thấy." Chu Hải nói.

"Ta và nó có thù oán, mỗi lần đều không tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Đại ca, nơi này là chỗ nào vậy ?"

"Đây là Lam hải hải vực. Giờ chúng ta đang ở bờ biển Lam hải." Chu Hải chậm rãi kéo lưới về, miệng trả lời Độc Cô Thiên Diệp.

"Các người đánh cá ở đây, không sợ gặp phải linh thú sao?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Ha ha, Lam hải hải vực này có phân chia địa vực. Nơi chúng ta đang ở là khu vực phía ngoài, là khu vực mấy chục hải lý gần đường bờ biển. Ở đây chỉ là mấy loại cá biển bình thường. Đi ra ngoài khu vực này là nơi có linh thú. Nếu ai không cẩn thận đi ra nơi đó, sẽ có nguy hiểm. Nơi này của chúng ta là an toàn ." Chu Hải nói, một phen kéo lưới đánh cá lên, phát hiện thu hoạch cũng không tệ lắm.

Hác Bằng Du cảm thấy chơi vui, chạy tới cùng kéo với Chu Hải, Chu Hải để Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu đi đến đuôi thuyền, sau đó cùng Hác Bằng Du túm lưới đánh cá lên. Khi lên khỏi mặt nước cá nhảy vài cái.

Chu Hải bỏ cá vào một cái rổ, sau đó rửa tay trong nước biển, rồi đi về thuyền nhỏ.

"Vợ ta làm cá rất ngon, lát nữa về ta bảo nàng cho các người ăn." Hôm nay thu hoạch không tệ, tâm tình Chu Hải cũng có vẻ sung sướng.

Nghe lời nói Chu Hải, Độc Cô Thiên Diệp còn tưởng hắn là người không thể tu luyện, nhìn thấy hắn dùng linh lực sử dụng thuyền nhỏ mới biết thì ra hắn cũng là linh sư. Cấp bậc không cao, sống cuộc sống đơn giản ở làng chài nhỏ, đây cũng là một loại hạnh phúc.

Thuyền nhỏ có linh lực sử dụng tốc độ rất nhanh, không quá lâu đã đến bờ biển. Chu Hải vác khuông cá trên vai, mang theo mọi người đi đến nhà của hắn.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp theo phía sau, nàng hỏi Hác Bằng Du: "Phong gia cách nơi này xa không ? Gần đây có truyền tống trận linh tinh hay không?"

Hác Bằng Du lắc đầu nói: "Ta không biết."

"Không phải huynh là người của đại lục Vũ Linh sao? Sao huynh lại không biết?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đại lục Vũ Linh lớn như vậy, huynh cũng không quen thuộc vùng duyên hải này. Hơn nữa tuyệt đại bộ phận thời gian của huynh đều sống trên đại lục Không Linh, cho nên huynh cũng không rõ ràng lắm chuyện nơi này. Chỉ là biết mấy đại thế lực thôi." Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì nhìn Hác Bằng Du, giờ nàng càng ngày càng cảm thấy hắn là một cái hố hóa ! Lúc ấy nhìn dáng vẻ của hắn còn tưởng rằng hắn hiểu biết nơi này lắm, kết quả cũng chỉ có 1 ưu thế hơn nàng là sinh tại đây thôi.

Một tiểu viện tử xuất hiện ở mọi người trước mặt rất nhanh, khi Chu Hải còn ở thật xa đã kêu: "Nàng dâu ơi, trong nhà có khách, mau ra đây."

Nghe thấy thanh âm Chu Hải, bên trong đi ra một phụ nhân búi tóc thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, rất được, dáng người cũng tốt, cho dù xiêm y vải thô cũng dấu không được khí chất trên người nàng. Nàng mở cửa ra, nói: "Mau mời vào đi. Lão chu, chàng mang cá đến phòng bếp đi, lát nữa ta làm cho bọn họ ăn. Nhà chúng ta có vẻ nhỏ, các vị chấp nhận một chút, các người ngồi đi, ta đi pha trà."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, trong nhà có vẻ đơn giản, nhưng dọn dẹp vô cùng sạch sẽ. Rất nhanh, nàng dâu Chu gia bưng bốn ly trà lên, 3 chén cho bọn họ, một ly đặt một bên. Nói câu các người tùy ý rồi chui vào phòng bếp .

Độc Cô Thiên Diệp thấy cuộc sống bọn họ, cảm thấy loại cách sống bình thường này đã cách nàng thật xa xôi. Sau khi nàng đến thế giới này thì cứ tu luyện, tỷ thí, đánh nhau gì đó, giống như sắp quên đi cuộc sống thường thường phàm phàm rồi.

"Nếu nàng nguyện ý, sau này chúng ta cũng có thể." Tử Tiêu nhìn trong mắt Độc Cô Thiên Diệp là hoài niệm và kỳ vọng, nói.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Tử Tiêu một cái, không nói chuyện, chỉ cúi đầu uống trà.

Chu Hải bỏ cá vào phòng bếp, lại vào phòng đối xiêm y, lúc này mới đi ra tiếp bọn Độc Cô Thiên Diệp. Nhìn thấy nàng dâu để trà cho hắn, bưng lên uống một ngụm.

"Chu lão ca, huynh xem chúng ta mới đến, cũng không biết tình huống nơi này. Còn tưởng sư huynh ta biết một chút, kết quả hắn cũng là người học đòi. Huynh có thể nói cho chúng tôi tình huống nơi này một chút không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Chu Hải sang sảng cười, nói: "Đương nhiên có thể. Đại lục Vũ Linh chủ yếu có Đông đại lục và Tây đại lục, lấy sơn mạch Hà Trạch và Bắc Vọng hà làm ranh giới. Chúng ta đang là Đông đại lục, chủ yếu là lấy quận phân chia, mà Tây đại lục thì phân chia thành quốc gia. Ta chưa từng đi Tây đại lục, cho nên không biết tình huống bên kia."

"Vậy huynh có biết Phong gia không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phong gia đương nhiên biết! Phong gia là gia tộc nhị lưu của Đông đại lục chúng ta, có phân gia ở rất nhiều quận. Vì quản lý, cứ cách năm năm họ lại có một lần đại hội gia tộc. Gia tộc khác cũng là như thế."

"Gia tộc nhị lưu?" Độc Cô Thiên Diệp không hiểu.

"Cùng ha ha, thế lực nơi này của chúng ta có gia tộc, có công hội, có quận chúa, có môn phái. Ừ, thần điện cũng coi như môn phái. Muốn nói thế lực mạnh nhất, địa vị cao nhất, là Thần điện và công hội. Thần điện, Công hội Luyện đan sư, Công hội Luyện khí sư, Công hội Thuần thú sư, Công hội Linh sư, mấy cái này là lợi hại nhất. Cũng là chúng ta không dám đắc tội." Chu Hải giải thích nói.

"Thần điện ?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc kêu lên, "Nơi này cũng có thần điện sao ?"

"Có chứ. Tổng điện Thần điện ở Tây đại lục. Đông đại lục cũng có rất nhiều phân điện, nơi này chúng ta giờ là do người của thần điện quản lý. Ai, " Chu Hải thở dài, tiếp tục nói, "Thần điện quảng cáo rùm beng là quang minh, thật ra đều là làm mấy chuyện ám muội. Nhất là gần đây..."

Lúc này nàng dâu Chu gia đi vào, nghe thấy Chu Hải đang nói về thần điện, mặt lập tức trầm xuống, trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Người lại nói chuyện của thần điện, coi chừng người của Thần điện nghe thấy, giống người bên thôn Lân vậy, bắt đi thì không về được nữa!"

Chu Hải thấy nàng dâu nhà mình tức giận, nghĩ chuyện này nói cũng không tốt, thì không nói về Thần điện nữa.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Chu lão ca, huynh có thể nói cho ta về chuyện của Phong gia không ?"

Chu Hải thấy Độc Cô Thiên Diệp nói sang chuyện khác, tự nhiên hắn cũng không nhắc lại Thần điện, nói: "Phong gia này cũng không phải là dễ chọc. Gia tộc nhất lưu ở Đông đại lục chỉ có hai cái, là Mạc gia và Nam Cung gia, gia tộc nhị lưu có bốn, phân biệt là Phong gia, Ngụy gia, Thi gia và Chúc gia. Gia tộc nhất lưu làm việc đều có vẻ điệu thấp, Phong gia xem như lợi hại nhất trong gia tộc nhị lưu, người của Phong gia ỷ vào gia nghiệp

lớn, thường xuyên làm mấy chuyện khi nam phách nữ, thiêu sát đánh cướp."

Nghe thấy Mạc gia, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng. Mạc gia này sẽ không là gia tộc trực xuất lão tổ tông lúc trước chứ ?

"Người Phong gia làm việc như vậy cũng không có người quản sao ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phong gia gia tộc này và tổng phân điện điện chủ Thần điện Đông đại lục quan hệ tốt lắm." Chu Hải chỉ nói một câu, giải thích mọi chuyện.

Độc Cô Thiên Diệp biết lão phù thủy kia của Thần điện, nghĩ đến Phong gia, từ ngữ răn chuột một ổ lập tức chui vào trong đầu của nàng.

"Vậy gần đây có thành thị không ? Có truyền tông trận hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi lại.

"Có, đi nửa ngày về hướng tây còn có một thành thị, là thành Tùng Cổ. Nhưng thành thị này có vẻ nhỏ, truyền tông trận cũng chỉ có thành phố lớn mới có. Nếu các người muốn đi bốn gia Phong gia, cần chuyển vài lần. Đúng rồi, thành Tùng Cổ cũng có phân gia Phong gia."

Lúc này nàng dâu Chu gia đã làm xong toàn ngư yến, đi vào gọi mọi người ra ngoài ăn cơm trưa, mọi người kết thúc đề tài.

Nhìn thấy cơm trưa phong phú, Độc Cô Thiên Diệp nghĩ hai vợ chồng này thật đúng là rất nhiệt tình .

Trù nghệ của nàng dâu Chu gia tốt lắm, một bàn toàn ngư yến mọi người ăn rất là sung sướng. Nhưng khi ăn được một nửa, có vài người khách không mời mà đến.

"Chu Hải, mang vợ người ra!" Bên ngoài có người hô.

Chu Hải đang ăn cơm và vợ hắn nghe tiếng người đó, sắc mặt lập tức thay đổi. Chu Hải trấn an vợ nàng dâu Chu gia, nói: "Nàng ở trong này đừng đi ra ngoài." Nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ra bên ngoài một chút, hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Thôn trưởng và Thần điện Thần Vệ Trường." Nàng dâu Chu gia trả lời, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài.

Chu Hải đi ra bên ngoài, cười nói: "Thần Vệ Trường và thôn trưởng sao lại đến đây? Ăn cơm trưa không, muốn đi vào dùng một chút hay không?"

Thôn trưởng và Thần Vệ Trường kia khinh thường nhìn thoáng qua, nói: "Đừng có giả ngu, người biết hôm nay chúng ta tới làm gì. Nhanh mang vợ người ra, Thần Vệ đại nhân tự mình tới đón nàng, nàng còn muốn cái gì nữa ? !"

Nàng dâu Chu gia vẫn luôn chú ý bên ngoài nghe thấy thế, đột nhiên toàn thân cứng lại.

Chu Hải nhìn Thần Vệ Trường và thôn trưởng, nói: "Thôn trưởng, ta nói, ta sẽ không đưa vợ ta ra! Vợ ta sẽ không đi cùng các người !"

"Thần vệ đại nhân không ngại thân thể của nàng, tự mình tới đón nàng, nàng còn muốn thân phận gì?" Nói xong, linh lực của thôn trưởng một phen đánh vào trước ngực Chu Hải, đánh Chu Hải không có phòng bị vào trong viện.

Nàng dâu Chu gia nghe thấy tiếng Chu Hải bị đánh, lập tức chạy ra ngoài, nâng Chu Hải dậy, lo lắng hỏi : "Chàng thế nào?"

"Nàng dâu Chu gia, cuối cùng người cũng đi ra rồi? Người xem Thần Vệ Trường đã tự mình tới đón người, người nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc,

đi thôi!" Thôn trưởng nhìn thấy nàng dâu Chu gia, nói.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng xem như nghe hiểu được, thì ra Thần Vệ Trường này nhìn trúng nàng dâu Chu gia, muốn cưỡng thường !

Nghĩ đến hai vợ chồng này không tệ, giờ có việc bọn họ sẽ không đứng ở một bên nhìn. 3 người đi ra, nhìn thấy nàng dâu Chu gia đỡ Chu Hải ở trong sân, thôn trưởng và Thần Vệ Trường ở bên ngoài. Trong đó có một nam tử quần áo hoa lệ nhìn nàng dâu Chu gia, ánh mắt xích lồa.

"Phi! Muốn ta ra ngoài, trừ phi ta chết." Nàng dâu Chu gia hung tợn trừng mắt nhìn thôn trưởng và Thần Vệ Trường.

Thần Vệ Trường này là đội trưởng thần điện thần vệ thành Tùng Cổ, có quyền lợi không nhỏ, là đối tượng không ít người nịnh bợ. Mà Thần Vệ Trường này thích nhất là mỹ nhân, lần trước khi nàng vào thành người bán hàng không cẩn thận bị hấn thấy được, sau đó hấn nổi lên tà tâm với nàng, phái người hỏi thăm nàng người nào.

Sau chuyện này bị thôn trưởng biết, chạy tới nói cho Thần Vệ Trường. Thần Vệ Trường bảo hấn mang người qua, nếu là những người khác đã sớm đưa tới, nhưng Chu Hải thì không, dù làm thế nào hấn cũng không đồng ý. Hôm nay Thần Vệ Trường mới tự mình lại đây .

"Người cho là người..." Thần Vệ Trường muốn nói cái gì, vừa vặn thấy được bọn Độc Cô Thiên Diệp đi ra. Phong tư tuyệt mỹ của Độc Cô Thiên Diệp lập tức hấp dẫn ánh mắt hấn.

"Thần vệ đại nhân, chúng ta có trực tiếp không..." mang người đi ? Lời nói của thôn trưởng còn chưa xong, nhìn thấy bộ dáng chảy nước miếng của Thần Vệ Trường, nhìn vào trong viện, cũng thấy Độc Cô Thiên Diệp.

"Ai vậy? Sao ngươi không nói cho ta nơi này còn có mỹ nhân như vậy ?" Mắt Thần Vệ Trường nháy cũng không nháy nói.

"Đây, đây không phải người trong thôn chúng ta. Nếu thôn chúng ta có mỹ nhân như vậy, sao có thể không hiếu kính cho đại nhân!" Thôn trưởng nhanh chóng giải thích.

"Không sao, giờ biết là được." Thần Vệ Trường nói xong, đẩy cửa ra đi vào. Đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp nói: "Vị tiểu thư mỹ lệ này, ta là thành Tùng Cổ thần điện Thần Vệ Trường Tùng Ngũ Tử, thật cao hứng khi nhìn thấy người." Tùng Ngũ Tử nói.

"Vô Tử?" Độc Cô Thiên Diệp cười khẽ, nói, "Tên này của người rất tốt."

"Hắc hắc, có thể làm mỹ nhân cười, cũng là vinh hạnh của nó." Tùng Ngũ Tử cười hớ hớ nói. Ánh mắt mê đắm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nước miếng chảy xuống.

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1 (2)

Tử Tiêu chán ghét nhìn Tùng Ngũ Tử, đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, ngăn trở ánh mắt Tùng Ngũ Tử.

Không thấy được mỹ nhân, sắc mặt Tùng Ngũ Tử lập tức thay đổi, nói: "Người là ai ? Chặn ở trước mặt ta làm gì? Đừng cản đường, ta còn muốn hỏi mỹ nhân có nguyện ý theo ta về hay không!"

Nghe thấy lời nói của Tùng Ngũ Tử, sắc mặt Tử Tiêu càng khó nhìn, nhắc chân, một cước đá lên ngực hăn, khiến hăn lăn vào vòng trong sân mới dừng lại.

Thôn trưởng nhìn thấy Tử Tiêu đá bay Tùng Ngũ Tử, một phen chạy tới nâng dậy hăn, rống Tử Tiêu: "Người là ai? Cư nhiên dám đá Thần Vệ đại nhân!"

"Cút!" Tử Tiêu mắt lạnh nhìn hai người, khí thế không giống ngày xưa đột nhiên trút ra, "Nếu không muốn thật sự biến thành vô tử, lập tức cút!"

"Phi!" Tùng Ngũ Tử phun ra miệng máu, đẩy thôn trưởng đỡ hăn ra, "Người là ai, cư nhiên dám đá ta!"

"Ta là nam nhân của nàng!" Tử Tiêu bá khí nói.

"Cái gì?"

Nữ nhân xinh đẹp như vậy cư nhiên có nam nhân? Vậy cũng không sao, hần chỉ cần bộ dạng đẹp là được, có phải hay không không sao hết!

"Người cư nhiên dám đá ta, người có biết ta là ai không?" Tùng Ngũ Tử ôm ngực, nhìn chăm chăm Tử Tiêu, "Lão tử quản người có phải nam nhân của nàng hay không, hôm nay gia coi trọng nàng, nàng nhất định phải theo ta!"

Tử Tiêu vỗ vỗ góc áo của mình, khinh miệt nhìn hần một cái, sâu kín nói: "Người là ai ta mặc kệ, nhưng ta biết người nếu không cút, người sẽ biến thành ai."

"Ai?"

"Tùng Vô Tử!" Tử Tiêu nói xong, một đạo linh lực công kích qua, địa điểm, đương nhiên là nơi khiến hần vô tử.

"Hầm..." Tùng Ngũ Tử lại bị đánh trên mặt đất, sau đó lảo lảo, hai tay ôm phía dưới thống khổ tru lên.

"Người, người dám đánh Thần Vệ đại nhân!" Thôn trưởng không dám tin nhìn Tử Tiêu nói, thấy ánh mắt sắc bén của Tử Tiêu nhìn qua, sợ tới mức hần thiếu chút nữa ngã xuống đất. [Edit: rinnina (Diễn đàn Lê Quý Đôn)]

"Ta đánh hần! Dám đoạt nữ nhân của ta, vậy vĩnh viễn không cần làm nam nhân nữa!" Lời nói của Tử Tiêu nhẹ nhàng bay ra, lại khiến những người ở đây khiếp đảm.

"Người, người chờ, thần điện sẽ không bỏ qua cho người!" Thôn trưởng nói xong, chạy tới nâng dậy Tùng Ngũ Tử còn đang kêu rên chạy mất.

"Ta chờ ." Tử Tiêu nhìn bóng dáng bọn họ nói, sau đó hơi thở chợt tắt, xoay người nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cười hì hì hỏi: "Tiểu Diệp nhi, xử lý như vậy được không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Không tệ."

"Bá khí quá!" Hác Bằng Du nói, "Không nghĩ tới người còn có một mặt nam nhân."

"Ta nam nhân hay không nam nhân, những người khác đều không biết, trừ tiểu Diệp nhi. Cho nên người không biết, rất bình thường." Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhất thời hắc tuyến...

Chờ thôn trưởng và Tùng Ngũ Tử đi rồi, nàng dâu Chu Hải đỡ Chu Hải lại, nói: "Cảm ơn các người ! Các người vẫn là đi nhanh lên, thừa dịp lúc này người thần điện còn chưa đuổi theo, bằng không lập tức không kịp nữa."

Độc Cô Thiên Diệp đi đến cạnh Chu Hải, cho hắn một viên đan dược, nói: "Chu lão ca, chúng ta nhưng có thể đi, các người thì sao?"

Chu Hải nhìn thoáng qua nàng dâu Chu gia, nói: "Chúng ta cũng đi thôi. Dù sao nơi này cũng không ở vài năm, lại đổi một chỗ là được."

Ân? Chẳng lẽ bọn họ không phải người địa phương? Nhưng ngẫm lại nàng dâu Chu gia có khí chất như vậy, cũng không phải sơn dã thôn phụ bình thường có. Nhưng nếu bọn hắn không nói, các nàng cũng không hỏi.

"Cũng tốt, dù sao bị thần điện nhớ thương, các người lại ở nơi này cũng không được." Hác Bằng Du nói, "Nhưng chúng ta thế nào cũng phải ăn xong toàn ngư yến rồi lại đi, toàn ngư yến ngon như vậy, không ăn xong thì rất lãng phí."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu: "Dù sao đều đã như vậy, chúng ta ăn xong trước rồi nói."

Chu Hải bị thương không nghiêm trọng lắm, vì thế mọi người lại trở về tiếp tục ăn. Nguyên bản nghĩ Tùng Ngũ Tử trở về gọi viện binh cũng cần một ngày, mọi người ăn cơm xong có thể thu thập một chút lại đi, không nghĩ tới cơm còn chưa ăn xong, người thần điện đã tới rồi.

Thì ra, người thần điện biết Tùng Ngũ Tử cứ nhiên tự mình chạy tới đoạt nàng dâu Chu gia, thần vệ đội đều chạy tới xem, ai biết vừa đến, thì nhìn thấy thôn trưởng đỡ Tùng Ngũ Tử một thân thương tích trở lại.

Biết Tùng Ngũ Tử bị phế, mọi người thần điện kêu gào muốn tới báo thù cho hắn. Bình thường đều là Tùng Ngũ Tử mang theo bọn họ tác uy tác phúc, giờ Tùng Ngũ Tử xảy ra chuyện, đương nhiên muốn đi bắt đối phương, quay về cũng để báo cáo kết quả công tác với điện chủ. Vì thế đoàn người toàn bộ vọt tới nhà Chu Hải.

Ăn cơm một chút bị đánh gãy hai lần, cơn tức của Độc Cô Thiên Diệp cũng dâng lên, nàng nổi giận đùng đùng đi ra bên ngoài, nhìn người vây quanh tiểu viện Chu gia, nói: "Các người chờ không kịp đi tìm cái chết như vậy sao? Không muốn chết, thì cút cho ta!"

Người Thần điện vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp, ánh mắt đều thẳng, nghe thấy tiếng mắng của nàng, chẳng những không tức giận, ngược lại cười ha ha lên, nói: "Nữ nhân này tốt, lớn lên đẹp như thiên tiên, tính tình còn hòa bạo như vậy, nếu đặt ở dưới thân, sẽ tư vị mất hồn thể nào..."

"Phanh!" Người nọ còn chưa nói xong, trực tiếp bị ba đạo linh lực đưa lên tây thiên.

Đạo linh lực nhanh nhất, không cần phải nói, Tử Tiêu; đạo thứ hai, Độc Cô Thiên Diệp; đạo thứ ba, Hác Bằng Du.

"Ni mã đàn, gia gia ngươi ở trong này, cũng dám đùa giỡn cô nãi nãi ngươi? !" Hác Bằng Du tức giận nói. Chỉ vì hắn tham ăn, ăn nhiều hơn mấy đũa, lúc đi ra thì nghe nói như vậy, hắn giận đến mức trực tiếp công kích một cái vĩnh viễn ngăn chặn cái miệng của hắn.

"Các người dám động thủ với chúng ta? !" Những người khác thấy thế, đều kêu gọi bảo bối của mình ra, rút vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu.

"Vừa vận cô nãi nãi của các người tâm tình không tốt, chơi đùa với các người vậy! Xong sớm một chút, ta còn muốn về ăn cá!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, dưới chân vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, trong tay vận khởi Vô Tướng thần công, chạy qua mấy người kia.

Bọn Chu Hải chỉ nhìn một cái bóng theo xuyên qua giữa thần vệ đội, sau đó là tiếng động lả tả bá, chờ khi Độc Cô Thiên Diệp lại đứng trước mặt mọi người, toàn bộ người của đội thần vệ bên ngoài đã té trên mặt đất, toàn bộ là cắt đứt yết hầu, một đao trí mạng! Mà chủ thủ trong tay Độc Cô Thiên Diệp ngay cả một giọt máu cũng không dính.

Độc Cô Thiên Diệp cất chủy thủ vào, lại đánh ra một ngọn lửa, thiêu sạch sẽ thi thể bên ngoài. Khi nàng làm xong tất cả xoay người lại, mới nhìn thấy bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của mọi người. Cái loại ánh mắt nhìn nữ sát thần này làm nàng ngượng ngùng ho khan hai tiếng.

"Oa tắc, tiểu sư muội, thật là bá khí!" Hác Bằng Du khoa trương nói.

Nàng dâu Chu gia cười nói: "Muội tử thật là lợi hại!"

"Tẩu tử nói đùa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, ta tên là Mạc Thu hoa, muội có thể gọi ta là Mạc tử tử." Chu gia tẩu tử nói.

"Mạc Thu Hoa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng vậy, muội từng nghe qua sao?" Mạc Thu hoa nói, "Tên của chúng ta từng rất nổi tiếng ở nơi này, bởi vì rất nhiều người vì tiền tìm chúng ta khắp nơi. Nếu muội từng nghe qua, cũng không kỳ quái."

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta chưa từng nghe qua. Chẳng qua mẫu thân muội tên là Mạc Thu Thủy, khá giống tên của tỷ."

Mạc Thu Hoa nở nụ cười, nói: "Đồng lứa chúng ta đều lấy chữ “thu” làm tên lót, có rất nhiều người như vậy."

"Mẫu thân của muội là người của Mạc gia ở đại lục Huyền Nguyệt. Có lẽ tổ tông chúng ta có huyết thống ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Huyền Nguyệt đại lục hả ?" Mạc Thu hoa nghĩ nghĩ, nói, "Khi ta rời khỏi gia tộc tuổi còn nhỏ, chuyện của gia tộc biết không nhiều lắm."

"Người là tiểu thư Mạc Thu Hoa của nhất lưu gia tộc Mạc gia kia ?" Hác Bằng Du hỏi.

Mạc Thu Hoa gật gật đầu, nói: "Người biết ta?"

"Năm đó chuyện của các người gây ra náo động rất lớn, ta vừa vặn về đại lục Vũ Linh, nghe nói một chút." Hác Bằng Du nói.

"Chuyện gì mà ngay cả huynh cũng biết?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mạc Thu Hoa nói: "Cũng không có gì. Năm đó khi ta đi ra ngoài du lịch gặp được Chu ca, sau ta vì có ở cùng một chỗ với hắn, kiên quyết lui hôn với Nam Cung gia, sau đó bỏ trốn cùng hắn. Lúc trước Mạc gia và Nam Cung gia tìm rất nhiều thế lực giúp đỡ cũng không tìm được chúng ta."

"Mạc tỷ tỷ, tỷ quá giống nương muội! Năm đó nương muội cũng là khi đi ra ngoài lịch lãm gặp lão cha của muội, sau đó lui hôn với người

khác, bỏ trốn với lão cha." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Phải không? Không nghĩ tới ta và nương muội không chỉ có tên giống, ngay cả cách sống cũng khá giống !" Mạc Thu Hoa nói.

"Các người như bây giờ là vì không để Mạc gia tìm được các người đúng không? Giờ Mạc gia và Nam Cung gia đã bắt tay giảng hòa, người có cần trốn tránh như vậy không ?" Hác Bằng Du hỏi.

Mạc Thu Hoa vén mấy sợi tóc rơi trước trán, nói: "Ta mới không nghĩ trở lại gia tộc kia đâu! Cho dù Nam Cung gia đã nói không truy cứu hôn sự của ta, nhưng nếu ta trở về, những kẻ cố hủ trong nhà chắc chắn sẽ chia cắt ta và Chu ca. Nói ra thì, cuộc sống ở thôn trang nhỏ như vậy, mới là cuộc sống mà ta mong muốn."

Hác Bằng Du tỏ vẻ bất động, như vậy tốt lắm sao ?

"Người là kẻ này cảm tình ngu ngốc sẽ không thể hiểu được hương vị trong đó." Độc Cô Thiên Diệp khinh bỉ nhìn Hác Bằng Du một cái, nói.

"Muội tử, các người tính toán bước tiếp theo đến đâu rồi ?" Mạc Thu Hoa hỏi.

"Muội muốn đi thành Tùng Cổ, đi Phong gia xem xét tình huống." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Xảy ra chuyện gì ?" Mạc Thu hoa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện trên đại lục Huyền Nguyệt cho Mạc Thu Hoa nghe, nói cho nàng biết mình tới nơi này để cứu người .

"Chuyện như vậy, chắc chắn đều do phân gia làm. Nhưng phân gia của Phong gia nhiều như vậy, cũng không biết ở nơi nào. Không lâu nữa sẽ tới

đại hội năm năm một lần của Phong gia, người có thể đi tìm tin tức từ chỗ đó."

"Muội cũng nghĩ như vậy, nhưng muội tính đi Phong gia thành Tùng Cổ xem xét trước, nếu không có tin tức, lại đi ỗ của bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Một khi đã như vậy, khi các người đi phải cẩn thận một chút, dù sao vừa mới giết người của thần điện thần vệ đội, vạn nhất nếu để thần điện biết muội ở đâu sẽ rất nguy hiểm." Mạc Thu Hoa nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu. Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, tình huống lúc này tạm thời không nên đối đầu với thần điện mới tốt.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Chu Hải đã thu thập mọi thứ xong. Sau đó mọi người phân công nhau rời khỏi căn nhà nhỏ, bọn Độc Cô Thiên Diệp đi về phía thành Tùng Cổ, bọn Chu Hải thì tùy tiện chọn một hướng đi tới.

Thành Tùng Cổ giống như tên của nó, phong cách vô cùng cổ xưa, từ mọi nơi tản ra một loại hơi thở có từ thuở xa xưa. [Edit: rinnina (Diễn đàn Lê Quý Đôn)]

Ba người Độc Cô Thiên Diệp tới thành Tùng Cổ, tùy tiện tìm một khách sạn ở lại. Một thành thị nhỏ như vậy xa xôi như vậy, không có khách sạn nào có cấp bậc cao.

Mướn 3 phòng, ba người Độc Cô Thiên Diệp lên lầu nghỉ ngơi, buổi chiều khi ăn cơm đi xuống, phát hiện mọi người đều đang thảo luận chuyện Tùng Ngũ Tử bị phế, thần vệ đội bị giết.

Đối với sở tác sở vi của thần điện, mọi người đều biết rõ trong lòng, nhất là Tùng Ngũ Tử mang thuộc hạ của hắn làm bao nhiêu chuyện xấu!

Giờ nghe thấy có người phế phế sát sát bọn họ, trong lòng vô cùng vui vẻ. Nhưng ở đây lại không có ai dám nói ra, chỉ là những người quen biết nhau nói chuyện ám chỉ một chút.

Nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp đi xuống, mọi người trng lữ điểm yên tĩnh lại. Khi nào thì trấn nhỏ có những người có khí chất như vậy ? Nhất là còn có một vị mỹ nữ như vậy!

"Oa, ta nhìn thấy tiên nữ !" Có người háo sắc nói.

Người bên cạnh phục hồi tinh thần lại, vỗ bả vai người nọ, nói: "Còn dám háo sắc, coi chừng bị phế giống người đó!"

Ba người Độc Cô Thiên Diệp không để ý tới ánh mắt người khác, đều là nhân vật phong vân, khi nào thì để ý trường hợp nhỏ như vậy. Xuống lầu ăn cơm chỉ vì muốn thám thính một ít tin tức.

Cũng may những người đó nói chuyện thần điện một lát thì nói sang chuyện của Phong gia, thảo luận nhiều nhất chính là bốn gia Phong gia sắp mở đại hội gia tộc, mấy chi nhánh như thế nào ra làm sao, còn nói đến người Phong gia gần đây luôn tuần ra bên ngoài tin tức.

"Các người có nghe nói không, hai tháng trước Phong gia công bố một tin tức ra ngoài, nói bọn họ phân gia thành Ngô Lai đi đại lục Huyền Nguyệt bắt một nhóm người về, bảo một người tên là Độc Cô Thiên Diệp đến đổi người. Nếu nàng không tới trước khi đại hội gia tộc bắt đầu, sẽ giết chết toàn bộ người bị bắt!"

"Độc Cô Thiên Diệp? Người bị nắm là độc cô gia hả?"

"Ai biết, cái loại này không gian thấp có thể có bao nhiêu thế lực gia tộc? Đụng phải Phong gia, Độc Cô Thiên Diệp kia xem như thảm ."

"Đúng vậy, còn là rơi vào tay phân gia thành Ngô Lai, không chết cũng bị lột một tầng da!"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói của bọn họ, đi qua ngòi xuống, nở nụ cười nói: "Các vị đại ca, trước kia ta tu luyện ở trong núi, chưa từng đi ra ngoài. Các người nói Phong gia là chuyện gì vậy ? Vì sao nói đến Ngô Lai lại thảm như vậy?"

Ba người đang nói chuyện nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, nhất thời linh hồn nhỏ bé bay mất, nói: "Phong gia là nhị lưu gia tộc, nghe nói lão tổ bốn gia Phong gia thời gian trước đột phá đến Thần tôn sơ cấp! Mà Phong gia thành Ngô Lai kia, là phân gia tâm tư độc nhất, thủ đoạn âm ngoan nhất. Những người đó rơi vào trong tay Phong gia thành Ngô Lai, không biết có thể đợi đến khi người khác tới cứu hay không!"

Độc Cô Thiên Diệp trong lòng dao động, sắc mặt cũng không đổi, nở nụ cười lại hỏi: "Vậy đại hội Phong gia lại là chuyện gì xảy ra ?"

"Gia tộc giống như Phong gia, cách một thời gian sẽ triệu tập toàn bộ phân gia đại biểu hội bốn gia họp một lần, nói nói tình huống ở chỗ mình quản lý, còn có tỷ thí bài danh mỗi lần. Mỗi lần đại hội sẽ quyết định địa vị các phân gia trong năm năm tiếp theo."

"Nghe các người nói, năm nay là đại hội phân gia sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng vậy, tháng 10 năm nay, là 1 tháng nữa đó."

Độc Cô Thiên Diệp cười nói cảm ơn, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

"Hắn là phân gia Phong gia thành Ngô Lai. Giờ cách hạn cuối chỉ còn thời gian 1 tháng." Sau khi Độc Cô Thiên Diệp quay lại thì nói ra tin tức mình hỏi được.

"Ngày mai chúng ta đi thành Ngô Lai." Hác Bằng Du nói.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Sau đó mọi người lên lầu tu luyện.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy linh khí của nơi này còn nồng đậm hơn đại lục Không Linh. Nàng ngồi trên giường, cảm thấy mình đã đến bên cảnh giới đột phá, nhưng còn kém một chút. Lần trước khi nàng khế ước Lam Nguyệt đã cảm thấy vách tường hơi buông lỏng, sau lại được bộ tộc hắc ám nhận chủ, lại dâng lên thêm một chút lực lượng. Nghĩ đến thời gian sau này của mình có vẻ gấp gáp, mà mình đi cứu người thực lực càng mạnh càng tốt, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân, sao người lại tới đây?" khi Độc Cô Thiên Diệp lắc mình vào Đô Đô xuất hiện ở trong lòng nàng, hỏi.

"Đô Đô, ta cảm thấy ta sắp đột phá, nhưng là còn thiếu chút nữa. Ta muốn bế quan thử xem. Nếu đến sáng mai ta còn chưa đột phá, người hãy gọi tỉnh ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chủ nhân yên tâm, giờ ta có thể điều chỉnh thời gian, cam đoan ngài sẽ đột phá trong đêm nay." Đô đô nói.

"Được. Người an bài đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, vào phòng của mình. Sau đó bắt đầu tu luyện.

Trong phòng Tử Tiêu, sau khi Độc Cô Thiên Diệp biến mất, hắc lập tức mở mắt. Đợi một lát cũng không cảm nhận được hơi thở của nàng, hắc nhẹ nhàng đi tới trước phòng của nàng.

Vì có thể tùy thời cảm thấy tồn tại của Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu thiết trí một chú ngữ cảm ứng ở trên người nàng và mình. Đây là một loại chú ngữ cổ xưa, khi thực hiện không có bất kì phản ứng nào, chỉ làm cho

người cảm nhận được hơi thở của đối phương. Nếu đối phương và người cùng ở trong một không gian thì có thể cảm nhận được.

Lần này Tử Tiêu đợi hơn nửa buổi tối cũng không thấy Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, đang lo lắng có phải nàng gặp chuyện không may hay không, cuối cùng nàng cũng xuất hiện .

Nhìn thấy Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Đợi lát nữa ta lại giải thích cho ngươi." Nói xong, lôi kéo hắc bay ra ngoài thành.

Mới ra thành không lâu, Độc Cô Thiên Diệp đã cảm thấy thiên địa quy tắc buông xuống, đành phải dừng lại.

Rất nhanh, quang mang thăng cấp đã buông xuống , Độc Cô Thiên Diệp thành công đột phá thần vương trung cấp, tới thần vương cao cấp!

Thần vương cao cấp 20 tuổi! Nói ra ai tin !

Sau đó chúng thú đi ra, bởi vì đây chỉ là thăng một nấc nhỏ, chúng thú cũng không tăng được bao nhiêu lực lượng. Chỉ có Tiểu Hỏa tăng một cấp bậc nhỏ, Liệt Hỏa thăng đến siêu thần thú cấp hai, cực cường Lam Nguyệt thành công thăng cấp siêu thần thú! Bởi vì huyết mạch của nó, sau khi thăng cấp siêu thần thú, tự động hoá thành hình người, tựa như Tiểu Cửu lúc trước vậy.

Quang mang thăng cấp liên tiếp xuất hiện, đã có không ít người có lòng đến điều tra, Độc Cô Thiên Diệp đợi bọn Tiểu Hỏa thăng cấp xong, mang theo mọi người đi vào Luyện Yêu Hồ. Vừa mới đi vào một lát, Đô Đô làm cho bọn họ nhìn thấy được bên ngoài, có không ít người bay tới.

"Thiếu chút nữa đã bị phát hiện ."

Đây là lần đầu tiên Tử Tiêu vào nơi này, chỉ đơn giản nhìn cảnh vật chung quanh một chút mà thôi. Hắc biết Độc Cô Thiên Diệp có một cái lọ

có thể cất chứa sinh mệnh, bằng không người của bộ tộc hắc ám chạy đi đâu. Nhưng hẳn không nghĩ tới sẽ là Luyện Yêu Hồ.

"Người có vẻ một chút cũng không hiểu kỳ." Độc Cô Thiên Diệp thấy phản ứng của Tử Tiêu, nói.

"Có sao ? Ta chỉ là có vẻ bình tĩnh." Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp không tin, nhưng cũng không tiếp tục hỏi. Mỗi người đều có bí mật của mình, tựa như nàng cũng có bí mật vậy.

Thông qua tiếp sóng của Đô Đô, Độc Cô Thiên Diệp thấy rõ rành cảnh tượng bên ngoài. Máy thể lực này kiểm tra chung quanh một lần xong, không có phát hiện cái dấu vết gì, chỉ có thể ngoan ngoãn rời khỏi. (đọc chữ tiếp song có cảm giác Đô Đô giống như đài phát thanh truyền hình vậy)

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp mang Tử Tiêu đi dạo một vòng trong Luyện Yêu Hồ, biết bọn Đô Đô đang huấn luyện người Mạc gia, Tử Tiêu cũng đưa ra không ít phương pháp, làm cho Đô Đô sáng mắt, vội vàng đi thực hiện, bỏ mặc hai người.

"Người của bộ tộc hắc ám cũng ở trong này sao?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hỏi: "Sao vậy?"

"Người của bộ tộc hắc ám tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng lại không hiểu cách chiến đấu. Chỗ ta có phương pháp mấy huấn luyện, nàng có thể lấy thử xem."

Độc Cô Thiên Diệp cũng phát hiện vấn đề này, muốn huấn luyện bọn họ, lại không có cách nào. Nghe xong phương pháp của Tử Tiêu nói, trực tiếp đi chỗ của hắc ám bộ tộc sống, tìm Mậu Tâm, giao phương pháp cho hắn, để bọn họ đi huấn luyện.

Sau khi Mậu Tâm nghe thấy phương pháp, rất kích động, cầm phương pháp huấn luyện đi luôn.

"Thật là gấp gáp." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán nói.

Sau đó, hai người Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu trở về từ ngoài thành, vừa mới vào đã thấy Hác Bằng Du ở trong phòng đi qua đi lại.

"Hai người đi đâu, cũng thềm nói với ta một tiếng, đi một vòng tìm không thấy người, hại ta nghĩ các người xảy ra chuyện gì." Hác Bằng Du nói, ánh mắt ái muội nhìn hai người.

Độc Cô Thiên Diệp đẩy cửa trực tiếp đi vào phòng, lúc đóng cửa nói: "Đi thẳng cấp." Sau đó phanh một tiếng đóng cửa lại.

"Đêm nay ánh trăng tốt lắm, thích hợp ngắm trăng!" Tử Tiêu nói, "Sư huynh nghỉ ngơi sớm một chút."

Sáng sớm hôm sau Tử Tiêu và Hác Bằng Du đi trả phòng, chuẩn bị đi Công hội Linh sư truyền tống đến một thành thị lớn, sau đó lại trần trọc đi thành Ngô Lai.

Người dưới đại đường nhìn bọn Độc Cô Thiên Diệp trả phòng, trong lòng không khỏi tiếc nuối. Thành Tùng Cổ khó xuất hiện mỹ nữ xinh đẹp như vậy, giờ sắp rời khỏi rồi.

"Khách quan đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến!" Tiểu nhị tiễn ba người Độc Cô Thiên Diệp, thét to theo thói quen.

Mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nhanh chóng nhìn thêm vài lần ! Lần sau không biết là khi nào. Nàng dâu Chu gia lần trước cũng xinh đẹp, chỉ tiếc bị lão sắc lang Tùng Ngũ Tử kia thấy được, giờ giết nhiều người của thần điện như vậy, phỏng chừng đã sớm chạy, ai, mỹ nữ tiếp theo không biết khi nào mới đến.

Khi hần đang chuẩn bị xoay người vào trong, phát hiện một nhóm người đi đến, đẩy người đi trên đường ra, kêu gào chạy tới, bao quanh ba người Độc Cô Thiên Diệp.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2 (1): Mạng Như Đường Chỉ

Edit: rinnina

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhóm người vây quanh mình, hơi kinh ngạc vì bọn họ đến nhanh như vậy.

Mọi người trong khách điếm đi ra, mọi người trong cửa hàng bên cạnh đến gần cửa, người người đều là bộ dạng muốn xem kịch vui.

Lúc này có hai người từ phía sau đến, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy, là thôn trưởng.

Thôn trưởng chỉ Độc Cô Thiên Diệp bọn họ nói: "Là bọn họ, đại nhân, là bọn họ đánh Thần Vệ Trường, giết người của đội thần vệ!"

Đi cùng hắn là một cái một hán tử lưng hùm vai gấu, tuy rằng mặc quần áo thần điện, nhưng là vẫn không lẫn át được mùi lưu manh trên người hắn.

"Là bọn họ đúng không?" Tùng Kê nhìn ba người hỏi.

Thôn trưởng liên tục gật đầu, nói: "Đúng là bọn họ, ngày hôm qua bọn họ ở trong nhà Chu Hải đã thương thần vệ đại nhân, là người mặc tử y kia. Mọi người của đội thần vệ là bị nữ nhân này đã thương. Lúc ấy ta chuẩn bị đi xem tình huống, vừa vặn thấy nàng phóng hỏa thiêu bọn họ."

Tùng Kê nhìn họ nói: "Các người thật là to gan, ngay cả người thần điện cũng dám đụng. Người tới, bắt bọn họ lại, mang về cho điện chủ đại nhân xử lý!"

Người thần điện nhận mệnh lệnh, đánh tới ba người. Ba người Độc Cô Thiên Diệp đâu phải dễ chọc, ba người xông lên, đánh ngã những người kia rất nhanh.

Người xem náo nhiệt bên cạnh nghe thấy là bọn họ giết người thần điện, còn chưa phục hồi tinh thần lại từ kinh ngạc, đã thấy bọn họ đá bay toàn bộ người thần điện.

"Trở về nói cho điện chủ của các người, nếu muốn sống, thì ngoan ngoãn mang theo cái đuôi làm người. Cút !" Hác Bằng Du quát.

Nếu không phải đang vội vã, sao bọn họ có thể để lại cho chúng một mạng này !

Người thần điện xám xịt đi khỏi, Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn những người đang xem náo nhiệt kia một cái, bọn họ sợ tới mức nhanh chóng lùi đầu về. Thành thị nhỏ như vậy, vài thập niên cũng không có cao thủ như vậy đến, mọi người đều bị bọn họ làm chấn động.

"Đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó ba người đi đến Công hội Linh sư ở đây.

Tin tức người của Thần điện bị bọn Độc Cô Thiên Diệp giết chết và đã thương truyền khắp thành thị rất nhanh, nhất là Công hội Linh sư tin tức linh thông. Cho nên khi bọn Độc Cô Thiên Diệp đến đây, mọi người trong Công hội Linh sư dừng nói chuyện, nhìn bọn họ đi đến.

"Xin hỏi có thể giúp gì cho các người ?" Quản sự Công hội Linh sư nhìn ba người, hỏi. Cường giả như vậy, bọn họ không dám đắc tội.

"Chúng ta muốn dùng truyền tống trận." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đến đâu ?"

"Thành thị lớn nhất gần đây."

"Tốt, xin đi theo ta." Quân sự nói, sau đó xoay người đi đến viên bên cạnh.

Viện này rất lớn, ngay giữa vẽ một truyền tống trận. Sau khi bọn Độc Cô Thiên Diệp đi lên về, quân sự khởi động truyền tống trận, ba người biến mất rất nhanh.

Mà lúc này trong đại điện Thần điện thành Tùng Cổ, một đám người bị đánh cho mặt mũi bầm dập quỳ trên mặt đất, trên quần áo màu trắng là một mảnh dấu chân dày đặc. Mà trên ngai vàng, một người ánh mắt âm lãnh đang ngồi.

"Các người là một đám vô dụng, trừ chơi đùa nữ nhân ở bên ngoài, còn có thể làm cái gì ! Ngay cả người thần điện ta cũng dám đụng, xem ra lá gan mấy người kia rất lớn." Thần điện chủ nói.

"Điện chủ, bọn họ còn nói nếu ngài muốn sống, thì ngoan ngoãn mang đuôi của mình làm người, bằng không lấy thân phận của ngài, rách giày cho bọn họ cũng không xứng ! Còn nói ngài chỉ là con tôm nhỏ trong biển, chỉ có thể bị người ta ăn luôn ! Đến lúc đó bị người ta chém thành tám mảnh cũng không biết!" Tùng Kê nói. Đương nhiên, cho mấy chuyện là do hăn tự thêm thắt!

"Phanh!" Điện chủ trực tiếp đưa tay bóp nát cái chén, nói: "Cư nhiên dám nói ta như vậy! Muốn chết! Giờ bọn họ ở nơi nào ?"

"Hồi điện chủ, người đi theo bọn họ về báo, bọn họ dùng truyền tống trận rời khỏi." Tùng Kê hồi đáp.

"Hừ, nghĩ rằng chạy sẽ không có chuyện gì? Người tới, chuẩn bị một chút, báo chuyện này lên, nói có người khiêu khích uy nghiêm thần điện ta, mắng linh vị đại nhân của chúng ta, bảo tất cả mọi người thần điện đuổi giết bọn họ!"

"Vâng, điện chủ!" Tùng Kê trả lời.

Điện chủ nhìn những người quỳ phía dưới, nói: "Cút xuống tu luyện cho tốt đi! Nhiều người như vậy bắt không được ba người, mặt mũi của thần điện đều bị các người quăng đi mất rồi!"

Truyền tống trận do Công hội Linh sư thành Hoắc Diêm phụ trách vang lên, người trông giữ nhìn thấy trên thạch bích sáng lên báo là là thành Tùng Cổ, ban đầu muốn đi xem lại ngừng lại. Địa phương nhỏ như vậy có thể đến dạng người gì.

Rất nhanh, trên truyền tống trận xuất hiện ba người, hai người nam trạng thái hoàn hảo, sắc mặt người nữ hơi xanh xao. Sau khi ra khỏi truyền tống trận, sắc mặt người nữ mới hơi tốt lên.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra, cảm giác đầu vầng mắt hoa mới dần dần biến mất, sau đó ba người ra khỏi Công hội Linh sư. Sau khi ba người đi khỏi, người quản lý truyền tống trận còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, miệng lẩm bẩm nói: "Thiên tiên..."

Nhìn thấy bộ dạng của Độc Cô Thiên Diệp, ban đầu định trực tiếp chuyển tới thành Ngô Lai biến thành đi khách sạn nghỉ ngơi một chút. Khi nằm trên giường nàng nghĩ, sau này nàng nhất định phải tự làm truyền tống trận, sau đó mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ba người đi tới Công hội Linh sư, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện Công hội Linh sư dẫn bọn họ đến không phải chỗ ngày hôm qua, thì hỏi Hác Bằng Du.

"Thành thị lớn như vậy, người lui tới rất nhiều, nếu đi ra ngoài và đến đều dùng một truyền tổng trận, sẽ xuất hiện va chạm và chập chội . Đến lúc đó không gian sụp đổ thì rất phiền toái . Đơn giản tách truyền tổng trận đến và đi ra."

Độc Cô Thiên Diệp hiểu ra, xem ra nàng không thể chỉ nghiên cứu phương pháp kiến tạo truyền tổng trận, còn có rất nhiều chuyện phải học.

Ban đầu vốn nghĩ rằng bọn họ đã đến sớm, vừa đến là có thể dung trận. Nhưng đi tới chỗ mới phát hiện, phía trước bọn họ đã có rất nhiều người đang xếp hàng .

"Không nghĩ tới nhiều người như vậy !" Độc Cô Thiên Diệp cảm thán, "Không nghĩ tới lại đụng phải người thần điện, người nói nếu đây thần điện thánh tử là người ra, các nàng có biết không ?"

Tử Tiêu cầm tóc trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nghĩ, nói: "Phỏng chừng sẽ. Nhưng nhiều nhất là phải đi làm báo cáo."

"Nếu bọn Thất Nguyệt đến đây, bảo bọn họ đi làm, thuận tiện thám thính chút tin tức. Đáng tiếc hử và Hắc Tử lưu ở nơi nào đó cho đồ đệ đại trưởng lão chế trụ."

"Người là người thần điện ?" Hắc Bằng Du chuyển lại đây nói.

"Trước kia hử làm thần điện thánh tử của Huyền Nguyệt đại lục." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhưng là tự hử xây dựng một Âm các, chuyên đối nghịch Thần điện!"

"Phốc!" Hắc Bằng Du cười ra, "Nhìn không ra, người còn có thể chơi đùa vui như vậy."

Tử Tiêu liếc mắt nhìn Hắc Bằng Du một cái, không nói gì.

"Nhưng mà nói thật, người có thể đi lại trong thần điện cũng tốt mà!"
Hác Bằng Du nói.

Đến phiên bọn họ rất nhanh, báo thành Ngô Lai, giao tiền, ba người đi đến trên truyền tống trận. Khi truyền tống trận khởi động, bên ngoài đi vào một đám người, nhìn thoáng qua truyền người trên tống trận, nhất thời đứng tại chỗ, dụi dụi mắt lại vừa nhìn, truyền tống trận đã không có người.

"Hoa mắt, nhất định là ta hoa mắt!"

"Sao vậy?" Người bên cạnh hỏi.

"Ta giống như nhìn thấy tiểu hoàng tử." Người nọ nói, "Có lẽ là ta hoa mắt."

Thành Ngô Lai xem như trọng đại thành thị của đông đại lục, ở rất gần trung tâm của đông đại lục, là thành thị trung tâm từ nam đến bắc, cho nên rất phồn hoa.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp đi ra, tìm khách sạn lớn nhất ở đây nghỉ lại. Không nghĩ tới khi Hác Bằng Du đi thuê phòng lại lấy ra mấy cái thẻ, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy khóe mắt giật giật.

Đây là nhà xoát thẻ chuyên nghiệp sao?

Vừa thuê phòng xong, thì nhìn thấy mọi người trong khách sạn hùng hực chạy ra, Hác Bằng Du hỏi người bán hàng của khách sạn: "Bọn họ đi làm hả?"

"Đi đến trước cửa Phong gia xem diễn!" Người bán hàng nói, "Hai tháng trước, Phong gia đi không gian thấp bắt vài người lên, nói là kẻ thù diệt phân gia của bọn họ ở không gian thấp. Từ một tháng trước, mỗi ngày sẽ bắt một người đến cửa sau, để người ta dung roi ngâm nước muối đánh một giờ, sau đó lại bắt về, cho ít đan dược cấp thấp để bọn họ không chết."

Ai, khi vừa bắt đầu ta cũng đi xem qua, khi đó một đám người đều trong veo như nước, một tháng qua, ai, phỏng chừng có hai người sẽ... trong hai ngày này. Làm bậy!"

Người bán hàng còn chưa nói xong, Độc Cô Thiên Diệp bỏ chạy ra ngoài, tuy nàng không biết cửa sau Phong gia ở đâu, nhưng đi theo dòng người, nàng tìm được rất nhanh.

Cửa sau Phong gia có rất nhiều người xem náo nhiệt, ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh, người ở bên ngoài thỉnh thoảng chỉ tỏ tình huống bên trong.

"Ba ba ba!" Mới vừa đi gần, Độc Cô Thiên Diệp chợt nghe thấy từ trong truyền ra tiếng quát roi.

Nàng dùng lực chen vào, Độc Cô Thiên Diệp thấy được Mạc Liên bị đánh đến huyết nhục mơ hồ. Lúc này Mạc Liên cúi đầu, tán loạn tóc thật lâu không gội, khối máu đông, khối bầm tím ngưng kết cùng một chỗ, toàn thân cao thấp là vết roi cũ mới. Quần áo bị máu tươi nhuộm đỏ, Độc Cô Thiên Diệp nhận ra là bộ quần áo nàng (ĐCTD) mua cho nàng (ML) khi còn ở Bồ.

"Tiện nhân, kêu, kêu đi, người phải thống khổ kêu ra, nói người là tiện nhân, các người đều là tiện nhân, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho người!" Người quát vừa hung hăng huy roi, vừa cười nói.

Mạc Liên cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn người nọ, nói: "Người năm mơ!"

Gương mặt hồng nhuận trước kia của Mạc Liên lúc này đã gầy đi, hốc mắt lồi ra, hai mắt vô thần, sớm đã không còn linh động như xưa. Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của nàng, nhìn thấy Phong Thành còn tại đang không ngừng quát roi, đau lòng và lửa giận đan xen, ngưng ra linh lực

muốn đánh tới Phong Thành, khắc cuối cùng trước khi ra tay có người cầm tay nàng.

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu, nhìn Tử Tiêu. Tử Tiêu cái gì cũng không nói, chỉ cầm lấy tay nàng không thả. Chỉ chốc lát sau, Độc Cô Thiên Diệp đè ép lửa giận xuống. Giờ nàng không thể xúc động, nếu lúc này cứu Mạc liên, những người khác sẽ nguy hiểm .

"Không kêu phải không? Không kêu ta sẽ đánh ngươi tới kêu không được!" Phong Thành nói, roi quất nhanh hơn, đánh hai cái thì dính một chút nước muối.

Da thịt Mạc liên đã sớm bị đánh nát , lộ ra một ít thịt bên trong, dính roi nước muối đánh qua, cũng kéo da thịt ra theo, nước muối lại dính đi lên, không ít người vây xem hít một hơi, nhưng lại không ai dám nói cái gì. Chỉ ở một bên nhỏ giọng thảo luận.

"Cô nương này cũng không hay ho, cứ nhiên gặp Phong Thành."

"Đúng vậy, mấy vị thiếu gia Phong gia, Phong Thành này là tâm ngoan thủ lạt nhất61."

"Ai, nhìn bộ dáng cô nương này, phỏng chừng sống không quá hai ngày ."

"Tiểu tử ngày hôm qua cũng không khác lắm, nghe nói còn chưa chết đâu, không biết có thể qua hôm nay hay không. Ai, ngày hôm qua bị đánh thảm như vậy, thật là đáng thương."

"Ai bảo hai ngày này Phong Thành tốt như vậy ! Thành Ngô Lai này ai chẳng biết đại thiếu gia Phong gia thích tra tấn người! Nghe nói đại hội gia tộc Phong gia năm nay, bốn gia chỉ tên muốn hấn đi, đây là vinh quang của phân gia, nếu như được bốn gia coi trọng, hấn có thể đi đến nơi khác phát triển. Đến lúc đó chắc chắn tốt hơn ở nơi này."

"Ai, đáng thương những người này ."

"Lần trước nhị thiếu gia Phong gia không phải cũng giống vậy sao, chỉ vì không hiểu được lĩnh ngộ, tâm tình không tốt, đánh người ngày đó chết khiếp."

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy, sát ý trong mắt càng đậm. Chết tiệt Phong gia, tất cả đều đáng chết !

Nhìn Phong Thành còn muốn vung roi, Độc Cô Thiên Diệp gọi Viêm ra. Giờ Viêm và nàng linh tính, có thể khống chế nhiệt lượng của nó không phóng thích ra ngoài. Được chỉ thị của Độc Cô Thiên Diệp, nó nhanh chóng bay đi chỗ ngọn roi, bắt đầu đốt.

Phong Thành đang quất vui vẻ, đột nhiên cảm thấy một cỗ sóng nhiệt truyền đến, hắn nhìn hỏa diễm sắp đốt tới tay mình, nhanh chóng ném roi, nhưng vẫn bị đốt tới tay.

"A..." Phong Thành nhìn tay mình bị đốt thành than đen, đau đến lên to lên.

Thị vệ bên cạnh nhanh chóng vây lên, nói: "Nhanh đi nói cho lão gia thiếu gia, hôm nay lại có người quấy rối, đại thiếu gia còn bị thương, nhanh chóng thỉnh được sư! Dẫn người này đi!"

Viêm nhìn bộ dáng bận rộn của những người này, bay bay hai vòng, bay đến trên cửa sau Phong gia, thiêu cháy cửa sau!

"Cháy , cháy !"

"Nhanh dập tắt lửa, còn thất thần làm gì, nhanh đi gọi linh sư hệ thủy tới, còn có linh thú hệ thủy!"

Lúc này cửa sau Phong gia đã lộn xộn một mảnh, không ít người xem náo nhiệt vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Lần trước cũng có người nhìn không vừa mắt, đánh lén đánh chết người quất roi, không nghĩ tới hôm nay lại có người xuất đầu.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2 (2)

Chương 2 (2)

Độc Cô Thiên Diệp thừa dịp rối loạn thu Viêm về, nhìn Mạc Liên bị thị vệ mang đi giữa lúc hỗn loạn, trên đường để lại 2 vết máu rõ ràng.

Vì sợ bị Phong gia bắt lấy nói là người đả thương người phóng hỏa, mọi người tản đi, Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu và Hác Bằng Du cũng nhân cơ hội chuẩn bị. Trên đường về khách sạn, Độc Cô Thiên Diệp nghiêm mặt không nói lời nào.

"Ôi, tiểu sư muội, đừng có phóng khí lạnh nữa, muội như vậy huynh sắp đông thành băng rồi nè." Hác Bằng Du nói.

Độc Cô Thiên Diệp hung hăng trừng mắt nhìn hắc một cái, hắc vuốt mũi không nói.

Được rồi, nàng bị chọc tức thành như vậy, hắc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy! Giờ tâm tình nàng không tốt, để nàng trừng cho đã đi.

"Cùng lắm thì, chúng ta lại diệt Phong gia lần nữa." Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắc, hắc cười cười, nói: "Chỉ cần nàng vui vẻ, diệt Phong gia này có gì không được? !"

"Cái gì ?"

"Chỉ cần nàng vui vẻ, diệt này phân gia cũng được. Mặc kệ nàng muốn làm gì, cứ yên tâm làm, ta luôn ủng hộ nàng!" Tử Tiêu nói, "Ta chỉ muốn nàng vui vẻ."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh mắt yêu chiều của Tử Tiêu, trái tim lập tức tươi sáng.

Nàng muốn cứu người Mạc gia ra, muốn giáo huấn bọn họ thật tốt, nhưng vừa đến Vũ Linh đại lục, nàng cố kỵ thế lực Phong gia ở đây. Nhưng nghĩ đến việc người của Mạc gia bị tổn thương lòng nàng lại không cam lòng, cho nên trong lòng càng khó chịu hơn.

Giờ lời nói của Tử Tiêu làm cho lòng của rộng mở, làm bị thương người nhà của nàng, sao có thể bỏ qua như vậy chứ ! Cho dù thế lực Phong gia mạnh mẽ, nàng cũng có thể bình đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, huống chi còn có bộ tộc hắc ám thực lực kinh người nữa!

"Được, đêm nay chúng ta đi cứu người, diệt bọn họ!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Cảm ơn người!"

"Ngoan ngoãn! Các người là muốn..." Đột nhiên Hắc Băng Du không biết hình dung thế nào, chỉ bất khả tư nghị nhìn hai người. Chẳng lẽ là hắc lớn hơn bọn họ hai ba mươi tuổi, nên có chỗ khác nhau ? Nhưng mà, diệt phân gia, nghe qua cũng không tệ lắm!

Được rồi, hắc muốn nói thật ra trong lòng hắc cũng nghĩ như vậy ! Dám trêu tiểu sư muội hắc tức giận như vậy, hắc cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ !

Nếu đã hạ quyết tâm, Độc Cô Thiên Diệp không rối rắm nữa, chỉ chờ trời tối đi cứu người.

"Thành nhi, Thành nhi, hài tử của ta, con sao rồi ?" Phong gia, một phu nhân tru lên chạy đến phòng của Phong Thành, nhìn thấy người ở bên

trong, chạy đến bên giường Phong Thành, nói: "Thành nhi, tay con thế nào?"

"Nường, con còn chưa có chết đâu! Đừng khóc như con chết rồi vậy! Ngao..." Phong Thành quát vị phu nhân kia, tay không cẩn thận giật giật, khiến người đang băng bó lực không thu kịp, đau đến mức hăn kêu to, "Nhẹ chút sẽ chết sao!"

Phu nhân lập tức đình chỉ tru lên, nước mắt lưng tròng nhìn được sự băng bó cho Phong Thành. Nam tử trung niên có ba phần giống Phong Thành đứng cạnh đó hỏi: "Sao rồi, có ảnh hưởng đại hội gia tộc một tháng sau không?"

"Thưa gia chủ, thương tích này của đại thiếu gia không nghiêm trọng lắm, xem ra đối phương chỉ muốn cảnh cáo đại thiếu gia. Qua vài ngày sẽ hồi phục, hoàn toàn không ảnh hưởng đại hội gia tộc."

Phong gia gia chủ biết không ảnh hưởng đại hội gia tộc, thì xoay người đi ra, thấy quản gia đi vào báo cáo tình huống.

"Bắt được người phóng hỏa chưa?"

"Thưa gia chủ, lúc ấy người xem náo nhiệt rất nhiều, thị vệ không phát hiện người khả nghi. Đám lửa kia như là rơi xuống từ trên trời, cho nên cũng không bắt được người kia." Quản gia nói.

"Có thể là người Mạc gia hay không?" Phong gia gia chủ tiếp tục hỏi.

"Hẳn là không phải, nếu người Mạc gia đến, nường thấy Mạc Liên bị thương như vậy, sẽ không bàng quan đứng nhìn, chắc chắn sẽ mang nường đi. Nhưng trừ phóng hỏa, cũng không có chuyện khác xảy ra."

"Người phải cẩn thận một chút, mấy người Mạc gia này còn có chỗ dè dặt. Không nghĩ tới bọn họ cư nhiên là phân gia của Mạc gia ở dưới kia,

tuy là trực xuất, nhưng vẫn có thể trở thành quân cờ đả kích bọn họ." Phong gia gia chủ nói.

"Nhưng có hai người sắp chống đỡ không được." Mạc quân gia nói, "Vậy có cần cứu bọn họ không?"

"Không cần, chỉ cần có người còn sống là được." Phong gia gia chủ suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Mạc Thu Phong biết chuyện này chưa?"

"Chúng ta đã dùng biện pháp tiết lộ chuyện này cho hẳn, phỏng chừng hai ngày nữa sẽ đến đây. Nhưng gia chủ, tiểu nhân ngu dốt, vì sao phải cho Mạc Thu Phong biết chuyện này?"

Phong gia gia chủ nói: "Lúc trước phân gia ở đại lục Huyền Nguyệt Phong gia bị diệt tộc, chúng ta phái người đi thăm dò, phát hiện đối phương cư nhiên là phân gia của Mạc gia do trước kia trực xuất mà hình thành, tuy rằng lúc này bốn gia không nhận, nhưng huyết mạch không thể bỏ qua. Mạc Thu Phong hành sự lỗ mãng, lại rất bao che khuyết điểm, biết có người Mạc gia rơi vào tay chúng ta, chắc chắn sẽ đến cứu người. Ân oán ở đại lục Huyền Nguyệt chúng ta không thể tính với Mạc gia, nhưng nếu Mạc Thu Phong đến đây náo loạn, vậy bốn gia bên kia có thể lấy cớ ..."

"Thì ra là thế. Cho nên chúng ta chỉ cần bảo đảm có một người còn sống là được. Thuộc hạ đi an bài người." Quân gia nói, nhìn thấy Phong gia gia chủ vậy tay, hành lễ lui xuống.

"Mạc gia, gia tộc nhất lưu rất nhanh sẽ không còn các người. Mà chúng ta, cũng không cần ở lại thành Ngô Lai nhỏ bé này." Phong gia gia chủ lẩm bẩm.

Thời gian một ngày cũng không dài, nhưng Độc Cô Thiên Diệp chưa từng cảm thấy khó sống qua như vậy. Cuối cùng khi nàng sắp hết kiên nhẫn, màn đêm hạ xuống.

Ba người tới cửa sau Phong gia, giờ đây đã không còn là cửa sau, chỉ có bức tường đổ bị đốt trụi. Độc Cô Thiên Diệp nhìn đại trạch Phong gia, sát khí dày đặc trút ra.

"Giáng Vực." Độc Cô Thiên Diệp hô.

Giáng Vực xuất hiện bên người Độc Cô Thiên Diệp, ngân phát hồng y, khuynh đảo nhân gian.

"Sao vậy?" Giáng Vực hỏi.

"Ta cần người hỗ trợ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Giáng Vực biết gọi hăn đi ra là có chuyện cần, gật đầu, hai tay thon dài bấm quyết niệm chú, linh vụ vây quanh bốn người rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên Hác Bằng Du nhìn thấy Giáng Vực, nhin không được sợ hãi than mỹ nhân! Không nghĩ tới tiểu sư muội còn có một đồng bọn khế ước như vậy. Ngạc nhiên nhìn Giáng Vực thi pháp.

Mà Tử Tiêu từ khi giáng vực đi ra, liền bắt đầu nghiêm mặt. Nhưng dùng ảo cảnh của Giáng Vực là phương pháp cứu người tốt nhất.

"Đi thôi." Giáng Vực làm xong, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Mấy người đi vào trong tìm theo vết máu buổi sáng Mạc liên bị đưa. Vết máu một đường tiến thẳng, kéo dài đến một phòng giam. Một đường đi vào, không ít thị vệ tuần tra, canh chừng nơi này rất nghiêm ngặt, còn có cao thủ tập trung. May mà có Giáng Vực, bằng không trước khi cứu người chắc chắn không thể thiếu một phen đại chiến, đến lúc đó có thể cứu bọn họ ra không không thể nói trước.

Trong nhà giam, mấy nhà tù tặn cùng bên trong, người Mạc gia đang nói chuyện với nhau.

"Mạc Liên sao rồi?" Mạc Tử Dữ kéo thân thể đi đến vách nhà lao, nhìn sang đối diện.

Mạc Liên và Mạc Cúc bị nhốt trong cùng một gian, Mạc Liên té trên mặt đất, Mạc Cúc quỳ bên cạnh, không ngừng vỗ mặt của nàng.

"Cả người Tỷ tỷ nóng bỏng, hô hấp yếu ớt, muối lo lắng, lo lắng..." Mạc Cúc nói xong, lại nhịn không được khóc lên.

"Nếu ta còn có mạng đi ra ngoài, nhất định phải đưa toàn bộ người Phong gia xuống địa ngục!" Mạc Tử Hàm ở một gian khác nói.

Vài biểu ca khác của Độc Cô Thiên Diệp như Mạc Tử Càn, Mạc Tử Dương, Mạc Tử Phàm, còn có mấy biểu tỷ Mạc Tử Dung, Mạc Tử Bích, Mạc Hương đều trước khi Độc Cô Thiên Diệp đi huyện hải về bồ thành, cho nên đều bị bắt. Giờ mấy người cũng là vết thương luy luy, toàn thân cao thấp đều là vết roi.

"Ta muốn chém toàn bộ bọn họ thành tám khúc!" Mạc Tử Bích nói.

"Chúng ta bị bắt, không biết thị vệ bị thương thế nào."

"Phong gia nhiều cao thủ như vậy, huyện cấp ở đây chỉ là tồn tại tăng chót. Nếu đến lúc đó phụ thân và bọn Thiên Diệp thật sự đến..."

"Mặc kệ thế nào, cho dù là chết, chúng ta cũng không thể cầu xin tha thứ."

"Ừ, tuyệt không!"

Ngoài nhà giam, Độc Cô Thiên Diệp nhìn một tầng một tầng thị vệ, nói "Giáng Vực, người tạo một ảo cảnh, để chúng ta đi vào mà không bị phát hiện."

"Được." Giáng Vực nói xong bắt đầu bấm tay niệm chú, để linh vụ vây quanh toàn bộ phòng, sau đó nhạt dần, như ẩn như hiện, nói: "Xong rồi."

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp đi vào, bắt đầu một gian một gian tìm kiếm bọn Mạc Liên. Phong gia để không ít người trong này, điều này khiến nàng nghĩ tới nhà tù thần điện. Sau đó nghĩ đến Chu Hải nói quan hệ của thần điện và Phong gia, phong cách tương tự này cũng không lạ.

Đột nhiên, bên trong truyền ra một tiếng thét kinh hãi: "Tỷ! Tỷ mau tỉnh lại!"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy giọng nói đó thì chạy qua, đây là giọng của Mạc Cúc !

"Tỷ, tỷ, đừng dọa mọi người sợ tỷ à!" Mạc Cúc bối rối quát to nói, "Tỷ, tỷ mau tỉnh tỉnh lại đi!"

"Làm sao vậy ?" Mạc Tử Hàm hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ không thở nữa!"

"Oanh..." Mọi người Mạc gia bối rối, bọn họ biết mọi người đều sắp chống đỡ không được, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người ngã xuống.

"Mạc Liên, Mạc Liên..." Mọi người đều đi đến vách nhà lao, nhìn nhà tù nhất Mạc Liên.

"Tử Phàm! Tử Phàm!" Giọng nói của Mạc Tử Hàm truyền đến, kéo lực chú ý của mọi người lại.

"Giờ chúng ta cái gì cũng không có, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!" Mạc Tử Dự gấp gáp, hận không thể lập tức biến mấy lô đan dược ra,

nhưng không gian giới chỉ của bọn họ đều bị tịch thu, trên người ngoài quần áo cái gì cũng không có.

"Mạc Liên!" Độc Cô Thiên Diệp từ bên ngoài chạy vào, phát hiện cư nhiên còn có một đại môn, giam người Mạc gia một mình ở trong. Nàng hô lên với người bên trong, "Mạc Liên, kiên trì chống đỡ!"

Lực chú ý của người Mạc gia đều ở trên người Mạc Liên và Mạc Cúc, Mạc Hương nói: "Ta giống như nghe thấy giọng nói của Thiên Diệp."

"Làm sao có thể, sao Thiên Diệp lại ở nơi này?" Mạc Tử Bích nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cửa lớn bị khóa chặt, kêu Viêm ra, nói: "Viêm, người mở đường cho ta, nhìn thấy có gì ngăn trở thì đốt toàn bộ cho ta!"

Viêm chuyển động cao thấp trên không trung, sau đó lập tức đốt cánh cửa chắn bên ngoài thành bụi. Lại đốt hai cánh cửa nữa, Độc Cô Thiên Diệp thấy một đám người bối rối bên trong.

Người Mạc gia cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài, sau khi cánh cửa cuối cùng bị thiêu hủy về sau, bọn họ nhìn thấy dáng người quen thuộc kia.

"Thiên Diệp!" Bọn Mạc Tử Hàm kinh ngạc hô.

Thiên Diệp gật gật với đầu bọn họ, nói: "Viêm, thiêu hủy tất cả nhà tù nơi này, phòng thì tạm thời không cần."(chắc là đốt mấy song gỗ dựng dọc trong nhà tù)

Viêm thiêu hủy nhà tù của Mạc Liên và Mạc Tử Phàm trước, Độc Cô Thiên Diệp quay lại nói: "Tử Tiêu, người..."

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói xong, Tử Tiêu đã gật đầu, đến chỗ Mạc Tử Phàm, lấy ra một viên đan dược cho hắn nuốt xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Tử Tiêu hiểu ý thì đi tới bên người Mạc Liên, lấy ra một viên đan dược 9 cấp cho Mạc Liên dùng, sau đó đưa vào cơ thể nàng một chút hỗn độn lực, để đan dược được hấp thu nhanh hơn.

Rất nhanh, nhiệt độ cơ thể của Mạc Liên không giảm nữa, sau đó, bắt đầu có hô hấp mỏng manh. Qua hơn nửa giờ, ánh mắt Mạc Liên hơi hé ra.

Sau khi Viêm thiêu hủy tất cả nhà lao sắt, người Mạc gia đi ra. Hắc Bằng Du đưa đan dược Thiên Diệp cho mình cho bọn họ dùng, đây đều là cấp 8 cấp 9, thấy hiệu quả rất nhanh. Tình huống của Mạc Tử Phàm tốt hơn Mạc Liên một chút, sau khi đan dược của Tử Tiêu không lâu thì tỉnh lại .

Mọi người vây lại, nhìn Thiên Diệp cứu trị cho Mạc Liên một phen, cuối cùng nàng cũng nhặt mạng về, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Thiên Diệp..." Mạc Liên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hơi thở mong manh nói, "Ta biết ngươi sẽ đến. Ta còn tưởng rằng ta đợi không được ."

Độc Cô Thiên Diệp ôm Mạc Liên, nói: "Trước kia ta đã nói, về sau đến lượt ta bảo vệ ngươi. Không có đồng ý của ta, ai dám lấy mạng ngươi!"

Mạc Cúc nằm úp sấp trên người Mạc Liên, khóc nói: "Tỷ, muội còn tưởng..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một nhà giam đều là bị thương, nói: "Giờ chúng ta đi chữa thương, cũng đi xem cậu và ngoại công. Sau đó, đêm nay diệt Phong gia!"

Nhìn thấy mọi người gật đầu, Độc Cô Thiên Diệp đưa mọi người vào trong Luyện Yêu Hồ.

Bọn Mạc Chấn Đình họ đã sớm nhận tin tức, sau khi hoàn thành một vòng huấn luyện thì chờ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp dẫn bọn họ vào, nhanh chóng chạy tới.

"Cha, ngoại công."

"Cha, ngoại công."

...

"Cuối cùng cũng cứu mọi người ra." Mạc Chấn Đình nói.

"Ngoại công, Mạc Liên và Mạc Tử Phàm bị thương có vẻ nặng, con đi trị liệu cho bọn họ trước." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó bảo người dẫn hai người này đi vào, còn mình thì đi vào chữa trị .

"Các con chịu khổ rồi." Mạc Trì nhìn mọi người vết thương luy luy, áy náy nói.

"Cha, thị vệ Mạc gia..." Mạc Tử Hàm hỏi, "Con nghe người Phong gia ta nói, bọn họ bị hủy nguồn huyền lực."

"Đúng vậy, nhưng đã được chữa trị." Mạc Trì nói, sau đó nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp đến đại lục Không Linh tìm thảo dược nói cho bọn họ.

"Không nghĩ tới chúng ta mới rời khỏi hai tháng, cha và các cậu đều đến cấp bậc thần vương, mà Thiên Diệp đến thần vương cao cấp!" Mạc Tử Hàm nói, trong lời nói khó nén hâm mộ.

"Các người cũng sẽ." Độc Cô Thiên Diệp đi ra, nói: "Chờ các người hồi phục, cũng sẽ có huấn luyện tương ứng."

"Ừ." Mấy huynh muội Mạc gia gật đầu.

"Các người tiếp tục nghỉ ngơi một thời gian đi, chờ các người khỏi chúng ta ra lại đi báo thù." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhưng là, chúng ta ở trong này không thể sử dụng huyền lực, hơn nữa thực lực chúng ta, ngay cả thị vệ thấp nhất cũng đánh không lại." Mạc

Cúc nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Các người nghỉ ngơi trước đi, ta đi nghĩ biện pháp, nhất định cho các người tự động thủ, báo thù cho chính mình! Bây giờ, khụ khụ, các người đi rửa mặt sửa sang lại một chút đi."

Đô Đô đã dọn dẹp phòng xong, trong từng phòng đều có một thùng nước lớn (là loại siêu bự dung để tắm trong phim cổ trang hay thấy á), bọn Mạc Liên không có quần áo, Độc Cô Thiên Diệp đi bộ tộc hắc ám mượn vài món.

Biết người nhà Độc Cô Thiên Diệp bị khi dễ, mọi người của bộ tộc hắc ám lòng đầy căm phẫn, nói muốn đi ra ngoài báo thù giúp các nàng, Độc Cô Thiên Diệp nói các nàng muốn tự báo thù, khi cần lực lượng của bộ tộc hắc ám lại gọi bọn họ, bọn Mục Ngôn mới đi nhận lần huấn luyện tiếp theo.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn Mục Ngôn, hiệu quả huấn luyện rất rõ ràng, giờ nhìn bọn họ, cảm giác so với lúc trước đã khác vô cùng lớn, giờ trên người họ tản mát ra khí chất sát phạt quyết đoán !

Sau khi an bài mọi người xong, nàng về phòng mình, nghĩ thế nào mới có thể để bọn Mạc Liên tự báo thù. Đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới một vật có thể, có thứ này, cho dù bọn họ không thể sử dụng huyền lực, cũng có thể làm người Phong gia ném thử tư vị nợ máu trả máu!

Nhưng nàng không biết vật này làm thế nào, nhưng có thể dựa vào tri thức luyện khí để sáng tạo một loại gì đó. Vì thế nàng vội vàng đi vào phòng luyện khí, bắt đầu bế quan nghiên cứu.

Một tháng sau, cuối cùng phòng luyện khí luôn đóng cửa cũng có động tĩnh ...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3 (1): Ta Vô Lại Ta Quang Vinh

Edit: rinnina

Mai sẽ beta

Sau khi bọn Mạc Tử Hàm ngây người trong Luyện Yêu Hồ nửa tháng, khi đang trong Luyện Yêu Hồ thảo luận phỏng chừng người của Phong gia lúc này đã đi tham gia đại hội gia tộc, Mạc Tử Khanh mới nói cho bọn họ biết thời gian nơi này là trôi qua nhanh hơn bên ngoài. Bọn họ ngây người trong này một tháng, bên ngoài cũng chỉ hơn một hai giờ mà thôi. Điều này khiến mọi người càng kinh ngạc vì sự thần kỳ của nơi này.

Sau khi Hác Bằng Du đi vào thì rất vui mừng đi ngủ. Ai, từ sau khi có tiểu sư muội, hẳn bị thiếu ngủ thiệt nhiều !

"Oanh..."

Lại ngây người gần nửa tháng, khi mọi người ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm, trong phòng luyện khí của Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, khi mọi người đi qua xem, phát hiện nơi lúc trước là phòng ở trong chớp mắt biến thành một đồng phế tích. Mà Độc Cô Thiên Diệp ở giữa không trung, nhìn phế tích phía dưới, trên mặt có biểu tình kinh sợ.

"Làm sao vậy?" Tất cả mọi người chạy tới, hỏi.

"Không có việc gì, tẩu hỏa ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta nghiên cứu ra vật có thể giúp các người tự mình báo thù, chờ ta đi làm nhiều chút. Đô Đô, chuyển toàn bộ này nọ đến phòng luyện đan đi."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì chạy đi phòng luyện đan, Đô Đô ôm một đồng lớn gì đó chậm rì rì theo sau, than thở : "Cư nhiên làm mấy thứ nguy hiểm như vậy, đây là muốn lấy mạng già của ta sao !"

Cánh tay bấp chân nhỏ bé lại ôm đồ đạc linh kinh chọc cười mọi người.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng luyện đan hai ngày, đi ra thì cho bọn Mạc Liên mỗi người một nhẫn không gian.

"Trong này là bom ta luyện chế cho các người, ừ, kêu là bom đi." Nàng lấy ra một cái, viên cầu hơi giống bom ở hiện đại, to bằng nắm tay, chỉ vào dây thừng bên ngoài nói: "Các người chỉ cần rút sợi dây này ra, là có thể giống ta ngày đó làm phòng ở trực tiếp nổ tung, nếu có người, cũng sẽ bị nổ thành thịt vụn!"

"Lợi hại như vậy ?!" Hác Bằng Du nói, "Nếu huynh không cẩn thận đốt thứ này, vậy không phải rất nguy hiểm."

"Muội sẽ che dây này lại, chỉ cần không có gió, hỏa diễm bình thường là đốt không được." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Được rồi, bây giờ, kêu lên bọn ngoại công, chúng ta ra ngoài báo thù."

Bọn Tiểu Cửu đình chỉ huấn luyện cho bọn Mạc Chấn Đình, sau đó mọi người đi tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp cầm nhẫn không gian của mình. Nhìn thấy Tử Tiêu cũng đưa tay muốn cầm, Độc Cô Thiên Diệp khinh bỉ nhìn hắn một cái: "Người cũng cần cái này sao?"

"Nàng làm ra, thì ta cần." Tử Tiêu nói xong, mang nhẫn Độc Cô Thiên Diệp đưa vào, nói, " Đây có tính là tín vật đính ước nàng cho ta không?"

Độc Cô Thiên Diệp tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Có thể chứ, dù sao ta tặng ra ngoài rất nhiều, làm tín vật đính ước thật là không tệ. Như vậy ta sẽ có thiệt nhiều tình nhân."

"Hay là thôi đi." Tử Tiêu nói, hắn muốn là duy nhất, sao có thể giống với những người khác.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp mang theo mọi người đi ra ngoài, đi ra vẫn là nhà giam bị Viêm đốt mất song sắt kia, Mạc Chấn Đình và Hữu Vô, huynh đệ Mạc gia nhìn nơi bắn hễ hễ này, lại nghĩ lại tới khi bọn họ đi vào khi vết thương đầy người, trong lòng lửa giận không ngừng thiêu đốt. Một đường đi ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp thả tất cả người trong nhà giam ra ngoài, những người này đại bộ phận là vì đắc tội người của Phong gia nên bị nhốt ở trong này .

"Đêm nay chúng ta phải san nơi này thành bình địa, nếu các người muốn báo thù, thì ở lại. Nếu không muốn, thì hãy rời đi nhanh lên." Độc Cô Thiên Diệp nói với những người này, thuận tiện cho bọn họ một ít đan dược.

"Cảm ơn người, xin hỏi tôn tính đại danh, ngày sau nếu có cần chúng ta, chúng ta nhất định tương trợ." Một người thoát nhìn giống thư sinh văn nhợc nói.

"Ta tên là Độc Cô Thiên Diệp. Người bị thương thừa dịp chúng ta đi ra ngoài thì đi nhanh lên, giờ trời cũng sắp sáng, các ca ca, chúng ta đi ra ngoài."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì mang theo mọi người ra ngoài, sau khi xác định mọi người đã đi hết, nàng nói với Mạc Liên: "Giờ tỷ thử xem uy lực của bom đi."

Lúc này trời đã lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, Thanh Loan mang theo người Mạc gia bay giữa không trung, sau khi Giáng Vực giải trừ ấn hình,

mọi người bại lộ trong mắt thị vệ.

“Trên không có người!” Một cái thị vệ nói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy một quả cầu nhỏ màu đen rơi xuống chỗ bọn họ, còn không thấy rõ đó là cái gì, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, nhà tù không thể phá vỡ đã biến thành một đồng phế tích.

"Dọa, đó là cái gì? Lợi hại như vậy!"

Mọi người không rời đi đứng giữa không trung nhìn xuống, thấy Mạc Liên chỉ ném một quả cầu nho nhỏ xuống, đại lao Phong gia đã biến thành như vậy, nếu cái này mà quăng trúng người, người nọ còn không tan nát sao !

Tuy rằng chưa từng nghe qua tên Độc Cô Thiên Diệp, nhưng giờ khắc này, không ít người đều có tâm lý muốn kết bạn.

Động tĩnh của đại lao Phong gia khiến người Phong gia và một ít người vây xem ở xa xa tụ lại rất nhanh. Nhìn trên không Phong gia có một đám người và linh thú bay lượn, đều biết là có người tìm Phong gia trả thù.

"Ai dám làm càn ở Phong gia ta!" Một giọng nói hùng hậu truyền đến, tiếp theo là gia chủ Phong gia và một đám thị vệ xuất hiện giữa không trung. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp và bọn Mạc Chấn Đình, cau mày hỏi: "Người là ai? Vì sao lại tới Phong gia ta quấy rối?"

"Ta là ai? Ta tên là Độc Cô Thiên Diệp, người không phải bảo để lại lời nhắn cho ta nói bảo ta và các cậu của ta đến đây đón biểu ca biểu tỹ ta về sao? Giờ chúng ta đến đây, người lại hỏi ta là ai, người có biểu hiện của chứng ngu si tuổi già rồi sao ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha ha!" Mọi người ở đây nở nụ cười, đường đường gia chủ Phong gia bị nói thành là người gia ngu ngốc, phỏng chừng cũng chỉ có nàng dám

nói như vậy !

Độc Cô Thiên Diệp? Gia chủ Phong gia nhìn nàng, kinh ngạc vì thực lực của nàng.

Hắn phái người xuống điều tra chuyện Phong gia đại lục Huyền Nguyệt bị giết, biết Độc Cô Thiên Diệp có ‘công’ rất lớn, nhưng cũng mới qua hai tháng ngắn ngủn mà thôi, nàng đã đuổi tới.

Còn là thực lực thần vương cao cấp!

Mọi người xem náo nhiệt ở xa xa nghe thấy tên Độc Cô Thiên Diệp, cảm thán nàng quá cuồng vọng, cư nhiên dám ở xúc phạm người có quyền thế như Phong gia!

"Hừ, ban đầu định giữ một mạng cho các người, không nghĩ tới các người làm càn như vậy, vậy chớ trách ta không lưu tình!" Phong gia chủ nói.

"Người phế nguồn huyền lực của thị vệ Mạc gi a ta, bắt biểu ca biểu tỷ ta, mỗi ngày đánh đòn hiểm với họ, người cảm thấy, bọn ta sẽ bỏ qua người sao? !" Độc Cô Thiên Diệp lớn tiếng nói, nghĩ đến ca ca tỷ tỷ bị thương, nghĩ đến nếu nàng đến muộn một lát, Mạc Liên sẽ không cứu được, sát khí trong mắt nàng ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC PHÓNG RA BÊN NGOÀI, nhiều thị vệ Phong gia rụt cổ lui lại.

"Tê, nữ tử này thật cuồng vọng!" Người đứng xa xa nói.

"Bá khí, bá khí!" Có người tán thưởng.

"Tiểu Hỏa, Lam Mân, Thanh Loan, các người mang theo bọn ca ca tỷ tỷ, ân cần thăm hỏi đại trạch Phong gia!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt, Mạc Liên tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!" Tiểu Hỏa mang bọn Mạc liên và Mạc Cúc, sầm một tiếng bay đi, Thanh Loan và Lam Mân cũng chuyển động.

Mạc Cúc lấy ra một quả bom, loại bỏ phần sáp nến bên ngoài [theo như lời Diệp tỷ là để tránh nó đột nhiên nổ], sau khi đốt lên thì ném xuống dưới.

"Oanh —— "

Một phòng bị nổ thành phế tích, người ở bên trong ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu đã chết rồi !

"Oanh —— "

"Oanh —— "

Tiếng nổ mạnh không ngừng truyền tới, Tiểu Hỏa, Thanh Loan và Lam Mân mang bọn Mạc liên bay loạn trên không Phong gia, nhìn trúng chỗ nào, bom lập tức ném xuống chỗ đó. Bởi vì trời còn chưa sáng, rất nhiều người còn chưa rời giường, đang ngủ thì đi tây thiên gặp phật tổ luôn.

Có mấy thị vệ muốn đi lên bắt bọn họ, tuy bọn Mạc Liên không thể sử dụng huyền lực, nhưng bọn Tiểu Hỏa đều là siêu thần thú cao cấp, người bình thường không phải bị Tiểu Hỏa đốt thành bụi, thì là bị Lam Mân cắt thành mảnh nhỏ, người chung quanh nhìn thấy đại khoái nhân tâm!

Một người đi ra từ truyền tống trận Công hội Linh sư thành Ngô Lai, sau khi đi ra thì hỏi địa chỉ Phong gia rồi đi thẳng đến đó. Rất xa, hẳn đã nhìn đến cảnh tượng Phong gia ánh lửa tận trời.

"Di? Ai còn sớm hơn ta một bước? Ta đây trước hết ở đây xem xét tình huống." Mạc Thu Phong vượt cấm nói, bắt đầu gia nhập nhóm người

xem náo nhiệt một bên, thuận tiện nghe bọn họ nghị luận.

Phong gia chủ nhìn phòng ở của mình toàn bộ biến thành một mảnh phế tích rất nhanh, người trốn khỏi rất ít, đều chôn thân dưới phế tích. Tức giận mức hăn thiếu chút nữa không thở nổi.

"Thượng!" Phong gia chủ phát lệnh, toàn bộ thị vệ còn sống công kích về phía bọn Độc Cô Thiên Diệp.

"Ngoại công, ta bám trụ tốc độ bọn họ, mọi người đi lên tốc chiến tốc thắng. Phòng chừng không lâu nữa cứu binh của bọn họ sẽ tới." Độc Cô Thiên Diệp nói với Mạc Chấn Đình, sau đó gọi bọn Tiểu Hỏa.

"Được." Mạc Chấn Đình nói, mang theo huynh đệ Mạc gia và Hữu Vô đi lên nghênh chiến. Giờ bọn họ đều đã sắp đột phá thần vương, tuy còn hơi chênh lệch thị vệ Phong gia, nhưng có tiếng đàn của Độc Cô Thiên Diệp trợ trận, vẫn có thể đánh tan quân địch.

Tử Tiêu và Hác Bằng Du hợp lực chống lại gia chủ Phong gia, không cần biết hai đánh một có cái gì không tốt, hai người hợp lực công kích hăn.

Những người bị Phong gia giam giữ không rời đi cũng động thủ. Bị giam giữ ở đây, nào có ai không bị dùng hình, cừu hận với Phong gia khiến bọn họ xuống tay tàn nhẫn quyết đoán.

Tiểu Hỏa bay về bên người Độc Cô Thiên Diệp, sau khi Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, lấy Mị ra, nhanh chóng đàn một khúc, tiếng đàn dễ nghe vang lên, khiến những người khác đều sửng sốt nhìn xem. Chiến đấu mà cũng cần đánh đàn trợ hứng ?

Nhưng mọi người liền phát hiện manh mối rất nhanh, hành động của người Phong gia trở nên chậm chậm, mấy người thực lực thấp thậm chí rất khó giơ tay của mình lên, trơ mắt nhìn đầu mình bị hình ta người cắt xuống như dưa hấu, khi đầu rơi xuống còn thật không ngờ mình đã chết như vậy.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3 (2)

Mạc Thu Phong nhìn cảnh này, vỗ chân cười to, hô to sáng khoái !
Hắn rất muốn đi lên song vai với bọn họ, nhưng hắn cũng biết nếu mình đi lên sẽ mang đến vấn đề cho Mạc gia, chỉ có thể đứng một bên phất cờ hò reo.

Những người bị Phong gia giam giữ lần đầu tiên giết người đơn giản như vậy, đối phương giống như đứng ở nơi đó chờ người đến giết vậy.

"Ha ha, lần đầu tiên lão tử giết người sáng khoái như vậy, ha ha!" Nam tử giống thư sinh từng nói chuyện lúc trước một đao chém đầu một người, cười lớn nói, dáng vẻ kia căn bản không giống với bề ngoài của hắn.

Độc Cô Thiên Diệp vừa vặn thấy một màn này, nhất thời cảm giác mồ hôi một giọt một giọt chảy xuống.

Đám thị vệ này bị giải quyết rất nhanh, gia tộc Phong gia chỉ dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Mị, nói với những người đó: "Viện quân của Phong gia sắp tới , mọi người mau rời đi thôi."

"Hào, đa tạ tiểu thư để cho chúng ta xả giận. Sau này còn gặp lại!"
Những người đó nói xong, xoay người bay đi bốn phương tám hướng.

"Thế nào, chơi đùa có cao hứng không?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu và Hác Bằng Du đang đối chiến với Phong gia chủ, hỏi Mạc Cúc Mạc Liên bên người.

"Ha ha, thật sự chơi rất vui!" Mạc Cúc hưng phấn mà nói, "Ta còn chưa từng chơi đùa chuyện kích thích như vậy."

"Hết giận chưa ?"

"Hết giận, trong lòng ta cuối cùng cũng thoải mái một chút." Mạc Tử Hàm ngồi trên người Thanh Loan bay tới nói, "Chờ chúng ta có thực lực, ta muốn làm cho cả Phong gia trả lại cho chúng ta !"

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Sẽ, chúng ta sẽ khiến người Phong gia hối hận vì đã làm ra việc này !"

"Viện quân Phong gia đến kìa!" Đột nhiên, Mạc Thu Phong xa xa hô to một tiếng với bọn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy từ phía Công hội Linh sư có không ít người đang tới.

"Tử Tiêu, sư huynh, chúng ta đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, bảo mọi người ngồi lên người Lam Mân, sau khi hai người Tử Tiêu và Hác Bằng Du đồng thời dùng một đạo linh lực đánh qua, cũng phi thân lên người Lam Mân.

Người tới đông đủ, Lam Mân giương cánh, sưu một tiếng bay đi. Tốc độ kia làm Mạc Thu Phong đang quan sát sửng sốt sửng sốt , hẳn còn tính đi xem là ai cứu người Mạc gia đó!

"Thật là, sớm biết thế ta sẽ đến sớm một chút!" Mạc Thu Phong tiếc hận nói, nhìn thấy người Phong gia đánh với người ta đến một mất một còn, thừa dịp đối phương không phát hiện hẳn lẫn mình rời khỏi.

Lần này đến trợ giúp là phân gia cách thành Ngô Lai gần nhất, vừa vặn hai thiếu gia của bốn gia là Phong An và Phong Bình cũng ở đó, nhận được lời cầu cứu, biết có người muốn tiêu diệt Phong gia thành Ngô Lai, nhanh chóng dẫn người chạy tới.

Mọi người xem náo nhiệt tản ra, đương nhiên, đó là người trên đường cái mà thôi. Trong quán trà thỉnh thoảng lại có người chạy ra bên ngoài xem, người trong điểm bố y giả bộ xem hàng, ánh mắt lại phiêu ra bên ngoài, người nghỉ ngơi trong khách sạn nhìn ra cửa sổ, trái tim phỏng chừng đều đặt tại phế tích Phong gia.

Khi Phong An và Phong Bình mang theo người tới, Lam Mân đã mang bọn Độc Cô Thiên Diệp chạy đi không thấy tung tích. Nhìn đồng phế tích trước mắt, nhất là phần còn lại của chân tay đã bị cụt, chỉ có gia chủ Phong gia còn một hơi thở, tức giận đến mức bọn họ một cước đá lên một thi thể, thi thể kia bị đá lăn vài vòng, đầu bị chém đứt lại chảy ra không ít máu loãng, người nhìn thấy ghê tởm một trận.

"Ai lớn gan như thế, dám xúc phạm Phong gia ta? !" Phong An gào thét.

Phong gia chủ dùng đan dược, người cũng hơi hồi phục, Phong Bình đến gần, nắm cổ áo hắn, hỏi: " Những tiện nhân của Mạc gia đâu ?"

"Khụ khụ, bị, bị cứu đi !" Phong gia chủ nói.

"Ai? Có phải người Mạc gia không?" Phong An tiến lại gần hỏi, nếu là người Mạc gia, vậy người phân gia Phong gia bị giết cũng coi như có giá trị .

"Không phải, là người Mạc gia ở đại lục Huyền Nguyệt tìm tới." Phong gia chủ nói.

Phong Bình vừa nghe, một tay ném Phong gia chủ xuống đất, miệng mắng: "Đồ vô dụng."

Phong An nhìn phế tích Phong gia, nói: "Để vài người lại nơi này dọn dẹp, hai người mang hắc theo, chúng ta về thành Mặc Nhã."

"Vâng, thiếu gia."

Hai người Phong An và Phong Bình đi đầu, bọn họ phải đi về báo cáo với gia chủ tình huống ở nơi này, suy tính nên lợi dụng thế nào.

Bên này, Lam Mân mang mọi người bay khỏi thành Ngô Lai rất nhanh, bọn Mặc Tử Hàm còn bàn luận về chuyện đại khoái nhân tâm vừa rồi, nói về uy lực của bom, bọn họ đều hưng phấn không thôi.

"Thiên Diệp, phát minh này của muội thật sự quá tuyệt vời!" Mặc Tử Dự nói, "Sau này nếu ai còn dám chọc chúng ta, trực tiếp ném một quả bom qua, cái gì cũng giải quyết xong."

Mặc Chấn Đình trừng mắt nhìn Mặc Tử Dự, khiển trách: "Suốt ngày dựa vào ngoại vật, tự mình tu luyện cho có bản lĩnh mới là chính đạo!"

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Mặc Chấn Đình, nói: "Gia gia, con chỉ nói mà thôi. Con cũng không thật sự có cái này sẽ không tu luyện !"

"Hừ, từ nhỏ đến lớn chỉ có con tâm tư nhiều nhất, con còn không biết xấu hổ nói không có!" Mặc Chấn Đình nói, "Từ hôm nay trở đi, các con đều về Luyện Yêu Hồ bế quan cho ta, không đến Thần cấp không cho phép ra ngoài!"

Mặc Tử Khanh một bên nở nụ cười, những lời này rất là quen! Lúc trước Độc Cô Thiên Diệp cũng nói với bọn họ như vậy.

"Ngoại công nói rất có đạo lý, giờ cấp bậc của mọi người còn chưa thể tu luyện linh khí, chờ mọi người đến huyền tôn cao nhất, ta cho mọi người tiến hành linh hóa, linh hóa xong mới có thể hấp thu linh khí." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta biết rồi. Thị vệ phân gia Phong gia thấp nhất đều là thần vương sơ cấp, cho dù chúng ta đến thần cấp, cũng chỉ là con kiến. Lại càng không nói, hôm nay chúng ta diệt phân gia Phong gia, bốn gia của chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Mạc Liên nói.

Nghĩ đến sau này sẽ phải đối mặt với sự trả thù của bốn gia Phong gia, trên mặt mọi người đều ngưng trọng lại. Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của bọn họ, cười nói: "Sợ cái gì, chuyện sau này thì sau này nói, cho dù thật sự chống lại Phong gia thì thế nào, mọi người đã quên bộ tộc hắc ám sao? Thực lực của bọn họ còn lợi hại hơn tưởng tượng của mọi người. Cho nên, giờ cái gì mọi người cũng đừng nghĩ, bế quan tu luyện cho tốt đi. Ngoại công cũng tiếp tục huấn luyện, có chuyện gì con sẽ gọi mọi người."

"Được." Mạc Chấn Đình nói.

Độc Cô Thiên Diệp thấy Mạc Hương hâm mộ nhìn Lam Mân, nói: "Tam tỷ, khi ta rảnh cũng tìm mấy con linh thú cho mọi người."

"Thật hả?" Mạc Hương hưng phấn nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Mọi người về Luyện Yêu Hồ bế quan, ta phải đi tìm linh thú cho mọi người. Giờ đã cứu mọi người ra, chuyện còn lại là tìm mẫu thân. Lần trước khi ở vực huyền hải đã biết mẫu thân bị người thần điện bắt lên đây, mà linh vị kia nói giờ nàng không giết mẫu thân được, cho nên mẫu thân sẽ không ở trong thần điện. Ta có cảm giác, phụ thân hẳn là cũng ở đây. Nhưng chưa nghe nói qua có họ Độc Cô, cho nên giờ cũng chưa thể làm gì, đi tìm linh thú lợi hại cho mọi người

trước. Sư huynh, huynh có biết làm sao có linh thú lợi hại một chút không ?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, lúc này mọi người mới phát hiện vị thần ngủ này không biết khi nào thì đã ngủ mất rồi. Nghĩ đến việc Hác Bằng Du từng ngủ đến thiên hôn địa ám, Độc Cô Thiên Diệp không đánh thức hẳn, mọi người tiếp tục trò chuyện, hưởng thụ thời gian ở cùng một chỗ.

Hác Bằng Du vừa ngủ, ngủ thẳng từ sáng hôm nay sáng hôm sau, chờ khi hãn tỉnh lại, vừa vận nhìn thấy ánh sáng mặt trời vừa hé chiều lên người Độc Cô Thiên Diệp, chiếu rọi ra tinh thần phấn chấn và hy vọng.

Tử Tiêu thấy Hác Bằng Du tỉnh, dùng ánh mắt ý bảo hãn đừng nói chuyện. Lúc này Hác Bằng Du mới phát hiện, những người khác đều đã không thấy, Lam Mân đứng trên một ngọn núi, mà Độc Cô Thiên Diệp lại tiến nhập cảnh giới.

Lần này Độc Cô Thiên Diệp không vào trong lĩnh vực của nàng, mà là nơi lần đầu tiên xuất hiện, chỗ có núi có sông kia. Nàng đi đến bên bờ sông, nhẹ nhàng lướt tay trên mặt nước, đột nhiên phát hiện, trong nước có những sinh vật phù du nhỏ xíu.

"Có sinh mệnh !" Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ nghĩ.

Tuy rằng nàng không biết chỗ này là chỗ nào, nhưng là nhìn không khí trầm lặng nơi này, phi thường không thích. Trực giác nói cho nàng biết nơi này đáng lẽ phải có sinh cơ bừng bừng mới đúng. Nàng muốn thay đổi nó, nhưng không biết nên làm thế nào.

Nàng dùng linh lực ngưng tụ thành một cái xẻng, đào mặt đất lên xem, phát hiện phía dưới đều là đá tảng, căn bản không có đất, muốn trồng hoa loại cỏ nào, căn bản là không có khả năng.

Nếu không thể gieo trồng, nàng đi đến bên bờ sông, nhìn trong nước ngẫu nhiên có sinh vật phù du trôi qua, nghĩ xem chúng nó đến thế nào, rõ ràng lần trước nàng đến thì không có tụi nó mà.

Chẳng lẽ nơi này cũng là lĩnh vực của mình? Độc Cô Thiên Diệp nhận không được nghĩ. Nhưng lĩnh vực hỏa thuộc tính của nàng đã thành hình, cũng không phải như thế, nàng cảm thấy nơi này càng giống một thế giới, mà không phải lĩnh vực. Nhưng nơi này cũng chỉ có mình nàng vào được, chắc chắn có liên quan đến nàng.

"Chẳng lẽ có liên quan tới thực lực của ta sao? Không biết lần sau tới nơi này, nơi này có thể xuất hiện mặt trời và mặt trăng không." Độc Cô Thiên Diệp nói. "Lại đi nơi khác xem khác có phát hiện gì không."

Muốn đi thì đi, nàng cảm thấy mình sắp đi khắp nơi này, trừ phù du trong sông nhỏ, nàng cái gì cũng không phát hiện. Đột nhiên, nàng cảm thấy có một lực sức kéo mình ra từ nơi đó.

Độc Cô Thiên Diệp trợn mắt, nhìn thấy Tử Tiêu ở trước mặt mình.

"Nàng tỉnh rồi." Tử Tiêu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại, nói, "Cảm thấy thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến ngọn núi trụi lủi kia, lạnh lẽo cái gì cũng không có, lắc lắc đầu, hỏi: "Đã bao lâu."

"Ba ngày." Tử Tiêu trả lời.

Ba ngày ? Nàng chỉ ngây người bên trong một lát, cư nhiên đã qua ba ngày.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Hắc Bằng Du còn ngủ trên lưng Lam Mân, khóe mắt co rúm, hỏi: "Hắn sẽ không vẫn ngủ đến bây giờ chứ ?"

"Không có."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ hắn cũng không thể ngủ như vậy, còn chưa nói gì, Tử Tiêu tiếp tục nói: "Lúc giữa có tỉnh 10 phút, nhìn thấy nàng đang lĩnh ngộ, lại ngủ."

"Dọa? !" Lần này Độc Cô Thiên Diệp thật sự rút gân rồi, một phen nắm mũi Hác Bằng Du, nói: "Thần ngủ này, không gọi thì huynh không tỉnh hả."

Hác Bằng Du thở không được, mới sâu kín tỉnh lại.

"Tiểu sư muội, muội làm gì vậy." Hác Bằng Du mất hứng hỏi, tức giận khi rời giường sắp phát tác, nhưng nhìn thấy là Độc Cô Thiên Diệp, nhin !

"Kèm sao có linh thú lợi hại trên đại lục Vũ Linh?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Đầu óc Hác Bằng Du tỉnh lại, nói: "Nơi nơi đều có mà, nhưng huynh không biết."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, thật muốn tát hắn một cái!

Nhìn thấy biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du ho khan vài cái, nói: "Chúng ta đi hỏi người nơi này một chút là được rồi."

"Chỉ có thể như vậy." Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ nói.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3 (3)

"Ôi, lão đầu ta cuối cùng cũng tới đây." Ngay khi bọn họ sắp rời khỏi, một giọng nói truyền đến, hấp dẫn sự chú ý bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp dùng ánh mắt ý bảo Lam Môn, nàng biến hóa đứng ở bên người Độc Cô Thiên Diệp.

Một bóng người hiện lên ngọn núi, nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta còn tưởng rằng chỉ có mình lão đầu ta, không nghĩ tới còn có người khác tới nơi này xem mặt trời mọc !"

Lão nhân râu tóc bạc trắng, trên mặt không có bao nhiêu nếp nhăn, mặc một thân áo trắng. Nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp, chủ động chào hỏi, thoát nhìn rất hiền lành.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu với hắn, nói: "Mặt trời đã mọc rồi."

"Ha ha, không có việc gì nhi. Hắc lão nhân, ta lên trước người trước, đưa nhân sâm mười vạn năm cho ta!"

Một giọng nói truyền đến từ phía dưới, nói: "Nếu người không dùng gian kế, sao người có thể đến trước ta chứ?" Ngay sau đó, một lão giả đầu bạc hắc y thở hổn hển đi lên, diện mạo giống lão giả áo trắng như đức !

Song bào thai!

Nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp, lão giả hắc y hơi sửng sốt.

"Không cần biết ta có dung kế không, tóm lại là ta đi lên trước, ta thắng rồi." Lão nhân áo trắng nói, "Người nói nghe hay lắm, chúng ta đi bộ lên núi, ai đến trước thì thắng. Người thua rồi, mau lấy tiền đặt cược đến."

Lão giả hắc bào lấy một cái hộp ra ném cho hắn, nói: "Ta mới không xấu xa giống người. Nhận đồ đi!"

"Xấu xa là vinh quang của ta, thì thế nào? Nếu người không phục, người cũng xấu xa mà!" Lão nhân áo trắng nhận cái hộp, cười hớ hớ nói.

"Xì!" Độc Cô Thiên Diệp một bên nhin không được bật cười, lão giả áo trắng này thật đúng là khôi hài, tư tưởng cũng thật độc đáo.

Xấu xa là vinh quang của ta, nói như vậy cũng có thể nói đến đúng tình hợp lý.

"A, tiểu cô nương cười rồi, là tán thành lời nói của tiểu lão nhân đúng không?" Lão giả áo trắng cười tùm tùm thu cái hộp, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Văn bối rất đồng ý lời nói của tiền bối, chỉ cần có thể đạt tới mục đích, đùa giỡn chút thủ đoạn nhỏ là tất yếu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, tri âm, tri âm!" Lão giả áo trắng nói, "Hắc lão nhân, người có nghe không, tiểu cô nương này cũng nghĩ như vậy, cho nên người không nên luôn có nề nếp như vậy, phải hiểu được linh hoạt."

"Hừ, ta lừa nói với người. Ta đi hái vật kia trước, giờ hắn là nó đã chính." Lão giả áo đen nói, sau đó đi đến bên cạnh vách núi đen, nhảy ra ngoài, ngừng khoảng hai thước dưới vách núi đen, lấy một cái xẻng ra, chuẩn bị lấy Thất Tinh Câu Hồn Hoa mọc ở đó.

Độc Cô Thiên Diệp đi qua xem, vừa vận nhìn thấy lão giả áo đen sắp động thủ, nhanh chóng ngăn cản: "Tiền bối dừng tay!"

Lão giả áo đen bị người đánh gãy, rất mất hứng, hăn nghiêm mặt nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Lão giả áo trắng cũng nhìn nàng, thấy trong của ánh mắt nàng không có tham lam, không biết vì sao nàng gọi bọn họ lại.

"Đóa Thất Tinh Câu Hồn Hoa này còn một cánh hoa cuối cùng chưa nở rộ, nếu đợi lát nữa nửa giờ mới hái, hiệu quả của hoa sẽ rất tốt." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa hoa này không thể dùng xẻng đào, chỉ có thể dùng một chiếc." "

Thất Tinh Câu Hồn Hoa, bảy mươi năm nở hoa, hoa nở bảy mươi năm, một gốc cây có bảy hoa, khi một đóa hoa tàn là lúc đóa thứ hai nở, cứ tuần hoàn như thế. Đóa hoa nở rộ toàn bộ sẽ có mùi thơm lạ lùng thần nhiên, khiến người ta nhìn không được trầm luân, cho nên nó mới có tên là Câu Hồn hoa, mà sau khi hoa tàn, kết quả lại phải chờ tới tất cả những cánh hoa của đóa tiếp theo nở xong mới coi là quả chín. Bên trong Luyện Yêu Hồ có, nàng từng nghiên cứu qua.

"Nếu tiền bối tình nguyện chờ thêm một ngày, không chỉ có hoa nở, quả thứ nhất khóa cũng chín. Quả chín có được hiệu tốt hơn nhiều." Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói.

"Di, người biết Thất Tinh Câu Hồn hoa?" Lão giả áo trắng nói

Thất Tinh Câu Hồn hoa này từ thời kì viễn cổ đã vô cùng hi hữu trân quý, rất nhiều người không biết, không nghĩ tới tiểu cô nương này biết, hơn còn nữa hiểu biết rõ ràng như vậy.

"Từ nhìn thấy qua." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hắc lão nhân, nếu không người chờ một chút." Lão giả áo trắng nói. Hắc y lão giả nghĩ nghĩ, phi thân lên.

"Người là luyện đan sư?" Lão giả áo đen hỏi.

"Ta biết luyện một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hai lão giả này cũng là luyện đan sư, bọn họ vừa lên xong, nàng đã ngửi thấy mùi dược nhẹ nhàng, đây là điểm chung của tất cả luyện đan sư.

Lão giả áo đen không thèm nhắc lại, xoay người nhìn Thất Tinh Câu Hồn hoa phía dưới. Mà lão giả áo trắng bắt đầu tán gẫu với Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp thuận tiện hỏi thăm xem làm đến nơi mới tìm được linh thú lợi hại.

Lão giả áo trắng nói sơn mạch Vô Vọng, trừ phân cách tuyến của đại lục là sơn mạch Bắc Vọng, thì nó là sơn mạch lớn nhất, cấp bậc của linh thú bên trong đều khá cao.

Khi Hác Bằng Du thấy bọn áo trắng lão giả đi lên thì xoay người ngồi trên mặt đất vẽ vòng tròn, miệng nói: "Đừng phát hiện ta, đừng phát hiện ta..."

Lão giả áo trắng nhìn người ngồi phía sau vẽ vòng tròn, cảm thấy bóng dáng nhìn hơi quen mắt, hỏi: "Thiên Diệp, đó cũng là bằng hữu của người sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thoáng qua Hác Bằng Du, đối với hành vi thỉnh thoảng động kinh của hắn đã quen, gật đầu nói: "Đây là sư huynh ta."

Lão giả áo trắng chạy tới, ngồi xổm trước mặt Hác Bằng Du, nghe hắn nói thầm: "Đừng phát hiện ta, đừng phát hiện ta." Tát một cái qua, nói: "Lão tử đã phát hiện ngươi!"

Hác Bằng Du lập tức nhảy dựng lên, đi ra sau lưng Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người không phát hiện ta, người nhận sai người!"

Độc Cô Thiên Diệp kỳ quái nhìn hai người, hỏi: "Các người, quen biết?"

Lão giả áo trắng đứng lên nói: "Trốn, người có thể trốn đi đâu? Lấy đan dược của lão tử về, ngay cả ta cũng dám lừa, người là ngựa da chứ gì ! Lần trước chưa lột da người, lần này ta xem người chạy đi đâu!" Nói xong, hắn cầm hài lên đánh về phía Hắc Băng Du.

"Sư bá, con thật sự không có lừa ngài, con thực sự không biết quả trứng kia trứng chim ngói mà, ngài cũng không nhận ra, sao con có thể nhận ra chứ!" Hắc Băng Du kêu to, chạy quanh Độc Cô Thiên Diệp.

"Sư bá?" Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy Hắc Băng Du kêu sư bá, kinh ngạc nhìn hai người đang truy đuổi.

Lão giả áo trắng là sư huynh của sư phó? Không nghĩ tới bọn họ cư nhiên còn có quan hệ như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ bọn họ cầm hài đánh Hắc Băng Du thì đúng là rất giống .

Lão giả áo trắng đuổi theo Hắc Băng Du hung hăng hít một chút, trút ra tức giận tổn thất đan dược lần trước của mình rồi mới dừng lại đến, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp Tử Tiêu và Lam Mân kinh ngạc nhìn bọn họ, mang giày vào, sửa sang lại quần áo một chút, nói: "Chê cười, chê cười. Đúng rồi, con nói hắn là sư huynh con, con là tiểu đồ đệ Hoảng Quy mới nhận đúng không? Ta đã sớm nghe hắn khoe nhận được một đồ đệ rất giỏi, không nghĩ tới lại gặp ở chỗ này."

Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc nhìn Hắc Băng Du. Hắc Băng Du giả ý ôm cánh tay của mình, giống như bị thương rất nặng vậy, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nghi vấn, nói: "Đây là nhị sư huynh của sư phụ - Bạch Vô Thường, đó là đại sư bá Hắc Vô Thường."

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp bị tên của hai vị lão giả dọa sợ ngây người. Hợp lại không phải là Hắc Bạch Vô Thường sao? Muốn cười lại

cảm thấy không thể cười, đành phải làm mình nghẹn lại.

Bọn Hác Bằng Du không biết vì sao sau khi Độc Cô Thiên Diệp biết tên của bọn họ lại có vẻ mặt này, đương nhiên, đó là vì bọn họ không biết truyền thuyết Hắc Bạch Vô Thường.

"Đại sư bá mạnh khỏe, nhị sư bá mạnh khỏe." Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với Hắc Bạch Vô Thường.

Không nghĩ tới thật vất vả nhìn thấy một người hợp mắt mình cứ nhiên là sư đệ, Bạch Vô Thường rất vui vẻ, cười hớ hớ đưa gốc nhân sâm mười vạn năm vừa mới thắng được của Hắc Vô Thường cho nàng làm lễ gặp mặt. Hắc Vô Thường cầm một cái hộp cho Độc Cô Thiên Diệp, bên trong cũng là dược liệu trân quý.

"Nhị sư bá, sao ngài vừa thấy sư huynh thì ...?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn gương mặt ủy khuất của Hác Bằng Du, nhin không được tò mò hỏi.

"Hừ, lần trước ta và hắc lão nhân đi đại lục Không Linh, tiểu tử này cầm quả trứng tới, nói là trứng dị thú gì đó, ta vì tò mò, muốn nhìn bên trong là gì, dùng một lọ đan dược đối với nó, cuối cùng thì ra là chim ngói ! Tiểu tử này rõ ràng là gạt đan dược của ta mà!" Bạch Vô Thường nói đến chuyện này thì tức giận giơ chân lên, Hác Bằng Du sợ tới mức nhanh chóng trốn sau lưng Độc Cô Thiên Diệp, vươn đầu nói: "Con cũng nói, con cũng không biết đó là trứng chim ngói !"

"Hừ, ngươi..." Bạch Vô Thường còn muốn mắng vài câu, đột nhiên một mùi hương truyền đến.

Mùi hương này giống như bay tới từ Thiên Sơn xa xôi, mang theo hơi thở của tuyết, lại hơi giống hoa mai, vừa ngửi lại, thì hương vị gì cũng không giống, thậm chí chớp mũi đến trái tim, chui vào linh hồn con người.

Mọi người đều nhin không được ngửi lại ngửi, trên mặt hắc vô thường hiện ra tươi cười thản nhiên, nói: "Đây mới là hương vị của Câu Hồn hoa."

"Rất thơm!" Bạch Vô Thường cũng nói, bọn họ đều là người đã sống mấy trăm năm, cũng khó ngăn cản mùi này.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một gốc Khổ Tình thảo ra, tự mình ngửi một chút, lại cho những người khác ngửi vài cái.

"Tiểu sư muội, sao muội lại lấy thứ thảo dược khó ngửi như vậy ra." Hắc Bằng Du nói.

"Mùi của Thất Tinh Câu Hồn hoa ngửi nhiều sẽ sinh ra ảo giác, ta đây là muốn tốt cho huynh." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hắc vô thường và Bạch Vô Thường gật đầu, Bạch Vô Thường nói: "Chúng ta xem sách cổ thì đúng là nói như vậy, không nghĩ tới ngay cả chúng ta cũng thiếu chút nữa trúng chiêu."

"Đại sư bá, nếu ngài chủ yếu muốn hoa, giờ có thể đào. Nếu Ngài chủ yếu muốn quả để làm thuốc, đợi ngày mai hãy lấy."

"Lấy bây giờ." Hắc vô thường nói, sau đó lấy ra một mộc thiêu, nhảy xuống hái thảo dược lên.

Hắc vô thường trở lại rất nhanh, hắc lấy một cái hộp dài hơn thước ra, bỏ Thất Tinh Câu Hồn hoa vào.

"Các con muốn đi sơn mạch Vô Vọng hả?" Bạch Vô Thường hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Con muốn đi tìm mấy linh thú."

Hắc vô thường vừa cất Thất Tinh Câu Hồn hoa vừa nhìn bọn Độc Cô Thiên Diệp nói, nói: "Tiêu diệt phân gia Phong gia là các người đúng

không ?"

Hả? Vì sao hân đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Tuy rằng không biết vì sao bọn họ biết, nhưng nàng vẫn gật đầu.

Miệng Bạch Vô Thường lập tức mở lớn tới mức có thể nhét một quả trứng gà vào, ngạc nhiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên cười ha hả: "Ha ha ha, giờ khắp nơi trên đại lục đều nói chuyện phân gia Phong gia thành Ngô Lai bị giết, không nghĩ tới cư nhiên là các người làm ! Ha ha, làm rất tốt, nghe nói lúc ấy các người có một vật nhỏ, vừa quăng ra sẽ nổ mạnh, còn lợi hại hơn linh lực, Thiên Diệp à, con nhìn xem chúng ta đều tặng lễ gặp mặt cho con, người có phải cũng nên đưa một phần lễ vật cho chúng ta không? Ta cũng không cần cái gì, cứ mang thứ sẽ nổ mạnh ra cho bọn sư bá chơi đùa!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ Bạch Vô Thường, nở nụ cười, lấy vài trái bom ra cho Bạch Vô Thường, nói: "Sư bá thích, con tự nhiên đưa, nhưng giờ chỉ còn vài trái như vậy, chờ lần sau con làm cho ngài một ít."

"Ha ha, tốt tốt tốt!" Bạch Vô Thường đang cầm một trái bom, mấy cái kia thì thu vào không gian. Sau đó dựa theo lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, bỏ sấp trên ngòai nổ, sau đó châm, dùng linh lực ném ra xa.

"Oanh ——" bom nổ mạnh trên đỉnh núi, bụi đá văng ra bốn phương tám hướng, trực tiếp nổ tung đỉnh núi đối diện, dư âm còn khiến đỉnh núi bên này lung lay mấy lần.

"Ngoan ngoan, lợi hại như vậy!" Bạch Vô Thường nhìn thảm trạng đối diện, kinh ngạc nói, sau đó lại cười ha hả, "Ha ha, cái này tốt, lần sau khi đi phía tây ta sẽ quăng cái này lên đầu bọn họ, ha ha, làm cho mấy lão bất tử kia chết hết!"

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bằng Du đều bị phản ứng của Bạch Vô Thường dọa, có cần hưng phấn như vậy không? Chỉ có Hắc vô thường tập mãi thành quen, gật gật đầu, nói: "Chuyện này thì được."

Ách, Độc Cô Thiên Diệp rất muốn hỏi: ai kết cừu hận lớn như vậy với hai người, khiến các người chuẩn bị lấy thứ này đi phá hủy ở của người ta ?

"Ha ha, Thiên Diệp, khi con quay lại giúp ta làm mấy cái này, ừ, càng nhiều càng tốt!" Bạch Vô Thường nói, "Đúng rồi, vì sao các con phải diệt Phong gia ? Ai chọc các người?"

Độc Cô Thiên Diệp nói về ân oán của mình và Phong gia, đại lục Huyền Nguyệt và đại lục Vũ Linh, Bạch Vô Thường nghe thấy thốn thức không thôi.

"Bá khí, chọc tới thì diệt cho hẵn đi." Bạch Vô Thường nói, "Nhưng giờ Phong gia đang toàn lực điều tra các người ở đâu, còn thả ra tin tức nói là người Mạc gia nhúng tay vào việc này ."

"Bọn họ nói thế nào ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Bây giờ bên ngoài lưu hành một cách nói là: Phong gia vì phân gia hạ giới bị giết, họ đến đó bắt mấy người lên, nhưng Mạc gia lại cùng các người chạy đến thành Ngô Lai diệt phân gia Phong gia, giờ họ vừa điều tra các người khắp nơi, vừa tạo áp lực với Mạc gia, muốn Mạc gia giải thích." Bạch Vô Thường nói.

"Giờ thần điện cũng nhúng tay việc này, nói các người ở thành Tùng Cổ diệt thần điện thần vệ đội, trước khiêu khích uy nghiêm thần điện, không để ý thứ tự trên đại lục, sau diệt phân gia Phong gia ở, là phản bội thần, để tất cả phân điện thần điện tìm kiếm các người, một khi tìm được, giết không tha!" Hắc vô thường bổ sung.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, liếc mắt nhìn bọn Tử Tiêu, hơi nở nụ cười, nói: "Không nghĩ thần điện cũng đá một cước vào, chắc chắn, giờ chúng ta đang trong hoàn cảnh gian nan ."

"Nhìn dạng này của các người cũng không hoảng. Có phải đã có tính toán gì không?" Bạch Vô Thường nói.

"Khụ khụ, nói thật, không có tính toán, đi một bước tính một bước. Cùng lắm thì giống như trước đổi một thân phận." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Tóm lại, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Ta tin tưởng xe đến trước núi ắt có đường ."

Hắc Bạch Vô Thường tán dương nhìn nàng, không hoảng hốt không loạn, biết hai thế lực lớn đang tìm kiếm bọn họ cũng không nóng nảy.

"Người cũng biết chúng ta là ai hả?" Hắc vô thường hỏi.

"Đại sư bá và nhị sư bá." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hắc Bằng Du bị câu trả lời Độc Cô Thiên Diệp chọc cười , không nghĩ tới nàng còn có lúc mơ hồ như vậy, nói: "Đại sư bá và nhị sư bá là hội trưởng và phó hội trưởng của Công hội Luyện đan sư Đông đại lục!"

"A?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bọn họ cư nhiên là hội trưởng Công hội luyện đan sư Đông đại lục. Sư phó nàng làm hội trưởng Công hội Linh đại lục Không Linh sư, không nghĩ tới hai sư huynh của hắc còn là hội trưởng Công hội Luyện đan sư.

"Sao các người học không giống nhau ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, một sư phó không phải sẽ dạy giống nhau sao ?

"Nếu chúng ta phải đi sơn mạch Vô Vọng, trên đường đi chúng ta từ từ nói." Bạch Vô Thường nói.

"Dạ." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, bảo Lam Mân biến hóa, mang theo mọi người bay đi sơn mạch Vô Vọng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Đăng Hoàng

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp bay đến sơn mạch Vô Vọng, trên đường đi Bạch Vô Thường nói quan hệ giữa bọn họ và Thì Hoảng Quy, còn có mục đích đi sơn mạch Vô Vọng.

Hóa ra, sư phó của Thì Hoảng Quy và Hắc Bạch Vô Thường không phải người của đại lục này, mà là một vị kỳ nhân của không gian rất cao, tinh thông cả trận pháp, luyện đan, luyện khí, nhân mấy đồ đệ, sau khi xuất sư thì tự mình ra ngoài xông pha. Giờ cũng không chỉ có ba người họ, những người khác cũng rất lợi hại, lại nhận đồ đệ đều là người nổi bật.

"Sư công của các con không cho chúng ta tùy tiện nhắc tên hãn, có cơ hội sẽ mang các con đi gặp." Bạch Vô Thường nói.

"Vậy hai vị sư bá đi sơn mạch Vô Vọng làm gì ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nói đến này, Bạch Vô Thường chuyển thành vẻ mặt tức giận, nói: "Còn không phải lão bất tử kia muốn tổ chức trận đấu gì đó quyết định ai làm tổng công đoàn, bọn ta đi tìm một ít dược liệu."

"Lão bất tử?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Sao lại thế này ?"

"Ta không nói, vừa nói sẽ tức giận, con bảo Hắc lão nhân nói cho con." Bạch Vô Thường nói.

Hắc vô thường nhận mệnh, nói: "Ban đầu Công hội luyện đan sư của đại lục Vũ Linh chỉ có một, là tổng công đoàn ở Đông đại lục. Nhưng là gần trăm năm nay, công hội Tây đại lục kêu gào muốn độc lập, không nhận tổng công đoàn bên này, còn nói muốn chúng ta thừa nhận bên kia là tổng công đoàn."

"Nói cách khác, bọn họ muốn đoạt quyền ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hắc Vô Thường gật gật đầu, có thể nói như vậy.

"Vậy trận đấu kia lại là chuyện gì xảy ra ?" Hắc Bằng Du hỏi.

Hắc Vô Thường thở dài, nói: "Bên Tây đại lục có một luyện đan sư cấp 9, bởi vậy nói bọn họ mới là tổng công đoàn. Nhưng vì bọn họ là phân ra, không thể trực tiếp tự lập, cho nên muốn tổ chức một trận đấu luyện đan, để luyện đan sư hai bên tham gia, người của bên nào luyện ra đan dược cao cấp hơn, thì bên đó là tổng công đoàn. Lần này bọn ta đến tìm một ít dược liệu hi hữu, chuẩn bị cho trận đấu."

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rồi, chính là đan dược của ai cấp cao, thì người đó là lão đại."Sư bá, các người và Tây đại lục, cấp bậc luyện đan bên nào cao hơn?"

"Ta và Bạch lão đều chỉ có thể luyện chế đan dược cấp 9 sơ cấp, nghe nói người kia của Tây đại lục có thể luyện chế cấp 9 trung cấp. Hơn nữa, những người cấp trưởng lão không thể tham gia." Hắc Vô Thường nói.

"Trừ hai người ra, cao nhất là bao nhiêu vậy?" Hắc Bằng Du tiếp tục hỏi.

"Cấp 8 trung cấp."

"Phốc, hai người không thể tham gia, cao nhất lại mới cấp 8. Chậc chậc, sư bá, xem ra các người sẽ chết rất thảm !" Hắc Bằng Du nằm trên

người Lam Môn, tay phải chống đầu nói.

Bạch Vô Thường nói đến chuyện này thì giận đầy một bụng, giờ lại bị Hác Bằng Du nói như vậy, một cước đạp hấn.

Hác Bằng Du nghiêng thân, né vô ảnh cước của Bạch Vô Thường, nói: "Có hạn chế tuổi không ?"

"Không có, chỉ cần là luyện đan sư thì có thể tham gia. Chẳng qua phải xác minh là đại biểu bên nào." Hắc Vô Thường nói.

"Hắc hắc, vậy các người cần phải cảm tạ ta, chắc chắn, ta sẽ tìm một người giúp đỡ cho các người, ha ha!" Hác Bằng Du nói.

"Ai?" Bạch Vô Thường phác lại đây hỏi.

"Hắc hắc, xa tận chân trời." Hác Bằng Du nói.

Bạch Vô Thường khinh bỉ liếc mắt nhìn Hác Bằng Du một cái, nói: "Người sẽ không nói là người chứ?"

Mà Hắc Vô Thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt là không dám tin. Bạch Vô Thường cũng phản ứng lại, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Thiên Diệp, con là cấp mấy ?"

"Con có thể luyện chế đan dược cấp 9." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bạch Vô Thường thiếu chút nữa rớt xuống từ trên lưng Lam Môn, thật vất vả ổn định thân thể lại, hỏi: "Cấp bậc gì?"

"Ách, cao cấp." Độc Cô Thiên Diệp nói, thật ra nàng có thể luyện chế đan dược cấp 9 cực phẩm, nhưng sợ làm bọn họ kinh hãi, bảo thủ nói.

Tuy rằng nói rất bảo thủ, nhưng vẫn như cũ khiến Hắc Bạch Vô Thường sợ không nhẹ. Bạch Vô Thường dùng ánh mắt hoài nghi nhìn

nàng, không xác định hỏi: "Thiên Diệp, con không phải là lão yêu quái thích giả bộ trẻ con chứ?"

"Phốc..." Hác Bằng Du ôm bụng cười ha hả, Tử Tiêu cũng ha ha cười ra tiếng.

"Kìa, nhị sư bá, con không có." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ha ha, nhị sư bá, tiểu sư muội mới hai mươi tuổi." Hác Bằng Du cười nói, "Làm sao thoát nhìn giống lão yêu quái?"

"Hai mươi tuổi?!"

Hác Bằng Du vừa nói ra tuổi của Độc Cô Thiên Diệp, Hắc Bạch Vô Thường cảm thấy càng kinh tởm, ban đầu họ nghĩ nàng cho dù không phải lão yêu quái hơn một ngàn tuổi, ít nhất cũng mấy trăm tuổi, đi lên từ đại lục Huyền Nguyệt, ít nhất đạt đến huyền tôn mới có thể linh hóa, mà nàng giờ đã là thần vương ...

"Đương nhiên là hai mươi tuổi, hai tháng trước tiểu sư muội còn đi bí cảnh Không Linh gặp người một tháng mà!" Hác Bằng Du nói.

Có thể đi bí cảnh Không Linh, phải dưới năm mươi tuổi, vậy nàng thật sự chỉ có hai mươi tuổi! Hai mươi tuổi luyện đan sư cấp 9 cao cấp! Kinh tởm! Lúc hai mươi tuổi bọn họ thế nào? Giống như mới có thể luyện chế ra đan dược cấp 3, cấp 4, đây đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, song trước bốc hơi trên bãi cát!

"Vậy Thiên Diệp, con có bằng lòng đại diện Đông đại lục chúng ta đi tham gia trận đấu không?" Bạch Vô Thường hỏi, "Ha ha, nếu con đi, chúng ta không cần đau khổ nữa!"

Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Nếu có thể giúp hai vị sư bá, con tự nhiên nguyện ý."

Hắc Vô Thường nghĩ nghĩ, cau mày nói: "Nhưng như vậy con sẽ bại lộ trong tầm mắt thần điện. Phong gia thì không đáng sợ, nhưng thần điện thì cần bận tâm một chút."

"Chuyện này không cần lo lắng." Độc Cô Thiên Diệp lấy huyền giới ra mang lên, xoay xoay huyền giới mấy vòng, sau đó lại mang mặt nạ thiên huyền vào, một nam tử hoàn toàn xa lạ xuất hiện trước mặt mọi người.

"Cái này không tệ!" Bạch Vô Thường nhìn nói, "Ừ, như vậy đi, sẽ không có người nhận ra con đâu."

Hắc Vô Thường cũng tỏ vẻ khen ngợi, đây đúng là biện pháp tốt. Giờ thần điện và Phong gia đều đang tìm nàng, hai thế lực này lần tìm trên toàn bộ đại lục, cho nên chiêu ẩn thân này là tốt nhất vào lúc này. Bọn họ muốn tìm thì cứ tìm, nàng thì mang mặt nạ đi tham gia trận đấu.

Nếu Độc Cô Thiên Diệp đi tham gia trận đấu, nàng cũng nói mình có được liệu, vậy bọn họ không cần vội vã đi tìm được liệu, mà đi theo bọn Độc Cô Thiên Diệp đi bắt linh thú.

Bay vài ngày mới đến sơn mạch Vô Vọng, Lam Môn hạ cánh trên một đỉnh núi.

"Người nói ta bên cường bức hay lợi dụ thì tốt hơn?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta thích người đối ta cường bức cộng thêm lợi dụ." Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp đỏ mặt hơi lạnh, nói: "Xem như ta chưa nói gì." Sau đó kêu Thanh Loan Tiểu Hỏa Tiểu Cửu cấp bậc cao ra, bảo bọn họ đi tìm linh thú.

"Cường bức lợi dụ đều được, tốt nhất là thú phi hành." Độc Cô Thiên Diệp nhấn mạnh.

Bọn Tiểu Hỏa đi tìm thú thú, mấy người Độc Cô Thiên Diệp thì đi khắp nơi nhìn xem có dược liệu gì không. Tuy dược liệu cho trận đấu nàng có thể tự ra, nhưng căn cứ nguyên tắc muốn nuôi sống một đám người phải biết tiết kiệm, nên mang theo mọi người tìm bảo bối thôi.

Bởi vì Hắc Bạch Vô Thường có vẻ quen thuộc nơi này, trực tiếp mang Độc Cô Thiên Diệp đi hái một ít dược liệu có vẻ trân quý. Bọn họ đi đến một đỉnh ngọn núi, có thật nhiều dược liệu, sinh sống tươi tốt dị thường.

"Thiệt nhiều Ngưng Hương thảo, chúng ta cùng nhau hái đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó mọi người bắt đầu hái thảo dược.

Hắc Bằng Du đứng ở chỗ xa nhất bên ngoài hai thảo dược, đột nhiên phát hiện giữa Ngưng Hương thảo xanh biếc có lẫn một đóa hoa màu đỏ. Hắn một phen hái hoa xuống, còn tưởng rằng là dược liệu trân quý gì, đứng lên, cầm trong tay hỏi: "Thiên Diệp, muội có biết đây là hoa gì không ?"

Độc Cô Thiên Diệp ở cách Hắc Bằng Du không xa, ngẩng đầu nhìn sang, sau khi thấy rõ đóa hoa trong tay Hắc Bằng Du thì hô to: "Mau ném xuống!"

"Vì..." Cái gì ? Nói còn chưa nói xong, hắn đột nhiên ngã ra phía sau, phía sau hắn là vực sâu vạn trượng !

Hắc Bằng Du rớt xuống vực, Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng bay xuống theo, bởi vì phía dưới vực là sương mù dày đặc, nàng mất một hồi lâu mới đuổi tới phía dưới Hắc Bằng Du đón được hắn, sau đó thuận thế rơi vào trong khe núi.

Độc Cô Thiên Diệp thả Hắc Bằng Du trên mặt đất, nhìn hắn không thể nói chuyện, chỉ có tròng mắt chuyển động qua lại, trong tay còn cầm đóa hoa kia, đột nhiên cười ra tiếng, nói: "Đóa hoa huynh vừa mới hái này tên là Tái Ngũ độc, sờ qua nó trong 1 phút toàn thân tê liệt, nếu sau nửa giờ không có giải dược, sẽ tê liệt mãi mãi. Không có cách nào cứu được."

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một vật giống cái nhíp, rút Tái Ngũ độc từ trong tay Hắc Bằng Du ra, đựng vào trong một cái hộp, thu vào.

Lúc này Tử Tiêu và Hắc Bạch Vô Thường bay xuống, nhìn thấy hai người, phi thân hạ xuống.

"Thế nào?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bọn họ đều đi xuống, nói: "Tái ngũ độc. Con không có giải được, sư bá có giải được không?"

"Tái Ngũ độc? Vậy không phải cần Bích Tỳ đan mới có thể giải? Ta không có, Hắc lão nhân, người có không?" Bạch Vô Thường hỏi.

"Ta cũng không có." Hắc vô thường nói.

"Vậy chỉ có lập tức luyện chế." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Sư bá, các người trước nghĩ biện pháp kéo dài thời gian cho sư huynh, con cần một giờ luyện chế Bích Tỳ đan."

"Một giờ?" Bạch Vô Thường kinh ngạc nói.

Bích Tỳ đan là đan dược cấp 5, phẩm chất không tính cao, nhưng trong quá trình luyện chế lại phải chú ý rất nhiều chi tiết, luyện đan sư bình thường luyện chế Bích Tỳ đan đều phải cần hơn hai giờ, cho dù là hai người bọn họ cũng phải một giờ rưỡi, mà nàng lại chỉ cần một giờ !

Độc Cô Thiên Diệp lấy một cái đan lô ra, lấy dược liệu ra, đánh ra một đạo hỏa diễm bắt đầu động thủ luyện chế, lưu loát ngắn gọn, không có động tác xinh đẹp, lại có thể làm mỗi một bước chuẩn xác hoàn mỹ.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp luyện chế đến nhập thần, thiếu chút nữa quên Hắc Bằng Du nằm trên mặt đất, vẫn là Tử Tiêu nhắc nhở, bọn họ mới nhớ lại người bị thương, ngô, nếu Độc Cô Thiên

Diệp luyện chế đan dược xong mà Hác Bằng Du lại treo (chết ý), vậy vui đùa quá mức rồi!

Hắc vô thường cầm một viên đan dược cho Hác Bằng Du ăn, sau đó tiếp tục nhìn Độc Cô Thiên Diệp luyện đan.

Một giờ trôi qua rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp nhốt linh lực đánh vào trong đan lô, khống chế quá trình kết đan chậm rãi, cảm thấy vừa vặn thì vỗ dục lô, hai viên đan dược bay ra ra, một mùi hương nhẹ nhàng hòa vào không khí.

Độc Cô Thiên Diệp cất một viên đan dược vào bình ngọc, một viên thì trực tiếp nuốt cho Hác Bằng Du, sau đó chờ độc trong thân thể hắn chậm rãi thải ra. Chậm rãi, Hác Bằng Du cảm thấy có một chút cảm giác.

"Tuôn rơi, tuôn rơi."

"Mọi người có nghe thấy tiếng gì hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Giống như có." Tử Tiêu nói, sau đó đứng vững bên người Độc Cô Thiên Diệp, cảnh giác nhìn bốn phía. Nhưng bốn phía trừ bỏ một ít dây leo, cũng không nhìn thấy linh thú gì.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4 (2)

"Thơm quá, đã lâu ta không ăn thịt người ." Một giọng nói khàn khàn vang lên, quanh quẩn trong khe núi.

"Muốn ăn bọn ta, phải nhìn xem người có bản sự đó không." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta thích nhất ăn thịt người, nhất là thịt nữ nhân." Giọng nói đó tiếp tục vang lên, nhưng bọn Độc Cô Thiên Diệp vẫn không thấy có linh thú nào quanh đây.

"Muốn ăn ta, giờ đã xuống địa ngục, người muốn đi địa ngục tìm bọn họ làm bạn hả?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Phải không?" Giọng nói kia vừa vang lên xong, một dây mây công kích tới Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp lấy một thanh trường kiếm ra, một kiếm bổ qua, trực tiếp chặt đứt dây mây kia.

Mấy cây mây như nghe thấy kèn khai chiến, vô số cây mây đánh từ ba mặt đến bọn họ, bọn họ lấy vũ khí ra trực tiếp chặt chém, nhưng dây giống như chém không xong vậy, vừa chặt đứt xong lập tức có dây mây mới đánh lại.

Bởi vì Hác Bằng Du thân thể vừa mới khôi phục tri giác, hành động không phải rất nhanh nhẹn, một lần tránh không kịp, bị một cây dây bắt

được, cuốn hẳn đến giữa không trung. Sau đó phía sau căn dây kia sinh ra rất nhiều nụ hoa to bằng chậu rửa mặt, một đóa hoa to lớn, muốn nuốt Hác Bằng Du xuống !

"Phác —— "

Độc Cô Thiên Diệp một kiếm chém đứt đóa hoa kia, khi phi thân lên thì chém đứt căn dây đang vây khốn Hác Bằng Du. Sau đó đón được hẳn đưa hẳn xuống đất.

"Một ngày muội đã cứu huynh ba lượt, ngao ngao ngao, tiểu sư muội, muội thật tốt quá, huynh muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng của muội!" Giờ phút này Hác Bằng Du cũng không pha trò.

Tử Tiêu vừa nghe, một phen tiếp nhận Hác Bằng Du từ trong tay Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta sẽ bảo vệ tốt người. Đóa hoa này rất thích ý nếu người muốn lấy thân báo đáp chúng nó!"

Hác Bằng Du nhìn lại, phát hiện dây này đã thu đi về, nhưng là một loạt đóa hoa cao ngang người đứng song song cách bọn họ không đến 100 thước.

"Không nghĩ tới cư nhiên có thực vật có thể tu luyện thành như vậy." Bạch Vô Thường nói.

"Thực nhân hoa (hoa ăn thịt người) ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn đóa hoa này, kinh ngạc nói.

"Ha ha, các người cư nhiên biết ta, nhưng người nói sai rồi, ta là thực nhân Hoa Vương!" Giọng nói kia vang lên.

"Cho dù người là thực nhân hoa thì thế nào, người cho là bọn ta sẽ bị người ăn sao!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đưa tay thu hồi kiếm về, sau

đó hai tay ngừng tụ linh lực, lại bấm tay niệm thần chú, một hỏa long uy phong lẫm lẫm hình thành.

"Đi !" Độc Cô Thiên Diệp hét lớn một tiếng, hỏa long nhanh chóng bay đi tấn công thực nhân hoa.

Thực nhân Hoa Vương nhìn thấy hỏa long Độc Cô Thiên Diệp, nhanh chóng thu hồi hoa, trốn tránh. Hắn không ngờ đến đến nơi này cư nhiên có người tu luyện hỏa hệ linh lực, tuy hỏa hệ linh kỹ bình thường thiêu không chết hẳn, nhưng sẽ bỏng .

Tuy thực nhân hoa đã thu hồi dây của mình rất nhanh, nhưng có mấy dây bị bỏng.

"Bốn tọa tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!" Thực nhân hoa thét chói tai, sau đó thân dây phủ khắp đất trời, muốn che khuất toàn bộ bầu trời.

Nhiều dây như vậy, còn có độc, sau khi mấy bào tử vỡ ra thì bắt đầu thả chất lỏng có độc, bởi vậy bọn họ đều thu vũ khí của mình vào, dùng linh lực công kích.

Hắc Bạch Vô Thường đều là hỏa hệ linh kỹ, nhưng Hắc Bằng Du là phong hệ, phong nhận chỉ có thể chém đứt dây, cũng không thể cắn nát. Lúc này Tử Tiêu cũng phát động linh kỹ công kích, cũng là hỏa hệ linh kỹ !

Hỏa long hỏa sư Hỏa Kỳ Lân, toàn bộ đánh tới dây mây, những chỗ bị đánh trúng đều hóa thành tro. Nhưng sau đó dây tiếp theo lại tiến lên, hai bên cứ giằng co như thế.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thực nhân hoa không ngừng nảy lên, nàng bay đến giữa không trung quan sát, hít một hơi. Trên cả ngọn núi đối diện đều là dây rậm rạp, sau ngọn núi đó phỏng chừng vẫn còn. Hơn nữa không dễ người ta phân biệt ở đâu là gốc.

"Ha ha, xem chúng ta ai ăn ai!" Thực nhân Hoa Vương nói.

"Hừ, chờ ta tìm được nơi ở của ngươi, ta nhìn ngươi đặc ý thế nào!" Độc Cô Thiên Diệp nói, vừa phóng hỏa cầu vào giữa đám dây xa xa, vừa nói.

"A!" Không biết Độc Cô Thiên Diệp đánh trúng chỗ nào thực nhân hoa, nó đau đến quát to một tiếng, sau đó toàn bộ dây bắt đầu chuyển sang màu đỏ màu đỏ, vô cùng kỳ lạ.

Mà mấy sợi dây thô to như cổ tay bắn ra, đánh úp lại mấy người, trên mỗi một dây đều có đầy gai nhọn, cứ cách mấy thước lại có một đóa thực nhân hoa, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy răng nanh sắc bén bên trong.

"Chính là chỗ này !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chỗ chính giữa, phát hiện dây mây đều toát ra từ nơi này. Nàng phi thân qua, thực nhân hoa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bay ra, mấy chục đóa hoa cùng nhau đánh úp về phía Độc Cô Thiên Diệp, vây quanh Độc Cô Thiên Diệp ở giữa.

"Tiểu Diệp nhi!" Tử Tiêu vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp bị toàn bộ đóa hoa ngăn trở, nhanh chóng bay qua.

"Tiểu sư muội!" Hắc Băng Du hô!

Tử Tiêu còn chưa bay được bao nhiêu, đã thấy mấy chục đóa thực nhân hoa vây quanh Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn, toàn bộ tản ra, lộ ra tình cảnh bên trong.

Đóa hoa tận cùng bên trong đã bị đốt thành tro tàn, những đóa tới gần nàng cũng bị thiêu hủy một nửa, không ngừng lui ra bên ngoài. Mà quanh người Độc Cô Thiên Diệp là hỏa diễm ngập trời.

"Người đây là hỏa diễm gì? !" Thực nhân Hoa Vương thét chói tai.

"Hỏa diễm có thể đốt người thành tro." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó đi đến bên gốc thực nhân hoa, nói, "Nếu đạo hỏa diễm này rơi xuống, người nói sẽ là thế nào ?"

"Đừng!" Thực nhân Hoa Vương hét chói tai, "Đừng thiêu hủy ta!"

"Người muốn ăn bọn ta, giờ thua lại không muốn ta thiêu hủy người? Chậm rồi!" Độc Cô Thiên Diệp nói, một hỏa cầu lập tức ném xuống.

"A —— a —— a ——" thực nhân Hoa Vương cao giọng kêu, "Đừng, đừng thiêu hủy ta!"

"Chọc ta, mà ta lại không tiêu diệt hẳn chỉ có một tình huống." Độc Cô Thiên Diệp nhìn hỏa diễm trong tay, nói.

"Gì, tình huống gì?" Thực nhân hoa hỏi.

"Trở thành người của ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Đúng vậy, khi Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy thực nhân hoa đã muốn thu nó. Trừ thiên tài địa bảo, thực vật sinh ra linh thức rất ít gặp, nhất là giống thực vật có tính công kích như vậy.

"Ta, ta..." Ban đầu Thực nhân Hoa Vương muốn nói không muốn, nhưng nhìn thấy đầy người Độc Cô Thiên Diệp đều là lửa, trong tay còn thường thức hỏa cầu, tiếng kháng nghị đến bên miệng biến thành , "Ta nguyện ý."

Nhìn thấy thực nhân Hoa Vương nguyện ý, Độc Cô Thiên Diệp thu hồi hỏa diễm trên người, sau đó nhìn phía dưới, nói: "Còn không ra, muốn ta thiêu hết bọn mày sao ? !"

Độc Cô Thiên Diệp vừa dọa như vậy, thực nhân hoa đầy núi nhanh chóng lui vào trong đất, mới này còn xanh mướt giờ chỉ còn lại đá tảng lộ

ra. Chờ toàn bộ dây đều thu về, một đầu người nho nhỏ lộ ra, trên đầu nó còn có một đóa hoa thực nhân thu nhỏ. Sau khi người tí hon này toát ra, nhìn trái nhìn phải, sau đó chậm rãi rút thân thể ra.

Sau khi nó đi ra dài hơn một thước, dáng vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo hơi giống hình người. Nhìn dáng vẻ buồn cười của nó, Hác Bằng Du lập tức cười ra tiếng.

"Cười cái gì cười? ! Dáng vẻ bốn tọa rất buồn cười cười sao?" Thực nhân Hoa Vương ném ra một đạo nước độc tới Hác Bằng Du, nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng rất muốn cười, nếu không phải vừa nãy nàng ở đây trải qua một hồi đại chiến, nàng cũng không có biện pháp liên hệ người tí hon trước mắt với thực nhân Hoa Vương điên cuồng kia.

"Sư bá, muốn khế ước linh thú thực vật này cần thuần hóa không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hắc Bạch Vô Thường đều lắc đầu, bọn họ cũng không biết, trước kia không thấy qua ai khế ước với thực vật.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người tí hon, đứng bên người nó, đặt tay bên cạnh đóa hoa, thực nhân Hoa Vương muốn đột nhiên đánh Độc Cô Thiên Diệp một cái, nhưng nghĩ đến dáng vẻ cả người đầy lửa của nàng, vẫn là buông tha.

Khế ước là mình có thể rời khỏi chỗ này đúng không ? Như vậy thì vẫn là tốt. Thực nhân Hoa Vương chỉ có thể an ủi mình như vậy.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4 (3)

Độc Cô Thiên Diệp rút linh lực vào trong đầu óc ngật đáp [chú thích: chính là bé thực nhân hoa đang trong hình dáng người tí hon], tìm một vòng cũng không phát hiện có cái gì giống với ma tinh của linh thú. Ngay khi nàng chuẩn bị rời khỏi, thì nghĩ không bằng đi vào trong thân thể nó nhìn xem, quả nhiên để nàng thấy trái tim của nó có một cái mộc tâm, mộc tâm toát ra hơi thở lục sắc, hẳn chính là nó !

Độc Cô Thiên Diệp dùng linh lực bao vây mộc tâm, chậm rãi hòa lẫn hơi thở của mình và nó làm chỗ, khắc ấn kí của mình lên trên. Sau đó nàng mở mắt, nhỏ một giọt máu vào mi tâm ngật đáp.

Quang mang khế ước vây quanh Độc Cô Thiên Diệp và ngật đáp, khác với khế ước màu bạc trắng những lần kia, lần này ánh sáng khế ước là màu lục. Đợi ánh sáng biến mất, một cái đồ án thực vật khắc trên trán Độc Cô Thiên Diệp và thực nhân Hoa Vương.

"Chủ nhân." Thực nhân Hoa Vương hô lên với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ngật đáp đầu, nói: "Người tên gì?"

"Ta không có tên." Thực nhân Hoa Vương nói, "Ta vẫn luôn ở đây một mình, không ai đặt tên cho ta."

Độc Cô Thiên Diệp nghe ra cô đơn trong lời nói của nó. Phỏng chừng do nó một là thực vật hóa linh, vì không muốn bị linh thú khác tiêu diệt, nó chỉ có thể ngốc ở đây hơn ngàn vạn năm, không đồng bạn, không có đồng loại. Nàng ngồi xổm xuống, vuốt đóa hoa trên đầu nó, nói: "Đăng Hoàng, sau này người chính là Đăng Hoàng, thực vật chi vương!"

Đăng Hoàng cảm thấy sự thương tiếc của Độc Cô Thiên Diệp, lặng lẽ đỏ mặt, vừa nãy nó còn muốn ăn nàng, giờ nàng lại lấy tên cho nó, tay nàng khi không có hỏa diễm vuốt đầu của nó thật là ấm áp.

"Ta gọi là Đăng Hoàng, Đăng Hoàng..." Đăng Hoàng lập lại hai lần, sau đó thân thể chậm rãi thu nhỏ lại thành một dây nhỏ bò lên tay phải Độc Cô Thiên Diệp, đóa hoa trên đỉnh đầu tựa như một hình xăm dán trên mu bàn tay phải của Độc Cô Thiên Diệp.

"Ta có thể biến hình đó, giờ là hoa ngọc lưu ly, nếu chủ nhân là nam tử, có thể biến thành thực nhân hoa." Đăng hoàng nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn đóa hoa hoàn toàn dán sát vào da thịt, khẽ giật ngón tay mình, phát hiện hoa trên mu bàn tay cũng lay động theo, không khác gì hình xăm thực, nhìn không ra là một đóa hoa thật.

Độc Cô Thiên Diệp vừa lòng gật gật đầu, sau đó xoay người nhìn bọn Tử Tiêu, nói: "Ta tốt lắm."

Hắc Bạch Vô Thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không nghĩ tới nàng còn là thuần thú sư!

Tuy rằng không giống với thuần hóa linh thú, nhưng bọn hắn vẫn nhìn ra đó là phương pháp thuần thú, động tác rất giống. Độc Cô Thiên Diệp nói bọn họ sẽ đi bắt linh thú, hai người bọn họ còn tưởng rằng bọn họ đi bắt về rồi mời người thuần hóa, giờ nghĩ lại, sẽ không là tự nàng thuần hóa chứ? Muốn thuần hóa siêu thần thú, vậy ít nhất phải là thuần thú tông sư ! Nếu

thật là vậy, có lẽ trái tim già nua của hai người bọn họ sẽ không chịu nổi mà ngừng đập.

"Đi thôi, không chừng bọn Tiểu Hỏa cũng mang linh thú trở lại." Hác Bằng Du nói, nhìn thấy hai vị sư bá còn đang ngăn người, nói, "Sư bá à, nếu các người không đi, chúng ta có thể sẽ không chờ các người, các người cứ ở trong này gần bó tướng tùy, ẩn cư núi rừng đi!"

Nghe thấy lời nói của Hác Bằng Du, Bạch Vô Thường ném một linh lực cầu qua, nói: "Một ngày không đánh người thì người buồn hoảng hả!"

Hác Bằng Du hắc hắc cười né tránh .

Sau đó bọn họ đi lên đỉnh núi hái Ngưng Hương thảo, lần này Hác Bằng Du lại nhìn Tái Ngũ độc hai lần, nhưng tốt xấu gì cũng đi quý môn quan một lần, nhìn thấy thứ này thì không tự mình đi hái nữa mà kêu Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nàng đào cả gốc rễ bó ra, bỏ vào trong Luyện Yêu Hồ.

Sau khi hái xong, mấy người Độc Cô Thiên Diệp về nơi lúc trước. Hai ngày qua, bọn Tiểu Hỏa quả nhiên quyến rũ được không ít linh thú, thậm chí chuyển toàn bộ sư ưng bộ tộc lại đây.

"Oa, sao các người tìm được nhiều linh thú như vậy?" Hác Bằng Du nhìn khắp nơi trên cây là siêu thần thú trong hình dáng tự vệ, còn có cả một bộ tộc sư ưng, kinh ngạc hỏi.

"Sơn nhân tự có diệu kế, người cũng không biết." Tiểu Hỏa hữu mô hữu dạng nói.

Thật ra phương pháp của bọn họ rất đơn giản, cưỡng bức thêm lợi dụ. Chiêu này là học được từ chỗ Độc Cô Thiên Diệp, nói là theo bọn họ có lợi ích gì, quá lời kiếp gì đó chỉ là chuyện nhỏ, nếu không theo, vậy ngượng ngùng, hôm nay tỷ muốn ăn thịt chim nướng. Lúc Tiểu Hỏa nói, Viêm còn không ngừng tỏa ra nhiệt độ của mình, thiếu chút nữa đốt cả khu rừng luôn.

Cứ như vậy, một con lại một con linh thú bị bọn họ mang lại đây, khi gặp bộ tộc sư ưng bọn Tiểu Hỏa đều nói không cần nữa, nói là phải nuôi nhiều người lắm, cuối cùng vẫn là sư Ưng Vương dâng lên không ít thứ tốt bọn Tiểu Hỏa mới miễn cưỡng nhận lấy.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám linh thú sắp đứng đầy đỉnh núi, hơi dờ khóc dở cười. Nàng còn nghĩ rằng bọn Tiểu Hỏa sẽ hao phí một phen tâm tư mới tìm được linh thú, không nghĩ tới chỉ hai ngày, bọn họ đã mang nhiều con như vậy về, việc này sẽ không phá hủy cân bằng sinh thái của ngọn núi chứ ?

"Tỷ tỷ, ban đầu bọn muội cũng không muốn nhiều như vậy, nhưng bọn họ nghe nói có lợi, thì cứ chạy tới . Không phải bọn muội ép buộc đâu." Tiểu Hỏa nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, là chúng ta chủ động muốn tới." Rất nhiều linh thú gật đầu, nhất là bộ tộc sư ưng, bọn họ phải giao ra bảo bối mình góp nhặt nhiều năm mới được cho phép đi cùng.

Mồ hôi...

Khóe miệng Hắc Bạch Vô Thường và Hắc Băng Du không ngừng co rút, trước kia, muốn bắt một con linh thú, nó liệu chết không theo ! Bây giờ linh thú đều không có cốt khí như vậy sao? !

Ngay cả Tử Tiêu nhìn linh thú đầy ngọn núi, nhin không được cảm thán trong lòng một phen.

"Ta nghĩ , dù sao chúng ta lớn như vậy..." Tiểu Hỏa nhìn Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói, "Nếu sau này gặp trường hợp phải kéo bè kéo lũ đánh nhau, ta cũng có người, không, có thú!"

Độc Cô Thiên Diệp thật là không nói gì, nhìn Tiểu Hỏa vẫn là không nói lời nào.

Tiểu hỏa nói: "Cái này, muện đã thu phí rồi..."

"Phốc —— ha ha ha!" Hắc Bằng Du nghe thấy lời nói của Tiểu Hỏa thì cười lẫn lộn, Tiểu Hỏa này thật là đáng yêu, cứ nhiên còn thu phí !

Mà đám linh thú này thì dùng sức gật đầu, một bộ ta có giao tiền.

Hắc Bạch Vô Thường đã không thể tự hỏi được, bọn họ sống mấy trăm năm cũng chưa thấy qua chuyện như vậy, kích thích hôm nay quá lớn.

Tiểu Hỏa thấy Độc Cô Thiên Diệp không nói lời nào, còn tưởng nàng tức giận, đang muốn nói không cần nhiều như vậy, Độc Cô Thiên Diệp sờ đầu nàng, nói: "Tiểu Hỏa làm tốt lắm, nhiều linh thú như vậy, sau này chúng ta đi ra ngoài cũng không sợ bị người ta khi dễ. Ha ha !"

Bọn linh thú nghe nàng nói như vậy, cục đá trong lòng mới thả xuống. Độc Cô Thiên Diệp thu tất cả linh thú vào Luyện Yêu Hồ, để lại mấy con cấp bậc cao hơn một chút, dùng hơn một ngày thuần hóa rồi mới thu vào Luyện Yêu Hồ .

"Đã kích do tiểu gia hỏa này mang tới thật nghiêm túc !" Bạch Vô Thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp không mệt mỏi thuần hóa linh thú, nói. Người khác thuần hóa linh thú, cấp bậc cao cần hơn một ngày có thể xong, hơn nữa thuần hóa xong một con cần nghỉ ngơi rất lâu mới có thể tiếp tục. Mà nàng cứ một giờ hai giờ thu phục, đừng nói là mệt mỏi cần nghỉ ngơi, còn càng ngày càng có tinh thần!

"Lão ngũ thu một đồ đệ tốt." Hắc vô thường nói, lần đầu tiên hâm mộ người ta thu đồ đệ tốt.

"Nếu sư phó thấy nàng chắc chắn sẽ thích." Bạch Vô Thường nói, "Tính tình này cũng không tệ, người tốt với mình thì tốt gấp đôi, khi dễ mình, diệt tam tộc hẳn! Ha ha, ta thích!"

"Ai người cũng thích, chỉ không thích mấy đồ đệ của người." Hắc vô thường nói.

"Làm sao ta không thích, ta nghiêm khắc với bọn họ, đó là vì tốt cho bọn họ, ai bảo bọn họ một đám ngốc như vậy! Nhưng, giờ nhìn lại, tiêu chuẩn thu đồ đệ lúc trước quả thật có hơi thấp!" Bạch Vô Thường kháng nghị, đáng vẻ ghét bỏ nếu để cho mấy đồ đệ của hắn thất, nhất định sẽ càng thêm thương tâm !

Chờ Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa xong tất cả linh thú, bọn họ nghỉ ngơi một đêm mới rời khỏi. Trong một đêm này , nàng chải chuốt lực lượng mình đạt được từ việc khế ước Đăng Hoàng và thuần hóa linh thú, bằng không sau này rất dễ tạo thành căn cơ không vững. Tuy rằng so với trước kia thì rất nhiều, nhưng muốn thăng cấp lại còn kém đến rất xa.

Ngày hôm sau mấy người chuẩn bị rời khỏi sơn mạch Vô Vọng.

Khi Hắc Bạch Vô Thường đi ra từ trong lều trại nhìn thấy một nam tử quần áo hắc y xa lạ ở chỗ Độc Cô Thiên Diệp dọn dẹp đồ đạc, theo bản năng hỏi: "Người là ai?"

Động tác của nam tử kia dừng lại, nhìn Hắc Bạch Vô Thường nói: "Sư bá, con là Thiên Diệp."

"Người là Thiên Diệp?" Bạch Vô Thường nói, lúc này mới nhớ tới Độc Cô Thiên Diệp có huyển giới và mặt nạ.

Hắc Băng Du đi ra, nhìn thấy dáng vẻ của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không nghĩ tới khi mọi phần nam nhân cũng không tệ, không một chút nữ khí. Sắm vai theo bản chất, không tệ, không tệ."

Vì sao nàng cảm thấy những lời này của hắn là nói nàng không có vị nữ nhân? !

"Vậy con tính dùng tên gì?" Hắc vô thường hỏi.

Thay đổi như vậy, tên cũng phải đổi một cái chứ ?

"Bách Lý Tà." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bách Lý Tà, tên này từng dùng thật lâu khi còn ở đại lục Huyền Nguyệt, khi Hắc Vô Thường vừa hỏi, nàng theo bản năng nghĩ tới nó.

"Bách Lý Tà, không tệ." Bạch Vô Thường nói, "Sau này kêu con là Bách Lý."

Hác Bằng Du và Tử Tiêu cũng bị yêu cầu chỉnh dung, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra hai viên đan dược cho bọn hắn, nhìn đến Tử Tiêu kéo dài mặt, nói: "Ngọt." Lúc này Tử Tiêu mới nhận rồi ăn vào.

Chỉ lát sau, mặt của hai người bắt đầu hơi thay đổi, tỷ như lông mi thoát nhìn càng đậm, cái mũi thoát nhìn rất cao, đường cong gương mặt thô đi, cũng béo ra, nhìn lại, đúng là thay đổi lớn. Lại đứng cùng một chỗ với người hoàn toàn xa lạ như Độc Cô Thiên Diệp, không ai sẽ liên tưởng bọn họ với người là đi đầu diệt phân gia Phong gia.

Nếu Độc Cô Thiên Diệp muốn che dấu thân phận, thì bọn Tiểu Hỏa không thể ra ngoài, mà khi quay về lại không vội, cho nên bọn Độc Cô Thiên Diệp chọn một con sư ưng làm tọa kỵ.

Khi rời khỏi sơn mạch Vô Vọng, Đẳng Hoàng ở Độc Cô Thiên Diệp trên tay rất là hưng phấn, Độc Cô Thiên Diệp có thể cảm thấy vui sướng trong lòng nó. Giờ nó đã hóa thành dáng vẻ hung tàn của thực nhân hoa, cùng với khô lâu nhĩ đỉnh trên lỗ tai nàng, khiến khuôn mặt vốn có vẻ thanh tú tăng thêm một tia tà khí và hung ác.

Vì chuyển truyền tổng trận, bọn họ đi tới thành thị gần nhất, nghe được không ít chuyện về bọn họ.

Bởi vì lúc diệt phân gia Phong gia Độc Cô Thiên Diệp nói tên của nàng, cho nên giờ toàn bộ đại lục đều biết đại danh của nàng. Bốn gia Phong gia tức giận đến không xong, hạ lệnh tất cả đệ tử Phong gia phải tìm ra nàng, toàn lực chặn giết!

Sau lại thần điện phát tin tức nói khi Độc Cô Thiên Diệp ở thành Tùng Cổ khiêu khích uy nghiêm thần điện, đả thương đánh chết người của thần vệ đội, phát ra thần hồng tiếp với nàng, để người của thần điện trên cả đại lục nhân nhìn thấy nàng lập tức chặn giết.

Trong nhất thời toàn bộ đại lục sôi trào ! Nàng cư nhiên đắc tội hai thế lực lớn, không thể không nói điều này cũng cần năng lực nhất định! Càng làm cho người ta kinh ngạc là, dưới hình thức tìm tòi trải thảm này, Độc Cô Thiên Diệp và người Mạc gia lại giống theo biến mất khỏi nhân gian, không có tung tích.

Theo phân gia Phong gia thành Ngô Lai bị giết đã mấy ngày, nhưng vẫn không tìm được bọn Độc Cô Thiên Diệp, điều này khiến những kẻ đứng đầu bốn gia Phong gia và thần điện vô cùng tức giận, không ngừng lôi kéo lực lượng, còn treo giải thưởng cho người cung cấp tin tức có thể được thù lao của Phong gia và thần điện.

Bức họa của ba người bọn họ đã trải rộng các nơi đại lục, mọi người toàn bộ đại lục tự hỏi nàng có thể đi đâu, có người nói nàng đi Tây đại lục, có người nói nàng trở về đại lục Huyền Nguyệt, còn có người nói nàng đi lam hải lĩnh vực tránh né, đã chết dưới công kích của động vật biển. Nhưng mặc kệ là nói thế nào, cũng không nghĩ tới nàng đứng ngay trước mặt bọn họ.

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp ngồi trong khách sạn ăn cơm trưa, nghe thấy những người dùng cơm trong này nói nàng có ba đầu sáu tay, có thể lên trời xuống đất gì đó, làm cho nàng nhất thời nghĩ tới tôn hầu tử, nhất thời cảm thấy buồn cười không thôi.

Cũng có người hô to thống khoái. Thần điện ở đây cũng không có uy tín cao như thần điện ở đại lục Huyền Nguyệt, lại bởi vì người thần điện thường xuyên cấu kết với người Phong gia làm việc xấu, làm mấy chuyện thương tổn dân chúng, cho nên mọi người đều không thích, nhưng thực lực bọn họ quá lớn, khiến những người này chỉ có thể hận nghiêng răng trong lòng, không dám có hành động gì. Giờ chuyện Độc Cô Thiên Diệp làm lập tức được không ít người tôn kính và yêu thích. Có người còn nói nếu biết tin tức của nàng cũng sẽ không nói ra.

"Nghe nói đại hội gia tộc của Phong gia lần này dời rồi. Chậm lại đến cuối năm." Có người nói.

"Vì sao vậy? Trước kia chưa từng có lệ thường như vậy." Có người hỏi.

"Còn không phải bởi vì chuyện phân gia thành Ngô Lai bị giết tìm không ra thủ phạm."

"Không chậm lại gia tộc đại hội cũng không được, trước kia không có ai dám trực tiếp tiêu diệt một phân gia ! Chuyện này ảnh hưởng với Phong gia cũng không nhỏ, hơn nữa nghe nói người Mạc gia cũng bị liên lụy vào."

"Người Mạc gia sao lại bị liên lụy vào ?"

"Hắc hắc, chuyện này người cũng không biết, người Độc Cô Thiên Diệp cứu đi là phân gia của Mạc gia ở đại lục Huyền Nguyệt, mấy vạn năm trước trực xuất ra ngoài. Tuy rằng trực xuất, nhưng là tốt xấu gì trên người cũng là máu Mạc gia. Cho nên người Phong gia hoài nghi chuyện lần này là một tay Mạc gia bày ra. Độc Cô Thiên Diệp kia chỉ là ngụy trang thôi, bằng không một người đến từ không gian thấp, sao có thể diệt một phân gia. Bắt Mạc gia phải giao những người đó ra trước đại hội gia tộc Phong gia."

"Cũng có thể, nếu không thế lực lớn nào giúp, bọn họ không có khả năng mai danh ẩn tích."

"Vậy Mạc gia có phản ứng gì?"

"Còn có phản ứng gì, Mạc gia làm việc luôn luôn điều thấp, nhưng là không có nghĩa là quả hồng mềm, bằng không cũng sẽ không là nhất lưu gia tộc sừng sững không ngã lâu như vậy. Mạc gia nói người nói là ta an bài, vậy lấy chứng cứ ra. Hơn nữa người nói đó là người phân gia Mạc gia nhân là được? Bọn ta có phân gia cũng không biết, người còn biết? Nếu người muốn đánh nhau, Mạc gia ta tùy thời phụng bồi!"

"Đây là không tính thừa nhận những người đó là người Mạc gia?"

"Người bị trục xuất ra ngoài sao còn có đạo lý trở về!"

"Ai, thật ra đây chỉ là Phong gia lấy cớ muốn khai chiến với Mạc gia thôi."

"Chuyện của những đại gia tộc này..."

Độc Cô Thiên Diệp nghe lời nói của những người đó, ý tứ kia là nếu người Mạc gia không giao bọn họ ra, vậy Phong gia sẽ khai chiến với Mạc gia. Mà Mạc gia, tuy rằng thái độ cường ngạnh, không sợ Phong gia khiêu khích, nhưng là ngay từ đầu không tính thừa nhận bọn ngoại công!

Thật ra nàng cảm thấy không sao cả, cũng không biết bọn ngoại công nghe thế có thể khổ sở không. Dù sao nguyện vọng lúc trước của tổ tiên chính là có một ngày có thể quay về.

"Sư bá, trận đấu luyện đan khi nào bắt đầu?" Độc Cô Thiên Diệp thu hồi tâm tư, trước mắt vẫn là giúp Hắc Bạch Vô Thường giải quyết chuyện này. Nếu Mạc gia không tính thừa nhận bọn ngoại công, vậy nàng cũng không cần gấp gáp ra mặt.

"Ngày tháng 11, địa điểm ở tổng hội Công hội Luyện đan sư - thành Phi Sa. Diễn ra trong nửa tháng." Bạch Vô Thường nói, "Bây giờ còn thời

gian một tháng. Hai người bọn ta đã đi hơn nửa năm, hiện giờ chắc thành Phi Sa đã đến không ít luyện đan sư."

"Nếu không có chuyện gì chúng ta chuẩn bị đi về, con chưa từng đi, trước mang con đi làm quen Công hội Luyện đan sư và thành Phi Sa."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta không chuyện gì, tùy thời có thể xuất phát."

Tử Tiêu và Hắc Băng Du đều đến cùng Độc Cô Thiên Diệp, đương nhiên không có chuyện gì, nàng đi chỗ nào, bọn họ tự nhiên cũng đi chỗ đó.

"Chúng ta ăn xong rồi đi." Hắc Vô Thường nói.

Ăn cơm trưa xong, năm người đi đến truyền tống trận Công hội Linh sư, xếp hàng gần hai giờ, sau khi trải qua xóc nảy của truyền tống trận, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đứng trên mặt đất thành Phi Sa.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Hạ Hầu Thanh Đế

Edit: rinnina

Chưa beta

Điểm khác nhất của thành Phi Sa với các thành thị lớn khác là nơi này có rất nhiều được điểm, chiếm hơn phân nửa số cửa hàng mặt tiền. Có lẽ là vì Công hội Luyện đan sư đặt tại đây, mà vài năm trước mọi người đã biết quyết định chuyển tỷ thí chọn tổng hội Công hội Luyện đan sư, rất nhiều luyện đan sư đến thành Phi Sa, từng được điểm làm ăn vô cùng tốt.

Khi mấy người Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện ở truyền tống trận Công hội Linh sư, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì không nghĩ tới Hắc Bạch Vô Thường ra ngoài một lần, dẫn theo 3 người trẻ tuổi về. Mỗi lần hai người bọn họ đều về một mình, nhiều nhất là đi cùng đồ đệ bọn họ, chuyện đi cùng người xa lạ như vậy chưa từng xuất hiện qua.

Người bình thường đứng cùng một chỗ với Hắc Bạch Vô Thường cũng không có di thông dong như vậy bình tĩnh như vậy !

"Hắc hội trưởng, Bạch phó hội trưởng." Người phụ trách truyền tống trận chào hỏi hai người, cũng chào hỏi mấy người Độc Cô Thiên Diệp phía sau.

"Lão lục tử vẫn khách khí như vậy." Bạch Vô Thường nói, "Gần đây thế nào, có phải hồng việc rồi không?"

"Đúng vậy, bởi vì chuyện trận đấu của các người tháng sau, giờ mỗi ngày người đến thành Phi Sa nối liền không dứt. Ta cảm thấy ta hẳn là bảo Công hội Luyện đan sư phát lương cho ta." Lão lục tử cười hớ hớ nói, hiển nhiên quan hệ với Hắc Bạch Vô Thường rất tốt.

Bạch Vô Thường cười ha ha vài tiếng, sau đó nghĩ đến chuyện gì đó, nói: "Mấy lão bất tử của Tây đại lục đã đến chưa?"

"Bọn họ đã đến ngày hôm qua, lúc đến còn hỏi các người có ở đây không đó." Lão lục tử nói.

"Hừ, mấy lão bất tử đó còn không phải muốn khoe khoang người của bọn họ với ta." Bạch Vô Thường nói, nhìn đến truyền tống trận lại sáng lên, biểu hiện lát nữa sẽ có người tới, nói: "Chúng ta đi về trước, người tiếp tục làm việc nhé."

Hắc Bạch Vô Thường mang bọn Độc Cô Thiên Diệp ra khỏi Công hội Linh sư không lâu, trên truyền tống trận có vài người tới. Quần áo nhìn như giản dị lại gần không được hơi thở cao quý bọn họ phát ra. Ra khỏi truyền tống trận, mấy người kia cũng không có trao đổi gì, đi thẳng ra bên ngoài.

Lão lục tử nhìn nhóm người kia, chặc chặc cảm thán lại là quý nhân, nhưng lại không biết là nhà ai, chắc là gia tộc lánh đời nào đó.

Những người đó đi khỏi không lâu, truyền tống trận lại sáng lên, lão lục tử nhìn ra, cư nhiên là Mạc Thu Phong và mấy đệ tử Mạc gia.

"Mạc thiếu gia." Lão lục tử quen thuộc chào hỏi.

Mạc Thu Phong nhìn thấy lão lục tử, cười hớ hớ đi qua, nói: "Sao Lão lục ca lại đến thành Phi Sa này rồi?"

"Lão lục tử ta thích chạy chạy khắp nơi, già mà còn nháo tôi, ta cũng đến xem náo nhiệt." Lão lục tử nói, "Lần này chỉ có người tới sao?"

Mạc Thu Phong nhúc đầu, nói: "Ta cũng không biết bọn họ tính thế nào, ta mang mấy tiểu bối lại đây giúp vui, trong gia tộc có quyết định đại biểu gì, ta cũng không biết. Người có thấy có người khác tới không?"

"Không có, người Mạc gia thì chỉ nhìn đến các người." Lão lục tử nói.

"Hắc hắc, vậy thì tốt. Chúng ta đi trước đây." Mạc Thu Phong nói xong mang mấy tiểu bối kia rời khỏi.

Lão lục tử nhìn sau khi bọn Mạc Thu Phong họ rời đi không lâu, truyền tống trận lại sáng lên.

"Sao lại chọn hôm nay tới chứ, ta phải đi xem truyền tống trận còn tốt không, mỗi lần đều nhiều người đến như vậy, đây là quá tải vận hành!" Lão lục tử nói xong kêu một người đến coi chừng, còn mình thì đi kiểm tra truyền tống trận. [có khi nó nổ không ta ^_^]

Bọn Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Công hội Linh sư thì bay thẳng đến Công hội Luyện đan sư, nhìn hai bên ngã tư đường là được điểm san sát nối tiếp nhau, nhìn không được cảm thán một phen, lôi kéo bọn Hắc Băng Du chuẩn bị đi dạo, mới vừa đi vài bước đã nghe một giọng nói âm dương quái khí.

"A, đây không phải Hắc Bạch Vô Thường hai vị hội trưởng của chúng ta sao? Nghe nói các người ra ngoài tìm được liệu tìm người mà, thế nào, hơn nửa năm nay, có tìm được người thích hợp không? Ta nói, không đến cấp 9 thì đừng tìm nha, miễn cho đến lúc đó thua trận, làm không công lại bị thương lòng của người ta!"

Ba người Độc Cô Thiên Diệp xoay người nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy mấy người đi đến trước mặt Hắc Bạch Vô Thường. Mấy người kia nhìn hai

người Hắc Bạch Vô Thường, tiếp tục nói: "Thật ra thua cũng không có sao, mọi người đều là người của Công hội Luyện đan sư, chẳng qua chỉ là đổi chỗ tổng hội mà thôi. Các người đều lớn tuổi như vậy, cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe, để cho người khác lên ngôi vị trí tổng hội trưởng này thôi."

Nói chuyện là một nam tử trung niên thoát nhìn trên dưới năm mươi tuổi, thấy bọn họ nói chuyện như vậy với Hắc Bạch Vô Thường cũng biết là địa vị trong Công hội Luyện đan không thấp. Lời nói của Bạch Vô Thường chứng minh suy nghĩ của nàng.

"Lão bất tử, người đừng nghĩ giờ là ban ngày là người có thể làm mộng tưởng hảo huyền, trận đấu lần này ai thua ai thắng còn chưa biết đâu!" Bạch Vô Thường nói.

Lão bất tử, vẫn là xưng hô của Bạch Vô Thường với hội trưởng Công hội Luyện đan sư Tây đại lục.

"Ha ha, phải không ? Nhìn dáng vẻ của người có dự định trước rồi nhỉ ! Không biết có tìm được người ra mặt cho các người không?" Sa Bảo nhìn Hắc Bạch Vô Thường, nếu có tìm được người, sao không mang đến cùng, giờ chỉ có hai người, hiển nhiên là không có. Hắn chỉ vào người cao cao gầy gầy bên người mình, đặc ý nói: "Đây là đệ đệ của ta, Đá Ráp, mấy năm trước vừa học thành quay về. Các người biết đến, giờ hắn đã có thể luyện chế đan dược cấp 9 trung cấp, hoan nghênh người tìm người giúp đỡ tiến chỉ giáo!"

Thấy ca ca mình khoe khoang như thế, Đá Ráp khinh miệt liếc mắt nhìn Hắc Bạch Vô Thường một cái, cũng không định chào hỏi bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đá Ráp, hắn chính là luyện đan sư cấp 9 của đối phương sao? Giống ca ca hắn, nhân phẩm không được tốt lắm !

Sau khi Sa Bảo mang khoe khoang Đá Ráp một phen thì cười lớn rời khỏi. Ngay cả Hắc Bạch Vô Thường cũng chỉ có thể luyện chế cấp 9 sơ

cấp, mà Đá Ráp nói với bên ngoài là có thể luyện chế cấp 9 trung cấp, thật ra hẳn đã có thể luyện chế cấp 9 cao cấp, nhưng vì phần thắng càng lớn, mới không tuyên bố với bên ngoài. Trong mắt bọn họ, đại hội lần này bọn họ chắc chắn sẽ thắng, vị trí tổng hội trưởng Công hội Luyện đan sư này cũng sẽ vững vàng rơi xuống trên đầu bọn họ!

Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ đi rồi, đi đến bên người hắc Bạch Vô Thường, hỏi: "Đá Ráp này gì đến đây, sao hẳn cao cấp hơn ca ca hẳn mà không làm hội trưởng?"

"Đá Ráp này cũng không phải người của Công hội Luyện đan sư, giống như con vậy. Từ nhỏ hẳn đã đi không gian rất cao, là người của Công hội Luyện đan sư nơi đó. Lần này Sa Bảo đặc biệt kêu hẳn về trợ trận." Hắc Vô Thường nói.

"Ha ha, lần này Sa Bảo còn nghĩ rằng mình chắc thắng, không nghĩ tới vẫn là công dã tràng. Ha ha, vừa nghĩ đến chuyện này trong lòng ta vô cùng vui vẻ!" Bạch Vô Thường cười lớn nói.

Trước kia mỗi lần nhìn thấy Sa Bảo, Bạch Vô Thường đều tức giận, khó được tâm tình tốt một lần !

"Hôm nay con đừng đi dạo, dược liệu trong cửa hàng này không có gì thứ tốt, về công hội ta dẫn con đi xem kho phòng của chúng ta, tốt hơn nhiều." Bạch Vô Thường nói, "Đi thôi ,khi ta về nói quy tắc cụ thể trận đấu lần này cho con."

Bạch Vô Thường bị Sa Bảo làm như vậy, lập tức hưng phấn, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp đi về thương lượng đối sách. Độc Cô Thiên Diệp đành phải bất đắc dĩ đi theo.

Khi Hắc Bạch Vô Thường mang Độc Cô Thiên Diệp về Công hội Luyện đan sư, mọi người ra nghênh đón , nhìn bọn họ mang về ba người, đều tò mò thân phận bọn họ.

"Sư phó. Sư thúc." Bên trong có một người đi ra, đi ra trước đám người hành lễ nói.

Hắc Vô Thường gật đầu, Bạch Vô Thường lôi Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong.

"Đi thôi, ta mang con đi vào đi đạo, đến lúc đó con sẽ biết sư bá ta không có lừa con ! Sau đó con xem xem được liệu nào có thể dùng được, chúng ta lại thương lượng đối sách một chút. Nga đúng rồi, ta còn chưa cho nói cho con quy tắc trận đấu..." Bạch Vô Thường lôi Độc Cô Thiên Diệp đi rồi, Tử Tiêu tự nhiên đi cùng Độc Cô Thiên Diệp, mà Hắc Bằng Du giữ lại.

"Sư phó, hắc là?" Lã Nghị nhìn nhìn Bạch Vô Thường lôi Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nàng kêu Bách Lý Tà, là tiểu đồ đệ của tiểu sư thúc con." Hắc Vô Thường nói.

"Hắc, Lão Lữ, nươi không nhớ rõ ta hả?" Hắc Bằng Du đi đến trước mặt Lã Nghị nói.

Lã Nghị nhìn Hắc Bằng Du, đây là ai?

Lúc này Hắc Bằng Du mới nhớ tới dáng vẻ lúc này của mình đã thay đổi, nói: "Lão Lữ, ta là Hắc Bằng Du, hắc hắc, đi thôi, đã lâu không gặp ngươi, chúng ta đi trò chuyện."

Hắc Bằng Du nói xong lập tức lôi kéo Lã Nghị đi mất, chỉ còn một mình Hắc Vô Thường, hắc vẩy vẩy tay ý bảo mọi người đi xuống. Nhóm luyện đan sư hành lễ với Hắc Vô Thường rồi đi, khi đi còn nghe thấy giọng nói của bọn Hắc Bằng Du.

"Ngươi là Hắc Bằng Du?"

"Đương nhiên là ta. Người muốn hay không ta nói chuyện lần trước người cầm đàn dờc của Bạch sư bá ra làm thí nghiệm, ngô..."

"Ta biết là người, sao người biến thành thế này?"

"Tiểu sư đệ của ta luyện chế dịch dung đàn, ta ăn thử hiệu quả."

...

Sau khi Bạch Vô Thường lôi Độc Cô Thiên Diệp đi thăm kho phòng Công hội Luyện đàn sư xong, mang nàng đến chính sảnh. Khi đi vào nhìn thấy Hắc Vô Thường đang ở trong uống trà. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, hỏi: "Xem thế nào rồi?"

"Rất nhiều được liệu trân quý, không hổ là Công hội Luyện đàn sư." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Bọn ta nói cho con quy tắc trận đấu." Bạch Vô Thường nói, "Sau đó lại nói đến kế hoạch."

Trận đấu luyện đàn sư lần này là mở ra với người trên toàn bộ đại lục, chỉ cần cấp bậc của người đạt tới trên cấp 5 là có thể tham gia. Trận đấu lần này có hai mục đích, một là quyết định vấn đề quyền sở hữu tổng hội Công hội Luyện đàn sư thuộc, một là thu hút nhân tài luyện đàn. 100 người đứng đầu trận đấu có thể tiến vào Công hội Luyện đàn sư!

Tuy rằng danh sách có 100 người, nhưng là đến báo danh đã có gần 3000 người, cho nên cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Chủ yếu còn vì đã rất lâu Công hội Luyện đàn sư không có nhận người quy mô lớn.

Tiến trình trận đấu là báo danh, sau đó là sơ thí, thi vòng hai, tuyển ra 100 người đứng đầu, lại tiến hành sắp xếp vị trí, vì thứ tự của bọn họ sẽ quyết định địa vị và đãi ngộ của bọn họ ở Công hội Luyện đàn sư. Lần này người đứng đầu là người đại lục nào, tổng hội Công hội Luyện đàn sư là

bên đó. Địa điểm trận đấu là đài thi đấu thành Phi Sa, chỉ có nơi đó mới có thể chứa được số lượng người xem lớn. [nhiều khi nghĩ cái đài thi đấu này chắc giống sân vận động của mình.]

Giờ vẫn còn tiếp tục báo danh, ngay tại quảng trường Cầu Vồng lớn nhất thành. Ban đầu Hắc Bạch Vô Thường muốn trực tiếp sắp xếp cho nàng, nhưng Độc Cô Thiên Diệp nói muốn tự đi báo danh, thẳng đến khi trận đấu chấm dứt cũng không liên hệ với họ, như vậy mới có thể đánh xuất kỳ bất ý với Tây đại lục, khi bọn họ nghĩ sắp chiến thắng dễ dàng thì nghịch chuyển tình thế!

"Tốt, như vậy tốt, nhất định phải tức chết hắc!" Bạch Vô Thường vỗ đùi cười nói. Hắc Vô Thường cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Công hội Luyện đan sư, cùng Tử Tiêu tìm một khách sạn ở lại. Hắc Bằng Du biết Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Công hội Luyện đan sư, hắc cũng chạy ra theo.

Ngày hôm sau, còn ngày hết hạn báo danh có hai ngày. Hai người Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu tới quảng trường báo danh, Hắc Bằng Du trong khách sạn vù vù Đại Thụy [ngủ].

Độc Cô Thiên Diệp đi vào quảng trường, nhìn thấy giữa quảng trường có đặt 3 cái bàn, giờ đã không còn bao nhiêu người đến báo danh, Độc Cô Thiên Diệp đi qua phát hiện bọn họ ghé vào trên bàn đang ngủ, một người đang xem sách.

Nàng đi qua, vừa mới đến gần người nọ để sách xuống, hé ra gương mặt thanh tú, hỏi: "Báo danh?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu.

Người nọ lấy bảng biểu ra, nói: "Đưa huy chương của người cho ta xem một chút."

"Huy chương gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, sao nàng không biết báo danh còn cần huy chương gì đó ?

Người nọ thủ dưng lại, nhìn nàng: "Người không có huy chương sao?"

"Không có." Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu.

"Người là luyện đan sư?"

"Phải."

"Không đi Công hội Luyện đan sư làm công chứng?" Người nọ kinh ngạc hỏi.

"Công chứng? Không có." Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục lắc đầu, nàng chưa bao giờ biết phải đi làm công chứng gì đó, cũng không có người nói với nàng chuyện này.

Nói cách khác, nếu giờ nàng luyện đan, xem như kinh doanh không có giấy phép.

"Không có huy chương báo danh cái gì, sẽ không là giả mạo chứ!" Một người đang ngủ bị đánh thức, không khách khí nói.

Người báo danh cho Độc Cô Thiên Diệp không tức giận, nói: "Người đi Công hội Luyện đan sư làm công chứng trước, sau đó bảo bọn họ phát huy chương cho người, rất nhỏ, trên đó có ghi cấp bậc bây giờ của người. Công chứng xong thì lại đến nơi này báo danh."

Độc Cô Thiên Diệp đã hiểu, nói cảm ơn với hắn rồi cùng Tử Tiêu đi Công hội Luyện đan sư. Lúc rời khỏi còn nghe người bên cạnh người kia nói: "Cũng chỉ có người kiên nhẫn, giống như vậy, chắc chắn là lừa đảo, người cần gì..."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, cánh rừng lớn chim gì cũng có, nhưng người báo danh này cũng không tệ lắm, có thể cho nói cho bọn họ bồi dưỡng trọng điểm một chút.

Lúc đi Công hội Luyện đan sư vừa vặn đụng phải Lã Nghị, biết được nàng tới công chứng, trực tiếp lấy ra một đồng, hỏi nàng muốn lấy cấp bậc nào. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn, hỏi: "Không cần luyện đan nghiệm chứng sao?"

"Ha ha, người khác đương nhiên cần, người thì không cần." Lã Nghị lay lay móng huy chương, lấy ra một cái hỏi, "Cấp 8 cũng không thể?"

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, đây là do quan hệ sao? Nhìn thấy Lã Nghị lấy huy chương ra, trên có ngôi sao tám cánh, còn có đầu chim, nói: "Không cần. Không phải nói cấp 5 có thể báo danh sao, cho ta cấp 5 là được."

Lã nghị lấy ra một huy chương cấp 5 đưa cho nàng, nói: "Sư phó đã nói cho ta, người có vấn đề gì cứ tới tìm ta, bình thường ta đều ở đây."

"Hào." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, lại cùng Tử Tiêu về báo danh, nhưng vì có vẻ chân thật một chút, hai người đi dạo phố một lát, uống trà một hồi, cân nhắc bọn họ hẳn là sắp xong, mới chậm rãi đi về.

Khi quay lại quả nhiên chỉ có người lúc trước ở đó, hai người khác đã không còn, để lại hai cái bàn trống. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lại đây, mỉm cười hỏi: "Đã xong rồi hả?"

Độc Cô Thiên Diệp lấy huy chương kia ra, hắn nhận nhìn một chút rồi trả lại cho nàng, đưa bằng biểu cho nàng.

"Người điền bảng này trước, sau đó trước trận đấu hai ngày đến xem thông báo chúng ta dán ở đây."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, nhớ tới lúc trước khi đến Học viện Đế Quốc cũng là điền biểu, giờ nàng lại một lần nữa viết ở mục tên 3 chữ Bách Lý Tà. Sau đó ở đại lục viết đại lục Không Linh, cấp bậc viết cấp 5.

Sau khi điền xong, nàng đưa biểu cho người báo danh. Người nọ thu biểu nhìn một chút sau đó đặt chung với những biểu khác, lấy ra một cái ngọc bài cho nàng, lại dặn dò : "Trận đấu bắt đầu ngày 1 tháng 11, nhất định phải đến xem thông cáo trước."

"Được, ta sẽ chú ý , cảm ơn." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó cùng Tử Tiêu về khách sạn. Khi về Hắc Bằng Du còn đang ngủ!

Đối với việc hăn ngủ bọn họ rất hiểu biết , cho nên không tìm hăn, hai người ở khách sạn kêu cơm trưa ăn.

"Người sẽ không cứ như vậy đi theo ta chứ ?" Độc Cô Thiên Diệp ngồi đối diện Tử Tiêu, ăn đồ ăn đặc sắc nơi này. Hương vị quả thực không tệ.

Nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu ngẩng đầu, biểu tình vô cùng đáng thương lại xuất hiện: "Nàng ghét bỏ ta ? Muốn đuổi ta đi ?"

Mỗi lần nhìn thấy biểu tình như vậy của Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp có cảm giác giống như mình vừa làm một chuyện tội ác tày trời vậy, nàng bất đắc dĩ liếc mắt, nói: "Ta chỉ là muốn nói người không có chuyện của mình sao?"

"Có chuyện a, nhưng là đều để cho người khác làm." Tử Tiêu nói, "Giờ chuyện của ta chính là đi cùng nàng."

"Ai." Độc Cô Thiên Diệp thở dài, "Tùy người . Chỉ cần không chậm trễ chuyện của người là được, nếu muốn rời khỏi, tùy thời đều được, nói cho ta để ta biết là được."

"Hào." Tử Tiêu nở nụ cười, chuyện này có phải nói, nàng cũng không ghét hẳn đi theo ?

"Không biết giờ nương ta ở đâu, ở Thần điện hẳn là có tin tức." Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám người lui tới ngoài cửa sổ, hơi ưu thương nói.

Chờ trận đấu luyện đan xong, nàng muốn toàn lực tìm mẫu thân! Tuy biết giờ bà không có nguy hiểm sinh mệnh, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng, mẫu thân đang chịu khổ!

"Đến lúc đó chúng ta đi thần điện xem sẽ biết." Tử Tiêu nói.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đột nhiên hơi thương cảm, nếu mẫu thân đang chịu tội, vậy phụ thân ở đâu? Vuốt chiếc nhẫn trên tay, bên trong còn có lá thư lúc trước ông viết cho nàng.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp báo danh xong thì bế quan trong phòng, còn Tử Tiêu thường xuyên ra ngoài, mà Hắc Băng Du, không cần phải nói, tiếp tục sự nghiệp ngủ của hắn! Bọn họ không biết ngay sau ngày Độc Cô Thiên Diệp báo danh, 2 phút cuối cùng trước khi báo danh chấm dứt, một tiểu tử hắc y quần áo đi tới chỗ báo danh.

"Báo danh?" Vẫn là người ngày hôm qua báo danh cho Độc Cô Thiên Diệp.

Hắc y nhân gật gật đầu.

"Đưa huy chương cho ta xem một chút."

Một nho nhỏ huy chương xuất hiện trên tay hắn.

"Được rồi, người điền biểu này đi." Người báo danh lấy biểu ra đưa cho hắn, hắn xoát xoát xoát điền xong đưa lại.

Người báo danh nhìn thấy chỗ đại biểu không có ghi, hỏi: "Hạ Hầu Thanh Đế, người đại biểu bên nào?"

Hạ Hầu Thanh Đế sờ sờ ban chỉ [*chiếc nhẫn cực bụi đeo trên ngón tay cái, thường làm ngọc màu xanh, ai xem phim cổ trang sẽ biết] trên ngón tay mình, nói: "Ta đại biểu bản thân."

Cái gì? Đại biểu bản thân?

Thấy người báo danh không hiểu được, Hạ Hầu Thanh Đế nói: "Nếu ta thắng, ta sẽ là tổng hội trưởng Công hội Luyện đan sư các người, Tổng công đoàn ở đâu, ta không ngại."

Đây là có chuyện gì?

"Quy định cũng không nói không thể được, ta hỏi hội trưởng cái đã." Người báo danh nói.

"Có thể."

"Vậy người đi theo ta đến." Người báo danh nhân thu dọn mọi thứ rồi mang theo Hạ Hầu Thanh Đế đi.

Rất nhanh, bọn Hắc Bạch Vô Thường và Sa Bảo họ đều biết chuyện này, điều kiện báo danh lúc trước cũng không nói không thể, cho nên đều đồng ý .

Tin tức có người muốn khiêu chiến luyện đan sư hai đại lực truyền ra rất nhanh, mọi người đều muốn biết Hạ Hầu Thanh Đế này là ai, nhưng sau ngày đó không có ai gặp lại hắn nữa.

Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn ở trong phòng nghiên cứu luyện đan và tu luyện linh khí, ăn đều là Tử Tiêu mang đến tận phòng cho nàng. Có đôi khi nàng làm mê mẩn, Tử Tiêu mang cơm đến rồi lại mang đi.

Cứ như vậy đến hai ngày trước trận đấu, Công hội Luyện đan sư phát ra thông cáo.

Hác Bằng Du hung hăng ngủ một tháng cuối cùng cũng rời giường, nói là muốn cùng nàng đi nghiên cứu địa hình. Lúc này hắn làm cho Độc Cô Thiên Diệp kiến thức trình độ ngủ của hắn, nàng tỏ vẻ bội phục sâu sắc. [ta cũng vậy]

Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài cửa, khi qua bên cạnh phòng mình, cửa đột nhiên mở ra . Nàng theo bản năng nhìn qua, nhìn thấy một bóng dáng màu đen và một ánh mắt kiệt ngạo lại tịch mịch.

Nàng hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục đi cùng bọn Hác Bằng Du.

Sau ngày báo danh Hạ Hầu Thanh Đế vẫn luôn luôn trong phòng, cũng tính hôm nay đi nhìn thông cáo, không nghĩ tới vừa mở cửa thì nhìn thấy một nam tử kiều nhỏ đi qua hắn bên ngoài, ánh mắt kia, giống như nhất suối nước mát lạnh, lập tức thấm vào lòng hắn.[thần Cupid bắn mũi tên cái đùng]

"Người có biết người nọ là ai không?" Sau khi xuống lầu, Độc Cô Thiên Diệp hỏi Tử Tiêu. Gần đây hắn thường đi ra ngoài, hắn là sẽ biết chuyện.

"Nếu ta không đoán sai, hắn chính là Hạ Hầu Thanh Đế kia." Tử Tiêu nghĩ nghĩ, đưa ra giả thiết.

"Hạ Hầu Thanh Đế ?"

"Là người báo danh ngày cuối cùng, muốn khiêu chiến luyện đan sư hai đại lục."

Hắn ? Nếu thật hắn trong lời nói, nàng có thể cảm thấy, đó là một kinh địch!

Đi vào quảng trường, lúc này dĩ nhiên là người người tấp nập. Bọn họ đã cố ý chọn ngày hôm sau đến, chính là muốn tránh cao điểm ngày đầu tiên, không nghĩ tới vẫn là nhiều người như vậy. Thật vất vả đi vào, Hác Bằng Du và Tử Tiêu một người một bên giúp nàng chặn dòng người.

Nàng nhìn nhìn, 3 tờ mở lớn giấy, hai tờ trước viết phân biệt viết danh sách đại biểu hai đại lục dự thi, cũng ở dưới viết nhất định phải xác nhận hàng ngũ của mình chính xác hay không. Còn có một cái tự nhiên là Hạ Hầu Thanh Đế, một mình một người chiếm cứ tờ giấy lớn, nhất thời làm cho tất cả mọi người dự thi biết có một người cuồng vọng như vậy.

"Hạ Hầu Thanh Đế này thật trâu, ha ha, đã lâu không có gặp qua người trâu như vậy. Sư đệ, lần này người có thể có đối thủ." Hác Bằng Du nhìn tên Hạ Hầu Thanh Đế, vuốt cằm nói: "Nhưng nếu hắn thật là người cách vách trong khách sạn, ta đây muốn nhìn biểu tình thất bại của hắn."

"Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ánh mắt kia là đang tìm người có thể đả bại mình nha." Hác Bằng Du nhớ tới thoáng nhìn kia, "Nhưng lại tin tưởng không ai có thể đả bại hắn. Nếu muội thắng hắn, chắc chắn chơi vui lắm."

Hạ Hầu Thanh Đế. Độc Cô Thiên Diệp lại ngẩng đầu nhìn cái tên kia, nàng cũng hơi mong đợi.

Một thông cáo khác nói về quy tắc trận đấu, không khác với điều bọn Bạch Vô Thường nói lắm, chỉ là càng thêm cụ thể, ngày nào là đan dược tự do, ngày nào là tất luyện đan dược đều có. Nhưng cũng không nói phải luyện chế đan dược gì.

Giờ toàn bộ Phi Sa thành vô cùng náo nhiệt, thế lực trên hai đại lục cơ hồ phái đại biểu quan sát tỷ thí lần này, hơn nữa người tới địa vị trong gia tộc cũng không thấp, lời nói có quyền, tùy thời chuẩn bị dùng điều kiện hấp

dẫn chiêu mộ người, nếu đối phương cấp bậc luyện đan cao, cho dù là làm thượng khách cũng được.

Lão lục tử bảo người ta quét tước truyền tống trận một chút, nghĩ ngày mai là trận đấu luyện đan, đêm nay hẳn là không ai đến, đang nghĩ tới nên về ngủ một giấc ngày mai xem trận đấu, truyền tống trận lại sáng lên.

"Bây giờ còn có người ?" Lão lục tử nói, kêu người trên truyền tống trận chạy nhanh xuống, tránh cho đối phương vào không được bên này.

Rất nhanh, năm người xuất hiện trên truyền tống trận. Lão lục tử vừa thấy, ánh mắt mị lên, hơi hành lễ.

Người của gia tộc lánh đời![vâng, bật mí với mọi người gia tộc của ba ba Diệp tử chính thức lên sàn ... ten ten ten...]

Năm người kia cũng không nói gì thêm, chỉ liếc mắt nhìn lão lục tử một cái rồi ra khỏi Công hội Linh sư.

Lão lục tử ra một thân mồ hôi lạnh, giật mình nhớ lại người của gia tộc lánh đời không thích người khác biết bọn họ, mình vừa hành lễ tỏ vẻ mình biết bọn họ là gia tộc lánh đời, cái liếc mắt kia là cảnh cáo! Cảnh cáo hẳn không được nói ra ngoài!

Điều chỉnh tâm tình của mình, lão lục tử nói với người phía dưới: "Xem kỹ, buổi tối có khả năng sẽ có người đến, một đám đừng ngủ."

"Vâng, quân sự."

Lão lục tử ra khỏi Công hội Linh sư, hẳn muốn đi tiểu điếm uống rượu an ủi, sau đó ngày mai xem trận đấu!

Một đêm này, có bao nhiêu người mất ngủ?

Sáng sớm hôm sau, Hác Bằng Du nhân tiện đến trước cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp thúc giục nàng .

"Sư huynh, sao huynh thức sớm vậy?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nhìn Hác Bằng Du hỏi. Chuyện này không phải mặt trời mọc tây ra sao?

"Hắc hắc, hôm nay muội trận đấu, sư huynh ta đương nhiên phải dậy sớm một chút chuẩn bị." Hác Bằng Du nói, "Đi thôi, tên Tử Tiêu kia đã ở chờ."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu cùng Hác Bằng Du đi xuống, cánh cửa bên cạnh lại mở ra, Hạ Hầu Thanh Đế nhìn Độc Cô Thiên Diệp đi xuống lầu.

Ăn sáng xong, mấy người Độc Cô Thiên Diệp đi chỗ trận đấu. Lúc đến nhìn thấy bên trong đã có rất nhiều người. Độc Cô Thiên Diệp báo tên của mình và số báo danh, lấy ngọc bài ra chứng minh thân phận, sau đó vào đài thi đấu.

Hác Bằng Du và Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp đi vào, xoay người đi vào theo con đường dành cho người xem. Trước khi vào thấy Hạ Hầu Thanh Đế vào đài thi đấu.

"Tên kia quả nhiên là người dự thi." Hác Bằng Du nói với Tử Tiêu, chỉ vào người lắc mình biến mất trong dòng người.

Tử Tiêu liếc mắt nhìn nơi đó một cái, thản nhiên nói: "Kết quả sẽ không thay đổi. Chúng ta vào thôi." Nói xong xoay người tiếp tục đi, Hác Bằng Du nhún nhún vai bàng, đi theo.

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào đến sân thi đấu, nhìn thấy bên trong đã có rất nhiều luyện đan sư, nàng đi vào khu nghỉ ngơi bên cạnh, tìm cái ghế ngồi xuống, lấy tay chống đầu nhìn người trên đài.

Chỉ chốc lát, một người ngồi bên cạnh nàng. Độc Cô Thiên Diệp nghiêng đầu nhìn nhìn, là người ở phòng cách vách khách sạn.

Hạ Hầu Thanh Để nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn mình, cũng không nói gì thêm, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không keo kiệt một cái.

Rất nhanh, một ít thế lực đại gia tộc vào bàn. Công hội Luyện đan sư chuẩn bị đài quan sát chuyên môn cho bọn họ, để tiện cho bọn họ quan sát tuyển thủ bên dưới. Nhưng vì giờ là đấu vòng loại, thế lực lớn cơ bản không đến, đến là mấy tiểu bối hoặc là mấy người không quan trọng. Còn có mấy thế lực rải rác, hoặc là quần chúng thuần túy đến xem náo nhiệt.

Toàn bộ đến người xem chỉ ngồi vào một phần ba chỗ ngồi, chỗ khác đều còn trống.

Nhanh chóng đến 9 giờ, người của Công hội Luyện đan sư, đồng thời còn có mười vị trọng tài lần này. Bọn họ vào kèm chủ trọng tài là Hắc Bạch Vô Thường và Sa Bảo nửa bước, có thể thấy được thân phận người nọ cũng không đơn giản!

Đội người của Công hội Luyện đan sư và trọng tài ngồi xong, một người chủ trì đi lên, hành lễ với bốn phương, nói: "Giờ, mong mọi người im lặng."

Người nọ vừa nói, giọng nói truyền khắp sân đấu, mọi người lúc này còn châu đầu ghé tai lập tức an tĩnh lại.

"Cảm ơn mọi người tới tham gia luyện đan trận đấu lần này! Trước khi trận đấu bắt đầu, chúng ta giới thiệu trọng tài trước, bởi vì trận đấu này quyết định vấn đề quyền sở hữu tổng công đoàn Công hội Luyện đan sư, cho nên vì công bằng, lần này trọng tài trận đấu là đặc biệt mời từ Công hội Luyện đan sư đại lục Phong Linh, bọn họ sẽ nguyên tắc công bằng công khai công chính cho điểm mọi người."

Người trên thính phòng phát ra một tiếng nghị luận, mọi người đều không nghĩ tới lần này trận đấu cư nhiên muốn mời người không gian khác đến làm trọng tài, khó trách vừa khi mới vào Hắc Bạch Vô Thường và Sa Bảo vô cùng tôn kính bọn họ đều.

"Mà chủ trọng tài của chúng ta, là Luyện đan sư cấp 10 của Công hội Luyện đan sư đại lục Phong linh!" Người chủ trì tiếp tục nói, như là không phát hiện mọi người bị lời nói của hắn làm kinh ngạc.

Luyện đan sư cấp 10, đó là luyện đan tông sư!

"Được, giờ ta nói quy tắc trận đấu lần này. Hôm nay tham gia trận đấu tổng cộng có ba ngàn linh hai người, lần này yêu cầu rất đơn giản, luyện chế một viên đan dược cấp 5 Phục Huyết hoàn. Lần này chúng ta sẽ căn cứ người đan dược cấp bậc và hoàn thành thời gian để giám định, loại 1000 người. Chúng ta sẽ có người chuyên môn phụ trách tính toán cấp bậc đan dược và thời gian của người. Luyện đan bắt đầu."

Ba ngàn người đồng thời luyện đan, trường hợp như vậy có thể là nói là đồ sộ chưa từng có, trước nay muốn nhìn một luyện đan sư luyện đan đều khó, giờ cư nhiên thấy ba ngàn người đồng thời luyện đan, người trên khán đài vạn phần kích động, khi mọi người lấy đan lô của mình ra nữa khiến thính phòng thượng sợ hãi than không ngừng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, đây coi như là một lần luyện đan sư trực tiếp liều mạng, có người đan lô rất bình thường, có người đan lô đẹp đẽ quý giá, hoặc Phong cách cổ xưa, trong đó có rất nhiều đan lô tốt.

Trừ đan lô, phòng luyện đan còn có cái nữa —— lửa. Có người là dùng lửa mình tu luyện, có người là dùng bản mạng hỏa diễm khế ước thú, có người còn dẫn dị hỏa vào thân thể của mình luyện hóa, làm cho nó thành một bộ phận của mình. Loại lửa cuối cùng là nguy hiểm nhất, nhưng một khi thu phục, thì là một trợ lực lớn cho việc luyện đan!

Bởi vì trình tự này là dựa theo trình tự báo danh, cho nên một loạt cuối cùng chỉ có nàng và Hạ Hầu Thanh Đế. Khi Hạ Hầu Thanh Đế đứng bên người mình, Độc Cô Thiên Diệp chắc chắn hẳn là nhân vật Phong vân của một tháng qua.

Nhìn thấy những người khác đều đã đánh hoả diễm, Độc Cô Thiên Diệp mới bắt đầu chậm rãi cầm được liệu trên bàn nhìn nhìn, cẩn thận kiểm tra một lần mới lấy một cái đan lô ra, đánh một đạo hỏa diễm bình thường ra.

Hạ Hầu Thanh Đế bên cạnh cũng là giống vậy, kiểm tra được liệu xong mới bắt đầu lấy đan lô ra luyện đan. Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy cái đan lô kia, trong lòng cả kinh, híp mắt gắt gao nhìn chăm chăm nó!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6 (1): Đặt Cược Một Lần

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đan lô của Hạ Hầu Thanh Đế, trong lòng hung hăng kinh ngạc một phen.

Vẻ ngoài của hãn đan lô cư nhiên cùng giống Thần Nông đỉnh!

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thấy ánh mắt giật mình của Độc Cô Thiên Diệp, nhú mày, không hờn giận nhìn nàng một cái.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới phục hồi tinh thần lại, giống hay không giống thì có sao đâu ? Giờ Thần Nông đỉnh tuyệt đối không thể hiện ra trước mặt thế nhân, cho dù có quan hệ, cũng không phải nàng lúc này có thể dò thám biết. Điều chỉnh tâm trạng, nàng đặt lực chú ý trên trận đấu, động thủ tinh luyện dược liệu.

Hạ Hầu Thanh Đế thấy nàng không còn chú ý đan lô của mình, mới tiếp tục luyện đan.

Đan dược cấp 5 Phục Huyết hoàn, với người quen thuộc chỉ cần hai ba giờ là có thể luyện chế xong, đối với luyện đan sư cấp bậc mà nói thời gian càng ngắn.

Đá Ráp hoàn thành sớm nhất, hãn chỉ dùng một giờ, sau đó đặc ý nhìn những người khác tỷ thí, sau khi người phụ trách tính thời gian cho hãn thông báo hoàn thành, hãn ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi.

Người thứ hai hoàn thành là Hạ Hầu Thanh Đế, hắn chỉ dùng một giờ rưỡi. Chờ người phụ trách tính thời trước hoàn thành thông báo, hắn cũng rời khỏi sân thi đấu. Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn bóng dáng hắn một cái, cân nhắc cấp bậc của hắn hẳn là cao hơn Đá Ráp. Tuy hắn dùng một giờ rưỡi, nhưng nàng vẫn nhìn ra hắn đã khống chế tốc độ của mình, cố ý đứng thứ hai.

Sau khi Hạ Hầu Thanh Đế hoàn thành không lâu thì lục tục có người hoàn thành Độc Cô Thiên Diệp hoàn thành giống đại bộ phận luyện đan sư. Luyện chế là đan dược cao cấp, thời gian không nổi bật, cấp bậc cũng không nổi bật.

Sau đó nàng cũng rời khỏi khu vực thi đấu, nhưng nàng cũng không rời khỏi, mà đứng ở khu nghỉ ngơi quan sát những người khác. Hơn hai giờ trôi qua, tuyệt đại bộ phận mọi người hoàn thành luyện chế, còn lại chắc chắn sẽ bị loại, không có gì đáng chú ý, vì thế rời khỏi đó.

Tử Tiêu vẫn luôn chú ý Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng rời khỏi, theo sát sau đó đi khỏi khu vực quan khán [có thể hiểu như hàng ghế trên sân vận động]. Hác Bằng Du tự nhiên cũng theo sau. Gặp nhau ở cửa ra rồi cùng về khách sạn.

Kết quả trận đấu sáng ngày mai mới có, cho nên sau khi tuyên thủ kết thúc dự thi không tiếp tục ở lại hội trường.

Sáng sớm hôm sau, kết quả trận đấu ngày hôm qua đã dán tại quảng trường. Hác Bằng Du nhìn một chút, trở về nói kết quả cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Đá Ráp thứ nhất kia, Hạ Hầu Thanh Đế thứ hai, một người tên là Mạnh Hà thứ ba, là người Tây đại lục. Người ở, khụ khụ, số 222." Hác Bằng Du nói xong, đột nhiên cười ha hả, "Tiểu sư muội, muội cũng thật đủ

nhị a, cứ nhiên vừa vắn ngay tại vị trí kia. Thật tốt." [nhị = ngốc, nhị hóa ấy]

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, sao nàng biết phía trước có bao nhiêu người hoàn thành chứ, chỉ là nhìn không khác lắm thì hoàn thành. Giờ bị Hác Bằng Du giấu cột một phen, chỉ có thể xem thường nhìn hăn.

"Khụ khụ, không có việc gì, dù nhị một chút ta cũng thích." Tử Tiêu nhìn nàng, thần sắc sùng nịnh nói.

Hác Bằng Du cười đủ, nói: "Chín giờ sáng mai, tiến hành lần thứ hai tỷ thí. Vậy, ta đi về ngủ trước. Sáng mai lại đi cùng hai người."

"Sư huynh, luôn ngủ, sẽ không cưới được thê tử." Độc Cô Thiên Diệp trêu đùa.

Nàng vốn nghĩ Hác Bằng Du sẽ giống bình thường hài hước nói "Tìm không thấy thì tìm không thấy, một người tiêu diêu tự tại." Cũng không nghĩ đến sắc mặt hăn đột nhiên trầm xuống, cái gì cũng không nói về phòng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, nói: "Sư huynh đây là, có chuyện gì sao?"

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng làm sư muội cũng thật là không biết sư huynh."

"Người biết?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, hăn và bọn họ quen biết không lâu mà? Quan hệ tốt đến có thể nói chuyện này ?

"Lần trước khi uống rượu cùng nhau hăn nhắc tới vài câu, nói về một cô nương, hai người đã đàm hôn luận gả, sau lại bội ước, hăn còn trúng độc, sau khi giải độc còn để lại tật xấu ham ngủ này, may mắn lúc ấy Hắc Bạch Vô Thường cứu trị cho hăn rất tốt, tuy rằng ham ngủ, lại có thể tự

động hấp thu linh khí trong giấc ngủ, tự hành tu luyện."[rin : thật ra chuyện xưa của Hác Bằng Du rất đau lòng, sẽ có đề cập ở các quyển sau]

"Còn có chuyện như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói, "Không nghĩ tới nhìn sư huynh bình thường cợt nhả, còn có một chuyện cũ như vậy. Ta còn nghĩ hăn ham ngủ là trời sinh. Biết người nữ kia là ai không ? Lúc trước vì sao không cùng một chỗ?"

Tử Tiêu lắc đầu: "Hăn không nói, hăn là của một thế lực lớn nào đó. Bằng không lấy thân phận của hăn sẽ không chịu trọng thương như vậy, còn trúng độc."

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn cửa phòng Hác Bằng Du một cái, sau đó nhìn Tử Tiêu, cười gian.

"Giao một nhiệm vụ cho người..."

Sáng sớm hôm sau, Hác Bằng Du lại tinh thần chấn hưng đứng trước cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp gọi nàng, sức mạnh kia đã nhìn không thấy thương cảm ngày hôm qua. Độc Cô Thiên Diệp mở cửa, nhìn dáng vẻ của hăn, cũng không nói chuyện ngày hôm qua, ăn sáng cùng bọn họ rồi đi sân thi đấu.

Ba ngàn linh hai người hôm qua hôm nay chỉ còn hai ngàn linh hai, tỉ lệ đào thải này vẫn là rất lớn. Người trên khán đài còn ít hơn ngày hôm qua, nói vậy ngày hôm qua là có người vì xem cảnh tượng ba ngàn người cùng nhau luyện đan.

Trước Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi khách sạn kêu Mạc Phong ra, để hăn đi cùng bọn Tử Tiêu ở trên đài xem luyện đan sư phía dưới luyện đan thế nào.

Giờ Mạc Phong đã có thể luyện chế đan dược cấp 7 cao cấp, ở trong Luyện Yêu Hồ, mỗi lần huấn luyện xong sau mặc kệ một thế nào hăn vẫn

kiên trì luyện đan. Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đây cũng là cơ hội khó có, một lần quan sát nhiều người như vậy luyện đan, muốn cho hần học học nhiều chút.

Tiến trình không khác hôm kia lắm, chờ trọng tài ngồi vào vị trí, chủ trì trận đấu tuyên bố quy tắc trận đấu hôm nay. Hôm nay luyện chế lục phẩm đan được cấp 6 Hắc Lục đan, quy tắc không khác ngày hôm kia lắm, loại một ngàn nhân, kết quả ngày mai sẽ có.

Độc Cô Thiên Diệp và Hạ Hầu Thanh Đế vẫn ở sau cùng, sân thi đấu hôm kia thoát nhìn còn hơi chật chội hôm nay đã có vẻ trống trải rất nhiều.

Không trì hoãn, người thứ nhất hoàn thành là Đá Ráp, thứ hai là Hạ Hầu Thanh Đế. Vì không muốn đụng 222, lần này Độc Cô Thiên Diệp thả càng chậm tốc độ, cân nhắc số người mới hoàn thành. Kết quả ngày hôm sau khi xem bảng, nàng từ 222 biến thành 322.

"Uh, có tiến bộ, ít một dốt nhì ." Dáng vẻ của Hác Bằng Du giống như đang cân nhắc khiến Độc Cô Thiên Diệp đập một cước qua.

Trận đấu vòng ba chỉ còn lại có một ngàn linh hai, lần này đan được vẫn là đan được cấp 6, nhưng là Nhất Tâm đan thời gian, trận đấu là bốn giờ.

Người chủ trì vừa nói xong quy tắc hôm nay, rất nhiều tuyển thủ lớn tiếng cảm thán thật khó !

Nhất Tâm đan, đan được tĩnh tâm khi tẩu hỏa nhập ma, phân loại trong đan được cấp 6, đó là vì được liệu luyện chế cũng không rất trân quý. Nhưng quá trình luyện chế đan được này rất là phức tạp, tuy được liệu không khó lấy ra, nhưng là chỉ chủng loại đã có bảy tám trăm! Trước sau tuần tự một chút cũng không thể loạn! Bình thường luyện chế đan được này không mất hơn bốn năm giờ là luyện chế không được, nhưng là hôm nay yêu cầu phải hoàn thành trong bốn giờ, vậy càng thêm khó khăn.

Hơn nữa trên bàn chỉ cho bị hai phần tài liệu, nói cách khác, một người chỉ có hai lần cơ hội!

Bởi vì hạn chế thời gian, rất nhiều người chờ người chủ trì vừa nói bắt đầu, khẩn cấp luyện đàn, không đi quan sát trình tự được liệu chính xác hay không. Có người nhìn một chút, tìm thời gian bày biện lại trình tự được liệu một lần, sau đó mới bắt đầu luyện đàn.

Độc Cô Thiên Diệp cũng kiểm tra rồi một chút, trước khi luyện đàn phải kiểm tra trình tự được liệu là một thói quen của nàng. Giống như thế còn có Hạ Hầu Thanh Đế. Xem ra hẳn không chỉ có thực lực cường hãn, thói quen luyện đàn này cũng là vô cùng tốt.

Kỳ thật hai trận đấu trước, trình tự được liệu đều dựa vào quá trình tinh luyện trước sau mà sắp xếp, điều này khiến một ít người hình thành tư duy, cảm thấy trình tự lần này cũng là như vậy. Có người không kiểm tra, khi luyện đàn mới phát hiện trình tự bị sai lệch, lúc cần được liệu nên tinh luyện nào đó mới phát hiện được liệu này không biết ở đâu, vì thế tìm lung tung, lãng phí không ít thời gian, hơn nữa bởi vì thời gian trước sau không tốt, có lò trực tiếp báo hỏng, có lò ảnh hưởng cấp bậc đàn được, luyện chế đàn được cao cấp thành trung cấp thậm chí cấp thấp.

"Phanh!" Một người trực tiếp làm nổ lò đàn được này. Khiến cho người xem thốn thức một trận. Người nọ dọn dẹp một chút, nhanh chóng rời khỏi sân thi đấu.

Sau đó lại có mấy người báo hỏng, tiếng thất bại không ngừng truyền ra. Rất nhanh, hương vị bị đốt trời bắt đầu phiêu tán trong sân thi đấu, làm cho không ít người càng thêm khẩn trương trong lòng.

Thật ra Độc Cô Thiên Diệp không chú ý tình huống những người khác. Cho dù là luyện đàn sư cao cấp tới đâu, khi luyện chế lại đàn được đơn giản cũng nên hết sức chăm chú !

Hơn 3 giờ trôi qua, Đá Ráp lại người thứ nhất luyện chế thành công. So sánh hai lần trước, lần này hẳn dùng nhiều thời gian hơn, có thể thấy được lần này khó khăn lớn hơn không ít. Ngay sau đó, Hạ Hầu Thanh Đế cũng hoàn thành luyện chế. Lần trước nghe Hác Bằng Du nói người thứ ba tên Mạnh Hà, lần này nàng đặc biệt chú ý hẳn, Hạ Hầu Thanh Đế hoàn thành không lâu, hẳn cũng hoàn thành tác phẩm của mình.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn như trước lựa chọn hoàn thành không trước không sau, như vậy sẽ không vào lúc cuối cùng bị chú ý nhiều, lại có thể vững vàng thắng cấp.

"Ca ca."

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài thì nhìn thấy Tử Tiêu, Mạc Phong và Hác Bằng Du ở bên ngoài chờ nàng, nhìn thấy nàng, Mạc Phong hươ tay kêu nàng. Bước nhanh đi lên, mọi người đi đến khách sạn.

"Hôm nay xem thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Mạc Phong.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6 (2)

"Vẫn là có mấy người có vẻ lợi hại , thủ pháp luyện chế của bọn họ rất đặc biệt." Mạc Phong nói, "Nhưng không tốt như tỷ tỷ dạy đệ. Bọn họ đều không bằng, trừ người bên cạnh ca ca, Hạ Hầu Thanh Đế kia."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu: "Người kia là một luyện đan sư rất lợi hại, làm người lạnh nhạt, nhưng khi luyện đan lại có thể không kiêu ngạo không nóng nảy. Đúng rồi, thủ pháp luyện đan của hã, đệ có chú ý không, hình như rất giống chúng ta?"

Mạc Phong hồi tưởng một chút, đột nhiên hô nhỏ nói: "Tỷ không nói đệ còn không có chú ý, tay hã có rất nhiều chỗ tương tự chúng ta, nhưng lại cũng không phải giống hoàn toàn. Nhưng trước khi ngưng đan rút linh lực vào trong, tay hã giống y như chúng ta!"

Tử Tiêu và Hác Bằng Du nghe thấy lời nói của Mạc Phong thì hơi kinh ngạc.

"Chẳng lẽ các người và hã còn có cái sâu xa sao ?" Hác Bằng Du đoán nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nghĩ đến kinh ngạc trong lòng khi lần đầu tiên nhìn thấy đan lô của hã, nói: "Chúng ta và hã không có gì sâu xa, nhưng đan lô của ta và hã chắc chắn có quan hệ! Về ngoài đan lô của

hắn giống đan lô của ta, tuy thoát nhìn cũng rất tôn quý, nhưng không có thần vận như của ta."

"Đan lô của muội là gì?" Hác Bằng Du theo bản năng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩn người, trả lời nói: "Thần Nông đỉnh."

"Thần Nông đỉnh sao, " Hác Bằng Du lập lại, hình như là rất tôn quý, qua vài giây hắn mới phản ứng lại, kêu to: "Thần, Thần..."

Độc Cô Thiên Diệp che miệng của hắn lại, nhìn hai mắt giật mình của hắn, gật gật đầu. Xác định hắn sẽ không lại kêu to lên, mới buông tay ra. Nếu thật sự để hắn kêu to trên đường cái, vậy nàng đừng mong có ngày bình an, chắc chắn mọi người trên tất cả các đại lục sẽ điên cuồng tìm nàng, đuổi giết nàng.

Thần Nông đỉnh! Một trong thập đại thần khí thượng cổ, do Sáng Thế Thần tự tay tạo ra, chí tôn của giới luyện đan! Có đỉnh trong tay, tất cả luyện đan sư phải vô điều kiện tôn sùng!

Quan trọng hơn là, cửu đại thần khí khác và Thần Nông đỉnh cùng biến mất, nếu Thần Nông đỉnh thật sự có, vậy những người khác chắc chắn sẽ hỏi nàng chỗ của các thần khí khác, đến lúc đó nàng gặp phải không chỉ là mơ ước của luyện đan sư, còn có nguy hiểm đến từ những người khác!

Hác Bằng Du cũng ý thức được phản ứng vừa nãy của mình nguy hiểm cỡ nào, nếu Thần Nông đỉnh thật sự ở trên người nàng, nếu bị người khác biết, nàng sẽ gặp phiền toái. Tuy trong lòng khiếp sợ vẫn không né tránh như cũ, bất khả tư nghị nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chặc chặc cảm thán: "Sư đệ a, người thật là..."

Thật là gì? Hắn cũng không dùng được từ ngữ để hình dung. Giống như sau khi đi cùng nàng, kích thích không ngừng, mạo hiểm không ngừng, làm cho trái tim bình thản nhiều năm của hắn bỗng nhiên có năng lực nhảy

lên, không còn đáng buồn nữa. Nghĩ đến nàng nói chuyện quan trọng như vậy cho hẳn, trong lòng có nói ầm ập không nên lời.

"Tốt lắm, chúng ta về đi." Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Tử Tiêu một cái, xoay người đi đầu.

Khi Tử Tiêu nghe thấy Thần Nông đỉnh cũng không kinh ngạc, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy vẻ mặt không kinh ngạc của hẳn. Hẳn biết Thần Nông đỉnh ở trên người nàng, mà nàng vẫn cảm thấy, hẳn cái gì cũng biết, bí mật của nàng trước mặt hẳn giống như là trong suốt, nhưng nàng không có chút bất an nào.

Sau khi về khách sạn, Hác Bằng Du còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, nhìn vẻ mặt hoảng hốt của hẳn, Độc Cô Thiên Diệp một cước đá hẳn về phòng, lệnh cưỡng chế nói không tiêu hóa xong chuyện này không cho phép ra cửa, thành tích ngày mai tự nàng nhìn. Sau đó phanh một tiếng đóng cửa.

"Hẳn thế nào?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhu nhu mày của mình, nàng nghĩ, nói chuyện này với hẳn có phải sai rồi không? Còn tưởng rằng năng lực thừa nhận của hẳn đã đủ mạnh rồi, không nghĩ tới vừa bị Thần Nông đỉnh kích thích thì thành như vậy. May mà lúc trước khi đi Luyện Yêu Hồ không có trực tiếp cho hẳn biết đó là Luyện Yêu Hồ, bằng không chỉ sợ lúc ấy hẳn cứ như vậy. Nhưng bằng sự thông minh củasu75xong sau khi tiêu hóa xong chuyện Thần Nông đỉnh hẳn là sẽ muốn tự mình đi thăm Luyện Yêu Hồ.

"Người một chút cũng không kinh ngạc." Độc Cô Thiên Diệp nói chắc chắn, không nghi ngờ.

Tử Tiêu hắc hắc nở nụ cười, nói: "Đương nhiên ta cũng kinh ngạc, nhưng năng lực thừa nhận mạnh hơn hẳn thôi."

Đối với cách nói như vậy, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp xem thường, quăng Mạc Phong vào phòng hăn, trực tiếp đi về.

Mạc Phong đi đến ghế ngồi xuống, thân thể dựa ra sau, bắt chéo chân, tùy tay cầm hoa quả cắn một ngụm, nhìn Tử Tiêu nói: "Huynh thật sự thích tỷ của ta?"

Tử Tiêu đi đến ghế quý phi đối diện nằm xuống, nhìn Mạc Phong lúc này hoàn toàn khác đệ đệ ngoan trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, gật gật đầu nói: "Thật."

"Huynh thích tỷ của ta, chúc mừng người, người thích một nữ nhân vô cùng đáng để huynh thích. Đồng thời cũng muốn nói một câu, ta đồng tình với huynh."

"Hả? Vì sao đồng tình?" Tử Tiêu hỏi.

"Bởi vì huynh sẽ không trở thành duy nhất của tỷ ấy." Mạc Phong cắn hoa quả, chậm rãi nói, "Ở trong lòng tỷ tỷ, thân nhân, bằng hữu đều rất quan trọng, tình yêu, cũng không phải toàn bộ của nàng. Tuy không biết thân phận chân chính của huynh là gì, tỷ không hỏi thì chúng ta cũng không hỏi. Nhưng thân phận của huynh không đơn giản, điều này chúng ta đều biết. Huynh có thể thừa nhận việc trong lòng tỷ ấy huynh không thể chiếm cứ toàn bộ hay không. Nếu không được, hãy sớm rời khỏi mới tốt. Nếu chờ tỷ tỷ động tâm với huynh, huynh lại thương tổn nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho huynh!"

"Người đang uy hiếp ta ? Người thế này cũng không giống đệ đệ ngoan ngoãn trước mặt tỷ người. Người không sợ ta nói với nàng?" Tử Tiêu cũng không trả lời Mạc Phong, mà hỏi ngược hăn.

"Huynh có thể đi nói mà, nhưng người xem giờ tỷ của ta là tin tưởng huynh hay là tin tưởng ta." Mạc Phong cười đến gian trá, "Huynh cũng có thể thử xem địa vị của huynh trong lòng tỷ của ta đó."

Tử Tiêu lắc đầu, nói: "Người thẳng." Nếu giờ hắn đi so sánh vị trí của hắn và người Mạc gia trong lòng nàng, đúng là tự tìm đả kích. Dừng một hồi, hắn mới sâu kín mở miệng: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã nhận định đời này phải là nàng. Nàng không phải một nữ nhân mà trong sinh mệnh chỉ có tình yêu, lần đầu tiên ta nhìn thấy hai mắt của nàng đã biết điều đó. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần trong lòng ta có nàng là được. Có thể cùng nàng tìm kiếm giấc mộng của nàng, có thể cùng nàng sinh sống, cùng nàng gánh vác, vậy là đủ rồi. Có đôi khi, yêu không phải là giữ lấy."

Yêu nàng không phải là giữ lấy nàng!

Mạc Phong bị lời nói của Tử Tiêu làm sửng sốt, hắn (MP) vốn nghĩ người như hắn (TT), chắc chắn là không thể chấp nhận mình không phải duy nhất, không nghĩ tới hắn (TT) lại nghĩ như vậy.

Ngắm lại một đường đi cùng, hắn luôn tình nguyện làm bối cảnh của nàng, chưa từng yêu cầu nàng bất cứ chuyện gì. Tuy Độc Cô Thiên Diệp còn chưa hoàn toàn chấp nhận hắn, nhưng nếu nàng đã nói sẽ phụ trách, cũng miễn cưỡng xem như thừa nhận thân phận vị hôn phu của hắn, nhưng hắn trừ đứng bên người nàng, không có nói ra yêu cầu khác.

"Vậy người sẽ luôn đối xử tốt với nàng chứ?" Mạc Phong hỏi.

"Có những chuyện nói mà không làm cũng vô dụng. Làm nam nhân, hành động thực tế quan trọng hơn ngôn ngữ." Tử Tiêu nói xong cười, "Đương nhiên, có đôi khi ngôn ngữ cũng rất quan trọng."

Mạc Phong nhìn dáng vẻ Tử Tiêu, sao cứ có cảm giác hắn cười như vậy rất gian trá? !

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp quay về thì ngồi xuống tu luyện, cũng không biết trong một phòng khác tiến hành một cuộc trò chuyện giữa các nam nhân.

Ngày hôm sau, khi Độc Cô Thiên Diệp mở cửa nhìn thấy ba người Hác Bằng Du, Tử Tiêu, Mạc Phong đã đi xuống lầu, ba người vừa nói vừa cười, hoàn toàn xem nhẹ của nàng. Nhìn Mạc Phong lúc trước còn hơi đề phòng Tử Tiêu, giờ đi gần hẳn như vậy, Độc Cô Thiên Diệp nhin không được muốn hỏi, hẳn làm thế nào mà hay vậy ? Luôn có thể trong thời gian rất ngắn thu phục người bên người nàng.

Lắc lắc đầu, nàng đi theo sau bọn họ xuống lầu, sau đó cùng nhau ăn sáng rồi đi nhìn thông cáo.

Ba hạng đầu không thay đổi, Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn tìm tên mình, để lại năm trăm người, nàng ở hạng 178, cuối cùng không còn dính số hai nào.

Sau khi xem xong bọn họ đi ra, đột nhiên nhìn thấy trong một góc quảng trường, một lão giả đang nói gì đó với Hạ Hầu Thanh Đế, vẻ mặt của hắn rất không tốt. Nghĩ chuyện không liên quan tới mình, xoay người rời khỏi.

"Thiếu gia, ngài hãy trở về với lão nô đi, trận đấu này có cái gì tốt mà tham gia chứ? Như vậy sẽ là mất thân phận của ngài." Lão giả van nài khuyên .

"Cái gì là thân phận? Ta muốn tìm đối thủ ở đây, tên Đá Ráp kia nghe nói đã có thể luyện chế ra đan dược cấp 9 trung cấp. Điền Bá, người đừng cảm thấy trừ chúng ta, những người khác đều kém cỏi." Hạ Hầu Thanh Đế nói, "Hơn nữa, ta cảm thấy lần này còn có đối thủ che giấu."

"Thiếu gia, chúng ta là truyền nhân của Dược Vương, sao có thể hạ thấp thân phận bản thân mà so sánh với những người này? !" Điền Bá tức giận nói, "Lão gia và phu nhân bảo lão nô mời ngài về, còn mong thiếu gia đừng làm khó lão nô." Nói xong hắn hành đại lễ* với Hạ Hầu Thanh Đế. [đại lễ là quỳ gối xuống đất dập đầu luôn]

"Điền Bá, người biết ta không xem người là nô tài ." Hạ Hầu Thanh Đế cau mày, không hờn giận nói, "Mặc kệ thế nào, trận đấu lần này ta chắc chắn phải tham gia, nếu người muốn về, thì nói không tìm được ta đi."

Hạ Hầu Thanh Đế nói xong xoay người rời khỏi, hẳn tới nơi này muốn xem thứ tự của người tên Bách Lý Tà kia, quả nhiên đúng như hắn đoán, hắn đang che dấu thực lực của mình! Bằng không thứ tự của hắn sẽ không lên xuống bất ổn như vậy. Có lẽ nàng đột phá mà hắn tìm kiếm.

Điền Bá thấy Hạ Hầu Thanh Đế đi khỏi, đành phải đi theo, không có hắn, mình về thì có ích lợi gì, còn không bằng ở lại đây bảo vệ hắn!

Ngày hôm sau, vòng bốn bắt đầu. Hôm nay là trận đấu năm trăm còn một trăm, rất nhiều gia tộc đến xem. Người xem chiếm hai phần ba khán đài. Đương nhiên, những thế lực mạnh nhất vẫn chưa tới.

Hôm nay là cơ hội dự tuyển cuối cùng, người bị loại không có cơ hội vào Công hội Luyện đan sư, nhưng là những tham gia hôm nay có cơ hội khác. Không thể vào Công hội Luyện đan sư, vậy thế lực gia tộc này nọ là lựa chọn tốt nhất của bọn họ, mời chào luyện đan sư cũng là mục đích lần này của các gia tộc.

Thời gian vừa tới, người chủ trì đi lên đài, tuyên bố: "Hôm nay là ngày dự tuyển cuối cùng, lần này chọn từ năm trăm người các người một trăm người vào trận chung kết. Thành công vào một trăm người là có thể vào Công hội Luyện đan sư. Trận chung kết sau đó sẽ quyết định địa vị và đãi ngộ của các người trong Công hội Luyện đan sư. Được rồi, giờ ta tuyên bố quy tắc trận đấu hôm nay, luyện chế đan dược cấp 7 - Thiên Linh đan, lần này không hạn chế thời gian, lấy cấp bậc cao thấp và thời gian hoàn thành trước sau để chấm. Bắt đầu!"

Năm trăm chọn một trăm! Lần này không thể không nói cạnh tranh rất lớn, nhưng là có thể ở đến bây giờ cũng không phải hạng người hời hợt, sẽ

không vì áp lực mà tay chân rối loạn. Trên sân thi đấu, mọi người đều đầu vào đấy bắt đầu luyện chế đan dược.

Người xem trên khán đài nhỏ giọng thảo luận người nào thế nào thế nào, lần này có thể mời chào bao nhiêu luyện đan sư. Điền Bá ngồi trên khán đài nhìn tuyến thủ phía dưới, trên mặt mang theo chút khinh thường, những người này có thể cùng với thiếu gia nhà mình tham gia một trận đấu là phúc mười kiếp của họ! Chỉ có khi nhìn Đá Ráp mới hơi chút thay đổi, thiếu gia nói hẳn có thể luyện chế đan dược cấp 9 trung cấp, nhưng hẳn đã sắp ba trăm tuổi, mà thiếu gia còn vài năm nữa mới đến một trăm tuổi, hẳn cũng không thể so sánh với thiếu gia.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn là thiếu gia lợi hại nhất! Điền Bá nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, tự hào nghĩ.

Cách Điền Bá không xa, Mạc Thu Phong đang nhìn khắp nơi trên đài.

"Việc trọng đại như vậy, sao nàng chưa có nữa? Hóa trang cũng phải đến xem chứ." Mạc Thu Phong nói.

"Thiếu gia, ngài nói ai?" Người ngồi cạnh hẳn hỏi.

"Một bằng hữu, nói người cũng không biết, xem trận đấu đi." Mạc Thu Phong không nhìn người đó, trong lòng không vui, quát hẳn.

"Vâng, thiếu gia."

"Đúng rồi, các người lập tức đội ngũ về gia tộc, ta muốn một mình." Mạc Thu Phong bổ sung. Hẳn muốn một người đi dạo, xem xem có thể tìm được nữ tử kia diệt phân gia Phong gia không.

"Nhưng thiếu gia..." Người đi theo bên người hẳn muốn nói gì, nhìn thấy sắc mặt không hờn giận của hẳn, toàn bộ nuốt xuống. Ai, thiếu gia này, thật là khó hầu hạ!

Tuyển thủ trong sân đấu đang luyện chế đan dược, người trên đài ở cố gắng lựa chọn người cần chiêu mộ, chờ kết quả trận đấu trực tiếp xuống tay.

Không trì hoãn, thứ nhất thứ hai thứ ba là ba người họ, nhưng là lần này kém không lâu, trước sau chỉ vài phút. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạnh Hà kia, người này cũng là hắc mã !

Độc Cô Thiên Diệp hoàn thành luyện chế rất nhanh, khiến không ít người nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Lúc trước thấy nàng không có gì lợi hại, nhưng hôm nay hoàn thành cũng coi như sớm. Chờ năm trăm người luyện chế xong, mọi người ở khi nghỉ ngơi chờ kết quả. Bởi vì người tham gia không nhiều lắm, cho nên hơn hai giờ cũng đủ cho ra kết quả. Những người bị loại cũng có thể trực tiếp đi chọn gia tộc.

"Người đang che dấu thực lực của người!" Độc Cô Thiên Diệp đang uống nước, bên cạnh có người ngồi xuống.

Nàng cả kinh, quay đầu nhìn qua, là Hạ Hầu Thanh Đế.

"Người rất lợi hại!" Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ nói, "Một mình đấu này nọ luyện đan sư hai đại lục, mỗi lần cố ý dừng ở thứ hai."

Hạ Hầu Thanh Đế không nghĩ tới chuyện mình che dấu thực lực bị nàng nhìn ra, kỳ thật cũng không tính che dấu quá sâu, chỉ là không nghĩ làm thứ nhất thôi, không cần thiết phải đi rêu rao. Hắn chờ là trận đấu cuối cùng!

"Người muốn làm hội trưởng Công hội Luyện đan sư?" Hạ Hầu Thanh Đế không nói lời nào, Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được hỏi. Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như loại người thích để ý tới việc vật vãnh này ?

Hạ Hầu Thanh Đế lắc đầu, nói: "Ta muốn tìm đối thủ."

"Phốc..." Nước trong miệng Độc Cô Thiên Diệp phun ra, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế đen mặt, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, không nhịn được. Người vì tìm đối thủ, sẽ khiêu chiến tất cả luyện đan sư trên đại lục Vũ Linh?"

Hạ Hầu Thanh Đế gật gật đầu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp không nói gì. Đây là biểu hiện ăn no không có việc gì làm hả ?

"Ta nghĩ muốn đột phá." Hạ Hầu Thanh Đế nhìn biểu tình của Độc Cô Thiên Diệp, nói ra mục đích chân chính.

"Phương pháp đột phá có rất nhiều loại, loại của người là đặc biệt nhất." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, tìm một từ ngữ chuẩn xác nhất để hình dung hẳn.

Diễn Bá trên khán đài nhìn thấy Hạ Hầu Thanh Đế chủ động chạy tới nói chuyện với Độc Cô Thiên Diệp, gấp đến độ giơ chân, miệng không ngừng lầm bầm: "Thiếu gia sao có thể tự hạ thân phận đi tìm người khác nói chuyện, thiếu gia thân phận của nài, thân phận!"

"A, đây không phải Hạ Hầu Thanh Đế muốn khiêu chiến toàn bộ đại lục sao? Sao lại nói chuyện cùng một luyện đan sư nhỏ? Chuyện tự hạ thân phận như vậy, cũng chỉ có người mới làm được!"

Độc Cô Thiên Diệp và Hạ Hầu Thanh Đế đang thảo luận việc luyện chế đan dược, đối với luyện đan, hai người đều có những lý giải giống và cái nhìn của mình, khi càng nói càng hăng say, một giọng nói xen kẽ tiến vào. Ngẩng đầu, đúng là Đá Ráp mỗi lần đều đúng thứ nhất!

Hạ Hầu Thanh Đế liếc mắt nhìn Đá Ráp một cái, không để ý đến, tiếp tục nói chuyện với Độc Cô Thiên Diệp. Hẳn phát hiện giải thích của Độc Cô Thiên Diệp trong luyện đan rất sâu sắc, làm cho tư tưởng của hắn có cảm giác rộng mở trong sáng, hắn đang định tiến thêm một bước trao đổi, Đá Ráp này rất chương mắt.

Đá Ráp thấy Hạ Hầu Thanh Đế không để ý tới hắn, chỉ vào hắn nói: "Người kiêu ngạo cái gì ? Muốn khiêu chiến toàn bộ đại lục, kết quả còn không phải mỗi lần đều bị ta ép gắt gao, còn muốn thứ nhất, làm tổng hội trưởng Công hội Luyện đan sư, người nằm mơ hả? !"

Mấy luyện đan sư ủng hộ Đá Ráp đi theo phía sau hắn, nghe hắn nói như vậy, đều ồn ào cười rộ lên.

"Cút!" Hạ Hầu Thanh Đế khó chịu những người này đến âm ỷ hắn, quát bọn họ.

"Cút? Người tính là gì, dám bảo cho ta cút? Không biết từ đâu đến!" Đá Ráp vừa nghe Hạ Hầu Thanh Đế bảo mình cút, cơn tức dâng lên. Mình đi đâu cũng luôn cao cao tại thượng được người tôn trọng, giờ cư nhiên có người bảo hắn cút, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đá Ráp, cười nói: "Hắn không biết từ đâu tới đây có thể thắng kẻ biết từ đâu tới đây như người đó!"

"Người là ai? Tư cách gì nói chuyện với ta?" Đá Ráp chán ghét trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Ta? Ta tên là Bách Lý Tà." Độc Cô Thiên Diệp nói, " Cái tên này sẽ là khiến người nhớ kỹ cả đời !"

"Một tiểu bối vô danh, cũng xứng để ta biết tên của người!" Đá Ráp nói.

"Ha ha, người nghĩ người thật sự thắng sao? Tuy rằng mỗi lần người đều thứ nhất, nhưng người nhất định không thắng được hắn." Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ Hạ Hầu Thanh Đế.

"Hắn? Hắn vĩnh viễn chỉ có thể ở sau ta, ha ha, ta còn không thắng được hắn? !" Đá Ráp bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm giận đến bật

cười.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không buồn phiền gì, nói: "Ta dám đánh cược với người, người không thắng được."

"Hừ! Cược thì cược, tiền đặt cược là gì?" Đá Ráp nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi, một chút không cảm thấy mình đang đi theo tư duy của Độc Cô Thiên Diệp.

"Nếu là ta đề suất cược, vậy tiền đặt cược người ra đi." Độc Cô Thiên Diệp rất hào phóng nói, dẫn tới Hạ Hầu Thanh Đế nhíu mày.

"Được!" Đá Ráp nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nếu ta thắng, ta đây muốn người!"

"Xôn xao..."

Nghe được mọi người kinh ngạc nhìn Đá Ráp, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt không có hảo ý quét trên người Độc Cô Thiên Diệp, liên tưởng đến đồn đãi Đá Ráp thích dâm loạn loại này thoát nhìn nam tử yếu ớt này, nhất thời hiểu được. Lại vừa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, bộ dạng xinh xắn lạnh lợi, môi hồng răng trắng, quả nhiên có một loại muốn làm cho người ta đẩy ngã xúc động, khó trách sẽ bị Đá Ráp coi trọng.

Hạ Hầu Thanh Đế nghe thấy lời nói Đá Ráp, vừa định cự tuyệt, lại nghe giọng nói không vui không giận của Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tiền đặt cược này của người đúng là không nhỏ!"

"Hắc hắc, thế nào? Có dám cược với ta hay không?" Lúc này Đá Ráp ánh mắt đều rơi trên người Độc Cô Thiên Diệp, đã hoàn toàn xem nhẹ Hạ Hầu Thanh Đế. Hạ Hầu Thanh Đế tuy rằng lớn lên không tệ, nhưng thoát nhìn rất cường tráng, không có mảnh mai như Bách Lý Tà.

"Người đã tiền đặt cược lớn như vậy, ta muốn đổi điều kiện." Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói cự tuyệt vẫn đồng ý.

"Người muốn đổi điều kiện gì." Đá Ráp hỏi.

"Điều kiện của ta là, cược người có thể được thứ nhất hay không."

Độc Cô Thiên Diệp nói vừa xong, Sa Bảo liền nở nụ cười, nói: " Vậy không phải giống nhau sao?"

"Đương nhiên không giống với." Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói, "Thế nào, cược người có thể được thứ nhất không. Nếu người không thể, vậy cho ta một triệu tử tinh tể, trước mặt ta và hãn mặt bò ba vòng trên mặt đất, lại học hai tiếng chó kêu."

"Nếu ta được thứ nhất, người nhất định phải theo ta!" Đá Ráp khó khăn nói, ở trong mắt hãn, thứ nhất là hãn, cái gọi là đổi điều kiện nàng đều chuyện thừa.

" Được!" Độc Cô Thiên Diệp vỗ tay, "Các vị đang ngồi hôm nay đều là nhân chứng. Hy vọng đến lúc đó người cũng không nên chống chế!"

"Ha ha, không đâu, ta sẽ dẫn người về yêu thương người thật tốt! Chúng ta đi." Đá Ráp cười lớn rời đi, những người ủng hộ hãn cũng rời khỏi.

Hạ Hầu Thanh Để nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không đồng ý nói: " Sao người có thể đặt cược như vậy với hãn làm ?"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười: "Người không phải muốn đột phá sao? Nhân sinh có đôi khi cần một ít kích tình và kích thích, không chừng có kích thích sẽ đột phá."

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không thềm nhắc lại, bắt đầu tự hỏi hàm nghĩa những lời này.

Rất nhanh, chuyện Đá Ráp và Độc Cô Thiên Diệp đánh cược truyền ra, mọi người đều biết chuyện này. Tử Tiêu nghe thấy Đá Ráp nói tiền đặt cược là Độc Cô Thiên Diệp sau, sắc mặt đen dọ người, Hác Bằng Du sợ tới mức nhích ra xa.

"Ta nói lão đệ, người phóng lãnh khí như vậy, sẽ đông người đó!" Hác Bằng Du nói, làm Tử Tiêu hung hăng trừng mắt nhìn hẳn.

"Đó mặt hàng gì, cũng dám đánh chú ý lên ca ca ta!" Mạc Phong một bên cũng tức giận nói, nhìn thấy Hác Bằng Du mang dáng vẻ xem kịch vui, không hờn giận nói: "Sao huynh hưng phấn như vậy? Huynh có phải sư huynh ca ca ta không? !"

"Ta đương nhiên phải, nhưng các người ngấm lại đi, lấy thông minh của tiểu sư đệ, sao có thể bị bắt đánh cược như vậy với người khác, còn lấy mình làm tiền đặt cược? Thực rõ ràng đây là nòng lừa hấn thôi! Không có năm chắc nòng sẽ làm như vậy sao? Lui một bước, cho dù tiểu sư đệ thua, đến lúc đó chúng ta giết Đá Ráp kia không phải là xong sao?" Hác Bằng Du vỗ vỗ bả vMạc Phong ai, lời nói thắm thía nói: "Có đôi khi phải động vật trên cổ người biết không?"[ở trên cổ là cái đầu]

"Cho dù là ca ca mỗi cũng không thể tha thứ!" Mạc Phong vẫn là thực tức giận.

"ừ, không thể tha thứ!" Hác Bằng Du nói, chỉ chỉ Tử Tiêu, "Nhưng người xem không cần người ta động thủ, chắc chắn người kia sẽ không bỏ qua hẳn ."

Mạc Phong nhìn qua, nhìn thấy Tử Tiêu đã dùng biểu tình nhìn người chết nhìn chăm Đá Ráp ...

Khu vực khán đài Công hội Luyện đan sư, Sa Bảo không có cảm giác gì, chuyện ngược đánh nam tử Đá Ráp làm không ít, lần này lại hẳn xem ra cũng chỉ là một chuyện trong đó thôi, chỉ cần hẳn có thể được thứ nhất, chuyện khác không sao cả.

Hắc Bạch Vô Thường nghe tiền đặt cược như thế, tức giận đến mặt đều đen. Đá Ráp này! Sau này tuyệt đối không bỏ qua hẳn!

Ngay khi mọi người thảo luận chuyện này, kết quả trận đấu hôm nay có, người chủ yếu và thứ yếu đi lên tuyên bố danh sách vào chung kết.

"Thứ nhất, Đá Ráp. Thứ hai, Hạ Hầu Thanh Đế. Thứ ba, Mạnh Hà. Thứ tư, Nghiêm Quốc. Thứ năm..." Người đó từ từ đọc, người nghe thấy tên mình kích động không thôi, Đá Ráp lại đặc ý nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, ánh mắt ý bảo nói: thế nào, ta còn là thứ nhất, thứ nhất trận đấu chắc chắn là ta rồi, người chờ ngoan ngoãn theo ta đi!

Độc Cô Thiên Diệp cũng không để ý đến ánh mắt Đá Ráp, tiếp tục nghe đó đọc danh sách.

"...Thứ năm mươi lăm, Bách Lý Tà, ... Một trăm, Trường Vũ. Đây là danh sách vào trận chung kết, hy vọng mọi người tiếp tục cố gắng, người không có vào cũng nên không ngừng cố gắng. Nghỉ ngơi một ngày, chín giờ sáng ngày kia, chúng ta bắt đầu trận đấu tiếp theo. Giờ mọi người có thể rời khỏi."

Người chủ trì nói xong, trọng tài và người của Công hội Luyện đan sư rời khỏi, tuyển thủ cũng rời khỏi, có mấy tuyển thủ vốn là người của thế lực, gia tộc, bọn họ cũng rời khỏi, còn lại này thì ở lại, chờ này người gia tộc đi từ khán đài đến, hứa điều kiện tốt với bọn họ, tìm kiếm chỗ phù hợp.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra cùng hội hợp với bọn Tử Tiêu, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy hai người Hạ Hầu Thanh Đế và Điền Bá đi tới phía trước, Điền Bá ở một bên nói không người: "Thiếu gia, lão nô không phải

nói với thiếu gia rất nhiều lần sao, đừng tự hạ thân phận đi nói chuyện với những người đó, như vậy là làm mất thân phận, hôm nay sao ngài còn đi tìm Bách Lý Tà kia nói chuyện chứ ? Còn kém chút nữa là bị Đá Ráp kia quấy rầy. Nếu ngài xảy ra chuyện gì, lão nô phải ăn nói với lão gia phu nhân thế nào..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thanh Đế cố gắng khắc chế, gân xanh trên trán giật giật liên tục. Không nghĩ tới hẳn cũng có lúc kiên nhẫn như vậy, nàng còn nghĩ rằng hẳn là một khối băng.

"Rối loạn." Nghĩ đến khi ở khi nghỉ ngơi hẳn nói về đan dược thao thao bất tuyệt, Cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp cho ra hai chữ.

"Hừ!" Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hừ lạnh một tiếng.

"Làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn sắc mặt thối thối của Tử Tiêu, hỏi.

"Sao nàng lại đặt cược như vậy với Đá Ráp kia?" Tử Tiêu phụng phịu, mất hứng nói.

"Ách, vậy thì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ vì sao Tử Tiêu kéo dài mặt.

"Ca ca, huynh không thấy hẳn đang tức giận sao?" Vẻ mặt Mạc Phong khinh bỉ nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong, lại nhìn Tử Tiêu, nói: "Nhìn ra. Nhưng tức cái gì? Ta cũng không phải không nắm chắc thắng, các người lo cái gì?"

"Ai, gốc ca ca của ta, ôi chao, Tử Tiêu ca ca, ta đồng tình huynh." Mạc Phong nói xong, đi trước với Hác Bằng Du. Tỷ tỷ này, có đôi khi tình thương kia thật sự khiến người ta chảy máu!

Trở lại khách sạn, Tử Tiêu mang Độc Cô Thiên Diệp về phòng của nàng, mặt vẫn thối thối như cũ, nhưng Độc Cô Thiên Diệp không rõ hẳn mất hứng cái gì như cũ. Vì thế, Mạc Phong và Hác Bằng Du tỏ vẻ không chỉ một lần đồng tình Tử Tiêu.

"Sao nàng có thể đặt cược như vậy với người khác?" Vừa vào cửa, Tử Tiêu lại mất hứng hỏi.

"Ta không phải nói sao? Ta nắm chắc thắng , ngô..."

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói xong, Tử Tiêu cúi người che lại môi của nàng, hơi trừng phạt cắn nàng hai cái, sau đó rời đi, cất giọng khàn khàn nói: "Nữ nhân, nàng là của ta!" Nói xong, đôi môi lại dán lên.

TIÊU THU' PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Bách Lý Tà Kia Không Đứng Đắn?

Tử Tiêu tùy ý nếm vị ngon trên đôi môi của Độc Cô Thiên Diệp, hôn trong chốc lát, bắt đầu tiến thêm một bước đoạt lấy.

Độc Cô Thiên Diệp đứng ngây ở nơi đó, thật không ngờ Tử Tiêu sẽ hôn nàng. Lần trước ở trong thành Hắc Ám nàng uống say, sau đó tuy rằng nàng nói sẽ chịu trách nhiệm với hắn, nhưng mà Tử Tiêu không có hành động xấu gì với nàng. Đây là lần đầu tiên sau thành Hắc Ám hắn hôn nàng.

Nàng cũng không đẩy hắn ra, bởi vì hắn không ngừng đòi hỏi lấy đôi môi cùng với ôm chặt hai cánh tay nàng, làm cho nàng cảm giác được hắn bất an.

Hắn đang lo lắng cho mình! Cho dù biết chính mình có nắm chắc, hắn vẫn đang lo lắng cho mình!

Hai tay Tử Tiêu ôm lấy nàng, ép nàng ở trên tường, vị ngon trên đôi môi làm cho hắn muốn ngừng mà không được. Hắn cảm giác được tất cả khí nóng trên người mình đều vọt lên, nhìn Độc Cô Thiên Diệp trừng lớn hai mắt, đưa tay ra khê vỡ, nói: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Nghe được giọng nói mê hoặc của hắn, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay để ở trên thắt lưng hắn.

Hắn đối tốt với nàng, thực ra nàng đều thấy ở trong mắt, hắn trả giá cho nàng, nàng cũng đều biết. Một khi đã như vậy, mình cũng có một chút động tâm, vậy nàng sẽ thử một lần, nếu kết quả giống lần trước, vậy những thứ tình yêu này, không thật sự vì nàng mà tồn tại, nàng cũng sẽ không lại đi chờ đợi, lại đi hy vọng xa vời.

Tử Tiêu cảm giác được nàng đáp lại, trong lòng liên tục kích động, tuy rằng hắn cảm giác được nàng dè dặt cẩn trọng, cũng không chấp nhận hắn quá nhiều, nhưng có đáp lại, vậy thì không phải là một mình hắn truy đuổi. Hắn sẽ mang theo nàng, làm cho nàng chậm rãi chấp nhận hắn, yên tâm lớn mật đi yêu hắn!

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa ngoài phòng đánh gãy không khí tốt đẹp trong phòng, Độc Cô Thiên Diệp lập tức giật mình tỉnh lại, để tay trước ngực Tử Tiêu, nói: "Cái đó, đi mở cửa đi."

Gương mặt đen của Tử Tiêu không thể đen thêm được nữa, vào lúc này lại cắt ngang bọn họ, không thể tha thứ! Nhưng mà cúi đầu nhìn con người then thùng trong lòng, hắn không thể đòi lấy nhiều hơn, bằng không nàng sẽ sợ hãi. Hắn lại ở môi nàng hôn một chút, nói: "Ta đi xem là ai."

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu.

Nhìn thấy bộ dạng của Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu lại hôn thêm lần nữa, nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài càng không ngừng vang lên, nói: "Làm sao bây giờ, không muốn dừng lại."

Đây là lần đầu tiên nàng đáp lại hắn, hắn không muốn buông tha, chẳng ngờ bị cắt ngang, là tiếng gõ cửa chết tiệt kia!

"Mau đi mở cửa." Độc Cô Thiên Diệp bị lời Tử Tiêu nói làm cho mặt đỏ tai hồng, thúc giục nói.

Lúc này Tử Tiêu mới buông nàng ra, đen mặt đi mở cửa. Vừa mở ra đã nhìn thấy Điền Bá bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn

Điền Bá đứng ở ngoài cửa, đang mất hứng mình gõ cửa lâu như vậy vẫn không có người đáp lại, khi đang chuẩn bị gõ cửa một lần cuối cùng, cửa mở, thấy một gương mặt đang tức giận.

"Chuyện gì?" Tử Tiêu lạnh lùng hỏi.

Điền Bá bị một thân khí thế của Tử Tiêu làm cho kinh ngạc tại chỗ, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nói: "Ta tìm Bách Lý Tà."

Tâm trạng của Độc Cô Thiên Diệp đã hồi phục tốt rồi, nghe được đối phương nói tìm nàng, đến tới cửa, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Nhìn thấy bộ dạng nhỏ nhắn kia của Độc Cô Thiên Diệp, môi còn sưng đỏ, liên tưởng đến vẻ mặt đen thui của Tử Tiêu, sắc mặt Điền Bá lập tức thay đổi, khinh thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là đến nói cho người một tiếng, không được quăn quít thiếu gia nhà ta, người đánh cuộc kia cũng không được liên lụy tới thiếu gia nhà ta. Thiếu gia nhà chúng ta cũng không phải các người có thể trèo cao." Tiếp đó, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người hai người, nói: "Thối đời hiện tại...."

"Điền Bá!" Giọng nói của Hạ Hầu Thanh Đế từ bên cạnh truyền đến, lần đầu tiên dùng giọng điệu lạnh lùng nói chuyện với ông: "Điền Bá, nếu người nhàn rồi không có việc gì thì trở về đi, không cần ở trong này quấy rầy bằng hữu của ta!"

Nghe thấy lời Hạ Hầu Thanh Đế nói, Điền Bá giậm chân, nói: "Thiếu gia, sao ngài có thể làm bằng hữu với bọn họ được, chớ quên thân phận của ngài, thiếu gia..."

Hạ Hầu Thanh Đế trừng mắt nhìn Điền Bá, Điền Bá sợ tới mức lập tức ngậm miệng. Lần đầu tiên thiếu gia dùng loại ánh mắt này nhìn mình, xem

ra lần này thiếu gia thật sự tức giận, nhưng mình cũng vì tốt cho ngài ấy mà!

Điền Bá trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đều là do nàng làm hại!

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn Độc Cô Thiên Diệp, xin lỗi, nói: "Điền Bá nói chuyện không để ý gì, còn xin Bách Lý huynh không cần để ở trong lòng."

Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Không sao."

"Thiếu gia, ta..." Điền Bá muốn phản bác, Hạ Hầu Thanh Đế lại trừng mắt nhìn ông, ánh mắt lạnh như băng làm ông sợ tới mức không dám mở lại miệng.

"Lần sau có thời gian hy vọng có thể tiếp tục thảo luận luyện đan cùng với huynh." Hạ Hầu Thanh Đế nói. Hôm nay thảo luận cùng với nàng, hẳn thu hoạch rất phong phú.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, gật đầu ý bảo được, sau đó đóng cửa lại.

Điền Bá nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đóng cửa lại, tức giận nói: "Thiếu gia, ngài xem bọn họ..."

"Điền Bá, ta nói một lần cuối cùng, nếu ông lại nói như thế nữa, thì trở về đi, không cần đi theo ta." Hạ Hầu Thanh Đế không vui nói: "Hẳn là bằng hữu của ta, ta đồng ý nhận người rồi!"

Hạ Hầu Thanh Đế nói xong, xoay người đi vào phòng mình, để lại một mình Điền Bá ở ngoài hành lang.

"Ta như vậy cũng vì tốt cho ngài thôi." Điền Bá than thở một câu, trở về phòng mình.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp đóng cửa, tà ma cười, nói: "Chúng ta tiếp tục nhé?"

Độc Cô Thiên Diệp đã thoát khỏi ý loạn tình mê, liếc mắt nhìn hắn, nói: "Huynh cảm thấy sao?"

Nhìn thấy ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp thì chỉ biết hôm nay không được, đi qua ôm nàng ngồi xuống ở trên ghế, nói: "Đánh cuộc kia..."

"Ta có nắm chắc, huynh yên tâm." Độc Cô Thiên Diệp nghe được vụ đánh cuộc trong miệng hắn, mở miệng nói.

"Ta biết, ta nói là, muội yên tâm đi đấu trận đấu kia là được, thua và thắng đều không sao." Tử Tiêu vui đầu vào trong cổ nàng: "Mặc kệ kết quả thế nào, hắn không thấy được mặt trời vài ngày nữa rồi."

"Á..." Độc Cô Thiên Diệp bị động tác của Tử Tiêu làm cho toàn thân cứng đờ, nghe được hắn nói, đột nhiên cảm thấy rất yên tâm. "Ừm, ta đã biết."

Trong phòng nhất thời im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở lẫn nhau. Chỉ là Tử Tiêu đang hưởng thụ ngọt ngào không dễ đến này, mà Độc Cô Thiên Diệp thì lại đang tự hỏi trận đấu phía sau. Nếu để cho Tử Tiêu biết, đoán chừng sẽ giận dữ đến chết mất.

Sắc trời dần dần đen lại, Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp đang ngủ trong lòng hắn, bất đắc dĩ cười cười, ôm nàng đến trên giường, cẩn thận cởi giày cho nàng, kéo chăn qua đắp cho nàng. Nhìn bộ dạng nàng ngủ say, rồi rằm một phen, cuối cùng cởi giày mình, chui vào trong chăn của nàng, bàn tay to vươn ra, ôm đầu nàng vào trong lòng mình, nhìn nàng ở trong lòng hắn cọ lui cọ tới, tìm vị trí thoải mái, lâu dài, hô hấp phà vào ngực hắn, đột nhiên cảm thấy mình tự tìm khó chịu. Chỉ cần để nàng ngủ yên ổn bên người mình như thế, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Vốn Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến trận đấu phía sau, nhớ lại một chút hôm nay những người đó thăng cấp. Bởi vì sau khi đến Vũ Linh đại lục vẫn không có một giấc ngủ ngon, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Tử Tiêu, suy nghĩ một chút rồi ngủ mất. Trong lúc ngủ mơ hơi thở của hắn vẫn quanh quẩn trên người mình, làm cho nàng cảm thấy ngủ thật sự yên ổn.

Sáng sớm thứ nhất, khi ánh mặt trời chiếu vào, nàng lập tức tỉnh lại, cảm giác được người từ phía sau khoát tay lên eo mình, sau lưng là vòng ngực rắn chắc, nàng bừng tỉnh.

Nàng xoay người lại, nhìn gương mặt còn đang trong giấc mộng, đôi mắt mê hoặc đang nhắm chặt, lông mi thật dài, mũi thẳng, đôi môi khêu gợi, gương mặt bóng loáng trắng nõn, dưới ánh mặt trời chiếu xuống càng thêm mê người.

Nàng đưa tay sờ sờ lông mi của hắn, miệng lầu bầu nói: "Yêu nghiệt!"

Khi nàng muốn thu tay lại chuẩn bị rời giường, còn chưa rời khỏi gương mặt hắn đã bị bắt lại, sau đó được để tới trên mặt hắn.

"Nhìn lâu như vậy, vẫn chưa hài lòng?" Đôi mắt mê hoặc mở ra, mang theo ý cười vô hạn.

"Huynh giả bộ ngủ hả!" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hắn, nói: "Sao huynh lại chạy đến trên giường ta?"

Tử Tiêu cười cười, người mình thích ở trong ngực, làm sao hắn ngủ được, ôm nàng ở trên giường nằm cả đêm. Cảm giác được nàng tỉnh lại, hắn mới nhắm mắt. Hắn đưa tay nàng đến bên miệng, hôn một cái, nói: "Nàng ngủ ở trong lòng ta, vì thế ta nghĩ nàng sẽ luyện tiếc cái ôm ấm áp của ta, vì thế ta lên đây."

"Vô lại!" Độc Cô Thiên Diệp rút tay mình về, sau đó xoay người rời giường.

"Ha ha." Tử Tiêu cười cười, biết hôm nay còn có trận đấu, nên không đùa giỡn với nàng nữa, xoay người một cái, cùng với nàng xuống giường.

Làm thu thập thỏa đáng xong, Độc Cô Thiên Diệp ra cửa thì thấy được hai người Hác Bằng Du và Mạc Phong ở cửa, vẻ mặt cười xấu xa nhìn nàng.

"Tiểu sư đệ, đêm qua có khỏe không? Có mệt chết không? Sẽ không ảnh hưởng đến trận đấu hôm nay chứ?" Hác Bằng Du nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mở cửa, một loạt vấn đề lập tức tuôn ra.

Độc Cô Thiên Diệp nghe được lời Hác Bằng Du nói, trên mặt đen lại, lấy hoa quả trên tay ném về phía hắn. Hác Bằng Du một tay tiếp được, cắn hai phát, nói: "Ăn rất ngon."

Tử Tiêu đi ra, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Chúng ta đi thôi."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, không hề để ý tới bọn họ, xoay người đi xuống lầu.

Lúc này, cửa bên cạnh mở ra, Điền Bá vũ ngược đi ra, một bộ dạng bị dọa: "Không nghĩ tới thật sự là dạng kia! Thật may ta đến đây, ta phải giám sát thiếu gia chặt chẽ một chút, không thể để hắn bị Bách Lý Tà kia làm hỏng được. Không nghĩ tới Bách Lý Tà kia không đứng đắn, ai, thôi đời mà!"

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp ăn sáng xong lập tức đi nơi tổ chức trận đấu. Hôm nay thời tiết không tính là rất tốt, không giống trời trong nắng ấm mấy ngày hôm trước, nhưng hôm nay trên khán đài đã ngồi đầy người, mọi người đều đang chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Cùng vài lần trước giống nhau, đợi nhóm trọng tài ngồi xuống, người chủ trì lên đài đến tuyên bố quy tắc hôm nay: "Chúc mừng các người tiến

vào trận chung kết, trận chung kết tổng cộng chia làm ba vòng, hôm nay, vòng thứ nhất là phải luyện chế một viên đan dược thất phẩm, nguyên liệu dùng của các người, chỉ cần luyện ra đan dược thất phẩm là được, không giới hạn thời gian. Cuối cùng lấy mức độ hiếm có của đan dược luyện chế cùng với cấp bậc cao thấp làm tiêu chuẩn bình chọn. Tiến vào top 50 người thì tiến vào vòng tiếp theo. Bắt đầu!"

Nghe được quy tắc, mọi người đều bắt đầu lấy những dược liệu chính mình chuẩn bị ra, cộng lại có thể luyện chế thành đan dược gì. Vòng này là so của cải của mọi người, người có của cải có hùng hậu là điều kiện thắng tất yếu. Rất nhiều người cảm thán không mang dược liệu theo bên người, bằng không có thể luyện chế thành đan dược gì đây!

Chậm rãi đã có người bắt đầu luyện chế dược liệu rồi. Độc Cô Thiên Diệp nhìn dược liệu của những người đó, đại khái có thể đoán được bọn họ muốn luyện chế dạng đan dược gì. Nàng suy nghĩ, đợi trong chốc lát mới lấy dược liệu ra bắt đầu luyện chế. Nàng cũng không tính triển khai thành tựu gì trong vòng này, chỉ cần tiến vào trước năm mươi là được rồi.

Mấy giờ sau, mọi người đều lục tục luyện xong. Độc Cô Thiên Diệp bỏ viên đan dược do chính mình luyện vào trong bình ngọc, để trên khay do nhân viên phụ trách bưng tới, sau đó đi đến khu nghỉ ngơi một bên chờ kết quả.

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn Độc Cô Thiên Diệp hoàn thành, ngoắc ngoắc tay với nàng. Độc Cô Thiên Diệp đi qua ngồi bên cạnh hắn, cùng với hắn câu được câu không trò chuyện. Điền Bá nhìn thấy Hạ Hầu Thanh Đế gọi Độc Cô Thiên Diệp đi tới, sợ tới mức thiếu chút nữa dựng lên từ trên ghế lên, muốn đi xuống tách bọn họ ra, lại nghĩ đó là trên đấu tràng, chỉ có thể đứng ở trên khán đài gấp gáp đến mức giậm chân, dẫn tới người bên cạnh nhìn sang.

"Thiếu gia ới, ngài cũng không thể bị hắn dạy hư! Thiếu gia ới!"

Kết quả vòng thứ nhất có rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp đứng thứ 30, vững vàng đi vào vòng hai. Hắc Bạch Vô Thường nhìn thành tích của Độc Cô Thiên Diệp, hài lòng gật đầu, như vậy cũng không nổi trội, sẽ không làm cho nhiều người chú ý, chờ đến phía sau đưa ra một kích cuối cùng cho Sa Nham (Đá Ráp)!

Nghĩ đến Sa Nham, bọn họ đều hận nghiền răng, chờ sau khi trận đấu kết thúc, nhất định phải thu thập hãn mới được!

Tử Tiêu đang nhìn trên đài, ngoại trừ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thời gian khác đều nhìn Sa Nham, ánh mắt không gợn sóng, lại làm cho Sa Nham rung mình một cái.

Khi Sa Nham bắt đầu trận đấu gần nhất hãn luôn có cảm giác ai đó theo dõi, khác với ánh mắt hâm mộ trước kia, làm cho cả người hãn không thoải mái. Hãn nhìn bốn phía, không phát hiện ai đang đặc biệt chú ý nhìn hã! Hãn không để ý, nhưng loại cảm giác không thoải mái vẫn đi theo hãn, làm cho hãn khi đấu không thể nào phát huy được tốt.

Ngày hôm sau, vòng hai trận đấu, vòng đấu lần này là luyện chế một viên đan dược bát phẩm. Yêu cầu luyện chế đan dược là một loại đan dược rất ít dùng đến, mọi người cũng không quen thuộc với nó, rất nhiều người thậm chí đều chưa từng nghe qua! Chỉ là cũng may có Đan Phương (phương pháo luyện đan), hơn nữa cho thời gian một giờ để bọn họ nghiên cứu.

Một vòng này, không chỉ có nhìn người có thể luyện chế được đan dược bát phẩm hay không, còn muốn nhìn năng lực học tập của người! Nếu năng lực học tập ưu việt, nguyên liệu cung cấp cho luyện đan sư phía sau khẳng định sẽ nhiều hơn một ít.

Sa Nham nhìn Đan Phương, đắc ý cười rộ lên, đan dược này hãn lúc trước, có luyện chế qua vài lần, cho nên hãn trực tiếp bắt đầu luyện chế.

Độc Cô Thiên Diệp cũng đang thật sự nghiêm túc nghiên cứu Đan Phương. Đan dược này nàng biết, nhưng không để ý lắm, chủ yếu là dùng thời gian không nhiều lắm. Nửa giờ sau, nàng cũng khai lò luyện đan.

Một vòng này là ba mươi tiến mười, có thể đi đến bây giờ đều là cao thủ, nàng cũng không thể qua loa đại ý.

Trên khán đài, không ít gia tộc đang quan sát tuyển thủ phía dưới. Nếu có đặc biệt ưu tú, bọn họ đưa ra điều kiện hấp dẫn hơn công hội luyện đan sư, thu nạp bọn họ gia nhập vào gia tộc mình hoặc thế lực.

Đồng thời, cũng có một ít người không phải vì mục đích này mà đến.

"Tam thúc, lần này chúng ta có thể tìm được người luyện chế Hỏa Long đan không? Những luyện đan sư phía dưới có thể chứ?" Một góc không nổi bật trên khán đài, vài người im lặng ngồi ở chỗ kia, cũng không hồi hộp theo những tuyển thủ như những người khác, mà vẫn lấy một loại ánh mắt nhìn kỹ nhìn người phía dưới.

"Không biết." Người tên là Độc Cô Dật Lan thản nhiên mở miệng.

"Người tên Sa Nham kia hình như cấp bậc không thấp, không biết hẳn có thể không." Độc Cô Thiên Thiên lại mở miệng, thử nói.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải thử một chút, gia chủ đã hôn mê nhiều năm như vậy, nếu không chữa trị tốt, chúng ta đây sẽ bị Âu Dương gia tộc..." Về mặt Độc Cô Dật Lan u buồn nói.

Bởi vì gia chủ hôn mê, hiện tại gia tộc đã chia năm xẻ bảy, người chi thứ hai nháo muốn cầm quyền, chi thứ ba và chi thứ tư đều muốn độc lập ra ngoài. Về phần chi thứ năm, hiện tại đã trực tiếp chuyển ra ngoài. Còn có đệ đệ hãn thương yêu nhất, hiện tại ở chỗ này chịu khổ, suốt đời không được giải thoát. Mà ngũ đệ muội...

Tóm lại, bây giờ gia tộc hồng bát!

Càng làm cho người đầu đầu là một gia tộc lánh đời là gia tộc Âu Dương vẫn đối với bọn họ như hổ rình mồi!

Nếu Độc Cô Thiên Diệp biết những người này là ai, nhất định sẽ chấn động! Nhưng nàng cũng không biết, lúc này còn ở phía dưới luyện chế đan dược.

"Đúng rồi, vụ đánh cuộc kia là chuyện gì xảy ra? Hôm nay nghe thật nhiều người nói đến." Độc Cô Dật Lan nghe được tên Sa Nham, đột nhiên nhớ tới vụ đánh cuộc mọi người đều thảo luận vào hôm nay, trong đó có một nhân vật tên là Sa Nham.

"Là Sa Nham và một người tên Bách Lý Tà đánh cuộc. Nếu Sa Nham thắng, người tên Bách Lý Tà kia sẽ đi theo Sa Nham, nghe nói người tên Sa Nham kia thích đùa bỡn nam tử. Nếu Bách Lý Tà thắng, Sa Nham đưa cho nàng mười triệu Tử Tinh tệ, hơn nữa trước mặt mọi người bò lên đất ba vòng, kêu hai tiếng chó sủa." Độc cô Thiên Thiên nói ra những chuyện mình nghe được.

"Bách Lý Tà?" Độc Cô Dật Lan nói xong tên Độc Cô Thiên Diệp, nhìn người luyện đan đầu vào đây phía dưới, nói: "Có lẽ hẳn thật sự có thể thắng cũng nói không chừng."

"Nghe nói tên Bách Lý Tà kia cũng chưa tới trăm tuổi, làm sao có thể thắng được Sa Nham?! Chẳng lẽ cấp bậc của nàng cao hơn Sa Nham? Điều này sao có thể!" Một người như vậy, Độc Cô Thiên Kỳ không tin.

"Chỉ có cấp bậc mới có thể." Độc Cô Dật Lan nói, nghĩ đến cái gì đó, dạn dò nói: "Ta thấy người Âu Dương và Nam Cung gia tộc đều đến đây, các người không có việc gì cũng đừng một mình đi ra ngoài."

"Âu Dương và Nam Cung đều đến đây?" Độc Cô Thiên Thiên che miệng hô nhỏ: "Sao bọn họ lại đến đây?"

"Nam Cung hẳn là cũng vì cầu giải dược mà đến, Âu Dương thì khác, hẳn là vì ngăn cản chúng ta. Tóm lại các người không được một mình đi ra ngoài." Độc Cô Dật Lan nói.

"Vâng, tam thúc." Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ đáp lại.

Mấy người nói xong đều không thêm nhắc lại, tiếp tục quan sát trận đấu phía dưới khán đài. Mà Độc Cô Dật Lan dời ánh mắt tới trên người Độc Cô Thiên Diệp. Nhìn thủ pháp và luyện chế hành văn liền mạch lưu loát của nàng, ông càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng, cấp bậc của Bách Lý Tà này tuyệt đối cao hơn Sa Nhan! Hôm nay chắc chắn nàng sẽ tiến vào.

Kết quả cuối cùng như ông dự liệu, Độc Cô Thiên Diệp vững vàng tiến vào top mười, ngày mai tham gia vòng đấu tiếp theo. Ông định có thời gian đi tìm nàng nói chuyện.

Trận đấu vòng thứ ba, hôm nay trên khán đài đã ngồi đầy người. Khi tuyển thủ tiến vào sân thi đấu, người xung quanh bộc phát nhiệt liệt vỗ tay. Theo sau, trọng tài ngồi vào vị trí khu vực trọng tài, người chủ trì đi lên mới dừng lại.

Người cố gắng lên đài nhìn một chút, hôm nay các thế lực gia tộc lớn đều đến đây, nhất lưu nhị lưu tam lưu, công hội luyện khí sư công hội thuần thú sư, công hội linh sư đều phái không ít đại biểu đến, Vương Quốc phía tây đại lục cũng phái sứ thần, thậm chí ngay cả gia tộc lánh đời cũng xuất hiện! Trên Vũ Linh đại lục lần đầu tiên các thế lực tề tụ cùng một chỗ như vậy!

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia trận đấu luyện đan sư lần này, hôm nay chúng ta tiến hành vòng đấu thứ ba mươi tiến vào năm người. Hôm

nay, quy tắc trận đấu có chút thay đổi chúng ta chia thành tích làm hai phần, một phần là trọng tài chúng ta giám định, một phần là chúng ta mang đan dược luyện được hôm nay ra công khai bán đấu giá, mọi người đem hôm nay luyện chế đan dược lấy đến công khai bán đấu giá, dựa vào phần đấu giá của mọi người, cao nhất mười phần, thấp nhất một phần. Cuối cùng top năm tiến vào trận bán kế cuối cùng!"

"Xôn xao --" Người chủ trì vừa nói xong, người xem xung quang đều bùng nổ, không nghĩ tới hôm nay còn có thể tham gia một lần đấu giá hội! Vốn là những người này tới nơi này là vì muốn tìm một ít đan dược hiếm thấy, nhưng thế lực cản không nổi Nguyên Bốn Nhất những người này tới nơi này vì muốn tìm một ít khó được đan dược, nhưng mà cản không nổi các thế lực gia tộc nhất lưu nhị lưu, đã không còn hi vọng, không nghĩ tới hiện tại còn muốn công khai đấu giá, vậy thì dựa vào tài lực rồi!

"Vậy ai có tiền là thuộc về người đó?" Một người xem nói ra một câu hỏi, chọc cho mọi người ở đây cười.

Người chủ trì cũng vui vẻ, cười nói: "Nếu dùng dược liệu do công hội luyện đan sư công hội cung cấp, công hội luyện đan sư công hội và luyện đan sư một người một nửa. Nếu luyện đan sư đến từ phía Tây đại lục, vậy một nửa thuộc về Tây đại lục, nếu luyện đan sư đến từ Đông đại lục, thì một nửa thuộc về Đông đại lục. Nếu chỉ dùng dược liệu của chính mình, vậy đều thuộc về chính mình."

"Vậy Hạ Hầu Thanh Đế thì sao?" Có người hỏi.

"Vậy đều thuộc về hắn!" Người chủ trì cười nói: "Mời các vị tuyển thủ dự thi phía dưới chuẩn bị, hôm nay các người phải luyện chế đan dược bát phẩm, chủng loại gì cũng không hạn chế, lấy mức độ quý hiếm, luyện chế khó dễ, thời gian dài ngắn, để quyết định thứ tự bán đấu giá. Bên trái các người có dược liệu do công hội luyện đan sư chuẩn bị cho các người, các

người có thể dùng được liệu do công hội luyện đan sư chuẩn bị, cũng có thể dùng chính mình, đều có thể. Hiện tại trận đấu bắt đầu."

Người chủ trì nói xong, tuyển thủ dự thi đều đi tới chỗ đó để nhìn được liệu một chút, một ít tuyển thủ không có được liệu. Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong đó nhìn một chút, tượng trưng cầm hai loại được liệu.

Sau khi trở về, Độc Cô Thiên Diệp xuất đan lô ra, sau đó lấy được liệu ra bày ở trên bàn. Bởi vì người ít hơn, không gian cũng đủ lớn, mỗi người luyện chế đan dược cần rất nhiều được liệu, cho nên mỗi người đều có một cái bàn lớn, cung cấp để cho tuyển thủ dự thi có thể bày ra được liệu của mình.

Trận đấu lần này là mười còn năm, hiện tại nàng cũng không dùng che dấu thực lực, chuẩn bị ở tiến vào vòng bán kết cuối cùng tỏa sáng bản thân, làm cho Sa Nham hảo kinh ngạc. Nhưng mà nàng cũng không định lập tức chiếm vị trí thứ nhất.

Nàng lấy được liệu ra, tính luyện chế Tam Nguyên Đan, mức độ hiếm có của đan dược này không cần nói cũng biết. Sau khi nàng lấy được liệu ra, được liệu của Hạ Hầu Thanh Đế giống nàng! Hắn cũng tính luyện chế Tam Nguyên Đan!

Không phải nói Đan Phương Tam Nguyên Đan đã thất lạc rồi sao? Sao hắn có thể biết?!

Hạ Hầu Thanh Đế cảm nhận được ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn về phía nàng, cũng phát hiện được liệu của nàng gần như giống mình như đúc, cũng hung hăng lấp bắp kinh hãi. Tam Nguyên Đan là Đan Phương từ gia tộc viễn cổ còn sót lại, làm truyền nhân Dược Vương mới biết được, sao nàng có thể biết được?!

Hai người đều có tố chất tâm lý cực kinh người, rất nhanh điều chỉnh tâm trạng của chính mình, chuyên tâm đầu nhập vào trận đấu Nhưng mà Hạ

Hầu Thanh Đế so với Độc Cô Thiên Diệp càng biết chỗ trân quý của Đan Phương Tam Nguyên Đan, đối với việc nàng biết Đan Phương càng hiểu kỳ hơn, âm thầm quan sát nàng một chút. Chỉ là đã không xem thì không biết, vừa thấy thì bị dọa cho nhảy dựng, thủ pháp của nàng cũng rất giống mình!

Tâm tư hẩn vừa động, thiếu chút nữa hủy một lò dược liệu. May mắn đúng lúc cứu trợ, mới không bị báo hồng. Thời gian sau đó hẩn không dám đặt tâm tư ở trên người Độc Cô Thiên Diệp, chuyên tâm luyện chế đan dược của mình.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ Hạ Hầu Thanh Đế luyện đan dược giống mình, để không quá bắt mắt, nàng luyện đan dược ở cấp bậc bát phẩm trung cấp. Nàng biết, Hạ Hầu Thanh Đế theo đuổi kỹ thuật và đan dược, nhất định sẽ luyện thành đan dược cao cấp.

Đối với Độc Cô Thiên Diệp mà nói có thể đi một đường đến bây giờ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới một tiểu nhân vật không chớp mắt như vậy, mới là hắc mã che dấu!

Vì lấy được danh ngạch tiến vào lần này, mọi người đều chọn luyện đan dược tương đối khó, thời gian cũng tương đối dài một chút, sau khi Độc Cô Thiên Diệp thu hồi đan lô mới phát hiện, lần này nàng lại hoàn thành đầu tiên!

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của nhân viên trước mặt, Độc Cô Thiên Diệp cười gượng để viên đan dược lên.

Đan dược rất nhanh bị đưa đến khu trọng tài, các trọng tài thay phiên nhau nhìn đan dược của nàng, đều tỏ ra ngạc nhiên khi nàng luyện ra Tam Nguyên Đan. Nhưng trải qua xác nhận lặp lại, khẳng định Tam Nguyên Đan có hiệu quả. Dù sao cũng là đan dược đã lâu rồi không xuất hiện, trọng tài cũng mất nhiều thời gian. Bởi vì chỉ đến trung cấp, cho nên trọng tài đều cho nàng khá cao điểm.

Sau đó không lâu, Sa Nham cũng đã luyện chế đan dược thành công, lần này hẳn luyện chế đan dược là một loại đan dược không hiếm có trên Vũ Linh đại lục, mức độ trân quý có thể biết rõ, hơn nữa hẳn tiêu phí thời gian dài như vậy vì luyện chế ra đan dược cao cấp! Cho nên cuối cùng hẳn đạt được cũng rất cao, nhưng vì mức độ hiếm có kém một chút, kém điểm không lớn với Độc Cô Thiên Diệp.

Sa Nham luyện chế xong mới phát hiện Độc Cô Thiên Diệp lại hoàn thành trước hẳn một bước, trong lòng cả kinh, không nghĩ tới nàng có thực lực như vậy!

Hạ Hầu Thanh Đế là người hoàn thành thứ ba. Hẳn luyện chế Tam Nguyên Đan, bởi vì có Độc Cô Thiên Diệp ở phía trước mở đường cho hẳn, nhóm trọng tài rất nhanh cho ra kết quả. Mặc kệ là mức độ hiếm có hay phẩm chất, hẳn đều chiếm được cao nhất.

Người thứ tư là Mạnh Hà. Mức độ hiếm có của đan dược hẳn luyện kém hơn ba người phía trước một chút, nhưng vì luyện chế đan dược cao cấp, cho nên, điểm cũng không tính là thấp.

Người thứ năm là người đến từ Đông đại lục gọi là Ngũ Hợp, mức độ hiếm có của đan dược hẳn luyện ở trình độ cao, nhưng vẫn không thể so sánh với người phía trước. Chỉ là dù sao cũng là người thứ năm.

Đợi mười vị tuyển thủ luyện xong thì sắc trời đã rất trễ, người chủ trì nói tên đan dược mấy người kia luyện chế ra, cũng tuyên bố ngày mai lại tiến hành bán đấu giá đan dược. Cũng là cho thời gian để những thế lực gom góp tiền.

Sáng sớm ngày hôm sau, nơi tổ chức trận đấu vây đầy người, rất nhiều người nghe nói hôm nay có bán đấu giá, đều chạy tới vô giúp vui. Khi Độc Cô Thiên Diệp dựa theo thời gian mọi ngày đi tới, cửa bên ngoài nơi thi

đấu đã bị ngăn lại, rất vất vả mới đi vào được bên trong, phát hiện trên khán đài bên trong cũng có tình cảnh giống ngoài kia.

Edit: rinnina

"Quá khoa trương rồi." Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được cảm thán nói.

"Đúng vậy." Hạ Hầu Thanh Đế mang theo Điền Bá đang cực không tình nguyện đi đến bên cạnh nàng, hình như cũng bị trường hợp như vậy dọa sợ.

Bởi vì hôm nay không có trận đấu luyện đan, cho nên trọng tài không đến. Trên sân thi đấu cũng không đặt bàn dược liệu, chỉ có mười cái chai bày trên mặt bàn, còn có một cái chùy mượn từ hội đấu giá Tiền các. Mặt khác Công hội Luyện đan sư còn mời đến vài vị thần hoàng ở một bên hộ giá, duy trì trật tự toàn bộ quá trình.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bảo tiêu cấp bậc Thần hoàng, danh tác như vậy cũng chỉ có Công hội Luyện đan sư dám!

Lần này đi lên chủ trì không phải người lúc trước, mà là một nam tử cao cao gầy gầy diện mạo nhã nhặn. Nếu nhìn dáng người, còn khá giống Hác Bằng Du.

Độc Cô Thiên Diệp cũng chột chột Hác Bằng Du, hỏi: "Sư huynh, đây không phải huynh đệ của huynh chứ?"

Hác Bằng Du liếc mắt nhìn người nọ một cái, nói: "Sao ta có thể có huynh đệ như vậy. Ca ca ta một đám đều là tai to mặt lớn."

Lúc này phía dưới bắt đầu nói chuyện: "Cảm ơn mọi người tới tham gia hội đấu giá. Ta là chủ trì hội đấu giá Tiền các thành Phi Sa, may mắn được chủ trì buổi đấu giá hôm nay, ta cảm thấy vô cùng. Chuyện khác

không cần nói nhiều, mọi người biết hôm nay muốn bán đấu giá cái gì, không cần bí nhân giới thiệu. Bởi vì là tác phẩm dự thi bán đấu giá, cho nên bán đấu giá hôm nay là không đậy bán đấu giá, chúng ta bắt đầu bán đấu giá, thứ nhất là đan dược do Đá Ráp đại sư vẫn liên tục đứng thứ nhất trong trận đấu luyện đan sư luyện chế, mọi người có thể tùy ý ra giá."

"Ba trăm vạn tử tinh tệt!" Lời nói người chủ trì vừa rơi xuống đã có người ra giá.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người nọ, là người lần trước đi trên đường cái với Sa Bảo – người của Công hội Luyện đan sư Tây đại lục, tuy rằng ngụy trang, nhưng vẫn bị nàng nhận ra.

Nếu ngay từ đầu giá lập tức kêu giá có vẻ cao, là có thể trực tiếp nâng lên định giá cuối cùng.

Quả nhiên, bởi vì giá thứ nhất kêu cao, cho nên giá thành giao cuối cùng định tại tám trăm vạn tử tinh tệt.

Bán đấu giá thứ hai là đan dược của Hạ Hầu Thanh Đế, không thể không nói, rất nhiều người đều là nhắm vào Tam Nguyên đan, vì vậy nó khó khăn có rất trân quý. Sau đó được Công hội Linh sư dùng một trăm ngàn mua đi.

Bán đấu giá thứ ba là đan dược của Mạnh Hà, cuối cùng thành giao là bảy trăm vạn.

...

Đan dược lần lượt được bán đấu giá, khi đến Độc Cô Thiên Diệp, bởi vì lần trước không cướp được Tam Nguyên Đan, cho nên viên đan dược càng dữ dội. Nhưng là dù sao cấp bậc vẫn thấp hơn Hạ Hầu Thanh Đế một cấp, cho nên giá cuối cùng là chín trăm vạn, đứng thứ hai!

Chờ tất cả đan được đều bán đấu giá xong, thứ tự cuối cùng là Hạ Hầu Thanh Đế thứ nhất, Đá Ráp thứ hai, Độc Cô Thiên Diệp thứ ba, Mạnh Hà thứ tư, thứ năm Ngũ Hợp.

Sau khi người chủ trì bán đấu giá rời khỏi, Công hội Luyện đan sư thống kê thứ hạng, đi lên tuyên bố, toàn trường khiếp sợ! Đá Ráp vẫn luôn thứ nhất cư nhiên xuống thứ hai, mà Bách Lý Tà vẫn chưa biết cư nhiên lập tức nhảy tới thứ ba!

"Ngày mai là vòng bán kết trận đấu lần này của chúng ta, 3 người đứng đầu vào trận chung kết cuối cùng, mong các tuyển thủ hôm nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, đúng giờ tham gia trận đấu ngày mai."

Sau khi người chủ trì nói xong mọi người bắt đầu rời hội trường. Khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi cảm thấy có người nhìn mình, nhìn theo ánh mắt đó, phát hiện là một người trong góc sáng sủa đang nhìn nàng không chớp mắt, hình như người nọ không ngờ Độc Cô Thiên Diệp sẽ nhìn lại, sững sốt một chút, sau đó mỉm cười với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp cười một cái, sau đó xoay người rời đi. Không biết vì sao, người kia cho nàng cảm giác rất thân thiết, cho dù phát hiện hân nhìn lên nàng, nàng cũng không tức giận.

"Thật là một tiểu tử mẫn cảm." Độc Cô Dật Lan nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, không nhìn thấy ai, hỏi: "Tam thúc, ngài nói ai?"

"Tiểu tử kia kìa. Đi thôi, chúng ta về."

Trên đường về khách sạn, Độc Cô Thiên Diệp vẫn cúi đầu không nói lời nào, khi nàng thiếu chút nữa đụng vào nhánh cây ven đường, Tử Tiêu giữ chặt nàng một phen, hỏi: "Sao vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp bị Tử Tiêu kéo mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện chỉ có nàng và Tử Tiêu, hỏi: "Sư huynh và Mạc Phong đâu?"

"Nói là hôm nay còn sớm, đi dạo phố rồi." Tử Tiêu nắm chặt tay nàng, kéo nàng đi về phía trước, hỏi: "Vừa nãy nàng nghĩ cái gì, không yên lòng, ngay cả bọn họ đi mất cũng không biết. Vừa nãy nếu ta không giữ chặt nàng, nàng trực tiếp đụng vào rồi."

"Ta suy nghĩ rồi đi người nhìn thấy trước khi rời khỏi sân thi." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, vẫn là cấp Tử Tiêu nói.

"Ai? Nàng quen?" Tử Tiêu hỏi.

"Không biết, nhưng hẳn cho ta cảm giác rất thoải mái, rất quen thuộc. Nhưng ta vừa nghĩ một chút, ta chưa từng gặp qua hẳn." Độc Cô Thiên Diệp nói, vừa nãy nàng nghĩ việc này mới không chú ý đường.

"Không biết thì đừng nghĩ, nếu thật sự có duyên phận, các người còn có thể gặp mặt." Tử Tiêu nói, "Nếu nàng nhớ hẳn, còn không bằng nhớ ta ! Nàng xem ta suất biết bao nhiêu, nhớ cũng làm tâm trạng vui vẻ!"

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Tử Tiêu chọc cười, cười mắng: "Da mặt dày quá!"

Da mặt không dày sao có thể theo đuổi được nàng! Thực lực gì đó đều là mây khói, vô lại mới là vương đạo !

Theo như lời Tử Tiêu, có những người lúc nên gặp mặt, tự nhiên sẽ gặp. Buổi tối Độc Cô Thiên Diệp nghe người bán hàng của khách sạn nói có người tìm nàng. Nghĩ mình ở đây cũng không quen nhiều người, không biết là ai, bảo người bán hàng đưa đối phương lên. Chờ nhìn thấy đối phương là ai, nàng hơi kinh hãi.

"Là các người? !" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói.

Độc Cô Dật Lan gật gật đầu, nói: "Bách Lý công tử."

"Có chuyện gì sao?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ ra vì sao bọn họ đến tìm nàng.

"Lần này đến quấy rầy, là có chuyện muốn nhờ." Độc Cô Dật Lan nói.

Độc Cô Thiên Diệp tránh ra khỏi cửa, để ba người bọn họ vào. Mặt khác bảo người bán hàng mang ba ly trà.

"Không biết là có chuyện gì ?" Độc Cô Thiên Diệp đại khái đoán được, nhưng vẫn hỏi một câu.

Độc Cô Dật Lan cũng không động đến nước trà trên bàn, nói: "Không biết Bách Lý công tử có thể luyện chế Hỏa Long đan?"

Nghe thấy Hỏa Long đan, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng. Người cần dùng Hỏa Long đan cứu trị, vậy tất là được Tuyệt Hàn đan giữ mệnh, mà dùng một viên Tuyệt Hàn đan, vậy phải dùng liên tục, trừ phi có Hỏa Long đan giải hàn khí trong thân thể. Mà Tuyệt Hàn đan, mặc dù là nhất lưu gia tộc, cũng không nhất định có thể cung cấp được !

Đối phương là vì cái này mà đến ? !

"Hỏa Long đan ta nghe qua, nhưng là đó hình như là đan dược cấp 10? Ta không thể luyện chế, ngưng ngừng." Độc Cô Thiên Diệp uyển chuyển cự tuyệt.

"Nếu người có thể luyện chế, người nghĩ muốn điều kiện gì, đều có thể đề nghị." Độc Cô Dật Lan nói. Hẳn không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp ngay cả suy nghĩ một chút cũng không mà đã cự tuyệt .

"Không phải vấn đề điều kiện, mà giờ ta thật sự không thể luyện chế đan dược cấp mười." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, xin lỗi nói, "Nếu

không các người hãy xem luyện đan sư khác đi ?"

Nàng dừng lại ở luyện đan sư cấp 9 hai năm, đã vô cùng quen thuộc đan dược cấp 9, nếu đột phá cấp 10, cũng không phải không có khả năng. Nhưng đối phương thế tới không nhỏ, ần ần cảm thấy nếu có liên hệ với bọn họ sẽ có rất nhiều phiền toái, cho nên nàng cự tuyệt .

Độc Cô Dật Lan lắc đầu, nói: "Nếu ngay cả người cũng không thể luyện chế, những người khác càng không thể luyện chế ."

Dọa? ! Đây là logic gì?

"Ha ha, người ẩn tàng thực lực của mình đi, bọn Đá Ráp hăn không phải đối thủ của người, nếu người cũng không thể luyện chế, bọn họ càng không thể luyện chế." Độc Cô Dật Lan khẳng định.

"Thật có lỗi, ta không thể." Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bọn họ đã nhìn ra, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng quyết định của nàng.

"Tiểu tử kia, người có biết gia tộc lánh đời?" Độc Cô Dật Lan cũng không tiếp tục bức bách Độc Cô Thiên Diệp, mà chuyển dời đề tài.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, thành thực nói: "Gia tộc lánh đời? Không biết."

"Ở Tây đại lục, có mấy đại gia tộc lánh đời. Gia tộc của bọn họ đã công khai thỏa thuận với thế lực bên ngoài, xuất hiện trước mặt thế nhân. Nhưng, thế lực của một gia tộc lánh đời là có thể sánh bằng vài công hội." Độc Cô Dật Lan từ từ mở miệng.

"Tam thức? !" Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ không biết vì sao Độc Cô Dật Lan nói với Độc Cô Thiên Diệp chuyện của gia tộc lánh đời, khó hiểu nhìn hăn.

Độc Cô Dật Lan cười cười nói: "Vô phương."

"Các người là người của gia tộc lánh đời?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ vì sao đối phương nói cho nàng chuyện này.

Độc Cô Dật Lan gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, nói: "Người nói cho ta biết, là để ta biết các người không thể đắc tội sao? Ta phải luyện chế đan dược cho các người sao?"

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ vô cùng tức giận, không ai sau khi biết bọn họ là người của gia tộc lánh đời rồi mà còn dám có thái độ này!

Nhìn thấy gương mặt tức giận của nàng, Độc Cô Thiên Diệp cười khẩy nói: "Sao nào, then quá hóa giận?"

"Người..." Độc Cô Thiên Thiên muốn giáo huấn Độc Cô Thiên Diệp, lại bị Độc Cô Dật Lan chặn.

"Sao hả? Chẳng lẽ ta nói sai rồi? Ta đã nói, ta không thể luyện chế đan dược cấp 10, các người không nên không tin, giờ nói ra gia tộc, không phải muốn ép buộc ta thì là gì?!" Độc Cô Thiên Diệp cười lạnh nói.

"Không, chúng ta không ép buộc người." Độc Cô Dật Lan không tức giận, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhưng chúng ta có một gia tộc đối thủ, bọn họ biết chúng ta sẽ tới xin đan dược, nhất định sẽ từ giữa ngăn trở, mà biện pháp trực tiếp nhất là..."

"Giết ta." Độc Cô Dật Lan không tiếp tục nói, Độc Cô Thiên Diệp tiếp lời nói, "Người muốn nói, đêm nay người đến nơi này, ta cũng đã bị bắt lên thuyền của các người, cho dù ta không thể luyện chế Hỏa Long đan cũng vậy! Đây là phong cách xử sự của gia tộc lánh đời các người hả? Ta thật là

được mở rộng tầm mắt. Nhưng cho dù như thế, ta nói không thể, là không thể, cho dù các người là gia tộc lánh đời cũng không được!"

Lần đầu tiên bị bắt, cơn tức của Độc Cô Thiên Diệp cũng dâng lên, cho dù Độc Cô Dật Lan cho cảm giác nàng quen thuộc, nhưng giờ nàng đã hoàn toàn không muốn để ý tới bọn họ ! Đại gia tộc là như vậy, luôn một có dáng vẻ cao cao tại thượng, cảm thấy đối phương làm việc cho bọn họ là việc thiên kinh địa nghĩa!

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tức giận, Độc Cô Dật Lan cảm thấy nàng có khả năng thật hiểu sai ý hẩn, còn chưa kịp giải thích, chợt nghe thấy Độc Cô Thiên Thiên nói: "Người tính là thân phận gì ? Có thể làm việc cho Độc Cô gia ra là vinh hạnh của người!"

"Thiên Thiên!" Độc Cô Dật Lan nghe thấy lời Độc Cô Thiên Thiên nói, quát lớn nói.

"Con..." Độc Cô Thiên Thiên bị Độc Cô Dật Lan quát lớn, ủy khuất cúi đầu.

Độc Cô Dật Lan muốn giải thích với Độc Cô Thiên Diệp hẩn không phải muốn uy hiếp nàng, còn chưa mở miệng, chợt nghe đến nàng nói: "Độc Cô gia tộc?"

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8 (1): Thử, Bị Thương

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới cư nhiên sẽ trong lúc vô ý nghe được tin tức về gia tộc Độc Cô. Nàng nhìn Độc Cô Dật Lan, hỏi: "Các người là người của gia tộc Độc Cô?"

"Đúng vậy." Độc Cô Dật Lan gật đầu thừa nhận. Nếu đã nói với nàng về chuyện của gia tộc lánh đời, thì cũng không cần giấu giếm về dòng họ.

"Các người lấy Hỏa Long đan cứu ai?" Độc Cô Thiên Diệp im lặng một lát rồi mới mở miệng hỏi.

"Gia chủ."

"Gia chủ gọi là gì?"

"Độc Cô Vân Hằng." Tuy không biết vì sao sau khi nàng đang thấy gia tộc Độc Cô thì thay đổi thái độ, nhưng đối với vấn đề nàng hỏi, ông vẫn trả lời thật.

Nghe thấy người cần trị không phải là Độc Cô Dật Hiên, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp nhẹ nhàng thở ra. Nàng nhìn Độc Cô Dật Lan, cuối cùng biết vì sao lại cảm thấy hẵn hơi quen thuộc, bề ngoài của hắn có mấy phần giống bức họa phụ thân để lại trong nhãn không gian. Nàng nghĩ nghĩ, hỏi: "Khi nào thì cần Hỏa Long đan?" Nàng muốn xem, nàng có thể trong thời gian cần đột phá cấp mười không.

"Tốt nhất là năm nay, thật sự không được, tháng 3 sang năm là kỳ hạn cuối cùng." Độc Cô Dật Lan trả lời, Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, là đồng ý đúng không? Nhưng không đợi bọn họ cao hứng, giọng nói của Độc Cô Thiên Diệp tạt một xô nước lạnh lên đầu bọn họ.

"Giờ ta thật sự không thể luyện chế đan dược cấp mười." Nhìn hai người Độc Cô Thiên Diệp muốn nổi bão, nàng nói với Độc Cô Dật Lan: "Nhưng chúng ta có thể nói chuyện thêm một bước, cố gắng tìm biện pháp. Nhưng chỉ ta và người thương lượng thôi."

"Được." Độc Cô Dật Lan vẫy vẫy tay, để Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Thiên Kỳ ra ngoài.

"Người muốn hỏi cái gì?"

Độc Cô Thiên Diệp nhướng mi, nói: "Sao người biết ta có chuyện muốn hỏi."

"Người đuổi bọn họ ra, chắc chắn là có chuyện muốn hỏi. Nói đi." Độc Cô Dật Lan nói, "Chỉ cần không phải chuyện cơ mật ta đều có thể trả lời người."

"Gia tộc các người có một nam tử tên là Độc Cô Dật Hiên hay không." Độc Cô Thiên Diệp đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi ra chuyện trong lòng muốn hỏi. Nàng muốn xác nhận cuối cùng bọn họ có phải gia tộc của phụ thân hay không!

Độc Cô Dật Lan động vừa nghe thấy tên Độc Cô Dật Hiên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Gương mặt ôn hòa sững lại, giọng lạnh như băng hỏi: "Người từ biết tên Độc Cô Dật Hiên?"

"Chuyện này người không cần xen vào, người chỉ cần nói cho ta biết có, có hay là không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Có."

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp kích động một trận, nhưng lại kiềm chế tâm trạng, gật gật đầu, nói: "Tốt! Ta muốn biết gia chủ các người muốn cứu và Độc Cô Dật Hiên có quan hệ gì."

Độc Cô Dật Lan: "Gia chủ là gia gia hân."

Gia gia? Là ông cố phụ của nàng.

"Độc Cô Dật Hiên, ông, giờ ở nơi nào?" Độc Cô Thiên Diệp cố lấy dũng khí hỏi.

Độc Cô Dật Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người giống như rất hứng thú với chuyện của hân?"

"Không phải ta cảm thấy hứng thú, ta chỉ hỏi giúp người khác." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai nói.

"Giúp ai?"

"Nữ nhi hân, Độc Cô Thiên Diệp!"

"Người cư nhiên biết Độc Cô Thiên Diệp? !" Sắc mặt Độc Cô Dật Lan không rõ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, "Người có biết giờ nàng ra sao không?"

"Người biết nàng?"

"Biết, gia tộc bọn ta đều biết." Độc Cô Dật Lan nói, "Người có thể nói cho ta biết giờ nàng thế nào không?"

"Tốt lắm." Độc Cô Thiên Diệp nói, người đứng trước mặt người, đáng tiếc người không biết. "Người còn chưa nói cho ta chuyện của Độc Cô Dật Hiên."

Độc Cô Dật Lan suy nghĩ hồi lâu, nói: "Chuyện của hã, ta không thể nói với người được."

"Ta lấy chuyện này làm điều kiện trao đổi thì sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người nói cho ta biết chuyện của hã, ta sẽ luyện chế ra Hỏa Long đan cho người trước tháng ba sang năm."

Độc Cô Thiên Diệp vốn như vậy đối phương sẽ đồng ý, không nghĩ tới ông vẫn lắc đầu cự tuyệt .

"Tuy người biết Thiên Diệp, nhưng chuyện của nàng phụ thân, chỉ có bản thân nàng mới có quyền được biết." Độc Cô Dật Lan nói, "Người có thể suy nghĩ điều kiện khác."

Độc Cô Thiên Diệp im lặng, hồi lâu mới sâu kín mở miệng: "Chỉ cần nàng tới hỏi, người sẽ nói sao? Người là gì của ông ấy?"

"Ta là tam ca của Độc Cô Dật Hiên." Độc Cô Dật Lan hồi đáp.

Độc Cô Thiên Diệp rối rắm một chút, lấy ra nhẫn lúc trước phụ thân để lại cho mình, để lên cái bàn giữa hai người, nói: "Người biết thứ này chứ?"

Độc Cô Dật Lan vẫn thoát nhìn có vẻ ôn hòa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy nhẫn ra, nhất thời biến sắc, uy áp cấp bậc thần hoàng tập trung toàn bộ trên người Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: " Sao người có thể có cái này? Người đã làm gì Thiên Diệp?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Lan, một ý tưởng hiện lên trong đầu, cười tà tà nói: "Giết."

"Phanh!"

Độc Cô Thiên Diệp bị một đạo lực lượng của Độc Cô Dật Lan đánh bay, đụng vào nơi đặt hoa quả, làm hoa quả rơi xuống.

"Người dám giết nàng? !" Giọng nói của Độc Cô Dật Lan giống đến từ địa ngục, "Người giết nàng, vậy người cũng không cần sống!"

"Người chớ quên, người còn muốn ta luyện chế Hỏa Long đan cho người." Độc Cô Thiên Diệp phun ra một ngụm máu tươi, tiếp tục nói, "Độc Cô Thiên Diệp kia chỉ là một phế vật không thể tu luyện, giết cũng không có gì đáng tiếc. Nếu người giết ta, cái gì cũng không có !"

"Đó là huyết mạch duy nhất của ngũ đệ ta, người giết nàng, vậy người đi xuống cùng nàng đi!"

"Ngũ đệ người kia cũng không thương nàng đúng không, bằng không vì sao nhiều năm như vậy không đi nhìn nàng một cái. Nếu phụ thân nàng cũng không nóng nảy, người gấp cái gì?"

"Câm mồm! Ai nói hăn không thương , nếu không..." Đột nhiên Độc Cô Dật Lan dừng lại, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người muốn kích ta nói ra, nhỏ còn tuổi đã có tâm tư cỡ này, không tệ. Nhưng người dùng nó trên người ta, vậy càng không thể lưu người!"

Độc Cô Dật Lan chuẩn bị động thủ với Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên cửa phòng bị phá, Tử Tiêu xông vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, dùng một đạo linh lực công kích Độc Cô Dật Lan, sau đó nhân cơ hội đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nâng nàng dậy.

Hác Bằng Du và Mạc Phong cũng đi vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, nhìn đến hỗn độn đầy đất, còn có Độc Cô Thiên Diệp bị thương sắc mặt trắng bệch, không thềm phân trần lập tức công kích Độc Cô Dật Lan. Bởi vì nơi này quá nhỏ, mọi người phóng không ra tay chân, trải qua một vòng, phòng này đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn thấy bọn Hác Bằng Du còn muốn tiếp tục công kích, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên lên tiếng nói: "Sư huynh, tam thúc, đừng đánh nữa."

Hai người đang chuẩn bị động thủ ngừng lại, Độc Cô Dật Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt âm lãnh nói: "Người gọi ta cái gì?"

"Tam thúc." Độc Cô Thiên Diệp hô, sau đó mặt nạ tháo xuống, lộ ra kia gương mặt tương tự Độc Cô Dật Hiên, sao đó tháo huyễn giới xuống, khôi phục hình dáng nữ nhi.

Độc Cô Dật Lan kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhìn gương mặt tương tự Độc Cô Dật Hiên kia, chân tướng không cần nói cũng biết. Ông kích động lại không dám tin nói: "Người, người là Thiên Diệp?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ho khan vài cái. Tử Tiêu nhanh chóng đan dược ra cho nàng ăn. Ăn đan dược xong, cảm giác ngũ tạng lục phủ bị thiêu đốt mới chậm rãi tiêu xuống.

"Thực xin lỗi, tam thúc, con phải xác nhận thúc..." Độc Cô Thiên Diệp xin lỗi nói, "Cho nên vừa nãy mới nói như vậy."

"Ai, con đó!" Độc Cô Dật Lan dờ khóc dờ cười nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đồng thời cũng đau lòng sự cẩn thận của nàng. "Vừa nãy tam thúc ra tay hơi nặng, giờ con thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp vỗ ngực, người thế kia sao lại là hơi nặng, đó là hạ tử thủ, nếu không phải mình vận khởi Vô Tướng thần công, vừa nãy đã bị người đưa lên tây thiên. Những nghĩ đến đều là mình tạo thành, ông càng tức giận, tỏ vẻ ông càng để ý phụ thân và mình, nàng chỉ có thể cười lắc đầu.

Hóa ra Hác Bằng Du đang ngủ, nghe thấy động tĩnh bên Độc Cô Thiên Diệp lập tức chạy tới, nhìn chuyển biến mang tính hài kịch này, hơi không hiểu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Đây là không cần đánh ?"

"Không cần đánh." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nhìn đồng hồ trên đất, nói: "Đổi chỗ khác nói đi."

Cuối cùng mọi người đi phòng Tử Tiêu, tuy biết lúc trước là vì hiểu lầm, nhưng nghĩ đến dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp nằm trên mặt đất, lòng hẳn vẫn còn sợ hãi như cũ, ôm Độc Cô Thiên Diệp không thả, cho dù giờ hai người ngồi cùng một chỗ, hẳn cũng gặt gao ôm thắt lưng của nàng.

"Tiểu sư muội à, vừa nãy là chuyện gì xảy ra ? Sư huynh suýt nữa bị muội hù chết." Hác Bằng Du ngáp nói, không cần chiến đấu, lòng của của hẳn thả xuống. Vừa buông lỏng, buồn ngủ đã tới rồi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Lan nói: "Đây là tam thúc của muội Độc Cô Dật Lan." Sau đó chỉ vào Hác Bằng Du nói: "Tam thúc, đây là sư huynh con - Hác Bằng Du, đây là đệ đệ con - Mạc Phong, đây là Tử Tiêu."

Độc Cô Thiên Diệp giới thiệu từng người. Độc Cô Dật Lan nhìn Tử Tiêu gặt gao ôm Độc Cô Thiên Diệp, không nói gì, chỉ nhất nhất gật đầu.

"Thì ra là tam thúc!" Hác Bằng Du nói, "Nếu là tam thúc, tại sao lúc nãy lại đánh nhau?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8 (2)

"Khụ khụ, " Độc Cô Thiên Diệp ho khan, nói: "Đêm nay tam thúc tới tìm muội, muốn muội giúp ông ấy luyện chế Hỏa Long đan, sau đó..."

Độc Cô Thiên Diệp kể lại chuyện buổi tối, cũng nói chuyện mình nói giết Độc Cô Thiên Diệp đoạt nhẫn. Chờ nàng nói xong, bọn Hác Bằng Du mới biết chuyện đã xảy ra.

"Ai, từ nhỏ tiểu sư muội chưa từng gặp phụ mẫu của mình, hơn nữa lúc trước phụ mẫu của mình còn là bị người ta bắt đi, khó tránh khỏi sẽ cẩn thận thử. Dù sao tình huống lúc này của gia tộc các người..." Hác Bằng Du nghe xong, rất cảm thông với hành động của Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Dật Lan nhìn Hác Bằng Du, kinh ngạc nói: "Huynh biết gia tộc bọn ta?"

"Biết chứ, lúc trước lần đầu tiên ta nhìn thấy tiểu sư muội diện biểu đã nghĩ nàng có thể là người gia tộc các người, không nghĩ tới đúng vậy." Hác Bằng Du nói.

"Sao người biết gia tộc lánh đời chúng ta? Hác Bằng Du, người là người của hoàng thất Vị Lương quốc?" Độc Cô Dật Lan suy tư một chút, nói.

"Hoàng thất?" Độc Cô Thiên Diệp cũng nhìn Hác Bằng Du đúng là, nàng chưa từng hỏi qua bối cảnh của Hác Bằng Du.

"Đúng vậy. Nhưng từ nhỏ ta đã theo sư phó đến đại lục Không Linh." Hác Bằng Du thừa nhận.

"Người lúc trước nháo sự với Nam Cung gia là người đúng không?" Đột nhiên Độc Cô Dật Lan mở miệng hỏi.

Hác Bằng Du không nghĩ tới Độc Cô Dật Lan sẽ nói đến chuyện trước kia của hắn, sững sốt, lập tức cười nói: "Tam thúc anh minh, chuyện này cũng đoán được!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, phát hiện ánh mắt của hắn che dấu không được cô đơn.

"Tuổi như người mà biết được người của gia tộc lánh đời không nhiều lắm, chuyện của các người lúc trước huyền ảo như vậy, rất dễ đoán được." Độc Cô Dật Lan giải thích.

"Chuyện gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Năm đó..." Độc Cô Dật Lan đang định nói, đột nhiên Hác Bằng Du mở miệng: "Tiểu sư muội không phải muội muốn hỏi chuyện của cha người muội sao?"

Độc Cô Dật Lan nhìn Hác Bằng Du đánh gãy lời nói của ông, thì biết hắn cũng không muốn cho Độc Cô Thiên Diệp biết chuyện lúc trước của bọn họ. Độc Cô Thiên Diệp thấy vẻ mặt của hắn rất gượng ép, biết hắn không muốn nhắc tới. Nàng quay đầu nhìn Độc Cô Dật Lan, nói: "Tam thúc, thúc nói chỉ cần con tới hỏi thúc chuyện của cha nương, thúc sẽ nói cho ta biết. Giờ có thể nói cho con biết chưa?"

"Có thể, nhưng trước khi nói với con chuyện này, con phải nói cho ta biết tại sao con đến được nơi đây. Lúc trước chúng ta nhận được tin tức là con không thể tu luyện, nhưng giờ con không chỉ có thể tu luyện, còn học xong luyện đan, cấp bậc còn cao như vậy."

Độc Cô Thiên Diệp muốn mở miệng nói chuyện lúc trước của mình, đột nhiên Tử Tiêu mở miệng .

"Có chuyện gì tối mai nói sau. Giờ nàng bị thương, cần nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai còn có trận đấu. Chuyện này cũng không phải một chốc có thể nói xong."

Độc Cô Dật Lan gật gật đầu, nói: "Tối mai ta lại tới tìm con, đêm nay dưỡng thương cho tốt trước, không thể ảnh hưởng trận đấu ngày mai." Độc Cô Dật Lan đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, cũng hiểu được nếu nói trong đêm nay có lẽ sẽ nói thẳng đến sáng mai, nếu thương thế không được giảm bớt, trận đấu ngày mai sẽ không thể phát huy bình thường.

"Tốt lắm, chờ trận đấu ngày mai hoàn thành, tam thúc nhất định phải nói cho con biết chuyện năm đó. Còn có cha mẹ con ở đâu." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Lan, nói.

"Được." Độc Cô Dật Lan nói xong đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, xoay người lại, nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc hỏi.

"Phòng của con bị hủy, vậy đêm nay con nghỉ ngơi ở đâu?" Độc Cô Dật Lan hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói, Tử Tiêu đã mở miệng: "Ở chỗ của ta. Sau này buổi tối ta cũng phải ở cùng nàng."

"Phốc..." Hác Bằng Du đang uống nước, trực tiếp phun ra.

Có cần phải bá khí như vậy không?

"Không được !" Độc Cô Dật Lan vẻ mặt không đồng ý.

"Ta muốn bảo đảm sau này nếu nàng có nguy hiểm ta có mặt." Tử Tiêu nhìn Độc Cô Dật Lan, "Chuyện giống đêm nay, sẽ không để nó xảy ra lần nữa."

"Này, không cần đâu ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hừ, người cũng không phải người gia tộc Độc Cô ta, người dựa vào cái gì nói như vậy ?!"

"Chỉ bằng ta là vị hôn phu của nàng, nàng là nữ nhân của ta!" Tử Tiêu nói, "Nam nhân bảo vệ nữ nhân của mình, còn cái lý do gì ?!"

"Vị hôn phu? !" Độc Cô Dật Lan nhìn nhìn Tử Tiêu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, dò hỏi: "Khi nào thì con có vị hôn phu ? Cha mẹ của con cũng không biết, sao có thể tính vị hôn phu của con?"

Có đạo lý! Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, cảm thấy Tử Tiêu bắn ánh mắt lên án tới, bất đắc dĩ nói: "Cái này, tam thúc, hửn, hửn là vị hôn phu của con."

"Cho dù là vị hôn phu cũng không được !" Độc Cô Dật Lan vẫn phản đối.

"Không được, buổi tối ta phải ở cùng nàng." Tử Tiêu nói.

"Khụ khụ, này, ta tự mình là được." Độc Cô Thiên Diệp kháng nghị, chuyện như đêm nay cũng không phải mỗi ngày đều xảy ra, hửn cũng quá lo xa rồi.

"Không được." Lần này vẻ mặt Tử Tiêu kiên quyết, "Dù sao chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ cùng nhau, có sao đâu. Hay giờ nàng không muốn phụ trách với ta nữa?"

Tử Tiêu nói xong, lại bắt đầu biến sắc mặt .

Độc Cô Thiên Diệp nghe hắn nói từng ngủ cùng nhau tự nhiên như vậy, sắc mặt nhất thời hơi phỉếm hồng. Giả ý ho khan một chút, không nghĩ tranh cãi chuyện này nữa, nói: "Đêm nay ở đây trước đi, tam thúc đi về trước, chuyện sau này thì sau này nói."

Độc Cô Dật Lan nhìn dáng vẻ suy yếu của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nàng quả thật cần nghỉ ngơi, miễn cưỡng đồng ý , nói: "Con nghỉ ngơi cho tốt trước. Ta đi bảo bọn Thiên Thiên chuyển sang đây trọ, sau này chúng ta cũng ở đây."

Độc Cô Dật Lan nói xong thì rời khỏi , Hác Bằng Du và Mạc Phong cũng đi nghỉ, còn lại hai người Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu. Tử Tiêu rót nước cho Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp lại lấy mấy viên đan dược ra ăn, sau đó bắt đầu điều tức dưỡng thương. Đản Đản và kim hỏa cùng nhau chữa trị thân thể bị thương của nàng. Tử Tiêu nằm ở quý phi ghế một bên, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không biết suy nghĩ cái gì.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp đã chữa thương xong, mở to mắt thì thấy Tử Tiêu đối diện.

"Khôi phục thế nào?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Tuy chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng hắn là sẽ không ảnh hưởng trận đấu hôm nay."

"Vậy nàng rửa mặt một chút, lát nữa chúng ta đi ra ngoài."

Độc Cô Thiên Diệp xuống dưới rửa mặt một phen, phát hiện Tử Tiêu đã chuẩn bị xong nước rửa mặt thủy. Sau khi rửa mặt xong hai người mở cửa ra ngoài, vừa vặn gặp Điền Bá. Điền Bá vừa thấy hai người đi ra từ trong phòng Tử Tiêu, ánh mắt nhất thời mở to hơn mắt trâu.

Đêm qua Điền Bá và Hạ Hầu Thanh Đế ra ngoài, cũng không biết trong phòng Độc Cô Thiên Diệp xảy ra chuyện, vừa thấy đến hai người đi ra, sau đó người tuổi không nhỏ này lại hiểu sai một lần nữa, cảm thấy mình nên coi chừng lại bị kích thích .

"Thiếu gia à, ngài trăm ngàn đừng đi lại thân cận quá với Bách Lý Tà này! Nếu như này bị dạy hư, ta trở về phải ăn nói thế nào với lão gia phu nhân đây!"

"Người đang nói thầm cái gì?" Hạ Hầu Thanh Đế đi ra, vừa vặn nghe thấy Điền Bá đứng trước cửa phòng hăn nhỏ giọng nói gì đó.

Điền Bá cả kinh, xoay người nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Thiếu gia, vừa nãy ta nhìn thấy Bách Lý Tà và Tử Tiêu kia đi ra từ một phòng, tối hôm qua ngủ cùng nhau. Người như vậy chắc chắn không phải là người tốt gì, thiếu gia, ngài không thể thân cận với hăn quá, nếu ngài..."

Điền Bá nói liên miên căn nhắc nói xong, ngẩng đầu mới phát hiện, Hạ Hầu Thanh Đế đã chạy tới cầu thang rồi.

"Thiếu gia ngài đợi ta với, ta còn chưa nói xong đâu." Điền Bá hô với bóng dáng Hạ Hầu Thanh Đế, mình cũng chạy nhanh theo.

Gần đây thành Phi Sa có thể nói là nóng bỏng nhất từ trước tới nay, toàn bộ người trên đại lục Vũ Linh đi tới nơi này, thậm chí còn có người của không gina khác tới. Theo thời gian trận đấu cuối cùng, mọi người cũng càng ngày càng chú ý trận đấu này, người đến hiện trường quan khán trận đấu cũng càng ngày càng nhiều.

Khi Độc Cô Thiên Diệp thật vất vả đến nơi thi đấu, còn không lâu nữa thì trận đấu bắt đầu. Nhìn người trên đài thừa dịp trận đấu còn chưa bắt đầu hò hét với tuyển thủ phía dưới, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy những người này thật sự quá cuồng, không khác fan hâm mộ ở địa cầu lắm!

Sa Nham đến sân thi từ sớm, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, hắc cười với nàng, ánh mắt đáng khinh. Độc Cô Thiên Diệp chán ghét nhìn hắc một cái, rồi không để ý tới nữa.

"Giờ người cứ giả thanh cao đi, chờ trận đấu xong, còn không phải sẽ theo ta sao. Ha ha!" Hình như Sa Nham đã thấy được cảnh tượng hắc lấy được hạng nhất.

Hạ Hầu Thanh Đế đi tới sân thi sau Độc Cô Thiên Diệp không lâu, năm tuyển thủ dự thi đều đến đông đủ .

Thời gian vừa đến, người duy trì đi lên, xua tay ý bảo người trên khán đài im lặng. Chờ toàn bộ sân thi an tĩnh lại, hắc bắt đầu nói.

"Trận đấu hôm nay, là luyện chế một viên đan dược Quy Nguyên đan cấp 9 sơ cấp. Nếu không thể luyện chế Quy Nguyên đan, có thể lựa chọn từ bỏ trận đấu lần này, cũng có thể luyện chế một viên đan dược cấp cao nhất mà mình có khả năng luyện ra được. Luyện chế ra đan dược cấp 9, sẽ dựa theo cấp bậc đan dược luyện chế và thời gian hoàn thành để cho điểm, cuối cùng tuyển ra ba thứ hạng cao nhất, tiến vào tổng trận chung kết cuối cùng. Đồng dạng, Công hội Luyện đan sư chuẩn bị dược liệu cho các người lựa chọn. Có thể bắt đầu."

Giờ chỉ còn lại có năm người, nhưng mỗi một người đều là người nổi bật trong giới luyện đan. Lựa chọn tài liệu, mở lò, dự nóng, tinh luyện tài liệu, hơn một ngàn loại tài liệu cần chuẩn bị dựa theo trình tự luyện chế, nhưng là bọn họ vẫn tiến hành đâu vào đấy như cũ.

Trên khán đài, ba người Độc Cô Dật Lan và Độc Cô Thiên Kỳ nhìn trận đấu phía dưới. Đêm qua bởi vì Độc Cô Thiên Kỳ và Độc Cô Thiên Thiên đã bị báo xuống dưới lâu trước, cũng không chú ý tới chuyện trên lầu, sau khi Độc Cô Dật Lan về cũng không nói cho bọn họ, cho nên, bọn họ cũng không biết Bách Lý Tà là Độc Cô Thiên Diệp, khi về Độc Cô Dật Lan nói muốn đổi khách sạn tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp thì họ cảm thấy rất kỳ quái.

Nơi khác ên, vài hắc y nhân cũng chú ý tình huống phía dưới, Âu Dương Lâm cầm đầu ánh mắt lạnh lùng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Xác định là nàng sao?"

"Đúng vậy. Đêm qua Độc Cô Dật Lan đi tìm nàng. Sau đó bọn họ đã xảy ra tranh chấp, không biết có phải bởi vì chuyện báo thù không." Hắc y nhân bên cạnh nói.

"Nhưng Bách Lý Tà này cũng không phải người có khả năng đoạt giải quán quân nhất." Một người nói, "Vậy nàng có thể luyện chế ra đan dược cấp mười không?"

Ánh mắt giống như độc hạt Âu Dương Lâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thà rằng giết lầm, không thể buông tha."

"Vâng." Một người bên cạnh đáp.

Trận đấu luyện đan vẫn liên tục diễn ra, bởi vì luyện chế đan dược cấp chín tiêu phí rất nhiều thời gian, cho nên khi mọi người đều kết thúc, trời đã sắp tối.

Đan dược bị trọng tài đưa đến nhất nhất kiểm nghiệm, trừ Ngũ Hợp không luyện chế ra đan dược cấp chín, bốn người khác đều luyện chế thành công. Sa Nham và Hạ Hầu Thanh Đế luyện chế là trung cấp, Mạnh Hà và Độc Cô Thiên Diệp đều là sơ cấp, nhưng vì Độc Cô Thiên Diệp chấm dứt sớm hơn Mạnh Hà 5 phút, cho nên Mạnh Hà bị loại.

Người chủ trì đi lên tuyên bố kết quả, cũng tuyên bố bởi vì gần đây mọi người luyện tập cho trận đấu, cho nên Công hội Luyện đan sư quyết định, trận chung kết cuối cùng sẽ diễn ra vào ngày 30 tháng 11. Có gần mười ngày cho bọn họ nghỉ ngơi thả lỏng.

Đối với việc Độc Cô Thiên Diệp được chọn, mọi người đều tỏ vẻ đây là chuyện trong dự kiến. Tuy lúc bắt đầu nàng nhìn một chút cũng không thấy được [không nổi bật ấy], nhưng lại luôn vững vàng tiến vào, không ngừng đánh nghiêng sự hiểu biết của người khác về nàng.

Sau khi trận đấu kết thúc, trời đã tối rồi. Vì không để bị nhiều chen lấn, Độc Cô Thiên Diệp chờ người trên khán đài đi gần hết mới đi ra ngoài, Tử Tiêu và Hác Bằng Du nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không nhúc nhích, tự nhiên bọn họ cũng hiểu được ý tứ của nàng, đợi khi bọn họ ra ngoài, thời gian lại trôi qua hơn nửa giờ.

Bốn người đi ở trên đường về, lúc này người trên ngã tư đường đã ít hơn. Độc Cô Thiên Diệp nghĩ sớm về hỏi chuyện Độc Cô Dật Lan, mọi người đều vội vàng đi tới, khi đi ngang qua một cái góc, đột nhiên cảm thấy sát khí đầy trời đè xuống từ bốn phía.

Hết chương 8

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Chuyện Cũ Bi Thảm

Cảm thấy sát khí khiến người ta hít thở không thông, mấy người Độc Cô Thiên Diệp ngừng lại. Người đi đường bốn phía cảm nhận được sát khí thì né ra xa rất nhanh, chỉ còn lại mấy người bọn họ đứng ở đó.

"Còn rất miễn cảm." Giọng nói như truyền đến từ địa ngục, mấy bóng người xuất hiện, vây quanh bọn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhú mày, nàng không biết những người này.

"Các người là loại người nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người đưa các người xuống địa ngục!" Kẻ cầm đầu nói xong thì tấn công bọn Độc Cô Thiên Diệp, ra tay tàn nhẫn, đều là người ngoan độc.

Tử Tiêu và Hác Bằng Du kêu khế ước thú của mình ra, Thứ Hồn vừa thấy đến hắc y nhân, hét lớn: "Ta còn tưởng rằng bảo ta ra xem mỹ nữ, không nghĩ tới là bảo ta đi ra liều mạng !"

"Không muốn ra thì đừng ra ." Tử Tiêu lạnh lùng nói.

"Được rồi, ta vẫn là đi đánh địch nhân thôi." Thật vất vả Thứ Hồn mới được đi ra một lần, cũng không muốn cứ liên bị kêu về như vậy.

Nhìn ra được, sau lần Thứ Hồn được Bách Lý Như Yên cứu, hăng hái hơn nhiều, bây giờ năng lực chiến đấu cao hơn trước không ít. Cũng không

biết Tử Tiêu làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy làm hẩn gia tăng thực lực.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp không thể kêu bọn Lam Môn ra ngoài, nói với thực nhân Hoa Vương trên tay: "Đăng Hoàng, có người đến khi dễ bọn ta."

Đăng Hoàng còn đang mơ hồ nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, cọ một chút cao lên, thì thầm nói: "Ai dám khi dễ chúng ta ta ăn hẩn!" Nói xong, nó ném một sợi dây lên mặt đất.

Hắc y nhân trong thời khắc nhìn thấy đối phương ném dây leo xuống đất, cũng không cảm thấy buồn cười, mà là cảnh giác nhìn nó. Quả nhiên, đột nhiên căn dây kia bắt đầu lớn lên, không đến nửa phút đã thành một gốc thực nhân hoa cao trăm trượng, có vô số phân chi, trên đó nở đầy đóa hoa thực nhân.

Hắc y nhân chưa từng thấy khế ước thú là thực vật, nhưng thứ này cho bọn họ cảm giác nguy cơ, trừ một người đối phó một người, những hắc y nhân khác đến công kích thực nhân Hoa Vương.

Cành Thực nhân hoa công kích bọn họ từ bốn phương tám hướng, cho dù bọn họ chém đứt một ít, sau đó lập tức tới nữa, tốc độ sinh trưởng còn nhanh hơn tốc độ hủy diệt của bọn họ!

Hác Bằng Du nhìn thực nhân Hoa Vương điên cuồng, phát hiện so với lần trong sơn cốc còn lợi hại hơn, chẳng lẽ nguyên nhân là do khế ước với Độc Cô Thiên Diệp?

Có một phần là vì khế ước, còn có một phần là vì Độc Cô Thiên Diệp phát hiện Đăng Hoàng rất thích ăn đan dược, hơn nữa sau khi hiệu quả ăn rất tốt, vì thế trong thời gian này, cho nó ăn rất nhiều đan dược, đan dược cấp sáu cấp bảy đều bị xem như đồ ăn vặt.

Bị thực nhân Hoa Vương cuốn lấy, một cái linh sư trong đó nghĩ tới hỏa công, nhưng sau khi khế ước với Độc Cô Thiên Diệp Đằng Hoàng cũng không sợ công kích hỏa diễm. Có hậu thuẫn trâu bò như Viêm, chút hỏa diễm đó của người tính là gì? ! Trước kia hỏa diễm là nhược điểm duy nhất của nó, mới bị Độc Cô Thiên Diệp chui chỗ trống, giờ thực nhân Hoa Vương đã không có nhược điểm, là thực vật chi vương chân chính, thậm chí còn lợi hại hơn linh thú!

Đối phương đánh lại một thần kỹ hỏa hệ, vốn nghĩ ít nhất cũng sẽ đốt trụi một mảng lớn, không nghĩ tới đối phương chỉ bị đốt một hai chiếc lá cây, chẳng những không giải vây thành công, ngược lại còn khiến thực nhân Hoa Vương công kích càng thêm điên cuồng.

Nhưng thực lực mỗi người của đối phương cũng không yếu, cứ dây dưa với bọn Độc Cô Thiên Diệp. Chỉ chốc lát sau, một đạo thần kỹ càng thêm cao cấp và tiếng quát lớn đánh tới.

"Âu Dương Lâm, Âu Dương gia các người quả nhiên vô sỉ như vậy!"

Tiếng nói vừa dứt, Độc Cô Dật Lan mang theo Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ rơi xuống phía trước Độc Cô Thiên Diệp.

Âu Dương Lâm tránh đi công kích của Độc Cô Dật Lan, nói: "Hừ, chỉ cần gia tộc Độc Cô người muốn, chúng ta nhất định sẽ hủy diệt, hôm nay không được, thì ngày mai. Ha ha, người có thể mỗi thời mỗi khắc canh giữ ở bên người hần sao ?" Sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp, "Hôm nay tính người may mắn! Chúng ta đi!"

Âu Dương Lâm nói xong lập tức chuẩn bị rút lui, tính giết chết Độc Cô Thiên Diệp trong lần tiếp theo. Có Độc Cô Dật Lan ở đây, hôm nay không thể được.

Độc Cô Thiên Diệp tà tà cười, nói: "Ta chưa cho đi, sao các người có thể đi chứ!"

"Người..." Âu Dương Lâm mới nói ra một chữ, thì nhìn thấy cảnh của Đẳng Hoàng ùn ùn xông tới, vây khốn mấy người trong đó. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu, Hắc Băng Du phi thân lên, tự chọn một người, rồi cùng nhau tấn công.

Âu Dương Lâm thật vất vả rời khỏi vòng vây của thực nhân hoa, mới ra thì nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt tà tà cười đứng trước mặt hắn, khi linh lực còn chưa kịp xuất ra, Độc Cô Thiên Diệp đã một cước đá lên. Linh sư dù lợi hại, chỉ cần không phải linh kiếm Song Tu, thân thể rất yếu ớt, trừ phi đã đột phá thần cấp.

Âu Dương Lâm bị trúng một cước, Độc Cô Thiên Diệp vận dụng Phiêu Miểu bộ pháp, trước khi hắn đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, ánh sáng chủy thủ lóe lên, đầu Âu Dương Lâm đã bị lấy xuống. Khi rơi xuống đất, ánh mắt hắn vẫn trợn trừng, biểu tình không dám tin.

Máu tươi từ trên cổ Âu Dương Lâm phun ra, chủy thủ Độc Cô Thiên Diệp xẹt qua, đầu người khác cũng rơi xuống đất, không dính một giọt máu tươi. Máu này bị Đẳng Hoàng hút sạch sẽ.

Đẳng Hoàng nếm được vị máu càng thêm hưng phấn, ở bên cạnh thi thể Âu Dương Lâm nở ra một đóa thực nhân hoa cao ngang người, nuốt hắn xuống, sau đó đóa hoa nhanh chóng khép lại, chỉ chốc lát sau, lúc mở ra bên trong chỉ còn lại một đồng quần áo.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy Đẳng Hoàng rất hưng phấn, nói với bọn Tử Tiêu: "Đừng hủy thi thể, tiểu Đẳng nhà ta muốn ăn !"

Nàng cũng không phải là cô gái nũng nịu gì, cũng không phải người thiện lương gì, nếu Đẳng Hoàng thích ăn, vậy thừa dịp này cho nó ăn đã!

Độc Cô Dật Lan thấy hành vi của bọn Độc Cô Thiên Diệp thì biết hôm nay không có dự tính buông tha người của Âu Dương gia. Nghĩ đến việc nàng bị người của Âu Dương gia vây công, nếu không có người đi cùng,

nàng có khả năng bị giết, Độc Cô Dật Lan phi thân lên, giải quyết vài người còn lại. Nhưng vì người có vẻ nhiều, phương hướng chạy trốn cũng hỗn loạn, vẫn là không cẩn thận để một người chạy thoát.

Độc Cô Dật Lan nhìn người nọ thoát đi, lo lắng người của Âu Dương gia rất nhanh sẽ biết, đến lúc đó sẽ phải càng nhiều người đến giết Độc Cô Thiên Diệp, đang định đuổi theo, người kia bị đập về từ xa xa, sau khi rơi xuống rất nhanh bị thực nhân hoa ăn luôn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua đi, nhìn thấy người tới, cười nói: "Sư bá, sao các người đến đây?"

"Chúng ta nhận được tin tức nói người ở đây bị chặn giết, thì chạy tới. Lúc đến vừa vặn nhìn thấy hắc, thuận tiện đá về." Bạch Vô Thường nói, "Thế nào, không có việc gì chứ?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không có. Người của gia tộc Độc Cô vừa vặn chạy tới."

Hắc Vô Thường nhìn Độc Cô Dật Lan, nói: "Các gây phiền phức người nàng."

Độc Cô Dật Lan cũng hơi ngượng ngùng, dù sao đây là sự thật. Nhưng ông không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên kêu Hắc Bạch Vô Thường là sư bá.

"Oa oa oa, tiểu Đẳng này mới không gặp bao lâu, đã lợi hại như vậy?" Bạch Vô Thường nhìn thực nhân Hoa Vương lớn bằng một con phở, cảm thán.

Độc Cô Thiên Diệp thu Đẳng Hoàng lại, nói: "Chúng ta đi về thôi."

"Được. Có cái gì về rồi nói." Độc Cô Dật Lan cũng đồng ý.

Mọi người cùng nhau về khách sạn, toàn bộ đi phòng Độc Cô Dật Lan.

Ngày hôm qua Độc Cô Dật Lan nói muốn chuyển lại đây, không nghĩ tới nhanh như vậy đã làm xong. Hơn nữa bởi vì thân phận tôn quý, ông ở phòng tốt nhất của khách sạn, đương nhiên cũng là rộng nhất. Cho nên bọn họ tạm thời xem nơi này như phòng họp.

Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ nhìn thấy đêm nay Độc Cô Thiên Diệp ánh mắt nháy cũng không nháy đã cắt đầu một người xuống, từ đáy lòng cảm thấy nàng cũng không dễ chọc, hơn nữa nghĩ đến nàng uy toàn bộ thi thể cho đóa hoa trên tay nàng, bọn họ nổi da gà toàn thân.

"Thiên Thiên, Thiên Kỳ, đây là muội muội các con." Độc Cô Dật Lan nói với Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ.

"Muội muội?" Hai người ngạc nhiên kêu to. Hẳn không phải nam sao, sao có thể là muội muội? !

Độc Cô Thiên Diệp bỏ huyến giới và mặt nạ xuống, khôi phục hình dáng nữ nhi. Độc Cô Thiên Kỳ nhìn nàng, chỉ vào nàng nói: "Ngũ thúc?"

Độc Cô Dật Lan gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, nàng là nữ nhi ngũ thúc các con - Thiên Diệp."

"Nhưng Thiên Diệp không phải phế vật sao? Mà nàng..." Đêm nay lợi hại như vậy. Độc Cô Thiên Thiên ý thức được mình nói sai, nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Cái gì? Trước kia Thiên Diệp là phế vật? !" Hắc Bạch Vô Thường và Hắc Băng Du đều kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Đối với việc Độc Cô Thiên Diệp yêu nghiệt, bọn họ đều biết, nếu nàng là phế vật, vậy ai còn dám nói mình không phải phế vật? !

"Ta không có nguồn huyền lực, trước trước 15 tuổi cũng không thể tu luyện." Độc Cô Thiên Diệp thân nhiên nói, xác minh phế mà Độc Cô Thiên Thiên nói.

"Phanh!" Hác Bằng Du trực tiếp ngã ngồi khỏi ghế, người ngã trên đất.

Trước 15 tuổi không thể tu luyện, đến bây giờ 20 tuổi thần vương cao cấp, nói cách khác chỉ dùng thời gian 5 năm! Còn là luyện đan sư cấp chín, thuần thú tông sư, nếu lại cho hắn nói, nàng có thể luyện khí, nhất định hắn sẽ không cảm thấy bất khả tư nghị!

Hác Bằng Du cảm thấy mình nhất định là ngu còn chưa tỉnh, ngô, nhất định là chưa tỉnh ngủ!

Nhìn thấy Hác Bằng Du phản ứng lớn như vậy, Bạch Vô Thường trừng mắt nhìn hắn một cái, quát: "Người lại trúng gió gì ? !"

"Trước 15 tuổi tiểu sư muội không thể tu luyện, nhưng giờ nàng mới 20 tuổi, đã là thần vương cao cấp ." Hác Bằng Du nói ra nguyên nhân làm mình bị kinh hách đến. Ủ, nên cùng nhau kinh ngạc mới đúng!

Cái gì? !

Tất cả mọi người giống như nhìn quái vật mà nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nàng đã không thể xem như người bình thường.

"Khụ khụ, chuyện này..." Độc Cô Thiên Diệp muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói gì, chỉ có thể cười cười.

"Năm nay con mới 20 tuổi?" Độc Cô Dật Lan hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Chênh lệch thời gian giữa các không gian thật sự khiến người ta đau đầu.

"Sao vậy tam bá?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Còn tưởng con hắc là ba mươi . Không nghĩ tới ở dưới mới qua hai mươi năm." Độc Cô Dật Lan cảm thán. Nhoáng một cái, ngũ đệ đã ngây người ở đó ba mươi năm. Hắc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghiêm túc nói: "Con có thể nói cho ta nghe những chuyện con gặp ở dưới kia không?"

Nhìn thấy những người khác cũng dùng vẻ mặt tò mò nhìn chính mình, Độc Cô Thiên Diệp giản lược nói những chuyện mình trải qua. Tuy nàng nói rất đơn giản, nhưng những người khác lại nghe cả kinh, nhất là Bạch Vô Thường và Độc Cô Thiên Thiên. Đến cuối cùng Độc Cô Thiên Thiên đã dùng ánh mắt sùng bái nhìn Độc Cô Thiên Diệp .

Tử Tiêu nghe Độc Cô Thiên Diệp nói về chuyện của nàng, đột nhiên thấy đau lòng, nữ tử trong gia tộc bình thường giống lớn như nàng đều có cha mẹ trưởng bối che chở vô ưu vô lự tu luyện, mà nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Đối với thăng cấp, nàng luôn một hai câu nói qua, nhưng những người đang ngồi đều là người khôn khéo, ai chẳng biết phía sau lần lượt bay vọt kia trả giá là thứ gì!

Nhất là Hắc Bằng Du chính mắt thấy nàng thăng cấp từ huyền tôn đến thần vương trung cấp, lần đó quả thật vạn phần mạo hiểm. Lại nghe nàng nói vì củng cố thực lực tăng vọt, đi theo linh thú của mình cùng nhau vượt qua lôi kiếp. Tuy nàng đặt trọng điểm trên chuyện vì vậy mà mình hiểu được một chút quy tắc thiên địa, những người khác nghĩ đến lại là đáng về hấp hối lúc ấy của nàng!

"Muội thật lợi hại, dưới tình huống không có bối cảnh gì dám diệt phân gia Phong gia, nếu là ta, ta không dám đâu." Độc Cô Thiên Thiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt mang theo ánh sáng hưng phấn.

"Người Mặc gia là con cứu ?" Độc Cô Dật Lan hỏi, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu thừa nhận, nói, "Con đúng là thừa kế được bá khí trên

người cha nường con!"

"Tam bá, giờ người có thể nói cho con biết về cha mẹ con không ?"
Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ai." Độc Cô Dật Lan cảm thán, bắt đầu nói về chuyện của hơn ba mươi năm trước.

Độc Cô Dật Hiên là đứa nhỏ tuổi nhỏ nhất gia tộc Độc Cô trong thế hệ này, cũng là người có thiên phú tốt nhất trong gia tộc, hơn một trăm tuổi thăng cấp thần hoàng cao cấp, làm cho mọi người của những gia tộc lánh đời khác đỏ mắt. Hơn nữa bề ngoài hãn tuấn dật, cho dù tính cách lạnh lùng, hãn trong gia tộc lánh đời vẫn rất khiến nữ tử yêu thích.

Nhưng hãn không có hứng thú với những người này, cũng không nghĩ tới chuyện tình cảm, một lòng nghĩ tu luyện. Chưa bao giờ để cho nữ tử tiếp cận hãn.

Một nam tử vĩ đại như thế, bị lão phù thủy linh vị kia coi trọng, vừa gặp đã thương, tái kiến đã muốn khuynh nhân. Nhưng Thần nữ có tâm tương vương vô tình, đối với việc linh vị yêu thích mình, Độc Cô Dật Hiên nửa điểm cũng không cảm kích. Thậm chí trong một lần đại gia tộc tụ hội, linh vị chủ động dụ dỗ hãn, hãn lại trước mặt mọi người dùng một cước đá văng linh vị, vẻ mặt chán ghét nói: "Người muốn mặt cây muốn vỏ, súc sinh còn biết liêm sỉ là cái gì, ta thấy người ngay cả chúng nó cũng không bằng !"

Linh vị vẫn luôn là người cao cao tại thượng, nhưng vì Độc Cô Dật Hiên một lần lại một lần buông kiêu ngạo xuống, thậm chí làm ra chuyện dụ dỗ, lại bị hãn châm chọc, hơn nữa còn ở trước công chúng, cho nên người tham sống hận, sinh ra oán niệm với Độc Cô Dật Hiên.

Điện chủ Thần điện Đông đại lục - Ngô Ba vẫn ngưỡng mộ linh vị, nhưng linh vị lại chống mắt hãn. Biết linh vị ái mộ Độc Cô Dật Hiên, hãn

ghi hận trong lòng. Sau khi xảy ra chuyện kia, nhìn thấy linh vị bị hấn đối đãi như thế, tự nhiên muốn trừ khử hẳn. Lặng lẽ triệu tập không ít cao thủ của thần điện đi vây công Độc Cô Dật Hiên, tính diệt sát hẳn trên đường về. Linh vị biết chuyện này, nghĩ đến Độc Cô Dật Hiên không thêm quan tâm đến sự ái mộ của nàng, cũng ngầm đồng ý .

Độc Cô Dật Hiên và thần điện nhân xảy ra chiến đấu kịch liệt, bởi vì đối phương nhiều người, Độc Cô Dật Hiên bị trọng thương, rơi vào một khe hở không gian, rơi xuống đại lục Huyền Nguyệt, được Mạc Thu Thủy lúc ấy ra ngoài lịch lãm cứu mạng. Độc Cô Dật Hiên vẫn không gần nữ sắc, trong khi được chăm sóc thì bị Mạc Thu Thủy bắt làm tù binh, mà Mạc Thu Thủy cũng bị Độc Cô Dật Hiên mê hoặc, cho nên hai người rơi vào bế tắc rất nhanh.

Hơn một năm sau Mạc Thu Thủy hoài thai Độc Cô Thiên Diệp, khi mới hơn tám tháng, Ngô Ba mang theo người tìm đến đại lục Huyền Nguyệt, song phương xảy ra kịch đấu, Mạc Thu Thủy bị động thai khí, Độc Cô Dật Hiên mang nàng chạy trốn, đêm đó liền ra Độc Cô Thiên Diệp. Bởi vì sinh non, cho nên Độc Cô Thiên Diệp không có nguồn huyền lực, không thể tu luyện.

Đối với người trên thần cấp mà nói, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra có nguồn huyền lực hay không, cho nên việc Độc Cô Thiên Diệp không thể tu luyện, ngay từ đầu Độc Cô Dật Hiên đã biết, nhưng vì không để Mạc Thu Thủy đau lòng, hẳn cũng không nói cho nàng biết. Những ngày tiếp theo, song phương trôi qua trong cảnh một bên truy đuổi một bên chạy trốn.

Khi Độc Cô Thiên Diệp ba tuổi, người của gia tộc Độc Cô và thần điện đã biết bọn họ ở đại lục Huyền Nguyệt, song song đi đến. Biết chuyện của Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy, cũng biết bọn họ có một nữ nhi phế vật. Lúc này Mạc Thu Thủy mới biết hóa ra Độc Cô Thiên Diệp không thể tu luyện.

Người của gia tộc Độc Cô muốn giết Mạc Thu Thủy và Độc Cô Thiên Diệp, con cháu gia tộc Độc Cô không thể lấy một nữ tử ở không gian thấp như thế, còn sinh một đứa phế vật! Cuối cùng vẫn là Độc Cô Dật Hiên dung cái chết ép buộc, mới có thể giữ mạng cho bọn họ, hơn nữa để Độc Cô Dật Lan đưa Mạc Thu Thủy và Độc Cô Thiên Diệp về Mạc gia. Ai biết sau khi Mạc Thu Thủy đưa Độc Cô Thiên Diệp về lại một người đi tìm Độc Cô Dật Hiên, cuối cùng bị thần điện bắt đi huyền hải. Sau khi một năm giam giữ bị mang đi đại lục Vũ Linh.

Nói đến Độc Cô Dật Hiên bị gia tộc mang về đại lục Vũ Linh, ca ca linh vị cũng biết chuyện này. Ca ca linh vị là một tướng quân dưới trướng người thống trị, biết muội muội của mình bị tử thân như thế, yêu cầu gia tộc Độc Cô giao Độc Cô Dật Hiên ra. Độc Cô Dật Hiên là người được sủng ái nhất gia tộc Độc Cô, dù bọn họ không thừa nhận Mạc Thu Thủy, nhưng cũng sẽ không giao Độc Cô Dật Hiên ra.

Gia tộc Độc Cô và thần điện xảy ra kịch chiến, gia gia Độc Cô Dật Hiên là Độc Cô Vân Hằng bị thương trong chiến đấu, cho tới bây giờ vẫn phải dùng Tuyệt Hàn đan giữ mệnh. Nhưng Tuyệt Hàn đan có tác dụng phụ rất lớn, vừa cứu trị vừa làm bị thương thân thể, cho nên lúc này mới vội vã cần Hỏa Long đan giải trừ ý lại của Độc Cô Vân Hằng với Tuyệt Hàn đan.

Sau khi Độc Cô Vân Hằng bị thương, vì không muốn liên lụy người nhà, Độc Cô Dật Hiên một mình ra ngoài, ban đầu ca ca linh vị muốn trực tiếp giết Độc Cô Dật Hiên. Nhưng người của gia tộc Độc Cô dưới sự lãnh đạo của bà nội Độc Cô Dật Hiên là Phượng tam muội, toàn bộ đứng ra, muốn quyết chiến. Ca ca linh vị cũng không dám thật sự tiêu diệt một gia tộc lánh đời, vì thế trấn áp Độc Cô Dật Hiên ở tại vực sâu hỏa diễm – nằm ở rìa Tây sa mạc

Vực sâu hỏa diễm khắp nơi đều là hỏa diễm thiêu đốt. Lúc đầu là do dị hỏa thiêu đốt mà thành, sau đó càng ngày càng nhiều, hình thành một vực sâu mấy vạn năm chưa từng tắt qua.

Nói đến chuyện hơn một năm sau Mạc Thu Thủy bị bắt đến đại lục Vũ Linh, chuyện này bị Phượng tam muội biết, trước khi linh vị giết nàng đến thần điện náo loạn nháo. Bởi vì lần trước chuyện của Độc Cô Dật Hiên đã làm rất nhiều nơi sinh linh đồ thán, cho nên lần này mắt thấy song phương vừa muốn đánh nhau, các thế lực khác mời dự họp đại hội, ý đồ hóa giải ân oán hai bên.

Dưới áp lực của cả đại lục, hai bên không thể không thối lui một bước, quyết định dùng phương thức tương tự trấn áp Mạc Thu Thủy.

Người Thần điện đồng ý không giết Mạc Thu Thủy, nhưng cũng không tính để những người khác biết nàng bị trấn áp ở đâu, cùng người thủ vệ không gian trấn áp Mạc Thu Thủy tại nơi nào đó, nhất tới bây giờ.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, im lặng không nói lời nào. Cuối cùng đứng dậy về phòng mình, nhất mình trong phòng cả đêm không ra.

Những người khác đều không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ phản ứng như vậy, một câu cũng không nói nhất mình lại. Tử Tiêu đi đến cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp, muốn gõ cửa, bàn tay đi được nửa đường rồi buông xuống, lẳng lặng tựa vào cửa.

Trong phòng Độc Cô Dật Lan, mọi người đều im lặng. Lúc ấy Hắc Bạch Vô Thường cũng tham gia hội nghị lần đó, biết chuyện của Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp là nữ nhi bọn họ, mà một nhà ba người bọn họ cư nhiên trải qua nhiều cực khổ như vậy!

Độc Cô Thiên Diệp ngồi cạnh cửa sổ, nhìn thành thị đã chìm vào yên tĩnh, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác gì. Xem ra mình cũng chỉ là muốn im lặng một chút, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Nàng rót ly rượu cho mình, tựa vào lan can cửa sổ, nghĩ lại lời nói của Độc Cô Dật Lan.

Nàng luôn luôn nghĩ vì sao nhiều như vậy năm bọn họ không về thăm nàng – dù chỉ là một cái liếc mắt, nghĩ rất nhiều. Trước khi chết tiểu Thiên Diệp vẫn oán hận bọn họ, còn tưởng rằng phụ mẫu mình không thương mình, không nghĩ tới là do nguyên nhân này.

Vực sâu hỏa diễm ở rìa Tây sa mạc, Độc Cô Thiên Diệp từng nghe Hác Bằng Du, hỏa diễm nơi đó vạn năm qua chưa từng tắt, cho dù có là cấp bậc thần hoàng, cũng không dám tùy tiện đi xuống. Nhưng đối với nàng mà nói, hỏa diễm đều là thứ yếu, không có hỏa diễm gì dám ở giường oai trước mặt Viêm. Giờ chủ yếu là phù trận trấn áp, nó có thể làm cho phụ thân không bị chết cháy, lại khiến ông ấy khó chịu, chắc chắn không dễ loại bỏ.

Nhưng nàng học trận pháp cũng không phải đặc biệt giỏi, nếu muốn cứu Độc Cô Dật Hiên ra phải suy nghĩ biện pháp cẩn thận.

Mà mẫu thân, bị người thần điện trấn áp tới nơi nào cũng không biết, muốn cứu bà, còn cần đi thần điện tìm kiếm manh mối.

Trừ bỏ thần điện cũng chỉ có người thủ hộ không gian, chắn chắn bọn họ sẽ không nói với nàng. Một khi đã như vậy, nàng sẽ đi thần điện tìm tin tức! Nhưng lúc này còn rất nhiều có chuyện cần nàng đi giải quyết.

Nguyện vọng cuối cùng của Mạc gia là có thể trở về, chuyện của Phong gia cũng phải giải quyết, Độc Cô Vân Hằng cần Hỏa Long đan - bây giờ nàng còn chưa thể luyện chế, thời gian khẩn cấp, nàng phải mau chóng đề cao cấp bậc luyện đan của nàng. Cha mẹ chờ nàng đi cứu, còn có thần điện, làm ra chuyện như vậy với cha mẹ nàng, không thể tha thứ!

Đối với gia tộc Độc Cô, Độc Cô Thiên Diệp không biết đối mặt thế nào. Bọn họ từng muốn giết mình và mẫu thân, chỉ vì thân phận mẫu thân không xứng với phụ thân, mà nàng là một phế vật không thể tu luyện! Cùng lúc đó, bọn họ cũng hết sức bảo vệ tánh mạng phụ thân mẫu thân. Hơn nữa nhìn dáng vẻ tam bá, trong gia tộc cũng có mấy người quan tâm nàng.

Nếu mình lấy thân phận một phế vật về, không biết sẽ là đáng về gì nữa ?

"Chủ nhân là tuyệt nhất, tiểu Đẳng tin tưởng chuyện gì chủ nhân cũng có thể làm được. Tiểu Đẳng có thể giúp chủ nhân đánh người xấu!" Cảm nhận được tâm trạng của Độc Cô Thiên Diệp trầm xuống, Đẳng Hoàng giật giật cánh hoa hoa nhỏ của nó, lại nở ra một đóa hoa nhỏ làm Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đẳng Hoàng, nói: "Ta biết, có các người ở cùng với ta! Thật tốt!"

Nàng vừa ngồi xuống là một buổi tối, sáng sớm hôm sau khi mở cửa, phát hiện Tử Tiêu đứng ngoài cửa.

"Người không đứng ở chỗ này cả đêm chứ?" Độc Cô Thiên Diệp để hân vào, đóng cửa lại hỏi.

"Đúng vậy, có phải rất cảm động không?" Tử Tiêu nói, ánh mắt chớp chớp nhìn nàng.

"Không có." Độc Cô Thiên Diệp xem thường. Nàng mới sẽ không tin hân đứng ở bên ngoài một đêm!

Trên thực tế hân quả thực không đứng một buổi tối. Sau khi Độc Cô Thiên Diệp nửa giờ cũng không ra thì hân về phòng. Chỉ cần thời gian trước không có việc gì, vậy nàng sẽ không có tình huống gì.

"Ha ha, tam bá bảo ta tới kêu nàng." Tử Tiêu cười nói.

"Cái gì tam bá, đó là tam bá của ta, không phải của người, đừng có kêu thuận miệng như vậy." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Của người không phải là của ta sao? Chúng ta còn phân rõ ràng như vậy làm gì." Tử Tiêu bất mãn với hành vi phân chia rạch ròi của Độc Cô Thiên Diệp, đi qua hôn mặt nàng một chút, sau đó ôm lấy nàng, thân ái hôn trên đầu nàng, nói: "Có chuyện gì, ta đều cùng nàng, đừng lo lắng."

Ban đầu Độc Cô Thiên Diệp còn muốn mắng hấn trộm hôn nàng, còn chưa mở miệng thì cảm nhận được sự che chở của hắn, từ từ nhắm hai mắt, hung hăng hít hai hương từng trên người hắn.

"Đi thôi, người không phải nói tam bá còn chờ ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi ôm ấp của Tử Tiêu, đi ra ngoài. Khóe miệng cong lên, nhìn ra được tâm trạng cũng không tệ lắm.

Tử Tiêu nhìn người hơi then thùng kia, cũng cười theo.

"Tam bá, ngài tìm con." Độc Cô Thiên Diệp gõ cửa đi vào, hỏi. Lập tức phát hiện bọn Hắc Bạch Vô Thường họ đều có mặt, còn Hắc Băng Du và Mạc Phong, huynh muội Độc Cô Thiên Thiên không có, "Ách, các người sẽ không vẫn nói đến bây giờ chứ?"

Mọi người nhìn thoáng qua Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy sắc mặt nàng không khác bình thường lắm, mới yên lòng.

"Khụ khụ, chúng ta luôn nói về trận đấu và chuyện luyện chế Hỏa Long đan, cho nên còn chưa về." Bạch Vô Thường nói.

"Làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp không biết vì sao phải trộn hai chuyện này vào cùng một chỗ.

"Không phải lần trước con nói với ta nói đã có thể đột phá luyện đan sư cấp mười sao? Ta nghĩ nếu không con thừa dịp trận đấu lần này luyện chế đan dược cấp mười." Bạch Vô Thường nói.

"Sư bá không sợ đến lúc đó con thất bại, hạng nhất để cho người khác dành được ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Con sẽ sao?" Hắc vô thường nói.

Độc Cô Thiên Diệp bĩu môi, là các người chắc chắn ta sẽ không!

"Giờ còn cách trận đấu mấy ngày, con đi xem thử có đột phá không. Nếu trước trận đấu có thể thành công, trong trận đấu con sẽ luyện chế đan dược cấp mười, để đông đại lục thăng đẹp một chút. Nếu không đột phá được, con sẽ luyện chế đan dược cấp chín, nhưng phụ trách lấy hạng nhất." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tâm tư của Bạch Vô Thường bị Độc Cô Thiên Diệp đoán trúng, hắc cười cười nói: "Hảo hảo, con về đột phá đi, ta chờ tin tức tốt của con. Đến trận đấu hung hăng làm sáng mắt chó của bọn họ. Hội trưởng tổng công đoàn, kiếp sau hăng năm mơ!"

"Nếu con có thể luyện chế ra đan dược cấp mười trước khi ta về thì không còn gì tốt hơn. Nhưng nếu luyện chế không được, cũng đừng miễn cưỡng. Từ giờ đến tháng 3 sang năm còn hơn bốn tháng." Độc Cô Dật Lan nói.

"Con biết. Con đi về trước ."

"Được. Trước trận đấu có tin tức gì, ta sẽ để người đến báo cho con." Hắc Vô Thường nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, sau đó xoay người về phòng mình, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân." Đô Đô đúng lúc xuất hiện trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, nước miếng chảy xuống cái yếm.

"Đô Đô, ta muốn luyện chế đan dược cấp mười, người chuẩn bị cho ta một chút dược liệu." Độc Cô Thiên Diệp lấy mấy Đan Phương ra giao cho Đô Đô.

Mấy loại đan dược này đều là đan dược có vẻ dễ luyện chế trong cấp mười, bình thường muốn đột phá cấp mười đều luyện chế mấy đan dược này.

"Chủ nhân, ở đây không luyện chế ra đan dược cấp mười, cho dù ngài thành công, cũng sẽ biến thành đan dược cấp chín." Đô Đô nhìn Đan Phương nói.

"Không thể luyện chế ra đan dược cấp mười? Vì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ, hỏi.

"Bởi vì nơi này không có quy tắc thiên địa ! Chủ nhân Ngu ngốc." Đô Đô nói.

Đô Đô nhắc nhở như vậy, Độc Cô Thiên Diệp mới nhớ tới đến sau khi luyện chế thành công đan dược cấp mười trở lên, sẽ có đan lôi. Loại đan lôi này không giống lôi kiếp linh thú biến hóa, đan lôi là trong quá trình ngưng đan đan dược trên cấp mười phải trải qua sét đánh. Bằng không khi kết đan phẩm chất chỉ có là cấp chín. "Giờ ta làm quen quá trình luyện chế, không cần bước cuối cùng kia, cấp chín thì cấp chín."

Đô Đô nghe lời chuẩn bị cho nàng mấy phần dược liệu dựa theo Đan Phương. Khi dược liệu chuẩn bị xong, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu bế quan làm quen thuộc quá trình luyện chế đan dược cấp mười.

Thời gian trận chung kết cuối cùng càng tới thành gần Phi Sa càng nóng nực, rất nhiều người đều đang chờ đợi kết quả. Người của Công hội Luyện đan sư bày một cái bàn lớn ở quảng trường, một bóng dáng màu trắng ở đó thét to mọi người hãy đặt cược. Đối tượng đơn giản là Sa Nham, Hạ Hầu Thanh Đế và Độc Cô Thiên Diệp. Bởi vì tiếng hô của Độc Cô

Thiên Diệp ít nhất, cho nên tỉ lệ bồi thường là lớn nhất . Dù vậy, người mua nàng vẫn rất ít.

"A, không nghĩ tới Bạch hội trưởng còn nhân hạ thoải mái bày ra chuyện này?" Sa Bảo nghe nói nơi này mở ván bài kết quả cuối cùng của bọn Sa Nham, nghĩ tới nhìn một cái, không nghĩ tới cư nhiên thấy Bạch Vô Thường ở đây. Bình thường con gà xù lông này vừa nói chuyện sẽ xù long lên, hôm nay nhưng tính tình thật tốt, không giận, chỉ nhìn Sa Bảo nói: "Thế nào, lão già kia, muốn thử xem không?"

Sa Bảo nhìn tỉ lệ tiền đặt cược, phát hiện tỉ lệ Sa Nham nhỏ nhất, người mua cũng nhiều nhất. Tiếp theo là Hạ Hầu Thanh Đế, Độc Cô Thiên Diệp ít nhất, chỉ có mấy người ít ỏi. Hắc đắc ý cười rộ lên, nói: "Thế nào, vẫn là Sa Nham có khả năng đoạt giải nhất đi ? Bách Lý Tà kia của các người, nên về nhà sớm làm ruộng đi thôi. Nhưng thân thể như hắc về làm ruộng chắc thu hoạch lương thực cũng không nổi đâu !"

"Người muốn mua thì mua, không mua thì đi nhanh." Bạch Vô Thường nghe thấy lời nói của Sa Bảo thì thúc giục.

"Mua, sao ta lại không mua, ta đặc biệt đến đây mua. Ta dùng một trăm ngàn tử tinh tệ mua Sa Nham thắng." Sa Bảo cười nói, sau đó lấy thẻ tạp ra đưa cho Bạch Vô Thường. Nhìn Bạch Vô Thường để người ghi tên hắc, trong lòng cười trộm, Sa Nham đã có thể luyện chế đan dược cấp chín cao cấp, hạng nhất lần này chắc chắn sẽ là hắc. Lần này hắc không chỉ làm Tổng hội trưởng Công hội Luyện đan sư, còn muốn làm Hắc Bạch lão nhân hung hăng phun ra một ngụm máu! Hắc đặt một trăm ngàn, đến lúc đó bọn họ phải bồi cho mình năm trăm ngàn, ngấm lại thật khiến cho người ta kích động !

Bạch Vô Thường cũng rất hưng phấn, một trăm ngàn này trong mắt hắc đã là của hắc, Sa Bảo này mang dáng vẻ ta chắc thắng rồi không biết khi biết kết quả cuối cùng sẽ là dáng vẻ gì ?

Ván bài của Bạch Vô Thường mỗi ngày người tới đặt cược nổi liền không dứt, Bạch Vô Thường nhìn xem trong lòng cao run lên. Đây đều là tiền đó! Ngay lúc nhân dân toàn thành chờ mong, tổng trận chung kết trận đấu luyện đan sư cuối cùng đến đúng hạn.

Lời tác giả: Độc Cô Dật Lan là tam bá Độc Cô Thiên Diệp, không phải tam thúc!

Lời editor: thật ra lời tác giả rất nhiều, nhưng nói tóm lại là như vậy đó!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Bách Lý Tà Thua?

Ngày cuối cùng của tháng mười một, tổng trận chung kết cuối cùng của trận đấu luyện đan sư cử hành ở thành Phi Sa, người của hai đại lục có thể đến đều đến, dòng người tấp nập tiến đến, khiến thành chủ thành Phi Sa không thể không hạn chế thân phận và số lượng người tới. Cho nên người bình thường muốn đến thành Phi Sa là không có khả năng.

Sân thi đấu ở phía đông thành Phi Sa lúc này đã kín người hết chỗ, ma kiên tiếp chủng [người đông chen chúc nhau] đã không đủ để đến hình dung trường hợp lúc này, khi Độc Cô Thiên Diệp và Hạ Hầu Thanh Đế đến đến thiếu chút nữa không vào sân thi đấu được đến, cuối cùng vẫn là người phụ trách trận đấu mắt sắc thấy hai người, bảo mọi người tách thành một con đường, các nàng mới khó khăn chen vào.

Không lâu, Sa Nham cũng chật vật chen vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Hạ Hầu Thanh Đế đi cùng nhau, hừ hai tiếng, đến khu nghỉ ngơi một bên ngồi xuống, nhìn thấy mọi người hoan hô hân hoan, biểu tình trên mặt rất là đắc ý.

Bởi vì thời gian Sa Nham đến Tây đại lục đã có vẻ lâu, thanh danh sớm truyền ra bên ngoài, mọi người có vẻ quen thuộc với cấp bậc luyện đan của hắn; trước trận đấu Hạ Hầu Thanh Đế vẫn ổn định tại thứ hai, mọi người cũng có vẻ có tin tưởng hắn. Chỉ có Độc Cô Thiên Diệp là thuộc loại người chưa biết, trong trận đấu cũng không có biểu hiện đặc biệt gì, bởi vậy

rất nhiều người không xem trọng nàng. Bạch Vô Thường mở ván bài lâu như vậy, người mua nàng cũng không đến một phần mười bọn họ.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, Độc Cô Thiên Diệp ở khu nghỉ ngơi quan sát người trên khán đài. Đột nhiên nhìn thấy người của Thần điện cư nhiên đến đây! Một đám người mặc quần áo màu sắc giống nhau vô cùng bắt mắt ở trên đài. Nghĩ đến tiểu Thiên Diệp lúc trước là vì bọn họ mà sống mười mấy năm không cha không mẹ, nghĩ đến Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy bây giờ vẫn còn bị trấn áp, hai mắt Độc Cô Thiên Diệp híp lại, sau đó rũ mắt xuống, che khuất hàn ý trong mắt.

Cảm thấy ánh mắt thâm đẳng của Sa Nham càn quét trên người mình, Độc Cô Thiên Diệp quay sang nhìn hắn, nói: "Mười triệu tử tinh tộ của người đã chuẩn bị xong?"

"Chuẩn bị làm cái gì, dù sao kết quả cuối cùng là người phải đi theo ta." Sa Nham mê đắm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghe thấy lời của nàng, tự tin mở miệng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của hắn, chán ghét nói: "Nếu đặt cược, vậy ai thắng ai thua cũng có thể. Cho nên người vẫn là chuẩn bị tử tinh tộ cho tốt, bằng không ta sẽ không cược với người nữa. Nếu trước trận đấu người không chuẩn bị tử tinh tộ xong, ván cược của chúng ta xem như bỏ qua."

Sa Nham nhìn vẻ mặt kiên quyết của Độc Cô Thiên Diệp, nói với người hầu một bên: "Người đi nói với đại ca, bảo hắn lấy mười triệu tử tinh tộ lại đây trước khi trận đấu diễn ra."

Kia người hầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, xoay người đi đến khu khán đài của Công hội Luyện đan sư, nhả dùm lời nói của Sa Nham.

Sa bảo nghe thấy lời nói của người hầu thì mặt biến đen, tuy hắn có rất nhiều tiền, nhưng mười triệu tử tinh tộ cũng không phải con số nhỏ! Nhưng

vì để đệ đệ mình an tâm thi đấu, hẳn vẫn bảo người dưới mang mười triệu tử tinh tề qua.

Sauk hi Sa Nham lấy được tử tinh tề, Độc Cô Thiên Diệp muốn đi muốn nghiệm chứng. Sa Nham rất mất hứng khi Độc Cô Thiên Diệp hoài nghi mình, nhưng vì để nàng có thể ngoan ngoãn đi cùng mình, vẫn đưa tinh tạp cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy lại đây, kiểm tra một lần, xác nhận con số là đủ, kêu Sa Nham xoay người đi tìm người chủ trì.

"Đại ca, phiền toái người lát nữa trước trận đấu nói chuyện đặt cược của ta và Sa Nham, để người đang ngồi chứng kiến cho chúng ta. Mặc kệ là ai, thua thì phải thực hiện đánh cược." Độc Cô Thiên Diệp nói với người chủ trì.

Sa Nham nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, gật gật đầu tỏ vẻ tán thành. Nếu đến lúc đó hẳn thắng, Độc Cô Thiên Diệp muốn đổi ý, hai lão nhân Hắc Bạch Vô Thường kia nhất định sẽ làm khó dễ từ giữa. Nếu mọi người đều biết, xem nàng còn chống chế thế nào!

Người chủ trì nhìn thấy hai người Độc Cô Thiên Diệp và Sa Nham đều yêu cầu phải làm như vậy, thì đồng ý, còn bảo người chuẩn bị một cái bàn khác, đặt tinh tạp trên đó.

Người đang ngồi đều biết đánh cược lúc trước của bọn họ, nhưng những người tới sau cũng không biết, nhìn thấy trên sân thi đấu nhiều hơn một cái bàn, còn đang kỳ quái có phải có ai muốn ngồi hay không.

Đúng chín giờ, tất cả trọng tài nhập tọa. Được sự đồng ý của Hắc Bạch Vô Thường và Sa Bảo, người chủ trì đi vào giữa sân, xua tay ý bảo mọi người im lặng. Dội sân thi an tĩnh lại, hẳn mới thanh thanh cổ họng, nói: "Hôm nay là trận đấu cuối cùng của trận đấu luyện đan sư. Hôm nay quyết định ra ba thứ hạng cao nhất của trận đấu lần này. Trước khi tuyên bố quy

tắc trận đấu, ta muốn nói với mọi người một việc. Hôm nay hai tuyển thủ Sa Nham và Bách Lý Tà của chúng ta đã đánh cuộc, muốn các vị đang ngồi làm chứng. Nếu cuối cùng người thứ nhất là Sa Nham, Bách Lý Tà tự nguyện đi theo Sa Nham; nếu Sa Nham không thể lấy được hạng nhất của trận đấu lần này, Sa Nham đưa lại mười triệu tử tinh tệ, bỏ ba vòng trên mặt đất, học hai tiếng chó sủa. Giờ tử tinh tệ hai bên đã xác nhận xong, đặt trên bàn kia." Người chủ trì nói xong còn dùng ngón tay khay trên bàn.

Mọi người mới biết cái bàn nhiều ra này là để làm gì, nghe thấy có chuyện như vậy, người trên khán đài rất hưng phấn. Chỉ có mặt Tử Tiêu là đen lại.

Sa Nham chết tiệt, dám đánh chủ ý lên nữ nhân của hắn! Tử Tiêu phát phát tay trong không khí, cảm thấy không khí hơi động, lại khôi phục bình tĩnh.

Người chủ trì cho mọi người 1 phút hưng phấn, sau đó lại bảo mọi người an tĩnh lại, tiếp tục nói: "Ta xin nói về quy tắc trận đấu hôm nay. Tuyển thủ luyện chế một viên đan dược có cấp bậc cao nhất mà mình có thể luyện chết, tất cả điều kiện khác không giới hạn. Cho điểm dựa theo phẩm chất và thời gian như cũ. Hiện tại bắt đầu."

Người chủ trì nói xong thì đi xuống, trên sân thi đấu cũng chỉ thừa ba người Độc Cô Thiên Diệp.

Sa Nham liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, lấy đan lô của mình ra. Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái lập tức nhận ra là Vãn Thiên đỉnh đứng hàng thứ bảy trong các đan lô. Lúc trước hắn dùng một cái đan lô có vẻ bình thường, không nghĩ tới hắn còn có một bảo bối như vậy. Hắn đánh một đạo hỏa diễm đến dưới đan lô, là Hóa Anh hỏa đứng thứ mười trong các dị hỏa. Đan lô tốt phải đi cùng hỏa diễm tốt, đối với hỏa khác thường của Sa Nham mọi người cũng không thấy kinh ngạc.

Lần này Hạ Hầu Thanh Đế cũng thay một cái đan lô khác, ngoại hình vẫn rất giống Thần Nông đỉnh, nhưng lại hơi khác. Hơn nữa tài chất gì đó cũng tốt hơn trước rất nhiều, niên đại thoát nhìn cũng rất xa xưa.

Độc Cô Thiên Diệp không biết đó là đan lô gì, nhưng hẳn cũng là một bảo bối.

Sau đó Hạ Hầu Thanh Đế cũng đánh ra một đạo dị hỏa, là Hỗn Nguyên hỏa đứng hàng thứ năm. Hỏa diễm vừa đến phía dưới đan lô lập tức bốc cháy mạnh mẽ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy bọn họ đều lấy đan lô tốt ra, chỉ yên lặng lấy ra hai đan lô hơi tốt một chút nhưng không có tiếng tâm. Nhìn từ xa giống như đồng sắt đen tuyền. Người trên khán đài nhìn thấy đan lô của nàng đều bật cười. Trên cơ bản đều đã loại nàng ra khỏi hàng thứ nhất. Bước đầu tiên đã kém rất nhiều!

Độc Cô Thiên Diệp không thèm để ý những người trên đài cười nhạo nàng. Đây là đan lô tốt nhất trong Luyện Yêu Hồ, là Hữu Vô đặc biệt tạo ra cho nàng. Nàng không thể lấy Thần Nông đỉnh ra, đó là đang muốn chết!

Sau đó nàng lại đánh ra một xem như dị hỏa, người xem nhìn thấy càng cảm thấy nàng vô vọng thắng lợi, không ít người nhìn nàng liên tục lắc đầu.

Thừa dịp đan lô chưa nóng, ba người đều đều tự chuẩn bị dược liệu của mình. Nhân sâm mười vạn năm, tuyết liên vạn năm, đủ loại dược liệu trân quý khiến mọi người nhìn thấy hoa cả mắt.

Độc Cô Dật Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp lấy dược liệu ra, kích động thiếu chút nữa rớt xuống từ chỗ ngồi. Đó là dược liệu luyện chế Hỏa Long đan! Hẳn luôn phụ trách thu thập dược liệu, cho nên liếc mắt một cái lập tức nhận ra. Khó trách đêm qua nàng chạy tới hỏi hẳn muốn mấy thứ, chắc là thứ nàng thiếu.

Nghĩ đan lô và hỏa diễm của Độc Cô Thiên Diệp đều không xuất sắc, ban đầu còn tưởng rằng nàng lấy không ra dược liệu tốt gì, không nghĩ tới dược liệu của nàng đều là dược liệu trân quý, rất nhiều cái đều là dược liệu sắp tuyệt tích! Nhìn dược liệu của nàng, những luyện đan sư biết đan dược nàng muốn luyện chế chắc chắn cấp bậc không thấp, lại bắt đầu lo lắng đan lô của nàng có thể thừa nhận toàn bộ quá trình luyện đan hay không.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra hơn một ngàn loại dược liệu xong, đan lô đã đun nóng hoàn toàn. Nàng dựa theo Đan Phương đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn trong đầu, từng bước một tinh luyện tinh hoa dược liệu, sau đó dung hợp cùng nhau, một đan lô chủ yếu phụ trách tinh luyện, một đan lô còn lại phụ trách dung hợp tinh hoa dược tinh luyện ra.

Song song luyện hai đan lô như vậy mọi người đều chưa từng thấy qua, có người cho rằng nàng đang lấy lòng mọi người, có người cho rằng đó là phong cách luyện đan riêng của nàng. Sau khi chủ trọng tài nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy dược liệu ra thì kích động đến tim đập nhanh hơn. Làm luyện đan sư cấp mười, hẳn cũng từng thử luyện chế Hỏa Long đan. Mỗi lần đều thất bại, nhưng lại vô cùng quen thuộc với các loại dược liệu. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy dược liệu ra thì hẳn biết nàng muốn luyện chế Hỏa Long đan!

Sa Nham nhìn Độc Cô Thiên Diệp đồng thời luyện chế hai đan lô, trong lòng cười nhạo. Nhưng Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp luyện hai đan lô, ánh mắt nhất thời trũng thật lớn! Thủ pháp luyện chế song khai nhất đan hẳn từng thấy qua trên một quyển sách cổ, không nghĩ tới giờ cư nhiên tận mắt nhìn thấy phương pháp luyện chế này! Hẳn tâm thần kích động, thiếu chút nữa làm hỏng lô dược liệu.

Độc Cô Thiên Diệp cũng không chú ý cái nhìn của người khác, tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên hai cái đan lô. Loại phương pháp song khai này nàng cũng mới học tập không lâu, phải tập trung tất cả lực chú ý mới giữ được cân bằng hai bên.

Nhất đan song luyện, đây là nàng xem rất nhiều sách cổ trong Luyện Yêu Hồ, mới nhìn thấy trên một quyển sách thật mỏng. Hỏa Long đan trên thế giới cơ hồ đã tuyệt tích, không phải vì không có Đan Phương, mà là dù có Đan Phương, luyện đan sư cũng không luyện chế. Sau vài lần thất bại, cuối cùng nàng cũng tìm ra nguyên nhân, hóa ra là do thời gian tinh luyện và dung hợp không đến cùng lúc. Nghĩ đến phương pháp nhất đan song luyện từng trong lúc vô ý nhìn qua, mới nghĩ ra cách luyện chế.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thỉnh thoảng thay phiên thao tác hai bên, không có chậm trễ bên nào, hơn nữa động tác tuyệt đẹp ngoài sức tưởng tượng, mặc kệ là người xem trọng hay là không xem trọng nàng, đối với chiêu thức ấy của nàng đều liên tục khen ngợi, cho dù cuối cùng không thể thắng, lúc này cũng là cảnh đẹp ý vui. Làm cho quá trình luyện đan dài dòng này có vẻ không chán nản lắm.

Thời gian chậm rãi trôi qua , mọi người nhìn Độc Cô Thiên Diệp luyện chế một chút cũng không cảm giác thấy mấy mấy giờ có bao nhiêu gian nan. Có mấy luyện đan sư thậm chí còn đi theo Độc Cô Thiên Diệp học thủ pháp luyện chế của nàng.

Thời gian mấy giờ nhoáng lên một cái, lần này như trước là Sa Nham hoàn thành nhiệm vụ trước nhất, hắn đưa linh lực vào trong đan lô, sau đó vũ đan lô, đan lô và đan dược đều bay lên. Đan dược hạ xuống, vững vàng rơi vào trong bình ngọc.

Đan dược bị đưa vào tay trọng tài, kết quả xem xét có rất nhanh, nhưng vì hai người khác chưa hoàn thành, cho nên kết quả tạm thời không công bố ra ngoài.

Sa Nham thu đan lô của mình, đặc ý nhìn thoáng qua hai người, về khu nghỉ ngơi. Trọng tài không nói gì về kết quả của hắn, nhưng hắn biết, đó là cấp chín cao cấp! Xem đáng về hai người bọn họ, chắc chắn không thể luyện ra đan dược cấp chín cao cấp !

Người xem nồn phía nhìn thấy Sa Nham hoàn thành luyện chế trước nhất, đều khen ngợi gật đầu, châu đầu ghé tai nói trận đấu hôm nay chắc hẳn Sa Nham đứng nhất.

Một lát sau, Hạ Hầu Thanh Đế cũng hoàn thành luyện chế, có mấy luyện đan sư phát hiện vào lúc cuối cùng khi hắn đưa vào linh khí cũng không trực tiếp chuyển đi giống bình thường, mà là đánh thủ quyết, khi đưa vào thì lúc có lúc không. Cuối cùng sau khi kết đan cũng không lập tức mở ra, qua nửa phút sau mới mở ra .

Người phụ trách đưa đan dược Hạ Hầu Thanh Đế luyện chế ra đến chỗ trọng tài, sau khi mấy trọng tài nhìn thấy đều có biểu tình kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng tiếp tục quan khán trận đấu.

Hạ Hầu Thanh Đế liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, thu thập đan lô của mình đi khỏi sân thi. Sa Nham nhìn Hạ Hầu Thanh Đế quay lại, thì khinh miệt nhìn hắn một cái, nói: "Người sẽ không luyện chế cấp chín trung cấp cũng dùng thời gian lâu như vậy chứ? Ai, ta còn vẫn xem người như đối thủ, không nghĩ tới ta đánh giá cao người !"

Hạ Hầu Thanh Đế liếc mắt nhìn Sa Nham một cái, cái gì cũng không nói, chuyên tâm xem Độc Cô Thiên Diệp luyện đan. Tuy rằng hắn cũng xem qua người trong gia tộc luyện đan, nhưng đều không có học được nhiều như khi xem Độc Cô Thiên Diệp luyện đan. Hắn có dự cảm, hôm nay nàng sẽ luyện chế ra đan dược làm toàn trường khiếp sợ.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp đã hoàn thành luyện chế một đan lô, giờ chỉ còn lại có một đan lô. Tuy giờ chỉ còn một mình nàng luyện chế, nhưng nàng cũng không bối rối, mà là dẫn lửa đã tắt trong một đan lô vào đan lô còn lại, sau đó che lại, khống chế hỏa diễm phía dưới tiếp tục luyện chế.

Giờ trên sân thi chỉ còn mình Độc Cô Thiên Diệp, thời gian còn lại biến thành buổi biểu diễn của nàng. Đan lô không ngừng run run phát ra

tiếng bang bang là nhạc đệm của nàng.

Người khác nhìn thấy đan lô của Độc Cô Thiên Diệp không ngừng phát ra tiếng động, đều đoán nàng không phải sắp nổ mạnh chứ?

Hạ Hầu Thanh Đế cũng dùng vẻ mặt lo lắng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, phản ứng đan lô của nàng là điềm báo nổ mạnh, nếu đan lô nổ mạnh, vậy lô dược liệu này của nàng sẽ báo hỏng, thành tích hôm nay cũng chỉ có thể thành con số không.

Toàn trường chỉ có hai người bình tĩnh nhìn điềm báo nổ mạnh này. Một là Độc Cô Thiên Diệp, một là chủ trọng tài. Hắn dùng vẻ mặt kích động bộ dáng nhìn Độc Cô Thiên Diệp luyện chế, hiểu được đây là quá trình phải trải qua khi luyện chế Hỏa Long đan. Bởi vì rất nhiều dược liệu có dược tính bạo liệt, muốn dung hợp cùng nhau chắc chắn sẽ phát sinh va chạm kịch liệt. So với hắn luyện chế trước kia, động tĩnh này của nàng coi như là nhỏ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn động tĩnh trong đan lô, cũng không kích động. Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, sợ mình hô hấp quá mạnh sẽ làm đan lô nổ tung. Cho nên, khi đan lô xuất hiện vết rách thứ nhất, tiếng vang thanh thúy răng rắc phát ra, dọa mọi người đều sợ ngây người. Nghĩ này đan lô chắc chắn sẽ nổ mạnh.

Khi đan lô phát ra tiếng vang thanh thúy thứ nhất thì Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu đưa một ít linh khí vào bên trong, giờ cách thời gian kết đan còn sớm, cho nên mọi người đều nghĩ đến nàng muốn dùng phương pháp như vậy cứu lại đan lô và một lò dược liệu trân quý kia.

"Xuy, nếu như vậy hữu dụng, ta không biết đã luyện chế thành công bao nhiêu đan dược." Có luyện đan sư nói như thế.

"Đưa linh lực vào như vậy không giúp gì cho việc kết đan, chẳng lẽ ngay cả loại tình huống này nàng cũng không biết sao?"

"Hừ, phỏng chừng lúc trước do vận khí mới đi đến bước này ? luyện đan sư bây giờ, tuổi còn trẻ cứ như vậy, ai..."

"Làm sao bây giờ, ta mua nàng thẳng đó, nếu nàng làm nổ, không phải chúng ta thất bại rất thảm?" Có người đột nhiên nhớ tới mình mua Độc Cô Thiên Diệp hạng nhất.

"Ha ha, người nên học chúng ta mua Sa Nham ! Bọn họ chúng ta đều biết, kết quả những trận đấu trước các người cũng biết, vì sao còn lấy tiền của mình quăng xuống nước ! Cho nên sau này các người nhất định phải nhận rõ tình thế."

"Hắc lão nhân, Thiên Diệp không phải muốn nổ chứ?" Bạch Vô Thường nhìn thấy đan lô của Độc Cô Thiên Diệp không ngừng chớp lên như vậy, chọc chọc cánh tay Hắc Vô Thường, nói, "Nếu thật sự nổ, vậy đông đại lục sẽ bị kịch."

Hắc vô thường gật gật đầu, nếu đan dược này bị hủy, hôm nay Độc Cô Thiên Diệp vốn không có làm lại cơ hội một lần nữa. Vậy cũng có nghĩa là đông đại lục thua, mặc kệ thành tích của hai người khác thế nào.

Độc Cô Thiên Diệp thả rất nhiều linh khí vào, vẫn không thể ngăn cản đan lô vỡ tan như cũ. Vết rách giống như mạng nhện trải rộng bốn phía đan lô, cuối cùng trong dự kiến mọi người, đan lô nổ mạnh !

Trước khi nổ mạnh Độc Cô Thiên Diệp lui về phía sau một bước, sau đó dùng linh lực tạo một cái khiên trước mặt mình để tự vệ. Sau một tiếng phanh, trên sân thi đấu chỉ còn một đoàn khói trắng bao phủ.

"Thật sự nổ rồi !"

"Vậy tính ‘hắn’ thua sao?"

"Không biết, chắc vậy, lúc trước người nổ mạnh bị loại trực tiếp."

Tất cả người quen Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thật sự bị nổ lò, trình độ đan dược của nàng bọn họ vẫn biết. Như bây giờ, rất khiến người ta hoài nghi nàng vì cấp bậc không đủ, mạnh mẽ luyện chế mới đưa làm bị kịch phát sinh.

Hài cốt đan lô bay ra, khắp sân thi đều là một khối sắt vụn màu đen. Một đám im lặng nằm ở đó, như đang nói Độc Cô Thiên Diệp vô dụng.

Sa Nham nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bị nổ lò, cười ha hả: "Ha ha, ha ha, không nghĩ tới thật đúng là nổ, không phải nói rất lợi hại sao? Kết quả còn không phải là thành không. Người chủ trì đâu, người chủ trì đi lên công bố kết quả . Ha ha ha, nàng thua! Lập tức theo ta đi !"

Sa Nham kích động muốn đi lên xem Độc Cô Thiên Diệp có hay không bị nổ mạnh mà chết , vừa đi lên hai bước thì nghe đến một giọng nói lạnh liệt từ phía trên truyền đến.

"Ai nói ta thất bại ?"

Gió thổi qua, thổi bay khói trắng trên sân thi, để mọi người xem thấy rõ cảnh tượng trên đó. Đợi thấy rõ ràng, mọi người hít vào một hơi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Khiếp Sợ Tuyệt Đối

Sương trắng tạo thành vì vụ nổ tan đi, mọi người thấy Độc Cô Thiên Diệp đứng bên cạnh đan lô vỡ nát, còn có linh lực mà nàng không chế đang vây quanh một lò được liệu đã tinh luyện xong.

Chủ trọng tài vừa thấy rõ tình hình thì đứng lên từ chỗ ngồi, vẻ mặt kích động nhìn hỏa cầu trôi nổi giữa không trung kia.

"Linh, linh lực hóa đỉnh! Đúng là linh lực hóa đỉnh!"

Linh lực hóa đỉnh, tức là luyện đan sư dùng linh lực của mình thay thế đan lô, trực tiếp vây quanh được liệu tiến hành tinh luyện, dung hợp và kết đan. Lúc này hỏa cầu đang tiến hành tiến thêm một bước tinh luyện được liệu.

Không ít luyện đan sư nghĩ tới linh lực hóa đỉnh, nhưng vì chưa từng gặp qua, không dám khẳng định. Lúc nghe thấy lời nói của chủ trọng tài, đều là vẻ mặt kích động, bất khả tư nghị. Linh lực hóa đỉnh vẫn là tồn tại trong truyền thuyết, không nghĩ tới hôm nay không chỉ thấy Độc Cô Thiên Diệp nhất đan song luyện, còn thấy linh lực hóa đỉnh !

"Rất thần kỳ, cư nhiên có thể luyện đan như vậy?" Người không hiểu luyện đan nhìn hỏa cầu linh lực của Độc Cô Thiên Diệp, đều cảm thấy thần kỳ, chẳng lười tán thưởng.

Sa Nham muốn đi lên đi xem tình cảnh trên sân thi, cả người cứng lại ở đó. Làm luyện đan sư cao cấp, đương nhiên hẳn biết đây là cái gì, nhưng chính vì biết, cho nên càng thêm cảm thấy không thể tin được. Linh lực hóa đỉnh cư nhiên bị nàng dùng đến, vậy không phải nói cấp bậc của ‘hắn’ cao hơn hẳn sao? !

Hạ Hầu Thanh Đế trực tiếp nhảy dựng lên từ khu nghỉ ngơi, chạy tới bên sân thi, mắt nháy cũng không nháy mắt nhìn hỏa cầu kia.

Độc Cô Thiên Diệp từ sau câu nói với Sa Nham uống thì không mở miệng nữa, chỉ hết sức chăm chú khống chế linh lực của mình tiến thêm một bước đi thô thủ tinh với dược liệu trong đó. Nếu muốn thiêu hủy toàn bộ tạp chất vô dụng, mà lại không ảnh hưởng những phần khác, tinh thần lực cần tập trung cao độ.

Hắc Bạch Vô Thường, người chủ trì còn có chủ trọng tài đều đi tới bên sân thi, cùng Hạ Hầu Thanh Đế quan khán, đồng thời cũng phòng ngừa những người khác quấy rối phía sau.

Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ bảo hộ cho mình, thì tinh tâm luyện đan. Hắc Bạch Vô Thường sẽ không để cho người khác phá hoại nàng.

Hỏa long đan dược tính mạnh mẽ, cho dù có thảo dược dung hợp, cũng chỉ có thể giảm nhẹ một chút, nếu sau khi làm tất cả dược liệu dung hợp lại, không phải đan lô đặc biệt tốt căn bản không chịu nổi va chạm của dược tính, nổ lò là điều tất nhiên sẽ xảy ra.

Trong khoảng thời gian này nàng ở trong Luyện Yêu Hồ nghĩ cách giải quyết vấn đề này, ban đầu còn nghĩ nếu tìm không thấy đan lô tốt, trong trận đấu sẽ không luyện chế đan dược này, tìm lúc nào không người rồi dung Thần Nông đỉnh luyện chế, không nghĩ khi tìm tìm phương pháp nhất đan song luyện thì thấy biện pháp linh lực hóa đỉnh này.

Bởi vậy khi đan lô xuất hiện khe hở thứ nhất, nàng đưa linh lực vào đan lô cũng không phải vì giảm bớt áp lực để bảo vệ đan lô, mà là ở trong đó hình thành một tiểu hỏa cầu bao bọc tất cả dược liệu lại, tạo một đan lô linh lực lâm thời.

"Nhìn kìa, sắp kết đan !"

Bởi vì không có đan lô ngăn cản, mọi người có thể thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong. Cho nên khi dược thủy bắt đầu thu nhỏ lại ngưng kết, mọi người ở đây đều thấy rành mạch.

Người của gia tộc lánh đời, nhất lưu gia tộc giống như sói đói nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ cách đoạt nàng từ tay Công hội Luyện đan sư lấy. Có người như vậy, cho dù là đắc tội Công hội Luyện đan sư cũng xứng đáng!

Dược thủy chậm rãi thu nhỏ lại thành một khối, nhưng không thể hình thành đan dược. Độc Cô Thiên Diệp thấy thời cơ sắp tới, bắt đầu đưa linh lực vào trong. Linh lực muốn ngưng dược thủy, chậm rãi kết hợp những giọt nước phân tán.

Ngay lúc kết đan, trên bầu trời chậm rãi hình thành một đám mây đen lớn bằng cái bánh, chặn ánh mặt trời lại.

"Đây là làm sao vậy?"

"Đang êm đẹp sao lại có một đám mây đen?"

"Chẳng lẽ là..."

Người trên khán đài nhìn thấy mây đen thì nghi hoặc không thôi, chỉ có các luyện đan sư sôi trào.

"Đan kiếp! Đan kiếp!"

"Trời ạ, đây là đang hình thành đan dược cấp mười!"

"Đan dược cấp mười! Thì ra ‘hắn’ là luyện đan tông sư!"

"Rất suất ! Ta rất thích!"

"Thần tượng của ta, sau này ‘hắn’ là thần tượng của ta!"

Hắc Bạch Vô Thường nhìn đan kiếp thì biết lần luyện chế này của nàng đã sắp hoàn thành, chỉ cần trải qua đan kiếp cuối cùng, thì hoàn thành !

Sa Bảo nghiêm mặt, cả người tỏa ra lãnh khí nguy hiểm. Nếu Bách Lý Tà này luyện chế thành công, vậy bọn họ sẽ thua trận đấu lần này! Hắn muốn động tay chân, nhưng nhìn thấy mấy người bên sân thi, tay đã nâng lên lại buông xuống.

Hạ Hầu Thanh Đế cảm thấy lúc này tâm trạng của hắn đã không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, hắn biết nàng rất mạnh, không nghĩ tới nàng đã cao hơn hắn một giai, trực tiếp vượt qua tiến đến hàng ngũ luyện đan tông sư.

Điền Bá trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tình huống phía dưới, nhìn thấy tình hình toàn trường sôi trào, phục hồi tinh thần lại, miệng nói thầm: "Không nghĩ tới Bách Lý Tà này đúng là có tài thật."

"Tam thúc, ngài xem, đan kiếp! Nàng thành công !" Độc Cô Thiên Thiên chỉ vào mây đen trên trời, kích động nói.

Độc Cô Dật Lan cười gật gật đầu, trong mắt là vui sướng và tự hào không ức chế được. Luyện chế thành công Hỏa Long đan, gia gia không cần phải dựa vào Tuyết Hàn đan bảo mệnh, hơn nữa Thiên Diệp cũng đã đồng ý, sẽ trở về cùng hắn để chữa trị cho gia gia. Bỏ Tuyết Hàn đan, thương thế trước kia của Độc Cô Vân Hằng sẽ càng thêm nghiêm trọng,

hắn vốn định mời Hắc Bạch Vô Thường đi, nhưng có Thiên Diệp còn lợi hại hơn bọn họ, tự nhiên không cần làm phiền người khác.

"Quả nhiên nàng rất lợi hại." Độc Cô Thiên Kỳ cũng mở miệng tán thưởng, xem như thừa nhận nàng là muội muội.

Chủ trọng tài nhìn đan dược chậm rãi ngưng kết thành công, ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp từ khen ngợi biến thành sùng bái. Giải quyết vấn đề khiến hắn rối rắm nhiều năm dễ dàng như vậy! Tuy rằng giờ hắn đã biết biện pháp, nhưng nhất đan song luyện và linh lực hóa đỉnh hắn không làm được! Nhưng ít nhất hắn biết phương hướng cố gắng, không phải sao?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn kiếp vân trên đầu, so với lôi kiếp biến hóa lần trước, lần này quả thực là trò trẻ con. Nhưng để đảm bảo an toàn, nàng vẫn phát ra một ít linh lực, củng cố cái đan lô lâm thời này một chút.

"Sắp đánh rồi kìa." Mọi người nhìn kiếp vân, nói.

Có những luyện đan sư vì bảo vệ đan dược của mình, sẽ nghĩ biện pháp triệt tiêu đan kiếp, hoặc là tìm thứ thay thế. Như vậy tuy rằng hiệu quả cuối cùng kém một chút, nhưng tốt xấu gì cũng bảo vệ được đan dược. Có đan dược trực tiếp bị đánh thành bụi trong đan kiếp.

"Ầm!"

Một đạo đan lôi trực tiếp đánh vào Độc Cô Thiên Diệp đan lô ngưng tụ thành, làm cho tâm thần mọi người run lên. Bọn họ còn nghĩ Độc Cô Thiên Diệp sẽ dùng biện pháp gì né qua đan kiếp, dù sao đây cũng là trận đấu, nếu đan dược của nàng bị đánh thành bụi, nàng coi như thua.

Nhưng khiến người ta không thể tưởng được là, đan kiếp đánh đến đan lô giống như là quyền đánh vào bông, đan lô trừ tạo thành một cái khe nhỏ, thì không bị gì nữa. Mà đan kiếp lại rút vào trong, chạy hai vòng quanh đan dược, cuối cùng dung nhập vào trong đan dược.

"Đây là có chuyện gì? Chưa từng nghe nói qua đan lôì còn có thể dung nhập vào trong đan dược."

"Đúng vậy, tò mò thật!"

Lúc này ngay cả Hắc Bạch Vô Thường và chủ trọng tài cũng nghi hoặc, nhất là chủ trọng tài, hẳn cũng từng luyện chế đan dược cấp mười, chưa từng thấy chuyện như vậy.

Đợi cho toàn bộ đan lôì dung nhập vào đan dược, Độc Cô Thiên Diệp thu hồi linh lực, một viên đan dược lửa đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, bên ngoài còn bao phủ một tầng ánh sáng.

Toàn bộ người trên khán đài đứng lên, vỗ tay kịch liệt.

"Quá lợi hại !"

"Nhất định phải nghĩ biện pháp đưa nàng về gia tộc."

"Nếu chúng ta lấy chức vị điện chủ phân điện thần điện yêu cầu nàng có thể đồng ý không?"

"Hôm nay xem như ta đại khai nhãn giới , ha ha!"

Độc Cô Thiên Diệp bỏ đan dược vào bình ngọc, đưa cho chủ trọng tài đã khống chế không được bản thân mà chạy lên sân thi, chờ hẳn kiểm tra.

"Ha ha, không cần, không cần kiểm tra, đan lôì của ngươi đã xuống, hạng nhất đã vững vàng thuộc về ngươi ." Chủ trọng tài cười lớn nói, "Ta đi lên là muốn nhìn đan dược này một chút, không biết có thể cho ta xem không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lúc này chủ trọng tài mới nhận bình ngọc, lấy đan dược ra nữa quan sát cẩn thận, phát hiện đan dược của nàng

có nhiều hơn đan được cấp mười bình thường vài vòng đan văn, có lẽ đây là kết quả dung hợp đan lô.

Những trọng tài khác cũng xông tới, người chủ trì bình ổn tâm trạng kích động, tuyên bố với mọi người: "Trận đấu luyện đan lần này đến đây đã hoàn thành, hạng nhất Bách Lý Tà, luyện chế đan được cấp mười sơ cấp. Hạng hai, Hạ Hầu Thanh Đế, đan được cấp chín cực phẩm. Hạng ba, Sa Nham, cấp chín cao cấp."

Sa Nham vừa nghe mình rơi xuống hạng ba, kêu la không tin.

"Làm sao có thể, sao có thể có đan được cực phẩm tồn tại! Không có khả năng, không có khả năng!"

Sân thi đang sôi trào lập tức an tĩnh lại, mọi người nhìn Sa Nham. Sắc mặt chúng trọng tài rất khó coi, nghiêm mặt nói: "Người đang hoài nghi năng lực của bọn ta hay là hoài nghi phẩm cách của bọn ta?"

Sa Nham nghe thấy lời nói của chủ trọng tài, nhất thời hoảng loạn, nói: "Ta không có, ta chỉ là..."

"Hừ! Người đã không tin, mang đan được của bọn họ lên." Chủ trọng tài phân phó.

Có người nhanh chóng mang lên hai viên đan được, chủ trọng tài lấy đan được Hạ Hầu Thanh Đế luyện ra, đưa tới trước mặt mọi người, sau đó lấy đan được của Sa Nham ra đặt cùng một chỗ, vừa so sánh, đan được của Hạ Hầu Thanh Đế quả nhiên tốt hơn Sa Nham rất nhiều, đã không phải đan được cao cấp có thể có.

Ban đầu Sa Nham nghĩ mọi người đều chưa từng thấy qua đan được cực phẩm, chắc chắn là trọng tài nghĩ sai rồi. Giờ sự thật trước mắt, hẳn cũng không thể nói gì.

"Ta nhớ chuyện tuyên bố trước trận đấu - ngươi và Bách Lý công tử đặt cược với nhau. Giờ ngươi thua, tinh tạp trên bàn kia là của 'hắn'." Chủ trọng tài lạnh lùng nói, "Nhưng không biết chừng nào thì ngươi bỏ trên mặt ba vòng, học cầu kêu?"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy chủ trọng tài nói như vậy, vỗ cái bộp lên trán mình, hô nhỏ: "Ai nha, ngìa không nói ta cũng quên mất. Giờ tinh tạp này là của ta đó!"

Nàng đi lên sân thu toàn bộ tinh tạp vào nhẫn không gian, sau đó vừa lòng quay lại, nhìn Sa Nham còn chưa khôi phục lại, nói: "Ta đã nói ngươi không thể đứng nhất, ngươi không tin ta, thế nào, giờ đã biết chứ gì. Kia gì, ngươi nhanh lên, ta nhìn ngươi xong còn phải vội vàng về đó."

Nói xong, nàng còn ngáp một cái. Luyện đan được một ngày thật là mệt !

Mặt Sa Nham nhất thời biến thành màu gan heo, lúc này hắn mới hiểu Độc Cô Thiên Diệp đã đào một cái hố sau đó dụ hắn nhảy xuống! Hắn lại không nhận ra, giờ đây chẳng những thua mười triệu từ tinh tệ, còn phải làm chuyện mất mặt không có tôn nghiêm như vậy !

Độc Cô Thiên Diệp nhìn biểu hiện của Sa Nham, trong lòng tràn ngập khinh thường. Nếu lúc trước hắn không có ý xấu với mình, sao có thể có trường hợp này ? Một khi đã như vậy, giờ mới rồi rảnh có ích lợi gì? !

Khán đài người trên đều ồn ào, bảo Sa Nham bỏ trên mặt đất, bảo hắn học chó sủa. Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người đó, nếu giờ người thua là nàng, chỉ sợ cũng là phản ứng như vậy phải không ?

Sa Nham đứng đó không chịu động, làm luyện đan sư cao cấp, sao có thể làm ra chuyện như vậy! Sa Bảo đã đi tới, nghĩ tới mười triệu từ tinh tệ bị Sa Nham thua trận mà mất thì đau thấy tâm can. Nhưng hắn vẫn là đi tới trước Sa Nham, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Nếu Bách Lý công tử đã

muốn có mười triệu tử tinh tể, mong ngài nhìn phân lượng của Công hội Luyện đan sư, hãy buông tha Sa Nham."

Phân lượng của Công hội Luyện đan sư? Hắc còn không biết xấu hổ nói!

Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng là phân tranh trong Công hội Luyện đan sư, để những người khác nhìn thấy thì cũng mất hết mặt mũi của Công hội Luyện đan sư, cho dù Hắc Bạch Vô Thường không thèm để ý, nàng cũng không thể khiến bọn họ mất mặt.

"Nếu Sa hội trưởng đã nói như vậy, nhìn phân lượng Công hội Luyện đan sư, ta cũng không thể so đo? Nhưng lúc trước đã nói, người đại lục nào thắng trận đấu, tổng công đoàn sẽ ở nơi đó, giờ ta thắng, vậy tổng hội này..." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Sa Nham một cái, xoay người nói với Sa Bảo.

Lời của nàng còn chưa nói xong, Sa Bảo đã nhanh chóng nói: "Đương nhiên ở đông đại lục. Tây đại lục chúng ta chỉ là một phân hội của tổng công đoàn mà thôi."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Sa Bảo, không nghĩ tới hắc còn rất thức thời !

"Ha ha, lão nhân chết tiệt, thế nào? Ta nói ngươi đừng có ép buộc, muốn Công hội Luyện đan sư đổi chủ, đợi mấy trăm năm nữa đi!" Bạch Vô Thường cười lớn nói.

Sắc mặt Sa Bảo càng khó coi, nhìn đến Bạch Vô Thường, hừ một tiếng, nói một câu còn có chuyện rồi xoay người đi. Hắc và Bạch Vô Thường vốn nhìn nhau không vừa mắt, giờ đông đại lục thắng, trong lòng hắc tự nhiên tức giận. Lúc đi còn trừng mắt nhìn Sa Nham một cái, quát lớn: "Còn không đi, ở đây tìm mất mặt xấu hổ sao? !"

Sa Nham ngẩng đầu, dáng vẻ muốn giết người, hăn trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, sau đó xoay người đi, ý tưởng này không cần nói cũng biết! Độc Cô Thiên Diệp chỉ cười cười, hăn muốn giết nàng, chỉ sợ còn không có bản lĩnh kia!

"Ôi chao, đừng đi mà, phần thưởng hạng ba này còn chưa tặng cho hăn đâu!" Bạch Vô Thường hô với bóng dáng hai người.

Tử Tiêu trên khán đài híp mắt nhìn Sa Nham đi ra ngoài, phát phát tay. Không khí truyền đến một trận dao động, nhưng không nhìn thấy bất kì ai.

"Sư bá, con đi trước." Độc Cô Thiên Diệp thấy mọi chuyện đã xong, nói với Hắc Bạch Vô Thường. Nếu giờ mà không đi, lát nữa phỏng chừng đi không được.

"Ừ. Con về trước đi." Bạch Vô Thường cười đến vẻ mặt sáng lạn, "Lát nữa bọn ta lại đi tìm con."

"Dùng đường hầm của bọn ta mà đi." Trọng tài trả đan dược lại cho Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Nếu người đi ra ngoài bằng đường vào chắc chắn về không được."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng như vậy, dùng ánh mắt ý bảo bọn Tử Tiêu trên khán đài, sau đó rời khỏi bằng đường chuyên dụng của trọng tài.

Những người muốn đoạt Độc Cô Thiên Diệp về nghe tiếng sư bá thì biết không có khả năng mang nàng về thế lực của mình, nhưng vẫn muốn đi lên kết giao một chút. Nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, không chờ người chủ trì nói lời tổng kết đã đi ra. Nhưng khi bọn họ ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp đã không thấy .

Sau đó mọi người lại đi khách sạn nàng ở hỏi, biết nàng đã trả phòng rời khỏi, hơn nữa đồn đãi có người tận mắt thấy nàng rời khỏi thông qua

truyền tống trận, nhưng không có nói đi chỗ nào. Trong lúc nhất thời mọi người cũng không biết nàng đi đâu.

Có người đoán rằng có thể là nàng cải trang giấu trong Công hội Luyện đan sư, nhưng đợi ngoài Công hội Luyện đan sư vài ngày cũng không thấy người, mọi người dần dần buông tha. Chỉ là trận đấu cuối cùng của nàng vẫn bị mọi người truyền ra ngoài, làm cho tên Bách Lý Tà lập tức bay khắp hai đại lục.

Thật ra sau khi hoàn thành trận đấu, Độc Cô Thiên Diệp cũng không chân chính rời khỏi, mà chờ bọn Tử Tiêu và Mạc Phong ở lối ra, sau đó cùng nhau về khách sạn, bảo chủ khách sạn nói với người ngoài nàng đã trả phòng, sau đó Hắc Bạch Vô Thường nhờ lão lục ca giúp một việc, chuyện nàng không có ở thành Phi Sa như vậy là xong.

Khi Hạ Hầu Thanh Đế về khách sạn đã nghe nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, nghĩ đến việc ngày mai mình phải đi, không biết khi nào thì gặp lại nàng, trong lòng căng thẳng.

"Răng rắc."

Khi Hạ Hầu Thanh Đế đi ngang qua phòng Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên cửa mở ra, nhìn thấy người ở bên trong, ánh mắt hẩn trờn tròn tròn.

"Không phải người đã đi rồi sao?" Điền Bá ở phía sau nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, kinh ngạc hỏi.

"Chỉ là muốn đồ được im lặng thôi." Độc Cô Thiên Diệp trả lời, "Muốn vào ngồi một lát không?"

Hạ Hầu Thanh Đế đi vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, mắt nháy cũng không nháy, đột nhiên nói ra một câu hù chết Điền Bá. "Ta muốn bá người làm sư!"

Điền Bá đang đóng cửa, nghe thấy lời nói của Hạ Hầu Thanh Đế thì kẹp luôn tay của mình lại.

"Thiếu gia, thiếu gia, ngài không thể tùy tiện bái sư a, tuy phẩm chất của ngài là cao hơn ngài một chút, nhưng ngài phải nghĩ về thân phận của ngài chứ, sao ngài có thể tùy tiện bái biệt bái sư? Thiếu gia, không thể, không thể, quay về lão gia phu nhân sẽ trách cứ ngài, thiếu gia..." Điền Bá bất chấp ngón tay bị kẹp, lập tức nhảy đến trước mặt Hạ Hầu Thanh Đế, huy tay không ngừng nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ Điền Bá, thật sự tưởng tượng không ra hẳn là cái gọi là cao thủ. Khí chất đâu ? Vì sao ngài chỉ thấy một đại thúc thích tụng kinh ?

"Ta đã quyết định . Bách Lý công tử, mong ngài thu ta làm đồ đệ." Về mặt Hạ Hầu Thanh Đế kiên định nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Nếu lúc trước hẳn nghĩ Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi là khó chịu, thì giờ tâm trạng kích động khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp làm hẳn không muốn rời khỏi ngài, muốn đi theo ngài học luyện đan. Nhìn Độc Cô Thiên Diệp luyện đan, hẳn có cảm giác rất kích động, đó là tình huống chưa bao giờ xảy ra khi xem người khác luyện đan. Hơn nữa những quan điểm tư duy của ngài trong luyện đan rất độc đáo lại sâu sắc, giúp cho hẳn luyện đan tốt hơn, cho nên hẳn muốn bái ngài làm sư. Hẳn tin tưởng nếu đi theo ngài, nhất định có thể học được càng nhiều hơn.

Độc Cô Thiên Diệp khó xử nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Khi chúng ta có thời gian có thể cùng nhau tham thảo một chút, bái sư thì không cần đâu ?"

"Không được! Ta muốn đi theo người." Hạ Hầu Thanh Đế nói chắc chắn.

Điền Bá nhìn thấy thái độ Hạ Hầu Thanh Đế, biết nếu hăn quật cường lên, ai nói cũng không nghe, tựa như tới tham gia trận đấu lần này vậy. Chuyện mất thân phận như vậy hăn vẫn làm. Điền Bá dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, giờ cũng chỉ có nàng cự tuyệt hăn mới được.

"Ta có rất nhiều chuyện phải làm, hơn nữa rất nguy hiểm. Ta không thể để người cùng ta phiêu lưu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta có thể giúp người." Hạ Hầu Thanh Đế nói.

"Thiếu gia ôi chao, nếu ngài báỉ ‘hăn’ làm thầy, vậy ngài đang mang phiền toái cho ‘hăn’ đó!" Điền Bá một bộ mau khóc bộ dáng nói.

"Vì sao? Ta chỉ là báỉ nàng làm sư, cũng không phải chuyện khác, sao có thể mang đến phiền toái?" Hạ Hầu Thanh Đế thấy Điền Bá ngăn cản hăn lần nữa, mất hứng nói.

Điền Bá thấy biểu cảm của Hạ Hầu Thanh Đế thì biết hăn đã tức giận, nhưng vẫn kiên trì nói: "Nếu ngài báỉ Bách Lý công tử làm sư, lão gia phu nhân còn có những người đó trong nhà sẽ tức giận, toàn bộ lửa giận này, sẽ đổ lên đầu Bách Lý công tử đó."

"Sẽ không, ai dám tổn thương sư phụ ta, thì chớ trách ta không chế không được tay của mình." Hạ Hầu Thanh Đế nói, đã tự động quy kết Độc Cô Thiên Diệp thành sư phó của hăn.

Khi Hạ Hầu Thanh Đế ở trong gia tộc địa vị không chỉ có vẻ cao, mà thiên phú luyện đan hăn là tốt nhất, không đến trăm tuổi có thể luyện chế ra đan dược cấp chín cực phẩm, điều này khiến gia tộc đã thật lâu không có đột phá rất vui vẻ, kỳ vọng với hăn cũng rất lớn. Hơn nữa thiên phú tu luyện của hăn cũng rất cao, có thể dưới tình huống phẩm chất đan dược luyện đến lợi hại như vậy mà linh lực đã đạt tới thần vương cao cấp!

Chắc thấp nhất là tình thương rồi! Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp vùng trộm nói.

"Đi theo ta thời gian luyện đan của ngươi sẽ rất ít." Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục cự tuyệt. Nàng thật không có ý định thu đồ đệ đâu! Hơn nữa nàng phải nhiều việc như vậy, trên người lại có nhiều bí mật như vậy, nếu để hẳn đứng ở bên người thì thật sự không thích hợp.

Hạ Hầu Thanh Đế nghe thế, cuối cùng ánh mắt cũng dao động một chút. Tuy thiên phú của hắn có vẻ tốt, nhưng vẫn rất chăm chỉ, nếu không có nhiều thời gian luyện đan như vậy, hắn hơi lo lắng một chút. Nhưng nghĩ đến thời gian luyện đan của Độc Cô Thiên Diệp cũng rất ít, vẫn có thể có thành tích như vậy, nói: "Ta không cần. Ta muốn đi theo người học luyện đan."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chằm chằm với luyện đan trong mắt Hạ Hầu Thanh Đế, nghĩ nghĩ, nói: "Tư lịch của ta còn chưa đủ thu người làm đồ đệ. Hơn nữa tuổi của ngươi lớn hơn ta, ngươi không biết là sẽ không được tự nhiên sao?"

"Vì sao lại không tự nhiên? Cấp bậc của ngươi cao hơn ta, đương nhiên có thể làm sư phó." Hạ Hầu Thanh Đế căn bản không rõ, tư duy của hắn không thể dùng tư duy người bình thường lý giải.

"Được rồi." Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, si mê của Hạ Hầu Thanh Đế này đối với đan dược khiến người ta nhìn không được không muốn thương tổn hắn, hơn nữa ở chung trong thời gian này, phát hiện nhân phẩm của hắn cũng không tệ, thu thì thu thôi. Nhưng nghĩ đến việc thu một người lớn tuổi hơn cả mình, trong lòng nàng không được tự nhiên !

Hạ Hầu Thanh Đế nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, khóe miệng cong lên. Nhưng là còn chưa vui vẻ đủ, chợt nghe Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nhưng, bây giờ ta còn có việc cần hoàn thành, thật sự không thể mang

người bên người. Ta có thể cho người bản chép tay luyện đan trước kia, tự người về nghiên cứu, chờ ta có thời gian sẽ đi tìm người. Nếu người không đồng ý, ta sẽ không thu người làm đồ đệ."

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nghĩ, nói: "Ta còn muốn bái người là sư. Sư phó, sư phó, ha ha, ta có sư phó."

Điền Bá trong một khắc Độc Cô Thiên Diệp đồng ý thì ghé vào tường khóc lớn: "Lão gia, phu nhân, thiếu gia không nghe khuyên can của ta, ta còn mặt mũi nào về gặp các người, ô ô..."

Độc Cô Thiên Diệp đưa một quyển bản chép tay cho Hạ Hầu Thanh Đế, hẩn mở ra xem, bên trong đều là một ít tâm đắc của Độc Cô Thiên Diệp.

"Phần trước người không cần xem, trực tiếp xem phía sau là được. Hơn nữa ta phát hiện thủ pháp luyện đan của người và ta hơi giống, ta nói cho người mấy chỗ người phải chú ý..." Độc Cô Thiên Diệp nói cho Hạ Hầu Thanh Đế những điều nàng quan sát trong trận đấu, mỗi một chỗ đều nói cặn kẽ.

Vừa nói chuyện này thì nói một ngày một đêm, đương nhiên đa số thời gian là hai người tham thảo thủ pháp luyện đan và thao tác thực tế.

Bởi vì bái sư, Hạ Hầu Thanh Đế lùi thời gian rời khỏi của mình lại một ngày, lại đợi Độc Cô Thiên Diệp phân tích rõ ràng vấn đề của hẩn sau mới lưu luyện không rời mà đi.

Hạ Hầu Thanh Đế rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp ăn một linh quả giải khát, sau đó đi tới phòng Độc Cô Dật Lan. Gõ lên cửa vài cái, sau khi được Độc Cô Dật Lan cho phép thì đi vào.

"Tam bá."

"Thiên Diệp, sao con lại tới đây? Đồ đệ của con đâu?" Độc Cô Dật Lan biết Độc Cô Thiên Diệp thu Hạ Hầu Thanh Đế làm đồ đệ, luôn luôn tại giảng giải cho hắn, đang nghĩ hai ngày nữa đi tìm nàng, không nghĩ nàng lại tới trước.

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy Độc Cô Dật Lan nói về đồ đệ, trên mặt hơi ngượng ngùng, nói: "Hắn đã đi về. Con mang Hỏa Long đan đến."

Nói xong, nàng lấy bình ngọc kia ra giao cho Độc Cô Dật Lan.

Độc Cô Dật Lan nhìn bình ngọc trong tay nàng, hỏi: "Con không về cùng bọn ta sao?"

"Ta định dùng thân phận Độc Cô Thiên Diệp về." Độc Cô Thiên Diệp nói, nàng muốn dùng thân phận phế vật về, đi xem, gia tộc kia, có đáng cho nàng về không!

Độc Cô Dật Lan hiểu ý Độc Cô Thiên Diệp, thu hồi đan dược, nói: "Con nha, quý tâm tư đúng là nhiều. Con nghĩ như vậy thì cứ như vậy đi, lát nữa nói với Thiên Thiên và Thiên Kỳ là được."

"Ân. Ông cố phụ thương tích đã có ba mươi năm, chúng ta nên nhanh chóng quay về. Lát nữa con đi nói cho sư bá rồi chuẩn bị về. Sau khi cứu ông cố phụ con còn muốn tới Tây đại lục." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được. Chỉ cần con dọn đồ xong, chúng ta tùy thời có thể xuất phát." Độc Cô Dật Lan gật đầu nói.

Độc Cô Thiên Diệp đi tìm Hắc Bằng Du cùng đi Công hội Luyện đan sư, đương nhiên hai người đều thay dáng vẻ khác. Hai người hoàn toàn xa lạ đi trên đường cái mới không bị nhận ra.

Hắc Bạch Vô Thường biết Độc Cô Thiên Diệp luyện chế ra hỏa long đan nhất định sẽ về trị liệu cho Độc Cô Vân Hằng, cho nên cũng không

kinh ngạc, chỉ nói có rảnh về thăm bọn họ. Cũng cho nàng một cái lệnh bài, nói: "Đây là lệnh bài trưởng lão cao nhất của Công hội Luyện đan sư, cầm nó thì có thể hiệu lệnh phân hội bên ngoài của Tổng công đoàn. Con đi Tây đại lục có cần gì có thể trực tiếp tìm họ. Đúng rồi, trên đường về Sa Bảo và Sa Nham bị người giết, nhưng không biết là ai. Giờ người phụ trách đã đổi."

"Sa Nham bị giết?" Lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp nghe nói chuyện này, trong lòng hơi kinh ngạc. Nhưng nghĩ đến phản ứng lúc đó của Tử Tiêu, cũng có thể đủ đoán được.

"Đúng vậy. Nghe nói tử trạng của Sa Nham rất thảm thiết." Hắc Vô Thường nói. "Ai biết hẳn đặc tội người nào."

"Chết rất tốt, đỡ phải nhìn phiền lòng." Bạch Vô Thường không sao cả.

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ, nói: "Nếu có chuyện con sẽ đi tìm họ. Bọn con đi trước."

Sau khi về khách sạn, bọn Hắc Bằng Du trả phòng, Độc Cô Thiên Diệp đổi hồi nữ trang, biến mình giống lúc trước tám phần, nhưng thoát nhìn cũng không ra. Còn dùng Đan Đan che dấu linh lực dao động của mình, vừa nhìn, thật sự rất khó tin đây là Độc Cô Thiên Diệp!

Khi bọn Hắc Bằng Du nhìn thấy nàng liên tục kỳ quái, nếu không phải thấy nàng đi ra từ gian phòng kia, bọn họ cũng không dám nói quan nàng. Độc Cô Dật Lan nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua thật sự tựa như một phế vật, hơi ngạc nhiên, nói: "Giờ chúng ta về gia tộc."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, rời đi cùng mọi người. Nàng rất muốn biết, chỗ đó có đáng vẻ gì.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12 (1): Về Đến Gia Tộc

gia tộc Độc Cô nằm trên tây đại lục. Nếu so sánh Tây đại lục với đông đại lục, thì rộng lớn hơn nhiều, hơn nữa địa hình cũng phức tạp hơn. Đông đại lục chỉ riêng hải vực đã chiếm không ít diện tích, diện tích của đại lục ít hơn nhiều. Mà tây đại lục đều là lục địa, tuyết vực, sa mạc, thảo nguyên, núi đều có cả. Những gia tộc lánh đời này bình thường đều sống trong hoàn cảnh như vậy.

Bởi vì giữa hai đại lục không có truyền tống trận trực tiếp, cho nên chỉ có thể đến thành thị gần nhất, sau đó tự mình xuyên đi qua.

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp tới sơn mạch Bắc Vọng, nhìn những ngọn núi kéo dài không dứt, Độc Cô Thiên Diệp còn tưởng mình về tới sơn mạch Miễn Miễn.

"Đi thôi, muốn qua đây chỉ sợ phải mấy ngày." Độc Cô Dật Lan liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói, "Khi qua nơi này, chỉ cần không đi ngọn núi đặc biệt cao, không phóng thích uy áp, vẫn có vẻ an toàn. Cho nên lúc chúng ta đi qua phải thu liễm uy áp của mình lại, bằng không sẽ bị xem như khiêu khích."

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu gật gật đầu, sau đó đoàn người ngồi trên phi hành thú của Độc Cô Dật Lan, bay về phía tây đại lục. Trên đường đi Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy có không ít người lịch lăm bên trong, nhớ

lại ngày đó nàng đi sơn mạch Miễn Miễn, chỉ là lúc này người có thực lực rất mạnh thôi.

Bay liên tục bốn năm ngày, cuối cùng bọn họ cũng đến tây đại lục, có bọn Độc Cô Dật Lan dẫn đường, tìm được thành thị gần nhất rất nhanh, dùng truyền tống trận đi thành phố lớn.

"Sư huynh, giờ chúng ta ở Vị Lương quốc, huynh muốn về xem không?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du hỏi.

"Không đi." Hác Bằng Du không nghĩ ngợi trả lời, có vẻ hơi gượng gạo. Độc Cô Thiên Diệp nghe ra mùi tức giận trong đó.

"Giờ chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở đây, ngày mai chuẩn bị quay về. Ta đã nói với người trong gia tộc là sẽ dẫn con về." Độc Cô Dật Lan nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sau đó hơi lo lắng hỏi: "Con xác định muốn trở về như vậy sao? Nói như vậy, đến lúc đó chắc chắn sẽ chịu một ít khi dễ."

"Cứ như vậy đi." Độc Cô Thiên Diệp cười cười. Nàng là người dễ bị khi dễ như vậy sao?

Mọi người nghỉ ngơi cả đêm trong khách sạn, ngày hôm sau đi Công hội Linh sư, đi một thành nhỏ xa xôi. Sau khi ra khỏi thành thị, Độc Cô Dật Lan lại kêu phi hành thú ra, nói: "Muốn về gia tộc chỉ có thể bay về."

Người của gia tộc lánh đời bình thường sống tại nơi có vẻ hẻo lánh, nhưng tài nguyên tu luyện phong phú, thường thường cách thành thị khá xa. Không có người trong gia tộc dẫn đường, người thường căn bản tìm không thấy.

Độc Cô Thiên Diệp phát hiện càng đi nhiệt độ càng cao, nếu là người tu luyện linh lực hệ bang mà ở trong này sẽ rất khó chịu. Sau khi bay vài ngày, Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên phát hiện hai ngọn núi lửa!

Khó trách nhiệt độ nơi này có vẻ cao. Độc Cô Thiên Diệp thầm nghĩ.

"Bay qua sơn mạch phía trước là tới." Độc Cô Thiên Thiên chỉ vào sơn mạch phía trước nói, "Đến lúc đó con về có thể đi tìm ta. Chuyện của con ta và Thiên Kỳ sẽ giữ bí mật."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, cười nói: "Cảm ơn."

Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ đều là con của đại bá, làm người hơi cao ngạo, nhưng coi như tốt. Sau khi về gia tộc nàng chắc chắn đi cùng Độc Cô Dật Lan, mà hai người bọn họ phải về chỗ đại bá.

Người của gia tộc Độc Cô vài ngày trước chỉ biết Độc Cô Dật Lan trở lại, còn mang phế vật nữ nhi của Độc Cô Dật Hiên cùng về. Lúc ấy gia tộc lập tức nổ tung, có người còn chạy tới nói với Phượng Tam Muội hãy hạ mệnh lệnh không cho phép Độc Cô Thiên Diệp trở về. Phế vật không được bước vào gia môn nơi này!

Nhưng người của chi thứ nhất không hé răng, bọn họ cũng không có cách nào. Ai bảo cầm quyền lúc này là chi thứ nhất chứ!

"Đại tẩu, chúng ta vẫn là có ý không thể cho phế vật kia vào nhà!"

Trong phòng nghị sự của gia tộc Độc Cô, mấy nam tử ngồi trên ghế phía dưới, nhìn Phượng Tam Muội ngồi ở chủ vị, thái độ kiên quyết nói. Để phế vật kia về gia tộc, vậy đánh mất hết nét mặt già nua của bọn họ!

"Đại tẩu, ngũ ca nói rất đúng, chúng ta không thể để nàng về, người gia tộc khác biết chúng ta có một phế vật như vậy đã cười nhạo chúng ta, nếu để bọn họ biết chúng ta còn để nàng vào cửa, sau này chúng ta đi ra ngoài còn ngẩng đầu lên thế nào? Ngay cả phế vật cũng phải tìm về, là nói vẫn bởi chúng ta không người sao?"

Nhưng mặc kệ người phía dưới nói thế nào, Phượng Tam Muội vẫn không mở miệng, mặc bọn họ nháo, cuối cùng còn ngủ mất. Nhìn thấy nàng ngủ, mấy người nhìn nhìn lẫn nhau, trong mắt là đắc ý che dấu không được.

"Đại tẩu? Đại tẩu?" Mấy người kia gọi.

"ừ, các người nói xong rồi ?" Phượng Tam Muội mở mắt, liếc mắt nhìn mấy người một cái, nói: "Các người nói xong rồi ? Ai , tinh thần ta càng ngày càng không tốt, nếu các người không có chuyện gì thì đi về trước đi."

Mấy người nhìn thấy trạng huống Phượng Tam Muội quả thật không tốt, tiếp tục nói cũng không thể làm gì, đành phải đi trở về. Đợi bọn họ đi rồi, Phượng Tam Muội nhìn bóng dáng bọn họ, ánh mắt u ám.

Lúc này một thị vệ đi đến, nói: "Phu nhân, bọn thiếu gia Dật Lan đã về."

Phượng Tam Muội nhìn ngoài cửa lớn, sâu kín hỏi: "Vài người?"

"Trừ thiếu gia Dật Lan, tiểu thư Thiên Thiên, tiểu thiếu gia Thiên Kỳ còn có ba người." Thị vệ cung kính trả lời.

"Còn ba người?"

"Dạ, một nữ tử hai nam tử, chắc nữ tử là nữ nhi thiếu gia Dật Hiên."

"Ta biết rồi, người đi xuống trước đi."

"Dạ, phu nhân."

Sau khi thị vệ đi xuống, Phượng Tam Muội đi ra bên ngoài, nhìn dưới núi.

Chân núi, Độc Cô Thiên Diệp đứng ngoài cửa lớn gia tộc Độc Cô, nhìn phủ đệ cơ hồ chiếm cứ cả ngọn núi, trong lòng hơi rung động .

Quả nhiên gia tộc lánh đời không giống bình thường, mặc kệ là vị trí hoàn cảnh hay là kiến trúc xa hoa trên ngọn núi này sơn, cũng không phải gia tộc bên ngoài có thể bằng được .

"Đến. Thiên Thiên, Thiên Kỳ, hai người các con cùng ta cùng đi phục mệnh với bà cố trước rồi hãy về nhà. Thiên Diệp, con và bọn họ đi theo chúng ta là được. Lời nói những người khác không cần để ý tới. Giờ đi theo ta." Độc Cô Dật Lan nói xong, mang theo bọn họ đi vào.

Nơi này không có thủ vệ thị vệ, nhưng có trận pháp, người không biết ở bên ngoài đi mười ngày nửa tháng cũng đi không vào.

Đi theo Độc Cô Dật Lan bước chân, chuyển động trái phải, bọn họ cuối cùng cũng đi vào cửa. Quay lại nhìn thì thấy đó là thềm đá cao ngất trong mây.

"Đi thôi, ở đây không cho phép phi hành , chúng ta chỉ có thể đi bộ lên." Độc Cô Dật Lan giải thích.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nhắc chân bước trên thềm đá, từ từ nhắm hai mắt đi lên trên. Nơi này, phụ thân cũng từng bước qua đúng không ? Lúc trước nhìn thềm đá này ông ấy có cảm giác gì? Có nghĩ tới có một ngày nàng cũng tới nơi này không?

Tử Tiêu và Hác Bằng Du một trái một phải đi theo bên cạnh nàng, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp từ từ nhắm hai mắt vừa đi vừa cảm thụ, bất tri bất giác ba người đã chậm hơn bọn Độc Cô Dật Lan rất nhiều.

"A, đây là phế vật trong truyền thuyết đúng không?"

Một giọng nói bén nhọn truyền đến, Độc Cô Thiên Diệp mở to mắt, nhìn thấy trên lối rẽ một bên đi xuống đến vài bóng người.

"Hừ, như vậy phế vật cũng có thể đi vào cửa lớn của chúng ta, đúng là sỉ nhục!" Một nam tử áo xanh nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trên mặt là khinh thường và chán ghét không chút che dấu.

"Cũng không biết chi thứ nhất nghĩ thế nào ? Cha thì làm gia tộc gặp nạn, sinh nữ nhi cũng là phế vật, chỉ làm chúng ta nâng đầu không lên trước mặt gia tộc lánh đời khác. Lần trước khi đi tụ hội đã bị người nhạo báng, giờ cư nhiên còn cho nàng vào cửa, ta thấy gần đây chúng ta vẫn là đứng ra ngoài, nếu không sẽ bị cười chết !" Nữ tử áo trắng bên cạnh nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thật giống như là nhìn thấy thứ ghê tởm gì đó, cau mày, còn dùng tay ôm mũi của mình.

"Hừ, chi thứ nhất ngay cả loại này phế vật cũng tìm về, không chừng người." Một nam tử phụ họa.

Độc Cô Thiên Diệp che dấu thực lực của mình chỉ là chuyện khiến Đản Đản động ngón tay, nhưng ngay cả Độc Cô Dật Lan cũng nhìn không ra linh lực dao động của nàng, mấy người này càng nhìn không ra. Cho nên khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bọn họ đã nhận định nàng là phế vật .

Hác Bằng Du bị lời nói của mấy người làm cơn tức ứa ra, nhìn sắc mặt xấu xí của bọn họ đã muốn đi lên thu thập, bị Độc Cô Thiên Diệp giữ chặt, nói: "Chớ can huynh một ngum, chẳng lẽ huynh còn muốn can lại?"

Hác Bằng Du bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp chọc cười, nói: "Hình như là có chuyện như vậy ! Chúng ta đều là người văn minh, sao có thể chấp nhặt với chó."

Mấy người kia bị mắng thành chó, nữ tử nói chuyện đầu tiên rống Độc Cô Thiên Diệp: "Người nói ai là chó ?"

"Ai trả lời là người đó!" Hác Bằng Du nói xong còn huýt sáo một tiếng, thật sự như là đang gọi chó.

"Người..." Nàng kia muốn đi lên giáo huấn Hác Bằng Du, bị nữ tử áo trắng bên cạnh giữ chặt.

Áo trắng nữ tử nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nghe nói lúc trước là mẫu thân đệ tiện kia của người quyến rũ thiếu gia Dật Hiên, khiến hản vì một nữ nhân ngay cả gia cũng không về. Giờ xem ra, người nhận được chân truyền của mẫu thân người rồi! Cảm giác bị nam nhân trái phải ôm ấp không tệ đúng chứ?"

"Nghe nói chó sủa không cắn người, cắn người sẽ không sủa. Hóa ra thật sự là như vậy." Trong mắt Độc Cô Thiên Diệp tích tụ lửa giận. Nói nàng có thể, nhưng vũ nhục mẫu thân nàng, tội không thể thứ!

Ngay lúc hai bên sắp đánh nhau, Độc Cô Thiên Diệp từ trên đi xuống, quát lớn mấy người: "Các người ở đây làm gì?"

Bốn người thấy Độc Cô Thiên Diệp, nàng là đại tiểu thư chi thứ nhất, bọn họ không thể trêu vào, cười cười nói: "Chúng ta nói chuyện phiếm với Thiên Diệp, hoan nghênh nàng quay về."

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Thiên Diệp, sao muội mới đi đến nơi đây? Nhanh đi lên với tỷ, tam thúc còn chờ muội trên đó kia kìa."

"Hào." Độc Cô Thiên Diệp nói, tiếp tục đi lên trên với bọn Hác Bằng Du, hoàn toàn không nhìn bốn người kia, nhưng khi đi qua bọn họ, tay hơi động đậy, sau đó làm như không có việc gì đi tới bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta đi thôi."

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp đi lên trên, ngay cả chào cũng không thèm, căn bản là không để mấy người vào mắt. Tức giận đến mấy người nghiêng răng.

"Hừ, không phải là tiểu thư chi thứ nhất sao, có cái gì để đắc ý. Mang theo một phế vật, nàng cũng không sợ bị chê cười!"

“Để các nàng kiêu ngạo một thời gian, sau này sẽ là thiên hạ của chúng ta.”[nghe câu này là thấy có mùi âm mưu ha]

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12 (2)

Độc Cô Thiên Thiên mang theo Độc Cô Thiên Diệp đi lên trên, vừa đi vừa nói về mấy người này: "Các nàng đều là người của chi thứ hai và thứ ba, thiên phú cũng tốt, cũng kiên trì tu luyện. Địa vị các nàng coi như có vẻ cao, cho nên nói chuyện hơi hồng hách, muội đừng để trong lòng."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Muội không để ở trong lòng." Nàng nghĩ: ta không mang thù, bởi vì thù đã báo rồi !

Tử Tiêu sủng nịch nhìn nàng, động tác nhỏ của nàng không giấu giếm được hẳn, nhưng hẳn lại yêu tính tình có cừu oán tất báo này của nàng. Không đi bao xa, chợt nghe phía dưới truyền ra một trận kêu la.

"Rất ngứa, sao trên người ta ngứa như vậy?"

"Ta cũng ngứa, sẽ không là khi tu luyện dính thứ gì không tốt chứ ?"

"Có thể là bọn họ giở trò quỷ hay không?"

"Một phế vật có thể làm cái quỷ gì? Đi về tắm rửa trước nói sau."

Hác Bằng Du nghe thấy giọng nói phía dưới, cười to, hỏi Độc Cô Thiên Diệp: "Muội làm cái gì bọn họ? Khiến bọn họ khó chịu thành như vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp mở tay ra, biểu tình rất là vô tội, nói: "Chỉ là một chút phấn ngứa thôi. Cùng lắm là ngứa thôi."

Nghe thấy phấn ngứa, trong lòng Hắc Bằng Du sợ hãi một trận, lúc trước hẳn bị Độc Cô Thiên Diệp làm thí nghiệm rồi, cái cảm giác cả người đều ngứa này khiến bây giờ lòng hẳn còn sợ hãi. Lúc trước hẳn chọc tới Độc Cô Thiên Diệp, nhưng dù sao cũng là sư huynh muội, ba ngày nàng đã cho hẳn giải được. Giờ những người đó chọc tới nàng, không mười ngày nửa tháng thời gian dừng nghĩ ra ngoài.

Độc Cô Thiên Thiên nghe thấy nói nàng hạ phấn ngứa cho bọn họ, cũng không trách cứ nàng, nói: "Mấy người kia cũng quả thật nên giáo huấn một chút, ý vào thiên phú của mình trong gia tộc tính tốt, thường xuyên đi ra ngoài gây chuyện thị phi."

Trong lúc nói chuyện mấy người đã đi đến chỗ Độc Cô Dật Lan.

"Đi thôi." Độc Cô Dật Lan đợi bọn họ, xoay người tiếp tục đi lên trên.

Độc Cô Thiên Kỳ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chuyện phía dưới hẳn thấy rõ ràng, cũng không cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp làm không tốt, ngược lại còn còn cổ vũ: "Lần sau lại thấy loại này, muội cứ trực tiếp đá bay nàng!"

Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói Độc Cô Thiên Kỳ chọc cười, buồn bã trong lòng cũng tan một ít.

Lại đi lên trên mấy phút, bọn Độc Cô Thiên Diệp đi trước một viện. Khác với những phòng khác trên ngọn núi này, viện này chỗ lớn hơn rất nhiều, hình dạng cũng ngăn nắp, toàn bộ đối xứng trái phải, cảm giác rất cổ xưa, không có linh động như những viện khác.

"Dật Lan thiếu gia, phu nhân nói chỉ có người Độc Cô gia mới có thể đi vào, hai vị này phải đợi trong sân." Một thị vệ chờ ở cửa, nhìn thấy bọn họ cuối cùng cũng lên tới, nhẵn dùm ý tứ của Phượng Tam Muội.

Cước bộ Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, không đi nữa.

Độc Cô Dật Lan nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, giải thích: "Gia tộc có quy định này, ngoại nhân không cho tiến vào chủ viện."

Tử Tiêu đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, kéo tay nàng, nói: "Ta là vị hôn phu của nàng, không phải ngoại nhân."

"Ta là ca ca của nàng, cũng không tính ngoại nhân." Hác Bằng Du cũng nói, chỉ đổi sư huynh thành ca ca. Bằng không vừa nghe sư huynh, sẽ bị lộ. Phế vật làm sao có sư huynh chứ !

Cái kia thị vệ khó xử nhìn Độc Cô Thiên Diệp đã dừng bước, không nghĩ tới tính tình của nàng lớn như vậy. Mà Độc Cô Dật Lan cũng chấp nhận nàng như vậy! Nhưng nghĩ đến hân thưởng yêu nhất là phụ thân của nàng, thì có thể hiểu.

"Người đi vào nói cho tổ mẫu. Để bà dàn xếp một chút." Độc Cô Dật Lan nói với thị vệ.

Thật sự rất nhân nhượng nàng ! Trong lòng thị vệ nghĩ, nhưng không dám nói, xoay người đi vào nói với Phượng Tam Muội .

"Nga? Còn có vị hôn phu và ca ca?" Phượng Tam Muội nghe thấy lời nói của thị vệ cũng không tức giận, nói: "Bọn họ không vào nàng sẽ không vào sao? Tính tình này thật là giống phụ thân nàng. Người để bọn họ cùng nhau vào đi. Dù sao những quy củ tệ hại này cũng phải sửa lại ."

"Dạ." Thị vệ đi ra ngoài, nói với bọn Độc Cô Thiên Diệp: "Phu nhân gọi các người vào."

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp đi vào, Độc Cô Dật Lan hành lễ với người ngồi ở trên, nói: "Tổ mẫu, chúng con đã về."

"Bà cố." Hai người Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ cũng hô.

Phượng Tam Muội uống xong trà trong ly, hỏi: "Người nói đã có Hỏa Long đan, là thật ?"

Độc Cô Dật Lan lấy bình ngọc ra đưa cho Phượng Tam Muội, nói: "Tổ mẫu, đây là Hỏa Long đan. Là Bách Lý Tà luyện chế trong trận đấu luyện đan sư cuối cùng."

Phượng Tam Muội đổ đan dược trong bình ngọc ra tay, một luồng khí nhất thời đập vào mặt. Bà nhìn nhìn đan văn trên đan dược, không nghĩ tới đan dược cấp mười còn xuất hiện đan văn.

Bà thu hồi đan dược, nói: "Tên của Bách Lý Tà ta cũng nghe nói, có mời được Hắc Bạch Vô Thường không ?"

"Bọn họ nói sẽ tiến cử sư diệt bọn họ là Bách Lý Tà lại đây, nếu ‘hắn’ không được, bọn họ lại đến."

"Sư diệt bọn họ? Ai?"

"Khụ khụ, đúng là Bách Lý Tà luyện chế Hỏa Long đan, nhưng vì có chuyện không thể cùng đến với chúng con." Vì Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Dật Lan đành nói dối.

"Ân. Con phải phụ trách liên hệ với bọn họ. Thân thể tổ phụ con không thể kéo dài." Phượng Tam Muội dặn dò nói.

"Con sẽ." Độc Cô Dật Lan hồi đáp.

"Hai người Thiên Thiên và Thiên Kỳ cũng vất vả, đi về nghỉ ngơi trước đi." Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Kỳ nói.

"Dạ, bà cố, chúng con có thời gian lại đến thăm ngài." Độc Cô Thiên Thiên nói, liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, đi khỏi với Độc Cô Thiên Kỳ.

Tuy rằng từ nãy đến giờ Phượng Tam Muội nói chuyện với bọn Độc Cô Dật Lan, nhưng vẫn đang quan sát Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện nàng cũng không bất mãn, cũng không cảm thấy mình rất thấp kém, chỉ im lặng đứng đó.

"Người là Độc Cô Thiên Diệp?" Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phải." Độc Cô Thiên Diệp đơn giản thừa nhận, không có lời nói.

"Người rất bất mãn với gia tộc?" Phượng Tam Muội tiếp tục hỏi.

"Người nói xem?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại.

"Vì sao?"

"Đối với gia tộc muốn giết chết ta và mẫu thân ta, ta có thể có thiện cảm gì?" Độc Cô Thiên Diệp cười nhạo trả lời.

Phượng Tam Muội biết nàng biết được chuyện Độc Cô Vân Hằng mang người đi đại lục Huyền Nguyệt, khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Thu Thủy thì muốn giết chết hai người.

"Nhưng các người còn sống." Phượng Tam Muội nói.

"Cho nên các người cũng còn sống." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"A, khẩu khí thật lớn." Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, ánh mắt thâm thúy nhìn không ra vui giận.

"Quá khen."

"Người trở về lần này là muốn làm gì?" Phượng Tam Muội hỏi.

"Không có gì, chỉ về xem gia tộc cha ta từng sống có đáng về gì." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phượng Tam Muội, khí thế không kém gì bà.

Nói đến Độc Cô Dật Hiên, ánh mắt Phượng Tam Muội mềm mại xuống, thật lâu sau mới mở miệng, nói: "Người còn chưa gọi ta là bà cố."

Hả?

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp chưa phản ứng lại kịp, Phượng Tam Muội thở dài, lập lại lời nói vừa rồi: "Phụ thân con gọi ta tổ mẫu, con còn chưa gọi ta bà cố."

Đây là thừa nhận nàng? !

"Lúc trước các người muốn giết ta, giờ dễ dàng thừa nhận ta như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp thốt ra nghi vấn trong lòng.

Phượng Tam Muội thở dài nói: "Lúc trước sau khi ông cố phụ con về thì rất hối hận. Lúc ấy nói cũng là tức giận, chứ không phải thật sự nghĩ vậy. Nếu trước khi thành hôn còn có khả năng ngăn trở một chút, nhưng đã có con rồi, còn so đo vấn đề thân phận gì cũng đã quá chậm."

"Nhưng ta là phế vật không thể tu luyện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thiên tài có cuộc sống thiên tài, phế tài có thoải mái phế tài." Phượng Tam Muội dựa vào ghế, hơi mệt mỏi nói, "Con không thể tu luyện, sẽ sống cả đời vô cùng đơn giản. Dù phụ thân con có năng lực kinh diễm đại lục thì thế nào, cuối cùng còn không phải..."

Độc Cô Thiên Diệp thật không ngờ Phượng Tam Muội cư nhiên có suy nghĩ này, nàng nghĩ một cửa này của bà sẽ rất khó qua !

"Thiên Diệp, bà cố nhận con, con còn không kêu bà cố!" Độc Cô Dật Lan thúc giục.

"Bà cố...." Lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp kêu, còn hơi không được tự nhiên.

"Ha ha, bé ngoan." Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tuy không thể tu luyện, nhưng tính tình lại cùng giống phụ thân nàng, rất cương trực. Nhưng lại khiến bà thích vô cùng!

"Con không thể tu luyện, những chuyện không có thì đừng nghĩ, cứ đây sống là được. Tuy rằng bà cố có một phen tuổi, nhưng cho con một cuộc sống an ổn vẫn làm được."

Người không thể tu luyện sống lâu cũng chỉ một trăm tuổi, mà giờ bà hứa cho nàng vài thập niên bình an vẫn là được.

"Bà cố..." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phượng Tam Muội, trong lòng hơi cảm động.

"Viện của phụ thân vẫn còn, ta vẫn để người quét tước đúng hạn. Con cứ ở viện của phụ thân con đi. Thiếu thứ gì trực tiếp bảo tam bá đặt mua. Của con, ách, vị hôn phu và ca ca, cũng tạm thời tới đó ở đi." Phượng Tam Muội nhìn Tử Tiêu, nói: "Hắn cũng không thể tu luyện hả? Các con là quen biết thế nào?"

"Hắn có thể tu luyện." Độc Cô Thiên Diệp nói, linh lực dao động rõ ràng như vậy cũng nhìn không ra sao.

"Thiên Diệp, ta cũng nhìn ra con là một người có chủ kiến. Con tìm vị hôn phu nên tìm một người như con. Bằng không khi con già đi, hắn lại còn rất trẻ, sẽ có rất nhiều vấn đề. Hơn nữa hắn vừa nhìn thì sẽ không là người bình thường, con đi theo hắn, sẽ mệt chết đi. Thừa dịp bây giờ còn chưa thành hôn, tự suy nghĩ cho tốt!"

"Bà cố, ngài không thể để tiểu Diệp nhi làm một người không chịu trách nhiệm !" Tính cách từ trước đến nay của Tử Tiêu lại xuất hiện .

"Ừ?"

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tiểu Diệp nhi đã nói sẽ phụ trách với con, giờ ngài bảo nàng đổi ý, đây không phải bảo nàng làm một người không chịu trách nhiệm sao?"

Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng gật đầu, xoa xoa cái trán của mình, nói: "Ai, chuyện của người trẻ tuổi các người, chúng ta quản không được."

Phượng Tam Muội cho là hai người bọn họ đã có cuộc sống vợ chồng thực chất, mà Độc Cô Thiên Diệp thừa nhận chỉ là chuyện mình nói sẽ chịu trách nhiệm. Hiểu lầm cứ như vậy mà sinh ra !

"Ta mệt mỏi, các con đi xuống trước. Dật Lan, con mang Thiên Diệp đi phòng ngũ đệ con đi." Phượng Tam Muội phát phát tay, để bọn họ đi về.

Ra khỏi viện, Độc Cô Dật Lan nói: "Ta mang con đi phòng ở của ngũ đệ trước, ngay trên ngọn núi đối diện kia. Con xem, là viện đó đó, bên trong có một cây đại thụ."

Độc Cô Thiên Diệp xa xa nhìn lại, nhìn thấy trên núi đối diện có một cái viện, không lớn, toàn bộ dùng đá cẩm thạch màu trắng xây thành.

Xuống núi lại vẫn đi bộ như cũ, sau khi ra khỏi nơi này có thể ngự không phi hành. Nếu tất cả mọi nơi đều không thể phi hành, vậy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Đi vào viện của Độc Cô Dật Hiên, Độc Cô Thiên Diệp không dám đi vào, có lẽ đây là cái gọi là cận hương tình khiếp.[tình cảm sợ hãi khi đến gần quê]

"Đi thôi. Ta thường xuyên đến xem viện của Ngũ đệ, không hoang phế như những viện khác." Độc Cô Dật Lan cửa viện ra rồi đi vào.

Độc Cô Thiên Diệp hít sâu một hơi, đi theo Độc Cô Dật Lan vào. Vừa vào cửa thì thấy hoa sơn trà nở đỏ như lửa trong sân.

"Không nghĩ tới phụ thân thích hoa này." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán nói.

Trong sân rất đơn giản, trừ hoa sơn trà không có gì nữa. Xuyên qua sân, mấy người tới trước phòng ốc. Sau khi Độc Cô Dật Lan giới thiệu tất cả phòng một phen, thì để bọn họ tự nghỉ ngơi. Nói ngày mai lại dẫn bọn họ đi gặp Phượng Tam Muội, làm cho nàng dẫn bọn họ đi nhìn Độc Cô Vân Hằng.

Độc Cô Thiên Diệp tìm vị trí bên cạnh chủ ốc, sau khi nói câu các người tùy ý với bọn Tử Tiêu thì đóng cửa. Tử Tiêu và Hác Bằng Du nhìn nhìn, đều tự tìm một gian phòng ở lại. Tử Tiêu đương nhiên ở bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du tùy tiện chọn một gian.

Vừa mới về gia tộc, nàng cần thời gian nhất định để thích ứng một chút.

Sáng sớm hôm sau, Độc Cô Dật Lan tìm Độc Cô Thiên Diệp, nói hôm nay những người của mấy chi khác tới, thương nghị với Phượng Tam Muội ở phòng nghị sự chuyện của Độc Cô Thiên Diệp và biện pháp cứu trị Độc Cô Vân Hằng. Bọn họ phải trễ một chút mới có thể đi tìm Phượng Tam Muội. Khi hăn đến Độc Cô Thiên Diệp đang làm bữa sáng, vì thế hăn không chút khách khí ngồi xuống cùng ăn.

"Không nghĩ tới tay nghề Thiên Diệp tốt như vậy." Độc Cô Dật Lan khoa trương sờ sờ bụng hăn, ợ một tiếng, khiến hăn đột nhiên rất ngượng ngùng.

Đoán rằng thời gian tới rồi, bọn họ bắt đầu chậm rãi đi xuống núi. Còn tưởng rằng sau khi tới là có thể nhìn thấy Phượng Tam Muội, không nghĩ tới thị vệ nói những người đó đều còn ở bên trong. Bọn họ chỉ có thể đợi một chút.

Trong phòng nghị sự, Phượng Tam Muội nghe ý kiến mọi người, trong lòng lại nghĩ không biết lúc này Độc Cô Thiên Diệp đã rời giường chưa.

"Đại tẩu, giờ đã có Hỏa Long đan, khi nào thì chúng ta mới có thể chữa thương cho đại ca?" Chi thứ hai nhìn Phượng Tam Muội hỏi.

"Chữa thương không phải chỉ cần Hỏa Long đan là được. Tuy chúng ta đã có Hỏa Long đan, nhưng sau khi lão gia tỉnh lại nhất định phải lập tức tiến hành trị liệu. Giờ người của Công hội Luyện đan sư còn chưa đến, chúng ta chỉ có thể đợi." Phượng Tam Muội nói.

"Chẳng lẽ lần này Dật Lan không mời được Hắc Bạch Vô Thường sao?" Người của chi thứ ba hỏi.

"Không có, bọn họ đề cử sư diệt bọn họ đến."

"Sư diệt Hắc Bạch Vô Thường? Là quán quân đại hội luyện đan sư lần này - Bách Lý Tà đúng không?"

Phượng Tam Muội gật gật đầu, nói, "Nhưng chúng ta cũng không thể chỉ có chiêu thức này. Chỉ cần là biện pháp có thể cứu trị lão gia, chúng ta đều phải thử một lần."

"Được."

"Còn chuyện gì không?" Phượng Tam Muội cảm thấy đây thân thể của mình gần đây càng ngày càng không tốt, vừa mới đứng lên không bao lâu đã mệt nhọc.

"Vì sao đại tẩu đồng ý cho phế vật kia về gia tộc?" Người của chi thứ ba đột nhiên mở miệng hỏi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13 (1): Minh Mục Trương Đàm Đục Khoét Nền Tảng

Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Dật Lan đợi bên ngoài thật lâu, cuối cùng một thị vệ đi ra nói: "Dật Lan thiếu gia, Thiên Diệp tiểu thư nhỏ, phu nhân mời hai người vào."

Hai người đi theo thị vệ vào phòng nghị sự, nhìn thấy bên trong trừ Phụng Tam Muội còn có vài người khác. Mấy người trong đó vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt đều lộ ra tia sáng ngoan độc.

"Tổ mẫu, vài vị trưởng lão mạnh khỏe." Độc Cô Dật Lan cúi người được rồi cái lễ.

"Bà cố mạnh khỏe. Vài vị trưởng lão mạnh khỏe." Độc Cô Thiên Diệp cũng đi theo hành lễ.

Gia chủ Độc Cô gia tộc là người chi thứ nhất, người của chi thứ hai ba bốn năm tự nhiên thành trưởng lão, hiệp trợ gia chủ quản lý gia tộc. Chi Thứ hai là đại trưởng lão, chi thứ ba là nhị trưởng lão, chi thứ bốn là tam trưởng lão, chi thứ năm là tứ trưởng lão. Nhưng người của chi thứ năm đã muốn chuyển ra ngoài, cho nên giờ mới không xuất hiện ở đây.

Trừ vài vị trưởng lão, bên cạnh bọn họ còn có vài vị phụ nhân đang ngồi.

ba vị trưởng lão kia và phu nhân bọn họ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, quả nhiên không cảm thấy huyền lực dao động trên người nàng, trên mặt càng nhiều kinh thường. Dù lúc trước Độc Cô Dật Hiên xuất sắc thế nào, còn không phải sinh một nữ nhi phế vật sao !

"Người chính là phế vật kia?" Đại trưởng lão mở miệng hỏi.

"Phải." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Không giáo dưỡng! Trả lời trưởng bối nên là thái độ như vậy sao?" Tam trưởng lão nhìn Độc Cô Thiên Diệp quát lớn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tam trưởng lão, nói: "Ta cũng không phải lớn lên ở nơi này, các người lại không có dưỡng ta. Quy củ trưởng bối đối với người không tốt, người phải đưa mặt qua cho hấn đánh của các người ta không học được. Ta chỉ biết là trưởng bối có thái độ gì, tự nhiên ta sẽ có thái độ đó."

"Quả nhiên là có nường sinh không có nường nuôi dưỡng !" Tam trưởng lão bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp là nói không được, phụ nhân bên cạnh hấn mở miệng nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, phát hiện người này hơi giống nữ tử áo trắng ngày hôm qua, chắc là có quan hệ huyết thống trực tiếp. Miệng độc như vậy!

Nàng cười cười, nói: "Người thế nào sẽ nói lời thế đó, nói vậy vị bà bà này lúc trước cũng là không có người dạy chứ gì."

"Được rồi!" Phượng Tam Muội nhìn bọn họ, lãnh nghiêm mặt nói, "Thiên Diệp là người của chi thứ nhất, nếu ta đã nhận nàng, vậy nàng là người của gia tộc. Kêu nàng vào chỉ là vì để các người biết nàng, không phải cho các người cãi nhau. Không có việc gì, thì các người đi về trước đi."

"Phu nhân, tuy mấy năm nay người chủ quản lý gia tộc mất không ít tinh lực, chúng ta rất cảm kích, nhưng với việc cho phế vật trở về, mấy chi chúng ta cũng không đồng ý, cũng không thừa nhận." Phu nhân Đại trưởng lão nói. Nữ nhân chết tiết này, cư nhiên để một phế vật về đánh mặt bọn họ! Chờ khi trượng phu nàng thành gia chủ, nhất định phải làm cho chi thứ nhất đẹp mặt!

"Đúng, chúng ta cũng sẽ không thừa nhận ." Tam trưởng lão mở miệng.

Nhưng thật ra vợ chồng nhị trưởng lão cười cười hiền lành với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp thu biểu tình mấy người ở đáy mắt, cũng không tức giận với của phản ứng bọn họ nàng, nói: "Vậy vừa vặn, ta cũng không muốn nhận các người làm thân thích đâu! Nhưng sau này các người cũng đừng hối hận !"

"Hừ, một cái phế vật còn có thể làm cho chúng ta hối hận? Buồn cười!" Vợ chồng Tam trưởng lão khinh thường nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không thềm nhắc lại. Phượng Tam Muội ngáp một cái, nói: "Không có việc gì thì đi xuống đi."

Nhìn thấy tinh thần Phượng Tam Muội không tốt, mấy cái trưởng lão đành đi về. Trước khi đi phu nhân nhị trưởng lão tới bên người Độc Cô Thiên Diệp nói: "Con rất giống phụ thân con. Sau này có rảnh thì đến chỗ chúng ta chơi, ta chuẩn bị đồ ăn ngon cho con."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu đồng ý, nhị trưởng lão và phu nhân mới rời đi. Tuy Độc Cô Dật Lan nói chi thứ ba cũng muốn độc lập ra ngoài, nhưng người thì cũng không tệ lắm .

Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Các người nghĩ thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp không trả lời, mà nhìn khóe mắt Phượng Tam Muội hỏi: "Có phải gần đây bà cố cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi không?"

Phượng Tam Muội không biết Độc Cô Thiên Diệp vì sao hỏi như vậy nhưng vẫn gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, giờ mới rời giường bao lâu, đã lại cảm thấy mệt nhọc."

Người tu luyện cho dù vài ngày không ngủ được cũng sẽ không cảm thấy khó chịu, giống như bà chắc chắn có vấn đề .

"Tổ mẫu, chuyện này không bình thường." Độc Cô Dật Lan nói.

Phượng Tam Muội xoa xoa khóe mắt mình, nói: "Ta cũng từng hoài nghi cơ thể của ta có phải có vấn đề gì không, nhưng gọi được sư đến xem, cũng không phát hiện khác thường gì."

Từ lúc bà phát hiện mình có vẻ ham ngủ, đã hoài nghi mình là bị người mấy chi khác hạ độc, nhưng là mời người nhìn, kết luận là không có trúng độc.

" Được sư gì?"

"Hắn là được sư giỏi nhất trong gia tộc, cũng là một gã luyện đan sư." Độc Cô Dật Lan giải thích nói.

"Thân thể không có vấn đề, sao tu luyện giả có thể như vậy." Độc Cô Thiên Diệp không tin, nói với Phượng Tam Muội: "Bà cố, để con xem cho bà."

"Con còn hiểu y thuật?" Phượng Tam Muội kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Biết một chút." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Phượng Tam Muội, đưa tay phủ lên cổ tay phải của bà, sau đó cẩn thận nhìn khóe mắt Phượng Tam Muội, cuối cùng còn dùng kim đâm ngón tay bà, nhỏ hai giọt máu ra.

"Quả nhiên có mùi." Độc Cô Thiên Diệp ngửi ngửi máu của Phượng Tam Muội, lại kiểm tra trà mà bà uống, hỏi: "Bà cố vẫn luôn uống này trà phải không?"

"Trà này là hai năm trước nhà lão nhị đưa tới. Vị nó không tệ, ta vẫn luôn uống." Phượng Tam Muội trả lời nói, "Trà này có vấn đề?"

"Vậy phòng bà cố có Tử Dạ trúc không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Có, một năm trước nhà lão tứ tặng cho ta một chậu, ta thấy đẹp nên đặt trong phòng." Phượng Tam Muội trả lời. Chuyện bà thích trúc tất cả mọi người trong gia tộc đều biết, mà Tử Dạ trúc là loại tre trúc hiếm thấy, đưa cho bà, bà nhất định sẽ đặt trong phòng của mình.

"Thiên Diệp, có vấn đề gì sao?" Độc Cô Dật Lan hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lau máu trên ngón tay Phượng Tam Muội, đưa cho Độc Cô Dật Lan ngửi thử.

"Thơm quá." Độc Cô Dật Lan nói, "Sao trong máu tổ mẫu lại có mùi hương?"

Phượng Tam Muội cũng tự ngửi, quả nhiên khác với mùi máu bình thường.

"Bà cố là trướng Kỳ Hương." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Kỳ Hương?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Kỳ Hương là một loại độc tố thiên nhiên có từ thời kì viễn cổ, do một ít thực vật hỗn hợp tạo thành, có rất nhiều chủng loại. Kỳ hương khác nhau, thì bệnh trạng khác nhau, nhưng có một điểm giống nhau là, máu sẽ có một mùi hương. Giống bà cố uống Kim Kiều trà, hỗn hợp với Tử Dạ trúc hương vị phát ra, sẽ trở thành một loại kỳ hương, tác dụng là làm hao mòn cơ năng thân thể, khiến người ta cảm thấy mệt mỏi, đến cuối cùng ngủ không dậy nổi, hơn nữa không dễ dàng nhìn ra đến. Nếu không nhìn thấy lấm tấm trên khóe mắt bà cố, con cũng sẽ không phát hiện."

"Cái gì? !" Độc Cô Dật Lan tức giận nói, "Không nghĩ tới bọn họ cứ nhiên làm như vậy. Thiên Diệp, có biện pháp nào giải độc không ?"

"Có, nhưng rất phiền toái." Độc Cô Thiên Diệp trả lời nói, "Hơn nữa con còn phải chuẩn bị dược liệu."

Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đáng vẻ thuần thực kia căn bản không giống như chỉ biết một chút."Các người không phải có chuyện gì gạt ta chứ ? Dật Lan?"

Đã bị nhìn ra!

"Ách, chuyện này..." Độc Cô Dật Lan liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, thấy nàng cũng không có sắc mặt kì lạ gì, mới mở miệng nói: "Cái kia, tổ mẫu, thật ra Thiên Diệp chính là Bách Lý Tà."

"Bách Lý Tà?" Phượng Tam Muội kinh hô ra tiếng, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, "Con là Bách Lý Tà? Vậy con có thể tu luyện? Còn là luyện đan sư?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Là con. Bởi vì muốn biết gia người trong tộc đối với con thế nào, cho nên mới giấu diếm ."

"Con nha đầu này!" Phượng Tam Muội phản ứng lại đây, oán trách nói.

"Lúc trước con cũng bị nàng lừa gạt một phen thế này, kém chút là giết nàng luôn." Độc Cô Dật Lan nói, sau đó nói một lần chuyện sau khi mình gặp Độc Cô Thiên Diệp.

Phượng Tam Muội nghe thấy Độc Cô Dật Lan thiếu chút nữa thất thủ giết Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chuyện như vậy sau này không được làm."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, tình huống mấy chi khác còn chưa thăm dò xong, nhưng thái độ của bà cố nàng đã biết.

"Bà cố, độc này của bà nhất thời không giải được, hôm nay chúng con tới là muốn đi xem tình huống ông cố."

"Được, ta mang các con đi." Phượng Tam Muội đứng dậy, mang theo Độc Cô Dật Lan và Độc Cô Thiên Diệp ra khỏi viện, đi vào một sơn động phía sau. Đi vài phút, đi vào một thạch thất tận cùng bên trong.

"Đến." Phượng Tam Muội mở thạch thất ra, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy người nằm trên giường đá.

Khuôn mặt cương nghị, ngũ quan có vài phần tương tự Độc Cô Dật Lan, màu da vì Tuyết Hàn đan và thương thế mà tái nhợt. Cho dù hai mắt nhắm chặt, cũng có thể cảm thấy bá đạo trên người ông.

"Thiên Diệp, con đến xem." Phượng Tam Muội kêu Độc Cô Thiên Diệp tiến lên, còn mình thì thối lui sang một bên.

Độc Cô Thiên Diệp đi lên, nắm chặt cánh tay ông thì cảm thấy một cỗ hàn khí. Nhưng cái này với nàng mà nói chỉ có thể tính là chút lòng thành. Nàng đưa hỗn độn khí vào trong thân thể Độc Cô Vân Hằng, sau khi chạy một vòng, đã tra xét rành mạch tình huống thân thể ông.

"Thế nào?" Phượng Tam Muội ở một bên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp buông tay Độc Cô Vân Hằng, nói: "Tình huống ông cố thật không tốt, tuy thương thế lúc trước bị Tuyết Hàn đan đông lại, nhưng cơ năng thân thể khác của ông cũng bị đông lại. Hơn nữa vì thời gian dùng Tuyết Hàn đan quá dài, cho nên lúc này thân thể ông ấy đã quen với trạng thái hôn mê. Nếu không nhanh chóng giải trừ, muốn khôi phục sẽ rất khó khăn. Hơn nữa thương thế của ông quá nặng, sau khi giải trừ Tuyết Hàn đan phải lập tức trị liệu. Bằng không nhiều nhất hai ngày, ông sẽ..."

"Ai, lúc trước dùng Tuyết Hàn đan cũng là biện pháp bất đắc dĩ." Phượng Tam Muội thở dài nói, "Con có thể trị cho ông ấy không?"

"Tám phần năm chắc." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Khi nào thì bắt đầu?"

"Lúc này có thể." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Muốn bao lâu thời gian?" Độc Cô Dật Lan hỏi, "Còn có cần cái gì không?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Dược liệu con đều đã chuẩn bị xong, không thiếu gì. Thời gian phỏng chừng cần một ngày, chờ sau khi ông cố tỉnh lại còn cần điều trị thật tốt nữa."

"Vậy con lập tức bắt đầu đi." Phượng Tam Muội lấy Hỏa Long đan ra giao cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận đan dược cũng không trực tiếp cho Độc Cô Vân Hằng dùng, mà là lấy ra một lưỡi dao mỏng như cánh ve, cắt sạch sẽ toàn bộ thịt thối do Độc Cô Vân Hằng, hơn nữa đưa vào một ít hỗn độn khí bao trái tim của ông lại. Cuối cùng mới đưa Hỏa Long đan cho Độc Cô Vân Hằng dùng.

Chỉ đến bước này cũng đã tiêu phí thời gian hơn một giờ. Sau khi nàng cho Độc Cô Vân Hắc dùng Hỏa Long đan, thì ở một bên chú ý tình huống của ông.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13 (2)

Tuyệt Hàn đan là đan dược tính lạnh, Hỏa Long đan là đan dược tính nóng. Hai thứ va chạm trong thân thể Độc Cô Vân Hằng, giao chiến kịch liệt. Tư vị Nước sôi lửa bỏng đại để là như vậy .

Mặc dù Độc Cô Vân Hằng đang hôn mê, nhưng vẫn nhịn không được phát ra gầm nhẹ thống khổ như cũ, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, lại bị đông lạnh thành băng rất nhanh, lát sau lại hóa thành mồ hôi, cuối cùng rơi xuống đất.

Phượng Tam Muội ở một bên nhìn, trong mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng.

Thời gian một phút một giây trôi qua, trong lúc điều trị Độc Cô Vân Hằng có bị đau tỉnh lại, nhưng lại hôn mê bất tỉnh rất nhanh. Độc Cô Thiên Diệp thỉnh thoảng uy một ít đan dược cho ông, còn vài lần dùng hỗn độn lực bao vây ngũ tạng lục phủ. Lặp lại vài lần như thế, trải qua thời gian mấy giờ, cuối cùng Tuyệt Hàn đan cũng bị giải trừ .

Có lẽ là dược lực Hỏa Long đan còn chưa hết, mặt Độc Cô Vân Hằng đỏ bừng lên, giống như Hỏa Long đan còn cháy trong thân thể ông. Độc Cô Thiên Diệp lại lấy ra mấy viên đan dược cho ông ăn vào.

Đợi nhiệt độ thân thể chậm rãi hạ xuống, mới cho ông dùng đan dược chữa thương. Làm xong tất cả những chuyện này, Độc Cô Thiên Diệp lấy

ra một cái thùng lớn, bên trong là nước ấm, còn có đủ loại thảo dược, làm cho nước biến thành màu đen tuyền.

"Bà cố, bà để cho ông cố ngâm trong này hai giờ, chờ nước bên trong trở lại trong suốt lại gọi con vào." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, cùng Độc Cô Dật Lan đi đến một gian phòng đá khác.

"Động tác của con rất quen thuộc luyện, con từng cứu rất nhiều người hả ?" Độc Cô Dật Lan nghĩ đến quá trình Độc Cô Thiên Diệp cứu trị, không có một chút sợ hãi hay bối rối, dù đối mặt với miệng vết thương dữ tợn, vẫn mặt không đổi sắc cắt toàn bộ thối thịt xuống, nếu là nữ tử bình thường chỉ sợ sớm đã sang một bên mà ới ra.

"Không có, chỉ cứu Hữu Vô ông nội và thị vệ Mạc gia." Độc Cô Thiên Diệp nói. Nàng cũng không phải được sư hành y tế thế!

Thừa lúc này, Độc Cô Thiên Diệp lại hỏi Độc Cô Dật Lan một chút chuyện trong gia tộc.

"Sao lại không thấy ông nội và vài vị bá bá vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Gia tộc Nam Cung có một tụ hội gia tộc lánh đời, ông nội và bà nội con đều đi. Mấy bá bá khác ở bên ngoài, qua vài ngày mới về."

Không biết bọn họ nhìn thấy mình sẽ có phản ứng gì?

Phượng Tam Muội thoát quần áo Độc Cô Vân Hằng, nhìn thấy miệng vết thương trên thân thể ông, giống như lại thấy chiến đấu lúc đó. Bà ôm lấy ông thả vào trong thùng, một lần lại một lần chà lau thân thể cho ông, kinh ngạc nhìn miệng vết thương trên người ông khép lại rất nhanh. Đến khi nước trở nên trong suốt mới kêu bọn Độc Cô Thiên Diệp vào.

Độc Cô Thiên Diệp trở ra cho Độc Cô Vân Hằng ăn đan dược, đổ nước trong thùng đi, lại đổ nước sạch vào, lại thả một ít dược liệu khác, nói: "Chờ ông cố tỉnh lại để cho ông ấy ngâm." Nhìn thấy gương mặt mỗi mặt của Phượng Tam Muội, nói: "Bà cố, nếu không bà về nghỉ ngơi đi trước, chỗ này giao cho bọn con là được."

Phượng Tam Muội lắc đầu, nói: "Ta muốn ở đây nhìn hẩn tỉnh lại."

Thấy bà kiên trì như vậy, Độc Cô Thiên Diệp lấy một viên thuốc ra đưa cho bà. "Bà ăn cái này kiên trì một chút trước, chờ ông cố khỏe hơn con sẽ giải độc cho bà."

Phượng Tam Muội lấy viên thuốc qua nuốt vào, rất đắng, nhưng lại làm cho tinh thần bà rung lên, không còn là mệt mỏi như lúc này.

"Ngô..."

Tiếng vô nghĩa rất nhỏ vang lên lại giống như thiên âm, Phượng Tam Muội và Độc Cô Dật Lan kích động chạy qua.

"Vân Hằng, Vân Hằng."

"Ông nội."

Độc Cô Vân Hằng cảm thấy mình giống như ngủ thật lâu, trong đầu như một đám hồ, cái gì cũng nghĩ không ra. Nghe thấy có người gọi tên của ông, ông cố sức mở to mắt, nhìn hai bóng người chớp lên trước mắt. Sau đó nghe một giọng nói, nói: "Ông ấy đã hôn mê ba mươi năm, giờ đầu óc vẫn còn hỗn độn, lát nữa sẽ tốt hơn."

Ai dám nói đầu óc ông không tốt? ! Độc Cô Vân Hằng nghe thấy người nọ nói chuyện, chán nản một trận, muốn phát hỏa, lại phát hiện ngay cả nói cũng nói không nên lời. Ngược lại khiến cho máu đảo lưu, càng thêm đầu vầng mắt hoa.

"Tình lại lập tức tức giận, chặc chặc, đây là muốn khiến con bận việc lâu như vậy thành công đã tròng sao !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Độc Cô Vân Hằng muốn ngất xỉu, nhanh chóng lấy một viên đan dược ra cho ông ăn, miệng nói thầm.

Sau khi ăn đan dược, Độc Cô Vân Hằng lại ngủ. Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn dược liệu trong thùng, nói: "Giờ có thể cho ông ấy tiếp tục ngâm."

Lần này không cần cởi quần áo, Độc Cô Thiên Diệp để Độc Cô Dật Lan ôm Độc Cô Vân Hằng vào thùng, xuất ra hai cái ghế dựa, kéo Phượng Tam Muội qua ngồi xuống, nói: "Bà cố, chúng ta ngồi chờ đi. Tam bá, bá giữ vững ông cố nha, đừng để ông ấy chìm xuống."

Chưa từng có con cháu thân thiết như vậy, Phượng Tam Muội ngồi xuống theo lực đạo của Độc Cô Thiên Diệp, nhưng ánh mắt thì không rời khỏi Độc Cô Vân Hằng.

Độc Cô Vân Hằng ngồi trong thùng nước, không ngờ đan dược lại có tác dụng kích thích đầu óc hỗn độn của ông, làm cho ông bắt đầu có thể chậm rãi tự hỏi nhớ lại.

Ông nhớ rõ lần đại chiến kia, ông bị thương rất nặng, khi nằm ở trong phòng nghĩ rằng mình sẽ chết, mắt Phượng Tam Muội ngậm lệ nói: "Vân Hằng, ăn Tuyết Hàn đan này đi, cho dù phải đợi mấy năm, mười mấy năm, mấy trăm năm, chỉ cần chàng còn có một hơi, ta sẽ không để chàng chết đâu !"

Sau đó không lâu, có người đi vào nói, tiểu ngũ bị trấn áp trong vực sâu hỏa diễm. Sau nữa, có người nói vợ tiểu ngũ bị người thần điện trấn áp rồi. Sau đó nữa, ông cái gì cũng không biết.

Nghĩ tới chuyện cũ trước kia, đầu óc rõ ràng một mảnh, cảm thấy mình ở trong nước, ông lập tức mở mắt.

"Vân Hằng." Phượng Tam Muội nhìn thấy ánh mắt Độc Cô Vân Hằng không còn mông lung, biết lần này ông tỉnh lại thật, đứng lên từ trên ghế, đi đến bên cạnh thùng nước.

" Ông nội ông tỉnh rồi?" Hai tay Độc Cô Dật Lan đỡ hai vai ông, cảm thấy tỉnh táo lại, thì buông tay ra đi ra phía trước.

Độc Cô Vân Hằng nhìn bọn họ, lại cúi đầu nhìn dưới thủy đèn tuyền, nhướng mày nhớ lại.

" Giờ thời gian còn chưa tới, ông không thể đứng lên." Độc Cô Thiên Diệp đứng lên nói.

Độc Cô Vân Hằng này mới nhìn thấy còn có một người, hỏi: "Người là ai ?" Cổ họng đã lâu cũng không nói chuyện, giọng hơi khàn khàn.

"Trước khi dưới thủy chưa đổi thành trong suốt ông vẫn là đừng đứng lên. Về phần ta là ai ? Ông vừa tỉnh lại thì không nên biết, miễn cho kích thích đến ông." Độc Cô Thiên Diệp bật cười nói. Nàng tổng không thể nói cho ông, ta chính là cô gái năm đó người muốn giết chết ?

"Vân Hằng, thương thế của chàng còn chưa tốt, không thể đứng lên." Phượng Tam Muội biết Độc Cô Vân Hằng không thích bị bắt, nhưng vì thương tích của ông, ông nhất định phải hấp thu tất cả những thứ này.

Độc Cô Vân Hằng cũng biết thương thế rất nghiêm trọng, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong thùng, sắc mặt thối thối nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Không biết là hậu bối chi nào, không để ông vào mắt như hình ảnh vậy. Lại không biết, khi Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ông trong đầu lập tức xuất hiện vẻ mặt tức giận của ông gọi người giết nàng và mẫu thân nàng. Tuy rằng Tiểu Thiên Diệp không hiểu, nhưng trí nhớ tốt lắm, hình ảnh từ lúc ba tuổi đến bây giờ còn nhớ rõ.

Lần này được lực được hấp thu rất nhanh, chỉ hơn một giờ nước đã trở nên trong suốt. Tuy Độc Cô Thiên Diệp không thích Độc Cô Vân Hằng, nhưng toàn bộ quá trình vẫn nhìn ông, khi ông có phản ứng có hại thì đúng lúc điều chỉnh. Nàng không nói cho họ, nếu ông bài xích được hiệu, sau này sẽ không khỏi hẳn, sẽ lưu lại di chứng vĩnh viễn.

May mà, đến cuối cùng cũng không xuất hiện vấn đề lớn gì, khi ngâm có hai lần không thoải mái đều bị Độc Cô Thiên Diệp thư hoãn lại. Bởi vì giờ trên người ông còn chưa có sức lực, Độc Cô Dật Lan ôm ông về giường, Phượng Tam Muội cầm gối đầu để ông tựa vào trên tường.

"Sau này mọi người tính làm gì?" Độc Cô Thiên Diệp thấy vừa vặn, thì lấy bát gạo của nàng ra oa bắt đầu trong sơn động làm Đông tây thuận tiện hỏi bọn họ.

"Tính cái gì?" Phượng Tam Muội nhìn thấy Độc Cô Vân Hằng tỉnh lại, rất vui vẻ, không nghĩ đến chuyện sau này.

Độc Cô Thiên Diệp ném mấy cây dược liệu vào trong nồi nấu, chỉ lát sau trong sơn động bay ra mùi dược. "Hai người tính cứ như vậy xuất hiện trước mặt những người khác, hay là giữ bí mật chuyện ông ấy tỉnh với bên ngoài ? Dù sao nhìn từ chuyện bà trúng kỳ hương, bọn họ có kế hoạch ."

Phượng Tam Muội chưởng quản gia tộc Độc Cô ba mươi năm, mấy thứ này đương nhiên bà dự đoán được. Độc Cô Dật Lan cũng bắt đầu trầm mặc .

"Người trúng độc ? Ai hạ ? Trong lúc hôn mê ta đã xảy ra chuyện gì?" Độc Cô Vân Hằng nghe thấy Phượng Tam Muội trúng độc, hỏi.

Thừa dịp Độc Cô Thiên Diệp nấu cơm thời gian, Phượng Tam Muội nói một lần những chuyện xảy ra trong gia tộc ba mươi năm nay, thuận tiện cũng nói cho Độc Cô Thiên Diệp nghe. Trừ khi nói việc Độc Cô Dật Hiên

và Mạc Thu Thủy bị trấn áp nàng có dừng một chút, những chuyện khác nàng không có phản ứng gì.

"Ta hôn mê ba mươi năm?" Độc Cô Vân Hằng kinh ngạc nói. Ông chỉ mơ một giấc mơ, không nghĩ đã qua lâu như vậy. Lại nghe nói ý tưởng người của chi hai ba bốn năm lúc này, tức giận đến không được. Ông chỉ hôn mê ba mươi năm, bọn họ âm ỹ muốn chia nhà? Lại nghe nói Phượng Tam Muội trúng kỳ hươg, là chi thứ hai và chi thứ bốn liên hợp làm, ông giận đến tái mặt.

Độc Cô Thiên Diệp múc một chén cháo đã nấu xong, đưa đến trong tay Độc Cô Vân Hằng, lạnh lùng nói: "Ông đã ba mươi năm không ăn gì, uống trước chút cháo thuốc làm ấm đi." Nói xong cũng không quản phản ứng Độc Cô Vân Hằng, đưa bát vào tay Phượng Tam Muội.

Ban đầu khi Độc Cô Vân Hằng ngửi vị thuốc thì không muốn ăn, nhưng nhìn thấy Phượng Tam Muội tự mình uy ông, thì cau mày ăn.

"Đắng quá." Độc Cô Vân Hằng nói. Hương vị này không ngon chút nào, nhưng sau khi ăn thì ấm từ miệng đến tận lòng bàn chân.

Độc Cô Thiên Diệp thấy Độc Cô Vân Hằng nguyện ý ăn, lại ném hai loại dược liệu vào trong nồi, nấu một lát, múc một chén cho Phượng Tam Muội. "Đây là hằm cho bà. Giờ thân thể bà vô cùng thiếu hụt, hôm nay lại mệt mỏi một ngày, uống trước chút cháo dược bổ sung."

Độc Cô Vân Hằng nhìn thấy thái độ Độc Cô Thiên Diệp đối xử với hắn khác hoàn toàn Phượng Tam Muội, không hờn giận hỏi: "Cuối cùng người là ai?"

"..." Độc Cô Thiên Diệp xem thường ông, mặc kệ.

Phượng Tam Muội uống một ngụm cháo, hương vị rất độc đáo, mặc dù có vị thuốc, nhưng cũng khó nuốt. Sau khi uống xong, cả người ấm áp

rất thoải mái. Nghe thấy lời nói mang vị chua của Độc Cô Vân Hằng, cười cười nói: "Đó là con của tiểu ngũ, Thiên Diệp."

"Con của tiểu ngũ? Nàng không phải không thể tu luyện sao? Đi vào đại lục Vũ Linh thế nào?" Độc Cô Vân Hằng kinh ngạc hỏi. Nghĩ mình lúc trước tức giận nhất thời, để người giết nàng và mẫu thân nàng, khó trách giờ nàng mặt lạnh với mình.

"Ta đến thế nào, không cần Độc Cô gia chủ quan tâm." Độc Cô Thiên Diệp nghe lời nói của Độc Cô Vân Hằng, sắc mặt càng thêm lạnh.

"Cái gì Độc Cô gia chủ, người nên gọi là ông cố, hoặc là thái gia gia." Phượng Tam Muội nghe thấy xưng hô của Độc Cô Thiên Diệp với Độc Cô Vân Hằng, mở miệng sửa cho nàng.

"Con là phế vật không thể tu luyện, kêu ông cố sợ lần này ông ấy trực tiếp chụp chết con. Con còn chưa sống đủ đâu!" Độc Cô Thiên Diệp cũng không thèm nhìn Độc Cô Vân Hằng một cái.

"Nói vậy, sao ông cố lại không nhận con. Sau này kêu ông cố, gọi bà cố, chuyện khác không cần xen vào. Nếu hần không nhận, ta sẽ không nhận hần!" Phượng Tam Muội nghĩ Độc Cô Thiên Diệp còn giận Độc Cô Vân Hằng, dỗ nàng.

Độc Cô Dật Lan một bên lập tức liền cười văng lên, bị Độc Cô Vân Hằng và Phượng Tam Muội trừng mắt nhìn.

Độc Cô Thiên Diệp cũng bị lời nói của Phượng Tam Muội chọc cười, đây đâu giống lời nói của người mấy trăm tuổi chứ! Kỳ thật khi nhìn ông vì phụ thân mình bị nặng thương như vậy, còn hôn mê ba mươi năm, oán khí trong lòng với ông đã biến mất rất nhiều. Gia chủ đại gia tộc như vậy còn có thể ngóng trông ông giống bình dân sao. Chỉ là trong lòng vẫn hơi giận, cho nên lúc hầm cháo mới thả thêm một loại dược liệu cay đắng cũng rất bổ, dược liệu bỏ vào sau đó là hóa giải vị cay đắng kia.

"Đã qua nhiều năm như vậy còn so đo!" Độc Cô Vân Hằng xụ mặt nói.

"Đương nhiên phải so đo. Là vì các người, ta thành đứa nhỏ không cha không mẹ, đến bây giờ còn không thể một nhà đoàn tụ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ông cố con cũng biết sai rồi, hãn tuổi lớn, con hãy tha thứ hãn đi." Phượng Tam Muội mở miệng nói.

Độc Cô Dật Lan đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chuyện này ta có thể làm chứng, lúc trước sau khi về ông nội lập tức hối hận không đón con và mẫu thân con về, khi muốn phái người đi, người của thần điện đã tìm đến. Ông nội vì không giao ra ngũ đệ, đại chiến với người nọ, bị thương hôn mê. Sau đó bà nội biết được mẫu thân con bị thần điện bắt, cũng hết sức đi cứu, nễ hà thế lực khác đạp một chân vào, cho nên... Mấy năm nay chúng ta vẫn luôn tại tìm kiếm biện pháp cứu trị ông nội, mới trì hoãn chuyện đi tìm con."

Độc Cô Vân Hằng nghe thấy Độc Cô Dật Lan làm lộ ra tâm trạng của mình lúc đó, trừng mắt nhìn hãn: "Chuyện này có gì mà nói."

Độc Cô Dật Lan cười cười, ông nội là chết vì sĩ diện mà!

"Tốt lắm, Thiên Diệp con cũng đừng nóng giận. Con cũng biết tình huống lúc này của gia tộc, con nói xem chúng ta nên làm gì?" Phượng Tam Muội xem như biết tính tình hai người, cố ý chuyển hướng đề tài.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13 (3)

"Bách Lý Tà còn chưa đến, cho nên ông còn đang hôn mê. Bà cũng không biết mình trúng Kỳ Hương. Lúc nên mệt rồi thì mệt rồi." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, quyết định không chấp Độc Cô Vân Hằng nữa.

"Con là nói tương kế tựu kế?" Độc Cô Dật Lan hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Nhưng con còn là phải giải độc trên người bà cố. Đến lúc đó nà chỉ cần giả vờ giả vệt là được rồi. Đường nhiên, đây chỉ là cái nhìn của con. Còn có thân thể hai người lúc này trực tiếp ăn đan dược bổ thì cũng không tốt, tốt nhất là thực bổ. Con sẽ làm mỗi ngày rồi mang lại đây cho hai người."

"Được." Phượng Tam Muội gật đầu.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Dật Lan rời khỏi sơn động, để không gian lại cho bọn họ. Lúc đi ra còn nghe giọng nói của Độc Cô Vân Hằng: "Bây giờ gia tộc loạn như vậy, nàng không thể tu luyện, nàng đón nàng tiếp về làm gì?"

Nói như vậy người dám nói trước mặt của ta mặt không ? Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, khóe miệng cong lên.

Tin tức Độc Cô Vân Hằng tỉnh lại quả nhiên không truyền ra, ông vẫn là ở lại trong sơn động, lúc không có ai thì tu luyện khôi phục thực lực của mình, khi có người đến nắm giả vờ giả vệt.

Mỗi ngày Độc Cô Thiên Diệp đúng hạn bưng đồ ăn tới cho ông, hai người thường xuyên người trờng ta, ta trờng người, làm Phụng Tam Muội dở khóc dở cười. Nhưng thân thể ông dưới sự điều trị của dược thiện và dược dục của Độc Cô Thiên Diệp, chậm rãi khôi phục .

Đơn giản điều trị thân thể Phụng Tam Muội một chút, Độc Cô Thiên Diệp chọn một buổi chiều giải kỳ hương trên thân thể bà, sau đó để bà đeo trên người một túi hương, bên trong là dược liệu khắc chế Tử Dạ trúc.

Phụng Tam Muội dựa theo lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nên uống trà thì uống trà, nên mệt rãi rồi thì mệt rãi rồi, thường xuyên làm bộ ngủ gục trong lúc xử lý sự vụ gia tộc. Người khác nhìn thấy mừng thầm trong lòng.

Còn chưa đầy nửa tháng nữa là lễ mừng năm mới, người nơi này không có khái niệm lễ mừng năm mới, cũng không chúc mừng gì. Nhưng hôm nay có người đến, còn đến chỗ của Độc Cô Thiên Diệp gây chuyện !

Khi Độc Cô Thiên Diệp ở trong sân lật xem bản bách khoa toàn thư về trận pháp lúc trước được đến, nếu muốn cứu phụ mẫu của mình ra sớm một chút, nàng phải tinh thông trận pháp mới được, bằng không không cứu được cha mẹ, còn có thể làm mình mất mạng.

Hác Bằng Du ngủ trong phòng, Tử Tiêu bưng hoa quả đã gọt xong cho nàng, dùng tăm chọn mình tước mà uy Độc Cô Thiên Diệp. Giờ nàng cũng đã quen với Tử Tiêu, một ngụm cắn xuống từ tay hấn.

"Giữa ban ngày làm loại chuyện này, thật sự rất biết xấu hổ." Từ ngoài viện một giọng nữ thanh thúy truyền đến, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu nhìn lại, một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu tím đứng bên ngoài. Ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp tràn ngập khinh bỉ và khinh thường.

"Người là ai?" Tử Tiêu cau mày hỏi.

Nàng kia thấy Tử Tiêu nói chuyện với nàng, ngượng ngùng cười, nói: "Ta là nữ nhi nàng nhị bá, tên Độc Cô Thiên Lan. Xin hỏi công tử xưng hô thế nào."

Tử Tiêu lười trả lời, cúi đầu chọn một miếng hoa quả uy cho Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp há mồm ăn sau đó mới xoay người nhìn Độc Cô Thiên Lan, nói: "Hóa ra là nữ nhi nhị bá, không biết tỷ tỷ đến đây có chuyện gì?"

Thiên Lan, Thiên Lam, thật sự là một cái tên khiến cho nàng thích không nổi !

Độc Cô Thiên Lan thấy Tử Tiêu không để ý tới nàng, trong lòng khó chịu một trận, lại nhìn thấy dáng vẻ hân uy Độc Cô Thiên Diệp ăn hoa quả, càng cảm thấy chướng mắt. Nàng đã về hai ngày, trong lúc vô ý nhìn thấy Tử Tiêu, bề ngoài tuấn dật của hắn, tà mị cả người phát ra, làm cho nàng mê muội thật sâu. Sau đó hỏi thăm mới biết, hắn dĩ nhiên là vị hôn phu của phế vật kia!

Dựa vào cái gì phế vật kia có thể có được thiên tố như vậy hạ! Chỉ có nàng mới xứng đôi với thiên nhân chi tử của hắn. Sau khi dầy vò hai ngày, cuối cùng nàng cũng gom đủ dũng khí đi tới cái viện hoang này. Ai biết vừa tới thì nhìn thấy trường hợp Tử Tiêu uy Độc Cô Thiên Diệp ăn hoa quả, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên cứ như vậy ăn vào, cảm thấy đặc biệt chói mắt, nhất thời không chế không được, mới xuất khẩu châm chọc.

Lúc này Tử Tiêu không để ý tới nàng, ngược lại là Độc Cô Thiên Diệp chào hỏi nàng, khiến nàng cảm thấy rất nhục nhã. [rin : ta nói, không ai có thể khinh thường bạn nếu bạn không cho phép, bạn Thiên Lam nghĩ như vậy là muốn người ta khinh thường mà]

"Không có việc gì, ta nghe nói nữ nhi ngũ thức về gia tộc, nên đến thăm muội muội." Độc Cô Thiên Lan nói xong, tự mình đẩy cửa đi rồi đi vào.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ uốn éo uốn éo khi đi đường của nàng, da gà trên người nổi lên. Bảo Tử Tiêu đi chuyển một cái ghế dựa ra cho nàng ngồi.

"Ngồi cái gì, ngồi sẽ béo lên, đừng có vẻ tốt." Mí mắt Tử Tiêu cũng không nâng một chút, tiếp tục uy Độc Cô Thiên Diệp ăn hoa quả, "Người gần đây mệt như vậy, nên bồi bổ cho tốt mới được."

Gần đây Độc Cô Thiên Diệp điều trị thân thể cho bọn Phượng Tam Muội, luôn luôn làm được thiện khác nhau, còn phải nghiên cứu trận pháp, tu luyện linh lực, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn. Tử Tiêu đến Luyện Yêu Hồ tìm chút linh quả cho nàng, lúc rảnh thì cho nàng ăn.

Tử Tiêu nói là loại mệt này, nhưng đến lỗi tai Độc Cô Thiên Lan thì thành hai người mỗi ngày ở trên giường điên loạn đảo phượng mới mệt, nghĩ có thể cùng người hết sức tuần mỹ như vậy, như vậy, mặt của nàng không tự giác đỏ bừng.

Tử Tiêu liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Lan một cái, thấy rãnh mạch lòng của nàng, ánh mắt nhìn nàng càng thêm chán ghét.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn gương mặt hồng hồng của Độc Cô Thiên Lan, khó hiểu hỏi: "Tỷ tỷ sao mặt của ngươi lại đỏ?"

Độc Cô Thiên Lan nghĩ rằng Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấu tâm tư của nàng, cố ý châm chọc nàng, trong lòng mắng tiện nhân, trên mặt lại cười cười: "Hôm nay quá nóng, nóng." Sau đó nhìn Tử Tiêu hỏi: "Không biết vị công tử này là?"

"Hắn là vị hôn phu của ta." Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh mắt hoa si của Độc Cô Thiên Lan rơi trên người Tử Tiêu, trong lòng rất không thoải mái, biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, nghe chính mồm nàng nói mình là vị hôn phu của nàng, khóe miệng ức chế không được cong lên. Độc Cô Thiên Lan nhìn thấy hai biến thành trái tim hồng.

"Muội muội à, không phải tỷ tỷ nói người, người không thể tu luyện như người, ở cùng người tu luyện là không tốt, muội muội người phải nghĩ rõ ràng."

"Nga? Có cái gì không tốt?" Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt.

"Người không thể tu luyện sống lâu cũng chỉ trên dưới một trăm tuổi, ba bốn mươi tuổi sẽ bắt đầu già đi, người nếu cùng người tu luyện, hắn sẽ ghét bỏ người." Độc Cô Thiên Lan nói.

Độc Cô Thiên Diệp tự hỏi một chút, gật đầu đồng ý, sau đó vô cùng đáng thương hỏi Tử Tiêu: "Ta sẽ già đi, người sẽ ghét bỏ ta sao?"

Tử Tiêu bị ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp nhìn xem mà tâm thần nhộn nhạo, hận không thể hóa thân thành sói ăn nàng luôn. Hắn sùng nịch vỗ mái tóc của nàng, nói: "Sao ta có thể ghét bỏ nàng chứ? Mặc kệ nàng biến thành dáng vẻ gì, ta đều thích."

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói của Tử Tiêu thì nở nụ cười, nói với Độc Cô Thiên Lan: "Tỷ tỷ, hắn nói sẽ không ghét bỏ ta."

Nhìn bọn họ trước mặt mình mặt nói loại lời này, Độc Cô Thiên Lan ghen ghét dữ dội, tiếp tục nói: "Hắn sẽ không ghét bỏ người, là vì giờ người chưa già. Hơn nữa người cũng không thể liên lụy hắn, nếu người khác biết

hắn có một thể tử không thể tu luyện, sẽ làm hắn hổ thẹn. Người thương hắn thì phải suy nghĩ cho hắn."

Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu được có lý, gật đầu nói: "Ta không thể liên lụy hắn."

"Đúng vậy, nếu người thật sự thương hắn, phải tìm cho hắn một nữ nhân xứng đôi với hắn." Độc Cô Thiên Lan nói.

"Không biết tỷ tỷ cảm thấy ai mới xứng đôi hắn?" Độc Cô Thiên Diệp đã sắp không khống chế được lửa giận của mình.

Độc Cô Thiên Lan phong tình cười, nói: "Người thấy tỷ tỷ thế nào? Giờ tỷ tỷ mới hơn sáu mươi tuổi, đã là cấp bậc thần vương, sau này chắc chắn có thể bồi hắn rất lâu."

Độc Cô Thiên Diệp đến cười, một hơi thiếu chút nữa không lên nổi. Mới sáu, hơn sáu mươi tuổi!

Được rồi, tuy hơn sáu mươi tuổi đối với người tu luyện là rất trẻ, nhưng cũng lớn hơn bọn họ thật nhiều! Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, trong mắt tràn đầy đồng tình: cọng cỏ non như người bị trâu già coi trọng !

Mặt Tử Tiêu đã đen như đáy nồi mà Độc Cô Thiên Diệp dùng để nấu cơm, trực tiếp đuổi người: "Cút!"

Độc Cô Thiên Lan thật không ngờ mình vừa nói xong đã bị Tử Tiêu đuổi, cũng không rời đi, còn da mặt dày nói: "Công tử, ta nói là thật. Người và phế vật này cùng nhau không có kết quả tốt đâu, còn không bằng cùng ta. Ta cũng là tiểu thư của gia tộc Độc Cô, thân phận so với phế vật không thể tu luyện như nàng không biết cao hơn bao nhiêu!"

Độc Cô Thiên Diệp đã bị ý tưởng của Độc Cô Thiên Lan biến thành hết chỗ nói rồi, đây mà mình mục trương đảm đạc khoét nền tảng! Quả

nhiên là người không biết xấu hổ cả quỷ cũng sợ hãi!

Nghe thấy Độc Cô Thiên Lan lần nữa nói Độc Cô Thiên Diệp là phế vật, một đạo linh lực của Tử Tiêu ném nàng khỏi viện, hung hăng ném tới trên đất.

"Ôi!" Độc Cô Thiên Lan bị quăng ngã, đau kêu to. Nhưng nhìn Tử Tiêu phát ra lệ khí, đứng lên không cam lòng rời khỏi, trước khi đi là còn phiêu cái mị nhãn với hắn, nói: "Công tử phải suy nghĩ thật kĩ nha !"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Thiên Lan, đã không biết dùng từ ngữ gì để hình dung nàng. Nhìn dáng vẻ tức giận của Tử Tiêu, không vui trong lòng bỗng nhiên biến mất, lập tức bật cười.

"Nàng còn cười, người khác đã đến lấy góc tường của nàng rồi, nàng cũng không cần?" Tử Tiêu ủy khuất nói.

"Ha ha, sao ta không cần chứ. Nhưng ta biết người sẽ không dễ dàng bị lấy đi như vậy, ta chỉ là có vẻ yên tâm thôi." Độc Cô Thiên Diệp trấn an trái tim bị thương của người nào đó, nhìn hoa đào của hắn chọt bay chọt bay, khóe môi mỏng hơi hơi cong lên, trong lòng ngứa một trận, nhanh chóng hôn trên mặt hắn, nói: "Người là của ta!"

Tử Tiêu không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ chủ động hôn hắn, tuy chỉ là chuồn chuồn lướt nước, vẫn khiến hắn vui vẻ như cũ, đang nâng mặt của nàng, vuốt ve môi đỏ mọng của nàng, cúi đầu hôn xuống. Ban đầu cũng tính lướt qua, nhưng vừa chạm đến thân thể của nàng, hắn luôn không khống chế được mình, thậm chí muốn đòi lấy càng nhiều. Độc Cô Thiên Diệp đáp lại làm cho hắn cơ hồ cầm giữ không được mình!

"Ha ha ha ha." Đột nhiên truyền đến tiếng cười của tiểu hài tử đánh gãy hai người ôn tồn.

Nghĩ đến hành vi vừa rồi bị người khác nhìn thấy, Độc Cô Thiên Diệp nhất thời đỏ mặt. Nàng nhìn theo tiếng cười, phát hiện trên tường không biết khi nào thì toát ra một cái đầu nho nhỏ, nhìn bọn họ si ngốc cười.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14 (1): Hòa Diễm Thâm Uyên

Tiểu nam hài thoát nhìn chỉ mới năm sáu tuổi, ngồi trên vai một con Xích Hỏa Viên, tay vịn trên tường, đầu ghé vào trên đó. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn qua, nói: "Các người đang thân ái, ta nhìn thấy. Hi hi!"

Mặt Độc Cô Thiên Diệp càng đỏ hơn, nhìn tiểu nam hài hỏi: "Người là ai? Sao lại nằm úp sấp trên tường viện của ta?"

"Đây rõ ràng là viện của tiểu thúc ta, sao lại thành của người?" Tiểu nam hài thanh thúy trả lời, sau đó vỗ vỗ đầu Xích Hỏa Viên, nói: "Tiểu Nhất, ta muốn đi xuống."

Xích Hỏa viên thả tiểu nam hài từ trên vai nó xuống, hẩn thu Xích Hỏa viên vào trong không gian linh thú, sau đó đẩy cửa chạy đi vào. Đi vào đứng trước Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nàng hỏi: "Người là nữ nhi tiểu thúc phải không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hỏi: "Người là con nhà tứ bá Độc Cô Thiên Lâm đúng không?"

Kêu phụ thân nàng là tiểu thúc, lại chỉ khoảng năm sáu tuổi, rất giống tiểu nhi tử nhà tứ bá mà Độc Cô Dật Lan nói với nàng.

"Hả? Làm sao mà người biết là ta?" Tiểu nam hài tò mò hỏi.

"Đoán ." Độc Cô Thiên Diệp nháy ánh mắt nói, "Người còn không trả lời vì sao người nằm úp sấp trên tường viện của ta ?"

"Ta nhìn thấy Thiên Lan tỷ tỷ đến đây, ta lập tức theo nàng, vừa mới trốn xong thì nhìn thấy nàng bị quăng ngã xuống đất. Sau đó ta nằm úp sấp lên xem ai lợi hại như vậy, hì hì, sau đó thì ta nhìn thấy các người thân ái nga!" Độc Cô Thiên Lâm cười đến tà ác.

"Khụ khụ, người về khi nào vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng chuyển đề tài, còn đưa linh quả Tử Tiêu gọt sẵn cho hăn ăn.

Độc Cô Thiên Lâm cũng không sợ người lạ, nhận lấy linh quả bắt đầu cắn, vừa ăn vừa nói: "Ta về ngày hôm qua, một hồi thì nghe thấy có người nói về người, sau đó ta nghĩ đi xem xem người có phải như bọn họ nói không. Nếu người giống bọn họ nói thì ta quyết định không thích người. Nhưng người thật là khác, tuy không thể tu luyện, người vẫn không tệ. Cho nên ta cảm thấy thích người, nếu có người khi dễ người, ta sẽ bảo vệ người."

"Phốc xuy!" Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói của Độc Cô Thiên Lâm chọc cười, nắm gương mặt của hăn nói: "Người nhỏ như vậy có thể bảo vệ ta sao?"

Độc Cô Thiên Lâm vuốt ve tay Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt tự tin nói: "Đương nhiên có thể, sau này ta sẽ rất lợi hại, giống như ngũ thúc vậy đó."

Tử Tiêu ở một bên không vui, nhìn Độc Cô Thiên Lâm nói: "Nữ nhân của ta tự ta bảo vệ, người đi bảo vệ nữ nhân của người đi."

"Ta không có nữ nhân." Độc Cô Thiên Lâm nói, "Giờ ta thích nàng, ta phải bảo vệ nàng."

"Không có thì đi tìm!"

"Không đi. Nếu không Thiên Diệp tỷ tỷ làm của nữ nhân ta đi? !"

Mặt Tử Tiêu đen đến không thể đen hơn, Độc Cô Thiên Diệp ở một bên cười đến không thở nổi. Lúc này Độc Cô Dật Lan đến, nhìn thấy Độc Cô Thiên Lâm và Tử Tiêu mắt to trừng mắt đôi mắt nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp thì ở một bên cười.

"Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Độc Cô Dật Lan đi vào hỏi.

"Tam bá đến đây, vào ngồi đi." Độc Cô Thiên Diệp hô, chuẩn bị đi vào phòng chuyển ghế, bị Độc Cô Dật Lan ngăn trở.

"Không cần phiền toái, ta tới là nói cho con, vài vị bá bá khác của con đã về, thái nãi nãi của con bảo ta tới gọi con đi qua."

"Bây giờ ?"

"Đúng. Thiên Lâm, đi thăm thái nãi nãi thôi." Độc Cô Dật Lan kêu Độc Cô Thiên Lâm.

Độc Cô Thiên Lâm xoa xoa ánh mắt chua xót, nói: "Hừ, khi ta quay lại lại tới tìm người trừng mắt ! Người chờ cho ta!" Sau đó đi tới bên người Độc Cô Dật Lan.

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, Tử Tiêu một phen giữ chặt nàng, nói: "Ta cùng đi với nàng."

Độc Cô Thiên Lâm chạy đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, kéo tay nàng, đặc ý nâng nâng cầm Tử Tiêu với. Tử Tiêu hừ hừ, không so đo với hắn.

Bốn người tới chủ viện, thị vệ đã chờ sẵn ở cửa .

Lần này không phải đi phòng nghị sự, mà là chính sảnh, khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào nhìn thấy bên trong đã ngồi rất nhiều người. Phương

Tam Muội nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, thì hươ tay nói: "Thiên Diệp, lại đây, ngồi ở đây." Nói xong còn bảo người bỏ thêm hai cái ghế dựa bên cạnh mình.

Lời nói của Phượng Tam Muội khiến những người ở đây cả kinh, không phải bà rất chú trọng lễ giáo sao? Quy củ gia tộc bình rất nghiêm, hiện tại cũng không cố kị chi tự lớn bé, để cho Độc Cô Thiên Diệp ngồi cạnh bà. phế vật này được bà yêu thích như vậy sao?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy biểu tình của mọi người, nói: "Thái nãi nãi, bọn con ngồi ở đây là được." Nói xong cùng Tử Tiêu ngồi xuống trên ghế xa nhất, Độc Cô Thiên Lâm chạy đến ngồi xuống trên đùi nàng.

Mọi người nghe nàng kêu Phượng Tam Muội thái nãi nãi, lại cả kinh. Phượng Tam Muội vẫn đều làm cho người ta kêu bà là bà cố, xưng hô thân thiết thái nãi nãi này không cho những người khác kêu. Trong lòng mọi người nhất thời bất bình.

Độc Cô Thiên Lâm đi kêu theo Độc Cô Thiên Diệp lên: "Thái nãi nãi, bà có nhớ tiểu Thiên Lâm không ? Tiểu Thiên Lâm rất nhớ bà."

Phượng Tam Muội nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Lâm thì vui vẻ cười, nói: "Thái nãi nãi nhớ con lắm, nhưng con có vẻ càng thích Thiên Diệp tỷ tỷ hơn, cũng không đến chỗ của thái nãi nãi."

Độc Cô Thiên Lâm rồi rầm một chút, cuối cùng vẫn nói: "Thái nãi nãi, con thích ngồi cùng Thiên Diệp tỷ tỷ."

Phượng Tam Muội nghe xong cũng không so đo, uống một ngụm trà, nói: "Hôm nay các người đều đã về, chúng ta cũng coi như đoàn tụ nhỏ. Thời gian trước Thiên Diệp trở lại, tin tưởng các người có nghe nói. Giờ các người nhận thức lẫn nhau một chút đi. Thiên Diệp, đây là gia gia nãi nãi của con." Phượng Tam Muội chỉ vào người ngồi ngay dưới bà.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, gia gia Độc Cô Trần Viễn rất giống Độc Cô Vân Hằng, nhất là ánh sáng bá đạo trong mắt. Nãi nãi Giải Băng thoát nhìn hơi lạnh lùng, nhưng cũng coi như có vẻ khách khí với nàng, hơi mỉm cười với nàng. Nàng đứng dậy hành lễ với hai người, kêu: "Gia gia, nãi nãi."

"Ân." Độc Cô Trần Viễn đơn giản ừ thì không lên tiếng nữa. Giải Băng hơi đỡ một chút, nói: "Mau đứng lên."

"Cảm ơn nãi nãi." Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy nói.

"Đây là nhị gia gia nhị nãi nãi của con." Phượng Tam Muội lại chỉ hai người đằng sau nói. Độc Cô Thiên Diệp lại hành lễ với hai người, sau đó Phượng Tam Muội lại giới thiệu người khác cho nàng. Một hồi làm quen người thân này mất nửa giờ.

Độc Cô Trần Viễn có bốn huynh đệ, một người yếu mệnh, bây giờ còn ba người. Tử nữ của bọn họ có hai ba mươi người, hơn nữa còn thành hôn, Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng làm quen. Sau đó đến đồng lứa với nàng, ca ca tỷ tỷ nhiều không đếm xuể, giờ trong đại sảnh có năm sáu mươi người, cộng thêm trưởng bối, toàn bộ đại sảnh ngồi hơn trăm người. Nhưng người nhỏ hơn nàng chỉ có một mình Độc Cô Thiên Lâm.

Những người này, có người khinh thường nàng, cũng có người có vẻ hiền lành với nàng. Những người không quen này, nàng không để ở trong lòng.

Độc Cô Thiên Lan nhìn thấy Tử Tiêu, lòng đã sớm hòa tan, không ngừng nhìn hân. Mẫu thân của nàng, cũng là nhị bá mẫu của Độc Cô Thiên Diệp Nạp Lan Phi Vũ nhìn thấy ánh mắt hoa si của nữ nhi mình, nhin không được nhú mày, nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn thấy Tử Tiêu vào cùng Độc Cô Thiên Diệp cùng.

"Hắn là ai? Sao có thể đến ta Độc Cô gia chính sảnh." Nạp Lan Phi Vũ nhìn Tử Tiêu lớn tiếng hỏi.

Lực chú ý của mọi người lập tức tập trung trên người Tử Tiêu, có tò mò, có sợ hãi than, có chán ghét.

Phượng Tam Muội nhìn Tử Tiêu, nói: "Hắn là vị hôn phu của Thiên Diệp, tên Tử Tiêu."

Vị hôn phu của phế vật? Người vĩ đại như vậy cư nhiên là vị hôn phu phế vật? Hơn nữa Phượng Tam Muội còn đồng ý hắn đến nơi này, tức là đã thừa nhận thân phận của hắn !

"Vị hôn phu? Tuổi còn trẻ đã nghĩ chuyện tình nam nữ, còn thể thống gì!" Nạp Lan Phi Vũ dùng dáng vẻ của trưởng bối quát lớn.

Phượng Tam Muội nghe thấy lời nói của Nạp Lan Phi Vũ, sắc mặt lạnh lùng, nói: "Ta đồng ý, sao nào, người có ý kiến?"

Mọi người đều nghe ra không vui trong lời nói của Phượng Tam Muội, Nạp Lan Phi Vũ nhanh chóng giải thích: "Tổ mẫu ngài hiểu lầm, con sợ Thiên Diệp tuổi quá nhỏ, không hiểu việc này, sợ nàng bị lừa. Dù sao nàng không thể tu luyện, nếu không giữ mình, về sau sẽ không tốt cho việc lập gia đình !"

Lời nói của Nạp Lan Phi Vũ vừa ra, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh đến mức cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy. Tuy người tu luyện cũng không coi trọng trong sạch gì đó, nhưng trước mặt nhiều người như vậy đàm luận thân thể của Độc Cô Thiên Diệp, là vũ nhục trần trụi! Còn nói nàng chuyện là phế vật mà mọi người đều tránh!

Phượng Tam Muội lập tức phát hỏa, đưa tay ném ly trà xuống, quát lớn: "Làm càn!"

Lúc này Nạp Lan Phi Vũ mới ý thức được mình vừa mới cái gì, bà chỉ ghen tị phở vật kia cứ nhiên có thể tìm được vị hôn phu tốt như vậy, mà nữ nhi của mình vĩ đại như vậy lại không người để ý tới, mới nói mà không dùng đầu óc. Giờ nhìn thấy Phượng Tam Muội tức giận như vậy, sợ tới mức lập tức không dám nói tiếp nữa.

"Tổ mẫu, con không ý tứ kia, con chỉ lo lắng cho Thiên Diệp." Nạp Lan Phi Vũ lập tức quỳ xuống giải thích.

"Câm mồm!" Phượng Tam Muội tức giận vỗ bàn, nói: "Cháu cố ta nhận về còn không đến lượt người giáo huấn, trong lòng người nghĩ thế nào thì lòng người hiểu được. Đừng tưởng rằng ta tuổi lớn nghe không hiểu !"

Nhị bá Độc Cô Dật Hồng nhanh chóng quỳ bên cạnh Nạp Lan Phi Vũ, nói: "Tổ mẫu đừng tức giận, Phi Vũ nàng không có ý tứ khác."

"Không có ý tứ khác thì nói như vậy, nếu có ý tứ khác, vậy không phải sẽ muốn mệnh Thiên Diệp sao ? !" Phượng Tam Muội tức giận nói.

"Thái nãi nãi, nương con không..." Độc Cô Thiên Lan cũng quỳ xuống, trong lòng không ngừng mắng Độc Cô Thiên Diệp.

"Làm càn! Ta cho phép người gọi ta thái nãi nãi sao?" Phượng Tam Muội nói.

"Thiên Diệp muội muội không phải kêu như vậy sao?" Độc Cô Thiên Lan không rõ vì sao ngay cả xưng hô cũng phải mắng nàng.

"Đó là ta cho phép !" Ý tứ là người không có tư cách kia!

Nạp Lan Phi Vũ và Độc Cô Thiên Lan nghe thấy lời nói của Phượng Tam Muội, tức giận đến cắn răng! Bất công thế này cũng quá rõ ràng !

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14 (2)

"Thái nãi nãi ngài đừng giận, có lẽ nhị bá mẫu là thật sự muốn tốt cho con. Biết con không thể tu luyện, không kỳ thị con, còn quan tâm đại sự cả đời của con, đây cũng là lo lắng cho con mà. Về phần những lời này, ngài hãy nghĩ theo phương diện tốt đi. Nếu tức giận làm tổn thương thân thể thì không tốt." Độc Cô Thiên Diệp nhìn tròng cười phía trước, mở miệng nói.

Nàng không thích một nhà nhị bá, nhưng cũng không thể làm bọn họ sượng mặt, bằng không tất cả mọi người gia tộc sẽ nghĩ nàng thị sủng sinh kiều, như vậy sẽ vô duyên vô cớ có thêm rất nhiều địch nhân.

"Đúng vậy, thái nãi nãi bà đừng nóng giận. Bà tức giận tiểu Thiên Lân rất đau lòng." Độc Cô Thiên Lân nhận được ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp, mở miệng nói.

Phượng Tam Muội nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Thiên Lân, thì nói: "Cho dù là vô tình, thân là con dâu Độc Cô gia lại nói ra loại lời này, phải phạt. Thấy Thiên Diệp cầu xin cho người, ta phạt người cấm túc ba tháng, trừ bổng lộc ba tháng."

"Cảm ơn tổ mẫu." Nạp Lan Phi Vũ nhanh chóng nói lời cảm tạ. Ba tháng đối với người tu luyện mà nói thì trôi qua rất nhanh, còn ba tháng bổng lộc kia, nàng cũng không thiếu chút tiền này.

"Tốt lắm, đều đi về đi. Sáng tinh mơ đã làm ầm ỹ." Phượng Tam Muội nói, "Thiên Diệp và Tử Tiêu ở lại, những người khác đều tự về đi."

Người một phòng rời khỏi, lúc đi ngang qua Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được giương mắt nhìn nàng. Nàng cũng mỉm cười đáp lại.

Trải qua chuyện hôm nay, mọi người đều hiểu được một chuyện, Phượng Tam Muội rất thích Độc Cô Thiên Diệp, rất sủng ái nàng. Sau này không có việc gì thì đừng có chọc tới nàng!

"Hừ." Khi Độc Cô Thiên Lan đỡ Nạp Lan Phi Vũ đi ngang qua Độc Cô Thiên Diệp, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Ta không để người yên đâu!" Độc Cô Thiên Lan hung tợn nói. Nàng cũng không tin nàng là một thần vương mà đấu không lại một phế vật.

"Phụng bồi." Độc Cô Thiên Diệp nhỏ giọng trả lời.

Người ngoài đều đi rồi, Phượng Tam Muội để người hầu dọn dẹp mảnh vỡ. Ngốc Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu đi qua.

"Thái nãi nãi, bà cũng đừng giận, bị thương thân thể, con phải nấu thêm bao nhiêu dược thiện mới có thể bồi bổ lại cho bà đây!" Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Phượng Tam Muội nói.

"Cuối cùng con là thương cơ thể của ta hay là dược thiện của con?" Phượng Tam Muội bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho dở khóc dở cười, cố ý xụ mặt hỏi.

"Ý tứ của con thái nãi nãi hiểu rõ nhất, còn cần con nói sao? Đương nhiên là thương thân thể của bà rồi." Độc Cô Thiên Diệp dỗ dành. Ở trong lòng khẽ thở dài một cái. Không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, cũng không nghĩ tới Phượng Tam Muội lại tức giận như vậy. Nhìn thấy

bà thiệt tình bảo vệ mình, trong lòng ấm áp. Trò chuyện với bà, cũng coi như là thiên luân chi nhạc.

"Hừ, chuyện này còn không phải sao." Cuối cùng Phượng Tam Muội cũng nở nụ cười, sau đó nghĩ đến tin tức lúc trước nghe được nói Độc Cô Thiên Lam đi chỗ của nàng náo loạn, nói: "Hai người các con khi nào thì làm hôn lễ? Đỡ bị những người đó luôn tới tìm con phiền toái."

Độc Cô Thiên Diệp đang uống trà, một ngụm phun ra.

"Khụ khụ, khụ khụ, làm, làm hôn lễ?" Độc Cô Thiên Diệp thật vất vả thuận khí, kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, ta nghe nói nha đầu Thiên Lan kia hai ngày nay liên luôn nghĩ đánh chủ ý với hần." Phượng Tam Muội nhìn Tử Tiêu, đúng là một người vĩ đại, rất xứng đôi với Thiên Diệp. "Con và phụ thân con rất giống nhau, rất có chủ kiến, không thích người khác quản chuyện của mình. Tuy rằng ta không biết hần, nhưng nếu là người con tìm, ta cũng coi như miễn cưỡng thừa nhận."

"Thái nãi nãi, con còn nhỏ như vậy, thành cái gì hôn chứ!" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới sẽ nhắc tới chuyện này. Nàng đúng là không có dự tính thành hôn. Tuy mình từng nói sẽ phụ trách với hần, gời cũng một chút thích hần, cũng đã quen có hần bên cạnh, nhưng còn chưa tới mức thành hôn.

"Làm sao nhỏ, đã hai mươi tuổi rồi." Phượng Tam Muội nói.

"Tam bá đã hai trăm tuổi rồi còn chưa thành hôn nữa, con mới hai mươi tuổi, gấp cái gì. Hơn nữa giờ con còn nhiều chuyện như vậy, cũng không thời gian đi quản mấy chuyện này." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Con còn có chuyện gì, nói ra, ta đi giải quyết giúp con." Phượng Tam Muội nói.

"Ách, con còn chưa cứu cha mẹ ra, sao có thể thành hôn?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nói đến Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy, Phượng Tam Muội cũng im lặng. Lúc trước bà và Độc Cô Vân Hằng yêu thương nhất là Độc Cô Dật Hiên, nhưng cuối cùng hẳn lại bị trấn áp dưới hỏa diễm thâm uyên chịu khổ. Nếu lúc trước thực lực của bọn họ cao hơn một chút, có phải bây giờ sẽ không biến thành thế này không?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy dáng vẻ tự trách của Phượng Tam Muội, nói: "Thái nãi nãi, con nhất định sẽ cứu bọn họ ra !"

"Hỏa diễm thâm uyên ngay cả thái gia gia của con cũng không dám dễ dàng đi xuống, giờ thực lực của con mới có như vậy, sao có thể cho con đi!" Phượng Tam Muội nói.

"Thái nãi nãi, bà cứ yên tâm, con có thể đi xuống. Là quan trọng nhất không phải đi xuống, mà là phá giải trận pháp trấn áp phụ thân. Con đang nghiên cứu trận pháp, chờ con nắm chắc, sẽ đi cứu phụ thân ra! Nhưng giờ không biết mẫu thân ở nơi nào."

"Tình huống của mẫu thân con chúng ta từng phân tích qua, nữ nhân của thần điện kia hận nàng như vậy, chắc chắn sẽ không nói chỗ trấn áp nàng ra. Giờ chúng ta chỉ có thể tự mình thám thính. Lúc cần thiết thì áp dụng một ít thủ đoạn phi thường cũng không phải không thể." Phượng Tam Muội nói.

"Con sẽ cứu bọn họ ra. Thái nãi nãi cứ yên tâm đi." Độc Cô Thiên Diệp tự tin nói, "Giờ người nên nghĩ về những người mấy chi khác đi. Dựa theo hiệu quả kỳ hương, không lâu sau bà sẽ lâm vào mê man thời gian dài, đến lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ có hành động, chúng ta nên nghĩ đối sách từ bây giờ, bằng không đến lúc đó gặp phải tình huống không thể ứng phó kịp."

"Ai, chuyện của các con ta không quan, nhưng tấm lòng của con, chờ cha nương con đi ra rồi nói sau. Giờ chúng ta hãy cùng nhai suy nghĩ nên đối phó mấy chi khác thế nào. Làm cho bọn họ náo động như vậy, cũng nên yên tĩnh yên tĩnh." Phượng Tam Muội thở dài, lời nói tràn đầy thương cảm.

Thời gian sau đó Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu suy nghĩ mấy biện pháp giúp Phượng Tam Muội, còn cùng bà đi thăm Độc Cô Vân Hằng. Lần đầu tiên Độc Cô Vân Hằng nhìn thấy Tử Tiêu, phản ứng đầu tiên cũng là sao nàng giống cha nàng như thế, thích tự mình tìm đối tượng, trong lòng không vui. Nhưng sau khi tiếp xúc với Tử Tiêu thì cũng miễn cưỡng tiếp nhận hẳn.

"Hừ, chúng ta nhận không nhận người không quan trọng, quan trọng là xem xem cha mẹ nàng nhận không nhận người. Nếu không nhận, vậy cũng là uống công!" Độc Cô Vân Hằng nói.

Giờ hẳn đã biết chuyện của Độc Cô Thiên Diệp, hẳn có cháu cố gái tốt như vậy sao, mới về lại bị hẳn dọa chạy, trong lòng rất không thoải mái, vô cùng không thoải mái.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một lọ đan dược cho Độc Cô Vân Hằng, nói: "Thân thể của ông giờ đã khôi phục tốt lắm, nhưng thực lực bị hao tổn rất nghiêm trọng, đan dược này có thể giúp ông khôi phục thực lực trước kia."

Độc Cô Vân Hằng không chút khách khí nhận đan dược này, có một cháu cố gái là luyện đan tông sư, không cần lo về đan dược, còn đều là phẩm chất cao.

"Thái nãi nãi, thái gia gia, chúng con về trước." Độc Cô Thiên Diệp nói xong kéo Tử Tiêu trở về viện.

Tử Tiêu ngăn nàng lại ở cửa, nói: "Chờ cứu cha nương nàng ra chúng ta sẽ thành thân đúng không?"

"Đó chỉ là qua loa tắc trách lấy cớ thôi, người nghĩ là thật sao ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn con người tràn ngập hy vọng của Tử Tiêu, không đành lòng đá kích hấn, nhưng chuyện thành hôn này, đối với nàng quá đột nhiên, hoàn toàn không có thời gian thích ứng.

Trong lúc nhất thời hai người đều im lặng. Tử Tiêu cũng hiểu tâm tư Độc Cô Thiên Diệp, cười cười, nói: "Ta hiểu rồi, xem ra là ta còn chưa đủ cố gắng. Đúng rồi, quyển sách trận pháp này nàng cầm nghiên cứu đi."

Tử Tiêu lấy một quyển sách ra đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, nàng lấy lại xem xem, kinh ngạc nói: "Sao người có sách trận pháp tốt như vậy ? Ta còn muốn đi tìm một quyển cao cấp một chút nữa! Cảm ơn người."

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ vui vẻ của Độc Cô Thiên Diệp, nói: " Cảm tạ như vậy thật không thành ý."

"Hả?"

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, nụ hôn Tử Tiêu đã rơi xuống, sau khi nhắm nháp ngọt ngào của nàng một lần, mới lưu luyến rời khỏi, nói: "Ta sẽ tiếp tục cố gắng ."

Mặt Độc Cô Thiên Diệp hơi phỉm hồng.

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ của nàng, nói: "Ta muốn nghe nàng thổi thủ khúc lần trước."

Nghĩ đến việc Tử Tiêu vì mình làm nhiều chuyện, Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, cất sách trận pháp vào, đi đến cái ghế phía trước ngồi xuống, lấy đàn địch đã thật lâu không sử dụng kia ra, thổi khúc 《 phong cảnh cổ hương 》 .

Tử Tiêu ngồi bên cạnh nàng từ từ nhắm hai mắt im lặng nghe. Độc Cô Thiên Diệp nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của hắn trước mắt mình, thoáng

hiện cảnh hai người lần đầu tiên gặp mặt, ở sơn mạch Yến Sơn, khi đó cảm xúc của nàng rất tệ, rất muốn về nhà, hăn cứ như vậy nhảy vào cuộc sống của nàng. Sau này hăn mặt dày mày dạn quần quít lấy nàng, làm cho cuộc sống của nàng có nhiều vui vẻ hơn. Ở trong hắc ám chi thành, sau khi dậy sớm rời giường nhìn thấy hai người ngủ ở trên một cái giường, phản ứng của mình, bị hai mắt vô tội của hăn nhìn chăm chú, mình nói là sẽ phụ trách với hăn, cặp mắt hoa đào kia của hăn lập tức tỏa sáng, hóa ra hăn đã từng chút từng chút chiếm cứ lòng của nàng, cùng nàng có nhiều kỉ niệm như vậy.

Nghĩ đến tâm trạng lần đầu thối khúc này, lại so với tâm trạng lúc này, Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, thì ra mình đã từ từ quen với cuộc sống nơi này, quen với người nơi này, nhất là người trước mắt.

Trong phòng, Hắc Băng Du không biết tình lại từ khi nào, nghe thấy tiếng sáo của Độc Cô Thiên Diệp, khước mắt nhỏ hai giọt nước mắt. Hăn dung tay hứng giọt lệ, dùng hai ngón tay ma sát qua lại, không biết nghĩ tới cái gì. Xoay người muốn tiếp tục ngủ, cuối cùng cũng ngủ không được . Nghe tiếng sáo Độc Cô Thiên Diệp, hai mắt đã nhắm càng không ngừng động đậy.

Tiếng sáo xuyên qua tường viện, bay tới nơi rất xa. Mọi người trong gia tộc Độc Cô dừng chuyện trong tay, hưởng thụ một lát tốt đẹp này. Đồng thời cũng âm thầm ngạc nhiên Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên biết thổi sáo.

"Cha, Thiên Diệp tỷ tỷ thối thật là dễ nghe." Trong viện cách đó không xa, Độc Cô Thiên Lâm ghé vào trong ngực phụ thân mình, ăn linh quả Độc Cô Thiên Diệp cho hăn.

Độc Cô Dật Kiêu nghe tiếng sáo, nói: "Quả thực không tệ." Không biết nói là kỹ thuật của nàng hay là cảm tình nàng dung nhập vào trong.

Độc Cô Thiên Diệp thối hai lần thì ngừng lại, Tử Tiêu một tay ôm nàng lại, để cho nàng nằm trên người mình, mặt của nàng vừa vịn dấp vào ngực hắn.

"Nghe được không, nó vì nàng mà nhảy lên."

Thử Hồn trong không gian linh thú nhện không được không ngừng trợn trắng mắt, chủ nhân này, nói mình sắc, hắn mới rất biết dỗ nữ nhân! Lời nói buồn nôn như vậy, hắn còn chưa từng nói qua! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhớ tới bóng dáng quần áo hắc sa kia, nhớ tới sợi tóc của nàng đón gió bay lượn, cong lại cong, làm cho trong lòng hắn đột nhiên ngứa kì lạ.

Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ, hai tay Tử Tiêu giữ chặt nàng, nói: "Im lặng nằm một lát đi."

Nghe giọng nói mê hoặc của hắn, nàng thật sự dừng suy nghĩ, dựa vào trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, chậm rãi ngủ. Tử Tiêu nghe thấy hô hấp của nàng chậm rãi trở nên chậm chạp, nở nụ cười, khẽ hôn trên trán nàng, trên mặt rất là thỏa mãn.

Có lẽ, hắn có thể cho nàng tiếp xúc thế giới của hắn, hắn nghĩ. Hắn chậm rãi cũng nhắm mắt lại, nhột nhạt ngủ. Trong viện chỉ có hoa sơn trà nở rực rỡ như lửa và một đôi người mang theo tươi cười đi vào.

Hác Bằng Du sờ sờ ngọc trụ vẫn mang trước ngực mình, lại ngủ. Nhưng trong lúc ngủ mơ, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14 (3)

Ba người vừa ngủ là ngủ đến buổi tối, Độc Cô Thiên Diệp tỉnh lại thì nhìn thấy mình còn trong lòng Tử Tiêu, nhẹ nhàng đứng dậy, xuất ra một tấm chăn mỏng đắp cho hắc, sau đó đi phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho mọi người.

Sau khi nàng rời khỏi thì Tử Tiêu mở mắt, nhìn đến tấm chăn mỏng trên người mình, trong mắt tràn đầy ý cười.

Chờ Độc Cô Thiên Diệp làm xong bữa tối, Tử Tiêu đã ngồi xuống chờ ăn cơm. Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới Hắc Bằng Du đã lâu không ăn cơm, đi phòng hắc chuẩn bị gọi hắc rời giường. Lại phát hiện khóe mắt hắc còn đọng nước mắt, ánh mắt hơi lóe lóe. Trong lòng sinh ra một suy nghĩ.

"Sư huynh, sư huynh." Độc Cô Thiên Diệp đẩy Hắc Bằng Du, đánh thức hắc. Nàng vẫn cảm thấy, Hắc Bằng Du ham ngủ như vậy, trừ di chứng trúng độc lúc trước, còn có cái nguyên nhân khác.

"Trời đã sáng?" Hắc Bằng Du mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp bị phản ứng của Hắc Bằng Du biến thành vẻ mặt hắc tuyến, rất muốn hỏi hắc một chút, ở trong thế giới của hắc có khác biệt của trời tối và hừng đông sao?

"Huynh đã ngủ mấy ngày, muội làm cơm chiều, gọi huynh rời giường ăn cơm." Độc Cô Thiên Diệp nói

Hác Bằng Du vừa nghe có cơm ăn, lập tức đứng lên từ trên giường, hoàn toàn không còn cảm giác tỉnh mịch buổi chiều. Cười hì hì nói: "Có đồ ăn hả, ta thích nhất, ha ha! Đi đi, ta đang đói bụng đây!"

Đi vào phòng bếp, Tử Tiêu đã dọn xong cơm chon ba người. Hác Bằng Du nhìn nhìn, hét lớn: "Rất phong phú, hôm nay có phải có gì sự gì không?"

"Không có, chỉ là đột nhiên muốn làm cơm, nên nhiều làm một chút." Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, lấy một vò rượu ra từ Luyện Yêu Hồ, nói: "Đây là rượu Đô Đô mới ủ, chúng ta đến nếm thử vị ra sao." Nói xong lấy ra ba cái chén lớn, rót cho mỗi người ngã một chén.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nháy mắt với hắc, đã hiểu ý tứ của nàng. Gắp một ít đồ ăn cho nàng rồi bắt đầu uống rượu với Hác Bằng Du.

Tửu lượng của Tử Tiêu Độc Cô Thiên Diệp biết rõ, không nghĩ tới tửu lượng của Hác Bằng Du cũng tốt như vậy, hơn nữa tâm trạng hôm nay cả hắc không tốt, hai người uống đến hơn nửa đêm. Nhưng vẫn không say.

Độc Cô Thiên Diệp thấy kế hoạch làm Hác Bằng Du quá chén là không thể thực hiện được, vì thế trực tiếp hỏi: "Sư huynh, nghe nói huynh từng có một vị hôn thê, nhưng tại sao không có gắp qua nàng?"

Tay Hác Bằng Du bưng bát rượu cứ như vậy dừng giữa không trung, một lát sau, hắc hung hăng uống một ngụm, hương vị cay đắng trực tiếp khiến nước mắt hắc rơi xuống.

"Tiểu sư muội, huynh biết, muội vẫn luôn tò mò. Vì thế, hôm nay ta sẽ nói cho muội biết chuyện lúc trước của ta." Nói xong, hắc lại uống hai ngụm rượu, bắt đầu kể rõ chuyện năm đó.

Hác Bằng Du sinh ra ở hoàng thất Vị Lương quốc, là con út của bát vương gia. Bởi vì thiên phú tốt, được toàn bộ hoàng thất yêu thích. Sau đó Thì Hoảng Quy đến Vũ Linh đại lục tìm Hắc Bạch Vô Thường, dưới cơ duyên xảo hợp, hắc bá Thì Hoảng Quy vì sư học tập trận pháp, từ nay về sau bắt đầu chạy qua lại giữa đại lục Không Linh và đại lục Vũ Linh.

Có một lần về Vũ Linh đại lục, hắc bị đá vào trong một sơn mạch, vừa vặn trúng một vị tiểu thư của Nam Cung gia - Nam Cung Phỉ Phỉ. Hai người đều còn trẻ hết sức lông bông, từ bắt đầu không hợp, sau đó lại nảy sinh tình cảm, phi khanh không lấy, một đường cũng coi như đã trải qua một ít nhấp nhô.

Ban đầu Nam Cung gia tộc đã đồng ý hôn sự hai người, nhưng bị một gia tộc lánh đời khác là Âu Dương gia tộc chặn ngang một cước, hệ thiếu gia Âu Dương Nguyệt của họ nhìn trúng Nam Cung Phỉ Phỉ, muốn cưới nàng. So với gia tộc lánh đời, thân phận của Hác Bằng Du không đủ nhìn, bởi vậy Nam Cung gia tộc không đồng ý hôn sự hai người nữa, chia rẽ bọn họ, lấy sinh mệnh Hác Bằng Du hiếp bức Nam Cung Phỉ Phỉ lập lời thề, từ nay về sau không được gặp hắc nữa.

Mà trong chuyện này, gia tộc của hắc không giúp đỡ hắc, cho dù hắc trở về cầu xin bọn họ, bọn họ cũng chỉ là bảo hắc buông tay, không được chấp mê.

Sau đó Âu Dương Nguyệt biết sự tồn tại Hác Bằng Du, không thích nữ nhân sẽ là của mình còn vương vấn nam nhân khác, để người độc sát Hác Bằng Du. Nam Cung Phỉ Phỉ trong lúc vô ý mà biết tin tức này, trộm giải được tới cứu hắc, bởi vậy vi phạm lời thề, bị kéo vào địa ngục Vô Gian.

Hác Bằng Du nhìn nữ tử mình yêu thương, người từng cười nói mình không thay đổi được thân phận của mình, không thể vi phạm gia tộc ý nguyện, kết quả như vậy cũng tốt lắm, sau đó bị màu đen kéo vào trong hắc ám. Bởi vì thời gian trúng độc lâu lắm, cho dù có giải được, Hắc Bạch Vô

Thường vẫn dung tinh lực rất lớn mới cứu hãn về. Từ nay về sau hãn thành đáng vẻ như bây giờ.

Người vào địa ngục Vô Gian, không có ai trở về. Mà những không gian khác cũng căn bản không có thông đạo đi địa ngục Vô Gian.

Hác Bằng Du nói xong đã là rơi lệ đầy mặt, bởi vì mình uống nhiều rượu, cuối cùng vẫn ngã trên bàn.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Hác Bằng Du cư nhiên có một tình yêu khắc cốt铭心 như vậy. Để Tử Tiêu đưa hãn ôm hãn về phòng, sau đó đóng cửa đi ra. Nghĩ tới Nam Cung Phỉ Phỉ, nàng hỏi Tử Tiêu: "Có phải người vào địa ngục Vô Gian thì không về được không?"

Tử Tiêu vừa dọn dẹp bát trên bàn, vừa nói: "Địa ngục Vô Gian người bình thường không đi được."

"Tức là vẫn có cách đi ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Có thể. Nhưng yêu cầu linh lực rất cao." Tử Tiêu nói, "Giờ nàng còn cách khoảng đó rất xa, hơn nữa người vào địa ngục Vô Gian rất ít ai có thể sống sót."

Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta chỉ là nghĩ, ít nhất làm cho sư huynh có chút hi vọng."

"Sau này có cơ hội sẽ mang nàng đi xem." Tử Tiêu nói, "Chờ cấp bậc của nàng đạt yêu cầu."

"Người biết làm thế nào đi địa ngục Vô Gian?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nhìn Tử Tiêu.

"Biết." Tử Tiêu gật gật đầu, "Nhưng bây giờ không thể nói cho nàng."

Cuối cùng hẳn có thân phận gì? Địa ngục Vô Gian cũng có thể tự do đi lại!

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nếu hẳn không thể nói cho nàng, tự nhiên có lý do của hẳn.

Dọn dẹp phòng bếp xong, Độc Cô Thiên Diệp bởi vì buổi chiều ngủ có vẻ nhiều, cho nên buổi tối nàng nghiên cứu sách trận pháp Tử Tiêu cho của nàng.

Mở sách ra nàng phát hiện, mấy chỗ có vẻ khó đều có bút ký giải thích, nhất nhất vấn đề phân tích ra, làm cho nàng hiểu rất dễ dàng.

Thời gian tiếp theo Độc Cô Thiên Diệp vẫn nghiên cứu trận pháp, trừ mỗi ngày đi đưa dược thiện cho bọn Phượng Tam Muội, nàng cơ hồ không ra cửa. Còn có ngẫu nhiên Độc Cô Thiên Thiên và Độc Cô Thiên Lâm đến chơi thì đi ra một chút, thời gian khác đóng cửa từ chối tiếp khách.

Đối với hành vi của Độc Cô Thiên Diệp, mọi người trong gia tộc tưởng nàng trong hoàn cảnh như vậy ngượng ngùng ra cửa, mỗi lần đi đưa dược thiện là lấy lòng Phượng Tam Muội, còn nói Phượng Tam Muội mắt mờ mới thích phế vật như Độc Cô Thiên Diệp này.

Mười hai tháng, lễ mừng năm mới, trước lễ mừng năm mới nàng, Tử Tiêu và Hác Bằng Du đi sa mạc tây bộ một chuyến, tìm được Hỏa Diễm Thâm Uyên.(thực ra ban đầu định để là Hỏa Diễm Thâm Uyên, nhưng thấy kì kì, thôi để nguyên hán việt nghe có vẻ hay hơn)

Khi còn chưa tới gần Hỏa Diễm Thâm Uyên, đã cảm thấy sóng nhiệt một tầng một tầng đập vào mặt. Nhiệt độ dưới cát cao bỏng người, nếu có một linh thú để trứng xuống, phỏng chừng có thể trực tiếp nấu chín .

Ở phi hành trên sa mạc tây bộ hai ngày, cuối cùng bọn họ nhìn thấy bóng dáng của Hỏa Diễm Thâm Uyên, từ trên cao nhìn xuống là một dải

màu đỏ được một đoàn màu bao vây.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp dừng lại nơi cách Hỏa Diễm Thâm Uyên hơi xa, nhiệt độ phía trước rất cao, Hác Bằng Du và Tử Tiêu không thể đi tới .

"Hai người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống là được." Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn tình huống phía trước, nói.

"Được." Hác Bằng Du gật đầu. Cực hạn của mình ở nơi nào tự mình biết, dưới tình huống này không cần phải thể hiện.

"Nếu nàng thật lâu không đi lên, ta sẽ đi xuống tìm nàng." Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, lấy thông tin thạch ra, nói: "Người có thể dung thứ này xác định tình huống của ta. Ta cách một thời gian sẽ trò chuyện với hai người báo cáo tình huống của ta."

Hác Bằng Du lấy ra thông tin thạch xứng đối, quơ quơ, nói: " Muội phải nhớ kỹ nhé, nếu đến lúc đó tìm không thấy muội, bọn ta sẽ trực tiếp đi xuống."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, sau đó một mình bay qua Hỏa Diễm Thâm Uyên.

Có lẽ là vì hỏa diễm luôn luôn thiêu đốt, cho nên cấp bậc càng ngày càng cao. Lúc hình thành chỉ là dị hỏa cấp bậc không cao, trải qua trên vạn năm không ngừng thiêu đốt, giờ cấp bậc đã rất cao, hỏa diễm có linh tính, nhiệt độ cũng cao dọa người.

Độc Cô Thiên Diệp rơi xuống bên cạnh vực, nhìn xuống dưới, chỉ có thể nhìn thấy hỏa diễm đỏ rực, cái khác đều không thấy. Mà nham thạch hai

bên đều bị đốt thành màu đỏ sậm. Những hạt cát bị gió thổi rơi xuống vực, còn chưa hạ xuống đã bị đốt thành tro.

Quan sát một lát, nàng kêu Viêm ra. Sau khi Viêm đi ra thì bay hai vòng quanh Độc Cô Thiên Diệp, di động cao thấp trước mặt nàng hai lần, nhìn ra được trong lòng rất hưng phấn.

"Viêm, ta muốn đi xuống, người mở đường cho ta được không?" Độc Cô Thiên Diệp nói với Viêm.

Viêm lại đi chuyển cao thấp một cái, sau đó bay xuống vực. Độc Cô Thiên Diệp đuổi theo sát sau nó, nhảy xuống.

Hỏa diễm dọc theo đường đi đều lui ra hai bên, Độc Cô Thiên Diệp an toàn không việc gì đến dưới vực. Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, trừ chung quanh của nàng, những nơi khác đều là hỏa diễm.

"Không biết phụ thân bị nhốt ở đâu." Độc Cô Thiên Diệp nói thầm, sau đó tùy tiện chọn một hướng mà đi. Viêm luôn luôn dẫn đường phía trước nàng, ở phía trước ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi tới, hỏa diễm nơi nó đi toàn bộ lui sang hai bên, rất giống hoàng đế kiểm duyệt binh lính của mình.

Độc Cô Thiên Diệp đi về phía trước, đột nhiên nhảy qua một bên, mà nơi nàng đứng lúc này đã bị ăn mòn đến hoàn toàn thay đổi. Nàng nhìn thoáng qua nơi bị ăn mòn kia, một đạo linh lực đánh qua, nghe thấy tiếng kêu đau đớn, tiếp theo một cái bóng đỏ rực xuất hiện trong tầm mắt nàng.

"Nhân loại lớn mật, cư nhiên dám đến nơi đây!" Cái bóng quát Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cái bóng chậm rãi tới gần, hỏa hạt siêu đại hình biến dị!

Không nghĩ đến đây cư nhiên còn có thể có linh thú, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp hơi kinh ngạc một chút. Đây chính là vật cạnh thiên trạch, linh thú có thể thích ứng hoàn cảnh mà thay đổi sẽ sinh tồn ở đây, hơn nữa theo hoàn cảnh thay đổi mà thay đổi, càng ngày càng lợi hại.

Con hỏa hạt biến dị này cấp bậc cũng không cao lắm, nhưng nó có vỏ ngoài cứng rắn, cái kìm sắc bén, cái đuôi siêu to, còn có túi nọc độc tròn trịa trên cái đuôi, cũng không phải một dễ đối thủ đối phó.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hỏa hạt biến dị, nói: "Vì sao không dám tới? Nơi này cũng không có quy định không cho phép nhân loại đến."

"Đại nhân nói qua, phạm là nhân loại đến thâm uyên, toàn bộ phải đuổi đi." hỏa hạt Biến dị vung cái kìm của mình nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Đại nhân là ai?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đại nhân là đại nhân đó, lần trước hắc đến đã nói với tất cả linh thú, trừ hắc, muốn có nhân loại đến, giống nhau giết không cần hỏi!" Hỏa hạt biến dị nói xong, vung cái đuôi siêu to của nó về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Đại nhân kia hắc là là ca ca linh vị! Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, thấy cái đuôi quất tới, nàng nhanh chóng tránh sang một bên, còn chưa đứng vững, đòn thứ hai đã tới, nàng đành phải lại né. Nhưng lần này lúc tránh đi trên tay đồng thời ngưng tụ linh lực, công kích hỏa hạt biến dị mà đi, giảm bớt một chút áp lực.

Sau đó nhanh chóng ngưng ra một cái roi còn lớn hơn đuôi của hỏa hạt biến dị, bởi vì chung quanh đều là linh khí hỏa hệ, roi ngưng ra là màu đỏ của lửa, trên đó còn có một đám lửa nhỏ.

"Ba!"

Một roi của Độc Cô Thiên Diệp quất qua, hung hăng đánh vào trên người hỏa hạt biến dị. Hỏa hạt biến dị bị đốt nhiều năm như vậy, vỏ ngoài sớm bị tinh luyện rất cứng rắn, nhưng bị một roi của Độc Cô Thiên Diệp đánh trúng, vẫn làm nó đau đến kêu ngao ngao ngao. Túi độc trên đuôi mở ra, phóng độc về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp tránh né, chỗ nàng vừa đứng đều bị ăn mòn. Nhìn cái đuôi hỏa hạt biến dị còn không ngừng run run đuổi theo mình, nàng đành phải vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu né tránh, sau đó roi tiếp tục quất qua.

"Ngao ngao ngao! Đau chết mất! Sao có thể đánh bị thương vỏ ngoài của ta chứ? Vỏ ngoài của ta là cứng rắn nhất !" Hỏa hạt biến dị hét lớn, đồng thời tăng thêm lực công kích của mình.

"Cứng rắn nhất ? Ta đây xem xem cuối cùng vỏ ngoài cứng rắn bao nhiêu!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, tay phải dùng roi quật hỏa hạt biến dị, tay trái ngưng kết linh lực, hình thành một quả cầu lửa đỏ, sau khi quả cầu thành hình, ném nó về phía hỏa hạt biến dị, sau đó thừa dịp nó né tránh, dùng roi linh lực cột nó lại.

Cái đuôi của hỏa hạt biến dị bị cột lại, vừa vặn theo xuyên qua đỉnh đầu của nó, thoát nhìn rất buồn cười.

"Ngao ngao ngao, người buông, người nhân loại chết tiệt này!" Nó nhìn Độc Cô Thiên Diệp rộng lớn!

"Muốn ta thả ngươi cũng có thể, ngươi phải trả lời một vấn đề của ta trước." Độc Cô Thiên Diệp nhìn hỏa hạt biến dị đang thở hổn hển nói, "Hỏa Diễm Thâm Uyên này, có phải trấn áp một nam nhân không?"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15 (1): Cha Con Gặp Lại

Hỏa hạt biến dị bị roi lửa của Độc Cô Thiên Diệp buộc chặt, muốn tránh ra, lại phát hiện nhiệt độ của nó còn cao hơn trong nhiệt độ thâm uyên, nó vừa động thì bị thiêu đốt làm nó đau tới tâm can.

"Nam nhân gì chứ, người mau thả ta ra, bằng không ta sẽ cho người đẹp mặt!" Hỏa hạt biến dị rống to với Độc Cô Thiên Diệp.

"Người tốt nhất ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta, bằng không ta sẽ ăn bò cạp nướng đó." Trong tay Độc Cô Thiên Diệp lại tích tụ một luồng linh lực, uy hiếp hỏa hạt biến dị.

Hỏa hạt biến dị cũng không e ngại Độc Cô Thiên Diệp, giữa đầu kêu dài một tiếng với không trung, Độc Cô Thiên Diệp hiểu nó đang gọi đồng bạn, nhất thời không thể chú ý, hỏa diễm trong tay đánh qua, đốt đối phương thành bụi, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Tuy rằng phản ứng của nàng rất nhanh, nhưng tốc độ của đàn hỏa hạt biến dị còn nhanh hơn, nàng mới chạy hơn trăm mét đã bị hơn mười con hỏa hạt biến dị chặn đường.

"Người xâm nhập hỏa diễm thâm uyên, giết đồng loại của ta, tội không thể tha!" Con hỏa hạt đứng giữa nói với Độc Cô Thiên Diệp, hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ.

Nhìn đáng vẻ như hổ rình mồi của chúng, Độc Cô Thiên Diệp kêu hỏa diễm cháy rực lên giăng co với chúng nó.

"Trong thâm uyên có phải trấn áp một nam nhân không?" Độc Cô Thiên Diệp lại hỏi.

"Hừ, một nhân loại nho nhỏ cũng dám hỏi chuyện trong thâm uyên !" Hỏa hạt biến dị đi đầu luống cuống không thôi, nói xong lập tức công kích Độc Cô Thiên Diệp.

Có nó công kích, những con hỏa hạt khác đồng thời hành động, tuy cấp bậc của chúng không cao lắm, nhưng động tác đồng đều, trực tiếp đề cao sức chiến đấu chúng nó không ít.

Vì tiết kiệm thời gian đánh nhau, Độc Cô Thiên Diệp tăng thêm phượng hoàng kim hỏa trong hỏa diễm. Hỏa hạt biến dị thấy Độc Cô Thiên Diệp dùng thần kỹ hỏa hệ đối phó mình còn cười nhạo trong lòng một phen, nhân loại ngu xuẩn không biết chúng nó có thể tu luyện trong này, đã muốn miễn dịch thần kỹ hỏa hệ sao?

Nhưng chờ khi roi đánh lên trên người chúng nó, chúng nó lập tức biết ý nghĩ của mình sai rồi. Mỗi một roi đánh lên người đều để lại trên vỏ ngoài cứng rắn của chúng nó một dấu vết nặng nề, thậm chí chúng nó còn có thể ngửi được mùi thịt trên người mình. Con hỏa hạt đi đầu tránh không kịp, bị Độc Cô Thiên Diệp vây khốn .

Độc Cô Thiên Diệp đứng ở trên người Tiểu Hoả, roi lửa trong tay xiết chặt con hỏa hạt đi đầu, nhìn xuống chúng nó. "Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nơi này có phải trấn áp thôi một nam nhân không?"

Hỏa diễm thâm uyên có hơn mười ngàn vạn thước chiều dài, mấy ngàn thước chiều rộng, lại có hỏa diễm trải rộng ngăn trở tầm mắt, nếu để nàng chậm rãi tìm, không biết cần thời gian bao lâu. Hai người chờ trên kia

nếu chờ lâu chắc chắn sẽ đi xuống, nàng cũng muốn chạy về trước lễ mừng năm mới. Cho nên hỏi linh thú trong này là phương pháp nhanh nhất.

"Hừ, muốn giết muốn đánh tùy người, muốn ta phản bội đại nhân, tuyệt đối không có khả năng!" Hỏa hạt đi đầu cứng rắn nói.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới biến dị hỏa hạt còn có khí tiết như vậy, cười lạnh một tiếng, nói: "Người có thể giữ bí mật vì người người gọi là đại nhân kia, ta nhiều nhất chính là giết các người, lại tìm lâu một chút thôi. Nhưng người làm lão đại chúng nó, người cứ như vậy nhìn chúng nó chết đi?"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, Tiểu Hoả phun ra một ngụm hỏa diễm, đốt con hỏa hạt biến dị gần nhất thành bụi.

Hỏa hạt đi đầu nhìn đồng loại của mình bị đốt thành bụi, trong lòng đau xót không thôi. Hỏa hạt chúng nó là bộ tộc đoàn kết nhất, nhìn tộc nhân của mình bị chết cháy, mọi người đều thực tức giận, muốn phản kháng, lại nghĩ lão đại của mình ở trong tay nàng.

"Người có thể không nói, nhưng người nhất định phải chịu được thống khổ nhìn tộc nhân của người một người một người chết trước mặt người. Ta nói, ta nhiều nhất chỉ dùng nhiều thời gian hơn để tìm thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói, quan sát phản ứng đối phương, thấy nó có một tia dao động, lại để Tiểu Hoả phun ra một ngụm hỏa diễm.

"Đừng mà!" Hỏa hạt biến dị đi đầu hét lớn, "Ta nói! Ta nói cho người! Có, nơi này có một nam nhân bị trấn áp!"

Độc Cô Thiên Diệp để Tiểu Hoả thu hồi hỏa diễm, nhìn đối phương, nói: "Sớm một chút không phải tốt sao?" Sau đó phi thân xuống dưới, Tiểu Hoả biến thành nhân hình rơi xuống bên người nàng, những thú thú khác đều thu về Luyện Yêu Hồ.

"Giờ người dẫn bọn ta đi qua, nếu đùa giỡn thủ đoạn gì, thì chớ có trách ta." Độc Cô Thiên Diệp nhìn nó, mắt lóe lên, lạnh lùng nói. Viêm đi đầu bay vài vòng bên người hỏa hạt, đe dọa nó.

Ban đầu biến dị hỏa hạt muốn đưa Độc Cô Thiên Diệp đến nhiều nơi linh thú, không nghĩ tới bị nàng phát hiện tâm tư của mình, cảm nhận được hỏa diễm bay lượn bên người mình là hỏa diễm thiêu hủy tộc loại của mình, nó đành phải ngoan ngoãn dẫn đường phía trước.

Hỏa hạt biến dị đi đầu, Viêm bay trên đầu của nó, chính giữa là Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hoả, xa xa phía sau đi theo hơn mười con hỏa hạt biến dị.

Có viêm mở đường, hỏa diễm đều xa xa tránh ra, lúc này hỏa hạt biến dị mới biết hỏa diễm của bọn họ là mình căn bản không thể trêu chọc. Vì mạng sống mình và những hỏa hạt khác, đi hơn nửa ngày, đưa bọn Độc Cô Thiên Diệp đến bên cạnh một lòng sông khô cạn.

"Người kia là bị trấn áp ở dưới đó." Hỏa hạt biến dị nhìn phía dưới nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn bốn phía, phát hiện nơi này từng là một con sông nhỏ, sau khi nơi này biến thành sa mạc, nước sông chậm rãi khô cạn, để lại lòng sông. Lại bởi vì cháy thời gian dài, lòng sông đã trở nên cứng rắn như sắt thép. Mà lòng sông trước mặt các nàng có một đoạn gần trăm mét bị lõm xuống, dựa theo ý tứ của hỏa hạt biến dị, Độc Cô Dật Hiên bị trấn áp ở dưới đó.

"Người đi xuống trước." Độc Cô Thiên Diệp ra lệnh cho hỏa hạt biến dị.

"Ai nha, ta không thể đi xuống, đại nhân nói, ai cũng không thể đi xuống. Nếu đi xuống, ta sẽ bị trách phạt." Hỏa hạt biến dị nghe được Độc Cô Thiên Diệp bảo nó đi xuống, oa oa kêu to.

"Không đi xuống ta làm sao mà biết người có phải tìm cạm bẫy cho ta không? Nhanh chút, bằng không không đợi đại nhân của người tới trách phạt người, ta muốn mạng của người trước!" Độc Cô Thiên Diệp uy hiếp.

"Ta... Được rồi." Hỏa hạt biến dị nhìn thấy sát ý trong mắt Độc Cô Thiên Diệp, không tình nguyện trả lời. Không phải nói nữ nhân đều là động vật mềm lòng sao, tại sao người này nhẫn tâm như vậy chứ ?!

Hỏa hạt biến dị nói một chút với bò cạp phía sau, bảo chúng nó đứng trên bờ lòng sông, sau đó tự mình chậm rãi đi xuống lòng sông. Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hoả đi theo sau nó, một đường đi xuống cái gì cũng không phát hiện.

"Quả thật là nơi này?" Sau khi xuống lòng sông, cũng không phát hiện có trận pháp hoặc là bóng người, Độc Cô Thiên Diệp lãnh nghiêm mặt hỏi.

Hỏa hạt biến dị cảm thấy sát ý dày đặc của nàng, rụt cổ, nói: "Ta chỉ biết là có người bị trấn áp ở đây, lại không có tận mắt thấy."

Hình như rất không hài lòng với câu trả lời của nó, Viêm ở lắc lư trước mặt nó hai vòng, nó sợ tới mức gắt gao nhắm hai mắt lại.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, nơi này chỉ dài khoảng trăm mét, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng, cũng không phát hiện bóng dáng của Độc Cô Dật Hiên. Là hỏa hạt biến dị cố ý trêu đùa nàng? Hay là nơi này có càn khôn khác?

"Đúng là nơi này, mọi người trong thâm uyên đều biết là nơi này trấn áp người. Đại nhân còn bảo chúng ta đừng cho người khác tiếp cận nơi này mà." Hỏa hạt biến dị sợ Viêm không nghĩ qua lập tức đốt tới trên đầu mình, nhanh chóng giải thích.

Độc Cô Thiên Diệp phát phát tay, Viêm rời khỏi biến dị hỏa hạt bay đến bên người Độc Cô Thiên Diệp. Tiểu Hoả nhìn nhìn bốn phía, nói: "Tỷ

tỷ, có phải không phải nơi này không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn theo hỏa hạt biến dị bỏ chạy mất sau khi Viêm rời khỏi nó, lắc đầu nói: "Hẳn là nơi này."

Nàng nhìn nhìn xung quanh, vẫn không phát hiện chỗ nào đặc biệt.

"Ôi!"

Tiểu Hoả không cẩn thận bị một tảng đá trên đường làm vấp một chút, ngã xuống. Nàng đứng lên nhìn nhìn tảng đá làm mình sảy chân, một cước đạp qua.

"Tảng đá đáng ghét, cứ nhiên làm ta vấp, ta đạp chết ngươi." Tiểu Hoả vừa đạp vừa mắng nó.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của Tiểu Hoả, lập tức cười ra. Đột nhiên, tươi cười trên mặt nàng cứng đờ, chạy tới ôm Tiểu Hoả vọt qua một bên rất nhanh.

"Phanh!"

Tảng đá bị Tiểu Hoả đá đá đột nhiên động, sau đó bay lên cao cao, lại nặng nề hạ xuống. Bắt đầu từ tảng đá kia, lòng sông trước mặt bọn họ chuyển động.

"Tạp bính!"

"Răng rắc!"

Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hoả chạy ra xa rất nhanh, nhìn lòng sông từ từ tĩnh lại, cái đuôi, cũng chính là tảng đá vừa mới làm Tiểu Hoả sảy quăng qua lại vài cái, sau đó hai chân, thân thể đi ra, tiếp theo là hai cánh tay thật dài, tiếp theo là một cái đầu xuất hiện trong lòng sông.

Chỉ chốc lát sau, một thạch quái thật lớn xuất hiện trước mặt các nàng. Mà trên lòng sông xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy phía sau lóe lên ánh sáng trắng.

Đó là ánh sáng trận pháp! Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp kích động một trận, không nghĩ tới trận pháp được giấu nghiêm mật như vậy, nếu không phải Tiểu Hoả cơ duyên xảo hợp cứu tình thạch quái thủ vệ, các nàng còn không phát hiện được huyền bí trong đó!

"Lớn mật nhân loại, cư nhiên xâm nhập cấm địa thâm uyên! Còn đánh thức ta, thật là đáng chết!" Thạch quái nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn thạch quái cao gần trăm mét, làm cho Tiểu Hoả biến lại bản thể, mình phi thân đi lên, sau đó đi vào giữa không trung đối mặt với nó. Nghe thấy lời nói của thạch quái, nghĩ tại sao linh thú nơi này thích nói lời nói lớn mật linh tinh, chẳng lẽ là bởi vì đều là vì bán mạng cho nam nhân kia sao?

Muốn nhanh nhìn thấy phụ thân, Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một quả bom, nói: "Ta muốn đi ra phía sau ngươi, nếu ngươi nhường đường, bảo toàn tính mạng. Nếu ngươi khăng khăng một mực, ta đây sẽ khiến cho ngươi biến thành một đồng đá vụn!"

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm thạch quái nổi tính, tay phải nó giơ lên, tảng đá thật lớn bay tới Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hoả chợt lóe, mang Độc Cô Thiên Diệp né qua.

Thạch quái thấy các nàng né tránh, cánh tay cao hơn nhà lầu lại run lên, rất nhiều tảng đá dài rộng khoảng một thước đánh úp lại các nàng.

Độc Cô Thiên Diệp đứng trên lưng Tiểu Hoả, vung roi đánh những tảng đá bay tới, Tiểu Hoả vung cánh, gió thổi ra làm những tảng đá bị thổi ngã sang hai bên.

"Hừ, thạch vũ trận của ta dễ bị phá như vậy sao?" Thạch quái nói xong, tất cả những tảng đá đã rơi xuống lại bay lên, từ bốn phương tám hướng xúm lại bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp buông roi lửa, hai tay ngừng tụ ra linh khí kim sắc, chậm rãi hình thành vô số chủy thủ, sau đó hai tay phóng ra, những chủy thủ này bắn về phía tảng đầy trời đá, va chạm không trung phát ra tiếng vang bang bang phanh.

Thạch quái không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp trừ hỏa hệ còn có linh lực kim hệ, những tảng đá bay lượn đầy trời rơi xuống hỏa diễm, cuối cùng thành tro tàn.

"Ngao ngao ngao, nhân loại đáng giận, ta muốn ăn ngươi!" Thạch quái ngửa đầu hét to hai tiếng.

"Muốn ăn ta, vậy phải nhìn ngươi có bản sự kia không." Độc Cô Thiên Diệp lạnh lẽo quát một tiếng, "Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem xem hỏa bạo thạch hoa là như thế nào! Tiểu Hoả!"

Tiểu Hoả nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp ra lệnh, xuyên qua thạch vũ trận, khi đến trước mặt thạch quái phun hỏa diễm ra thiêu nó. Thạch quái bị hỏa diễm của Tiểu Hoả thiêu hủy mất một cánh tay, nó tức giận kêu to, Độc Cô Thiên Diệp nhân cơ hội này bay lên, xẹt qua trước mặt nó, sau đó ngồi trên người Tiểu Hoả, lui ra sau rất nhanh.

"Ầm!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15 (2)

Hỏa hạt biến dị còn trên bờ lòng sông không rời khỏi nghe thấy một trận tiếng nổ mạnh, vẩy lên xem. Bọn họ thật sự dẫn Độc Cô Thiên Diệp đi tới nơi trấn áp Độc Cô Dật Hiên, nhưng cũng không nói cho nàng nơi đó có một con thạch quái canh giữ. Lúc nghe thấy tiếng nổ mạnh chúng nó đều tưởng Độc Cô Thiên Diệp bị thạch quái xử lý, kết quả vừa lộ đầu ra nhìn, thì thấy Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hoả ở trên không trung, mà trước mặt bọn nó có một đồng đá vụn!

"Thạch quái, thạch quái không có ?" hỏa hạt biến dị hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, nhanh chóng đào tẩu.

Độc Cô Thiên Diệp rơi xuống trên đồng đá vụn. Nàng châm dẫn tuyến của bom, thừa dịp thạch quái há miệng kêu to, ném bom vào trong bụng nó, làm nó từ trong ra ngoài thành một tảng đá nở hoa!

Tiểu Hoả biến hình rơi xuống bên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn lỗ thủng hình thành trên lòng sông do thạch quái rời khỏi, nói: "Tỷ tỷ, tỷ xem, có ánh sáng của trận pháp! Cha tỷ nhất định ở bên trong, chúng ta mau vào thôi."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hít sâu một hơi, kéo Tiểu Hoả vượt qua đồng đá vụn, đi ra phía sau.

Phía sau thạch quái là một lỗ hổng mấy rộng chục thước, hoặc là nói, lúc trước lòng sông từng có một khúc quanh ở chỗ này, sau đó lại bị thạch quái lấp kín, mới ẩn dấu đi. Mà trên không xác thực có một trận pháp, hỏa diễm hùng hực bị trận pháp ngăn cản bên ngoài, lại không ngăn cách sóng nhiệt tập kích vào trong. Nếu tác dụng ngăn cản mất đi hiệu lực, sẽ để hỏa diễm trực tiếp thiêu hủy bên trong.

Độc Cô Dật Hiên hai chân ngồi xếp bằng ở giữa trận pháp, bị trấn áp trong trận pháp là không thể tu luyện, còn phải tiêu hao linh lực ngăn cản hỏa diễm xâm nhập vào, giờ hắn đã cảm thấy thực cố hết sức. Có lẽ không lâu nữa hắn sẽ bị hỏa diễm áp vào thiêu chết đúng không ? !

Bên ngoài đánh nhau hắn đã sớm biết, không biết là ai đến nơi đây. Giọng nói kia rất thanh thúy rất êm tai, còn khiến hắn có cảm giác quen thuộc.

"Phanh!"

Uy lực nổ mạnh bên ngoài làm cho bên trong cũng rung rung vài cái theo, hắn nghĩ không biết cuối cùng là ai thắng, còn chưa nghĩ ra kết quả, đã cảm thấy có hai nữ tử đạp hỏa liên từng bước một đi về phía hắn. Một người trong đó khi nhìn thấy hắn cảm xúc rất kích động, làm cho hắn vô cùng buồn bực.

"Cha." Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước trận pháp, nhìn thấy bóng dáng người bên trong, thấp giọng kêu. Ngũ quan tương tự mình, thân thể hơi suy yếu ngồi thẳng tắp, làm cho nàng lập tức nghĩ tới đại thụ cao ngất, vì nàng che gió che mưa.

Độc Cô Dật Hiên mở to mắt, hắn không biết nàng, tuy dáng vẻ của nàng thoát nhìn có chút quen thuộc. Ánh mắt kia, rất giống ánh mắt Thu Thủy, hắn nghĩ. Đợi chút, nàng gọi hắn là cha!

"Con, con là Thiên Diệp?" Độc Cô Dật Hiên lập tức đứng lên, đi một bước đến bên cạnh trận pháp, không dám xác định hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Độc Cô Dật Hiên, nói: "Cha, là con, con là Thiên Diệp đây!"

Độc Cô Dật Hiên nghĩ mình nhớ nhưng con gái quá độ, xuất hiện ảo giác, dùng sức nháy mắt hai lần, nhìn thấy nàng còn tại, kích động muốn tiến lên sờ sờ mặt của nàng, lại bị trận pháp chặn.

"Thiên Diệp, Thiên Diệp, thật là con! Không nghĩ tới con lớn như vậy ! Sao con lại tới đây? Người vừa đánh nhau với thạch quái là con sao?" Độc Cô Dật Hiên sờ không tới Độc Cô Thiên Diệp, đành nhìn nàng hỏi.

"Vừa nãy là bọn con, con đến thăm cha. Cha chờ một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lấy thông tin thạch ra báo bình an cho bọn Hác Bằng Du, nói mình đã tìm được Độc Cô Dật Hiên rồi, bảo bọn họ đừng lo lắng, sau đó bắt đầu cách trận pháp nói chuyện với Độc Cô Dật Hiên.

"Cha, đây là Tiểu Hoả, là bản mạng khế ước thú của con." Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ Tiểu Hoả ngồi ở bên người mình, giới thiệu.

"Chào thúc thúc, con là Tiểu Hoả ạ." Tiểu Hoả nhu thuận nói.

"Bản mạng khế ước thú? Con có thể tu luyện sao? Nói cho cha nghe mấy năm nay con làm gì? Có phải đã chịu rất nhiều khổ không?" Độc Cô Dật Hiên nhìn Tiểu Hoả kinh ngạc hỏi. Hắn rõ ràng nhớ rõ, con gái của mình không thể tu luyện, nhưng khế ước này...

Độc Cô Thiên Diệp lấy cái nhẫn Độc Cô Dật Hiên để lại cho mình ra, nói: "Cha đừng vội, con từ từ nói cho cha biết."

"Hảo." Độc Cô Dật Hiên nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nhớ tới bất đắc dĩ và chờ đợi trong lòng mình lúc trước khi để lại cho

nàng mấy thứ này. Dù biết nàng không thể tu luyện không dung được, vẫn để lại nhiều như vậy cho nàng.

Độc Cô Thiên Diệp lại lấy ra một chiếc nhẫn, bên trong là một ít linh quả, rượu trái cây Đô Đô ử, nước, còn có một chút thức ăn khác, nàng để Viêm đánh thùng một lỗ nhỏ trên trận pháp, nhét chiếc nhẫn vào. Hai giây sau, lỗ thùng kia lại tự động liền lại.

"Đây là?" Độc Cô Dật Hiên cầm nhẫn hỏi.

"Cha ở đây đã thật lâu không uống nước ăn cái gì, trong đó có nước, cha uống trước chút đi. Cha uống đi, con sẽ nói cho cha nghe chuyện của con." Độc Cô Thiên Diệp nhìn môi Độc Cô Dật Hiên đã nứt nẻ, đau lòng nói.

Độc Cô Dật Hiên không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thận trọng như thế, làm theo lời của nàng uống nước xong, lại cầm linh quả lên ăn.

"Năm đó, sau khi mẫu thân đưa con về Mạc gia lại đi tìm cha , nhưng lại không còn trở về nữa. Lúc năm tuổi ngoại công thí nghiệm cho con, phát hiện con không có nguồn huyệt lực, không thể tu luyện huyệt lực. Khí toàn lại bế toàn, không thể trở thành kiếm sư, thì đưa con đến Kỳ Phong thành. Trước kia con vẫn lấy nghĩ bọn họ ghét bỏ con, sau đó mới biết được, bọn họ là vì bảo vệ con. Hóa ra lúc trước nương và Phong gia có hôn ước ..."

Độc Cô Thiên Diệp từ từ nói chuyện tiểu Thiên Diệp và mình đến từ đó về sau. Nàng cũng không nói gì tiểu Thiên Diệp đã chết, chỉ nói mình trong lúc vô ý chiếm được pháp bảo tu luyện, sau đó mới bắt đầu tu luyện. Lại lựa chọn những chuyện tốt mình làm sau khi mình có thể tu luyện mà nói ra, nói diệt Phong gia thế nào, phá hủy âm mưu thần điện thế nào, nói mình đến đại lục Không Linh tìm thảo dược, nói mình đã bái sư phó, còn

nói những việc mình làm sau khi đến đại lục Vũ Linh.[rin: chị vô tình quá, không thèm nhắc tới vị hôn phu Tử Tiêu luôn]

Lúc này nàng nhớ tới lúc trước khi mình và aba ở cùng một chỗ, kể với hẳn mình ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ đã gặp chuyện.

Độc Cô Dật Hiên nghe Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện của nàng, cảm khái mình làm nàng thiệt thòi nhiều lắm. Người khác đều lớn lên dưới sự che chở của cha mẹ, nhưng nữ nhi của mình từ nhỏ lại chịu nhiều khổ như vậy, chịu nhiều xem thường như vậy, gặp nhiều nguy hiểm như vậy.

"Mẫu thân con, nàng cũng bị trấn áp hả?" Độc Cô Dật Hiên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, nghe nói là bị thần điện và người thủ vệ không gian trấn áp. Nhưng trấn áp ở đâu, chúng ta cũng không biết."

Hình như Độc Cô Dật Hiên biết nữ nhân mình yêu thương phải chịu khổ cực như mình, trong lòng rất đau khổ.

"Cha, cha yên tâm, con nhất định sẽ cứu mẫu thân ra ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ánh mắt ưu thương của Độc Cô Dật Hiên, nói.

Độc Cô Dật Hiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn đưa tay sờ sờ đầu nàng, nghĩ đến trận pháp ngăn cản, lại buông xuống, nói: "Vất vả con, đứa nhỏ."

"Không vất vả, chỉ cần có thể cứu hai người ra!"

Độc Cô Dật Hiên nhìn con người kiên định của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng rất là vui mừng. Lúc này mới nhớ tới mục đích nàng đến đây.

"Con làm thế nào mà lại đến đây?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn trận pháp, nói: "Con đến xem trận pháp nơi này. Con muốn phá giải trận pháp này cho cha, đương nhiên phải biết nó là ra sao, sau đó mới có thể quay về nghĩ biện pháp."

"Người còn có thể trận pháp?" Độc Cô Dật Hiên kiêu ngạo nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nữ nhi mình mới hai mươi tuổi đã là thần vương cao cấp, là luyện đan tông sư, luyện khí đại sư không nói, cư nhiên còn biết trận pháp!

Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy đi quanh trận pháp hai vòng, ghi tạc trận pháp trong đầu. "Cha, trận pháp của con còn chưa tinh thông, nhưng con sẽ mau chóng tìm ra phương pháp phá giải trận pháp này. Không có năm chắc tuyệt đối, con không dám thử. Cho nên cha còn phải chờ ở đây một thời gian nữa."

Tuy không thể lập tức ra ngoài, nhưng trong lòng Độc Cô Dật Hiên đã thật vui vẻ. Biết con gái của mình trưởng thành như vậy, còn xuất sắc như vậy, còn có cái gì chưa đủ?

"Dù sao cha đã gây người ở trong này ba mươi năm, lại ngốc nhiều vài năm cũng không sao cả." Độc Cô Dật Hiên trấn an.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Nhiều nhất mấy tháng, con sẽ đến cứu cha."

"Được." Nhìn dáng vẻ tự tin của Độc Cô Thiên Diệp, hãn cũng tin tưởng nữ nhi rất nhanh sẽ đến cứu hãn ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp lại nhìn trận pháp hai lần, sau khi xác định không có nhớ lầm, nói với Viêm đang chơi đùa bay khắp nơi trong không trung: "Viêm, người ở lại chỗ này."

Viêm vừa nghe lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nóng nảy, bay đến bên người Độc Cô Thiên Diệp không ngừng lay động trái phải. Cuối cùng đứng trên ngón tay Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp bị thái độ của Viêm chọc cười, cười nói: "Ta cũng không nói không cần người mà, ta chỉ muốn cho người ở đây bảo vệ cha của ta thôi."

Viêm luôn run run đột nhiên đứng thẳng lên, sau đó lại quần quanh ngón tay của nàng, dáng vẻ luyến tiếc.

"Viêm, hỏa diễm nơi này thỉnh thoảng sẽ tiến vào thương tổn cha ta, ta cần người ở trong này quản chế chúng nó, để chúng nó rời xa trận pháp, biết không ? Trừ người ra, đâu có ai có bản lĩnh này, đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Viêm uể oải không phấn chấn vừa nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy lập tức lại đứng thẳng lên, dáng vẻ đáng yêu kia khiến Độc Cô Dật Hiên cười ha ha.

Hình như Viêm hơi lo lắng một chút, cảm thấy chủ nhân khó được ủy thác mình một việc, nếu không làm thì thật không tốt, vì thế chuyển động cao thấp vài cái, tỏ vẻ mình đồng ý , sau đó bay đến dừng lại trên trận pháp.

"Cha, có Viêm, những hỏa diễm khác cũng không dám tới gần nơi này, cha ở trong này hẳn là sẽ tốt hơn một chút. Linh quả trong nhẫn gì đối với cha lúc này rất có lợi, có thể khôi phục một chút linh lực, cha đừng quên ăn. Con đi về trước, tranh thủ mau chóng tìm ra phương pháp phá giải trận pháp này." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Hiên dặn dò nói.

"Ta biết, con phải cẩn thận." Độc Cô Dật Hiên gật gật đầu, nói.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Tiểu Hoả ra ngoài, lại gọi Giáng Vực ra.

"Làm sao vậy?" Giáng Vực hỏi.

"Người giúp ta bố trí một huyện trận ở đây, khiến nơi này thoát nhìn giống như lúc trước vậy, còn khiến linh thú tìm không thấy cửa ra của nơi này." Độc Cô Thiên Diệp nói. Nếu sau khi bọn họ đi khỏi, có linh thú chạy đến phá hư trận pháp sẽ không tốt lắm.

Đơn giản như vậy ? Hai tay Giáng Vực kết ấn, linh vụ màu trắng tràn ra, nơi này rất nhanh nhìn lại giống như trước.

"Được rồi. Sau này cho dù linh thú biết nơi này có cửa, cũng vào không được, sẽ chỉ đảo quanh bên ngoài." Giáng vực nói.

"Cảm ơn người." Độc Cô Thiên Diệp thiết tình cảm tạ, sau đó thu hồi hắc vào nhĩ đỉnh khô lâu.

"Tiểu Hoả, chúng ta đi."

Tiểu Hoả biến lại bản thể, mang theo Độc Cô Thiên Diệp bay lên trên. Tuy không có Viêm mở đường phía trước, nhưng có Tiểu Hoả ở đây, hỏa diễm này vẫn không đủ nhìn. Rất nhanh, bọn họ trực tiếp ra khỏi hỏa diễm thâm uyên.

Hỏa hạt biến dị luôn ở gần đó không rời khỏi nhìn Độc Cô Thiên Diệp đi mất, đi đến chỗ lòng sông nhìn thử, chỗ bị phá hư lúc này hoàn toàn nhìn không ra, bọn nó không tin đi xuống nhìn nhìn, lại tìm không được cửa, cuối cùng không thể không buông tha. Bởi vì sợ Độc Cô Thiên Diệp sẽ quay lại, vội vàng rời khỏi, hơn nữa quyết định nếu sau này nhìn thấy nàng nhất định phải xa xa tránh đi.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hoả ra khỏi hỏa diễm thâm uyên thì bay về phía bọn Tử Tiêu, xa xa nhìn thấy bọn họ ngồi ở ốc đảo, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng này. Khi nhìn thấy Tiểu Hoả mang theo Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, hai người đều đứng lên nhìn các nàng càng bay càng gần.

"Thế nào?" Tử Tiêu chờ Độc Cô Thiên Diệp đi xuống từ trên người Tiểu Hỏa, đi lên ôm nàng nhìn nhìn, không thấy nơi nào bị thương mới yên lòng.

"Tốt rồi, ta đã nhớ hết trận pháp, trở về nghiên cứu nghiên cứu phương pháp phá giải hẳn là không thành vấn đề ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta nhanh chóng về thôi, thời gian sắp đến." Hác Bằng Du nói.

"Được." Nghĩ Lam Mân tốc độ nhanh nhất, nàng kêu Lam Mân ra, sau đó cùng mấy người ngồi trên nó trở về gia tộc Độc Cô. Khi sắp đến gia tộc mới đổi thành Tiểu Ngũ của Hác Bằng Du.

Giờ nàng là phế vật, khế ước thú này vừa xuất hiện, vậy sẽ bị lộ .

"Ngày mai là lễ mừng năm mới, đến lúc đó mấy chi kia nhất định sẽ có hành động. Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, thái nãi nãi nói ngày mai sẽ có liên hoan gia tộc, chúng ta đều phải tham gia ."

Những lễ mừng năm mới trước đây, gia tộc Độc Cô đều không đặc biệt chú ý. Đối với tu luyện người mà nói, ngày như vậy không khác gì ngày thường. Nhưng năm nay Phượng Tam Muội lấy thân phận tộc trưởng tổ chức tụ hội, làm cho tất cả mọi người tham gia. Thật ra cũng chỉ là mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Tuy rằng Phượng Tam Muội nói là thật lâu không cùng nhau ăn cơm, mới nghĩ đến việc liên hoan này, nhưng mọi người trong gia tộc đều nói là vì Độc Cô Thiên Diệp đã trở lại, muốn mượn cơ làm cho mọi người đều biết nàng, cho thấy nàng được gia tộc lý coi trọng, mới cố ý vì nàng tổ chức tụ hội gia đình này. Vì thế, trong lòng rất nhiều người cảm thấy bất bình.

Dựa vào cái gì một phế vật có thể có được nhiều sủng ái như vậy? !

Năm trước, Phượng Tam Muội đã là thời gian cả một ngày đều ngủ, chuyện tự hội giao cho gia gia nãi nãi Độc Cô Thiên Diệp xử lý.

Người của chi thứ hai và chi thứ tư biết phải tham gia tự hội, đều âm thầm vui vẻ một phen. Đêm đó, đại trưởng lão và tam trưởng lão cùng nhau ở trong phòng ngủ người, về phần nói cái gì, chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Chạng vạng tháng mười hai ngày cuối cùng, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu, Hắc Bằng Du cùng nhau đi đến đỉnh núi đối diện. Liên hoan đêm nay an bài ở nơi này, một đập lớn lộ thiên.

"Thiên Diệp!" Độc Cô Thiên Diệp vừa mới đi lên thì nghe thấy có người kêu nàng, nhìn qua, Độc Cô Thiên Diệp đang vẫy tay với nàng.

Nàng đi qua đi, phát hiện mọi người bàn này là tử nữ của đại bá và tứ bá. Ba người nọ họ ngồi xuống ở đây. Tiểu Thiên Lâm nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, chạy tới ôm cổ của nàng, nói: "Thiên Diệp tỷ tỷ mấy ngày nay tỷ đi nơi nào vậy? Ta đi tìm tỷ mà tìm không thấy."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tiểu chính thái tiểu Thiên Lâm, tay nhéo mặt hắn một chút, nói: "Tỷ tỷ đi theo ca ca đi nhà của hắn ở vài ngày."

"Hừ, Thiên Diệp tỷ tỷ đi chơi cũng không mang ta, sau này ta không thích tỷ." Tiểu Thiên Lâm bĩu môi nói.

"Ha ha, lần sau tỷ tỷ đi chơi sẽ mang theo người được không?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, " Nhưng cha nương người cho phép mới được nga!"

"Nha, tuyệt quá!" Độc Cô Thiên Lâm lập tức cười nhảy lên.

"Bản thân mình là một phế vật, đi ra ngoài gặp phải nguy hiểm mình cũng không bảo hộ được, còn muốn mang Thiên Lâm ra ngoài! Chắc chắn,

Thiên Lâm à, không phải tỷ tỷ nói người, đi chơi nhất định phải tìm một người lợi hại nhân đi cùng, biết không ? Bằng không lúc gặp nguy hiểm còn phải do người bảo hộ nàng!" Độc Cô Thiên Lan bàn kế bên nghe thấy đối thoại của Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Thiên Lâm, xuất khẩu châm chọc.

"Ta đi chơi, yêu đi cùng ai sẽ đi cùng người đó, liên quan gì đến người chứ !" Độc Cô Thiên Lâm nhìn thấy mọi người nghe xong lời nói Độc Cô Thiên Lan thì sắc mặt rất khó coi, xuất khẩu nói.

Bởi vì Độc Cô Thiên Lâm tuổi nhỏ nhất, khi sinh ra là thực lực huyền tôn cao cấp, thiên phú có thể thấy được, vô cùng được Phượng Tam Muội và Độc Cô Trần Viễn, Giải Băng yêu thích, địa vị trong gia tộc rất cao, có thể thấy từ việc Phượng Tam Muội cho phép hãnh gọi bà là thái nãi nãi. Giờ hãnh nói Độc Cô Thiên Lan như vậy, cho dù trong lòng nàng rất tức giận, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra, cười nói: " Không phải ta muốn tốt cho người sao ? Suy nghĩ cho an toàn của người mà!"

"Hừ!" Độc Cô Thiên Lâm thực không thích Độc Cô Thiên Lan, hừ một tiếng rồi không để ý nàng nữa, chuyển qua nói chuyện với Độc Cô Thiên Diệp, khiến Độc Cô Thiên Lan tức thiếu chút lệch mũi!

"Sao Thiên Lan tỷ tỷ lại chấp nhặt với một phế vật như vậy chút? Chuyện này sẽ làm mất thân phận của tỷ." Nữ tử áo trắng kia Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ngày đầu tiên kéo tay Độc Cô Thiên Lan, khuyên giải an ủi. Ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp là ánh sáng ác độc.

Lúc trước gặp Độc Cô Thiên Diệp một lần, khi trở về trên người bọn họ ngứa suốt nửa tháng! Nàng trái suy phải nghĩ, chỉ có Độc Cô Thiên Diệp có khả năng độc bọn họ nhất. Mặc dù không phải nàng, cũng là hai nam nhân bên người nàng!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nàng một cái, giờ nàng đã biết thân thể của nàng ta, là Độc Cô Thiên Thấm - cháu gái chi thứ tư. Độc Cô Thiên Thấm không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ nhìn qua, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng một thì quay đầu tiếp tục nói chuyện với Độc Cô Thiên Lan.

Độc Cô Thiên Lan nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Thấm thì trong lòng rất vui vẻ. Đây không phải nói thân phận của nàng cao hơn tiện nhân Độc Cô Thiên Diệp kia không ít sao? Cho dù nàng ta được bà cố yêu thích thì thế nào, còn không phải phế vật! Về phần nam nhân bên người nàng kia, sau khi chơi chán còn không phải sẽ đá nàng, đến lúc đó còn sợ mình không có cơ hội sao?

Sắp đến sáu giờ chiều, những người khác đều đến đủ bởi vì bọn họ là đồng lứa bối phận thấp nhất, tự nhiên liền ngồi ở sau cùng.

Thân thể Phượng Tam Muội gần đây càng ngày càng không tốt, không nói thường xuyên cả một ngày đều ngủ, thậm chí có đôi khi phân không rõ mọi người. Thường xuyên vắng hợp trong hội nghị trưởng lão. Hôm nay được Giải Bạng nâng, tới tham gia tụ hội hôm nay.

Phượng Tam Muội vừa tới, thì tìm kiếm Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng ngồi xa như vậy, hô với nàng: "Thiên Diệp, đến chỗ của thái nãi nãi."

"Thái nãi nãi, con cũng muốn đi!" Độc Cô Thiên Lan nghe thấy Phượng Tam Muội kêu Độc Cô Thiên Diệp, lớn tiếng tuyên bố tồn tại của mình.

"Được, cùng nhau lại đây." Phượng Tam Muội cười hớ hớ nói.

Độc Cô Thiên Diệp nắm tay Độc Cô Thiên Lan đi đến bên người Phượng Tam Muội, ngồi vị trí cuối cùng trong bàn. Nàng nhìn một chút, một bàn này ngồi là vợ chồng đại trưởng lão, vợ chồng nhị trưởng lão, vợ chồng tam trưởng lão, còn có gia gia nãi nãi của nàng. Giờ hai người bọn họ ngồi ở chỗ này, có vẻ không phù hợp lắm.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cùng Độc Cô Thiên Lâm ngồi xuống, trên mặt vài trưởng lão thay đổi, nhưng nghĩ đến Phượng Tam Muội sủng này hai người có tiếng trong tộc, lúc trước Nạp Lan Phi Vũ chỉ nói Độc Cô Thiên Diệp hai câu, bị Phượng Tam Muội cấm túc ba tháng, hôm nay là tụ hội gia tộc, cũng không cho nàng ra. Bọn họ kháng nghị cũng không hiệu quả.

"Sao lại ngồi xa như vậy, đến, ngồi vào bên người thái nãi nãi." Phượng Tam Muội nhìn thấy các nàng cách xa như vậy, bất mãn nói. Để người bỏ thêm hai cái ghế dựa hai bên nàng, Độc Cô Thiên Diệp và Độc Cô Thiên Lâm một người ngồi một bên.

Hai người Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống, sắc mặt người phía dưới đều thay đổi, khiến cho mọi người nói nhỏ.

Độc Cô Trần Viễn liếc mắt nhìn hai người Độc Cô Thiên Diệp một cái, không có nhiều biểu tình, đứng dậy nói với mọi người: "Hôm nay là cái gọi là giao thừa, gia tộc chúng ta cũng lâu rồi không cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, nhờ ngày này, mới để cho mọi người cùng nhau tụ hội. Hôm nay mọi người không cần câu nệ, không cần nghĩ thân phận, cũng không dùng lo lắng thực lực, tận tình ăn uống, thả lỏng thả lỏng. Ta kính mọi người một ly trước." Nói xong bưng ly rượu trước mặt uống hết.

Đại trưởng lão và tam trưởng lão nhìn mọi người đều uống rượu, trong mắt lộ ra ánh sáng thực hiện được.

Độc Cô Thiên Diệp gấp một ít đồ ăn nhẹ cho Phượng Tam Muội, Độc Cô Thiên Lâm một bên cũng hữu mô hữu dạng gấp rau cho Phượng Tam Muội. Phượng Tam Muội vui vẻ ăn đồ ăn bọn Độc Cô Thiên Diệp gấp cho, nói: "Đúng rồi, buổi sáng các người nói có chuyện muốn nói lúc tụ hội, là chuyện gì? Giờ có thể nói chưa?"

Đại trưởng lão và tam trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới mở miệng nói: "Chúng ta muốn mời đại tẩu giao ra vị trí gia chủ."

Cái gì? !

Nghe được lời nói đại trưởng lão, mọi người ban đầu ăn uống có vẻ khoái trá đều cứng ngắc ở nơi đó, không rõ chân tướng nhìn lẫn nhau, không có kết quả, đều nhìn về phía bàn chủ.

Phượng Tam Muội nghe thấy lời nói đại trưởng lão, tươi cười trên mặt biến thành giận dữ, chiếc đĩa trong tay dùng sức quăng lên trên bàn, quát lớn : "Người đang hồ nháo cái gì? !"

"Đại tẩu, bọn ta cũng không hồ nháo. Giờ người cả ngày chỉ ngủ, chuyện của gia tộc căn bản là không quản được. Còn không bằng giao tộc ấn ra, giao vị trí gia chủ ra đây. Người chiếm lấy chủ vị nhà này đã nhiều năm như vậy, cũng là lúc nên trả lại cho người gia tộc Độc Cô ta!" Đại trưởng lão cười hớ hớ, một chút cũng không cảm thấy mình đang làm chuyện xấu.

"Ta chỉ là gần đây thân thể hơi không thoải mái mà thôi!" Phượng Tam Muội lãnh nghiêm mặt nói.

"Ha ha, đại tẩu, người gần đây mới không thoải mái? Người là gần đây rất không thoải mái mới đúng chứ?" Tam trưởng lão nói, "Người tu luyện sao lại có nhiều không thoải mái như vậy? Người không nghĩ tới sao?"

"Người, các người làm gì thái nãi nãi?" Độc Cô Thiên Diệp hướng dẫn hỏi.

"Chúng ta cũng không làm gì, chỉ là mời nàng uống uống trà, thưởng trúc mà thôi. Nga, đúng rồi, nghe nói hai thứ kia hỗn hợp với nhau, sẽ hình thành một loại độc, kêu kỳ hương. Ta nghĩ có lẽ đại tẩu trúng kỳ hương.

Nhưng hình như kỳ hương không thuốc nào giải được." Tam trưởng lão đặc ý nói. Người lại khôn khéo thế nào, cuối cùng còn không phải rơi vào trong tay huynh đệ bọn họ.

"Các người cứ nhiên hạ độc thái nãi nãi!" Độc Cô Thiên Diệp lên án mạnh mẽ.

"Hừ, gia tộc Độc Cô này vốn phải do người gia tộc Độc Cô ta quản, người một nữ nhân khác họ quản lý gia tộc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không nên trả lại cho bọn ta sao?" Tam trưởng lão nói.

"Hừ!" Phượng Tam Muội hừ lạnh một tiếng, nói: "Các người muốn đoạt quyền cứ việc nói thẳng, làm gì tìm lý do này! Nhưng, các người nghĩ các người sẽ thành công sao?"

"Vì sao sẽ không?" Đại trưởng lão nói, "Người còn tưởng các người có cơ hội đến ngăn cản bọn ta sao? Ha ha, ta nói thật cho người biết, rượu các người uống đã bị chúng ta hạ thuốc kinh tán, chỉ cần là người uống rượu mà lại không dùng giải dược, thì không thể sử dụng linh lực. Người cảm thấy có ai có thể ngăn cản chúng ta?"

Độc Cô Trần Viễn giật mình nhìn mấy vị thúc thúc của mình, không nghĩ tới bọn họ lại làm như vậy, vì đoạt quyền cứ nhiên độc hại mẫu thân của mình. Hắn muốn phản kháng, lại phát hiện mình thật sự không thể, toàn thân xụi lơ, không thể sử dụng linh lực .

Tam trưởng lão nhìn phản ứng của Độc Cô Trần Viễn, nói: "Không cần uống phí khí lực, các người đều uống rượu, toàn bộ không thể động , ha ha!"

"Ai nói, ta và thái nãi nãi đều không có uống." Độc Cô Thiên Diệp nói, rượu kia nàng vẫn không hề động qua, Phượng Tam Muội cũng không uống rượu.

"Các người? Các người một là phế vật không thể tu luyện, một người trúng độc, còn có thể làm gì ? Ha ha!" Phu nhân tam trưởng lão nhìn Độc Cô Thiên Diệp, châm chọc nói. Phế vật này, đúng là nghĩ mình là một gốc cây hành sao ? !

"Đại tẩu, người hãy giao tộc ấn ra đây, chúng ta xem phân lượng người là người một nhà, còn có thể tha người một mạng, nếu người cố ý không giao, thì chớ trách chúng ta trở mặt !"

"Ta muốn nhìn, các người trở mặt thế nào ? !" Phượng Tam Muội nói, lời nói đã không có uể oải lúc trước. Bà vốn nghĩ bọn họ chỉ muốn đoạt quyền, giờ xem ra, hình như còn muốn tánh mạng bọn họ!

Đại trưởng lão và tam trưởng lão còn đắm chìm trong vui sướng sắp đoạt quyền thành công, không phát hiện giọng nói Phượng Tam Muội không giống vừa nãy.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 30: Phá Trận Cứu Cha

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31: Phong Thủy Luân Chuyển

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17.2

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18.1

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18 (2)

Khi bọn Độc Cô Dật Hiên biết Độc Cô Thiên Diệp muốn tới Thần điện thám thính tin tức, vô cùng lo lắng, nhất định phải đi theo, trải qua thương lượng, Độc Cô Trần Viễn và Giải Băng ở nhà quản lý gia tộc, Độc Cô Vân Hằng và Phượng Tam Muội, Độc Cô Dật Hiên đi theo Độc Cô Thiên Diệp, thuận tiện tu luyện trong Luyện Yêu Hồ.

"Thái gia gia, thái nãi nãi, cha." Lúc Độc Cô Thiên Diệp đi vào ba người không tu luyện, ngồi một chỗ thương lượng gì đó. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vào, vui vẻ ngoắc nàng.

"Thiên Diệp, sao con vào đây? Gặp phải phiền toái hả?" Phượng Tam Muội để Độc Cô Thiên Diệp ngồi vào bên cạnh bà, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không có phiền toái, là có chuyện muốn thỉnh giáo mọi người."

"Chuyện gì?" Độc Cô Dật Hiên hỏi.

"Về phân thân." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nếu phân thân chết, không quay về bản thể, sẽ như thế nào?"

"Nếu hình chiếu bị đánh nát, người nọ chỉ là cảm thấy không thoải mái một chút. Nhưng nếu phân thân bị giết, vậy bản thể cũng sẽ bị thương nặng."

Người thực lực yếu thì bị thương, người thực lực mạnh thì thực lực rút lui." Độc Cô Vân Hằng trả lời.

"Phân thân ai bị giết ?" Phương Tam Muội hỏi.

"Lão phù thủy Linh Vị kia." Giờ Độc Cô Thiên Diệp chắc chắn Linh Vị bị đả kích rất lớn, phân thân bị giết ở đại lục Huyền Nguyệt, bản thể bị ảnh hưởng theo. Hoạt Quy là khế ước thú của nàng, cũng bị giết, khế ước với loại mãnh thú này là sẽ bị phản phệ. Cho nên nàng mới bế quan dưỡng thương, giao chuyện của Thần điện cho Ngô Ba quản lý.

"Đúng rồi, con đã gặp Ngô Ba kia." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến Ngô Ba, nói, "Hắn muốn mời con gia nhập Thần điện, thậm chí dùng chức vị điện chủ phân điện mời con."

"Ngô Ba!" Nghe thấy tên của Ngô Ba, bọn Độc Cô Dật Hiên hận nghiến răng.

"Ngô Ba không phải người dễ lừa, có thể nhìn ra từ việc hắn quản lý Thần điện nhiều năm như vậy. Hơn nữa thực lực hắn rất mạnh, khi con giao tiếp với hắn phải chú ý an toàn." Độc Cô Vân Hằng dặn dò nói.

"Con biết mà." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Giờ Linh Vị bế quan dưỡng thương, con không gia nhập thì Thần điện không có khả năng nhìn thấy nàng ta."

"Vậy con phải cẩn thận. Nếu thật sự không được chúng ta sẽ dùng biện pháp cứng rắn." Phương Tam Muội nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lại nói chuyện với bọn họ một lát, rồi ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Lại qua hai ngày, Độc Cô Thiên Diệp bị Ngô Ba gọi đi, lần này hắn không có lời nói dư thừa gì, trực tiếp mở miệng hỏi: "Đại sư đã suy nghĩ

xong chứ ?"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Điện chủ cho ta dự hoặc lớn như vậy, Bách Lý thật sự không thể cự tuyệt. Nhưng ta không biết mấy chuyện quản lý này, điện chủ gì đó thì không cần, chỉ cần cho ta thời gian luyện đan, cung cấp dược liệu luyện đan cho ta, ta sẽ đồng ý gia nhập."

"Ha ha, chuyện này dễ dàng." Ngô Ba thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, cười to nói, "Dược liệu gì điện đan dược cũng có, người muốn cái gì thì trực tiếp đi lấy là được. Nhưng khi đại sư có thời gian hãy chỉ điểm luyện đan sư của Thần điện nhiều một chút, người xem một đám bọn hăn tuổi một bó to, còn chưa tiến bộ bao nhiêu."

"Trao đổi với nhau, trao đổi với nhau." Độc Cô Thiên Diệp khiêm tốn nói.

Ngô Ba thấy thái độ Độc Cô Thiên Diệp khiêm tốn, không ngạo khí như những luyện đan sư bên ngoài, rất vừa lòng, tự mình mang nàng đi điện đan dược, tuyên bố với người của điện đan dược nhân thân phận của nàng.

Những luyện đan sư này đều biết đến Độc Cô Thiên Diệp, có người thậm chí còn xem trận đấu của nàng, biết Độc Cô Thiên Diệp gia nhập Thần điện, đều rất hưng phấn, đối với việc nàng đến làm điện chủ cũng vui vẻ chấp nhận. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp lấy lý do mình mới vào mà từ chối, chỉ nói có thể thanh toán ổn định luyện đan là được rồi.

Thấy Độc Cô Thiên Diệp thật sự không muốn, Ngô Ba cũng không miễn cưỡng, an bài phòng khác cho nàng xong rồi đi. Độc Cô Thiên Diệp ở trong viện mình nhìn bóng dáng Ngô Ba, đoán hăn có thể là đi báo cáo tình huống với Linh Vị.

Độc Cô Thiên Diệp đoán đúng, Ngô Ba vừa rời khỏi viện của Độc Cô Thiên Diệp lập tức đi đến phòng cao nhất, vào phòng tìm một cái nút ẩn

vào, bức tường lui sang hai bên.

Hắn nhìn một chút, xác định không ai, mới đi vào. Hắn vào xong, vách tường lại khôi phục như ban đầu.

Một đường hầm quanh co khúc khuỷu, trên vách tường hai bên thỉnh thoảng có bạch ngọc chi nhiên đốt lửa chiếu sáng đường đi. Ngô Ba đi thẳng về phía trước, đi đến một gian phòng tối. Bên trong có một cái giường bằng ngọc. Một nữ tử diện mạo đoan trang hai chân ngồi xếp bằng ở trên đó, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Linh Vị." Ngô Ba đi đến trước mặt Lục Viễn Sương, hành lễ.

Lục Viễn Sương mở mắt ra, nhìn Ngô Ba, suy yếu hỏi: "Thế nào?"

"Hắn đã đáp ứng gia nhập Thần điện ta. Chỉ cần trải qua lễ rửa tội, để hắn hoàn toàn nguyện trung thành với Thần điện, là có thể mang hắn tới gặp nàng. Đến lúc đó bảo hắn xem cho nàng, nhất định sẽ chữa khỏi thương thế của nàng."[vì thân phận Bách Lý Tà là nam, chưa bị phát hiện là Độc Cô Thiên Diệp nên xưng ‘hắn’]

"Lần này phân thân của ta bị giết, yêu sủng bị giết, khiến ta nguyên khí đại thương, bế quan tịnh dưỡng lâu như vậy cũng không có khởi sắc. Phân thân không về, chuyện đã xảy ra cũng không biết được. May mắn có người chủ trì mọi việc trong Thần điện. Cảm ơn người ." Lục Viễn Sương nhìn Ngô Ba, trong lòng vẫn rất cảm kích đối với người đã theo nàng nhiều năm. Nhưng chưa nói được mấy câu, nàng bắt đầu ho khan. Ngô Ba nhìn thấy đau lòng một trận.

"Ngày mai ta lập tức mang hắn đi rửa tội, sau đó mang tới gặp nàng!" Giờ Ngô Ba cũng bất chấp quy củ Thần điện, thầm nghĩ mau chóng mang Độc Cô Thiên Diệp lại đây. Nói xong, hắn xoay người rời khỏi.

Ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp vừa ăn sáng xong, người của Thần vệ đội đã đến mời nàng, nói điện chủ cho mời. Độc Cô Thiên Diệp đi theo hẳn vào đại điện, nhìn thấy Ngô Ba vẻ mặt ưu sầu ngồi ở trên chủ vị, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hẳn mới miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

"Điện chủ, người tìm ta có chuyện gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Là như vậy, mỗi người vào Thần điện phải được đi Thần lễ rửa tội một lần. Trải qua lễ rửa tội mọi người có thể cải thiện thiên phú tu luyện, làm tốc độ tu luyện của bọn họ nhanh hơn." Ngô Ba nói xong đi từ trên xuống, "Hôm nay ta mang người đi rửa tội."

Lễ rửa tội? Là tẩy não thì đúng hơn![vụ này có xuất hiện ở đại lục Huyền Nguyệt rồi nè]

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp hiểu, nhưng vẫn làm bộ như không biết, đi theo Ngô Ba đi tế đàn. Tế đàn này rất giống tế đàn ở đại lục Huyền Nguyệt, chẳng qua là lớn hơn, vật liệu tu kiến tế đàn cũng càng quý giá.

Ngô Ba mang theo Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đi lên tế đàn, vừa lên tầng hai, nàng lập tức cảm thấy hơi đầu váng mắt hoa. Cũng may linh vụ bay ra từ khô lâu nhĩ đỉnh làm cho nàng tỉnh táo lại.

Bởi vì ngay từ đầu đã đoán được Ngô Ba muốn tiến hành tẩy não nàng, cho nên trên đường đến nàng đã đánh thức Giáng Vực đang ngủ say. Nếu nàng chống cự quá mức chuyên chú, chắc chắn sẽ bị Ngô Ba phát hiện .

Sau khi Ngô Ba dẫn Độc Cô Thiên Diệp tới thì không nói gì, nhìn hai mắt Độc Cô Thiên Diệp dần dần vô thần, rồi chậm rãi khôi phục sáng rọi, sau đó ánh mắt nhìn về phía mình trở nên càng tôn trọng, biết ‘hắn’ đã bị tẩy não thành công!

"Bách Lý, người cảm thấy thế nào?" Ngô Ba hỏi.

Thần sắc Độc Cô Thiên Diệp cung kính hành lễ, nói: "Hồi điện chủ, Bách Lý cảm thấy giờ gân mạch cả người thông suốt, giống như muốn bay lên. Đồng thời rất muốn gặp Linh Vị đại nhân, trong lòng giống như có cảm giác mãnh liệt."

Ngô Ba nghe thấy lời của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng càng vui vẻ. Giờ hẳn đã chắc chắn Bách Lý Tà bị tẩy não thành công!

"Ha ha, người đã muốn gặp Linh Vị như vậy, ta mang người đi." Ngô Ba cười nói.

"Thật sao ? ! Ta có thể nhìn thấy Linh Vị đại nhân sao?" Hai mắt Độc Cô Thiên Diệp tỏa sáng nhìn Ngô Ba.

Ngô Ba gật gật đầu, dẫn đầu đi xuống tế đàn. Sau khi hẳn xoay người, ánh mắt hưng phấn của Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi biến mất. Nàng đi theo Ngô Ba đi đến viện của Lục Viễn Sương, nhìn hẳn mở mật đạo, sau đó đi theo sau hẳn. Không lâu nữa, nàng sẽ gặp nữ nhân thoát nhìn đoan trang đại khí lại tâm như độc hạt kia!

Có lẽ do bị thương nghiêm trọng, có lẽ là lực phản phệ quá mạnh mẽ, thoát nhìn Lục Viễn Sương so với phân thân lúc trước già hơn rất nhiều. Thật ra ở đại lục Vũ Linh mới qua còn chưa tới một năm.

Lục Viễn Sương nhìn thấy Ngô Ba dẫn Độc Cô Thiên Diệp vào, ánh mắt lóe lóe, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Đây là Bách Lý Tà đúng không?"

Độc Cô Thiên Diệp tiến lên từng bước hành đại lễ với Lục Viễn Sương, kích động nói: " Bẩm đại nhân, đúng là thuộc hạ. Bởi vì ta nói muốn bái kiến Linh Vị đại nhân, điện chủ mới mang ta đến đây."

Lục Viễn Sương nhìn Độc Cô Thiên Diệp, vừa lòng gật gật đầu, nói: "Nếu người đã vào Thần điện ta, tự nhiên đều là con dân của Thần. Không

cần hành đại lễ với ta."

"Không được, chỉ có như vậy mới có thể thể hiện tôn kính của ta với Linh Vị đại nhân." Độc Cô Thiên Diệp mặt không đỏ khí không suyễn nói lời nói làm cho mình nổi da gà.

"Bách Lý, thân thể Linh Vị có chút không tốt, người xem cho nàng đi." Ngô Ba nói.

"Cái gì? Linh Vị bị thương sao? Có thể để Bách Lý xem không?" Độc Cô Thiên Diệp biểu hiện ra dáng vẻ rất kinh ngạc rất đau lòng. Sau khi Linh Vị đồng ý, đi lên kiểm tra cho nàng.

Nàng bảo Linh Vị vươn tay ra, đặt tay lên cổ tay nàng, cẩn thận tra xét một phen. Sau đó nhướn mày, hình như không tin kết quả mình chẩn đoán, lại tiếp tục xem xét một lát.

"Thế nào?" Ngô Ba thấy Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, hỏi.

"Kỳ lạ, kỳ lạ, thân thể Linh Vị đại nhân thật là lạ!" Độc Cô Thiên Diệp nói.[mấy ông lang bấm trong phim hay làm vậy lắm nà]

Lục Viễn Sương rút tay về, lãnh nghiêm mặt nói: "Cơ thể của ta có gì lạ?"

Độc Cô Thiên Diệp làm ra biểu tình giật mình biết sai, nói: "Nói sai rồi, nói sai rồi, không phải thân thể Linh Vị đại nhân kỳ lạ, là thương thế đại nhân lạ. Ta từng thấy không ít người bị thương, lần đầu tiên thấy được tình huống như vậy! Kỳ lạ, thật sự là kỳ lạ!"

"Đừng có kỳ lạ nữa, cuối cùng thương thế Linh Vị thế nào?" Ngô Ba thấy Độc Cô Thiên Diệp còn đang rung đùi đắc ý, vội vã hỏi.

"Linh Vị đại nhân hết thuốc nữa rồi!" Vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp đau lòng trả lời.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 35: Mẫu Nữ Liên Tâm - Đau Lòng (Mẹ Con Liên Tâm - Đau Lòng)

Linh Vị đại nhân hết thuốc chữa? !

Ngô Ba chỉ cảm thấy vừa nghe thế câu nói này thì máu cả người mình cuộn lên, cả người giống muốn té xỉu. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn ở đó liên tiếp nói kỳ lạ kỳ lạ, hắt một phen kéo nàng qua, đè hai vai của nàng lại quát: "Cái gì hết thuốc chữa, người nói rõ ràng ra!"

"Ôi chao ôi chao ôi chao, dừng lại dừng lại, điện chủ dừng lại, đầu Bách Lý choáng váng quá." Độc Cô Thiên Diệp bị dọa choáng váng đầu, lớn tiếng nói.

"Ngô Ba, người dừng lại, nghe xem hắt nói thế nào." Lục Viễn Sương nói. Tuy giọng nàng có vẻ nhỏ, nhưng vẫn thành công ngăn cản hành động của Ngô Ba. Nàng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Thương thế này của ta trị không hết?"

Hai tay Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ đầu mình, miệng hơi chu lên, giả thành người si mê đan dược rất sống động.

"Không phải trị không hết, chỉ là..." Độc Cô Thiên Diệp muốn nói lại thôi.

"Chỉ là cái gì?" Ngô Ba hỏi.

"Bách Lý mạo muội hỏi một câu, thương thế của Linh Vị đại nhân có phải là vì phân thân bị người giết mà bị thương nặng, cộng thêm linh thú khế ước chết đi bị phản phệ lại?" Về mặt Độc Cô Thiên Diệp nghiêm túc hỏi.

Lục Viễn Sương và Ngô Ba liếc mắt nhìn nhau, chuyện Lục Viễn Sương bị thương vẫn không nói ra ngoài, ngay cả mọi người trong Thần Điện cũng nghĩ rằng nàng đang bế quan chuẩn bị ngọc bình, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp chỉ bắt mạch kiểm tra một chút, đã biết nguyên nhân.

Bọn họ nào đâu biết rằng, đó là vì Độc Cô Thiên Diệp biết rõ chân tướng mọi chuyện!

"Bách Lý, người có biện pháp chữa khỏi cho Linh Vị không?" Ngô Ba thấy Độc Cô Thiên Diệp lợi hại như thế, trong lòng dấy lên một phần hy vọng.

"Điện chủ, không phải ta đã nói sao, Linh Vị đại nhân hết cứu rồi." Độc Cô Thiên Diệp về mặt đau lòng nói.

"Vì sao? Ngay cả người cũng không có cách nào sao?" Ngô Ba không tin, nếu 'hắn' có thể nhìn ra, chắc chắn sẽ có biện pháp .

"Biện pháp ta có, nhưng là..." Độc Cô Thiên Diệp lại không nói, làm Ngô Ba muốn dùng một chương chụp chết nàng.

"Bất kể cái gì, người cứ việc nói thẳng đi." Lục Viễn Sương nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta có thể luyện chế đan dược tạm thời ngăn chặn thương thế Linh Vị, nhưng nếu muốn chân chính phục hồi như cũ, thì phải, phải, phải..." Độc Cô Thiên Diệp lập tức đỏ mặt, phải cái gì cũng ấp úng nói không nên lời.

"Phải cái gì? !" Ngô Ba cảm thấy mình cũng bị Độc Cô Thiên Diệp làm gấp chết.

Độc Cô Thiên Diệp không dám nhìn hai người, cúi đầu, bị Ngô Ba truy vấn nóng nảy, lập tức nói lời nghẹn trong yết hầu ra: "Phải nam nữ ái ân!"

Ngô Ba và Lục Viễn Sương đều sững sờ ở đó.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mũi chân mình nói tiếp: "Nhưng, không phải nói Linh Vị đại nhân phải bảo trì tấm thân xử nữ sao, biện pháp duy nhất này không thể dùng! Cho nên ta mới nói Linh Vị đại nhân hết thuốc chữa."

Trong mật thất lập tức im lặng ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy, Độc Cô Thiên Diệp cúi đầu, còn nghĩ rằng nàng đang thẹn thùng, thật ra nàng đã khống chế không được cong khoe miệng, trong lòng đã cười lăn lộn !

Không phải Linh Vị yêu thích lão cha nàng sao? Không phải vẫn chương mắt Ngô Ba sao, giờ nàng [ĐCTD] sẽ phá thân mình nàng [LV], hừ hừ, xem nàng [LV] muốn mạng là muốn thân!

Hơn nữa nàng đã kết luận Linh Vị không dám tiết lộ thương thế mình cho người khác, mình vừa mới vào Thần Điện, chắc chắn sẽ không quyền quyền xoa xoa với nàng, cho nên biện pháp duy nhất này chỉ có một nam nhân duy nhất thực hiện.

"Hơn nữa, thương thế của Linh Vị đại nhân giống như đã kéo dài thật lâu, nếu lại tiếp tục kéo dài, chỉ sợ..." Độc Cô Thiên Diệp lại đổ thêm lửa.

Hồi lâu, Ngô Ba giả bộ ho khan một chút, nói: "Người đi về trước, ở bên ngoài chờ ta. Ta và Linh Vị đại nhân thương nghị một chút."

Độc Cô Thiên Diệp thấy Linh Vị cũng không có phản đối, một mình đi ra ngoài, để lại hai người bí mật thương nghị thật lâu.

Đi ra bên ngoài, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp cười ra tiếng, Đổng Hoàng nhìn thấy dáng vẻ của nàng, nhin không được nói: "Chủ nhân ngài cũng thật là hư hỏng! Rõ ràng đan dược trực tiếp có thể chữa khỏi nàng, không nên nghĩ ra biện pháp này, hắc hắc, nhưng bốn hoàng thích."

"Không cứu nàng, tra không ra chỗ của mẫu thân. Nhưng cứu nàng, trong lòng ta lại không thoải mái." Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống lương đình trong viện, miệng hừ hừ nói.

Vì diễn càng giống nhân vật đan si của mình, nàng lấy ra một quyển sách đan dược nghiên cứu, trong lòng thì tính toán làm thế nào mới có thể tra ra chỗ của mẫu thân từ miệng Linh Vị.

Ngồi rất lâu, Ngô Ba mới đi ra từ bên trong, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cầm sách đan dược nghiên cứu trong lương đình, trong lòng vui vẻ một trận. Tiểu tử này được, mới đến thì giúp hần hoàn thành tâm nguyện trăm năm nay.

"Bách Lý." Ngô Ba hô với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Ngô Ba đi ra, chạy tới, hỏi: "Điện chủ, kết quả các người thương nghị thế nào?"

"Khụ khụ, " Ngô Ba đặt năm tay bên miệng, giả ý ho khan hai tiếng, nói: "Người nói đan dược kia khi nào thì có thể luyện chế ra?"

"Đan dược ta đã có thể luyện chế, nhưng phải chuẩn bị dược liệu. Những dược liệu này đều rất quý giá, không dễ có được." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Phải chuẩn bị dược liệu xong, mới có thể luyện đan."

"Dược liệu không thành vấn đề, người trực tiếp nói với điện đan dược là được." Ngô Ba nói. Thần Điện tài đại khí thô, không cần lo lắng chuyện này.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nếu đã nói không thành vấn đề, vậy nàng cũng không khách khí, nhìn trúng dược liệu quý giá nào, bảo người đưa tới cấp nàng, sau đó còn nói mấy thứ điện đan dược không có, để người Thần Điện tìm kiếm trên cả đại lục. Trong lúc nhất thời người trên đại lục nhìn thấy Thần Điện tìm dược liệu khắp nơi, có những dược liệu rất khó tìm, người Thần Điện phải dùng hết sức, thiếu chút nữa biến toàn bộ đại lục thành người ngã ngựa đổ.

Qua thời gian nửa tháng, cuối cùng dược liệu Độc Cô Thiên Diệp cần cũng có đủ, lúc này nàng mới bắt tay vào làm chuẩn bị luyện đan cho Lục Viễn Sương. Đương nhiên, những dược liệu này đều bị nàng nuốt hết. Dược liệu tốt như vậy, cho Thần Điện rất lãng phí đó !

Trong khoảng thời gian này Độc Cô Thiên Diệp cũng cho Linh Vị ăn chút đan dược, hiệu quả miễn cưỡng, nhưng Lục Viễn Sương đã bị thương thể tra tấn lâu lắm rồi, cho dù chỉ có một chút tác dụng, nàng cũng cảm thấy hiệu quả tốt lắm.

Khi Độc Cô Thiên Diệp luyện đan cho vào bên trong nhiều hơn một vị dược liệu, miệng lầu bầu nói: "Ta đã tận lực cho người hưởng thụ, người phải cảm tạ ta."

"Chủ nhân, ngài bỏ thêm cái gì vào bên trong?" Đổng Hoàng thò hoa nhỏ ra hỏi.

"Hắc hắc, thứ tốt." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Ai, ta thật sự rất thiện lương !"

"Chủ nhân, ngài cười rất đáng khinh." Đổng Hoàng lập tức vạch trần bản chất tươi cười của Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy tay chọc đóa hoa nhỏ một chút, nói: "Ta đây là giúp nàng hưởng thụ thoải mái, lần đầu tiên của người mấy trăm tuổi, sợ nàng có ám ảnh trong lòng, không tiếp thu được."

"Người sợ nàng đổi ý thì có? !" Đằng Hoàng chọc thủng mục đích chân thật của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp hắc hắc nở nụ cười, không nói nữa, đặt tinh lực vào việc luyện đan, trong này cũng có không ít dược liệu tốt, nếu hỏng, rất đáng tiếc.

Tiêu phí mười mấy giờ, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp luyện chế thành công đan dược ra. Nàng cầm bình ngọc đi tới chỗ ở của Ngô Ba, vừa vặn thấy Ngô Ba muốn đi gặp Lục Viễn Sinh.

"Điện chủ, đan dược này ta đã luyện chế xong." Độc Cô Thiên Diệp đi đến trước mặt Ngô Ba, giao bình ngọc cho hắn.

"Nhanh như vậy?" Ngô Ba cầm bình ngọc, kinh ngạc nói.

"Đây là vì lực lượng Thần Điện mạnh mẽ, có thể trong thời gian ngắn như vậy chuẩn bị dược liệu xong, sao ta có thể không biết xấu hổ cản trở chứ. Hơn nữa bệnh của đại nhân tha càng lâu, thương tổn của nàng lại càng lớn." Độc Cô Thiên Diệp trả lời vô cùng khéo.

"Ừ, tốt lắm. Người theo ta đi gặp Linh Vị đi, tranh thủ hôm nay trị thương của nàng." Ngô Ba nói xong xoay người đi trước.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo phía sau, trong lòng hèn mọn nghĩ, cái gì hôm nay chữa khỏi thương của nàng, ta thấy người là muốn sớm ăn nàng chứ gì!

Trong mật thất, Lục Viễn Sinh nhìn đan dược trong tay mình, nhất thời còn hơi do dự.

Độc Cô Thiên Diệp tiến lên từng bước nói: "Linh Vị đại nhân, đan dược này có thể chữa khỏi thương thế của người, hơn nữa sẽ cố gắng khôi phục thực lực người đã mất. Nhưng, có một chuyện thuộc hạ phải nói rõ, trong đan dược này có một loại dược có tác dụng thúc tình, bởi vì là chủ dược, nên ta không thể bỏ. Thông qua, thông qua nam nữ ái ân, chân chính tác dụng của đan dược này mới phát huy ra, bằng không cũng chỉ có thể trị ngọn không trị gốc."

Cảnh giới lừa người cao nhất là người nói cho người khác đây là một cái hố, nàng còn buộc lòng phải nhảy xuống!

"Thật sự phải như vậy mới có thể chữa khỏi thương của ta sao?" Lục Viễn Sương nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng hơi hoài nghi Độc Cô Thiên Diệp là cố ý chỉnh nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lục Viễn Sương tỏ vẻ mình bị tổn thương, nói: "Sao Linh Vị đại nhân có thể hoài nghi trung tâm của ta với Thần Điện, với ngài! Nếu Linh Vị đại nhân không tin ta, ta có thể thề !" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đặt tay trên ngực, nói: "Quy tắc thiên địa làm chứng, đan dược này quả thật có thể cứu trị Linh Vị đại nhân, nếu không thể, ta nguyện ý bị đày xuống địa ngục Vô Gian vĩnh viễn!"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, quy tắc thiên địa buông xuống, một ánh sáng bạc tiến vào ngực Độc Cô Thiên Diệp.

Lục Viễn Sương cũng không có muốn Độc Cô Thiên Diệp thề, nhưng thấy nàng không bị quy tắc thiên địa kéo vào địa ngục Vô Gian, hoài nghi trong lòng nàng cũng biến mất. Người trải qua lễ rửa tội, sao có thể không trung thành với nàng chứ? Minh đúng là suy nghĩ nhiều! Nhưng nàng cũng có thể yên tâm ăn đan dược này.

Nàng đổ đan dược ra, một viên đan dược đỏ như máu xuất hiện trong tay nàng. Khi nàng chuẩn bị ăn, Độc Cô Thiên Diệp lập tức gọi nàng lại.

"Linh Vị, ăn đan dược này thì không có giải dược đâu." Ý tứ chính là, ăn cũng chỉ có thể quyền quyền xoa xoa với Ngô Ba.

Lục Viễn Sương nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, do dự một chút, nhưng lại nghĩ đến mình đã kéo thương tích lâu như vậy, thân thể ngày càng sa sút, nàng quyết tâm, nuốt đan dược xuống.

Khi Ngô Ba nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp khuyên giải Lục Viễn Sương thì trong lòng hơi tức giận, sau khi nhìn thấy nàng nuốt đan dược vào, trong lòng buông lỏng.

"Khụ khụ, này, điện chủ, này, tác dụng phụ của đan dược này không phải rất rõ ràng, nhưng thời gian có vẻ dài, đương nhiên, càng dài, càng hữu dụng với việc khôi phục thương thế của Linh Vị đại nhân. Khụ khụ, này, người hiểu chưa?"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, nhét một cái bình ngọc vào trong tay Ngô Ba, ánh mắt nói xong rồi chắc người hiểu, sau đó xoay người ra khỏi mật thất.

"Ha ha, chủ nhân ngài thật là xấu!" Ra khỏi mật đạo, Đằng Hoàng cười nói.

"Có sao, ta cảm thấy ta tốt lắm mà? !" Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai.

Nàng thật sự đang cứu mệnh của nàng ta, chỉ là ở trong quá trình cứu trị động chân tay một chút thôi. Về phần thí nghiệm kia, nàng nói đan dược kia là đan dược cứu trị nàng, sự thật quả thật là như thế. Chỉ là nếu được liệu nàng thêm vào kia, vẫn có thể trị tận gốc thương thế của nàng ta. Nhưng bọn họ không biết mà! Chuyện này cũng không thể trách nàng đúng không?

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mang dáng vẻ mình là người tốt, Đăng Hoàng nhin không được coi thường: "Khi người đi cho điện chủ kia đan dược kia, hừ hừ, tưởng rằng ta không biết sao ."

"Cái kia, cái kia không phải vì tác dụng phụ của đan dược thời gian có vẻ dài, sợ thể lực và tinh lực của điện chủ chống đỡ không nổi, đến lúc đó không thể cứu Linh Vị, ngay cả điện chủ cũng phải đáp vào. Ta hoàn toàn muốn tốt cho bọn họ. Tiểu hài tử không hiểu thì đừng nói lung tung!" Độc Cô Thiên Diệp vừa nói chuyện với Đăng Hoàng vừa đi về viện của mình. Hoàn toàn không lo lắng bọn họ đi ra không tìm thấy nàng.

Bởi vì nếu không có ba ngày ba đêm, bọn họ ra không được ...

"Đại sư, chừng nào thì người dạy bọn ta luyện đan vậy?" Trên đường trở về, đụng tới người của điện đan dược, nhiệt tình chào hỏi nàng.

Bởi vì Độc Cô Thiên Diệp vừa mới báo thù một chút, tâm tình không tệ, nhìn bọn họ cũng thuận mắt, nói: "Tốt, bây giờ cũng có thể."

"Thật sự? Thật tốt quá, các huynh đệ trong điện đều đang chờ!"

Vì thế, ba ngày tiếp theo, Độc Cô Thiên Diệp đều trong điện đan dược thảo luận đan dược với mọi người, còn mở lò luyện cho bọn họ xem. Đến ngày thứ tư mới quay lại viện của Lục Viễn Sương.

Nhưng khi nàng đi tới bên trong cư nhiên còn chưa dừng chiến đấu, tinh lực của người tu luyện thật là tràn đầy!

Đến buổi chiều ngày thứ tư, Ngô Ba mới ý do vị tấn đi ra, nhìn thấy bốn phía không có người, đi lấy thủy dũng gì đó đi vào tẩy rửa cho Lục Viễn Sương.

Độc Cô Thiên Diệp cân nhắc hai người hẳn là đã xong, mới chậm chậm rì rì đi tới. Khi nàng đến, Linh Vị đã đi ra từ trong mật thất, Ngô Ba ở

một bên hầu hạ nàng.

Người trong viện này cũng nhiều lên, thần vệ đội thị nữ gì đó, tới tới lui lui không ngừng, không vắng tanh như trước.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Lục Viễn Sương không biết nên hận nàng hay là cảm tạ nàng. Nếu không có nàng, thương tích của mình đến bây giờ còn chưa khỏi. Nhưng cũng vì đan dược của nàng, trình tiết mấy trăm năm của nàng đã không còn, đối tượng còn không phải người mình yêu!

"Linh Vị đại nhân, cảm giác của người lúc này thế nào? Ngực có không thoải mái không?" Ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp đơn thuần hỏi.

Mặt Lục Viễn Sương đỏ lên, nàng nghĩ nàng làm sao cũng không thoải mái! Nhưng——

"Đan dược của người rất hữu dụng, giờ ngực của ta đã không đau."

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ gật gật đầu, nói: "Vậy thân thể có chỗ nào khác không thoải mái không? Tuy đan dược này trị liệu tốt thương thế của người, nhưng sau đó còn cần điều tiết điều tiết. Để ta bắt mạch cho Linh Vị đại nhân đi."

Lục Viễn Sương vươn tay ra, Độc Cô Thiên Diệp tiến lên bắt mạch cho nàng, nhìn thấy trên tay nàng vươn ra đều là một đám dâu tây hồng trái rộng, trong lòng nhin không được cảm thán, tình hình chiến đấu của hai người này kịch liệt cỡ nào vậy !

Độc Cô Thiên Diệp làm bộ làm tịch xem mạch, nói: "Thương thế đã thực tốt rồi, nhưng sau này còn cần tiếp tục dùng một ít đan dược."

Vừa nghe còn phải dùng đan dược, Lục Viễn Sương theo bản năng hỏi: "Vẫn là đan dược kia hả?"

"Ha ha, đan dược kia chỉ có một viên như vậy, đan dược sau này là điều bổ thân thể. Khụ khụ, cái kia gì, khụ khụ, thương thể Linh Vị đại nhân vừa mới khôi phục, sắp tới không nên có vận động quá khích." Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt ngượng ngừng nói.

Lục Viễn Sương bị Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, mặt xoát một cái đỏ như ớt khi. Nàng nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện nàng cũng là không cố ý trêu đùa, nói: "Vậy sau này phụ trách cơ thể của ta, đến khi hoàn toàn khôi phục mới thôi. Ngô Ba, người đi về xử lý chuyện trong điện trước đi."

Tuy rằng nàng tận lực làm ra dáng vẻ cao quý như trước kia, nhưng người vừa mới mới nếm thử mây mưa, dù làm thế nào cũng mang theo một cỗ hương vị mị hoặc.

Ngô Ba nhìn Lục Viễn Sương, lại muốn đặt nàng dưới thân mình, những nghĩ Độc Cô Thiên Diệp nói không nên vận động kịch liệt, hắn liền buông tha, trả lời mình đi đại điện để ý chuyện Thần Điện.

"Khụ khụ, thuộc hạ cũng cáo lui trước, đi chuẩn bị đan dược cần dùng. Ngày mai ta sẽ tới bắt mạch cho Linh Vị đại nhân." Độc Cô Thiên Diệp muốn ở lại, nhưng Lục Viễn Sương cũng không cho nàng cơ hội.

"Từ hôm nay trở đi, người ở đây phụ trách cuộc sống của ta, cứ ở lại đây, đến khi khôi phục. Còn có, chuyện ta bị thương, ai cũng không được nói!"

Nghĩ cách nàng ta càng gần có thể thám thính càng nhiều tin tức, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp rất vui. Nhưng ngoài miệng cũng không thể nói như vậy.

"Viện của Linh Vị đại nhân sao thuộc hạ có thể đến ở chứ?"

"Ta nói được là được. Trước khi thương tích của ta khỏi hoàn toàn, người không phải đi về." Lục Viễn Sương nói.

"Vậy được rồi, thuộc hạ tuân mệnh." Độc Cô Thiên Diệp khó xử đồng ý, hơn nữa chuyển đồ của mình lại đây rất nhanh, tuyển một gian phòng ở lại.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Ngô Ba đều đến xem Lục Viễn Sương, trong mắt là lửa nóng càng ngày càng không ức chế được. Độc Cô Thiên Diệp nhìn, trong lòng cảm thán nói: "Nam nhân này chính là mèo ăn mãi không no! Có lần đầu tiên thì nghĩ vô số lần."

Sau đó từ miệng Độc Cô Thiên Diệp biết đã có thể vận động rất nhỏ, hẳn trực tiếp đuổi tất cả thị nữ đi, sau đó ở trong phòng ăn Lục Viễn Sương.

Độc Cô Thiên Diệp xa xa nghe thấy động tĩnh trong phòng, trên mặt không có thoải mái dĩ vãng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 19 (2)

Những ngày tiếp theo, khi nàng bốc thuốc cho Lục Viễn Sương sẽ nghe thấy Ngô Ba báo cáo công tác với nàng ta, nghe nói Thần Điện và người Phong gia còn đang tìm kiếm người tiêu diệt phân gia Phong gia khắp nơi, nhưng dù thế nào cũng tìm không thấy bóng người, thậm chí còn hoài nghi bọn họ có phải đã rời khỏi đại lục Vũ Linh không.

"Người hãy phái cao thủ đi, nhất định phải tìm được bọn họ. Người khiêu khích Thần Điện ta như thế, sao có thể buông tha!" Lục Viễn Sương nói.

Độc Cô Thiên Diệp ở một bên nghe, ta ngay trước mặt người nè, hai người khác thì ở trong Luyện Yêu Hồ, người tới bắt đi!

"Thuộc hạ đã rõ." Ngô Ba nhận lệnh rời khỏi.

Nàng đưa đan dược cho Lục Viễn Sương, sau khi nhìn thấy nàng ta dùng, lại bắt mạch cho nàng ta, sau đó nói: "Thương thế của Linh Vị đại nhân cũng sắp khỏi hẳn rồi!"

"Ta phục hồi như cũ, sẽ nhớ công của người." Lục Viễn Sương thản nhiên nói, "Người luyện đan lợi hại như vậy, không nghĩ tới y thuật cũng rất lợi hại. Lúc trước có vài đan sư xem cho ta nhìn, đều không có cách nào. Vì không tiết lộ tin tức, không thể không giết bọn họ."

Độc Cô Thiên Diệp rút lui cổ mình, may mà nàng có thể trị, bằng không nàng có phải cũng sẽ mất mạng không?

"Hắc hắc, ta chỉ vừa vặn từng nghiên cứu thương thế như vậy thôi." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Nga? Còn ai bị thương như vậy?"

"Trước khi ta đến Thần Điện đã đi gia tộc Độc Cô một chuyến. Gia tộc Độc Cô hẳn là Linh Vị đại nhân biết, gia tộc lánh đời. Nói là đi cứu trị gia chủ Độc Cô Vân Hằng của bọn họ. Chỉ là thương thế kia rất nghiêm trọng, mặc dù có Hỏa Long đan, nhưng..." Về mặt Độc Cô Thiên Diệp tiếc hận nói, "Sau đó lúc ta phải rời khỏi, con của Độc Cô Vân Hằng là Độc Cô Trần Viễn bị nâng về. Lúc ấy ta không biết hẳn làm gì, chỉ phát hiện hẳn bị thương rất nặng, sau đó bọn họ nói cho ta hẳn có ý đồ xuống hỏa diễm thâm uyên cứu con hẳn, nhưng không cẩn thận phá hủy trận pháp, chẳng những không cứu con mình ra, ngay cả phân thân cũng bị uy lực khi trận pháp nổ mạnh cấp làm biến mất. Ta cũng là lần đầu tiên gặp bệnh nhân như vậy, cho nên nghiên cứu một chút."

"Người nói trận pháp nổ mạnh ? Vậy người ở bên trong đâu?" Lục Viễn Sương cầm tay Độc Cô Thiên Diệp, kích động hỏi.

"Linh Vị đại nhân, trận pháp gì đó ta không biết, bọn họ nói người ở bên trong nổ mạnh ngay cả bụi cũng không còn, cuối cùng là sao ta cũng không biết. Nhưng nghe nói hỏa diễm thâm uyên kia không phải người bình thường có thể đi xuống. Nhưng ta nhìn thấy mọi người của gia tộc Độc Cô đắm chìm trong bi thương, nói vậy là sự thật rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong.

"Người nói đều là thật?" Lục Viễn Sương trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn trừng ra trên mặt của nàng hai đóa hoa.

"Thật sự, nếu Linh Vị đại nhân không tin, ta có thể thề !" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp cũng không có lý do gì lừa mình, bỏ tay nàng ra, nói: "Không cần. Người đi tẩy rửa trước đi. Ta muốn thanh tỉnh một chút, ai tới cũng không cho quấy rầy ta."

" Vâng, Linh Vị đại nhân!" Độc Cô Thiên Diệp hành lễ rồi lui ra ngoài, nói với người bên ngoài: "Linh Vị đại nhân nói ai cũng không cho đi vào, nếu cho người vào, cẩn thận đầu của các người!"

"Vậy, nếu điện chủ đến đây thì sao ?" Có người nhỏ giọng hỏi.

"Điện chủ đại nhân? Nếu Điện chủ đại nhân tới thì đi vào bẩm báo cho Linh Vị đại nhân đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, chấp tay sau lưng rời khỏi.

Mọi người của Thần Điện biết Linh Vị đại nhân xuất quan, nhưng sau đó không lâu lại nhốt mình trong phòng không ra, ngay cả điện chủ đi tìm nàng nàng cũng không gặp. Chỉ có Bách Lý Tà đại sư có thể đi vào viện của nàng.

"Thân thể của ta lúc này, có thể đi xa không ?" Lục Viễn Sương hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

"Linh Vị đại nhân, bây giờ người đừng đi xa thì tốt hơn." Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe thấy lời nói của Lục Viễn Sương, trong lòng nhảy dựng, khôi phục trấn định rất nhanh, khuyên, "Thân thể người còn chưa hoàn toàn không phục, nếu dùng truyền tống trận, bị không gian đè ép sẽ tạo thành nguy hại nghiêm trọng với thân thể của người. Nếu là ngồi phi hành thú, thời gian quá dài, cũng không tốt cho thân thể của người."

Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói những câu lo lắng cho mình, Lục Viễn Sương trầm mặc .

"Nhưng nếu Linh Vị đại nhân một đường có thể chú ý, cũng không phải không thể ra cửa. Nhưng không thể dùng truyền tống trận." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lục Viễn Sương không tiếp tục nói đề tài này, lại nói trước khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi: "Người về chuẩn bị đi, ngày mai cùng ta đi ra ngoài."

Độc Cô Thiên Diệp dừng một chút, trả lời: "Vâng."

"Hơi xa, đồ gì nên mang thì mang theo." Lục Viễn Sương tiếp theo nói.

"Thuộc hạ đã biết." Độc Cô Thiên Diệp nói xong lui đi ra ngoài.

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp hơi kích động, không biết nơi nàng ta muốn đi có phải như mình nghĩ không? !

Ngày hôm sau, Lục Viễn Sương gọi Ngô Ba tới, dặn dò một chút, mang theo Độc Cô Thiên Diệp, ngồi trên phi hành thú của nàng ta rời khỏi. Không nghĩ tới phi hành thú của nàng ta cư nhiên thuộc bộ tộc phượng hoàng!

Hai người phi hành hơn một tháng, xuyên qua sơn mạch Bắc Vọng, sau khi đi vào đông đại lục. Độc Cô Thiên Diệp đề nghị nàng ta đi Thần Điện tu dưỡng vài ngày, sau đó mới tiếp tục chạy đi. Cuối cùng, bọn họ đi tới lĩnh vực lam hải!

Qua hơn hai tháng, thân thể Lục Viễn Sương đã tốt lắm rồi. Không dùng truyền tống trận, quả nhiên lãng phí không ít thời gian, nhưng là cũng nhiều thời gian cho nàng tu dưỡng thân thể.

Đến gần hải vực lam hải, Lục Viễn Sương không để cho Độc Cô Thiên Diệp đi theo nữa, tự mình ngồi phượng hoàng bay về phía chỗ sâu trong hải vực lam hải.

"Chủ nhân, làm sao bây giờ?" ĐăngHoàng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng người đã nhìn không thấy ở phương xa, nói: "Nàng đi chỗ sâu trong lam hải, vậy chắc chắn mẫu thân là bị trấn áp dưới đáy biển."

"Lão phù thủy đá chúng ta ở đây, chúng ta nên làm gì bây giờ?" ĐăngHoàng hỏi.

"Nàng có thể đi, chúng ta cũng có thể đi." Độc Cô Thiên Diệp cảm ứng bốn phía một chút, phát hiện không có người, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ, không đến một lát, cô nương quần áo hồng nhạt xuất hiện tại chỗ.

"Tiểu Hỏa, đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp kêu tiểu Hỏa ra, đuổi theo hướng mà Lục Viễn Sương đi.

Sáng sớm nàng thả một mùi hương thảo nhiên trên người Lục Viễn Sương, mùi này truyền ra mấy ngày cũng không tản đi. Độc Cô Thiên Diệp theo nàng đuổi theo.

Lục Viễn Sương bay đến trên đảo nhỏ nằm chính giữa hải vực lam hải, vung tay áo lên với làn nước xanh thẳm, toàn bộ nước biển tách ra hai bên, tạo thành lối đi. Nhìn lối đi xuất hiện, nàng ta thu hồi linh thú vào không gian khế ước, sau đó phi thân hạ đáy biển. Sau khi nàng vào, nước biển tự động hợp lại như cũ.

Độc Cô Thiên Diệp ở rất xa nhìn Lục Viễn Sương xuống đáy biển, không biết nàng ta sau khi xuống biển thì đi về phía nào. Phòng ngừa nàng ta đột nhiên đi lên, Độc Cô Thiên Diệp để tiểu Hỏa hạ xuống trên đảo nhỏ gần đó.

"Tỷ tỷ, giờ làm sao?" Tiểu Hỏa biến thành người, nhìn nước biển trải dài vô tận hỏi.

"Nghĩ biện pháp đi xuống, như vậy mới có thể tìm được địa điểm cụ thể giam giữ mẫu thân." Độc Cô Thiên Diệp tự hỏi một lát rồi nói.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta đến, ta đến!" Lam Nguyệt cục cựa ở trong Luyện Yêu Hồ biết Độc Cô Thiên Diệp muốn xuống biển, hô với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến cục cựa Lam Nguyệt là rồng nước, xuống nước chắc chắn không thành vấn đề, kêu nó ra.

Cục cựa Lam Nguyệt vừa ra tới, nhìn thấy mặt biển màu lam, lớn tiếng hoan hô, sau đó chui vào trong biển, qua hơn mười giây lại theo chạy ra từ trong nước, bay đến giữa không trung, nước mang ra xối ướt quần áo Độc Cô Thiên Diệp và tiểu Hỏa.

"Tỷ tỷ, oa nga, cục cựa thật là vui vẻ nha !" Cục cựa Lam Nguyệt lại chui vào trong nước, thò đầu ra nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hưng phấn nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy cục cựa Lam Nguyệt vui vẻ như vậy, khóe miệng cũng cong lên. Tuy hoàn cảnh trong Luyện Yêu Hồ không tệ, nhưng là dù sao không phải hải dương, Lam Nguyệt làm thủy thú, nhìn thấy nước biển tự nhiên sẽ như thế.

"Cục cựa, người có biện pháp để cho ta đi vào trong biển không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Tuy tất cả nước và băng trong thiên địa đều phải nghe hiệu lệnh của nàng, nhưng nàng không thể đi xuống xong vẫn phải phân tâm khống chế nước biển.

"Tỷ tỷ, tỷ khế ước ta rồi, cho dù ở đáy biển cũng có thể hô hấp tự do." Lam Nguyệt cục cựa nói, sau đó hóa thành hình người, đi đến bên bờ biển.

"Ta có thể hô hấp dưới nước?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói, vậy không phải nàng thành cá sao? Nghĩ đến mình đã bị cải tạo thành kim sắc

xương cốt kim sắc kinh mạch, giờ không nghĩ tới mình tiến thêm một bước tiếp cận không thuộc nhân loại!

Nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của cục cưng Lam Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp thử một chút trong nước biển, không nghĩ tới mình thật sự có thể hô hấp trong nước! Chuyện này giải quyết một vấn đề lớn của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi vào tiểu Hỏa Luyện Yêu Hồ, hoàn cảnh này không thích hợp nó, sau đó cùng cục cưng Lam Nguyệt vào trong nước.

Các nàng không biết, khi các nàng xuất hiện trong biển, thế giới đáy biển đã nhắc lên sóng to.

Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp đi bộ trong thế giới đáy biển, phát hiện cảnh sắc dưới hải dương rất được, đủ loại hải tảo, san hô, người cá đàn vào thành sắc thái thế giới sặc sỡ.

Đáy biển đều là một ít linh thú hình cá, nhìn thấy một người như Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện, đều tò mò xông tới, chỉ trở nàng và cục cưng Lam Nguyệt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một lần, không phát hiện bóng dáng của Lục Viễn Sương, trong lòng hơi thất vọng. Cái kia mùi đến trong nước vốn không có hiệu quả, hiện tại cũng không biết nàng đi nơi đó. Đáy biển lớn như vậy, nàng muốn đi đâu tìm kiếm mẫu thân rơi xuống? !

"Các người có thấy nhìn người vừa mới vào chạy hướng nào không?" Rơi vào đường cùng, Độc Cô Thiên Diệp đành phải hỏi linh thú nơi này. Hy vọng có thể biết phương hướng của nàng ta.

Nhưng tất cả linh thú đều nói mình không biết, chỉ có một con cá nhỏ đi ra, nói: "Ta biết ta biết, nàng chạy về hướng kia." Không có tay, cá nhỏ chu miệng về một hướng, xem như ngón tay chỉ đường.

"Cảm ơn người!" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới linh thú đáy biển nhiệt tình như vậy, vô cùng cảm tạ cá nhỏ kia. Sau đó cùng cục cưng Lam Nguyệt đuổi theo hướng cá nhỏ nói.

"Tỷ tỷ, không nghĩ tới đáy biển là dạng này !" Cục cưng Lam Nguyệt mới mở mắt nhìn cảnh đẹp một đường xẹt qua cảm thán.

"Về sau có thời gian người có thể thường xuyên đến bờ biển chơi." Độc Cô Thiên Diệp thấy cục cưng Lam Nguyệt vui vẻ như vậy, nói.

Nhưng cục cưng Lam Nguyệt lại đột nhiên mất hứng, dừng lại nói: "Ta muốn cùng một chỗ với tỷ tỷ, tỷ tỷ đi nơi nào, ta đi nơi đó."

Độc Cô Thiên Diệp cũng dừng lại, vuốt đầu cục cưng Lam Nguyệt, nói: "Ta cũng không nói cho người một người đến mà, ta nói là đến lúc đó chúng ta và người đến."

Cục cưng Lam Nguyệt nghe xong lời này thì rất vui vẻ, kéo Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục bơi về phía trước, nhưng bơi đã lâu cũng không có thấy bóng dáng Lục Viễn Sương.

"Tỷ tỷ, vẫn chưa thấy nàng." Cục cưng Lam Nguyệt hơi nhụt chí nói.

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cũng hơi tiếc nuối, thở dài, nói: "Ít nhất chúng ta biết mẫu thân bị trấn áp dưới đáy biển. Lại nghĩ biện pháp tìm đi."

Bên này, sau khi Lục Viễn Sương xuống đáy biển đi rất nhanh về trước, không lâu sau thì thấy một bụi san hô, nàng đi trái phải quanh san hô vài bước, người đã không thấy tăm hơi!

San hô này cư nhiên bày thành huyễn trận!

Sau khi nàng ta vào trong, lại đi rất lâu, mới chậm rãi thấy một sơn mạch đáy biển, trên núi có một sơn động. Nàng ta đứng thẳng trước động một lát, biểu tình âm lãnh trên mặt giống muốn giết người. Cuối cùng nàng ta xoay người đi vào.

Trong động vẫn có rất nhiều nước, sau khi đi vào thì sẽ thấy toàn bộ chân núi như bị vét sạch, chỉ có chính giữa hơi cao một chút. Trên đó có ánh sáng trập pháp. Bên trong nằm một bóng dáng suy yếu, đúng là mẫu thân Độc Cô Thiên Diệp - Mạc Thu Thủy.

Lục Viễn Sương nhìn Mạc Thu Thủy, ánh mắt ghen tị tàn nhẫn, rất muốn bầm thây vạn đoạn Mạc Thu Thủy. Nếu không có trập pháp này ngăn trở, nàng ta nhất định phải một đao một đao cắt bỏ thịt trên người nàng!

Mạc Thu Thủy cảm thấy có người đến đây, không cần nghĩ cũng biết là ai. Nhắm mắt lại hỏi: "Người lại tới làm gì?"

Lục Viễn Sương nghe giọng nàng đã suy yếu không chịu nổi, cười lạnh nói: "Ta đến nói cho người tin tức tốt!"

Ánh mắt Mạc Thu Thủy lập tức mở ra, sắc bén nhìn Lục Viễn Sương. Tuy thân thể suy yếu, nhưng nàng vẫn gắng gượng ngồi dậy.

"Người muốn nói gì?" Mạc Thu Thủy nhìn chăm chăm Lục Viễn Sương.

Lục Viễn Sương nhìn thấy ánh mắt Mạc Thu Thủy vẫn sáng ngời câu hồn như cũ, đột nhiên cười, nói: "Ta tiêu phí gần hai tháng, mới đến được nơi đây, đương nhiên là có tin tức tốt muốn chia sẻ với người. Chỉ là không biết người có thể đoán được không?"

"Người thương tổn nữ nhi của ta? ! Người nếu dám thương hại nó, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!" Mạc Thu Thủy lập tức kích động lên. Nàng biết Độc Cô Dật Hiên bị trấn áp ở hỏa diễm thâm uyên, Lục Viễn

Sương không động hấn được, duy nhất có thể nghĩ đến là nữ nhi ở đại lục Huyền Nguyệt.

"Ha ha, tiểu tiện nhân kia còn không đáng để ta đi tìm nàng, tự nhiên sẽ có người thu thập nàng. Ta vội tới người nói là, trượng phu của người."

"Trượng phu ta làm sao?" Mạc Thu Thủy vừa thả tâm lại bị treo lên.

"Làm sao hả?" Lục Viễn Sương cười lớn nói, trong giọng nói có vui vẻ, giải thoát, cũng có nồng đậm đau lòng và thương tâm, "Ha ha, hấn làm sao? Hấn đã chết, ha ha, hấn đã chết! Về sau không còn có người này! Không còn có ! Ha ha!"

"Ông!" Đầu óc Mạc Thu Thủy vang một tiếng, làm cho nàng cảm thấy mình xuất hiện ảo giác. "Sẽ không , sẽ không ! Hấn ở trong trận pháp, người không có khả năng thương tổn được hấn!"

"Ai nói là ta giết chết hấn? Ha ha, là lão cha hấn, mưu toan đi phá giải trận pháp, kết quả phá giải thành phá hư, trận pháp nổ mạnh, nổ hấn chết! Ha ha, đã chết, đã chết!" Lục Viễn Sương hơi điên cuồng kêu to, ở đây nàng ta không cần giả cao quý, giả nữ thần, nàng ta có thể tận tình phát tiết tức giận và đau xót của mình.

Nhưng có một nữ nhân bồi nàng ta ! Nhìn ánh mắt sáng ngời của Mạc Thu Thủy lập tức tan biến, lòng của nàng ta dâng lên khoái cảm trả thù. Cảm giác này, thật giống như mình xuống địa ngục, người cũng đừng nghĩ lên thiên đường!

Mạc Thu Thủy cảm thấy giờ mình đã không phải mình , đã không có suy nghĩ, chỉ nhìn thấy môi Lục Viễn Sương không ngừng nói chuyện, lại không nghe thấy giọng của nàng ta. Trong đầu chỉ có một giọng nói : hấn đã chết, Độc Cô Dật Hiên đã chết!

Sao hắn có thể chết chứ? Nàng còn sống rất tốt, sao hắn có thể chết chứ? Đây nhất định là Lục Viễn Sương vì đã kích nàng nên mới cố ý nói như vậy. Nhưng đáng vẻ điên cuồng của nàng ta, lại không giống nói dối chút nào.

Nàng mắt nhắm lại, không nhìn thấy thế giới bên ngoài, vậy nàng sẽ không nghĩ việc Lục Viễn Sương nói là sự thật. Như vậy có thể chứ? Có thể chứ?

"Tiện nhân, người nói, nếu không ta giết phế vật nữ nhi của người, thế nào?" Sau khi Lục Viễn Sương phát tiết một phen, đã tỉnh táo lại, nhìn vẻ mặt như tro tàn của Mạc Thu Thủy, cười lạnh tiếp tục kích thích nàng.

Nữ nhi! Nghe thế, đầu óc Mạc Thu Thủy lập tức khôi phục rõ ràng, nhìn nàng nói: "Nếu người dám đụng nữ nhi của ta, dù ta thành quỷ cũng phải kéo người theo!"

"Ha ha, chỉ là một phế vật thôi, người để ý như vậy làm gì? Có lẽ đến lúc đó người còn muốn cảm tạ ta, cho một nhà các người đoàn tụ! Ha ha!" Lục Viễn Sương nói xong, cười lớn rồi đi ra ngoài.

"Không cho phép người động nữ nhi của ta! Tuy nàng không có vào gia phả, nhưng dù sao nàng cũng là người của gia tộc Độc Cô, nếu người trực tiếp chống lại gia tộc Độc Cô, người làm đi! Như người nói, một nhà ba người chúng ta vừa lúc đoàn tụ dưới hoàng tuyền!" Mạc Thu Thủy nhìn bóng dáng Lục Viễn Sương nói.

Nhìn thấy Lục Viễn Sương thật sự đã rời khỏi, Mạc Thu Thủy lập tức tê liệt ngã xuống, lệ trong mắt giống hạt châu bị cắt đứt mà rơi xuống. Nàng sờ sờ ngực mình, nơi đó đau vô cùng!

Chàng từng nói, ta không chết, chàng cũng sẽ không chết, giờ chàng lại để lại một mình ta ở trong nhân thế phù hoa này!

Chàng từng nói, sau này sẽ mang ta và nữ nhi đi các đại lục nhìn ngắm phong cảnh khác nhau, giờ lại để mình ta và con trời nam đất bắc!

Chàng từng nói nhiều lời thề như vậy, còn chưa làm được, sao chàng có thể chết đi? !

Bởi vì chàng và nữ nhi, ta mới chống đỡ cho đến bây giờ, chàng đi rồi, ta và con phải làm sao bây giờ?

Mạc Thu Thủy càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng đau lòng, cả người như bị treo cổ lên mà thực thi khổ hình, làm cho nàng mỗi một lần hô hấp cũng khó khăn như vậy!

Áp lực mỗi ngày của trận pháp lại tới nữa, thân thể của nàng phản xạ có điều kiện vận khí chống cự.

Bởi vì hận của Lục Viễn Sương với nàng, trận pháp của nàng lợi hại hơn nhiều lần trận pháp của Độc Cô Dật Hiên, mỗi ngày đều có áp lực không gian vài lần, làm nàng mỗi lần đều bị đè ép vậy. Trước kia cảm thấy khó khăn, nhưng hôm nay nàng mới chính thức cảm thấy chống đỡ không nổi, nghĩ nếu không phản kháng, trực tiếp để trận pháp áp chết mình như vậy mình sẽ không đau lòng như vậy!

Khi nàng muốn buông tay, mặt Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện trong óc của nàng.

Không thể buông tay ! Nàng còn có nữ nhi, nàng không thể để nữ nhi không có mẫu thân! Nếu nàng biết mẫu thân mình cứ như vậy để nàng một mình ở trên đời, chắc chắn sẽ hận mẫu thân không trách nhiệm này! Nàng không thể để nữ nhi thất vọng!

Nghĩ vậy, nàng lại bắt đầu đối kháng với trận pháp mỗi ngày.

Ở nơi nào của đáy biển, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn. Nàng lấy tay vỗ ngực, cái cảm giác này, như là trong lòng mẫu thân đau, nhả nhủ đến trong thân thể nàng. Nước mắt của nàng lập tức rơi lên, hòa vào trong nước biển.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc?" Mặc dù nước mắt chỉ lướt qua trong giây lát, nhưng vẫn bị cục cưng Lam Nguyệt thấy được, nó giơ tay nho nhỏ kề lên mặt Độc Cô Thiên Diệp, nhẹ nhàng chà lau nước mắt căn bản nhìn không ra, nói: "Tỷ tỷ đừng khóc, cục cưng cùng tỷ."

Chờ trận đau lòng kia đi qua, Độc Cô Thiên Diệp ôm cục cưng Lam Nguyệt lên, cọ cọ đầu mình vào mặt nó, nói: "Tỷ tỷ không sao."

"Tỷ tỷ không sao là tốt rồi." Cục cưng Lam Nguyệt lấy tay ôm lấy cổ Độc Cô Thiên Diệp, ngửa đầu hôn mặt nàng, nói: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta và bọn tiểu Hỏa tỷ tỷ đều cùng tỷ tỷ."

Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười gật gật đầu, nhẹ xoa ngực ần ần còn đau, ánh mắt sâu thẳm. Mẫu thân, chờ con, con sẽ tới cứu ngài rất nhanh!

"Chúng ta tiếp tục tìm đi, nhìn xem nơi đó có dị tượng gì không."

Độc Cô Thiên Diệp ôm Lam Nguyệt cục cưng chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên bị một đám động vật biển vây quanh.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 37: Thân Thế Cục Cứng Lam Nguyệt

Độc Cô Thiên Diệp nhìn động vật biển vây quanh mình, chủng loại cũng thật phong phú, tuy rằng đều là thu nhỏ cũng lớn bằng một người, nhưng vẫn là chủng loại nhiều, số lượng lớn, đứng đầy đáy biển lọt vào trong tầm mắt.

Khi bọn họ đi lên vây quanh thì cục cứng Lam Nguyệt đã hóa thành hình người, đứng phía trước Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt nghiêm túc.

"Là bọn họ, bắt lại!" Hải Tinh thú cầm đầu nhìn bọn họ, cái gì cũng không nói, đã muốn bắt bọn họ lại.

Nhân loại không thể tùy tiện đến hải vực, nơi này cũng là có phân chia thế lực nhất định. Nhưng cái gì cũng không nói như vậy mà trực tiếp bắt người thì chưa từng xảy ra.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, đội ngũ chỉnh tề, như là quân đội có huấn luyện.

"Chúng ta chọc tới các người lúc nào? Sao lại muốn bắt chúng ta lại?" Độc Cô Thiên Diệp híp mắt hỏi.

Hải Tinh thú nhìn bọn họ, nói: "Vương có lệnh, bắt những người tự tiện lên vào lĩnh vực lam hải lại. Mặc kệ các người tới là làm gì, đều phải đi theo chúng ta! Bắt lại!"

"Ai dám!" Cục cưng Lam Nguyệt nhìn thấy bọn họ thật sự muốn động thủ, uy áp trên người phóng ra, làm cho những động vật biển đều này không thể động đậy. "Không muốn mạng, thì đi lên!"

Sắc mặt Hải Tinh thú nhất thời khót nhìn, không nghĩ tới đối phương chỉ cần một cái uy áp thì làm cho bọn họ như thế, không biết cuối cùng đối phương có thân phận gì? Nhưng có thể khẳng định, hẳn nhất định cũng là bộ tộc động vật biển.

Trong hoa viên cung điện đáy biển, một vị phụ nhân quần áo hoa lệ nhìn kim khóa trong tay ngẩn người, đúng là vương hậu Cổ Nga của vương tộc đáy biển. Vương Lam Hoàn tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ của nàng thờ dài, nói: "Vương hậu, nàng lại thương tâm."

Cổ Nga nhìn thấy hẳn, đứng dậy vội vàng hỏi: "Thế nào, có tin tức không?"

Lam Hoàn lắc đầu.

Nước mắt Cổ Nga lập tức rơi xuống, nói: "Phái người nhiều như vậy cũng không tìm thấy sao?"

Lam Hoàn đỡ hai vai của nàng, an ủi: "Nàng yên tâm, chỉ cần hẳn còn sống, thì nhất định sẽ tìm được."

"Rõ ràng lần trước cảm ứng được hẳn, nhưng tại sao sau này như thế nào cũng không thấy?" Cổ Nga chà lau nước mắt nói.

"Chúng ta..." Lam Hoàn vừa định nói chuyện, đột nhiên Cổ Nga ngẩng đầu, nhìn về một hướng nói: "Vương, ta cảm ứng được hẳn, lần này rất gần, ngay trong lam hải!"

"Thật sao?" Lam Hoàn cũng kích động, "Nàng xác định sao?"

"Uh, ta xác định, hãn phóng thích uy áp của hãn." Cổ Nga nói: "Chắc hẳn hãn là gặp chuyện gì mới phóng thích uy áp, chúng ta mau đi xem đi." Nói xong, nàng trực tiếp bay ra khỏi hoàng cung, chạy cực nhanh trong nước.

"Vương hậu, đợi ta với." Lam Hoàn nhìn dáng vẻ vô cùng lo lắng của nàng thì hô phía sau, nhưng là Cổ Nga căn bản không nghe hãn, hãn đành phải đuổi theo.

Một cái lão giả công mai rùa chạy vào, nhìn thấy hai người trước sau bay ra đi, hô: "Đại vương, vương hậu, tộc Kinh Sa đưa tin tức đến đây, ôi chao, đại vương người đừng đi mà?" Nhìn thấy Lam Hoàn đã không thấy bóng người, hãn lắc đầu nói, "Ai, lại đã tới chậm một bước, ôi uy, khi nào thì ta có thể đi nhanh chút đây?" Nói xong chậm rãi thông thả bước khỏi hoa viên.

Một nơi khác, cục cưng Lam Nguyệt thay đổi bộ dáng đáng yêu lúc trước, oán hận nhìn động vật biển chung quanh."Ta và tỷ tỷ của ta tới nơi này tìm người, nếu các người cố ý muốn dẫn chúng ta đi, vậy chớ trách chúng ta đại khai sát giới."

Hải Tinh thú nhìn cục cưng Lam Nguyệt, xuy cười một tiếng, nói: "Người nói người đến tìm người, tìm người nào? Giờ tình huống hỗn loạn như vậy, có lẽ người là người do tộc Kinh Sa phái tới tìm hiểu tin tức. Như vậy chúng ta càng không thể để các người rời khỏi. Người tới, bắt lại."

Nghe thấy mệnh lệnh của Hải Tinh thú, những động vật biển khác đánh tới hai người, Độc Cô Thiên Diệp và cục cưng Lam Nguyệt đành phải công kích bọn họ. Nếu như bị bọn họ bắt đi, muốn tìm đến mẫu thân sẽ càng phiền toái.

Hải Tinh thú nhìn đến bọn Độc Cô Thiên Diệp phản kháng, nói: "Còn dám phản kháng, hẳn hẳn là do Kinh Sa tộc phái tới ! Nếu không thể bắt

sống, giết chết ngay tại chỗ!"

Bởi vì uy áp của cục cưng Lam Nguyệt, hành động của nhóm động vật biển có vẻ chậm chạp, Độc Cô Thiên Diệp vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, bởi vì là ở trong nước, tốc độ không nhanh lắm, nhưng vẫn mau hơn động vật biển. Chỉ thấy đàn động vật biển chỗ nàng và cục cưng Lam Nguyệt đi qua lý, động vật biển cũng không tánh mạng, nhưng máu tươi rất nhanh nhiễm đỏ nước biển chung quanh các nàng.

Hải Tinh thú vừa thấy đã biết thương vong thảm trọng, nói: "Không nghĩ tới các người còn thật sự có tài, các người, còn có các người, lên!"

Linh thú bị ngón tay hắc chỉ đến co rụt cổ lại, hai người kia chém thú giống chém cải trắng vậy, chúng đi lên không phải chịu chết sao ? Cái này phải tìm thực lực cường hãn mới có thể quyết đấu với nàng nha!

Nghĩ thì nghĩ, bọn họ vẫn cầm vũ khí của mình, vọt lên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy động vật biển càng ngày càng nhiều, nghĩ biện pháp rời khỏi. Giết động vật biển càng nhiều, hành động của nàng dưới đáy biển lại càng khó khăn, kết quả như vậy không phải nàng muốn. Nhưng số lượng lính tôm tướng cua của đối phương thật sự nhiều lắm, trừ mở một đường máu, căn bản không có biện pháp khác.

Không biết bọn họ đã chiến đấu bao lâu, nước biển chung quanh đã nhuộm đầy máu, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là máu màu đỏ huyết và thi thể trong nước. Hai người bọn họ trải qua thời gian dài chiến đấu, cũng hơi chật vật.

Đột nhiên, một động vật biển đi ra phía sau cục cưng Lam Nguyệt, chuẩn bị đánh lén. Cục cưng Lam Nguyệt đã phát hiện ý đồ của nó, nhưng vì phía trước đang chiến đấu với Hải Tinh thú, không thể phân thân, hắc đã cảm thấy xúc cảm lạnh như băng của binh khí phía sau.

"Dừng tay!" Một giọng nói dễ nghe truyền đến, cùng tới còn có một linh lực màu lam, đánh kẻ đánh lên qua một bên.

Tất cả mọi người bị ngoài ý muốn nhiều ra này hấp dẫn lực chú ý. Nhìn người tới.

"Dừng tay." Cổ Nga rơi xuống giữa chiến trường, thẳng tắp nhìn cục cưng Lam Nguyệt.

Hải Tinh thú nhìn thấy Cổ Nga, đi đến bên người nàng, nói: "Vương hậu, nhân loại này và khế ước thú của nàng mưu toan gây rối ở nơi này của chúng ta, thuộc hạ đang tróc nã."

"Làm càn! Tiểu điện hạ cũng là người các người có thể tổn thương?" Cổ Nga quát lớn nói.

"Tiểu, tiểu điện hạ?" Hải Tinh thú hoang mang, nó chỉ bắt người xông vào lam hải, sao lại thành bất kính với tiểu điện hạ?

Lam Hoàn cũng đuổi theo lại, rơi xuống bên người Cổ Nga, nhìn thấy cục cưng Lam Nguyệt và Độc Cô Thiên Diệp còn có này vô số thi thể động vật biển trôi nổi, nhú mào.

"Cục cưng." Cổ Nga không để ý tới những người khác, nhìn cục cưng Lam Nguyệt, nhẹ giọng kêu.

Lam Nguyệt nhìn thấy Cổ Nga, lập tức chạy tới sau Độc Cô Thiên Diệp, lộ một cái đầu ra, nói: "Người là ai? Sao mà biết ta gọi là cục cưng?"

Cổ Nga nghe thấy lời nói của Lam Nguyệt, nước mắt lập tức chảy ra, nói: "Cục cưng, ta là mẫu hậu con mà!"

"Mẫu hậu?" Lam Nguyệt nhìn Cổ Nga, lắc đầu nói: "Người không phải, ta không biết người, ta chỉ có tỷ tỷ!"

Nghe được Lam Nguyệt trong lời nói, Cổ Nga nhin không được lung lay thân thể, thương tâm nhìn Lam Nguyệt nói: "Ta thật là mẫu hậu con mà!"

"Làm càn! Sao con dám nói chuyện với mẫu hậu con như vậy!" Lam Hoàn nhìn thấy Cổ Nga thương tâm như vậy, nghiêm mặt quát Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt bị Lam Hoàn rống nhảy dựng, trừng mắt nhìn hăn nói: "Người là ai? Dựa vào cái gì rống ta?"

"Chỉ bằng ta là bố mày!" Lam Hoàn quát.

"Ta không biết các người!" Cục cưng Lam Nguyệt cũng cảm thấy cảm giác quen thuộc bọn họ cho hăn, nhưng lập tức nói là phụ mẫu hăn, hăn không tiếp nhận được.

"Cục cưng, người cũng biết người kêu cục cưng sao?" Cổ Nga nhìn Lam Nguyệt nói.

"Biết, ta nhớ rõ khi ta còn chưa đi ra, nghe thấy có giọng nói vẫn gọi ta cục cưng, sau đó ta chỉ biết ta gọi là cục cưng. Lam Nguyệt là tên tỷ tỷ đặt cho ta." Đối với Cổ Nga ôn nhu, thái độ Lam Nguyệt vẫn tốt lắm .

Cổ Nga nghe thấy lời nói của Lam Nguyệt, trên mặt mỉm cười. Khi đó nàng đặt Lam Nguyệt trong cái nôi nhỏ, gọi nó cục cưng, hạ cho nó và mình một cái tử mẫu chú. Khi nàng sờ vỏ trứng nó nó còn cười khanh khách. Không nghĩ tới nó còn nhớ rõ!

Độc Cô Thiên Diệp xem hiểu, nhìn Cổ Nga và Lam Hoàn hỏi: "Các người là cha mẹ cục cưng?"

Độc Cô Thiên Diệp lên tiếng, lực chú ý của Cổ Nga và Lam Hoàn mới chuyển dời đến trên người nàng.

"Người là ai?" Lam Hoành không hờn giận nhìn Độc Cô Thiên Diệp, mặt bình tĩnh hỏi, uy áp vương tộc phóng tới nàng.

Lam Nguyệt nhìn thấy Lam Hoành hung dữ với Độc Cô Thiên Diệp như vậy, đứng ở trước nàng, thay nàng tiếp nhận uy áp, cố hết sức chống cự lại. Nhìn mặt Lam Hoành, kiên định nói: "Ai dám thương tổn tỷ của ta?"

Cổ Nga nhìn thấy sắc mặt Lam Nguyệt lập tức tái nhợt, tay áo vung lên, hóa giải uy áp của Lam Hoành, tức giận trừng mắt hăn, nói: "Người đang làm gì? !" Sau đó xoay người nhìn Lam Nguyệt, nói: "Sẽ không, chúng ta sẽ không thương tổn nàng. Chỉ là muốn hỏi một chút nàng là ai?"

Lam Hoành thấy Cổ Nga tức giận, còn có dáng vẻ Lam Nguyệt che chở Độc Cô Thiên Diệp, hừ hừ hai tiếng, không thèm nhắc lại.

Lúc này Hải Tinh thú mới phát hiện vừa nãy mình làm chuyện gì, nó cư nhiên dẫn quân đội vây công tiểu điện hạ, đây, đây là muốn mệnh nó mà! Lúc này trong lòng nó chỉ có một ý nghĩ, xong đời !

Lam Hoành biết Hải Tinh thú là phụng mệnh làm việc, vẫy vẫy tay để nó mang theo quân đội đi. Nhìn thấy đại vương lên tiếng, mọi người nhanh chóng rời khỏi, sợ mình đi không kịp, vương hậu trị tội bọn hăn.

"Ta là Lam Nguyệt khế chủ Độc Cô Thiên Diệp, nó là khế ước thú của ta." Độc Cô Thiên Diệp lời ít ý nhiều thuyết minh quan hệ của mình và Lam Nguyệt. Lam Nguyệt bổ thêm câu: "Nàng là tỷ tỷ của ta."

"Khế chủ!" Cổ Nga và Lam Hoành nghe từ này, quá sợ hãi!

Độc Cô Thiên Diệp cũng hơi ngượng ngùng, con bọn họ cứ như vậy cho mình khế ước, còn là tiểu điện hạ động vật biển. Không khí nhất thời có chút kỳ quái. Nhưng Lam Nguyệt một chút cũng không có cảm thấy không tốt, nói: "Là ta chủ động khế ước !" Lời nói hơi hơi tự hào.

"Này, chúng ta đi về trước rồi nói sau." Cỗ Nga nhất thời không biết làm sao bây giờ, thật vất vả phát hiện con mình còn sống cũng tìm được nó, nhưng đảo mắt thì biết nó bị người khế ước, lòng của nàng xoay chuyển không kịp.

Lam Nguyệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ tỷ đi đâu, ta đi nơi đó."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn vẻ mặt Cỗ Nga chờ mong nhìn mình, nàng gật đầu đồng ý. Sau đó bọn họ cùng nhau về hoàng cung.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 38

Dọc theo đường đi, đám động vật biển nhìn thấy nhân loại Độc Cô Thiên Diệp đi cùng vương của mình, cảm thấy rất mới mẻ, đều nhìn về phía bọn họ.

Đến hoàng cung, Cổ Nga và Độc Cô Thiên Diệp một trái một phải đi bên người Lam Nguyệt, Lam Hoành đi bên cạnh Cổ Nga. Mọi người đi vào đại điện, Lam Hoành ngồi trên vương vị, Cổ Nga lại ngồi xuống bên cạnh cục cưng Lam Nguyệt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn về mặt từ ái của Cổ Nga, nói: "Vương hậu, tuy người nói các người là cha mẹ Lam Nguyệt, nhưng khi ta gặp nó là ở đại lục Không Linh. Các người có thể xác định nó là con của các người sao?"

Cổ Nga chuyển ánh mắt về phía Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta có thể xác định. Ta và hãn có tử mẫu chú." Nói xong, nàng phát động chú ngữ, cổ tay phải của nàng xuất hiện một dây tơ hồng như ẩn như hiện, trên tay cục cưng Lam Nguyệt cũng xuất hiện một dây tơ hồng.

"Đây là tử mẫu chú. Chỉ cần cục cưng vừa xuất hiện, ta có thể cảm thấy." Cổ Nga nhìn tơ hồng trên tay Lam Nguyệt nói, "Thời gian trước ta cảm thấy hơi thở của hãn, nhưng khoảng cách rất xa, ta chỉ cảm nhận được

nó còn sống. Hoành đã phái rất nhiều người đi tìm, cũng không tìm được hần. Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên nhìn thấy hần."

"Thời gian trước hần là lần Lam Nguyệt khế ước với ta, thực lực hần lập tức tăng đến cao cấp thần thú, không khống chế được uy áp của mình. Nhưng sau đó vẫn không đi ra, cho nên người mới không cảm thấy hơi thở của hần." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, cảm thấy hần là lần đó.

Nói đến khế ước, mặt Lam Hoành càng thối.

"Này, các người thật là phụ mẫu ta?" Lam Nguyệt nhìn Cổ Nga hỏi.

Cổ Nga gật gật đầu, nói: "Thật sự, ta thật là mẫu thân của con." Nói xong nàng còn hóa thành hình thú, quả nhiên rất giống với Lam Nguyệt. Sau đó nàng lại hóa thành hình người, nhìn Lam Nguyệt.

"Nương." Lam Nguyệt đã sớm cảm thấy quen thuộc sâu trong trí nhớ kia, nhưng trong lòng vẫn không dám xác nhận. Sau đó nhìn Lam Hoành, nói: "Hần là cha ta sao?"

Cổ Nga vuốt Lam Nguyệt, nói: "Đúng vậy, con là con của ta. Nhưng con phải gọi ta mẫu hậu, gọi cha con phụ vương."

"Vì sao, tỷ tỷ đều kêu cha và nương." Cục cưng Lam Nguyệt khó hiểu hỏi.

"Bởi vì phụ thân con là Hải tộc vương, ta là Hải tộc vương hậu. Cho nên con phải gọi chúng ta phụ vương mẫu hậu." Cổ Nga nói, "Là lúc trước không tốt, không chăm sóc con thật tốt, mới để con chịu nhiều khổ cực như vậy."

"Sao lúc trước Lam Nguyệt có thể đến đại lục Không Linh?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ai, nói đến chuyện này, còn phải nói từ nội chiến Hải tộc." Cổ Nga vừa mới mở miệng, lão giả công mai rùa chậm chậm rì rì đi đến.

Quy lão đi vào đại sảnh, thông thả hành lễ, nói: "Đại vương, ngài đã trở lại!"

"Quy lão, có chuyện gì vậy?" Lam Hoàn hỏi.

"Nga, là như vậy, có tin tức từ tộc Kinh Sa." Quy lão nói. Nhìn thấy Lam Nguyệt, ánh mắt sáng lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, túm tay hắn nói, "Đây là tiểu điện hạ sao? Ai nha, đã lớn như vậy ?!"

Lam Hoàn xoa xoa đầu mình, nhìn Quy lão nói: "Quy lão, ngài đợi lát nữa lại ôn chuyện với Lam Nguyệt, trước tiên nói về tin tức xấu từ tộc Kinh Sa đi!"

Lúc này Quy lão mới nhớ tới mục đích mình đến đây, nói: "Đúng, lão hủ đã quên mất. Hôm nay truyền đến tin tức, nói tộc Kinh Sa đã tập kết rất nhiều cao thủ, chuẩn bị công kích hoàng cung."

"Cái gì? !" Lam Hoàn nghe thấy tin tức này, lập tức đứng lên từ vương tọa, tức giận nói: "Tộc Kinh Sa đúng là to gan lớn mật, không muốn sống chăng!"

"Tộc Kinh Sa xem chúng ta là quả hồng mềm, muốn nắn thì nắn sao?" Cổ Nga vẫn ôn hòa dễ thân cũng nghiêm túc nói, "Nếu thật sự như thế, chúng ta đấu một trận với bọn họ, nhìn xem cuối cùng là đám ô hợp bọn họ lợi hại, hay là chúng ta tốt hơn!"

"Xảy ra chuyện gì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Lam Nguyệt cũng nhìn bọn họ.

Cổ Nga cười, nói: "Đây đều là chuyện của bọn họ, để bọn họ xử lý là được, chúng ta ra sau đi trò chuyện. Quy lão, ngài muốn đi không ?"

"Lát nữa ta lại đi, giờ thương nghị cùng vương trước, bằng không chốc lát ta lại quên." Quy lão cười nói.

Cổ Nga cũng không miễn cưỡng, kéo Độc Cô Thiên Diệp và cục cưng Lam Nguyệt rời khỏi.

"Thiên Diệp cô nương, người có thể nói cho ta nghe người gặp Lam Nguyệt thế nào không?" Đi ra hoa viên phía sau, ba người ngồi giữa đám san hô nói chuyện phiếm. Cổ Nga nắm tay Lam Nguyệt, hỏi.

"Ta trong một lần hội đấu giá mua được Lam Nguyệt, lúc ấy..." Độc Cô Thiên Diệp nói ra mình tình huống gặp cục cưng Lam Nguyệt, sau đó còn nói một chút chuyện khế ước Lam Nguyệt trong bí cảnh Không Linh.

"Sao Lam Nguyệt có thể xuất hiện ở đại lục Không Linh chứ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Cổ Nga thở dài một hơi, nói: "Chuyện này cũng có liên quan tới tộc Kinh Sa. Năm đó bộ tộc Kinh Sa phản bội Hải tộc, mang theo tộc nhân ra ngoài lập vương tộc, ý đồ đối kháng với bộ tộc thủy long chúng ta. Hơn nữa mua chuộc thị nữ của ta, trộm cục cưng sắp ấp trứng ra ngoài, ý đồ uy hiếp bọn ta, ai biết thị nữ kia nửa đường không biết bị ai giết, cục cưng cũng từ nay về sau mất đi tin tức, đi đại lục Không Linh thế nào, chúng ta cũng không biết."

"Thị nữ bị ai giết không biết sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Cổ Nga lắc đầu nói: "Không biết. Khi chúng ta đuổi theo, nàng đã bị chém thành mảnh nhỏ, mà Lam Nguyệt cũng không có tung tích. Chỉ biết cũng là phản đồ nơi này."

"Ngẫm lại xem sự tồn tại của Lam Nguyệt uy hiếp tới ai, vấn đề sẽ được giải quyết." Độc Cô Thiên Diệp phân tích.

"Lúc ấy Lam Nguyệt còn là quả trứng, sẽ uy hiếp đến ai?" Cổ Nga không rõ.

Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, người cũng không biết, làm sao ta biết .

"Đúng rồi, sao các người lại đến hải vực lam hải?" Cổ Nga hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Trong mắt Độc Cô Thiên Diệp hiện lên một tia khổ sở, che dấu rất nhanh, sờ sờ ngực, ngực đã không đau, không biết có phải mẫu thân cũng không đau không?

"Ta tới tìm mẫu thân ta."

"Mẫu thân người? Sao nàng có thể ở đáy biển? Nếu nàng sinh hoạt trong đáy biển, chúng ta không thể không biết ." Cổ Nga nói.

"Không phải, mẫu thân ta là bị trấn áp dưới đáy biển ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Trấn áp? !"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh mắt kinh ngạc của Cổ Nga, gật gật đầu.

"Mẫu hậu, ngài có biết chỗ nào có trận pháp không? Tìm được trận pháp có thể tìm được mẫu thân tỷ tỷ." Lam Nguyệt nói.

Cổ Nga nghĩ nghĩ, nói: "Hai mươi mấy năm trước, quả thật có nghe nói trấn áp quá một nhân loại, là thủ vệ giả không gian tự mình đến. Nhưng ta không biết vị trí cụ thể, chỉ biết là đại khái."

"Này ?" Ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp lập tức sáng lên.

"Mẫu hậu biết? Ngài có thể nói cho chúng ta không?" Lam Nguyệt cũng rất vui vẻ, có vị trí đại khái, bọn họ tìm tòi cũng tiện hơn!

Cổ Nga nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Lam Nguyệt, vỗ tay hân nói: "Ta nói cho các người các người cũng không biết. Vẫn là ta mang bọn người đi thôi."

"Này có tiện không? Người là Vương Hậu Thuỷ tộc, hơn nữa là giờ là lúc mẫu chốt, sao có thể để người dẫn bọn ta đi chứ! Người chỉ định một người dẫn đường cho ta là được, thuận tiện nói cho tuần tra đừng bắt ta ." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Phốc ——" Cổ Nga bị Độc Cô Thiên Diệp trong lời nói chọc cười , nói: "Không có việc gì, dù sao chuyện này có phụ vương hân và Quy lão, không cần chúng ta quan tâm. Ta còn muốn ở chung với các người nhiều chút."

Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt nói không lại Cổ Nga, đành đồng ý. Nàng phái người nói một chút cho Lam Hoàn, mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt ra ngoài. Chờ Lam Hoàn được thị nữ thông báo vội vàng tới, bọn họ đã không có tung tích .

"Giờ làm sao bây giờ?" Quy lão đi theo Lam Hoàn lo lắng nói.

Bọn họ vốn đang suy nghĩ phương pháp đối phó tộc Kinh Sa, có động vật biển đến nói có mấy cao thủ tộc Kinh Sa lên vào vào lãnh địa bọn họ, bọn họ còn đang suy nghĩ mục đích bọn họ đến, không đến 1 phút, chợt nghe thị nữ nói bọn Cổ Nga đi ra ngoài!

Lam Hoàn và Quy lão vừa nghe gấp đến độ không được, nếu nhiều người thì may ra, nhưng chỉ có ba người các nàng, chuyến đi này nhiều nguy hiểm lắm ! Nhưng lúc bọn họ chạy tới bọn Cổ Nga đã rời khỏi.

"Còn có thể làm sao bây giờ, phải người đi tìm! Người tới!" Lam Hoành hô với bên ngoài.

"Vương." Hai thị vệ động vật biển đi đến.

"Lập tức phái một trăm tướng lĩnh cao cấp đi tìm vương hậu và tiểu điện hạ!" Lam Hoành hạ lệnh, "Các nàng hẳn là đi ngũ tứ hải vực, nhất định phải mau chóng tìm được các nàng!"

"Vâng, vương." Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống. Còn lại hai người Lam Hoành và Quy lão đành phải giương mắt nhìn.

Độc Cô Thiên Diệp và Cổ Nga Lam Nguyệt cùng nhau đi về một hướng. Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện hóa ra lúc trước các nàng bất tri bất giác lệch khỏi quỹ đạo nhiều lắm, cách trấn áp nơi càng ngày càng xa.

Phi hành hai ngày, cuối cùng các nàng đến đại hải vực kia.

"Ta chỉ biết ở đây, vị trí cụ thể cũng không biết." Cổ Nga dừng lại nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, nói: "Chúng ta tìm xem có ánh sáng trập pháp hay gì không."

Vì thế ba người bắt đầu tìm tòi trong hải vực này, cũng không chú ý tới chung quanh có người tới gần.

Nơi cách các nàng không xa, vài người giấu trong bụi san hô, nhìn ba người dừng lại nghỉ ngơi. Một người nói: "Lão đại, chúng ta trực tiếp đi lên bắt các nàng về đi."

Một con cá miệng rộng nói: "Không vội, chúng ta phải xem bọn họ có phải thật sự chỉ có ba người không trước, vạn nhất bọn Lam Hoành cố ý lập cạm bẫy, chúng ta sẽ phiền toái."

"Lão đại, người xem, bên trong cư nhiên có một là nhân loại!" Một người khác chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói.

"Bọn Lam Hoành này khi nào thì cấu kết với nhân loại?" Miệng rộng cũng chú ý tới Độc Cô Thiên Diệp, khó hiểu hỏi. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng là vẫn rất vui vẻ như cũ, "Nếu để những kẻ còn do dự biết Lam Hoành cấu kết nhân loại, bọn họ còn có thể không đứng ở chúng ta bên này sao?"

"Ha ha, lão đại anh minh!"

Miệng rộng đánh một cái lên trên đầu người nọ, nói: "Vuốt mông ngựa mầu, còn không nhanh đi bắt người! Bọn họ sắp rời khỏi ! Nếu chúng ta bắt được Cổ Nga, còn sợ không uy hiếp được Lam Hoành và lão ô quy kia sao? !"

"Dạ, lão đại!" Nói xong mấy người trong đó đi qua chỗ các nàng.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện bóng dáng trận pháp, thậm chí ngay chỗ có khả năng bố trí trận pháp cũng không có. Điều này làm cho trong lòng Độc Cô Thiên Diệp rất sốt ruột.

"Hả? Kỳ lạ." Đột nhiên Cổ Nga mở miệng nói.

"Làm sao vậy?" Lam Nguyệt chen lên hỏi. Giờ hẳn đã quen xem nữ nhân này thành mẫu thân mình, chút không được tự nhiên trong lòng cũng dần dần biến mất.

Cổ Nga lấy tay chỉ vào xa xa, vô cùng kinh ngạc nói: "Ta nhớ rõ chỗ đó có một ngọn núi rất cao, nhưng giờ sao lại không có? Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta và phụ vương người cư nhiên cũng không biết!"

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói Cổ Nga, nhìn theo ngón tay nàng, căn bản không có ngọn núi gì.

"Vương phi, người xác định trước mặt có ngọn núi sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Cổ Nga gật gật đầu, nói rất chắc chắn: "Ta xác định. Một trăm năm trước ta và phụ vương hẳn còn dừng lại trên đó. Nhưng giờ vô thanh vô tức không thấy tăm hơi, thật sự rất kỳ lạ."

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói Cổ Nga, trầm tư. Nếu chỗ đó thật sự có ngọn núi, cả ngọn núi bị hủy, động tĩnh chắc chắn rất lớn, bọn Cổ Nga không có khả năng không biết. Nếu bọn họ không nghe thấy động tĩnh, vậy chứng minh ngọn núi này vẫn còn, nhưng lại nhìn không thấy, đây là nguyên nhân gì?

"Mẫu hậu, ngài không xuất hiện ảo giác chứ? Chỗ này rõ ràng không có ngọn núi mà!" Cục cưng Lam Nguyệt nói.

Ảo giác ? Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới, chỗ đó nhất định có huyền trận, che giấu toàn bộ ngọn núi đi! Vì làm cho động vật biến tìm không thấy, sẽ không phá hư!

Vậy chứng minh mẫu thân nhất định bị trấn áp ở đây! Nàng phải tìm được huyền trận, phá giải nó, vậy là có thể đi cứu mẫu thân !

Độc Cô Thiên Diệp càng nghĩ càng kích động, đang chuẩn bị đi xem, phát hiện có người đánh úp lại các nàng. Đối phương cái gì cũng không nói, trực tiếp dùng linh lực công kích, Cổ Nga một phen kéo cục cưng Lam Nguyệt qua, thối lui ra sau mấy chục thước, chỗ các nàng vừa đứng biến thành cái hố sâu mấy thước.

Cổ Nga vừa thấy, tuy bọn họ đều hóa hình người, nhưng nàng vẫn lập tức nhận ra bọn họ là người tộc Kinh Sa.

"Ha ha, không nghĩ tới vương hậu không chỉ có bộ dạng xinh đẹp động lòng người, thực lực cũng cao như vậy!" Mấy người đó vây quanh ba

người Độc Cô Thiên Diệp, miệng rộng chui ra từ bụi san hô, nói, "Thật không nghĩ tới cư nhiên có thể ở đây xảo ngộ vương hậu, thật sự là tam sinh hữu hạnh!"

"Hừ, các người cư nhiên dám đến nơi này của chúng ta!" Khí thế vương hậu cao cao tại thượng của Cổ Nga lập tức phát ra, nhìn bọn họ nói.

Miệng rộng cười cười, nói: "Người dám thông đồng với nhân loại, vì sao ta không dám tới ngũ tứ hải vực? Ta không chỉ đến đây, còn muốn mời người đi chỗ chúng ta làm khách."

"Người nằm mơ!" Vẻ mặt Cổ Nga khinh thường nhìn bọn họ, nói là mời nàng đi làm khách, trên thực tế không phải mang nàng đi làm con tin uy hiếp Lam Hoàn, thật cảm thấy nàng rất yếu đuối sao? Chẳng lẽ là gần đây mình yên lặng dưới đáy biển lam hải lâu lắm, mọi người đều đã quên thực lực của nàng cũng là nhất đẳng đúng không ?

"Hôm nay các người muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi!" Miệng rộng nói xong, tay phải vung lên, mọi người xông tới.

"Ha ha, các người đây là chuẩn bị lấy nhiều khi ít sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn sắc mặt bọn họ, hừ lạnh.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 39: Mẹ Con Gặp Lại

Hơn mười người vây quanh các nàng, Độc Cô Thiên Diệp nhìn một chút, đều là siêu thần thú bảy tám cấp, có thể thấy được thực lực chúng nó hùng hậu. Nếu thật sự chỉ có bọn họ ba người, vậy hôm nay sẽ nguy hiểm.

Vẻ mặt Cổ Nga ngưng trọng nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Lát nữa ta sẽ tận lực giữ chân bọn họ, người tìm thời cơ mang cục cưng đào tẩu, về tìm phụ vương hân."

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới nàng ta còn muốn cho Lam Nguyệt rời khỏi với nàng, trong lòng nóng lên, nói: "Nếu chúng ta đi, người phải làm sao?"

Trong mắt Cổ Nga hiện lên một tia không cam lòng, nói: "Ta không thể rơi vào trong tay chúng nó, bằng không phụ vương hân sẽ bị cản trở. Nếu đến cuối cùng thật sự... Vậy mong người nói giúp với phụ vương cục cưng ta đi trước một bước!"

Tuy rằng nàng không muốn con mình bị bắt, nhưng cũng không thể trở thành gánh nặng cho trượng phu mình!

"Mẫu hậu, ta sẽ không để lại một mình ngài! Tỷ tỷ cũng sẽ không!" Cục cưng Lam Nguyệt nghe thấy Cổ Nga nói như di ngôn, trong lòng khó chịu một trận. Lúc này hân mới thật sự cảm thấy tình thương của mẹ, cảm nhận được Cổ Nga thật sự yêu thương hân!

"Đúng vậy, vương hậu, chúng ta sẽ không để lại một mình người." Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Cổ Nga, không tính. rồi đi

Cổ Nga không biết con bài chưa lật của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nàng giống như linh sư bình thường. Nghe bọn họ nói không rời khỏi, trong lòng quỳnh lên, nói: "Không được, các người phải đi, nếu như bị bọn họ bắt được..."

Miệng rộng nghe các nàng nói chuyện, cười to nói: "Đi ? Bọn ta nhiều người như vậy, các người còn muốn đi ? Ha ha, mộng tưởng hảo huyền này cũng không dễ như vậy ! Các người xem bọn ta là người chết hả!"

"Xuy —— ta thật sự coi như các người là người chết!" Độc Cô Thiên Diệp bật cười nói. Sau đó giữ chặt Cổ Nga, nói: "Vương hậu người đừng vội, chúng ta sẽ không để người gặp chuyện không may. Lam Nguyệt mới tìm được mẫu thân, sao có thể làm cho nó tổn thương đau lòng như vậy? Hơn nữa, người cũng vì chuyện của ta mới ra ngoài, đặt mình trong hiểm cảnh, về tình về lý ta không sẽ để người một mình."

"Mẫu hậu, người yên tâm đi, ta cũng sẽ không cho ngài xảy ra chuyện !" Cục cưng Lam Nguyệt đứng trước Cổ Nga nói.

Ba người người một câu ta một câu , hoàn toàn bỏ qua mấy chục con thú thú ở đây, miệng rộng giận đến hai tai phồng lên. Hẳn là lần đầu tiên bị người ta bỏ qua như thế! Hắn vung tay lên, nói: "Trừ lão, hai người nhỏ giết toàn bộ! Lão bắt lại, sau đó chúng ta đi xem trượng phu nàng! Trước mặt hắn ngự lão bà hắn, không biết hắn sẽ có phản ứng gì, ha ha! Tư vị nữ chủ nhân Hải tộc ta rất muốn nhấm nháp một chút !"

"Lão đại, nhân loại này bộ dạng rất đẹp, sẽ không giết nàng chứ? Để cho ta thế nào?" Một kẻ diện mạo xấu xí, ánh mắt đáng khinh chạy đến bên người miệng rộng nói.

Miệng rộng nhìn hẩn một cái, nói: "Biết dân thú các người cái gì cũng không chọn, chỉ cần là giống cái là được ! Được rồi, nhân loại sẽ để lại cho người ! Giết tiêu tử kia cho ta!"

"Ta không cho phép các người đụng đến mẫu hậu và tử tử ta!" Lam Nguyệt nghe thấy ô ngôn uế ngữ của những người đó, quý khí hoàn toàn thả ra. Dám vũ nhục mẫu hậu và tử tử hẩn, thúc thúc có thể chịu thâm thâm không thể nhẫn*! [khả nhẫn, thực không thể nhẫn]

"A, còn rất có tính tình! Còn thất thần làm gì? Không mau đi lên bắt người cho ta, giết người đáng chết!" Miệng rộng nhìn Lam Nguyệt, căn bản không để vào mắt. Chỉ là một thủy long vừa mới thăng cấp siêu thần thú, có cái gì phải sợ !

Nhóm động vật biển được mệnh lệnh đồng loạt xông về phía bọn họ.

"Vương hậu đừng lo lắng." Cảm thấy lo lắng và khẩn trương của Cổ Nga, Độc Cô Thiên Diệp an ủi, sau đó nhìn động vật biển tới gần, nói, "Lấy nhiều khi ít sao? Ta thích nhất ! Đệ Ngũ Ngôn, có người khi dễ chúng ta ít người, các người đi ra nói cho bọn họ, cái gì mới mới kêu lấy nhiều khi ít!"

Độc Cô Thiên Diệp nói cho hết lời, bọn miệng rộng phát hiện chung quanh bọn họ đột nhiên xuất hiện mấy trăm người mặc hắc y, mỗi một người thực lực đều rất mạnh mẽ, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm bọn họ, lộ ra sát khí dày đặc.

"Dám khi dễ tiểu thư nhà chúng ta, quả là không muốn sống!" Đệ Ngũ Ngôn lạnh lùng nhìn bọn miệng rộng.

"Bọn họ còn muốn bắt tử tử lại cho con dân thú kia gì đó gì đó!" Cục cưng Lam Nguyệt bổ thêm một câu.

"Cái gì? ! Cư nhiên dám đánh chủ ý lên tiểu thư? Không thể tha thứ!" Một cái hắc y người ta nói.

Đệ Ngũ Ngôn dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn bọn họ, nói: "Tiểu thư chúng ta cũng là các người có thể nghĩ tới ? Các huynh đệ, đi lên đánh bọn họ!"

Khi bộ tộc Hắc Ám xuất hiện thì bọn miệng rộng ngây ngẩn cả người, Độc Cô Thiên Diệp cũng nhân cơ hội mang Cổ Nga và Lam Nguyệt ra khỏi vòng vây, để tránh chiến đấu bị ngộ thương.

Lúc này Cổ Nga còn chưa kịp phản ứng lại, hơi kinh ngạc nhìn bọn Đệ Ngũ Ngôn toàn bộ đi lên, tiêu diệt bọn miệng rộng. Máu loãng và nước biển hỗn hợp vào nhau, càng kích phát chỉ số bạo lực của bộ tộc Hắc Ám, sau đó trực tiếp từ công kích linh lực thành vật lộn, nghiền nát nhóm động vật biển!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy hành động bạo lực của bọn Đệ Ngũ Ngôn, khóe miệng nhin không được co rúm. Đây thật sự là bộ tộc Hắc Ám lúc trước sao? Máu tanh bạo lực như vậy, Đệ Ngũ Ngôn, hình tượng ôn nhu trước kia của người chạy đi đâu ? ! Đô Đô, người huấn luyện bọn hắc thể nào? Nàng thấy về sau không cần kêu bọn họ là bộ tộc Hắc Ám, đổi tên thành bộ tộc phản động đi!

Cổ Nga nhìn thấy hành vi của bọn họ, trong lòng cũng là khiếp sợ. Nàng vẫn cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp một nữ tử dễ sống chung, tuổi không lớn, cũng rất biết xử sự, làm cho người ta cảm thấy ôn nhu, không nghĩ tới cấp dưới của nàng cư nhiên bạo lực như vậy! Nhưng nhìn thấy dáng vẻ giật mình cộng thêm bất đắc dĩ của Độc Cô Thiên Diệp, nàng nhin không được nở nụ cười.

Bộ tộc Hắc Ám giải quyết bọn miệng rộng rất nhanh, cho dù động vật biển da dày thịt béo, mấy người bọn họ đối phó một động vật biển, vậy vẫn là dư dả .

"Tiểu thư, đã giải quyết toàn bộ." Đệ Ngũ Ngôn đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiểu thư, chúng ta thật sự quán triệt lời nói của Đô Đô đại nhân: bóp chết tất cả những kẻ dám khi dễ tiểu thư. Cho nên không để một người nào sống!"

"Tiểu thư, chừng nào người thì đi cùng chúng ta khoa tay múa chân khoa tay múa chân vậy? Đô Đô đại nhân nói quyền cước của người lợi hại hơn chúng ta, chúng ta rất muốn lĩnh giáo lĩnh giáo cộng thêm học tập học tập!"

"Tiểu thư, ..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy tuy Hắc Âm bộ tộc bạo lực, nhưng tính cách cũng sáng sủa hơn nhiều, không giống lúc mới gặp trong lòng vẫn còn gông xiềng, mỗi ngày đều không vui vẻ nổi. Nàng cười cười, bạo lực thì có sao, bọn họ vẫn trân trọng nàng như thế, vậy là đủ rồi. Thuộc hạ của nàng cũng không cần câu nệ tính cách!

"Chờ khi ta có thời gian, ta nhất định đi luận bàn luận bàn với các người!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Thật sự? Vậy chúng ta quay về chờ !" Người mở miệng lúc này lớn tiếng nói.

"Tiểu thư, chúng ta phải về tiếp tục huấn luyện, Đô Đô đại nhân nói chỉ thả chúng ta một lát." Đệ Ngũ Ngôn nói.

Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc bọn họ tôn kính Đô Đô như vậy, không biết Đô Đô sắp xếp huấn luyện cho bọn hắn thế nào. Nhưng nàng biết, trong đó chắc chắn không thể thiếu bọn Tiểu Cửu Tiểu Ngân và Liệt Hỏa đi vô giúp vui!

"Vậy các người về đi, hôm nay cảm ơn các người. Sau này nếu có chuyện đánh nhau ta sẽ lại tìm các người ." Một đám đều là phần tử hiếu chiến, Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Bảo vệ tiểu thư là trách nhiệm của chúng ta!"

"Tiểu thư giải đã cứu chúng ta, chúng ta bảo vệ tiểu thư!"

"..."

Đệ Ngũ Ngôn phát phát tay, mọi người an tĩnh lại, hân hạnh lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta về tiếp tục huấn luyện, tiểu thư có việc thì cứ gọi chúng ta."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, vẫy tay đưa bọn họ về Luyện Yêu Hồ.

Cổ Nga nhìn một màn này, trong lòng cảm thán thực lực Độc Cô Thiên Diệp không tầm thường. Tuy rằng nàng mới là thần vương cao cấp, ngay cả thần hoàng cũng không có đến, nhưng lại có được nhiều cấp dưới thực lực mạnh mẽ như vậy!

"Mẫu hậu, cục cưng nói không cần lo lắng là đúng phải không? Tỷ tỷ rất mạnh." Lam Nguyệt tự hào nói.

"Ha ha, hôm nay may mà có người, bằng không thì nguy hiểm rồi." Cổ Nga cảm tạ Độc Cô Thiên Diệp.

"Nếu không phải chúng ta, vương hậu cũng sẽ không lâm vào hiểm cảnh như vậy!" Đối với chuyện hôm nay gặp, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp vẫn rất băn khoăn.

Nhưng Cổ Nga thật ra không sao cả, nghĩ đến đám động vật biển này, nói: "Không biết tộc Kinh Sa phái nhiều cao thủ như vậy đến, là muốn làm gì?"

"Muốn làm gì chúng ta đoán cũng đoán không được." Cục cưng Lam Nguyệt không hiểu những chuyện này lắm, chỉ biết là có người khi dễ mẫu hậu và tỷ tỷ, thì phải là người xấu, phết giết hết!

"Vương hậu, chúng ta rời khỏi nơi này trước đi." Độc Cô Thiên Diệp cũng không nghĩ ra được, nhìn nước biển màu đỏ chung quanh, đề nghị.

Cổ Nga gật gật đầu, ba người bay tới chỗ nàng nói lúc trước có ngọn núi. Bay một lát, bọn họ rơi xuống đáy biển.

"Chính là nơi này." Cổ Nga mang bọn họ đi đến chân ngọn núi trong trí nhớ mình, nhìn phía trước nói, "Đây là chân núi, lúc trước ta và phụ vương người đi bộ lên, cho nên ta ấn tượng rất sâu."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, nơi này cũng không có trận pháp gì, trận thạch cũng không có, nếu thật là có huyền trận, nó sẽ ở đâu?

"Tỷ tỷ, nơi không có trận pháp, thật sự sẽ ở đây sao?" Lam Nguyệt kiểm tra xung quanh một lần, không nhìn thấy trận pháp.

Cổ Nga cũng hiếu kỳ nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp từ từ nhắm hai mắt, thả thần thức của mình ra đi, chậm rãi bao trùm hải vực chung quanh, gom tất cả những thứ trong hải vực vào thần thức của mình. Con cá bảy màu sắc sỡ bơi khắp nơi, có con chui qua chui lại trong bụi san hô, có con chui vào hải tảo không ra được, mắc kẹt bên trong. Còn có những tảng đá hình thù kỳ lạ, bày ở đó không nhúc nhích.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi thần thức của mình, mở mắt, nhìn thấy gương mặt phóng đại của Cục cưng Lam Nguyệt, lập tức lui về phía sau một chút.

"Lam Nguyệt, sao người cách ta gần như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Lam Nguyệt một cái, hỏi.

Lam Nguyệt giống không thấy được kinh hách của nàng, cười hì hì nói: "Ta đang nhìn tỷ tỷ làm mà."

Cổ Nga đã đi tới, hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Vừa nãy khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp phóng thích thần thức nàng bị dọa sợ rồi, tinh thần lực của nàng cũng quá cường đại, không kém những lão gia đã sống trên trăm năm này bao nhiêu a! Sau này nàng sẽ trưởng thành cỡ nào, nàng ngẫm lại cũng cảm thấy đáng sợ. Nhưng may mà nàng không phải địch nhân, bằng không...

Nếu Lam Nguyệt đi theo nàng, sau này nhất định sẽ phát triển tốt lắm. Hơn nữa nàng cũng đã nhìn ra, Độc Cô Thiên Diệp thật sự quan tâm trân trọng con mình, cũng không có xem hãn thành công cụ chiến đấu, ngược lại càng giống một tỷ tỷ chăm sóc giáo dục hãn. Lúc trước vì Lam Nguyệt bị kế ước mà trong lòng không vui, giờ cũng không còn.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 21 (2)

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không có phát hiện rõ ràng, chỉ có thể cẩn thận tìm kiếm, xem tất cả những chỗ có thể bày huyệt trận."

Cổ Nga không hiểu trận pháp, chỉ có thể ở một bên nhìn nàng đi tới đi lui giữa những tảng đá, nhưng vẫn không thu hoạch được gì như cũ.

Độc Cô Thiên Diệp tìm hai ngày, vẫn không tìm ra huyệt trận. Nhưng nàng cũng không nổi giận, nàng phải tìm ra trận pháp, cứu mẫu thân ra.

Hai ngày gần đây nàng thỉnh thoảng cảm thấy ngực đau từng đợt, nàng biết nhất định là mẫu thân đang phải cực khổ. Nàng phải mau chóng cứu mẫu thân ra!

Nhưng những tảng đá ở đây nàng đã cẩn thận nghiên cứu qua, căn bản không thể tạo thành huyệt trận! Cuối cùng nàng sai chỗ nào?

Lúc này một đám người chạy tới chỗ bọn họ, đến trước mặt Cổ Nga, hành lễ nói: "Vương hậu, vương phái chúng ta đến bảo hộ ngài!"

"Sao hân lại bảo các người đến bảo hộ bọn ta?" Cổ Nga nhìn bọn họ hỏi.

"Vương được tin tức nói tộc Kinh Sa phái cao thủ lên vào hải vực chúng ta, lo lắng cho ngài, cho nên phái chúng ta đến đây." Thị vệ trưởng

giải thích nói.

"Thì ra là thế. Tộc Kinh Sa này đã bị tiêu diệt, các người về đi. Tình huống chỗ Vương có vẻ khẩn cấp, các người trở về tùy thời đợi mệnh!" Cổ Nga nói.

"Tiêu diệt ?" Thị vệ trưởng kinh ngạc nói. Bọn họ được tin tức nói có hơn mười siêu thần thú cao cấp, sao lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy? [rin: vâng, là hơn mười đấu với hơn trăm ạ]

"Đúng vậy. Người về nói cho vương giờ chúng ta đã không có chuyện gì, nhưng tộc Kinh Sa như thế mình mục trường đảm [*trắng trợn] lên vào lĩnh vực của chúng ta, có ý đồ gì nhất định phải điều tra cho rõ."

"Nhưng thưa vương hậu, vương mệnh lệnh chúng ta bảo vệ ngài và tiểu điện hạ, chúng ta đi ngài lại xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?" Thị vệ trưởng khó xử nói.

"Sao hả, mệnh lệnh của ta các người không nghe phải không?" Cổ Nga nghiêm mặt nói.

"Thuộc hạ không có ý này. Mọi người là lo lắng cho an toàn của ngài." Thị vệ nhanh chóng hành lễ giải thích.

"Nếu không để cho chúng nó lưu lại một phần, một phần khác về đợi lệnh đi." Độc Cô Thiên Diệp trở về, vừa vặn nghe thấy đối thoại của bọn họ Cổ Nga, đề nghị.

Cổ Nga sợ khi Lam Hoàn cần người nhân thủ không đủ, Lam Hoàn lo lắng an toàn của Cổ Nga và Lam Nguyệt, làm vậy hai bên đều không cần lo lắng.

Cuối cùng Cổ Nga nghe lời Độc Cô Thiên Diệp, để lại một phần nhỏ, còn lại đều bị nàng cho về.

Lam Nguyệt và Cổ Nga tìm một tảng đá lớn bóng loáng ngồi xuống, bọn thị vệ vây quanh bọn họ. Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục tìm kiếm huyền trận. Sau đó Lam Nguyệt cảm thấy nhàm chán, tìm một thị vệ đánh với nhau hăn, thuận tiện để Cổ Nga chỉ điểm những chỗ hăn làm không tốt. Cổ Nga nghĩ không tệ, đồng ý, để thị vệ trưởng luận bàn với Lam Nguyệt. Phát hiện chỗ hăn không đúng thì đương trường chỉ ra cho hăn, Lam Nguyệt học được không ít kỹ năng của bộ tộc thủy long.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Lam Nguyệt đánh tận hứng như thế, nghĩ mình vẫn quan tâm hăn quá ít. Lúc này có nhiều chuyện, nàng ít khi trao đổi với nhóm thú thú.

"Phanh!" Lam Nguyệt đột nhiên không khống chế được lực đạo của mình, đánh bay thị vệ trưởng. Vừa văng rơi xuống phía trước Độc Cô Thiên Diệp, đập hư bụi san hô.

"Này, người không sao chứ?" Độc Cô Thiên Diệp thấy hăn nằm trên mặt đất đứng không lên, đi lên đỡ hăn một chút.

"Không có việc gì." Thị vệ trưởng nhờ Độc Cô Thiên Diệp nâng đứng lên, xua tay nói.

Ngay lúc Độc Cô Thiên Diệp dìu hăn đứng dậy, nàng phát hiện hoàn cảnh xung quanh giống như lắc lư một chút, sau đó sau khi phục dáng về ban đầu. Trong lòng nàng vui vẻ, đây chẳng phải là một biểu hiện khi đụng phải huyền trận sao?

"Cảm ơn tiểu thư." Thị vệ trưởng không biết xưng hô Độc Cô Thiên Diệp thế nào, đành phải kêu tiểu thư, sau đó dung tay đỡ thắt lưng đi về.

Lam Nguyệt thấy đối phương bị mình đánh thành dạng này, ngượng ngùng ho khan hai tiếng, lấy đan dược từ nhẫn không gian mà Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị cho hăn ra, nói: "Vừa nãy ta khống chế lực đạo không tốt, rất xin lỗi người! Chỗ ta có đan dược, người dùng sẽ không sao."

Nhìn thấy tiểu điện hạ xin lỗi mình, thị vệ trưởng vội vàng xoa tay nói: "Là tự ta không chú ý, không liên quan tới tiểu điện hạ, ngài đừng tự trách. Hơn nữa đan dược của nhân loại đối linh thú chúng ta không có tác dụng."

"Đây không phải là đan dược bình thường, nó là tỷ tỷ đặc biệt luyện chế cho linh thú, rất hiệu quả." Lam Nguyệt đưa bình ngọc cho hắn, nói: "Tỷ tỷ từng nói, phạm sai lầm phải thừa nhận. Vừa nãy là ta sai, người không cần an ủi ta."

Cổ Nga ở một bên nhìn, trong lòng rất là yên tâm. Tuy thân thể Lam Nguyệt không khác thiếu niên hơn mười tuổi lắm, đó cũng là vì thực lực của hắn cao. Mà thực tế tuổi của hắn cũng không lớn. Không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp dạy dỗ hắn tốt như vậy!

"Tiểu điện hạ đưa cho người thì người hãy nhận đi." Cổ Nga nói với thị vệ trưởng.

Nhìn thấy Cổ Nga lên tiếng, thị vệ trưởng cầm bình ngọc, nói: "Cảm ơn tiểu điện hạ."

"Người ăn nhanh lên, đan dược rất hiệu quả. Có đôi khi bọn Tiểu Cửu ca ca bị thương đều là ăn cái này." Lam Nguyệt thúc giục.

Thị vệ trưởng nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Lam Nguyệt, đổ ra đan dược ăn. Ban đầu chỉ muốn trấn an Lam Nguyệt, để hắn không khó chịu như vậy, không nghĩ tới sau khi ăn không lâu thật sự hữu hiệu, thắt lưng hắn không đau !

"Thật sự hữu hiệu!" Thị vệ trưởng ngạc nhiên nói. Chưa từng nghe nói có đan dược có hiệu quả với linh thú!

"Là đi? Hắc hắc, ta đã nói của đan dược của tỷ tỷ rất hiệu quả mà !" Lam Nguyệt đắc ý nói, giống như đan dược kia là hắn luyện chế vậy.

Cổ Nga nghe nói đan dược hữu hiệu, kích động lập tức ngồi dậy từ trên tảng đá, đi đến trước mặt thị vệ trưởng, lấy bình ngọc qua, đổ đan dược bên trong ra, đặt trong tay nhìn kỹ. Sau đó xoay người hỏi Lam Nguyệt: "Đan dược này là nàng luyện chế?"

Lam Nguyệt gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, bọn tiểu Hỏa tử tử, Tiểu Cửu ca ca đều có! Nhẫn không gian này bọn họ cũng có, cũng là tử tử luyện chế."

"Là thật!" Hai mắt Cổ Nga tỏa sáng, nói, "Người có thể bảo tử tử người luyện chế đan dược cho chúng ta không ? Nếu có thứ này, khi chúng ta đối chiến với Kinh Sa tộc càng có nhiều phần thắng!"

"Hắn là có thể mà ? Chỉ cần tử tử cứu mẫu thân nàng ra, sẽ có thời gian." Lam Nguyệt gãi ót nói.

Cổ Nga nghe xong, nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp. Nếu thật sự có đan dược cho linh thú dùng, vậy bọn họ có thể giảm bớt rất nhiều thương vong. Đây là con dân bọn họ, nàng không muốn bởi vì chiến tranh mà chết đi nhiều tộc loại như vậy.

Mà lúc này Độc Cô Thiên Diệp đang đi tới đi lui trong bụi san hô, không nghiêng cứu tảng đá nữa. Lam Nguyệt nhìn thấy thì tò mò, chạy tới hỏi: "Tử tử, người đang tìm cái gì?"

"Ta phát hiện, có lẽ huyền trận cũng không phải dùng tảng đá bày, mà là dùng thứ này." Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ bụi san hô bên người.

"Nó?" Cổ Nga cũng đi theo lại, nghe nói dung bụi san hô từng bày trận, cảm thấy rất mới lạ.

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, "Lúc trước ta đi sai đường, nghĩ rằng trận pháp đều phải dùng tảng đá mới có thể bày. Kỳ thật chỉ cần phương vị đúng, thứ gì cũng có thể dùng để bày trận! Vừa nãy Lam

Nguyệt đánh hắt lại đây, vừa vặn làm hồng mấy bụi san hô, toàn bộ hoàn cảnh hơi chuyển động nhẹ nhàng. Ta mới phát hiện."

"Thì ra là thế." Cổ Nga hiểu rõ nói.

"Hơn nữa những bụi san hô này rất phổ biến, bày trận trong này, căn bản là không dễ dàng làm người ta chú ý. Giờ chỉ cần nghiên cứu bụi san hô một chút, hẳn là có thể tìm được phương pháp phá trận rất nhanh." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lại tiếp tục chuyển động trong san hô.

Muốn phá trận, phải nắm được toàn bộ trận pháp, vậy nhất định phải tìm được tất cả những bụi san hô dùng bày trận. Mà trận pháp có thể che dấu cả ngọn núi chắc chắn rất lớn.

Nghĩ đến đây, nàng hỏi Cổ Nga diện tích đại khái của ngọn núi này, sau đó bay lên độ cao trên trăm mét, nhìn một lần những bụi san hô trong phạm vi Cổ Nga nói, quả nhiên phát hiện dấu vết trận pháp.

Đã phát hiện trận pháp thì dễ rồi, chỉ cần tìm được phương pháp tiến vào huyền trận, hoặc là tìm được mắt trận, tiêu hủy nó là được. Nhưng vì trận pháp thật sự quá lớn quá phức tạp, Độc Cô Thiên Diệp dùng thời gian một ngày mới phá giải trận pháp.

"Lam Nguyệt, lát nữa ta nói cho người, thì người hủy san hô này." Độc Cô Thiên Diệp nói, nhìn thấy Lam Nguyệt gật đầu, mình lại bay đến một nơi khác.

Này trận pháp có hai mắt trận, nếu chỉ phá hủy một mắt trận, toàn bộ trận pháp sụp xuống, lại không thấy ngọn núi. Hơn nữa mắt trận này còn phải hủy diệt cùng lúc, bằng không cũng sẽ thất bại trong gang tấc!

Độc Cô Thiên Diệp hít sâu một chút, liếc mắt nhìn Cục cưng Lam Nguyệt, trong lòng phát lệnh: "Động thủ."

Hai người đồng thời đánh san hô phía trước, nghe răng rắc một tiếng, san hô trước mặt Độc Cô Thiên Diệp phân thành hai nửa, mà san hô trước mặt Cục cưng Lam Nguyệt thì bị chém thành mảnh nhỏ.

Cổ Nga và bọn thị vệ chỉ nhìn thấy hai người đồng thời ra tay, san hô đồng thời bị hủy, sau đó cảm thấy tầm mắt của mình lung lay hai cái, tiếp theo một ngọn núi cao cao xuất hiện trước mặt bọn họ. Ngọn núi cao như vậy, chỉ sợ nó đã trôi lên mặt biển*. [đảo ý]

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ngọn núi chậm rãi xuất hiện, ức chế kích động trong lòng, dạo một vòng quanh nó, phát hiện một hang động bên trái chân núi. Cửa động không phải rất lớn, chỉ có thể cho một người đi qua, còn phải cúi đầu mới được.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào cửa động, không phát hiện có trận pháp khác, mới xoay người đi vào. Đi vào thì nhìn thấy chân núi trống rỗng và Mạc Thu Thủy nằm giữa trận pháp.

Nhìn thấy người suy yếu bên trong, nước mắt Độc Cô Thiên Diệp không tự chủ được tràn ra. Nàng đi bước một đến chỗ trận pháp, muốn nói chuyện, yết hầu lại như bị ngăn chặn.

Độc Cô Thiên Diệp vừa đến, Mạc Thu Thủy đã biết, nàng tưởng là Lục Viễn Sương lại tới, bởi vì những năm này trừ nàng vốn không có người khác tới. Nhưng đối phương vẫn không lên tiếng, thực không giống phong cách của nàng, hơn nữa sau đó còn có thiết nhiều người lục tục vào. Lúc này nàng mới mở mắt, muốn nhìn xem là chuyện gì xảy ra, lại bỗng nhiên nhìn thấy một đôi mắt tương tự mình, còn có khuôn mặt tương tự người nàng ngày đêm mong nhớ.

"Nương." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Thu Thủy mở to mắt nhìn mình, thấp giọng hô.

"Thiên, Thiên Diệp?" Mạc Thu Thủy nghĩ đến mình nhớ con thành bệnh, xuất hiện ảo giác .

"Nường, con đến đây." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy khuôn mặt nàng tái nhợt do bị trận pháp áp bách, ánh mắt không dám tin, nói, "Nường, con đến đây, con tới cứu ngài ra ngoài."

"Thiên Diệp, thật là con ?!" Mạc Thu Thủy nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tuy rằng nàng trưởng thành, nhưng cũng không thay đổi nhiều. Chẳng qua lúc trước là cô bé ba tuổi, mà giờ đã là cô nương duyên dáng yêu kiều.

"Nường, là con." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đưa tay mình đến chỗ trận pháp. Lại bị bắn về.

"Chẳng lẽ thật là lão thiên gia mở mắt, để ta có thể nhìn thấy con khi lớn lên sao? Cho dù là ảo giác, ta cũng tình nguyện." Mạc Thu Thủy nói.

Độc Cô Thiên Diệp hắc tuyến, té ra mẫu thân mình xem mình là ảo giác !

"Nường, không phải ảo giác, là Thiên Diệp thật." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mạc Thu Thủy lắc đầu, nói: "Làm sao có thể là thật ? Thiên Diệp của ta vốn không thể tu luyện, càng không thể đi vào đáy biển này."

"Mẫu thân, con cứu ngài ra, thì ngài sẽ biết con có phải người thật không." Độc Cô Thiên Diệp biết mình đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng hơi không tiếp thụ được, chỉ có thể cứu nàng ra cho nàng sờ sờ, nhìn xem có phải thật nàng không.

Sau khi bọn Cổ Nga vào sơn động, nhìn thấy đầu tiên là trận pháp lóe lên ánh sáng bạc, sau đó mới nhìn thấy người bên trong.

"Nàng là Mạc Thu Thủy?" Cổ Nga hỏi Lam Nguyệt.

"Đúng vậy." Lam Nguyệt nhìn dáng vẻ Mạc Thu Thủy, trong lòng cũng khó chịu.

"Nàng thật là khổ." Cổ Nga đau lòng nhìn mẹ con hai người. "Nàng" này không biết là nói Độc Cô Thiên Diệp hay là nói Mạc Thu Thủy.

Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu nghiên cứu trận pháp trấn áp Mạc Thu Thủy, so với trận pháp của Độc Cô Dật Hiên còn khó hơn, nhưng trình độ trận pháp của nàng đã cao hơn trước.

Mạc Thu Thủy nhìn Độc Cô Thiên Diệp nghiên cứu trận pháp, một lần nghĩ nàng là thật, nhưng lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho lòng của nàng lại khó chịu lần nữa.

"Nương, chờ con cứu nương ra, con sẽ mang nương đi gặp phụ thân và ngoại công, thái gia gia, một nhà chúng ta có thể đoàn tụ ." Độc Cô Thiên Diệp vừa quan sát vừa nói với Mạc Thu Thủy.

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho Mạc Thu Thủy đau xót trong lòng, thì thào nói: "Xem ra thật sự là ảo giác của ta. Phụ thân con đã không còn trên nhân thế, bọn thái gia gia của con cũng sẽ không nhận chúng ta ..."

Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp chấn động, nhìn hai mắt rưng rưng của Mạc Thu Thủy, nói: "Nương, cha còn sống, chỉ là cha không thể xuống dưới nước, cho nên mới không ra."

"Cha con còn sống? Nhưng Lục Viễn Sương nói phụ thân con đã chết, đã chết..." Mạc Thu Thủy không tin lời nói của Độc Cô Thiên Diệp.

"Nương, lời nói Lục Viễn Sương nói là con lừa nàng, vì làm cho nàng mang con tới nơi này. Con là nữ nhi của nương, chẳng lẽ con còn lừa

nường sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói, " Nường tin tưởng nàng hay là tin tưởng con?"

"Ha ha, tự nhiên ta tin con." Mạc Thu Thủy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Độc Cô Thiên Diệp, cười nói.

"Haiz." Độc Cô Thiên Diệp nhìn đáng vẻ Mạc Thu Thủy thì biết nàng căn bản không tin, chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ phá trận của mình.

"Thiên Diệp nói đều là thật, nàng là ảo giác, chẳng lẽ chúng ta cũng là ảo giác sao?" Cổ Nga nhìn thấy đáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, cười tiến lên nói với Mạc Thu Thủy.

"Các người là?" Mạc Thu Thủy nhìn Cổ Nga hỏi.

"Ta là vương hậu Hải tộc Cổ Nga." Cổ Nga trả lời nói, "Đây là con của ta - Cục cưng Lam Nguyệt, giờ là kế ước thú của nữ nhi ngươi. Những người đó đều là thị vệ của ta."

"Vương hậu Hải tộc? !" Trước khi Mạc Thu Thủy bị trấn áp vẫn biết hải vực lam hải, cũng biết nơi mình bị trấn áp là đáy biển lam hải. Không nghĩ tới mình còn có thể nhìn thấy Hải tộc vương hậu.

"Ngươi có một nữ nhi rất vĩ đại, ngươi nhất định sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì nàng." Cổ Nga cười nói. Nếu nàng có nữ nhi lợi hại như vậy, cũng sẽ rất kiêu ngạo .

Có bọn Cổ Nga xuất hiện, Mạc Thu Thủy cũng dần dần tin đây không phải ảo giác của mình, vẻ mặt từ ái nhìn Độc Cô Thiên Diệp bận rộn, nói: "Từ nhỏ ta đã không ở bên người nàng, nàng nhất định bị rất nhiều khổ. Ta rất xin lỗi nàng."

"Ngươi cũng là thân bất do kỷ. Nàng cũng không trách ngươi, ngược lại, nàng luôn luôn nghĩ biện pháp tìm chỗ của ngươi, cố gắng cứu ngươi ra

ngoài, mong chờ một nhà đoàn tụ." Cổ Nga ít nhiều nghe Lam Nguyệt nói mấy chuyện về Độc Cô Thiên Diệp, thừa dịp Độc Cô Thiên Diệp phá trận nói chuyện phiếm với nàng.

Lam Nguyệt thấy mình không thể giúp Độc Cô Thiên Diệp, cũng chạy tới nói chuyện phiếm với Mạc Thu Thủy, một ngum gọi a di rất ngọt ngào, làm nàng rất vui vẻ. Độc Cô Thiên Diệp ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nàng thì thấy nàng cười rạng rỡ.

Ánh mắt Mạc Thu Thủy vẫn ở trên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng. May mà lúc ấy mình không buông tha, bằng không khi nàng đến nhìn thi thể của mình, sẽ đau lòng cỡ nào.

Cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp nhớ kỹ trận pháp, sau đó đi tới.

"Tỷ tỷ, đã chuẩn bị tốt sao?" Cục cưng Lam Nguyệt hỏi.

"Ừ. Giờ chỉ cần nghiên cứu phương pháp phá trận là được. Nhưng ——" Độc Cô Thiên Diệp không nói, chỉ nhìn những thị vệ này, Cổ Nga hiểu ý, nói: "Các người đi ra ngoài canh chừng trước."

"Vâng, vương hậu." Thị vệ trưởng mang theo thị vệ rời khỏi, đi ra bên ngoài.

Nhìn thấy thị vệ đều rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp tiếp theo nói: "Trận pháp này rất cổ xưa, ta muốn nghiên cứu với sư huynh ta, thời gian có vẻ lâu, cho nên phải tới bên trong đi. Các người ở trong này với mẫu thân."

Tuy Cổ Nga không biết Độc Cô Thiên Diệp nói là sao, nhưng nguời có thể để cho Hắc Ám bộ tộc nhân tùy thời đi theo nàng, chắc chắn có bí mật của nàng. Nàng với gật gật đầu Lam Nguyệt, nói: "Người đi đi, chúng ta ở đây với mẫu thân người."

Độc Cô Thiên Diệp xoay người nhìn Mạc Thu Thủy, nói: "Nương, ta sẽ đi ra rất nhanh, đến lúc đó có thể phá trận cứu nương ra."

Mạc Thu Thủy cười nói: "Con đi đi. Ta ở chỗ này chờ con."

Độc Cô Thiên Diệp lắc mình vào Luyện Yêu Hồ, mắt thấy một người sống lớn như vậy đột nhiên biến mất trước mặt mình, Mạc Thu Thủy bị hoảng sợ. Mà Cổ Nga đã thấy qua mấy trăm người đột nhiên xuất hiện đột nhiên biến mất, giờ đã bình tĩnh.

"Lam Nguyệt à, con nói cho ta nghe chuyện của Thiên Diệp được không?" Mạc Thu Thủy nói.

"Được! Nhưng con cũng là nghe bọn tiểu Hỏa tỷ tỷ nói, bởi vì con gặp tỷ tỷ muộn hơn các nàng nhiều." Lam Nguyệt lấy hai cái ghế dựa ra, mình và Cổ Nga ngồi xuống.

"Linh thú còn có thể dung nhẫn không gian?" Mạc Thu Thủy kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, đây là tỷ tỷ luyện chế riêng cho chúng ta. Cộn tiểu Ngân ca ca thích ăn thịt nướng, tỷ tỷ đặc biệt luyện chế nhẫn không gian cho bọn họ để giá nướng thịt gì đó." Lam Nguyệt tự hào nói, "A di, ta nói cho ngài khế ước thú của tỷ tỷ trước được không?"

"Được, tùy tiện con nói cái gì, chỉ cần là về nàng là được rồi." Mạc Thu Thủy nói.

"Dạ. Bản mạng khế ước thú của tỷ tỷ là tiểu Hỏa tỷ tỷ, là một kim hoàng, nàng có huyết mạch phượng hoàng chu tước, là huyết mạch cao nhất trong bộ tộc phượng hoàng. Nàng biết tỷ tỷ sớm nhất, khi đó tỷ tỷ vừa mới có thể tu luyện. Sau đó tỷ tỷ có một linh hồn khế ước thú, không biết nó là cái gì, bây giờ còn là một quái đản. Nhưng nó giống như cũng rất lợi hại bộ dáng, bởi vì khi con ở gần nó cả người sẽ không tự giác phát run,

muốn cúng bái nó, hơn nữa bởi vì con và nó đều là khế ước thú của tử tử, ảnh hưởng coi như nhỏ. Tử tử còn có phượng hoàng khác, là Lam Mân tử tử. Có một Thanh Loan tử tử, còn có một cửu vĩ hồ, là Tiểu Cửu ca ca. Còn có Cầu Cầu, là đứng đầu huyết mạch thần hồng viễn cổ thụ thú. Còn có tiểu Ngân ca ca, là Ngân Lang. Hắc Phong ca ca là Hắc Báo chi vương, Liệt Hỏa là Liệt Diễm hùng sư. Còn có Đằng Hoàng, là thực nhân hoa chi vương, là thực vật thú thứ nhất nga. Còn có con nữa!"

Cổ Nga và Mạc Thu Thủy nghe Lam Nguyệt nói một con, tâm các nàng co rút một chút, chờ Lam Nguyệt nói xong, bọn họ đã không thể nói chuyện. Lúc trước Cổ Nga còn cảm thấy khế ước cực cứng mình, đó là may mắn của Độc Cô Thiên Diệp, bởi vì cực cứng có huyết mạch cao quý, bối cảnh hùng hậu. Nhưng giờ xem ra, cực cứng nhà nàng cũng chỉ là tính cấp bậc trung đẳng thôi!

"A, đúng rồi, còn có rất nhiều siêu thần thú gì đó chủ động muốn đi theo tử tử, nhưng tử tử cự tuyệt. Sau đó tử tử cho bọn nó nơi ở, nhưng bọn họ phải đóng phí ăn ở. Lần trước bộ tộc sư ưng muốn đi theo tử tử, lập tức giao phí ăn ở."

Chủ động tới cửa còn không muốn? !

"..." Mạc Thu Thủy cảm thấy nữ nhi của mình thật là quá lợi hại, so với lão cha nàng năm đó còn trâu hơn!

"Thiên Diệp biết luyện đan, còn có thể luyện khí? Nàng còn có thể cái gì?" Cổ Nga cảm thấy mấy ngày nay mình bị kích thích nghiêm trọng, nhiều năm như vậy tim đập không phập phồng, gần đây lại luôn co rút, phỏng chừng sắp không chịu nổi gánh nặng*. [ý là ngừng đập]

"Cấp bậc luyện khí của tử tử không cao lắm, đến bây giờ cũng chỉ có thể luyện thánh khí mà thôi. Nhưng cấp bậc luyện đan của tử tử rất cao, giờ nàng đã có thể luyện chế đan dược cấp mười, là luyện đan tông sư!" Cục

cứng Lam Nguyệt nói nước miếng tung bay, "Hơn nữa tỷ tỷ còn thuần thú, người khác nghĩ nàng là thuần thú tông sư, thật ra nàng là đế vương thuần thú sư! Tỷ tỷ còn có thể trận pháp cơ, nhưng thời gian tiếp xúc trận pháp hơi ngắn, không tinh thông như luyện đan."

Nói đến phần sau, trong giọng điệu Cự cứng Lam Nguyệt còn hơi tiếc nuối.

Lần này ngay cả Mạc Thu Thủy cũng nhận không được co rút khóe miệng. Mỗi một hạng Cự cứng Lam Nguyệt nói đặt ở trên người một người, đều là đại sư, đều được người ta cung phụng, giờ những thứ này đều tập trung trên người một người, giọng điệu hẳn còn hơi chưa đủ. Có cần biến thái như vậy không? !

"Yêu nghiệt!" Cổ Nga nhận không được nói.

Nếu không phải là nữ nhi mình, phỏng chừng Mạc Thu Thủy cũng muốn phụ họa nói một tiếng yêu nghiệt!

"A di, ta nói cho ngài nga, tỷ tỷ còn có rất nhiều chuyện mạo hiểm kích thích nữa, đã nói lần trước trận đấu luyện đan sư, tỷ tỷ..." Cự cứng Lam Nguyệt kích động tự thuật lời nói lúc trước Mạc Phong trở lại Luyện Yêu Hồ lễ, cảm xúc kích động trong giọng nói làm cho hai người cũng kích động theo.

Đột nhiên, Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện trong động, nhìn thấy vẻ mặt kích động của bọn họ, tò mò hỏi: " Mọi người đang tán gẫu cái gì, vui vẻ như vậy ?"

"Tỷ tỷ, chúng ta đang nói chuyện của tỷ đó!" Lam Nguyệt nói.

"Nói ta cái gì? Có phải nói bậy sau lưng ta không!" Độc Cô Thiên Diệp cố ý xụ mặt nói.

"Làm sao có thể, ta đang nói công tích vĩ đại của tỷ tỷ, để a di biết chuyện của tỷ mấy năm nay !" Lam Nguyệt làm ra biểu tình ta đang giúp người.

"Ha ha, vậy người tiếp tục nói chuyện với bọn họ đi, ta bắt đầu phá trận." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nương, chờ con phá trận, nương có thể đi ra ."

"Ân." Mạc Thu Thủy tự hào nhìn nữ nhi mình, không nghĩ tới khi mình ở trong này không có bên cạnh nàng, nàng đã đứng ở chỗ cao như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì chuyên tâm phá trận, trận pháp này so với trận pháp lần trước còn phức tạp hơn, bởi vì đây là sơn động, trận pháp này đồng thời có tác dụng chống đỡ ngọn núi. Nếu tùy tiện phá giải trận pháp này, phỏng chừng các nàng còn chưa rời khỏi, núi này đã sụp. Chôn sống các nàng bên trong. Cho nên trước khi phá trận, nàng tại một trận pháp khác, chống đỡ ngọn núi này lên. Sau đó mới từng bước một bắt đầu phá giải.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp đi ra bọn Lam Nguyệt không nói đùa nữa, đều nhìn Độc Cô Thiên Diệp phá trận như thế. À, tuy rằng ba người đều xem không hiểu.

Độc Cô Thiên Diệp nghiên cứu phương pháp phá giải trận pháp trong Luyện Yêu Hồ với Hắc Bằng Du rất lâu, sau đó lại giống lần trước thí nghiệm vài lần, bảo đảm không có vấn đề nàng mới đi ra. Cho nên tiến trình tuy thông thả, nhưng vẫn từng bước một ổn định tiến hành .

Cổ Nga nhìn Độc Cô Thiên Diệp chuyên chú phá trận, dáng vẻ của nàng thật sự làm nàng nhìn không được gật đầu liên tục. Tuổi nhỏ như vậy, làm việc nhưng không vội vàng, ổn trọng, chín chắn. Còn lời nói lúc này của Lam Nguyệt, trong lòng nàng có một quyết định.

Độc Cô Thiên Diệp làm xong những bước đầu, còn lại bước mấu chốt nhất. Nàng nhìn Mạc Thu Thủy, nói: "Nương, lát nữa sau khi phá trận con sẽ mang nương đi một chỗ, nơi đó có người chờ người. Giờ, nương ngồi giữa trận pháp đi."

Mạc Thu Thủy nghe lời Độc Cô Thiên Diệp, từ bên cạnh trận pháp trở lại giữa trận pháp, khoanh chân ngồi xuống.

"Lát nữa lúc phá trận sẽ có một chút động tĩnh, bên trong có một chút áp bách không gian, nương phải cố chống đỡ." Độc Cô Thiên Diệp lo lắng nhìn Mạc Thu Thủy, sợ hãi thân thể suy yếu của nàng chịu không nổi.

"Không sao. Ta có thể kiên trì, con chỉ cần thả tay làm là được." Về mặt Mạc Thu Thủy tin nhiệm nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói với Cổ Nga và Lam Nguyệt: "Các người lui ra sau đi, đến lúc phá giải trận pháp uy lực sẽ tổn hại các người."

Cổ Nga và Lam Nguyệt gật đầu, lui đến góc xa nhất trong sơn động.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy bọn họ đều rời khỏi, mới đến chỗ mắt trận. Đó là tảng đá thật dài trong góc khuất nhất, nàng phải rút nó ra. Quá trình này sẽ tạo ra rung chuyển, bởi vì nó thay đổi, trận pháp Độc Cô Thiên Diệp bày lúc này để chống đỡ ngọn núi cũng sẽ đồng thời khởi động. Nàng mượn trận pháp này, tạo một Liên Hoàn Trận!

"Nương, con bắt đầu, nương chú ý bảo vệ tốt mình, nếu không chống đỡ được nhất định phải nói cho con." Độc Cô Thiên Diệp lại xác nhận, nhìn thấy Mạc Thu Thủy gật đầu, nàng bắt đầu rút tảng trận thạch trong mắt trận kia.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 41: Người Nhà Đoàn Tụ

Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu rút trận thạch, trận thạch từng chút một bị rút ra, toàn bộ trận pháp cũng run chuyển, trong trận pháp không ngừng áp bách mà bên ngoài cũng không ngừng phóng thích năng lượng, làm nước gợn một trận một trận nhộn nhạo ra bên ngoài, cả ngọn núi đều bị lay động.

Tuy Mạc Thu Thủy dùng tất cả sức lực để chống cự áp lực, vẫn chống cự không được như cũ, lập tức học ra một ngụm máu tươi. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp muốn buông tay, nàng [MTT] dùng ánh mắt ý bảo nàng [ĐCTD] không thể ngừng, nàng còn chịu đựng được.

Độc Cô Thiên Diệp cũng biết lúc này không thể ngừng, nếu dừng lại, tất cả mọi chuyện lúc đều uổng phí, chỉ có thể đẩy nhanh trong động tác tay mình, hy vọng có thể hoàn thành nhanh chút, để mẫu thân ít chịu một chút thương tổn. Nhưng trận thạch quá dài, lực đạo bị đóng vào lại quá lớn, căn bản là không nhanh được.

"Lam Nguyệt, lại đây giúp ta." Rơi vào đường cùng, Độc Cô Thiên Diệp hô với Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp gọi mình, chạy tới.

"Tỷ tỷ, ta phải làm thế nào?"

"Giúp ta rút nó ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lam Nguyệt đi đến đối diện Độc Cô Thiên Diệp, cùng nàng rút trận thạch, chỉ chốc lát sau, Cổ Nga cũng chạy tới giúp bọn họ. Cuối cùng ba người hợp lực, rút trận thạch ra.

Khi trận thạch bị rút ra, trận pháp của Độc Cô Thiên Diệp khởi động. Trong nháy mắt trận thạch bị rút ra, trận pháp trấn áp Mạc Thu Thủy sụp đổ, ngân quang biến mất, nước đầy trời tiến vào. Mà sau trận pháp phá giải khi Mạc Thu Thủy hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người Mạc Thu Thủy ôm nàng, khi nước biển tràn tới thì đưa nàng và bọn Cục cưng Lam Nguyệt vào Luyện Yêu Hồ. Giờ Mạc Thu Thủy đã hôn mê, không thể tự mình nín thở, nếu như bị nước biển bao phủ, chắc chắn sẽ bị sặc.

Đi vào trong Luyện Yêu Hồ, Cổ Nga hơi kinh ngạc, nhưng hiểu được rất nhanh, nơi này tất nhiên là nơi mà Độc Cô Thiên Diệp cất chứa bộ tộc hắc ám. Nhưng không nghĩ tới ở đây trừ bộ tộc hắc ám, cư nhiên còn có nhiều người như vậy!

Khi Độc Cô Thiên Diệp mang Mạc Thu Thủy vào, tất cả mọi người chờ bên ngoài, Độc Cô Dật Hiên trực tiếp đi lên, ôm Mạc Thu Thủy lại đây, nhìn gương mặt tái nhợt gầy yếu của nàng, đau lòng không thôi.

"Cha, nhanh ôm nương vào đi, nương cần chữa thương lập tức." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Hiên ôm Mạc Thu Thủy đứng bất động ở nơi đó, nhanh chóng thúc giục.

Lúc này Độc Cô Dật Hiên mới tỉnh ngộ lại, ôm Mạc Thu Thủy nhanh chóng về phòng mình. Độc Cô Thiên Diệp giới thiệu bọn Độc Cô Vân Hằng cho Cổ Nga, rồi theo sát vào phòng.

Lần trước khi Độc Cô Thiên Diệp tiến vào nghiên cứu trận pháp đã nói với bọn họ về Cổ Nga, cho nên mọi người đều biết nàng là vương hậu Hải tộc. Độc Cô Vân Hằng và Phượng Tam Muội tiếp đãi Cổ Nga, phẩm

trà với nàng, sau đó mang theo nàng đi thăm Luyện Yêu Hồ một chút. Nhìn thấy Luyện Yêu Hồ tài nguyên chi phong phú, phong cảnh tuyệt đẹp, nàng nhìn không được cảm thán: "Nơi tốt như vậy, ngay cả ta cũng muốn vào ở."

"Ha ha, nếu người nguyện ý, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu!" Phượng Tam Muội cười nói.

"Nếu có điều kiện này, ta nhất định đến." Cổ Nga rất hợp duyên với Phượng Tam Muội, thành bạn tốt rất nhanh.

Trong phòng Độc Cô Dật Hiên, sau khi tiến vào, trực tiếp đặt Mạc Thu Thủy trên giường, Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, lấy đan dược ra cho nàng ăn trước, sau đó mới chẩn đoán cho nàng.

"Thiên Diệp, nương con không có việc gì chứ?" Độc Cô Dật Hiên khẩn trương nhìn Mạc Thu Thủy, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp tra xét một chút, nói: "Lúc Phá trận, áp lực không gian đè ép thân thể mẫu rất nặng, xương cốt biến hình, cần trị liệu thật tốt. Bởi vì nhiều năm trấn áp, thân thể nương bị suy yếu. Nhưng vì nàng mỗi ngày đều chống cự áp lực trận pháp, cho nên huyền lực không thoái hóa. Mấy vấn đề này cũng không lớn."

"Nhưng nàng thoát nhìn rất suy yếu, sao có thể vấn đề không lớn chứ?" Độc Cô Dật Hiên đau lòng nói.

"Nội thương và ngoại thương đều có thể dùng đan dược cứu trị, thân thể suy yếu có thể dùng đan dược và dược thiện phối hợp điều trị. Những chuyện này không cần gấp." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy con nhanh chóng chữa khỏi thương trên người nương con đi. Điều trị cái gì nói sau. Nương con giờ rất khó chịu!" Độc Cô Dật Hiên lui qua nói, để lại vị trí cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gặt đầu, lấy vài loại đan dược ra cho Mạc Thu Thủy.

"Cha, cha đi ra bên ngoài một chút, ta muốn cho nường..." Độc Cô Thiên Diệp cũng không nói xong, nhưng Độc Cô Dật Hiên vẫn là đã hiểu ý tứ của nàng, xoay người ra khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp để Đô Đô đưa tới một chậu nước ấm, lau lau thân thể Mạc Thu Thủy, sau đó lấy ra một bộ váy của mình mặc cho vào nàng. Sau đó lại dùng một ít hỗn độn khí bao phủ miệng vết thương của nàng, chỉ lát sau, ngũ tạng lục phủ bị đè ép vỡ tan của nàng chậm rãi khôi phục .

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp mới gọi Độc Cô Dật Hiên vào, nói cho hẳn Mạc Thu Thủy có khả năng hôn mê hai ba ngày, sau đó đi ra ngoài nói cho người bên ngoài tin tức này, để bọn họ yên tâm.

Độc Cô Dật Hiên đi đến ngồi bên giường Mạc Thu Thủy, cầm tay nàng, cúi người hôn trán của nàng, dán tay nàng trên mặt mình. Mình cũng từng bị trận pháp trấn trấn áp, tự nhiên biết tư vị bị trấn áp. Mỗi ngày phải thừa nhận trận pháp tra tấn, còn phải chịu được một người tịch mịch cô độc. Nghĩ đến những đau khổ nàng phải chịu, hốc mắt hẳn đỏ lên.

"Thu Thủy, nàng phải nhanh khỏi nhé. Đến lúc đó ta dẫn nàng đi xem các loại phong cảnh, ăn các loại mỹ thực, bù lại thời gian chúng ta chia ly. Ta nói cho nàng nè, nữ nhi chúng ta nấu ăn rất ngon! Nữ nhi chúng ta thực sự rất giỏi đó, Thu Thủy, nàng sinh cho ta một nữ nhi tốt lắm, nàng sẽ làm chúng ta kiêu ngạo. Còn nhớ rõ khi nàng một tuổi bắt đầu học đi đường không, nàng..." Tuy biết nàng không nghe thấy, nhưng hẳn vẫn muốn trò chuyện với nàng, nói cho nàng biết hẳn bên cạnh nàng.

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi ra Cổ Nga và Phượng Tam Muội đang tán gẫu vui vẻ trong lương đình, Lam Nguyệt ngồi im lặng một bên. Nhìn thấy nàng, Phượng Tam Muội ngoắc nàng, gọi nàng đi qua.

"Nương con không có việc gì chứ?" Phượng Tam Muội hỏi.

"Đã không có vấn đề, chỉ là còn cần hai ngày nữa mới có thể tỉnh lại."
Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Ta biết có con thì không thành vấn đề. Lúc trước thương thế của thái gia gia con và cha con đều do con trị." Phượng Tam Muội nhin không được khích lệ.

Cổ Nga đã chậm rãi thích ứng với sự yêu nghiệt biến thái của Độc Cô Thiên Diệp, sau khi tiến vào nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh trong Luyện Yêu Hồ, hơi tâm động. Ngắm lại thân phận của mình, cũng chỉ có thể suy nghĩ.[ý là muốn vào ở luôn đó]

"Nơi này của ngươi rất náo nhiệt." Cổ Nga nói, "Cực cực có thể sống trong hoàn cảnh như vậy, ta cảm thấy rất vui vẻ."

"Cảm ơn vương hậu khích lệ." Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên đáp lại. Nàng cũng không cần biết bên trong tốt cỡ nào, chỉ cần mọi người có thể sống cùng nhau, đã đủ rồi.

Cổ Nga uống ngụm trà, cầm ly trà trong tay thưởng thức, nói: "Thiên Diệp, nếu Lam Nguyệt kêu ngươi tỷ tỷ, ta cũng tự xưng một tiếng trưởng bối. Ta có chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ."

"Vương hậu, ngươi là mẫu thân Lam Nguyệt, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, cái gì mà hỗ trợ không hỗ trợ chứ." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Nếu không phải ngươi dẫn chúng ta tới nơi này, cũng không biết khi nào ta mới có thể tìm được nương ta, phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng!"

Tuy rằng thực lực rất mạnh hiện tại, vẫn vẫn duy trì một trái tim không kiêu không nóng như cũ, Cổ Nga cũng coi như sống không ít năm, nữ tử như vậy là lần đầu tiên gặp được. Chỉ tiếc là nhân loại, bằng không để cho Lam Nguyệt theo đuổi nàng.[nếu Lam Nguyệt mà theo đuổi Diệp tỷ ~ Tiêu

ca sẽ quảng ẻm xuống địa ngục chơi với ma vương luôn quá ~ *thực ra nếu đây là tỷ đệ văn thì tỷ lệ Lam Nguyệt thành công sẽ rất cao* ~]

"Là như vậy, Lam Nguyệt nói người có thể luyện chế đan dược hữu dụng với linh thú, cho nên ta muốn mời người hỗ trợ cho chúng ta luyện chế một ít chữa thương đan dược. Người có biết bên ngoài hiện tại tình thế, trận chiến tranh này là không thể tránh được . Tộc Kinh Sa dám mình mục trường đảm như vậy tới nơi này, ta đoán rằng, chiến tranh sẽ bùng nổ rất nhanh." Cổ Nga nói ra điều mình muốn nhờ, lo lắng Độc Cô Thiên Diệp không muốn, nói, "Chúng ta cũng có thể cho người thù lao."

"Chỉ là luyện đan mà thôi, còn nói cái gì thù lao không thù lao. Nếu không nói thù lao, ta đây sẽ luyện chế một ít đan dược để báo đáp làm vương phi giúp ta tìm được nương." Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt thù lao Hải tộc.

"Nhưng người luyện chế đan dược, cũng phải tiêu phí dược liệu gì đó. Sao chúng ta có thể để cho người chịu thiệt. Người có thể giúp chúng ta luyện chế đan dược, trong lòng ta đã rất cảm kích." Cổ Nga lắc đầu nói.

"Vương phi, người là mẫu thân Lam Nguyệt, cũng là a di của ta, chúng ta là người một nhà, người một nhà còn nói nhiều như vậy làm gì. Hơn nữa người cũng nhìn thấy tình huống nơi này, dược liệu gì đó, ta không thiếu. Nếu ta có cần gì, đến lúc đó sẽ tìm người lấy, được không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lam Nguyệt ở một bên nói: "Mẫu hậu, ngài không cần cho tỷ tỷ thù lao gì, hắc hắc, sau này khi tỷ tỷ muốn đánh nhau, các người phái người giúp nàng đánh nhau là được. Tỷ tỷ thường xuyên đánh nhau với người ta."

Mặt Độc Cô Thiên Diệp tối sầm, hẳn đây là đang nói tốt hay là bôi đen mình, nàng đâu có thường xuyên đánh nhau đâu ? !

"Ha ha, một khi đã như vậy, ta cũng không khách khí. Như con nói, chúng ta đều là người một nhà. Sau này cũng đừng gọi ta vương phi, gọi ta di là được rồi." Cổ Nga cười nói.

"Vâng, a di." Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, đứng dậy nói, "Chờ nương tỉnh lại, con sẽ bắt đầu luyện chế. Các người tiếp tục tán gẫu, con đi nói một tiếng với bọn ngoại công."

"Được, con đi đi." Phượng Tam Muội vẫy tay nói, sau đó tiếp tục nói chuyện phiếm với Cổ Nga.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, Cổ Nga cảm thán nói: "Thật sự là đứa nhỏ có hiểu biết. Khiếm người ta yêu thích không thôi a! Ta rất hâm mộ người, có hậu đại như vậy, so với đứa nhỏ của ta, haiz!"

Nghe thấy Cổ Nga khích lệ, Phượng Tam Muội cười nói: "Giờ nàng chẳng phải đã là người nhà của người sao? Nàng gọi người là a di. Đứa nhỏ này, chỉ cần là người mà nàng nhận định, nàng sẽ đối đãi như thân nhân."

"Ha ha, đúng vậy!"

...

Độc Cô Thiên Diệp đến chỗ người Mạc gia huấn luyện, nói với bọn hắc tình huống của Mạc Thu Thủy, còn nói sau khi tỉnh lại sẽ để Đô Đô nói cho bọn họ. Biết Mạc Thu Thủy không có việc gì, bọn họ chính thức yên lòng, chuyên tâm vào huấn luyện.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp trở về phòng Độc Cô Dật Hiên, ở cửa nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói, nàng ngồi xuống ở cửa, im lặng nghe.

Người một nhà đoàn tụ, đây là cuộc sống nàng muốn, công danh lợi lộc khác, cũng chỉ là nhất thời thôi.

Tử Tiêu đi đến ngồi xuống bên người nàng, tựa như cảm nhận được tâm trạng của nàng, tay ôm chầm lấy vai của nàng, nói: "Ta sẽ cho nàng cuộc sống mà nàng muốn."

Độc Cô Thiên Diệp nghiêng đầu nhìn hắn, nói: "Người có biết ta muốn cuộc sống gì không?"

Tử Tiêu thấy nàng khó được có tâm trạng tốt, hôn lên trán của nàng, nói: "Nàng muốn, ta đều biết. Người một nhà đoàn tụ, xem hoa nở hoa rơi trước sân, ung dung nhìn ngắm mây trời, có phải không?"

"Sao người biết những lời này ?" Độc Cô Thiên Diệp tò mò hỏi, đây không phải lời nói thời cổ trên địa cầu sao?

"Ta đoán ." Tử Tiêu đem Độc Cô Thiên Diệp kéo lại dựa vào vai mình.

Thứ Hồn trong không gian linh thú nói thầm: sao hắn có thể đoán chuẩn xác như vậy chứ, còn không phải lần trước người viết lên giấy bị hắn nhìn! Tiểu cô nương bây giờ, dễ bị lừa như vậy, chắc chắn.

Hai ngày sau, Độc Cô Dật Hiên vẫn ở bên cạnh Mạc Thu Thủy, Độc Cô Thiên Diệp biết bọn họ đã ba mươi năm không gặp nhau, cho nên cũng rất ít khi đi vào quấy rầy bọn họ.

Sáng sớm hôm nay, nàng bưng một chậu nước ấm đi vào, Độc Cô Dật Hiên nhẹ nhàng lau lau mặt cho Mạc Thu Thủy, cổ rồi cánh tay, khi đang chà lau ngón tay, phát hiện ngón út của nàng giật giật.

"Thu Thủy, Thu Thủy!" Độc Cô Dật Hiên kích động nhỏ giọng gọi.

Độc Cô Thiên Diệp ở một bên nhìn, cũng phát hiện nàng có dấu hiệu tỉnh lại, ngồi xổm bên giường gọi: "Nương, nương..."

Mắt Mạc Thu Thủy đang nhắm chặt từ từ mở ra, nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt mình mong nhớ ngày đêm, nhìn nhìn, nước mắt của nàng rơi xuống.

"Thu Thủy, nàng có phải không thoải mái không? Nàng nói ra, đừng ghen." Độc Cô Dật Hiên vừa thấy nước mắt Mạc Thu Thủy lập tức hoảng thần. [đảm bảo Tiêu ca mà thấy nước mắt Diệp tỷ cũng hoảng, đúng là có số làm người nhà]

Túng dung luyện mãi thành thép, cũng chỉ để vòng qua ngón tay dịu dàng. Mặc kệ Độc Cô Dật Hiên ở bên ngoài kiêu ngạo cương nghị cỡ nào, nhìn thấy nước mắt Mạc Thu Thủy, cũng giống như phạm phu tục tử bình thường mà tâm hoảng ý loạn.

"Nường, nường có phải không thoải mái ở đâu không?" Độc Cô Thiên Diệp cũng lo lắng hỏi.

Mạc Thu Thủy lắc đầu, nói: "Ta nghĩ sẽ không còn được gặp lại chàng."

Tất cả lo lắng của Độc Cô Dật Hiên hóa thành một tiếng thở dài dịu dàng, dán tay nàng lên mặt mình, nói: "Ta ở đây, sau này ta vẫn cùng nàng. Nàng sờ sờ xem, có phải ta không?"

Mạc Thu Thủy cười, nhưng lệ trong mắt vẫn không khống chế được. Độc Cô Dật Hiên một lòng gấp gáp, hôn lên lệ trên khóe mắt nàng. Bị Độc Cô Dật Hiên làm như vậy, nước mắt Mạc Thu Thủy nhất thời bị dọa đi trở về. Nghĩ đến nữ nhi của mình ở một bên nhìn, mặt xoát một cái đỏ lên.

Lúc này Độc Cô Dật Hiên mới nhớ tới Độc Cô Thiên Diệp còn ở đây, hơi không được tự nhiên ho khan, nói: "Không có việc gì, Thiên Diệp cái gì cũng không thấy được. Đúng không, Thiên Diệp?"

Độc Cô Thiên Diệp ghen cười, đầu giống như con gà con mỗ thíc, nói: "Con cái gì cũng không nhìn thấy, hắc hắc, con đi nói cho bọn ngoại công mẫu thân tỉnh lại. Cha, thời gian sẽ không lâu, cha phải nắm bắt đó!" Nói xong lập tức chạy ra ngoài.

"Quý nha đầu này, ngay cả chúng ta cũng dám trêu chọc!" Độc Cô Dật Hiên nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp cười mắng. Quay đầu nhìn trong đôi mắt dịu dàng của Mạc Thu Thủy là tình yêu nồng đậm, yết hầu căng thẳng, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

"Thu Thủy, ta giống như nàng..."

Độc Cô Thiên Diệp ra cửa thì thấy Tử Tiêu chờ bên ngoài, kinh ngạc hỏi: "Sao ngươi ở chỗ này ? Đến đây lúc nào?"

Tử Tiêu nhìn ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp cũng đang cười, tay nhẹ nhàng vén tóc mái trên trán nàng gọn gang lại, nói: "Khi mẫu thân nàng tỉnh lại đã tới rồi, nhìn thấy các người một nhà đoàn tụ, thì không tiến vào quấy rầy."

Độc Cô Thiên Diệp lắng nghe động tĩnh bên trong, lôi kéo Tử Tiêu đi khỏi, ngồi bên ngoài một lát, phỏng chừng hai người đã xong, mới bảo Đô Đô gọi mọi người tới.

Vừa nghe nói Mạc Thu Thủy tỉnh lại, mọi người Mạc gia kích động chạy đến. Lúc này Độc Cô Dật Hiên đã nâng nàng dậy dựa vào đệm phía sau.

"Tiểu muội. Ha ha, tiểu muội thật sự tỉnh!" Mạc lão tam chạy vào trước nhất, nhìn thấy Mạc Thu Thủy, kích động nói.

Bọn Mạc Chấn Đình và Mạc Trì cũng vào được, còn có Phượng Tam Muội và Độc Cô Vân Hằng, người đẩy một phòng. Mạc Thu Thủy nhìn thấy bọn Mạc Chấn Đình, nghĩ đến Độc Cô Dật Hiên nói với nàng những

việc Mạc gia làm vì nàng sau khi nàng mất tích, nước mắt thật vất vả ngừng lại rơi xuống.

"Cha, nữ nhi bất hiếu, hại cha chịu khổ !" Mạc Thu Thủy để Độc Cô Dật Hiên đỡ nàng xuống giường quỳ xuống, khóc nói với Mạc Chấn Đình.

Độc Cô Dật Hiên cũng quỳ gối bên cạnh Mạc Thu Thủy, nói: "Dật Hiên bất hiếu, mang đến nhiều thương tổn như vậy cho Mạc gia, làm nhục phụ lo lắng vất vả, thỉnh nhạc phụ trách phạt!"

Nếu không phải lúc trước Mạc Thu Thủy tùy hứng, nếu không phải Độc Cô Dật Hiên xuất hiện, có lẽ bây giờ Mạc gia còn im lặng sinh hoạt ở Bồ thành, mười mấy năm đau xót kia cũng sẽ không tồn tại. Mạc Chấn Đình sẽ không vì tìm kiếm nàng mà mất tích chịu khổ, Mạc gia cũng sẽ không nháo với Phong gia tới mức bị chèn ép nửa bước khó đi. Tất cả ngọn nguồn đều do một đoạn nghiệt duyên lúc trước! Cũng may có Độc Cô Thiên Diệp, giải quyết tất cả những chuyện này, Mạc Chấn Đình được tìm về, Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy cũng được cứu ra.

Mạc Chấn Đình tiến lên nâng Mạc Thu Thủy dậy, để nàng nằm về trên giường. Đồng thời cũng để Độc Cô Dật Hiên đứng lên.

"Cho dù lúc trước giận con, không đồng ý cho các người cùng một chỗ, nhưng con vẫn là nữ nhi của ta." Mạc Chấn Đình nói, "Biết con xảy ra chuyện, ta có thể không đi tìm sao?"

Câu kia "Con vẫn là nữ nhi của ta." Càng làm Mạc Thu Thủy khóc thêm hơn. Nàng nghĩ khi gặp Mạc Chấn Đình sẽ bị ông hung hăng giáo huấn một chút, lại không nghĩ tới Mạc Chấn Đình sẽ nói như vậy.

"Ha ha, đây là cháu dâu của ta đúng không ? Đến đến đến, ta là bà nội con, kêu bà nội ta nghe xem nào." Phượng Tam Muội nhìn thấy người một phòng đỏ hốc mắt, lên tiếng đánh vỡ loại không khí này.

Lúc này Mạc Thu Thủy mới nhìn thấy Độc Cô Vân Hằng và Phượng Tam Muội ở phía sau. Nhìn Độc Cô Vân Hằng, sắc mặt của nàng hơi mất tự nhiên. Lúc trước ông ta tự mình hạ lệnh để người gia tộc Độc Cô giết nàng và Thiên Diệp, nếu không phải Độc Cô Dật Hiên dùng mạng tướng bực, giờ nàng và Thiên Diệp đã không sống trên đời này.

Phượng Tam Muội nhìn thấy biểu tình Mạc Thu Thủy thì biết nàng nghĩ đến chuyện lúc trước, hung hăng trừng mắt nhìn Độc Cô Vân Hằng một cái, sau đó cười tủm tỉm nói: "Gia gia con lúc trước là lão hồ đồ, con đừng chấp nhặt với bụng dạ hẹp hòi của hắn. Lúc trước là do bà nội không ở, bằng không một cái tát đánh hắn bay đi, xem hắn còn dám làm ra quyết định như vậy không! Con không nhận hắn cũng không sao, kêu tiếng bà nội nghe trước."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 22 (2)

Độc Cô Vân Hằng bị lời nói của Phượng Tam Muội làm đỏ mặt, nhưng là nghĩ đến chuyện năm đó xảy ra như vậy, còn có cháu trai cháu dâu mình bị cực khổ nhiều năm như vậy, cũng chỉ có ghen . Nghe thấy Phượng Tam Muội nói không nhận ông cũng không sao, tức giận đến giờ chân, nói: "Cái gì mà không nhận ta cũng được, ta nhưng gia gia con! Con dám không nhận, ta sẽ, ta sẽ..."

Thấy Phượng Tam Muội trừng lại, giọng nói của Độc Cô Vân Hằng từ từ nhỏ xuống, đột nhiên đầu óc chuyển động, nói: "Nếu con không nhận ta, ta sẽ khóc cho con xem!"

"Phốc ——" Lời nói của Độc Cô Vân Hằng làm cho mọi người bật cười ha hả.

Sau khi Độc Cô Vân Hằng vào Luyện Yêu Hồ, quan hệ với Hữu Vô tốt lắm, hai người thường xuyên cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau huấn luyện, không nghĩ tới hần cư nhiên học được bản lĩnh vô lại này của Hữu Vô. Lúc trước khi Hữu Vô nhận Độc Cô Thiên Diệp làm cháu gái không phải cũng là dùng sức khóc sao.

Độc Cô Thiên Diệp xoa xoa lông mày, nàng phát hiện không thể để Độc Cô Vân Hằng thân thiết với Hữu Vô nữa, bằng không sẽ bị ông ấy dạy hư mất!

Độc Cô Vân Hằng sống cả đời, luôn là cuộc sống trung quy trung củ [tuân thủ nguyên tắc], giờ có lớp da vô lại như vậy, nhất thời cảm thấy linh hồn của mình được giải phóng, ngấm lại, có đôi khi đùa giỡn vô lại cũng rất tốt .

Hác Bằng Du ở phía sau, nhìn thấy Độc Cô Vân Hằng bị Hữu Vô độc hại, nhất thời nghĩ tới câu nói kinh điển kia của Bạch Vô Thường: Vô lại là vinh quang!

Mạc Thu Thủy cũng bị lời nói của Độc Cô Vân Hằng chọc cười, đối hô với Phượng Tam Muội lần đầu tiên thấy Độc Cô Vân Hằng chơi xấu đang cảm thấy dọa người: "Gia gia, bà nội."

Phượng Tam Muội nghe thấy Mạc Thu Thủy kêu bà nội thì vui vẻ nở nụ cười, sau đó tháo một chiếc nhẫn từ trên tay Độc Cô Vân Hằng xuống, lại tháo một chiếc tương tự trên tay mình xuống, đi đến bên giường, mang nhẫn của mình cho Mạc Thu Thủy, của Độc Cô Vân Hằng thì mang cho Độc Cô Dật Hiên, nói: "Đây là nhẫn gia truyền của gia tộc Độc Cô chúng ta, không có tác dụng đặc biệt gì, nhưng đại diện cho sự chúc phúc của gia tộc. Giờ truyền nó cho các con. Lúc trước cha con và nương con ta cũng không cho."

Độc Cô Vân Hằng nhìn thấy Phượng Tam Muội tháo nhẫn của mình cho Độc Cô Dật Hiên, hừ hừ hai tiếng không nói gì.

"Nha đầu à, con nhanh phải khỏi bệnh nha, con còn thiếu ta một cái khúc khúc* chưa làm cho ta đó!" Hữu Vô đi tới trước mặt Mạc Thu Thủy nói. Trước kia Mạc Thu Thủy cũng thuộc loại thích quậy phá, rất thân thiết với Hữu Vô, có một lần nói muốn đan cho ông một cái khúc khúc, nhưng sau đó vẫn chưa làm được. Hữu Vô nghĩ đến cái gì, nói: "Con làm hai cái đi, ta và gia gia con mỗi người một cái. Đến lúc đó ta và hắc cùng nhau chơi đùa."

*khúc khúc này mình cũng không biết là gì, bạn nào biết thì cung cấp giúp mình. Mình cảm ơn!

Nghe thấy lời của Hữu Vô, mọi người bị sét đánh đứng hình. Ánh mắt Phượng Tam Muội là lạ nhìn Hữu Vô và Độc Cô Vân Hằng, rõ ràng đang nói có phải hai người có gian tình gì không?

Độc Cô Vân Hằng ho khan hai tiếng, ông thích đi cùng Hữu Vô, bởi vì ông cảm thấy mấy trăm năm quá áp lực, không giống Hữu Vô tùy tâm sở dục như vậy. Sau khi đến Luyện Yêu Hồ đã không còn áp lực gia tộc, ông cũng muốn buông thả tính tình của mình.

Mạc Chấn Đình nhìn thấy Mạc Thu Thủy có vẻ rất mệt mỏi, nói: "Con dưỡng thân thể cho tốt trước, chúng ta lại thăm con sau."

Có lời nói Mạc Chấn Đình, mọi người đều rời khỏi. Xác thực Mạc Thu Thủy cũng cần nghỉ ngơi. Độc Cô Dật Hiên ở lại với nàng.

Lúc đi ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp gọi Mạc Phong lại, mang hắc vào trong viện dạo một phen.

"Tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?" Mạc Phong mở miệng hỏi nói.

"Tỷ phải luyện chế đan dược cho Hải tộc, số lượng có vẻ nhiều, đệ đi theo giúp tỷ đi, gần đây đừng huấn luyện. Thuận tiện để tỷ kiểm tra đệ luyện đan thế nào." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ!" Mạc Phong vui vẻ nói. Độc Cô Thiên Diệp đã thật lâu không xem hắc luyện đan, nghĩ đến trước kia nàng mang theo mình đi lên con đường luyện đan này, chỉ dạy mình, giám sát mình, ngày như vậy đã qua thật lâu. Bọn họ cũng từ hai người nho nhỏ trong thành Kỳ Phong, vừa đến 20 tuổi, trưởng thành, đã có thể một mình đảm đương một phía .

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp lại dặn Mạc Liên chuẩn bị được thiện cho Mạc Thu Thủy, nói rất tỷ mỉ phải làm thế nào. Nàng cũng muốn tự mình chuẩn bị được thiện cho mẫu thân, nhưng lúc này tình thế Hải tộc khẩn cấp, nàng không thể lại chậm trễ nhiều thời gian ở trong này.

Những ngày tiếp theo Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Phong bắt đầu bế quan luyện đan, hai người cả ngày ở trong phòng luyện đan nghiên cứu đan dược, trừ chữa thương bình thường, còn nghiên cứu chế tạo ra đan dược đặc hiệu, làm thời gian đan dược phát huy phát dụng càng nhanh. Còn mấy loại đan dược có công hiệu khác.

Trong quá trình luyện chế Độc Cô Thiên Diệp thuận tiện chỉ dạy cho Mạc Phong luyện đan, nhưng Mạc Phong vẫn luôn do nàng chỉ dạy, cho nên những chỗ cần cải tiến rất ít, có vấn đề đều là phương diện khống chế độ lửa.

Hai người bế quan rất nhiều ngày, luôn luôn không ngừng luyện chế. Bởi vì đan dẫn bọn họ làm ra đều rất cao, cấp bậc đan dược cũng không tính rất cao, bọn họ bình ngọc bên người càng ngày càng nhiều.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra trước, để Mạc Phong tiếp tục nghiên cứu chế tạo cái khác. Nàng đi vào phòng Mạc Thu Thủy, nhìn thấy giờ nàng đã tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn, khí sắc không tệ, lòng Độc Cô Thiên Diệp cũng kiên định. Nàng Mạc nói chuyện với Mạc Thu Thủy một lát, để nàng ở đây tĩnh dưỡng, nàng đi ra ngoài tìm Cổ Nga và Lam Nguyệt.

"Tỷ tỷ!" Lam Nguyệt và Cổ Nga đang tản bộ trong Luyện Yêu Hồ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Lam Nguyệt từ thật xa hô với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp đi tới, nói: "Di, đan dược con đã luyện chế được kha khá, đều để trong nhẫn này. Mạc Phong còn đang luyện chế đan dược. Nếu có thể, giờ con mang bọn người ra ngoài."

Cổ Nga nhận nhần, dùng thần thức tìm tòi, thiếu chút nữa tự dọa đến mình. Trong nhần này tràn đầy bình ngọc, một khe hở cũng không có."Đây, nhiều như vậy? !"

"A di xem có đủ không, nếu không đủ, Mạc Phong rất nhanh sẽ lại luyện chế ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Cổ Nga cất nhần vào, nói: "Đủ, đủ."

"Vậy chúng ta đi ra ngoài thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mang theo Cổ Nga và Lam Nguyệt đi ra ngoài.

Ra khỏi Luyện Yêu Hồ, bọn họ nhanh chóng rời khỏi sơn động, cũng kêu thị vệ chờ ở bên ngoài rời khỏi rất nhanh. Bởi vì trận pháp của Độc Cô Thiên Diệp cũng không quá vững chắc, nàng biết nó chống đỡ không được bao lâu, cho nên khi bọn họ cách ngọn núi xa xa quay đầu nhìn lại xem, nhìn thấy ngọn núi lay động trái phải vài cái, sau đó sơn động ở chân núi sụp xuống, cả ngọn núi cũng sụp đổ theo.

May mà bọn họ chạy trốn mau! Đây là ý tưởng trong lòng mọi người.

Cổ Nga thì nghĩ Độc Cô Thiên Diệp nắm chắc thời gian vừa đúng, nói với thị vệ: "Hồi cung."

"Vâng, vương hậu." Thị vệ đồng thanh trả lời.

Sau đó đoàn người bay về phía hoàng cung.

Ở một góc nào đó trên đại lục Vũ Linh, một lão nhân nhắm mắt tu luyện cảm thấy gì đó, trợn mắt nhìn về phía hải vực lam hải, nói một câu: "Có nhân có quả, nhân nhân quả quả, tuần hoàn không thôi. Nên đến sẽ đến, nên đi cũng phải đi. Trời, cũng bắt đầu thay đổi..."

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi theo bọn Cổ Nga cùng nhau trở lại hoàng cung đã là hai ngày sau .

Lam Hoành nghe thấy thị vệ nói bọn Cổ Nga đã trở lại, ngừng chuyện trong tay ra ngoài cung điện, nhìn thấy Cổ Nga và Lam Nguyệt chậm rãi đi tới, hẩn thở phào nhẹ nhõm thật dài.

"Sao các người có thể làm chuyện liều lĩnh như thế ?!" Sau khi yên lòng, Lam Hoành bắt đầu răn dạy hai người, khi thị vệ về nói cho hẩn bọn họ tiêu diệt tộc Kinh Sa đang ẩn núp, hẩn thiếu chút nữa bị hù chết. Tuy không biết cuối cùng các nàng thoát như thế nào, nhưng quả thật có lúc rất nguy hiểm.

"Hoành, đi vào, ta có chuyện nói với chàng." Cổ Nga cầm tay Lam Hoành, lôi kéo hẩn đi vào trong, quay đầu ra lệnh cho thị nữ, "Chuẩn bị phòng cho tiểu điện hạ và công chúa."

"Công, công chúa?" Tất cả mọi người kinh ngạc, con người này khi nào thì thành công chúa bộ tộc Thủy Long bọn họ ?!

Ngay cả Lam Hoành cũng nghi hoặc hỏi: "Các người đi ra ngoài đã làm gì?" Tại sao sau khi về thì nàng ta thành công chúa .

"Các người đi xuống chuẩn bị trước, Thiên Diệp, cực cứng, các con đi theo bọn họ đi là được." Cổ Nga ra lệnh cho thị nữ, sau đó giữ chặt Lam Hoành nói, "Đi vào ta nói mọi chuyện dọc đường cho chàng."

Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt đi theo thị nữ, Cổ Nga và Lam Hoành về đại điện. Sau khi cho tất cả thị vệ thị nữ lui xuống, nàng tinh tế nói những chuyện xảy ra khi mình và Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài, sau đó lấy ra Độc Cô Thiên Diệp đan dược luyện chế cho bọn họ.

Lam Hoành nghe xong, im lặng một lát. Không nghĩ tới bọn họ đi ra ngoài mới vài ngày, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cứu bọn Cổ Nga, diệt

người tộc Kinh Sa phái tới, còn luyện chế cho bọn họ nhiều đan dược như vậy, hơn nữa không yêu cầu gì!

"Cho nên nói, không phải nàng trèo cao chúng ta, mà là có nàng, là may mắn của chúng ta." Cuối cùng Cổ Nga tổng kết.

"Lúc trước còn muốn chờ giải quyết chuyện tộc Kinh Sa, rồi để Lam Nguyệt giải trừ khế ước với nàng. Cho dù tu vi thụt lùi, cũng tốt hơn không có tự do. Giờ xem ra..." Lam Hoàn nói.

"Nếu chàng thật sự yêu cầu như vậy, chắc chắn Lam Nguyệt sẽ căng thẳng với chàng." Cổ Nga cười nói, đột nhiên lại thở dài, tâm tình lập tức hạ xuống: "Ban đầu ta cũng muốn cho cục cưng ở lại, nhưng nàng thật sự chăm sóc cục cưng tốt lắm, hơn nữa nếu đi theo nàng, sau này cục cưng chắc chắn sẽ phát triển rất tốt. Chúng ta không thể ích kỷ để hấn ở lại bên người chúng ta."

"Nàng nói cũng đúng." Lam Hoàn thừa nhận nói.

Cổ Nga giao đan dược cho Lam Hoàn, sau đó hỏi: "Tề nhi và Ích nhi trở về chưa, bọn chúng thế nào?"

"Tề nhi còn ở bên ngoài, Ích nhi đã về. Giờ hấn là đi quân doanh xem binh sĩ huấn luyện." Lam Hoàn trả lời.

"Phụ vương, mẫu hậu." Khi bọn họ nói chuyện, một người mặc trường bào màu thủy lam đi đến, hành lễ với hai người.

"Ích nhi đã về? Vừa vặn, đi theo ta thăm đệ đệ con." Cổ Nga nhìn Lam Ích, ngoắc nói.

Bóng người đang đi tới dừng một chút, tiếp tục đi đến bên người nàng, nói: "Tìm được đệ đệ rồi sao? Ở đâu?"

"Ở phía sau đó, đi, chúng ta đi thăm nó."

Cổ Nga kéo Lam Ích rời khỏi, Lam Hoàn nhìn đan dược trong tay, suy tư một lát, nói: "Người tới, đi mời Quy lão."

Bởi vì Độc Cô Thiên Diệp có quan hệ khế ước với Lam Nguyệt, cho nên thị nữ an bài bọn họ trong cùng một viện. Khi Cổ Nga và Lam Ích tới, hai người ở trong sân nghiên cứu san hô. Phát hiện bọn họ đến, đứng dậy chào đón.

"Mẫu hậu, sao ngài lại tới đây?" Lam Nguyệt đi qua đi ôm cánh tay của nàng, nói.

"Ta đến xem bọn hã an bài cho các con thế nào. Thuận tiện mang nhị ca con đến thăm con." Cổ Nga vỗ tay Lam Nguyệt kéo mình, "Đến, ta giới thiệu cho các con một chút, đây là nhị ca Lam Nguyệt, Lam Ích. Ích nhi, nó là tam đệ con, đây là khế chủ của nó."

Khi Lam Ích nhìn thấy Lam Nguyệt ánh mắt lóe lóe, vừa vặn bị Độc Cô Thiên Diệp bắt giữ. Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp là khế chủ của Lam Nguyệt, Lam Ích kinh hô: "Tam đệ khế ước với con người?!"

Lam Nguyệt cười hì hì nói: "Đúng vậy? Tỷ tỷ là khế chủ của ta, ta là khế ước thú của tỷ tỷ."

Sau khi Lam Ích biết Lam Nguyệt bị khế ước, biểu tình rất kỳ lạ, Cổ Nga nghĩ đến hã chỉ là nhất thời kinh ngạc, nhưng Độc Cô Thiên Diệp lại thấy được thoải mái và yên tâm trong vẻ mặt của hã.

Nàng rũ mi mắt, trong lòng hiểu một chuyện. [mọi người hiểu chưa, chuyện Lam Nguyệt lưu lạc đó]

"Tam đệ vừa mới vừa về, có thể thường xuyên đi chỗ ta dạo, có chuyện gì cũng có thể nói với ta. Ta chưa từng được chăm sóc đệ." Lam Ích

vỗ vai Lam Nguyệt nói.

"Hắc hắc, cảm ơn nhị ca, ta sẽ." Lam Nguyệt cười nói.

"Không biết lần này tam đệ về tính ở bao lâu?" Lam Ích hỏi.

Cổ Nga cũng nhìn về phía các nàng, nàng biết Độc Cô Thiên Diệp đã tìm được mẫu thân nàng, chắc chắn phải về trên bờ.

"Qua hai ngày nữa sẽ đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhưng trước đi khi đi, ta sẽ lại giao đan dược cho a di."

Chiến tranh Hải tộc nàng không muốn tham gia, cấp bậc của nàng và Lam Nguyệt không cao, đi không tốt, nàng cũng không biết là lợi hại mình bao nhiêu, chuyện gì có thể tham gia. Nhưng vì quan hệ giữa Lam Nguyệt và bọn họ, nàng sẽ vì bọn họ chuẩn bị chút đan dược, để bọn họ càng nắm chắc hơn.

Cổ Nga cũng không muốn Độc Cô Thiên Diệp tham gia. Thứ nhất là vì thực lực nàng và Lam Nguyệt cũng không cao, thứ hai là vì nếu Độc Cô Thiên Diệp tham dự vào, vậy sẽ dính dáng đến ân oán Hải tộc và Nhân tộc.

"Như thế, hai ngày sau các con rời khỏi đi." Cổ Nga nói, "Tình huống càng ngày càng khẩn cấp, chiến tranh tùy thời bùng nổ, các con rời khỏi càng sớm càng tốt. Sau này mong con chăm sóc Lam Nguyệt nhiều hơn."

"Con sẽ." Độc Cô Thiên Diệp trịnh trọng nói.

"Vậy làm phiền người. Đệ đệ của ta còn nhỏ, mong người chăm sóc nhiều. Mẫu hậu, chúng ta đừng quấy nhiễu bọn họ." Lam Ích cũng nói, sắm vai một ca ca tốt lắm.

Cổ Nga gật đầu, nói thêm hai câu với Độc Cô Thiên Diệp rồi rời khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lam Ích và Cổ Nga biến mất ở góc, đột nhiên hỏi Lam Nguyệt: "Lam Nguyệt, nếu để người cho ở lại chỗ này làm Hải tộc chi vương, người nguyện ý không?"

"Sao tử tử lại hỏi ta chuyện này?" Lam Nguyệt không biết vì sao Độc Cô Thiên Diệp hỏi như vậy, còn tưởng rằng Độc Cô Thiên Diệp không muốn hã, vẻ mặt muốn khóc, nói: "Ta nói rồi tử đi đến đâu, cục cưng cũng muốn đi đó. Tuy rằng ta luyện tiếc mẫu hậu, nhưng ta không muốn ở lại chỗ này. Tử tử không thể không muốn cục cưng !"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn gương mặt ủy khuất của Lam Nguyệt, có lẽ hã cứ tiếp tục đơn thuần như vậy thì có vẻ tốt. Dù sao hã cũng không muốn ở lại đây, vậy ân oán nơi này không cần nói cho hã, để trong lòng hã có một phần thân tình trọn vẹn.

Nghĩ thông suốt , Độc Cô Thiên Diệp không tính nói chuyện mình phát hiện cho hã, lại thấy hã gấp đến độ sắp khóc, xì bật cười, nói: "Ta chỉ tùy tiện nói thôi, không muốn để người ở lại chỗ này mà. Ta đi vào luyện đan, người muốn đi không?"

"Muốn đi muốn đi, ta muốn đi vào."

Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt vào nhà, bởi vì nàng không thích có người hầu hạ, cho nên, thị nữ một người cũng không để lại. Sau khi bọn họ vào nhà, Độc Cô Thiên Diệp đưa Lam Nguyệt vào Luyện Yêu Hồ lý.

"Ta đi tìm bọn Tiểu Cửu ca ca." Lam Nguyệt nói một tiếng, chạy ra.

Độc Cô Thiên Diệp thăm Mạc Thu Thủy, phát hiện nàng đã khôi phục không tệ lắm. Hàn huyền với nàng một lát, mới đi phòng luyện đan luyện đan.

Đẩy cửa đi vào, phát hiện Mạc Phong còn ở trong, nàng nhin không được hỏi: "Đệ không phải vẫn ở trong này chứ?"

Mạc Phong nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, ném đũa thứ gì đó trong tay, nói: "Tỷ tỷ, khi đệ xem sách đan dược phát hiện một loại đan dược, hiệu quả với linh thú tốt lắm, nhưng đệ dựa theo Đan Phương thế nào cũng không luyện chế được, tỷ đến xem."

"Nga? Còn có thứ làm khó Mạc Phong của chúng ta ?" Độc Cô Thiên Diệp cầm sách đan qua, còn thật sự nghiên cứu, phát hiện hiệu quả đan dược này đúng là rất tốt, nàng dựa phương pháp sách nói khai lò thử một chút, cũng thất bại .

"Đệ cũng đến bước này thì thất bại." Mạc Phong nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thất bại, mở lò, mùi cháy khét bay ra.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đan Phương, nói: " Đan Phương này thoát nhìn là có thể luyện, vì sao đến bước này lại thất bại chứ?" Nàng lại kiểm tra dược liệu phế, phát hiện bên trong có khối màu trắng cứng rắn, là khối cứng này, khi tiến hành đến bước này sẽ xảy ra nổ mạnh, là tất cả dược liệu bị hủy.

Mạc Phong nhìn đến Độc Cô Thiên Diệp cầm trong tay gì đó, nói: "Tỷ tỷ, bạch 苓 có cái gì không đúng hả? Đây cũng là một vị chủ dược."

"Người xem, bạch 苓 đến giờ không có tan chảy, nhưng trong Đan Phương, lẽ ra lúc này nó đã hóa thành chất lỏng." Độc Cô Thiên Diệp đưa sách đan cho Mạc Phong nói, "Có lẽ nguyên nhân thất bại của chúng ta ở ở chỗ này."

"Tức là nó phải hòa tan thành chất lỏng là được hả ?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Muốn nó hòa tan, chúng ta phải chọn dược liệu, thứ có thể làm cho nó hòa tan, cũng không ảnh hưởng dược tính."

Mạc Phong gật gật đầu, nói: "Đệ đã biết. Được liệu dung hợp, chọn cái gì đây?" Độc Cô Thiên Diệp chỉ điểm đến đó, còn lại giao cho Mạc Phong đi làm, tự nàng khai lô luyện chế đan dược khác.

Khi nàng luyện xong một lò đan dược, Mạc Phong đi lên nói: "Tỷ tỷ, đệ tuyển Thủy Yêu hoa này, tỷ xem được không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dược liệu trong tay hắn, tuy trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng vẫn nói: "Được không, tự đệ đi thử thử sẽ biết. Phải nhớ kỹ, thực tiễn là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý duy nhất. Đệ chỉ có tự mình đi thử qua, đệ mới biết kết quả thế nào. Lời nói của người khác, chỉ là đề nghị mà thôi."

Mạc Phong gật đầu, lại chuẩn bị một phần dược liệu, bắt đầu luyện chế. Độc Cô Thiên Diệp tắt lửa, đứng ở một bên xem. Tuy lúc này quá trình còn hơi mạo hiểm, nhưng hắn vẫn thành công luyện chế ra đan dược.

"Làm không sai." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Vậy đệ phụ trách luyện chế loại đan dược này, tỷ luyện chế cái khác. Tranh thủ luyện chế xong sớm một chút, rồi khỏi sớm một chút."

Nếu chậm chỉ sợ sẽ bị cuốn vào chiến tranh của Hải tộc.

"Được." Mạc Phong gật đầu, hai người lại bắt đầu bế quan.

Qua gần một tháng, cửa phòng luyện đan cuối cùng mở ra. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Phong, trong mắt chứa ý cười, nói: "Không nghĩ tới lần này đệ có thể đột phá đến luyện đan sư cấp tám, sau khi tỷ rời khỏi đây đệ củng cố cho tốt. Còn kết hợp huấn luyện."

"Đệ biết rồi." Mạc Phong gật gật đầu.

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp gọi Lam Nguyệt, sau khi hắn lại đây thì mang hắn cùng ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 43: Lĩnh Vực Thứ Hai

Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt chuẩn bị đi tìm Cổ Nga, ra khỏi viện mới nhớ tới hai người căn bản không biết đường. Vòng vo vài vòng cuối cùng tìm được chỗ có thị vệ, để hãnh mang bọn họ đi Cổ Nga.

Lúc họ tới Lam Hoàn cũng có ở đó, Cổ Nga mời bọn họ ngồi xuống sau mới hỏi ý đồ bọn họ đến.

Độc Cô Thiên Diệp lấy vài cái nhẫn ra, giao cho Cổ Nga, sau đó lại lấy ra một cái nhẫn khác giao riêng cho Cổ Nga, giải thích nói: "Con luyện chế một ít đan dược. Mấy cái nhẫn kia đan dược đều là không khác trước lắm, đan dược trong này là mới nghiên cứu chế tạo, hiệu quả tốt hơn đan dược khác rất nhiều."

Lần trước lúc nàng cầm một cái nhẫn không gian ra đã Cổ Nga làm hoảng sợ, thật vất vả tiêu hóa kích thích này xong, lần này nàng lập tức cầm vài cái, làm cho khoe miệng Cổ Nga nhin không được co rút.

Nàng muốn ám chỉ đan dược là rau cải trắng sao?

Tuy nói vậy, nhưng Cổ Nga vẫn là đưa thần thức vào nhìn một chút. Không gian lần này còn rộng hơn lần trước, bên trong vẫn đầy bình đan dược như cũ. Hơn nữa mỗi một cái nhẫn đều như vậy.

Cổ Nga nhìn nhìn, sắc mặt ngưng trọng đeo nhẵn lên lên tay Lam Hoàn. Sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thở dài, nói: "Con làm cho chúng ta nhiều như vậy, con bảo chúng ta nên nói thế nào mới tốt."

"Vương hậu, con chỉ là ra chút lực thôi, cũng không có gì ." Độc Cô Thiên Diệp nhẹ nhàng băng quơ nói.

Lam Hoàn và Cổ Nga liếc mắt nhìn nhau, Lam Hoàn như ra quyết định gì đó, lấy một cái hộp ra, nói: "Tuy con nói như vậy, nhưng chúng ta cũng không thể nghĩ như vậy. Đây không phải thù lao chúng ta cho con, mà là tặng cho con một phần lễ vật nho nhỏ."

Ách, Lam Hoàn nói như vậy, Độc Cô Thiên Diệp cũng khó mà từ chối, nói: "Vậy con xin. Cảm ơn vương, vương hậu."

Nàng nhận hòm, mở ra xem, phát hiện bên trong là một viên hạt châu màu thủy lam, không khác hạt châu lần trước nàng lấy được ở hắc ám chi thành lắm, chỉ là màu sắc không giống mà thôi.

"Đây là thủy Linh Châu. Tác dụng của nó sau này con sẽ biết." Lam Hoàn chỉ nói đây là cái gì, cũng không nói công hiệu, có lẽ là chờ Độc Cô Thiên Diệp tự mình đi khai quật.

Cổ Nga nhìn Lam Hoàn, biết thật ra hẳn muốn ngáng chân Độc Cô Thiên Diệp một chút, trong lòng vẫn là không vui vì nàng khế ước Lam Nguyệt !

"Thủy Linh Châu này cần nhận chủ, con thử xem xem có thể thành công không." Cổ Nga nói.

Còn phải nhận chủ? Nếu không nhận chủ, nó còn có phải của nàng không.

Độc Cô Thiên Diệp cắn ngón tay mình, nhỏ máu lên thủy Linh Châu. Máu tươi ở trên không hòa vào được, trong mắt Cổ Nga và Lam Hoàn lộ ra thất vọng nho nhỏ. Ngay khi mọi người đều muốn buông tay, máu tươi hòa vào trong, tiếp theo phát ra một ánh sáng màu lam, từ trong phòng bay ra bên ngoài, bao phủ cả đáy biển.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy cảm giác mát lạnh xuyên qua tứ chi bách hài, toàn thân vô cùng thoải mái. Thủy Linh Châu cọ cọ bên người nàng, chui vào thân thể của nàng.

Lần này Lam Hoàn và Cổ Nga chân chính khiếp sợ, còn tưởng rằng Độc Cô Thiên Diệp cũng không thể được thủy Linh Châu nhận chủ, dù sao lúc trước thời gian dài như vậy máu tươi của nàng cũng không có thể hòa vào, nhưng không nghĩ tới độ phù hợp giữa nàng và thủy Linh Châu lại cao như vậy!

Bộ tộc thủy long bọn họ vẫn cất giữ thủy Linh Châu này, lại không ai được nó nhận chủ, giờ nghĩ lại, có lẽ nó vẫn luôn đợi Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện.

Lam Hoàn điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói: "Nếu thủy Linh Châu đã nhận con làm chủ, vậy công hiệu của nó sau này con sẽ biết."

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy Lam Hoàn mở miệng, còn tưởng hãnh muốn nói gì, không nghĩ tới cũng nói cái này, cảm giác vô lực phun tào !

Cổ Nga cũng hơi buồn cười, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Hôm nay con đến trừ đũa đũa cho chúng ta, còn có này chuyện con và hãnh phía đi?"

"Đúng vậy. Con là đến chào từ biệt vương và vương hậu." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhanh như vậy?" Cổ Nga nói.

"Ta biết chuyện này hơi đột nhiên, nhưng con còn có chuyện chưa giải quyết, cho nên..." Độc Cô Thiên Diệp ngượng ngùng nói.

Bọn họ cũng biết chuyện của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ thế cục lúc này rời khỏi sớm một chút cũng tốt, nhưng nghĩ đến phải xa cách Lam Nguyệt, Cổ Nga vẫn là nhịn không được đỏ hốc mắt.

Lam Nguyệt thấy nàng khó như vậy chịu, lục lọi trong nhẫn không gian của mình, lấy một cái thông tin thạch ra, nói: "Mẫu hậu, ngài cảm thứ này, sau này dung nó là có thể tìm được con."

Cổ Nga lấy thông tin thạch Lam Nguyệt đưa qua, nói: "Đi bây giờ cũng tốt, để tránh sau này càng càng phiền toái."

"Cũng tốt." Lam Hoàn cũng đồng ý.

Lam Nguyệt bế ôm Cổ Nga, nói: "Mẫu hậu, sau này có thời gian con sẽ trở về thăm ngài."

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Lam Nguyệt rời khỏi, khi đi Lam Ích cũng đến tiễn bọn họ. Nhìn thấy bọn họ thật sự rời khỏi, lòng hẫng như trút được gánh nặng. Nhưng trước khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi liếc mắt một cái làm cho lòng hẫng lại co rút. Nhưng nàng cũng không nói cái gì, mà rời khỏi với Lam Nguyệt.

Nàng biết chuyện năm đó! Đây là chuyện Độc Cô Thiên Diệp truyền đạt cho Lam Ích. Ít nhất là biết năm đó là hẫng để người ném đản đản Lam Nguyệt!

Nhưng hẫng không biết vì sao nàng không nói ra.

Ngay sau khi bọn Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, Lam Hoàn phân đàn được cho mấy tướng lĩnh, hơn nữa để binh lính biết sự tồn tại của đàn được. Chỉ cần bị thương, là có thể đi lĩnh.

Không lâu sau còn có người đến báo: "Báo cáo vương, vương hậu, người tộc Kinh Sa liên hợp chủng tộc khác bao vây nơi này của chúng ta."

"Thật sự đến đây? Truyền mệnh lệnh của ta, mọi người đi lĩnh hai viên đan dược, cả đội tùy thời đợi lệnh!" Lam Hoành nói. Có đan dược này, bọn họ vốn có phần thắng càng chắc chắn hơn.

Đáy biển bạo phát chiến tranh thế nào, bọn Độc Cô Thiên Diệp đã mặc kệ, lúc này bọn họ đã tới mặt biển.

"Xôn xao —— "

Theo một tiếng vang, Độc Cô Thiên Diệp và Lam Nguyệt trời lên mặt nước.

"Tỷ tỷ, nơi đó có hòn đảo nhỏ." Lam Nguyệt chỉ vào đảo nhỏ cách đó không xa nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng thấy được, hai người bơi qua, đi lên bờ.

Nàng dùng linh lực hong khô quần áo trên người, sau đó vẫy tay đưa mọi người ra. Mọi người ngây người trong Luyện Yêu Hồ một thời gian dài, đi ra thông khí.

Mạc Thu Thủy nhìn hải vực trước mắt, nghĩ đến mình chính là bị trấn áp tại đáy biển này, nữ nhi của nàng tìm nàng khắp nơi hơn nửa cứu nàng ra, cảm thấy rất không dễ dàng.

"Hôm nay cuối cùng chúng ta đoàn tụ, một hồi làm mấy thứ tốt chúc mừng một chút!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ngao ngao ngao, nha đầu, đã lâu ta không ăn thịt nướng con làm, một lát con phải nướng nhiều chút nha, bằng không không đủ ăn." Hữu Vô nghe nói hôm nay có mỹ thực, là người thứ nhất lên tiếng .

"Hôm nay chúng ta nhiều người như vậy, chắc chắn đều phải hỗ trợ. Hữu Vô gia gia ông cũng không thể nhàn hạ, chuyện xuyên thịt giao cho ông nha!" Độc Cô Thiên Diệp giống như bắt lính, bắt vài người đến xuyên thịt, lại bắt vài người thiết thái, vài người nấu cơm, chỉ cần có thể làm đều lên chiến trường .

Thịt nướng sống đều để Độc Cô Thiên Diệp bao , xào rau cái gì là sở trường của Mạc Phong và Tử Tiêu, còn có mấy người Mạc Liên. Mọi người ở trên bờ cát khi thể ngất trời làm bữa tối phong phú.

Mấy người Mạc Tử Khanh hỗ trợ đưa nghịch cái bàn, dùng mấy cái bàn liêu mạng ghép lại thành một cái bàn thật lớn. Còn hỗ trợ chạy chân bưng đồ ăn làm xong lên. Bởi vì là lần đầu tiên liên hoan sau khi đoàn tụ, cho nên mọi người đều hưng trí bừng bừng .

Bọn Độc Cô Vân Hằng ở trên bờ cát tản bộ tản bộ, ngắm hoàng hôn ngắm hoàng hôn, hoặc là ngồi ở một bên xem bọn họ bận rộn. Cảnh tượng hoà thuận vui vẻ.

Khi Độc Cô Thiên Diệp nướng thịt thịnh soạn nói chuyện phiếm với bọn họ, cảm thấy đây là cuộc sống mà nàng theo đuổi!

Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy tay nắm tay đi dạo trên bãi biển, nói về chuyện của Độc Cô Thiên Diệp, nói về cuộc sống sau này, thoải mái hạnh phúc nhất.

Sau khi đưa nghịch đồ ăn xong, bọn Mạc Tử Khanh bắt đầu kêu bọn Mạc Chấn Đình về ăn cơm. Độc Cô Thiên Diệp lấy rượu Đô Đô nhường ra, uống rượu ăn thịt, vô cùng thoải mái!

Lúc ăn cơm, Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy muốn kính lão nhân hai bên, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên nảy ra ý tưởng tổ chức hôn lễ bù cho bọn họ, vừa nói cho mọi người, được tán thành nhất trí. Hai người Phượng

Tam Muội và Độc Cô Vân Hằng đều gật đầu đồng ý. Lúc trước hai người cứ như vậy cùng một chỗ, đến bây giờ ngay cả cái hôn lễ cũng không có.

"Chuyện này không cần đâu, Thiên Diệp đã lớn như vậy, chúng ta còn làm hôn lễ gì chứ!" Mạc Thu Thủy hơi ngượng ngùng nói.

"Con lớn như vậy là lấy có gì? Con lớn vẫn có thể làm mà? Cha, cha nói làm hay không làm?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Độc Cô Dật Hiên.

Độc Cô Dật Hiên nhìn Mạc Thu Thủy, nói: "Lúc trước ta đã nói sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng, nhưng vẫn không thực hiện được lời hứa này. Nếu lúc này người nhà hai bên đều có mặt, này không cho ta cơ hội này sao?"

"Nhưng..." Mạc Thu Thủy vẫn là không quá đồng ý.

"Thu Thủy à, chuyện này không có gì phải ngượng cả. Bà nội cũng hiểu được chuyện này là phải làm. Để cho mọi người trên đại lục biết, con là con dâu gia tộc Độc Cô ta, ừ, chờ ta và gia gia con về rồi thu xếp chuyện này." Phượng Tam Muội nói.

Mạc Thu Thủy thấy Phượng Tam Muội cũng nói như vậy, đành phải cúi đầu, ngượng ngùng đồng ý.

"Nói, Thiên Diệp, khi nào thì các con làm hôn lễ?" Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Lần trước con nói phải cứu cha mẹ con ra nữa, giờ bọn họ cũng sắp làm hôn lễ, các con thì sao?"

"Bà nội, chúng con không vội." Lần này là Tử Tiêu mở miệng trước, "Chờ chuyện của tiểu Diệp xong rồi nói sau."

"Con còn có chuyện gì nữa?" Sao Phượng Tam Muội cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn chưa từng được nghỉ ngơi thật tốt vậy?

"Chờ chuyện trên đại lục Vũ Linh xong rồi, con còn phải đến đại lục Phượng Vũ một chuyến." Độc Cô Thiên Diệp trả lời. Trong lòng không muốn là một chuyện, không có thời gian cũng là thật. "Tiểu Hỏa phải phải về tộc phượng hoàng là một chuyện."

"Nga, vậy chờ chuyện của con xong rồi, lập tức làm hôn lễ cho con." Phượng Tam Muội nói.

Mặt Độc Cô Thiên Diệp toát mồ hôi lạnh. Sao thái nãi nãi lại vội vã gả nàng ra ngoài như vậy chứ ? !

"Sau này các con tính làm cái gì?" Hữu Vô một tay cầm một chuỗi thịt nướng, ăn mấy miếng hỏi.

"Đúng vậy, tiểu sư muội, thúc thúc a di không thể trốn thần điện như vậy mãi chứ ? Chẳng lẽ vẫn phải sống trong Luyện Yêu Hồ sao?" Hắc Bằng Du cũng nói.

"Đương nhiên là không, thần điện làm chúng ta chịu nhiều cực khổ như vậy, bị đày tội như vậy, đương nhiên không thể buông tha chúng!" Độc Cô Thiên Diệp nắm chặt chiếc đũa, nói, "Con muốn tiêu diệt thần điện!"

"Cái gì? !" Độc Cô Vân Hằng và Phượng Tam Muội biết thế lực thần điện, nếu muốn diệt thần điện, nói dễ hơn làm!

"Ít nhất phải làm cho Lục Viễn Sương, Ngô Na và những người tham dự năm đó toàn bộ xuống địa ngục!" Độc Cô Thiên Diệp bổ sung.

Mọi người cười ngất! Hai người này chênh lệch với thần điện rất lớn được không?

"Nhưng trước khi bù hôn lễ cho bọn mẫu thân còn phải hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên." Độc Cô Thiên Diệp lại bổ sung.

"Tâm nguyện gì?"

"Trở về bốn gia." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tay Mạc Chấn Đình đang gấp rau dừng lại, ông chỉ nói với Độc Cô Thiên Diệp một lần, không nghĩ tới nàng đã nhớ kỹ. Đây đúng là tâm nguyện nhiều thế hệ gia chủ tương truyền.

"Bây giờ, ừm, vẫn là ăn cơm đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn.

Những người khác cũng tiếp tục ăn, đón chiều tà ăn cơm cũng là một loại tư tưởng mà!

Ăn cơm xong rồi, mọi người cũng không muốn về Luyện Yêu Hồ, nghĩ khó được thả lỏng một chút, dừng lều trại trên đảo nhỏ. Mọi người chơi đùa rất trẻ mới ngủ.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 23 (2)

Edit: rinnina

Độc Cô Thiên Diệp ở trong lều trại của mình, nghĩ tới Thủy Linh Châu nhận chủ ban ngày, nàng ngồi xếp bằng ngồi trên giường, ngưng thần đi cảm nhận sự tồn tại của nó.

Chỉ cảm thấy sức mạnh êm dịu chạy trong đan điền của mình, ngay cả Đan Đan cũng sáng khoải xoay tròn nhanh hơn. Độc Cô Thiên Diệp nhìn, đột nhiên cảm thấy thần thức của mình bị dẫn vào một không gian màu lam.

Đây là? Độc Cô Thiên Diệp nhìn thế giới một màu thủy lam này, trong lòng hơi kích động, cuối cùng vừa kích động, người lập tức bắn ra ngoài. Tuốt thời gian có vẻ ngắn, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ như cũ. Nàng có lĩnh vực hỏa hệ nên nhận ra, đó là lĩnh vực hệ thủy! Nếu nàng đã chạm đến cửa lĩnh vực hệ thủy, vậy cấu tạo lĩnh vực sẽ đơn giản hơn.

Mạc Thu Thủy đi vào từ bên ngoài, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rạo rức vui sướng hỏi: "Chuyện gì cho con vui vẻ như vậy?"

"Nương, sao nương lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Mạc Thu Thủy, hỏi.

"Mọi người đều chờ con chuẩn bị xuất phát, nhưng nơi này con mãi mà không có động tĩnh, để nương tới nhìn xem con có phải ngủ quên không! Kết quả vừa tiến vào thì thấy con một mình ở trong này vui vẻ." Mạc Thu Thủy cười nói.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện trời bên ngoài đã sáng!

"Con lập tức thu thập." Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng xuống giường, thu tất cả đồ đạc trong lều trại vào nhẫn không gian, rửa mặt đơn giản một chút. Cùng Mạc Thu Thủy hạ trại.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi ra, Hác Bằng Du nói: "Nếu không phải Tử Tiêu ở đây, ta còn tưởng rằng hai người các người ở trong làm chuyện ám muội gì đó!"

"Phi phi phi, sư huynh huynh nói cái gì vậy! Huynh coi chừng đó!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó thu những người khác về Luyện Yêu Hồ. Để lại Hác Bằng Du và Tử Tiêu, cải trang một chút, khôi phục thành tổ ba người.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn giả dạng nam tử như cũ, nhưng bên ngoài không còn là Bách Lý Tà, mà thay đổi thành gương mặt tương đối thanh tú. Hác Bằng Du và Tử Tiêu cũng thay đổi một hình dáng khác.

Không thể kêu bọn tiểu Hỏa họ đi ra, Hác Bằng Du kêu tiểu Ngũ ra, ba người ngồi trên người tiểu ngũ bay về đại lục. Đúng dịp, lần này bọn họ vẫn đến thành Tùng Cổ như cũ.

Ba người đi đi trên ngã tư đường, phát hiện người thần điện vẫn đùa giỡn mỹ nữ rõ như ban ngày như cũ, kết quả bị người nọ đánh cho thương tích đầy mình. Bọn họ đi vào quán trà, chuẩn bị uống uống trà, thuận tiện nghe tin tức.

"Ôi chao, các người nghe nói chưa, lần này Phong gia chính thức hạ chiến thư với Mạc gia." Một người ăn kiền quả trước mặt nói.

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật! Ta mới về từ thành phố lớn. Trong thành phố lớn đã sớm truyền khắp nơi!"

"Nói nhanh lên, đây là có chuyện gì?"

"Lúc trước phân gia Phong gia thành Ngô Lai bị giết, không phải bốn gia Phong gia nói là Mạc gia sai sử, bắt bọn họ giao người ra sao? Nhưng Mạc gia vẫn không có động tĩnh, lần trước trên đại hội Phong gia gia tộc, Phong gia làm ra một quyết định, trực tiếp tuyên chiến Mạc gia!"

"Thế lực hàng hai tuyên chiến thế lực hàng đầu, không phải muốn chết sao?"

"Hắc hắc, chuyện này người không biết được đâu ? Phong gia tuyên chiến với Mạc gia, là có thần điện ở sau lưng lực, bằng không sao bọn họ có lá gan và thực lực lớn như vậy."

"Phong gia tuyên chiến Mạc gia, Mạc gia có phản ứng gì ?"

"Còn có thể phản ứng gì ? Đương nhiên là nhận! Giờ hai thế lực lớn đã chèn ép lẫn nhau trên các phương diện."

"Mạc gia sắp cử hành đại hội gia tộc đúng không ?"

"Đúng vậy, một tháng sau."

"Ai, đó đều là cuộc sống của những người đó, chúng ta vẫn là thành thành thật thật gốc ở đây, hy vọng có thể tránh đi chuyện nguy hiểm này!"

Ba người Độc Cô Thiên Diệp im lặng nghe bọn họ nói xong, không nghĩ tới Phong gia cư nhiên thật sự lấy chuyện lúc trước làm cớ tuyên chiến Mạc gia, càng không nghĩ tới là Thần điện còn nhúng tay !

Hác Bằng Du uống hết trà trong tay, nhìn hai người đối diện hỏi: "Giờ chúng ta đi bốn gia Mạc gia hả?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn ngã tư đường người đến người đi bên ngoài, nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta đi trước, nhưng là không xuất hiện. Xem tình huống rồi nói sau."

"Được."

Ba người thương lượng xong thì đi Công hội Linh sư, dùng truyền tống trận bốn gia đi Mạc gia chỗ thành Đức Lan.

Thành Đức Lan là thành thị lớn nhất Đông đại lục ở gần Bắc Vọng hà, cũng là một thành thị quan trọng trong đại lục, diện tích rất rộng. Là thành thị quan trọng, tự nhiên là nơi các thế lực tụ tập, nhưng thế lực lớn nhất nơi này vẫn là Mạc gia. Bởi vì bốn gia Mạc gia là thế lực bắt đầu sinh tồn ở đây sớm nhất.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu và Hác Bằng Du đến thành Đức Lan, tìm một khách sạn cách Mạc gia không xa ở lại.

Trong phòng, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu nằm trên ghế dựa, Hác Bằng Du ngồi trên bệ cửa, nhìn cảnh tượng phía dưới, nói: "Thành Đức Lan thật náo nhiệt nha ? !"

"Đại hội gia tộc Mạc gia, tuy là chuyện của Mạc gia, nhưng cũng liên lụy đến các thành thị chỗ phân gia. Xếp hạng khác nhau, được đến chỗ tốt ở bốn gia sẽ khác đi, tiền lời mang đến cho thành thị cũng khác. Cho nên thế lực đại hội này, thường thường là rút giây động rừng." Độc Cô Thiên Diệp phân tích.

"Cho nên trừ phân gia Mạc gia, còn có những người khác đến xem nào nhiệt." Hác Bằng Du nói.

"Nàng tính khi nào thì dùng phương thức gì cho bọn ngoại công xuất hiện?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, đó là ngoại công nàng được không? Không cần nói giống như là ngoại công hãn vậy.

"Ta còn chưa nghĩ xong, cần thương nghị với bọn ngoại công một chút."

Hác Bằng Du nhảy xuống cửa sổ, nói: "Bọn họ không phải có một tỷ thí danh hiệu phân gia sao? Muội cho bọn họ làm một phân gia đi tham gia. Nếu thắng điều kiện là cho bọn họ vào gia phả. Thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp nghe đề nghị như thế, đôi mắt sáng lên, nói: "Nghe qua cũng không tệ lắm, muội đi tìm bọn ngoại công thương lượng xem sao." Nói xong nàng lắc mình vào Luyện Yêu Hồ.

Chỉ chốc lát nàng đi ra, nói: "Bọn ngoại công cũng cảm thấy có thể. Nhưng thời gian xuất hiện phải chọn cho tốt, mới có thể đạt tới hiệu quả mình muốn."

"Nếu thật sự làm như vậy, vậy bọn họ phải chuẩn bị cho. Thực lực hiện tại của bọn họ đã tăng nhiều, nhưng phương thức tác chiến còn cần cải tiến một chút." Tử Tiêu nói đúng trọng tâm. Nói xong thì thấy Độc Cô Thiên Diệp gắt gao nhìn hắc, làm cho hắc có cảm giác Mao Cốt Tung Nhiên [rụng rời tay chân], hỏi: "Nàng nhìn ta như vậy làm gì?"

Độc Cô Thiên Diệp cười, nói: "Ta biết ngươi có rất nhiều điểm mấu chốt, cũng biết bọn họ không đủ ở nơi nào."

"Cho nên?" Tử Tiêu hỏi.

"Cho nên, thời gian sau này, người phải đi tiến hành một lần đặc huấn cho ngoại công và các cậu đi!" Độc Cô Thiên Diệp cười đến gian xảo.

Tử Tiêu thiếu chút nữa ngã xuống từ ghế dựa. Nàng nói là để hãnh đi cho huấn luyện ma quỷ bọn họ phải không ? Bọn họ là trưởng bối của nàng, nếu vì đặc huấn, bất mãn với hãnh, vậy đường truy thê của hãnh không phải có thêm rất nhiều rất nhiều trở ngại? ! Nhưng nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cười đến đắc ý, một bộ người dám không đáp ứng thì muốn thế nào, hãnh chỉ có thể kiên trì đồng ý .

Độc Cô Thiên Diệp mang bọn họ đi Luyện Yêu Hồ, triệu tập mọi người Mạc gia lại, nói: "Bởi vì chúng ta phải tham gia trận đấu Mạc gia, nhưng thực lực lại còn chưa thể so sánh với gia tộc khác, cho nên quyết định tiến hành một lần đặc huấn trước trận đấu cho mọi người. Tiêu đảm nhiệm huấn luyện viên lần này."

Ánh mắt người Mạc gia xoát xoát rơi xuống trên người Tử Tiêu, làm cho hãnh có cảm giác như có mũi nhọn ở lưng. Đã từng, hãnh từng huấn luyện nhiều người như vậy, đều không có cảm giác như hôm nay!

"Khụ khụ, thời gian sau này ta chế định kế hoạch huấn luyện cho mỗi người dựa trên ưu thế và khuyết điểm của người đó." Tử Tiêu nói, sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng cũng phải tham gia."

Dọa? !

Độc Cô Thiên Diệp cười gượng hai cái, nói: "Ta phải chỉ đạo cho Mạc Phong luyện đan. Hãnh mới tấn chức luyện đan sư cấp tám, vẫn chưa ổn định. Ta muốn cho hãnh xuất hiện lần này, xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Ngoại công các người cũng là giống vậy, sau này sẽ không ở Luyện Yêu Hồ nữa, có thể quang minh chính đại đi trên đường rồi."

Khi Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu nói còn hơi chột dạ. Nàng biết, nếu Tử Tiêu đặc huấn cho nàng chắc chắn sẽ công báo tư thù , đành phải lâm

thời kéo Mạc Phong làm lá chắn, nhưng là nói sau này, cũng là lòng của nàng. Bọn Mạc Chấn Đình ở Luyện Yêu Hồ của nàng đã quá lâu !

Sau khi quyết định xong, bọn họ phân công nhau làm việc. Độc Cô Thiên Diệp kéo Mạc Phong vào phòng luyện đan, Tử Tiêu nhằm vào mỗi người chế định một kế hoạch, còn kéo người của hắc ám bộ tộc đảm đương bồi huấn. Bởi vì lúc trước hắc ám bộ tộc dựa theo kế hoạch của hắc huấn luyện, hiệu quả rất rõ ràng, cho nên lần này tìm vài người lợi hại người đến đánh nhau với người Mạc gia. Hắc Bằng Du và Độc Cô Dật Hiên cũng tham gia vào, nhưng không phải bồi huấn, mà là bị huấn luyện.

Hai ngày sau, Tử Tiêu đưa sắp xếp đặc huấn mỗi người ra, mọi người vừa thấy phương thức đặc huấn mình, cảm thiếu chút nữa rớt xuống. Đây đúng là từng khuyết điểm một! Tử Tiêu đến tột cùng là loại người nào, có thể trong thời gian ngắn như vậy, làm ra kế hoạch đặc huấn cho mỗi người, còn đều chuẩn xác như vậy? !

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp biết, đã nghĩ Tử Tiêu rốt cuộc là ai? Hắc tuyệt đối không chỉ là các chủ Ám các đại lục Huyền Nguyệt đơn giản như vậy, ngay cả Thất Nguyệt và Hắc Tử cũng không giống với người bình thường. Tốc độ thăng cấp kia thật giống như là bản thân khống chế vậy!

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng là nàng cũng không hỏi gì. Hắc không nói cho nàng, chỉ có thể nói lúc này còn chưa tới lúc nàng biết, hoặc là không có tốt đến mức để cho nàng biết.

Nếu Tử Tiêu biết ý tưởng Độc Cô Thiên Diệp, nhất định sẽ một tay bắt nàng đến thế giới của hắc, sau đó lại một ngụm ăn luôn nàng!

Thời gian sau đó bọn họ làm theo điều mình cho là đúng, Tử Tiêu phụ trách huấn luyện người Mạc gia, lúc bắt đầu có hơi không được tự nhiên, sau khi bị Thứ Hồn hung hăng khách sáo một phen, cũng chậm chậm ổn

định tâm trạng mình, Độc Cô Thiên Diệp lên kế hoạch luyện đan cho Mạc Phong, thỉnh thoảng chỉ điểm hần một chút là được.

Khi có thời gian nàng sẽ ra bên ngoài, nghe ngóng tin tức bên ngoài, tìm hiểu tình huống hiện tại. Hôm nay, khi nàng đi dạo ở bên ngoài, suy nghĩ tin tức nghe được lúc này phía trước, nói Phong gia sẽ quấy rối trên đại hội Mạc gia lần này, không chú ý tới phía trước, lập tức đụng vào người khác.

"Thực xin lỗi, ta không chú ý... Chu lão ca?" Độc Cô Thiên Diệp bị va chạm làm hoàn hồn, nhanh chóng xin lỗi người ta, vừa nhắc đầu mới phát hiện là Chu Hải.

Chu Hải cũng là không có mục đích đi trên đường, bị đụng phải cũng không để trong lòng, chợt nghe thấy đối phương gọi mình Chu lão ca, nhìn lại lại phát hiện mình cũng không biết 'hắn'.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Chu Hải, Độc Cô Thiên Diệp hạ giọng, nói: "Chu lão ca, ta là Thiên Diệp nè. Người đi theo ta trước."

Chu Hải vừa nghe là Độc Cô Thiên Diệp, rất kinh ngạc, đi theo nàng về khách sạn nàng ở.

"Người là Thiên Diệp muội tử?" Đi vào phòng Độc Cô Thiên Diệp, Chu Hải nhìn nàng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp tháo mặt nạ, Chu Hải phát hiện đúng là muội tử lúc trước gặp ở lam hải. Nhìn thấy nàng một thân nam trang, hần cười to nói: "Sao muội biến mình thành dáng vẻ này?"

"Lúc trước không phải nhất thời tức giận, diệt phân gia Phong gia sao, giờ trước chỉ có thể tránh né như vậy." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai nói.

"Ha ha, chuyện đó ta cũng nghe nói, không nghĩ tới muội còn nhỏ nhỏ, làm việc cũng là kinh thiên động địa !"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, cảm tạ hắc khách lệ mình. Nhìn thấy hắc một mình xuất hiện ở trong này, tò mò hỏi: "Chu lão ca, sao chỉ một người huynh, tẩu tử đâu?"

Nhắc tới Mạc Thu Hoa, trên mặt Chu Hải lập tức trầm xuống, nói: "Nàng bị mang về gia tộc ."

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp lập bộp rơi xuống, hỏi: "Các người bị phát hiện ?"

Chu Hải gật gật đầu, nói: "Sau khi chúng ta tách ra không lâu đã bị Mạc gia phát hiện. Chúng ta chạy thoát một trận, lại vẫn là... Nàng bị mang về bốn gia Mạc gia, nói trên đại hội gia tộc lần này sẽ quyết định trừng phạt nàng. Dù sao nàng là tiểu thư thứ nhất vi phạm ý tứ gia tộc, bỏ trốn với người."

"Cho nên huynh đến nơi đây ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đúng vậy. Lúc trước khi chúng ta bị bắt, nàng lấy chết bức ép, để cho người Mạc gia thả ta. Còn vì người tới bắt chúng ta thân phận không cao, không dám thật sự lấy tánh mạng của nàng. Giờ nàng về gia tộc, bị xử phạt thế nào cũng không dám nói trước. Tuy rằng ta không thể cứu nàng, nhưng cũng tuyệt đối không thể cho nàng một mình đối mặt!" Khi Chu Hải nói, cổ họng hơi khan đi.

Độc Cô Thiên Diệp rất tự trách, nói: "Lúc trước nếu không phải chúng ta nhất thời xúc động, giết người thần điện, hai người cũng sẽ không bị bắt rồi đi, cũng sẽ không bị tìm ra."

"Chuyện này không trách các người, cho dù không có chuyện này, chúng ta cũng không thể ở lâu ở nơi đó." Chẳng những Chu Hải không

trách nàng, còn khuyên giải an ủi nàng.

"Chu lão ca, giờ huynh đừng đi Mạc gia, khi bọn họ tổ chức đại hội gia tộc ta cũng sẽ đi, đến lúc đó huynh đi cùng ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nếu giờ huynh đi chẳng những không thể cứu nàng ra, còn có thể hại luôn huynh. Chờ đại hội gia tộc, chúng ta tìm thời cơ cứu nàng ra, tốt nhất là làm bọn họ thừa nhận các người, về sau các người có thể quang minh chính đại cùng một chỗ."

Ban đầu Chu Hải định hai ngày sau sẽ đi Mạc gia, nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói có biện pháp dẫn hắc vào, thì ở lại đi cùng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp mở một phòng cách vách mình cho hắc, nghĩ đã chỉ đạo Mạc Phong cũng không sai biệt lắm, thì không về Luyện Yêu Hồ, mà ở trong phòng của mình tu luyện.

Nghĩ đến lần trước lúc ở bờ biển chạm đến lĩnh vực hệ thủy, còn có Thủy Linh Châu trong thân thể mình, nàng đột nhiên có một ý tưởng, Thủy Linh Châu này có phải có thể làm lĩnh vực hình thành nhanh hơn không?

Có ý tưởng này, nàng đưa thần thức mình lại cảm thụ Thủy Linh Châu. Lại là loại cảm giác mát mẻ êm dịu này, làm cho nàng cảm thấy hết sức thoải mái, mỗi một trong thân thể cũng biến mất. Nàng chậm rãi cảm nhận, mơ hồ nghe thấy tiếng sóng biển, sau đó tiếng sóng càng lúc càng lớn, mở to mắt, phát hiện mình đang đứng ở trong một mảnh thủy vực, bốn phía sóng biển phập phồng.

Đây là... Lĩnh vực hệ thủy?

Lĩnh vực hệ thủy của nàng!

Độc Cô Thiên Diệp kích động nhìn xung quanh, ngoại trừ một mảnh nước biển mờ mịt không có gì khác. Ý niệm nàng vừa động, nước phía

trước chậm rãi nổi lên như ý nàng, sau đó hình thành một con rồng nước dài trăm mét!

Nàng lại nghĩ cái khác, từ không trung mưa ầm ầm trút xuống, nhưng giọt mưa này giống như kim châm bén nhọn. Nếu đánh vào trên người, sẽ rất lợi hại .

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới mình lại lĩnh ngộ lĩnh vực hệ thủy nhanh như vậy, nhất định có liên hệ với Thủy Linh Châu!

Nàng còn muốn một hình ảnh, mở mắt, quả nhiên nhìn thấy như nàng nghĩ, nước biển bốn phía đã phiêu giang đảo hải, chỉ có nơi nàng đứng là bình lặng!

Độc Cô Thiên Diệp vẫn luyện tập, củng cố độ kiên cố của lĩnh vực, nàng không muốn vừa chạm vào khác lĩnh vực người khác lập tức bị đụng nát. Mãi cho đến khi nàng cảm thấy không tệ lắm, mới lui ra. Vừa ra tới chợt nghe đến tiếng gõ cửa bên ngoài.

Nàng chạy nhanh xuống giường, lại nghe thấy xương cốt mình kêu lách cách. Vừa mở cửa, nhìn thấy Chu Hải đứng ở bên ngoài.

"Chu lão ca?"

Chu Hải nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mở cửa, nói: "Cuối cùng muội cũng mở cửa. Ta đã gõ một ngày ."

Độc Cô Thiên Diệp mời Chu Hải vào phòng ngồi, hỏi: "Chu lão ca tìm muội có chuyện gì vậy?"

"Ngày mai đại hội gia tộc Mạc gia bắt đầu, giờ trong thành đã có thiệt nhiều người đến. Ta thấy muội không ra cửa, vội tới nói cho muội biết."

Ngày mai là đại hội gia tộc Mạc gia? Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, không nghĩ tới mình cứ nhiên ngồi yên hơn mười ngày, khó trách vừa này khi đứng lên xương cốt đều cứng ngắt .

"Mấy ngày đầu hăn là các phân gia báo cáo tình huống của mình. Chúng ta phải chờ tới những ngày phân gia tỷ thí hăng đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đúng rồi, ta nghe nói Phong gia cũng đến đây, gia chủ bốn gia Phong gia tự mình đến." Chu Hải nghĩ tới việc Độc Cô Thiên Diệp từng diệt một phân gia của người ta, nói ra, để lúc nàng đi ra ngoài đừng đánh với bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nói mình biết, Chu Hải trở về phòng mình.

Ngày hôm sau, đại hội gia tộc Mạc gia chính thức bắt đầu. Độc Cô Thiên Diệp cho Chu Hải một viên dịch dung đan, nhìn hăn hóa thành này dáng vẻ khác, hai người mới đi ra khỏi khách sạn.

Bởi vì lúc trước phân gia báo cáo không phải công khai, cho nên tuy người đến đại hội rất nhiều, cũng không có bao nhiêu người đi ra. Hai người Độc Cô Thiên Diệp và Chu Hải đi một quán trà gần Mạc gia, phòng đã không còn, chỉ có trên đại đường còn có hai bàn trống. Bọn họ đi qua ngồi xuống, lập tức có tiểu nhị mang trà lên cho bọn hăn.

Bọn họ vừa uống trà vừa nghe người xung quanh thảo luận chuyện đại hội Mạc gia. Nghe nói báo cáo phải dùng thời gian năm ngày, sau đó bài danh phân gia phải dùng hơn mười ngày, thậm chí có thể sẽ hơn hai mươi ngày. Sau khi kết thúc năm nay còn thêm một nội dung, nhưng là gì, người nọ không có nói. Độc Cô Thiên Diệp và Chu Hải đoán hăn là thăm phán Mạc Thu Hoa.

Nghe thấy tin tức mình muốn, hai người về khách sạn. Tâm trạng Chu Hải trầm xuống về phòng mình, Độc Cô Thiên Diệp về phòng rồi đi Luyện Yêu Hồ, nói tin tức hôm nay cho bọn Mạc Chấn Đình.

Mấy ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng tu luyện, mỗi ngày Chu Hải đều ra ngoài thám thính tin tức. Nếu có chuyện quan trọng gì, sau khi hẳn về sẽ nói cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp biết mỗi ngày hẳn đi ra ngoài đều là muốn xem xem có tin tức về chuyện Mạc Thu Hoa không, hiểu tâm trạng của hẳn, dù sao giờ hẳn đã thay đổi đáng vẻ khác, Mạc gia cũng sẽ không nhận ra hẳn, dặn hẳn đừng xúc động rồi mặc hẳn.

Gia tộc Mạc gia báo cáo tuy không phải công khai, nhưng là một ít tin tức vẫn là cố ý vô tình làm cho người bên ngoài biết. Tỷ như phân gia nào trong mấy năm này buôn bán lời bao nhiêu bao nhiêu tiền, tỷ như phân gia nào lại ra cái dạng gì thiên tài tu luyện, thiên tài luyện đan, thiên tài thuần thú vân vân.

Theo tin tức không ngừng truyền ra, mọi người càng ngày càng kính sợ Mạc gia. Nhưng nghe nói trước kia tin tức Mạc gia đều khóa cứng, điều thấp. Năm nay dễ dàng truyền ra như vậy, nghĩ đến cũng là vì Phong gia.

Ngay sau khi phân gia Mạc gia báo cáo kết thúc một ngày, Độc Cô Thiên Diệp đổi về nữ trang, dùng lệnh bài Hắc Bạch Vô Thường cho, đi gặp gia chủ Mạc gia.

"Tiểu thư, mời vào trong." Thị vệ đưa Độc Cô Thiên Diệp đến ngoài đại sảnh Mạc gia, nói với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào, nhìn thấy người trung niên quần áo màu đen ở bên trong chờ nàng.

Mạc Kính Xuyên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn là cười hô với nàng: "Tiểu thư mời ngồi. Không biết tiểu thư xưng hô thế nào? Vì sao lại có lệnh bài cao cấp như vậy của Công hội Luyện đan sư?" Ngoắc tay bảo thị nữ trả lệnh bài cho nàng.

"Ta tên là Độc Cô Thiên Diệp." Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp báo tên.

"Độc Cô Thiên Diệp?" Mạc Kính Xuyên mi mao nhất thiêu.

Tên Độc Cô Thiên Diệp này hắn từng nghe qua. Năm trước phân gia Phong gia thành Ngô Lai bị giết, Phong gia nói là Mạc gia phái người đi làm chuyện này. Tuy lúc ấy bọn họ không thừa nhận, nhưng hắn vẫn là phái người đi điều tra tình huống. Người quay về nói ngọn nguồn một lần, bao gồm đại lục ân oán Mạc gia Phong gia Huyền Nguyệt, còn có Độc Cô Thiên Diệp mang người diệt Phong gia. Lúc ấy hắn đã nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp này không phải nữ tử bình thường. Hôm nay nàng cứ như vậy công khai đi tới trước mặt hắn, điều này càng chứng thật ý nghĩ của hắn.

"Ta tin rằng, người cũng không phải chưa từng nghe qua tên này, chỉ có không nhớ và nhớ rõ mà thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói, theo bản năng nói câu cảm ơn với thị nữ mang trà lên cho nàng.

"Vì sao người cảm thấy ta từng nghe qua tên của người?" Mạc Kính Xuyên nhíu mày.

"Chuyện Phong gia thành Ngô Lai huyền náo lớn như vậy, hơn nữa bọn họ còn coi đây là cơ khiêu khích quyền uy gia tộc hạng nhất các người, người sẽ không phái người đi điều tra sao? Lấy thực lực các người, muốn điều tra rõ ràng chuyện lúc đó rất dễ dàng." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có lẽ các người đã điều tra xong tất cả những chuyện liên quan tới chuyện này."

"Ha ha, người phân tích đúng." Mạc Kính Xuyên nói, "Nhưng, thì tính sao?"

"Không có gì." Độc Cô Thiên Diệp uống lên trà, sau khi buông ly trà, nhìn về phía Mạc Kính Xuyên, "Nhưng người có biết mục đích hôm nay ta đến."

Mạc Kính Xuyên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hắn làm gia chủ Mạc gia lâu như vậy, sẽ không tự giác mà mang theo uy nghiêm gia chủ, khí thế bức người. Hắn chưa từng thấy ai ở trước mặt hắn còn có thể bình tĩnh như thế, phân khí thế kia còn không thua hắn!

"Chỉ là hậu đại của người bị tộc trục xuất lúc trước, người cảm thấy vì sao ta phải giải quyết cho bọn họ về gia tộc? Nếu bị những người trục xuất khác biết, đều đến yêu cầu làm sao bây giờ? Hơn nữa các người vẫn là tìm nhiều phiền toái Mạc gia như vậy." Mạc Kính Xuyên nói.

"Ta cũng không kỳ vọng các người sẽ vô điều kiện làm cho họ về." Độc Cô Thiên Diệp giải thích, "Ta chỉ là muốn một cơ hội thôi."

"Lý do?" Hứng thú của Mạc Kính Xuyên với nàng càng lúc càng lớn.

"Thật ra, có chúng ta không, tình huống đều là không khác lắm. Phong gia đã chủ mưu tìm Mạc gia phiền toái đã lâu, chúng ta chỉ là một cơ hội mà thôi. Chuyện này Mạc gia chủ không thể không biết, cho nên ta nói có chúng ta không, kết quả đều giống nhau. Vậy còn không bằng xét sự thực?" Độc Cô Thiên Diệp nói xong nhìn Mạc Kính Xuyên.

"Đây cũng có thể trở thành lý do?"

"Đương nhiên!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không có các người, chuyện của Mạc gia và Phong gia còn có đường cứu vãn. Nhưng nếu cho các người trở về, thì là không có đường quay về." Mạc Kính Xuyên phản bác.

"Nhưng là người cũng không muốn buông tha Phong gia." Độc Cô Thiên Diệp trầm đình tiệt thiết nói.

Mạc Kính Xuyên nhìn gương mặt tự tin của Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Nga? Ta cũng không nói như vậy."

"Tuy rằng các người không nói như vậy, lại đang làm như vậy. Bằng không chuyện này sẽ không kéo dài tới hôm nay, để cho Phong gia có thể lấy cơ này."

"Được rồi, tính người nói đúng. Nhưng là bọn họ đâu, vì sao không tự mình đến? Ngay cả dũng khí đến cũng không có, như vậy là không có tư cách về." Mạc Kính Xuyên tiếp tục nói.

"Chuyện này, ta nghĩ hỏi một câu, nếu không phải ta cầm lệnh bài Công hội Luyện đan sư, người sẽ cho ta vào cửa lớn Mạc gia, sẽ gặp ta sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại.

"Sẽ không." Giờ là đang diễn ra đại hội gia tộc, hẳn vốn có việc, thấy nàng hoàn toàn là vì lệnh bài của nàng là lệnh bài cao cấp của Công hội Luyện đan sư.

"Còn không phải sao" Độc Cô Thiên Diệp cầm lệnh bài trong tay thường thức, nói, "Bọn ngoại công họ đến đây cũng không thể nhìn thấy mặt của người. Vậy cần gì phải làm chuyện vô dụng."

Mạc Kính Xuyên không nghĩ tới hẳn làm khó lại bị hóa giải dễ dàng như vậy. Quả nhiên là một nữ tử thông minh.

"Nói đi, mục đích chân chính người đến nơi đây đêm nay là gì?"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 45: Bảo Táp Sắp Đến

Edit: rinnina

"Thật ra, mục đích hôm nay ta đến rất đơn giản, cũng sẽ không làm ngài khó xử. Ta đã nói, chỉ muốn một cơ hội, một cơ hội hồi tộc." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Kính Xuyên, cười nhạt nói, "Chúng ta muốn tham gia gia tộc tỷ thí bài danh. Nếu thứ tự đứng trước, người cho chúng ta về. Nếu chúng ta thua, chúng ta tự nhiên sẽ rời đi. Không nhắc chuyện quay về nữa."

"Người lựa chọn hôm nay tới tìm ta, cũng là có nguyên nhân đi?"

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp không phủ nhận.

Mạc Kính Xuyên không nói lời nào, chờ nàng tiếp tục.

"Gia tộc có nhiều người như vậy, đến sớm, chắc chắn sẽ có người phản đối, đến lúc đó cho dù người muốn, lại không nhất định có thể đồng ý." Độc Cô Thiên Diệp không chút lưu tình nói, "Nhưng, nếu không cho bọn họ có thời gian biết, chờ ngày mai mới phát hiện, tự nhiên không thành vấn đề."

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho Mạc Kính Xuyên ho khan một chút, nha đầu này nói chuyện trực tiếp quá. Quả thực, Mạc gia cũng không phải một mình hãn định đoạt, gia tộc có hội nghị trưởng lão, nếu

quyết định của hãn bị trên hai phần ba trưởng lão phản đối, thì không thể chấp hành. Nhưng nếu không có hội nghị trưởng lão, tự nhiên không thành vấn đề .

"Ta dựa vào cái gì cho người cơ hội?" Mạc Kính Xuyên hỏi.

"Đồng ý, Mạc gia sẽ nhận được rất nhiều nhân tài; không đồng ý, chúng ta nhiều nhất chỉ là không hồi tộc , cũng không có tổn thất gì, dù sao nhiều năm như vậy, đây cũng chỉ là nguyện vọng của tổ tiên thôi. Hoàn thành không hoàn thành, hãn cũng không biết. Thật ra ta cảm thấy, có về không cũng như nhau." Độc Cô Thiên Diệp không sao cả nói.

"Được, vậy ta sẽ cho các người một cơ hội. Nếu tỷ thí gia tộc lần này người có thể vào 20 thứ tự đầu tiên, ta sẽ cho các người hồi tộc, nhập vào gia phả. Nhưng nếu các người thua, vậy các người sẽ đổi mặt Phong gia đả kích." Mạc Kính Xuyên nhắc nhở.

"Cảm ơn Mạc gia chủ quan tâm." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không biết Mạc gia chủ có báo cho nội dung tỷ thí?"

Khi Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Mạc gia trời đã rất tối, sau khi trở lại khách sạn nàng đi Luyện Yêu Hồ nói cho bọn Tử Tiêu nội dung trận đấu ngày mai. Sau đó ra khỏi Luyện Yêu Hồ, chuẩn bị ngày hôm sau trực tiếp đi nô tồ chức trận đấu.

Mạc gia phân gia tỷ thí định bài danh, địa điểm là sân huấn luyện Mạc gia. Vì mỗi lần đại hội gia tộc sân huấn luyện phải đảm nhiệm sân đấu, cho nên đã thiết trí khán đài xung quanh.

Trận đấu phân gia bài danh Mạc gia vẫn luôn công khai với bên ngoài, cho người ngoài có thể vào khán đài xem. Nhưng cũng không phải ai cũng có thể xem, phải có thân phận nhất định, hoặc là nhận được thiệp mời mới có thể vào. Đương nhiên, người Mạc gia thì không cần.

Sáng sớm Độc Cô Thiên Diệp đã gọi bọn Mạc Chấn Đình ra, Phượng Tam Muội, Độc Cô Vân Hằng, Hữu Vô cũng đi ra theo. Lúc Chu Hải nhìn thấy nhiều người như vậy còn hoảng sợ, Độc Cô Thiên Diệp nói là sáng sớm hôm nay họ đến tìm nàng, để hẳn đi theo bọn họ cùng đi vào là được.

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào sân đấu, lấy một cái ngọc bài ra cho thủ vệ, người nọ nhìn một chút, trên ngọc bài viết là 212. Tuy rằng thủ vệ hơi hoài nghi con số, nhưng nhìn thấy trên ngọc bài có dấu hiệu độc hữu của Mạc gia, thì thả bọn họ đi vào.

"Năm nay sao có thể có phân gia 212?" Hắc nhện không được lắm bầm.

"Làm sao vậy?" Quản sự đi tới, nhìn thấy hắc nhện lăm lăm bầu, hỏi.

"Không phải chúng ta chỉ có 211 phân gia sao, sao năm nay lại có 212?" Thủ vệ nói.

"Cái gì 212? Chúng ta chỉ có 211 mà!" Quản sự trừng mắt hắc nhện, nói: "Có phải người cho người khác đi vào không?"

Thủ vệ cũng nóng nảy, nếu thật sự cho người khác vào, chắc chắn hắc nhện sẽ bị xử phạt. Vội vàng giải thích: "Nhưng là, ngọc bài của nàng thật sự giống phân gia, dấu hiệu gia tộc trên đó cũng giống."

"Giống nhau ? Người khẳng định?" Quản sự hỏi.

"Khẳng định, giống nhau ." Thủ vệ nói rất chắc chắn.

"Ta đi nói cho thiếu gia Mạc Thu Phong. Đây là chuyện không thể xảy ra, bằng không người ta đều lăn đến phân gia! Người nhanh dẫn người đi vào tìm xem, tìm người vừa mới đi vào ra!" Quản sự nói xong, nhanh chóng rời khỏi. Sau khi tìm một vòng, cuối cùng tìm được Mạc Thu Phong trong một căn phòng.

"Thiếu gia." Quản sự kêu.

Mạc Thu Phong đang nằm trong phòng ngủ say sưa, nghe thấy quản sự kêu mình, mở mắt nhìn một chút lại nhắm lại, hỏi: "Nguyên thúc, chuyện gì làm người lo lắng như vậy nha ?"

"Thiếu gia, vừa nãy ta biết được ở chỗ thủ vệ sân đấu, vừa nãy có người lấy phân gia số 212 vào sân." Quản sự nói.

"Không phải là phân gia 212 thôi, có cái gì mà sốt ruột . 212..." Đột nhiên Mạc Thu Phong ngồi dậy, nói, "Người nói 212?"

"Đúng vậy! Không phải chúng ta chỉ có 211 phân gia thôi, làm sao đến 212, cho nên ta hoài nghi có người lẫn lộn vào." Quản sự nói. Sao hẳn thấy đáng vẻ Mạc Thu Phong không giống lo lắng, mà là kích động vậy ? !

"Sao thủ vệ có thể cho bọn họ đi vào ?" Mạc Thu Phong hỏi.

"Hắn nói ngọc bài trong tay đối phương thật là độc hữu gia tộc. Cho nên..." Quản sự nói còn chưa dứt lời, Mạc Thu Phong đã không thấy tầm hơi. Quản sự nhìn thấy tốc độ của hắn, vui mừng nói: "Cuối cùng thiếu gia cũng có thể đứng đắn một lần."

Nhưng là hắn lại không biết Mạc Thu Phong cũng không phải đi để ý chuyện này, mà là chạy đến chỗ gia chủ.

"Gia gia, gia gia!" Mạc Thu Phong còn chưa tới phòng Mạc Kính Xuyên, đã rồng cổ họng kêu.

Mạc Kính Xuyên và các trưởng lão đang chuẩn bị đi sân đấu xem trận đấu, nhìn thấy Mạc Thu Phong lập tức rơi xuống trước mặt bọn họ, nghiêm mặt quát lớn: "Lỗ mãng như vậy còn thể thống gì!"

Mạc Thu Phong cười nói: "Gia gia, ta có chuyện hỏi ngài! 212, hắc hắc, 212."

Mạc Kính Xuyên nói với trưởng lão: "Các người đi săn đấu trước. Ta lập tức đi qua."

"Vâng, gia chủ." Các trưởng lão trả lời, sau đó rời khỏi.

"Nói đi." Đợi sau khi trưởng lão rời khỏi, Mạc Kính Xuyên mới nghiêm mặt nói.

"Hắc hắc, gia gia, 212 này có phải những người của đại lục Huyền Nguyệt không?" Mạc Thu Phong cũng không quản Mạc Kính Xuyên mặt lạnh, dán lên hỏi.

"Sao mà con biết?" Mạc Kính Xuyên không biết đùa cháu chơi bởi lâu lống này sao lại cảm thấy hứng thú với bọn họ.

"Thật là bọn họ ? Ha ha ha, con tìm bọn họ đã lâu cũng không tìm được, không nghĩ tới tự bọn họ đến đây!" Mạc Thu Phong được đến tin tức mình muốn, chuẩn bị chạy đi tìm bọn họ, bị Mạc Kính Xuyên cầm áo lại."Gia gia, ngài bắt con làm gì? Ta vội vã đi săn đấu!"

Mạc Kính Xuyên lại không buông ra, nói: "Con biết bọn họ?"

"Không biết! Nhưng khi bọn họ diệt Phong gia Ngô Lai thành con vừa lúc ở đó. Hắc hắc, con nói cho gia gia nha, ngài không tận mắt thấy là là tổn thất đó, thật sự rất đẹp. Bọn họ không biết dùng cái gì, rơi xuống đất, phòng của Phong gia lập tức nở hoa, ha ha, bọn họ có mấy người ngồi trên phi hành thú, chuyên môn ném tiểu hắc cầu, con thấy rất kích động! Muốn đi lên ném cùng bọn họ! Sau đó Phong gia mang theo người đến, bọn họ bỏ chạy. Sau đó con luôn luôn tìm bọn họ, nhưng không tìm được."

Mạc Kính Xuyên nhìn dáng vẻ kích động của Mạc Thu Phong, nói: "Tính con còn biết chút chuyện, không trực tiếp chạy lên cùng bọn họ! Nhưng ngày đó sao con lại đi thành Ngô Kai?"

"Có người nói cho con người của Mạc gia chúng ta bị bắt đến thành Ngô Lai, còn mỗi ngày kéo mấy người đi ra ngoài quất. Sau đó con lại hỏi người từng thấy cảnh đó ở thành Ngô Lai, bọn họ nói cảnh tượng kia rất thảm. Có lẽ là như thế, mới làm bọn họ tức giận, diệt toàn bộ phân gia." Mạc Thu Phong nói, "Nhưng nếu người kêu Độc Cô Thiên Diệp không dẫn người diệt Phong gia, ngày đó con sẽ đi..."

Nhìn mặt Mạc Kính Xuyên càng ngày càng đen, giọng nói Mạc Thu Phong càng ngày càng nhỏ.

"Biết rõ là bấy con cũng nhảy xuống?" Mạc Kính Xuyên giáo huấn hăn. Đây rõ ràng là thiết kế bấy nhằm vào Mạc Thu Phong, biết tính tình hăn vội vàng xao động, còn cố ý cho hăn biết, muốn dụ hăn đi Phong gia động thủ, kéo xuống cả Mạc gia, đến lúc đó bọn họ có lý cũng sẽ trở thành không lý, cho Phong gia lấy cớ tìm tới cửa.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện coi như cho Mạc gia bình tĩnh mấy tháng.

"Hắc hắc, gia gia, ngài không thể buông sao?" Mạc Thu Phong nói.

"Gấp cái gì, không phải ta cũng đi săn đấu sao? Đi cùng ta!" Mạc Kính Xuyên nói xong buông áo Mạc Thu Phong ra, dẫn đầu đi về phía trước.

Mạc Thu Phong nhìn bóng dáng Mạc Kính Xuyên nói thầm: "Con và ngài khác đường mà?" Nhưng hăn cũng chỉ dám nói vậy thôi. Sau khi oán giận nhanh chóng đuổi theo, đi theo Mạc Kính Xuyên, hỏi: "Gia gia, 212 này thêm vào khi nào vậy? Con không biết gì cả?"

"Con thì biết chuyện gì ? Suốt ngày chơi bởi lâu lổng, chuyện gia tộc cũng không chú ý một chút." Mạc Kính Xuyên trừng mắt nhìn Mạc Thu Phong nói.

Đứa cháu này thiên phú vô cùng tốt, kinh thương cũng rất lợi hại, nhưng là không chịu tổn tâm tư quản chuyện gia tộc. Không thích quản lý chuyện gia tộc, vậy con đi tu luyện cũng được mà? Nhưng hãn cứ thích chạy nơi nơi, thường xuyên không thấy bóng dáng mấy tháng, có thể có tu vi hiện tại, toàn ỷ vào thiên phú hãn tốt!

"Chuyện gì con không biết ? Con là người phụ trách trận đấu lần này!" Mạc Thu Phong kháng nghị, "Làm người phụ trách, con đương nhiên nên biết. Gia gia, họ đến đây lúc nào vậy, ngài nói cho con nghe một chút đi, con cũng dễ sắp xếp."

"Ta đã sắp xếp xong, chờ con sắp xếp, hoa cúc cũng lạnh mất rồi !" Mạc Kính Xuyên nói.

Chờ khi bọn họ đi vào sân đấu, thính phòng đã ngồi đầy người xem. Mạc Thu Phong nói một câu phải đi tuần tra, trốn rất nhanh. Mạc Kính Xuyên thấy dáng vẻ của hãn thì biết hãn muốn làm gì, chắc chắn là tìm bọn Độc Cô Thiên Diệp.

Hãn lắc đầu, đi đến vị trí gia chủ ngồi xuống. Cố tình này đưa nhỏ giống phụ thân Mạc chấn 莽 nhất, xuất phát từ yêu thích và áy náy với Mạc chấn 莽, hãn luôn dung túng Mạc Thu Phong.

Đương nhiên sau khi Mạc Thu Phong rời khỏi không đi tuần tra như hãn nói, đến chỗ Nguyên thúc, hỏi vị trí bọn Độc Cô Thiên Diệp, tức tối tức tốc chạy qua.

Thủ vệ kia luôn luôn canh chừng ở chỗ bọn Độc Cô Thiên Diệp, không cho các nàng chạy nơi nơi, nhìn thấy Mạc Thu Phong đến, chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thiếu gia, chính là bọn họ."

Mạc Thu Phong phất phất tay với người nọ, nói: "Ta biết, nơi này giao cho ta, các người đi xuống trước đi."

"Là." Thủ vệ trả lời, mang theo thị vệ rời khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Thu Phong, không rõ vì sao hần hừng phần như vậy. Nếu không nghe thấy người nọ gọi hần thiếu gia, mà lại không nghe nói đầu óc thiếu gia Mạc gia có bệnh, nàng thật sự sẽ nghĩ hần không bình thường .

"Ta tìm các người đã lâu." Mạc Thu Phong vừa mở miệng đã làm bọn Độc Cô Thiên Diệp kinh hách. Bọn họ cũng không giống như quen mà?

Mạc Chấn Đình nhìn Mạc Thu Phong, nói: "Người tìm bọn ta làm cái gì? Người biết bọn ta?"

Mạc Thu Phong tự mình chạy đến bên cạnh Mạc Chấn Đình ngồi xuống, nói: "Chúng ta không biết nhau, nhưng lần trước lúc các người diệt Phong gia ta có mặt. Ta đều thấy được! Ta còn nói cho các người viện binh Phong gia đến nữa đó!"

Hần vừa nói như vậy, mọi người lập tức biết, bởi vì lúc ấy quả thật có người rống lên một câu với bọn họ. Không nghĩ tới là hần!

Nhìn thấy thần sắc hiểu rõ của bọn Mạc Chấn Đình, Mạc Thu Phong cười hớ hớ nói: "Thế nào, nhớ ra rồi phải không ! Ta vốn muốn đi cùng các người, nhưng không nghĩ tới các người chạy nhanh như vậy, ta đuổi không kịp. Sau đó luôn luôn tìm các người, kết quả các người rất biết tránh, Phong gia, Thần điện còn có gia tướng của ta lật ngược cả đại lục, vẫn không tìm được các người!"

Mạc Chấn Đình nhìn Mạc Thu Phong thao thao bất tuyệt nói xong, hỏi: "Này, người tìm chúng ta có chuyện gì vậy?"

"Không có, chỉ là muốn làm quen các người." Mạc Thu Phong nói, "Muốn cho các người về gia tộc."

"Ha ha, cảm ơn tâm ý thiếu gia." Mạc Chấn Đình cười nói.

Người của phân gia khác nhân nhìn bọn Mạc Chấn Đình bằng ánh mắt sắc bén, đoán bọn họ là đến từ thành thị nhỏ nào. Bởi vì lúc trước báo cáo gia tộc cũng không thấy họ. Ngay lúc mọi người khinh bỉ bọn họ, Mạc Thu Phong đến chỗ bọn họ, trò chuyện với bọn họ thật vui, làm cho không ít phân gia đỏ mắt, trong lòng mắng bọn Mạc Chấn Đình.

Chờ Mạc Kính Xuyên đến, sân đấu náo nhiệt an tĩnh lại. Hắn gật đầu ý bảo với người phụ trách trận đấu Mạc Thành, Mạc Thành nhận được ám chỉ thì đứng lên, nói với mọi người: "Hôm nay là ngày đầu tiên của trận đấu bài danh phân gia, hy vọng mọi người đều có thể có biểu hiện tốt. Mặt khác, Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt muốn hồi tộc, bọn họ cũng tham gia trận đấu lần này, nếu bọn họ có thể đi vào 20 thứ tự đầu tiên, thì cho phép bọn họ trở về gia phủ. Bởi vậy trận đấu điều chỉnh một chút, tiếp theo ta tuyên bố quy tắc trận đấu..."

"Cái gì, đồng ý người đại lục Huyền Nguyệt hồi tộc? Gia chủ, đây là chuyện gì, sao chúng ta không biết? !" Các trưởng lão nghe chuyện này, giật mình, chuyện này quá đột nhiên? Các trưởng lão đều không nghe nói chuyện này!

"Đây là chuyện tối qua mới quyết định." Mạc Kính Xuyên nói, "Lúc ấy quá muộn, nên không báo cho các người."

"Chuyện này sao có thể, bọn họ chỉ là hậu nhân kẻ bị trục xuất, có tư cách gì quay về? !" Mạc Kính Xuyên vừa mới dứt lời, có người nhảy ra phản đối.

"Đúng vậy, gia chủ không thể đồng ý chuyện như vậy." Có người phụ họa nói.

"Gia chủ, chúng ta không đồng ý chuyện này."

Đối với nghi ngờ của mọi người, về mặt Mạc Kính Xuyên bất đắc dĩ, nói: "Lúc ấy ta đã đồng ý . Hơn nữa giờ đã tuyên bố ra ngoài, muốn đổi ý đã không còn kịp rồi. Hơn nữa không phải nói vào 20 thứ tự đầu tiên mới cho bọn họ hồi tộc sao, nếu không đạt được, cũng sẽ không cho phép bọn họ về ."

Chuyện tới nước này, cũng chỉ có như thế. Giờ chỉ có nghĩ bọn họ sẽ không vào hai mươi vị trí đầu tiên. Vài vị trưởng lão nghiêm mặt ngồi lại vị trí của mình.

Các gia tộc được mời đến cũng không biết sao Mạc gia có thể đột nhiên cho bọn Mạc Chấn Đình tham gia trận đấu, nghĩ đến ân oán giữa Mạc gia và Phong gia, hoặc nhiều hoặc ít đều hơi vui sướng khi người gặp họa.

Lúc này sắc mặt người Phong gia rất phấn khích, lúc trước bọn họ bảo Mạc gia giao ra bọn Mạc Chấn Đình, Mạc gia vẫn nói cũng không biết bọn họ ở đây, đây là chuyện cả đại lục đều biết, giờ bọn họ lại quang minh chính đại xuất hiện trong trận đấu bài danh phân gia Mạc gia, chẳng phải trước mặt mọi người đánh Phong gia một bạt tai, nói với mọi người Mạc gia vốn không để bọn họ vào mắt!

Gia chủ Phong gia Phong Hưởng Thiên nghiêm mặt nhìn người phía dưới đi lên trận đấu, trong mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, đối với mặt sau người ta nói: "Sau khi quay về khởi động kế hoạch thứ nhất."

Kế hoạch thứ nhất, thừa dịp tình anh phân gia Mạc gia đều đến Đức Lan Thành, phái người đi phân gia Mạc gia, trực tiếp đưa diệt phân gia bọn họ. Sau đó tập trung lực lượng đối phó bốn gia Mạc gia.

Phần này đương nhiên không thể thiếu thần điện nhúng tay, nhưng là không thể dùng cờ hiệu thần điện, chỉ có thể vụng trộm xen lẫn trong đội

ngũ Phong gia.

Người Mạc gia còn ở trận đấu này, không biết cái lưới lớn của Phong gia đã mở ra, chỉ còn chờ mệnh lệnh cuối cùng.

Trên đài, Mạc Trì đang thi đấu trên sân, bọn Mạc Chấn Đình khẩn trương nhìn. Độc Cô Thiên Diệp ngồi trung tâm, thỉnh thoảng nói chuyện với Tử Tiêu.

Đột nhiên, nàng cảm thấy thông tin thạch có động tĩnh, lấy ra vừa thấy, giật mình. Tử Tiêu nhìn sắc mặt của nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thần điện." Độc Cô Thiên Diệp nói hai chữ, rót linh lực vào.

"Người ở đâu?" Giọng của Ngô Ba truyền đến.

"Giờ ta đang ở Đức Lan Thành, xem trận đấu bài danh phân gia Mạc gia. Điện chủ có phân phó gì không?" Giọng Độc Cô Thiên Diệp trầm thấp.

Lúc này vừa vặn Mạc Trì thắng trận đấu, dẫn tới người xem bốn phía sợ hãi than, ban đầu Ngô Ba còn có điều hoài nghi lời nói Độc Cô Thiên Diệp, nhưng nghe thấy không khí nhiệt liệt ở hiện trường, lập tức tin. Hắn nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Giờ người đi tìm một nơi không có người."

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy Ngô Ba là có gì nói cho nàng, ra khỏi sân đấu, tìm một nơi không người, nói: "Điện chủ có phân phó gì?"

"Người xác định bốn phía không có người?" Ngô Ba xác nhận nói.

"Đúng vậy, điện chủ."

Ngô Ba nghe khẩu khí khẳng định của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Có mấy chuyện cần người đi làm..."

Bọn Mạc Chấn Đình đều thấy Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, ước chừng một phút sau, thần sắc nàng ngưng trọng quay lại.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện?" Tử Tiêu thân thiết hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Lát nữa lại nói cho người."

Tử Tiêu gật gật đầu, tiếp tục coi trận đấu.

Lúc chạng vạng, chấm dứt ngày đầu tiên, Mạc Thu Phong xem mình là người phụ trách trận đấu lần này, phải bảo vệ người dự thi an toàn, sợ Phong gia sẽ tìm bọn họ phiền toái vào lúc này, cố ý đưa bọn Độc Cô Thiên Diệp đến chỗ Mạc gia chuẩn bị cho phân gia ở lại.

Ban đầu bọn Mạc Chấn Đình muốn về khách sạn, Độc Cô Thiên Diệp giành trước: "Vậy thì cảm ơn thiếu gia Thu Phong."

Tuy có điểm kinh ngạc với hành động khác thường của Độc Cô Thiên Diệp, nhưng người Mạc gia là nghe theo Mạc Thu Phong an bài, ở một viện trong Mạc gia.

Ngay khi Mạc Thu Phong dàn xếp bọn họ xong, chuẩn bị rời đi, Độc Cô Thiên Diệp gọi hắn lại: "Thiếu gia Thu Phong, ta có chuyện tìm người."

"Sao vậy?" Mạc Thu Phong hỏi.

"Không biết người có thể được mang ta đi gặp Mạc gia chủ?"

"Người muốn gặp gia gia của ta?" Mạc Thu Phong kinh ngạc hỏi.

"Phải, ta có chuyện quan trọng nói cho hắn." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Nhìn thấy Mạc Thu Phong do dự, nàng nói: "Sự tình liên quan tồn vong Mạc gia."

Mạc Thu Phong nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không phải ta không mang người đi, nhưng lúc này bọn họ chắc chắn họp trường lão, đi cũng không nhất định gặp người."

"Người chỉ cần mang ta đi là được." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta có biện pháp làm cho bọn họ gặp ta."

Độc Cô Thiên Diệp đã nói như vậy, Mạc Thu Phong đành phải mang nàng đi phòng nghị sự Mạc gia. Khi đến bên kia quả nhiên thị vệ biết được Mạc Kính Xuyên đang cùng các trường lão thương thảo chuyện trận đấu hôm nay.

"Xem đi, ta đã nói giờ bọn họ không rảnh, sau đó bọn họ sẽ không gặp những người khác." Mạc Thu Phong bất đắc dĩ nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, đi đến trước mặt thị vệ, lấy lệnh bài Công hội Luyện đan sư giao ra cho hắn, nói: "Phiền người mang thứ này cho Mạc gia chủ, nói ta có chuyện vô cùng quan trọng tìm hắn, mong hắn gặp ta một lần."

Thị vệ nhìn xem Mạc Thu Phong, thấy hắn không phản đối, cầm lệnh bài Độc Cô Thiên Diệp, xoay người đi vào. Chỉ lát sau hắn đi ra nói: "Gia chủ cho mời."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi vào. Ánh mắt Mạc Thu Phong trừng thật to, vẻ mặt không thể tin nổi. Nhìn nàng thật sự đi vào đi mới phản ứng lại, đi theo nàng cùng vào phòng nghị sự.

Sau khi trận đấu kết thúc, các trường lão lập tức gọi Mạc Kính Xuyên tới cùng nhau nói chuyện trận đấu hôm nay, nói không dễ nghe, là tính sổ! Bởi vì phần lớn trường lão bối phận đều cao hơn hắn, nói một ít lời nói không tốt, hắn cũng chỉ có thể nghe. Đối mặt chúng trường lão chỉ trích hắn một mình cho Mạc gia đại lực Huyền Nguyệt tham gia trận đấu, hắn đang cảm thấy vô lực chống đỡ, thị vệ cầm Độc Cô Thiên Diệp lệnh bài vào.

Mạc Kính Xuyên vừa thấy cái lệnh bài kia thì biết là lệnh bài Độc Cô Thiên Diệp, nghe thấy thị vệ chuyển cáo có chuyện vô cùng quan trọng, giờ làm cho tự nàng vào thuyết phục những kẻ bảo thủ này, hẳn lập tức đồng ý cho Độc Cô Thiên Diệp vào.

Các trưởng lão nghe nói Độc Cô Thiên Diệp muốn vào đến, cũng không vây công Mạc Kính Xuyên, toàn bộ nhìn ra cửa trước, nhìn hai người đi vào. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vào được, đều hơi kinh ngạc khí thế của nàng. Cho dù nhiều trưởng lão như vậy nhìn nàng, nàng cũng không có một tia bối rối khẩn trương nào.

"Người là Độc Cô Thiên Diệp? Là người dẫn người diệt Phong gia mang đến vấn đề cho Mạc gia chúng ta?" Độc Cô Thiên Diệp còn chưa tới phía trước, có trưởng lão hướng đặt câu hỏi với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp biết tiến vào chắc chắn đã bị các trưởng lão này chỉ trích, thản nhiên nói: "Phải."

"Các người còn không biết xấu hổ nói muốn về Mạc gia?!"

"Vì sao ngượng ngùng? Không phải chúng ta cho các người lấy cớ sao?" Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười trả lời.

Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp lập tức nói trúng mục đích bọn họ, sắc mặt các trưởng lão đều rất khó coi. Mạc Kính Xuyên nhanh chóng hỏi: "Người nói thị vệ chuyện quan trọng, là cái gì?"

"Mạc gia sắp có đại nạn!" Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn các trưởng lão ở đây một cái, nói ra một câu làm cho bọn họ tức giận không thôi.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 46: Tương Kế Tự Kế

Mạc gia sắp có đại nạn?

Lời nói của Độc Cô Thiên Diệp khiến người kinh ngạc, sau đó phần nộ.

"Nói hươu nói vượn!" Một vị trưởng lão quát lớn với Độc Cô Thiên Diệp, "Người là thân phận gì, cư nhiên ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ!"

"Ta chỉ là nói sự thật cho các người mà thôi, các người tức giận như vậy làm gì?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn gương mặt phần nộ kia, hỏi.

"Mạc gia chúng ta thân là gia tộc hạng nhất, sao có thể có đại nạn? Người chỉ là muốn lấy chuyện này hấp dẫn chú ý mọi người, để chúng ta đồng ý cho các người hồi tộc mà thôi! Người không gian thấp các người có cái gì làm không được!" Một trưởng lão khác nói.

Độc Cô Thiên Diệp giận mà cười, đây là vũ nhục mọi người ở không gian thấp sao!

Hơn nữa chuyện không thể như vậy bọn họ cũng có thể liên hệ với nhau, nàng nhìn hai người nói chuyện kia, hỏi: "Ta muốn biết, vị trưởng lão này là sao lại liên hệ hai chuyện này với nhau? Ta chỉ là nhìn trúng các người cũng họ Mạc mới nói cho các người một chút tin tức thôi, nếu các người không tin, cứ xem như ta chưa tới qua!"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong thì chuẩn bị rời khỏi, một giọng nói gọi nàng lại. "Độc Cô tiểu thư không ngại nói nói, vì sao Mạc gia ta sẽ có đại nạn?"

Độc Cô Thiên Diệp quay người lại, nhìn thấy một lão giả ngồi ngay dưới Mạc Kính Xuyên đang hiền lành nhìn nàng. Những người khác thấy ông nói chuyện, đại sảnh tranh cãi ầm ĩ lập tức an tĩnh lại, có thể thấy được địa vị của người này ở Mạc gia không thấp, trưởng lão gia tộc tôn kính ông hơn cả Mạc Kính Xuyên.

Nói chuyện là đại trưởng lão Mạc gia, cũng là đại bá Mạc Kính Xuyên. Ông cũng không thích quản lý chuyện gia tộc, sau khi vị trí gia chủ truyền cho Mạc Kính Xuyên, mọi người đều bảo ông đến làm đại trưởng lão, tuy ông miễn cưỡng đồng ý, nhưng là cơ hồ không lên tiếng trên trưởng lão hội. Khi ông gọi Độc Cô Thiên Diệp lại, trong lòng mọi người rất kinh ngạc.

Mạc Kính Xuyên cũng thật không ngờ Độc Cô Thiên Diệp nói đi là đi, nhìn thấy đại trưởng lão gọi nàng lại, nói: "Người nói là về chuyện gì trước đây."

Độc Cô Thiên Diệp muốn đi chỉ là tức giận nhất thời mà thôi, nhưng ngẫm lại chuyện này không thể không nói cho bọn họ, mở miệng nói: "Phong gia tính trong khoảng thời gian diễn ra trận đấu này đánh bất ngờ 211 phân gia Mạc gia."

"Nói bậy..." Người lúc trước mở miệng mắng Độc Cô Thiên Diệp lại muốn nói chuyện, bị một ánh mắt của đại trưởng lão ngăn lại. Đại trưởng lão nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Người biết chuyện này thế nào?"

"Ngô Ba nói cho ta biết !" Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Vớ vẩn!" Những trưởng lão khác càng thêm không tin lời nói Độc Cô Thiên Diệp, bọn họ đều biết Ngô Ba, điện chủ thần điện đông đại lục, năm

trước bắt đầu đi tây đại lục, sao có thể nói cho nàng chuyện này? Chớ quên Phong gia và thần điện hạ lệnh truy sát với các nàng! Hơn nữa lệnh truy sát kia đến bây giờ còn chưa huỷ bỏ!

Ngay cả đại trưởng lão cũng hơi không tin, hỏi: "Người có thể kể lại không? Phong gia muốn diệt Mạc gia chúng ta, sao người có thể từ chỗ thần điện biết được tin tức này? Còn là chính mồm Ngô Ba nói cho người? Không phải chúng ta không tin người, nhưng chuyện này..."

Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu nghi hoặc trong lòng mọi người, giải thích: "Kế hoạch Phong gia tiêu diệt Mạc gia lần này là kế hoạch thứ nhất của bọn họ, muốn trong khoảng thời gian này, thừa dịp tinh anh đều ở đây, diệt toàn bộ phân gia Mạc gia. Nhưng vì nhân thủ không đủ, nên bọn họ thương nghị xong với thần điện, đến lúc đó sẽ phái người thần điện xen lẫn trong đội ngũ Phong gia."

"Vậy vì sao Ngô Ba nói cho người chuyện này?" Mạc Kính Xuyên hỏi, "Còn có, vì sao đêm qua người không nói cho ta chuyện này?"

"Trận đấu hôm nay hãn mới nói cho ta. Về phần vì sao hãn nói với ta..." Độc Cô Thiên Diệp dừng một chút, nói: "Các người có từng biết chuyện Bách Lý Tà gia nhập thần điện?"

"Biết." Sau khi gia nhập Bách Lý Tà thần điện không lâu, tin tức này truyền ra nơi nơi, mọi người đều tiếc hận không có lấy như vậy một người đến gia tộc của mình.

"Vậy là tốt rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, lấy mặt nạ từ nhẫn không gian ra mang vào, lại mang huyền giới vào, không đến 1 phút Bách Lý Tà xuất hiện trước mặt mọi người.

"Loảng xoảng lang!"

Không ít người làm rơi chén trong tay, Mạc Kính Xuyên lại kích động đứng lên, nói: "Người, người là Bách Lý Tà? !"

Sau khi Mạc Thu Phong tiến vào vẫn không nói gì, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đổi thành Bách Lý Tà, chạy đến trước mặt nàng đi vòng vo vài vòng, không thể tin được nói: "Thật là người ! Ha ha, lúc ấy ta nghĩ chắc hẳn người sẽ đi xem trận đấu, còn cố ý chạy đi tìm người. Không tìm được người ta còn mất mát một trận! Không nghĩ tới người ở ngay trên đài!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười với Mạc Thu Phong, sau đó nhìn đại trưởng lão, nói: "Chiều hôm nay Ngô Ba nói cho ta kế hoạch của Phong gia, bảo ta luyện chế một ít độc dược cho bọn họ, đến lúc đó giao cho Phong gia. Sau khi bọn họ có độc dược sẽ toàn diện khởi động kế hoạch thứ nhất!"

Bởi vì lần trước nàng đưa cho Ngô Ba đan dược kia, Ngô Ba hỏi nàng có thể luyện chế độc dược không, nàng thừa nhận, cho nên lần này vì tiết kiệm sức chiến đấu, Phong gia và thần điện nghĩ ra kế hoạch dụng độc.

"Người nói người là Bách Lý Tà thì là Bách Lý Tà ? Có lẽ người cũng là kẻ giả mạo!" Có người nghi ngờ.

Độc Cô Thiên Diệp đã mặc kệ người kia, còn chưa mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói của Bạch Vô Thường: "Ai nói sư đệ ta là giả hóa ?"

Vừa dứt lời, Hắc Bạch Vô Thường từ bên ngoài đi vào, Bạch Vô Thường có vẻ rất tức giận, sắc mặt Hắc Vô Thường cũng khó coi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, hỏi: "Sư bá, sao các người đến đây?"

"Không phải buổi chiều con nói con muốn tới nói cho bọn hắn chuyện này, chúng ta nghĩ Mạc gia có những người bảo thủ sẽ không tin lời người

khác, cho nên lại đây chứng kiến cho con." Bạch Vô Thường nói.

"Không nghĩ tới thật sự như chúng ta dự liệu." Hắc Vô Thường nói.

Buổi chiều nàng nói với Ngô Ba xong, Độc Cô Thiên Diệp lại nói cho Hắc Bạch Vô Thường chuyện này, không nghĩ tới bọn họ sẽ vì nàng đặc biệt đi một chuyến. Nhìn thấy biểu tình cảm động của Độc Cô Thiên Diệp, hai người bọn họ đánh chết cũng không thừa nhận là vì muốn xem náo nhiệt mới đến !

Nghe thấy Hắc Bạch Vô Thường kể xướng người hoạ , người vừa mở miệng nghi ngờ rất ngượng ngùng.

"Nếu hai vị hội trưởng chứng thật thân phận Độc Cô tiểu thư, vậy cũng thuyết minh tin tức này là thật." Đại trưởng lão đứng dậy đi đến trước mặt bọn họ, hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Vừa nãy có nhiều mạo phạm đại sư, mong đại sư thứ lỗi."

Độc Cô Thiên Diệp vội vàng ngăn cản ông hành lễ, nói: "Trưởng lão hành lễ với Thiên Diệp, Thiên Diệp không dám đương nổi."

"Nếu tin tức này là thật , chúng ta phải nhanh chóng nghĩ đối sách mới được." Một trưởng lão nói.

"Thiên Diệp à, dù sao tin tức của con cũng đưa, vừa nãy bọn họ cũng không tin con, chúng ta cũng không cần phải ở lại chỗ này. Đi, cùng sư bá về Công hội Luyện đan sư đi." Bạch Vô Thường nói, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp muốn rời khỏi.

"Bách hội trưởng đừng giận." Đại trưởng lão cười nói.

Bạch Vô Thường nhìn khuôn mặt tươi cười của đại trưởng lão, buông tay Độc Cô Thiên Diệp ra, hừ hừ hai tiếng, nói: "Nhìn phân thượng Hạc thúc, hừ hừ, ta sẽ không so đo."

Đại trưởng lão nở nụ cười, nói: "Đa tạ Bạch hội trưởng cho lão hủ này mặt mũi." Sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp, "Độc Cô tiểu thư, còn mong người cùng thương lượng đối sách với chúng ta."

Độc Cô Thiên Diệp cười nói: "Có thể ! Nhưng ta cũng không phải người Mạc gia các người, dù sao chúng ta cũng không lên gia phả các người. Nghĩ đối sách giúp ngoại nhân ta phải thu phí, nhưng nhìn các người cũng là người họ Mạc, như vậy đi, ta ưu đãi cho các người chỉ lấy bát chiết."

Bọn họ muốn nàng cùng thương lượng, trong đó chắc chắn không thể thiếu nàng xuất lực. Đương nhiên nàng phải hung hăng chém bọn họ một chút, bằng không khó tiêu lửa giận trong lòng!

"Các người không phải hồi tộc sao? Sao còn nói là ngoại nhân chứ!" Mạc Thu Phong nói.

"Chúng ta có thể hồi tộc không, bây giờ còn chưa thể khẳng định. Dù sao trận đấu này vừa mới bắt đầu. Cho dù chúng ta về đến, đó cũng chuyện chúng ta ước định. Không có vấn đề gì với bây giờ. Nếu giờ ta không phải người gia tộc các người, cho nên tự nhiên phải thu phí." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Ý tứ là mặc kệ đến lúc đó bọn họ có thể hồi tộc không, giờ nàng còn không phải người Mạc gia, vậy nhất định phải thu phí!

"Ha ha, vậy xin hỏi Độc Cô tiểu thư, bát chiết của người là bao nhiêu?" Đại trưởng lão hỏi.

"Không nhiều lắm, giá gốc một trăm ngàn tử tinh tệ, bát chiết, thì phải là tám trăm vạn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người đâu, lấy tám trăm vạn tử tinh tệ lại đây." Đại trưởng lão nói với người bên ngoài, sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bạch Vô

Thường: "Mời ngồi."

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bạch Vô Thường mới tìm vị trí ngồi xuống.

Các trưởng lão Mạc gia không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thật sự là Bách Lý Tà, luyện đan tông sư kia, nếu sớm biết, sao có thể làm cho bọn họ tham gia trận đấu lấy thứ tự gì! Bây giờ thì hya rồi, vừa nãy còn chọc nàng tức giận, giờ muốn cho bọn họ trở về, còn phải xem người ta có muốn không!

Trưởng lão vừa nãy nhục mạ nàng nhìn thấy ánh mắt thâm oán của mọi người, mặt sắp đùng vào ly trà.

Bởi vì chuyện này có vẻ trọng đại, đối sách này cũng không phải nhất thời có thể nghĩ ra được, bọn họ luôn luôn trong thương lượng đại sảnh đến bình minh hôm sau cũng không ra kết quả gì. Vì không để Phong gia hoài nghi, trừ Mạc Kính Xuyên và đại trưởng lão, những trưởng lão khác đi đến sân đấu, làm bộ như không có việc gì xem trận đấu hôm đó. Chờ sau khi trận đấu kết thúc mới trở lại phòng nghị sự tiếp tục thương nghị.

Lúc này trong phòng nghị sự chỉ có ba người Mạc Kính Xuyên, đại trưởng lão và Độc Cô Thiên Diệp, Hắc Bạch Vô Thường đối với chuyện này nói không am hiểu, bảo bọn họ thương nghị ra kết quả cần gì nói cho bọn hắn một tiếng rồi về Công hội Luyện đan sư.

"Gia chủ, đại trưởng lão, có nghĩ ra đối sách chưa?"

"Phương pháp ra có mấy cái, nhưng đều lo lắng không đến tất cả điều kiện." Mạc Kính Xuyên nói.

"Đây, đây phải làm thế nào mới tốt!" Nghe thấy một ngày cũng không nghĩ ra biện pháp, các trưởng lão không khỏi hơi lo lắng.

"Thật ra, không nhất định phải quấy rầy kế hoạch của bọn họ, chúng ta cũng có thể tương kế tựu kế !" Sau khi khác trưởng lão trở về vẫn không mở miệng, một người ở một bên tự hỏi Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên ra tiếng nói.

"Tương kế tựu kế?" Đại trưởng lão nhắm nuốt lời nói Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nói: "Ý của ngươi là..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của hắn thì biết hắn hiểu được mình nói gì, gật gật đầu, nói: "Hôm nay chúng ta thương lượng đảo loạn kế hoạch bọn họ thế nào, vượt qua nguy cơ lần này, nhưng gia tộc nhiều lắm, thành thị nhiều lắm, cho nên đến bây giờ chúng ta cũng không nghĩ ra biện pháp. Nhưng là chúng ta đổi một điểm, lần này cũng coi như là một cơ hội của chúng ta."

"Cơ hội? Cái gì cơ hội?" Có người vẫn là không quá hiểu được Độc Cô Thiên Diệp ý tứ.

"Bắt Phong gia." Độc Cô Thiên Diệp vân đạm phong khinh phun ra bốn chữ, lại lơ đãng gian quyết định hủy diệt một gia tộc.

Các trưởng lão đều bị ý tưởng Độc Cô Thiên Diệp dọa đến. Bọn họ vẫn xem nàng là một cô nương, không nghĩ tới nàng lại có thể nói ra ý nghĩ như vậy.

"Muốn giải quyết một cái gia tộc hạng hai cũng không phải một chuyện đơn giản." Mạc Kính Xuyên cau mày nói.

"Thật ra ta cảm thấy ý tưởng của Thiên Diệp không sai, dù sao chúng ta cũng tính chậm rãi nuốt Phong gia, chậm rãi tầm ăn và một ngụm nuốt trôi cũng như nhau." Đại trưởng lão nói, "Ngươi có kế hoạch gì sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Giờ ta chỉ có một ý tưởng đại khái. Hôm nay ta luôn luôn nghĩ, không phải Phong gia tính thừa dịp phân

gia không có người, đi diệt phân gia chúng ta sao? Chúng ta cũng có thể thừa dịp bọn họ điều toàn bộ nhân lực đi diệt phân gia bọn họ. Chỉ cần chúng ta có thể rời đi trước không cho bọn họ phát hiện là được. Chờ khi bọn họ nhận được tin tức trở về lại tiến hành phục kích những người còn lại. Cụ thể không nghĩ ra, nếu cảm thấy có thể làm, lại nghĩ chi tiết."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, đại sảnh nhất thời an tĩnh lại, đều tự hỏi đề nghị này có thể không.

"Nhưng, đại bộ phận người của chúng ta ở đây thi đấu, đối phó những người của Phong gia, sợ là tinh lực không đủ. Đến lúc đó nói không chừng sẽ bị đối phương giết ngược." Có người nói ra cái nhìn của mình.

"Chúng ta có thể áp dụng biện pháp khác đối phó bọn họ, không nhất định phải quang minh chính đại đánh nhau a! Phương pháp có rất nhiều."

"Sao chúng ta có thể làm loại hành vi đạo chích này." Có người phản bác.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn người nọ một cái, nói: "Bọn họ đã tính đánh lén các người, các người còn khi hấn ra một quyền còn muốn nghĩ này quân tử không quân tử hử? Kết quả còn không là giết người sao!"

Đại trưởng lão nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp thì cười ha hả, nói: "Quả thực, dù sao kết quả cũng giống nhau. Vậy người có biện pháp gì?"

"Các người đã quên lúc trước lúc ấy ta và bọn ngoại công diệt Phong gia thành Ngô Lai thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mạc Thu Phong vừa nghe câu này, vui vẻ, kích động nói: "Có phải người muốn dùng tiểu hắc cầu kia không? Ha ha ha, cái kia chơi hay lắm, ta thích, ta muốn đi!"

Về mặt Độc Cô Thiên Diệp hắc tuyến. Đây không phải lấy đến đùa có được không? !

"Cái kia gọi bom, không phải tiểu hắc cầu. Thứ này có thể dùng để đối phó gia tộc bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Những lúc phục kích khác, các người có thể dụng độc."

"Dụng độc?"

"Đúng vậy. Không phải Ngô Ba để ta luyện chế độc dược cho Phong gia sao? Bọn họ tính đối phó các người như vậy, tự nhiên các người cũng có thể đối phó bọn họ như vậy. Thuận tiện cùng thu thập thần điện." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy hai loại này người có thể cung cấp cho chúng ta không?" Mạc Kính Xuyên hỏi.

"Có thể chứ, bát chiết là được." Độc Cô Thiên Diệp cười tủm tỉm nói.

Ách —— cái này cũng phải thu phí ? !

Nhìn thấy mặt Độc Cô Thiên Diệp cười đến rất vô lương, bọn họ thật là không nói gì !

"Được, tiền trao cháo múc!" Mạc Kính Xuyên cắn răng nói. Tin tưởng lần này nàng đã quyết định chém đầu bọn họ. Nghĩ vậy trong lòng hẳn rồi rầm một trận, nếu ngay từ đầu cho các nàng hồi tộc, sao còn cần ra số tiền này! Cũng may tiền Mạc gia cũng không thiếu. Hắn điều chỉnh tâm trạng, nói với các trưởng lão: "Nếu quyết định làm như vậy, chúng ta sẽ thương lượng chi tiết. Lần này..."

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp không lại nói gì, nàng không biết thực lực chính tề của Mạc gia, cho nên im lặng nghe là được, khi có nghi vấn gì lại

nói ra. Mặc dù là có đại phương hướng, bọn họ vẫn phía thảo luận đến hừng đông ngày hôm sau mới xác định phương án bước đầu.

Độc Cô Thiên Diệp về viện Mạc Thu Phong chuẩn bị cho bọn họ, bọn Mạc Chấn Đình đều đi thi đấu. Nàng trở lại phòng mình, lắc mình vào Luyện Yêu Hồ, luyện chế tất cả bom và độc dược, giải dược ra. Sau đó lại luyện chế một ít độc dược độc tính có vẻ mạnh. Độc dược luyện chế trước cho Phong gia, giải dược cho Mạc gia, dù sao phải giả vờ giả vịt mới được. Độc dược luyện chế sau là cho Mạc gia đối phó Phong gia và thần điện !

Sau khi luyện chế xong nàng ra khỏi Luyện Yêu Hồ, phát hiện bọn Mạc Chấn Đình đều đã quay lại. Nàng nói chuyện của Phong gia cho bọn Mạc Chấn Đình họ, cũng nói cho bọn họ kế hoạch thương nghị.

Sau khi bọn Mạc Chấn Đình biết được kế hoạch Phong gia và Mạc gia, biết nàng chắc chắn muốn tham dự vào, dặn nàng nhất định phải cẩn thận. Có người thậm chí muốn đi cùng nàng, nàng vừa xem biểu tình trên mặt bọn họ là biết!

"Tỷ, chừng nào thì tỷ rời khỏi?" Mạc Phong hỏi.

"Qua hai ngày, ta nói với Ngô Ba cần thời gian vài ngày. Ngày mai đi xem trận đấu các người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chắc chắn chúng ta sẽ không làm tỷ thất vọng ." Mạc Phong cười nói.

Nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày hôm sau nàng đi theo bọn Mạc Chấn Đình đến sân đấu. Trận đấu hôm nay kịch liệt hơn hai ngày trước một chút, bởi vì hôm nay có mấy người nổi bật phân gia dự thi, thực lực cao hơn trước.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trận đấu bọn họ, cảm thán nói: "Quả nhiên Mạc gia không hổ là gia tộc hạng nhất, thực lực này không thể khinh

thường!"

Tử hà ngồi ở bên người nàng, nói: "Nó có thể trở thành gia tộc hạng nhất, tất nhiên là có nội tình của nó, cho nên kế hoạch sau này, nàng có thể buông tay cho bọn họ đi làm."

"Ta biết, ta chỉ là đi xem, thuận tiện đánh đánh nước tương." Độc Cô Thiên Diệp trả lời nói. Đột nhiên phát hiện ánh mắt mọi người tụ tập trên người mình, khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Lúc này một nữ tử trên đài nhìn nàng, nói: "Hôm nay ta muốn chọn đối thủ là nàng!"

Lần này Độc Cô Thiên Diệp hiểu được, trong lúc vô ý mình thành đối thủ đối phương khiêu chiến.

"Này, Thu Lâm tiểu thư, đối thủ của ngươi là số 212 Mạc Tử Khanh, nàng không phải..." Trọng tài muốn nàng ta buông tha cho ý tưởng này, nhưng là Mạc Thu Lâm lại cố ý nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đối thủ hôm nay của ta, là nàng!"

Mạc Thu Lâm, thiên tài phân gia Mạc gia, linh sư song hệ hệ hỏa và hệ thổ, không đến sáu mươi tuổi đã thăng cấp thần vương, rất được bốn gia yêu thích. Nhưng trời sanh tính ngạo mạn, không để tất cả mọi người vào mắt. Độc Cô Thiên Diệp hồi tưởng nói tin tức mình biết, lại không biết vì sao nàng lựa chọn đấu với mình.

"Ngươi, " Mạc Thu Lâm lấy tay chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Có dám ứng chiến cùng ta không? Nếu không dám, một nhà các ngươi vẫn là chạy về đại lục Huyền Nguyệt đi, đừng ở trong này mất mặt xấu hổ!"

Lời nói Mạc Thu Lâm làm cho không ít người thay đổi sắc mặt. Các trưởng lão sợ nàng thật sự làm bọn Độc Cô Thiên Diệp tức giận không muốn về bốn gia đến, như vậy bọn họ nhất định sẽ hối hận mà chết.

"Mạc Thu Lâm này, trước kia cũng không thấy nàng không đúng mực như vậy!" Mạc Kính Xuyên mắng thầm.

Bọn Mạc Chấn Đình đều bị lời nói Mạc Thu Lâm làm tức giận, Mạc Tử Khanh muốn đi lên, lại bị Độc Cô Thiên Diệp giữ lại, nói: "Ta đến." Sau đó nàng chậm rãi đi tới giữa sân.

Vẻ mặt Mạc Thu Lâm ghen tị nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ nàng là dùng gương mặt dụ dỗ này quyến rũ Mạc Thu Phong qua! Hai ngày trước Mạc Thu Phong cười với Độc Cô Thiên Diệp, nàng là lần đầu tiên thấy Mạc Thu Phong cười vui vẻ như vậy!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy ghen tị và oán hận trong mắt Mạc Thu Lâm, không biết sao mình lại chọc tới vị kiêu nhỏ tử này. Nhưng nàng bọn ngoại công như vậy, không thể không nói, nàng làm mình tức giận!

Trọng tài thấy Độc Cô Thiên Diệp tự mình đi lên, đành phải đồng ý cho hai người đấu. Sau khi nói quy tắc trận đấu cho các nàng thì nói câu "Bắt đầu" lập tức lui trở lại bên sân.

Mạc Thu Lâm nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, tự giới thiệu trước trận đấu đều tỉnh lược, bay thẳng đến nàng phát động tiến công. Hỏa vũ đầy trời như bay qua Độc Cô Thiên Diệp, tâm trường lão Mạc gia đều treo lên. Bọn họ là biết Độc Cô Thiên Diệp là Bách Lý Tà, nghĩ thời gian của nàng đều dung trên mặt luyện đan rồi, cấp bậc linh lực này chắc chắn không cao, lo lắng nàng sẽ bị Mạc Thu Lâm làm bị thương.

Bọn Mạc Chấn Đình nhìn thấy này nhưng không lo lắng, một Mạc Thu Lâm nho nhỏ căn bản không đủ cho bọn họ xem vào trong mắt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trúng hỏa vũ này, hai tay ngưng ra linh lực, một bức tường nước xông ra, dập tắt toàn bộ hỏa vũ của Mạc Thu Lâm! Hơn nữa toàn bộ hất đến trên người Mạc Thu Lâm, làm cho nàng lập tức giống vớt từ trong nước lên.

Mọi người thấy Độc Cô Thiên Diệp phản công thì hơi kinh ngạc. Hỏa vũ Thần vương sơ cấp nàng dập tắt ngay lập tức, vậy cấp bậc của nàng còn cao hơn Mạc Thu Lâm!

Mạc Thu Lâm bị ẩm ướt , váy gắt gao dán trên người nàng ta, lộ rõ thân thể của. Độc Cô Thiên Diệp nhìn nàng ta, cười nói: "Ngượng ngùng quá Thu Lâm tiểu thư, vừa nãy trượt tay, linh lực không cẩn thận, kết quả... Người vẫn là nhanh chóng hong khô quần áo có vẻ tốt."

Lúc này Mạc Thu Lâm mới phát hiện bộ dáng mình lúc này mê người cỡ nào, nhanh chóng dùng linh lực hong khô quần áo. Độc Cô Thiên Diệp nhìn nàng, cũng không vội tiến công. Chờ nàng xong mới nói: "Thu Lâm tiểu thư, tiếp tục đi chứ ?"

Mạc Thu Lâm cảm thấy mình như bị Độc Cô Thiên Diệp tát một cái, rõ ràng mình khiêu chiến nàng, nhưng mới hiệp thứ nhất mình đã bị biến thành thảm như vậy! Nghĩ vậy, trong lòng nàng ta càng oán hận Độc Cô Thiên Diệp.

Nếu Độc Cô Thiên Diệp biết ý tưởng của nàng ta nhất định sẽ bị tức giận đến hộc máu, rõ ràng là nàng ta đến trêu chọc mình trước được không? Chẳng lẽ mình đi lên thì phải ngoan ngoãn cho nàng đánh? !

Mạc Thu Lâm lại ngưng tụ linh lực, vừa nãy nàng quá coi thường Độc Cô Thiên Diệp, lần này nàng ta nhất định phải cho Độc Cô Thiên Diệp thấy sự lợi hại của mình!

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 47: Lĩnh Vực Va Chạm

Lúc trước Mạc Thu Lâm nghĩ Độc Cô Thiên Diệp chỉ là người đến từ không gian thấp, linh lực chắc chắn không cao, cho nên cũng không dung đại chiêu, chỉ là tùy tiện dùng một thần kỹ, không nghĩ tới lại bị Độc Cô Thiên Diệp làm ướt sũng, mất mặt trước mọi người! Lúc này nàng [MTL] nhất định sẽ không bỏ qua nàng [TD]!

Mạc Thu Lâm nghĩ Độc Cô Thiên Diệp sắp sửa đẹp mặt, linh lực trên tay càng tích càng nhiều, hấp thụ linh khí trong không khí, hình thành một con sư tử lửa. Sư tử lửa càng ngày càng lớn, ngưỡng tụ cao bằng hai tầng lầu.

"Đi, ăn nàng cho ta!" Mạc Thu Lâm ra lệnh cho sư tử lửa.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy dáng vẻ hung ác của Mạc Thu Lâm, cũng nghiêm túc lên. Khi Mạc Thu Lâm ngưng tụ sư tử lửa, tay nàng chậm rãi hình thành một con rồng, sau khi thành hình mọi người ầm ầm nghe được một tiếng rồng ngâm. Khi sư tử lửa chạy tới nàng, nàng ra lệnh cho rồng nước: "Đi!"

Rồng nước nhận được mệnh lệnh, chạy tới sư tử lửa, hai con gặp nhau ở nửa đường, chạm vào nhau phát ra tiếng rống của linh thú chân chính. Sau đó mọi người nhìn thấy hai linh thú do linh lực hóa thành cắn cắn lẫn nhau, thực lực tương đương.

Mạc Thu Lâm không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thần cấp cư nhiên cũng lợi hại như vậy, nhìn thấy hai thú tương đương, gọi khế ước thú của mình ra.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khế ước thú của nàng, Hỏa Linh Miêu siêu thần thú cấp sáu, nghĩ nghĩ, kêu Tiểu Cửu ra.

Tiểu Cửu vừa ra tới, mọi người lập tức nhận ra đó là linh thú đã hóa hình! Không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên có thú hóa hình!

"Tiểu Cửu, ý tứ một chút là được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ, chủ nhân." Tiểu Cửu nở nụ cười tà mị, nói: "Đã lâu không đánh nhau, hôm nay vừa vặn dùng người luyện tập, hy vọng người đừng rất yếu ớt!" Nói xong, vọt qua Hỏa Linh Miêu.

"Mạc Thu Lâm tiểu thư, còn có không?" Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi.

Mạc Thu Lâm bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm giận đến giơ chân, không nghĩ tới một kẻ đến từ không gian thấp cư nhiên có linh thú cao cấp như vậy! Nàng hừ lạnh một tiếng, nói, "Không nghĩ tới người cũng có chút thực lực! Nhưng đừng tưởng rằng người như vậy được cho là cái gì, thực lực đại gia tộc chân chính người còn chưa thấy qua!" Nói xong, nàng lại gọi một siêu thần thú ra, là một con Tử Tước siêu thần thú cấp 6.

"Thanh Loan, người ra chơi đùa đi." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tước, gọi Thanh Loan ra.

Thanh Loan vừa ra tới, song phương nói cũng không nói một câu, trực tiếp bay lên không trung chiến đấu. Lúc này, linh lực hóa thú vốn giăng co trên không trung phát ra một trận tê rỗng thảm thiết, Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Thu Lâm nhìn lại, nhìn thấy sư tử lửa bị rồng nước đánh tan.

Rồng nước đánh tan sư tử lửa sau đó bay đi Mạc Thu Lâm, nàng sợ tới mức nhanh chóng phát vài đạo linh lực công kích, hơn nữa dùng thổ linh lực xây một bức tường phòng hộ, chặn rồng nước ở bên ngoài.

Vừa nãy rồng nước chiến đấu với sư tử lửa đã tiêu hao gần hết, sau đó lại đối phó vài đạo linh kỹ của Mạc Thu Lâm, bị tường đất ngăn cản, trong chốc lát đã biến mất.

Đây là chỗ lợi hại của song hệ linh sư, có thêm một loại linh lực, vậy trong chiến đấu có thêm một bảo đảm! [hừ, song hệ linh sư thì là gì. Diệp tỷ nhà tôi là một đồng hệ linh sư nhé]

Mạc Thu Lâm hạ tường đất, tiếp tục phát động tiến công Độc Cô Thiên Diệp, nhưng đều bị Độc Cô Thiên Diệp hóa giải. Tất cả mọi người không ngờ Độc Cô Thiên Diệp lợi hại như vậy, cư nhiên lâu như vậy Mạc Thu Lâm cũng không thể chiến thắng nàng!

Chơi hơn nửa giờ, Độc Cô Thiên Diệp nói với Mạc Thu Lâm thở hồng hộc: "Thu Lâm tiểu thư là muốn tự nhận thua, hay là để ta bắt người..."

"Năm mơ, ta sẽ không nhận thua !" Mạc Thu Lâm hung tợn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, tính toán thế nào mới có thể thắng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chiến trận trên không trung, nói: "Nhưng ta không muốn chơi nữa!"

Trừ Mạc Thu Lâm, mọi người ở đây đều nhìn ra Độc Cô Thiên Diệp đang đùa bỡn Mạc Thu Lâm, bằng không sao có thể mỗi lần đều kém một chút như vậy thì đánh tới nàng. Giờ nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói không muốn chơi, thì biết nàng [MTL] đã xong!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Thu Lâm, tiếp tục nói: "Trọng tài nói muốn một là đá đảo người, nếu không thì đánh người ra khỏi sân đấu là thắng. Thu Lâm tiểu thư nghĩ muốn phương thức nào chưa?" Nhìn thấy

Mạc Thu Lâm bị tức nói không ra lời, nàng lại lăm bằm lâu bầu nói: "Vẫn là ta chọn giúp người đi. Mỹ lệ tiểu thư như vậy sao có thể bị đả đảo ở trên đài chứ?"

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, bỗng nhiên đi tới bên người Mạc Thu Lâm, khi nàng còn chưa phản ứng tới kịp, một cước đá lên bụng của nàng, đá nàng xuống dưới đài. Cùng lúc đó, Tiểu Cửu và Thanh Loan cũng đã chiến đấu xong, Hỏa Linh Miêu và Tử Tước đồng thời rơi xuống cạnh thân thể của nàng ta!

Độc Cô Thiên Diệp vừa lòng nhìn Thanh Loan và Tiểu Cửu một cái, thu chúng vào Luyện Yêu Hồ, sau đó nhìn trọng tài, mỉm cười nói: "Trọng tài, có thể tuyên bố kết quả chưa?"

Tất cả mọi người đã nhìn ra, đây là đánh đơn phương! Cổ tình nàng và linh thú cùng chơi lâu như vậy.

Trọng tài không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lợi hại như vậy, có một bên đã bị đánh xuống dưới đài, thắng bại tự nhiên cũng định ra. Hắn đi vào sân đấu, tuyên bố: "Trận đấu này, Mạc gia số 212 đại lục Huyền Nguyệt thắng lợi!"

Mạc Thu Lâm nghe thấy lời nói trọng tài, thu hồi linh thú bị thương của mình, khóc chạy ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp trở lại vị trí của mình, lạnh nhạt tiếp tục xem trận đấu, giống như người vừa thắng lợi không phải nàng vậy.

Tuy nàng lạnh nhạt như trước, nhưng những người khác lại làm không được, nhất là những trưởng lão này. Bọn họ nghĩ cấp bậc luyện đan của Độc Cô Thiên Diệp cao như vậy, theo bản năng cho rằng linh lực của nàng không cao, không nghĩ tới nàng lại dễ dàng đánh bại Mạc Thu Lâm.

Trận đấu tiếp tục tiến hành, kế hoạch của Độc Cô Thiên Diệp là hôm nay xem ngày mai không tới. Không nghĩ tới đến buổi chiều, nàng lại bị điểm danh.

"Sao lại là ta?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn người trên đài lại nhìn mình.

Mạc Thu Minh, ca ca Mạc Thu Lâm, thiên tài trong thiên tài, nhưng lớn hơn Mạc Thu Lâm mấy chục tuổi, giờ đã là thần vương cao cấp. Nghe nói hắn là một tên chiến đấu cuồng, còn là một tên muội muội khổng!

Độc Cô Thiên Diệp xoa xoa mi tâm, những người này đều có thể tự do chọn đối thủ sao? ! Nhưng đã bị điểm danh, hơn nữa nếu những người khác của Mạc gia đi lên, thua không nói, còn khả năng bị Mạc Thu Minh làm trọng thương, thậm chí đòi mạng.

Nàng đi lên đài trận đấu, nhìn Mạc Thu Minh, nói: "Sao nào, tính cho báo thù muội muội người nên đến đây?"

"Người làm cho nàng đau lòng." Mạc Thu nói rõ, "Cho nên người phải bị giáo huấn."

"Đó là muội muội người tìm ta được không?" Đôi huynh muội này là logic gì!

"Cho nên ta không tính muốn mạng của người!" Về mặt Mạc Thu Minh ban ân nói.

"Trọng tài, bắt đầu đi." Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình lại gặp phải cực phẩm, nàng cũng lười vô nghĩa với hắn, ai thua ai thắng còn không nhất định đâu!

Giữa trưa lúc nghỉ ngơi, trọng tài đều bị gia chủ kêu đi, dọn một phen, nói trăm ngàn đừng cho Độc Cô Thiên Diệp lên đài đấu nữa. Giờ nàng phải

được chiêu chuộng, nếu bị thương hay tàn phế gì đó, bọn họ chạy đi đâu tìm một luyện đan tông sư đây?

Nhưng là không nghĩ tới mới qua mấy giờ, nàng lại bị điểm danh. Hắn còn chưa kịp ngăn cản, Độc Cô Thiên Diệp đã lên, còn thúc giục hắn nhanh chóng bắt đầu. Trong lòng hắn thở dài, nói: "Trận tỷ thí này, Mạc Thu Minh đối Độc Cô Thiên Diệp, bắt đầu!"

Trọng tài lui qua một bên, Mạc Thu Minh và Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu động thủ. Không nghĩ tới Mạc Thu Minh trừ linh lực còn là kiếm sư, sách lược hắn áp dụng là muốn cận chiến với nàng.

Đáng tiếc Độc Cô Thiên Diệp cũng không phải linh sư bình thường, chỉ có thân thể yếu kém. Nàng vận khởi thần công Vô Tướng, đánh nhau với Mạc Thu Minh. Qua một hiệp, hai người đánh ngang tay.

Tự lui mấy bước về sau, sau khi dừng lại, vẻ mặt Mạc Thu Minh kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Không nghĩ tới nàng cư nhiên còn có thể cận chiến!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Thu Minh, thực lực của hắn cao hơn Mạc Thu Lâm kia không ít, nàng không thể giống như buổi sáng, mà phải toàn lực ứng phó.

Thời gian sau, song phương không triệu hồi linh thú, mà dùng linh lực công kích. Không ngừng va chạm thần kỹ, người xem ở hiện trường cảm xúc mê mẩn. Thế này Mạc Thu Lâm mới biết, buổi sáng khi Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu với mình, thật ra chỉ là chơi đùa với mình mà thôi.

Mạc Thu Minh cũng dùng linh kỹ hệ hỏa, Độc Cô Thiên Diệp dùng linh kỹ hệ thủy, trên sân đều có rất nhiều chỗ bị đốt thành lỗ thủng, lại có rất nhiều chỗ là nước ẩm ướt. Bởi vậy có thể thấy được hai người chiến đấu kịch liệt cỡ nào!

Ngay cả trọng tài cũng xây tầng phòng ngự cho mình khi hai người sử dụng linh lực đối chiến!

Chiến địa của hai người đã từ mặt đất dời đến không trung, trọng tài hơi khó xử nhìn hai người, như vậy ai ra khỏi đài cũng nhìn không ra ! Haizzz...

"Người rất lợi hại!" Mạc Thu Minh nói với Độc Cô Thiên Diệp, giọng điệu không có nửa điểm khích lệ.

"Người cũng không tệ!" Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ.

"Hy vọng lát nữa người còn có thể tự tin như vậy!" Mạc Thu nói xong, phát ra linh kỹ hệ kim với Độc Cô Thiên Diệp.

Lại là một song hệ linh sư!

Sức chiến đấu của Mạc Thu Minh rất mạnh, vừa thấy là kẻ trải qua rất nhiều trận chiến. Nếu ngang cấp bình thường gặp phải hắn, sẽ thua không thể nghi ngờ. Nhưng cố tình đối thủ hắn gặp hôm nay không phải người bình thường!

Nhìn một thanh lại một thanh trường kiếm đâm về phía mình, hai tay Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng ngưng ra vô số hỏa vũ, đánh tới mỗi một thanh trường kiếm, hòa tan tất cả trường kiếm.

"Song, song hệ linh sư!" Mọi người ở đây kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp đang sử dụng linh kỹ hệ hỏa. Hôm nay nàng cho bọn hắn kích thích quá lớn!

"Không nghĩ tới một kẻ đến từ không gian thấp cư nhiên là song hệ linh sư!"

"Cái này bọn họ có thể hạ gục nhất."

"Hắc hắc, cũng không biết ai sẽ thắng."

"Ta hy vọng Độc Cô Thiên Diệp thắng, giáo huấn Mạc Thu Minh thật tốt, xem sau này hắc còn dám xem mình là đệ nhất nhân không!"

"..."

Những phân gia khác và người xem xung quanh thảo luận thắng thua của hai người, mặc dù có một bộ phận hy vọng Độc Cô Thiên Diệp thắng, nhưng vẫn cảm thấy không có khả năng. Vì bọn họ đều biết Mạc Thu Minh có lĩnh vực!

Lúc trước khi Mạc Thu Minh tu luyện ra lĩnh vực, bốn gia Mạc gia đã nghĩ đưa hắc đến bốn gia, nhưng vì các loại nguyên nhân không đưa đến. Nhưng bốn gia cũng thưởng cho hắc rất nhiều. Mà Mạc Thu Minh chuyển lĩnh ngộ ra lĩnh vực cũng bị các phân gia đã biết, có người hâm mộ có người đổ kỵ.

Mạc Thu Minh nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên cũng là song hệ linh sư, sắc mặt trầm xuống, nghĩ đến linh lực của mình đều bị nàng khắc chế, chiếm không được ưu thế thuộc tính, suy nghĩ vừa động, hai tay không ngừng tụ linh lực nữa, mà là lòng bàn tay đối nhau, chuẩn bị triển khai lĩnh vực.

Các trưởng lão lo lắng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, Mạc Thu Minh này bọn họ hiểu rõ, nhìn dáng vẻ của hắc, là không phân thắng bại sẽ không bỏ qua. Nhìn thấy hắc sử dụng lĩnh vực, trái tim treo lên. Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện mình lo lắng dư thừa, nhưng là trái tim kia vẫn không rơi xuống, mà là sắp nhảy ra từ trong cổ họng.

"Nàng, nàng cư nhiên cũng có lĩnh vực!" Khi Mạc Thu Minh mở lĩnh vực ra, Độc Cô Thiên Diệp cũng mở lĩnh vực của mình ra. Nếu mình vào lĩnh vực của hắc, vậy nàng sẽ rất bị động, muốn thắng hắc có vẻ khó khăn.

Đơn giản nàng cũng triển khai lĩnh vực, hai lĩnh vực chạm vào nhau, uy lực phát ra làm cho cả sân đấu đều lung lay một cái.

Loại chuyện lĩnh vực đối kháng này cũng là thường xuyên xảy ra, có thể nói ai kiên trì đến cuối cùng, thì người đó thắng, bởi vì lĩnh vực mạnh mẽ va chạm, tinh thần lực của con người sẽ bị tổn thương rất lớn, cơ hồ mất đi sức chiến đấu. Sau đó xem lĩnh vực của ai vững chắc hơn.

Tất cả mọi người khẩn trương độ cao nhìn hai người trên không trung, thật ra mặc kệ kết quả thế nào, cái nhìn của mọi người với Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt đã thay đổi. Lúc trước trận đấu của bọn họ cũng là thắng nhiều thua ít, hôm nay hai trận chiến của Độc Cô Thiên Diệp lại làm cho mọi người thán phục từ trong lòng. Cho dù thật sự cho Mạc gia về, tin tưởng đại bộ phận mọi người sẽ không phản đối .

"Răng rắc."

Tiếng vỡ tan truyền ra, làm mọi người càng khẩn trương hơn, không biết là lĩnh vực của ai sẽ bị đánh vỡ.

Tiếng vỡ vụn tiếp tục phát ra, chỉ chốc lát sau, lĩnh vực Mạc Thu Minh đã biến mất, người cũng hạ xuống từ không trung, quỳ một gối xuống, vừa vịn dưng dưới sân đấu.

Mạc Thu Lâm nhanh chóng tiến lên nâng Mạc Thu Minh dậy, ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm vào Độc Cô Thiên Diệp. Nếu ánh mắt có thể giết chết người, phỏng chừng Độc Cô Thiên Diệp đã bị giết vài lần.

Độc Cô Thiên Diệp cũng bay xuống, trọng tài huỷ bỏ linh lực của mình, đi lên tuyên bố: "Trận đấu này, Độc Cô Thiên Diệp thắng."

Bởi vì trận đấu của hai người diễn ra trong thời gian rất dài, chờ sau khi bọn họ kết thúc thì ngày thi đấu hôm nay cũng đã xong. Độc Cô Thiên Diệp và người Mạc gia cùng về, khi đi ra vừa vịn dưng phải bọn Mạc Thu

Lâm. Nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp, đối phương mang vẻ mặt thù hận. Ai bảo hai thiên tài của bọn họ đều thua trong tay Độc Cô Thiên Diệp.

Nhưng ngẫm lại, đây cũng là bọn họ tự tìm mà! Lẽ ra bọn họ không nên kêu nài đi lên.

Sau khi đám người Mạc Kính Xuyên trở về, để người mang đan dược khôi phục tinh thần lực cho Mạc Thu Minh. Dù sao vẫn là người của gia tộc mình, không thể nhìn hấn bị thương mà mặc kệ.

Ngày hôm sau Độc Cô Thiên Diệp không đi săn đấu, với kết quả chiến đấu của bọn Mạc Chấn Đình nàng đã đoán được đại khái. Chờ sau khi trận đấu kết thúc, nàng tìm Mạc Kính Xuyên, nhờ thị vệ dẫn dắt mà đến thư phòng hấn.

"Người chuẩn bị xong ?" Mạc Kính Xuyên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy tất cả gì đó ra, nói phương pháp sử dụng bom cho hấn, sau đó lại giao độc dược giải dược cho hấn. Mạc Kính Xuyên nhìn thấy một đồng lớn bình ngọc và bom trước mặt, ánh mắt hơi hơi híp lại, mấy thứ này, sẽ quyết định vận mệnh một gia tộc!

"Người tới, mời các trưởng lão và các gia chủ phân gia đến phòng nghị sự." Mạc Kính Xuyên nói với thị vệ bên ngoài.

"Vâng, gia chủ." Thị vệ bên ngoài lĩnh mệnh rời đi, Mạc Kính Xuyên nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Chúng ta đi phòng nghị sự chờ bọn họ thôi."

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi này nọ, cùng Mạc Kính Xuyên đi phòng nghị sự. Chỉ lát sau, trưởng lão và gia chủ các phân gia đều đến đông đủ .

Mạc Kính Xuyên nói với các gia chủ phân gia: "Hôm nay gọi các người tới là có một việc muốn nói cho các người."

Gia chủ các phân gia nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Mạc Kính Xuyên và các trưởng lão bộ, đều ở trong lòng đoán có chuyện gì lớn gì xảy ra. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ở đó, đều nghĩ muốn nói chuyện Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt trở về.

"Mấy ngày hôm trước chúng ta nhận được tin tức, nói Phong gia chuẩn bị thừa dịp gia tộc chúng ta tổ chức đại hội mà tập kích các phân gia." Lời nói của Mạc Kính Xuyên vừa ra, gia chủ các phân gia đều khẩn trương lên.

"Gia chủ, tin tức này có thể tin không?" Có người hỏi.

"Ban đầu chúng ta cũng không tin, nhưng sau khi xác nhận, phát hiện Phong gia quả thực đang triệu tập nhân thủ." Mạc Kính Xuyên trả lời nói.

"Gia chủ, chuyện của Mạc gia chúng ta, bây giờ Độc Cô tiểu thư còn chưa tính là người Mạc gia, sao nàng lại xuất hiện ở đây?" Có người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hơi bất mãn.

"Thiên Diệp là người nói tin tức cho chúng ta biết." Mạc Kính Xuyên không hờn giận chút nào mà một chút, nhưng vẫn nói chuyện hai ngày trước cho bọn họ nghe. Khi họ biết Độc Cô Thiên Diệp là Bách Lý Tà, sắc mặt rất phấn khích. Nhất là phụ thân bọn Mạc Thu Minh, vốn còn định tìm Độc Cô Thiên Diệp báo thù, giờ xem ra, ngay cả một cọng tóc của nàng hãn cũng không dám chạm vào!

"Nói về chuyện này, ta cũng thuận tiện nói một chút, mặc kệ kết quả trận đấu thế nào, chúng ta đã tính cho Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt hồi tộc, sau khi việc này kết thúc, cho bọn hãn lên gia phả." Mạc Kính Xuyên nói.

Gia chủ các phân gia nhìn thấy các trưởng lão không có ý kiến, bọn họ cũng không dám phản đối gì. Dù sao này hai ngày trước thành tích của bọn

Mạc Chấn Đình bọn họ thấy trong mắt ! Giờ lại có thêm một luyện đan tông sư, ai còn có thể nói gì?!

"Thiên Diệp, người lấy này nọ ra đi." Mạc Kính Xuyên nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào giữa phòng nghị sự, lấy tất cả ra, sau đó quay lại chỗ ngồi của mình. Mọi người đều kỳ lạ nhìn mấy thứ này, không biết làm gì.

"Gia chủ, thứ này là?"

Mạc Kính Xuyên nói kế hoạch bọn họ đã thương lượng xong cho gia chủ các phân gia, sau đó đi đến giữa phòng nghị sự, cầm lấy một quả bom, nói: " Phong gia Ngô Lai thành là bị giết thế nào hẳn là các người biết."

Đương nhiên bọn họ biết, mặc dù không có tận mắt thấy, cũng biết nhà bọn họ bị nổ thành một mảnh phế tích. Chẳng lẽ...

"Như các người suy nghĩ, là thứ này. Đây là Thiên Diệp bom mà phát minh, đến lúc đó chỉ cần loại bỏ sáp này, châm lửa vào dây dẫn là được. Uy lực không kém thần cấp công kích. Lúc các người tiến công phân gia bọn họ dung thứ này." Mạc Kính Xuyên giải thích thứ trước mắt mọi người. Sau đó lại nói cho bọn họ độc dược và giải dược này dùng thế nào.

Gia chủ các phân gia và các trưởng lão nghe lời nói Mạc Kính Xuyên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng đều may mắn nàng không phải địch nhân Mạc gia, bằng không cho dù là gia tộc nhất lưu cũng chịu nổi nàng làm như vậy ! Phụ thân Mạc Thu Minh không dám nghĩ chuyện tìm Độc Cô Thiên Diệp báo thù nữa, còn tính lúc về thời báo cho người trong gia tộc mình, trăm ngàn không thể lại đi trêu chọc nàng ! Bằng không chết thế nào cũng không biết!

Sau khi nói rõ ràng mọi chuyện, Mạc Kính Xuyên phân những thứ này cho gia chủ các phân gia, làm cho bọn họ lặng lẽ về gia tộc một chuyến, sắp xếp mọi chuyện.

"Ngày mai trận đấu của ta ta sẽ chế tạo chút hỗn loạn, sau đó tuyên bố ngừng đấu nửa ngày. Khi đó các người quay về, cho người của gia tộc lén lút rút lui ra ngoài, dựa theo kế hoạch sẽ đối phó địch nhân, chú ý liên hệ giữa thần điện và bọn họ, chờ mệnh lệnh chúng ta. Lần này chúng ta cần đánh cho Phong gia trở tay không kịp!"

"Vâng, gia chủ."

"Nếu không có việc gì, các người đi về trước." Mạc Kính Xuyên vẫy vẫy tay với bọn họ, nói.

"Các trưởng lão có không thể ở lại không?" Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói.

Tuy không biết Độc Cô Thiên Diệp có chuyện gì, nhưng là các trưởng lão vẫn ở lại. Mạc Kính Xuyên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Người còn có chuyện gì hả?"

"Ta muốn hỏi xin gia chủ một người." Độc Cô Thiên Diệp buông ly trà trong tay nói.

"Nga? Người muốn ai?" Mạc Kính Xuyên hỏi.

"Mạc Thu Hoa."

Nghe tên Mạc Thu Hoa, sắc mặt mọi người thay đổi. Đại trưởng lão hỏi: "Sao người lại muốn nàng?"

"Được người nhờ vả." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hơn nữa ta từng gặp nàng một lần, lúc trước nếu không phải do ta, các nàng sẽ không bị các

người bắt nhanh như vậy."

"Đây..." Các trưởng lão do dự, mọi người chờ sau khi trận đấu kết thúc công khai quyết định xử phạt nàng thế nào, giờ Độc Cô Thiên Diệp mở miệng đòi người, bọn họ cũng không thể từ chối.

"Thật ra, nàng cũng không có phạm sai lầm lớn gì, chỉ là vi phạm ý nguyện các người, bỏ trốn với người mình thích mà thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nàng có dũng khí theo đuổi tình yêu của mình, chuyện này có gì không đúng ? Có lẽ Chu lão ca cũng không phải người các người muốn, nhưng hắn là người nàng thích, thế là đủ rồi. Có đôi khi, lợi ích của gia tộc cũng không thể thay thế tất cả, thân tình mới có thể làm cho cả gia tộc đoàn kết lại với nhau."

Lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm cho trong lòng mọi người chấn động, thân tình mới có thể làm cho cả gia tộc đoàn kết lại với nhau, nhưng bọn hắn vẫn luôn xem nhẹ thân tình. Khó trách bọn hắn luôn thấy Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt cho bọn hắn cảm giác không giống, lại không nghĩ ra khác chỗ nào, giờ ngẫm lại, giữa bọn họ có nồng đậm thân tình là những gia tộc khác không có!

"Chúng ta có thể không xử phạt Thu Hoa, nhưng chúng ta muốn gặp nam nhân kia. Xem hắn có đáng cho Thu Hoa hy sinh cho hắn nhiều như vậy không." Đại trưởng lão được Độc Cô Thiên Diệp một câu điểm thông, mở miệng nói.

"Được, giờ các người có thể đi mang hắn đến." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chuyện các người chọn con rể này ta không tham gia, về chuẩn bị một chút, ngày mai phải đi tìm lão gia hỏa Phong gia kia." Nàng biết giờ bọn họ sẽ không khó xử Chu Hải thế nào. Về phần hắn có thể làm cho người Mạc gia để ý không, nàng lại càng không lo lắng, bởi vì hắn cũng không kém.

Ách —— nàng cứ nhiên đưa hăn đến Mạc gia đây! Mạc Kính Xuyên phái người đi cùng Độc Cô Thiên Diệp mang Chu Hải đến đây, trước khi đi Chu Hải Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ bờ vai của hăn, nói: "Cố lên!"

Chu Hải gật gật đầu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cảm kích nói: "Cảm ơn muội tử!" Nói xong cùng thị vệ đi.

Nhìn Chu Hải rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp tựa vào cửa, tự nhủ nói: "Nên chuẩn bị cho tốt. Ngày mai, chiến đấu sẽ bắt đầu..."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 48: Diệt Phân Gia

Sau khi Chu Hải đi vẫn không quay về, Độc Cô Thiên Diệp hỏi thăm Mạc Thu Phong, nghe nói hắn đã gặp mặt Mạc Thu Hoa, chuyện khác nàng không hề hỏi đến.

Nói với bọn Mạc Chấn Đình nàng phải rời khỏi, lại đi chào hỏi bọn Mạc Kính Xuyên, lúc rời khỏi, Tử Tiêu, Hác Bằng Du, Độc Cô Vân Hằng, Phượng tam muội, Hữu Vô vào Luyện Yêu Hồ, đi cùng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi Mạc gia, tìm chỗ không người tiến vào Luyện Yêu Hồ giả dạng thành Bách Lý Tà đi ra, sau đó chậm chậm rì rì đi tìm Phong Hường Thiên.

Trận đấu hôm nay Mạc gia bởi vì có người đánh nát sân đấu, cho nên trận đấu tạm dừng nửa ngày. Tự nhiên Phong gia cũng đã trở lại.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến chỗ người Phong gia ở, muốn gặp Phong Hường Thiên, ban đầu thủ vệ cửa không muốn, Độc Cô Thiên Diệp đập một cước qua, mắng: "Ta là thần điện phái tới, có chuyện quan trọng tìm gia chủ người. Nếu người không đi thông báo, đến lúc đó việc bị chậm trễ, người chịu trách nhiệm nổi không? !"

Mấy người Phong Hường Thiên chuẩn bị ra cửa, khi tới cửa vừa vặn thấy được một màn này, cau mày hỏi: "Người là người phương nào, vì sao làm càn ở đây? !"

"Điện chủ nhà ta bảo ta tới tìm người." Độc Cô Thiên Diệp ngạo mạn nhìn người Phong gia nói.

"Người là?" Vừa nghe là Thần điện đến, mặt Phong Hường Thiên hòa hoãn lại.

"Bách Lý Tà." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phong Hường Thiên, nói, "Điện chủ nhà ta bảo ta vội tới người đưa mấy thứ, nhưng hình như Phong gia chủ không muốn nha!"

Vừa nghe là Bách Lý Tà, Phong Hường Thiên cười to nói: "Hóa ra là Bách Lý đại sư, thật sự là nước lớn cuốn trôi miếu Long vương, người một nhà không biết người một nhà! Thủ vệ chưa thấy quen mặt, đặc tội Bách Lý đại sư, Hường Thiên xin bồi tội. Đến đến đến, mời vào trong!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn về phía Phong Hường Thiên, nói: "Không dám, không dám."

"Các người đi trước." Phong Hường Thiên nói người bên cạnh, sau đó xua tay với Độc Cô Thiên Diệp: "Mời Bách Lý đại sư."

"Mời Phong gia chủ." Độc Cô Thiên Diệp và Phong Hường Thiên khiêm nhượng vào cửa lớn, đi theo hắc đến thư phòng.

Nơi này là một viện của Phong gia, loại như gia tộc bọn họ, ở những thành thị lớn một chút đều có nhà ở.

"Bách Lý đại sư, mời ngồi." Phong Hường Thiên nói với Độc Cô Thiên Diệp, sau đó hô với bên ngoài: "Người đâu, dâng trà."

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống đối diện Phong Hường Thiên, chỉ lát sau có thị nữ dâng trà lên. Đợi thị nữ rời khỏi, Độc Cô Thiên Diệp mới nói: "Điện chủ nhà ta nào ta đến vấn an Phong gia chủ."

"Ha ha ha, cảm ơn Ngô điện chủ!" Phong gia chủ cười lớn nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, đi đến trước bàn của Phong Hưởng Thiên, vung tay lên, trên bàn nhất thời bày đầy bình ngọc cao như ngọn núi nhỏ.

"Đây, đây là?" Phong Hưởng Thiên vừa mừng vừa sợ nhìn bình ngọc trước mặt.

"Đây là điện chủ bảo ta chuẩn bị cho các người, có hiệu quả với người Thần cấp." Độc Cô Thiên Diệp trở lại vị trí của mình, trả lời.

"Thật sự? Ha ha ha, thật sự rất cảm tạ Bách Lý đại sư ." Phong Hưởng Thiên cười to nói, thu tất cả bình ngọc vào nhẫn không gian của mình, sau đó vỗ tay hai cái.

Chỉ lát sau, một thị nữ bưng một cái khay vào được, đặt khay ở bàn trà bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp lui về phía sau ra ngoài.

"Đây là một chút tấm lòng nho nhỏ của ta, mong Bách Lý đại sư xin vui lòng nhận cho!" Phong Hưởng Thiên nhìn ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp hơi nghi hoặc thì nói.

"Này... Điện chủ cũng không có nói cần thù lap." Độc Cô Thiên Diệp chối từ.

"Đây là phí vất vả ta đưa đại sư, đại sư đừng từ chối." Phong Hưởng Thiên nói.

"Như vậy thì đa tạ Phong gia chủ." Độc Cô Thiên Diệp cất tất cả thẻ trên bàn, cười cảm tạ nói. Sau đó đứng lên: "Nếu Phong gia chủ không có chuyện gì, ta xin về khách sạn trước."

"Đại sư ở khách sạn hả? Chỗ của ta còn mấy viện, không bằng đại sư ở nơi này của ta đi?" Phong Hường Thiên nói.

"Sao ta lại không biết xấu hổ như vậy." Độc Cô Thiên Diệp ngượng ngùng nói.

"Chuyện này thì có cái gì! Đến lúc đó ta còn nhờ đại sư luyện chế giúp ta này nọ đâu! Định như vậy đi, người tới, mang Bách Lý đại sư đi Đông Lan viện." Phong Hường Thiên đối với bên ngoài nhân phân phó nói.

Thị nữ tiến vào, đối Độc Cô Thiên Diệp nói: "Đại sư, mời đi theo ta."

"Vậy Bách Lý xin làm phiền." Độc Cô Thiên Diệp thi lễ với Phong gia chủ, đi xuống với thị nữ cùng.

Phong Hường Thiên chờ Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, lấy ra một bình ngọc ra, trầm tư một lát, ra lệnh cho người bên ngoài: "Đi bắt một tên thần vương lại đây."

Thị vệ bên ngoài rời khỏi, chỉ chốc lát sau dẫn một tên thần vương sơ cấp về.

"Cho hắn ăn thứ này đi." Phong Hường Thiên giao bình ngọc cho thị vệ, nói.

"Vâng." Thị vệ cầm bình ngọc, rắc bột phấn bên trong vào miệng người nọ. Người nọ ra sức giãy dụa, nhưng vẫn ăn không ít. Không đến 2 phút, người nọ ngã xuống đất bất động. Thị vệ đi lên kiểm tra một lần, nói: "Gia chủ, hắn đã chết."

Phong Hường Thiên nhìn bình ngọc trong tay, nở nụ cười, phát phát tay, nói: "Mang xuống xử lý, mặt khác, kêu quản gia lại đây."

Chờ thị vệ rời đi, Phong Hường Thiên lấy thông tin thạch ra liên hệ với Ngô Ba. Nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp đến cho hẳn biết.

"Điện chủ, được tính kia ta thử rồi, quả thật không tệ." Phong Hường Thiên nói.

"Ha ha ha, ta đã nói thứ gì đó của hẳn không tệ rồi mà. Bây giờ luyện đan sư có thể luyện chế độc dược không nhiều lắm. Nếu thứ đó đã chuẩn bị xong, người tính khi nào động thủ, ta phái người qua."

"Trong mấy ngày này đi. Ta phải chuẩn bị cho tốt, tốt nhất lần này một lưới bắt hết Mạc gia. Quyết định xong sẽ báo cho người."

"Được."

Nói chuyện với Ngô Ba xong, quản gia Phong gia cũng đến, hẳn gọi quản gia vào bí mật dặn dò. Không lâu sau thì quản gia vội vã đi mất, dùng truyền tống trận rời Thành Đức Lan.

Ngày hôm sau, Phong Hường Thiên tìm Độc Cô Thiên Diệp, mong nàng luyện chế giúp mình một viên đan dược cấp mười. Dược liệu mình ra, còn có thể cho nàng phí dụng ketch xù. Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ đồng ý. Kết quả, khi mọi người nửa đêm ngủ, đột nhiên bị tiếng ầm ầm ầm trong không trung đánh tỉnh. Phong Hường Thiên nhìn thấy đan lôi, kích động lập tức bay đến Đông Lan viện, khi hẳn đến, vừa vặn nhìn thấy đan lôi hạ xuống.

Chờ sau khi kết thúc tất cả, Độc Cô Thiên Diệp lấy đan dược ra nữa, giao cho Phong Hường Thiên, cười nói: "Không phụ Phong gia chủ nhờ vả." Nhưng có thể tiêu thụ không thì không phải chuyện của ta.

"Ha ha ha, cảm ơn Bách Lý đại sư!" Phong Hường Thiên kích động nhận đan dược, lại cho nàng một số tiền.

Phong Hướng Thiên cầm đàn được vui rạo rức đi rồi, Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng hẩn cười nhạo một chút, cất đàn lô vào, trở về phòng mình.

Phá thần đàn, đàn được giúp thần hoàng cao nhất đột phá bình chương, nghe nói Phong Hướng Thiên đã ở thần hoàng cao nhất thật lâu, đàn được này nhất định là hẩn xin cho mình. Vì thế, khi luyện đàn, nàng lén lút động chút tay chân...

Ngày hôm sau, nàng lấy cớ Hắc Bạch Vô Thường tìm nàng, rời Phong gia.

Đại trạch Mạc gia, các trưởng lão và Mạc Kính Xuyên nghe tình huống bên kia thông tin thạch đưa đến, xong rồi nói: "Gia chủ, hạ lệnh đi!"

Mạc Kính Xuyên liếc mắt nhìn đại trưởng lão một cái, nhìn thấy hẩn cũng gật đầu, nói với người bên kia: "Động thủ đi!"

"Vâng, gia chủ!"

Đồng thời có 211 mệnh lệnh phát ra, cả đại lục Vũ Linh bắt đầu điên cuồng rung chuyển!

Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bạch Vô Thường ở trong viện Công hội Luyện đàn sư, một người một cái ghế dựa, trên bàn nhỏ bên cạnh ghế dựa bày hạt dưa, dưới đất là một đồng vỏ hạt dưa.

"Ta giống như nghe được tiếng nổ mạnh ầm vang." Bạch Vô Thường cầm hạt dưa, sau đó ngón tay bắn ra, vỏ hạt dưa bay đến dưới chân Hắc Vô Thường đối diện.

"Nhị sư bá, thính lực của ngài cũng quá tốt! Nơi đó cách chúng ta cũng hơn mười ngàn vạn thước mà? Ngài nghe được thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Hắc hắc..." Bạch Vô Thường cười cười nói, "Ta là người thính tai con không biết sao? Nhưng, bom con phát minh đúng là lợi hại! Nhưng phải dùng hợp lý, không thể dùng nó sát sinh quá nhiều. Bằng không là người thống trị chú ý thì phiền toái."

"Sau này không thể tùy tiện cho người khác." Hắc Vô Thường cũng nói.

"Con biết mà." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Cùng lúc đó, bốn gia Mạc gia và Phong gia bao phủ không khí khẩn trương. Tuy hai bên không nói rõ, nhưng lẫn nhau hiểu được, đây là đến lúc quyết chiến của hai bên.

"Gia chủ, khi người của chúng ta đến Mạc gia, phát hiện mọi người Mạc gia không có..."

"Gia chủ, Mạc gia giống như biết kế hoạch chúng ta trước!"

"Gia chủ, phân gia bị đánh lén!"

"Gia chủ, phòng của chúng ta bị người Mạc gia nổ bay!"

"Gia chủ, xin phái người trợ giúp!"

Tin tức liên tục không ngừng truyền đến bốn gia Phong gia, làm đám người Phong Hưởng Thiên tức giận đến chết khiếp. Hắn một tay bóp nát tay vịn ghế dựa, quát: "Sao Mạc gia có thể biết tin tức ? !"

"Có phải gia tộc có nội gián không?" Quân gia cũng là vẻ mặt tức giận.

"Mọi người trong gia tộc phát thề nguyện trung thành Phong gia, hẳn là sẽ không để lộ tin tức !" Có người phản bác nói.

"Vậy có thể là bên thần điện không..." Có người đoán nói.

Mọi người còn không có nghĩ ra kết quả, tin tức bên kia lại truyền đến.

"Gia chủ, trên đường chúng ta về gặp phục kích!"

"Gia chủ, chúng ta bị vây quanh !"

"Gia chủ..."

Phong Hưởng Thiên càng nghe càng giận, quát: "Còn không phải người đi trợ giúp! Nhân không đủ thì cầu cứu thần điện!"

"Vâng! Gia chủ."

Mà bên Mạc gia bị không khí vui mừng bao phủ. Tin báo từng bước từng bước truyền tới, mỗi người trong phòng nghị sự nét vui vẻ hiện đến tận đuôi lông mày!

"Thật là quá tốt!"

"Thứ đó của Thiên Diệp dùng thật tốt!"

"Ha ha ha! Lần này xem Phong gia còn kiêu ngạo thế nào!"

"Lần này Thần điện cũng tổn thất nghiêm trọng !"

"Gia chủ, giải quyết phân gia Phong gia, có phải chúng ta nên thương nghị chuyện đối phó bản gia Phong gia không? Lần này bọn họ ăn một lớn như vậy, chắc chắn sẽ liều chết phản kích."

"Đúng vậy gia chủ, chúng ta phải phòng ngừa nguy hiểm. Nghĩ ra biện pháp trước khi trước khi bọn họ vồ đến mới được."

Trong lòng Mạc Kính Xuyên cũng vui vẻ, có thể diệt trừ Phong gia cũng coi như làm xong một chuyện lớn, đỡ cho bọn họ luôn đối nghịch với

mình. Nghe thấy lời nói các trưởng lão, nói: "Được, chúng ta sẽ thương chuyện sau này một chút..."

Một ngày này, trên đại lục Vũ Linh có rất nhiều thành thị đồng thời lâm vào chiến đấu, các phân gia Phong gia bị người ta nổ thành phế tích, không ít người nhìn hiện trường Phong gia ánh lửa ngập trời, một đám đều vỗ tay vui mừng. Thậm chí những người trốn thoát, bị người không biết của phe nào giết mất. Rất nhiều người từng bị Phong gia áp bức và lăng nhục tự phát tiến vào hàng ngũ tiêu diệt Phong gia, chia sẻ không ít áp lực cho Mạc gia.

Mà khi người Phong gia và thần điện tính đi đánh lén Mạc gia phát hiện mình vào cạm bẫy, muốn về trợ giúp gia tộc của mình, lại ở nửa đường thượng bị người Mạc gia phục kích. Hơn nữa vì trận chiến này, đại hội Mạc gia tạm thời đình chỉ, sau khi để lại một bộ phận bảo vệ bốn gia, những người khác thông qua truyền tống trận đi đến những thành thị khác nhau, trợ giúp các địa phương chiến đấu.

Thời gian một ngày, tất cả phân gia của Phong gia bị hủy, người trốn đi được ít vô cùng, trong đó có không ít người là bị những người tự phát gia nhập giết. Những người may mắn thoát khỏi đều trốn về bốn gia.

Mà người Phong gia và thần điện phái đi trở về không đến một phần mười, những người khác toàn bộ bị chặn giết! Trong lúc nhất thời, nơi nơi tràn ngập vị khói bụi do Phong gia bị thiêu đốt.

Mà Ngô Ba vì trận chiến này, cố ý từ tây đại lục về đông đại lục, sau đó trực tiếp đi tới bốn gia Phong gia.

"Đây là có chuyện gì? !" Ngô Ba vừa thấy Phong Hưởng Thiên thì bắt đầu làm khó dễ, "Kế hoạch tốt đẹp sao có thể biến thành dạng này? ! Người thần điện ta phái tới cơ hồ toàn quân bị diệt, người cho ta một công đạo đi!"

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng chỉ có chúng ta mới biết được kế hoạch này, sao Mạc gia có thể chuẩn bị sẵn sàng trước, đào hố cho chúng ta nhảy vào ?" Phong Hưởng Thiên bị chuyện này gấp đến độ đầu lớn ra.

"Có phải là là gia tộc các người xuất hiện nội gián không?" Ngô Ba hỏi.

"Mỗi một người của Phong gia đều thề không phản tộc, sao có thể xuất hiện nội gián ?!" Phong Hưởng Thiên nói, đột nhiên nghĩ đến gì đó, nhìn Ngô Ba, nói, "Có phải là trong thần điện có người tiết lộ tin tức không?"

"Mọi người Thần điện từng trải qua lễ rửa tội, sao có thể có người phản bội thần điện!" Ngô Ba nhìn thấy Phong Hưởng Thiên cư nhiên hoài nghi là người thần điện giở trò quỷ, trong lòng càng tức giận !

"Vậy là chuyện gì xảy ra?" Mặt Phong Hưởng Thiên đã đen như đáy nồi, hắn đưa tay bóp nát ly trà, nói, "Mặc kệ là ai, ta cũng phải bắt Mạc gia trả giá thật lớn!"

"Giờ phân gia của người đều bị diệt, chết nhiều người như vậy, chỉ thừa một bốn gia, người còn có thực lực gì đi đối nghịch Mạc gia!" Ngô Ba nhìn Phong Hưởng Thiên nói.

"Chỉ cần ta đột phá thần tôn, có gì mà không có khả năng ? Đến lúc đó sẽ lấy tài sản Mạc gia lại đây, ta còn thành lập không nổi Phong gia sao?" Phong Hưởng Thiên nói.

"Người đã ở thần hoàng cao nhất lâu như vậy, cũng không thấy người đột phá. Chờ người đột phá thần tôn, cũng không biết đến khi nào, lúc đó Mạc gia đã sớm nuốt toàn bộ Phong gia xong." Ngô Ba nói.

"Cũng chưa hẳn!" Phong Hưởng Thiên tự tin nói.

"Chẳng lẽ người tìm được Phá Thần đan ?" Ngô Ba hỏi.

Phong Hường Thiên gật gật đầu, lấy đan dược Độc Cô Thiên Diệp luyện chế ra, nói: "Ta bảo Bách Lý Tà luyện chế cho ta, chỉ cần ta ăn thứ này vào, thăng cấp thần tôn đơn giản!"

"Đúng vậy! Sao ta lại quên Bách Lý Tà, ta nên sớm bảo hắn luyện chế cho người."

Phong Hường Thiên cầm bình ngọc, nghĩ đến gương mặt của bọn Mạc Kính Xuyên, nói: "Lát nữa ta sẽ bế quan đánh sâu vào thần tôn, chờ ta đi ra, ta nhất định làm cho bọn họ nợ máu trả máu!"

"Vậy người tu luyện cho tốt. Đây, khi người đột phá nhớ tìm nơi bí ẩn, không thể để cho người khác biết. Ta đi về trước, ta phải nói cấp chuyện này cho linh vị đại nhân, lần này thần điện tổn thất nhiều người như vậy, chắc chắn nàng sẽ tức giận." Ngô Ba nói xong, đứng dậy cáo từ.

Sau khi Ngô Ba đi khỏi, Phong Hường Thiên gọi quản gia và các trưởng lão tới dặn dò một chút, rồi mình tìm nơi bế quan. Hắn vốn định là diệt Mạc gia xong mới bế quan, bây giờ, hắn phải tăng lên thực lực, bằng không rất nhanh Mạc gia sẽ động bốn gia.

Sau khi chiến đấu kết thúc Độc Cô Thiên Diệp về Mạc gia, người lúc này Mạc gia nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thì dùng khuôn mặt tươi cười đón chào, các trưởng lão nhìn thấy nàng, mặt lại cười sáng lạn hoa cúc vậy.

Độc Cô Thiên Diệp hỏi tính toán sau này của Mạc gia, nghe Mạc Kính Xuyên nói muốn lập tức động thủ đối phó bốn gia Phong gia, hỏi: "Các người có tuyệt đối nắm chắc thắng Phong Hường Thiên không?"

"Nếu hắn không dung gian kế..." Mạc Kính Xuyên trả lời nói.

"Nếu hắc dung gian kế chạy trốn thì sao ? Đến lúc đó sẽ để lại tai họa ngấm thật lớn cho Mạc gia. Cho nên nhất định phải giết chết hắc." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhưng chúng ta nhận được tin tức nói hắc đang bế quan. Chỉ sợ hắc đi ra đã là cấp bậc thần tôn. Khi đó chúng ta muốn giết hắc, rất khó khăn ."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Nếu hắc thăng cấp mới tốt."

"Cái gì? !" Mọi người đều không rõ ý của nàng. Vì sao hắc thăng cấp lại rất tốt?

"Hắc bị chặn tại thần hoàng cao nhất nhiều năm như vậy, lần này vội vã muốn thăng cấp, nhất định sẽ dùng đan dược phụ trợ. Mà mấy ngày hôm trước hắc mới nhờ ta luyện chế giúp hắc một viên phá thần đan..." Độc Cô Thiên Diệp không có nói rất rõ ràng, nhưng mọi người đều hiểu ý của nàng.

"Người động tay động chân trong đan dược ?"

Độc Cô Thiên Diệp cười mà không nói.

"Vậy chúng ta chờ một chút đi." Mạc Kính Xuyên nói.

"Đến lúc đó người của thần điện có khả năng cùng đến." Độc Cô Thiên Diệp đoán, "Ngô Ba nhất định sẽ giúp Phong Hưởng Thiên, mà chúng ta vừa vặn là một cơ cho thần điện." Nói xong nàng dừng một chút, "Đương nhiên, giờ các người tuyên bố không quan hệ với chúng ta, thần điện cũng không lấy cớ được."

"Làm sao có thể! Nếu đã quyết định cho các người hồi tộc, thì sẽ không thay đổi." Mạc Kính Xuyên nói chắc chắn. Các trưởng lão cũng phụ họa hắc.

Nhìn đáng vẻ hiện tại của bọn họ, Độc Cô Thiên Diệp cũng không vui vẻ lắm. Bọn họ như vậy, chỉ vì các nàng mang đến nhiều lợi ích cho gia tộc hơn phiền toái mà thôi.

Mọi người quyết định xong, Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi trước, trên đường về đụng phải hai người Mạc Thu Hoa và Chu Hải. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hai người đi tới, cảm tạ nàng một chút.

"Chúc mừng các người!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy đáng vẻ hạnh phúc của hai người lúc này, vui vẻ cho các nàng tự đáy lòng.

Đây cũng coi như là mây mờ tản đi thấy trăng sáng.

"Thật sự rất cảm ơn người, nếu không có người, hai chúng ta..." Mạc Thu Hoa nói xong đỏ hốc mắt. Không ai có thể hiểu được cảm giác của các nàng mấy năm nay, tuy cùng Chu Hải ở một chỗ rất hạnh phúc, nhưng trong lòng vẫn muốn được gia tộc thừa nhận, vì đây là nơi sinh dưỡng nàng nhà của nàng.

"Ha ha, không cần cảm ơn, ta cũng chỉ là trò chuyện mà thôi. Quan trọng cũng là cảm tình giữa hai người, còn có Chu lão ca vĩ đại được bọn gia chủ tán thành. Ta chúc các người bạch đầu giai lão."

"Cảm ơn người, muội tử." Chu Hải cũng cảm tạ nói. Hiện tại hẳn cảm thấy lúc trước ở lam hải thời điểm gặp được các nàng là cỡ nào may mắn. Nếu không có nàng, mặc dù bọn họ không có bị Mạc gia tra trở về, hiện tại cũng là quá không thể gặp quang ngày.

Cáo biệt hai người, Độc Cô Thiên Diệp về chỗ bọn Mạc Chấn Đình. Đi nói cho hẳn tình huống bây giờ và kế hoạch của Mạc gia, nàng mới về tới phòng mình.

Chiều hôm đó, bốn gia Mạc gia phát ra một mệnh lệnh, cho các phân gia ngày mai tiếp tục tham gia trận đấu bài danh phân gia. Quyết định này

làm cho mọi người bên ngoài ngã rớt mắt.

Trận chiến giữa Mạc gia và Phong gia tuy rằng không lâu, nhưng đã oanh động cả đại lục. Giờ đúng là lúc Mạc gia một lưới bắt hết Phong gia, nhưng lại tiếp tục cử hành trận đấu, làm cho mọi người đoán không ra Mạc gia nghĩ thế nào, cơ hội tốt như vậy mà lại không cần!

Khi người Phong gia biết được Mạc gia cũng không tính phát động tiến công với bốn gia thì thở phào nhẹ nhõm thật dài. Chỉ cần lúc này bọn họ không tới, sau này bọn họ không có cơ hội. Chờ sau khi gia chủ đi ra, nhất định đánh bọn họ hoa rơi nước chảy!

Ngày hôm sau, trận đấu cử hành đúng hạn, người đến xem trận đấu nhiều hơn trước, mọi người đều muốn nhìn xem Mạc gia dưới tình huống như vậy, còn đấu thế nào được.

Ai biết tất cả phân gia không một nhà nào vắng họp, hơn nữa không một có phân gia gia chủ. Chuyện này càng xác định Mạc gia không có kế hoạch tiến công Phong gia trong mấy ngày nay.

Hơn mười ngày sau, tất cả trận đấu chấm dứt, bọn Mạc Chấn Đình đứng thứ 18, đạt tới ước định ban đầu là đứng trong hai mươi thứ hạng đầu. Hơn nữa trong trận đấu luyện đan, Mạc Phong thành công luyện chế ra đan dược bát phẩm, làm cho mọi người hung hăng kinh ngạc. Sau khi biết được tuổi của Mạc Phong, tất cả mọi người không bình tĩnh .

"Thiên tài !"

"Đây sao là thiên tài, đây là quý tài mới đúng!"

"Không nghĩ tới đại lục Huyền Nguyệt cũng có nhân tài như vậy!"

Các trưởng lão cũng bị biểu hiện của Mạc Phong làm sợ ngây người, luyện đan tông sư Độc Cô Thiên Diệp này không nói, giờ lại đến một cái

luyện đan sư cấp tám 19 tuổi, kích thích này thật là...

Nếu bọn Mạc Chấn Đình đã đạt yêu cầu, sau trận đấu lập tức cử hành nghi thức nhận tổ quy tông, khắc tên của bọn họ lên trên gia phả. Cứ như vậy, Mạc Thu Phong là đồng lứa của Mạc Thu Thủy, nàng phải kêu bá bá. Xong rồi, sau này Mạc Thu Phong đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, không cho nàng kêu mình bá bá, bị nàng hung hăng khách sáo một chút.

Ngay khi Mạc gia cử hành nghi thức nhận tổ quy tông, trong một căn phòng đá của bốn gia Phong gia, đại lượng linh khí điên cuồng đi vào, thậm chí ngưng tụ thành những đám mây linh khí, mạnh mẽ tiến vào mật thất.

Người Phong gia nhìn thất hiện tượng này thì kích động nói: "Thành công, thành công, gia chủ thăng cấp thành công !"

"Thật tốt quá!"

"Lần này chúng ta có thể hãnh diện !"

Khi tất cả linh khí đều bị hấp thu xong rồi, ánh sáng trắng cấp bắn ra từ khe hở, uy áp thần tôn tản ra. Sau khi hào quang tản đi, giọng Phong Hướng Thiên truyền ra: "Ha ha ha, cuối cùng ta cũng thăng cấp thành công ! Tiểu tặc Mạc gia, chờ ta tới lấy tánh mạng các người đi! Ha ha ha..."

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 49: Ba Bên Quyết Đấu

Tin tức Phong Hưởng Thiên thắng cấp thần tôn truyền khắp đại lục Vũ Linh rất nhanh, mọi người đều đang chờ xem trận quyết đấu cuối cùng của hai nhà Mạc gia. Rất nhiều người cảm thấy Mạc gia đánh mất thời cơ tốt nhất chiếm Phong gia, giờ mặc dù bọn họ muốn, cũng không nhất định có thể bắt Phong gia. Bởi vì một thần tôn là có thể sánh ngang với bao nhiêu người của Mạc gia!

Người Mạc gia tự nhiên cũng biết chuyện này, mọi người đều lo lắng Phong gia sẽ tìm đến Mạc gia gây phiền toái, cho nên mặc dù đại hội gia tộc đã xong, bọn họ vẫn không rời khỏi như cũ. Nhưng nhìn thấy Mạc Kính Xuyên và các trưởng lão rất bình tĩnh, biết chắc chắn bọn họ có phòng bị, thì hơi an tâm một chút.

Như mọi người suy nghĩ, sau khi Phong Hưởng Thiên bế quan đi ra việc muốn làm nhất là báo thù Mạc gia, nhưng nghĩ đến người của Mạc gia nhiều như vậy, hẳn vẫn là với liên hệ Ngô Ba trước, hai người trao đổi một lát, cuối cùng quyết định cùng đi Thành Đức Lan.

Phong Hưởng Thiên triệu tập mọi người Phong gia lại, nói: "Nghe nói phân gia Mạc gia đã trở về, mọi người đi xuống chuẩn bị, ngày mai chúng ta đi Thành Đức Lan."

"Vâng, gia chủ." Người Phong gia nghe mệnh lệnh hạ chuẩn bị đồ đạc, chuẩn bị ngày mai đi tìm Mạc gia tính sổ. Giờ gia chủ của bọn họ đã là thần tôn, mọi người Mạc gia chuẩn bị chịu chết đi!

Ngày hôm sau, khi người Mạc gia chuẩn bị xuất môn, phát hiện bên ngoài bị bao vây.

"Mạc gia, đi ra chịu chết đi!" Phong An la lớn với Mạc phủ. Tiếng la này kinh động người trong Mạc gia, đồng thời cũng kinh động những cư dân khác trong Đức Lan Thành, chỉ một lát sau thì tụ tập không ít người xem náo nhiệt, bọn họ đều đứng ở xa xa xem động tĩnh nơi này.

Nhưng Mạc gia lại không có phản ứng gì, cửa lớn vẫn đóng chặt như cũ, điều này làm cho mọi người đều cảm thấy bọn họ sợ hãi không dám đi ra. Tiếng cười nhạo và chửi rủa của Phong gia nổi lên bốn phía. Người xem náo nhiệt thì nghĩ biểu hiện hôm nay của Mạc gia thật khác thường, mặc dù biết không địch lại Phong gia cũng không nên không xuất hiện chứ!

"Người Mạc gia có phải chạy trốn suốt đêm không?" Có người đoán nói.

Nhưng mặc kệ bên ngoài phản ứng thế nào, người Mạc gia chính là không ra.

Phong An thấy mình chửi bậy vô dụng, lui lại bên người Phong Hường Thiên, nói: "Gia gia, bọn họ vẫn không ra, chúng ta có cần trực tiếp đánh lên không."

Phong Hường Thiên nhìn Mạc phủ, nâng lên tay phải, nói: "Chờ một chút, chờ bọn họ đến đây đã."

Tự nhiên Phong An biết bọn họ kia là ai, nói một tiếng "Đã biết." Lại chạy đến phía trước chửi bậy.

Người xem náo nhiệt xa xa nhìn thấy biểu hiện hai nhà thì rất là khó hiểu, một thì không ra, một thì không tấn công, hai bên cứ giằng co như vậy.

"Người Mạc gia sau này đừng lấy họ Mạc, sửa thành Quy đi! Ha ha ha!" Phong An cười nhạo.

"Ha ha ha ha!" Những người khác của Phong gia cũng cười to, nói, "Thiếu gia nói quá đúng, rùa đen rút đầu đúng là dạng này !"

"Gọi người nhất gan cũng không tề, bị gia chủ chúng ta làm sợ tới mức không dám ra ngoài."

"Đúng vậy, gia chủ nhà chúng ta mới là uy vũ thật sự."

"Mạc gia đều là người nhất gan!"

Trong đại viện Mạc gia, Mạc Kính Xuyên nghiêm mặt nhìn Mạc Thu Phong vội vàng xao động.

"Gia gia, bọn họ đã đến cửa nhà chúng ta, ngài kéo con làm gì?" Mạc Thu Phong quay đầu nhìn Mạc Kính Xuyên đang cầm quần áo mình, dùng sức xoay a xoay, muốn tránh khỏi ma trảo của Mạc Kính Xuyên, "Cha, mẫu thân, các ngài bảo gia gia buông ra đi!"

"Gia gia kéo con là vì tốt cho con." Phụ thân Mạc Thu Phong đứng bên cạnh Mạc Kính Xuyên, cái gì cũng không quản.

"Thu Phong, con đừng vội vàng, giờ còn không phải lúc đi ra ngoài." Mẫu thân Mạc Thu Phong cũng mở miệng.

"Vậy chúng ta phải đợi tới khi nào ?! Mọi người nghe xem, bọn họ mắng chúng ta rùa đen rút đầu người nhất gan kìa!" Mạc Thu Phong nghe

thấy Phong An nói thế, tức giận giơ chân, "Một lát con đi ra ngoài nhất định phải cho tên hỗn đản này một bài học mới được!"

Mạc Kính Xuyên không để ý tới Mạc Thu Phong, hỏi người bên cạnh: "Thần Điện còn chưa tới sao?"

"Chưa tới."

"Vậy chờ một chút đi." Mạc Kính Xuyên nói.

"Gia gia, vì sao phải đợi người Thần Điện đến mới đi ra?" Mạc Thu Phong nghe thấy Thần Điện, dừng lại hỏi.

"Đỡ phiền toái." Mạc Kính Xuyên phun ra bốn chữ, làm cho những người không rõ lúc trước cười ngất.

Lại một lát sau, người được phái ra từ sáng sớm dùng thông tin thạch truyền tin tức đến, nói người của Thần Điện đã ra khỏi Công hội Linh sư, đang đi tới Mạc gia bên này.

Mạc Kính Xuyên buông quần áo Mạc Thu Phong ra, nói: "Giờ con có thể đi ra ngoài."

Mạc Thu Phong chỉnh sửa quần áo bị kéo lệch, nói: "Hình tượng cũng không còn." Sau đó mới mang theo người hầu của mình ra ngoài.

"Chúng ta cũng đi thôi." Mạc Kính Xuyên nói với người trong viện, "Quản gia, người đi báo cho những người khác chuẩn bị, tùy thời chờ lệnh."

"Vâng, gia chủ." Quản gia nói xong lui ra ngoài.

Phong gia đã ở bên ngoài chửi bậy nửa giờ, vẫn không nhìn thấy người Mạc gia đi ra như cũ, đang chuẩn bị lại mở miệng mắng, Mạc Thu Phong xuất hiện trên đỉnh cửa lớn, từ trên cao nhìn xuống Phong An, cười

nói: "A, đây không phải thiếu gia Phong gia sao? Sao giống như một người đàn bà chanh chua chửi đồng đứng ở chỗ này vậy? A a a, tố chất Phong gia này nha, tuy rằng người biểu hiện rõ ràng như vậy, nhưng ta lại ngượng ngùng nói rõ. Ai, một nhóm đại lão gia, sao lại lớn lên giống như bà tám vậy ? Nha! Người sẽ không thật sự biến thành nữ nhân chứ? Đến đến đến, nói nói người có phải bây giờ cũng công không được không? Vợ người có phải bởi vì người không được, mới chạy theo người khác không..."

Mạc Thu Phong vừa xuất hiện thì châm chọc Phong An, lời nói làm Phong An tức giận đến hộc máu!

"Người nhát gan đi ra rồi sao ? Ta còn tưởng rằng Mạc gia các người không có người đâu! Chỉ cho vài người các người đi ra, những người khác sẽ không sợ tới mức đi không được chứ ?" Phong An nói.

"Thiết, người tính thân phận gì, người một người đàn bà chanh chua chửi đồng, còn muốn cho bao nhiêu người đi ra? Chỉ một mình ta là có thể bạo người ! Hơn nữa, người bảo đi ra thì đi ra, vậy không phải làm giảm giá trị con người của chúng ta sao? Người cho là mỗi người đều giống như các người thích mặt mặt xấu hổ như vậy sao ! Người nhà chúng ta đều là người có thân phận biết không?"

Ý tứ là người Phong gia làm như vậy, thân phận thấp hơn người Mạc gia!

"Ha ha ha!" Nghe thấy lời nói Mạc Thu Phong, không chỉ có người hầu của hắn nở nụ cười, người xem náo nhiệt xa xa cũng cười. Đây mới là cảnh giới mắng chửi người nè!

Phong An không nghĩ tới Mạc Thu Phong mắng cả Phong gia luôn, muốn tiếp tục mắng, đột nhiên cảm thấy sau đó có người đến đây, xoay người nhìn lại, là Ngô Ba mang theo người của Thần Điện xuất hiện sau Phong gia.

"A, sao Phong gia chủ lại ở đây vậy ?" Ngô Ba vừa đến đây thì làm bộ ngẫu nhiên nhìn thấy, kinh ngạc nói với Phong Hường Thiên.

"Ngô điện chủ, sao ngươi cũng đến đây vậy?" Phong Hường Thiên hỏi.

"Ta tới bắt Độc Cô Thiên Diệp và hai bằng hữu của nàng. Là những người lần trước chúng ta cùng nhau tìm cũng không tìm được đó. Nghe nói gần đây các nàng trở lại Mạc gia, cho nên ta hôm nay mới mang theo người lại đây." Ngô Ba giải thích.

Mạc Thu Phong nghe người phía dưới nói, cười nhạt một chút. Rõ ràng là hẹn xong rồi muốn cầu kết với nhau làm việc xấu, còn ở nơi này giả bộ vô tình gặp mặt, cũng không biết thẹn chút nào!

"Vậy điện chủ đến trước đi." Phong Hường Thiên nói.

Ngô Ba gật gật đầu, mang theo người Thần Điện đi lên phía trước, nói: "Mạc gia nghe đây, hôm nay Thần Điện tới bắt Độc Cô Thiên Diệp, mời các người giao người ra đây, chuyện của các người Thần Điện ta sẽ không hỏi tới !"

"Ngô điện chủ à, ngươi tìm cháu ngoại nhỏ của ta sao? Ai nha, thật là không đúng dịp, ngày hôm qua nàng vừa đi khỏi, nếu không ngươi tới một bên đợi chút trước? Có lẽ nàng lập tức trở lại!" Mạc Thu Phong nhìn thấy Ngô Ba, cười hì hì nói.

Diễn trò mà thôi, ai không biết chứ?

Ngô Ba không nghĩ tới Mạc Thu Phong sẽ trả lời như thế, hỏi: "Nàng đi đâu, khi nào thì về ?"

"Ôi, Ngô điện chủ, ngươi cũng biết nàng một nữ hài tử, đi nơi nào chắc chắn sẽ không cho một đại nam nhân như ta biết đâu chứ ? Cho nên ta

không biết nàng đi đâu, khi nào thì về tự nhiên ta cũng không biết! Nói không chừng thật sự lập tức sẽ lại, nếu không người đi vào đợi chút?" Mạc Thu Phong giải thích, ánh mắt lại giống như nhìn đũa ngọc.

"Vậy giao ngoại công và cậu nàng ra đây, Thần Điện mời bọn họ đi làm khách." Ngô Ba lui một bước, nói.

"Người là muốn những người Mạc gia ở đại lục Huyền Nguyệt chứ gì. Thật ra giao cho các người cũng có thể, nhưng người cũng biết, bọn họ vừa mới hồi tộc, đều đi từ đường gia tộc bái tế tổ tiên. Giờ cũng không ở đây!" Mạc Thu Phong trả lời, nhìn đến Ngô Ba còn muốn nói chuyện, tiếp tục nói: "Ngô điện chủ sẽ không nói không có bọn họ thì cho người khác của chúng ta đi Thần Điện chứ?"

Ngô Ba vốn muốn nói thế, nhưng bị Mạc Thu Phong nói như vậy, thì hẳn không thể nói nữa. Nghĩ nghĩ nói: "Người sẽ không cố ý gạt ta chứ?"

Mạc Thu Phong cười cười, hai tay mở ra, nói: "Ngô điện chủ, người nói xem? Xem ta một người thiện lương thành thật như vậy, sao có thể gạt người chứ? Bọn họ thật sự không có ở đây mà! Nếu có, ta sẽ bảo gia gia giao bọn họ ra đây. Nếu người không tin, ta có thể thề đó!"

Nhìn thấy dáng vẻ Mạc Thu Phong, Ngô Ba nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Ban đầu nghĩ nếu Mạc gia phản kháng, thì có cơ hội động thủ với Mạc gia, nhưng giờ Mạc Thu Phong nói nếu có người thì sẽ lập tức giao ra, dáng vẻ rất phối hợp, làm cho hắn muốn diễn cũng diễn không được. Hắn hắng giọng một cái, nói: "Gia gia chủ người vẫn còn, vì sao chúng ta đến đây, hẳn lại không ra, có phải khinh thường Thần Điện ta không?"

"Làm sao có thể chứ? Chúng ta luôn luôn rất tôn trọng Thần Điện !" Tuy các người cũng chỉ là một đám vô lại tụ tập lại với nhau thành một tổ

chức! Về mặt Mạc Thu Phong rất tôn kính, nói: "Ngài nói phải không, gia gia?"

Lời nói Mạc Thu Phong rơi xuống, cửa lớn Mạc gia mở ra, Mạc Kính Xuyên mang theo người Mạc gia đi ra. Sau khi bọn họ đi ra, Mạc Thu Phong rơi xuống bên người bọn họ.

"Chơi đùa vui vẻ chứ ?" Mẫu thân Mạc Thu Phong nhìn Mạc Thu Phong đi xuống, nói.

"Vui vẻ, hắc hắc!" Mạc Thu Phong cười hì hì nói.

Mạc Kính Xuyên đi đến ngoài cửa lớn, chấp tay hành lễ với Ngô Ba, nói: "Ha ha ha, không nghĩ tới Ngô điện chủ cũng đến đây, đến đến đến, mời vào trong!"

"Cái này không cần ! Lần này ta đến là vì mang Độc Cô Thiên Diệp và hai bằng hữu của nàng đi. Lần trước nàng khiêu khích Thần Điện, ra tay rất nặng với Thần Điện, sau khi Linh Vị biết thì rất là tức giận, sau khi biết nàng xuất hiện ở Mạc gia, Linh Vị ra lệnh cho ta nhất định phải mang nàng về! Nghe nói mấy ngày hôm trước mọi người đại lục Huyền Nguyệt trở lại bốn gia các người, Mạc gia chủ, mong người giao người ra đây!" Ngô Ba nhìn thấy Mạc Kính Xuyên, yêu cầu.

"Di? Vừa nãy không phải Thu Phong nói cho người sao? Nàng và những người đó của đại lục Huyền Nguyệt giờ không ở đây, bọn họ vừa mới nhận tổ, sáng sớm hôm nay đi tế bái tổ tiên, mà nha đầu Thiên Diệp kia ngày hôm qua đã rời khỏi!" Mạc Kính Xuyên cũng là đáng về lực bất tòng tâm.

"Cái gì không ở, ta thấy là các người không muốn giao bọn họ ra chứ gì ?!" Sắc mặt Ngô Ba lạnh xuống.

"Làm sao có thể chứ? Chủ yếu là Ngô điện không tin, người có thể phái người đi vào kiểm tra, nếu người đại lục Huyền Nguyệt có một người, Mạc gia ta sẽ gánh chịu tội bao che, nếu không có thật, ta đây sẽ tìm Linh Vị nói chuyện thật tốt!" Mạc Kính Xuyên nói xong cũng tức giận.

Dù sao giờ bọn Mạc Chấn Đình thật sự không ở Mạc phủ, người muốn tìm thì tìm đi, chỉ sợ người của người vào được không ra được!

Ngô Ba cũng biết trong Mạc phủ chắc chắn có mai phục. Thật ra mục đích hôm nay mọi người đều biết, nói lâu như vậy cũng chỉ là muốn tìm cơ thôi. Ai có thể nghĩ Mạc gia có đối sách như vậy chứ!

"Các người có bao che không, Linh Vị sẽ tự biết ! Nhưng là các người đùn đẩy lần nữa, rõ ràng là không để Thần Điện vào trong mắt!" Giờ Ngô Ba cũng không quản hợp lý không hợp lý, chỉ cần nhắc lên quan hệ giữa Mạc gia với Thần Điện là được!

Đúng lúc này, Phong Hưởng Thiên đứng lên hắt từ trên ghế, nhìn Mạc Kính Xuyên nói: "Giờ Mạc gia chủ thật là phong cảnh tốt, diệt phân gia ta không nói, ngay cả Thần Điện cũng không để vào mắt !"

"Phong gia chủ nói thật là bất chính xác thực, nếu không phải Phong gia người muốn diệt Mạc gia ta, sao chúng ta có thể làm ra chuyện như vậy chứ?" Mạc Kính Xuyên nói, ý tứ là Phong gia người tự tìm, mình ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo!

"Hừ, người diệt phân gia ta, hôm nay có chuẩn bị chết chưa ?!" Phong Hưởng Thiên nói.

"Chuẩn bị chết? Đương nhiên không có! Chúng ta đều rất yêu quý sinh mệnh của mình!" Mạc Kính Xuyên nhìn Phong Hưởng Thiên nói, "Không yêu sinh mệnh là đáng xấu hổ !"

Phong Hường Thiên nghe thấy lời nói của Mạc Kính Xuyên, cũng không bó tay bó chân giống Ngô Ba, cười lạnh nói: "Đó cũng không phải do người !" Nói xong thì bay đến giữa không trung.

Mạc Kính Xuyên cũng biết trận chiến này không tránh được, vừa định đi lên, bị đại trưởng lão bên cạnh giữ chặt, còn chưa nói nói, thì nhìn thấy đại trưởng lão bay lên.

"Để cho lão phu đến thỉnh giáo người đi!" Đại trưởng lão đi đến đối diện Phong Hường Thiên, nói.

"Hừ, lão bất tử, tuy tuổi người lớn hơn ta không ít, nhưng thực lực của người vẫn không bằng ta, Mạc gia các người là một đám phế vật, ha ha ha ha!" Phong Hường Thiên nhìn đại trưởng lão nói.

Người Mạc gia thấy Phong Hường Thiên nhục mạ đại trưởng lão, trong lòng tức giận không thôi, trực tiếp tấn công người Phong gia. Không ít nhà cửa bị phá hủy, những người xem náo nhiệt nhanh chóng lui rất xa, để tránh bị chiến hỏa lan đến.

Mạc Kính Xuyên nhìn Ngô Ba, nói: "Ngô điện chủ, người cũng thấy tình hình bây giờ, có chuyện gì chúng ta nói sau." Nói xong, hắn muốn đi gia nhập chiến đấu.

Ngô Ba ngăn cản đường đi của hắn, nói: "Không được, hôm nay người phải giao người ra đây, bằng không chó trách ta không khách khí!"

Trong lòng Mạc Kính Xuyên khách sáo một phen, nhưng vẫn tức giận nói: "Ngô điện chủ cố ý như thế, ta cũng không còn cách nào. Giờ tình hình này, người bảo ta giao người, ta cũng không thể không nghi ngờ mục đích chân chính người tới! Nếu người tiếp tục ngăn trở, vậy Kính Xuyên đắc tội !" !"

Nói xong, hai người trực tiếp động thủ. Người Thần Điện thấy điện chủ mình đã bắt đầu động thủ, cũng công tới người Mạc gia. Hai bên giao chiến biến thành ba bên giao chiến. Các loại linh kỹ khác hệ, đủ loại linh thú, trên trời có, trên đất cũng không thiếu, hiện trường hỗn loạn một mảnh. Mà phạm vi chiến đấu cũng càng ngày càng rộng, cơ hồ bao trùm một nửa Thành Đức Lan, không ít nhà cửa bị linh kỹ hủy mất.

Tuy người Phong gia bị tổn thất thảm trọng trong lần trước, nhưng lần này người Thần Điện mang đến thực lực cũng không tồi. Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến !

Khi mọi người nghĩ lần này Mạc gia xong đời, đột nhiên từ bốn phương tám hướng vọt tới không ít người, tấn công Phong gia và Thần Điện.

"Phân gia Mạc gia!" mọi người nhận ra người đến sau là ai rất nhanh, đúng là phân gia Mạc gia đồn đãi đã quay về.

Ngô Ba nhìn thấy bọn Mạc Chấn Đình, nói: "Quả nhiên là người bao che, rõ ràng bọn họ ngay ở đây, ta xem người còn gì để nói."

"Mắt người mờ rồi hả? ! Không thấy bọn họ là từ bên ngoài đến hả?" Mạc Kính Xuyên như liếc kẻ ngốn nhìn Ngô Ba, nói chuyện cũng không lưu tình chút nào.

Ngay lúc ba bên đánh túi bụi, một giọng nói mềm nhũn truyền đến: "Oa, thiệt nhiều mỹ vị!" Sau đó là tiếng bẹp bẹp ăn cái gì.

Mọi người nhìn lại theo giọng nói, phát hiện ngay khi mọi người chiến đấu, trên ngã tư đường đã bất tri bất giác có đầy hoa ăn thịt người, đóa hoa cực lớn tiếp được thi thể hoặc là người bị thương rơi xuống từ không trung lập tức ăn, máu cũng bị hút khô. Nhưng do trường hợp hỗn loạn nên mọi người không phát hiện, thực nhân hoa ăn là Phong gia và Thần Điện, không có một người Mạc gia nào.

Nhìn thấy thực nhân hoa, mọi người đều biết Bách Lý Tà xuất hiện. Bởi vì lúc trước khi ở thành Phi Sa ‘hắn’ dung thứ này đánh lùì người của Âu Dương gia tộc! Quả nhiên, Độc Cô Thiên Diệp đang ngồi trên ghế do mấy đóa thực nhân hoa làm thành nhìn mọi người chiến đấu. Một đóa hoa thành ghế mềm, một đóa hoa thành chỗ tựa lưng, hai đóa hoa là tay vịn hai bên. Miệng hoa hướng ra ngoài, mọi người đều có thể nhìn thấy rằng nanh nguy hiểm dày đặc hàn ý bên trong.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên đó, tà mị cười.

Ngô Ba nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, kêu lên: "Bách Lý Tà, cho hoa của ngươi ăn luôn bọn họ!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dây đang bay lượn thỉnh thoảng kéo người Phong gia và Thần Điện, nói: "Điện chủ, người xem tiểu Đăng nhà ta cánh tay này thật là nhỏ bé, sao đánh thẳng được bọn họ chứ?"

Mọi người đều bị lời của ‘hắn’ chọc cười .

Ngô Ba bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm tức giận chết khiếp, nhưng thấy dáng vẻ ngơ ngác của ‘hắn’ kia, chỉ có thể chuyên tâm đối phó Mạc Kính Xuyên.

Đúng lúc này, Phong Hường Thiên một chương đánh tới đại trưởng lão, đang chuẩn bị một kích cuối cùng cho ông, hắn lại co rút, rớt xuống từ không trung.

"Gia chủ!" Nhìn thấy Phong Hường Thiên đến rơi xuống, người Phong gia nhanh chóng chạy lên đón được hắn.

"Gia chủ, ngài thế nào ?"

"Đại trưởng lão, ngài thế nào?"

Hai bên vì vậy tạm thời ngưng đánh nhau, đều tự trở lại trận doanh của mình giăng co .

Phong Hường Thiên run rẩy một hồi, cảm thấy tốt hơn một chút, đứng lên, lại ngã xuống.

"Gia gia, gia gia, ngài làm sao vậy?" Phong An nâng Phong Hường Thiên dậy, bị hăn hung hang cầm lấy tay mình, cổ tay bầm tím rất nhanh.

Ngô Ba nhìn thấy dáng vẻ Phong Hường Thiên, rơi xuống bên người hăn, hỏi: "Hăn là làm sao vậy?"

"Không biết. Nhưng giờ gia gia thật là khó chịu." Phong An trả lời.

Ngô Ba hô với Độc Cô Thiên Diệp: "Bách Lý, người mau tới nhìn xem cho hăn!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy vẻ mặt bọn họ lo lắng, không nhanh không chậm nói: "Yên tâm đi điện chủ, giờ hăn không chết được. Chỉ run rẩy vài cái thì tốt rồi. Lập tức tốt lắm."

"Thật sao?" Người Phong gia hỏi.

"Đương nhiên!" Độc Cô Thiên Diệp trả lời chắc chắn.

Người Phong gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ mặt Ngô Ba lại dùng quái dị nhìn nàng, nói: "Người xem cũng chưa xem, sao có thể biết rõ ràng như vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp cười, nói: "Ta đương nhiên biết chứ, bởi vì là ta làm cho hăn thành cái dạng này mà!"

"Cái gì? !" Mọi người Phong gia bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm sợ ngây người.

"Người làm gì gia gia của ta?" Phong An rống to với Độc Cô Thiên Diệp!

Độc Cô Thiên Diệp điều chỉnh ghế ngồi một chút, bắt chéo chân, thân mình dựa ra sau, cười nhạo nói: "Làm cái gì không phải người thấy được sao?"

"Người dụng độc với gia gia của ta? !" Phong An chắt vấn.

Độc Cô Thiên Diệp cười gật đầu thừa nhận .

"Vì sao người phải làm như vậy? Sao người có thể vi phạm ý tứ của ta? !" Ngô Ba không hờn giận nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vì sao? Điện chủ người nói vì sao? Đương nhiên là làm cho hôm nay hãn không thể đối phó Mạc gia ! Bằng không để hãn thăng cấp thành công, không phải Mạc gia sẽ gặp tai ương sao!" Độc Cô Thiên Diệp giải thích nói.

Ngô Ba nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hồi lâu mới nói: "Người căn bản không bị tẩy não!"

Nếu ‘hãn’ thật sự bị tẩy não, sẽ không vi phạm ý tứ của mình!

"Người nói là hoàng thạch quái trên tế đàn kia hả? Ta vừa vặn có một tảng đá lợi hại hơn nó một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Lần trước kế hoạch thứ nhất của Phong gia cũng là người nói cho Mạc gia chứ gì? Sau khi người vào Thần Điện ta đối với người không tệ, vì sao người lại phản bội ta?" Ngô Ba nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Điện chủ, cũng không thể nói như vậy, người kêu gào muốn bắt ta khắp nơi, sao lại là đối với ta không tệ ? Hôm nay người còn dùng cờ xí bắt

ta đến tấn công Mạc gia nữa mà!" Độc Cô Thiên Diệp dung dáng vẻ ta với người không quan hệ nói.

Trừ trường lão Mạc gia, những người khác đều bị lời nói Độc Cô Thiên Diệp làm hồ đồ. Hôm nay Thần Điện tới nơi này nơi này không phải vì bắt Độc Cô Thiên Diệp sao? !

"Người là ai?" Ngô Ba nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, tháo mặt nạ xuống, huyễn giới vừa chuyển, từ công tử biến thành mỹ nhân.

"Độc Cô Thiên Diệp? !"

"Bách Lý Tà là Độc Cô Thiên Diệp? !"

"Trời ạ!"

"Hóa ra nàng là Độc Cô Thiên Diệp, khó trách lúc trước Thần Điện và Phong gia tìm nàng khắp nơi đều không tìm được!"

"..."

Mọi người biết rõ Bách Lý Tà, luyện đan tông sư cấp mười, hạng nhất trận đấu luyện đan sư; Độc Cô Thiên Diệp cũng là một nhân vật phong vân, vừa đến đại lục Vũ Linh đã diệt phân gia Phong gia, mấy hôm trước càng bị truyền ồn ào huyên náo vì là song hệ linh sư và lĩnh ngộ lĩnh vực. Ai cũng không nghĩ tới, hai người nhìn như không thể làm chung cư nhiên là cùng một người!

Ngô Ba nhìn nàng trên ghế thực nhân hoa, nói: "Tốt, tốt lắm! Người dám trêu đùa của ta thế giới này còn chưa có!"

"Ta rất vinh hạnh!" Độc Cô Thiên Diệp cười đáp lễ nói.

"Người trên đũa ta, đều đã biến mất thế giới này!" Ngô Ba thấy Độc Cô Thiên Diệp không hiểu được ý tứ của mình, nói càng thêm trắng ra.

"Ta tin tưởng người rất nhanh sẽ thấy bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp nói. Người đến hôm nay, nàng không tính cho bọn họ rời khỏi!

"Chỉ bằng người?" Ngô Ba khinh thường nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Ha ha, đương nhiên không phải ta, có người rất muốn gặp người một lần, cảm tạ lúc trước người chặn giết hắc, cho hắc tìm được một nửa của hắc." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ai?"

"Phía sau người." Độc Cô Thiên Diệp chỉ ngón tay, Ngô Ba xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một bóng dáng màu lam cao ngất đứng trên không trung.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 50: Chiến Sự Thăng Cấp

Mọi người nhìn theo tay Độc Cô Thiên Diệp, một bóng dáng tuấn lãng đứng trên không.

"Độc Cô Dật Hiên? !" Tuy đã lâu không gặp, nhưng là Ngô Ba vẫn là liếc mắt một cái lập tức nhận ra hắn. "Không phải người đã chết sao?"

Độc Cô Dật Hiên nhìn Ngô Ba, nói: "Người cũng chưa chết, sao ta có thể chết chứ!"

"VẬY..." Ngô Ba muốn nói Bách Lý Tà nói người đã chết, ngấm lại Độc Cô Thiên Diệp nữ nhi của hắn, lời nói của nàng nói trong sao có thể tin! Lúc trước cũng chỉ là lừa dối bọn họ thôi!

"Không nghĩ tới cư nhiên người đi ra từ hỏa diễm thâm uyên! Ngay cả trận pháp cũng áp không chết người, hôm nay ta sẽ tự tay chấm dứt người, đỡ cho Viễn Sương biết sự tồn tại của người!" Ngô Ba nói xong, bay đến giữa không trung chiến đấu với Độc Cô Dật Hiên.

Có lẽ những người khác không biết Độc Cô Dật Hiên, nhưng đại trưởng lão Mạc gia và Mạc Kính Xuyên làm trưởng lão và gia chủ nhất lưu gia tộc biết hắn. Chuyện lúc trước huyền náo lớn như vậy, hơn nữa sau đó bởi vì Mạc Thu Thủy, gia tộc Độc Cô và Thần Điện thiếu chút nữa đánh nhau, khi các thế lực của đại lục Vũ Linh liên hợp điều tiết, Mạc gia cũng là tham dự. Lúc trước nghe nói tên Mạc Thu Thủy, bọn họ còn muốn có

phải người Mạc gia không, nghe nói là đại lục Huyền Nguyệt, bọn họ mới không để ý.

Từ khi Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy được Độc Cô Thiên Diệp cứu ra, hai người vẫn không xuất hiện ở trường hợp công khai, cho nên những người khác cũng không biết Độc Cô Thiên Diệp là nữ nhi bọn họ, người Thần Điện cũng không biết bọn họ được cứu ra.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn hai người đánh nhau trong không trung, lại nhìn nhìn Phong Hưởng Thiên được Phong An đỡ dậy, nói: "Thật ra ta cũng không làm gì, chỉ là khi luyện đan cho người thả ít hai vị thuốc, lại bỏ thêm mấy thứ độc dược khác. Thật ra ta cũng sẽ không muốn mạng của người, chỉ là làm người run rẩy cả người vài cái, không còn sức mà thôi."

Độc Cô Thiên Diệp đáng vẻ thật ra ta rất nhân từ làm cho mọi người đặc biệt không thể nói gì, người làm hấn sau này không còn sức, đây không muốn mạng của hấn sao? Mà vẫn là cho hấn thể nghiệm cảm giác thăng cấp thần tôn rồi hung hăng cho hấn một gậy!

Người Phong gia trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn nàng bầm thây vạn đoạn, mới có thể phát tiết cừu hận trong lòng bọn họ!

Ngón tay Độc Cô Thiên Diệp gõ đóa hoa, Đằng Hoàng chậm rãi hạ đóa hoa xuống, để nàng vững vàng đứng trên mặt đất. "Muốn giết ta? Vậy cũng phải nhìn xem các người có mạng không. Xuất hiện đi, đồng bọn của ta!"

Theo giọng Độc Cô Thiên Diệp hạ xuống, khế ước thú xuất hiện phía sau nàng. Toàn bộ xuất hiện bản thể, đội hình kia làm cho những người chưa từng gặp qua sợ hãi than từng trận!

Độc Cô Thiên Diệp bay lên lưng tiểu Hỏa, nhìn xuống người phía dưới, nói: "Nếu đến đây, thì ở lại đi!" Nói xong, mang Mị ra, ngồi xuống, kích thích cảm huyền rất nhanh. Tiểu Cừu và thú thú nhìn Độc Cô Thiên

Diệp đánh đàn, toàn bộ đánh tới linh thú Phong gia và Thần Điện, Lam Mân phóng xuất uy áp của mình ra, làm cho linh thú cấp thấp trực tiếp té trên mặt đất, cuối cùng bị người Mạc gia giải quyết hết.

Lần này Độc Cô Thiên Diệp đàn là khúc mê hoặc người, chỉ chốc lát sau, người Phong gia và Thần Điện hai mắt mê ly, sau đó bắt đầu chém giết lẫn nhau. Hài cốt đứt gãy bay múa khắp nơi, máu tươi vẩy ra xung quanh, nhưng toàn bộ bị Đẳng Hoàng hưởng dụng .

"Ha ha ha, lại đến chút nữa đi! Nhiều thêm một chút đi!" Đẳng Hoàng vừa ăn vừa hoan hô.

Mọi người nhìn một màn trước mắt này, sợ ngây người, ngây ngẩn cả người, nghĩ rằng mình xuất hiện ảo giác ! Cả đời này chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy ! Nói là địa ngục cũng chưa đủ! Mà nữ tử tuyệt sắc tay áo phiêu phiêu trên người tiểu Hỏa kia, đó là tu la Diêm Vương thu gặt mạng người!

Người Mạc gia cũng bị tình cảnh này dọa sợ, đều quên động thủ. Mạc Chấn Đình hô với Mạc Kính Xuyên: "Gia chủ, còn không nắm chặt thời gian!"

Người Mạc gia lúc này mới phản ứng lại, tiếp theo toàn bộ gia nhập kế hoạch giết chóc!

Người xem náo nhiệt nhìn thấy Phong gia và Thần Điện bị giải quyết như vậy, trong lòng xếp Mạc gia, nhất là Độc Cô Thiên Diệp vào danh sách không thể đắc tội. Nếu ai đắc tội bọn họ, thì là muốn chết !

"Phốc —— "

Ngô Ba bị Độc Cô Dật Hiên đánh trúng, phun ra một ngụm máu, ôm ngực nhìn hắn!

"Sao người có thể lợi hại hơn ta, không có khả năng! Không có khả năng!" Ngô Ba không thể tin được chuyện thực trước mắt, lắc đầu nói.

"Mặc kệ có khả năng không khả năng, đây là sự thật!" Độc Cô Dật Hiên rơi xuống trước mặt Ngô Ba, tuyên cáo thắng lợi của mình, "Lúc trước khi người dẫn người chặn giết ta, khi người mang theo người Thần Điện làm ác xung quanh, thì nhất định có kết cục hôm nay!"

"Phụ thân chủ nhân ơi, con có thể ăn hãn không?" Đóa hoa Đăng Hoàng không biết khi nào thì đi tới phía sau Ngô Ba, giương miệng rộng nhìn Độc Cô Dật Hiên.

"Có thể." Độc Cô Dật Hiên liếc mắt nhìn Ngô Ba lần cuối cùng. Lúc trước nếu không phải hãn [NB] dẫn người chặn giết hãn [ĐCDH], hãn [ĐCDH] sẽ không âm kém dương sai chạy trốn tới đại lục Huyền Nguyệt, cũng sẽ không hội ngộ Mạc Thu Thủy, càng không có Độc Cô Thiên Diệp! Nhưng hãn dẫn người đuổi tới đại lục Huyền Nguyệt, cũng là đầu sỏ tạo thành bọn họ một nhà chia lìa!

Đăng Hoàng được Độc Cô Dật Hiên cho phép, mở đóa hoa ra một ngụm nuốt Ngô Ba xuống. Ngô Ba cả tiếng cũng chưa kịp phát ra thì bị ăn luôn như vậy.

Qua 2 phút, đóa hoa đã đóng lại mở ra, phun quần áo ra, nói: "Thật thối, thật sự là thối muốn chết!" Oán giận xong rồi lại đi nơi khác tìm cơm ăn.

Sau khi Ngô Ba bị ăn luôn, chiến đấu xong rất nhanh.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Mị, xuống từ trên người tiểu Hỏa, thu nhóm thú thú về Luyện Yêu Hồ, đi đến bên người bọn Mạc Chấn Đình. Thời gian dài sử dụng âm công, tinh thần lực và linh lực của nàng đều có hiện tượng tiêu hao quá độ. Sau khi nói một tiếng với bọn Mạc Chấn Đình và Mạc Kính Xuyên thì đi về nghỉ ngơi trước. Tử Tiêu cũng đi theo cùng

về. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu một thân không dính một giọt máu tươi, không nói gì mà bĩu môi. Mình là vì ở trên người tiểu Hỏa, rời xa nơi chủ chiến, mà tên này rõ ràng là ở bên trong xuyên qua xuyên lại, sao trên người cũng không có vết máu vậy ?

Thu hồi Đăng Hoàng, ngoài cửa lớn Mạc gia biểu hiện ra thật sạch sẽ, không có gì cần rửa sạch. Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào viện chuẩn bị nghỉ ngơi, mới phát hiện chỗ bọn họ đã không có một chỗ nào còn nguyên. Bất đắc dĩ chỉ có đến khách sạn bên ngoài ở lại.

Đi vào phòng, Độc Cô Thiên Diệp nhốt Tử Tiêu ngoài cửa, sau đó đi lên giường, xoa bóp chân gối, ăn hai viên đan dược rồi bắt đầu ngồi xuống khôi phục tinh thần lực bị tiêu hao.

Nàng phải mau chóng điều chỉnh mình đến trạng thái tốt nhất, bởi vì nàng biết, cho dù hôm nay bọn họ thắng, có lẽ ngày mai sẽ gặp phải chiến đấu khác!

Phòng ốc Mạc gia cơ bản không có thể ở lại, mọi người đi ở khách sạn tập thể. Sau khi kiểm kê nhân số một chút, phát hiện thương vong của bọn họ cũng không nhiều, chẳng qua rất nhiều người đều có hiện tượng tiêu hao linh lực quá độ. Nhưng cũng may có Mạc Phong và Độc Cô Thiên Diệp cung cấp cực phẩm phục linh đan cho bọn họ, hai ngày sau mọi người vượt qua trạng thái nghỉ ngơi hồi phục.

Tổng điện Thần Điện Tây đại lục, Lục Viễn Sương tức giận phá tất cả mọi thứ trong đại điện thành mảnh nhỏ.

"Hắn cư nhiên còn sống! Cư nhiên còn sống! Tiểu tiện nhân chết tiệt, cư nhiên dám lừa gạt ta! Ta nhất định phải làm một nhà các người chết không được tử tế!"

"Ngô Ba đồ vô dụng này, cư nhiên ngay cả chút chuyện ấy cũng làm không xong!"

"Mạc gia, ta xem các người có thể kiêu ngạo bao lâu!"

Lục Viễn Sương vừa quăng đồ vừa điên cuồng rống giận, lửa giận trong lòng thế nào cũng tiêu không được. Khi không thể quăng nữa, nàng hô to với đội thần vệ bên ngoài: "Người tới, hạ chiến thư với Mạc gia cho ta, mười ngày sau quyết một trận tử chiến ở bình nguyên Tỏa Nột, lần này không phải hãn chết thì ta chết! Sau đó trong mười ngày này triệu tập tất cả người của chúng ta, một người cũng không thể thiếu! Mười ngày sau nếu ai không đi, thì xuống địa ngục cho ta!"

Đội Thần vệ nhìn thấy Lục Viễn Sương phát hỏa lớn như vậy, nghe thấy lời của nàng, trong lòng có chút không đồng ý. Nhưng là lại không dám mở miệng cái gì, chỉ có đi nhận dùm mệnh lệnh của nàng.

"Độc Cô Dật Hiên, Mạc Thu Thủy, Độc Cô Thiên Diệp, ta muốn các người chết không có chỗ chôn!"

Thần Điện lấy nguyên nhân Mạc gia giết điện chủ Thần Điện Đông đại lực và rất nhiều đệ tử Thần Điện, công khai tuyên bố với cả đại lực Thần Điện và Mạc gia thế bất lưỡng lập, hơn nữa quyết định trong mười ngày sẽ tiến hành đối chiến với Mạc gia ở bình nguyên Tỏa Nột!

Tin tức này truyền ra, cả đại lực run run! Mấy thế lực muốn khuyên giải Thần Điện đừng làm như vậy, lại truyền ra tin tức: Mạc gia nhận thư khiêu chiến! Những thế lực này thấy hai bên đều đồng ý, chỉ có thể cái gì cũng không quản, né qua một bên xem náo nhiệt. Có người ủng hộ Mạc gia, vì Thần Điện làm không ít chuyện xấu. Có người cũng nói Mạc gia không biết tự lượng sức, thực lực Thần Điện mạnh như vậy, Mạc gia vừa mới diệt Phong gia, giờ lại muốn quyết đấu với Thần Điện, tuyệt đối là tìm chết!

Ở trong viện Công hội Luyện đan sư cung cấp, Mạc Kính Xuyên nhìn tin tức trong tay, trên đó nói lần này Thần Điện chuẩn bị triệu tập toàn bộ

người của họ, ngày đầu tiên đại bộ phận đã đến bình nguyên Tỏa Nột.

Độc Cô Thiên Diệp được thị vệ dắt vào, hành lễ với Mạc Kính Xuyên và trưởng lão khác, nói: "Gia chủ, ngài gọi ta đến có chuyện gì?"

"Tin tức người hãn là đã biết?" Mạc Kính Xuyên đưa tay đưa giấy viết thư cho nàng, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhận nhanh chóng nhìn một chút, nói: "Biết."

"Người có ý kiến gì không?" Đại trưởng lão hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp đưa giấy viết thư về, nói: "Nếu Lục Viễn Sương nói sẽ kêu tất cả người Thần Điện, thì bọn họ sẽ đi. Nhưng địa điểm lần này ở bình nguyên Tỏa Nột, chúng ta phải suy nghĩ một chút. Dù sao đó là ở Tây đại lục, cách tổng điện Thần Điện rất gần, chỉ sợ nàng sẽ có mai phục gì."

"Người xác định mọi người Thần Điện sẽ đi sao?" Mạc Kính Xuyên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Người đi vào Thần Điện sẽ trải qua một lần lễ rửa tội. Mục đích chân chính của lễ rửa tội là tẩy não, làm cho trong lòng người kia vô điều kiện phục tùng lời nói điện chủ Thần Điện. Lần này Lục Viễn Sương bị kích thích thâm như vậy, tuyệt đối đã mất đi lý trí, điên cuồng muốn diệt trừ chúng ta. Cho nên nhất định tụ tập nhân lực lớn nhất. Tuy rằng người Thần Điện cấp bậc không cao, nhưng nhân số lớn, vì cam đoan thắng lợi cuối cùng, nhất định nàng sẽ gọi tất cả mọi người đi."

"Vậy chúng ta cũng cho tất cả mọi người đi." Có người đề nghị.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không được. Nếu người của chúng ta đi hết, có người đi tấn công phân gia chúng ta sẽ không tốt lắm."

Phải để người bảo vệ nhà."

"Vậy không phải số lượng của chúng ta bị vậy thế yếu sao?" Có người không đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Bình không ở nhiều, mà ở chỗ tinh! Hơn nữa nhân thủ gì đó, đến lúc đó có thể giải quyết."

"Người có biện pháp nào?" Mạc Kính Xuyên vừa nghe thì biết Độc Cô Thiên Diệp có nắm chắc, mở miệng hỏi.

"Biện pháp thôi..." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Biện pháp thật ra rất đơn giản, đến lúc đó chúng ta..."

Vài ngày sau, người Thần Điện và Mạc gia lục tục đi đến bình nguyên Tỏa Nột, nhưng chưa đến thời gian ước hẹn, bọn họ tự chọn doanh địa, chờ thời khắc quyết đấu cuối cùng.

Cùng lúc đó, gia tộc lánh đời cũng bắt đầu rục rịch.

Gia tộc Âu Dương.

Âu Dương gia chủ nhìn người phía dưới mình, hơi kinh ngạc đối phương sẽ tìm mình, còn nói chuyện như vậy.

"Nhiệm điện chủ, gia tộc lánh đời không để ý tới chuyện này, chuyện này người đã biết. Nay người bảo gia tộc Âu Dương tham gia chiến đấu giữa các người và Mạc gia, chuyện này, chỉ sợ không tốt đâu?" Sắc mặt Âu Dương Hạ Lịch chần chờ nói.

Nhiệm Vạn Thanh cười cười, nói: "Âu Dương gia chủ, chúng ta cũng không phải bảo các người xuất lực không, linh vị đại nhân nói, chỉ cần các người có thể cùng đi với Thần Điện chúng ta, sẽ cho các người thù lao thật

dày, đan được linh thú gì đó đều là chút lòng thành, nàng còn có thể giúp người cầm nữa bầu trời của gia tộc lánh đời!"

Nhiễm Vạn Thanh nói xong, dừng một chút, nhìn thấy tâm Âu Dương Hạ Lịch hơi động, nói: "Gia tộc Độc Cô cũng tham gia chiến đấu lần này, bọn họ đã quyết định giúp Mạc gia. Gia tộc Độc Cô... Hình như đối đầu với Âu Dương gia ? Các người cũng vẫn muốn bắt gia tộc Độc Cô, không phải sao? Giờ là một cơ hội tốt. Nghe nói Độc Cô Vân Hằng đã tỉnh lại, Âu Dương gia chủ, bỏ lỡ cơ hội này, nếu các người muốn đối phó gia tộc Độc Cô, sợ là khó khăn!"

"Gia tộc Độc Cô cũng sẽ gia nhập chiến đấu?" Âu Dương Hạ Lịch giống như không tin lời nói mình nghe được, hỏi.

"Đúng vậy. Âu Dương gia chủ không biết sao? Độc Cô Thiên Diệp, cũng chính là Bách Lý Tà lúc trước, nàng là hậu nhân của Độc Cô Dật Hiên và Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt, giờ Mạc gia đại lục Huyền Nguyệt đã nhận tổ quy tông, vậy Độc Cô Thiên Diệp coi như người Mạc gia. Hơn nữa là Độc Cô Thiên Diệp trị thương cho Độc Cô Vân Hằng, cho nên, giờ Mạc gia và gia tộc Độc Cô là người cùng thuyền. Nghe tin tức truyền đến, gia tộc Độc Cô đã phái người đi bình nguyên Tỏa Nội."

Âu Dương Hạ Lịch nghe nói đến gia tộc Độc Cô cũng gia nhập trong lòng đã nguyện ý, nhưng ngoài miệng vẫn chần chờ: "Gia tộc Độc Cô và Mạc gia coi như là có quan hệ thân thích, cũng là có nguyên nhân giúp đỡ. Nhưng là Âu Dương gia ta nếu tham gia vào..."

"Âu Dương gia chủ, nghe nói người thích mỹ nữ, nếu người đồng ý gia nhập, Thần Điện cho người một trăm mỹ nữ tuyệt sắc, thế nào? Điều kiện lúc trước cũng sẽ không đổi." Tâm trạng Nhiễm Vạn Thanh rất là khó chịu với Âu Dương Hạ Lịch, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ, đành phải lại dây dưa với hắn lần nữa.

"Này..." Âu Dương Hạ Lịch còn muốn có càng nhiều lợi ích, nhưng hắn dần đẩy lần nữa, làm cho Nhiễm Vạn Thanh nổi giận, đứng lên cười lạnh với hắn: "Âu Dương gia chủ hiểu lầm, Thần Điện là tìm người hợp tác, không phải đến cầu xin người. Người đã không muốn, ta đây sẽ tìm gia tộc khác. Tự giải quyết cho tốt!"

Nhiễm Vạn Thanh nói xong thì chuẩn bị rời khỏi, Âu Dương Hạ Lịch vừa thấy Nhiễm Vạn Thanh thật sự muốn đi, cười to nói: "Ha ha ha, Nhiễm điện chủ đừng vội, ta cũng là lo lắng cho gia tộc ta, dù sao đây cũng không phải chuyện một mình ta mà."

"Vậy Âu Dương gia chủ lo lắng xong chưa ?" Nhiễm Vạn Thanh lạnh lùng nói. Có những người thích bị coi thường, mặt lạnh nhìn hắn, hắn mới cảm thấy thoải mái!

"Ha ha ha, lo lắng rõ ràng , đương nhiên lo lắng rõ ràng. Có thể có cơ hội hợp tác với Thần Điện, đây là vinh hạnh của gia tộc Âu Dương ta." Âu Dương Hạ Lịch trả lời, "Nhiễm điện chủ, chúng ta đến thương lượng chi tiết một chút đi?"

Nhiễm Vạn Thanh nghiêm mặt ngồi trở lại vị trí của mình, nói: "Ta đây nói với người tình hình lúc này trước. Giờ Mạc gia và gia tộc Độc Cô lục tục chạy tới bình nguyên Tỏa Nột, bọn họ..."

Chuyện Thần Điện và gia tộc Âu Dương liên thủ tình truyền ra ngoài rất nhanh, gây ra chấn động không nhỏ.

Một ngày trước truyền ra gia tộc Độc Cô gia nhập trận doanh Mạc gia, không nghĩ tới không đến thời gian một ngày, lại truyền ra gia tộc Âu Dương gia nhập Thần Điện. Hai đại gia tộc lánh đời tham dự trận chiến này, làm cho cả chiến cuộc trở nên mê ly.

"Động tác Lục Viễn Sương này thật ra không chậm!" Sau khi biết tin tức, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu nói chuyện phiếm trong viện, nói đến

chuyện này, không thể không cảm thán đối phương thật thần tốc, vẫn là tìm gia tộc Âu Dương có cừu oán gia tộc Độc Cô!

"Như vậy không phải rất tốt sao? Giải quyết Một lần." Tử Tiêu nói, ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp có chút không tha, vuốt tóc bên tai nàng, nói: "Nếu ta đi rồi, nàng có thể nhớ ta không?"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy phản ứng của mình hơi đại, nói: "Người muốn đi đâu?"

"Nơi quản một chuyện." Tử Tiêu trả lời.

"Nga." Độc Cô Thiên Diệp nghe một tiếng không phản ứng, Tử Tiêu nghĩ lần trước mình nói rồi khỏi nàng cũng phản ứng như vậy, trong lòng không vui, tay thưởng thức tóc nàng dùng một chút lực, nói: "Nàng cũng không hỏi ta khi nào thì đi, khi nào thì về?"

Da đầu Độc Cô Thiên Diệp tê rần, muốn phát hỏa, nhìn thấy cặp mắt đáng thương hề hề kia của hắn, ánh mắt mềm xuống, nói: "Chừng nào thì người đi, khi nào thì về?"

Thấy Độc Cô Thiên Diệp nghe lời hỏi, Tử Tiêu cười cười, nói: "Khi nào thì đi xem tình huống, khi nào thì về, chuyện này cũng không rõ ràng lắm." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đen mặt, hắn một ngụm hôn qua, cười lớn nói: "Nhưng ta sẽ nhớ nàng. Nàng sẽ nhớ ta chứ?"

"Sẽ không!" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, thấy hắn cười đến càng thêm vui, một cước đá qua hắn, bị Tử Tiêu cầm lại, sau đó nhấn xuống một cái, thân thể của nàng ngã sang, bị hắn một phen ôm lấy.

"Mau trả lời, nàng sẽ nhớ ta chứ?"

"Sẽ không." Độc Cô Thiên Diệp bất mãn hắt trêu đùa mình như vậy, nằm ở ngực hắt rầu rĩ nói.

Tử Tiêu cũng không giận, buồn cười nói: "Nàng nói sẽ không là sẽ. Tiểu Diệp nhi rất ngoan!" Nói xong còn khẽ hôn đỉnh đầu nàng một cái.

Không biết là tức giận hay là thẹn thùng, Độc Cô Thiên Diệp đẩy ra Tử Tiêu một phen, nói: "Nhớ người mới là lạ! Mặc kệ người, ta đi tìm mẫu thân."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong đứng dậy rời khỏi, để lại Tử Tiêu lấy tay chống ghế khanh khách cười. Chờ Độc Cô Thiên Diệp hoàn toàn ra khỏi tầm mắt hắt, hắt thu hồi tươi cười, nói với không khí: "Đi ra."

Hai hắc y nhân trang phục màu đen đột nhiên xuất hiện trong viện, quỳ xuống với Tử Tiêu, nhưng không mở miệng.

Tử Tiêu liếc mắt nhìn hai người một cái, biểu tình trên mặt là nghiêm túc chưa từng có, ra lệnh: "Đi đại lục Không Linh gọi Hắc Tử và Thất Nguyệt về, nói cho bọn hắt, trò chơi đã xong. Mặt khác, ta muốn dùng phá phong trận, trở về an bài trước đi."

"Vâng!" Hắc y nhân ta nói xong, lặng yên không tiếng động biến mất, như bọn họ lặng yên không tiếng động xuất hiện.

"Chủ tử, ngài là tính giải trừ phong ấn sao?" Một giọng nói truyền đến từ trong không khí.

"Ta chơi đã, cũng tìm được điều mình muốn tìm . Mưa gió sắp đến ! Ta phải nhân lúc khi chưa đủ cường đại ngăn trở mưa gió này cho nàng. Trở về chuẩn bị đi!"

"Vâng, chủ tử." Không trung truyền ra một trận dao động, sau đó bình tĩnh lại.

Tử Tiêu lấy từ nhẫn không gian một cây ngọc trâm nhũ sắc ra nhẹ nhàng vuốt ve. Đây là hắc vừa mới lấy xuống trên đầu nàng, còn tỏa hương. Một lát sau hắc cài cây trâm lên đầu mình, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Thời gian mười ngày đi qua rất nhanh, lục tục có người tới bình nguyên Tỏa Nột. Mà người nơi này bởi vì biết sắp xảy ra chiến đấu, đều lần đi rất xa.

Sáng hôm nay, mây trên trời đen như mực, như cũng tỏ rõ tình cảnh đại lục này sắp gặp phải.

Giải đất trung tâm bình nguyên, có trên vạn linh sư đang giảng co.

Lục Viễn Sương nhìn Độc Cô Dật Hiên đứng ở đối diện, trong mắt lóng lánh không cam lòng và phẫn nộ. Nhìn nhìn lại Độc Cô Thiên Diệp và Mạc Thu phong bên người hắc, phẫn nộ hóa thành hận ý, mắng: "Tiện nhân!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Lục Viễn Sương, cảm thấy đây cũng là một nữ nhân rất đáng buồn, nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng giận, nàng cũng không có gì đáng cho người ta đồng tình!

Mâu thuẫn hai bên đã đến độ không thể điều hòa, hai bên không lời nào để nói, trực tiếp chiến đấu. Ngay từ đầu Lục Viễn Sương đã công kích Mạc Thu Thủy, Độc Cô Dật Hiên kéo nàng ra sau, sau đó đánh trả Lục Viễn Sương.

Những người khác thấy Lục Viễn Sương và Độc Cô Dật Hiên động thủ, thật giống như kèn chiến tranh thổi lên, đồng thời động thủ, công kích người bên đối phương, toàn bộ chiến tuyến kéo dài mấy vạn thước.

"Không nghĩ tới gia tộc Âu Dương cư nhiên thành tay sai Thần Điện!" Độc Cô Vân Hằng và Âu Dương Hạ Lịch vừa đánh vừa nói.

"Người không phải cũng thành đồng lõa Mạc gia sao? Vì sao chúng ta không thể cùng Thần Điện?" Âu Dương Hạ Lịch đánh trả.

"Hừ, đừng tưởng rằng ta không biết Âu Dương gia người tính cái gì! Người thừa dịp ta bị thương, vọng tưởng cướp lấy lợi ích và địa vị của gia tộc Độc Cô ta, thế nào? Còn không phải không thành công? Đời này người nhất định đâu không lại ta, ha ha ha!" Độc Cô Vân Hằng nói ra chuyện làm cho Âu Dương Hạ Lịch hậm hực.

Quả thực, suốt ba mươi năm, gia tộc Âu Dương cũng không nuốt được gia tộc Độc Cô, việc này thuyết minh gia tộc Âu Dương kém gia tộc Độc Cô!

"Vậy phải nhìn xem hôm nay các người có thể còn sống rời đi nơi này không!" Âu Dương Hạ Lịch nói xong, phát động liệt thần kỹ càng thêm mãnh.

Độc Cô Thiên Diệp đối chiến với Nhiễm Vạn Thanh. Khi biết Độc Cô Thiên Diệp là Bách Lý Tà, Nhiễm Vạn Thanh hung hăng mắng mình lúc trước sao lại mắt mù như thế, mang một phản đồ như vậy vào Thần Điện! Cho nên khi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, lửa giận trong lòng hấn lập tức cháy lên hừng hực, khi đối phó của nàng cũng ra tay tàn nhẫn, mang theo hơi thở sát phạt. Mà Độc Cô Thiên Diệp cũng không lưu tình sử dụng thần cấp của mình, sau lại mở lĩnh vực của mình ra, đưa Nhiễm Vạn Thanh vào trong lĩnh vực ngoan [độc] ngược [đãi] hấn.

Tử Tiêu ở bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp biến mất, biết nàng đi vào lĩnh vực, mắt nhắm lại, nhất thời hấn và những người vây quanh hấn cũng biến mất.

Những người đó còn chưa phản ứng lại đây, cảnh tượng chỗ mình đã thay đổi. Bọn họ biết mình bị đưa vào lĩnh vực, nhưng chưa từng có nghe nói qua lĩnh vực của ai có thể lập tức mang vào nhiều người như vậy !

"Lĩnh vực của ai lợi hại như vậy? !" Có người nghi hoặc hỏi.

"Hoan nghênh đi vào thế giới chúng sinh." Giọng nói tràn ngập từ tính vang lên bên tai mọi người, nếu là ngày xưa có thể mê đảo trăm ngàn cô gái, nhưng là lúc này đối với người trong lĩnh vực mà nói, không thể nghi ngờ là giọng nói đại biểu tử vong.

"Người là ai? Đi ra!" Nhìn không thấy người, trong lòng mọi người lại sợ hãi, hô lớn bốn phía.

Một bóng dáng màu tím xuất hiện trong lĩnh vực, khuôn mặt yêu nghiệt mang theo tươi cười mê hoặc.

Vừa thấy Tử Tiêu, bọn họ lập tức nhận ra là người bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp kia, nhưng bọn họ không tin hẳn có thực lực này! Nhưng nơi này trừ hắn, người khác đều là Thần Điện và gia tộc Âu Dương.

Nhìn trong mắt bọn họ không muốn tin tưởng việc mình nhìn thấy, Tử Tiêu nở nụ cười, nói: "Đừng hoài nghi các người nhìn thấy, nếu không tin, vậy cảm nhận nơi này một chút đi!"

Tử Tiêu nói xong lại biến mất, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Chúng ta lưng tựa lưng đứng vững đi!" Có người nghĩ ra biện pháp tốt nhất rất nhanh, mọi người dựa theo hắn nói nhanh chóng đứng vững, cảnh giác nhìn bốn phía

"Vô dụng ..." Nhìn không thấy bóng dáng Tử Tiêu, giọng nói ầm ầm truyền ra làm cho bọn họ phát điên, bọn họ đánh linh kỹ về những phương hướng. Nhưng tất cả linh kỹ rời khỏi bọn họ không xa thì tựa như bị cái gì cắn nuốt, biến mất vô tung vô ảnh.

"Đây là có chuyện gì?"

"Sao có thể không thấy ?"

Nhìn thấy linh kỹ của mình biến mất như vậy, bọn họ kinh ngạc kêu lên. Cho dù là trong lĩnh vực người khác, nhiều nhất cũng chỉ là làm lực công kích bọn họ rơi chậm lại, nhưng không xuất hiện loại tình huống hoàn toàn bị cắn nuốt này!

Ngay khi bọn họ kỳ lạ, linh kỹ của bọn họ từ xa xa xông ra, chẳng qua những linh kỹ này như làm phản vậy, công kích bọn họ.

"Nhanh chóng phòng ngự!" Người nói chuyện lúc trước hô với mọi người.

Không cần hẳn nói, mọi người đều biết tự phòng ngự, linh kỹ của mình độ mạnh yếu tự mình biết, nên độ mạnh yếu phòng ngự cũng rõ ràng. Nhưng khi linh lực tới gần bọn họ mới phát hiện, chúng nó so với lúc trước càng lợi hại hơn!

"Phanh!"

"Xì!"

"Xôn xao!"

Các loại thanh âm vang lên, mọi người bị linh kỹ của mình đánh một chút.

"Hỗn đản!" Có người nhịn không được mắng nói.

"Người muốn ăn trứng?" Bóng dáng Tử Tiêu lại hiện lên giữa không trung, nhìn người nói chuyện, nói: "Muốn ăn đản, nhưng nơi này ta không có trứng, chỉ có cầu!"

Theo Tử Tiêu dứt lời, vô số tuyết cầu từ bốn phương tám hướng công kích đến, trực tiếp đánh người nọ đi đánh nghiêng ngã, hai mắt hiện sao,

mà miệng còn ngậm một quả tuyết cầu nhỏ!

"Tiếp theo, các người muốn ăn gì?" Tử Tiêu nhìn người khác hỏi.

Nhìn thấy bóng dáng Tử Tiêu xuất hiện, mọi người cùng nhau công kích hắn, nhưng là khi tất cả linh kỹ gặp hắn lướt qua hắn, mà bóng dáng của hắn nhưng không cảm giác gì.

Tử Tiêu còn muốn tiếp tục chơi đùa, đột nhiên cảm thấy hơi thở Độc Cô Thiên Diệp, nói: "A, nàng đi ra rồi. Vậy cứ chấm dứt như vậy đi!"

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 51: Trên Chiến Trường Không Triền Miên

Không chơi??

Bọn họ nghe Tử Tiêu nói, trên lưng phát lạnh, như có người kề dao vào cổ. Ở trong lĩnh vực của hắn, bọn họ không có một chút năng lực phản kháng, giống như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ có thể bị hắn cắt ra.

“Ta đang vội, không thể cho các người chết từ từ, các người hắn nên cảm ơn nàng!” Tử Tiêu nói xong, vươn tay phải, lòng bàn tay hướng về phía trước, chậm rãi khép lại. Theo động tác của hắn, một đoàn hỏa diễm màu tím xuất hiện, bao vây bọn họ. Thời gian một giây, hỏa diễm thối lui, chỗ tối đã không còn ai. Mấy chục cao thủ thần cấp, cứ yên lặng biến mất như vậy.

Nhìn thoáng qua hỏa diễm màu tím, Tử Tiêu lắc mình rời khỏi lĩnh vực.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp từ lĩnh vực đi ra, không nhìn thấy Tử Tiêu, nghĩ hắn cũng vào lĩnh vực, đang chuẩn bị tìm đối thủ tiếp theo, Tử Tiêu lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Người có khỏe không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi theo bản năng.

“Ta rất khỏe.” Tử Tiêu cười nói, sau đó gọi Thứ Hồn ra, ôm Độc Cô Thiên Diệp, cùng ngồi lên người Thứ Hồn.

Thứ Hồn vừa xuất hiện, rống dài một tiếng vang trời, toàn bộ linh thú rơi xuống, quỳ rạp dưới đất. Ngoại trừ Tiểu Hỏa có huyết mạch cao quý mới không quỳ, nhưng cũng không thể phi hành, ngẩng đầu, về mặt tò mò nhìn Thứ Hồn.

Độc Cô Thiên Diệp không ngờ khi Thứ Hồn đi ra lại uy phong như vậy, Tử Tiêu vỗ vỗ đầu của nó, nó mới thu liễm một chút uy áp, làm cho Tiểu Hiếu có thể tự do hành động.

“Tiểu Hỏa.” Độc Cô Thiên Diệp đem đám thú thu hồi vào Luyện Yêu Hồ, nói với Tiểu Hỏa, “Đi thôi.”

Nhận được mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hỏa trở về bản thể, phượng hoàng màu sắc rực rỡ xuất hiện trước mặt mọi người, bay hai vòng trên không trung. Người Mạc gia và Độc Cô gia nhìn thấy Tiểu Hỏa, lập tức thu hồi linh thú của mình. Trên chiến trường chỉ còn lại thú của Thần Điện và Âu Dương gia, Tiểu Hỏa bay qua bay lại ở trên đầu chúng.

Cùng lúc đó, mọi người Mạc gia và Độc Cô gia ném bột phấn màu trắng vào người đối thủ, xoay người chạy đi rất xa.

“Đây là cái gì? Thơm quá!” Người bột phấn dính trên người mình, phát hiện không phải độc dược, còn có mùi thơm.

“Không tốt, đây là...” Âu Dương Hạ Lịch nhận ra bột phấn, nhưng chưa kịp nói gì, đã bị huyền thú bao vây, nhìn Độc Cô Vân Hằng trên không trung cười đắc ý, phản nộ quát: “Các người lại dùng thủ đoạn tì bĩ như vậy!”

“Ôi, không cần nói như các người là người chính trực, đừng tưởng rằng ta không biết, không gian giới chỉ Lý Chính đưa người có không ít độc dược, chúng ta chỉ là đi trước các người một bước mà thôi.” Độc Cô Vân Hằng cười tủm tỉm nói, “Người cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Độc Cô Vân Hằng nói xong, chạy về trước mặt đội ngũ Độc Cô gia.

Độc Cô Thiên Diệp để Tiểu Hỏa rắc bột phấn trên linh thú để chúng nó nổi điên, lại nói cho người Mạc gia và Độc Cô gia ném bột phấn vào người Thần điện và Âu Dương gia, có mùi thuốc bột, càng có thể kích thích linh thú nổi điên, không phân biệt ai là ai, chỉ biết công kích người có mùi. Hơn nữa công kích bọn họ chính là linh thú của họ, ngay cả thời gian thu hồi linh thú bọn họ cũng không có, còn phải phòng bị Mạc gia đánh lén.

Sau khi Tiểu Hỏa trở về, Thứ Hồn tiếp tục phóng thích uy áp, mang theo Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp bay lên tầng mây rất cao. Độc Cô Thiên Diệp nhìn người Thần điện và Âu Dương gia phía dưới đang bị linh thú vây công (bao vây, tấn công), thấy người Mạc gia và Độc Cô gia thỉnh thoảng chạy tới đánh lén, người Thần Điện và Âu Dương gia đã chết rất nhiều. Nhìn khoảng không phía xa xa, Độc Cô Dật Hiện đang đối chiến với Lục Viễn Sương, thực lực của Độc Cô Dật Hiện thấp hơn Lục Viễn Sương một chút, làm Độc Cô Thiên Diệp hơi lo lắng.

Tử Tiêu xoay mặt Độc Cô Thiên Diệp lại, nói: “Nữ nhân kia không phải là đối thủ của cha nàng. Hiện tại, nàng nên nhìn ta.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, hỏi: “Ở phía dưới vẫn đang chiến đấu, người mang ta lên đây làm gì?”

Tử Tiêu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ta phải đi.”

“Ừ? Khi nào thì đi?” Độc Cô Thiên Diệp không ngờ hẳn mang nàng lên đây vì lý do này, trong lòng khẽ động.

Tử Tiêu thiết tha nhìn Độc Cô Thiên Diệp, ôm chầm nàng, in một nụ hôn trên mặt nàng, nói: “Phải đi ngay rồi.”

Nghe hẳn nói, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp vô cùng không nỡ, nàng chôn mặt vào ngực hẳn, hai tay ôm lấy thắt lưng hẳn, rầu rĩ hỏi: “Khi nào

thì trở về?”

Nhìn thấy phản ứng của Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu nắm thật chặt hai tay của nàng, nói: “Chờ nàng đủ cường đại, ta sẽ trở lại.”

“Ta cường đại người mới trở lại? Vì sao?” Độc Cô Thiên Diệp không rõ ý của Tử Tiêu, chẳng lẽ hắn rời đi là bởi vì nàng quá yếu sao?

“So với những người khác, nàng đã rất lợi hại, nhưng có những người nàng vẫn không thể chạm tới.” Tử Tiêu nói.

“Giống như thế giới của người sao?” Khi Độc Cô Thiên Diệp nói, trong lòng có chút mất mát.

“Thế giới của ta, vẫn luôn mở ra với nàng, cũng chỉ mở ra vì nàng.” Tử Tiêu cười, sờ loạn đầu của nàng, “Mặc kệ người ở nơi nào, ta vẫn ở chỗ này, chờ người.”

Độc Cô Thiên Diệp nghe được tiếng cười của Tử Tiêu, biết hắn đang chê cười mình, hung hãn véo một cái trên lưng của hắn, nghe thấy tiếng cười biến thành kêu rên mới buông ra.

“Haha, nha đầu nhẩn tâm!” Tử Tiêu cúi đầu cắn lỗ tai Độc Cô Thiên Diệp, làm nàng sợ tới mức cả người cứng ngắc. Nhìn phản ứng của nàng, hắn cười, liếm vành tai của nàng trên đầu nàng, sau đó hôn một đường đến cổ, lại vòng trở về môi.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy máu toàn thân đều vọt tới đỉnh đầu, cảm giác này vô cùng xa lạ, làm cho cả người nàng vô lực, vốn dĩ thân thể cứng ngắc lập tức xụi lơ xuống.

Nhìn bộ dáng của nàng, Tử Tiêu cảm thấy hắn tự làm tự chịu. Cố hết sức rời khỏi môi của nàng, tựa đầu vào đầu nàng, có chút hỗn hển, rầu rĩ nói: “Thực sự là yêu tinh.”

“Người mới là yêu tinh, người là yêu nghiệt!” Độc Cô Thiên Diệp phản kích nói. Không muốn tiếp tục chủ đề ái muội này, rời khỏi cái ôm ấm áp của hắn, nhìn khuôn mặt yêu nghiệt đó, hỏi: “Người vẫn chưa nói cho ta biết tại sao ta cường đại rồi, người mới trở lại.”

Tử Tiêu lại lần nữa ôm nàng vào lòng, nói: “Nàng hẳn là biết Ngu Hành?”

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: “Biết, là thống trị giả của thế giới này.”

“Thần điện không tính là gì, nhưng ca ca của nàng, người có biết, là tướng quân ở đó, nếu hắn biết muội muội của mình bị người khác giết....”

Tử Tiêu không nói thêm gì nữa, Độc Cô Thiên Diệp đã hiểu được ý của hắn. Nếu Lục Viễn Sương chết, ca ca của nàng (LVS) nhất định sẽ tìm các nàng (TD) báo thù, nếu hắn(LVH) bị giết, Ngu Hành sẽ biết sự tồn tại của nàng, đến lúc đó Đản Đản và thượng cổ thần khí sẽ trốn không khỏi mắt hắn. Vậy thì nàng sẽ nguy hiểm.

Mà Tử Tiêu, muốn đi kiểm chế bọn họ, làm bọn họ không đặt sự chú ý lên nàng. Nhưng đó là thống trị giả! Mà hắn có thận phận gì, có thể hắn chống lại thống trị giả!

“Ta biết thân phận của người không chỉ đơn giản là các chủ Âm Các, không ngờ rằng người so với tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn.” Độc Cô Thiên Diệp nói, “Người yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng cường đại.”

“Tiểu Diệp Nhi luyện tiếc ta ngaa!” Tử Tiêu ôm nàng, cảm thấy mình đang ôm toàn bộ thế giới, nghe được sự cam đoan của nàng, trong lòng giống như được ăn mật.

“Ai luyện tiếc người, chỉ là thói quen của ta mà thôi.” Độc Cô Thiên Diệp giận dỗi mắng. chỉ là thói quen của ta, thói quen có người tồn tại, thói

quen ở cạnh người, thói quen có người và ta.

Không trung truyền đến một trận dao động, ánh mắt Tử Tiêu tối lại, hướng tới nơi đó lặng lẽ phất tay. Hắn lấy ra một cái vòng tay đeo vào tay nàng, nói: “Có nó, nàng tùy thời có thể tìm được ta. Lúc nhớ ta, đưa linh lực vào, rồi kêu tên của ta là được. Sau này nếu gặp khó khăn, nó sẽ che chở nàng, đợi ta trở về.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn vòng tay trên tay, lại là tử linh ngọc hiếm thấy tạo thành! Đeo ở trên cổ tay nàng, làm cho tay của nàng càng thêm trắng nõn tinh tế.

Nghe hắn dặn dò, nàng biết hắn phải đi lập tức, trong lòng thật khó chịu.

“Ta sẽ trở về tìm nàng, chúng ta gặp mặt, ta sẽ nói tất cả cho nàng biết.” Tử Tiêu an ủi nói.

“Ừ.” Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, “Ta sẽ nhanh chóng trưởng thành.”

“Ta chờ nàng.” Tử Tiêu nói xong, hôn lên môi của nàng, đem sự lưu luyến hóa thành triền miên. Độc Cô Thiên Diệp cũng đáp lại, hai tay di động, đổi thành ôm hai vai của hắn.

Giống như thế nào cũng không nhắm nháp được hết tốt đẹp của nàng, hắn thật muốn ngốc cùng nàng cả đời. Nhưng không trung lại truyền đến dao động, làm hắn không thể không ngừng. Buông cánh môi bị hắn hôn đến sưng, lại hôn lên mặt nàng một cái, đối với không trung ra lệnh nói: “Đi ra.”

Hai hắc y nhân xuất hiện, quỳ xuống trước mặt Tử Tiêu. “Chủ tử.”

“Về sau ta có chuyện gì sẽ để bọn họ làm người truyền tin. La, Sát, tới nhận thức nữ chủ tử của các người.” Tử Tiêu chỉ vào hai người nói.

Tu La và Sát nhin không được co rút khoe miệng. Bọn họ khi nào thì lưu lạc tới nỗi làm người đưa tin hả? Nghĩ nghĩ, bọn họ vẫn hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, bằng không trở về sẽ bị Tử Tiêu ném tới Tuyết Sơn huấn luyện hai năm.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn La và Sát, gật đầu chào hỏi, nói với Tử Tiêu: “Ta đã biết.”

Tử Tiêu vẫy tay để hai người kia đi khỏi, làm cho Tu La và Sát buồn bực không thôi. Cảm thấy bọn họ được gọi tới chỉ để ra mắt mà thôi. Bọn họ tốt xấu gì cũng là sát quân đứng đầu. Khi nào thì không có địa vị như vậy hả?

“Tốt lắm, ta phải đi. Có gì muốn nói với ta không? Hử?” Tử Tiêu nói

“Nói cái gì? Không cho phép trêu họa ghép nguyệt, nếu không đừng trở lại.” Độc Cô Thiên Diệp uy hiếp nói, sau đó chủ động hôn lên môi hắn, gọi Tiểu Hỏa ra, phi thân rơi xuống lưng nó.

Tử Tiêu không ngờ Độc Cô Thiên Diệp lại hôn môi của mình, nhìn bóng hình màu trắng xinh đẹp trên lưng thất thái phượng hoàng, bay qua hung hăng hôn lên môi nàng, nói: “Ta sẽ thủ thân như ngọc vì nàng, nhưng mà nàng phải nhanh chóng trưởng thành.”

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hắn, gật đầu. Tử Tiêu vỗ vỗ đầu nàng, trở lại lưng Thứ Hồn, nói: “Đi thôi.”

Nhận lệnh, Thứ Hồn bay về phía trước, chỉ chốc lát đã không thấy. Độc Cô Thiên Diệp ở trên lưng Tiểu Hỏa nhìn bọn họ đi khỏi, đến khi không còn thấy bọn họ, mới nói Tiểu Hỏa bay xuống.

Lúc xuống dưới trận chiến đã gần kết thúc, Thần Điện và Âu Dương gia bị giải quyết sắp hết, chỉ có vài nhân vật lợi hại cố chống đỡ. Nhưng

người Mạc gia và Độc Cô gia liên thủ, những người đó cuối cùng cũng bị giết chết.

“Phanh!”

Thân ảnh màu trắng nặng nề đáp xuống mặt đất, Độc Cô Thiên Diệp nhìn, là Lục Viễn Sương bị Độc Cô Dật Hiên đánh bay, thanh kiếm xuyên qua ngực nàng ta, máu tươi từ miệng chậm rãi chảy ra.

“Vì, vì sao, chàng lại nhẫn tâm với ta như vậy?” Lục Viễn Sương nhìn Độc Cô Dật Hiên trong mắt chảy ra một giọt lệ. Nhìn người mình thích, cũng là người giết chết mình, nàng thật không cam lòng! Nàng xinh đẹp, thực lực mạnh mẽ, vì sao hắn lại chướng mắt nàng, cố tình đi yêu một tiện nhân thực lực thấp kém?!

“Bởi vì ta không yêu người!” Độc Cô Dật Hiên lạnh lùng đáp.

“Ha ha, ha ha.... Ta yêu người, người lại đối xử với ta như thế! Lấy mạng ta, diệt Thần điện của ta, Độc Cô Dật Hiên, ta hận người! Ta hận người! Khụ khụ khụ...” Lục Viễn Sương kích động nói xong, ho khan mãnh liệt, “Ta chết, các người cũng đừng đắc ý. Ca ca, báo thù cho muội!”

Nói lời cuối cùng, Lục Viễn Sương nhắm hai mắt lại. Đồng thời, một gia tộc lánh đời cũng biến mất trên đại lục Vũ Linh.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khung cảnh đã biến dạng, Đổng Hoàng còn vui vẻ ăn người của Thần điện và Âu Dương gia. Nàng lại nhìn hướng đi của Tử Tiêu, híp mắt. Ánh mặt trời chiếu vào người nàng, làm hình dáng của nàng trở nên mơ hồ.

Tới nữa rồi, nàng cảm thấy mình lại đi đến một thế giới không có sinh mệnh. Nhưng lúc này nàng phát hiện mặt sông có một ít phù du, đã có một vài sinh vật giống cá nhỏ tôm nhỏ. Nàng muốn chạy tới nhìn rõ ràng, nhưng lại bị dẫn ra.

Thời gian ngắn như vậy, ngắn đến nỗi làm nàng hoài nghi nàng có hay không vừa tới nơi đó, hay chỉ là ảo giác thôi.

“Thiên Diệp, các người về trước đi, ở đây giao cho chúng ta được rồi.” Mạc Kính Xuyên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp hoảng hốt đứng đó, còn tưởng rằng nàng mệt mỏi, nên bảo nàng về trước.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói với Đằng Hoàng đang ăn vô cùng vui vẻ: “Nhanh chóng trở về.” Sau đó ngồi lên lưng Tiểu Hỏa đi khỏi.

Lại nói tới Đằng Hoàng đang ăn rất vui sướng, làm sao còn nhớ Độc Cô Thiên Diệp? Tự nhiên cũng không nghe được lời của nàng, chờ nó ăn xong rồi, phát hiện không có bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp.

“Chủ nhân đâu? Chủ nhân sao lại đi? Không có ta tại sao chủ nhân lại đi hả? Chủ nhân! Chủ nhân.” Đằng Hoàng gấp tới độ kêu to, nhưng mà Độc Cô Thiên Diệp đã đi thật xa thì làm sao nghe thấy? Nhưng dù nghe, nàng cũng không để ý tới. (D: Ta thật thích bé ĐH còn mấy nàng thì sao?)

Bên kia, thứ hồn chờ Tử Tiêu bay nhanh ở không trung.

“Ta nói, người tốt cuộc cũng muốn giải phong ấn!” Thứ Hồn oa oa hét lớn, “Rốt cuộc ta có thể khôi phục thực lực, ha ha ha!”

Tử Tiêu khinh bỉ liếc nhìn Thứ Hồn một cái, nói: “Người xác định, không phải là vì thời gian này người chỉ để ý tới nữ nhân ngực to nên thực lực mới không tăng?”

Ách---- -----

Thứ Hồn bị nói, không nói được gì. Được rồi, tuy rằng hấn bị phong ấn làm cho thực lực của nó giảm xuống, nhưng chỉ cần tu luyện thật tốt, thực lực của nó vẫn có thể tăng một ít, ít nhất khi ở bí cảnh Không linh không cần một nữ nhân đến cứu!

Tử Tiêu không để ý Thứ Hồn, hỏi: “Hiện tại hắc ở nơi nào?”

“Vân Linh đại lục. Đang trên đường tới đây.” Tu La đang ẩn thân trong không khí đáp.

“Thứ Hồn, chúng ta đi qua đi.” Tử Tiêu phân phó nói.

“Thật nhiều lời.” Thứ Hồn rống lên một tiếng trong không trung, bay về phía trước, vốn đã không thấy được bóng dáng của bọn họ, lúc này càn khởi nói.

Trong một cung điện ở Vân Linh đại lục, Lục Viễn Hồng đang ở trong phòng của mình tu luyện, đột nhiên cảm thấy ngực khó chịu, đưa hắc từ trạng thái tu luyện đi ra. Hắc vượt ngực mình, như nghĩ tới chuyện gì, lấy ra mệnh bài của Lục Viễn Sương, phát hiện mệnh bài đã bể thành mấy khối.

“Muội muội!”

Lục Viễn Hồng đặt lệnh bài lên trán, nhắm mắt lại, miệng niệm vài câu, một đạo sáng từ mệnh bài đi ra, chui vào trán hắc.

“....Ca ca, báo thù cho muội!” Hình ảnh Lục Viễn Sương trước khi chết xuất hiện trong đầu hắc, nhìn thấy muội muội mình đã chết, nghe được nàng không cam lòng muốn hắc báo thù, Lục Viễn Hồng cất mệnh bài, ra khỏi cung điện.

“Tướng quân.” Thủ vệ hành lễ với Lục Viễn Hồng nói.

“Ta đi ra ngoài một chút, nếu thiên tôn có truyền tin tức xuống, chờ ta trở lại bẩm báo cho ta.” Lục Viễn Hồng phân phó nói.

“Rõ, tướng quân.”

Lục Viễn Hồng kêu linh thú ra, ngồi lên người nó bay tới thông đạo, lúc cách thông đạo không xa, đột nhiên cảm giác được cái gì, dừng lại, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ai? Đi ra!” Hắc lớn tiếng nói.

Không có người trả lời, nhưng hắc cũng không thả lỏng cảnh giác.

Chỉ chốc lát sau, một người mặc quần áo màu tím, cười kỳ lân xuất hiện trước mặt hắc. Bên cạnh hắc ta còn có hai hắc y nhân.

“Động tác của người thật chậm.” Tử Tiêu nói.

“Người là ai?” Lục Viễn Hồng nhìn bọn họ, đề phòng hỏi.

“Chúng ta là ai? Tu La, người nói cho hắc biết.” Tử Tiêu vuốt lông Thứ Hồn nói.

Tu La liếc nhìn Lục Viễn Hồng một cái, lạnh lùng mở miệng. “Chúng ta là người tới giết người!” Nói xong phát ra linh lực, công kích Lục Viễn Hồng, Lục Viễn Hồng chưa kịp phản ứng, đã bị công kích dữ dội. Lúc trước khi dễ Độc Cô gia thảm như vậy, bây giờ bản thân hắc lại thảm hại vô cùng, chết không nhắm mắt.

Tử Tiêu nhìn Tu La ra tay, mỉm cười nói: “Rất tốt nha Tu La, động tác vẫn lưu loát, sạch sẽ như vậy, thực lực rất tiến bộ.”

“Tạ chủ thượng khích lệ!”

Tu La mặt không đỏ, tim không loạn nhận khích lệ, biểu cảm còn rất chân thật. Nhìn thấy Tử Tiêu không nói gì, bổ sung một câu: “Da mặt vẫn dày như trước!”

“Cùng chủ thượng ngốc lâu.” Tu La thản nhiên nói, dẫn tới một cước của Tử Tiêu. Nhưng mà trước lúc Tử Tiêu động thủ, hắc đã tránh khỏi chỗ

đó.

“Ha ha ha, cho người ngoạn phong ẩn đi, hiện tại cả Tu La cũng đánh không lại, ha ha ha, xứng đáng a!” Thứ Hồn thấy Tử Tiêu không đá trúng Tu La, mừng rỡ cười ha ha.

Tử Tiêu hí mắt nhìn Thứ Hồn, vượt lông nó, nói: “Thứ Hồn, người có biết người đang làm cái việc ngốc gì hay không, hử?”

Thứ Hồn nghe Tử Tiêu nói, tiếng cười lập tức im bật, khẩn trương hỏi: “Cái gì, việc ngốc gì?”

“Chính là----” Tử Tiêu vượt lông của nó lê tay tới tận cổ, nói: “Khi ta ở trên lưng người, mà người lại chê cười ta!”

“Khụ khụ, chủ nhân, chủ nhân, không phải như vậy, tiểu gia không cười người, thật sự, tiểu gia không cười người, tiểu gia ta là cười Tu La, khẳng định sẽ bị người khi dễ, tiểu gia thật sự không cười người!” Thứ Hồn bị Tử Tiêu hung hăng bóp cổ, cười to biến thành kêu to.

Bộ dạng buồn cười kia, làm cho Tu La và Tu Sát nhìn không được giương khóe miệng.

“A, không ngờ khi ta đến lại nhìn thấy cảnh đẹp như vậy!” Tiếng của Thất Nguyệt đột nhiên truyền đến.

Tu La và La Sát nhìn hướng kia, thấy Thất Nguyệt và Hắc Tử còn có thêm một hắc y nhân xuất hiện.

Tử Tiêu dùng sức bóp chặt cổ Thứ Hồn, quay đầu nhìn Thất Nguyệt và Hắc Tử, nói: “Các người đã trở lại?”

Thất Nguyệt lập tức xông đến chỗ Tử Tiêu, khóc lớn nói: “Lão đại gia, ta nhớ người muốn chết, vì người cơm nước không dùng, người cũng

không biết a! Ta không tới lâu như vậy, còn không phải là suy nghĩ vì người sao! Người không biết ta nghĩ nhiều về người thế nào a~~!” (D: nghe sộc mùi đam)

“Cái gì mà vì chủ thượng suy nghĩ?” Tu Sát đi tới bên người Hắc Tử hỏi.

“Bởi vì hắc nhìn thấy lão đại theo đuổi Thiên Diệp, thì nhịn không được muốn phá hư.” Hắc Tử lời ít mà ý nhiều đáp. (D: đây ta đã bảo là đam mỹ mờ)

“Phốc-----” Lần này La và Sát trực tiếp cười ra tiếng, nhìn Thất Nguyệt ở đây làm bộ khóc lớn, nhịn không được dựng ngón cái.

Tử Tiêu nhìn Thất Nguyệt khẩu thị tâm phi, ngừng bóp cổ Thứ Hồn, nói: “Người nghĩ thế nào chẳng lẽ ta không biết? Trận pháp giải phong ấn đã chuẩn bị tốt, chúng ta trở về đi.”

Thất Nguyệt thừa lúc Tử Tiêu nói chuyện với bọn họ, ngầm nhìn Thứ Hồn.

-----Huynh đệ, thế nào, ta là bạn chí cốt đi! Cứu người từ trong dầu sôi lửa bỏng a!

-----Không sai, hảo huynh đệ, sau này ta mời người đi uống rượu!

-----Không phải cái loại giống lần trước đi?

-----Sao có thể, lần này tuyệt đối xinh đẹp!

“Ta nói, hai người các người muốn liếc mắt đưa tình bao lâu? Hay là chúng ta đi trước, để tránh quấy rầy các người?” Tử Tiêu nói, đem lực chú ý của hai người kéo lại, ngẩng đầu, phát hiện mọi người đều nhìn bọn họ.

Thất Nguyệt chạy nhanh tới, cười hì hì nói: “Liếc mắt đưa tình cái gì? Chúng ta là cách xa đã lâu, làm vậy là để bày tỏ tình cảm biết không?”

“Thì ra là thế à! Vậy người cứ tiếp tục, chúng ta về trước.” Tử Tiêu cười nói.

“Ôi chao ôi chao ôi chao, lão đại, đừng mà! Ta và nó tình cảm không sâu đậm như vậy, vừa nãy đã trao đổi xong rồi, trao đổi xong rồi.” Thất Nguyệt hét lớn.

Nói giỡn hả? Hẳn bị phong ấn, Thứ Hồn cũng không sai biệt lắm, hai người bọn họ làm sao đủ thực lực trở về!

“Khụ khụ.” Hắc Tử ho khan hai tiếng mới nhin cười, nói: “Lão đại, chúng ta về trước đi, sớm đem phong ấn cởi bỏ sẽ tốt hơn, vạn nhất Ngu Hành có động tác, chúng ta mới có thể đủ thực lực chống lại hắn!”

“Ừ, đi thôi!” Tử Tiêu nói.

Tu La và La Sát nhận được mệnh lệnh, động thủ, hai tay kết ấn, rất nhanh một khe đạo trống rỗng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tử Tiêu nhìn cửa vào, ánh mắt lóe lóe, vuốt đầu Thứ Hồn, nói: “Thứ Hồn, rời khỏi lâu như vậy, chúng ta trở về đi.”

Thứ Hồn gật đầu, mang theo Tử Tiêu đi vào. Theo sau, Thất Nguyệt và bọn Hắc Tử nối đuôi đi vào. Một người cuối cùng biến mất, cái khe chậm rãi khép lại.

Tòa cung điện được làm toàn bộ từ ngọc thạch quý hiếm, Tử Tiêu, Thứ Hồn đã hóa thành hình người, Thất Nguyệt, Hắc Tử, Tu La, La Sát, trước sau đi tới, dọc đường đi thị vệ đều kích động hành lễ với Tử tiêu.

“Chủ thượng, ngài đã trở lại!”

“Chủ thượng!”

“Thất Nguyệt đại nhân cũng trở lại!”

“Ô ô, nhóm đại nhân đều đã về!”

“Chủ thượng, chúng ta nhớ người muốn chết.”

Tử Tiêu nhìn bọn thị vệ kích động, nghe được lời bọn họ nói, một cái tát chụp xuống đầu thị vệ kia, nói: “Người nhớ ta, sợ là nghĩ ta sẽ không trở về đi?! Không có ta các người càng tự do đi? Nói cho ta nghe một chút, mỗi ngày các người bãi mấy cục?”

“Hắc hắc...” Bị vạch trần tâm tư! Nhưng bọn họ vẫn phản bác nói: “Chúng ta làm sao có bãi mấy cục? Chúng ta vẫn cố gắng tu luyện!”

“Các người cố gắng tu luyện? Đã lâu như vậy, vẫn chưa đột phá Thần cấp, ta cũng không muốn nói! Lúc ta đi người là Thần Tôn cao nhất đi?” Thất Nguyệt nhìn hắc nói.

“Chủ thượng, hai vị đại nhân. Tất cả đã chuẩn bị tốt.” Một người có bề ngoài của tiểu hài tử mười tuổi từ trong phòng đi ra, hành lễ với Tử Tiêu và Thất Nguyệt nói.

“Tiểu Đẩu đỏ, có nhớ ta hay không?” Thất Nguyệt nhìn thấy Tiểu Đẩu đỏ, chạy tới nhéo cái mặt bánh bao của hắc.

Tiểu Đẩu đỏ tát một cái vào mặt của Thất Nguyệt, nói: “Không cho phép nhéo mặt của ta! Ta cũng không phải tiểu hài tử!”

Tiểu Đẩu đỏ tuổi không nhỏ, đã vài trăm tuổi rồi, thực lực cũng rất mạnh, nhưng vì bẩm sinh, bề ngoài mười tuổi vẫn kéo dài.

“Hắc hắc... Tiểu Đẩu đỏ, người để cho ta xoa mặt, ta sẽ nói cho người biết một tin tức tốt.” Thất Nguyệt nhìn Tiểu Đẩu đỏ nói.

“Tin tức tốt gì?” Tiểu Đâu đỏ hỏi. Có lẽ bởi vì thân thể không phát triển, tuy tuổi của Tiểu Đâu đỏ khá lớn, nhưng trong lòng vẫn giống tiểu hài tử, tràn ngập hiếu kỳ.

“Người để ta nhéo ta sẽ nói cho người biết.” Thất Nguyệt thần bí nói.

Tiểu Đâu đỏ nghĩ nghĩ gật đầu đồng ý. Thất Nguyệt cười tủm tỉm đưa tay qua, nắm lấy khuôn mặt của hắn, trong lòng cảm thán nói: cảm giác thật tốt!

“Tốt lắm, người đã nhéo rồi, mau nói ta biết chuyện gì.” Tiểu Đâu đỏ lại vuốt ve tay Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt cũng không lừa hắn, vẻ mặt vô cùng thật nói: “Chúng ta tìm được người có thể trị hết bệnh của người.”

Tiểu Đâu đỏ còn tưởng nghe được chuyện gì, nghe thấy thế, mặt lập tức xụ xuống, nói: “Người lại gạt ta phải không? Lần trước nói rằng Biển Thước có thể chữa khỏi bệnh của ta, kết quả chỉ là mừng hụt.”

“Lần này tuyệt đối là thật! Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa làm được.” Thất Nguyệt nói.

Tiểu Đâu Đỏ không tin, những người khác lại hứng thú chạy tới, hỏi: “Thất Nguyệt đại nhân, là ai a? Nếu thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho Tiểu Đâu đỏ, chúng ta phải đi mời hắn tới.”

“Hắc hắc, ta nói cho các người, người đó chính là nữ chủ nhân tương lai của chúng ta.” Thất Nguyệt cười nói sự tồn tại của Độc Cô Thiên Diệp.

“Cái gì? Nữ chủ nhân?!” Mọi người kinh ngạc kêu ra tiếng, nhìn Tử Tiêu, lại nhìn Thất Nguyệt, thầm suy đoán độ chính xác của chuyện này.

Trong cung điện lúc trước cũng có thị nữ, hoàn phi yến gầy, các loại mỹ nữ đều có! Các nàng đều nghĩ biện pháp leo lên giường của Tử Tiêu, có thể làm chủ nhân của cung điện này, xui xẻo chính là hắn không thích nữ nhân, bị làm phiền, trực tiếp quăng tất cả nữ nhân ra ngoài. Cho nên bây giờ trong cung điện đều là nam nhân.

Lúc trước bọn họ còn nghĩ hắn không có hứng thú với nữ nhân, có thể hay không thích nam nhân. Khi đó mọi người đều cảm thấy bất an!

Mọi người đối với độ chán ghét nữ nhân của Tử Tiêu đã lĩnh hội toàn bộ, nay lại nghe nói sẽ có nữ chủ nhân, phản ứng đầu tiên của mọi người là: tin tức này là giả!

Nhưng nhìn thấy Tử Tiêu không phản bác, chỉ ôm cánh tay tựa vào tường cười nhìn bọn họ, cho nên phản ứng thứ hai là: không thể nào?

Trầm mặc nửa ngày, cho nên thị vệ bạo phát, hoan hô nói: “Trời ạ, lâu như vậy, chúng ta rốt cuộc cũng có nữ chủ nhân! Người đó là tiên nữ đã cứu chủ thượng của chúng ta? Thì ra chủ thượng của chúng ta không phải đoạn tay áo a!”

Thất Nguyệt, Thứ Hồn và Hắc Tử nghe những người đó nói, cười đến cong thắt lưng, vui sướng khi người gặp họa, nghĩ: những người này vui vẻ quá độ, bọn họ muốn chọc phiền toái! Dám nói hắn là cong, ha ha ha!

Quả nhiên, sắc mặt Tử Tiêu đen tới không thể đen thêm, nhìn mọi người trong viện hoan hô nói: “Buồn cười không?”

Nghe được giọng nói của Tử Tiêu, bọn thị vệ mới an tĩnh lại, nghĩ tới lời mình vừa nói, một đám sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ: xong đời, xong đời, tại sao vui vẻ lại đem lời trong lòng nói ra?!

Trong viện an tĩnh lại, Tử Tiêu lấy ngọc châu nho nhỏ ném lên không trung, ngọc châu xoay tròn vài vòng, bên trong xuất hiện một bóng người.

Tóc dài bay bay, trang phục màu tím, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo khí tức hủy diệt, ôm đàn cầm ngồi trên người thất thái phượng hoàng. Một thân khí chất nhu hòa, mê hoặc mọi người.

“Ta lau, người này là nữ chủ nhân của chúng ta sao?” Tiểu Đậu đỏ hỏn, kéo hồn phách của đám người ở đây lại.

Tử Tiêu nhìn bóng dáng trong không trung, nói: “Đúng vậy, cho các người nhìn, nhận thức nàng, tránh cho về sau nàng đến cửa mà các người không biết!”

“Nữ chủ nhân thật xinh đẹp!” Có người cảm thán nói.

“Thất Nguyệt đại nhân, người nói nàng có thể chữa khỏi bệnh của ta, là thật sao?” Tiểu Đậu đỏ hỏn chạy tới trước mặt Thất Nguyệt hỏi. Không biết vì sao, hắn nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, có một cảm giác, có lẽ nàng thất sự có thể chữa hết bệnh của mình.

“Đương nhiên, nhưng ta nói là sau này, không phải bây giờ.”

“Bởi vì hiện tại nàng chỉ có thể luyện chế Thập phẩm đan dược.”

Nghe Độc Cô Thiên Diệp chỉ mới luyện được đan dược Thập phẩm, hy vọng trong mắt Tiểu Đậu đỏ hỏn lập tức bị dập tắt, lúc trước cái người biến thái kia có thể luyện chế đan dược thập tam phẩm, đối với bệnh của hắn cũng bó tay.

Thị vệ khác nghe Thất Nguyệt nói, cũng có chút mất mát, an ủi Tiểu Đậu đỏ hỏn nói: “Không sao đâu, nữ chủ nhân không thể chữa khỏi bệnh của người, sau này ta sẽ tìm những người khác.”

“Ta còn chưa nói hết mà!” Thất Nguyệt thấy bọn họ mới nghe có nửa câu mà đã thất vọng, chạy nhanh tới bổ sung, nói: “Ta nói cho các người

biết, bây giờ nàng mới 21 tuổi, chờ đến khi nàng trưởng thành, không phải có thể chữa khỏi cho Tiểu Đậu đỏ sao?”

“Cái gì? Mới 21 tuổi! 21 tuổi Luyện đan tông sư?!” Mọi người bị đả kích, bọn họ ở đây đã được xem như thiên tài, nhưng cũng không có xuất hiện Luyện đan tông sư 21 tuổi a!~

Hy vọng trong mắt Tiểu Đậu đỏ khôi phục, chạy tới trước mặt Tử Tiêu, hưng phấn mang theo một chút không yên, hỏi: “Sau này ta có thể xin nữ chủ nhân chữa bệnh cho ta sao?”

“Đương nhiên có thể!” Tử Tiêu cười nói.

“Nữ chủ nhân sẽ đồng ý sao?” Tiểu Đậu đỏ tiếp tục hỏi.

Tử Tiêu vuốt đầu của hắn nói: “Yên tâm đi, nàng sẽ đồng ý.”

“Cám ơn chủ thượng.” Tiểu Đậu đỏ vui vẻ nói.

“Nữ chủ nhân mới 21 tuổi, vậy không phải chủ thượng trâu già gặm cỏ non sao?” Không biết ai nói câu này, mọi người lập tức cười như điên.

Tử Tiêu nhìn một đám người đều cười, nói: “Xem ra khi chúng ta không ở đây, mỗi ngày các người đều quá thanh nhàn. Có phải đã thật lâu chưa tới Tuyết Sơn Băng Tuyền hay không? Hôm nay các người đều đi hết đi, hai ngày sau trở về.”

Tử Tiêu nói xong liền vào trong điện, Tiểu Đậu đỏ cũng chạy vào.

“Các huynh đệ, hãy nén bi thương!” Thất Nguyệt thở dài với bọn họ, nói, trong lòng lại cười như điên.

Nói xong hắn và Hắc Tử cũng vào trong đại điện. Nhưng cho dù đã vào, thị vệ bên ngoài cũng nghe được tiếng cười to.

“Thất Nguyệt là người xấu.” Có người nói.

“Làm sao bây giờ? Ta đã lâu không có tới Tuyết sơn, chỉ nghĩ thôi cả người đã phát run a!”

“Làm sao bây giờ, còn có thể làm sao, chạy nhanh đi thôi, nếu chủ thượng ra nhìn thấy chúng ta vẫn chưa đi, đừng nói hai ngày, hai tháng còn có thể.”

“Aizz, đi thôi.”

“Trước đi tìm đại sư lấy Cuồng bạo đan, bằng không khó ai đi qua.”

“Đúng đúng đúng, đi tìm đại sư. Cái gì cũng có thể thiếu, nhưng Cuồng bạo đan thì không thể thiếu.”

Thất Nguyệt và Hắc Tử đuổi theo Tử Tiêu, Thất Nguyệt ho khan một cái, nói: “Thật ra ta cảm thấy bọn họ nói không sai, này, khụ khụ, xác thực là người trâu già gặm cỏ non mà!”

Tử Tiêu liếc Thất Nguyệt một cái, nói: “Ai nói? Sau khi phong ấn ta phải từ một tiểu hài tử đi lên đi? Ta hiện tại cũng không tới 30 tuổi.” Hừ hừ, muốn nói hăn già? Không có cửa đâu! Hăn sao có thể lớn hơn nàng nhiều tuổi? Hăn mới sẽ không thừa nhận mình già!

Thất Nguyệt hèn mọn nhìn hăn một cái, già thì già đi, còn không thừa nhận mình già, ai, người nha!

Mấy người xuyên qua đại điện, đi ra phía sau, vào một rừng trúc. Xuyên qua rừng trúc, nhìn khoảng không to lớn. Tiểu Đẩu đỏ chỉ tay về phía trước, nói: “Niên Tuế đại sư bày trận pháp ở nơi nào.”

Bọn Tử Tiêu đi qua, nhìn thấy một lão giả râu bạc trắng đang ở bãi cuối cùng bày trận pháp. Nhìn thấy bọn Tử tiêu, ngừng tay một chút, đứng

dậy hành lễ với ba người nói: “Chủ thượng, trận pháp vẫn còn một chút mới xong, mời các người đợi một lát.”

“Đại sư cứ làm từ từ, chúng ta chờ là được.” Tử Tiêu nói.

Sau khi Niên Tuế đại sư hành lễ, ngồi xuống tiếp tục bày trận. Chỉ chốc lát sau, ba trận pháp đã bày xong.

“Chủ thượng, trận pháp đã xong.” Niên Tuế đại sư cười nói, “Các người đi vào trận pháp này là có thể giải trừ phong ấn.”

Tử Tiêu, Thất Nguyệt và Hắc Tử một người đi vào một trận pháp, ngồi ở trung tâm của trận pháp. Niên Tuế chờ ba người ngồi xuống, lấy một thủy tinh trận thạch phóng tới trung tâm của ba trận pháp, thủy tinh thạch vừa rơi xuống đất, ba trận pháp đồng thời khởi động.

Niên Tuế đại sư đi ra một chỗ quan sát quá trình vận hành của trận pháp, thấy không có vấn đề, nên ở một bên chờ.

Tiểu Đâu đỏ đi tới chỗ Niên Tuế, hỏi: “Niên Tuế đại sư, bọn chủ thượng cần bao lâu mới có thể tốt?”

“Thời gian hơi lâu, ước chừng ba ngày ba đêm.” Niên Tuế nói, sau đó hỏi: “Tại sao vừa nãy ở bên ngoài âm ỹ như vậy?”

Tiểu Đâu đỏ cười nói: “Bọn họ bị chủ thượng phạt đi Tuyết Sơn. Bởi vì bọn họ nói chủ thượng râu già gặm cỏ non.”

“Râu già gặm cỏ non? Có ý gì?”

“Hắc hắc, chủ thượng tìm nữ chủ nhân cho chúng ta, nhưng nàng chỉ mới 21 tuổi, sau đó bọn họ nói hắc râu già gặm cỏ non.” Tiểu Đâu đỏ vừa nghĩ tới cảnh đó đã buồn cười. Một đám nam nhân đã gần một ngàn tuổi, lại giống một đứa nhỏ, giấu cột chủ thượng, bị phạt là xứng đáng!”

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân vui sướng khi người gặp họa!

“Hả? Chủ thượng tìm nữ chủ nhân cho chúng ta?” Niên Tuế giật mình, cũng vui mừng, dù sao mọi người thấy chủ thượng bài xích nữ nhân như vậy thì có chút nóng lòng.

“Đúng vậy, mới 21 tuổi, đã là thập phần luyện đan tông sư.” Tiểu Đậu đỏ cười nói, “Chủ thượng nói sau này có cơ hội sẽ để cho nữ chủ nhân chữa bệnh cho ta.”

“21 tuổi thập phẩm luyện đan tông sư?” Niên Tuê kinh ngạc một chút, nhưng khôi phục lại rất nhanh, nói: “Nữ chủ nhân tương lai có vẻ rất mạnh mẽ!”

“Đúng vậy, Thất Nguyệt đại nhân nói, nàng có rất nhiều bản lĩnh, chờ bọn họ đi ra sẽ nói cho chúng ta nghe.” Tiểu Đậu đỏ nói, trong mắt đều là mong chờ.

Sau đó hai người không nói nữa, chỉ im lặng nhìn ba người giải phong ấn.

Thị vệ bên ngoài sau khi cầm Cuồng bạo đan, ngoan ngoãn tới Tuyết Sơn ngâm băng tuyền, lạnh đến tận xương, làm cho bọn họ nhin không được run lên. Nhưng còn may, thời gian chỉ có hai ngày, không thì bọn họ phải khóc ròng.

Chờ khi thị vệ trở về, bọn Tử Tiêu vẫn còn trong trận pháp. Bọn họ đi vào rừng trúc, im lặng chờ ba người đi ra.

Buổi sáng ngày thứ ba, ba trận pháp phát ra một luồng sáng màu trắng lên tới tận trời, làm bọn họ nhắm chặt hai mắt. Không đợi đến khi họ mở mắt, bọn họ liền cảm nhận được ba uy áp mãnh liệt. Lại trợn mắt, bạch

quang thối lui, thạch trận vì không còn lực lượng, biến thành bột phấn. Bọn Tử Tiêu đứng ở đó, vẫn là ba người, nhưng cảm giác bất đồng.

“Cung nghênh chủ thượng trở về!” Mọi người quỳ xuống trước mặt Tử Tiêu.

“Đều đứng lên đi!” Tử Tiêu nói, “Từ giờ trở đi, các người có chuyện làm.”

“Rõ, chủ thượng!” Mọi người kêu to đáp.

--- -----

Lại nói. Tử Tiêu đi đâu, Độc Cô Thiên Diệp không biết, sau khi nàng từ chiến trường trở về nhìn lại bên cạnh đã không còn hắc, trong lòng có chút mất mát. Hắc đi rồi, nàng mới biết được, mình quen có hắc làm bạn trong cuộc sống, từ lâu hắc đã trở thành một phần trong cuộc sống của nàng.

Nàng ăn đan dược, ngồi trong phòng khôi phục tinh thần lực, lúc vừa rời khỏi trạng thái tu luyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng khóc: “Chủ nhân, chủ nhân, người có hay không a? Chủ nhân, chủ nhân, người không thể không cần Tiểu Đằng a! Ô ô, chủ nhân....”

Độc Cô Thiên Diệp nghe tiếng khóc, trên trán xuất hiện hai vạch đen. Nàng mở cửa phòng, nhìn thấy Độc Cô Dật Hiên cầm Tiểu Đằng đi tới chỗ nàng.

Vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp, Đằng Hoàng lập tức quấn vào cổ tay nàng, sau đó thu hồi nhánh nhỏ trên tay Độc Cô Dật Hiên, cười cợt tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: “Chủ nhân, chủ nhân, Tiểu Đằng nghĩ rằng người không cần Tiểu Đằng nữa!”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 52: Bù Lại Hôn Lễ

Độc Cô Thiên Diệp nghe tiểu Đăng khóc kể, cũng không mở miệng, cho nó tha hồ tru lên.

"Chủ nhân, bỏ một mình tiểu Đăng ở nơi xa như vậy, ô ô, tiểu Đăng thiếu chút nữa không về được..."

"Không phải ta nói cho người ta đi trước sao? Là tự người không có nghe thấy chứ gì? !" Độc Cô Thiên Diệp dùng ngón trỏ chọc hoa nhỏ của Đăng hoàng.

Ách —— nó giống như thật sự không nghe thấy nàng nói chuyện.

"Người cứ cố ăn đi, có ăn thì quên chủ nhân, ta còn chưa nói người, người còn không biết xấu hổ khóc lóc với ta!" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục mắng, nhìn thấy tiểu Đăng lập tức yên lặng xuống, không để ý tới nó, nhìn Độc Cô Dật Hiên, nói: "Cảm ơn cha mang nó về."

Độc Cô Dật Hiên cười cười, nói: "Con còn khách khí với ta nữa, bé ngốc."

"Hắc hắc, " Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nhớ tới cái gì, nói: "Cha, chúng ta đi vào viện ngồi đi."

Độc Cô Dật Hiên gật đầu, cùng Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong viện lương đình ngồi xuống.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi sau Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Giờ việc này cũng xử lí xong rồi, cha chuẩn bị khi nào thì bố sung hôn lễ cho mẹ?"

"Con có ý tưởng gì hay hay không?" Độc Cô Dật Hiên hỏi.

"Con cảm thấy chờ xử lý chuyện Thần điện, Phong gia và gia tộc Âu Dương xong rồi là có thể bắt tay vào chuẩn bị. Đến lúc đó cha cưới mẹ từ Mạc gia đến gia tộc Độc Cô, phải chuẩn bị tốt kiệu hoa gì đó, còn có mời tân khách gì cũng phải thương lượng với ông nội bà nội, ông cố bà cố nữa." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ nói.

"Ừ, cha nhất định phải cho mẹ con một hôn lễ long trọng." Độc Cô Dật Hiên nói, "Con phải hiến kế cho cha, tốt nhất là có thể cho mẹ con một kinh hỉ."

"Dạ." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Mạc Thu Thủy đến thăm Độc Cô Thiên Diệp, nhìn bọn họ cha và con gái đang ở trong viện nói chuyện phiếm, đi qua hỏi: "Hai người nói cái gì vậy, tán gẫu đến vui vẻ?"

"Hắc hắc, ngài đoán xem!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Mạc Thu Thủy đến đây, đi ra ngoài đình, kéo tay nàng đi vào.

"Ha ha, các người tán gẫu cái gì làm sao ta biết." Mạc Thu Thủy cười nhéo mũi Độc Cô Thiên Diệp, sau đó ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Dật Hiên, nói: "Các người đang nói bí mật gì? Nói đến vui vẻ như vậy!"

"Chúng ta đang nói cha bố sung hôn lễ cho mẹ!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Mặt Mạc Thu Thủy lập tức đỏ bừng , cúi đầu nói: "Sao các người lại nói chuyện này chứ ?"

"Nghĩ mọi chuyện vừa giải quyết xong, hơn nữa ta nợ nàng hôn lễ này đã nhiều năm như vậy, cũng là lúc bồi thường cho nàng." Độc Cô Dật Hiên nắm lấy tay Mạc Thu Thủy, ẩn tình nhìn nàng.

Độc Cô Thiên Diệp ho khan hai tiếng, nói: "Cha, mẹ, chờ hai người bổ sung hôn lễ xong, con phải rời khỏi ."

"Rời khỏi? Thiên Diệp, con muốn đi đâu?" Mạc Thu Thủy vừa nghe Độc Cô Thiên Diệp muốn đi, vội vàng hỏi.

"Phượng Vũ đại lục. Tiểu Hỏa phải đi về tiến hóa." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Tiểu Hỏa là bản mạng khế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp, nó có chuyện, chắc chắn nàng toàn lực xử lý. Bọn họ cũng không có cơ để nàng không đi.

"Vậy chừng nào thì con đi?" Độc Cô Dật Hiên hỏi.

"Chờ qua hôn lễ cha mẹ thì đi." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, "Hôn lễ của cha mẹ, con chắc chắn phải tham gia rồi mới đi."

"Vậy còn bọn ông ngoại con?" Mạc Thu Thủy hỏi.

"Bọn ông ngoại vẫn là ở lại chỗ này đi. Về tới bốn gia, coi như là hoàn thành tâm nguyện tổ tông. Hơn nữa trực tiếp đưa bọn họ đến bốn gia , sau này bọn họ cứ sống ở bốn gia cũng rất tốt. Dù sao Luyện Yêu Hồ không phải nơi sinh sống lâu dài, bọn họ cũng cần cuộc sống dưới ánh mặt trời." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ nói, "Quay lại con sẽ thương lượng với bọn ông ngoại một chút."

"Vậy chừng nào thì con trở về?" Mạc Thu Thủy lại hỏi.

"Chờ mọi chuyện xong xuôi sẽ về." Độc Cô Thiên Diệp trả lời đến.

Nàng vốn nghĩ chờ Tiểu Hỏa tiến hóa xong sẽ quay lại, sau đó bắt đầu người một nhà cùng nhau sinh sống. Lại không biết rằng, sau khi nàng rời Vũ Linh đại lục, ngày về đã là xa xa không hẹn.

Bốn thế lực lớn đối chiến, kết quả trong dự liệu, lại ngoài dự liệu. Thế lực Thần điện mạnh hơn Mạc gia, nhưng gia tộc Độc Cô hơn gia tộc Âu Dương một ít.

Trải qua lần chiến đấu này, gia tộc lánh đời bị lộ trong tầm mắt người đời, rất nhiều người mới biết, thì ra trừ nhất lưu nhị lưu gia tộc, vẫn còn những gia tộc rất mạnh mẽ khác.

Mặc dù có thuốc bột của Độc Cô Thiên Diệp, bắt thần điện và gia tộc Âu Dương, Mạc gia và gia tộc Độc Cô vẫn trả giá không nhỏ, không ít linh sư chết đi trong lần chiến đấu này, tất cả mọi người bị thương, hoặc là linh lực hao hết. Nhưng so với diệt tộc, bọn họ vẫn có vẻ may mắn .

Có thể lực nhìn thấy trong lần chiến đấu này Mạc gia đã bị hao tổn không nhỏ, tính toán căn cước sự nghiệp gia tộc bọn họ, hoặc là thu cả Mạc gia về túi. Nhưng Công hội Luyện đan sư đứng dậy trước tiên, tuyên bố với cả đại lục, ai dám động Mạc gia một chút, vậy Công hội Luyện đan sư vĩnh viễn sẽ không luyện chế một viên đan nào được cho bọn họ. Người không có gia nhập Công hội Luyện đan sư cũng biểu đạt quan điểm của mình, Độc Cô Thiên Diệp là người bọn họ tôn kính, ai dám động Mạc gia, bọn họ kiên quyết chống cự!

Sau đó Công hội Luyện khí sư và Công hội Linh sư cũng đứng ra tuyên bố lập trường của mình, nếu ai dám động Mạc gia, thì sẽ đối nghịch với Công hội Luyện khí sư và Công hội Linh sư!

Bởi vì bọn họ lực rất mạnh, những gia tộc và thế lực rục rịch này mới thu lại tâm tư của mình, bằng không Mạc gia sau đại chiến sau còn phải đối phó bọn họ, không thể nhanh chóng tiếp nhận sản nghiệp của Phong gia và thần điện ở các nơi, không thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đại viện Mạc gia được tu sửa rất nhanh. Không khác trước lắm, chẳng qua thiếu cây cỏ trong viện thôi.

Những ngày sau, Mạc gia và gia tộc Độc Cô bắt đầu phân phối sản nghiệp Phong gia và thần điện, nghĩ đã là thân gia, hai bên đại khái chia đều sản nghiệp này. Bọn Mạc Chấn Đình cũng được phái đến một cái thành thị bậc hai cư ngụ, làm một phân gia quản lý phân phối sản nghiệp của mình.

Thị vệ Mạc gia huấn luyện trong Luyện Yêu Hồ cũng đi ra, thực lực của bọn họ đã ngang ngửa thị vệ trên đại lục Vũ Linh, bọn Mạc Chấn Đình họ cũng đang dùng một ít thị vệ không quen. Dù sao vừa mới lập môn hộ, dùng thị vệ trước kia cũng quen thuộc thuận tay hơn.

Ban đầu bọn Mạc Kính Xuyên muốn sắp xếp bọn Mạc Chấn Đình ở Thành Đức Lan, nhưng Mạc Chấn Đình nói phân gia khác khó tránh khỏi có ý kiến, không bằng tự mình cũng làm một phân gia, quản lý sản nghiệp khu trực thuộc, giống gia tộc khác vậy. Cuối cùng bọn Mạc Kính Xuyên đành đồng ý .

Tuy rằng hoàn cảnh và sự nghiệp đều phải bắt đầu làm quen một lần nữa, nhưng đối với bọn Mạc Trì từng có kinh nghiệm quản lý mà nói, cũng không khó khăn bao nhiêu, chẳng qua là vấn đề thời gian. Cho nên mặc dù bận rộn, bọn họ vẫn hấp tấp chuẩn bị hôn sự cho Mạc Thu Thủy như cũ.

Mặt khác, sau khi chiến đấu kết thúc Phượng Tam Muội lập tức lôi kéo Độc Cô Vân Hằng về gia tộc, lúc đi vẫn nhắc phải làm một hôn lễ thật

lớn cho bọn Độc Cô Dật Hiên. Độc Cô Trần Viễn và Giải Băng cũng quay về tích cực chuẩn bị.

Mạc Thu Thủy bọn họ cũng nhìn rồi, tướng mạo nhân phẩm đều vô cùng vừa lòng. Nhưng vừa lòng nhất vẫn là nàng sinh cho mình một đứa cháu gái khó lường như vậy!

Cho nên khi làm bọn Độc Cô Vân Hằng trở về, còn ở chân núi đã bắt đầu rống hống hô to: "Bố quan không có bố quan tất cả đi ra, tất cả đều đi chuẩn bị hôn lễ cho ta! Nhất định phải cho ta làm một hôn lễ thể ki!"

Phượng Tam Muội nhìn Độc Cô Vân Hằng đang rống to, lắc đầu tới: "Học xấu, đúng là học xấu!"

"Phu nhân, ta không phải là học xấu gì, ta chỉ là phóng thích tính cách thôi được không?" Độc Cô Vân Hằng thấy biểu tình Phượng Tam Muội, còn giải thích.

"Có không cũng như nhau." Phượng Tam Muội liếc hẩn một cái, mang bọn Độc Cô Trần Viễn, Giải Băng về. Bọn họ thương lượng xem hôn lễ này làm thế nào mới tốt.

Hai bên gia tộc đều tích cực chuẩn bị chuyện hôn lễ, mà đương sự lại ở trong viện chơi cờ nói chuyện phiếm, rất thích ý.

Độc Cô Thiên Diệp đi trên hành lang, thấy thị nữ thị vệ vẫn an nàng, nàng gật đầu một cái cười đáp lại. Xuyên qua hành lang dài thì nhìn thấy Độc Cô Dật Hiên và Mạc Thu Thủy ngồi trong lương đình, giữa họ là bàn cờ, Mạc Thu Thủy thỉnh thoảng đi lại gò đó, dẫn tới Độc Cô Dật Hiên cười ha ha. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, thì vỗ tay với nàng.

"Thiên Diệp đến đây, con mau đến xem xem cờ này mẹ nên đi thế nào." Đầu Mạc Thu Thủy nâng lên từ ván cờ, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, nói: "Mẹ lại bị cha bức đến tuyệt cảnh à? Gặp tình huống này, thường thường phải trí tử sau đó sinh."

Mạc Thu Thủy nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, nhắc tới "Trí tử sau đó sinh", lại nghiêng cứu bước tiếp theo đi thế nào.

"Cha, ông ngoại để con tới báo cho cha, giờ cách đại hôn chỉ có nửa tháng , dựa theo tập tục, trong nửa tháng này cha không thể gặp mẹ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy biến sắc Độc Cô Dật Hiên, trong lòng cười trộm, trên mặt lại còn làm bộ như đứng đắn, "Cho nên ông ngoại công và các cậu, cho cha lập tức đi về nhà."

Ách ——

Thì ra con gái mình đến là đuổi mình đi ? !

"A? Vậy cũng phải chờ bọn ta hạ xong bàn cờ này rồi nói chứ?" Mạc Thu Thủy ngẩng đầu kháng nghị.

"Cậu tư nói, hai người tổng thể có thể hạ cả một ngày, bởi vì có người luôn do dự, còn luôn đi lại. Nếu hia người hạ xong bàn cờ này rồi, trời đã tối." Độc Cô Thiên Diệp thuật lại lời nói Mạc lão tứ.

"Hắc hắc, Thiên Diệp, con coi như không thấy ta, để ta và mẹ con lại ngốc một lát, chỉ một lát! Con về nói cho các cậu con không nhìn thấy chúng ta là được." Độc Cô Dật Hiên nhìn Độc Cô Thiên Diệp cầu xin.

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được cười ra, cười một lát mới ngưng lại được, nói: "Đã biết cha sẽ không lập tức đi. Cậu nói, chắc chắn cha sẽ không đi, cha ngày mai nhất định phải đi. Bằng không sẽ không gả mẹ cho cha nữa. Được rồi, con đã chuyển lời xong, con đi trước, cha tiếp tục chơi cờ với mẹ đi." Nói xong nàng đi về phòng của mình.

Hôn kỳ tới gần, giờ Mạc phủ đã bắt đầu trang trí, đèn lồng màu đỏ đã treo cao cao, tơ lụa màu đỏ cũng đã kéo lên. Độc Cô Thiên Diệp một đường đi tới, nhìn tơ lụa màu đỏ tung bay theo gió, trong lòng nàng lại đột nhiên nhớ tới bóng dáng màu tím kia, cảm giác hẫng giống như xuyên qua vô số thời không ngóng nhìn nàng.

"Nhớ hửn ?" Giọng Hác Bằng Du truyền đến từ đỉnh đầu.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Hác Bằng Du ghé vào xà nhà, mắt buồn ngủ mông lung nhìn nàng.

"Buồn ngủ cũng không về phòng ngủ đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hác Bằng Du nhảy xuống, rơi xuống bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, ôm bả vai của nàng, nói: "Ngủ trên giường có cảm giác thoải mái khi ngủ trên giường, ngủ trên xà nhà tự nhiên cũng có cảm giác thoải mái khi ngủ trên đó, muội sẽ không hiểu được!"

"Muội cũng không suy nghĩ cẩn thận." Độc Cô Thiên Diệp trợn trắng mắt.

"Mười là đang nhớ hửn chứ gì? Muội đó nha, khi cùng một chỗ thì không thấy luyến tiếc đối phương chút nào, thường thường khi người ta đã rời khỏi, mới có thể phát hiện thật ra đã quen sự tồn tại của nàng, mới biết thì ra mình cũng sẽ nhớ nhung." Hác Bằng Du hình như có cảm nhận mà nói.

Độc Cô Thiên Diệp không trả lời, chỉ nhìn mây trắng trên trời mà ngẩn người. Hác Bằng Du thấy nàng như vậy, trở lại xà nhà tiếp tục ngủ. Nhưng có ngủ hay không cũng chỉ có hửn mới biết.

Cửu Thiên Huyền Giới, trong ngọc thạch cung điện.

Tử Tiêu nằm trên ghế quý phi của mình, nhìn trâm ngọc trong tay phát ngốc. Tiểu Đậu tử đi đến, nói: "Chủ thượng, thiên tôn phái sứ giả tới."

"Nga? Ta còn chưa phái người đi qua, sao lão bất tử kia lại phái người qua đây?" Tử Tiêu vẫn nhìn cây trâm trong tay như cũ, thuận miệng hỏi.

"Không biết, hẳn là nghe nói ngài đã về, cho nên mới phái người đến bày tỏ ý tứ của mình." Tiểu Đậu tử suy đoán.

"Vậy người đi gọi hẳn vào đi." Tử Tiêu nói, cài trâm ngọc lên trên đầu mình, nhưng không ngồi dậy nổi.

Một nữ tử thướt tha mỹ miều đi vào theo tiểu Đậu tử, nhìn thấy Tử Tiêu nằm trên quý phi ghế, nhất thời ngượng ngùng. Ườn ẹo đi đến trước Tử Tiêu, nghiêng nửa người, hành lễ với Tử Tiêu, khe khẽ nói: "Tham kiến chí tôn đại nhân."

Tử Tiêu nhú nhú mày, cũng không kêu nàng đứng dậy, nghiêm mặt hỏi: "Thiên tôn sai người đến có chuyện gì?"

"Thưa chí tôn đại nhân, thiên tôn biết ngài đã về, riêng phái nô tỳ lại đây ân cần thăm hỏi một chút, hy vọng ngài có thời gian sang chơi." Nàng kia nói xong lấy thiệp mời từ trong nhẫn không gian ra, nhân cơ hội đi đến trước người Tử Tiêu, nói: "Đây là thư thiên tôn đại nhân ân cần thăm hỏi ngài tìn và thiệp mời."

Tiểu Đậu tử tiến lên ngăn nàng lại, không cho nàng tiếp tục tới gần Tử Tiêu, lấy thứ trong tay nàng, xoay người giao cho Tử Tiêu.

Tử Tiêu nhìn nhìn hai thứ đó, sau đó lại đưa cho tiểu Đậu tử, nói: "Tâm ý Thiên tôn bản tôn đã nhận được, phiền người khi về thay ta ân cần thăm hỏi thiên tôn, nói Tiêu phi thường cảm tạ, nếu sau này có thời gian, ta sẽ đi tìm hẳn chơi cờ. Đường về xa xôi, không chậm trễ hành trình của người. Tiểu Đậu tử, tiễn khách!"

Tử Tiêu nói xong thì nhắm mắt lại không thèm mở nữa, tiểu Đậu tử nói với nữ tỳ kia: "Thị hầu đại nhân, mời."

"Người..." Nữ tỳ không cam lòng liếc mắt nhìn Tử Tiêu một cái, phát hiện hẳn thật sự không để ý tới mình, yêu kiều hừ, xoay người đi ra ngoài. Tiểu Đậu tử đi theo nàng ra.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Đậu tử lại về, nói: "Chủ thượng, tin tức vừa mới truyền lại."

"Tin tức gì?" Tử Tiêu miễn cưỡng hỏi, mí mắt cũng không nâng một chút.

Tiểu Đậu tử lấy phong thư ra nhìn một chút, nói: "Ngô, hình như là nữ chủ nhân tương lai."

Tử Tiêu lập tức mở mắt, nhìn tiểu Đậu tử, nói: "Chuyện gì?"

Tiểu Đậu tử xem thư xong rồi, nói: "Cha mẹ nữ chủ nhân tương lai sắp đại hôn."

"Làm hôn lễ sao, người đi chuẩn bị một phần danh mục quà tặng đưa qua, nói là hạ lễ con rể tương lai đưa!" Tử Tiêu suy nghĩ một chút, nói.

"Dạ, chủ thượng." Tiểu Đậu tử đi ra ngoài, nghĩ có thể cho hẳn đi tặng lễ không, thuận tiện có thể nhìn nữ chủ nhân ! Hắc hắc.

"Thuận tiện nói cho bọn họ, ai tự tiện rời khỏi, sau khi về đi ngâm băng tuyền." Lời nói Tử Tiêu truyền đến từ phía sau, bóp chết tâm tư nhỏ nhỏ của tiểu Đậu tử từ trong nôi.

Thành Mộng Uyển, thành thị bọn Mạc Chấn Đình làm việc, gần nhất đến đây không ít tân khách, đều là đến vì đại hôn Mạc Thu Thủy. Làm cho hị vốn định điệu thấp lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bởi vì ——

"Hội trưởng Công hội Luyện đan sư đến..."

"Hội trưởng Công hội Linh sư đến..."

"Phó hội trưởng Công hội Thuần thú sư đến..."

"Phó hội trưởng Công hội Luyện khí sư đến..."

"Gia chủ Trữ gia đến..."

"..."

Ngày mai là ngày Mạc Thu Thủy xuất giá, theo tập tục, hôm nay Mạc gia bày tiệc. Vốn mời phân gia Mạc gia khác, sau đó đưa thiệp cho Công hội Luyện đan sư và thế lực khác, không nghĩ tới Mạc Kính Xuyên và đại trưởng lão đều đi, Hắc Bạch Vô Thường tự mình đến, hơn nữa người những thế lực khác đến cũng đều là cấp quan trọng.

Không nghĩ tới một phân gia Mạc gia đi lên từ Huyền Nguyệt đại lục, gả con gái cư nhiên đến đây nhiều người có thân phận như vậy, còn là hôn lễ bổ sung mà thôi, làm cho không ít người chấn động. Mạc gia lâm thời bỏ cũ thay mới cấp bậc yến hội, cấp bậc hướng tăng lên không ít.

Đến thời gian yến hội, mọi người chuẩn bị khai tiệc, đột nhiên trên không trung trống rỗng xuất hiện vài người, sau khi bọn họ xuất hiện trực tiếp rơi xuống trong viện.

"Các người là?" Mạc Trì làm người đón khách, đi đến trước mặt họ hỏi.

"Chúng ta phụng mệnh lệnh chủ thượng, vội tới đưa hạ lễ cho nhạc mẫu tương lai của hắc." Tu La vội nói Mạc Trì, sau đó phất tay với phía sau. Người đằng sau lập tức lấy hạ lễ của mình trong nhẫn không gian

ra. Mấy người cùng một chỗ, cơ hồ ngồi toàn bộ cả sân, hơn nữa bọn họ còn đang không ngừng lấy ra bên ngoài.

Tân khách ghen hòng nhìn trần trối, tặng lễ này đưa cũng nhiều quá rồi? !

Độc Cô Thiên Diệp khi Tu La vừa xuất hiện thì lập tức nhận ra hắn, nhìn thấy bọn họ có xu thế nhồi đầy sân, nàng trực tiếp mở miệng gọi hắn: "Tu La."

Tu la đang báo quà tặng mình chuẩn bị, nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp kêu mình, tiến lên hai bước, nói: "Có thuộc hạ."

"Người mang mấy thứ này bỏ vào nhẫn, trực tiếp đưa nhẫn không gian cho cậu là được, không cần đưa từng cái." Độc Cô Thiên Diệp nhìn mấy thứ trước mặt, nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Tu La nói xong, lại phất phất tay, người phía sau lại thu tất cả vào, sau đó Tu La giao nhẫn cho La Sát, La Sát lại giao cho Mạc Trì. Thuận tiện đưa danh mục quà tặng thật dày vào trong tay hắn.

Độc Cô Thiên Diệp nghe La Sát trả lời, nói: "Người không cần xưng mình hạ, các người cũng không phải thuộc hạ của ta!"

"Chủ thượng yêu cầu chúng ta phải xưng hô như vậy. " La Sát giải thích.

Nghe thấy là ý của Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp buông tha cho khuyên bảo. Bởi vì nàng biết phương diện cố chấp và tử triền lạn đánh của mình không so được với hắn !

Mạc Trì nhận lấy này nọ, hô với bọn họ: "Ha ha ha, đa tạ đa tạ! Ngồi xuống cùng dùng cơm đi!"

"Không cần, chủ thượng còn chờ chúng ta trở về phục mệnh, cho nên phải mau chóng chạy về." La Sát uyển chuyển cự tuyệt nói, hần đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, lấy một phong thư đưa cho nàng ra, nói: "Chủ thượng bảo thuộc hạ giao thứ này cho ngài."

Độc Cô Thiên Diệp cầm phong thư, từ trong nhẫn lấy một ít kẹo ra giao cho La Sát, nói: "Phiền người đưa cho hần, đã nói là mời hần ăn bánh kẹo cưới. Cảm ơn!"

"Đây là thuộc hạ phải làm. Thuộc hạ cáo lui ." La Sát nói xong, mang theo người phía sau bay lên không trung, sau đó đột nhiên biến mất.

Bọn La Sát đến lại đi, trước sau chỉ hơn mười phút, lại để lại cho mọi người ấn tượng thật sâu: thực lực đối phương rất mạnh mẽ! Đồng thời phỏng đoán cuối cùng đối phương có thân phận gì!

Mạc Trì thu hồi này nọ, bưng một ly rượu lên, nói với mọi người: "Cảm ơn mọi người đến chúc mừng muội muội ta xuất giá, đêm nay mọi người ăn cho no, uống cho say! Không say không về nhà!" Nói xong, hần dẫn đầu uống hết rượu trong chén.

"Được ——" mọi người kêu to, giơ lên ly rượu của mình.

Độc Cô Thiên Diệp dùng cơm xong thì về phòng mình, lấy thư Từ Tiêu gửi cho mình ra xem. Thư không dài, lại làm cho nàng xem rất lâu mới xong. Trong thư cũng không nói cái gì, chỉ nói một chút lời nói bình thường, còn có nhớ nàng của nàng, còn có chờ đợi nàng thế nào.

Nàng xem thư mấy lần mới cất vào, sau đó ngồi trên giường tu luyện đến sáng sớm hôm sau mới chấm dứt. Rửa mặt một phen, nàng mở cửa đi ra ngoài.

Trời tuy chưa sáng hẳn, nhưng Mạc phủ nơi nơi đèn đuốc sáng trưng. Độc Cô Thiên Diệp đi vào phòng Mạc Thu Thủy, đi vào nhìn thấy Mạc Thu

Thủy đã sắp trang điểm xong. Nàng phía sau nhìn một lát, thấy đã hoàn hảo mới đến đến ngồi bên cạnh nàng.

"Mẹ thật xinh đẹp! Khó trách làm cha mê xoay quanh!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

"Ha ha, nha đầu ba hoa!" Mạc Thu Thủy bị con gái trêu chọc, hơi ngượng ngùng, oán trách nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Lát nữa cha sẽ đón mẹ, tâm trạng có phải rất kích động không? Cảm giác làm tân nương tử thế nào?"

Mạc Thu Thủy kéo tay Độc Cô Thiên Diệp qua, nói: "Cho tới bây giờ mẹ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày này. Lúc trước bị trấn áp ở đáy biển lam hải, vốn không nghĩ tới sẽ được người cứu ra, càng không nghĩ tới sẽ là con. Mỗi ngày chỉ là nhớ cha con, nhớ con, nhớ ông ngoại các cậu con. Cảm thấy ngày như vậy vĩnh viễn chỉ tồn tại trong tưởng tượng. Chưa từng nghĩ tới, mẹ còn có một ngày mặc vào áo cưới. Hơn nữa con cũng lớn như vậy, mẹ cũng không nghĩ tới sẽ trải qua một lần cảm giác

lập gia đình."

"Loại cảm giác này có phải rất ngọt ngào không?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục cười nói.

Mạc Thu Thủy không nghĩ bị con gái mình bóc trần, dòi đi đề tài, nói: "Con tính khi nào thì đi?"

"Chờ mẹ và cha bái đường xong thì đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Phù Thương cảm thấy ánh sáng tiến hóa sẽ biến mất rất nhanh, cho nên tình huống hơi khẩn cấp. Nhưng con hy vọng lần sau con về, hai người đã sinh đệ đệ muội muội cho con."

Ách ——

Lần này Mạc Thu Thủy mặt thật là đỏ đến không thể lại đỏ, nghĩ đến Độc Cô Thiên Diệp phải rời khỏi, lo lắng nói: "Con ở bên ngoài phải cẩn thận, an toàn quan trọng."

"Con biết mà, mẹ đừng lo lắng, đánh không lại con còn có Luyện Yêu Hồ a, còn có bộ tộc hắc ám mà? Cho nên, mẹ cứ để tâm vào trong bụng đi thôi! Hôm nay chỉ cần làm tân nương tử của mẹ là được !"

Mạc Thu Thủy bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp chọc cười , cười nói: "Con đó!"

Hùng đông, đội ngũ đón dâu của gia tộc Độc Cô đến, trên lưng siêu thần thú cấp chín là cỗ kiệu đỏ tươi, bốn phía cỗ kiệu phủ kín hoa hồng màu đỏ, thậm chí trên lưng tất cả siêu thần thú đều là hoa hồng, nhìn qua một mảnh lửa đỏ. Độc Cô Dật Hiên đứng phía trước, diện mạo hiên ngang, mê đảo không ít nữ tử. Phía sau là một hàng dài phi hành thú, trên đó ngồi những người đón dâu khác.

Khi đội ngũ siêu thần thú đứng trong giữa không trung, Độc Cô Dật Hiên mang những người khác đi tới trước cửa Mạc phủ, nhưng bị huynh đệ Mạc gia chặn lại, nói muốn hản qua cửa của bọn họ mới có thể vào.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong phòng với Mạc Thu Thủy, nghe thấy bên ngoài nói nhao nhao ồn ào thì biết Độc Cô Dật Hiên đến đây. Đối với khảo nghiệm của các cậu nàng cũng biết, cho nên, nàng bi ai thật sâu vì Độc Cô Dật Hiên 3 phút.

Qua một giờ, Độc Cô Dật Hiên còn chưa đi vào viện Mạc Thu Thủy. Hai tay Mạc Thu Thủy không ngừng khép lại lại buông ra, biểu hiện ra nàng rất khẩn trương. Độc Cô Thiên Diệp nhìn, nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, cha nhất định có thể tới được!"

Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt lời, cửa bị đẩy ra. Người săn sóc dâu nhìn thấy tình cảnh này, nhanh chóng nói: "Cô gia, giờ không được, ngài không

thể tùy tiện vào, ngài..."

Độc Cô Dật Hiên đi vào trong phòng, nhìn thấy Mạc Thu Thủy ngồi ở bên giường, chạy tới lập tức ôm nàng lên, làm nàng bị dọa.

"Cha, cha xông qua cửa ải khó khăn của các cậu?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Độc Cô Dật Hiên hỏi.

"Không có. Cậu con quá lợi hại, cho nên cha quyết định —— cướp dâu!" Độc Cô Dật Hiên hào khí tuyên bố, sau đó ôm Mạc Thu Thủy lập tức ra phòng, phi thân đến trên người siêu thần thú, đưa Mạc Thu Thủy vào trong kiệu hoa, ra lệnh với siêu thần thú: "Đi!"

Những người đón dâu khác đi theo nhanh chóng phi thân lên phi hành thú của mình, vội vàng bay đi theo Độc Cô Dật Hiên.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong sân nhìn, lập tức bật cười. Không nghĩ tới phụ thân bị sợ tới mức trực tiếp đến cướp người ! Nhưng cười thì cười, nàng vẫn kêu Tiểu Hỏa ra, mang theo Hắc Băng Du vừa mới tới cùng đuổi theo.

Đối với phản ứng của Độc Cô Dật Hiên, người Mạc gia đã sớm đoán được. Cho nên khi Độc Cô Dật Hiên ôm Mạc Thu Thủy chạy trốn, một đám người đi cùng Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bạch Vô Thường tạo thành đội ngũ đưa dâu bay lên từ Mạc phủ rất nhanh, đuổi theo bọn Độc Cô Dật Hiên.

Đón dâu này biến thành cướp cô dâu, thực làm cho mọi người vui vẻ một phen!

Có lẽ là gia tộc Độc Cô muốn nhanh chút cưới con dâu này về, cho nên hôn lễ sau đó không xuất hiện vấn đề gì, sau khi đến gia tộc Độc Cô lập tức bái đường thành thân, sau đó đưa vào động phòng.

Khi Phượng Tam Muội và Độc Cô Vân Hằng thấy bọn họ bái đường, ánh mắt cười thành một đường chỉ, nghĩ cuối cùng cũng cưới cháu dâu này về tay rồi!

Tiệc cưới giăng co ba ngày ba đêm, nhưng ngày hôm sau, Độc Cô Thiên Diệp bái biệt cha mẹ mình, ông nội bà nội, ông cố bà cố, sáng sớm ngồi Tiểu Hỏa rời gia tộc Độc Cô, bay tới cửa không gian.

Cửu Thiên Huyền Giới, La Sát nhìn Tử Tiêu cầm một phen đường thần sắc không rõ, ho khan hai tiếng, nói: "Nữ chủ nhân nói, mời người ăn bánh kẹo cưới!"

Nhìn thấy Tử Tiêu vẫn không phản ứng như cũ, La Sát tiếp tục nói: "Thứ này tuy rằng không quý giá, nhưng là cũng là bánh kẹo cưới trong lễ cưới của nhạc mẫu!" La Sát nói lời hay trấn an hẳn.

"Khi nào thì ta nói ta ghét bỏ ? Chỉ cần là thứ tiểu Diệp nhi đưa ta đều thích." Tử Tiêu nói.

Tiểu Đâu tử tiến vào từ bên ngoài, nhìn thấy Tử Tiêu cư nhiên bóc vỏ một viên đường, ném vào miệng ăn. Hắn đi tới nói: "Chủ thượng, tin tức truyền đến, giờ nữ chủ nhân đang trên đường đi Phượng Vũ đại lục..."

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Mộc Khí, Thăng Cấp Thần Hoàng!

Độc Cô Thiên Diệp mười hai vạn phần tin tưởng, nàng nhất định có thù oán với người tạo ra thông đạo không gian.

Lần đầu tiên bị thả giữa không trung, không thể sử dụng linh lực đè chết nguoi72. Lần thứ hai trực tiếp bị thả vào trong biển.

Mà lúc này đây ——

Độc Cô Thiên Diệp bị quăng ra thì trong thông đạo không gian, phát hiện lần này không ở giữa không trung, cũng không ở đáy biển, mà là trên thứ gì đó mềm nhũn, nàng đang cảm thấy may mắn, phát hiện thứ dưới thân nóng hằm hập, còn tại đang kịch liệt phập phồng .

Không thích hợp!

Mang theo nghi hoặc nhìn thoáng qua Hác Bằng Du bên cạnh, hỏi: "Chúng ta đang ở nơi nào?" Không đợi Hác Bằng Du trả lời, đột nhiên nàng từ lặn từ trên đó xuống đất, sau đó ánh mắt nhất thời thẳng !

Ni mã! Bọn họ trực tiếp bị đá đến đang trên người hai hắc hươu cự hổ! Mà bọn họ còn đánh gãy chuyện tốt của người ta !

"Rống!" Cự hổ giống đực bị đánh gãy chuyện tốt nhất ngưỡng về phía sau, quăng Hác Bằng Du xuống dưới. Nó xoay người tức giận trừng hai

người, hét dài một tiếng, lập tức công kích hai người.

"Ta lau!" Hác Bằng Du lập tức phản ứng lại, kéo Độc Cô Thiên Diệp chạy.

Độc Cô Thiên Diệp bị kéo như vậy, nghe cự hổ gầm rú phía sau, từ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, đảo tay bắt lấy Hác Bằng Du, nói: "Yên!" Sau đó vận bộ pháp khởi phiêu miểu, kéo hẳn rời khỏi rất nhanh.

Không biết đã chạy bao xa, Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du nhìn thấy phía sau không còn bóng dáng cự hổ mới ngừng lại. May mà đối phương là linh thú không am hiểu tốc độ, bằng không hai người sẽ thảm.

"Tiểu sư muội, nhân phẩm của muội, ai, huynh đã lĩnh giáo!" Hác Bằng Du thở hỗn hển, dựa vào một gốc cây đại thụ ngồi xuống.

"Ai bảo huynh cùng đi? !" Độc Cô Dật Hiên ngồi đối diện hẳn, trừng hẳn nói.

Khi nàng rời khỏi gia tộc Độc Cô, Hác Bằng Du chạy ra, nói muốn đi cùng nàng. Độc Cô Thiên Diệp hỏi hẳn nguyên nhân, hẳn nói có một lần nghe được nàng và Tử Tiêu nói về địa ngục Vô Gian, đi theo nàng, có lẽ có thể tìm được phương pháp đi vào trong đó. Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói của hẳn, thì không lý do cự tuyệt hẳn, đành phải cho hẳn theo.

"Huynh cũng chưa nói gì không phải sao?" Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp bực mình, Hác Bằng Du cười làm lành nói, "Đúng rồi, sư phó có nói cho muội không, sư công chúng ta ở đại lục Phượng Vũ?"

"Sư công ở đại lục Phượng Vũ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, lắc đầu, nói: "Mọi người đều nói sư công rất thần bí, nhưng không ai nói cho muội là ở đây. Chúng ta phải đi thăm ông ấy sao?"

"Lần trước khi đi sứ phó trực tiếp dùng truyền tống trận mang huynh đi, huynh cũng không biết lão nhân gia ở đâu." Hác Bằng Du nhún nhún vai trả lời.

"..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, nàng rất muốn nói: nàng thật sự không biết hẳn!

Nàng gọi Lam Mân và tiểu Hỏa kêu đi ra, nói: "Lam Mân, giờ chúng ta đã đến đại lục Phượng Vũ. Trước kia người sống ở đâu?"

Hình như không nghĩ tới mình còn có thể lại bước trên đất đai của đại lục Phượng Vũ, cảm xúc của Lam Mân rất kích động, nhìn khắp nơi. Nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói, trả lời: "Chủ nhân, trước kia ta ở một chỗ tên Ngô Đồng Lâm*, nơi đó mấy chục vạn dặm tất cả đều là cây ngô đồng."

*cánh rừng Ngô Đồng

"Vậy Ngô Đồng Lâm ở đâu?" Hác Bằng Du hỏi. Rộng lớn như vậy mà đều là cây ngô đồng, cảnh tượng kia đồ sộ bao nhiêu chứ!

"Ách, ta chưa từng ra khỏi Ngô Đồng Lâm, cho nên..." Lam Mân hơi ngượng ngùng nói.

"Không phải đâu? Người cư nhiên chưa từng ra khỏi Ngô Đồng Lâm?" Hác Bằng Du kêu lên.

"Chuyện này có cái gì mà tò mò chứ, chúng ta không đến siêu thần thú thì không cho đi ra. Ta không có đi ra rất bình thường !" Lam Mân giải thích.

"Vậy nói cách khác, người cũng không biết chúng ta nên đi Ngô Đồng Lâm thế nào." Độc Cô Thiên Diệp tổng kết.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Đi chỗ có người hỏi một câu trước đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong đứng lên, bảo Lam Mân hóa ra bản thể, mới vừa đi hai bước chuẩn bị bay lên lưng nó, đất dưới chân biến mất, cả người rớt đi xuống.

"Tỷ tỷ!" Tiểu Hỏa ở bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rơi vào trong đất, nhảy xuống sát đó.

"Tiểu sư muội? !" Hác Bằng Du chạy tới, nhìn không tới bóng dáng Độc Cô Thiên Diệp và tiểu Hỏa, chỉ nhìn thấy một cái động sâu không thấy đáy. Hắc quýnh lên, cũng nhảy xuống theo.

Khi Lam Mân thấy Độc Cô Thiên Diệp ngã xuống thì hóa thành hình người, chờ Hác Bằng Du nhảy xuống xong, nàng cũng nhảy xuống.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn rơi xuống theo cái động kia, hơn nữa nàng phát hiện nơi này cư nhiên không thể ngự không phi hành! Độc Cô Thiên Diệp nhìn phía trên một chút, phát hiện cái động lúc trước có thể chứa thân thể nàng thoát nhìn tựa như bát khẩu, có thể thấy được chiều sâu huyệt động này. Nếu ngã xuống thế này nàng chắc chắn sẽ ngã thành thịt vụn!

"Tiểu Đăng, đi!" Độc Cô Thiên Diệp hô giữa tình thế cấp bách.

Đăng Hoàng được mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp, đưa một mặt thân mình ra ngoài, thân dài ra rất nhanh, sau khi rơi xuống đất dùng dây đan thành một cái lưới lớn, trên đó còn mở mấy đóa hoa. Vừa mới chuẩn bị xong, Độc Cô Thiên Diệp đã rơi xuống đó, bắn ngược trên đóa hoa.

"Chủ nhân, người không có việc gì chứ?" Đăng Hoàng thân thiết hỏi.

"Ta không sao." Độc Cô Thiên Diệp cao thấp đứng lên từ đóa hoa, nói: "Trước để ở nơi này, các nàng lại dùng."

"A —— tỷ tỷ!"

"Phanh!"

Tiếng Tiểu Hỏa thét chói tai truyền đến đóa hoa, nàng nghĩ lần này chắc là sẽ chơi xong, ngay sau đó thì trên trên thứ gì đó mềm nhũn.

Đằng hoàng đưa tiểu Hỏa xuống, Độc Cô Thiên Diệp đi lên ôm lấy nàng, vừa đứng vững, Hác Bằng Du và Lam Mân lần lượt rớt xuống.

"Răng rắc!"

"Ôi!"

"A —— "

Khi Lam Mân rơi xuống thì trúng ngay tay Hác Bằng Du, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, tiếp theo đó là Hác Bằng Du tru lên.

"A, thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Lam Mân nhanh chóng đi xuống.

"Tay của ta..." Hác Bằng Du nâng tay mình một chút, phát hiện đau tới tim, nhanh chóng buông, ghé vào trên đóa hoa thăm thiết nhìn ba người Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một lọ đan dược ra, đổ một viên cho hắn ăn, nói: "Sư huynh, vận khí của huynh, mọi cam bái hạ phong!"

"Ách!" Hác Bằng Du cảm thấy lời này thế nào nghe như vậy quen tai, mới nhớ tới lúc trên mặt đất hắn nói với Độc Cô Thiên Diệp lời gần giống vậy.

Nói vận khí Hác Bằng Du cũng quả thật có vẻ tệ, bị độc hoa độc, thiếu chút nữa bị Đằng Hoàng ăn luôn, giờ lại bị Lam Mân làm gãy cánh tay.

"Vui sướng khi người gặp họa!" Hác Bằng Du nhìn Độc Cô Thiên Diệp, mở to hai mắt lên án.

"Cũng vậy." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Hác Bằng Du vẫn ghé vào trên đóa hoa thực nhân, chờ cánh tay hết đau mới lưng lay đứng lên. Độc Cô Thiên Diệp đã quan sát địa thế nơi này rõ ràng .

"Thế nào, có phát hiện gì không?" Hác Bằng Du hỏi.

"Xem qua chung quanh, nơi này như là một cái động thiên nhiên rất rộng rãi, rất rộng, không có gì đặc biệt, nhưng bên trong có một đường hầm, muội đi vào một lát, nghĩ huynh ở trong này, thì không đi thật xa." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Giờ huynh sao rồi?"

Hác Bằng Du giật giật cánh tay hăn, nói: "Không có việc gì. Chúng ta vào trong nhìn xem?"

"Hảo." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nắm tay tiểu Hỏa xoay người đi trước, Hác Bằng Du và Lam Mân đi theo sau các nàng.

Nơi này thật là một cái động rộng rãi, một đường đi tới, nhìn thấy các loại thạch nhũ hình thù kỳ lạ, càng đi vào sâu, hình dạng càng xinh đẹp kỳ lạ.

"Tỷ tỷ, nơi này thật đẹp!" Tiểu Hỏa chỉ vào thạch nhũ bên cạnh kêu lên.

"Xác thực rất kỳ lạ!" Độc Cô Thiên Diệp cũng tán thưởng nói.

"Rất thần kỳ!" Hác Bằng Du cũng dùng vẻ mặt ngạc nhiên nói.

Bọn họ tiếp tục đi sâu vào trong, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện thạch nhũ bên trong đều biến thành màu lục, trên đó còn có những thứ màu lục

giống như thực vật vậy.

Hơn hai giờ trôi qua, bọn họ vẫn chưa đi đến cuối như cũ.

"Không gian nơi này quá nhỏ, bằng không ta biến thân mang tỷ đi qua." Tiểu Hỏa oán giận nói.

Độc Cô Thiên Diệp cũng hơi mệt mỏi, xoay người nói với Hác Bằng Du: "Lại đi một lát, nếu còn chưa đi đến cùng thì chúng ta quay về đi."

"Được." Hác Bằng Du nói, hắn cũng không sao cả, dù sao hắn đối thứ này cũng không có đặc biệt ham thích.

Bọn họ lại đi hơn nửa giờ, ngay lúc bọn họ tính buông tha, đột nhiên đóa hoa trên mu bàn tay Độc Cô Thiên Diệp nổi lên, hơn nữa hoàn toàn giãn ra.

"Oa, thật thoải mái nha!" Đẳng Hoàng xoay tròn đóa hoa nhỏ của mình, vui vẻ kêu.

"Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi Đẳng Hoàng.

"Chủ nhân, ta cảm thấy thật thoải mái! Cảm thấy giống như muốn bay lên vậy đó!" Đẳng Hoàng kích động nói.

"Nga?"

"Thật sự, chủ nhân bên trong nhất định có bảo bối! Chúng ta mau đi xem đi." Đẳng Hoàng thúc giục.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Hác Bằng Du, thấy hắn không ý kiến gì, thì tiếp tục đi đến phía trước. Càng đi vào trong, phản ứng của Đẳng Hoàng càng mãnh liệt, thậm chí còn hừ ca biểu đạt cảm thụ tuyệt vời của mình lúc này.

Nhưng Độc Cô Thiên Diệp không nghe thấy nó hừ là gì, bởi vì nàng chỉ nghe được một từ.

", , ..."

"Tỷ tỷ xem nè!"

Chuyển quá khúc ngoặt, tiểu Hỏa đi phía trước phát hiện trước mặt có một đám khí màu lục, bao phủ cả động rộng rãi, kinh ngạc kêu Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp chuyển qua, cũng thấy cảnh tượng phía trước, giữ chặt Đằng Hoàng liễu mạng muốn lùi về phía trước, nói: "Sư huynh, huynh có biết đây là cái gì không?"

Hác Bằng Du nhìn thoáng qua đám màu lục kia, không xác định nói: "Này, có lẽ huynh biết."

Đây tính là trả lời gì?

"Ách, cuối cùng thứ này là cái gì? !" Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt hắc tuyến hỏi.

"Đây hẳn là mộc khí." Hác Bằng Du trả lời nói.

"Mộc khí? Là cái gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

Hác Bằng Du nhún nhún vai, nói: "Ta cũng không phải rất rõ ràng. Chỉ biết là một đám khí màu lục ngưng kết cùng một chỗ ."

Lam Mân phía sau đi lên, nhìn thấy mộc khí, kích động nói: "Đây đúng là mộc khí!"

"Lam Mân, người biết mộc khí hả?"

Lam Mân gật gật đầu nói: "Mộc khí là một tồn tại đặc biệt trong trời đất. Chúng ta đều biết nguyên tố linh lực cơ bản có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại, trong năm loại thì thuộc tính mộc đặc biệt nhất, bởi vì cây cối có sinh mệnh, cho nên linh khí thuộc tính mộc cũng mang theo hơi thở sinh mệnh. Mà mộc khí là linh khí có hơi thở sinh mệnh mạnh mẽ ngưng tụ lại một chỗ, loại linh khí này độ tinh khiết khá lớn, nếu linh sư hấp thu có hiệu quả tăng lên linh lực rất lớn, thậm chí có thể thăng cấp. Nhưng muốn hình thành mộc khí thì phải có nhất định thể ngưng kết, ngưng kết khác nhau sẽ tạo đi ra lớn nhỏ khác nhau, một đám lớn như vậy, không biết ngưng kết bên trong là cái gì. Đúng rồi, hấp thu ngưng kết kia cũng là có hiệu quả giống nhau."

Khi Lam Mân xác định đó là mộc khí, Độc Cô Thiên Diệp không lại ngăn cản Đăng Hoàng. Đăng Hoàng vừa được tự do, vui vẻ bò dây thân qua. Sau đó bên này vừa thu lại, thì chìm vào trong mộc khí.

"Chủ nhân, chủ nhân, bên trong thật thoải mái! Người mau tới đây." Đăng Hoàng ở bên trong nhảy lên, sáng khoái, nhưng còn chưa quên chủ nhân của mình.

"Xung quanh đều là tảng đá, sao có thể hình thành mộc khí mà không phải thổ khí?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn động rộng rãi hỏi.

"Chỉ có linh khí hệ mộc mới có thể ngưng tụ ra mộc khí, những thứ khác là không được, đây là ta nói vì sao mộc khí lại đặc biệt." Lam Mân bổ sung nói.

Hác Bằng Du đi lại gần quan sát một chút, nói: "Nhìn không thấy bên trong ngưng kết là cái gì."

Độc Cô Thiên Diệp và Lam Mân, tiểu Hỏa cũng đi tới, bởi vì Hác Bằng Du không phải linh sư hệ mộc, cho nên cảm nhận không ra cái gì đặc

biệt, nhưng khi bọn Độc Cô Thiên Diệp tới gần, thì cảm thấy vô cùng thoải mái, làm cho người ta không tự chủ được trầm tĩnh lại.

"Chủ nhân, ngài hấp thu mộc khí này đi!" Lam Mân nói. Nơi này chỉ có Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du, Hác Bằng Du không phải hệ mộc, cho nên đối với hắn mà nói, hấp thu thứ này căn bản là lãng phí tài nguyên.

"Đúng vậy, muội hấp thu cho chúng ta nhìn xem bên trong ngưng kết ra cái gì." Hác Bằng Du cũng thúc giục.

Độc Cô Thiên Diệp quan sát mộc khí một chút, nói: "Nếu ta muốn hấp thu, phỏng chừng mất một thời gian thật dài."

"Không quan hệ, người chậm rãi hấp thu, ta cũng ngồi xuống tu luyện một chút. Hoặc là ngủ." Hác Bằng Du đánh ngáp nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn tảng đá xung quanh, nói: "Sư huynh, huynh tu luyện không phải linh lực hệ kim sao? Nơi này..." Ngón tay nàng chỉ tảng đá trước mắt, nói: "Linh khí hệ kim nơi này hẳn là không nhiều lắm đi?"

"Hắc hắc, thật ra, ta cũng có thể hấp thu linh khí hệ thổ." Hác Bằng Du nói, "Ta có thể tu luyện ở nơi này."

"Huynh cũng là song hệ linh sư à? !" Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói Hác Bằng Du làm kinh hách, hẳn cũng là song hệ linh sư? Vì sao chưa từng nghe hắn nói qua, cũng chưa từng thấy hắn sử dụng linh lực hệ thổ?

"Đúng vậy, nhưng bình thường ta cũng không có sử dụng nó. Ngay cả bọn sư huynh cũng không biết ta là song hệ. Có đôi khi ta cũng quên mình là song hệ, lúc nhớ tới thì vội vàng ngủ, cũng không cho bọn hắn nói qua. Hắc hắc." Hác Bằng Du vượt cái ót nói, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quát to một tiếng nói: "A! Tiểu sư muội người đi trước hấp thu này đi. Xong rồi về

sau chúng ta nhìn xem sau đó còn có đường không, chứ cái động kia cao như vậy còn cấm không, nếu nơi này không có đường, chúng ta sẽ thảm ."

Độc Cô Thiên Diệp cũng nghĩ tới vấn đề đi lên, nhưng nếu nơi này không có đường ra, có thể cho Đẳng Hoàng mang bọn họ lên. Cho nên nàng cũng không nóng nảy. Nàng đi vào giữa một khối khoáng chân ngồi xuống, khi nhìn Hắc Bằng Du phát hiện hắn đã chuyển giường ra .

"Đã biết huynh sẽ chọn ngủ!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nhắm mắt bắt đầu hấp thu một khí.

Lam Môn và tiểu Hỏa cũng ngồi xuống bắt đầu tu luyện, trong động rộng rãi lại yên tĩnh lại.

Một khí bị Độc Cô Thiên Diệp hấp thu, linh khí nồng đậm gần như chất lỏng bắt đầu chuyển động, xoay tròn bên người Độc Cô Thiên Diệp, tiến vào thân thể của nàng. Bởi vì đều tiến nhập trạng thái tu luyện hoặc là trạng thái ngủ, ai cũng không phát hiện chỗ trung tâm có ánh sáng lục chói mắt hiện lên.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn lặp lại hút một khí vào thân thể, dẫn vào đan điền, sau đó áp súc, tận lực làm cho sau khi mình hấp thu nhiều linh khí như vậy sẽ không tạo thành thực lực bất ổn. Tuy rằng dùng thời gian dài, nhưng cũng không có hậu quả gì.

Khi một khí bị hấp thu hơn một nửa, Độc Cô Thiên Diệp liền cảm thấy linh lực bão hòa, có thể thăng cấp thần vương cao nhất, nhưng là nàng nghĩ cuối cùng đến đánh sâu vào hiệu quả sẽ rất tốt, thì áp xuống, chờ phóng thích cuối cùng.

Thời gian một tháng vội vàng đi qua, trong lúc đó Hắc Bằng Du đã tỉnh một lần, phát hiện một khí còn rất nhiều, thì tiếp tục ngủ. Đang lúc hắn ngủ say đến hương vị ngọt ngào, ánh sáng thăng cấp làm hắn bừng tỉnh.

Hắn lập tức mở mắt, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đối diện đang ở trong ngân quang thăng cấp.

Thần vương cao cấp thăng cấp thành thần vương đỉnh phong, thần vương cao nhất lại thăng cấp đến thần hoàng sơ cấp, Hác Bằng Du sợ tới mức thiếu chút nữa lăn trên giường xuống. Tiểu sư muội biến thái sau khi yên lặng một thời gian lại bắt đầu cuộc sống biến thái của nàng !

Nhưng dọa người nhất là, sau khi Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp đến thần hoàng sơ cấp cũng không dừng lại, thực lực còn tiếp tục tăng lên, tuy rằng rất chậm chạp, nhưng nàng vẫn va chạm vào cửa thần hoàng trung cấp mới ngừng lại.

"Cuối cùng cũng dừng lại, nếu không ngừng, ta sẽ bị ám ảnh." Hác Bằng Du mềm nhũn ghé vào trên giường, nhỏ giọng nói thầm .

Ngay khi hắn nói xong câu đó, thực lực dừng lại lại bắt đầu đi lên trên, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái vọt tới thần hoàng trung cấp mới ngừng lại. Hác Bằng Du kinh tủng nhìn, không nghĩ tới lại căn trúng đầu lưỡi của mình!

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp xong, thú thú trong Luyện Yêu Hồ đều đi ra hết , bởi vì không gian nhỏ hẹp, chúng nó xuất hiện bằng hình người.

Thú thú nhóm vừa xuất hiện thì bắt đầu điên cuồng thăng cấp, trong đó cấp bậc Lam Môn cao nhất, lập tức thăng cấp đến thần linh thú cấp 2, tiểu Hỏa thần linh thú cấp 2, Thanh Loan thăng cấp vì siêu thần thú cấp 9, tiểu Hắc và Tiểu Cửu thăng cấp thành siêu thần thú cấp 8, tiểu Ngân siêu thần thú cấp 7, Liệt Hỏa thăng cấp thành siêu thần thú cấp 6, Lam Nguyệt siêu thần thú cấp 4. Đẳng Hoàng không có cấp bậc cụ thể, nhưng Hác Bằng Du cảm thấy thực lực của nó tuyệt đối cao hơn trước gấp đôi! Chẳng lẽ là bởi vì nó là thực vật sao?

"Tỷ tỷ!" Tiểu Hỏa thăng cấp thần linh thú, vui vẻ muốn đi qua, lại bị Lam Môn bên cạnh lập tức kéo lại.

Mọi người này mới phát hiện, Độc Cô Thiên Diệp cũng không tỉnh lại, như trước nhắm hai mắt ngồi đó. Mà trong tay nàng, đang cầm một viên châu màu lục.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Tiểu Bạch Cầu Tĩnh Lại

Độc Cô Thiên Diệp thăng cấp Thần hoàng trung cấp, làm Hác Bằng Du kinh hách, kế ước thú thu được nhiều lợi ích, nhưng nàng không biết. Bởi vì nàng luôn ở trong Mộc khí, hơi thở sinh mệnh tràn đầy, màu xanh hy vọng, làm nàng lĩnh ngộ được ý nghĩa tồn tại của nó.

Khi nàng hấp thu Mộc khí xong, phóng thích thực lực của mình, lúc thực lực không ngừng tăng lên, hạt châu màu xanh lá trên không trung rơi xuống tay nàng. Bọn Hác Bằng Du liếc mắt một cái lập tức nhận ra, hạt châu này trừ vẻ ngoài, cái khác đều giống Thủy Linh Châu.

“Mộc Linh Châu?!” Nhóm thú thú nhìn lẫn nhau, mọi người vô cùng xác định, hạt châu này nhất định là Mộc Linh Châu.

Có phải Mộc Linh Châu hay không, Độc Cô Thiên Diệp cũng không biết, nàng chỉ cảm thấy sau khi mình phóng linh lực ra, thực lực tăng lên rất nhanh, sau khi thăng cấp đến Thần hoàng sơ cấp, linh lực dường như không đủ, tốc độ chậm lại, dừng lại trước vách ngăn của Thần hoàng trung cấp. Lúc nàng muốn dừng lại, đột nhiên nghe được tiếng của Đản Đản: “Không được dừng, tiếp tục!” Nói xong nó liền bắt đầu phóng thích linh lực chứa trong thân thể của mình.

Linh lực này là lúc ở Huyền Hải, sau khi Cầu Cầu hấp thu quá nhiều huyền lực, Đản Đản thay Độc Cô Thiên Diệp tồn trữ, hơn nữa chuyển toàn

bộ huyền lực thành linh lực. Lúc ấy nó đã nói với nàng, nhưng mà nàng quên mất. (D: Có ai nhớ đoạn này không? Lúc tiêu diệt thần điện ở Huyền Nguyệt đại lục đó, cầu cầu đấu với Hoạt Về)

Có linh lực Đản Đản phóng thích, Độc Cô Thiên Diệp lại điều động linh lực đánh sâu vào Thần hoàng trung cấp. Vì linh lực Đản Đản phóng thích rất nhiều, nên nàng rất nhanh đã vọt tới Thần hoàng trung cấp. Nhưng mà lúc vừa tăng cấp, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nàng nhanh chóng đóng thần thức lại, bằng không bị phản phệ sẽ phiền toái. Vì giảm bớt thương tổn, nàng nghĩ tới năng lực phục hồi của mộc hệ linh lực vừa mới lĩnh ngộ, nghĩ đến sinh mệnh không ngừng sinh sôi duy trì, cảm giác chính mình như đứng trên một thảo nguyên xinh đẹp, hơi thở tươi mát, mới cảm thấy thoải mái một chút.

Thân thể khôi phục lại, Độc Cô Thiên Diệp mở hai mắt, phát hiện mình không ở đồng ruộng rộng rãi mà đang ở một thảo nguyên mênh mênh, màu xanh tươi mát ướt át, một gốc cỏ nhỏ cũng có nồng đậm sinh mệnh.

“Lĩnh vực Mộc hệ!” Độc Cô Thiên Diệp ngồi xổm xuống, cánh tay vuốt ve cây cỏ nhỏ, khi ngón tay chạm vào cỏ nhỏ, cỏ nhỏ lập tức tỏa ra nhiều đốm sáng màu xanh, nhảy múa quanh Độc Cô Thiên Diệp.

“Thật khá!” Độc Cô Thiên Diệp nhìn đốm sáng màu xanh, “Nhưng cái này có lợi ích gì?”

Từ xưa lĩnh vực Mộc hệ chỉ có thể dùng chữa thương, lực công kích không mạnh, chuyện này và thuộc tính của mộc hệ linh lực có liên quan.

Chỉ có như vậy sao? Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình vẫn chưa lĩnh hội thấu hoàn toàn, một đao hai nhận (D: như một mũi tên trúng hai con nhạn), mộc thuộc tính có thể chữa thương, khẳng định cũng có thể đả

thương. Tựa như Thực Nhân Hoa Vương, Độc Cô Thiên Diệp tin, bản chất của nó cũng không tốt.

Nàng đứng lên, ngửa đầu nhắm mắt, hai tay hướng lên trên, khống chế cây cỏ trong lĩnh vực.

Chỉ thấy cây cỏ sinh trưởng như điên, vốn dĩ là không khí yên bình đã trở nên âm u luống cuống, vô số dây trong không trung đan xuyên vào nhau, nếu người cấp bậc thấp đến đây, nhất định sẽ bị vây khốn.

Hơn nữa bởi vì nàng khế ước với Thực Nhân Hoa Vương, trong lĩnh vực còn có chỗ có thực nhân hoa. Nàng phát hiện nàng có thể khống chế thực nhân hoa, muốn dây mây dài ngắn ra sao cũng được. Một cây thực nhân hoa dọc theo chân Độc Cô Thiên Diệp bò lên, sau đó quấn vài vòng trên cánh tay nàng. Hai bàn tay nàng vừa lật, nắm dây trong tay, vung đứng lên trong lĩnh vực.

Đến khi cảm thấy mệt mỏi, Độc Cô Thiên Diệp mới dừng lại, ý niệm vừa động, dây mây hóa thành nhiều đóm sáng xanh bay ra.

Sau khi quen thuộc với lĩnh vực, Độc Cô Thiên Diệp muốn đi ra, đột nhiên nghĩ tới lĩnh vực thần bí kia, không biết lần này nàng có thể vào không.

“Có lẽ có thể thử xem!” Nghĩ nghĩ, Độc Cô Thiên Diệp nhắm hai mắt lại, trong đầu nghĩ đến thế giới trụi lủi kia. Minh tưởng một chút, nàng mở to hai mắt, phát hiện mình lại đang ở nơi đó!

Nhưng lúc này cảnh tượng đã không giống trước, lần này không phải hỏa thạch trụi lủi, mà trên đất bằng đã là một mảnh xanh tươi. Sông nhỏ cũng có cá bơi lội.

“Nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Tại sao luôn cùng một chỗ với lĩnh vực của ta?” Độc Cô Thiên Diệp đi xung quanh, nhìn thế giới xanh mướt, nhin

không được hỏi.

Lúc này nàng nhìn thấy ở xa xa có một bóng dáng nữ tử, người nọ tựa hồ đang bất mãn với thế giới hoang vu, nhìn không được lắc đầu thở dài.

Lần đầu tiên thấy được bóng người ở đây, Độc Cô Thiên Diệp kích động chạy về phía người nọ, muốn hỏi nàng rốt cuộc nơi này là sao, nhưng khi nàng chạy không xa, nhìn lại, bóng người trên đỉnh núi đã biến mất. Nàng nhìn chung quanh, những nơi khác cũng không có.

Thân ảnh người kia lại đột nhiên xuất hiện rồi biến mất! Chỉ nghe được một tiếng thở dài: “Rất tịch mịch...”

Giọng nói đó lập tức chạm vào lòng Độc Cô Thiên Diệp, nàng cảm nhận được cuộc sống của người sống trong thế giới này, chỉ có hoa cỏ cây cối, không có nhân loại, không có linh thú, chỉ có một bóng người đi qua khắp nơi sông núi, đây là sự cô độc xâm nhập vào xương tủy.

Nàng nhìn thế giới không có một tiếng động, hoảng hốt, nói một câu: “Rất tịch mịch....”

Ngay lúc nàng vừa nói xong, thế giới kia lập tức biến mất, nàng mở mắt ra, nhìn thấy mắt đôi mắt không nháy nhìn mình.

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh?!” Tiểu Hỏa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tỉnh, lập tức chạy tới, đỡ nàng lên.

Độc Cô Thiên Diệp đứng lên, phát hiện hai chân đã tê rần, nếu không có Tiểu Hỏa đỡ, nàng khẳng định sẽ ngã xuống. Tiểu Cửu đi tới, ôm Độc Cô Thiên Diệp đặt lên giường, sau đó mát xa hai chân của nàng, nói: “Chủ nhân nếu người không tỉnh, chúng ta sẽ lo chết.”

“Sau khi thăng cấp, đến bây giờ đã bao lâu rồi?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Hai ngày.” Tiểu Hỏa trả lời, “Tỷ tỷ, sao lâu như vậy tỷ mới tỉnh? Nếu không phải không cảm thấy nguy hiểm, chúng ta khẳng định hoảng sợ.”

Hác Bằng Du cũng nói: “Gặp chuyện gì sao?”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, mở Mộc Linh Châu trong tay ra: “Bởi vì luôn tu luyện trong Mộc khí, được trợ giúp, lúc ta thăng cấp thì linh ngộ được Mộc linh vực, ngây người bên trong một chút. Sau đó lại đi vào thế giới kỳ quái lúc trước ta nói với các người. Ta cảm thấy chỉ một chút, không nghĩ tới đã qua hai ngày. Lúc trước ta dùng thời gian bao lâu hấp thu mộc khí?”

“Khoảng một tháng.” Lam Mân hồi đáp.

Một tháng? Chả trách chân mình lại tê cứng! Nàng nhìn phía trước nơi bị mộc khí ngăn cản, lại là một đường đi bộ lên trên.

Hác Bằng Du nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ngạc nhiên, nói: “Bọn Tiểu Ngân muốn tìm đường, có thể thông lên trên. Người nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta xuất phát.”

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, sau đó nghiên cứu Linh Châu trong tay.

“Đây là Mộc Linh Châu?” Độc Cô Thiên Diệp lấy Thủy Linh Châu và một viên Linh Châu lấy ở thành Hắc Ám, đặt ba viên Linh Châu vào một chỗ, phát hiện mấy viên Linh Châu cứ như huỳnh đệ phân tán, vô cùng kích động, người chạm vào ta, ta chạm vào người.

Hác Bằng Du muốn lấy Mộc Linh Châu qua, cánh tay vừa tới, vẫn chưa đụng được Mộc Linh Châu, đã bị ba viên Linh Châu cùng nhau vây công, dùng sức đụng vào tay hắn! Chờ Hác Bằng Du thu tay về, ba viên Linh Châu cùng nổi lơ lửng trên không.

“Đây là ý gì hả?” Bọn Tiểu Hỏa nhìn ba viên Linh Châu bay trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, tò mò hỏi.

“Hắn là muốn chủ nhân nhận Mộc Linh Châu, để bọn nó không bị tách ra.” Lam Mân suy đoán.

Tuy Linh Châu không thể nói chuyện, nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn hiểu ý bọn nó.

“Các người muốn ta nhận nó phải không?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Thủy Linh Châu và viên Linh Châu màu trắng di động cao thấp, tỏ vẻ Độc Cô Thiên Diệp đoán đúng rồi.

“Vậy được rồi.” Độc Cô Thiên Diệp nói, nhỏ một giọt máu lên Mộc Linh Châu. Máu vừa chạm vào, ánh sáng màu xanh chiếu rọi toàn bộ sơn động, tản ra hương vị của sinh mệnh. Mang theo hơi thở hy vọng vô hạn, làm cho lòng bọn họ vui sướng.

Ánh sáng xanh xuyên qua nhau thạch và bùn đất, khuếch tán toàn bộ sơn mạch, làm cho cây cối càng thêm xanh tốt, một ít cỏ nhỏ khô héo cũng xanh lại, sinh cơ bừng bừng.

Trong động.

Sau khi Mộc Linh Châu nhận chủ lập tức cùng hai Linh Châu khác chui vào cơ thể Độc Cô Thiên Diệp.

“Chủ nhân, ta....” Giọng của Đăng Hoàng đột nhiên vang lên, lúc này mọi người mới chú ý tới Đăng Hoàng bên kia.

Thân thể Đăng Hoàng đỏ lên, lại xám ngắt, hoa nhỏ rụng không ngừng, sau đó nở lại, lại rụng. Tình huống này làm cho mọi người hoảng sợ.

“Tiểu Đằng, người sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên cạnh Tiểu Đằng, muốn cầm nó lên, lại phát hiện nó nóng hừng hực.

“Chủ nhân, ta, thật khó chịu.” Đằng Hoàng dường như rất khó chịu, nói chuyện thực gian nan.

“Tiểu Đằng bị sao vậy?” Mọi người đi lên, cục cưng Lam Nguyệt hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

“Ta cũng không biết, trước kia Tiểu Đằng không có bị như vậy.” Đối với thực vật, mọi người không ai biết.

Đản Đản đột nhiên từ thân thể Độc Cô Thiên Diệp đi ra, nó nhìn Đằng Hoàng, nói: “Nó không có chuyện gì, chỉ vì năng lượng trong cơ thể quá nhiều, lúc tiến hóa dùng không hết, nên nở hoa tiêu hao năng lượng! Chờ nó qua lần này là không sao rồi.”

Tiểu Hỏa chạy lên ôm Đản Đản, nắm mặt hắn hỏi: “Đản Đản ca ca, Tiểu Đằng sao vậy, tại sao đột tự nhiên lại tiến hóa?”

Đản Đản tùy Tiểu Hỏa nắm mặt mình, nói: “Chủ nhân mới thăng cấp, hơn nữa là hấp thu Mộc khí thăng cấp, được nhiều lợi nhất, chính là nó. Lúc này chủ nhân lấy máu nhận chủ với Mộc Linh Châu, nên nó và Mộc Linh Châu có quan hệ trực tiếp. Cả hai điều này, làm cho dây mây và dây leo tiến hóa.”

“Vậy nó sẽ không có nguy hiểm gì phải không?” Tiểu Hỏa tiếp tục hỏi.

“Nó chỉ khó chịu một chút, chút nữa sẽ tốt thôi.” Đản Đản nói.

“Sau khi nó tiến hóa sẽ có hình dáng gì?” Cục cưng Lam Nguyệt tò mò hỏi.

“Ngoại hình hần là không thay đổi nhiều, chỉ là lợi hại hơn, cấp bậc cao hơn.” Đản Đản nghĩ nghĩ, đáp.

“Cấp bậc cao hơn?” Tiểu Cửu cũng gia nhập đối thoại.(D: một đám bà 8)

Đản Đản gật đầu, nói: “Hiện tại nó chỉ là một gốc thực vật nhỏ thôi, có lẽ những nơi khác cũng sẽ có sinh linh thực vật. Nhưng có Mộc Linh Châu, nó có thể tiến hóa thành Đế Vương Thực Nhân Hoa, khi đó mới là sinh linh Đế Vương chân chính. Nhưng mà nếu hần không chịu cố gắng, vậy chỉ có thể làm một đóa hoa bình thường.”

Nghe Đản Đản giải thích, mọi người đều hiểu được. Biết nó không có nguy hiểm, lập tức tản ra. Chỉ có cục cưng Lam Nguyệt tò mò ngồi xổm bên người Đản Đản, nhìn nó không ngừng hoa nở hoa rụng. (D: Ềm nhieu chuyện dã man... yêu Ềm chết mất)

Đản Đản ở trong lòng Tiểu Hỏa, ánh mắt quái dị nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

“Làm sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản, hỏi: “Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?”

Đản Đản không nói gì, chỉ nhìn nàng. Trong mắt mang theo khổ sở, ủy khuất, không thể tin, thậm chí còn ẩn hiện hận ý! (D: chỉ vì 1 lý do nó nghĩ bà D là “...”bả bỏ rơi nó – ai đoán đúng dấu “...” nhanh nhất. Lần sau tới tui tặng chương cho ng đó)

Ánh mắt kia làm cho Độc Cô Thiên Diệp đau lòng, tay sờ trán nó, vội vàng hỏi: “Đản Đản, ngươi sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nhìn Độc Cô Thiên Diệp lo lắng vì mình, nhớ tới mấy năm nay nàng đối xử tốt với mình, nó ở trong lòng nàng buồn bã, oán giận nói: “Ngươi làm sao có thể là nàng...”

“Nàng? Nàng là ai? Sao vậy?” Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

“Không có gì.” Đường như Đản Đản mất hứng, cọ cọ trong lòng nàng, có chút không tự nhiên, nói: “Phong ấn của Phục Hy Cầm và Không Động Ấn đã mở, chính người tự mình nhìn đi.”

Đường như ủy khuất thôi chưa thỏa mãn, nó đứng lên hung hãn cắn một ngụm trên vai Độc Cô Thiên Diệp, sau đó mới trở về trong thân thể nàng.

“Tê...” Độc Cô Thiên Diệp không hiểu Đản Đản bị gì, vượt chỗ vừa bị nó cắn, nhớ tới ánh mắt khi nãy của nó. Có ủy khuất, thương tâm, thậm chí là hận, làm cho lòng của nàng rất đau, giống như nàng là người đã làm nó tổn thương! Nhưng nàng không nghĩ ra nguyên nhân.

“Aizzz...” Độc Cô Thiên Diệp thở dài một hơi, ý niệm vừa động, lấy Phục Hy Cầm cạnh Đản Đản ra.

Phục Hy Cầm phong cách cổ xưa, mặt trên điêu khắc cảnh tượng phồn hoa của nhân gian. Nàng gảy nhẹ lên dây đàn, bá một tiếng vang nặng nề phát ra.

Qua hàng tỉ năm, Phục Hy Cầm lại phát ra âm thanh!

“Đây là Phục Hy Cầm?” Hác Bằng Du đi tới, nhìn cầm trong tay nàng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, ngón tay vỗ về dây đàn, rót linh lực vào, chỉ khẽ nhẹ nhàng một cái, đá trong hang động đá vôi bể thành bột phấn.

“Thật lợi hại!” Hác Bằng Du nhìn uy lực của Phục Hy Cầm, nhin không được tán thưởng nói.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Phục Hy Cầm, nói với Hác Bằng Du: “Sau khi giải quyết xong chuyện của Tiểu Hỏa, nhìn xem có thể tìm được sư tổ hay không, nếu có thể, chúng ta đi bái phỏng lão nhân gia một chuyến.”

“Được.” Hác Bằng Du đáp.

“Khả Khả, Khả Khả, người ta đã tỉnh nga, người ta rất đói, người ta muốn ăn! Khả Khả người ở đâu? Tiểu Hỏa tỷ tỷ các người ở đâu?” Giọng của Tiểu Bạch Cầu đột nhiên truyền ra từ Luyện Yêu Hồ.

“Cầu Cầu!” Độc Cô Thiên Diệp đang chuẩn bị nhìn xem Không Động Ẩn là cái gì, nghe được tiếng của Tiểu Bạch Cầu, cao hứng gọi một tiếng, dẫn nó từ Luyện Yêu Hồ ra.

Tiểu Bạch Cầu từ Luyện Yêu Hồ đi ra, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và bọn thú thú, oa một tiếng khóc lớn: “Khả Khả, tại sao các người lại ở đây, đem quãng người ta một mình ở nơi nào, người ta tỉnh lại không nhìn thấy Khả Khả, rất đau lòng.” (D: 1 đồng binh đáng yêu nữa tái diễn)

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu, nói: “Chúng ta đi ra là vì bọn Tiểu Hỏa muốn thăng cấp. Người không phải nói người tiến hóa sao, tại sao ta vẫn thấy người không có gì thay đổi?”

“Người ta nào có như cũ?! Người ta không giống như cũ mà!” Tiểu Bạch Cầu nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, vung tiểu móng vuốt kháng nghị.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn kỹ Tiểu Bạch Cầu trong tay, nói: “Lớn nhỏ giống nhau, ngoại hình không thay đổi. Người nói thay đổi, à thì là cân nặng thay đổi, nặng hơn rồi!”

“Ha ha ha...” Mọi người bị lời của Độc Cô Thiên Diệp chọc cười.

“Mới không phải, người ta trở nên lợi hại, người ta sẽ tự mình đánh người xấu!” Tiểu Bạch Cầu tiếp tục kháng nghị.

“A, Tiểu Bạch Cầu sẽ tự mình đánh người xấu? Sẽ không phải giống như lần trước để chủ nhân chống đỡ muốn chết đi?” Tiểu Cửu trêu chọc nói.

“Ồ ly thúì, người nói bậy, người ta muốn xé rách miệng của người!” Tiểu Bạch Cầu nghe Tiểu Cửu nói, nóng nảy, đem cái từ thúì nói ra, rồi không hề nhìn Tiểu Cửu nữa, mắt to ngập nước nhìn Độc Cô Thiên Diệp: “Khả khả, người ta đói bụng, người ta chết đói, người ta đã lâu không ăn gì hết.”

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng Tiểu Bạch Cầu cười nói: “Người chờ ta, ta làm cho người.”

“Khả Khả thật tốt! Người ta muốn ăn thật nhiều thứ, người ta muốn ăn thịt nướng!” Tiểu Bạch Cầu vui vẻ nói, mắt hí thành một đường thẳng.

Độc Cô Thiên Diệp đặt Tiểu Bạch Cầu xuống đất, lấy một trái linh quả nhét vào tay nó, sau đó lấy ra một cái màu trắng giống như vòng tay nhét vào móng vuốt nó, nói: “Ăn xong rồi bên trong vẫn còn.” Sau đó mới lấy đồ nấu cơm ra chuẩn bị.

Tiểu Bạch Cầu dùng sức ăn, bọn Tiểu Ngân tới hỗ trợ Độc Cô Thiên Diệp. Hác Bằng Du nhìn nguyên liệu nấu ăn chất thành một núi nhỏ, hỏi: “Tiểu sư muội, nhiều đồ như vậy, nó ăn hết sao?”

“Yên tâm đi, chỉ có thiếu chứ không thừa.” Độc Cô Thiên Diệp loay hoay bắt tay vào làm thịt nướng nói.

Hác Bằng Du vẫn có chút không tin, Tiểu Bạch Cầu chỉ lớn bằng bàn tay, sao có thể ăn hết những thứ này? (D: Chúc mừng anh. Anh đã nhìn lầm hồ sâu không đáy đó!!!)

Sau khi Tiểu Bạch Cầu được Độc Cô Thiên Diệp để xuống, ôm linh quả trong tay lên ăn, vài trái linh quả đã bị nó ăn xong rồi. Rồi lại lấy linh

quả trong không gian giới chỉ ra ăn tiếp, ăn xong thì ném hột qua một bên. Rất nhanh trong góc đã chắt một đống hột, Khi Hác Bằng Du nhìn thấy, hoảng sợ, thầm nghĩ: nó có thể ăn nhều như vậy!

Tiểu Bạch Cầu ăn linh quả, bụng đã không đói như trước, bắt đầu đi vòng quanh, nhìn thấy cục cưng Lam Nguyệt ngồi bẹp trên mặt đất, xoẹt xoẹt chạy tới, bò từ dưới lên vai hăn, hỏi: “Người ở đây nhìn cái gì vậy?”

Cục cưng Lam Nguyệt nhìn thấy đôi mắt to của Tiểu Bạch Cầu, cảm thấy nó cũng giống như mình, bắt lấy nó từ trên vai ôm trong tay, nói: “Ta đang nhìn Tiểu Đăng Hoàng nở hoa.”

Tiểu Bạch Cầu cũng thấy Đăng Hoàng, móng vuốt nhỏ chỉ một cái, nói: “Nó chính là thực vật khế ước của Khả Khả? Nó nở hoa thật đẹp. Nhưng mà hình như nó rất khó chịu.”

Cục cưng Lam Nguyệt gật đầu, nói: “Đúng vậy, nó đang tiến hóa, nhưng quá trình rất thống khổ.”

“Người ta muốn giúp nó.” Tiểu Bạch Cầu nói xong, chạy xuống từ người Lam Nguyệt, đi tới bên cạnh Đăng Hoàng, nhìn nó không ngừng nở hoa, vươn tiểu móng vuốt đậm đậm, sau đó vươn tay tới dây mây của Đăng Hoàng.

Lời nói của Tiểu Bạch Cầu thu hút sự chú ý của mọi người, trừ Độc Cô Thiên Diệp, những người khác đều tới vây xem. Chỉ thấy Tiểu Bạch Cầu đặt móng vóng lên người Đăng Hoàng, nhắm mắt mình tưởng, ánh sáng màu trắng từ người nó xông ra, đi theo móng vuốt truyền vào cơ thể Đăng Hoàng. Sau khi bạch quang tiến vào cơ thể Đăng Hoàng, mọi người phát hiện cơ thể nó đã bớt đỏ, hoa nở ít hơn, dường như không khó chịu như trước.

Tiểu Bạch Cầu thu tay về, vỗ vỗ Đẳng Hoàng, nói: “Được rồi, người ta chỉ có thể giúp người bấy nhiêu, người phải cố lên a!” Nói xong nó lại xoẹt xoẹt xoẹt chạy tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp, túm váy của nàng, nói: “Khả Khả, Khả Khả, người ta càng đói bụng. Người ta muốn ăn, thịt nướng, thịt nướng.”

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu lên, đặt nó lên bàn cơm, nói: “Đều chuẩn bị hết cho người, còn một chút thịt nướng, sẽ làm xong nhanh thôi.”

Tiểu Bạch Cầu nhìn một bàn toàn đồ ăn, vui vẻ kêu to: “Oa, thiệt nhiều!” Sau đó lấy đĩa nhỏ ăn, tao nhã thôn tính thức ăn.

Hác Bằng Du lần đầu nhìn thấy linh thú ăn bằng đĩa, cũng là lần đầu nhìn thấy linh thú tao nhã ăn, hơn nữa tốc độ tương đối nhanh, một bàn thức ăn mất hết một nửa! Sau đó Tiểu Bạch Cầu mới ăn chậm một chút, nhưng vẫn rất nhanh ăn hết phần còn lại. Sạch sẽ!

“Ách thần nha!” Hác Bằng Du bị tốc độ và sức ăn của Tiểu Bạch Cầu kích thích. Như mình cũng ăn được như vậy, sẽ không bị Độc Cô Thiên Diệp nó là sào trúc đi?!

“Khả Khả, người ta ăn xong rồi, người ta còn hơi đói.” Tiểu Bạch Cầu đưa đĩa ăn của nó tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp nói.

“Đông!” Nghe Tiểu Bạch Cầu nói, Hác Bằng Du lập tức ngã xuống giường.

Độc Cô Thiên Diệp lại cho Tiểu Bạch Cầu một chút nữa, Tiểu Bạch Cầu ăn xong, cất đĩa ăn của mình, sau đó móng vuốt ngưng ra linh lực màu trắng, lau, quần áo và miệng vừa nãy còn dính dầu mỡ biến mất sạch sẽ.

“Cầu Cầu thực sự có thể tự mình sử dụng linh lực!” Độc Cô Thiên Diệp điểm điểm trán nó nói.

“Hắc hắc, đã nói rồi, là tại mọi người không tin ta.” Tiểu Bạch Cầu đắc ý nói.

Hác Bằng Du nhìn Tiểu Bạch Cầu, lăm lăm nói: “Đây thật sự là một linh thú thần kỳ!”

Có Tiểu Bạch Cầu giúp, Đằng Hoàng tiến hóa hoàn thành rất nhanh, trở thành Đế Vương Thực Nhân Hoa, nó đem một dây leo đến trước mặt Tiểu Bạch Cầu, nói: “Cảm ơn người đã giúp ta!”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.” Tiểu Bạch Cầu nhận lấy hoa Đằng Hoàng đưa, nói: “Người không sao là tốt rồi!”

Đằng Hoàng đã tiến hóa xong, mọi người chuẩn bị đi ra ngoài. Độc Cô Thiên Diệp thu linh thú về, chỉ để lại Tiểu Hỏa và Lam Mân, Tiểu Bạch Cầu ngồi trên vai Độc Cô Thiên Diệp, chỉ huy nói: “Đi tới, đi tới.”

“Đi thôi.” Tiểu Hỏa dẫn đầu, tiếp theo là Độc Cô Thiên Diệp, sau là Lam Mân và Hác Bằng Du.

Thông đạo này rất nhỏ, nhưng vẫn kéo dài lên trên, sau khi đi được vài giờ, đến mặt đất phẳng phiu, sắp ra khỏi hang động.

“Tỷ tỷ, phía trước chính là cửa ra, lần trước ta và Tiểu Ngân lên xem, đó là một sơn cốc.” Tiểu Hỏa nói. Chỉ chốc lát bọn họ đã ra ngoài, bên ngoài là chân núi.

Tiểu Hỏa đi ra ngoài trước, Độc Cô Thiên Diệp mới nghe được một giọng nói xa lạ.

“Tiểu Hỏa?”

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Niệm Vân

Độc Cô Thiên Diệp đi ra từ trong sơn động, nhìn theo giọng nói, nhìn thấy một nam tử hơn hai mươi tuổi vẻ mặt kích động nhìn tiểu Hỏa.

"Tiểu Hỏa, sao ngươi ở đây?" Nam tử chạy đến bên người tiểu Hỏa, hỏi, "Ca ca đâu, sao chỉ có một mình ngươi vậy?"

Tiểu Hỏa nhìn nam tử, lại nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người tiểu Hỏa, nhìn hẩn hỏi: "Sao ngươi biết tiểu Hỏa?"

Chẳng lẽ bọn họ vừa tới, đã bị tộc Phượng Hoàng biết?

Tiểu Hỏa kéo tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ tỷ, hương vị của hẩn có hơi quen thuộc, hình như là..."

"Tiểu Hỏa, ta là Đồng Đồng nè! Ta là Đồng Đồng, ngươi không nhớ rõ ta sao?" Bạch Đồng thấy mọi người dùng vẻ mặt đề phòng nhìn mình nói: "Đại lục Huyền Nguyệt, lĩnh vực huyền hải, tiểu oa nhi kia, Đồng Đồng, ngươi còn nhớ rõ không?"

"Ngươi là Đồng Đồng? !" Tiểu Hỏa nghe được lời nói Bạch Đồng, nói: "Ta nhớ ra rồi, chính là hương vị của Đồng Đồng. Nhưng không phải Đồng Đồng rất nhỏ sao? Sao mới ba bốn năm không gặp, lập tức biến thành người lớn?"

"Việc này nói ra rất dài, lát nữa ta sẽ nói cho người. Ca ca đâu? Sao hẳn không cùng một chỗ với người?" Bạch Đồng nhìn thấy bọn Hác Bằng Du, không có nhìn đến Bách Lý Tà, hỏi.

"Ha ha ha, không có ca ca, chỉ có tỷ tỷ!" Tiểu Hỏa bị Bạch Đồng ngốc nghếch làm vui vẻ, cười lớn nói.

"Không có ca ca? Vậy Bách Lý ca ca đâu?" Bạch Đồng hỏi.

"Nha, đây là Bách Lý ca ca của người." Tiểu Hỏa chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới còn có cơ hội gặp lại Bạch Đồng, nhưng lại là dưới tình huống như vậy. Nhìn Bạch Đồng cao hơn mình một cái đầu, nàng cơ hồ không thể liên hệ với tiểu hài tử đứng tới ngực nàng lúc trước.

"Đồng Đồng." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bạch Đồng, nói, "Ta chính là Bách Lý Tà."

Bạch Đồng nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, biểu tình không dám tin. Lúc trước không phải nam sao, sao lại biến thành nữ ?

Nhìn thấy Bạch Đồng không tin, Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Lúc trước ta đưa cho người nhẫn không gian, được liệu bên trong người dùng chưa? Trình độ luyện đan bây giờ thế nào ?"

Nghe lời nói Độc Cô Thiên Diệp, Bạch Đồng mới tin tưởng ca ca lúc trước quả thật là nữ tử trước mặt mình. Hắn ngượng ngùng gãi gãi ót, nói: "Đệ, đệ còn tưởng rằng là ca ca, không nghĩ tới là tỷ tỷ."

"Sao đệ lại ở chỗ này?" Độc Cô Thiên Diệp liếc hắn, hỏi: "Bạch gia gia đâu?"

Nói đến Bạch Ngân, trong mắt Bạch Đồng xẹt qua một tia đau thương, nói: "Gia gia đã chết. Lúc trước..."

Hóa ra, Bạch Ngân từng dùng đan dược phụ thân Bạch Đồng cầm lại từ thần điện, trong chuyện kia bị hút thành thây khô. Bạch Đồng tận mắt thấy ông chết đi, lúc đó hắn còn nhỏ nhỏ nên bị sợ hãi, tiếng khóc kinh động người trong thôn, bọn họ chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ Bạch Ngân cũng bị dọa. Sau đó những hộ gia đình khác trong thôn cũng xuất hiện hoàn cảnh giống vậy, thậm chí thôn dân đến giúp Bạch Đồng cũng biến thành thây khô. Lại nhìn thấy người trước mặt mình biến thành dáng vẻ khủng bố như thế, Bạch Đồng nhỏ nhỏ cơ hồ bị dọa đến hồng mắt.

Sau đó, đột nhiên lực hút đó biến mất, nhưng là hơn phân nửa người trong thôn đã chết mất, mà người còn sống cũng có hơn phân nửa biến thành già cả. Người trong thôn thiêu hủy tất cả thây khô này, Bạch Đồng nhìn ông nội mình một chút một chút hóa thành tro tàn.

Những ngày không có ông nội, Bạch Đồng chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau với huyền thú Nghênh Phong Độc Cô Thiên Diệp đưa hắn lúc trước. Nó vì Bạch Đồng tìm đến con mồi làm đồ ăn cho hắn.

Một ngày, hắn ngồi trên đỉnh núi, nhìn thôn làng tiêu điều, nghĩ đến cuộc sống có ông nội, không khỏi vô cùng bi thương.

"Chủ nhân, người đừng đau lòng, có Nghênh Phong cùng người. Nếu Bách Lý ca ca của người nhìn thấy dáng vẻ lúc này của người, chắc chắn sẽ đau lòng." Nghênh Phong nói.

"Ca ca, ca ca hy vọng ta có thể luyện đan thật tốt. Ta còn nói khi trưởng thành sẽ đi tìm ca ca nữa." Bạch Đồng xoa xoa nước mắt trên mặt, nói.

"Cho nên ngài phải tỉnh lại, bằng không cũng chỉ có thể sống tại nơi này, không thấy được Bách Lý ca ca của người."

Từ ngày đó trở đi, Bạch Đồng đều đến vách núi mà hẩn gập Độc Cô Thiên Diệp nghiên cứu đan thư nàng cho, nhất nhất phân biệt dược liệu trong nhần không gian, khi về nhà sau thì bắt đầu luyện tập.

Có một ngày, có một người lên đảo, nhìn thấy Đồng Đồng trên đỉnh núi, rơi xuống hỏi: "Tiểu bằng hữu, người lớn nhà người đâu?"

"Ông nội của ta đã chết, giờ ta chỉ có một mình." Đồng Đồng khép đan thư lại, đứng lên trả lời.

"Vậy người có thể mang ta đi thôn gần đây không?" Người kia hỏi.

Đồng Đồng gật gật đầu, mang ông đi vào thôn. Giờ thôn dân đã biết, thần điện đã biến mất, cũng không sợ mang người ngoài về. Hơn nữa giờ đã không có người ngoài nào đến.

Đồng Đồng mang ông đi tìm người lớn trong thôn, nghe ông nói chuyện, hình như là vì hiện tượng khác thường thời gian trước. Người nọ đi một vòng trong thôn, người nọ nói muốn ở trong nhà hẩn vài ngày.

Trong nhà có người, Đồng Đồng không đi ra ngoài nữa, ban ngày ở nhà đọc sách, nghiên cứu dược liệu, Đan Phương, có đôi khi sẽ dựa theo Đan Phương mà Độc Cô Thiên Diệp cho lúc trước khai lô luyện đan. Thiên phú của hẩn rất cao, đan thư Độc Cô Thiên Diệp cho hẩn phê bình chú giải trên đó cũng thực tế, làm sao phải chú ý gì đều ghi ra hết, cho nên xác xuất hẩn luyện đan thành công rất cao.

Một ngày, hẩn ở trong phòng luyện đan, sau khi hoàn thành nhìn thấy người nọ đứng ở cửa, cũng không biết đã đứng bao lâu. Chờ hẩn luyện đan xong, người nọ đi đến, nói: "Thiên phú của người cũng không tệ lắm, nhưng người còn cần học tập tri thức luyện đan hệ thống hơn. Vừa nãy nếu lúc người luyện đan lại chú ý một chút, đan dẫn của người sẽ rất cao."

Người nọ nói xong, dùng được liệu và đan lô của Đồng Đồng luyện một lò đan được. Được liệu và đan lô giống nhau, đan dẫn của ông gấp đôi Đồng Đồng.

Bạch Đồng nhìn đan được trong tay ông, nói: "Hóa ra người là luyện đan sư!"

"Đúng vậy, nhưng ta phải rời khỏi. Người rất có thiên phú, có muốn đi theo ta không, làm đồ đệ của ta?"

"Đi theo người?" Đồng Đồng nhìn người nọ, nghĩ nghĩ, nói: "Đi theo người, có thể biến cường không?"

"Chỉ cần người cố gắng." Người nọ ý vị thâm trường trả lời.

Đồng Đồng nhìn nhìn Nghênh Phong bên cạnh đan lô, nói: "Nếu ta biến cường, có thể đi tìm ca ca hả?"

Nghênh Phong cười gật gật đầu.

"Ta đi theo người." Bạch Đồng quỳ xuống, lạy người nọ, lớn tiếng nói: "Sư phụ ở trên, xin nhận ba lạy của đồ nhi."

"Được được được, ta chịu ba lạy của con, sẽ dạy con tất cả những gì ta biết về luyện đan." Người nọ đỡ Bạch Đồng lên, "Vi sư tên Niệm Vân. Nhớ kỹ, ta chỉ phụ trách dạy con, có học được hay không, học được thế nào, là chuyện của con. Nếu con vì ham chơi mà không có tiến bộ, ta sẽ trục xuất con ra khỏi sư môn."

"Đệ tử ghi nhớ sư phụ dạy bảo." Bạch Đồng cung kính trả lời.

Sau đó, Bạch Đồng rời khỏi theo Niệm Vân. Đến thông đạo không gian mới biết được, Lưu Vân cũng không phải người của đại lục Huyền

Nguyệt. Hắn cho Bạch Đồng một cái thần khí hộ thể, sau đó ôm hắn vào thông đạo, rời khỏi đại lục Huyền Nguyệt.

"... Sau đó đi theo sư phụ đi rất nhiều nơi, đệ mới biết được, hóa ra đại lục Huyền Nguyệt chỉ là một không gian rất nhỏ hẹp, mà trên thế giới này có rất nhiều không gian. Đệ còn lo lắng tìm không thấy tỷ, không nghĩ tới lại gặp được tỷ ở đây." Bạch Đồng nói xong chuyện của mình, khi nói đến lúc Bạch Ngân qua đời thì tâm trạng hạ xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong lời nói của Bạch Đồng, nghĩ đến Bạch Ngân cứ bị hấp thành thây khô như vậy, tự trách nói: "Lúc trước là ta xem nhẹ sự ti bỉ của thần điện, không nghĩ tới chúng lại cho mọi người trong cả lĩnh vực huyền hải ăn Đẳng Tinh thảo, nói cách khác Bạch gia gia..."

"Tỷ tỷ cũng không cần tự trách, đều là vận mệnh an bài." Bạch Đồng lại an ủi Độc Cô Thiên Diệp.

Tiểu Hỏa một bên khanh khách nở nụ cười, nói: "Giờ Đồng Đồng còn lớn tuổi hơn tỷ tỷ, nhưng còn gọi nàng là tỷ tỷ. Ha ha ha, rất thú vị!"

Tiểu Bạch Cầu trên vai Độc Cô Thiên Diệp cũng nở nụ cười theo, nói: "Cười người chết gia ! Cười người chết gia !"

"Ha ha." Nghe thấy tiếng cười của tiểu Hỏa và Tiểu Bạch Cầu, Bạch Đồng cũng hơi ngượng ngùng nở nụ cười.

"Người nói sư phụ của ngươi là Niệm Vân?" Đột nhiên Hác Bằng Du vẫn im lặng không lên tiếng mở miệng, nhìn Bạch Đồng hỏi.

"Đúng! Gia sư đúng là Niệm Vân." Bạch Đồng trả lời nói.

"Sao vậy, sư huynh?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn về mặt Hác Bằng Du rất kì lạ, hỏi.

Hác Bằng Du thở dài một hơi, nói: "Hắn không thể kêu muội tử tử, muội cũng không thể gọi hắn ca ca."

"Vì sao vậy?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Bởi vì hắn là sư thúc của chúng ta." Hác Bằng Du trả lời.

"Sư thúc?"

"Sư thúc?"

"Sư thúc?"

Nhìn thấy mấy ánh mắt nghi ngờ, Hác Bằng Du gật gật đầu, nói: "Sư tổ của chúng ta là Niệm Vân. Sư phụ của chúng ta là Thì Hoảng Quy."

"Khụ khụ!" Bạch Đồng nghe thấy lời nói của Hác Bằng Du, bị nước miếng làm sặc. Thì Hoảng Quy hắn từng nghe sư phụ nói, là một trong những đệ tử ông tự hào nhất.

Độc Cô Thiên Diệp cũng bị lời nói Hác Bằng Du dọa đến, ho khan một chút, nói: "Khụ khụ, sư thúc. Khụ khụ, đây, sư thúc, sao thúc ở đây?"

Nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, tiểu Hỏa và Tiểu Bạch Cầu lại không phúc hậu nở nụ cười.

"Người vẫn là gọi ta Đồng Đồng đi, ta gọi người là Thiên Diệp." Bạch Đồng nói.

"Được rồi." Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu được không được tự nhiên. Vốn nàng nhìn thấy một người nhỏ hơn mình lại cao lớn cảm thấy thấy rất kỳ lạ, bây giờ còn thành sư thúc của mình, cho dù là nàng, cũng hơi không tiếp nhận được. "Đồng Đồng, sư tổ ở gần đây sao?"

"Không có. Chúng ta sống cách nơi này rất xa, lộ trình mất hơn mười ngày." Bạch Đồng trả lời nói.

"Vậy người đến làm gì?"

"Ta tới nơi này thu thập gai và mật của Hắc Phong." Bạch Đồng trả lời nói, "Ta đang nghiên cứu chế tạo một loại đan dược, nhưng cần gai của Hắc Phong và mật nó ử. Hắc Phong lại chỉ có vùng này mới có, cho nên ta tới đây. Các người là muốn đi tìm sư phụ hả? Ta thu thập xong rất nhanh, đến lúc đó ta mang các người về. Người ngoài luôn luôn tìm không thấy đường đi vào, mỗi lần mấy vị sư huynh lại là trực tiếp dùng truyền tống trận, chắc chắn các người tìm không thấy đường."

Bị Bạch Đồng nói như vậy, Hắc Bằng Du mất tự nhiên nhìn nhìn bốn phía. Nhìn thấy một tổ ong thật lớn trên thân cây cách đó không xa, hỏi: "Là cái kia hả?"

Bạch Đồng gật đầu, nói: "Đến buổi tối Hắc Phong này sẽ trở lại, trước bình minh là lúc thu vậ chúng nó lơ lửng nhất, khi đó mới có thể lén lút đi bắt mấy con thu vậ bên ngoài."

"Hắc Phong rất lợi hại hả?" Liếc dáng vẻ cẩn thận của Bạch Đồng, tiểu Hỏa hỏi.

"Một con Hắc Phong không có gì, nếu một đám Hắc Phong, thần hoàng cũng không dám chống lại bọn nó. Ta nghe nói có một thần vương cao cấp, chỉ vì không cẩn thận chém một tổ ong, cuối cùng bị Hắc Phong châm tới chết."

"Lợi hại như vậy? !" Phản ứng Hắc Bằng Du rất lớn, giờ hắn còn chưa tới thần tôn đó!

"Không phải là một đám Hắc Phong sao, nhìn ta !" Tiểu Hỏa nói xong, đi nhanh về phía tổ ong.

"Ôi chao, tiểu Hỏa..." Bạch Đồng thấy tiểu Hỏa thật sự đi qua, gấp đến độ kêu to, "Thiên Diệp, mau gọi nàng về."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tiểu Hỏa, nói: "Không có việc gì, người yên tâm đi. Chờ nàng mang này nọ trở về cho người đi."

"Thật sao?" Bạch Đồng còn hơi không tin. Nhưng chuyện thực trước mắt làm cho hắn ngậm miệng lại.

Chỉ thấy tiểu Hỏa đi rồi đi qua, kiếm một nhánh cây, nhảy mấy cái không với tới, tức giận ném nhánh cây, xoay người thanh hô to: "Tiểu Đằng!"

"Sưu ——" Một dây leo bay ra ngoài từ tay Độc Cô Thiên Diệp, vừa vắn rơi xuống tay tiểu Hỏa. Đằng Hoàng ở mu bàn tay Độc Cô Thiên Diệp nổi lên hoa nhỏ, nói: "Người dùng đi."

Tiểu Đằng khống chế dây leo trong tay tiểu Hỏa chậm rãi dài ra, thẳng đến khi tiểu Hỏa vừa lòng gật gật đầu mới ngừng lại.

"Để một mình tiểu Hỏa có thể chứ?" Bạch Đồng lo lắng nói.

"Có thể ." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, làm cho hắn thả lỏng.

Bạch Đồng cũng muốn thả lỏng, nhưng khi hắn nhìn thấy tiểu Hỏa cầm dây lập tức đánh lên tổ ong, hắn sợ tới mức lập tức nhắm lại hai mắt của mình.

" Đồng Đồng ngốc, tiểu Hỏa tỷ tỷ rất lợi hại . Ha ha ha! Tiểu Hỏa tỷ tỷ cố lên! Người ta ủng hộ tỷ!" Tiểu Bạch Cầu vung hai móng vuốt nhỏ, hưng phấn hô.

Nghe thấy lời nói Tiểu Bạch Cầu, tiểu Hỏa lại quất tổ ong hai cái. Tổ ong lung lay hai cái, đáng vẻ lung lay sắp đổ.

"Tiểu Hỏa..." Bạch Đồng muốn bảo tiểu Hỏa quay về, nhưng nhìn thấy bọn Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, mình vẫn chờ xem.

Trong tổ ong bay ra mấy con Hắc Phong rất nhanh, nhìn nhìn, tiểu Hỏa phía dưới, lại bay vào. Sau đó lại bay đi ra, tiếp theo một con, hai, ba con, bốn con...

Càng ngày càng nhiều Hắc Phong bay xuống vây quanh tiểu Hỏa, nhưng tiểu Hỏa không hề khẩn trương, nhìn Hắc Phong vây quanh mình, thường thức dây trong tay. Sau đó nói cái gì với Hắc Phong.

"Tiểu Hỏa nói gì với chúng nó vậy? Sẽ không lại là dụ dỗ linh thú chứ?" Hắc Bằng Du nhìn tiểu Hỏa cứ nhiên trao đổi với đối phương, suy đoán.

"Cũng có thể." Độc Cô Thiên Diệp rất hiểu tiểu Hỏa, thấy loại linh thú thích kéo bè kéo lũ này đánh nhau, nàng rất thích, dụ dỗ vào Luyện Yêu Hồ cũng không tính kỳ lạ.

Hắc Phong giằng co với tiểu Hỏa, chỉ lát sau một con Hắc Phong bay về sào huyết, mời ong chúa ra. Vừa thấy ong chúa, Độc Cô Thiên Diệp và Hắc Bằng Du đã chắc chắn ý nghĩ của mình. Độc Cô Thiên Diệp nhận không được lấy tay phủ lên trán mình.

Bạch Đồng không biết sao Độc Cô Thiên Diệp lại có loại vẻ mặt này, lại nhìn về tiểu Hỏa, nàng đã mang theo một đám Hắc Phong lại đây.

"Bạch Đồng, ta thu phục. Đại Đại cho ta nói lát nữa cho người một chút mật và gai." Tiểu Hỏa đặc ý nói với Bạch Đồng.

"Đại Đại là ai?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

"Đại Đại chính là nó. Ong chúa, tên là Đại Đại." Tiểu Hỏa chỉ chỉ ong chúa trên vai mình, nói, "Tỷ tỷ, Đại Đại nói muốn khế ước với tỷ, tỷ thu

chúng nó đi!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ong chúa Hắc Phong, nói: "Người thật sự muốn khế ước với ta?"

"Đúng vậy, ta đồng ý. Ta và của con dân ta đều đồng ý tùy tùng người." Đại Đại ở trên vai tiểu Hỏa, huy cánh, hơi khấn trương nói.

Vừa nãy khi tiểu Hỏa phóng ra uy áp với chúng nó, nó lập tức biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, đang chuẩn bị liều chết một trận, lại nghe tiểu Hỏa nói có thể cho chúng nó cơ hội, nhận Độc Cô Thiên Diệp làm chủ. Ban đầu nó cũng không muốn, nhưng tiểu Hỏa lại nói cho chúng nó rất nhiều ưu việt, trong đó bao gồm tồn tại của Luyện Yêu Hồ. Cuối cùng còn uy hiếp nói chúng nó đã biết Luyện Yêu Hồ, nếu không nhận chủ, vì giữ bí mật, chỉ có giết chết tất cả chúng nó, dù sao cũng chỉ là chuyện một mối lửa. Dưới tình huống cường bức thêm lợi dụ như thế, nó đành phải lên thuyền giặc của tiểu Hỏa.

"Vậy được rồi." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, vươn tay, Đại Đại bay đến tay nàng, để cho nàng khế ước mình.

Cấp bậc Đại Đại cũng không cao, vừa mới thăng cấp siêu thần thú, những Hắc Phong khác đều là thần cấp. Sau khi Độc Cô Thiên Diệp thuần hóa nó sau khế ước. Sau đó đi vào dưới tổ ong, thu Hắc Phong và tổ ong vào Luyện Yêu Hồ lý, cho Đô Đô sắp xếp.

Quay lại nhìn thấy vẻ mặt Bạch Đồng kinh ngạc, cười cười, nói: "Bọn họ nói bây giờ mật không nhiều lắm, khi về lại cho người mật và gai."

Bạch Đồng nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, lại nhìn nhìn tiểu Hỏa, nói: "Thiên Diệp người vẫn lợi hại như vậy!"

"Đương nhiên, khả năng của người ta vẫn rất lợi hại!" Tiểu Bạch Cầu đặc ý nói, giống như Bạch Đồng khen là nó vậy. Biểu tình của nó chọc cười

Độc Cô Thiên Diệp, cười chọc đầu nhỏ của nó một chút, sau đó nhìn Bạch Đồng nói: "Đồng Đồng, người ở đây còn có chuyện gì không?"

"Không còn." Bạch Đồng lắc đầu.

"Chúng ta về đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được."

Ngay lúc mấy người chuẩn bị đi, đột nhiên Lam Mân lập tức quỳ xuống, một tay ôm mặt, một tay đỡ ngực. Miệng hô: "Nường, nường..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy tình huống Lam Mân, đi qua nâng nàng dậy, nói: "Sao vậy?"

Lam Mân cầm thủ Độc Cô Thiên Diệp, vừa vui vẻ vừa lo lắng nói: "Chủ nhân, ta cảm thấy, nường ta còn sống, nhưng bà đang chịu khổ, giờ bà rất đau, ta cảm nhận được !"

"Thật sự? !" Độc Cô Thiên Diệp cũng rất vui. Bọn họ vẫn nghĩ đến tình huống năm đó như vậy, mẫu thân Lam Mân chắc chắn sống không được, không nghĩ tới bà còn sống!

"Đồng Đồng, người biết Ngô Đồng Lâm không?"

"Từng nghe nói, hình như là chỗ bộ tộc Phượng Hoàng sống." Bạch Đồng trả lời.

"Vậy người có biết đi thế nào không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Bạch Đồng lắc đầu, nói: "Ta chỉ là nghe qua, cũng không biết ở đâu. Nghe nói nơi đó bí ẩn, người bình thường tìm không thấy. Ta cũng chỉ nghe sư phụ đề cập qua một hai lần."

"Sư tổ? Có lẽ ông ấy biết. Chúng ta trở về hỏi ông ấy một chút đi." Sau đó nhìn nhìn Lam Mân và tiểu Hỏa, nói: "Các người về Luyện Yêu Hồ trước đi, nếu để cho các nàng biết các người còn sống, giải quyết chuyện này sẽ phiền toái."

"Được."

Độc Cô Thiên Diệp thu tiểu Hỏa và Lam Mân vào Luyện Yêu Hồ, Hắc Bằng Du kêu tiểu Ngũ ra, mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Bạch Đồng rời khỏi.

Ngay khi các nàng rời khỏi không lâu, hai bóng người kim sắc bay lại.

"Sao có thể không có." Một người trong đó nhìn khắp nơi, nghi hoặc nói.

"Quả thật là nó đã trở lại sao? Không phải nói lúc trước là cái tử đàn sao, sao có thể sống sót?" Một người khác không quá tin tưởng.

"Cổ uy áp vừa nãy, người cũng cảm nhận được đúng không? Sao đến nơi này lại không có?" Người thứ nhất mở miệng nói, nhìn thấy dấu chân hỗn độn trên cỏ, hắn nói: "Chắc chắn bọn họ đã rời khỏi, chúng ta phải nhanh chóng về nói tin tức này cho Vương biết."

"Được."

Sau đó hai người hóa thành hai phượng hoàng kim sắc, vỗ cánh bay đi.

Tiểu Ngũ chờ mấy người đến thành thị gần nhất, dùng truyền tống trận đi thành thị lớn, sau đó lại đổi truyền tống trận. Trên đường còn có người vẫn an Bạch Đồng. Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, lúc nói chuyện với những người này, Bạch Đồng giống như thay đổi thành một người khác, rất lạnh lùng, cũng không nói chuyện thế nào, hàn huyền vài câu đã nói mình

phải đi về. Thái độ ôn hoà, nhưng là những người đó lại nhiệt tình nói hy vọng sau này hẳn có thể đi làm khách, vấn an sư phụ hẳn gì đó.

"Những người này là ai vậy?" Hác Bằng Du phát hiện đến mỗi một chỗ, Bạch Đồng đều đã gặp được một ít người, hỏi.

"Đều là người của gia tộc thế lực nơi này, có đôi khi sẽ đi chỗ sư phụ cầu đan dược. Vậy là biết." Bạch Đồng nói.

"Cấp bậc luyện đan của sư tổ cao bao nhiêu vậy ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Giờ sư phụ ít nhất đã có thể luyện chế đan dược cấp mười hai. Đó là ta nhìn thấy, có lẽ sư phụ còn có thể luyện chế rất cao, nhưng ông không nói." Đồng Đồng nói, "Sư phụ rất lợi hại, luyện đan luyện khí trận pháp cái gì đều biết!"

Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến một vấn đề, kéo Hác Bằng Du hỏi: "Sư tổ lợi hại như vậy, vì sao lúc trước sư phụ không về tìm sư tổ chữa thương cho ông?"

Hác Bằng Du không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp hỏi hẳn như vậy, nói: "Bởi vì sau khi sư phụ bị thương tìm đến sư tổ, không biết vì sao, bọn họ cãi nhau, sư tổ một mạch nói, trừ phi sư phụ chỉ còn một hơi cuối cùng, nếu không ông sẽ không cứu sư phụ, hơn nữa ra lệnh cho những người khác cũng không được giúp sư phụ."

"Hả? Cho dù tức giận, cũng không thể thật sự để sư phụ như vậy chứ?" Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp có ấn tượng không tốt với người gọi là sư tổ, cho dù cãi nhau, cũng không thể thật sự mặc kệ chứ ?

"Sau đó sư tổ muốn trị cho sư phụ, nhưng sư phụ động kinh, chết sống không cho sư tổ trị. Chỉ khổ mấy sư huynh đệ chúng ta. Haizzz, muội không biết đâu, lúc trước chúng ta..."

"Ngừng lại, đừng tố khổ cái gì với muội. Tính tình sư phụ như vậy còn không phải các người nuông chiều." Độc Cô Thiên Diệp không muốn nghe Hác Bằng Du nhắc tới, nói. Được rồi, sư phụ cũng là tính tình thối, phỏng chừng muốn đối nghịch với sư tổ.

Trải qua vài lần trần trọc, bọn họ đi tới trước một sơn cốc.

"Là nơi này?" Hác Bằng Du nhìn sơn cốc trống trơn hỏi.

"Một huynh vẫn học trận pháp, huynh không nhìn ra tới nơi này có ảo trận sao? Sư phụ mà có ở đây chắc chắn huynh phải ăn hải." Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu nói.

"Muội đã nhìn ra, muội biết giải không?" Hác Bằng Du hỏi.

"Không biết. Cho nên muội tính đi theo bước chân của Đồng Đồng." Độc Cô Thiên Diệp nói xong nhìn Đồng Đồng.

"Vậy muội còn chê cười huynh!" Hác Bằng Du trừng Độc Cô Thiên Diệp.

"Sao, lại muốn ném thử phần ngựa của muội hả?" Độc Cô Thiên Diệp trừng lại.

"Được rồi, muội thắng." Nghe thấy phần ngựa, Hác Bằng Du lập tức giơ cờ trắng.

Bạch Đồng nhìn thấy phương thức hai người ở chung, nở nụ cười, nói: "Hai người các người đi theo bước chân của ta đi. Bằng không bị lạc trong trận pháp. Đến lúc đó cũng chỉ có sư phụ mới có thể cứu được các người."

Hai người gật gật đầu, theo sát sau bước chân Bạch Đồng. Ba người đi chưa được mấy bước, ngoài sơn cốc nhìn không thấy bóng của ai nữa.

Đi rồi vài phút, cuối cùng bọn họ ra khỏi khu vực trận pháp, trước mắt không còn là một mảnh trắng xoá, mà là rừng cây xanh um tươi tốt.

"Qua phiến rừng cây này là tối." Bạch Đồng nói.

"Ha, nơi này ta biết." Hác Bằng Du nói, "Mỗi lần chúng ta đều đến nơi này. Truyền tống trận ngay trong rừng cây."

Khi ba người đi vào trong, quả nhiên Độc Cô Thiên Diệp thấy mấy truyền tống trận. Lại đi vào trong hơn mười phút, ra khỏi rừng cây.

"Tiểu sư thúc đã về rồi? Lần đi ra ngoài này có thu hoạch gì vậy?" Qua rừng cây thì thấy một sơn cốc vô cùng rộng lớn, trong sơn cốc có rất nhiều nhà cửa. Một ít người đang đi qua đi lại. Có người nhìn thấy Bạch Đồng, vẫn an hản.

Bạch Đồng gật gật đầu với hản, nói: "Chuẩn bị xong rồi, đây là hai vị sư huynh người. Sư phụ ở đâu?"

"Sư tổ đang răn dạy sư phụ của ta đó, hắc hắc, hôm nay nàng lại đi ra ngoài, bị sư tổ bắt gặp."

"Sư phụ của người bị răn dạy người còn vui vẻ như vậy !" Bạch Đồng đánh một cái lên đầu hản, nói, "Còn không mau đi làm chuyện của người!"

"Hắc hắc, ta đây đi trước. Tiểu sư thúc, giờ người đi, vừa vặn có thể giải cứu sư phụ của ta đang khó xử bên trong." Người nọ nói xong, chạy nhanh mất.

Lần đầu tiên đến Độc Cô Thiên Diệp, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, nói: "Nơi này một cái thôn lánh đời!"

"Ha ha, đi thôi, ta mang bọn người đi gặp sư phụ." Bạch Đồng nói xong, mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du đi đến Ly Viện. Trên

đường không ngừng đưng tới một ít người bồi phận thấp chào hỏi Bạch Đồng. Có khi là thiết tình tôn trọng hẳn, có người chỉ là hình thức thôi. Đối với những người đó, Bạch Đồng cũng chỉ là cười cười, cũng không để trong lòng.

Khi ba người tới Ly Viện thời điểm, không có nghe đến bên trong có tiếng răn dạy.

"Đã xong rồi sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sẽ không, phương thức răn dạy của sư phụ rất đặc biệt, lát nữa người sẽ biết." Bạch Đồng nói xong, mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du đẩy ra cửa viện đi vào.

Đi vào đại sảnh, Bạch Đồng kêu với bên trong: "Sư phụ, con đã về." Vừa nói vừa mang bọn họ đi vào.

Khi Độc Cô Thiên Diệp đi vào nhìn thấy bên trong có hai người. Trong đó một nam tử ngồi trên chính vị, một cái nữ tử mặc quần lụa mỏng đỏ thắm cúi đầu đứng đối diện hẳn. Nghe thấy giọng Bạch Đồng, nàng kia lập tức ngẩng đầu lên nhìn Bạch Đồng, ánh mắt gợn sóng.

Bạch Đồng gật gật đầu với nàng, Độc Cô Thiên Diệp không bỏ qua vui sướng và an tâm trong mắt nàng.

"Sư phụ, khi con đến tây phong gặp hai đồ đệ của tam sư huynh, bọn họ nói muốn tới thăm ngài, nên đưa bọn họ trở lại." Bạch Đồng nói.

Niệm Vân một thân mặc y, dáng vẻ bất cầu ngôn tiểu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Người là đồ đệ lão tam mới thu?"

Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với Niệm Vân, nói: "Đệ tử Độc Cô Thiên Diệp bái kiến sư tổ."

Niệm Vân cũng không nói lời nào, chỉ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, để nàng vẫn vẫn duy trì dáng vẻ hành lễ. Bạch Đồng vừa thấy phản ứng Niệm Vân, nóng nảy, nói: "Sư phụ, Thiên Diệp nàng..."

Niệm Vân liếc mắt nhìn Bạch Đồng một cái, làm lời nói của hắn dừng trong miệng. Nữ tử bị răn dạy nhìn thấy Bạch Đồng nói chuyện vì Độc Cô Thiên Diệp, hung hăng trừng Độc Cô Thiên Diệp một cái.

"Nghe nói, là người trị tật cũ cho sư phụ của người?" Niệm Vân nói.

Độc Cô Thiên Diệp lập tức đứng thẳng, nói: "Là ta."

Niệm Vân đối với chính nàng đứng lên cũng không nói gì thêm, tiếp tục hỏi: "Cũng là người giúp Hắc Bạch Vô Thường thắng trận đấu luyện đan sư?"

"Là ta." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Người có thể luyện chế đan dược cấp mười?"

"Phải."

Đối thoại của hai người hơi có mùi thuốc súng, ba người khác cũng không biết mùi thuốc súng này từ đâu đến.

"Sư tổ chỉ nhìn thấy tiểu sư muội, không có nhìn thấy con." Đột nhiên Hắc Băng Du uất ức nói.

Niệm Vân liếc mắt nhìn Hắc Băng Du một cái, nói: "Bệnh da mặt dày của người lại phát tác?"

Hắc Băng Du không nghĩ tới Niệm Vân trả lời như vậy, nói: "Cái gì mà da mặt dày, ta là đang uất ức được không? !"

Bị Hắc Bằng Du quậy như vậy, mùi thuốc súng giữa Độc Cô Thiên Diệp và Niệm Vân đã không còn.

"Cư nhiên muốn sư diệt mình đi cứu, Hắc Bạch Vô Thường này là càng sống càng lùi lại!" Niệm Vân nói.

"Ai không có lúc tình thế cấp bách." Độc Cô Thiên Diệp phản bác.

Nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, phản ứng của mọi người không giống nhau. Hắc Bằng Du cảm thấy tiểu sư muội của mình lá gan ghê gớm thật, Bạch Đồng lo lắng, nữ tử quần đỏ kia là vui sướng khi người gặp họa.

"Người đang cãi lại cho sư bá người?" Niệm Vân nhìn không ra hi giận, sâu kín nói.

"Sự thật mà thôi." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Người đang tức giận với ta !" Niệm Vân khẳng định.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới hắc lại nhìn ra, sững sốt một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Nàng thừa nhận, khi nhìn thấy Niệm Vân, nàng lập tức nghĩ tới Thì Hoảng Quy bị tạt củ hành hạ nhiều năm như vậy, trong lòng như có một đốm lửa thiêu lên. Nói chuyện không tự giác cũng mang theo mùi thuốc súng .

Niệm Vân nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp to gan thừa nhận, đột nhiên cười, dọa Hắc Bằng Du và Bạch Đồng chết khiếp, trong lòng nữ tử quần đỏ âm thầm cao hứng. Bởi vì mỗi lần hắc muốn thu thập người chính là cái dạng này !

Nhưng lần này Niệm Vân nở nụ cười, lại không phát hỏa, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Lá gan người rất lớn."

"Rất nhiều người nói gan ta lớn." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Niệm Vân.

"Có tính tình!" Niệm Vân cười lạnh.

"Cảm ơn sư tổ khích lệ!" Độc Cô Thiên Diệp cười nhận.

Hai người có qua có lại nói chuyện, Hác Bằng Du và Bạch Đồng nghe thấy trái tim lên lên xuống xuống. Trong lòng Hác Bằng Du thẳng hô đã quên nói với Độc Cô Thiên Diệp tính tình sư tổ không tốt, xong đời , xong đời ...

"Vì câu sư tổ của người, hôm nay ta sẽ không trừng phạt người. Nhập Châu Ngọc môn ta, sư tổ đưa một lễ gặp mặt cho người." Niệm Vân nói xong lấy từ nhẫn không gian ra một quyển sách mỏng manh.

"A?" Không chỉ có bọn Hác Bằng Du, ngay cả Độc Cô Thiên Diệp cũng kinh ngạc phản ứng của Niệm Vân, thấy hẳn là thật không giận mình, nàng hành lễ, nói: "Cảm ơn sư tổ."

Nàng đi đến bên người Niệm Vân, tay chuẩn bị cầm quyển sách nhỏ. Tay vừa chạm đến quyển sách, đột nhiên thân thể Độc Cô Thiên Diệp phát ra ánh sáng chói mắt, làm mọi người kinh ngạc, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà Niệm Vân một phen bắt lấy tay Độc Cô Thiên Diệp, thần sắc không hiểu nhìn nàng...

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4: Thân Tử Hồn Lưu, Trùng Tu Khí Lực*

* Thân tử hồn lưu, trùng tu khí lực: ý nói chết nhưng hồn vẫn giữ lại, phục hồi thực lực.

Edit + Beta: Yết Vạn Dương (Mặc Doanh)

Động tác của Niệm Vân làm cho Hác Bằng Du và Bạch Đồng hét lớn lên.

"Sư tổ!"

"Sư phụ!"

Niệm vân nhìn thẳng Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người có chuyện gì?"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới bạch quang Lưu Vân truyền vào người mình lại phản ứng vào lúc này, nàng nhớ rõ lúc trước Lưu Vân nói bạch quang này khi gặp được chủ nhân của nó nó sẽ phản ứng, nhưng nàng nhìn thế nào, Niệm Vân cũng không giống như lời Lưu Vân nói là một người uy phong hiên hách.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không nói lời nào, ngược lại vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, Lưu Vân chế trụ tay nàng càng thêm dùng sức, nói: "Trả lời ta, bạch quang trong thân thể người làm sao có được?"

Độc Cô Thiên Diệp bị nắm đau, nhưng không giẫy. Tiểu Bạch Cầu nhìn Niệm Vân nắm chặt tay Độc Cô Thiên Diệp tới đau, muốn đi căn Niệm Vân, bị nàng gọi lại: "Cầu cầu không cần." Chờ Tiểu Bạch Cầu an tĩnh lại, nhìn Niệm Vân, nói: "Lưu Vân truyền vào thân thể ta, nói nếu lúc gặp được chủ nhân của hắn, thay hắn nói một tiếng: nó đang đợi hắn!"

"Lưu Vân... Lưu Vân..." Niệm vân buông tay Độc Cô Thiên Diệp ra, nàng cầm sách nhỏ lui về chỗ cũ, nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Niệm Vân tưởng niệm tên Lưu Vân.

"Người là chủ nhân của Lưu Vân sao? Lưu Vân đang chịu khổ, rất thống khổ, người nhanh đi cứu đi." Tiểu Bạch Cầu đột nhiên mở miệng nói.

Niệm vân nghe lời Tiểu Bạch Cầu, phục hồi tinh thần, nói: "Đây là sự thúc các người Gia Cát Tiêu Tiêu. Bạch Đồng con đi sắp xếp chỗ ở cho Hác Bằng Du và Thiên Diệp, Thiên Diệp con ở lại, những người khác lui xuống đi."

"Rõ, sư phụ."

"Rõ, sư công."

Bạch Đồng, Gia Cát Tiêu Tiêu và Hác Bằng Du hành lễ lui ra, trước khi đi đều liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái.

"Mặt khác ra lệnh, không cho bất luận kẻ nào tiến vào." Niệm Vân phân phó nói.

"Rõ, sư phụ." Bạch Đồng trả lời.

Sau khi ba người rời khỏi đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Niệm Vân và Độc Cô Thiên Diệp, cộng thêm Tiểu Bạch Cầu.

"Con có thể nói cho ta nghe tình huống của Lưu Vân không? Con nhìn thấy nó ở đâu?" Niệm Vân trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi nói, "Con ngồi xuống nói đi."

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống cạnh ghế trên, nói: "Ta nhìn thấy nó ở Huyền Hải trên đại lục Huyền Nguyệt, nó bị trận pháp trấn áp, tình trạng thật không tốt, Cầu Cầu truyền cho nó chút tinh thần lực, mới tốt hơn."

"Thật sự ở Huyền Hải." Niệm Vân nói: "Lúc trước ta đi Huyền Hải cũng ần ần cảm ứng được hơi thở Lưu Vân dao động, nhưng thời gian rất ngắn. Nhưng lúc ấy ta chỉ nghe thấy được hương vị của Hoạt Vê. Con nói cho ta biết chuyện lúc trước đi."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ, có lẽ hết thảy bên trong đều được sắp xếp sẵn.

Lúc trước chuyện thần điện, thời điểm nàng tìm kiếm ngoại công và mẫu thân gặp Đồng Đồng và Tiểu Bạch Cầu. Bởi vì Tiểu Bạch Cầu, các nàng gặp được Lưu Vân. Vì để cho các nàng đi ra, Lưu Vân vận dụng lực lượng của mình, làm cho Niệm Vân cảm ứng được, vì vậy hắn mới đi Huyền Hải, gặp Bạch Đồng, dẫn cậu tới đại lục Phượng Vũ. Cũng vì Bạch Đồng đến đại lục Phượng Vũ, các nàng mới có thể gặp được Niệm Vân, hoàn thành lời hứa với Lưu Vân lúc trước.

Nàng thở dài, nói hết chuyện xảy ra ở Huyền Hải.

Niệm Vân nghe xong cảm thán một phen, thì ra bản thân từng cách nó gần như vậy, vẫn không có tìm được nó. Nhìn thần sắc Độc Cô Thiên Diệp có chút cổ quái, nói: "Có vấn đề gì, muốn hỏi liên hỏi đi."

"Sư tổ, cái kia, người thật sự là Đậu Khẩu ư? Có phải người đã sống trăm vạn năm? Vậy tại sao bây giờ người lại tên là Niệm Vân??" Độc Cô Thiên Diệp nói ra nghi vấn trong lòng.

"Vấn đề cuối cùng này người ta biết. Niệm Vân Niệm Vân, có phải tưởng niệm Lưu Vân hay không?" Tiểu Bạch Cầu từ vai trái nhảy đến vai phải Độc Cô Thiên Diệp, chớp mắt to hỏi.

Niệm Vân bị bộ dáng Tiểu Bạch Cầu chọc cười, nói: "Đúng vậy, Niệm Vân chính là tưởng niệm Lưu Vân. Có thể nói ta là Đậu Khẩu, cũng có thể nói không phải."

"Có ý tứ gì?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ.

"Người thật sự tin một người có thể sống trăm vạn năm?" Niệm Vân buồn cười hỏi.

"Ách, không phải sao?"

"Đương nhiên không phải." Niệm Vân nghĩ nghĩ, nói, "Trừ thần sáng thế, thế giới này không ai có thể sống lâu như vậy, bởi vì nàng cùng tồn tại với trời đất. Những người khác, đều không được."

"Còn Ngu Hành? Người đâu? Nếu người không phải là Đậu Khẩu, sao có thể nhớ rõ Lưu Vân, hơn nữa nếu người đã chết, vì sao nó còn sống? Hơn nữa Ngu Hành vẫn là Ngu Hành." Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đây là nhờ một loại bí pháp." Niệm Vân nói.

"Bí pháp?" Độc Cô Thiên Diệp hưng trí, đến tột cùng là thần kỳ cỡ nào, có thể cho nhân tồn tại trăm vạn năm?!

Niệm Vân nhìn ra suy nghĩ của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cũng không phải sống mấy trăm vạn năm, mà là vô số lần luân hồi."

"Luân hồi? Là chết rồi đầu thai sao?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

Niệm Vân lắc lắc đầu, nói: "Thân tử hồn lưu, trùng tu khí lực."

Thân tử hồn lưu, trùng tu khí lực?!

Độc Cô Thiên Diệp nghe thế, xoay quá mạnh, hoảng hốt như nàng nhìn thấy một cảnh tượng, một cái tiểu hài tử và một nữ nhân đối thoại.

"Người khóc cái gì?" Nữ tử ôn nhu lau nước mắt trên mặt tiểu nam hài.

"Người vẫn còn sống, mà ta sẽ chết đi." Tiểu nam hài khóc nói.

"Sinh tử là chuyện bình thường." Nữ tử khuyên bảo tiểu nam hài.

"Ta không cần, ta muốn giống người sống thật lâu." Tiểu nam hài khóc càng thêm lợi hại.

Nữ tử như không còn biện pháp với tiểu nam hài, bất đắc dĩ nói: "Ta sáng tạo phương pháp thân tử hồn lưu, trọng tu khí lực cho người được không?"

Tiểu nam hài nghe vậy mới ngẩng mặt nở nụ cười, khuôn mặt non nớt đã có thể thấy được dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

"Thiên Diệp, con làm sao vậy?" Niệm Nân nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp hoảng hốt, hỏi.

"A? Ta làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp lấy lại tinh thần, nói: "Ta cũng không biết, thất thần một chút. Sư tổ, có phương pháp này, là có thể trường sinh bất tử sao?"

Niệm Nân cười khổ, nói: "Làm gì có trường sinh bất tử. Phương pháp này sẽ ở lúc sinh mệnh sắp chấm dứt làm cho linh hồn không tiêu tan, sau đó lại tạo thành thân thể lần nữa. Đây là một quá trình thống khổ lại dài dòng, thời gian tạo thành một thân thể so với tưởng tượng của con còn lâu hơn, hơn nữa thực lực cũng sẽ biến mất, phải tu luyện từ đầu. Chỗ tốt duy

nhất là giữ lại trí nhớ và thân phận. Tựa như Ngu Hành, sống càng lâu, lại càng cô độc. Trong lòng không có gì không bỏ xuống được, không biết dùng phương pháp như vậy mà sống."

"Còn có chuyện thần kỳ như vậy!" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, "Bí pháp này có nhiều người biết không?"

"Không nhiều lắm. Chỉ có người được sáng thế thần chỉ mới có thể." Niệm Vân nói: "Ta cũng vì không bỏ xuống được Lưu Vân. Lúc ấy ta trọng thương, mất liên hệ với Lưu Vân, từ đó về sau không có tin tức của nó. Chính là khế ước lực vẫn còn, cho ta biết nó còn sống. Mấy năm nay ta tìm kiếm rất nhiều nơi, nhưng đều không tìm được nó."

"Bây giờ sư tổ đã biết Lưu Vân bị trấn áp ở đâu, có thể đi cứu nó ra." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nó đã chờ người thật lâu."

"Ta chuẩn bị một chút rồi sẽ đi." Niệm Vân gật đầu nói.

"Sư tổ, người có biết Ngô Đồng Lâm phải đi như thế nào không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Con muốn tới tộc phượng hoàng?" Niệm Vân hỏi.

"Đúng vậy. Có một số việc muốn đi một chuyến." Độc Cô Thiên Diệp gật gù đầu.

"Ta biết đường tới đó, nhưng phượng hoàng tộc mấy ngàn năm gần đây không còn như trước, hơn nữa Kim loan làm việc tàn nhẫn, con phải cẩn thận chút." Niệm Vân nói.

"Ta biết rồi." Độc Cô Thiên Diệp cam đoan nói.

Sau đó, Niệm Vân nói cho Độc Cô Thiên Diệp biết đường đi tới Ngô Đồng Lâm, mà Độc Cô Thiên Diệp lúc nhìn thấy trận pháp, nói Niệm Vân

về xuống.

Đệ tử Châu Ngọc Môn sau khi nhìn thấy bọn Bạch Đồng đi ra, hẳn cùng Hác Bằng Du còn có Gia Cát Tiêu Tiêu liền đi khỏi, để Độc Cô Thiên Diệp và Niệm Vân ở trong phòng ngây người thật lâu. Người bên ngoài không khỏi bàn tán, đoán Độc Cô Thiên Diệp có bị Niệm Vân trách phạt hay không. Nghĩ tới tính tình Niệm Vân vốn không tốt, sau khi bọn Bạch Đồng đi ra trên mặt đều là lo lắng, như đã khẳng định phán đoán của mình. Cho nên, khi mọi người nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp thần sắc tươi tốt đi ra, mọi người phi thường kinh ngạc.

"Khả khả, chúng ta phải đi Ngô Đồng Lâm sao?" Tiểu Bạch Cầu đang cầm một quả hạch, ở trên vai Độc Cô Thiên Diệp ăn vui đứng lên.

"Ừ, theo lời sư tổ, bộ tộc phượng hoàng thực loạn, chúng ta phải mau chóng đi. Trễ 1 phút, mẫu thân Lam Mân càng nguy hiểm một phần." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ừ, người khác có thể mặc kệ, nhưng mẫu thân Lam Mân, nhất định không thể có việc gì. Nếu ai dám khi dễ mẫu thân Lam Mân, người ta sẽ giết chết hẳn! Răng rắc!" Tiểu Bạch Cầu nói xong, cắn một ngụm trên quả hạch, phát ra tạp âm. (đoạn này ta cũng kh hiểu s tác giả lại viết vậy? Để là mẹ của Lam Mân tử tử? Nhưng Lam Mân là nam mà? Chã lẽ nói mẹ của Thanh Loan? Chã hiểu bà tác giả? Mấy nàng có nhớ nd quyển trc, mẹ của LM hay TL thì ns ta biết nha! Ta sửa!)

Độc Cô Thiên Diệp lập tức nở nụ cười, nói: "Ai dạy ngươi vậy?"

"Bọn Tiểu hỏa tử tử nha! Bọn họ nói mọi người là người một nhà, phải trân trọng lẫn nhau, khi dễ gì người mình đều là người xấu, phải cắn chết hẳn!" Tiểu Bạch Cầu vẻ mặt còn vô cùng chính trực nói.

"Người..." Độc Cô Thiên Diệp vừa mới nói một chữ, đột nhiên nhảy qua một bên.

"Ba!" Một nhuyễn tiên* xé nát không khí, phát ra âm thanh chói tai, đánh vào chỗ Độc Cô Thiên Diệp vừa đứng.

*nhuyễn tiên: roi dây dài

Gia Cát Tiêu Tiêu!

Độc Cô Thiên Diệp còn không kịp nói chuyện, nhuyễn tiên của Gia Cát Tiêu Tiêu lại đánh tới. Độc Cô Thiên Diệp cũng không tiếp tục né tránh, cầm Tiểu Đẳng trong tay, Tiểu Đẳng biến dài rất nhanh, đón roi của Gia Cát Tiêu Tiêu, một roi một Đẳng ở không trung quấn vài vòng mới dừng lại.

"Sư thúc làm cái gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp lạnh nghiêm mặt hỏi. Dù là ai vừa ra tới đã bị người ta đánh lén, tâm tình cũng không tốt được.

"Nói, người cùng Đồng Đồng có quan hệ gì? Không nói, đừng trách ta không khách khí!" Gia Cát Tiêu Tiêu không ngờ thân thủ rất tốt Độc Cô Thiên Diệp, nhớ tới Bạch Đồng ở trong viện thay Độc Cô Thiên Diệp lo lắng sốt ruột, hai mắt hàm chứa ghen tỵ trừng nàng.

"Ta và Đồng Đồng có quan hệ gì, liên quan gì người?" Độc Cô Thiên Diệp nghe Gia Cát Tiêu Tiêu nói, cười lạnh đáp: "Hay là, người ý mình là sư thúc, muốn làm gì thì làm?"

"Liên quan gì với ta?" Gia Cát Tiêu Tiêu bị Độc Cô Thiên Diệp xỏ, hung hăng nói: "Không có sự cho phép của ta, ai cũng đừng hòng tới gần Đồng Đồng!"

"Không có sự cho phép của người? Ha ha, ta cũng không thể cho người đề nghị gì?" Độc Cô Thiên Diệp cười hỏi.

"Cái gì?"

"Người khác dễ dàng tha thứ cho người, người liền trở thành tư bản không biết xấu hổ!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, tay nắm Đằng Hoàng vừa động, Đằng Hoàng hiểu ý tiếp tục thả dài dây, đến trước mặt Gia Cát Tiêu Tiêu, sau đó đột nhiên mở một đóa thực nhân hoa, hướng tới trên mặt Gia Cát Tiêu Tiêu tấp.

"A!" Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn đóa bạch hoa răng nanh dày đặc, sợ tới mức lập tức vứt bỏ roi trên tay, thét chói tai.

"Thực nhất gan." Đằng Hoàng khinh bỉ nói một câu, sau đó lui trong tay về Độc Cô Thiên Diệp.

"Người, sao người có thể có thứ đáng sợ?!" Gia Cát Tiêu Tiêu kinh hách nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Đáng sợ sao?" Độc Cô Thiên Diệp vỗ về hoa nhỏ trên tay, nói: "Tiểu Đằng nhà chúng ta đáng yêu như vậy, mắt người nhìn thế nào mà nói nó đáng sợ? Nói ra, ta giúp người chữa trị."

"Người, người muốn trị như thế nào?" Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn đóa hoa trên tay Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Còn có thể trị như thế nào? Đương nhiên là móc ra! Tiểu Đằng nhà chúng ta đáng yêu như vậy mà lại bị người nói thành đáng sợ, để lại mắt người làm cảnh, không bằng trực tiếp móc xuống." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Gia Cát Tiêu Tiêu, vẻ mặt thị huyết, làm Gia Cát Tiêu Tiêu sợ tới mức thét chói tai chạy đi.

"Tính khí lớn mà lá gan nhỏ như vậy." Đằng Hoàng nhìn Gia Cát Tiêu Tiêu hốt hoảng đào tẩu nói.

Bạch Đồng và Hác Bằng Du đã chạy tới, nhìn roi rơi trên mặt đất còn có bóng dáng chưa chạy xa, nhặt roi của Gia Cát Tiêu Tiêu lên, có chút xin lỗi nói: "Thiên Diệp, sư tỷ bị các sư huynh làm hư, bản tính không xấu."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bạch Đồng, nói: "Ta chỉ là muốn dọa nàng thôi." Nhìn Bạch Đồng thở dài nhẹ nhõm, cười nói: "Ta nghĩ là vì người mới xảy ra chuyện như vậy."

Bạch Đồng bị Độc Cô Thiên Diệp nói trúng tâm sự, có chút ngượng ngùng nhìn nàng, hắc hắc cười hai tiếng.

Gia Cát Tiêu Tiêu thích hắc, nhưng hắc nhưng vẫn lảng tránh nàng. Nhưng mà nàng không nổi giận, vẫn gặt gao theo đuổi hắc. Nhưng hôm nay nhìn thấy hắc lo lắng sốt ruột vì Độc Cô Thiên Diệp, nàng hoàn toàn bạo phát, cho nên mới tìm Độc Cô Thiên Diệp hỏi rõ.

"Các người vì chuyện như vậy mới đánh nhau?!" Hác Bằng Du nói.

"Người nghĩ thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Loại chuyện này, kéo dài là không có biện pháp giải quyết."

"Ta biết. Nhưng nàng so với ta lớn hơn nhiều như vậy..." Bạch Đồng trả lời nói.

"Nói vậy người cũng thích nàng?" Hác Bằng Du hỏi.

Bạch Đồng gật gật đầu.

"Nếu hai bên đều thích, để ý cái đó làm gì? Phải biết rằng, tình yêu không có khoảng cách, tuổi tác không phải vấn đề. Nhưng mà nếu người làm không được, nói lên người không đủ yêu nàng, vì thế mới chưa đủ để người khiêu chiến quan điểm thế tục. Chính người cần thận suy nghĩ đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nhìn Hác Bằng Du nói: "Sư tổ nói cho ta biết đường tới Ngô Đồng Lâm, ta tính đi ngay, người..."

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói hết, Hác Bằng Du nói: "Tất nhiên ta sẽ đi cùng!"

"Vậy chúng ta đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Các người không ở lại vài ngày sao?" Bạch Đồng hỏi.

"Không được, tình huống khẩn cấp. Giải quyết mọi chuyện rồi trở về đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hy vọng lúc ta trở về, người đã quyết định tốt. Đi thôi, sư huynh."

Bạch Đồng dẫn Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du ra sơn cốc, nhìn bọn họ ngồi trên Tiểu Ngũ rời đi. Lúc về rừng cây nhỏ nhìn thấy Gia Cát Tiêu Tiêu tựa vào thân cây trốn mắt nhìn hẩn. Hẩn đi qua, từ không gian giới chỉ lấy roi, đưa cho nàng, nói: "Chúng ta nói chuyện đi..."

Độc Cô Thiên Diệp, Hác Bằng Du ở trên lưng Tiểu Ngũ hướng phía nam bay đi. Hác Bằng Du nằm hỏi Độc Cô Thiên Diệp: "Sư thúc đối với muội như vậy, muội còn tác hợp bọn họ? Không phải là muội trêu cợt bọn họ chứ?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Như Đồng Đồng nói, sư thúc bản chất không xấu, mắt nàng nhìn ta không có sát ý, nhìn thấy Tiểu Đằng thì sợ hãi, chứng tỏ nàng cũng là một người thiện lương. Đồng Đồng trước đây chịu không ít khổ, hiện tại có người thay cha mẹ và gia gia hẩn yêu thương hẩn, vì sao ta không tác hợp bọn họ?"

"Hành vi của nàng hôm nay muội sẽ không so đo sao?"

"Ta không so đo. Là vì lúc ấy đã giáo huấn nàng, răng nanh của Tiểu Đằng sẽ làm nàng ghi nhớ trong lòng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hác Bằng Du đem hai tay gác sau đầu, nói: "Ta nhìn thấy, lúc ấy chúng ta thấy muội. Biểu tình của muội như một người thị huyết tàn bạo nhân."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Ta vốn không phải một người lương thiện! Tiểu Đằng thích ăn thịt người, có cơ hội ta sẽ để cho nó ăn đủ. Chẳng qua ta sẽ không chủ động đi giết người thôi."

"Hừ hừ." Hác Bằng Du hừ hừ hai tiếng ngủ.

Nhìn thấy Hác Bằng Du lại ngủ, Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới chuyện lúc trước của hắn. Không biết nữ tử hắn thích ở địa ngục khăng khít hiện tại thế nào, còn sống hay không.

Cửu thiên huyền giới, Tử Tiêu đang cùng Thất Nguyệt Hắc Tử thương lượng, Tiểu Đậu đỏ đi tới.

"Chủ thượng, Mộng Vương đưa tới thiệp mời, mời người tới địa ngục khăng khít làm khách." Tiểu Đậu đỏ nói, cầm một thiệp mời màu đen.

Tử Tiêu tiếp nhận, mở thiệp mời ra, thì thầm: "Trở về lâu như vậy cũng không đến địa ngục khăng khít của ta ngồi một chút, đáng đánh a! Ta có rượu ngon, chạy nhanh lại đây uống. Dẫn theo hai tiểu tử kia!"

"Phốc, đây là thiệp mời gì!" Thất Nguyệt lập tức nở nụ cười.

"Chấp nhận đi, muốn Mộng Thiên Quân viết ra thiệp mời nho nhã, phỏng chừng đời này là không có khả năng." Hắc tử nói.

"Mỗi lần nghe được bốn chữ địa ngục khăng khít, cả người ta liền nổi da gà. Lâu như vậy cũng không quen a!" Thất Nguyệt nói, "Khăng khít địa ngục như vậy, Mộng Thiên Quân từ đâu tới đây? Sẽ không phải là hắn là quỷ quái huyết nhục đi?"

"Người có thể không nói không?" Hắc tử hắc nghiêm mặt hỏi.

"Ta chỉ tò mò thôi." Thất Nguyệt trả lời nói.

"Ta nhất định sẽ nói cho Thiên Quân, người đối với nơi đó của hắc thật là tò mò, cho người ở nơi đó thể nghiệm thật tốt một phen." Tử Tiêu ném thiệp mời lên người Thất Nguyệt, "Thứ Hồn đâu rồi? Sau khi trở về ta không nhìn thấy hắc."

"Hắc hắc, ta nói, Thứ Hồn giống như xuân tâm nảy mầm." Thất Nguyệt vẽ mặt thần bí nói.

"Hắc vẫn xuân tâm nhộn nhạo." Hắc tử nói tiếp nói.

"Hắc hắc." Thất Nguyệt cũng không nói rõ, chính là nói với Tử Tiêu, "Lần này nhất định phải mang Thứ Hồn theo."

"Đi, không thành vấn đề." Tử Tiêu nói, "Ta cũng sẽ nói cho hắc người đang chờ xem hắc diễn."

"Ta cũng không tin các người không có ý tưởng này! Hừ hừ." Thất Nguyệt cũng không sợ bọn họ nói với Thứ Hồn, dù sao bọn họ có đức hạnh gì, lẫn nhau đã cực kỳ quen thuộc.

"Tiểu Đậu đỏ, đi tìm thứ hồn về, nói chúng ta muốn tới địa ngục khăng khít, hỏi hắc có đi hay không." Tử Tiêu phân phó Tiểu Đậu đỏ nói, sau đó cả người nằm xuống ghế quý phi, thở dài nói: "Ai, thật tưởng niệm Tiểu Diệp Nhi nhà taa!"

"Xứng đáng!" Thất Nguyệt cũng nằm lên ghế của mình, nói: "Lúc trước ta nói người giải quyết Ngu Hành, người không nghe, nói cái gì còn sớm, không nên thể nghiệm cuộc sống của những người đó. Hiện tại tốt rồi, hắc khôi phục thể lực, con mãnh thú này mấy năm qua, hiện tại người muốn động thủ cũng không dễ dàng, còn phải đề phòng hắc biết sự tồn tại của Thiên Diệp."

"Sao ta lại thấy người vui sướng khi người gặp họa hả? Là ta nghe lầm sao?" Tử Tiêu sâu kín nói.

"Không có, ta chính là vui sướng khi người gặp họa, hắc hắc..." Thất Nguyệt tuyệt không sợ Tử Tiêu tức giận, cười đến xinh đẹp.

"Nếu lúc trước không đi đại lục Huyền Nguyệt, sao ta gặp được Tiểu Diệp Nhi nhà ta đây? Aiz, người này không có thể trải nghiệm tình yêu nha, người sẽ không biết tâm trạng của ta." Tử Tiêu nói.

"Thối thí, ta mới sẽ không đi tìm nữ nhân tới trói buộc mình đâu!" Thất Nguyệt không cho là đúng nói.

"Trước kia tới địa ngục khăng khít Thứ Hồn đều không đi, lần này không phải người tính ép hăn đi chứ?" Hắc tử hỏi.

"Chúng ta chỉ hỏi ý hăn, nếu hăn không muốn đi, chúng ta cũng không miễn cưỡng." Thất Nguyệt nói.

Chỉ chốc lát sau, Thứ Hồn đã trở lại, vừa vào cửa đã nói: "Các người muốn đi địa ngục khăng khít?"

"Đúng vậy." Tử Tiêu gật gật đầu, "Người muốn đi cùng không?"

Thứ hồn nghĩ tới địa ngục khăng khít đều là vật dơ bẩn, vẻ mặt chán ghét nói: "Không đi."

"Ôi chao, người nói không đi hả." Thất Nguyệt từ trên ghế đứng lên, nói: "Chúng ta đi thôi. Nghe nói lần này muội muội Mộng Thiên Quân sẽ chuẩn bị lễ vật cho chúng ta, cũng không biết có thật hay không. Là cô Bách Lý Như Yên chúng ta gặp lần trước? Nói, đó là một muội tử nóng bỏng a, không biết người theo đuổi nàng nhiều không, ta có nên đến trước một bước, đập cho bọn họ một cước?"

Thất Nguyệt vừa nói vừa nhìn Thứ Hồn, phát hiện sắc mặt hăn phi thường khó coi, vỗ vỗ bờ vai của hăn, nói: "Ta chỉ biết nhắc tới những người ở địa ngục khăng khít sắc mặt Thứ Hồn sẽ không tốt, aizz, ai biểu

người là thụy thú, trời sinh đã nhìn bọn họ không vừa mắt. Nếu ta theo đuổi Bách Lý Như Yên, nhất định sẽ rời khỏi tầm mắt của người, sẽ không cho người nhìn thấy phản cảm."

Sắc mặt Thứ hồn càng thêm khó coi, liếc Thất Nguyệt một cái, nói: "Ta và các người cùng đi."

"Người thật sự muốn đi?" Tử Tiêu hỏi, nhìn thấy Thứ Hồn gật đầu, từ ghế quý phi đứng lên, nói: "Chúng ta đi thôi."

Bốn người ra phòng, Tiểu Đậu đỏ mặt thiệp mời lên, nhìn phía dưới gấp còn có một hàng chữ, vừa thấy dọa nhảy dựng, chạy nhanh đuổi theo, miệng hô: "Chủ thượng, chủ thượng, Mộng Vương nói thiên tôn cũng sẽ đến, hần đã mời thiên tôn!"

Bởi vì tốc độ của bọn hần quá nhanh, còn hần tay chân cụt lủn làm sao đuổi kịp hả, chờ hần chạy ra, bọn Tử Tiêu sớm đã không thấy bóng dáng.

"Mộng Vương này thật sự là rất xấu!" Tiểu Đậu đỏ nhìn chân mình chân nói.

Đại lục Phượng Vũ.

Tiểu Ngũ chờ Độc Cô Thiên Diệp và Hác Bằng Du một đường đi về phía nam, cuối cùng dừng lại ở bờ sông.

Độc Cô Thiên Diệp đánh thức Hác Bằng Du ngủ một đường: "Sư huynh, chúng ta đến Nam Hà."

Hác Bằng Du ngáp tỉnh lại, không nhìn thấy Ngô Đồng, nói: "Không có nhìn thấy Ngô Đồng Lâm mà?"

"Ngô Đồng Lâm ở sông đối diện."

"Chúng ta đây vì sao không tiếp tục bay?"

Độc Cô Thiên Diệp nhảy từ trên lưng Tiểu Ngũ xuống, nói: "Sư tổ nói nơi này là không gian có nếp uốn, chúng ta nếu bay trên không trung, sẽ càng bay càng xa."

Hác Bằng Du cũng nhảy xuống, thu hồi Tiểu Ngũ, nói: "Chúng ta làm sao tìm Ngô Đồng Lâm."

"Từ trong nước đi qua." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, nhìn thấy trên mặt Hác Bằng Du có chút quái dị, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta không biết bơi." Hác Bằng Du cười cười.

"Ách... Vậy huynh vào Luyện Yêu Hồ đi, đến ta sẽ gọi huynh ra." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt."

Độc Cô Thiên Diệp đưa Hác Bằng Du vào Luyện Yêu Hồ, sau đó xuống nước bơi đi. Bởi vì khế ước với cục cưng Lam Nguyệt, nàng có thể tự do hô hấp trong nước, cho nên nàng lặn xuống đáy nước, chậm rãi bơi qua bờ bên kia.

Nam Hà là con sông sâu nhất ở đại lục Phượng Vũ. Độ sâu tương đương với Nam Hải, độ rộng dài đến mấy ngàn thước, chiều dài cơ hồ ngang toàn bộ đại lục Phượng Vũ. Bên trong có rất nhiều linh thú, nhưng đều có nhà của mình, mọi người đều nghỉ ngơi trong nhà của mình, Hà Vực cũng coi như bình an vô sự.

Độc Cô Thiên Diệp hướng tới bờ bên kia bơi đi, tận lực không kinh động linh thú trong nước, hy vọng có thể thuận lợi tới đối diện. Nhưng bơi được một nửa, nàng gặp một con rắn nước bơi tới. Dưới tình thế cấp bách, nàng chạy nhanh lặn mình vào Luyện Yêu Hồ.

Rắn nước đến nhà của một linh thú thân thiết làm khách, lúc trở về thấy một bóng người, nhưng nó nhìn lại lần hai, phía trước cái gì cũng không có.

"Chẳng lẽ là ta hoa mắt?" Rắn nước trừng mắt nhìn, hoảng hốt đi khỏi.

Sau khi rắn nước rời đi, Độc Cô Thiên Diệp từ Luyện Yêu Hồ đi ra, thở phào nhẹ nhõm. Nếu ở trong nước chiến đấu, để cho tộc phượng hoàng biết liền thảm. Vỗ vỗ ngực, nàng tiếp tục bơi về phía trước, nếu gặp được tình huống như vậy nàng đều lắc mình tiến vào Luyện Yêu Hồ, chờ đối phương đi rồi, nàng mới đi ra.

Rốt cục đến bờ bên kia, Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi hướng lên bơi lên, ngay lúc trời lên khỏi mặt nước, phía sau nàng xuất hiện một linh thú, đối với Độc Cô Thiên Diệp hô: "Người là ai? Sao ta chưa từng có gặp người?"

Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe đằng sau có âm thanh, xoay người lại, làm ra một bộ dáng hoảng sợ, lấy tay chỉ vào mặt nó, giống như phía sau nó có một quái vật, sau đó thừa dịp linh thú này quay ra sau xem xét, lên bờ, vận khởi phiêu miểu bộ pháp rất nhanh đã rời khỏi. Chờ đến lúc linh thú kia quay đầu lại, nàng đã sớm biến mất.

"Vù vù ——" Độc Cô Thiên Diệp chạy đến một gốc cây ngô đồng ngừng lại dưới tàng cây. Nếu thật sự cùng bọn họ chiến đấu, nhất định sẽ khiến cho tộc phượng hoàng chú ý.

Nàng nhìn bốn phía, phát hiện đều là Ngô Đồng Lâm. Mà ở đối diện, là một sơn mạch phập phồng. Nếu từ bay tới được không trung, chỉ có thể bay đến sơn mạch đó đi. Nhưng mà nếu không biết đó là sơn mạch thì làm sao đây.

Đột nhiên nàng phát hiện có người đi tới chỗ của mình, nàng nhanh chóng lắc mình vào Luyện Yêu Hồ. Thông qua Luyện Yêu Hồ nhìn ra bên

ngoài thấy hai người mặc quân áo Kim hoàng chạy tới.

"Như thế nào không có người đâu?" Một người ngồi chỗ Độc Cô Thiên Diệp vừa mới đứng, nói.

"Đúng vậy, rõ ràng người được hương vị của con người, tại sao bây giờ lại không thấy ai hết?" Một người trong đó nói.

"Có phải là có người tiếm vào được hay không? Chúng ta nhanh đi báo cáo Đội trưởng tăng cường phòng bị."

"Tốt. Ôi..."

Ngay lúc bọn họ muốn rời đi, đột nhiên từ trên cây rơi một cái túi hương nhỏ xuống, vừa vặn đụng trúng đầu của một tên trong đó.

"Đây là cái gì?" Bị đụng đầu người nọ nhấc túi hương lên, ngửi một chút, nói: "Đây là mùi hương chúng ta ngửi được lúc nãy."

"Ở đây sao có thể xuất hiện một túi hương?"

"Hi, túi hương này rất lạnh, khẳng định đã bị dính thật lâu trên cây. Chắc chắn là của nhân loại đem tới. Đi một chút, chạy nhanh tuần tra đi, bằng không trong chốc lát lại bị Đội trưởng mắng." Người nọ nói xong, xoay người đi.

Mà người kia thấy người nọ đã đi rồi, cầm túi hương lên, nói: "Trở lại đưa cho Tiểu Mễ đi." Ngẩng đầu nhìn người nọ đi ở phía xa, hô: "Ôi chao, người đợi ta với a!" Kết quả chạy không được hai bước bóng dáng đã biến mất ở trên Ngô Đồng Lâm.

Trong Luyện Yêu Hồ, người vừa biến mất trong cánh rừng Ngô Đồng, vẻ mặt kinh khủng nhìn những người đang vây quanh mình, nhất là Tiểu Hỏa và Độc Cô Thiên Diệp đối diện hẳn, còn có Lam Mân ở một bên. Uy

áp của huyết mạch trên người Tiểu Hỏa làm cho hắn sợ hãi. Nhưng mà hắn khôi phục lại rất nhanh, đứng lên nhìn bọn họ, hai tay chống nạnh, hỏi: "Các người là ai? Như thế nào chạy đến Ngô Đồng Lâm ta?"

Hắn cảm thấy biểu hiện của mình thật bá khí, nhưng bọn Độc Cô Thiên Diệp không thèm nhìn hắn, mà chỉ di chuyển vây quanh hắn, một bên chuyển còn một bên thảo luận: "Chúng ta từ nơi này xuống tay có vẻ rất tốt?"

Vừa mới nghe được bọn họ nói đi báo cáo với cấp trên, dưới tình thế cấp bách Độc Cô Thiên Diệp lấy một túi hương ném ra ngoài, lừa bọn chúng một phen.

"Chặt chân đi, thế nào?" Tiểu hỏa nói.

"Không tốt, ta thấy vẫn là chặt hai tay có vẻ tốt hơn." Lam Mân đề ra ý kiến bản thân.

"Trực tiếp chặt đầu!" Tiểu Bạch Cầu ôm linh quả cắn một cái, làm người nọ sợ tới mức rụt cổ của mình lại.

"Theo ý ta, chặt hết toàn bộ, làm thành nhân côn, ừ, không biết có thể hiện ra nguyên hình hay không? Nếu hiện ra nguyên hình thì không thể làm nhân côn được." Hắc Bằng Du vuốt cằm nói, rất có ý tứ động thủ thử một lần.

"Người, các người muốn làm gì?" Người nọ bị dọa đến hoàn toàn bá khí mất đi vừa rồi, lắp bắp nói.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra phía sau hắn, tay đặt lên cổ hắn, làm hắn hét to một tiếng.

"A —— không nên!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, tây bốp cổ hăn đổi thành nắm đầu của hăn, sau đó tay kia thì ngưng ra linh khí, vung tay lên, tóc rơi vào tay nàng, lập tức biến thành một đám lông chim kim sắc.

"Giáng Vực!" Độc Cô Thiên Diệp hô một câu, Giáng Vực từ khô lâu trong giới chỉ đi ra, nhìn Độc Cô Thiên Diệp."Giao cho người."

Độc Cô Thiên Diệp nói với Giáng Vực một câu, sau đó đi tới phòng luyện đan. Mà Giáng Vực đi vào trước mặt người nọ, cái gì cũng không nói, trực tiếp đưa tay đặt trên trán người nọ, linh vụ màu trắng ngà từ hăn trong tay đi ra, chui vào trong óc người nọ.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào luyện đan thất, xuất ra đan lô, để cho đô đô lấy một ít dược liệu, lấy đám lông chim và dược liệu cùng nhau luyện thành mấy viên đan dược. Thời điểm mở cửa đi ra, nhìn thấy người nọ như trước bị bọn Tiểu Cửu dọa cho hôn mê. Nàng đi qua, đi tới bên người Giáng Vực, hỏi: "Thế nào?"

Giáng Vực gật gật đầu, đem trí nhớ mình mới vừa thu hoạch được của người nọ truyền vào đầu Độc Cô Thiên Diệp, thân phận người này và trí nhớ của hăn đã bị Độc Cô Thiên Diệp biết hết. Sau khi nàng đọc xong trí nhớ người nọ, nhìn thoáng qua cái người bị tra tấn chỉ còn một hơi thở, nói: "Thật ra có thể ác hơn một chút nữa."

Tiếp theo nàng ăn luôn đan dược vừa mới luyện chế, để cho Giáng Vực thay đổi hình dạng của mình, Độc Cô Thiên Diệp liền biến thành bộ dáng người nọ, thân hình lớn nhỏ giống nhau như đúc, mà đang dược vừa mới ăn làm cho mùi hương trên người nàng biến thành hương vị của người nọ.

Sau làm xong tất cả, Giáng Vực trở về khô lâu, Độc Cô Thiên Diệp lắc mình ra Luyện Yêu Hồ.

Luyện Yêu Hồ trải qua thời gian rất dài, nhưng đối với bên ngoài chỉ là thời gian trong nháy mắt. Cái người đi ở phía trước nghe được tiếng la, vòng lại đây, trong một thời gian ngắn ngủn, Độc Cô Thiên Diệp cũng đã làm xong chuyện treo đầu dê bán thịt chó.

"An Tử, nhanh lên đi, người làm gì mà lâu vậy!" Người nọ hô một câu với Độc Cô Thiên Diệp.

"Đến đây đến đây! Ta đây không phải là đang quan sát cái túi hương kia thôi sao." Độc Cô Thiên Diệp học khẩu khí nói chuyện của Kim An đáp.

"Nhìn xem xem, nhìn cái gì vậy, trong chốc lát chậm trễ tuần tra, Đội trưởng trách tội xuống, một mình người chịu trách nhiệm!" Người nọ đối với Độc Cô Thiên Diệp quát.

"Dạ dạ dạ." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo người nọ, vừa đi, vừa quan sát tình huống chung quanh.

Giống như Lam Mân nói vậy, trăm vạn hecta quang đây tất cả đều là ngô đồng thụ, hơn nữa sinh trưởng thật lâu năm, rất cao, cái loại chạc cây này thật tươi tốt. Một gốc cây ngô đồng chỉ có một chim phượng hoàng ở phía trên xây nhà.

Có lẽ là hơi thở nơi này quá mức tinh thuần, chỉ có hương vị của cây ngô đồng và phượng hoàng, cho nên có một chút quái dị, bọn họ có thể đoán được. Tuần tra một vòng, người nọ đối Độc Cô Thiên Diệp nói: "An Tử, người lại đi dò xét một vòng, ta ở chỗ này chờ người."

Độc Cô Thiên Diệp từ trí nhớ của An Tử biết được, khi cùng hãn tuần tra, ngày thường ý vào cấp bậc của mình cao một ít so với Kim An, thường xuyên sai khiến một người đi tuần tra, mà chính hãn lại trốn đi nghỉ ngơi.

Mà Kim An này cũng không phải cái thứ tốt gì, thừa dịp tuần tra phạm không ít chuyện xấu.

"Lại là một mình ta đi..." Độc Cô Thiên Diệp oán giận nói.

"Như thế nào, ta cho người đi người còn không đồng ý muốn chống đối ta?" Người nọ mắng to với Độc Cô Thiên Diệp tấn công nàng, nàng mượn cơ hội chạy, lúc chạy còn nghe được âm thanh chửi bậy của người nọ: "Lão tử cho người đi là vinh hạnh của người, tức tức giận giận, cái cọng lông ấy!"

Độc Cô Thiên Diệp đi vào nương tuần tra, dạo khắp nơi nơi, ý đồ tìm một ít địa phương khác. Thân phận bảo an của Kim An thật quá thấp, chỉ có thể tuần tra ở một ít nơi bên ngoài, đối với chuyện bên trong hoàn toàn không biết, cho nên tin tức hữu dụng cũng không nhiều. Chỉ biết là trung gian cũng không phải ở trên cây làm ổ, mà là có cung điện.

Nhưng mà dựa vào thân phận của một kim hoàng, nàng hành động thuận tiện hơn nhiều. Cân nhắc tất cả này phượng hoàng lúc này đều đang tu luyện, Độc Cô Thiên Diệp dùng thân phận Kim bảo an đi lại nghênh ngang ở Ngô Đồng Lâm. Nàng đi theo một con đường hẻo lánh, xa xa thấy được một tòa cung điện kim bích huy hoàng.

"Nơi đó chính là cung điện sao?" Độc Cô Thiên Diệp đứng ở dưới tàng cây của một gốc cây ngô đồng, vỗ về thân cây nói.

Ngay tại lúc nàng muốn tiếp tục đi lên, tiếng gầm giận giữ từ sau lưng nàng truyền tới: "Người là ai? Vì sao lại ở chỗ này?"

...

Địa ngục khăng khít.

Bầu trời vĩnh viễn âm u mông lung, một nơi vĩnh viễn không được ánh mặt trời chiếu rọi, không thấy được cây to trụ trời, nhiều nhất chỉ có thiếu đất đáng thương.

Lại có sinh vật xấu xí đi lại trên mặt đất, trưng ra một cặp mắt như đèn lồng, giống đốt trội làn da, có địa phương còn có nước mủ, một đường đi, nước mủ chảy ra.

Bọn Tử Tiêu bay qua trên không, nhìn tình cảnh phía dưới, đều nhin không được muốn nôn.

"Mộng Thiên Quân ở một nơi như vậy cũng có thể tiêu dao khoái hoạt hả?" Thất Nguyệt nhìn các loại sinh vật xấu xí phía dưới, cảm thán nói.

"Người không thấy cả ngày hắc đều chạy ra bên ngoài sao?" Hắc Tử nói.

Thứ Hồn nhìn thấy những thứ đó cau mày, nói: "Ta muốn trở vào không gian linh thú."

"Nghe nói Bách Lý Như Yên này chính là ở hoàn cảnh như vậy tu luyện." Thất Nguyệt tự nhủ nói, "Thực muốn đi xem, nghe nói bọn hắc kêu nàng là tu la mỹ nữ, oa cạc cạc."

Đang muốn trở về không gian linh thú thứ hồn nghe được Thất Nguyệt nói, dừng lại động tác, nói: "Ta khó có khi đến địa ngục khăng khít một lần, vẫn nhìn xem thật tốt một lần đi."

Nghe được lời Thứ Hồn nói, Thất Nguyệt, Hắc Tử còn có Tử Tiêu trong lòng đều ghen cười, nhưng bọn hắc lần đầu làm người tốt không nói gì thêm.

Mấy người tiếp tục phi hành một thời gian ngắn, đi tới một tòa thành thị.

"Ha ha ha, chí tôn đại nhân quang lâm, Thiên Quân vinh hạnh được đón tiếp!" Bọn Tử Tiêu vừa mới hạ xuống ngoài cửa thành, hai đạo nhân ảnh xuất hiện ở cửa thành.

"Mộng vương mời, Tiêu tất nhiên sẽ đến." Tử Tiêu đáp, sau đó cùng Mộng Thiên Quân nhìn nhau cười.

"Chí tôn đại nhân." Leng Keng phía sau Mộng Thiên Quân hành lễ với Tử Tiêu.

"Leng Keng, chúng ta lại gặp nhau." Tử Tiêu nhìn Leng Keng nói.

"Đúng vậy, đại nhân." Leng Keng nói.

Mộng Thiên Quân nhìn Tử Tiêu, nói: "Chí tôn đại nhân đợi chút, Thiên tôn đại nhân lập tức đi ra, chúng ta chờ một chút đi." Mộng Thiên Quân vẻ mặt chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười đến thật là xán lạn.

Tử Tiêu nhìn gương mặt đáng đánh đòn kia, cười đến tà mị: "Người không phải vì ghen tị ta lớn lên đẹp hơn người, cố ý tìm chút chuyện cho ta hả?"

"Làm sao có thể?!" Mộng Thiên Quân nói, "Nói về quan hệ của mọi người ta và nha đầu nhà các người, tâm của ta cũng là hướng về các người. Lại càng không nói giao tình nhiều năm như vậy của chúng ta, thì sao ta có thể làm vậy, đúng không?"

"Tiểu công chúa nhà các người đâu?" Tử Tiêu nhớ tới hắc sa nữ tử kia, cùng Tiểu Diệp Nhi nhà bọn họ cùng nhau chiến đấu, thật là một phong cảnh vô cùng đẹp mắt! Nhưng mà vẫn kém một chút so với Tiểu Diệp Nhi!

"Lần trước nha đầu kia trở về, sau khi hồi phục đã đi tần thứ bảy huấn luyện." Mộng Thiên Quân vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Cái bộ dáng liễu mạng kia làm cho ta vô cùng đau lòng!"

"Không thích?" Tử Tiêu hỏi.

"Thích, trước sau hai cái tính tình ta đều thích, ta chỉ là đau lòng thôi. Nhưng mà còn không phải là vì sớm ngày đi gặp nha đầu nhà các người sao! Ca ca như ta cũng không biết bị nàng quang đến nơi nào." Mộng Thiên Quân tràn ngập dấm chua nói.

"Chỉ có thể nói sức quyến rũ của người không bằng Tiểu Diệp Nhi nhà ta thôi." Tử Tiêu tự hào nói, nghĩ đến bên người Thất Nguyệt bọn họ, nhìn Leng Keng không rõ thần sắc, hắn nói: "Tiểu Kỳ Lân nhà của ta lần đầu đến, có thể để Leng Keng dẫn hắn và bọn Thất Nguyệt đi mở mang kiến thức hay không? "

"Đương nhiên không thành vấn đề." Mộng Thiên Quân cười to, Phất phất tay với Leng Keng.

"Đến lúc đi tự nhiên ta sẽ liên hệ với các người. Cho nên hôm nay các người có thể yên tâm mà chơi." Tử Tiêu nói.

"Được rồi!" Thất Nguyệt cao hứng trả lời, đưa tay khoát lên trên người Leng Keng đi tới, nói: "Leng Keng a, chúng ta đi tầng thứ năm của các người nhìn xem đi? Ta rất ngạc nhiên tiểu công chúa nhà các người huấn luyện như thế nào?"

Mấy người nói xong đi khỏi, Mộng Thiên Quân nhìn mấy người đi xa, nói: "Mọi người đã đi rồi, ta nghĩ người tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện mà gọi ta, muốn một mình nói với ta đúng không?! Nói đi, lần này lại xảy ra chuyện gì?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5: Nhị Tôn Gặp Lại

Tử Tiêu nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Người thật đúng là hiểu ta!"

"Đương nhiên!" Mộng Thiên Quân dùng biểu tình ta rất muốn không biết người, nói: "Chuyện gì thì nói nhanh lên, lát nữa hẵn đến đây, người muốn nói cũng không có cơ hội."

"Hai chuyện." Tử Tiêu nói, "Giúp ta kiểm chế hẵn, giúp ta tìm một người."

"Hôm nay người sẽ không động thủ với hẵn chứ? Chuyện này không thể được, hẵn khách nhân hôm nay ta mời đến." Mộng Thiên Quân lắc đầu nói.

"Ta sẽ sao?" Vẻ mặt Tử Tiêu khinh bỉ nói.

"Ta thấy có thể." Mộng Thiên Quân gật đầu khẳng định cách của nói mình, sau đó hỏi: "Chuyện này ta đã biết. Còn có một việc thì sao ? Tìm ai?"

"Giúp ta tìm một người ở địa ngục Vô Gian của người, nàng tên Nam Cung Phỉ Phỉ." Tử Tiêu nói.

"Nam Cung Phỉ Phỉ? Nữ nhân! Sẽ không là tình nhân lúc trước của người chứ? !" Mộng Thiên Quân kêu to, "Người lừa nha đầu nhà người

trộm hương bên ngoài? Ta muốn đi tố giác người!"

Về mặt Tử Tiêu hắc tuyến nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Không phải tình nhân của ta, ta có nữ nhân không người còn không biết sao? Người nghĩ rằng ta giống người hả?"

"Đó là ai ?" Mộng Thiên Quân tò mò, lần đầu tiên ở trong miệng của hắn nghe thấy tên nữ nhân khác.

"Nữ nhân sư huynh nàng thích. Bởi vì phản bội lời thề, bị kéo đến chỗ người." Tử Tiêu nói.

Mộng Thiên Quân trừng mắt nhìn Tử Tiêu, một tay bắt lấy tay Tử Tiêu kiểm tra cho hắn, miệng nói: "Không phải chứ? Người tẩu hỏa nhập ma rồi hả ? Không giống người chút nào ả? Cứ nhiên ngay cả chuyện của người khác cũng để bụng !"

Tử Tiêu vuốt ve tay Mộng Thiên Quân, nói: "Đừng tưởng rằng ta nghe không ra người đang mắng ta."

"Hắc hắc." Mộng Thiên Quân bị vạch trần cũng không ngại, cười nói: "Trước kia người thật sự sẽ không làm chuyện như vậy mà! Sao lại muốn tìm nàng? Người và sư huynh nàng quan hệ tốt lắm hả? Sẽ không là người sinh ra với hắn khụ khụ, cái loại cảm tình này chứ?"

Tử Tiêu đã lười mắng hắn , nói: "Theo tính tình tiểu Diệp nhi, tuy rằng giờ nàng chưa nói với ta, nhưng lúc nàng đến nơi này chắc chắn sẽ đi tìm nữ nhân kia. Chẳng qua ta cho người làm chuyện này trước mà thôi."

"Được rồi. Ta quay lại phái người đi thăm dò, nhưng tình huống như nàng tỷ lệ còn sống không lớn." Mộng Thiên Quân nói, "Người vi phạm lời thề ở tầng cuối cùng, hoàn cảnh nơi đó là ác liệt nhất. Hơn nữa một nữ nhân, trừ phi nguyện ý làm chuyện này, nếu không..."

Tử Tiêu cũng biết tình huống nơi đó, nói: "Người tận lực đi thăm dò đi, ít nhất có kết quả."

"Được." Mộng Thiên Quân gật đầu, "Vốn tính lần này theo người đi Cửu Thiên Huyền Giới chơi đùa, giờ ta thay đổi ý định, ta muốn đi đại lục Phượng Vũ, đi gặp gặp nha đầu kia của người, hắc hắc, nghe nói ở bên người nàng chắc chắn có chuyện vui xảy ra."

"Ta khuyên người đừng đi, tiểu Diệp nhi đã là của ta. Nếu người đánh mất tâm mình, ta không phụ trách tìm lại cho người đâu." Tử Tiêu nói.

"Ta làm sao có thể đánh mất tâm mình chứ? Người nói như vậy là không đúng, nói như ta từng có tâm vậy." Mộng Thiên Quân không cho là đúng nói. Ai chẳng biết hắn là chủ nhân trò chơi nhân gian, sao có thể có lúc đánh mất tâm? !

Nhưng là bọn họ không biết, bánh xe vận mệnh là chuyển động thế nào. Giống như trước Tử Tiêu, chưa từng nghĩ mình sẽ yêu một nữ nhân như thế.

Ngay lúc bọn họ nói chuyện, một bóng người xuất hiện ở không trung, nhìn thấy bọn họ, mới hạ xuống. Mộng Thiên Quân thấy hắn, đi lên đón, cười lớn nói: "Thiên tôn đến làm hãnh diện nơi này của ta, Thiên Quân thật vinh hạnh!"

Người tới đúng là thống trị giả hiện tại—— thiên tôn Ngu Hành.

Ngu Hành mặc quần áo màu đen, khuôn mặt gầy yếu, mũi ưng, đôi mắt dài nhỏ cất dấu tia sáng thô bạo. Nghe thấy lời nói Mộng Thiên Quân, nói: "Có Mộng vương mời, ta có thể nào không đến. Nhưng không nghĩ tới Tử Tiêu cũng ở đây."

Tử Tiêu nhìn Ngu Hành, nói: "Ta cũng không nghĩ lại gặp người ở chỗ này."

"Ha ha, hôm nay là ngày lành, các người một người khôi phục thực lực, một cái chấm dứt trò chơi, cởi bỏ phong ấn, khôi phục thân phận ban đầu. Đều là chuyện thật đáng mừng. Ta chuẩn bị rượu ngon đặc biệt của địa ngục Vô Gian, để chúc mừng chúc mừng cho nhị vị." Mộng Thiên Quân đùa cười nói, "Đi, mời vào trong, ta đã cho người chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, ba người chúng ta đã lâu không tụ hội, có vài vạn năm chứ ? Hôm nay nhất định phải không say không về!"

Ba người đi đến cung điện của Mộng Thiên Quân, khi đi vào thấy bên trong đã dọn xong rượu và thức ăn, thị nữ mặc hắc sa thống nhất đứng hai bên, chờ bọn họ nhập tòa.

Tuy Ngu Hành thống trị các không gian, mà Mộng Thiên Quân chỉ có địa ngục Vô Gian, Tử Tiêu cũng vẫn sống tại Cửu Thiên Huyền Giới, nhưng thân phận ba người cũng là không hơn kém gì. Khách tùy chủ, Mộng Thiên Quân ngồi vào chủ vị của mình, Tử Tiêu và Ngu Hành một người ngồi một bên.

Rượu quá ba tuần, đột nhiên Ngu Hành mở miệng nói: "Ta vừa bế quan đi ra, chợt nghe nói thủ hạ của ta có một tướng quân bị người giết, gần đây luôn xử lý chuyện chồng chất mấy năm nay, cũng chưa kịp hỏi một chút tình huống lúc đó. Tử Tiêu, người có thể nói cho ta biết, vì sao người phải giết Lục Viễn Hồng?"

Tử Tiêu biết Ngu Hành sẽ nói chuyện này, cầm ly rượu trong tay thường thức, nói: "Cũng không có nguyên nhân gì, chỉ là đắc tội ta mà thôi."

"Ha ha, ta quản chế cấp dưới luôn luôn nghiêm khắc, không nghĩ tới như vậy hãn còn dám va chạm người, đến, ly rượu này xem như ta nhận lỗi với người. Ta kính trước." Ngu Hành sắp sửa uống xong rượu trong tay, nhìn Tử Tiêu cũng không uống, sắc mặt trầm xuống."Người không muốn uống với ta?"

Tử Tiêu nở nụ cười, nói: "Người hiểu lầm , ta chỉ là đột nhiên nghĩ tới đến lúc trước Thất Nguyệt nói về rượu này."

"Nói cái gì?" Mộng Thiên Quân hỏi.

"Hắn nói rượu nơi này của người đen tuyền, sẽ không dùng máu yêu quái quỷ quái ử chứ?" Tử Tiêu nói, "Vừa nãy ta nghĩ xem hắn nói có phải thật không."

Rượu trong miệng Mộng Thiên Quân lập tức phun ra, ho khan hai cái, nói: "Thất Nguyệt chết tiệt kia sao có thể nói như vậy? Sao ta có thể dùng mấy thứ kia ử rượu!"

"Nhưng ta thấy rượu này thật là rất giống, màu rượu đen tuyền." Tử Tiêu lại xác nhận.

"Người yên tâm, ta cam đoan, rượu này sẽ không dùng mấy thứ kia ử !" Mộng Thiên Quân bắt đặc dĩ nhìn Tử Tiêu, còn kém vỗ bộ ngực mình đảm bảo.

Nhưng tuy hắn nói như vậy, nhưng Ngu Hành lại không còn uống ly rượu nữa, vội vàng chấm dứt liên hoan sau nói mình vừa bế quan ra, công việc bề bộn, đi về trước. Hắn cười cáo biệt với hai người, nhưng sau khi xoay người, tươi cười trên mặt biến mất, thân hình chợt lóe, biến mất ở trong cung điện.

Chờ Ngu Hành rời đi sau, Mộng Thiên Quân nhìn Tử Tiêu, nói: "Ta nói, người cố ý chứ gì ? !"

"Thì sao?" Tử Tiêu dựa vào lưng ghế dựa, nói: "Lúc đó chẳng phải người cố ý sao?" Cố ý cùng gọi hai người bọn họ tới. Sau đó từ nhẫn không gian lấy ra một vò rượu ném cho hắn, nói: "Hơn nữa, rượu của người quả thực giống, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi. Nhưng ta hơn người, ta mời người uống rượu."

Mộng Thiên Quân mở ra vò rượu, rót một ly rượu cho mình, uống một ngụm, khen: "Rượu này uống ngon thật, người làm sao có?"

"Quản gia Tiểu Diệp nhi ử. Một vò này là mời người, nhớ kỹ chuyện đồng ý với ta." Tử Tiêu nói, sau đó liên hệ với Thứ Hồn, bọn họ quay lại.

Mộng Thiên Quân cười cười, nói: "Người bảo ta giúp người tìm người, tốt xấu cấp chứ phí vất vả chứ ? Nhìn phân lượng chúng ta quen thuộc như vậy, cho ta vài hũ rượu là được."

Tử Tiêu khinh thường nhìn hẩn một cái, nói: "Muốn rượu thì nói rõ, nhìn đức hạnh kia của người!" Nói xong lấy ra một cái nhẫn không gian ném cho hẩn, "Vốn là chuẩn bị cho người."

Mộng Thiên Quân nhận nhẫn, tìm tòi bên trong, vui vẻ, nói: "Đạt đến một trình độ nào đó, còn nhớ rõ tìm rượu ngon cho ta. Chuyện của người ta nhất định làm giúp người. Ha ha ha!"

Đình Đông mang theo bọn Thất Nguyệt họ tăng thứ năm địa ngục Vô Gian, Thất Nguyệt nói muốn trực tiếp xem Bách Lý Như Yên huấn luyện, Đình Đông dẫn bọn họ đi đến một đỉnh núi, nơi này có thể thấy rõ ràng chuyện dưới đáy cốc.

Bách Lý Như Yên đang ở trong vòng vây một đám yêu quái quỷ quái ra sức chiến đấu, thay phiên sử dụng đại đao trong tay và công kích tử khí, có lẽ là bởi vì đã chiến đấu thật lâu, thân thể Bách Lý Như Yên hơi cứng ngắc, động tác cũng hơi chậm chạp, vài lần bị thương đến, váy cũng rách không ít. Nhưng dù vậy, nàng cũng không ngừng lại, mà là hươ đại đao tiếp tục chém. Máu tươi màu đen nhiễm lên quần áo của nàng, phân không rõ nào là của nàng, nào là người khác .

Thất Nguyệt nhìn Bách Lý Như Yên huấn luyện ma quỷ, nuốt nuốt nước miếng, hỏi: "Nàng huấn luyện đã bao lâu?"

"Lần này mới năm ngày." Đinh Đông trả lời, trong lời nói lộ ra đau lòng.

"Mới năm ngày?" Thất Nguyệt bị Đinh Đông kinh ngạc một chút, nói "Mỗi lần nàng huấn luyện có bao lâu ?"

"Này không chừng. Lúc bắt đầu nàng chỉ có thể kiên trì ba ngày, sau càng ngày càng dài, giờ đã có thể kiên trì mười ngày. Mỗi lần nàng huấn luyện xong rồi đều trực tiếp mệt té xỉu." Đinh Đông nhìn người ra sức huơ đao phía dưới, trả lời vấn đề Thất Nguyệt.

"Vương nhà ngươi không đau lòng muội muội của mình? Cho nàng huấn luyện như vậy!" Thất Nguyệt nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

"Vương nói, đây là đường công chúa tự lựa chọn, cho nàng tự đi. Hơn nữa ra lệnh chúng ta không đến một khắc cuối cùng, không được cứu nàng."

Thứ Hồn nhìn bóng đánh mình vừa ghét vừa nhớ, xem nàng không thương thân thể của mình như thế, trong mắt hiện lên không hờn giận. Nghe thấy lời nói Đinh Đông, nhin không được nhíu mày. Đột nhiên một bóng dáng lén đến sau lưng Bách Lý Như Yên, chuẩn bị đánh lén nàng, hăn nhin không được đánh ra một chương.

"Phanh!"

Yêu quái quỷ quái bên người Bách Lý Như Yên bị nổ không còn một mảnh, ánh mắt mọi người chuyển dời đến trên người Thứ Hồn.

"Người làm cái gì?" Hắc Tử vẻ mặt hắc tuyến hỏi người động kinh.

"Nhìn chương mắt." Thứ Hồn trả lời.

Bách Lý Như Yên phi thân đi lên, vừa vắn nghe thấy lời nói Thứ Hồn, sắc mặt trầm xuống, nói với Đình Đông: "Đình Đông, không phải ta đã nói chỗ ta huấn luyện không thể mang bất kì ai tới sao? Nhất là kẻ vương bận!"

Đình Đông lấy ra một cái áo choàng phủ thêm cho Bách Lý Như Yên, sau đó mới trả lời: "Vương bảo ta dẫn bọn họ đi thăm khắp nơi một chút. Bọn họ muốn nhìn chỗ ngài huấn luyện một chút địa. Thuộc hạ vi phạm ý tứ công chúa, xin công chúa trách phạt."

Bách Lý Như Yên dùng áo choàng bọc mình lại, nói: "Đình Đông, ta không phải nói rồi sao, trước mặt ta đừng tự xưng thuộc hạ, người biết ta không xem người trở thành thuộc hạ." Sau đó nhìn bọn Thất Nguyệt, nói: "Người đã là khách của ca ca, quên đi. Ta biết người là thụy thú, nhìn vật dơ bẩn này của chúng ta rất là khó chịu, vậy phiền toái người hạ mình rời khỏi. Đình Đông, làm một đám đến cho ta đi."

Ngữ khí Bách Lý Như Yên nói chuyện với Thứ Hồn cũng không tốt, hoàn toàn không giống với khi nói chuyện với Đình Đông. Nàng không thích nhất người khác quấy rầy mình nàng khi huấn luyện, rất bất hạnh, Thứ Hồn trúng đạn rồi.

"Ta thích ở nơi nào thì ở nơi đó ! Ta chính là không quen nhìn mấy thứ kia, chính là muốn bị hủy chúng nó, thế nào?" Thứ Hồn vô lại nói, cảm giác trong lòng là lạ, rất không thoải mái.

"Người? ! Không nói lý!" Bách Lý Như Yên nhìn Thứ Hồn, oán hận nói một câu sau đó bay đi .

"Nàng đi nơi nào vậy?" Thất Nguyệt hỏi.

Đình Đông nhún nhún vai, nói: "Công chúa tức giận, nhìn phương hướng nàng rời đi, hẳn là về cung điện của nàng. Công chúa không thích người khác đánh gãy huấn luyện của nàng, cho nên cơn tức lớn một chút.

Các người dừng ở trong lòng. Các người còn muốn đi thăm chỗ khác không?"

"Không cần, chúng ta trở về đi." Thất Nguyệt lắc đầu nói, hôm nay bọn họ đến vì thăm Bách Lý Như Yên, giờ thấy được, thì muốn đi về.

"Được, mời." Đinh Đông nói xong mang bọn họ đi về, vừa về cung điện thì thu đến tin tức Tử Tiêu bảo bọn họ về.

Tử Tiêu vừa mới liên hệ Thứ Hồn, thì nhìn thấy bọn họ đã trở lại, nói: "Tốc độ các người thật là nhanh."

Thứ Hồn cái gì cũng không nói, sừu một tiếng trở về trong thân thể Tử Tiêu.

"Hắn làm sao vậy?" Tử Tiêu hỏi Thất Nguyệt.

"Phỏng chừng là đem đắ tội công chúa người ta, cảm thấy không mặt mũi gặp Mộng vương." Thất Nguyệt tự ngồi xuống, Hắc Tử ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đinh Đông đi vào đứng sau Mộng Thiên Quân.

"Nga? Sao hắn đắ tội công chúa người ta? Nói nghe một chút, nếu chuyện nghiêm trọng, ta cũng để nói xin lỗi với Thiên Quân." Tử Tiêu mỉm cười nói.

"Vui sướng khi người gặp họa thì có ? !" Thất Nguyệt nói, sau đó nói chuyện vừa nãy một chút.

Mộng Thiên Quân nghe xong, cười to nói: "Muội muội ta từ khi tỉnh lại, không thích nhất là khi nàng huấn luyện người khác quấy rầy nàng, nói là sẽ ảnh hưởng hiệu quả huấn luyện, làm cho nàng không có cách nào đột phá cực hạn. Có lần ta nhìn không được, đi kéo nàng lên, còn bị nàng cho

sắc mặt xem. Nhưng cũng không gì, dù sao Thứ Hồn là thụ thú, không thích nơi này cũng là chuyện thường."

"Uh, tên không hiểu chuyện này trở về ta sẽ thu thập hẳn một chút. Chúng ta đây đi về trước." Tử Tiêu nghe xong cũng buồn cười, quả nhiên gần đây Thứ Hồn rút!

Mộng Thiên Quân nghe Tử Tiêu nói phải đi, vẫy tay nói: "Đi đi, đi đi, ăn cũng ăn, rượu cũng uống, ta sẽ không giữ người."

Dáng vẻ thúc giục người rời đi kia làm cho Thất Nguyệt và Hắc Tử nghĩ có phải Tử Tiêu đắc tội hẳn không, mà Đinh Đông thì hiểu, vương muốn đi chơi.

Quả nhiên, chờ bọn Tử Tiêu rời khỏi, Mộng Thiên Quân nói với Đinh Đông: "Đinh Đông, ta đi ra ngoài chơi, người nhìn mấy lão già không an phận kia cho ta. Ừm, thuận tiện đi an ủi an ủi muội muội đang tức giận của ta nữa."

"Dạ, vương." Đinh Đông gật đầu trả lời.

Mộng Thiên Quân nhìn nhẵn trong tay mình cười cười, lắc mình biến mất trong cung điện.

Trong Ngô Đồng Lâm, Độc Cô Thiên Diệp không chú ý tới phía sau có người tới gần, bị quát lớn thì kinh hách một chút, sau đó xoay người, nhìn đến một thấy con siêu thần thú cao cấp hí mắt nhìn nàng, để lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Độc Cô Thiên Diệp tìm tòi một chút trí nhớ Kim An, không biết người này là ai, nhưng nhìn cấp bậc của hắn, địa vị hẳn là sẽ không thấp.

"Đại nhân, ta là đội tuần tra, Đội trưởng chúng ta bảo ta và Mao Tử cùng nhau tuần tra bên này, Mao Tử luôn bảo ta một mình tuần tra, trước

kia ta không phụ trách khu vực này, cho nên không biết giới hạn ở nơi nào." Độc Cô Thiên Diệp đi qua, đưa thể tuần tra của Kim An cho hắn.

Người nọ nhận thẻ nhìn, đúng là thẻ của đội tuần tra, nghe hơi thở trên người hắn cũng đúng hơi thở kim hoàng, sắc mặt dịu lại, trả thẻ lại cho nàng, nói: "Nơi này là cấm khu, không phải người có thể đến, nhanh chóng đi ra bên ngoài đi."

Độc Cô Thiên Diệp nhận lại thẻ, vừa đi về, vừa nói: "Được, được." Khi đi ngang qua bên người người nọ, thân hình vừa động, đưa người nọ vào Luyện Yêu Hồ.

Ban đầu người nọ nghĩ Độc Cô Thiên Diệp rồi khỏi sẽ không truy cứu nữa, không nghĩ tới mình vừa không chú ý, hoàn cảnh lập tức thay đổi. Chờ hắn phản ứng lại không thích hợp, muốn bắt Độc Cô Thiên Diệp, phát hiện mình đã không động đậy được.

"Người là ai?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hắn, nói: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người giờ ở địa bàn của ta."

"Chủ nhân." Lam Mân nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp kêu gọi thì bay lại, nhìn thấy người bị cố định ở nơi đó, kinh ngạc hô: "Vi thúc thúc? !"

Kim Vi nhìn thấy Lam Mân, hơi không xác định hỏi: "Người là?"

"Vi thúc thúc, con là Lam Mân, nữ nhi Lam Thanh !" Lam Mân đi vào bên người hắn nói.

"Đúng là con? ! Ta ngửi mùi còn không dám xác định, con còn sống? Thật tốt! Thật tốt!" Kim Vi nhìn thấy Lam Mân, trong nháy mắt lão lệ tung hoành.

"Chủ nhân, đây là Vi thúc thúc, ngài có thể thả hãn ." Lam Mân nói.

"Đô Đô." Độc Cô Thiên Diệp hô một tiếng, Đô Đô xuất hiện ở trong lòng nàng, đồng thời cũng giải trừ không gian cố định Kim Vi.

Kim Vi được tự do, nhìn Lam Mân cao thấp vài lần, sau đó vuốt đầu nàng, nói: "Con đã lớn như vậy, lúc trước còn là một Tiểu Phượng hoàng thối!"

"Vi thúc thúc, sao thúc lại ở chỗ này? Nương con đâu? Còn có cái thúc thúc a di khác đâu?" Lam Mân vội vàng hỏi.

Nghe thấy vấn đề Lam Mân, sắc mặt Kim Vi lập tức trầm xuống, nói: "Nương con nàng... Haizzz!" Hình như không biết nên nói thế nào, Kim Vi nặng nề thở dài.

Lam Mân nhìn thấy phản ứng Kim Vi, người lập tức mềm, may mắn có tiểu Hỏa đỡ nàng.

"Nương con, nương con có phải đã chết không?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6: Kim Loan

Biểu tình Kim Vi làm cho Lam Mân cảm thấy trời sụp đất nứt, ngay cả câu hỏi kia cũng không nói ra từ miệng nàng nổi.

"Không có, mẫu thân con còn chưa chết." Kim Vi thấy Lam Mân mình dọa, nhanh chóng nói: "Mẫu thân con chỉ bị giam giữ, còn chưa chết."

"Không chết? Thật sao?" Hai mắt Lam Mân lập tức sáng, nhìn Kim Vi kích động nói: "Mẫu thân con không chết, thật vậy chăng?"

Kim Vi gật gật đầu, khẳng định: "Là thật, mẫu thân con nàng không chết, nàng..." Kim Vi vừa nãy chỉ lo nhìn Lam Mân, không có chú ý tới tiểu Hỏa, giờ tinh thần trầm tĩnh lại, hẳn cảm nhận được uy áp huyết mạch trên người tiểu Hỏa, không dám tin nhìn nàng.

"Đây, đây, đây là..." Quá mức kinh ngạc, Kim Vi đã nói không nên lời.

Lam Mân nhìn nhìn tiểu Hỏa, nói với Kim Vi: "Đây là Hoàng, là bộ tộc Phượng Hoàng chúng ta chân chính Hoàng."

"Thật là Hoàng! Quả nhiên Hoàng còn sống." Kim Vi nói xong quỳ xuống, lễ bái: "Kim Vi gặp qua Hoàng! Vừa nãy mắt Kim Vi vụng về, không nhận ra Hoàng, đúng là không nên!"

Tiểu Hỏa nhìn Kim Vi, nói: "Người đứng lên trước đi."

Kim Vi đứng lên, tiểu Hỏa nhìn hẩn hỏi: "Người nói mẫu thân Lam Mân tử tử bị bắt, nhốt ở đâu? Tại sao người biết được? Người không phải kim phượng sao? Chẳng lẽ người sẽ phản bội Kim Loan? Lời nói của người nói trong, làm sao chúng ta tin tưởng được?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tiểu Hỏa, thật không nghĩ tới tiểu Hỏa còn có thời khắc uy nghiêm như thế, tiểu hài tử lúc trước nay đã trưởng thành rồi!

"Chuyện này vẫn là ta nói đi." Lam Mân mở miệng nói, "Vi thúc thúc sẽ không phản bội mẫu thân ta và người. Lúc trước khi người còn trong trứng, Vi thúc thúc đã lập lời thề, vĩnh viễn tùy tùng người. Lúc trước chúng ta có thể chạy ra khỏi Ngô Đồng Lâm là do Vi thúc thúc âm thầm giúp đỡ."

"Thật sao?" Tiểu Hỏa hỏi.

Lam Mân khẳng định gật gật đầu.

"Được rồi." Tiểu Hỏa nói, "Vậy người nói xem mẫu thân Lam Mân tử tử ở đâu?"

"Ở bên ngoài cấm địa." Kim Vi nói, "Tất cả Lam Hoàng đều bị nhốt ở đó."

"Kim Loan đã chiếm được vị trí thống trị giả bộ tộc Phượng Hoàng, vì sao không giết bọn họ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Là như vậy. Năm đó tuy rất nhiều kim phượng phản động theo Kim Loan, nhưng nếu giết chết tất cả Lam Hoàng, lại bị rất nhiều người phản đối. Hơn nữa vẫn không tìm được Hoàng, Kim Loan cũng hiểu chỉ có Lam Hoàng biết chỗ của Hoàng, cho nên bắt bọn họ nhốt lại, hơn nữa không ngừng ép hỏi." Kim Vi giải thích nói.

"Vậy lần trước đau đớn ta cảm nhận được là do mẫu thân đang chịu hình ." Lam Môn trầm ngâm nói.

Tiểu Hỏa vỗ vỗ tay Lam Môn, nói: "Lam Môn tỷ tỷ, đừng lo lắng, chúng ta sẽ cứu bọn họ ra. Kim Vi, người kể lại tin tức nơi này cho chúng ta đi."

"Được."

Cung điện lúc trước Độc Cô Thiên Diệp nhìn thất thật sự giam giữ Lam Hoàng, nhưng nơi đó có rất nhiều siêu thần thú cao cấp thủ vệ, thần linh thú tọa trấn, thậm chí Kim Loan còn cho một tia thần thức của mình trực tiếp đặt trong cung điện, chỉ cần vừa có gió thổi cỏ lay, hẳn lập tức biết.

Một ít ủng hộ người ủng hộ Kim Hoàng cũng muốn cứu bọn họ ra, nhưng thực lực kim phượng quá mạnh mẽ, là mạnh nhất trong các chi nhánh, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể thời thời khắc khắc chú ý tình huống nơi này.

Nhưng giờ bộ tộc mâu thuẫn giữa Phượng Hoàng và Long tộc Nam Hải đang thăng cấp, Kim Loan phải trút đa số tinh lực để đối kháng với Long tộc. Chuyện này cho các nàng thuận lợi rất lớn.

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong lời nói của Kim Vi, phát hiện bộ tộc Phượng Hoàng là cái xương cốt khó cắn !

"Người có biết ánh sáng tiến hóa ở đâu không?" Độc Cô Thiên Diệp muốn cho tiểu Hỏa hoàn thành tiến hóa trước, sau đó lại nghĩ biện pháp cứu mẫu thân Lam Môn và những bị giam giữ khác.

" Ánh sáng tiến hóa?" Kim Vi nghe thế thì rất mờ mịt, "Ta chưa từng nghe nói qua thứ này."

Độc Cô Thiên Diệp và bọn Lam Mân nhìn thoáng qua nhau, có lẽ là cấp bậc hẳn không cao lắm, địa vị trong tộc Phượng Hoàng cũng không đủ cao, cho nên không biết chuyện này.

"Tỷ tỷ, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Hỏa hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Người đi về trước đi, nói cho chúng ta biết liên hệ người thế nào, sau này chúng ta có cần người sẽ tìm người."

Kim Vi đã muốn cảm nhận được Độc Cô Thiên Diệp là kẻ chủ của tiểu Hỏa, cho nên nghe Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện, nói phương pháp liên hệ mình rồi rời khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp đưa Kim Vi ra Luyện Yêu Hồ rồi lại trở vào.

"Tỷ tỷ, chúng ta phải đi cứu mẫu thân Lam Mân tỷ tỷ sao?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn vẻ mặt khẩn trương và lo lắng của Lam Mân, đi qua đi ôm nàng, nói: "Yên tâm đi, chúng ta sẽ cứu bọn họ ra."

"Cảm ơn chủ nhân." Lam Mân ôm lại Độc Cô Thiên Diệp, cảm động nói. Chủ nhân người khác thế nào nàng không biết, nhưng nàng biết mình có một chủ nhân tốt!

"Chúng ta sắp xếp kế hoạch tiếp theo nên làm thế nào mới được. Tốt nhất là có thể một lần cứu ra tất cả bọn họ, bình ổn nội loạn của bộ tộc Phượng Hoàng. Còn có ánh sáng tiến hóa này, phải tìm được nó." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Chúng ta vẫn là đi tìm ánh sáng tiến hóa trước. Mẫu thân bị nhốt mấy ngàn năm cũng không có muốn tánh mạng các nàng, tin tưởng trong thời

gian ngắn cũng sẽ không có sinh nguy hiểm mệnh. Nhưng chuyện tiến hóa của tiểu Hỏa rất khẩn cấp." Lam Mân nghĩ nghĩ, nói.

"Vẫn là cứu bọn a đi ra trước đi, tuy nói không có tìm được ta các nàng không có nguy hiểm, nhưng là các nàng bị giam giữ nhiều một ngày, sẽ nhiều chịu khổ một ngày. Hơn nữa giờ chúng ta cũng không biết ánh sáng tiến hóa ở đâu."

"Chủ nhân." Giọng Phù Thương đột nhiên vang lên.

"Phù Thương." Độc Cô Thiên Diệp mang theo bọn tiểu Hỏa đi tới chỗ đỉnh núi hắc ở.

"Chủ nhân, thật ra chỉ cần tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước, việc này sẽ giải quyết xong." Phù Thương nói, "Chỉ cần tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước, không có loài chim nào dám ở lỗ măng trước mặt nàng, chuyện trong bộ tộc Phượng Hoàng này lập tức được giải quyết."

"Người có biết ánh sáng tiến hóa ở nơi nào không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Vị trí cụ thể ta không biết, nhưng ta cảm thấy cách nơi này cũng không xa, phía đông nam. Hành động các người phải nhanh một chút, ta cảm thấy ánh sáng tiến hóa đang yếu đi rất nhanh." Phù Thương hồi đáp.

"Chúng ta đi tìm ánh sáng tiến hóa trước, cho tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước." Độc Cô Thiên Diệp quyết định.

"Được."

"Có thể."

Bọn Lam Mân đều đồng ý lời của nàng.

"Người phải nhanh một chút, ánh sáng tiến hóa đã rất yếu, nếu lại kéo dài, không biết còn có thể làm cho tiểu Hỏa tiến hóa không." Phù Thương lại dặn dò.

"Ta đã biết." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó lắc mình ra khỏi Luyện Yêu Hồ, lặng lẽ đi tới phía đông nam.

Trung tâm Ngô Đồng Lâm có một chỗ cung điện lóng lánh màu vàng, trong cung điện đều là trang sức màu vàng. Trong chính điện, một nam tử ngồi vị trí thống trị giả tu luyện, một lát sau mới mở to mắt. Lúc này từ bên ngoài tiến vào một người, hành lễ: "Gặp qua Hoàng."

Kim Loan nhìn người tới, hỏi: "Kim Nhất, vẫn không tra ra tin tức sao?"

"Không có. Trừ lần bọn Kim Cửu nói, cũng không phát hiện hơi thở Kim Hoàng, cho dù chúng ta dùng cảm ứng thạch cũng không có phản ứng." Kim Nhất trả lời, "Có thể hay không bọn Kim Cửu nghĩ sai không?"

Kim Loan nghĩ nghĩ, nói: "Mặc kệ có phải bọn họ nghĩ sai không, đều phải đi thăm dò cho tốt, nếu nàng thật sự trở lại, nhất định phải thừa dịp nàng chưa trở về trừ bỏ nàng."

"Lúc trước khi cái trứng bị mang đi cũng đã sắp chết, hơn nữa có chúng ta động tay chân, sao nó còn có thể ấp ra?" Kim Nhất đầy bụng nghi vấn. Lúc trước hắn đi chấp hành chuyện này, tình huống ngay lúc đó của tiểu Hỏa hẳn rõ ràng nhất.

"Việc này không có tuyệt đối. Nếu nó gặp được kỳ ngộ gì, cũng không phải không có khả năng." Kim Loan nói.

"Nhưng là mấy năm nay chúng ta tìm khắp các đại lục linh lực cũng không phát hiện bóng dáng của nàng, nếu tại không gian thấp, khả năng

nàng ấp ra càng nhỏ." Kim Nhất vẫn thấy không thể là Kim Hoàng đã trở lại.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." Kim Loan nói, "Người để người tiếp tục ra ngoài tìm, nếu tìm được thì đừng đả thảo kinh xà, người mang theo người đi, cần phải một lần giải quyết nàng."

"Dạ, Hoàng. Ta lại đi nhiều người ra ngoài." Kim vừa nói.

Kim Loan phất phất tay, Kim Nhất quay người lại đi ra ngoài. Lúc này bên ngoài lại tiến vào một người, nhìn thấy Kim Nhất, hơi hành một lễ, sau đó đi vào trước mặt Kim Loan.

"Bên Long tộc nói thế nào?" Không đợi Kim Nhị mở miệng, Kim Loan đã hỏi.

"Lần này thái độ Long tộc rất kiên quyết, nói nhất định phải là bộ tộc Phượng Hoàng chúng ta cúi đầu xưng thần với bọn họ. Không có đường thương lượng." Kim Nhị trả lời.

"Sau khi Long Ngạo Thiên này ngồi trên vị trí Long vương, Long tộc càng ngày càng càn rỡ. Nghìn năm qua không thiếu tìm chúng ta phiền toái, lần này cư nhiên bởi vì việc nhỏ này muốn bộ tộc Phượng Hoàng ta cúi đầu xưng thần với hãn? Thật đúng là cho chúng ta không có người ? ! Truyền lệnh với chi nhánh khác, tùy thời làm tốt chuẩn bị chiến đấu."

"Vậy có cần thông báo bọn Dạ Lạc không?" Kim Nhị hỏi.

"Cần. Cho dù từ trước đến nay hãn đối nghịch với chúng ta, nhưng về an nguy bộ tộc Phượng Hoàng, hãn sẽ không đứng nhìn bàng quan." Kim Loan nói.

"Dạ, Hoàng." Kim Nhị lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Kim Loan một mình ở trong đại điện trầm tư một lát, sau đó đứng dậy đi rồi đi ra ngoài, bay đi cấm điện.

Ngoài cấm điện, thủ vệ nhìn thấy Kim Loan, đồng loạt hành lễ với hần, Kim Loan khẽ gật đầu, đi vào. Đi vào nhà giam giam giữ chi nhánh Lam Hoàng, nhìn người bị giam bên trong.

"Cảm giác thế nào?"

"Người thật ra rất nhàn nhã." Lam Thanh mở to mắt, nhìn Kim Loan bên ngoài nhà giam, suy yếu mở miệng, "Không đi xử lý công sự của người, cứ nhiên có thời gian tới nơi này thăm chúng ta."

"Nghe nói lần trước người bị dụng hình, ta đến xem người được không. Dù sao người cũng là ta nhìn lớn lên, ta quan tâm người cũng là đúng." Kim Loan cười nói, nhưng ý cười nhưng không tới đáy mắt.

"Hừ, nèo khóc chuột già từ bi!" Lam Thanh nói xong nhắm hai mắt lại, không nhìn hần một cái.

Kim Loan không tức giận cũng không nóng nảy, nhìn vẻ mặt không sao cả của Lam Thanh, nói: "Bọn Kim Cửu họ được tin tức, nói ở đại lục Phượng Vũ phát hiện hơi thở nữ nhi người."

Ánh mắt Lam Thanh mở ra, hỏi: "Người nói cái gì?"

"Ta nói, bọn Kim Cửu phát hiện hơi thở nữ nhi người, nàng về đại lục Phượng Vũ. Người nói, ta có nên cho mẫu tử các người gặp mặt một lần không?" Kim Loan nói.

"Người muốn thế nào?" Lam Thanh nhìn chăm chăm Kim Loan, biết hần nói cho nàng tin tức này chắc chắn có dụng tâm kín đáo .

"Rất đơn giản." Kim Loan nhìn Lam Thanh cố gắng trấn định, sâu kín nói: "Lam Hoàng các người là chi duy nhất có phương pháp liên hệ Kim Hoàng chứ gì ? Chỉ cần người nói cho ta biết, ta tìm nữ nhi về cho người. Người có biết, nữ nhi người mới nhiều, tại không gian cấp thấp kia, thực lực có thể tăng trưởng bao nhiêu. Đại lục Phượng Vũ nơi nơi đều là thần Hoàng thần linh thú, thân thể nhỏ bé của nữ nhi người, không biết tỷ lệ sống sót có bao nhiêu? Chỉ cần người nói cho ta, ta sẽ thả người ra ngoài, cho người đi tìm nữ nhi người."

Lam Thanh nhìn dáng vẻ nắm chắc thắng lợi của Kim Loan, cười lạnh nói: "Người nằm mơ! Cho dù ta chết, cho dù Lam Mân cũng chết, ta cũng không nói cho người. Thủ hộ Hoàng là chức trách thần thánh của chúng ta, phản đồ!"

Mặt Kim Loan lập tức trầm xuống dưới, nhìn Lam Thanh không chịu nổi nhất kích, muốn động thủ, lại nhịn xuống. Nếu đánh chết nàng, thì càng không thể biết được chỗ Kim Hoàng!

"Vậy người chờ nhìn thi thể lạnh như băng của nữ nhi người !" Kim Loan nói một câu, xoay người rời khỏi.

Lam Thanh vốn ngồi xuống chữa thương lập tức tê liệt ngã xuống , trong mắt tràn đầy lo lắng và áy náy.

"Thực xin lỗi, con của ta..."

Độc Cô Thiên Diệp một đường chạy về phía đông nam, hơn nửa lấy Phù Thương ra, cho hắc cảm ứng chỗ ánh sáng tiến hóa. Có Phù Thương dẫn đường, Độc Cô Thiên Diệp tìm được ánh sáng tiến hóa rất nhanh.

Ánh sáng tiến hóa một tòa núi lửa, miệng núi lửa hướng ra phía ngoài bắn ra từng trận bạch quang. Dưới núi, mấy con thần linh thú thủ vệ.

"Cư nhiên phái thần linh thú thủ vệ nơi này, Kim Loan này thật đúng là dám bỏ vốn." Độc Cô Thiên Diệp cảm thán.

"Ánh sáng tiến hóa này chỉ có huyết mạch Chu Tước mới có thể sử dụng, trừ tiểu Hỏa, những người khác đều không dùng được. Nhưng sức mạnh Chu Tước bọn hã không phá hư được. Vì phòng ngừa tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước, hã chỉ có thể phái cao thủ giữ chỗ này." Phù Thương giải thích nói.

Về mặt Độc Cô Thiên Diệp quái dị nhìn Phù Thương, ôm hã đến độ cao bằng mình, dạo qua một vòng, hỏi: "Người rốt cuộc là thú thú gì vậy? Chuyện Phượng Hoàng và Chu Tước hiểu biết rõ ràng như vậy."

"Người sẽ biết rất nhanh." Phù Thương nói, "Giờ ánh sáng tiến hóa đã tìm được, kế tiếp làm thế nào thì người tự nghĩ biện pháp. Ta về Luyện Yêu Hồ trước."

Nhìn không tới mặt Phù Thương, nhưng Độc Cô Thiên Diệp Thiên Diệp vẫn cảm thấy tâm trạng Phù Thương lập tức trở nên thấp xuống. Nàng mang theo Phù Thương về Luyện Yêu Hồ. Vừa về Luyện Yêu Hồ, Phù Thương lập tức bay đến đỉnh núi của hã.

"Thế nào, tìm được rồi sao?" Hác Bằng Du vừa mới chấm dứt huấn luyện, thì nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trở về, đi tới hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Tìm được rồi, nhưng nơi đó có mấy con thần linh thú giữ. Chúng ta vào không được. Đi vào nghĩ biện pháp."

Hác Bằng Du gật gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt. Đánh bừa không phải biện pháp."

Chỉ lát sau, nhóm thú thú đều lại đây, nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói tình hình bên ngoài, bắt đầu bảy miệng tám lời nói tiếp.

"Chủ nhân, nếu không chúng ta đi dẫn bọn họ rời khỏi, sau đó cho tiểu Hỏa nhân cơ hội đi vào." Tiểu Ngân nói,

"Người muốn điệu hổ ly sơn?" Tiểu Cửu nói, "Như vậy không tốt, tuy rằng dẫn bọn họ dắt rời khỏi, nhưng cũng sẽ tạo thành động tĩnh rất lớn, dẫn người khác tới không nói, người đi ra ngoài làm mỗi cũng sẽ chết. Trừ Lam Môn, không có ai là đối thủ thần linh thú."

"Đúng. Biện pháp này không được." Độc Cô Thiên Diệp cũng phủ định.

"Chúng ta dụng độc?" Liệt Hỏa đề ra ý nghĩ của chính mình, "Dù sao chủ nhân sẽ luyện chế, dụng độc được với bọn họ là được."

"Biện pháp này tốt, chủ nhân, dùng biện pháp này đi." Hắc Phong cũng đồng ý nói.

Độc Cô Thiên Diệp lắc lắc đầu, nói: "Ta vừa mới nhìn, bọn họ thỉnh thoảng sẽ báo cáo với bên ngoài tình huống nơi này, nếu bọn hắn đều là bị độc hôn mê, người bên ngoài không thu được tin tức, là sẽ khiến cho họ cảnh giác."

"Này cũng không được, kia cũng không được, vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Mọi người đều là vẻ mặt sầu khổ. Đây là vấn đề làm bọn họ phiền muộn nhất tính tới nay.

"Chúng ta phải làm cho bọn họ rời khỏi, hơn nữa là Kim Loan phát lệnh cho bọn họ rời khỏi. Chỉ cần tiểu Hỏa vào tiến hóa ánh sáng, người bên ngoài sẽ không có biện pháp, cho dù là Kim Loan đến, cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nhưng chúng ta dùng biện pháp gì mới có thể làm cho Kim Loan hạ lệnh làm cho bọn họ rời khỏi?" Tiểu Hỏa hỏi.

Nhất thời mọi người im lặng, chỉ có một mình Tiểu Bạch Cầu ở một bên chơi đùa bất diệt nhạc hồ. Sau đó cọ cọ cọ đã chạy tới, nói: "Khả khả, người ta đói bụng. Người ta muốn ăn thịt."

"Cầu cầu, giờ ta không có thời gian thời gian làm thịt cho người ăn, người chờ một chút đi! Nếu không người ăn linh quả trước đi." Độc Cô Thiên Diệp sờ sờ Tiểu Bạch Cầu nói.

"Vậy người có thời gian thì làm thịt nướng cho ta nha, ta muốn ăn thịt rồng, nướng thịt rồng!" Tiểu Bạch Cầu lấy một linh quả ra miễn cưỡng ăn.

"A, cầu cầu còn muốn ăn thịt rồng nướng? Sao người biết đâu là thịt rồng?" Tiểu Cửu cười nói.

"Hồ ly lăng lơ, đừng tưởng rằng ta không biết người đang chê cười ta, ta sẽ không nói cho người!" Tiểu Bạch Cầu ném hột ăn xong về phía Tiểu Cửu.

"Người cho là người không nói ta sẽ không biết? Còn không phải lúc trước Kim Vi kia nói về Long tộc người nghe được, bằng không tên chỉ có biết ăn thôi là người sao có thể biết nướng thịt rồng, chẳng lẽ người nhìn Lam Nguyệt mới có ăn ý tưởng thịt rồng!" Tiểu Cửu hừ hừ nói, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nói: "Chủ nhân, ta nghĩ ra biện pháp !"

Độc Cô Thiên Diệp hiểu ý cười, nói: "Ta cũng nghĩ ra!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7: Dạ Lạc Tộc Tử Ưng

Nhìn thấy bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Cửu, thú thú khác đều không rõ.

"Tỷ tỷ, biện pháp gì vậy?" Tiểu Hỏa hỏi.

"Có liên quan với Long tộc." Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy Tiểu Bạch Cầu hôn một cái, nói: "Cảm ơn người Cầu Cầu!"

Tiểu Bạch Cầu dùng móng vuốt lau nước miếng trên mặt, nói: "Khả Khả người đùa giỡn người ta!"

"Ha ha, người là kẻ ước thú của ta, ta đùa giỡn một chút cũng là bình thường." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ được biện pháp, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

"Chúng ta phải làm như thế nào?" Hắc Bằng Du hỏi.

"Các người ở trong này ngốc, ta đi ra ngoài liên hệ với Kim Vi, nghĩ biện pháp khơi mào chiến đấu giữa Long tộc và Phượng hoàng tộc, càng lớn càng tốt, tốt nhất có thể làm cho thần linh thú nơi này đi khỏi, dù không được, cũng phải dụ đám người đó đi khỏi. Sau đó chúng ta nhân cơ hội vào núi lửa cho Tiểu Hỏa tiến hóa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt, biện pháp này rất được. Dù sao cái con Kim Loan kia cũng không phải thứ tốt gì." Tiểu Ngân nói, làm thú thú khác gật đầu đồng ý.

Nói là làm liền, Độc Cô Thiên Diệp ra khỏi Luyện Yêu Hồ, liên lạc với Kim Vi.

"Tiểu thư, người gọi ta có chuyện gì?" Kim Vi không biết xưng hô thế nào với Độc Cô Thiên Diệp, lựa chọn một cách gọi ôn hòa nhất.

"Hôm nay gọi người đến quả thật là có một số việc muốn tìm người." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiểu thư mời nói."

"Hiện tại Phượng hoàng và Long tộc mâu thuẫn thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Vào hai ngày trước, bên trên mới ra lệnh, chúng ta tùy thời chuẩn bị cùng Long tộc chiến đấu. Tình huống hiện tại không mấy lạc quan." Kim Vi trả lời nói.

"Tốt, ta muốn người mang theo người tới Long tộc náo loạn, càng lớn càng tốt. Sau đó về nơi này tìm ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiểu thư, không phải ta không muốn, lấy thực lực của ta và mấy người kia, căn bản không thể quấy rối Long tộc. Long tộc cao thủ rất nhiều, cho dù chúng ta liều vài cái mạng cũng không thể làm gì được bọn họ." Kim Vi có chút khó xử nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, lấy một cái nhẫn không gian ra, nói: "Sao chúng ta có thể để các người hy sinh tánh mạng hoàn thành nhiệm vụ. Cái này giao cho người, tới Nam Hải thì đốt nó rồi ném xuống biển, sau đó ở trên mặt biển mắng vài câu là được."

Kim Vi nhìn nhẵn trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tiểu thư, chúng ta là linh thú không thể dùng không gian giới chỉ."

"Đây là không gian giới chỉ ta luyện chế vì linh thú, cho nên người cũng có thể dùng." Độc Cô Thiên Diệp nói, đưa nhẵn cho hắn, dặn nói: "Các người nhớ lúc đó phải cách mặt biển xa một chút, mắng rồi lập tức bỏ chạy biết không?"

"Đã biết, tiểu thư." Kim Vi đáp.

Độc Cô Thiên Diệp nói cách sử dụng bom cho Kim Vi, rồi để hắn rời đi. Sau đó ngồi trên cây ngô đồng, dùng lá cây rậm rạp ăn mình.

Kim Vi cầm nhẵn Độc Cô Thiên Diệp đưa, đi tìm vài huynh đệ của mình, bọn họ cũng từng thề nói ủng hộ Kim Hoàng, thường xuyên cùng nhau thảo luận như thế nào mới có thể cứu bọn Lam Hoàng ra. Khi bọn hắn biết Kim Vi đã gặp được Tiểu Hỏa, kích động không thôi. Sau khi Kim Vi nói kế hoạch của Độc Cô Thiên Diệp, mấy người đều không nói hai lời, đáp ứng cùng đi. Một hàng mấy người lúc này liền nhích người bay về hướng Nam Hải.

Nam Hải ở phía nam Ngô Đồng Lâm, bên trong chủ yếu là Long tộc, còn có một vài tiểu bộ tộc Hải tộc khác.

Kim Vi và mấy người kia một đường tránh thoát lính tuần tra, đi vào bên cạnh Nam Hải. Kim Vi lấy nhẵn Độc Cô Thiên Diệp đưa, lúc trước hắn cũng không có thử qua có thể truyền tinh thần lực của mình vào hay không, thử một lần quả nhiên có thể.

"Chưa từng thấy linh thú sử dụng không gian giới chỉ!"

"Khế ước chủ của Hoàng quả nhiên không phải người thường, ngay cả không gian giới chỉ như vậy cũng có."

"..."

Những người khác thảo luận, nhìn Kim Vi lấy một quả bom ra, mọi người đột nhiên cầm thanh. Một người nhỏ giọng nói: "Đây chính là trợ lực mà khế ước chủ của Hoàng cho chúng ta hả?"

Kim Vi nhìn nhìn, có sự chỉ dẫn của Độc Cô Thiên Diệp, gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là cái này."

"Chúng ta sẽ dùng cái này sao?" Một người hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người. Dùng cái vật nhỏ như vậy, thật sự có thể khiêu khích Long tộc sao?

"Ngạch, nếu tiểu thư nói có thể, hẳn là có thể đi?" Kim Vi không xác định nói.

"Chúng thử xem liền biết." Một cái người cầm một quả bom, dùng linh lực đốt dây dẫn, quăng ra xa, sau khi bom rơi vào nước liền nổ mạnh.

"Oanh —— "

Nước biển bị oanh tạc nở hoa, sóng triều dâng cao mấy chục thước, rất nhiều cá bơi gần mặt nước đều bị nổ bay lên. Thậm chí ngay cả chỗ bọn họ đứng cũng lung lay.

"Grào grào —— "

Nước biển luân phiên đánh vào bờ biển, bọn Kim Vi liền bay đến giữa không trung.

"Thần của ta ời, uy lực này cũng quá mãnh đi?!" Lúc trước mấy người còn hoài nghi uy lực của bom, hiện tại nhìn thấy hiệu quả, ánh mắt trừng thẳng, lúc bay đến giữa không trung vẫn chưa hết kinh hách.

"Xác thực."

"Có cái này chúng ta có thể vô cùng nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ!"

"Chúng ta đây chạy nhanh thôi. Động tĩnh nơi này sẽ dẫn người tuần tra tới rất nhanh."

"Chúng ta đến trung tâm Nam Hải đi. Dem Long tộc nổ thật tốt một trận, cho nổ hết ác khí mấy năm nay!"

"Tốt, đi!"

Kim Vi chia bom thành mấy phần, một người cầm một phần, sau đó cùng nhau bay tới trung tâm Nam Hải. Đánh giá nơi Long tộc ở, Kim Vi cho mọi người một ánh mắt, mọi người liền đưa tay lấy bom ném xuống, vừa ném vừa chửi bậy. (D: Chắc chắc bọn này còn lưu manh hơn cả nhicute01)

"Long tộc chết tiệt, muốn Phượng hoàng tộc chúng ta cúi đầu xưng thần với các người, cũng không xem lại các người có căn hành thế nào!"

"Hoàng của chúng ta nói, cho các người cơ hội hòa hảo các người không nghe, vậy chớ trách chúng ta không khách khí! Đến lúc đó bị diệt tộc, cũng không nên nói ca ca không cho các người cơ hội!"

(D: Lại một đám bị bé Hòa dạy hư.... Hòa đưa mộng cho tỷ quánh coay)

"Hoàng của chúng ta nói, hôm nay chỉ là một cảnh cáo nhỏ cho các người, nếu các người vẫn muốn chúng ta cúi đầu như trước, lần sau sẽ không nhẹ nhàng như vậy!"

"Mẹ nó, chính là một đám sâu nhỏ, còn dám xưng vương xưng bá ở trước mặt phượng hoàng chúng ta, tính cái gì vậy!"

"Các huynh đệ, lần này không cho giáo huấn bọn họ thật tốt, bọn họ sẽ không biết sự lợi hại của phượng hoàng chúng ta!"

"Đúng vậy! Dù sao hoàng cũng lên tiếng, tùy chúng ta làm như thế nào, tất cả đều có hãn chống lưng cho chúng ta!"

"Long Ngạo Thiên này chỉ là một loài bò sát nho nhỏ, cũng dám tranh huy với tộc Phượng hoàng chúng ta, buồn cười!"

Động tĩnh trên biển truyền tới tai thủ vệ binh Long tộc, nghe bọn họ kêu gào, tức giận đến không thở được. Đội trưởng thủ vệ nói: "Nhanh đi báo cáo vương, nói phượng hoàng tộc đến khiêu khích. Những người khác, theo ta đi lên!"

"Người Long tộc đi ra, ném hết bom còn lại xuống. Sau đó chuẩn bị rút lui, không thể chờ quân hậu viện của bọn chúng tới." Kim Vi nói.

"Tốt." Những người khác gật đầu, ném hết bom vào trong nước rơi trên Long tộc.

"Gào khóc!"

Long tộc vừa mới đi ra đã bị bom tạc bay, khắp nơi đều là phần còn lại của chân tay đã bị cụt hoặc thân thể đứt đoạn, mặt biển lập tức bị nhuộm đỏ. Bọn Kim Vi nhìn thấy hiệu quả, vừa lòng gật gật đầu, hóa ra bản thể bay đi, lúc gần đi còn ném thêm vài trái bom. (D: Đọc tới đoạn này có ai cười không, kha kha, quá vô sỉ =)))

Đội trưởng đội thủ vệ Long tộc nhìn thấy bọn Kim Vi muốn chạy trốn, tính xông lên ngăn bọn họ lại, nhưng vừa mới đuổi theo, đã nhìn thấy bom từ không trung rơi xuống, hô to: "Mau lui lại! Mau lui lại!" Sau khi nói xong hãn chạy nhanh hướng biển sâu bơi đi, thủ vệ khác nghe được lời hãn nói chạy nhanh đi xuống trốn.

"Oanh!"

Bom ở trên đầu bọn họ nổ tung, cũng may bọn họ lặn xuống sâu, lần này cũng không có nhiều người bị thương tử vong. Nhưng chờ đến khi bọn họ trôi lên, bọn Kim Vi đã chạy thật xa.

"Hừ! Phượng hoàng tộc!" Đội trưởng đội Thủ vệ một chương chụp trên thủy diện, bọt nước bắn tung tóe đánh vào mặt hăn.

Bọn Kim Vi cũng không có dựa theo đường cũ trở về, khi tới phía sau đã có không ít người. Bọn họ bay một vòng sau đó trở lại Ngô Đồng Lâm, đi tới dưới tàng cây ngô đồng Kim Vi và Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện.

"Hôm nay thật vui sướng, bom kia là cái gì mà thật lợi hại!" Có người mở miệng nói.

"Đúng vậy!" Người khác phụ họa nói: "Từ sau khi tiên hoàng qua đời, Phượng hoàng chúng ta liền bị Long tộc đè đầu. Kim Loan chỉ biết dùng lực lượng truy tìm Kim Hoàng, đã sớm mặc kệ sống chết của Phượng hoàng tộc. Bây giờ mới nghĩ tới liên hợp các chi chống lại Long tộc, aizz..."

"Không phải nói khế ước chủ của Hoàng ở đây sao? Nàng đâu?"

Kim Vi nhìn nhìn bốn phía, không có nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đâu, có chút buồn bực nói: "Tiểu thư nói chúng ta làm xong rồi trở về chỗ này tìm nàng, có thể nàng đang đi bốn phía đi."

Lời Kim Vi vừa dứt, trên đỉnh đầu bọn họ liền hạ xuống mấy nhánh cây, làm bọn họ hoảng sợ. Tiếp theo Độc Cô Thiên Diệp mới đi xuống, đứng trước mặt bọn họ.

"Tiểu thư." Kim Vi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Mọi việc chúng ta đã làm tốt."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta nghe được động tĩnh bên kia, cảm ơn các người. Hiện tại Kim Loan nơi đó hẳn đã nhận được tin tức, cho nên các người phải mất tích một thời gian ngắn."

"Tốt."

Độc Cô Thiên Diệp mang bọn họ về Luyện Yêu Hồ, sau đó đi vào núi lửa phụ cận, nhân lúc thần linh thú thú vệ không phát hiện nàng vào Luyện Yêu Hồ, sau đó nói Đô Đô chú ý tình huống bên ngoài.

Trong Luyện Yêu Hồ, mấy người kia đã gặp bọn Tiểu Hỏa, đi tham quan khắp nơi, chuẩn bị tìm kiếm chỗ ở hiện tại. Độc Cô Thiên Diệp tùy bọn họ xem, nàng và Hác Bằng Du ở trong đình uống trà, chú ý tình huống bên ngoài.

Bên này Độc Cô Thiên Diệp nhàn nhã uống trà, bên ngoài cũng loạn ngất trời!

Trên một tòa núi cao bên cạnh Ngô Đồng Lâm, một nam tử tóc tím mắt tím đứng ở đỉnh núi, nhìn phương hướng Nam Hải, nhíu mày. Một bóng người xuất hiện phía sau. Dạ Lạc xoay người lại, nhìn hắn, hỏi: "Động tĩnh vừa rồi là thế nào?"

"Đã điều tra xong, là vài người Kim phượng chạy tới Nam Hải, nổ tung Long tộc." Dạ Tập cũng có tóc tím, nhưng đôi mắt màu đen.

"Người Kim phượng? Xác định sao?" Dạ Lạc hỏi.

"Xác định. Nghe nói Long Ngạo Thiên đã tập hợp người Long tộc, chuẩn bị cùng Kim Loan đại quyết chiến." Dạ Tập trả lời nói.

"Kim Loan sẽ làm chuyện như vậy sao?" Dạ Lạc xoay người nhìn Nam Hải, nói: "Tập, nếu người là Kim Loan, người sẽ làm chuyện như vậy sao?"

Dạ Tập tự hỏi một chút, nói: "Kim Loan vừa mới tới tìm chúng ta, cầu tử ứng chúng ta giúp hãn chiến đấu với Long tộc, chứng minh hãn đối Long tộc cũng không có năm chắc phần thắng. Theo lý thuyết, ngay tại thời điểm này, sẽ không làm chuyện như vậy mới đúng. Nếu ta là Kim Loan, ta khẳng định sẽ không làm như vậy. Ý ngài nói, Kim Loan bị người ta đâm sau lưng?"

"Mặc kệ có phải bị người ta đâm sau lưng hay không, lần này Kim Loan ngậm bồ hòn làm ngọt là chắc rồi. Dù sao đi Nam Hải nháo thật sự là người Phượng tộc, hơn nữa hãn chắc chắn không tìm thấy mấy người kia, muốn chứng minh với Long Ngạo Thiên là không có biện pháp." Mặt mày Dạ Lạc nhăn lợi hại hơn, không biết là ai ở sau lưng sai những người đó làm, vì sao hãn lại muốn khơi mào chiến tranh giữa hai tộc?

"Vương, nếu Long tộc thật sự cùng phượng hoàng tộc đánh nhau, chúng ta phải giúp sao?" Dạ Tập hỏi.

Ánh mắt Dạ Lạc trở nên u ám, tựa hồ thấy được rất nhiều việc trong quá khứ." Truyền thừa trí nhớ Của ta đã tiếp thu toàn bộ. Lúc trước Tử ứng tộc đã nhận được ân huệ và cứu trợ của Phượng hoàng tộc, mới có thể tồn tại cho tới hôm nay. Cái này có nghĩa nếu như đến giờ chót, chúng ta không có lựa chọn nào khác, phải đi hỗ trợ, trả lại ân tình năm đó. Người đi chuẩn bị đi."

"Dạ." Dạ tập nói xong rời khỏi, chỉ còn một mình Dạ Lạc tiếp tục đứng ở đỉnh núi, ngăm nhìn phương xa, không biết suy nghĩ cái gì. Gió trên đỉnh núi thổi bay tóc hãn, lộn tóc trước ngực phất qua gò má, nhìn hãn như vô cùng u buồn.

Ngô Đồng Lâm trong đại điện, Kim Loan tức giận đến vặn gãy tay vịn ghế dựa, sắc mặt âm trầm nhìn người quỳ phía dưới.

"Không tìm được? Vài người lớn như vậy, có thể trốn đi nơi nào? Người lại nói tìm không thấy?!" Kim Loan lớn tiếng quát, phát tiết lửa giận trong lòng.

Người quỳ ở dưới sợ tới mức cả người phát run, nói: "Đội tuần tra xuất động toàn bộ, lục soát khắp Ngô Đồng Lâm, cũng không có phát hiện bóng dáng mấy người Kim Vi."

"Đã lục soát hết toàn bộ?"

"Đúng vậy, Hoàng."

"Đồ vô dụng!" Kim loan mắng: "Cút xuống tiếp tục tìm ra cho ta! Lại dám đùa giỡn Kim Loan ta, nếu như bị bắt được, nhất định phải để toàn bộ bọn chúng muốn chết không được, muốn sống không xong!"

"Dạ, Hoàng." Kim Ngũ phụ trách chuyện của đội tuần tra, lúc tin tức báo lại thì kinh hồn táng đảm, hiện tại nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị rời đi với Đội trưởng tuần tra đang quỳ trên mặt đất. Hai người còn chưa ra khỏi đại điện, đã nhìn thấy Kim Nhất Kim Nhị vội vàng chạy vào.

"Hoàng, Long Ngạo Thiên mang theo người Long tộc từ bên bờ Nam Hải đến đây, kêu gào muốn ngài đi ra ngoài cùng bọn họ tiến hành quyết chiến, nếu không ra, sẽ lấy nước nhấn chìm Ngô Đồng Lâm, giết sạch toàn bộ phượng hoàng."

"Mới đây mà Long Ngạo Thiên đã tới rồi?" Kim Loan vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, Hoàng, Long Ngạo Thiên mang theo người Long tộc, toàn bộ vây quanh ở bên bờ. Xem số lượng, hẳn là sớm có chuẩn bị, không phải trong một hai ngày. Hơn nữa bên trong bọn họ có vài người thực lực rất cao, hẳn là đã đột phá thần linh thú." Kim Nhất nói, "Chúng ta không có mấy người là đối thủ của bọn họ."

"Xem ra Long Ngạo Thiên đã chuẩn bị thật lâu, chuyện trước đây chỉ là bọc hăn lấy cớ mà thôi." Kim Nhị trả lời nói.

Một bóng người từ bên ngoài chạy vào, quỳ xuống nói: "Hoàng, Long Ngạo Thiên nói nếu ngài không lộ diện, hăn sẽ nhấn chìm Ngô Đồng Lâm!"

Kim loan lập tức từ Hoàng tọa đứng lên, cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, tốt lắm, Long Ngạo Thiên thực khi chúng ta là quả hồng mềm! Đi thông báo các chi lập tức đến bờ biển Nam Hải, tất cả mọi người phải đi! Kim Nhất, người đi thỉnh bộ tộc Tử ưng, bọn họ cần phải ra tay."

"Hoàng, muốn tất cả mọi người đi sao? Thế còn thủ vệ ánh sáng tiên hóa và thủ vệ cấm địa cung điện?" Kim Nhị hỏi.

Kim loan nghĩ nghĩ, hạ lệnh nói: "Trừ thủ vệ cấm địa cung điện, người khác đều phải đến đông đủ!" Nói xong, mang theo người trong hoàng cung đến bờ biển Nam Hải, Kim nhất và Kim Nhị chấp hành mệnh lệnh.

Lúc Dạ Tập dẫn Kim Nhất vào, Dạ Lạc còn đứng trên đỉnh núi, nhìn thấy kim nhất, hăn liền biết, chiến đấu lần này đã không thể tránh né. Không chờ Kim Nhất nói, Dạ Lạc đã mở miệng nói: "Người trở về nói với Lim Loan, nếu thật sự đánh không lại, ta sẽ dẫn người đi qua."

Kim Nhất vừa nghe Dạ Lạc nói, hành lễ nói: "Đa tạ Ưng Vương tương trợ, Phượng hoàng tộc vô cùng cảm kích."

"Cảm kích thì không cần, chúng ta chỉ là báo ân thôi." Dạ Lạc xoay người, phất phất tay với Dạ Tập và Kim Nhất, Dạ Tập lập tức mang theo kim đi khỏi.

Dưới chân núi lửa, Kim Nhị bay tới, nhắc lại mệnh lệnh của Kim Loan, muốn bọn họ đi theo mình.

"Kim Nhị, chúng ta đi hết, ánh sáng tiến hóa không ai trông chừng sao?"

"Long tộc quy mô quá lớn, bên trong có nhiều cao thủ, mọi người phải tham gia chiến đấu. Ánh sáng tiến hóa này một chút cũng sẽ không gặp chuyện không may, trước giải quyết chuyện bên kia rồi nói sau. Các người nhanh lên một chút." Kim Nhị nói xong, dẫn đầu rời đi.

Mấy người thủ vệ ánh sáng tiến hóa nhìn lẫn nhau, vẫn đi theo toàn bộ. So sánh với thủ hộ ánh sáng tiến hóa, sinh tử tồn vong của phương hoàng bộ tộc vẫn quan trọng hơn một tí.

Mấy người kia vừa đi, Đô Đô liền nó với Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp đợi một lát, xác định bọn họ sẽ không trở về, lắc mình ra khỏi Luyện Yêu Hồ, vận bộ pháp phiêu miểu chạy tới đỉnh núi lửa.

Càng lên cao, độ ẩm lại càng tăng, có lẽ bởi vì quanh năm bị dung nham núi lửa nung. Lúc nàng đi vào miệng núi lửa, độ ẩm kia ngay cả nàng cũng cảm thấy nóng chân.

Nhìn từ xa núi lửa cũng không lớn, nhưng khi đi vào mới phát hiện, miệng núi lửa có đường kính dài hơn trăm mét, đi xuống nhìn lại, ánh sáng tiến hóa lóng lánh chiếu xuống, nàng có thể nhìn thấy dung nham bốc lên.

Độc Cô Thiên Diệp kêu Tiểu Hỏa ra. Lúc này ánh sáng tiến hóa không có lóng lánh, Tiểu Hỏa vừa thấy miệng núi lửa trụi lụi, nói: "Ánh sáng tiến hóa thật sự ở trong này sao? Cái gì cũng nhìn không thấy."

"Ánh sáng tiến hóa ở mặt dưới, chúng ta phải xuống phía dưới." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tiểu Hỏa trở về bản thể, thu nhỏ chiều dài lại hơn mười thước, sau đó mang theo Độc Cô Thiên Diệp bay vào bên trong núi lửa. Bay hồi lâu, các

nàng đứng ở mặt trên dung nham, có thể thấy được ánh sáng tiến hóa, nhưng nhìn tình huống phía dưới, nhất thời sầu não.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8: Tám Mười Một Lần Niết Bàn, Dục Hỏa Trùng Sinh

Tiểu Hỏa sầu khổ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, buồn bực nói: "Tỷ tỷ, này..."

Độc Cô Thiên Diệp cũng thực bất đắc dĩ, ánh sáng tiến hóa vừa vắn ở mặt trên dung nham, ngăn chặn dung nham. Phía dưới tầng bạch quang là một mảnh lửa đỏ. Nếu không phải ánh sáng tiến hóa, có lẽ dung nham đã phun trào! Bây giờ nếu Tiểu Hỏa đi hoàn thành tiến hóa, nếu không còn ánh sáng tiến hóa, dung nham khẳng định sẽ lập tức phun trào, đến lúc đó toàn bộ Ngô Đồng Lâm sẽ bị nhấn chìm dưới dung nham.

"Chúng ta trước hết nghĩ biện pháp." Độc Cô Thiên Diệp xoa mi mắt, đau đầu nói: "Khẳng định có biện pháp mới có thể tiến hành tiến hóa."

"Nhưng mà chúng ta không biết dung nham rốt cuộc có bao nhiêu, chồng chất nhiều như vậy năm không phun trào, khẳng định sẽ có rất nhiều." Tiểu Hỏa chụp cánh, vỗ nhiệt khí đánh tới trở về.

"Đúng vậy, đây là vấn đề lớn." Độc Cô Thiên Diệp nhìn dung nham không ngừng bốc lên, "Mẫu thân Lam Môn vẫn chưa cứu ra, Phượng hoàng khác cũng đều là vô tội, aizz."

"Aizz." Tiểu Hỏa cũng thở dài.

Ngay tại lúc hai người mặt mày cau có, Đản Đản từ trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp đi ra, chỉ vào cái trán của nàng mắng: "Ngu ngốc! Tại sao bây giờ ngươi lại đần như vậy hả!"

"Đản Đản ca ca, ngươi có biện pháp sao?" Tiểu hỏa quay đầu nhìn Đản Đản, hai mắt lóe lên ánh sáng chờ mong.

"Hừ, chỉ có hai người ngốc các ngươi mới có thể sầu lo chuyện như vậy!" Đản Đản vẻ mặt khinh bỉ nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe được ý tứ của Đản Đản, biết nó có biện pháp, bị nó khinh bỉ cũng không so đo, dù sao đã quen rồi. "Đản Đản, ngươi có biện pháp gì?"

Đản Đản hai tay chống hông, nói: "Người để cho Đô Đô ăn luôn bọn nó thì tốt rồi! Thật là, có như vậy mà cũng rối rắm!"

"Nhưng nhiều như vậy, sao có thể!" Độc Cô Thiên Diệp cũng nghĩ qua, nhưng nàng nghĩ đến dung nham rất nhiều, nàng không thể nắm chắc trong tay.

Đản Đản nhìn không được tiếp tục xem thường, nói: "Người nghĩ nó không thể làm hả? Đừng nói chỉ có chút dung nham nho nhỏ này, dù toàn bộ ngọn núi này, nó sẽ ăn sạch toàn bộ, không nhả mảy một cái!"

"Đô Đô lợi hại như vậy?! Nó làm như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Đô Đô còn có thể bay ra bên ngoài hấp thu thứ bên ngoài.

"Người trực tiếp đem nó đặt ở miệng núi lửa, đến bao nhiêu, ăn bấy nhiêu. Hừ, Đô Đô là gì, nó là thần khí viễn cổ! Những việc nhỏ này sao có thể làm khó nó! Ngu ngốc!" Đản đản cảm thấy mình hiện tại đã không thể câu thông với nàng, chỉ còn cách để nàng nhìn cho sáng mắt.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản hôn mạnh mấy cái, nói: "Ha ha, Đản Đản, người thật tốt!" Sau đó lấy Luyện Yêu Hồ ra, nói tình huống hiện tại với Đô Đô.

Đô Đô nghe xong, ha ha ha cười to, Độc Cô Thiên Diệp không muốn thừa nhận mình nghe được cười nhạo bên trong. Nhất định là mình nghe lầm!

"Chủ nhân, rất đơn giản, ta mở một không gian, đem dung nham phóng ở nơi nào là được." Đô Đô cười đủ, nói: "Người chỉ cần đem ta đặt ở mặt trên là được."

"Tốt." Tiểu hỏa mang theo nàng bay đi lên.

Độc Cô Thiên Diệp đặt Luyện Yêu Hồ ở bên cạnh miệng núi lửa, lúc chuẩn bị xuống dưới, Đô Đô gọi nàng lại, nói: "Chủ nhân, Đản Đản nói rất đúng, người có đôi khi thật sự rất ngốc a! Ha ha ha!"

Độc Cô Thiên Diệp hắc tuyến nhìn Đô Đô cười vui sướng cùng vẻ mặt khi Đản Đản cười nhạo nàng giống y như đúc, thật muốn bóp nát bọn nó, xem bọn nó còn chê cười nàng thế nào! Hừ hừ!

Nhưng mà, nàng chỉ có thể ngậm lại, ai!

Có biện pháp giải quyết, Tiểu Hỏa chở Độc Cô Thiên Diệp bay xuống dưới.

"Tỷ tỷ, người ở phía trên nhìn, ta tự mình đi xuống." Tiểu hỏa nói.

"Được. Phương pháp Phù Thương nói muội nhớ kỹ sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta nhớ kỹ, biết nên làm như thế nào." Tiểu Hỏa gật đầu nói.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản bay khỏi người Tiểu Hỏa, nhìn Tiểu Hỏa vọt vào ánh sáng tiến hóa rất nhanh.

"Đản Đản, Tiểu Hỏa không có việc gì chứ?" Độc Cô Thiên Diệp có chút khẩn trương hỏi.

"Sẽ không. Chu Tước bỏ mình, Kim Hoàng mang huyết mạch Chu Tước, tiến hóa thành Chu Tước là chuyện tất nhiên, thế giới này cần phải có Chu Tước đến cân bằng. Lúc trước Chu Tước lưu lại ánh sáng tiến hóa chỉ vì một ngày này." Đản Đản hồi đáp.

"Muốn Chu Tước đến cân bằng thế giới?" Độc Cô Thiên Diệp có chút nghi hoặc, nói: "Lúc trước Phù Thương cũng nói như vậy, vì sao muốn Chu Tước tới cân bằng thế giới?"

"Lúc trước thần sáng thế..." Lúc Đản Đản nói đến thần sáng thế thì dừng một chút, mới nói tiếp: "Sau khi Thần sáng thế sáng tạo ra nhân loại, lại sáng tạo rất nhiều động vật, hơn nữa cho bọn họ năng lực tu luyện. Trên thế giới sinh vật là nhiều nhất, nên sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, linh thú lại không có trí tuệ của nhân loại, thường xuyên chiến đấu, chính là chuyện diệt tộc, ngay cả chủng tộc khác cũng bị dạn lây. Thần sáng thế vì cân bằng thế giới này, liền sáng tạo Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long và Bạch Hổ, dung nhập máu của mình, phân biệt trấn thủ tứ phương, từ đó về sau thế giới mới yên ổn."

Độc Cô Thiên Diệp nghe xong, nhìn Tiểu Hỏa bị ánh sáng tiến hóa bao vây, ánh mắt lóe lên. Nếu Tiểu Hỏa tiến hóa Chu Tước thành công, trọng trách trên người nó rất nặng! Nhưng là nó làm Chu Tước hậu đại, không có lý do gì có thể trốn tránh gì, chỉ có một cách duy nhất là tiến về phía trước.

Tiểu Hỏa đi vào ánh sáng tiến hóa, cảm giác toàn thân ấm áp, phi thường thoải mái, trong đầu tiếp thu toàn bộ truyền thừa, cười ngửa xem

hoa truyền thụ trí nhớ.

Phượng hoàng tộc tồn tại, phong cảnh của phượng hoàng tộc, tất cả có trong trí nhớ truyền thừa.

Từ từ, trong ánh sáng tiến hóa xuất hiện một bóng dáng như lửa đỏ, cùng Tiểu Hỏa có chút tương tự, hai mắt lộ ra quan tâm thương xót với thiên hạ.

Tiểu Hỏa nhìn nàng, từ truyền thừa biết được, đó là thượng cổ trấn thủ tứ phương thần thú Chu Tước chi nhất.

"Đứa nhỏ, người đã đến rồi." Thanh âm Chu Tước trầm thấp hùng hậu, biểu lộ nồng đậm từ ái ý.

"Tổ tiên." Tiểu Hỏa phủ phục hành lễ với Chu Tước.

"Người đã đến rồi, chân thân của ta đã không còn. Hiện tại chỉ là ý thức ta để lại, chỉ người hoàn thành tiến hóa." Chu Tước nói: "Nếu người tiến hóa thành Chu Tước, vậy người sẽ có được thực lực của ta, nhưng đồng thời trách nhiệm trên vai sẽ nặng hơn, trấn nhất phương tà ác, hộ đại địa bình an. Đây là một sứ mệnh nặng nề, một khi tiến hóa thành công, người liền không có đường hồi hận, cho nên trước khi tiến hóa người hãy suy nghĩ thật kỹ."

Tiểu Hỏa nghe Chu Tước nói xong, theo bản năng nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Chu tước quay đầu nhìn thoáng qua Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người bên ngoài không nhìn thấy ta, cũng không nghe được ta nói chuyện, cho nên hết thảy chỉ có chính người quyết định."

"Tổ tiên, lúc trước người có ý niệm gì? Vì sao đồng ý trở thành tứ thần thú chi nhất?" Biết Độc Cô Thiên Diệp nhìn không thấy mọi chuyện bên trong, Tiểu Hỏa nhìn Chu Tước.

"Ta? Từ ta nhỏ chính là tứ thần thú chi nhất, đây là không có lựa chọn. Suy nghĩ lúc trước của ta?" Ánh mắt Chu Tước ánh mắt trở nên xa xưa sâu xa, "Hắn là thủ hộ đi, bao vệ con dân ta của bình an, để cho bọn họ có thể an tâm sống, đó là thỏa mãn lớn nhất của ta."

"Thủ hộ sao?" Tiểu Hỏa nói, "Tiểu Hỏa chỉ muốn bảo vệ tỷ tỷ, bởi vì tỷ tỷ cho ta cảm giác được quan tâm và trân trọng. Ta nghĩ như vậy có phải thực ích kỷ hay không?"

Chu tước nở nụ cười, cũng không có tức giận hoặc là khinh thường nàng."Đây là tình yêu nhỏ của người. Tình yêu nhỏ và tình yêu lớn đều là một loại tình cảm của người, hai đều này kỳ thật không bài xích, Trong tình yêu lớn cũng có tình yêu nhỏ. Người hiện tại là khế ước thú của nàng, yêu nàng là bình thường. Nhưng nếu người trở thành Chu Tước, tình yêu nhỏ của người sẽ mở rộng đến toàn bộ linh thú trên thế giới này, chuyển hóa thành tình yêu lớn, bảo vệ thế giới này thật tốt, khi đó, người sẽ là một Chu Tước đúng nghĩa."

"Thế giới hòa bình, ta thích muôn dân của ta có được một cuộc sống thoải mái, là như vậy sao?" Tiểu hỏa hỏi.

Chu tước gật gật đầu, ý nghĩ như vậy không phải là không đúng.

"Ta muốn tiến hóa, ta muốn bảo vệ những thứ ta muốn bảo vệ." Tiểu hỏa kiên định nói.

"Người có thể tưởng tượng tốt?" Chu tước cuối cùng xác nhận hỏi.

Tiểu Hỏa gật gật đầu, nhìn phía Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp nhìn ánh mắt Tiểu Hỏa nói câu: "Cố lên!"

Chu Tước nhắc cánh, ánh sáng tiến hóa liền xuất hiện một Chu Tước và đồ án hỏa diễm tương giao. Nàng nói với Tiểu Hỏa: "Người tiến vào bên

trong hỏa diễm, để mau trong thân thể chảy ra, sau đó niết bàn trọng sinh. Đây là một quá trình thống khổ, người phải kiên trì đi tới."

"Ta biết, ta sẽ." Tiểu Hỏa nói xong, đứng ở giữa đồ án, sau đó cắt máu để chảy ra bên ngoài. Máu tươi chảy ra, đổ thêm vào toàn bộ đồ án. Làm toàn bộ đồ hình vẽ đứng lên, Tiểu Hỏa đã muốn suy yếu chân không chống đỡ nổi thân thể của mình, đành nằm xuống đồ án.

"Tiểu Hỏa!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng Tiểu Hỏa, khẩn trương kêu to, muốn vào xem nàng thế nào, lại bị tiến hóa ánh sáng chặn bên ngoài, chỉ có thể ở bên ngoài hô to: "Tiểu Hỏa, Tiểu Hỏa muội thế nào? Tiểu hỏa, muội không cần làm ta sợ a! Tiểu Hỏa!"

Nhưng mặc kệ Độc Cô Thiên Diệp kêu gọi như thế nào, máu Tiểu Hỏa vẫn càng không ngừng chảy ra bên ngoài, ánh mắt tinh quái trong dĩ vãng chậm rãi âm đạm đi xuống.

"Tiểu Hỏa, Tiểu Hỏa, muội không cần làm ta sợ a! Tiểu Hỏa, muội trở về, muội trở về, chúng ta không cần tiến hóa, chúng ta trở về, về Vũ Linh đại lục được không? Tiểu Hỏa, muội không cần, không cần! Tiểu hỏa ——" Độc Cô Thiên Diệp càng không ngừng quát to, sấm sét đi vào ánh sáng tiến hóa. Nhìn Tiểu Hỏa trở nên xám trắng hai mắt chậm rãi nhắm lại, nước mắt nàng tràn mi, gần như điên cuồng.

Nhưng mặc kệ nàng thương tâm như thế nào, điên cuồng như thế nào, tuyệt vọng như thế nào, tiểu hỏa vẫn biến thành một thi thể, nhắm chặt hai mắt, một lông chim tịnh lệ trở nên xám ngắt. Độc Cô Thiên Diệp quỳ gối trên mặt ánh sáng tiến hóa hình thành, nhìn thi thể Tiểu Hỏa điên cuồng rơi lệ, miệng càng không ngừng hô: "Tiểu Hỏa, Tiểu Hỏa..."

Đản Đản ở bên cạnh nhìn nàng, vốn muốn mắng nàng ngu ngốc, nhìn thấy bộ dáng của nàng, lời nói đến bên miệng đều nuốt xuống. Tuy rằng nàng thực điên, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy thực ấm áp.

"Ai, nữ nhân đàn..." Đản Đản nhìn không được thờ dài.

Độc Cô Thiên Diệp lại coi như không nghe thấy gì, chỉ hai mắt sững sờ nhìn thi thể tiểu hỏa. Trước mắt hiện lên quá khứ của nàng và Tiểu Hỏa. Nàng xem nó phá trứng sinh ra, lần đầu tiên mang muội ấy ra khỏi sơn mạch miễn miễn làm muội ấy kích động lại hưng phấn, muội ấy nghĩ bởi vì không thể khống chế phượng hoàng kim hỏa mà không thể giúp nàng luyện đan nên khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực, nghĩ cuộc sống bọn họ cùng nhau trải qua, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau chiến đấu. Nghĩ rõ ràng vừa mới này vẫn tốt, sao chỉ chớp mắt, muội ấy lại ở ngay trước mặt mình biến thành một khối thi thể lạnh như băng.

Cửu thiên huyền giới, Tử Tiêu đang nghiên cứu làm sao có thể kiềm chế Ngu Hành, đột nhiên cảm giác trong lòng một trận khó chịu, biết là Độc Cô Thiên Diệp gặp được chuyện buồn đang khóc thút thít.

"Đứa ngốc này, lại gặp phải chuyện gì, sao phải biến mình trở nên thương tâm như vậy." Tử Tiêu lẩm bẩm, trong lời nói không che dấu được đau lòng. "Ai, bố trí tốt ở đây, sau đó đi xem nàng thế nào. Chú ngữ này, thật đúng là..."

Đản Đản nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp càng ngày càng bi thương, cảm thấy không đành lòng là không được, bay đến trước mặt nàng ngăn trở tầm mắt của nàng.

"Nữ nhân đàn, Tiểu Hỏa không có chết thật sự, người ở trong này khóc cái gì hả?!"

Độc Cô Thiên Diệp bị chặn tầm mắt, lực chú ý mới thoáng dời đi một chút ở trên người Đản Đản, còn chưa kịp hỏi nó vì sao ngăn trở mình, chợt nghe tiếng nó mắng. Nó nói Tiểu Hỏa không có chết, mắt Độc Cô Thiên Diệp sáng lên, nhưng mà mình tận mắt thấy, thân thể Tiểu Hỏa còn trước mặt nàng, nàng cũng không tin lời Đản Đản nói.

Đản Đản nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp không tin mình, đưa ngón tay nhỏ bé ra, cốc đầu của nàng, nói: "Nếu nàng thật sự đã chết, người là bản mạng khế ước của nàng, người còn có thể lại nơi này sao?!"

"Tiểu Hỏa nàng rõ ràng đã không có sinh mệnh đặc thù."

"Cái kia chỉ là quá trình tiến hóa thôi, nếu thật sự đã chết, người cũng chết theo luôn rồi, những khế ước thú khác cũng đi theo cùng chết, người làm sao còn có thể ở đây khóc?!" Đản Đản bộ dáng người dần muốn chết, nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Thật sự?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Đản Đản.

Đản Đản tránh ra, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thân thể Tiểu Hỏa bỗng nhiên thiêu đốt, máu trong đồ án hóa thành một mảnh hồng quang, cùng hỏa diễm đan vào ở tại cùng nhau.

"Bốc cháy lên ..." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa thi thể tự động thiêu đốt, thì thào nói.

Hỏa diễm bao vây thiêu đốt toàn bộ thân thể Tiểu Hỏa, từ lông chim đến xương cốt, một chút không dư thừa thiêu toàn bộ thành tro tàn.

"Đã biến mất..." Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám tro tàn, nói. Tiểu Hỏa, vừa nãy vẫn là một sinh mệnh đầy sức sống, hiện tại đã thành một đống tro tàn!

Đột nhiên, tro tàn động, từ bên trong chậm rãi chui ra một con gà con nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy, cảm giác được mình và nó có quan hệ khế ước, nín khóc mỉm cười.

"Quá xấu!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, nhưng nước mắt trên mặt vẫn nhịn không được rơi xuống.

Tiểu Hỏa nhìn Độc Cô Thiên Diệp vừa khóc vừa cười, nói: "Tỷ cũng rất xấu!"

Chu tước nhìn Tiểu Hiếu ngay cả lông cũng không dài, nói: "Ánh sáng tiến hóa sẽ làm người lớn lên rất nhanh, mỗi lần sau khi lớn lên người phải một lần trải qua chuyện vừa mới xảy ra, chín chín tám mươi mốt lần, niết bàn trọng sinh. Nói cách khác, người còn phải trải qua tám mươi lần vừa mới trải qua các giác tử vong bất lực và tuyệt vọng. Người còn muốn tiếp tục sao?"

Tiểu hỏa gật gật đầu, nói: "Ta muốn."

Tiểu Hỏa nói xong, ánh sáng tiến hóa ở trên người nàng gột rửa, nàng trưởng thành rất nhanh, khi nàng vừa trưởng thành, nàng lại phóng thích máu tươi của mình, tưới lên hình vẽ, một thân màu sắc rực rỡ lại âm đạm, tiếp theo đốt cháy.

Biết đây là quá trình tiến hóa của Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp không còn sợ hãi và khủng hoảng giống lần đầu tiên, nhưng trong lòng vẫn vì tiểu hỏa đau lòng như cũ. Từ khi có Tiểu Hỏa, không nghĩ có một ngày nó sẽ trải qua một lần lại một lần tử vong thống khổ như vậy.

Một lần, hai lần, ba lần... Mười lần... Năm mươi lần... Bảy mươi lần... Tám mươi lần... Độc Cô Thiên Diệp vẫn thay tiểu hỏa đếm số lần, nhìn một lần lại một lần trọng sinh, hơi thở huyết mạch trên người nó phát ra càng ngày càng đậm.

Tám mươi mốt lần...

Lần cuối cùng, tiểu hỏa chảy khô máu, nhắm mắt lại, thân thể bốc cháy lên tận trời, theo miệng núi lửa phun đi ra ngoài, làm cho mọi người Ngô Đồng Lâm và Nam Hải thấy được đại hỏa tận trời kia.

Trên bờ Nam Hải đối mặt Phượng hoàng và Long tộc, nhìn ánh lửa có thể đốt cháy tất cả, mọi người đều đành chỉ đánh nhau.

Dạ Lạc mang theo Dạ Tập bọn họ đang chạy về phía Nam Hải, nửa đường nhìn thấy miệng núi lửa đột nhiên trào ra ánh lửa, cả người định trụ .

"Chẳng lẽ là..." Về mặt Dạ Lạc kích động, làm cho người phía dưới nghi hoặc không thôi.

"Vương, kia là chuyện gì xảy ra?" Dạ tập nhìn ánh lửa hỏi.

Trong đôi tử mâu toát ra âm áp đã lâu không thấy, Dạ Lạc cười nhẹ, nói: "Nàng đã trở lại, thần thủ hộ của chúng ta đã trở lại!"

"Chu tước trọng sinh?!" Dạ Tập và những người khác nghe Dạ Lạc nói như vậy, đều hiểu được ý của hắn. Bởi vì chỉ có Chu Tước mới là thần thủ hộ của bọn hắn.

"Hắn là Kim Hoàng tiến hóa." Dạ Lạc đoán.

"Chu Tước trọng sinh, trận chiến này liền đã không còn ý nghĩa, chúng ta còn muốn đi sao?"

Dạ Lạc tóc tím tung bay, nói: "Đi! Chúng ta đi bá kiến thần thủ hộ của chúng ta!" Nói xong mang theo Dạ Tập bay về hướng Nam Hải.

Kim loan nhìn ánh lửa kia, biết hết thủy đều đã xong, trận chiến đấu này đã có kết quả rồi, ngôi vị hoàng đế của hắn đến đây là hết rồi.

"Xong rồi, hết thủy đều xong rồi..."

Đội trưởng đội thủ vệ Long tộc tiến đến trước mặt Long Ngạo Thiên, nói: "Vương, ánh lửa này là xảy ra chuyện gì? Chúng ta còn tiếp tục đánh không?"

Long Ngạo Thiên chụp một cái tát trên đầu đội trưởng, nói: "Đánh, đánh cái cọng lông! Đó là dấu hiệu Chu Tước trở về, người còn dám đánh? Muốn chết phải không!"

Đội trưởng đội thủ vệ trúng một cái tát, xám xịt đi trở về phía sau.

Bên trong núi lửa, trong đám tro tàn bị thiêu đốt, con gà xấu xấu kia lại ngốc đầu nhỏ, nhìn trái nhìn phải, gầy gầy, vũ vũ, phúi sạch tro tàn trên mình, lộ ra thân mình trống trơn.

Chu Tước nhìn tiểu hỏa, nói: "Người sống qua tám mươi một chuyển, hiện tại đã tiến hóa thành Chu Tước, sứ mệnh của ta cũng hoàn thành. Ta sẽ tiến vào trong thân thể của người, ban lực lượng cuối cùng cho người. Từ nay về sau người là thủ hộ thần của bộ tộc Phi cầm*, phải bảo vệ một phương bình an!"

*Phi cầm: phi là bay – cầm= gia cầm, vd: chim, gà- nói chung là mấy con biết bay

Tiểu Hỏa trình trọng gật gật đầu, nói: "Ta sẽ. Ta sẽ thực hiện sứ mệnh của ta!"

Chu Tước an tâm nhắm mắt lại, hai cánh mở ra, từ không trung hạ xuống, chui vào trong thân thể Tiểu Hỏa.

Khi Chu Tước tiến vào thân thể mình, cả người Tiểu Hỏa chấn động, ánh sáng tiến hóa cũng chậm rãi rót vào trong thân thể nàng.

Theo ánh sáng tiến hóa tiến vào, thực lực Tiểu Hỏa bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng, thân thể cũng trưởng thành rất nhanh. Ấu sinh kỳ, thời kì sinh trưởng, kì thành thực... Vừa mới còn bộ dáng một tiểu gà tây, chỉ chớp mắt đã biến thành một chu tước ở thời kỳ trưởng thành. Hai cánh nó mở ra, ngửa mặt lên trời ré dài, hơi thở Chu Tước xuyên thấu qua hư không, phát ra đến từng cái góc các mặt biên.

Phi cầm nhất loại cảm giác được hơi thở Chu Tước, toàn bộ vui mừng. Thần thủ hộ, thần thủ hộ của chúng nó đã trở lại!

Cửu thiên huyền giới, Tử Tiêu và bọn Hắc Tử cũng cảm giác được hơi thở của Chu Tước. Trong hoa viên, Thất Nguyệt đang bàn luận cùng thị vệ ngừng lại, cảm khái nói: "Thiên Diệp vẫn lợi hại như vậy! Không nghĩ tới nàng thật sự mang Chu Tước trở lại!"

"Thất Nguyệt đại nhân, này cùng nữ chủ nhân tương lai có quan gì hệ a?" Một thị vệ hỏi.

"Chu tước biến mất nhiều năm như vậy, mặc dù Kim Hoàng có huyết mạch chu tước, vì sao vẫn không có tiến hóa thành chu tước? Vì sao bản mạng khế ước của nàng lại thành công? Ngốc tử, chính mình ngẫm lại đi! Đến, chúng ta tiếp tục!" Thất Nguyệt nói xong, tiếp tục cùng đối thủ luận bàn.

Trong cung điện Ngu Hành, áp khí rất thấp, bởi vì khuôn mặt vị thống trị giả trên ghế có thể vỡ ra nước. Vì sao ở hắc không hề cảnh giác, Chu Tước sẽ trở lại? Hơn nữa hơi thở này, tuyệt đối là Chu Tước kỳ thành thực mới có!

"Đáng chết!" Ngu Hành mắng một câu, bảo thạch trong tay bị bóp thành bột phấn.

Mộng Thiên Quân vừa mới đi vào Phượng Vũ đại lục, cảm nhận được từ Ngô Đồng Lâm truyền đến hơi thở Chu Tước, lấy tay vuốt cằm, nói: "Tiểu nha đầu không sai a! Ta thực chờ mong gặp mặt người!"

Trong núi lửa, Độc Cô Thiên Diệp vì Tiểu Hỏa thực lực tăng cấp mà không ngừng thăng cấp, Thần hoàng trung cấp, Thần hoàng cao cấp, Thần hoàng cao nhất, Thần tôn! Lúc cuối cùng một chút ánh sáng tiến hóa nhập vào thân thể Độc Cô Thiên Diệp, thực lực Độc Cô Thiên Diệp tăng mãi cho đến khi đạt thần tôn cao nhất! So với nhún còn nhanh hơn!

Mà khế ước thú của nàng này, Lam Mân đột phá thần linh thú, thăng cấp thần tôn thú, thú thú khác giống nhau thăng cấp đến thần linh thú!

"Chiêm chiếp —— "

Tiểu hỏa ré một tiếng trong không trung, biểu thị công khai tiến hóa chính thức chấm dứt, nhất phương thần thú Chu Tước được xuất hiện!

"Tỷ tỷ, đi!" Tiểu hỏa ở lúc ánh sáng tiến hóa biến mất nhất phi mà lên, chở Độc Cô Thiên Diệp hướng cửa động bay đi. Dưới thân, là dung nham cuộn cuộn nóng rực!

Bọn Độc Cô Thiên Diệp đi vào miệng núi lửa, Độc Cô Thiên Diệp hô: "Đô đô, bắt đầu!" Sau đó bọn họ bay đến bên ngoài miệng núi lửa, nhìn dung nham người người kinh sợ, lại toàn bộ bị Đô Đô hấp vào Luyện Yêu Hồ.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở trên lưng Tiểu Hỏa, vuốt ve lông chim của nàng, sau đó nhìn lại.

Trải qua chuyện lần này, Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện, mình cùng bọn Tiểu Hỏa, ai cũng không xa ai được, hỗ trợ lẫn nhau!

"Tỷ tỷ, dọa người sợ sao?!" Tiểu hỏa có chút áy náy nói. Lúc để máu chảy tuy nàng không thể nói chuyện, nhưng nhắm mắt phía trước, nàng vẫn thấy được bộ dáng điên cuồng của Độc Cô Thiên Diệp.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp thản nhiên lên tiếng, tay càng không ngừng vuốt ve lông chim của Tiểu Hỏa.

Chờ miệng núi lửa không phun trào nữa, Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Luyện Yêu Hồ, bọn Tiểu Ngân cũng trở về Luyện Yêu Hồ, để lại Lam Mân.

"Lam Môn, người mang theo Kim Vi đi cứu mẫu thân người ra, sau đó đi tìm chúng ta. Tiểu Hỏa, chúng ta đi giải quyết phiền toái chúng ta dẫn tới!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt." Tiểu hỏa gật đầu, mang theo Độc Cô Thiên Diệp hướng Nam Hải bay đi, mà Lam Môn đi với Kim Vi tới cấm địa cung điện.

Bên bờ Nam Hải, Kim Loan nhìn Tiểu Hỏa chờ Độc Cô Thiên Diệp bay nhanh đến, Dạ Lạc vừa đuổi tới nhìn bóng dáng Chu Tước, hóa thành hình người, kích động nói không nên lời nói.

Tiểu Hỏa bay tới, nhìn Dạ Lạc mắt tím tóc tím, trong trí nhớ truyền thừa có bóng dáng của hắn, đối hắn không tính là xa lạ, liền cười cười với hắn. Sau đó nhìn hai bên Long tộc và Kim Loan bởi vì nàng mà lui về hai bên, Kim Loan bị ánh mắt của nàng quét tới, hai chân mềm nhũn, quỳ hạ. Mà long Ngạo Thiên thì có chút quật ngạo nhìn nàng.

Tiểu Hỏa cũng không tức giận, đối với Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói: "Phù Thương, người còn không ra sao?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9: Không Động Ẩn

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa nói với mình, nhưng kêu tên của Phù Thương, nàng còn chưa kịp kêu Phù Thương ra, thì đã nhìn thấy Phù Thương từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra. (D: Phù Thương là cái trứng để trong LYH ý)

"Chu Tước, đã lâu không thấy." Phù thương nói.

"Ta vẫn chưa phải là Chu Tước, ta là Tiểu Hỏa. Chỉ có nhiều thêm một ít trí nhớ thôi." Tiểu Hỏa nhìn Phù Thương nói, "Người vẫn còn ở trong cái trứng sao, đi theo chủ nhân lâu như vậy, nàng cũng chưa biết người là ai đâu!"

"Không phải Phù Thương nói hăn bị thương không thể ra ngoài sao? Chẳng lẽ đã hồi phục?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phù Thương, vẻ mặt oán niệm.

"Ta đã sớm tốt rồi, khi đó mỗi ngày người đều truyền hồn độn lực vào cho ta, sau đó mỗi lần người thăng cấp ta cũng hấp thu được rất nhiều lực lượng, cho nên đã hồi phục rất tốt, chẳng qua là thấy mọi người quen với hình dáng hiện tại của ta nên mới không đi ra." Phù thương trả lời nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cái trứng trên không trung, đối với lời giải thích của hăn từ chối cho ý kiến. Nhưng nhìn hăn vẫn chưa ra, nói: "Người vẫn còn muốn ở trong cái trứng đó sao?"

"Được rồi." Phù Thương có chút bất đắc dĩ nói, ánh sáng màu xanh nhạt chột lóe, cái trứng liền biến mất, một nam tử tuấn mỹ mặc trường bào màu xanh xuất hiện.

Phù Thương vừa ra tới, người Long tộc cũng không dám lơ đãng, bây giờ thấy chân thân của hắn, toàn bộ đều quỳ xuống, hô: "Tổ tiên."

"Tổ tiên?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phù Thương, không hiểu xưng hô của Long tộc đối với hắn.

Phù Thương vung tay lên, người Long tộc đứng lên toàn bộ, nhìn nghi vấn trong mắt Độc Cô Thiên Diệp, cười khuyếch thành: "Ta chính là một trong tứ đại thần thú viễn cổ - Thanh Long!"

"Thanh Long!" Độc Cô Thiên Diệp kêu lên thất thanh. Không nghĩ quái đản theo mình trước kia lại là một trong tứ đại thần thú viễn cổ, Thanh Long. Càng không nghĩ tới bên cạnh mình có đến hai thú trong tứ đại thần thú!

Tiểu Hỏa một thân hồng y, bay đến bên người Thanh Long, nói với người phía dưới: "Hiện tại ta và Thanh Long đề có chung một kẻ chủ, cho nên mâu thuẫn hiện tại đều có thể buông xuống. Các người ở cạnh nhau, phải sống yên ổn hỗ trợ nhau, không phải là tàn sát lẫn nhau. Lời ta nói, các người có hiểu không?"

Phượng Hoàng và Tử Ưng đều quỳ xuống, nói: "Chúng ta đã biết."

"Hửm?" Long tộc không có đáp lại, sắc mặt Phù Thương trầm xuống, trong lỗ mũi phát ra âm tiết, làm người Long tộc sợ tới mức run rẩy không thôi, đều quỳ xuống nói: "Chúng ta đã biết."

Phù Thương hừ lạnh một tiếng, nói: "Các người đi về trước đi."

Long Ngạo Thiên nhìn Phù Thương, không rời đi, hỏi: "Tổ tiên, không biết ngài có biết tung tích của Không Động Ẩn? Từ sau khi Không Động Ẩn mất tích, Long tộc chúng ta dần dần suy sụp, chúng ta khẩn cầu tổ tiên thay tộc tìm không động ẩn về." Long Ngạo Thiên nói xong lại quỳ xuống

Phù Thương nghe tới Không Động Ẩn, theo bản năng nhìn về phía Độc Cô Thiên Diệp.

"Không Động Ẩn là gì của Long tộc?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Phù Thương gật đầu, nói: "Không Động Ẩn vẫn là thủ hộ chí bảo của Long tộc, nó ban cho Long tộc lực lượng vô tận, làm cho Long tộc mạnh hơn so với chủng tộc khác. Dẫn tới sự rình mò của linh thú khác, liên tục đã xảy ra nhiều lần chiến đấu, thần sáng thế liền thu nó về. Sau người lại biết."

"Hiện tại Không Động Ẩn đã giải phong ấn, nhưng đã nhận ta là chủ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Long Ngạo Thiên nghe nói Không Động Ẩn ở trên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta nguyện ý tùy tùng bộ pháp cho tổ tiên, nhận ngài là chủ!"

"Này..." Độc Cô Thiên Diệp có chút ngượng ngùng, khéo léo từ chối nói: "Các người nhiều người như vậy, chỉ sợ không tốt đâu."

Phù Thương hiểu ý của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người có thể dùng Không Động Ẩn chúc phúc cho bọn họ, nhận chủ thì không cần."

Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu được biện pháp này rất tốt, nói với Long Ngạo Thiên: "Ta có thể dùng Không Động Ẩn chúc phúc cho các người, nhưng các người phải có cuộc sống của riêng mình, không cần vì nó đi theo ta, buông tha cuộc sống tự do hiện tại."

Độc Cô Thiên Diệp lấy Không Động Ẩn ra, nhìn một chút. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Không Động Ẩn, lúc trước vẫn không có thời gian, hiện tại nhìn thấy cũng chỉ là một con dấu Thanh Ngọc được điêu khắc bốn mặt mà thôi, chính là lớn hơn một chút so với con dấu bình thường. Quan sát đủ, nàng cầm Không Động Ẩn, hỏi: "Phù Thương, ta phải làm như thế nào?"

"Người chỉ cần rút linh lực vào trong, phóng tới giữa không trung là có thể." Phù Thương nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, rút linh lực vào Không Động Ẩn, Không Động Ẩn liền phát ra ánh sáng Thanh Ngọc, sau đó chậm rãi lên tới giữa không trung. Phù Thương chờ Không Động Ẩn dừng lại ở không trung, hai tay kháp ấn bí quyết, lực sắc linh lực tiến vào bên trong Không Động Ẩn, ánh sáng Không Động Ẩn phát ra càng thêm chói mắt, sau đó thẳng tắp chiếu xuống trên người Long tộc.

Thời điểm nhìn thấy Không Động Ẩn, mọi người Long tộc kích động không kiềm chế được, mắt không nháy nhìn động tác Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Thanh Long Phù Thương bấm tay niệm thần chú, toàn bộ sôi trào, quỳ gối trên mặt biển, bái lễ không ngừng với Không Động Ẩn. Sau đó thanh quang chiếu rọi trên người chúng nó, chúng nó cảm giác được mình thân thể như trải qua lễ rửa tội, thân thể giống như được ban cho lực lượng mạnh mẽ.

Chúc phúc tiến hành đến nửa giờ sau, ánh sáng Không Động Ẩn phát ra chậm rãi yếu ớt, cuối cùng biến mất, Không Động Ẩn lại biến thành một con dấu Thanh Ngọc bình thường. Độc Cô Thiên Diệp nâng tay, Không Động Ẩn liền nằm trong tay nàng.

"Đa tạ tổ tiên, đa tạ tiểu thư." Người Long tộc cảm nhận được biến hóa của thân thể mình, nói lời cảm ơn với Độc Cô Thiên Diệp và Phù Thương.

Phù thương phát phát tay, nói: "Các người về trước đi, nhớ lấy về sau trông coi, hòa thuận với tộc Phượng Hoàng, không thể lại lấy mâu thuẫn trước kia khơi mào chiến đấu."

"Dạ, tổ tiên." Long Ngạo Thiên cam đoan với Phù Thương, sau đó mang theo người Long tộc rời khỏi.

Người Long tộc vừa rời khỏi, bọn họ liền nhận được ánh mắt của bọn Kim Loan. Tiểu Hỏa dừng lại một giây trên người Kim Loan, lướt qua hẳn, đi tới chỗ Dạ Lạc.

"Dạ Lạc." Tiểu Hỏa bay tới trước mặt Dạ Lạc, mỉm cười nói: "Người thực hiện được lời hứa của mình, ở thời điểm Phượng Hoàng tộc cần hỗ trợ người đã cùng tộc nhân của mình đến giúp. Tuy rằng cuối cùng kết quả như thế, nhưng ta nhìn thấy chân thành của người."

"Chu Tước đại nhân, lúc trước tộc Tử Ưng gặp nạn, Phượng Hoàng tộc đã giúp, hiện tại chúng ta chỉ báo đáp ân tình năm đó mà thôi." Dạ Lạc trả lời nói.

"Tuy là như vậy, nhưng người cũng có thể đứng trên núi Bàng Quan. Nhân phẩm và đạo đức của người tốt như thế nên được thưởng. Người và tộc nhân của người cũng sẽ được Không Động Ấn chúc phúc." Tiểu Hỏa nói.

Dạ Lạc muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến Tử Minh, quỳ một gối xuống nói: "Cảm ơn Chu Tước đại nhân ban ân!"

Tiểu Hỏa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, dụng ý không cần nói cũng biết. Mà Độc Cô Thiên Diệp cũng không keo kiệt, rút linh lực của mình vào Không Động Ấn, sau đó đem nó phóng đến giữa không trung. Tiểu Hỏa nhìn không động ấn phiếm thanh quang, bắt đầu bấm tay niệm thần chú. Thế tay của nàng và Thanh Long có vài phần tương tự, lại có điều bất đồng.

Lúc này Tiểu Hỏa đã bằng với Độc Cô Thiên Diệp, thời điểm bấm tay niệm thần chú thoát nhìn động tác phi thường đại khí. Linh lực màu đỏ liên tục tiến vào Không Động Ấn, thanh quang bắt đầu biến thành màu đỏ, sau đó chiếu xuống người tộc Tử Ưng, bắt đầu ban cho bọn họ lực lượng.

Toàn bộ Tử Ưng đều quỳ trên mặt đất, thành kính nhận chúc phúc, đồng thời cũng cảm tạ Tiểu Hỏa và Độc Cô Thiên Diệp. Sau khi hoàn thành chúc phúc, Tiểu Hỏa nói bọn Dạ Lạc đứng lên, trở về nơi của mình, Dạ Lạc nhìn Tiểu Hỏa, nói: "Lúc trước đã nói, khi chúng ta gặp nhau lần nữa, ngài sẽ để ta đi theo ngài, hiện tại thỉnh nhận lấy ta."

Tiểu Hỏa nhìn Dạ Lạc, nói: "Lúc trước ước định cùng người không phải ta."

"Trên đời chỉ có một Chu Tước, mặc dù không phải ngài, nhưng ngài cũng có đoạn trí nhớ kia, có thể nhận lấy ta." Dạ Lạc nói: "Ta đã là Thần Tôn cao nhất, sẽ không gây cản trở cho ngài."

Tiểu Hỏa nhìn Dạ Lạc cố chấp, trong trí nhớ truyền thừa nói năm đó hắn còn là một tử ưng bình thường không thể mở huyết mạch, Chu tước đã giúp hắn rất nhiều, còn cứu mạng của hắn. Vì báo ân, hắn muốn đi theo bên người nàng. Nhưng, Chu Tước cự tuyệt, nói thời điểm lần sau gặp mặt hắn có thể thức tỉnh toàn bộ huyết mạch, đột phá thần linh thú, nàng sẽ cho phép hắn đi theo mình.

"Người là linh thú viễn cổ, hiện tại là Vương của bộ tộc, người có địa vị và quyền lực của mình." Tiểu Hỏa còn ý đồ khuyên bảo Dạ Lạc.

"Những thứ đó không ngăn cản được quyết tâm đi theo Chu Tước đại nhân của ta!" Dạ Lạc vẻ mặt kiên quyết nói: "Dạ Tập, từ hôm nay trở đi, người chính là Vương của tộc Tử Ưng. Ta, Dạ Lạc, truyền Vương vị cho người. Người phải dẫn dắt tộc Tử Ưng sống một cuộc sống thật tốt."

"Vương..." Dạ Tập nhìn Dạ Lạc, hần hiểu được, thông cảm cách làm của Dạ Lạc, nhưng trong lòng, hần vẫn hy vọng Dạ Lạc có thể tiếp tục ở lại.

"Tử ưng bộ tộc, liền giao cho người." Dạ Lạc giao chiếc nhẫn tượng trưng cho Vương của bộ tộc cho Dạ Tập, sau đó nhìn Chu Tước, khẩn cầu nói: "Chu Tước đại nhân, hiện tại ta đã không còn là Tử Ưng Vương, thỉnh ngài cho phép ta đi theo."

Tiểu Hỏa nhìn Dạ Lạc kiên quyết như thế, bất đắc dĩ gật gật đầu, nói: "Vậy người nhận chủ nhân của ta là chủ nhân đi."

Dạ Lạc vừa nghe Tiểu Hỏa nói, nở nụ cười, chủ động nhận Độc Cô Thiên Diệp là chủ, đứng phía sau Tiểu Hỏa. Mà Tử Ưng nhìn thấy Dạ Lạc thật sự nhận Độc Cô Thiên Diệp là chủ nhân, dưới sự dẫn dắt của Dạ Tập, trở về.

Hiện tại trên bờ Nam Hải chỉ còn tộc nhân Phượng Hoàng tộc, tuy rằng bọn họ nhân số không ít, nhưng bị Tiểu Hỏa nhìn chăm chú, tất cả mọi người có cảm giác không thể che giấu tâm tư của mình trước mặt Tiểu Hỏa.

Lúc này, Lam Mân và Kim Vi mang theo bọn Lam Thanh bay lại đây. Nửa giờ sau, nàng mới cùng bọn Kim Vi xông vào cấm địa cung điện, giải cứu toàn bộ người bị giam giữ. Ở thời điểm Kim Vi đi cứu những người khác, Lam Mân và Lam Thanh mới có thời gian hội ngộ ngắn ngủi.

Lam Mân nhìn thấy Lam Thanh bị thương, lấy đan dược Độc Cô Thiên Diệp luyện chế ra cho nàng ăn, mà Lam Thanh vẫn nhìn Lam Mân, nhìn nàng rút thuốc cho mình, trong mắt vẫn lóe nước mắt.

"Nương, ta đã trở về." Lam Mân chuẩn bị tốt nhìn Lam Thanh, rừng rừng mỉm cười nói.

Tay Lam Thanh vuốt tóc Lam Mân, nói: "Tốt, trở về là tốt rồi. Năm đó khi con rời đi còn nhỏ như vậy, nương còn tưởng rằng đời này sẽ không được gặp lại con. Hôm nay nhìn thấy con bình an vô sự, thực lực còn lợi hại như thế, nương thật sự thực thỏa mãn, cho dù là lập tức chết, ta cũng nguyện ý."

Lam Mân lau nước mắt Lam Thanh, nói: "Nương nói bậy bạ gì đó! Chúng ta mới gặp mặt, sao có thể chết chứ. Hiện tại Hoàng cũng đã trở lại, còn tiến hóa thành Chu Tước, sứ mệnh của chúng ta cũng hoàn thành."

Lam Thanh an ủi gật đầu, nói: "Vất vả cho con, đứa nhỏ."

"Ta không vất vả, tất cả đều là chủ nhân làm." Lam Mân nói, nhìn thấy bọn Kim Vi đã cứu những người khác ra, nói, "Mẫu thân, chúng ta đi ra ngoài trước, bọn họ đều đi Nam Hải, chúng ta đi nhìn tình huống nơi đó."

"Tốt." Lam Thanh gật gật đầu, đi theo Lam Mân tới Nam Hải.

Khi bọn Lam Mân đi vào Nam Hải không nhìn thấy Long tộc và Thú tộc khác, chỉ nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Hỏa và Phù Thương cùng với một nam nhân tóc tím mắt tím đứng ở giữa không trung nhìn người phía dưới.

"Chủ nhân, chúng ta đã cứu hết toàn bộ người trong lao." Lam Mân đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp nói.

Bọn Lam Thanh nhìn thấy Tiểu Hỏa, toàn bộ rơi xuống, hóa thành hình người quỳ xuống, kích động hô: "Chu tước đại nhân!"

Tiểu hỏa nhìn Lam Hoàng vừa mới tới, nói: "Các người đứng lên đi, cảm ơn các người những năm gần đây thủ hộ! Năm nay các người chịu khổ."

"Đó là điều chúng ta phải làm!" Lam Thanh đi đầu nói.

"Đây là mẹ của Lam Mân tử tử đi, ta nhớ rõ hương vị trên người người." Tiểu Hỏa nhìn Lam Thanh, nói: "Lúc trước khi ta còn là một quả trứng, tuy rằng sinh mệnh bị đe dọa, nhưng ta vẫn biết người từng dốc lòng che chở ta."

"Đó là chức trách của thuộc hạ." Lam Thanh đáp.

"Nhưng ta cảm giác được người tràn đầy yêu thương ta." Tiểu Hỏa cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhớ khi gặp Tiểu Hỏa còn có Thanh Loan, liền đưa Thanh Loan từ Luyện Yêu Hồ ra. Nàng vừa ra tới lập tức có người thông qua quan hệ huyết mạch tìm được nàng rồi, đó là bọn ngoại công của Thanh Loan. Nghĩ tới mẫu thân và bà ngoại đã qua đời, Thanh Loan không khỏi bi thương.

"Tiểu Hỏa, những người này muội tính xử lý như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám Kim Loan hỏi.

Tiểu Hỏa lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết xử lý như thế nào mới tốt. Lam Thanh a di, người là người đứng đầu thị vệ, chúng ta nên xử lý bọn họ như thế nào bây giờ?"

"Xử lý theo hình phạt của Phượng Hoàng phản bội, từng phản đồ phải trải qua lịch sinh tử kiếp. Nếu sống sót, thì có thể được tha thứ, nếu chết, chỉ có thể trách số mệnh bọn hăn." Lam Thanh trả lời nói.

"Vậy bọn họ liền giao cho người." Tiểu Hỏa động hai tay, thân thể bọn Kim Loan đã bị khống chế, không thể sử dụng linh lực. Mặc kệ bọn họ nhận được kết quả thế nào, đều giao cho bọn Lam Thanh quyết định.

Tiểu Hỏa không quản, Độc Cô Thiên Diệp càng thêm không quan tâm, kêu nhóm thú thú ra, ở Ngô Đồng Lâm làm khách. Mà bọn họ cũng không cần che dấu hơi thở của mình, lẩn lút ở Ngô Đồng Lâm. Biết Độc Cô Thiên

Diệp thích ở trên cây tu luyện, nàng ở đâu tu luyện, những người khác sẽ tự động rời đi.

Hôm nay, Độc Cô Thiên Diệp ở một trên cây ngô đồng cùng cố lĩnh vực Mộc hệ, khi nàng đi ra từ lĩnh vực, cảm giác không khí chung quanh có biến hóa nho nhỏ.

"Tiểu Đăng." Độc Cô Thiên Diệp gọi Tiểu Đăng trên tay.

Khi Độc Cô Thiên Diệp mở miệng trong nháy mắt dây của Đăng Hoàng liền bay ra ngoài, vây quanh vài vòng ở nơi Độc Cô Thiên Diệp chỉ thị. Không nhìn thấy ai, lại nghe thấy âm thanh vẫn oa oa kêu to.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10: Ta Là Đi Ngang Qua

"Ngao ngao ngao, nữ nhân, người nhẹ chút, người nhẹ chút!" Mộng Thiên Quân đột nhiên xuất hiện ở Ngô Đồng Lâm, kêu to với Độc Cô Thiên Diệp. Hắn càng giẫy dụa, Đẳng Hoàng càng siết chặt.

"Người là ai?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mộng Thiên Quân, cau mày hỏi.

"Ta, ta là đi ngang qua!" Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp biểu tình có chút không hờn giận, cười đùa nói.

"Đi ngang qua?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn chung quanh ngô đồng thụ, nơi này là Ngô Đồng Lâm, ngọn núi không phải tùy tiện là có thể mọc ra một con đường nhỏ, đi ngang qua, lấy cớ như vậy hắn cũng có thể nghĩ ra được! Nàng đột nhiên cười tà mị, nói: "Nga —— thì ra người chỉ đi ngang qua."

"Hắc hắc, đúng vậy, đi ngang qua, thật là đi ngang qua!" Mộng Thiên Quân nhìn ánh mắt sắc bén của Độc Cô Thiên Diệp, cảm thấy lý do của hắn thật là sứt sọc mà! Nhưng Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên tìm ra mình, làm cho hắn nhất thời không thể phản ứng, bị nói tới liền nói ra cái lý do như vậy.

"Đi ngang qua hả?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn cái người bị trói thành bánh chưng, dùng ngón trỏ xoa cằm mình, cười xán lạn: "Ta quyết định, ta

muốn cướp bóc. Lấy hết những thứ giá trị trên người người ra đây!"

Dọa?! Cướp bóc?!

"Ta không có tiền!" Mộng Thiên Quân ủy khuất nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Nàng biết rõ ý mình không phải như vậy, vậy mà lại vắn vẹo lời nói của mình.

"Cái gì? Không có tiền? Không có tiền thì giữ người làm cái gì! Tiểu Hỏa, phóng hỏa thiêu hắc! Đốt thành tro tàn còn có thể làm phân bón cho cây ở Ngô Đồng Lâm, có lẽ gặp người quen đi qua sẽ nhớ lại người một chút!" Độc Cô Thiên Diệp sâu kín nói.

Tiểu hỏa vốn không ở đây, nghe Độc Cô Thiên Diệp gọi, từ xa xa bay lại đây, nhìn thấy Mộng Thiên Quân, sững sốt, nói: "Người như thế nào ở trong này?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa đến đây, nói: "Tiểu Hỏa, hắc nói hắc đi ngang qua, nếu đi ngang qua đỉnh núi chúng ta, chúng ta nhất định phải cướp bóc một phen, nhưng hắc nói hắc không có tiền, vậy chúng ta thiêu hắc lấy tro làm phân bón cho cây ở Ngô Đồng Lâm."

Tiểu Hỏa cười cười, triệu hồi Viêm ra. Từ sau khi Tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước, Viêm cũng thành thần hỏa chân chính, có được thần thức của mình.

"Đừng, đừng, ta còn chưa nói hết đâu!" Mộng Thiên Quân nhìn thấy Viêm, hét lớn: "Ta không có tiền, nhưng ta có toàn bộ địa ngục khăng khít, người có thể lấy hết!"

"Địa ngục khăng khít?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa, vừa mới nãy nó biết người này.

Tiểu hỏa gật gật đầu, nói: "Hắn là thống trị giả của địa ngục khăng khít, Mộng Thiên Quân!"

"Nga, như vậy ư!" Độc Cô Thiên Diệp khinh bỉ nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Không nghĩ tới người chính là thống trị giả của địa ngục khăng khít, cái nơi của người tối như mực, cần cỗi lại tràn ngập tà ác, ta lấy làm gì?! Thân là người đứng đầu một giới, lại không có một chút bảo bối, người thật nghèo túng."

"Ngạch ——" Mộng Thiên Quân lần đầu tiên bị người ta nói không đáng một đồng như thế, có chút ưu thương nói: "Tuy rằng nơi đó điều kiện không tốt, nhưng tốt xấu gì ta cũng là thống trị giả nơi đó mà!"

Độc Cô Thiên Diệp triệu hồi Viêm trên tay mình, ngưng linh lực, nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Nói, người đến đây đến có mục đích gì, ta không quan người cái gì mà đi ngang qua hay không đi ngang qua, địa ngục khăng khít luôn u tối, hắc ám, Viêm thích nhất chính là thiêu đốt những vật như vậy. Đằng Hoàng cũng thích làm chuyện như vậy, người hoàn toàn có thể thử."

Mộng Thiên Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống như vô hại của nàng, đầu đá và cái trống bỏi giống nhau, miệng hô to oan uổng: "Không có, ta thật sự không có gì mục đích, ta chỉ đến thăm người!"

"Còn không nói thật! Ta không biết người, người làm sao có thể đến thăm ta?!"

Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên biến đổi, tươi cười không thấy, chỉ còn ngoan lệ, hai mắt thẳng tắp nhìn hắn, linh lực trong tay chợt lóe.

Đằng Hoàng theo lời Độc Cô Thiên, buộc Mộng Thiên Quân càng chặt hơn, đến nỗi hắn nhe răng trợn mắt.

"Nữ nhân thật sự là dễ thay đổi! Đúng là nữ nhân và tiểu nhân thật khó nuôi!" Mộng Thiên Quân nhỏ giọng nói thầm, tưởng rằng Độc Cô Thiên Diệp không nghe được, lại quên mất Đăng Hoàng đang buộc chặt mình.

Đăng hoàng vừa nghe Mộng Thiên Quân nói, liền tố với Độc Cô Thiên Diệp: "Chủ nhân, hẳn nói người giỏi thay đổi! Còn nói người khó nuôi, là tiểu nhân!"

"Năm tào!" Mộng Thiên Quân trong lòng nhin không được mắng một tiếng, lời này nếu như bị nàng nghe được, còn không phải sẽ chôn hãn luôn sao!

Độc Cô Thiên Diệp cũng không có chôn hãn, chỉ là linh lực trong tay công kích hãn, làm cho hãn lập tức bị nổ thành than đá đen thui. Nhìn bộ dáng Mộng Thiên Quân, nàng nhin không được cười nói: "Xin lỗi, lỡ tay." Sau đó lại ngưng linh lực lớn hơn, uy hiếp nói: "Người nếu còn không nói, ta sẽ thật sự biến thành nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi nha!"

Mộng Thiên Quân miệng phun ra mấy ngụm khói đen, toàn mặt chỉ còn lại răng và tròng trắng mắt là màu trắng. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn muốn ngưng linh lực cầu, hét lớn: "Ta nói, ta nói, là người khác gọi ta tới bảo vệ người! Ủ, đúng vậy, ta là đến bảo vệ người!"

"Bảo vệ ta? Ai bảo người tới bảo vệ ta?" Độc Cô Thiên Diệp không tin, nhưng quả cầu linh lực trong tay không có văng ra.

"Thật mà, ta thật là đến bảo vệ người! Muội muội ta bảo ta tới, nói lo lắng cho người, hiện tại lại không thể tới tìm người, liền kêu ta trước đến bảo vệ người."

Mộng Thiên Quân nhanh chóng giải thích nói. Vì ở lại bên người nàng, từng bước nhìn xem nàng có cái gì đáng giá cho Tử Tiêu làm nhiều chuyện vì nàng, hẳn tìm lý do hợp lý cho mình.

"Muội muội người? Muội muội người là ai?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Nàng không tin ai sẽ vô duyên vô cớ đối tốt với mình!

"Muội muội ta là Bách Lý Như Yên !" Mộng Thiên Quân nói, "Chính là đồng đội kiếp trước của người, Bách Lý Như Yên. Lần trước các người đã gặp nhau ở Bí Cảnh Không Linh!"

Độc Cô Thiên Diệp đưa tay tán đi linh lực, nói: "Như Yên kêu người tới?"

"Ừ, đúng vậy." Mộng Thiên Quân không ngừng gật đầu, "Người không phát hiện ta với muội ấy rất giống nhau sao?? Vừa thấy liền biết ta và muội ấy là huynh muội!" (D: khác nào huynh nói thým Diệp không có mắt..... Khắc khắc)

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trái nhìn phải, nói: "Ta không thấy người có chỗ nào giống với Như Yên, nhưng thật ra nhìn giống một cục than đá hơn!!"

"Ngạch ——" Mộng Thiên Quân bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp đả kích sâu sắc, hắc ngọc thụ lâm phong khi nào thì hình tượng lại bất nhã giống như bây giờ hả?! Giật giật thân thể, khổ hê hê nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người trước để nó buông ta ra đi."

Độc Cô Thiên Diệp đánh vang ngón tay, Đẳng Hoàng buông Mộng Thiên Quân ra, lùi về trên tay Độc Cô Thiên Diệp. (D: Bà Diệp trạch tay đấy, mấ bạn thử đặt ngón cái với ngón giữa với nhau rồi ma sát mạnh lên, ra tiếng thì thành công... hê hê)

Mộng Thiên Quân đứng lên, khói đen bao vây hắc, khi khói đen lại tản ra, Mộng Thiên Quân bị nổ thành than đá lại khôi phục bộ dáng lúc trước. Hắc lấy một cái gương từ không gian giới chỉ lý ra, nhìn cao thấp trái phải một lượt.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng Mộng Thiên Quân trang điểm, ở trên nhánh cây ngô đồng lắc lư hai chân, nói: "Có phải nam tử đẹp mắt đều trang điểm như vậy hay không?"

Mộng Thiên Quân nhìn trên mặt tuần mỹ không có một tỳ vết nào, mới vừa lòng cất gương, nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, nói: "Ai nói? Ta tuyệt đối không trang điểm!"

Tiểu Hỏa nhìn Mộng Thiên Quân, cười cười, nói: "Mộng Vương hôm nay sao lại nhàn hạ thoải mái đến Ngô Đồng Lâm ta?"

Mộng Thiên Quân nhìn Tiểu Hỏa, nói: "Chúc mừng người tiến hóa thành Chu Tước! Ta nói nha, ta là thay muội muội đến bảo vệ nàng. Muội ấy biết người đắc tội Ngu Hành kia, phi thường lo lắng, liền kêu ta tới."

"Như Yên bây giờ có tốt không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Không nghĩ tới nàng ấy lại xuyên qua đến địa ngục khăng khít, sinh tồn trong hoàn cảnh kia. Lần trước nhìn nàng ấy sử dụng tử khí, trong lòng nàng liền đoán được, lúc trước khi hỏi Tử Tiêu làm sao tới được địa ngục khăng khít, một là vì Hác Bằng Du, một nguyên nhân khác đó là muốn đi tìm Bách Lý Như Yên.

"Muội ấy tốt lắm nha! Chỉ nhớ người, nghĩ muốn được gặp người, nhưng ta và muội ấy đã hứa với nhau, không đột phá Thần cấp thì không thể ra. Cho nên hiện tại muội ấy đang cố gắng huấn luyện, mà ta đây, sẽ bảo vệ người! Ai, thân là ca ca như ta thật giống như người ngoài, lòng của ta, hệt là lạnh nha!" Mộng Thiên Quân càng nói càng làm vẻ mặt thương tâm bất đắc dĩ, giống như hẳn thật sự bị Bách Lý Như Yên gọi tới.

"Nàng ấy có bảo người mang cái gì tới cho ta hay không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ngạch ——" Mộng Thiên Quân ngây ra một lúc ngẩn ngui, sau đó dùng chiêu bài tươi cười đi lên, nói: "Có nha, đương nhiên là có!"

"Nàng nói cái gì?" Độc Cô Thiên Diệp ánh mắt lập tức chuyển dời đến trên người Mộng Thiên Quân, vội vàng hỏi.

"Khụ khụ, muội ấy nói người phải nghe lời ta, ngoan ngoãn để cho ta bảo vệ, chờ muội ấy tới tìm người. Đến lúc đó lại cùng người tung hoành, viết lên thần thoại của các người." Mộng Thiên Quân cố gắng bắt chước giọng điệu Bách Lý Như Yên, mặt không đỏ khí không suyễn nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mộng Thiên Quân, trong lòng không tin tưởng lời hăn nói, nhưng câu cuối cùng người khác căn bản không biết, miễn cưỡng thừa nhận hăn nói là thật sự. "Để Vương của địa ngục khăng khít làm hộ vệ cho ta, ta không đảm đương nổi, người vẫn là trở về đi. Phiền toái người chuyển lời với Như Yên, chờ ta xử lý xong chuyện nơi này, ta sẽ đi địa ngục khăng khít tìm nàng!"

"Người nghĩ rằng địa ngục khăng khít ai muốn tới cũng được hả!" Mộng Thiên Quân nói: "Đương nhiên, nếu người vi phạm lời thề, vậy không ai có thể ngăn cản người. Nhưng mà như vậy sẽ không thể đi khỏi địa ngục khăng khít dù chỉ là một bước."

"Không có thông đạo sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Thân thể Mộng Thiên Quân nhảy, đi tới chỗ ngồi của Độc Cô Thiên Diệp trên nhánh cây ngô đồng, ngửi được một mùi thơm phức tạp thân nhiên ở trên cây ngô đồng, tâm thần sáng khoái, vẻ mặt hưởng thụ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy bộ dáng Mộng Thiên Quân, tay quơ quơ trước mặt hăn, nói: "Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

"Khụ khụ." Mộng Thiên Quân đưa tay ở bên miệng không được tự nhiên ho khan một tiếng, nói: "Địa ngục khăng khít tồn tại mỗi một mặt tiếp xúc với nhau, không có thông đạo có thể đi."

"Vậy người đi ra như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta là chủ tử nơi đó, đương nhiên ta có thể đi ra!" Mộng Thiên Quân nói: "Nếu người muốn tới địa ngục khăng khít, ta sẽ cố gắng sức lực vì người nha!"

Độc Cô Thiên Diệp liếc Mộng Thiên Quân một cái, nói: "Người muốn đi theo liền đi theo đi. Ta chỉ là không muốn làm cho Như Yên lo lắng." Nói xong, nàng bay đến trên người Tiểu Hỏa, nói, "Chúng ta đi nhìn xem Lam Mân các nàng đi."

"Tốt tử tử." Tiểu hỏa gật đầu, chờ Độc Cô Thiên Diệp bay đi. Mộng Thiên Quân nhìn bọn họ rời đi, run lên ống tay áo của mình, nói: "Ta thật sự là quá thông minh. Tử Tiêu tên kia nhất định sẽ ăn bậy, ha ha ha, thật chờ mong vẻ mặt của hắn a!"

Cửu thiên huyền giới, Tử Tiêu nằm trên ghế quý phi, nhìn hai tình báo trong tay. Tiểu Đậu đỏ ở một bên chờ mệnh lệnh của hắn, còn vụng trộm quan sát vẻ mặt của hắn. Nhưng Tử Tiêu khó được không có phản ứng gì.

"Chủ thượng, Mộng Vương có ý gì? Sao lại đi tới chỗ nữ chủ nhân? Nữ chủ nhân còn đồng ý để cho hắn đi theo, này..." Tiểu Đậu đỏ chờ đã không có kiên nhẫn, quyết định chủ động nói ra.

"Hắn còn có thể có cái ý gì, chỉ là tìm đến ngoạn. Nhưng không phải ai cũng có thể đùa nha!" Tử Tiêu vượt trên vòng tay tử ngọc, mặt ngoài không thèm để ý, trong lòng lại nghĩ nàng lâu như vậy không có tìm mình, lần sau nhìn thấy nàng nhất định phải cho nàng đẹp mặt!

Tiểu Đậu đỏ gặp không đạt được mục tiêu, tiếp tục nói: "Mộng vương này là người phong lưu phóng khoáng, không biết nữ chủ nhân có thể hay không đối hắn này nọ!"

"Tiểu Diệp Nhi không thích người như hắn!" Tử Tiêu tự tin nói: "Tiểu Diệp Nhi thích ta!"

Tự kỷ! Tiểu Đâu đỏ trong lòng nói xấu Tử Tiêu một chút, chủ thượng đi chơi một chuyến sau khi trở về thì tự kỷ như vậy?!

"Tin tức thứ hai đâu? Bọn họ nói Ngụ Hành phái người đi đối phó Chu Tước, đó không phải là người của nữ chủ nhân sao. Chúng ta có cần phải người chặn giết bọn chúng hay không?" Tiểu Đâu đỏ hỏi.

"Không cần, Thiên Quân muốn ngoạn, sao có thể không cho hãn cơ hội chơi đùa chứ? Thật sự nghĩ Tiểu Diệp Nhi ngốc như vậy sao?"

"Ý người là muốn để Mộng Vương thật sự làm hộ vệ cho nữ chủ nhân hả!" Tiểu Đâu đỏ cảm thấy Tử Tiêu thật đúng là bá khí, làm cho Vương của địa ngục khăng khít làm hộ vệ cho Độc Cô Thiên Diệp, đãi ngộ như vậy, phỏng chừng trừ nữ chủ nhân của bọn họ không ai có thể hưởng thụ!

Tử Tiêu không thèm nhắc lại, chính là chuyển động vòng tay tử ngọc. Tiểu Đâu đỏ thấy hãn như vậy, im lặng lui ra ngoài. Tuy rằng Tử Tiêu không có phân phó, nhưng hãn muốn đi an bài thị vệ âm thầm bảo vệ nữ chủ nhân của bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp ở trong Ngô Đồng Lâm tu luyện, củng cố thực lực đột nhiên tăng trưởng, mặc kệ Mộng Thiên Quân ở trong này ngốc thú vị hay là nhàm chán. Ở trong khoảng thời gian này, Lam Mân phụ Lam Thanh xử lý bọn Kim Loan, thỉnh Độc Cô Thiên Diệp luyện chế đan dược cho bọn Lam Hoàng chữa thương. Trừ luyện đan, Độc Cô Thiên Diệp còn dùng không động ấn chúc phúc Phượng Hoàng tộc. Nàng ngày ngày cố gắng, cũng không biết nguy hiểm đã lặng lẽ tiến đến.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11: Cầm Phục Hy Hiện Thế

Một ngày này, sau khi Độc Cô Thiên Diệp tu luyện xong, mở mắt ra thì nhìn thấy tiểu Hỏa, Đản Đản và Phù Thương vây quanh nàng, đáng vẻ muốn nói lại thôi. Tiểu Bạch Cầu ở trên vai Phù Thương ôm quả hạch ở cắn.

"Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Vên Kim Phượng lại xảy ra vấn đề gì sao?"

Trải qua mấy chi khác của tộc Phượng Hoàng thương nghị, cuối cùng quyết định thực thi luân hồi chi hình với bọn Kim Loan, dùng hoả hình chấm dứt sinh mệnh bọn họ, sau đó dục hỏa trùng sinh. Khác với tiểu Hỏa tiến hóa không ngừng, sau khi trọng sinh thực lực Kim Phượng sẽ biến mất, chỉ có thể tu luyện một lần nữa. Đối mặt với xử phạt như vậy, khó tránh khỏi Kim Phượng sẽ phản kháng. Cho nên nhìn thấy biểu tình bọn tiểu Hỏa, phản ứng đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp là nghĩ đến bọn Kim.

Nhưng suy đoán này của nàng bị ba người đồng loạt lắc đầu phủ định.

"Vậy thì sao ? Sắc mặt của xác người thoát nhìn rất kì lạ." Độc Cô Thiên Diệp bị bọn họ nhìn đến sợ hãi trong lòng.

"Chúng ta suy nghĩ, có một số việc hẳn là nói cho người." Phù Thương mở miệng nói, vẻ mặt ngưng trọng.

"Chuyện gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hai thú một đá nhìn lẫn nhau một chút, cuối cùng Đản Đản mở miệng, nói: "Người lấy Linh Châu ra đi."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ý niệm vừa động, mấy viên Linh Châu xông ra từ thân thể của nàng, Thủy Linh Châu, Mộc Linh Châu còn có viên Linh Châu màu trắng lấy được ở Hắc Ám chi thành, ba viên Linh Châu chuyển động thành vòng tròn trước mặt Độc Cô Thiên Diệp. Đản Đản vùng tay lên, ba viên Linh Châu lập tức đến trước mặt hắn, nổi trên tay hắn.

"Nữ nhân ngốc, người có biết đây là cái gì không?" Đản Đản hỏi.

"Không phải Linh Châu hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi ngược lại.

Đản Đản gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Mỗi một viên Linh Châu đại diện cho một linh lực trụ cột, màu lam là Thủy Linh Châu, màu lục là Mộc Linh Châu, dựa theo cách nói ngũ hành, Linh Châu này còn có Hỏa Linh Châu, Thổ Linh Châu, Kim Linh Châu. Ngũ hành Linh Châu tách ra thì là Linh Châu bình thường, hợp lại với nhau có được uy lực vô cùng lớn. Mà Linh Châu màu trắng này là Quang Linh Châu, là Linh Châu đặc biệt có thể làm năm viên Linh Châu tụ cùng một chỗ. Còn có một viên Hắc Ám Linh Châu, có bảy viên Linh Châu này, thì có thể bày ngũ hành trận."

Độc Cô Thiên Diệp lấy Quang Linh Châu qua, đặt ở trước mặt nhìn nhìn, chặc chặc cảm thán nói: "Không nghĩ tới bọn chúng lợi hại như vậy! Nhưng người nói cho ta chuyện này làm gì?"

Tiểu Hỏa nói tiếp lời nói của Đản Đản trong, nói: "Ngũ hành trận là đại trận thời kì thượng cổ, có ngũ hành trận, tỷ có thể khôi phục trí nhớ và thực lực của tỷ. Đến lúc đó..."

"Vân vân đợi chút!" Độc Cô Thiên Diệp khoát tay áo, nghi hoặc hỏi: "Khôi phục trí nhớ và thực lực? Đây là ý gì? Chuyện ta xuyên qua các

người đều biết mà, ta có trí nhớ kiếp trước. Chẳng lẽ ta có một đoạn trí nhớ mất bị mất sao ?"

"Không phải, tỷ tỷ, muội cũng vậy sau khi tiến hóa thành Chu Tước mới biết được, tỷ cũng không phải người thường, tỷ là thần sáng tạo thế giới này!" Tiểu Hỏa bất đắc dĩ nói. Thật ra nàng cũng không hy vọng Độc Cô Thiên Diệp là Thần Sáng Thế gì đó, như vậy nàng còn có thể sống cuộc sống nàng muốn, nhưng một khi nàng khôi phục thân phận, vậy cuộc sống đơn giản nàng mong muốn chỉ có thể trở thành mộng tưởng.

"Khụ khụ, khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói tiểu Hỏa, bị nước miếng của mình làm sặc. Muốn phản bác một câu rất cầu huyết, nhưng khi nhìn đến Đản Đản và Phù Thương cũng có sắc mặt như vậy, miệng nàng giác nhẹn không được co rút, "Hai người các người cũng cho rằng như vậy?"

Đản Đản cùng Phù Thương đồng loạt gật gật đầu.

"Vì sao các người cảm thấy ta là kia cái gì cái gì Thần Sáng Thế?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Nếu ta thật sự là Thần Sáng Thế, vậy không phải là ta ném Đản Đản tới hư không Vô Gian, cho người ngây người ở bên trong hàng tỉ..." Năm! Độc Cô Thiên Diệp nói đến một nửa thì dừng lại, bởi vì nàng nghĩ tới Đản Đản từng thầm oán nàng nói "Vì sao người là nàng!" Còn có biểu tình rối rắm của hắn. Đó là vừa yêu vừa hận nàng !

"Các người, chẳng lẽ, thật sự, tất cả chuyện này..." Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình nói năng hơi lộn xộn

.

Đản Đản thở dài, nói: "Không phải mỗi lần người lĩnh ngộ lĩnh vực đều tiến vào đến một nơi sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta hỏi qua sư phó và sư huynh, bọn họ cũng không biết đó là cái gì."

"Ban đầu chúng ta cũng không biết." Đản Đản nói, "Nhưng lần trước người đi vào trong đó thấy một bóng người, ta và người tư tưởng tương thông, cho nên ta cũng thấy được. Người mà người thấy là Thần Sáng Thế! Bởi vậy ta và Phù Thương mới xác nhận người là Thần Sáng Thế."

"Vậy cũng không thể thuyết minh ta là Thần Sáng Thế mà!" Độc Cô Thiên Diệp phản bác nói, "Nếu ta là nàng, sao có thể tự mình thấy mình."

Phù Thương lắc đầu, nói: "Đó là người! Người thấy là trí nhớ còn sót lại ở chỗ sâu trong linh hồn người. Đó là cảnh tượng trước khi người sáng tạo sinh vật."

"Ha ha, hư ảo." Độc Cô Thiên Diệp vẫn là không tin mình chính là Thần Sáng Thế, nói, "Nếu nói như vậy, thế giới kia cũng là hư ảo sao?"

"Không phải, đó là thế giới chân thật, là một thế giới tự người tu luyện ra." Đản Đản nói, "Tuy rằng người không có trí nhớ và thực lực của Thần Sáng Thế, nhưng tiềm thức của người vẫn là làm chuyện giống nhau, bởi vì một chút tàn hồn kia cảm thấy thế giới dao động đến không xong rồi. Giờ người có thể đi nhìn xem, nơi đó lại không giống với trước kia."

Bán tín bán nghi, Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt, nghĩ đến chỗ kia, thử mang bọn Đản Đản vào trong thế giới kia. Khi mở mắt, quả nhiên bọn họ đến bờ sông nhỏ kia.

Tuy Đản Đản và Phù Thương từng thông qua ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy nơi này, nhưng lúc này đây tự bọn họ đến đây, tận mắt thấy nơi này, cảm giác của bọn họ vẫn rất kinh ngạc.

"Cư nhiên đều thành đại thụ! Lúc trước vẫn là chỉ có một chút cỏ!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn núi trụi lủi nay trở nên xanh um tươi tốt, mặt đất

cũng không là nham thạch lở lở, cỏ nhỏ bên bờ sông lay động theo gió cao bằng người mình, cá nhỏ trong sông cũng thành cá lớn.

Phù Thương nhìn bốn phía, nói: "Đúng vậy, nơi này đúng là một thế giới mới. Nó hẳn là phát triển theo thực lực tăng trưởng của người."

Từ lúc xung quanh đều là nham thạch lở lở đến bây giờ lại có dấu hiệu sinh mệnh, Độc Cô Thiên Diệp nhìn nơi này một chút một chút phát triển trở thành một thế giới mới, trong lòng cũng tin lời nói bọn Phù Thương.

"Khả có phải hay không nói Thần Sáng Thế là vô địch sao, sao có thể chết, còn chuyển thế?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta không biết, khi đó người đã ném ta tới trong hư không." Đản Đản nói.

"Muội cũng không biết, khi đó Chu Tước không phải kế ước thú của tỷ, cho nên trong truyền thừa không có." Tiểu Hỏa nói.

Mọi người cũng không biết, ánh mắt bọn Độc Cô Thiên Diệp chuyển đến trên người Phù Thương. Phù Thương nhún nhún vai, nói: "Khi đó người không có kế ước thú, cho nên ta cũng không biết, chỉ là nghe nói hẳn là có liên quan tới mấy người kia."

"Mấy người kia? Ai?" Một người hai thú trăm miệng một lời hỏi.

"Là mấy người người sáng tạo lúc ban đầu. Cụ thể là chuyện gì xảy ra, chỉ có khi người khôi phục trí nhớ mới biết được." Phù Thương trả lời nói.

Độc Cô Thiên Diệp im lặng một lát, đi vào sông nhỏ biên, nhìn ảnh ngược trong nước, nói: "Mặc kệ ta có phải Thần Sáng Thế chuyển thế mà các người nói không, ta là ta! Quan hệ giữa ta và các người, tình cảm của chúng ta, đều sẽ không thay đổi!"

Tiểu Hỏa chạy tới ôm lấy Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Muội sẽ vẫn yêu tỷ tỷ."

Đản Đản hừ hừ hai tiếng, đầu xoay qua một bên. lời nói phiến tình như vậy, hẳn mới sẽ không nói đâu!

Mà khoe miệng Phù Thương hơi lơ lên, đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn ảnh ngược mọi người trong nước, hỏi: "Vậy người có đi tìm mấy viên Linh Châu khác không?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Thuận theo tự nhiên đi. Ta thích cuộc sống hiện tại, không nghĩ cố ý đi thay đổi cái gì. Nhưng nếu gặp, ta cũng có thể thuận tay thu chúng nó."

"Quả nhiên còn là tính tình như vậy." Phù Thương cười nói.

"Ta nói, ta là ta, sẽ không bởi vì kiếp trước kiếp trước thay đổi cái gì." Độc Cô Thiên Diệp cũng cười, đột nhiên ánh mắt chuyển động, nói: "Có người đến đây."

Độc Cô Thiên Diệp mang theo bọn tiểu Hỏa đi ra lập tức nhìn thấy Mộng Thiên Quân đẩy cửa vào. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hẳn, nói: "Người còn chưa rời khỏi?"

Mộng Thiên Quân ngồi xuống bên bàn, tự rót chén nước cho mình, nói: "Ta đồng ý với muội muội sẽ bảo vệ người, người cũng chưa đi, đương nhiên ta cũng sẽ không rời khỏi. Hơn nữa, Ngô Đồng Lâm ta cũng là lần đầu tiên đến, nhiều ngày thế này, ta còn chưa chơi đã đâu!"

"Người không phải vương địa ngục Vô Gian sao? Nơi đó không có chuyện gì cho người xử lý hả? Người không có công vụ hả?" Độc Cô Thiên Diệp hơi tò mò hỏi.

Uống xong ly trà rồi, Mộng Thiên Quân lại cầm lấy bàn hoa quả trên bàn bắt đầu ăn, nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, trả lời: "Có chứ, nhưng ta đều đá cho Đinh Đông đi làm. Dù sao ta thường xuyên ra ngoài, chuyện của địa ngục đều do hắc xử lý. Nói thật, Đinh Đông xử lý chuyện còn nhiều hơn ta, chu toàn hơn ta, ta cảm thấy địa ngục Vô Gian này nên cho hắc thống trị, vì thế ta tính đưa cho hắc, nhưng tên kia chết sống không cần! Ta chỉ có thể tiếp tục treo biển hành nghề làm vương."

Độc Cô Thiên Diệp bị lời nói Mộng Thiên Quân chọc cười, phù một tiếng bật cười. Mộng Thiên Quân nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy ánh mặt trời từ cây ngô đồng bên ngoài xuyên qua, chiếu lên thân thể của nàng, bao phủ nàng trong một tầng ánh sáng. Hòa lẫn với tươi cười như ánh mặt trời, làm cho tâm hắc hơi nháy lên.

"Khụ khụ..." Mộng Thiên Quân muốn nói gì đó, đột nhiên đứng lên. Độc Cô Thiên Diệp cũng đi xuống từ trên giường, đứng chung một chỗ với Mộng Thiên Quân. Tiểu Hỏa và Phù Thương sớm đã bay ra ngoài từ cửa sổ.

"Tìm người hắc?" Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi, "Người đắc tội ai vậy, sát khí mạnh mẽ như vậy!"

"Không biết, có lẽ là tìm người thì sao!" Độc Cô Thiên Diệp trả lời nói, cũng bay ra ngoài.

Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp bóng dáng, nói: "Hương vị này, vừa ngửi đã biết là ai. Lần này thật sự phải làm hộ vệ." Đi được hai bước, hắc ngừng lại, nói: "Chắc chắn Tử Tiêu đã sớm có tin tức, cư nhiên không phái người đến. Hắc sẽ không thật sự muốn ta làm hộ vệ của nàng chứ? ! Tử Tiêu này, quay lại nhất định phải hỏi hắc lấy phí bảo vệ!"

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên cạnh bọn tiểu Hỏa, ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Sao lại thế này?"

Vẻ mặt Tiểu Hỏa ngưng trọng nói: "Không biết, hẳn là đến vì chúng ta."

Người bộ tộc Phượng Hoàng đều đi tới trên không Ngô Đồng Lâm, bọn Lam Nguyệt đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn vẻ mặt lo lắng của Lam Nguyệt, nói: "Địch nhân cũng chưa đến, ta có thể xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Bạch Cầu ở trên vai Độc Cô Thiên Diệp, đứng bằng hai chân sau, một móng vuốt chỉ vào bầu trời, trừng đôi mắt tròn vo nói: "Ai dám khi dễ khả khả, người ta lập tức cắn chết hẳn!"

Khi Mộng Thiên Quân bay tới, vừa vặn nghe thấy lời nói của Tiểu Bạch Cầu, "Phốc xuy" một tiếng cười ra, làm Tiểu Bạch Cầu căm tức, sau đó xoay người, dùng hông và cái đuôi nhỏ của mình đối diện hẳn. Cái đuôi còn vênh vênh lên, rõ ràng là khinh bỉ hẳn!

Chuyện bày cũng khó trách, nếu Tiểu Bạch Cầu xuất hiện bản thể, chắc chắn Mộng Thiên Quân có thể nhận ra. Nhưng giờ nó đang ở hình dáng tự vệ, hơn nữa là hình dáng tự vệ không có liên hệ gì với bản thể, ngay cả Mộng Thiên Quân thấy qua Thần Hồng rất nhiều lần, cũng không có nhận ra nó. Đáng vẻ đáng yêu như vậy, hẳn cũng chỉ nghĩ nó là nói đùa.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen thật lớn, mọi người bộ tộc Phượng Hoàng tò mò, Ngô Đồng Lâm này chưa từng mưa lần nào, sao hôm nay lại xuất hiện mây đen?

Chờ lúc mây đen tới gần bọn Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện, đó căn bản là không phải mây đen, mà là một đồng lớn đội quân hắc y.

"Trời, trời ạ!" Có Phượng Hoàng hét chói tai ra.

"Sao có thể có nhiều đội quân như vậy đến?"

"Đây hình như là đội quân Duy Hoà của thống trị giả!"

"Vì sao thống trị giả lại phái đội quân đến đây?"

"Chúng ta sẽ không giống tộc Hải Báo bị giết tộc chứ?"

Khi Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy cái gọi là đội quân Duy Hoà, hai mắt híp lại. Khí thế này, lai giả bất thiện !

Khi Mộng Thiên Quân nhìn thấy đội quân hắc y cũng hung hăng lấp bắp kinh hãi, Ngu Hành này cũng làm ra bút tích quá lớn rồi ? ! Không biết thực lực giờ của hắn có thể ngăn cản nổi không ? !

Đội quân hắc y đi đến trên không Ngô Đồng Lâm, nhìn Phương Hoàng phía dưới, Đội trưởng đứng giữa nói: "Chu Tước ở đâu?"

Tiểu Hỏa bay lên độ cao bằng bọn họ, nói: "Người là ai? Cư nhiên xâm nhập Ngô Đồng Lâm ta!"

"Ta là Đội trưởng Mục Lâm của phân đội mười lăm đội quân Duy Hoan. Người chưa có sự đồng ý của thống trị giả, tự tiện từ kim hoàng tiến hóa thành Chu Tước, tiến hóa là lúc hao phí đại lượng năng nguyên thể giới, tạo thành dao động và thương tổn rất lớn cho thể giới, giờ ta phụng chỉ mệnh thống trị giả, mang người về thẩm vấn." Mục Lâm nhìn tiểu Hỏa, trả lời lạnh như băng.

"Hừ, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do! Ngu Hành là dạng người gì, ta còn không biết sao? ! Muốn ta đi theo người, không có cửa đâu!" Tiểu Hỏa cười lạnh nói.

"Chu Tước, ta khuyên người đừng phản kháng, ngoan ngoãn theo chúng ta trở về!" Mục lâm nhìn tiểu Hỏa, "Bằng không cả cánh rừng chim

chóc này của người đều bị người liên lụy.”

Độc Cô Thiên Diệp đi đến bên người tiểu Hỏa, nhìn Mục Lâm, nói: "Người sẽ không tính mang tiểu Hỏa trở về chứ ? Bằng không người cũng sẽ không mang nhiều người như vậy đến đây. Một khi đã như vậy, làm gì nhiều vô nghĩa như vậy chứ !"

"Người là ai?" Mục Lâm bị Độc Cô Thiên Diệp đập trúng chỗ đau, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Lúc trước Ngu Hành có nói, nếu Chu Tước phản kháng, giết chết tại chỗ. Nếu nàng không phản kháng, theo bọn họ rời khỏi, vậy giải quyết nàng ở nửa đường!

"Ta? Ta là khế chủ của nàng, người nói người muốn dẫn khế ước thú của ta đi, cũng không nói với khế chủ của nàng là ta gọi sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mục Lâm như nhìn kẻ ngu6c1.

"Người là khế chủ của nàng? Vậy người cũng phải đi cùng chúng ta!" Mục Lâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười nhạt, nói: "Đi? Người cảm thấy có thể sao?"

"Ta khuyên các người đừng phản kháng vô ích !" Mục lâm nói.

"Không phản kháng? Không phản kháng thì chỉ còn đường chết, tiểu Hỏa, muội nói chúng ta sẽ làm chuyện nhàm chán như vậy sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Hoả biến lại bản thể, nói: "Sẽ không! Chúng ta luôn luôn chỉ làm chuyện có ý nghĩa!"

"Hừ, các người đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy không trách chúng ta được!" Tay phải Mục Lâm vung lên, nói: "Bắt!"

Đội quân Duy Hòa nhận được mệnh lệnh, tản ra rất nhanh, vây quanh cả bộ tộc Phượng Hoàng và bộ tộc Tử Ưng vừa tới. Tiểu Hỏa ngân một tiếng dài, tất cả loài chim hòa cùng, sau đó công tới đội quân Duy Hòa.

Phía trên Ngô Đồng Lâm là bóng dáng hai bên chiến đấu.

Tuy thực lực bộ tộc Phượng Hoàng không kém, nhưng so với người của đội quân Duy Hòa, vẫn thua một bậc. Rất nhiều Phượng Hoàng và Tử Ưng đều bị đả thương, hoặc là vĩnh viễn mất đi sinh mệnh.

Tiểu Hỏa nhìn loài chim chết đi, bi phẫn kêu lên, làm cho cả đại lục Phượng Vũ đều run lên, rất nhiều người trên đại lục đều nghe được tiếng của nàng.

"Nường!" Lam Thanh bị đả thương, rơi xuống Ngô Đồng Lâm, Lam Mân nhìn thấy, phi thân lên đón được nàng, lại bỏ qua người phía sau.

"Tranh!" Người đang công kích Lam Mân thành linh bị người sau lưng công kích, thẳng tắp ngã xuống. Ngưỡng mặt rơi xuống, nhìn thấy là Độc Cô Thiên Diệp cầm một cây cầm trong tay nhìn hằm.

"Phục hy..." Cầm! Người nọ nói cũng không nói xong, đã hô hấp xong.

Độc Cô Thiên Diệp chiến đấu với một hắc y nhân, nghe thấy Lam Mân kêu lên, quay đầu thì nhìn thấy nàng bay xuống đón Lam Thanh, mà bỏ qua người phía sau. Nàng xuất ra một hư chiêu với đối thủ, lấy cầm Phục Hy ra, vận khởi linh lực đàn cầm huyền một chút, âm ba trực tiếp lấy mạng người nọ!

Lam Mân nghe thấy tiếng đàn, quay đầu thì thấy hắc y nhân bị giải quyết điếu và Độc Cô Thiên Diệp phía sau.

"Tiểu Hỏa!" Độc Cô Thiên Diệp hô với tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp lấy ra cầm Phục Hy, thì đi tới bên người Độc Cô Thiên Diệp, cho nàng ngồi trên lưng mình.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ vừa nãy Lam Mân thiếu chút nữa bị đánh lén, tâm trạng khủng hoảng trong lòng, ngón tay bay nhanh trên cầm huyền, một thủ khúc dày đặc sát khí vang lên trên chiến trường.

Đây là lần đầu tiên nàng tấu một khúc sát ý như thế, một ít hắc y thực lực thấp bị âm ba lấy đi tánh mạng. Nhưng mặc dù như vậy, sát ý trong lòng nàng vẫn như cũ không giảm bớt.

Khi người của đội quân Duy Hòa công kích thì Mộng Thiên Quân cũng gia nhập chiến đấu, hai tay hấn kết ấn, phóng ra tử khí màu đen, tử khí này vây quanh người của đội quân Duy Hòa, làm cho người bên ngoài nhìn không tới tình huống bên trong, nhưng có thể nghe thấy tiếng thảm thiết thống khổ của bọn họ. Chờ tử khí tán đi, người của đội quân Duy Hòa chỉ còn lại có một đồng xương trắng.

Nhìn thấy xương trắng này, Mộng Thiên Quân vừa lòng gật gật đầu, nói: "Xương trắng này càng ngày càng đẹp!"

Vừa dứt lời, hấn nghe thấy trên tiếng đàn chiến trường, xoay người nhìn, Độc Cô Thiên Diệp đang ở trên người tiểu Hỏa đạn tấu rất nhanh, không ít hắc y nhân chết trong tiếng đàn. Khi hấn thấy rõ cầm trong tay Độc Cô Thiên Diệp, mở to hai mắt, thấp giọng kinh hô: "Cầm Phục Hy! Cầm Phục Hy cư nhiên hiện thế!"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12: Chặt Đứt Đường Lui

Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp đàn cầm Phục Hy, kinh ngạc thiếu chút nữa quên chiến đấu.

"Cầm Phục Hy, cầm Phục Hy cứ nhiên ở trong tay nàng!" Mộng Thiên Quân hơi khó có thể tin nói.

Mục Lâm nhìn thấy người bên phía mình liên tiếp chết đi, khi nhìn Độc Cô Thiên Diệp cũng nhận ra cầm Phục Hy.

"Cầm Phục Hy!" Hai mắt Mục Lâm lập tức trợn tròn , "Cầm Phục Hy hiện thế ! Nàng ta có thân phận gì, cứ nhiên có được cầm Phục Hy?"

Phù Thương chiến đấu với Mục Lâm, nghe thấy lời nói của hắn, hừ lạnh một tiếng nói: "Chủ nhân của ta, có được thứ này thì có gì ngạc nhiên ? Mặc kệ nàng là ai, các người sẽ biết hôm nay các người tới nơi này là sai lầm lớn cỡ nào!"

Mục Lâm nhìn Phù Thương, nói: "Thanh Long, không nghĩ tới người cứ nhiên cũng sẽ nhận chủ! Đại chiến năm đó không lấy mạng của người, tính người may mắn, người cảm thấy hôm nay còn có thể may mắn như vậy không ?"

"May mắn hay là thực lực, người sẽ biết rất nhanh!" Phù Thương nói xong, linh lực ngưng tụ ra rồng nước công tới Mục Lâm.

Mục Lâm nhìn thấy rồng nước của Phù Thương, hai tay vừa động, một hàng lửa đỏ dài cũng ngừng kết ra, sau đó công tới rồng nước. Hai con rồng rít gào gặp nhau trong không trung, chiến đấu cùng một chỗ.

Trên lưng Tiểu Hỏa, Độc Cô Thiên Diệp kích thích cảm huyền rất nhanh, tuy âm ba làm cho không ít hắc y nhân chết đi, nhưng người Ngu Hành phái tới thật sự nhiều lắm, thực lực lại có vẻ cao, cho nên mặc dù có âm ba của Độc Cô Thiên Diệp công kích, vẫn có không ít Phượng Hoàng và Tử Ưng bị thương hoặc chết đi.

"Tiếp tục như vậy càng ngày sẽ có càng nhiều người chết đi!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn đám hắc y nhân, trong lòng âm thầm tính toán, cuối cùng hai tay nàng nhấn cảm huyền một cái, trong lòng ra một quyết định, tay áo vung lên, mọi người bộ tộc Hắc Ám đi ra. Bọn Đệ Ngũ Ngôn họ vừa ra tuy không biết vì sao lại thế này, nhưng cũng hét lớn một tiếng công tới những người đó.

Có người bộ tộc Hắc Ám gia nhập, áp lực của bộ tộc Phượng Hoàng giảm nhỏ không ít. Độc Cô Thiên Diệp lại gọi siêu thần thú cao cấp trong Luyện Yêu Hồ ra. Những siêu thần thú này bình thường sống trong Luyện Yêu Hồ, còn giúp bọn họ biến hóa, bọn họ đã sớm xem Độc Cô Thiên Diệp là chủ nhân của mình, chỉ không khế ước mà thôi. Giờ Độc Cô Thiên Diệp gọi bọn họ ra, mọi người đều nghĩa bất dung từ, công kích người của đội quân Duy Hòa.

Mộng Thiên Quân thấy người của Ngu hành không ngừng công kích đi lên, mà vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp là được ăn cả ngã về không, bất đắc dĩ thở dài, hai tay kết ấn trong không trung, theo tay hắc di chuyển, màn sương màu đen từ trong tay hắc xông ra, hình thành một vòng tròn màu đen. Sau khi vòng tròn thành hình, Mộng Thiên Quân lại kết ấn với vòng tròn bằng hai tay, miệng nhỏ niệm ngôn ngữ mọi người đều nghe không hiểu, hình tròn sương đen chậm rãi mở ra, toàn bộ hình tròn đều biến thành màu đen .

Xương trắng lúc trước bị sương đen của Mộng Thiên Quân ăn mòn mà thành còn trên mặt đất, người của đội Duy Hoàn nhìn Mộng Thiên Quân lại làm cho sương đen ra, toàn bộ đều lẫn đi rất xa.

Mộng Thiên Quân thấy dáng vẻ bọn họ thì cười cười, vẻ mặt hưng phấn nhìn vòng sương đen, "Đã lâu không làm lớn như vậy một hồi, nếu không phải do thực lực bị áp chế, chắc chắn, các người còn không đi ra hả!"

"Cô Lỗ, Cô Lỗ..." Màn sương đen sủi bọt, phát ra tiếng Cô Lỗ Cô Lỗ. Theo tiếng động càng ngày càng lớn, một đám bóng dáng màu đen đi ra từ vòng sương.

Mộng Thiên Quân vừa thấy bọn họ đi ra, đi qua đánh một cái trên đầu bọn họ, nói: "Lại là đi đi ra! Không phải đã nói không được đi sao? Như vậy sẽ tổn hại hình tượng của ta do91 ?!"

"Vương, mỗi lần người đều dựng thẳng thông đạo, chúng ta cũng chỉ có thể đi ra. Nếu người biến thông đạo ngang, chúng ta sẽ không cần đi như vậy." Người bị Mộng Thiên Quân đánh đầu mình phản bác.

Mộng Thiên Quân vừa nghe người nọ còn dám phản bác hần, hai tay vỗ đầu hần, mắng: "Đây cũng thành sai lầm của ta rồi?!"

"Vương, tuy rằng mỗi lần người đều quên, nhưng người không thể vì vậy thẹn quá thành giận chứ!" Người mang đội nhân hần là địa vị không thấp, cũng rất quen thuộc với Mộng Thiên Quân, cho nên hần vuốt đầu mình tiếp tục trêu chọc Mộng Thiên Quân.

Mộng Thiên Quân một cước đá đến mông người nọ, quát: "Còn không giết địch cho lão tử! Giết không đủ người, sau khi trở về đi tăng mười tám ngốc hai năm cho ta!"

Nghe thấy lời nói của Mộng Thiên Quân, bóng đen vừa mới đi ra từ vòng sương giống như uống máu gà, toàn bộ vọt tới trước nhất, đoạt không ít của đối thủ Phượng Hoàng.

"Ngạch..." Độc Cô Thiên Diệp ở trên người Tiểu Hỏa nhìn Mộng Thiên Quân triệu hồi ra đến quân Hắc Vụ, có chút không nói gì. Bất quá cũng hơi vui vẻ, bởi vì có quân đội bóng đen đánh hoài không chết, người bên Mục Lâm bị đánh hoa rơi nước chảy.

Mộng Thiên Quân cười hớ hớ nhìn chiến trường, cảm khái nói: "Haizz, không có việc gì nên ta lấy các người ra nữa, bằng không sức chiến đấu của các người cũng giảm xuống rồi!"

Lúc này, Long Ngạo Thiên mang người Long tộc đến viện trợ.

"Tổ tiên, chúng ta đến giúp các người!" Người Long tộc hò hét, sau đó tất cả gia nhập chiến cuộc.

Mục Lâm nhìn nhìn bộ hạ của mình số lượng giảm mạnh, nhìn Mộng Thiên Quân và Long Ngạo Thiên, nói: "Mộng vương, Long tộc, các người cũng muốn gia nhập đến vào trận chiến này sao?"

Long Ngạo Thiên không nói lời nào, nhưng biểu tình trên mặt biểu hiện thái độ của Long tộc.

Mộng Thiên Quân thì lắc đầu, nói: "Vừa nãy ta đứng ở chỗ này, người của người tập kích ta, ta chỉ là đứng lúc phòng ngự! Nhưng ta đường đường là địa ngục chi vương, sao có thể động thủ với những người này, tự nhiên phải cho bộ hạ của ta ra. Quân Hắc Vụ của vừa đấu thì sẽ không ngừng chỉ huy, đây là chuyện mọi người đều biết. Này, người sẽ không không biết chứ ? ! Cho nên người không nhìn bọn họ là được rồi. Người tiếp tục, người tiếp tục!"

"Mộng vương, người đừng khinh người quá đáng!" Mục Lâm khó thở, rõ ràng Mộng Thiên Quân là cố ý, quân Hắc Vụ của hắn giết bộ hạ mình giết đến hằng say, lại bảo mình không nhìn, sao có thể? !

"Ta đâu có khinh người chứ ? Ta đã nói mà, ta đây là phản kháng đúng lúc!" Mộng Thiên Quân vô lại giải thích.

Phù Thương thừa dịp Mục Lâm phân thần, phát ra vài cái thần kỹ, Mục Lâm tránh thoát mấy cái trước, bị một cái cuối cùng đánh trúng, máu tươi lập tức phun ra từ trong miệng của hắn.

"Ngô... Khụ khụ... Ngô..." Mục Lâm ôm ngực lui thật xa mới ngừng lại được, ho khan vài cái, lại phun ra một miệng máu tươi. Hắn cúi đầu nhìn, ngực bị thần kỹ của Phù Thương đánh rớt một khối thịt lớn, máu tươi từ quần áo nhỏ giọt xuống."Thanh Long, người cũng học được chiêu đánh lén này!"

Phù Thương cũng không cảm thấy ngượng ngùng, nói: "Người cũng biết thương thế của ta chưa khôi phục hoàn toàn, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng có thể làm, vì sao ta không thể đánh lén chứ ?"

"Đội trưởng!" Người đội Duy Hòa ra sau Mục Lâm, đỡ hắn.

"Dám can đảm ngăn cản người đội Duy Hòa làm việc, cái ý chỉ của chí tôn đại nhân, các người chờ chết đi!" Mục Lâm nhìn đám người Phù Thương, uy hiếp, "Chúng ta đi!"

"Ôi chao ôi chao ôi chao, muốn đến thì đến muốn đi thì đi vậy sao, muốn đi cũng phải bồi thường tổn thất của Ngô Đồng Lâm này chứ! Người nhìn những cây ngô đồng này đi, sinh trưởng nhiều năm như vậy, cứ bị các người phá hủy như vậy, chẳng lẽ các người không tính bồi thường sao?" Mộng Thiên Quân vuốt cằm nói.

Mộng Thiên Quân nói hết lời, người quân Hắc Vụ lại vây quanh đám người Mục Lâm đang chuẩn bị rút lui.

Tiểu Hỏa mang Độc Cô Thiên Diệp bay đến phía trên bọn họ, nói: "Còn muốn chạy? Vậy cũng phải hỏi xem bọn ta có nguyện ý hay không!" Ngoài quân Hắc Vụ, người của bộ tộc Hắc Ám cũng vây quanh bọn họ.

"Các người dám ngăn người của đội Duy Hòa? !" Mục Lâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Thiên tôn đại nhân luôn luôn tìm kiếm thần khí thượng cổ, pháp lệnh nói nếu ai chiếm được thần khí, phải nộp lên chư thần điện. Người cư nhiên giấu riêng thần khí không giao! Hơn nữa làm kẻ chủ Chu Tước, người phải phụ trách chuyện nàg một mình tiến hóa. Ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn buông tay chịu trói, thiên tôn đại nhân thấy thái độ người chủ động nhận tội, có thể xử lí người nhẹ hơn."

Cho dù đến lúc này, Mục Lâm vẫn bày tư thái cao cao tại thượng như cũ.

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, nói: "Giấu riêng thần khí? Đồ của ta, vì sao phải đưa cho các người. Hơn nữa, nếu các người không rời khỏi nơi này, ai biết viên cổ thần khí ở chỗ ta? Hay là người cảm thấy, hôm nay người còn có thể ra khỏi Ngô Đồng Lâm này?" Nói xong, Độc Cô Thiên Diệp ôm cầm Phục Hy đi ra phía sau Mộng Thiên Quân, nói: "Không phải người nói là tới bảo vệ của ta sao? Tiếp theo nên làm thế nào, không cần ta nói chứ ?"

Mộng Thiên Quân cười to: "Chuyện này đương nhiên không cần. Cống hiến sức lực cho mỹ nữ là chuyện nam nhân phải làm. Huống chi đây là chuyện ta đồng ý rồi ?" Sau đó nói với người của quân Hắc Vụ: "Không nghe thấy ta nói sao? Còn thất thần làm gì chứ ? Muốn đi tầng mười tám ngục hả?"

Vừa nghe tăng mười tám, người của quân Hắc Vụ lập tức vọt đi lên, lại bắt đầu giao chiến với đội Duy Hòa, Phượng Hoàng, Long tộc, Tử Ưng và bộ tộc Hắc Ám lại động thủ. Nhưng giờ không giống vừa rồi, lần này bọn họ là bên có ưu thế, Mục Lâm thành đối tượng bị chèn ép!

Miệng Tiểu Hỏa phun ra một ngụm lửa, thiêu đội Duy Hòa trước mặt nàng thành tro tàn."Mục Lâm, nếu đến đây, thì ở lại chỗ này làm phân cho Ngô Đồng Lâm đi!"

Ban đầu Mục Lâm nghĩ mình dẫn theo cũng đủ nhiều người, đủ đối phó Phượng Hoàng và Chu Tước, không nghĩ tới chủ nhân Chu Tước cư nhiên có bộ tộc Hắc Ám, Long tộc luôn luôn bất hòa với Phượng Hoàng lại chạy tới hỗ trợ, càng không nghĩ tới Mộng Thiên Quân cư nhiên ở trong này, còn đưa tới quân Hắc Vụ! Khi hăn nhắm mắt, hăn còn đang nghĩ, lúc trước khi thiên tôn đại nhân cho người đến đối phó Chu Tước, vì sao mình phải thể hiện, chủ động nhận nhiệm vụ này, hối! Hối! Hối!

Sau khi Mục Lâm bị giải quyết, người đội Duy Hòa bị tiêu diệt toàn bộ, theo như lời Tiểu Hỏa, toàn bộ bị đốt thành bụi, hóa thành phân bón cho cây ngô đồng.

Chiến đấu chấm dứt, Mộng Thiên Quân vừa lòng gật gật đầu, nói: "Cũng không tệ lắm, lâu như vậy không có chiến đấu, sức chiến đấu cũng không giảm xuống! Xem biểu hiện các người hôm nay coi như tạm được, tăng mười tám không cầm đi, về tiếp tục huấn luyện cho ta !"

"Dạ, vương!" Những người đó nói xong, hóa thành khói đen biến mất.

Những người đó vừa đi, Mộng Thiên Quân xoay người nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thế nào, hộ vệ của ta coi như có thể chứ ?"

"Miễn cưỡng." Độc Cô Thiên Diệp nói, nhìn dáng vẻ thất vọng của Mộng Thiên Quân, nở nụ cười. Sau đó phi thân đến trước mặt Long Ngạo Thiên, nói: "Long vương, cảm ơn các người!"

"Tiểu thư khách khí , tổ tiên có việc, tự nhiên chúng ta phải toàn lực ứng phó!" Long Ngạo Thiên trả lời. Hắn không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên có thực lực mạnh mẽ như vậy và nhiều ngoại viện như vậy, dù Long tộc không đến, nàng cũng có thể đối phó những người đó!

Dạ Tập mang theo người bộ tộc Tử Ưng đi tới, Dạ Lạc nhìn Tử Ưng bị thương, trong mắt có cảm động và đau lòng.

Dạ Tập đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta tưởng đi theo người!"

"Hả?" Lời cảm tạ của Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nói ra miệng, bị lời nói của Dạ Tập làm kinh ngạc một chút.

Dạ Tập nói: " bộ tộc Tử Ưng chúng ta, muốn đi theo người, nhận người làm chủ!"

"Đây..." Độc Cô Thiên Diệp hơi chần chờ nhìn Dạ Lạc, không biết có nên nhận lấy những người này không.

Mộng Thiên Quân nói: "Nhận đi, như vậy đối với bọn họ tốt một chút." Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Độc Cô Thiên Diệp, giải thích: "Cá tính Ngu Hành ta hiểu, người hãn phái tới chết toàn bộ, chắc chắn sẽ đến điều tra. Biết hôm nay Long tộc và Tử Ưng tộc giúp người, nếu không diệt tộc bọn họ, thì sẽ bắt bọn họ uy hiếp người đi vào khuôn khổ! Cho nên người thu nhận bọn họ, mới là tốt nhất."

"Tiểu thư cũng nhận lấy Long tộc đi!" Long Ngạo Thiên nói, "Người là kẻ chủ tổ tiên, cũng ấn Không Động, giờ Long tộc cũng là không chỗ đi, Ngạo Thiên đại diện mọi người Long tộc thỉnh cầu người nhận chúng ta. Sau này có chuyện như vậy, chúng ta cũng là tiền tuyến của người!"

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Vậy được rồi."

Bởi vì nhiều người lắm, Độc Cô Thiên Diệp lựa chọn phương thức khế ước bày đàn, sau khi khế ước Long tộc và Tử Ưng tộc, nàng lại khế ước Phượng Hoàng tộc. Chúng thú chịu thương đều khỏi hẳn trong lúc khế ước, chuyện này cũng coi như tiết kiệm một số đàn dươc lớn.

Sau đó, Tử Ưng và Long tộc về đi thu thập gia sản của mình, nhất là Long tộc, bọn họ thiên tính yêu thích bảo thạch gì đó, cũng thích thu thập nhiều thứ, gia sản tự nhiên xa xỉ.

Người tộc Phượng Hoàng đã thu thập xong. Ban đầu Độc Cô Thiên Diệp muốn cùng thu Ngô Đồng Lâm vào Luyện Yêu Hồ, nhưng nghĩ đến nếu cả Ngô Đồng Lâm cũng chuyển đi, chắc chắn Ngu Hành có thể nghĩ đến nàng có không gian sinh mệnh, như vậy lập tức nghĩ đến Luyện Yêu Hồ. Sau đó hỏi Đô Đô, Đô Đô nói có thể làm một đám cây ngô đồng lớn lên rất nhanh trong Luyện Yêu Hồ cho bọn họ, lập tức cho Đô Đô quy hoạch cho bọn họ một mảnh Ngô Đồng Lâm. Đồng thời cũng chế tạo cho Long tộc một mảnh hải vực.

Thu thập xong, Long tộc và Tử Ưng tộc quay lại, Độc Cô Thiên Diệp đưa bọn họ vào Luyện Yêu Hồ. Nhìn thấy hoàn cảnh của Luyện Yêu Hồ tốt hơn cả bên ngoài, mọi người Long tộc hưng phấn chạy đến trong nước vui đùa.

Phượng Hoàng nhìn thấy Ngô Đồng Lâm, cũng kích động đi xây tổ cho mình. Bên cạnh Ngô Đồng Lâm có rất nhiều núi cao vách núi đen, Dạ Lạc mang theo Tử Ưng đi vào đó an cư .

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp khế ước tất cả Tử Ưng, Dạ Tập trả vị trí vương lại cho Dạ Lạc.

"Ta đã thói quen làm việc phía sau cho ngươi." Dạ Tập nói, "Cái ban chỉ này mang trên ngón tay ta tổng thấy là lạ. Vẫn là mang trên tay ngươi nhìn thuận mắt."

Dạ Lạc mang ban chỉ về trên tay mình, đứng trên đỉnh núi, nhìn cảnh tượng khí thế ngất trời phía dưới, nói: "Sau này chúng ta đi theo bọn chủ nhân đi! Trực giác của ta nói cho ta biết, đi theo nàng, bộ tộc Tử Ưng sẽ có phát triển rất tốt!"

Mộng Thiên Quân cũng đi theo vào trong Luyện Yêu Hồ, nhìn thấy bên trong bị Độc Cô Thiên Diệp làm vô cùng náo nhiệt, cảm thán nói: "Giờ Luyện Yêu Hồ mới có cảm giác sống, trước kia người không phát triển bên trong tốt như vậy!"

"Trước kia người đã tới hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mộng Thiên Quân gật gật đầu, nói: "Thật lâu thật lâu trước kia, từng đi theo nàng vào."

Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ, nàng kia hẳn là là Thần Sáng Thế rồi!

Sau khi sắp xếp cho mọi người Phượng Hoàng, Long tộc và Tử Ưng tộc xong, Độc Cô Thiên Diệp mang Mộng Thiên Quân và Hắc Băng Du ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

Ngô Đồng Lâm rậm rạp lúc trước trải qua lần đại chiến này, không ít cây ngô đồng bị đốt thành bụi, còn lại một cũng bị chém thành mấy mảnh, cơ hồ tìm không thấy một gốc cây ngô đồng nguyên vẹn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đông hồn độn trước mắt, thở dài, nói: "Chúng ta mới đến không lâu, nơi này đã hoàn toàn thay đổi một dáng vẻ khác."

"Đây là phong cách của Ngu Hành, làm việc tàn nhẫn, cho hẳn thống trị thế giới này, ai..." Mộng Thiên Quân cũng rất cảm khái, "Địa ngục thường xuyên đã bị một số lớn tử hồn đến, đều là bị Ngu Hành diệt tộc gì đó. Giờ người chống lại hẳn, phải phải làm việc cẩn thận. Đương nhiên rồi,

có ta ở bên cạnh người, người không cần lo lắng! Tiểu quỷ này, người cũng không cần phải xen vào!"

Độc Cô Thiên Diệp liếc Mộng Thiên Quân một cái, nói: "Người còn không tính về? !"

"Về? Vì sao phải đi về chứ?" Mộng Thiên Quân lắc đầu phát, nói: "Ta nói trước khi muội muội đi ra sẽ làm hộ vệ cho người."

Mộng Thiên Quân trả lời ngoài miệng như vậy, nhưng lại suy nghĩ: trở về? Đi theo người mới có chuyện vui như vậy, trở về rất nhàm chán đó!

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì, kêu Tiểu Hỏa ra, nói: "Tiểu Hỏa, cho Viêm thiêu nơi này, nhất là tử khí."

"Tốt." Tiểu Hỏa gật gật đầu, kêu Viêm ra. Viêm đã có linh trí, biết ý tứ Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa, chuyển động hai vòng trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, lại bay đến trước mặt Mộng Thiên Quân.

Mộng Thiên Quân nhìn Viêm, hắc hắc nở nụ cười, nói: "Chủ nhân người cũng không bảo người thiêu ta, người vẫn là cách ta xa một chút có vẻ tốt."

Tuy hắc không sợ Viêm, nhưng khi Viêm ở trước mặt hắc, hắc vẫn có cảm giác không thoải mái.

"Viêm, nhanh đi, đốt xong về sau chúng ta rời khỏi nơi này." Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói.

Viêm trở lại trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, cọ cọ mặt của nàng, sau đó bay đến không trung, đột nhiên hóa thành một đoàn hùng hực, tiếp theo xuyên qua Ngô Đồng Lâm. Chỗ nó bay qua đều để lại lửa đỏ, chờ nó trở về, trăm vạn Ngô Đồng Lâm đã biến thành trăm vạn biển lửa, lửa đỏ thẳng đến chân trời!

Bị hỏa diễm đốt thật sự không thoải mái, Hác Bằng Du và Mộng Thiên Quân để Độc Cô Thiên Diệp thu bọn họ vào Luyện Yêu Hồ.

Người trên đại lục Phượng Vũ nhìn lại Ngô Đồng Lâm, tuy không biết đây là có chuyện gì, nhưng ánh lửa tận trời kia vẫn là hấp dẫn chú ý của không ít người, mọi người đều đoán chỗ kia có phải có đại sự gì không.

Phượng Hoàng kim hỏa thiêu cả Ngô Đồng Lâm tro tàn, không gian vụn vụn của Nam Hà cũng bị Viêm đốt mất. Đứng bên này có thể trực tiếp nhìn đến tình cảnh đối diện. Tiểu Hỏa đứng bên người Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ tỷ, chúng ta không có đường lui."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Hỏa, cầm tay nàng, gật gật đầu. Đứng ở không trung nhìn lửa đỏ phía dưới, ánh lửa toát ra trong đồng tử của nàng, như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Nếu đã không có đường lui, vậy chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13: Hác Bằng Du Rời Đi

Ngọn lửa lớn đốt Ngô Đồng Lâm cháy sạch không còn một mảnh, chỉ còn lại có một đồng tro tàn. Độc Cô Thiên Diệp xác định không có lưu lại dấu vết gì, ngồi lên lưng Tiểu Hỏa rời khỏi nơi này.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta về chỗ của sư tổ rồi nói sau."

"Tốt."

Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Hỏa vừa mới qua Nam Hà, đột nhiên nhớ tới chi tiết bị mình quên đi, nàng gọi Tiểu Hỏa.

"Làm sao vậy, tỷ tỷ?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp thiên không nhìn xa, nói: "Tiểu Hỏa, mùi của muội sẽ bị Ngu Hành phát hiện dễ dàng đúng không? Muội vào Luyện Yêu Hồ, không có chuyện khẩn cấp, muội và mọi người không cần đi ra."

Tiểu Hỏa nghĩ nghĩ, cảm thấy mình ở bên ngoài cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho Độc Cô Thiên Diệp, liền gật đầu đồng ý. Độc Cô Thiên Diệp kêu Hác Bằng Du và Mộng Thiên Quân ra, sau đó thu Tiểu Hỏa về Luyện Yêu Hồ.

Đứng ở trên lưng Tiểu Ngũ, Mộng Thiên Quân nói: "Vì không tránh phiến toái, ta còn giúp người xóa mùi của Tiểu Hỏa! Ai, ta thật sự là một hộ vệ rất đủ tư cách."

Mộng Thiên Quân kết ấn, tử khí màu đen trên tay hắt tan ra, pha loãng toàn bộ hương vị của bọn họ.

"Tốt lắm." Mộng Thiên Quân vỗ vỗ tay, nói: "Chúng ta có thể đi rồi."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhắc khí, nói với Hác Bằng Du: "Sư huynh, chúng ta về chỗ của sư tổ trước đi."

Hác Bằng Du gật gật đầu, nói: "Tiểu Ngũ, trở về đi."

Tiểu Ngũ vỗ cánh bay, dọc theo đường cũ trở về. Nhưng Hác Bằng Du không hề nằm ngủ, mà nhìn Mộng Thiên Quân, muốn nói lại thôi.

"Tiểu tử, người muốn nói cái gì thì nói đi!" Mộng Thiên Quân nhìn bộ dáng Hác Bằng Du, nghĩ tới thân phận của hắn, liền biết hắn muốn nói cái gì.

Hác Bằng Du lấy hết dũng khí, nói: "Mộng Vương, ta muốn hỏi người, người vi phạm lời thề bị kéo đến địa ngục khăng khít, còn có khả năng sống sót không?"

Mộng Thiên Quân trầm nghĩ quả nhiên là hỏi cái này, nói: "Khả năng sống sót không phải không có, nhưng, quy tắc sinh tồn ở địa ngục khăng khít là người chết ta sống. Nàng nếu không đủ ngoan cường, tỷ lệ sống sót cực kỳ thấp. Hơn nữa người vi phạm lời thề sẽ bị rơi vào nơi tàn khốc nhất của địa ngục khăng khít, khả năng sinh tồn càng nhỏ."

Mộng Thiên Quân khách quan nói xong, sắc mặt Hác Bằng Du trầm đi xuống.

"Đương nhiên, nếu là nữ nhân, khả năng sinh tồn sẽ lớn hơn một chút, nhưng đều dựa vào người khác mà sống." Mộng Thiên Quân bổ sung nói: "Một ngày sống ở địa ngục khăng khít các người không thể tưởng tượng!"

"Người có thể mang ta tới địa ngục khăng khít không?" Hác Bằng Du hỏi.

Mộng Thiên Quân lắc lắc đầu, nói: "Không được, thực lực hiện tại của người không áp chế được tử khí. Đi tới đó chính là chịu chết! Ta thấy người là sư huynh của Thiên Diệp mới khuyên nhủ người, người khác ta mới không phí vô mồm đâu!"

Hác Bằng Du nhìn Mộng Thiên Quân, hỏi: "Thực lực tới đâu mới có thể tới địa ngục khăng khít?"

Mộng Thiên Quân nhìn ánh mắt kiên nghị Hác Bằng Du, nói: "Chỉ cần người đột phá Thần cấp, là có thể đi." Nói xong hắt thở dài, có chút bất đắc dĩ: "Thấy người là người thân thiết của Thiên Diệp và Tử Tiêu, ta cho người một phương pháp, chờ thực lực của người đột phá Thần cấp, bóp nát lệnh bài này, sẽ có người tới dẫn người đi địa ngục khăng khít."

Mộng Thiên Quân lấy một lệnh bài màu đen ra, đưa linh vụ màu đen và trong, sau đó đưa cho Hác Bằng Du.

Hác Bằng Du nhận lệnh bài, nặng nề mà niết ở trong lòng bàn tay, như đang cầm hy vọng của sinh mệnh. Hít sâu một hơi, hắt để lệnh bài vào không gian giới chỉ, nói: "Cảm ơn người! Cảm ơn tiểu sư muội!"

"Huynh cảm ơn muội làm gì, cũng không phải là muội đưa cho huynh." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Không có muội, Mộng Vương sẽ không đối với ta như vậy." Hác Bằng Du cười khổ mà nói: "Chờ khi đưa muội về chỗ của sư tổ, huynh sẽ rời đi."

"Huynh muốn đi đâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta muốn đi học hỏi kinh nghiệm, tìm kiếm kỳ ngộ của ta." Hác Bằng Du nói:

"Tranh thủ sớm ngày đột phá Thần cấp!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du, không có lý do phản đối. Nàng ở bên trong không gian giới chỉ và Luyện Yêu Hồ lý di chuyển một phen, lấy một vài không gian giới chỉ chứa rượu linh quả, đan dược và các dược liệu quý đưa cho Hác Bằng Du, nói: "Sư huynh, ta không có lý do gì ngăn cản huynh, những thứ này đối với việc tu luyện có phụ trợ, huynh cầm đi."

Hác Bằng Du nhận nhận, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, có chút xin lỗi nói: "Muội đối đầu với thống trị giả, hiện tại là lúc cần người giúp, ta lại..."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Sư huynh, chúng ta ở chung không lâu, nhưng cũng không ngăn, chúng ta có cần nói những lời này không? Ta hy vọng lần sau gặp mặt, huynh đã đạt được mục tiêu của mình."

"Ừ." Hác Bằng Du nặng nề gật đầu.

Tiểu Ngũ chờ Độc Cô Thiên Diệp và Mộng Thiên Quân đến bên ngoài sơn cốc Châu Ngọc, Độc Cô Thiên Diệp và Mộng Thiên Quân bay xuống. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hác Bằng Du trên lưng Tiểu Ngũ, nói: "Sư huynh, nếu gặp cái gì khó khăn, nhớ rõ liên lạc với ta."

"Ta sẽ." Hác Bằng Du cười cười nói: "Muội có nhiều thuộc hạ và linh thú như vậy, nếu ta gặp khó khăn, nhất định tìm muội tới giúp."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Sư huynh bảo trọng!"

"Tiểu sư muội, chú ý an toàn! Thay ta vấn an sư tổ." Hác Bằng Du nói xong, vỗ vỗ cổ Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ lẩm bẩm hai tiếng, giường cánh bay đi.

Độc Cô Thiên Diệp liên hệ với Bạch Đồng, sau đó thu hồi thông tin thạch, nói với Mộng Thiên Quân: "Đi theo bước chân của ta."

Mộng Thiên Quân gật gật đầu, cảnh tượng trước mắt chính là có trận pháp. Trận pháp cái gì, hắc mà là ngoài nghề. Đi theo Độc Cô Thiên Diệp, ra khu linh vụ, nhìn thấy hai bóng người ở trong rừng cây chờ.

"Đồng Đồng, sư thúc." Độc Cô Thiên Diệp đi lên, hành lễ với hai người, "Đây là bằng hữu của ta, Mộng Thiên Quân."

Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, có chút ngượng ngùng, nói: "Người đã trở lại? Sư phó đang đợi người."

Bạch Đồng nhìn Mộng Thiên Quân, không nhìn thấy bóng dáng Hác Bằng Du, hỏi: "Hác Bằng Du đâu?"

"Sư huynh có chuyện phải đi." Độc Cô Thiên Diệp đáp.

"Ừ. Các người đi theo ta." Bạch Đồng gật gật đầu, mang theo đi tới Ly viện.

Mộng Thiên Quân hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn cảnh sắc nơi này, hai bước đuổi theo Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lai lịch của sư tổ người không nhỏ đúng không?"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Mộng Thiên Quân chỉ nhìn những thứ bên ngoài đã đoán được Niệm Vân có thân phận không thấp, nói: "Người thấy sẽ biết."

Đi tới bên ngoài Ly viện, Bạch Đồng vẫn chưa gọi người đi bẩm báo, chợt nghe Niệm Vân nói: "Vào đi."

Bạch Đồng và Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn nhìn, xoay người nói với hai người Độc Cô Thiên Diệp: "Chúng ta vào đi thôi."

Mấy người tới đại sảnh, nhìn thấy Niệm Vân ngồi trên mặt đất, vuốt ve một linh thú màu trắng.

"Sư tổ, con đã trở về." Độc Cô Thiên Diệp hành lễ.

Niệm Vân thu tay, đứng lên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Mọi chuyện thế nào rồi."

"Gặp một chuyện, muốn bàn bạc với sư tổ một chút." Độc Cô Thiên Diệp đáp.

Thượng linh thú mở to mắt, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta lại gặp nhau."

"Lưu Vân?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thượng linh thú, có chút vui sướng, đi qua đi vuốt lưng Lưu Vân, nói: "Sư tổ người đã cứu Lưu Vân ra!"

"Thiên Diệp, cảm ơn người!" Lưu Vân nói: "Lúc trước chỉ ôm ý tưởng muốn thử vận may, không nghĩ tới người sẽ thật sự tìm được chủ nhân của ta, hơn nữa nói hấn tới cứu ta đi ra. Cảm ơn người!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Đây đều là duyên phận không phải sao? Không nghĩ tới chủ nhân của người là sư tổ của ta, có lẽ đây là số phận an bài!"

Niệm Vân ho khan vài cái, Độc Cô Thiên Diệp nghe âm thanh hần ho khan có chút bất đồng, thân thiết hỏi: "Sư tổ, người bị thương?"

"Lúc phá trận bị thương một chút." Niệm Vân đạm mạc nói.

"Sư tổ, đây là bằng hữu của con Mộng Thiên Quân." Sau đó đi ra sau, Mộng Thiên Quân vẫn bùm mặt, Độc Cô Thiên Diệp kéo hần qua, giới

thiệu nói.

Niệm Vân nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Mộng Vương giá lâm, Niệm Vân không có tiếp đón từ xa."

Mộng Thiên Quân thấy Niệm Vân nhận ra mình, buông tay, cười khổ nói: "Đậu tướng quân, đã lâu không gặp!"

Niệm Vân gật gật đầu, nói: "Quả thật đã lâu không gặp, có trăm vạn đi?"

"Đúng vậy, không nghĩ tới hôm nay gặp được, thật sự là duyên phận!" Mộng Thiên Quân cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ liền biết hai người trước kia đã biết nhau, hơn nữa chung đụng không tốt lắm, nói: "Sư tổ, Mộng Thiên Quân là vì bảo vệ con mới đến." Cho nên người không cần bày sắc mặt cho người ta xem!

Niệm Vân không nói, nhưng vẫn hiểu được ý của nàng. Nhìn Mộng Thiên Quân nói: "Mộng Vương, bây giờ ta là Niệm Vân, đã không phải là Đậu tướng quân trước kia. Người tới là khách, Mộng Vương không cần câu nệ."

Năm đó, khi Niệm Vân còn là Đậu tướng quân, cùng Mộng Thiên Quân có chút quá tiết, có lẽ là hai người trời sinh không hợp nhau, dù sao một người là kẻ chủ của thụy thú, tướng quân chính khí nghiêm nghị, một người là thống trị giả địa ngục khăng khít, mà quang minh và hắc ám đối lập!

"Hắc hắc, ta biết!" Mộng Thiên Quân cười cười.

"Ta để Đồng Đồng thu thập một viện cho con, con và Mộng Vương tạm thời cứ ở đó đi." Niệm Vân nói, "Đồng Đồng, đã làm xong hết chưa?"

"Sư phó, đã xong hết rồi." Bạch Đồng nói.

"Khụ khụ, vậy con dẫn bọn hăn đi xuống nghỉ ngơi đi. Khụ khụ khụ khụ, khụ khụ..." Niệm Vân nói xong lại kịch liệt ho khan, giống như muốn ho phổi của mình ra luôn.

"Sư tổ, con xem cho người. Xong rồi con còn có một số việc muốn thỉnh giáo người" Độc Cô Thiên Diệp nghe Niệm Vân ho khan, nói với hăn.

"Cũng tốt." Niệm Vân gật đầu đồng ý, nói: "Đồng Đồng, Tiêu Tiêu, hai người trước mang Mộng Vương đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Dạ, sư phó!" Bạch Đồng hành lễ đáp, sau đó nhìn Mộng Thiên Quân nói: "Mộng Vương xin đi theo ta."

Có lẽ là bởi vì Lưu Vân ở trong này, tuy nói hiện tại Niệm Vân đã không phải là tướng quân, nhưng thân chính khí kia vẫn làm cho Mộng Thiên Quân cảm thấy không thoải mái, cho nên khi bọn họ kêu hăn đi nghỉ ngơi trước, hăn thực sự khoái đi theo. Lưu lại một lão già tươi cười, hai người một thú trở mắt nhìn nhau.

Trong Luyện Yêu Hồ Tiểu Bạch Cầu biết Lưu Vân ở đây, tranh cãi âm ỉ muốn đi ra, ý niệm Độc Cô Thiên Diệp vừa động, đưa Tiểu Bạch Cầu đi ra.

"Lưu Vân, người có nhớ người ta hay không?" Sau khi Tiểu Bạch Cầu đi ra liền nhìn thấy Lưu Vân đi trên mặt đất, từ trên người Độc Cô Thiên Diệp lập tức nhảy xuống, đi tới trước mặt Lưu Vân, nhìn nó trong chốc lát, nói: "Trạng thái của người vẫn không tốt a! Người ta đến giúp người."

Tiểu Bạch Cầu nói xong, giống lần đầu tiên gặp mặt bắt đầu mình tưởng. So với lần đầu tiên, động tác của Tiểu Bạch Cầu cũng có khác biệt nhất định.

Hình thể của nó không thay đổi, huyết mạch và thực lực đã khai phá không ít, chỉ thấy mắt nó nhắm lại, miệng còn nhỏ còn lăm bắm vài thứ. Ánh sáng màu trắng từ trên người nó chạy ra, sau đó tiến nhập vào thân thể Lưu Vân. Hút nhiều ánh sáng trắng, trạng thái của Lưu Vân chậm rãi chuyển biến tốt hơn.

"Được rồi, Lưu Vân, người hiện tại tốt hơn nhiều!" Tiểu Bạch Cầu thu hồi tiểu móng vuốt, sau đó lấy một trái linh quả thật lớn đối với nó ra, đưa cho Lưu Vân: "Lưu Vân, cho người ăn linh quả. Đây là Khả Khả làm cho người ta, ăn ngon lắm nga! Người nếm thử!"

Lưu Vân nhìn linh quả không đủ cho mình xam kẻ rằng, cười cười, nhận linh quả ăn, nói: "Ăn ngon lắm, cảm ơn người!"

Tiểu Bạch Cầu nghe Lưu Vân có ăn, cao hứng dạo một vòng trên mặt đất, chớp mắt to nói: "Đúng không, đồ ăn Khả Khả làm cho người ta đều ăn rất ngon! Lại cho người ăn cái khác, sau đó người bồi người ta ngoạn được không?"

"Được." Lưu Vân cười đáp lại nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Bạch Cầu cao hứng, xoay người nói với Niệm Vân: "Sư tổ, ta bắt mạch cho người trước."

Niệm Vân biết trạng huống thân thể của mình, nghĩ không cần phiền toái, nhưng nhìn thấy ánh mắt chấp nhất của Độc Cô Thiên Diệp, hần vẫn thuận theo vờn tay. Độc Cô Thiên Diệp cẩn thận dò xét một chút, nói: "Sư tổ, sau khi người bị thương đã truyền cho Lưu Vân rất nhiều linh lực đi?"

Niệm Vân không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp ngay cả điều này cũng biết, nói: "Đúng vậy, bước cuối cùng khi phá trận xảy ra một ít vấn đề, ta và Lưu Vân đều bị thương, bởi vì Lưu Vân bị trấn áp trăm vạn năm, cho nên chống đỡ không được, ta liền truyền cho nó một chút linh lực."

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi tay mình, nói: "Người còn nói là chỉ có một chút, hẳn là truyền hết linh lực của mình cho nó đi. Cho nên người hiện tại mới không có khí lực tự tiến hành chữa trị."

Niệm Vân bị Độc Cô Thiên Diệp vạch trần, có chút xấu hổ cười cười.

"Nhưng cũng may căn cơ của người dày, bằng không Lưu Vân thì tốt, người lại ngã xuống. Sư tổ, chính người cũng biết mà." Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được lắm nhảm: "Nơi này có phòng luyện đan không, con chỉ có thể luyện chế đan dược khôi phục linh lực cho người, thương thế của người cũng không phải là thập phẩm đan dược có thể chữa khỏi. Nhưng khôi phục linh lực, người có thể tự mình luyện chế đan dược."

"Ly viện có phòng luyện đan."

Niệm Vân mang theo Độc Cô Thiên Diệp tới một bên sân khác, Độc Cô Thiên Diệp đi vào, nhìn thấy đan lô và dược liệu bên trong được sắp xếp chỉnh tề, nói: "Sư tổ, con có thể dùng lò luyện đan ở đây không?"

Niệm Vân gật gù đầu, nói: "Những thứ kia người có thể tùy tiện dùng." Nói xong liền rời đi.

Sau khi Niệm Vân đi khỏi, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu bắt tay chuẩn bị luyện đan, đan lô, dược liệu, hết thảy chuẩn bị xong, nàng đánh hỏa diễm đến đan lô dưới đan lô.

Đan lô nơi này đều là loại thường hào, hỏa diễm bình thường không làm gì được, Độc Cô Thiên Diệp lựa chọn linh hỏa cấp bậc hơi cao. Chờ sau khi đan lô nóng, nàng bỏ từng dược liệu vào tiến hành tinh luyện, dung hợp, kết đan.

Sau khi Niệm Vân trở về nhìn Lưu Vân và Tiểu Bạch Cầu ngoạn, cảm thấy có thể lại nhìn thấy Lưu Vân, hẳn đã thực thỏa mãn. Kiên trì lâu như vậy, rốt cuộc cũng được hồi báo, Lưu Vân lại về bên hẳn!

Tiểu Bạch Cầu đứng ở trên lưng Lưu Vân, từ bộ lông bóng loáng của nó trượt xuống dưới, sau đó lại đi lên, lại trượt xuống dưới. Lưu Vân quỳ rạp trên mặt đất, nghe tiếng cười khanh khách của Tiểu Bạch Cầu, cũng thật cao hứng.

Khi Tiểu Bạch Cầu lại đi lên trên người Lưu Vân, nhìn Niệm Vân ngồi ở trên ghế trầm mặc không nói, nghĩ hần lo lắng, từ trên người Lưu Vân trượt xuống dưới, cọ cọ cọ chạy tới, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Sư tổ, có phải người đang lo lắng Khả Khả không thể chữa khỏi thương thế của mình hay không?"

Niệm Vân nhìn thấy Tiểu Bạch Cầu, ôm nó lên, đặt trong lòng bàn tay.

"Sư tổ, Khả Khả rất lợi hại, nàng nhất định sẽ chữa khỏi thương thế của người! Người không cần lo lắng!" Tiểu Bạch Cầu ở trong lòng bàn tay Niệm Vân, huy tiểu móng vuốt, lắc lắc tiểu móng an ủi nói.

"Ha ha, sư tổ không có lo lắng, sư tổ chỉ suy nghĩ một chuyện." Niệm Vân cười nói.

"Nga, như vậy a!" Tiểu Bạch Cầu nói, sau đó lấy đĩa ăn nhỏ của bản thân ra, nháy nháy nhìn Niệm Vân, "Sư tổ, người ta đói bụng, người ta muốn ăn!"

Niệm Vân nhìn đĩa ăn nhỏ trong tay Tiểu Bạch Cầu, cười ha ha đứng lên, nói: "Đi, sư tổ dẫn người đi ăn!"

"Tốt ôi chào!" Tiểu Bạch Cầu chạy lên vai Niệm Vân đứng vững, nói: "Sư tổ, chúng ta đi thôi!"

Niệm Vân mang theo Tiểu Bạch Cầu đi ra ngoài, Lưu Vân nhìn bọn họ rời đi, trong mắt cũng tràn đầy hạnh phúc.

Ở cạnh chủ nhân của mình, đó là tâm nguyện lớn nhất của nó!

Chờ Niệm Vân và Tiểu Bạch Cầu trở về đã là một lúc lâu sau, sau khi đã càn quét một phen, bọn họ vừa mới trở lại Ly viện, liền nhìn thấy mây đen ngưng kết trên đầu bọn họ.

"Trời muốn mưa sao?" Tiểu Bạch Cầu ôm quả hạch, nhìn mây đen đột nhiên xuất hiện hỏi.

Niệm Vân ngẩng đầu, nói: "Không phải mây đen, là đan kiếp, Thiên Diệp nàng luyện chế đan dược thành công!"

Tiểu Bạch Cầu nghe Niệm Vân nói, ca lau một tiếng cắn quả hạch, vỏ cứng bên ngoài rơi xuống, ném quả hạch vào miệng, nói: "Người ta đã nói Khả Khả rất lợi hại!"

"Ha ha, chúng ta đi nhìn xem đi." Niệm Vân nói xong, mang theo Tiểu Bạch Cầu tới phòng luyện đan.

Khi bọn họ còn đang trên đường tới, đan lôi đã hạ xuống. Chờ bọn họ đi vào cửa phòng luyện đan, Độc Cô Thiên Diệp đã mở cửa đi ra.

"Sư tổ." Độc Cô Thiên Diệp đưa đan dược trong tay cho Niệm Vân, Niệm Vân mở bình ngọc ra, ngửi hương vị liền biết Độc Cô Thiên Diệp luyện chế đan dược gì. Lông mi khẽ chớp, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp lại luyện chế Thần Nguyên Đan!

Thần Nguyên Đan là thập phẩm đan dược chữa thương tốt nhất, hơn nữa luyện chế đặc biệt khó. Bình thường thập phẩm luyện đan sư cũng không lựa chọn loại đan dược này. Xem thời gian, e là một lần liền luyện chế đã thành công.

Niệm Vân vừa lòng gật đầu, nói: "Con có thể luyện chế Thần Nguyên Đan, vậy con cũng có thể thử đột phá đan dược Thập nhất phẩm."

"Con sẽ." Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận Tiểu Bạch Cầu từ Niệm Vân, nói: "Sư tổ, con có một số việc muốn hỏi người."

Niệm Vân cất đan dược, nói: "Con đi theo ta."

Hai người trở lại đại sảnh, Lưu Vân mở to mắt nhìn, sau đó lại nhắm lại. Tuy rằng Tiểu Bạch Cầu giúp nó khôi phục một ít tinh thần lực, hiện tại thân thể nó vẫn thực mỗi mệt.

"Chuyện gì, con nói đi." Niệm vân ngồi vào ghế trên, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Sư tổ, người cũng biết ngũ hành Linh Châu?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14: Sắc Cầu Cầu?!

"Ngũ hành Linh Châu? Con hỏi cái này làm cái gì?" Niệm Vân nghe Độc Cô Thiên Diệp nhắc tới ngũ hành Linh Châu, có chút kinh ngạc.

"Con đang tìm ngũ hành Linh Châu. Sư tổ biết tung tích của ngũ hành Linh Châu không?" Độc Cô Thiên Diệp thấy phản ứng của Niệm Vân liền hiểu, Niệm Vân nhất định biết ngũ hành Linh Châu, hơn nữa còn quen thuộc.

"Ngũ hành vốn là vài hạt châu thần sáng thế tạo ra, năm đó ta từng có vinh hạnh gặp qua." Niệm Vân nhớ lại nó: "Khi đó ta vừa mới thăng làm tướng quân, Dung đại nhân mang theo ta đi bái kiến thần sáng thế, nàng từng tự tay đỡ ta đứng lên, cho nên ta đã thấy ngũ hành Linh Châu trên tay nàng. Sau này thần sáng thế qua đời, Linh Châu phân tán, bảy viên Linh Châu, bay về bảy hướng khác nhau. Từ đó về sau bảy viên Linh Châu không còn tề tựu cùng một chỗ nữa."

Ngũ hành Linh Châu là vòng tay của thần sáng thế?!

Độc Cô Thiên Diệp bổ óc một chút, nghĩ bảy hạt châu thật to ở trên tay của một nữ nhân, một trận buồn nôn, sau đó tiếp tục hỏi: "Sư tổ biết Linh Châu ở nơi nào sao?"

"Mấy khóa Linh Châu khác ta không biết, nhưng ta biết Hỏa Linh Châu ở trong Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn." Niệm Vân nói.

"Trong Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn?" Độc Cô Thiên Diệp lần đầu tiên nghe được chỗ này, không biết ở đâu.

Niệm Vân gật gật đầu, nói: "Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn là ở thời kì viễn cổ, lúc trước cũng chỉ là một sơn mạch bình thường, sau khi thần sáng thể chết đi, Hỏa Linh Châu trực tiếp bay đến sơn mạch Lạp Mã, rơi xuống một ngọn núi trong đó. Nhất thời toàn bộ sơn mạch đều bốc cháy hừng hực, hơn nữa vẫn thiêu đốt đến bây giờ. Từ đó về sau, sơn mạch Lạp Mã mới gọi là Hỏa Diệm Sơn. Thật ra, rất nhiều người đều biết Hỏa Linh Châu ở trong Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn."

"Nếu mọi người đều biết Hỏa Linh Châu ở Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn, vì sao không ai đi tìm?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu hỏi.

"Hỏa Linh Châu này không giống với những linh châu, nó rất cuồng bạo, người bình thường tiếp cận nó sẽ trực tiếp bị đốt thành tro tàn." Niệm Vân xa xôi nói: "Hơn nữa Hỏa Linh Châu là Linh Châu được tạo ra đầu tiên, nghe nói nó chỉ nhận thần sáng thể, cho nên lúc trước Ngũ Hành muốn cướp nó, muốn mạnh mẽ cưỡng đoạt, đều bị nó đả thương."

"Thì ra là thế."

"Cho nên trăm vạn năm, nó vẫn như cũ ở trong Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn, không ai dám động nó. Hoặc là nói, người động nó đều đã chết." Niệm Vân nói: "Con tìm Hỏa Linh Châu làm cái gì? Nếu chỉ là vì muốn đạt được lực lượng của nó, thì không nên đi."

"Hỏa Linh Châu lợi hại như vậy?" Độc Cô Thiên Diệp nghĩ Linh Châu trong thân thể mình, cũng không có cảm thấy có bao nhiêu lợi hại mà?

"Ta cũng vừa mới nói, Hỏa Linh Châu được sinh ra đầu tiên, thậm chí có thể nói Linh Châu khác đều nhờ ảnh hưởng của Hỏa Linh Châu mới thành hình. Hỏa là trụ cột sinh sản của tất cả."

Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới thần thoại nghe được lúc trước, cũng nói hỏa diễm sáng tạo thế giới. Nghĩ đến Hỏa Linh Châu là Linh Châu lợi hại nhất trong bảy viên Linh Châu! Mà Quang Linh Châu và Hắc Linh Châu hẳn là có tác dụng cân bằng.

"Sư tổ, con muốn đi thử, xem có thể thu nó hay không." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Người có thể nói cho con Lạp Mã Lý Hỏa Diễm Sơn phải đi như thế nào hay không?"

"Con thật sự muốn đi?" Niệm Vân hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp khẳng định gật đầu.

"Tốt lắm, con đã kiên trì, ta đi với con." Niệm Vân nói.

"Này?" Độc Cô Thiên Diệp có chút khó xử, nói: "Sư tổ, người bị thương..."

Niệm Vân xua tay nói: "Con chờ ta vài ngày, ta chữa khỏi thương thế lập tức đi với con. Nếu con đi một mình, ta sẽ không cho con đi." Niệm Vân nói.

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ, đành đồng ý.

Niệm Vân thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, trở lại phòng mình, lấy đan dược nàng luyện chế ăn vào, sau đó bắt đầu khôi phục linh lực.

Độc Cô Thiên Diệp đã đồng ý với Niệm Vân, nên ngồi xuống Châu Ngọc môn. Lúc Niệm Vân chữa thương, nàng giúp Lưu Vân điều dưỡng thân thể. Chờ khi Niệm Vân chữa khỏi thương thế của mình, thân thể Lưu Vân cũng tốt hơn. Khi Lưu Vân hóa thành hình người, làm cho Độc Cô Thiên Diệp kinh hãi.

"Oa, Lưu Vân, người thật là đẹp mắt! Người ta rất thích!" Tiểu Bạch Cầu nhìn Lưu Vân khi biến hóa, bính một chút nhảy tới trên người Lưu Vân, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong lòng hân cộ cộ, Độc Cô Thiên Diệp mồ hôi lạnh chảy ròng.

Này, này Tiểu Bạch Cầu chẳng lẽ là sắc lang? Sắc nữ? Sắc Cầu Cầu?

Lưu Vân ôm Tiểu Bạch Cầu sang sảng cười, nói: "Lưu Vân cũng thích Cầu Cầu!"

"Thật hả?!" Tiểu Bạch Cầu nhìn Lưu Vân tươi cười, ánh mắt trừng lớn hơn nữa, sau đó ở trên mặt Lưu Vân bẹp một cái, nói: "Lưu Vân cũng thích người ta sao? Thật vậy không? Thật vậy không?"

Độc Cô Thiên Diệp lấy tay đỡ trán, thật sự rất dọa người nha! Nàng đi tới cạnh Lưu Vân, nở nụ cười, ôm Tiểu Bạch Cầu, ngón cái và ngón trỏ búng đầu nó, nói: "Dọa người!"

Tiểu Bạch Cầu dùng tiểu móng vuốt sờ sờ trán mình, nhìn Độc Cô Thiên Diệp ủy khuất nói: "Khả Khả, sao người ta lại dọa người? Lưu Vân thật sự rất đẹp mà Người ta cũng thật sự thích Lưu Vân!"

Độc Cô Thiên Diệp dùng tay phải che mắt Tiểu Bạch Cầu lại, nói: "Còn dám nói!"

Lưu Vân cười to, nói: "Thiên Diệp, Cầu Cầu vẫn còn nhỏ."

"Nhỏ như vậy đã biết thích soái ca, trưởng thành còn như thế nào nữa!" Độc Cô Thiên Diệp nói, nghĩ đến cái gì, nàng chột sau gáy Cầu Cầu, nói, "Người sẽ không là nữ sắc lang chứ?"

Cầu cầu chớp mắt to, vẻ mặt tò mò, hỏi: "Khả khả, nữ sắc lang là cái gì?"

Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt lại, thật muốn hôn mê. Đè móng vuốt Tiểu Bạch Cầu trên bả vai xuống, nói: "Nữ sắc lang chính là người như vậy! Chúng ta đi xem sư tổ thế nào. Cầu Cầu, Cầu Cầu?"

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác trên vai không có gì, vừa quay đầu thấy, Tiểu Bạch Cầu quả nhiên đã biến mất. Quay người lại, nhìn thấy Tiểu Bạch Cầu dùng ngón tay nhỏ nhỏ đầu cọ cổ Lưu Vân.

Mặt Độc Cô Thiên Diệp trầm xuống, Lưu Vân chạy nhanh nói: "Thiên Diệp, để cho Cầu Cầu ở chỗ ta một chút đi, dù sao ta cũng muốn cùng các người đến Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn."

Mộng Thiên Quân từ bên ngoài đi vào, vừa vặn thấy này một màn, ở cửa cười đến ngửa tới ngửa lui.

"Ha ha ha, Thiên Diệp, người cũng có một ngày bị linh thú của mình ghét bỏ! Ha ha ha ha ha!"

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Mộng Thiên Quân một cái, không nói gì, mặc kệ Tiểu Bạch Cầu trên người Lưu Vân, nhẹ nhàng mới Mộng Thiên Quân, uy hiếp nói: "Người lại chê cười khả khả, người ta cần người a!"

"Ngạch ——" Mộng Thiên Quân không nghĩ tới Tiểu Bạch Cầu còn uy hiếp mình, nói: "Người không phải là không cần chủ nhân nữa sao?"

"Người ta làm sao không cần Khả Khả? Hừ hừ, người cái tên xấu xa này, dùng cái kia, cái kia, cái kia từ ngữ mà nói người tốt nhất!" Tiểu Bạch Cầu lập tức rồi rầm, bởi vì nó nghĩ không ra cái từ ngữ kia gọi là gì.

"Ha ha, châm ngòi ly gián!" Lưu Vân cười bổ sung nói.

Ánh mắt Tiểu Bạch Cầu lập tức sáng, nói: "Chính là kêu châm ngòi ly gián! Hừ hừ, người là người xấu châm ngòi ly gián! Người ta vẫn yêu Khả

Khả nhất! Người ta chính là cảm thấy Lưu Vân rất đẹp, muốn nhìn nhiều hơn mà thôi!"

Độc Cô Thiên Diệp đã hết chỗ nói rồi, phát phát tay với mấy người, xoay người đi ra ngoài.

Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Đi xem sư tổ sao rồi!"

Bên này cười vui, cửu thiên huyền giới, Tử Tiêu lại mặt lạnh như băng nhìn người quỳ trên mặt đất.

"Chủ thượng, thuộc hạ chỉ không nghĩ tới Mục Lâm sẽ đoạt nhiệm vụ này thôi!" Một thị vệ quỳ trên mặt đất nói.

"Ừ?" Tử Tiêu càng thêm lạnh băng, tay bắt đầu xoay quanh vòng tay tử ngọc, nói: "Nói như vậy, các người không điều tra rõ tin tức, là lỗi của người khác?"

"Thuộc hạ không có ý này!" Thị vệ bị Tử Tiêu nói sợ tới mức mất hồn, cảnh giác nói.

"Chủ thượng, tương lai nữ chủ nhân không phải cũng không có việc gì sao? Bọn Diễm Nhất cũng không phải không dụng tâm điều tra, thật là Mục Lâm làm chuyện này." Tiểu Đẩu đỏ nhìn dáng vẻ Diễm Nhất, mở miệng nói.

"Cũng không thể quên như vậy!" Thất Nguyệt và Hắc Tử từ bên ngoài tiến vào, nói: "Lần này là vì có Mộng Thiên Quân ở đó, lại có Long tộc giúp, Thiên Diệp mới có thể may mắn vô sự. Nếu không có bọn họ, hậu quả chuyện lần này ai gánh vác hả? Chính là chém đầu Diễm Tự Quân các người cũng không đủ! Diễm Tự Quân các người khi nào thì tìm hiểu tin tức vô dụng như vậy?"

Thất Nguyệt cũng nghe nói chuyện Độc Cô Thiên Diệp bị vây công, có chút phần nộ. Độc Cô Thiên Diệp là bằng hữu được hân tán thành, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, không nói Tử Tiêu, hẳn sẽ phát hỏa trước!

"Thuộc hạ biết sai!" Diễm Nhất quỳ trên mặt đất nói.

"Đừng tưởng rằng ta không biết các người suy nghĩ cái gì." Tử Tiêu nhìn Diễm Nhất, nói, "Nàng đủ tư cách hay không đủ tư cách, đều là nữ chủ nhân tương lai của các người. Các người, không có tư cách nghi ngờ nàng!"

Diễm Nhất quỳ trên mặt đất, thấp đầu, nghe Tử Tiêu nói, thân thể hẳn chấn động!

Xác thực, đối với Độc Cô Thiên Diệp, bọn họ là có chút ý kiến. Sinh hoạt tại cửu thiên huyền giới là người có thực lực mạnh mẽ, nơi này không tu luyện linh lực giống những nơi khác, mà là tu luyện hỗn độn lực! Nơi này là thần sáng thế lúc trước cho Tử Tiêu, cuộc đại chiến viễn cổ cũng không có bị thương tổn nhiều, cho nên vẫn tu luyện hỗn độn lực. Cho nên người sinh ra ở đây còn có một cảm giác ưu việt, cảm thấy mình cao thượng hơn người ở nơi khác. (D: ta nói Thym Diệp lấy lại hết, coi các người lấy gì mà kiêu, hừ.)

Bởi vậy khi Tử Tiêu tuyên bố có nữ chủ nhân tương lai, có một số người lòng đã không thoải mái. Nhất là sau khi Tử Tiêu trở về, an bài tất cả, cùng Ngu Hành tranh đấu gay gắt, lao tâm lao lực, trong lòng những người đó lại càng không thích Độc Cô Thiên Diệp. Cho nên chuyện lần này, Diễm Tự Quân thật ra đã nhận được tin tức ở Ngô Đồng Lâm, nhưng bọn hắn vẫn báo cáo tin tức ban đầu.

"Thuộc hạ hiểu được." Diễm Nhất dập đầu một cái, nói.

"Ta không thích thuộc hạ không nghe lời, Diễm Tự Quân nếu không muốn tiếp tục tìm hiểu tin tức, thì trở về đi." Tử Tiêu nhẹ nhàng băng quơ

nói, lại làm cho người ở đây giật nảy mình.

Để Diễm Tự Quân trở về, là muốn hủy chức trách của bọn họ, xóa tư cách thị vệ!

"Chủ thượng?!" Tiểu Đâu đỏ muốn nói cái gì, nhìn thấy sắc mặt Tử Tiêu, lại nuốt xuống.

"Thuộc hạ không nên giấu diễm không báo, thuộc hạ biết sai rồi, thỉnh chủ thượng cho Diễm Tự Quân một cơ hội!" Diễm vừa nghe Tử Tiêu nói, mới biết được chuyện lần này bọn họ sai cỡ nào, thái quá cỡ nào!

Thất Nguyệt nhìn vẻ mặt thống khổ của Diễm Nhất, đi tới bên người Tử Tiêu ngồi xuống nói: "Quên đi, cho bọn hăn một chút giáo huấn thì tốt rồi."

Tử Tiêu liếc mắt nhìn Thất Nguyệt một cái, nói: "Vậy toàn bộ Diễm Tự Quân đến hình đường nhận hình phạt đi. Chuyện tìm hiểu tin tức giao lại cho Tu Tự Quân."

"Tạ chủ thượng ban ân!" Diễm Nhất dập đầu một cái, lui xuống.

Tiểu Đâu đỏ cùng diễm nhất đi ra, chỉ chốc lát sau trở về, giấy viết thư cầm trong tay hé ra, nói: "Chủ thượng, đây là tin tức mới truyền về, nói nữ chủ nhân tương lai muốn đi Lạp Mã Hỏa Diễm Sơn."

"Nàng đi sơn mạch Lạp Mã làm cái gì?" Thất Nguyệt hỏi.

"Nàng muốn đi lấy Hỏa Linh Châu!" Tiểu Đâu đỏ đáp.

"Cái gì?!" Thất Nguyệt từ trên ghế đứng lên, nói: "Nàng không muốn sống nữa?!"

Ánh mắt Tử Tiêu lóe ra, nghĩ tới nàng ở hắc ám chi thành lấy được Quang Linh Châu và ở lam hải lấy được Thủy Linh Châu, biết nàng nhất

định là muốn tập hợp ngũ hành Linh Châu.

"Này, người sẽ không để mặc nàng đi chứ?!" Thất Nguyệt nhìn Tử Tiêu không phản ứng, đập ghế quý phi của hắn: "Hỏa Linh Châu ngay cả chúng ta cũng bất hòa, nàng đi tới đó sẽ bị đốt thành tro!"

Tử Tiêu như trước xoay vòng tử ngọc trên tay, bị Thất Nguyệt đập ghế, nhìn hắn một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

"Ôi chao, người đi đâu vậy hả?" Thất Nguyệt hỏi.

"Đi tìm nàng!" Tử Tiêu đầu cũng không quay lại nói: "Người và Hắc Tử nghĩ biện pháp ngăn cản Ngũ Hành cho ta, đừng để hắn phát hiện ta."

"Ta lau, phái hành động! Vừa đi việc này lại muốn chúng ta xử lý." Thất Nguyệt nhin không được mắng nói.

Tiểu Đâu đỏ cười nói: "Thất Nguyệt đại nhân, có thể cống hiến! Có thể cống hiến a!" Sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Thất Nguyệt trừng mắt nhìn Tiểu Đâu đỏ rời đi, nghe tiếng gọi âm ỹ của hắn từ bên ngoài truyền vào: "Chủ thượng, người dẫn ta đi cùng với, để cho ta có có kiến thức về bên ngoài!"

"Một đám đều đi rồi, ta cũng muốn đi, mọi chuyện liền giao cho hắc tử đi làm đi! Nếu ngay cả Ngũ Hành cũng không lừa được, vậy nên bị trách phạt!" Thất Nguyệt lâm bầm lâu bầu, sau đó nói với thị vệ bên ngoài vài câu, để cho hắn nói tình huống hiện tại với Hắc Tử, tiếp theo lắc mình biến mất.

Chờ khi Hắc Tử biết chuyện, cửu thiên huyền giới chỉ còn một quản sự là hắn, muốn chạy lại đi không được, phải ngăn cản tầm mắt của Ngũ Hành.

"Hai người các người chờ cho ta!" Hắc tử ngựa mặt lên trời rít gào, nhưng mà Tử Tiêu và Thất Nguyệt đã không nghe thấy.

Lúc này, Ngu Hành cũng là vẻ mặt âm trầm.

"Toàn bộ bị giết?" Ngu Hành phẫn nộ nhìn người trở về bẩm báo.

"Đúng vậy, chủ thượng, khi chúng ta tới Ngô Đồng Lâm tất cả đã bị đốt thành tro tàn, cái gì đều không có lưu lại." Người quỳ ở dưới mặt đất trả lời nói.

"Cái gì cũng không lưu lại? Hơn mười vạn thị vệ một người cũng không trở về, lại nói với ta cái gì cũng không còn? Chẳng lẽ những người đó đều là giấy?! Bị người khác đốt sẽ chết?" Ngu Hành tức giận đến đánh một chưởng vào người người nọ, làm người nọ quay cuồng vài vòng trên mặt đất, sau đó lại đứng lên quỳ.

Phát tiết một chút, Ngu Hành vẫn hòa đại như cũ, quát: "Các người người nhiều như vậy, lại không đổi phó được một con Chu Tước, ta muốn nuôi nhiều người như vậy làm gì!"

"Thuộc hạ vô năng!" Người nọ cúi đầu nói.

Lúc này một người diện mạo ngoan lệ tiến vào, Ngu Hành nhìn thấy, hỏi: "Cùng Kỳ, thế nào, tìm được không?"

Cùng Kỳ lắc đầu, nói: "Ở Ngô Đồng Lâm, ta chỉ nghĩ được hương vị của thần hỏa. Sau đó đuổi theo hương vị của Chu Tước một thời gian ngắn, cách Ngô Đồng Lâm không xa hương vị của nàng liền biến mất. Hẳn là có người cố ý xóa bỏ!"

Ngu Hành nghe Cùng Kỳ nói, sắc mặt càng thêm âm lãnh, nhìn Cùng Kỳ hỏi: "Biết là ai làm không?"

Cùng Kỳ lắc đầu, nói: "Không nghe thấy được. Nhưng mà người chúng ta phải đi nữa đường đều bị chặn lại, hình như là chí tôn nơi đó làm."

"Tử Tiêu từ trước đến nay có quan hệ tốt với thủy thú, giúp chu tước cũng không kỳ quái." Ngu Hành nói, "Nhưng mà cùng ta đối nghịch, một ngày nào đó ta sẽ đem cửu thiên huyền giới nhét vào sự thống trị của ta, hừ!"

"Chúng ta đây có tiếp tục truy tìm tung tích Chu Tước không?" Cùng Kỳ hỏi, "Có lẽ kêu Hồn Độn đi có thể đoán được. Dù sao mũi hăn lợi hại hơn so với ta."

"Các người đều là mãnh thú, có thể kém đến vậy sao?!" Ngu Hành nói, "Người đều không nghe thấy được, thì hăn làm sao có thể!"

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Cùng Kỳ hỏi.

"Chặt chẽ chú ý hành động của cửu thiên huyền giới, ta muốn biết rõ ràng, rốt cuộc Tử Tiêu có mục đích là gì!" Ngu Hành nói, "Mặt khác lại phải người tiếp tục tìm kiếm Chu Tước."

Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống, Cùng Kỳ nói: "Đúng rồi, Long tộc ở cạnh Ngô Đồng lâm cũng không thấy đâu, lúc ấy hăn là cũng tham dự đi. Người để bọn họ tìm kiếm tung tích Phượng Hoàng tộc, ngoài ra cũng phải chú ý tin tức Long tộc. Có lẽ có tin tức của bọn họ có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm được Phượng Hoàng và Chu Tước."

"Dạ, Chu Tước đại nhân!" Thị vệ lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Ngư Hành nhìn người nọ, nói với Cùng Kỳ: "Nếu lữ ngọc đó có thể thông minh như người thì tốt rồi!"

Phượng Vũ đại lục.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào Ly viện, nhìn Niệm Vân, nói: "Sư tổ, thân thể người khôi phục thế nào?"

"Thiên Diệp đến hả?" Niệm Vân nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tâm tình rất là tốt, nói: "Ta hiện tại đã tốt lắm."

Niệm Vân ăn đan dược Độc Cô Thiên Diệp cho, để nàng làm trợ thủ của mình, hai người hợp lực luyện chế một viên đan dược Thập tam phẩm, sau đó hần liền bắt đầu bế quan chữa thương. Khi Độc Cô Thiên Diệp đến đúng lúc hần đi ra.

"Vậy là tốt rồi. Thân thể Lưu Vân cũng khôi phục, vừa nãy đã hóa thành hình người." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Chúng ta khi nào thì đi Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn?"

Nghe thân thể Lưu Vân khôi phục, Niệm Vân thật cao hứng, nói: "Ta còn nghĩ lần này không mang theo nó, hiện tại đã tốt, vậy có thể cùng đi với chúng ta!"

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nói: "Chúng ta đi sớm một chút thôi."

"Tốt." Niệm Vân đồng ý.

Vòng tay tử ngọc trên tay Độc Cô Thiên Diệp độ nhiên phát ra độ ấm, nàng sờ sờ, đột nhiên cười vui vẻ, nói: "Sư tổ, ta đi ra ngoài một chút!"

Nói xong nàng liền kích động chạy ra ngoài. Khi ra ngoài gặp thoáng qua Bạch Đồng. Bạch Đồng nhìn dáng vẻ của nàng hơi kỳ quái, nhìn thấy nàng chạy tới của cốc thì càng thêm khó hiểu.

Độc Cô Thiên Diệp đi vào trước ảo trận trong sơn cốc, bình phục tâm tình kích động của mình, sau đó xuyên qua ảo trận, thấy được người chờ ở bên ngoài.

TIÊU THU' PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15: Gặp Nhau

Độc Cô Thiên Diệp bình phục tâm trạng kích động của mình, nói: "Sao chàng lại tới đây?"

Tử Tiêu đi qua đi, ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp, ngửi hương tóc của nàng thật sâu, nói: "Nhớ nàng, nên tới rồi. Nàng nhớ ta không?"

Độc Cô Thiên Diệp ôm thắt lưng hắn, cười khẽ nói: "Không có!"

Tử Tiêu nàng buông ra, kéo tay trái của nàng qua bên hông mình, xoay vòng tử ngọc còn có chút cực nóng, sau đó dờn trần địa, dùng ngón tay cái vuốt ve lưng nàng, giọng nói ở vang lên bên tai nàng: "Nó vừa mới nói cho ta biết, nàng rất kích động, tim đập rất nhanh. Không nhớ ta, thấy ta đến đây còn kích động như vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp lùi tay mình về, mặt hơi đỏ lên, nói: "Vừa nãy chạy trốn rất gấp, máu cung ứng không đủ, cho nên mới tim mới đập nhanh."

Tử Tiêu thấy Độc Cô Thiên Diệp còn mạnh miệng, bạc môi phủ bên tai nàng lập tức ngậm lấy vành tai của nàng, nàng sợ hãi "A!" một tiếng, quay đầu đi, giải cứu vành tai từ miệng hắn ra.

"Chàng làm gì vậy?" Độc Cô Thiên Diệp đánh một cái lên ngực hắn, khẽ nói.

Tử Tiêu nở nụ cười, nói: "Ta thử xem nàng có nhớ ta không? Nàng ngoài miệng nói không nhớ, ta phải tìm cách khiến nàng nói thật thôi!"

Độc Cô Thiên Diệp hung hăng vỗ vài cái lên ngực Tử Tiêu, nói: "Được rồi, nhớ chàng lắm! Vừa lòng chưa? !"

"Ừ, vừa lòng, vừa lòng!" Tử Tiêu gật đầu nói, gặt gao ôm nàng trong lòng, nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng, thật sự rất vừa lòng!

Người hương vị trên người nàng, thân thể luôn luôn vô dục vô cầu buộc chặt, cảm giác một cỗ nhiệt đi lưu thẳng xuống. Tuy rằng hắn rất muốn âu yếm nàng, nhưng hắn không có ham mê biểu diễn. Cho nên, nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Độc Cô Thiên Diệp ở hắn trong lòng lại gần trong chốc lát, đứng dậy lôi kéo tay hắn hướng lý đi, nói: "Ta mang chàng đi gặp sư tổ."

"Đợi chút..." Tử Tiêu kéo nàng lại.

"Sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tử Tiêu ngăn lại bả vai của nàng, nói: "Còn có người."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ra sau lưng hắn, nhìn thấy Thất Nguyệt mang theo một đám người chậm rãi chậm rãi đi tới bọn họ. Thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, Thất Nguyệt còn phất phất tay với nàng.

"Thất Nguyệt cũng tới rồi!" Độc Cô Thiên Diệp vẫy vẫy tay, nhìn thấy Thất Nguyệt tốc độ nhanh hơn, trong chớp mắt đi đến trước mặt nàng.

"Thiên Diệp, có nhớ ta không?" Thất Nguyệt làm một động tác vô cùng suýt dừng lại trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, vui cười hỏi.

Nhìn thấy Thất Nguyệt, Độc Cô Thiên Diệp cũng rất vui vẻ, nói: "Nhớ, đương nhiên là nhớ rồi! Sao chỉ có hai người các người, Hắc Tử

đâu?"

"Hắc Tử giữ nhà rồi ! Đều đi hết, dù sao cũng phải để người giữ nhà chứ !" Thất Nguyệt nói.

"Phốc xuy!" Lời nói của Thất Nguyệt làm cho nàng nghĩ tới con chó nhỏ bị xích ở cửa, vì thế nàng rất không phúc hậu nở nụ cười.

Tử Tiêu nhìn Thất Nguyệt và Độc Cô Thiên Diệp cười nói, lập tức mất hứng. Vừa nãy mình vẫn là dùng phương pháp đặc biệt mới làm cho nàng mở miệng, không nghĩ tới Thất Nguyệt vừa hỏi nàng đã nói .

"Ai nha, tiểu Đậu tử, đột nhiên ta cảm thấy không khí trở nên hơi chua, người người thấy không vậy?" Nhìn thấy Tử Tiêu xụ mặt, Thất Nguyệt cười nói, "Cũng không biết có phải mũi ta có vấn đề không."

Tiểu Đậu tử liếc mắt nhìn Thất Nguyệt một cái, không tiếp lời hẳn. Loại lời nói này quay về rõ ràng sẽ phải chịu trừng phạt hẳn mới sẽ không nói đâu! Hẳn đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Xin chào nữ chủ nhân tương lai, ta là tiểu Đậu tử!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tiểu Đậu tử, hơi kinh ngạc bọn Tử Tiêu ra ngoài còn mang theo trẻ con! Nàng sờ sờ đầu tiểu Đậu tử, nói: "Xin chào, tiểu Đậu tử!"

Tiểu Đậu tử thấy biểu tình thì Độc Cô Thiên Diệp biết nàng xem hẳn thành trẻ con, phiền muộn lau mặt một phen, cường điệu: "Nữ chủ nhân tương lai, ta không phải trẻ con!"

"Hả..." Độc Cô Thiên Diệp giật mình nhìn Tử Tiêu.

Tử Tiêu giải thích: "Tuổi của Tiểu Đậu còn lớn hơn thái gia gia."

"Hả ? ! Vậy sao ?" Đây là lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy kiểu người không lớn này, vừa nãy thật đúng là nghĩ hấn một đứa trẻ.

Tử Tiêu nhún nhún vai, trả lời nói: "Sau khi hấn đến mười hai tuổi thì không trưởng thành nữa. Khi nàng có thời gian hãy xem xem có thể trị liệu cho hấn không."

"Được. Chúng ta đi về trước, ta nhìn xem có thể trị liệu không trước." Độc Cô Thiên Diệp nói. Trước kia nàng cũng chưa từng gặp ca bệnh như vậy, không biết có phương pháp không.

Thất Nguyệt nhìn quân Diễm Tự phía sau, những người đó dưới ánh mắt Thất Nguyệt hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp lễ phép đáp lại, đối với khinh bỉ trong mắt bọn họ cười cười cho qua.

"Chúng ta vào thôi." Độc Cô Thiên Diệp kéo tay Tử Tiêu nói, "Các người đi theo bước chân của ta, tuy rằng nơi này ngăn không được các người, nhưng nếu các người xông vào, sẽ phá hư trận pháp." Nói xong nắm tay Tử Tiêu đi vào.

Trước khi đi Tử Tiêu liếc mắt nhìn quân Diễm Tự một cái, cái liếc mắt kia làm cho tập thể quân Diễm Tự rùng mình.

"Đi thôi." Thất Nguyệt nói xong đi lên theo, tiểu Đậu tử theo sát sau Thất Nguyệt. Theo sau là bọn Diễm Nhất Diễm Nhị.

Ban đầu quân Diễm Tự muốn đi lĩnh phạt, nhưng đột nhiên Tử Tiêu rời khỏi, Thất Nguyệt làm chủ nói cho quân Diễm Tự nhân cùng đến. Nếu tới một chuyến này làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục, từ đáy lòng nhận Độc Cô Thiên Diệp, vậy bọn họ trở về sẽ cam tâm tình nguyện đi lĩnh phạt!

Độc Cô Thiên Diệp mang bọn Tử Tiêu vào sơn cốc, vừa mới đi qua huyền trận thì nhìn thấy Mộng Thiên Quân nằm trên một thân cây.

"Hoan nghênh hoan nghênh !" Mộng Thiên Quân dùng dáng vẻ chủ nhân nói, nhưng người thì lại nằm trên chạc cây không có ý xuống. Hắn dùng tay gối đầu, nhìn người phía dưới: "A, quân Diễm Tự cũng đến đây sao? Có phải khoảng cách quá xa, muốn quan sát gần người không?"

Người của quân Diễm Tự bị Mộng Thiên Quân nói thì hơi không được tự nhiên, Diễm Nhất ho khan hai tiếng, nói: "Gặp qua Mộng Vương."

Tử Tiêu giương mắt nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Đa tạ."

"Ha ha, khách khí, khách khí!" Thái độ của Mộng Thiên Quân với Tử Tiêu thì không tệ, "Ai bảo ta đồng ý với muội muội ta chứ!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, vừa nãy còn không hiểu ra sao, giờ mới hiểu bọn họ nói gì. Nhưng với việc Mộng Thiên Quân thấy bất công vì mình bị tổn thương, nàng cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Ta không nghĩ người khác nên làm gì cho ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chúng ta về đi. Nhìn xem cho tiểu Đậu tử, sau đó cùng sư tổ đi hóa diệm sơn Lạp Mã."

"Được." Tử Tiêu gật đầu nói, Mộng Thiên Quân cũng nhảy xuống từ trên cây.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười với Tử Tiêu, mang bọn họ đi gặp Niệm Vân.

Niệm Vân và Bạch Đồng đang nói chuyện trong đại sảnh, vừa thấy Tử Tiêu, ông lập tức đứng lên, hành lễ với Tử Tiêu nói: "Tham kiến chí tôn đại nhân. Không biết chí tôn đại nhân giá lâm, Niệm Vân không tiếp đón từ xa, mong chí tôn đại nhân thứ tội!"

Tử Tiêu nhìn thấy Niệm Vân, cũng hơi kinh ngạc. Lúc trước hắn cũng không biết sư tổ Độc Cô Thiên Diệp là Đậu tướng quân trước kia.

"Đậu tướng quân, không nghĩ tới người đến nơi này tiêu điều tự tại ! Nơi này ngày quá không tẻ chứ ?" Tử Tiêu nói, "Ha ha, không nghĩ tới người cư nhiên là sư tổ của tiểu Diệp nhi!"

Niệm Vân vừa nghe lời này thì biết quan hệ của Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp không giống với, lại thấy bọn họ nắm tay, lập tức hiểu được .

"Ha ha, cảm ơn Chí tôn đại nhân khách lệ! Xin mời Chí tôn đại nhân ngồi!" Niệm Vân cười to, dẫn Tử Tiêu ngồi lên.

"Không cần, ta ngồi cùng tiểu Diệp nhi là được." Tử Tiêu nói, "Tiểu Diệp nhi ở đâu, ta sẽ ở đó, đây là hứa hẹn của ta với nàng."

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới đột nhiên Tử Tiêu lại nói như vậy, hơi ngượng ngùng, nói: "Sư tổ, ngài nhìn xem cho tiểu Đậu tử, hẳn là chuyện gì xảy ra vậy?"

Niệm Vân đã sớm chú ý tới tiểu Đậu tử, trong một đám người trưởng thành, dáng vẻ của hắn rất nổi bật.

Tử Tiêu không ngồi chủ vị, tự nhiên ông cũng không dám ngồi, đi vào ghế bên cạnh ngồi xuống, bảo tiểu Đậu tử đưa tay cho ông. Ông cẩn thận kiểm tra một chút, nói: "Tiểu Đậu tử trừ thân thể không lớn còn có bệnh trạng khác không?"

Tiểu Đậu tử lắc đầu, nói: "Không có, cái khác rất bình thường."

"Cái này kỳ lạ." Niệm Vân thu tay mình lại, nói, "Người không chỉ có bên ngoài không lớn, cơ năng khác của thân thể cũng dừng lại ở giai đoạn hơn mười tuổi, theo lý thuyết, theo tuổi tăng trưởng sẽ càng ngày càng không thoái mái, nhưng người lại phản ứng gì cũng không có. Kỳ lạ, kỳ lạ!"

"Sư tổ, tiểu Đậu tử thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Niêm Vân lắc đầu, nói: "Ta cũng tra không ra. Thật có lỗi!"

Ánh sáng trong mắt Tiểu Đậu tử âm đạm một ít, cười cười, nói: "Không sao, ta đã quen rồi."

Độc Cô Thiên Diệp nghe ra cô đơn và bất đắc dĩ trong lời nói của tiểu Đậu tử, nhìn thấy tươi cười chua sót của hắc, đi tới nói: "Nhất định có biện pháp ! Có thể cho ta xem thử không?"

Tiểu Đậu tử gật gật đầu, đưa tay mình ra, nói: "Được."

Độc Cô Thiên Diệp thử một chút, dùng phương pháp bình thường thật sự tra không ra có gì đặc biệt, nàng thu tay, nhìn tiểu Đậu tử, nói: "Quả thực dùng phương pháp bình thường tra không ra cái gì. Ta muốn dùng phương pháp khác, có lẽ có thể tra ra nguyên nhân, nhưng quá trình này rất đau đớn, hơn nữa có lẽ kết quả vẫn như vậy. Người muốn thử không?"

Tiểu Đậu tử không chút do dự, gật đầu nói: "Muốn!"

Độc Cô Thiên Diệp lấy một viên đan dược ra cho hắc ăn, nói: "Thứ này làm cho thân thể người hạ nhiệt độ, bảo vệ nội tạng người. Lát nữa ta sẽ dùng hỗn độn lực bao vây thần hỏa chạy một vòng trong thân thể người, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân."

Tiểu Đậu tử ăn đan dược, nói: "Sao cũng được, ta tin tưởng người!"

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, cười rất vui vẻ, nàng biết, hắc thật sự tiếp nhận nàng rồi.

"Người điều động hỗn độn lực trong thân thể của người bảo vệ ngũ tạng lực phủ đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, mở ra tay phải mình, "Xích" một tiếng, một đốm lửa xuất hiện trong tay nàng.

Viêm vừa ra tới, nhiệt độ trong phòng chợt tăng lên, mọi người không thể không vận linh lực chống cự. Tuy Độc Cô Thiên Diệp đã khống chế nhiệt độ, nhưng Viêm vừa mới tiến hóa Thần hỏa, còn chưa thể tự khống chế, cho nên nhiệt độ lập tức tăng rất cao.

"Bạch Đồng, người đi xuống trước đi." Niệm Vân thấy Bạch Đồng ứng phó hơi cố hết sức, nói.

Bạch Đồng biết thực lực của mình, hành lễ với mọi người, sau đó lui đi ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi ngưng tụ hỗn độn lực bao vây Viêm lại, chờ Viêm bị bao lại hoàn toàn, nhiệt độ trong phòng mới hạ xuống. Nàng nhìn thoáng qua tiểu Đậu tử, thấy hắn đã chuẩn bị tốt, hít sâu một hơi, sau đó áp tay vào bàn tay hắn, đánh Viêm vào trong thân thể hắn.

Viêm vừa tiến vào thân thể tiểu Đậu tử, hắn lập tức cảm thấy mình giống như muốn bốc cháy lên, mồ hôi không ngừng rơi xuống. Độc Cô Thiên Diệp dán tay lên tay hắn, nhắm mắt, cho thần thức của mình đi theo Viêm chạy trong thân thể hắn.

Những người khác trong phòng nín thở nhìn hai người, sợ mình thở mạnh sẽ quấy nhiễu bọn họ.

Quân Diễm Tự nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp có hỗn độn lực, trong lòng kinh ngạc một phen. Đa số tinh lực của bọn họ dùng trên việc chú ý hành động của Ngu Hành, thật ra cũng không hiểu biết Độc Cô Thiên Diệp.

Mọi người thấy vẻ mặt tiểu Đậu tử đau đớn, trong mắt hơi đau lòng. Tuy Tiểu Đậu tử vẫn không lớn, nhưng mọi người trong Cửu Thiên Huyền Giới rất thích hắn, đau lòng vì hắn. Nhìn hắn mỗi ngày vụng trộm đau lòng, mọi người đều muốn bệnh của hắn nhanh chóng được chữa khỏi.

Thần thức Độc Cô Thiên Diệp đi theo Viêm chạy trong thân thể tiểu Đậu tử, vẫn không phát hiện điều gì khác thường, khi đi vào trái tim của hắn, đột nhiên phát hiện trên đó có một tầng băng mỏng, nàng lại nhìn nhìn khí quan khác của hắn, phát hiện trên đó cũng có một tầng băng, chuyện này làm nàng hoảng sợ. Nàng điều chỉnh nhiệt độ của Viêm lên cao một chút, phát hiện toàn bộ thân thể tiểu Đậu tử cơ hồ đều bị băng đông lại!

"Nhất định có ngọn nguồn!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn băng bị Viêm nung ra, nghĩ. Nàng lại chạy một phen trong thân thể tiểu Đậu tử, ở chỗ nguồn huyệt lực của hắn phát hiện một bông tuyết nhỏ, bông tuyết nhỏ kia hé ra hợp lại, như là đang ngủ.

Độc Cô Thiên Diệp muốn đi sát vào nhìn, nhưng nghĩ đến bây giờ Viêm còn chưa thể khống chế nhiệt độ của mình, nguồn huyệt lực lại là nơi rất yếu ớt trên thân thể con người, chậm rãi lui về.

Rút Viêm ra thân thể tiểu Đậu tử, Độc Cô Thiên Diệp mở mắt ra, thở phào nhẹ nhõm thật dài, nhìn tiểu Đậu tử mồ hôi đầm đìa, hỏi: "Người thế nào?"

Tiểu Đậu tử thấy Độc Cô Thiên Diệp có chút mệt mỏi, nói: "Ta còn tốt."

Lúc vừa mới bắt đầu quả thực thân thể hắn như bị đốt cháy, cực nóng khó nhịn. Sau đó thân thể giống như tự động hạ nhiệt độ, thân thể không khó chịu như vậy nữa.

"Thiên Diệp, thế nào? Điều tra ra sao?" Vẻ mặt Thất Nguyệt chờ mong nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lại lắc lắc đầu. Như vậy làm cho Thất Nguyệt cùng quân Diễm Tự nóng nảy. "Người vừa gật đầu vừa lắc đầu là có ý gì? Ôi chao ôi chao, nói nhanh lên đi!"

Tử Tiêu rót nước cho Độc Cô Thiên Diệp, trừng mắt nhìn bọn Thất Nguyệt một cái, đưa cốc nước đến bên môi nàng, dịu dàng nói: "Uống miếng nước trước."

Vừa nãy ở trong thân thể tiểu Đậu tử, thần thức của nàng vẫn căng thẳng cao độ, sợ có chút sai lầm, sẽ tổn thương tiểu Đậu tử, cho nên giờ quả thực hơi mệt. Nàng uống nước Tử Tiêu đưa tới, nói: "Toàn thân Tiểu Đậu tử bị một tầng băng bao lại, hẳn là cái tầng băng kia đông thân thể hẳn lại, cho nên mới sẽ xuất hiện thân thể ngừng lớn lên."

"Tầng băng?" Thất Nguyệt kinh ngạc hỏi, "Trong thân thể hẳn sao có thể có tầng băng?"

"Ta tìm một vòng trong thân thể hẳn, ở chỗ nguồn huyền lực của hẳn nhìn thấy một bông tuyết nhỏ. Cảm thấy nó hẳn là có linh thức, nhưng giống như đang hôn mê." Độc Cô Thiên Diệp uống xong cốc nước, nói, "Viêm vừa vừa mới tiến hóa thần hỏa, còn chưa thể tự mình khống chế, vì không tổn thương tới tiểu Đậu tử, nên không tiến hành một bước tra xét."

"Tiểu Đậu tử, sao trong thân thể ngươi lại có thể có thứ đó?" Thất Nguyệt hỏi.

Tiểu Đậu tử lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết nữa!"

"Có thể lấy ra không?" Tử Tiêu nhìn đáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp mỗi mệt, đau lòng không thôi.

"Giờ ta cũng không biết, xem xem sách cổ mới được." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Như vậy đã tốt lắm, ít nhất đã biết nguyên nhân." Tiểu Đậu tử cũng chú ý tới mỗi mệt trong mắt Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Làm người chịu khổ, cảm ơn người!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Cảm tạ cái gì, ta cũng không làm gì mà! Chờ ta tìm được phương pháp, lại trị nó cho người." Nói xong nhìn Niệm Vân, nói: "Sư tổ, con về nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta xuất phát đi."

Niệm Vân nhìn mặt Độc Cô Thiên Diệp tái nhợt, nói: "Con muốn nghỉ ngơi thêm hai ngày không?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, tình hình lúc này đã không thể chấp nhận nàng lãng phí thời gian !

Giờ nàng đã chống đối Ngu Hành trực tiếp, cuộc sống an an ổn ổn mà nàng muốn đã thành hy vọng xa vời. Làm thống trị giả của thế giới này, lực lượng của hắc mạnh như vậy, tùy thời sẽ phát hiện nàng, nàng phải mau chóng làm cho mình mạnh lên!

"Vậy được rồi. Hôm nay về nghỉ ngơi cho tốt, khôi phục tinh thần lực của con." Niệm Vân nói, "Ta sẽ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ, con cứ yên tâm đi."

"Cảm ơn sư tổ." Độc Cô Thiên Diệp nói xong rời đi, Tử Tiêu đi theo nàng luôn.

"Các vị, ta cho người chuẩn bị một viện cho các người, chỗ ở đơn sơ xin hãy bao dung." Niệm Vân nói xong, mang bọn họ đi nghỉ ngơi .

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu về viện của nàng. Vừa đến phòng, Tử Tiêu đã ôm lấy nàng, nói: "Có mệt không?"

"Còn tốt." Độc Cô Thiên Diệp ôm lại Tử Tiêu, vùi đầu mình vào ngực hắc, ngửi hương từng quen thuộc trên người hắc, trái tim vẫn hơi nóng nảy chậm rãi tĩnh lại.

Tử Tiêu dùng tay phải vuốt ve đầu nàng, nói: "Đi ngủ một giấc đi, khôi phục cho tốt."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi vào bên giường, cởi giày, ngẩng đầu hỏi Tử Tiêu: "Chàng thì sao?"

Tử Tiêu ngồi vào mép giường, nhìn thấy biểu tình hậu tri hậu giác của Độc Cô Thiên Diệp, lập tức đẩy nàng ngã xuống giường, đá rơi giày mình, ôm nàng, giọng nói hơi nặng nề: "Đương nhiên ta ngủ cùng nàng!"

Bị Tử Tiêu đè nặng, Độc Cô Thiên Diệp không khỏi đỏ mặt, tuy rằng hai người cũng từng ngủ cùng giường, nhưng tư thế mờ ám như vậy là chưa từng có. Nàng đẩy hẳn một chút, nói: "Chàng mau đi xuống!"

"Không!" Tử Tiêu nói xong, hôn xuống môi đỏ mọng của Độc Cô Thiên Diệp, nhắm nháp ngọt ngào nhưng nhớ đã lâu.

"Ngô." Độc Cô Thiên Diệp bị Tử Tiêu hôn, cảm nhận được nỗi nhớ của hắn, đau lòng của hắn, dịu dàng của hắn. Cảm giác mê muội này, làm cho nàng nhin không được phát ra một tiếng than ái muội.

Tử Tiêu nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp phát ra thanh âm, hôn càng điên cuồng, đầu lưỡi truy đuổi cái lưỡi thơm tho trong miệng của nàng, nhưng này đã không thỏa mãn được hắn. Hắn hơi nghiêng thân mình đi một chút, tay phải đặt lên mềm mại của nàng, cảm giác no đủ đầy đà tràn ngập tay hắn, làm cho hạ phúc hắn một đoàn tà hỏa, phút chốc bốc lên dựng lên, cho đến não bộ, lửa nóng ** kia, làm cho hắn khó có khống chế mình.

Độc Cô Thiên Diệp cũng cảm thấy thân thể hắn khác thường, mặt tái nhợt nháy mắt đỏ bừng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn đôi môi nàng hơi sưng đỏ, hai mắt mờ mịt, tựa đầu chôn ở gáy của nàng, miệng thở hổn hển, giọng khàn khàn nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài một lát."

Nói xong, Tử Tiêu lập tức xoay người đứng lên, ngay cả hài cũng không mang đã đi ra ngoài. Hắn sợ mình còn như vậy sẽ không chế không được bản thân !

Độc Cô Thiên Diệp nằm ở trên giường, quay đầu nhìn bóng dáng hốt hoảng trốn đi của Tử Tiêu, đột nhiên cười. Lại nhìn giày của hắn còn để bên giường, trong mắt đều là ý cười.

"Ngốc thật!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói một câu, sau đó ôm chăn nhắm mắt ngủ.

Bởi vì phải không chế Viêm, nàng quả thực mệt chết đi, chờ Tử Tiêu bình phục lại quay về, nàng đã ngủ sâu.

Tử Tiêu đi đến bên giường, nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi của mình. Nữ nhân khác hắn nhìn cũng không nhìn một cái, nhưng nàng thì chỉ cần một cái hôn, khiến cho hắn không kiềm chế được. Hắn đá giày mình bên giường một chút, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Nhìn gương mặt Độc Cô Thiên Diệp ngủ say, hắn nằm bên người nàng, ôm nàng lâu vào trong lòng mình. Nhẹ nhàng mà hôn lên trán nàng, nói câu: "Yêu tinh!"

Thân mình Độc Cô Thiên Diệp giật giật, giống như tỉnh lại chưa tỉnh, tìm tư thế thoải mái nhất trong lòng hắn, lại nặng nề ngủ.

Khi tỉnh lại Độc Cô Thiên Diệp đã là ngày hôm sau . Còn chưa mở to mắt đã ngửi đến một cỗ từng hương thảo nhiên, nàng nhin không được cong khóe miệng.

"Nàng tỉnh?" Giọng của Tử Tiêu vang lên từ đỉnh đầu.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy Tử Tiêu cúi đầu nhìn mình, gật gật đầu, nói: "Giờ là lúc nào?"

"Buổi sáng ngày hôm sau. Sư tổ nàng đã phái người lại đây nói, nàng thu thập xong là có thể đi rồi." Tử Tiêu nói, "Cảm giác thế nào?"

"Tốt lắm." Độc Cô Thiên Diệp nói. Vẫn ngửi mùi hương của hắn, làm nàng ngủ thật sự an ổn. Nàng đã lâu không có ngủ yên như vậy, cho nên mới có cảm giác ngủ đã lâu.

"Chúng ta rời giường thôi." Tử Tiêu nói.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp cong thắt lưng, nhìn thấy Tử Tiêu vẫn không nhúc nhích, hỏi: "Sao chàng còn không dậy?"

"Tay của ta." Tử Tiêu cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe hắn nói, mới phát hiện tay hắn còn làm gối đầu cho mình, nàng xoay người đứng lên, nói: "Ha ha, không chú ý."

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ của nàng, một phen kéo nàng đến nằm trên người mình, một bàn tay ôm bả vai của nàng, một bàn tay vỗ đầu nàng, đôi môi thật sâu hôn lên.

"Ta còn chưa đánh răng đâu!" Độc Cô Thiên Diệp ngửa đầu về phía sau, ý đồ rời khỏi môi hắn, miệng kháng nghị.

"Ta không ngại." Tử Tiêu mãnh liệt đuổi theo, không chịu buông nàng.

"Ta để ý, chàng cũng chưa đánh răng!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy vừa vặn cùng nhau." Tử Tiêu nói xong, làm sâu cái hôn này. Chờ hắn cảm thấy mỹ mãn, mới buông nàng ra. Nhìn thấy nàng nổi giận, cười nói: "Hôn chào buổi sáng!"

"Chàng cũng không ghét bỏ!" Độc Cô Thiên Diệp trừng hắn.

"Chỉ cần là nàng, dù thế nào ta cũng không ghét bỏ!" Tử Tiêu nói, "Nàng còn nằm trên người ta, có phải có ý tưởng gì không? Khụ khụ, ta không ngại ở dưới đâu. Chẳng qua chuyện này nhất thời hoàn thành không được, sư tổ nàng sẽ chờ đến vội."

Nói xong hắc cười ha ha, Độc Cô Thiên Diệp tức giận đến đánh một cái lên ngực hắc, hắc đau thét lớn một tiếng.

"Hừ, cho ngươi miên man suy nghĩ!" Hai tay Độc Cô Thiên Diệp nhấn một cái trước ngực hắc, đỡ mình đi lên. Nhưng khi xuống tay dung lực lớn ‘một chút’, khi buông tay lại đánh một chút.

Tử Tiêu ôm ngực mình, nói: "Tiểu Diệp nhi, nàng muốn mưu sát chồng hả? !"

Nhìn thấy dáng vẻ khoa trương của hắc, Độc Cô Thiên Diệp nhận không được bật cười. Mang giấy, thu thập xong thì đi ra ngoài tìm Niệm Vân .

Hỏa Linh Châu, ta đến đây!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16: Hỏa Diệm Sơn Lạp Mã

Độc Cô Thiên Diệp ở trong viện chờ Tử Tiêu đi ra, cùng hắn đi tìm Niệm Vân. Khi đến Ly viện nhìn đến những người khác đã có mặt, cũng chỉ thiết hai người bọn họ.

"Sư tổ." Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với Niệm Vân.

Thất Nguyệt đang nói chuyện phiếm với Mộng Thiên Quân, nghe thấy giọng Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cuối cùng người cũng đến rồi sao, ta còn tưởng người cần nghỉ ngơi hai ngày nữa đó!"

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Thất Nguyệt, không tiếng động uy hiếp hắn.

"Thiên Diệp, người thật sự phải đi hỏa diệm sơn Lạp Mã sao?" Bạch Đồng đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, thân thiết hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hỏa diệm sơn Lạp Mã, nàng không thể không đi ! Nàng không chỉ có phải đi, còn nhất định phải thu phục Hỏa Linh Châu!

"Ta nghe sư phụ nói, nơi đó rất nguy hiểm, người..." Bạch Đồng lo lắng nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Đồng Đồng, ta phải đi, ta không có đường lui !"

Bạch Đồng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thở dài: "Được rồi, vậy người nhất định phải chú ý an toàn."

"Ừ, ta biết đến." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lúc trước là ta không đúng, vẫn không xin lỗi người. Giờ cho ta nói xin lỗi với người, hy vọng người đừng ghi hận sự thúc."

"Ta hiểu được, cũng không ghi hận sự thúc." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Gia Cát Tiêu Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ mình lúc trước cư nhiên làm ra chuyện như vậy, vô cùng xấu hổ. Kéo tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Chúng ta chờ người trở về!"

Niệm Vân đi tới sau nói: "Chúng ta đi thôi."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Nếu không các người cứ ở đây đi, ta và sư tổ đi là được."

Mộng Thiên Quân biết nàng là sợ thể chất của mình đi vào trong đó khó chịu, nói: "Ta nhanh chân đến xem người thu phục Hỏa Linh Châu kia thế nào. Tốt xấu gì ta cũng là vương địa ngục Vô Gian, chút hỏa diễm nho nhỏ này ta còn chưa thể tạo thành thương tổn gì. Cùng lắm thì đến lúc đó ta cách xa một chút là được."

Thất Nguyệt gật đầu nói: "Ta cũng phải đi . Người đi hỏa diệm sơn Lạp Mã, sao có thể thiếu ta chứ ? !"

Độc Cô Thiên Diệp chỉ nói ý kiến của mình, nếu bọn họ kiên trì, nàng cũng không phản đối nữa. Mọi người đi ra ngoài, nhìn thấy Lưu Vân đứng

bên ngoài chờ bọn họ, Tiểu Bạch Cầu đứng trên vai của hắn ăn linh quả. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Tiểu Bạch Cầu đập bả vai Lưu Vân một cái, lập tức nhảy tới trong lòng Độc Cô Thiên Diệp.

"Khả khả, hai ngày nay người ta cũng không nhìn thấy người, có phải người không cần người ta rồi không?" Trong mắt to Tiểu Bạch Cầu nước mắt lưng tròng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, linh quả trong móng vuốt cũng không ăn.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu, nói: "Không phải người thích ở cùng Lưu Vân sao, ta còn tưởng rằng người chơi thật vui vẻ đó!"

"Nhưng người ta lâu như vậy không nhìn thấy khả khả, người ta nhớ khả khả lắm." Tiểu Bạch Cầu cọ cọ trước ngực Độc Cô Thiên Diệp.

Tiểu Bạch Cầu vốn là vô tình, lại làm cho Tử Tiêu xụ mặt. Hắn đi qua, nắm Tiểu Bạch Cầu lên, một tay ném nó tới trong lòng Lưu Vân, nói: "Thích thì ngốc nhiều chút đi."

Độc Cô Thiên Diệp buồn cười nhìn Tử Tiêu, không nói gì thêm. Chờ Niệm Vân gọi ra chim đại bàng của ông ra, đoàn người bay đi hỏa diệm sơn Lạp Mã.

Hỏa diệm sơn Lạp Mã nằm ở cực tây của đại lục Phượng Vũ, bởi vì lửa trên núi trăm vạn năm không tắt, phạm vi trăm vạn hecta là sa mạc, thậm chí ngay cả một ốc đảo cũng không có.

Sau khi vào sa mạc, Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Mộng Thiên Quân, phát hiện hắn cũng không có gì không thoải mái, mới đưa đặt tâm tư mình lên đám lửa hừng hực trước mặt.

Tử Tiêu nắm tay Độc Cô Thiên Diệp nặng nề mà nhéo một chút, kéo suy nghĩ Độc Cô Thiên Diệp lại.

"Làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ cho nên hỏi.

"Thứ ma quỷ kia, đã sống hơn trăm vạn năm, nàng đừng quan tâm hẳn!" Tử Tiêu nhỏ giọng lên án.

"Ngạch!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ Tử Tiêu, phù một tiếng cười ra. Tiến đến bên tai hắn, nói "Chàng đây là ăn dấm hả?"

Hơi thở ấm áp phun trên lỗ tai Tử Tiêu, làm cho hắn muốn ôm nàng lại đây hung hăng hôn nàng!

"Hừ hừ, nàng hẳn là quan tâm quan tâm ta nhiều hơn!" Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi thẳng thân thể, nói: "Mặc kệ ta thắng cấp mau cỡ nào, chàng cũng lợi hại hơn ta, sao lại cần ta quan tâm chàng!"

Nàng vẫn đoán không ra thực lực của hắn, giờ mình đã là thần tôn, vẫn không cảm nhận được cấp bậc hắn như cũ!

"Nàng muốn biết cái gì, ta đều nói cho nàng mà!" Tử Tiêu cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp hừ hừ hai tiếng, quay sang một bên không để ý tới hắn. Tử Tiêu lại bám lên đỡ nàng.

Người của quân Diễm Tự nhìn dáng vẻ Tử Tiêu đối xử Độc Cô Thiên Diệp, đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tiểu Đậu tử thậm chí ngửa mặt lên trời cảm thán: " Đây thật sự là chủ thượng sao? Có phải chúng ta hoa mắt rồi không? Tiểu nam nhân này nhất định không phải chủ thượng của chúng ta!"

Phi hành hơn một tháng, cuối cùng bọn Độc Cô Thiên Diệp cũng đến trung tâm sa mạc Lạp Mã. Tuy từ rất xa đã thấy được hỏa diệm sơn Lạp Mã, nhưng đi vào núi Lạp Mã mới chính thức cảm nhận được nó độ nóng của nó.

"Đây là hỏa diễm sơn Lạp Mã!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn một con hỏa long kéo dài, trên tảng đá trụi lủi bay từng đợt từng đợt lửa nóng, cảm khái.

"Tuy nơi này không có linh thú, nhưng hỏa diễm này đã thiêu đốt trăm vạn năm, còn do Hỏa Linh Châu dẫn phát, chỉ sợ sớm đã sinh ra linh trí rồi." Niệm Vân nói, "Sau khi đi vào mọi người phải cẩn thận."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Sư tổ, một mình con đi vào, mọi người chờ bên ngoài."

"Không được!" Niệm Vân phủ định trước tiên, "Sao chúng ta có thể cho con đi vào một mình!"

Thất Nguyệt cũng không đồng ý, nói: "Chúng ta đều đến đây, dù thế nào cũng phải đi vào cùng người chứ!"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta có Viêm, khi ở bên trong có thể cam đoan an toàn của mình."

"Vậy cũng không được. Viêm là lửa, theo cấp bậc, nó phải phục tùng Hỏa Linh Châu. Cũng không thể chân chính bảo vệ con an toàn." Niệm Vân lắc đầu nói.

"Con còn có thứ này." Độc Cô Thiên Diệp lấy Thủy Linh Châu ra, nhất thời cảm giác mát mẻ tràn ngập, làm cho mọi người cảm thấy sáng khoái một trận.

Niệm Vân nhìn thấy Thủy Linh Châu, không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp cư nhiên ngay cả thứ này cũng có, nói: "Haizz, vậy tự con cẩn thận!"

"Ta nhìn nàng." Tử Tiêu vượt mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hiểu ý của Tử Tiêu. Nếu nàng có chuyện gì, hẳn sẽ vọt vào trước tiên, mặc dù hỏa diễm này cũng sẽ làm hấn

bị thương !

"Khả khả, người ta cùng đi với người!" Tiểu Bạch Cầu nhảy từ trên người Lưu Vân đến trên vai Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu xuống, nói: "Cầu cầu, người ở chỗ này chờ ta được không? Lưu Vân chơi với người, ta trở về rất nhanh."

"Không tốt! Người ta muốn đi cùng với khả khả, người ta muốn khả khả, không cần Lưu Vân, ô ô, người ta cùng đi với khả khả!" Trực giác nói cho nó lần này đi Độc Cô Thiên Diệp sẽ rất nguy hiểm, nó phải cùng với nàng.

"Người nói như vậy, Lưu Vân sẽ làm bị tổn thương nha!" Độc Cô Thiên Diệp đón được Tiểu Bạch Cầu đang rơi nước mắt tí tách, thổi mạnh cái mũi nhỏ của nó nói.

"Người ta mặc kệ! Người ta muốn cùng khả khả mà!" Lần này Tiểu Bạch Cầu mặc kệ Độc Cô Thiên Diệp nói thế nào, thái độ rất kiên quyết, móng vuốt nhỏ vẫn cầm ngón tay Độc Cô Thiên Diệp không thả, "Nếu khả khả không mang người ta theo, chờ người đi vào, người ta sẽ tự đi!"

Độc Cô Thiên Diệp không rõ lần này vì sao Tiểu Bạch Cầu kiên quyết như vậy, sợ nó thật sự ở tự chạy vào, đặt nó ở trên vai, nói: "Nếu người không thoải mái thì nói cho ta, ta thu hồi người vào không gian." Không gian, tự nhiên là nói Luyện Yêu Hồ.

Tiểu Bạch Cầu thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý , gật đầu nói: "Được."

Độc Cô Thiên Diệp lại liếc mắt nhìn Tử Tiêu một cái, phi thân vào hỏa diệm sơn Lạp Mã. trong nháy mắt nàng đi vào, thân thể Tử Tiêu giật giật, nhưng bị hắc khống chế lại, chỉ là đôi tay đã nắm thành quyền!

Quân Diễm Tử thấy Độc Cô Thiên Diệp không có một tia lùi bước, trong lòng đều hơi bội phục dũng khí của nàng!

Sơn mạch Lạp Mã này, dù là bọn họ đi vào, trong lòng cũng có một tia sợ hãi, không nghĩ tới nàng cư nhiên đầu cũng không quay lại mà đi vào! Nếu nữ tử bình thường, y theo trình độ Tử Tiêu sủng nàng, chắc chắn sẽ để Tử Tiêu đi theo bảo vệ nàng.

Quả nhiên nữ tử này là khác biệt!

Đại bàng chở mọi người đi theo Độc Cô Thiên Diệp về phía trước, nhưng nàng ở trong hỏa diễm, bọn họ ở ngoài hỏa diễm. Tất cả người trên Đại bàng đều nhìn nàng trong hỏa diễm.

Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi đại bàng không lâu, dùng thần hỏa bao bọc mình lại, hỏa diễm với hỏa diễm, trong nháy mắt nàng đi vào, nàng nghe thấy một tiếng xích.

Hỏa diễm sơn Lạp Mã, nhìn từ xa như một viên ruby, sau khi đi vào mới biết, bên trong ruby là than đá màu đen.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn cả ngọn trước mắt đều là nham thạch màu đen, nghĩ Hỏa Linh Châu sẽ ở đâu. Có Viêm ngăn cản, hỏa diễm nơi này đều cách xa nàng mấy thước, ở bên người nàng hình thành một vòng tròn hình chân không.

"Khả khả, người có biết Hỏa Linh Châu ở đâu không? Giờ chúng ta chạy đi đâu?" Tiểu Bạch Cầu ghé vào vai của nàng, nhìn nơi nơi đều là núi non như nhau, dùng móng vuốt cào quần áo trên vai nàng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, cảm thấy nhìn thế nào cũng giống nhau. Nàng lấy Mộc Linh Châu ra, nói: "Người dẫn chúng ta đi tìm Hỏa Linh Châu đi."

Tiểu Bạch Cầu nhìn Mộc Linh Châu, hỏi: "Nó có thể mang chúng ta đi không?"

Độc Cô Thiên Diệp cũng không xác định, nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng giữa Linh Châu với nhau hẳn là sẽ có cảm ứng. Thử xem đi! Mộc Linh Châu, đi!"

Mộc Linh Châu vốn chuyển động trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nghe lệnh Độc Cô Thiên Diệp, tự xoay tròn vài vòng, sau đó bay đi trung tâm hỏa diễm sơn Lạp Mã.

Tốc độ của Mộc Linh Châu, rất nhanh, Độc Cô Thiên Diệp nói với Tiểu Bạch Cầu "Bám chắc!" Sau đó toàn lực đuổi theo. Dù vậy, nàng cũng nhìn không thấy bóng dáng Mộc Linh Châu, chỉ là dựa vào liên hệ với nó mới biết được phương hướng của nó.

Chim đại bàng trên không thấy Độc Cô Thiên Diệp chạy, nó cũng bay theo, để người trên lưng nó có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn chạy, càng đi sâu vào trong, nhiệt độ càng cao. Rất nhiều ngọn lửa công kích tới nàng, nhưng đều bị Viêm cản lại. Những ngọn lửa này đó vẫn kém Viêm rất nhiều.

Chạy khoảng nửa ngày, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy càng vào trong, hỏa diễm càng ít, nhưng nhiệt độ xung quanh lại càng ngày càng cao. Nàng để băng tâm không ngừng vận chuyển lãnh khí trong thân thể mình, đồng thời lấy Thủy Linh Châu ra để hạ nhiệt độ trực tiếp. Dù vậy, khi nàng đi vào một chân núi ở trung tâm không có hỏa diễm, nàng vẫn cảm thấy loại nhiệt độ này cơ hồ hòa tan nàng như cũ.

Tiểu Bạch Cầu cũng rất khó chịu, lúc trước Độc Cô Thiên Diệp muốn thu nó vào Luyện Yêu Hồ, bị nó khóc cự tuyệt. Nhìn thấy ngọn núi cao ngất trong mây, Tiểu Bạch Cầu thở gấp ra nhiệt khí hỏi: "Tỷ tỷ, Hỏa Linh Châu ở trên đó hả?"

"Hắn là ở đó. Ít nhất Mộc Linh Châu ở trên đó." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nhiệt độ nơi này cao như vậy, cao hơn bên ngoài rất nhiều, nếu không có Hỏa Linh Châu thì có không khả năng."

"Vậy chúng ta đi lên đi." Tiểu Bạch Cầu cơ hồ đã dựa vào trên vai Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, tính bay lên, lại phát hiện nơi này cấm không. Muốn dùng bộ pháp Phiêu Miểu chạy lên, mới vừa đi hơn một nửa thì phát hiện hành động không tiện, không khí giống như bị cô đọng lại, làm cho nàng chạy không được nữa.

"Xem ra tới nơi này phải đi lên." Độc Cô Thiên Diệp dừng lại, hơi bất đắc dĩ nói.

"Nhiệt độ nơi này cao như vậy, nếu ở đây lâu sẽ rất khó chịu ." Tiểu Bạch Cầu kêu lên.

"Không có biện pháp khác. Viêm, người che chở ta!" Có Viêm, nàng mới có thể miễn cưỡng làm mình không khó chịu như vậy.

Nhưng, đi hơn một nửa, Viêm chậm rãi ử rũ xuống, hỏa diễm bao bọc Độc Cô Thiên Diệp đều bị tắt. Độc Cô Thiên Diệp cảm nhận được, đó là một loại thần phục.

Khó trách ngọn núi này không có hỏa diễm thiêu đốt! Độc Cô Thiên Diệp nghĩ.

Lúc này, đột nhiên Mộc Linh Châu từ phía trên bay xuống, dừng lại trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, sau đó xoay tròn, hình như có ý muốn trao đổi với nàng tình huống trên đó. Nhưng Mộc Linh Châu không thể nói chuyện, biểu đạt với Độc Cô Thiên Diệp thật lâu, nàng cũng không có hiểu được ý của nó.

"Mộc Linh Châu, sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp đưa tay ra, để Mộc Linh Châu rơi xuống trong lòng bàn tay nàng.

Mộc Linh Châu chuyển động trong lòng bàn tay nàng, một lát lăn về phía đỉnh núi hai cái, một lát lại xoay quanh trong tay nàng.

"Nó nói, Hỏa Linh Châu bảo cho người đi." Đản Đản nhìn không được, phiên dịch thay nàng.

"Đi lên đi? !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mộc Linh Châu, nói, "Là ý này sao?"

Mộc Linh Châu chuyển động cao thấp, xem như gật đầu .

Lúc này Đản Đản còn nói: "Hỏa Linh Châu còn nói người không thể mượn dùng ngoại lực gì!"

"Như vậy khả khả sẽ bị nướng thành thịt nướng !" Tiểu Bạch Cầu lắc đầu nói.

"Hỏa Linh Châu đã nói, hắn là nhìn phân lượng bọn Mộc Linh Châu mới không có hóa người thành tro tàn, nếu người ngay cả chuyện này cũng làm không được nói, vậy hắn sẽ trực tiếp nướng người!" Đản Đản nói xong, Mộc Linh Châu lại chuyển động cao thấp.

Độc Cô Thiên Diệp nghe Đản Đản phiên dịch, nói: "Sao ta nghe thấy vui sướng khi người gặp họa trong lời nói của người vậy ? !"

"Khụ khụ, " Đản Đản giả bộ ho khan một chút, nói: "Có sao? Không có đâu ! Cảm giác của người sai lầm rồi."

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nhìn người từng là Thần Sáng Thế bị vòng tay trước kia của làm khó, trong lòng hắn cảm thấy rất thích! Cũng đúng như nàng nói là vui sướng khi người gặp họa, ha ha ha!

Nếu Đản Đản ở bên ngoài, Độc Cô Thiên Diệp nhất định sẽ nắn mặt hắn. Rõ ràng như vậy, còn dám nói không có? !

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Viêm lại, dáng vẻ ủ rũ của nó bây giờ cũng không thể giúp nàng ngăn cản bao nhiêu nhiệt lượng. Sau đó nàng nhét Thủy Linh Châu vào trong lòng Tiểu Bạch Cầu, nói: "Người ôm nó đi!"

Sau khi thu hồi Viêm, Tiểu Bạch Cầu lập tức cảm thấy nóng đến hít thở không được, đang lúc nó thở không nổi, Độc Cô Thiên Diệp nhét Thủy Linh Châu vào trong lòng nó, cảm giác mát mẻ làm cho nó thư thái hơn nhiều.

"Khả khả, người cho người ta Thủy Linh Châu, người làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

"Người không nghe Đản Đản nói sao, Hỏa Linh Châu bảo ta không thể mượn ngoại lực gì, Thủy Linh Châu này đương nhiên ta không thể dùng. Cầu Cầu, người đồng ý với ta, nhất định phải ở trên vai ta, mặc kệ gặp chuyện gì cũng không thể rời khỏi, bằng không ta sẽ lập tức thu người vào Luyện Yêu Hồ!" Độc Cô Thiên Diệp nói,

Tiểu Bạch Cầu nghe Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, lại khóc lên, nói: "Người ta không đi Luyện Yêu Hồ, người ta muốn đi cùng với khả khả!"

"Vậy người đồng ý lát nữa mặc kệ chúng ta gặp chuyện gì, người cũng phải đứng trên vai ta!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Bằng không ta lập tức..."

Tiểu Bạch Cầu ngừng khóc, nói: "Người ta không xuống, khả khả đừng thu người ta vào Luyện Yêu Hồ, người ta đi cùng với khả khả!"

Lần đầu tiên Độc Cô Thiên Diệp thấy Tiểu Bạch Cầu kiên trì như vậy muốn cùng mình, còn dưới tình huống như vậy, trong lòng rất cảm động.

Nàng ôm Tiểu Bạch Cầu xuống hôn một cái, lại thả lại trên vai, nói: "Ta bắt đầu đây." Nói xong nàng hít sâu một hơi, bắt đầu đi lên trên.

Lúc trước cảm thấy xương cốt kim sắc rất không giống con người, nhưng giờ nàng rất may mắn thân thể của mình đã khác người thường. Bởi vì kinh mạch và xương cốt của mình đều từng được Viêm luyện chế, giờ nàng cho dù hài của nàng sắp tan chảy, thân thể của nàng cũng không quá khó chịu.

Nàng từ từ đi lên trên đi, nhiệt độ càng ngày càng cao, mặt cũng càng ngày càng nóng, hài của nàng đã bị hòa tan. Khi gan bàn chân lần đầu tiên trực tiếp đập trên mặt đất thời điểm, nàng đau đớn nhíu mày một chút, sau đó lại lấy đôi giày thứ hai ra. Nhưng nhiệt độ ấm nơi này rất cao, nàng thay giày đi chưa được mấy bước đã hòa tan rồi. Sau đó lại biến thành giày vừa chạm đất thì hóa thành tro .

Giày của nàng là thánh khí nàng đặc biệt luyện chế để tới nơi này, không nghĩ tới ở đây cư nhiên không chịu nổi nhất kích như thế!

"Khả khả..." Tiểu Bạch Cầu nhìn chân Độc Cô Thiên Diệp bị nóng nổi bọt khí, đau lòng kêu tên của nàng.

Người trên lưng đại bàng cũng nhìn thấy tình huống bên dưới. Tuy ngọn núi này không có hỏa diễm, nhưng bọn hắn thấy Độc Cô Thiên Diệp tần suất đổi giày và tốc độ giày tan chảy thì biết tình hình phía dưới khốc liệt cỡ nào.

Tay Tử Tiêu nắm thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong thịt. Thất Nguyệt và Niệm Vân gắt gao nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp, một câu cũng không nói ra được. Trong mắt Tiểu Đậu tử đã tràn đầy nước mắt. Tuy rằng hắn mới gặp Độc Cô Thiên Diệp lần đầu tiên, nhưng nàng cho hắn cảm giác rất ấm áp, hắn rất thích nàng, nhìn đến nàng bị được tra tấn như vậy, đau lòng vì nàng.

Mà người của quân Diễm Tự, lúc này đã hoàn toàn tiếp nhận Độc Cô Thiên Diệp. Nữ tử như vậy hoàn toàn có thể làm nữ chủ nhân của bọn họ. Tuy rằng thực lực nàng không mạnh, nhưng cấp bậc và tuổi của nàng vừa so với nhau, thiên phú của nàng vượt xa bất kì người nào của Cửu Thiên Huyền Giới!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn một đôi hài nữa của mình bị tan chảy, lòng nàng kiên định, trực tiếp chân trần đạp lên."

Xèo xèo xèo xèo —— "

"A —— "

Trong nháy mắt chân rơi xuống đất, nàng có thể nghe thấy tiếng gan bàn chân mình bị nướng thành thịt nướng, nàng đau đớn rên rỉ một chút, thân thể cũng thiếu chút trực tiếp ngã xuống.

Nàng nhìn lên trên một chút, còn có một nửa, mà ở điểm cuối của khoảng cách một nửa này, một viên châu màu đỏ đang nhìn nàng, nhìn dáng vẻ chật vật của nàng.

Nhắm hai mắt lại, Độc Cô Thiên Diệp dùng hỗn độn lực bảo vệ chỗ trí mạng của mình. Nghĩ tới việc mình một đường đi tới gặp được những mưa gió gì, nghĩ đến kết cục khi Ngu Hành phát hiện tồn tại của mình và người nhà, hai mắt nàng mở ra, khí thế bề nghe thiên hạ kia lại toát ra ngoài. Nhìn đỉnh núi, nàng từng bước một đi lên trên, thịt trên chân đã bị nướng hết, vừa nhắc chân, thịt rớt xuống, chỉ còn lại có xương cốt kim sắc.

Tử Tiêu nhìn chân nàng không có thịt, đau lòng tội đỉnh. Hắn muốn đi xuống cùng nàng, nhưng hắn biết cá tính Hỏa Linh Châu, nếu hắn đi xuống, thì hôm nay nàng sẽ không thể thu phục Hỏa Linh Châu, vậy đau đớn nàng đã chịu hoàn toàn uổng phí !

Những người khác nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp như thế, vẫn không la một tiếng, không có hô đau một câu nào, không có một chút ý muốn buông tha, tâm bọn họ bị rung động thật sâu!

Hỏa Linh Châu trên đỉnh núi cũng chú ý tình huống Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy kiên trì của nàng, hạt châu lửa đỏ xoay tròn , không biết nghĩ cái gì.

Mộc Linh Châu vẫn lui tới làm người truyền lời nhìn chân Độc Cô Thiên Diệp, muốn đi xuống giúp nàng.

"Đứng lại!" Hỏa Linh Châu dùng liên hệ giữa bọn họ nói chuyện, gọi Mộc Linh Châu lại.

"Đại ca, muội muốn đi giúp chủ nhân." Giọng nói nũng nịu của Mộc Linh Châu vang lên, nếu hóa thành hình người, hẳn là đáng yêu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu.

"Không được đi!" Hỏa Linh Châu nói, "Để tự nàng đi lên!"

"Nhưng đại ca, huynh xem đáng vẻ chủ nhân, muội..." Mộc Linh Châu bị gọi lại, đã sắp khóc ra .

"Nếu muội đi xuống giúp nàng, dù nàng lên đây, ta cũng sẽ không nhận chủ !" Thái độ Hỏa Linh Châu rất mạnh mẽ cứng rắn, làm cho thân thể Mộc Linh Châu muốn đi xuống im bất dừng lại.

"Đại ca!" Mộc Linh Châu phần nộ hô.

"Ta đã nói, tự muội nhìn mà làm." Hỏa Linh Châu nói.

Mộc Linh Châu nhìn nhìn Hỏa Linh Châu, lại nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp gian nan đi lên phía dưới, khó khăn giữ lại thân thể của mình.

Hai chân Độc Cô Thiên Diệp đã không có một mm da thịt nguyên vẹn nào, đi một bước rơi một chút, đến cuối cùng chỉ còn lại có xương cốt kim sắc sạch sẽ.

Nàng cúi đầu nhìn chân mình một chút, cười khổ. Đã xem như bạch cốt tinh sao? ! Không đúng, không phải bạch cốt tinh, là kim cốt tinh!

Cắn chặt răng, may mắn kinh mạch và xương cốt của mình còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một lát!

Hình như Hỏa Linh Châu cảm thấy Độc Cô Thiên Diệp chưa đủ khổ, ý niệm nó vừa động, trước mặt Độc Cô Thiên Diệp dâng lên một bức tường lửa. Mộc Linh Châu vừa thấy tường lửa, khóc hô: "Đại ca, huynh làm cái gì? !"

"Muốn ta nhận chủ, người bình thường sao có thể!" Hỏa Linh Châu nói, "Nếu không phải thấy các người đều nhận thức nàng làm chủ, ngay cả suy nghĩ ta cũng lười. Nếu nàng không thể thử thách của ta, chủ nhân như vậy không cần cũng được!"

"Đại ca, huynh có biết không, nàng là..." Mộc Linh Châu muốn nói lời trong lòng ra, bị Hỏa Linh Châu đánh gãy .

"Trừ chủ nhân trước kia của chúng ta, mọi người đều giống nhau, mọi người đừng nói nữa!" Hỏa Linh Châu nghĩ tới Thần Sáng Thế, nghĩ đến lúc trước nàng ngã xuống, huynh muội bọn họ bị chia cắt, trong lòng ưu thương.

"Đại ca, nàng là..." Mộc Linh Châu muốn nói ra thân phận Độc Cô Thiên Diệp, còn không chưa nói xong, thì nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp có động tác, làm nàng nói cũng không xong, trực tiếp bay xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hỏa tường trước mắt, ánh lửa toát ra trong mắt nàng, nàng hít một hơi, nâng chân mình lên...

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17: Thương Tích Đầy Mình

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị bước qua tường, nhin không được phi thân xuống, nhưng ở bị một lá chắn mỏng chặn ở bên ngoài.

"Hỏa Linh Châu, người để ta đi vào!" Tử Tiêu hỗn hển nói.

Nhưng lá chắn mỏng vẫn không nhúc nhích, giống như Hỏa Linh Châu không nghe được lời hăn nói.

Tử Tiêu lui ra phía sau, hai tay ngưng linh lực, sau đó dùng quả cầu linh lực tấn công lá chắn, nhưng lá chắn mỏng chỉ lồm xuống một chút rồi bắn ngược trở lại. Tử Tiêu nghiêng thân mình khó khăn tránh khỏi.

"Hỏa Linh Châu, đừng tưởng rằng người từng là của nàng, ta sẽ không động thủ với người!" Tử Tiêu nhìn linh lực của mình không làm gì được lá chắn, lạnh lùng nói.

Lá chắn cũng không e ngại Tử Tiêu, nghe lời hăn nói, còn lóe lóe hồng quang, chính là đang cười nhạo hăn.

"Chủ nhân, không cần!" Mộc Linh Châu vội vàng bay qua, trong lòng vội vàng hô. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp không nghe được lời của nàng, chỉ có thể nhìn thấy nàng ở phía trước ánh lửa điên cuồng xoay tròn.

Nàng nâng một chân lên, tính trực tiếp đi qua, đột nhiên lại thu chân về. Tử Tiêu và người trên lưng đại bàng nhìn thấy nàng thu chân, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Thiên Diệp, lấy không được chúng ta liền không cần! Người mau trở lại!" Thất Nguyệt hô to với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn Thất Nguyệt, nhìn thấy bọn họ lo lắng, nhìn thấy Tử Tiêu chiến đấu với lá chắn mỏng.

Tử Tiêu cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp nhìn về phía trước, dừng động tác trên tay, đau lòng nhìn nàng.

Độc Cô Thiên Diệp miễn cưỡng cho mọi người một nụ cười, mỏng manh nói: "Yên tâm, ta không sao!"

Giọng nói của nàng goings như tiếng mũi kêu, Tử Tiêu căn bản nghe không được lời nàng nói, chỉ là nhìn miệng của nàng có thể biết được, nàng nói mình không có việc gì, nói hăn không cần lo lắng!

"Tiểu Diệp Nhi..." Tử Tiêu nhìn về phía đỉnh núi, nơi đó một hạt châu màu đỏ đang đặc ý nhìn hăn.

Độc Cô Thiên Diệp lấy một cái bình ngọc ra, đổ toàn bộ đan dược vào miệng, xé vấy, buộc chặt tay áo. Động tác của nàng làm hô hấp của mọi người căng thẳng.

"Thiên Diệp, không cần!" Thất Nguyệt lớn tiếng hô, người cũng đi tới cạnh Tử Tiêu.

Tử Tiêu nắm chặt quyền đã xuất hiện máu tươi, rơi xuống lá chắn mỏng, nhanh một chút rút đi.

Độc Cô Thiên Diệp cột chắc hai tay áo, hai mắt nhìn chăm chăm hỏa diễm, khi hỏa diễm ở mức thấp nhất nàng dùng linh lực tạo một tầng bảo hộ, che chở mình đi qua.

"Tê ——" hỏa diễm không có đốt trên người nàng, nhưng động tác vừa rồi quá lớn, chân phải nàng vừa vận dụng phải tảng đá đối diện hỏa diễm, hơn nữa sức nặng trên người, xương ngón chân bị gãy! Đau đớn làm cho nàng nhin không được hít vào một hơi.

Tiểu Bạch Cầu bởi vì có thủy Linh Châu bảo vệ, bình an vô sự, nhìn thấy ngón chân nàng bị gãy, nước mắt nó xoát xoát rơi xuống: "Khả Khả, chúng ta đi trở về đi! Chúng ta không cần cái viên Hỏa Linh Châu kia được không? Nếu có người xấu khi dễ Khả Khả, người ta giúp người cần hân! Chúng ta đi trở về đi?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Cầu Cầu, có một số việc chúng ta không thể không làm. Có đôi khi người đi về phía trước, là vì không có đường lui! Ta không thể bởi vì mình không kiên trì, đặt bọn người vào trong nguy hiểm. Ta muốn bảo vệ các người, bảo vệ người nhà của ta, tựa như các người muốn bảo vệ vậy! Mà không phải đến khi nguy hiểm, ta lại chỉ có thể trơ mắt nhìn các người cố gắng chiến đấu. Đây cũng không phải đường chết, chỉ là ở trên đường có ít bụi gai mà thôi, chỉ cần kiên trì sẽ có kết quả mình muốn, chúng ta phải đi về phía trước, biết không?"

"Người ta không biết, người ta chỉ biết là bây giờ Khả Khả rất thống khổ, người ta rất khó chịu!" Tiểu Bạch Cầu khóc nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Người bây giờ còn nhỏ, về sau người sẽ hiểu được." Nói xong, nàng nhìn thoáng qua chân nhỏ còn phát ra hào quang kim sắc (máu), nhắc chân tiếp tục đi tới, nửa thanh ngón chân liền bỏ lại nơi đó, màu vàng kim chói mắt làm lòng mọi người đau đớn.

Diễm Nhất há miệng thở dốc, một chữ cũng không nói ra được. Nhưng trong lòng hắn đã quyết định, sau khi trở về mình đi lĩnh phạt, lần lĩnh phạt này, cam tâm tình nguyện!

Hỏa Linh Châu nổi lơ lửng ở đỉnh núi, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục đi lên trên, ánh sáng màu đỏ càng thêm chói mắt. Gia tốc xoay tròn vài vòng, một nam nhân mặc hồng y tóc màu đỏ mắt màu đỏ xuất hiện tại chỗ. Tay hắn vừa động, Mộc Linh Châu vẫn đi theo Độc Cô Thiên Diệp liền bay tới tay hắn.

"Đại, đại ca?" Mộc Linh Châu bất động ở trên tay Hỏa Linh Châu, ngây ngốc nói: "Đại ca, người biến hóa?!"

Hỏa Linh Châu liếc Mộc Linh Châu, nói: "Trăm vạn năm cũng không có hóa thành hình người, người còn không biết xấu hổ?"

"Ta..." Mộc Linh Châu bị ánh mắt Hỏa Linh Châu dọa, trong vài huynh đệ tỷ muội, mọi người sợ nhất chính là Hỏa Linh Châu, hắn trường nàng, đã dọa bay hồn của nàng.

"Vẫn nhát gan như trước!" Hỏa Linh Châu nói xong, không nhìn Mộc Linh Châu, mà chuyển ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp dưới sườn núi. Nhìn thấy mắt cá chân nàng một chút thịt cũng không có, nhưng nàng vẫn như cũ đi lên trên, tuy rằng rất chậm, lại biểu lộ quyết tâm nàng muốn thu phục hắn, hắn híp mắt lại, bức tường lửa thứ hai ở trước mặt Độc Cô Thiên Diệp cháy hừng hực.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tường lửa đột nhiên xuất hiện trước mắt, tường lửa này so với cái đầu còn mạnh hơn, cấp bậc hỏa diễm cũng rất cao. Nàng thông qua hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, nhìn thấy bóng người đỏ rực trên đỉnh núi nhìn xuống nàng. Bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều thấy được không khuất phục trong mắt đối phương!

"Người chờ, ta sẽ đi lên thu người!"

"Người có thể lên rồi nói sau!"

Không tiếng động biểu đạt ý mình, Độc Cô Thiên Diệp không hề nhìn Hỏa Linh Châu nữa. Nàng lại lấy một cái bình ngọc ra, nuốt một nửa đan dược, sau đó ngậm phần còn lại trong miệng. Để Băng Tâm ở trên người mình kết một tầng băng, quyết tuyệt đi tường lửa.

Khoảng cách hai bước, lại hòa tan toàn bộ băng trên người nàng, chờ sau khi nàng đi qua, băng toàn bộ bốc hơi, nơi bị tan chảy đường vẫn còn dính lửa, đốt cháy ống quần bên chân trái. Nàng lập tức dùng linh lực hóa thành thủy dập tắt lửa, nhưng ống quần bị cháy đã để lửa đốt luôn thịt của nàng, ần ần có thể nhìn thấy xương cốt màu vàng kim bên trong.

Tử Tiêu nhìn thấy chân trái của nàng, phóng ánh mắt tới Hỏa Linh Châu đã hóa thành hình người i: "Hỏa Linh Châu, là người tự tìm đường chết!"

Hỏa Linh Châu nhảy đi vào không trung, nhìn Tử Tiêu, nói: "Chí tôn đại nhân, đã lâu không gặp!"

"Hỏa Linh Châu, người ngoan ngoãn nhận chủ, nếu không hãy chờ nhận lấy cái chết!" Tử Tiêu uy hiếp nói.

"Chí tôn đại nhân, ta cũng không có ép nàng!" Hỏa Linh Châu nói: "Nàng lúc nào cũng có thể trở về, con đường phía sau vẫn rất tốt."

Tử Tiêu nhìn lại, tường lửa vừa nãy đều bị dập tắt, mặt đất cũng không còn lửa đỏ, chứng minh độ ẩm cũng giảm xuống.

"Nàng là chủ nhân của muội muội ta, dựa vào điểm ấy ta cũng sẽ không lấy mạng của nàng. Nhưng vẫn là câu nói kia, muốn ta nhận chủ, vậy nhất định sẽ có một phen cực khổ." Hỏa Linh Châu hồng y tóc đỏ tùy sóng nhiệt thổi bay, giương mắt tùy ý hãnh cuồng vọng.

Tử Tiêu nghe Hỏa Linh Châu nói xong, nhìn người phía dưới ăn đan dược điều tiết thân thể, lần đầu tiên cảm thấy hai mắt của mình có điểm ướt át, cũng là lần đầu tiên có cảm giác mình thật vô dụng, đau lòng không nói nên lời.

Độc Cô Thiên Diệp ăn đan dược chữa thương và đan dược khôi phục sức khỏe, không đợi thân thể khôi phục liền tiếp tục bước đi.

"Khả Khả, vì sao người không ăn đan dược chữa thương?" Tiểu Bạch Cầu hỏi.

"Nếu đan dược ăn chữa thương, thịt vừa hồi phục sẽ bị nướng tiếp, như vậy sẽ càng khó chịu. Còn không bằng cứ như vậy đi." Độc Cô Thiên Diệp khôi phục một chút khí lực, đáp.

"Khả Khả, người ta giúp người làm làm." Tiểu Bạch Cầu nói, sau đó nhắm mắt mình tưởng, ánh sáng màu trắng từ trong thân thể nó xông ra, sau đó một phần tiến nhập thân thể của nàng, một phần chui vào chỗ thịt vừa bị đốt. Nhất thời nàng cảm thấy thân thể thoải mái hơn.

"Cảm ơn người, Cầu Cầu!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ là bị hành động của Độc Cô Thiên Diệp làm cho kinh ngạc, một đường đi lên Hỏa Linh Châu cũng không làm tường lửa ngăn Độc Cô Thiên Diệp nữa. Nhưng Độc Cô Thiên Diệp vẫn như cũ không có cảm thấy thoải mái. Bởi vì càng lên cao, độ ẩm càng cao, Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được xương cốt lòng bàn chân mình sắp vỡ vụn!

Một bước, hai bước, ba bước... Độc Cô Thiên Diệp bước lên trên, thân thể bởi vì ở hoàn cảnh như vậy trong thời gian dài, bắt đầu xuất hiện hiện tượng mất nước, đầu cũng choáng váng. Nàng lấy nước từ Luyện Yêu Hồ ra uống mấy ngụm, nhưng vừa mới uống xong, không đi hai bước lại khát nước.

Nàng ngẩng đầu nhìn, đến đỉnh núi chỉ còn không tới một phần tư khoảng cách, nàng nói mình phải kiên trì, sau đó căn môi tiếp tục đi lên trên, đột nhiên dưới chân xuất hiện một tảng đá, vừa trượt, cả người ngã về phía trước.

"Khả Khả cẩn thận!" Tiểu Bạch Cầu gấp đến độ hô to.

"A!" Tiếng thét tê tâm liệt phế từ miệng Độc Cô Thiên Diệp phát ra, đây là lần đầu tiên nàng phát ra âm thanh thống khổ như vậy.

"Tiểu Diệp Nhi!" Tử Tiêu nhìn nàng quỳ trên mặt đất, hai tay chống đỡ thân mình, lại công kích trước lá chắn mỏng: "Hỏa Linh Châu, người để ta đi vào!"

Thất Nguyệt và Tử Tiêu cùng nhau tấn công, tức giận nói: "Hỏa Linh Châu, người tốt nhất không cần làm ra chuyện để cho mình hối hận!"

"Nữ chủ nhân!" Tiểu Đẩu đỏ cũng đi tới chỗ bọn họ, cùng nhau tấn công.

Hỏa Linh Châu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Tầng lá chắn này là ta dùng thời gian trăm vạn năm chậm rãi ngưng tụ mà thành, ngay cả khi thực lực các người rất cao, cũng không là gì với nó. Ta khuyên các người không cần lãng phí khí lực!" Nói xong hắn xoay người về đỉnh núi, nhìn người phía dưới vẫn chưa đứng lên, đôi mắt đỏ rực hơi rút.

"Chủ nhân!" Mộc Linh Châu ở trong tay hỏa Linh Châu vội vàng xao động địa chấn, muốn tránh thoát trói buộc của hắn: "Tam muội, người đừng thất thần, chạy nhanh cứu chủ nhân!"

"Lão tam, nếu người không nghe lời, ta lập tức thu hồi người, xem Tiểu Bạch Cầu kia nếu không có người sẽ thành cái dạng gì!" Hỏa Linh Châu nói.

Độc Cô Thiên Diệp tuy rằng không nghe được lời Mộc Linh Châu nói, nhưng nàng có thể nghe được lời Hỏa Linh Châu nói. "Thủy Linh Châu, người không nên cử động, bảo vệ tốt Cầu Cầu! Ta không sao!"

Nàng cúi đầu, hai tay còn chống đỡ trên mặt đất, nàng vừa động, ngón tay lập tức đau đớn tới tâm can. Nàng cắn răng, lập tức đứng lên, để lại phía dưới là thịt lòng bàn tay đã cháy đen, còn có da thịt ở đầu gối chân phải.

"Bây giờ người trở về còn kịp, ít nhất người sẽ không mất mạng!" Hỏa Linh Châu nhìn Độc Cô Thiên Diệp chật vật, nói.

"Ta, nhất, định, sẽ, thu, phục, người!" Bởi vì đau đớn, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn, nghe lời Hỏa Linh Châu nói, nàng càng thêm kiên trì.

Nuốt đan dược chữa thương để lại trong miệng lúc này, nàng nhìn lòng bàn tay mình dày đặc hàn cốt, lấy vải băng bó trong Luyện Yêu Hồ ra, để Tiểu Bạch Cầu nhanh chóng băng bó, sau đó tiếp tục từng bước một đi lên trên.

"Muốn thu phục ta, vậy ta sẽ nhìn thử người có cái năng lực kia hay không!" Hỏa Linh Châu nói. Nhưng miệng hắn nói như vậy, trên tay lại không có động tác gì.

Tiểu Bạch Cầu nhìn bộ dáng Độc Cô Thiên Diệp, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nó nhắm mắt lại, một lần lại một lần bổ sung năng lượng cho Độc Cô Thiên Diệp. Bởi vì bị thương rất nghiêm trọng, đan dược chữa thương đã không còn hiệu quả, đan dược khôi phục sức khỏe bởi vì đã ăn nhiều, tốc độ khôi phục cũng giảm bớt.

Độc Cô Thiên Diệp rất muốn nói cảm ơn Tiểu Bạch Cầu, nhưng nàng suy yếu mà không nói nên lời, ý niệm duy nhất để nàng chống đỡ tới bây giờ, là thu phục Hỏa Linh Châu!

"Người không có đường lui!" Độc Cô Thiên Diệp nói với chính mình, nhưng thân thể đã không thể gánh vác, mỗi lần bước đi đều cảm thấy hai khung xương kim sắc giống như đang gánh sức nặng vạn cân.

"Đại ca, người mau thu hồi độ ẩm đi, chủ nhân sắp chống đỡ không nổi nữa!" Mộc Linh Châu khóc nức nở, càng không ngừng giãy dụa trong tay Hỏa Linh Châu.

"Đại ca, người nghĩ rằng ta và tam muội không hiểu cái gì sẽ nhận chủ sao? Đó là chủ nhân của chúng ta, là chủ nhân trước kia của chúng ta!" Mộc Linh Châu giãy không được, lớn tiếng quát với Hỏa Linh Châu.

"Người nói cái gì?" Hỏa Linh Châu nhìn Mộc Linh Châu, không xác định hỏi.

"Đó là chủ nhân của chúng ta, nàng đã trở lại, nàng đã trở lại!" Mộc Linh Châu nói xong, thừa dịp Hỏa Linh Châu ngây người dùng hết sức giãy từ trong tay hắt ra, bay tới chỗ Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mộc Linh Châu bay qua, lúc này nàng có thể cảm nhận được nàng(MLC) lo lắng, nàng rất muốn hỏi nàng(MLC) chạy nhanh như vậy làm cái gì, nhưng còn chưa mở miệng, thân thể của nàng đã ngã ra sau.

"Khả Khả!"

"Tiểu Diệp Nhi!"

"Thiên Diệp!"

"Nữ chủ nhân!"

Mọi người nhìn nàng ngã xuống, sau đó cả người rơi xuống núi.

"Khả Khả!" Tiểu Bạch Cầu bị quăng xuống dưới, nhìn thân thể Độc Cô Thiên Diệp không ngừng quay cuồng, hét lớn một tiếng, hóa ra bản thể bay đến phía dưới Độc Cô Thiên Diệp, tiếp được thân thể nàng rơi xuống, nhưng chính hân cũng bị nướng cháy bộ lông và làn da.

"Khả Khả." Tiểu Bạch Cầu ôm Độc Cô Thiên Diệp, nhảy vài cái đã tìm được một chỗ có độ ẩm thấp: "Khả Khả, người tình tình, người không cần dọa người ta!"

"Tiểu Diệp Nhi!" Hai tay Tử Tiêu đột nhiên bắt lấy tầng lá chắn kia, có lẽ là Hỏa Linh Châu không còn khống chế nó, lúc trước ba người liên thủ cũng không thể công phá lại bị Tử Tiêu xé ra một lỗ hổng, hai tay hân kéo hai bên, cái khe đủ cho hân đi qua, bóng dáng hân chợt lóe, nháy mắt đã đi tới bên người Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiểu Diệp Nhi." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp vết thương đầy người, Tử Tiêu đột nhiên không biết nên làm như thế nào, tay chân luống cuống ôm nàng từ trên người Tiểu Bạch Cầu, nhìn thân thể nàng toàn là vết thương, đau lòng tột đỉnh. Thời điểm rơi xuống, nàng toàn thân cao thấp đều bị đốt tổn thương, quần áo màu trắng đã bị nướng thành màu đen.

Thất Nguyệt theo sát Tử Tiêu tiến vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp như vậy, lấy áo khoác của mình ra đắp lên người nàng.

Những người khác cũng đi theo vào được, lúc này ai cũng bất chấp nơi này có thể đột nhiên toát ra hỏa diễm hay không, sinh mệnh bọn họ có thể nguy hiểm hay không, lúc này đều vây quanh Độc Cô Thiên Diệp.

"Thiên Diệp thế nào?" Niệm Vân nhìn Độc Cô Thiên Diệp trong lòng Tử Tiêu, lo lắng, muốn bắt mạch cho nàng, lại nhìn thấy nàng cổ tay đã không còn tý thịt.

"Nữ chủ nhân nàng..." Tiểu Đậu đỏ nhìn Độc Cô Thiên Diệp không còn một chút da thịt chân cốt, mắt nước mắt lưng tròng nói.

Sau đó là Diễm Tự Quân tới nhìn một thân Độc Cô Thiên Diệp đều là vết thương, nhớ lại toàn bộ quá trình chỉ có lần quỳ xuống đó nàng mới hô lên, trong lòng rất kính nể nàng, trong lòng hối hận chuyện mực lâm lúc trước.

Lưu Vân đi vào phía trước, nói: "Để cho ta tới đi." Nói xong, tay hắn làm động tác phức tạp, nhiều ánh sáng từ trong lòng bàn tay hắn xông ra, đi vào các bộ phận trên thân thể Độc Cô Thiên Diệp. Nhưng cũng không hiệu quả, nàng còn phi thường khó chịu.

Lúc này Đản Đản từ trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp đi ra, nói: "Các người tránh ra, Mộc Linh Châu, Thủy Linh Châu, Quang Linh Châu, toàn bộ lại đây!"

Bọn Niệm Vân đều lui ra, Quang Linh Châu từ trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp xông ra, cùng Mộc Linh Châu, thủy Linh Châu cùng nhau làm thành một vòng tròn. Ba hạt châu xoay tròn rất nhanh, tốc độ nhanh tới mức mọi người ở đây không phân biệt được viên nào là nào viên, bọn họ toàn ngừng kết ra văn nước lục sắc, từ rất nhỏ dần dần thành lớn, bao vây từ đầu đến chân lên Độc Cô Thiên Diệp, sau đó nhanh chóng thẩm thấu đến bên trong thân thể nàng. Văn nước thẩm thấu, mây Độc Cô Thiên Diệp nhú chặt mới chậm rãi giãn ra một chút.

"Hữu dụng!" Nhìn thấy phản ứng của Độc Cô Thiên Diệp, trên mặt mọi người mới thoải mái một ít.

Đản Đản nhìn Độc Cô Thiên Diệp, chờ văn nước đều rót vào trong thân thể nàng, nói: "Lại đến!"

Mộc Linh Châu, thủy Linh Châu và quang Linh Châu tiếp tục xoay tròn, văn nước lại ngưng kết mà thành, bao vây Độc Cô Thiên Diệp lại. Như thế lặp lại vài lần, hô hấp của Độc Cô Thiên Diệp rốt cục dần dần vững vàng lại.

Mấy viên Linh Châu dừng lại, hạt châu sánh chói lúc trước giờ đã ảm đạm, không đợi mọi người nói chuyện, toàn bộ đã trở lại thân thể Độc Cô Thiên Diệp.

"Thứ Hồn!" Tử Tiêu hô.

Thứ hồn xuất hiện ở bên người hắc, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp một thân toàn là vết thương, hỏi: "Sao nàng lại bị thương nặng như vậy?"

"Về cửu thiên huyền giới trước, Thất Nguyệt, mở thông đạo ra." Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp đi lên trên người Thứ Hồn, nói với Thất Nguyệt.

"Tốt." Thất Nguyệt gật đầu, hai tay kết ấn, mở thông đạo đi thông cửu thiên huyền giới ra.

Tử Tiêu ngồi ở trên lưng Thứ Hồn, lúc tiến vào thông đạo, hắc xoay người nhìn bóng dáng màu đỏ còn đứng ngốc ở đỉnh núi, nói: "Chính người biết lựa chọn!" Nói xong Thứ Hồn liền chở bọn họ đi vào thông đạo.

Theo sau Thất Nguyệt, Tiểu Đâu đỏ, Niệm Vân mang theo Lưu Vân, còn có Diễm Tự Quân lần lượt đi vào thông đạo. Sau khi bọn họ đi vào, thông đạo chậm rãi khép lại.

Trong thông đạo, Tử Tiêu quay đầu, nhìn cửa thông đạo sắp khép lại, thở dài, ôm chặt người trong lòng thêm một chút, nói: "Nếu hắc không đến, ta cũng sẽ không cho nàng nhận lại hắc!"

Trên ngọn núi Lạp Mã, hỏa Linh Châu nhìn thông đạo càng ngày càng nhỏ, đôi mắt đỏ rực nhìn thông đạo thu nhỏ lại mà co rút lại.

Nói gì đây nhỉ? Chắc mấy nàng thấy giận Hỏa Linh Châu lắm nhỉ, cơ mà nhìn lại, HLC chỉ là một lòng với thần sáng thể, mà hắc cũng đâu biết TD là thần sáng thể đâu, cơ mà ức thì nên ức bé Đản và mấy viên linh châu

kia kìa, sao không nói sớm một tẹo cho hẳn biết, để hành hạ bé Diệp như vậy, à mà không ức bà tác giả chứ!!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 70: Chân Tướng Vừa Lộ Ra

Hỏa Linh Châu đứng trên đỉnh núi, nhìn thông đạo đi cửu thiên huyền giới càng ngày càng nhỏ, trước mắt hiện ra hình dáng Độc Cô Thiên Diệp quần áo tả tơi, sâu trong trí nhớ hiện ra một bóng dáng, lại xuất hiện một bóng dáng khác, hai người thanh lịch cao quý và chật vật không chịu nổi đột nhiên hợp lại.

"Chủ nhân!" Nhìn thấy cửa thông đạo càng ngày càng nhỏ, chỉ bằng một cái nắm tay, hần hóa thành Linh Châu cấp tốc bay qua, ở thời khắc cuối cùng bay vào.

Trong thông đạo, Tiểu Đâu đỏ quay đầu nhìn thông đạo càng ngày càng nhỏ, chỉ còn bằng một cái nắm tay, oán hận nói: "Hỏa Linh Châu này, hại nữ chủ nhân bị nhiều khổ như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho hần!"

Ánh mắt chờ mong của Diễm Tự Quân cũng trở nên phần nộ, nói: "Tiểu Đâu đỏ, chúng ta đi cùng người!"

"Tốt! Chờ nữ chủ nhân khỏe lại, xem chúng ta như thế nào..." Tiểu Đâu đỏ còn chưa nói xong, nhìn thấy lúc chỉ còn bằng quả trứng gà, một hạt châu đỏ rực bay vào.

"Hỏa Linh Châu?" Tiểu Đâu đỏ nhìn Hỏa Linh Châu, kinh ngạc hô.

"Hỏa Linh Châu cái gì?! Cái hạt châu chết tiệt kia, chờ trở về chữa khỏi thương thế của nữ chủ nhân..." Diễm Nhất một mạch phần nộ nói xong, đột nhiên nhìn thấy Hỏa Linh Châu bay qua bên người hắn, làm câu nói kế tiếp của hắn bị nuốt vào, "Thật là hắn a!"

Hỏa Linh Châu đi tới bên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn áo khoác rộng thùng thình trên thân thể nhỏ gầy, hồng quang vi thiểm, rơi xuống trên người nàng.

Tử Tiêu nhìn Hỏa Linh Châu, không nói gì, chỉ càng thêm ôm chặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Nàng không có việc gì, người đừng lo lắng." Thử Hồn cảm nhận được lo lắng trong lòng Tử Tiêu, an ủi nói.

"..."

Không có việc gì! Tử Tiêu cũng an ủi chính mình, nhưng yết hầu lại không thể phát ra âm thanh. Trong lòng lần đầu tiên cảm thấy thông đạo quá dài. Một lát sau, sắp đến cuối thông đạo, tay phải Tử Tiêu buông Độc Cô Thiên Diệp ra, ngón tay niệm thần chú, sau đó một linh lực đánh ra, trực tiếp từ cửa thông đạo đi đến trong cung điện của hắn.

Thị vệ đang tuần tra trong cung, đột nhiên nhìn thấy đại điện trên không xuất hiện ánh sáng màu trắng, tiếp theo, cửa thông đạo chậm rãi xuất hiện. Đây là lần đầu tiên mặt cửa thông đạo xuất hiện cung điện, bọn họ ý thức được nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, không lâu sau, Tử Tiêu ôm một nữ tử cả người toàn là vết thương ngồi trên lưng Thử Hồn xuất hiện. Tiếp theo là Thất Nguyệt, Tiểu Đậ đỏ và người Diễm Tự Quân.

"Tiểu Đậ đỏ, đi gọi Niên Hoa tới. Mặc kệ hắn đang làm cái gì, kêu hắn lập tức chạy qua cho ta." Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp đi vào tẩm

cung, nói với Tiểu Đẩu đỏ.

"Ta đã biết, chủ thượng!" Tiểu Đẩu đỏ lên tiếng, chạy nhanh ra ngoài, tới chỗ của Niên đại sư tìm người.

Hắc Tử cảm giác được dị thường xuất hiện ở cung điện, nhìn Tử Tiêu vội vàng vào cung điện, giữ chặt Thất Nguyệt, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thiên Diệp bị thương, rất nghiêm trọng." Thất Nguyệt đơn giản nói một câu, đi theo đi vào. Hắc Tử vừa nghe Độc Cô Thiên Diệp bị thương, hoảng sợ, đi theo Thất Nguyệt cùng nhau vào Tử Tiêu tẩm cung.

Bên ngoài, thị vệ vừa nghe Tử Tiêu ôm là nữ chủ nhân, còn bị thương, xem dáng vẻ bọn hắn chắc là rất nghiêm trọng, lập tức nổ tung.

"Đây là lần đầu tiên thấy chủ thượng và nhóm đại nhân lo lắng như vậy!"

"Nữ chủ nhân bị thương như thế nào? Chủ thượng bọn họ không phải đi tìm nàng sao?"

"Dường như rất nghiêm trọng, đến nỗi Tiểu Đẩu đỏ phải đi tìm Niên Hoa đại sư!"

"Đúng vậy, bình thường không có chuyện gì quan trọng, cũng không sẽ tìm Niên Hoa đại sư, xem ra nữ chủ nhân tương lai của chúng ta bị thương không nhẹ!"

"Tại sao lại bị thương nặng như vậy? Không phải vì thực lực quá yếu chứ?"

"Chắc là vậy, bằng không làm sao có thể nghiêm trọng như vậy, ta vừa mới nhìn thấy hai chân đều không có thịt, chỉ còn lại khung xương. Chắc chắn, nói đến thật đúng dọa người!"

Bọn Diễm Nhất chuẩn bị đi nhận hình phạt, nghe lời mấy người nói, quát với bọn họ: "Các người thì biết cái gì?!"

Thị vệ đều bị dáng vẻ bọn Diễm Nhất dọa sợ. Chuyện lần trước bọn họ cũng nghe nói, cũng biết Diễm Tự Quân vẫn khinh thường đối với nữ chủ nhân này, không nghĩ tới bọn họ chỉ nói đơn giản hai câu, Diễm Tự Quân lại phát hỏa như vậy.

"Diễm Nhất, xảy ra chuyện gì?" Tu La và Tu Sát đi tới, nhìn thấy bọn Diễm Nhất đang cực kỳ giận dữ, hỏi.

"Ai dám bất kính với nữ chủ nhân, chính là chống đối với Diễm Tự Quân!" Diễm Nhất nhìn thoáng qua mấy người vừa bàn luận về Độc Cô Thiên Diệp, lạnh lùng nói, nhìn thấy Tu La và Tu Sát, nói: "Quản cho tốt người của Tu Tự Quân các người! Chúng ta đi!" (D:Quá ngẫu)

Diễm Nhất vừa nói vừa mang theo người của Diễm Tự Quân đi tới hình đường. Bọn họ lần này đi lĩnh phạt, là cam tâm tình nguyện, bởi vì trong lòng bọn họ đã nhận Độc Cô Thiên Diệp!

Tu La nhìn bọn Diễm Nhất rời đi, hỏi này thị vệ: "Xảy ra chuyện gì? Tại sao Diễm Nhất lại tức giận như vậy?"

"Lão đại, vừa nãy, vừa nãy Tu Minh nói nữ chủ nhân hai câu, sau đó Diễm Nhất bọn họ liền tức giận." Có người trả lời nói.

"Nữ chủ nhân? Nữ chủ nhân làm sao vậy?" Nghe tên Độc Cô Thiên Diệp, Tu Sát có chút tò mò hỏi, "Các người nói hết chuyện vừa nay ta nghe."

"Dạ... ."

"Niên Hoa đại sư, người nhanh chút, nhanh chút!"

Thị vệ đang ở phía trước nói chuyện, nói đến chỗ Tu Minh nói câu đó, Tiểu Đậu đỏ đung lúc cũng Niên Hoa đại sư đi vào, nghe bọn họ nói, sắc mặt trầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, mang theo Niên Hoa đi vào.

"Tiểu Đậu đỏ cũng tức giận?" Thị vệ nhìn Tiểu Đậu đỏ lôi kéo mặt, nói.

"Các người thật là ngu ngốc!" Tu Sát vỗ hai cái trên đầu mỗi người, giáo huấn nói: "Người chủ thượng xem trọng sẽ là người bình thường hả? Hơn nữa, Thất Nguyệt đại nhân dẫn Diễm Tự Quân đi cùng, là vì Diễm Tự Quân tâm lý không phục nàng. Hiện tại bọn họ đều lo lắng cho nàng, chứng minh bọn họ đã nhận nàng! Các người còn dám nói nữ chủ nhân như vậy, thật là bị các người làm tức chết rồi! Với dáng vẻ này của các người, về sau chết như thế nào cũng không biết! Mấy người các người, đều đến hình đường nhận phạt cho ta!"

Tuy rằng Tu La không nói gì, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, làm cho bọn họ biết hành vi và lời nói của mình sai tới cỡ nào! Lại nghĩ lời Tu Sát nói, cũng hiểu được là ý gì, vì thế đều ngoan ngoãn đi lĩnh phạt.

"Chủ thượng, Niên Hoa đại sư đã tới!" Tiểu Đậu đỏ mang theo Niên Hoa đi vào phòng, nói với Tử Tiêu đang ngồi bên giường.

"Niên Hoa, người đến xem cho nàng!" Tử Tiêu đứng dậy.

Niên Hoa đi qua, nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp thì hoảng sợ, hai chân lộ ra bên ngoài không có một chút thịt, trên mặt và trên cổ đều bị cháy đen, hai tay lòng bàn tay cũng là thịt bị đốt trụi, thịt cổ tay đều tróc ra hết, hần muốn bắt mạch cho nàng cũng không thể! Lấy áo khoác ra, nhìn đến toàn thân cao thấp đều không có một chỗ nào lành lặn, đầu gối và trên đùi lại huyết nhục mơ hồ, vừa giận vừa đau lòng nói: "Ai lại biến một tiểu cô nương thành như vậy?!"

Tử Tiêu đau lòng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Niên Hoa, người xem tình huống của nàng trước!"

Niên Hoa gật gật đầu, đưa tay đặt trên cổ tay nàng, bắt mạch không được, chỉ có thể rót hỗn độn lực vào thân thể nàng kiểm tra. Toàn bộ quá trình nàng chỉ nhúu mày trong chốc lát, nhúu mày trong chốc lát, làm cho người ở đây đau lòng vô cùng. Tử Tiêu thật lo lắng nói: "Niên Hoa, rốt cuộc nàng thế nào?"

Niên Hoa đã thu tay mình, nói: "Vị trí quan trọng của nàng từ đầu đã được hỗn độn lực bảo vệ, cho nên tuy rằng bề ngoài rất nghiêm trọng, nhưng không có nguy hiểm tính mạng! Hơn nữa có lực lượng thay nàng chữa thương, cho nên bộ phận trong cơ thể cũng không có trở ngại gì, chỉ là khôi phục bề ngoài cần một thời gian ngắn, nhất là chân, không giống da ở phía trên chỉ bị cháy xém, đôi chân phải phục hồi thịt, cho nên có chút phiền toái."

Nghe Niên Hoa nói, mọi người trong phòng nhẹ nhàng thở ra, làm cho lông mi Niên Hoa giật một cái, nói: "Đây là nữ chủ nhân tương lai của cửu thiên huyền giới? Gặp các người một đám lo lắng! Đi đi đi, đều đi ra ngoài, ta bôi thuốc cho nàng, tất cả các người đều đi ra ngoài!" (Đ:đọc đoạn nữ chủ nhân của cthg, ta thấy Tiêu ca lời chán)

"Người bôi thuốc cho nàng?!" Tiểu Đậu đỏ nghe Niên Hoa nói, kinh ngạc hô to.

Niên Hoa trừng mắt nhìn Tiểu Đậu đỏ một cái, nói: "Nơi này chỉ có một mình ta là nữ nhân, không phải ta bôi thuốc cho nàng, chẳng lẽ là người bôi hả?! Đám nam nhân các người rút hết ra ngoài cho ta, thật là!"

Tiểu Đậu đỏ chạy nhanh lắc đầu, miệng nói thầm: "Không phải người không thích chạm vào người khác sao, còn nói bôi thuốc cho nàng! Mỗi lần

chỉ cho người khác một lọ đan dược thì xong, bây giờ lại bôi thuốc cho nữ chủ nhân, ta kinh ngạc một chút thì có gì đâu hả!"

Niên Hoa cầm cái lọ vừa mới lấy ra ném Tiểu Đậu đỏ, mắng: "Tốt cho người Tiểu Đậu đỏ, dám bố trí ta! Còn đi ra ngoài cho ta?! Đến lúc đó chậm trễ chuyện bôi thuốc, trên người nàng lưu lại vết sẹo, thì chớ có trách ta!"

Bọn Thất Nguyệt đều xoay người đi ra ngoài, Hắc Tử dẫn Niệm Vân đi tới phòng đã sắp xếp xong, Tiểu Bạch Cầu trên người Lưu Vân nhảy xuống, chạy đến nằm úp sấp ở đầu giường Độc Cô Thiên Diệp, hai mắt hồng hồng.

Niên Hoa thấy Tử Tiêu vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nói: "Chủ thượng người không ra đi sao?"

"Ta muốn cùng nàng!" Tử Tiêu lắc đầu nói.

"Aizz, không nghĩ tới có một ngày người cũng lọt vào lưới tình." Niên Hoa lắc đầu, nói, "Ta nghĩ nàng không muốn người thấy nàng như vậy đi?"

Tử Tiêu nhìn người vẫn còn hôn mê, nắm Hỏa Linh Châu trong tay, nói: "Được. Một chút nữa ta sẽ đi vào." Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Niên Hoa nhìn giường người trên nói: "Tốt lắm, người có thể tỉnh rồi."

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi mở mắt, nhìn thấy một mỹ nữ ngồi bên cạnh mình, cười nhìn mình.

"Cảm ơn người." Độc Cô Thiên Diệp nói, giọng nói yếu ớt đến mức nếu không chú ý nghe thì sẽ nghe không được.

Khi mới tới tâm cung của Tử Tiêu nàng đã tỉnh, nghĩ đến hình dáng của mình lúc này nhất định rất dọa người, nên mới tiếp tục giả bộ hôn mê,

khi Niên Hoa bắt mạch cho nàng thì liền biết nàng đã tỉnh.

Tiểu Bạch Cầu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, nói: "Khả Khả, người rốt cuộc tỉnh lại, hù chết người ta! Ô ô..."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy nước mắt Tiểu Bạch Cầu, muốn dùng tay an ủi nó một chút, tay vừa mới động, đau đến mức nàng phải hít một ngụm khí lạnh, an ủi nói: "Cầu Cầu, ta không sao, đừng khóc!"

"Tiểu cô nương, người cũng nhẫn tâm ép mình thành như vậy, chặc chặc, ta nên nói người dừng cảm? Hay là nói người ngốc đây?" Niên Hoa lắc đầu nói, lấy một bình dược ra, nói: "Dược liệu này có thể trị vết thương trên lưng người, nhưng mà có hơi đau, người phải chịu đựng!"

"Bách hoa cao?" Khi Niên Hoa vừa mở cái bình ra, Độc Cô Thiên Diệp liền biết đó là thuốc gì, nàng cười khổ, nói: "Người có thể cho ta ăn Phục thần đan trước không? Bằng không ta sợ mình không đủ khí lực chống đỡ!"

Bách hoa cao là thuốc mờ cực phẩm trị liệu vết thương bên ngoài, mặc kệ nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần bôi lên thì có thể hồi phục, dựa vào mức độ nặng nhẹ, mà thời gian hồi phục cũng thay đổi. Thuốc này mặc dù tốt, nhưng bôi lên vết thương xương cốt sẽ rất đau đớn, người bình bị thương sẽ không quá đau đớn, nhưng khi bôi Bách hoa cao sẽ kêu thảm thiết không ngừng.

Niên Hoa không ngờ Độc Cô Thiên Diệp ngửi thấy mùi hương liền biết là Bách hoa cao, hỏi: "Người biết y thuật?"

"Biết một chút."

"Biết luyện đan?"

"Biết."

Niên Hoa gật gật đầu, nói: "Khó trách người biết bảo vệ nơi quan trọng trên thân thể của mình, nếu như là người bình thường, e rằng đã sớm mất mạng!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không nói tiếp.

Niên Hoa lấy Phục thần đan cho Độc Cô Thiên Diệp ăn, chờ sau khi tinh thần nàng khôi phục, bắt đầu bóc mấy khối đen trên người nàng, không ít sợi khối và thịt dính vào cùng nhau. Động tác của Niên Hoa đã rất cẩn thận, mà Độc Cô Thiên Diệp vẫn đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó Niên Hoa lau thân thể của nàng, rồi thoa Bách hoa cao. Vừa mới thoa lên cảm giác mát lạnh, tiếp theo đó là nóng rát hừng hực. Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy thân thể đã không còn là của mình, môi đã bị nàng cắn chặt!

Chỉ có người đã từng bôi Bách hoa cao mới biết, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp chưa từng phát ra một tiếng nào, thường thức gật gật đầu. Nữ nhân ở cửu thiên huyền giới rất nhiều, nhưng chưa có ai làm cho nàng thường thức. Lấy một vật cho Độc Cô thiên Diệp cắn, nói: "Nữ hài tử không được ngược đãi bản thân!"

Độc Cô Thiên Diệp muốn đáp một câu, nhưng lúc này nàng đã đau tới choáng váng, cuối cùng chịu không được hôn mê bất tỉnh.

Tử Tiêu đi ra ngoài, nhìn bọn Thất Nguyệt, nói: "Thất Nguyệt, người đi làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Thất Nguyệt hỏi.

Tử Tiêu nâng tay phải lên, một đạo linh lực ngưng tụ đi ra, bao vây Hỏa Linh Châu lại, sau đó linh lực chậm rãi biến thành máu trắng ngà. Làm hết thấy, hắn ném hỏa Linh Châu cho Thất Nguyệt, nói: "Hỏa Linh Châu này e là trăm vạn năm không có tắm rửa, người mang nó đến băng tuyết

gột rửa, ngâm băng tuyết. Tẩy sạch, nếu nó chìm xuống băng tuyết, người vớt nó lên."

Bị bao lấy Hỏa Linh Châu đã không có sức phản kháng, nhìn Tử Tiêu nói: "Người muốn làm gì ta?"

"Không làm cái gì, mời người tắm rửa mà thôi!" Tử Tiêu cười trả lời, sau đó phất phất tay với Thất Nguyệt, Thất Nguyệt liền cầm hỏa Linh Châu đi ra ngoài.

"Chủ thượng, nữ chủ nhân không có việc gì chứ?" Tu La đi vào, lễ phép hỏi.

"Niên Hoa đang chữa trị cho nàng." Tử Tiêu nói: "Các người phải người đi ngăn người của Ngu Hành, chuyện của Chu Tước hãn đã không thành công, nhất định sẽ tới chỗ Tiểu Diệp Nhi từng ở. Bây giờ Hỏa Linh Châu đã đi khỏi Lạp Mã Hỏa Diễm Sơn, Ngu Hành chắc chắn sẽ tới đó điều tra, nếu hãn có hành động gì, các người phải chú ý chặt chẽ, lập tức báo cho ta!"

"Dạ, chủ thượng!" Tu La Tu Sát lĩnh mệnh đi ra ngoài, để lại một người ở trong phòng chờ đợi.

Phượng Vũ đại lục, Lạp Mã Hỏa Diễm Sơn.

Giữa không trung ngân quang lóng lánh, hai người xuất hiện ở Lạp Mã Hỏa Diễm Sơn.

"Chủ nhân, không thấy Hỏa Linh Châu!" Cùng Kỳ nhìn trên ngọn núi không có gì, nói.

Ngu Hành bình tĩnh nhìn tình huống phía dưới, ngọn lửa thiêu đốt trăm vạn năm nhỏ đi không ít, rất nhiều lửa trên một vài đỉnh núi đã tắt. Lá

chắn ngăn hẵn lúc trước cũng không có, ý niệm vừa động, bóng dáng xuất hiện tại đỉnh núi Hỏa Linh Châu từng ở.

Cùng Kỳ đi theo hẵn xuống dưới, nhìn sơn mạch trụi lủi, nói: "Chủ nhân, hỏa Linh Châu tính tình tàn bạo, ai cũng không nhận, lần trước còn làm người bị thương! Ai có thể thu phục Hỏa Linh Châu đều?"

Ngu Hành trầm mặc trong chốc lát, nói: "Nàng đã trở lại!"

"Nàng? Chủ nhân, nàng là?" Cùng Kỳ hỏi: "Nàng, là thần sáng thế sao?"

"Trừ nàng, Hỏa Linh Châu sẽ không nghe bất luận kẻ nào tới gần nó! Hiện tại hỏa Linh Châu đã đi khỏi Lạp Mã, chỉ có một khả năng, nàng đã trở lại!" Ngu Hành âm trầm nói: "Nàng đã trở lại, chúng ta lại không biết gì, tất cả đều là phế vật vô dụng!"

"Đám vô dụng này, ta trở về sẽ xử lý bọn họ!" Cùng Kỳ nói, cũng không có để tánh mạng những người đó vào mắt. Đột nhiên phát hiện giữa sườn núi có một vết sáng màu vàng kim, dưới ánh mặt trời phản xạ kim quang. Hẳn phi thân đi xuống, phát hiện lại là xương cốt con người!

"Chủ nhân, người xem!" Cùng Kỳ trở lại đỉnh núi, đưa xương cốt cho Ngu Hành.

Ngu Hành tiếp nhận xương cốt, nhìn nhìn, nói: "Đây là xương người đã trải qua biến hóa của Phượng hoàng Kim hỏa."

"Chắc chắn là chủ nhân của Chu Tước lấy Hỏa Linh Châu, nếu như nàng là chuyển thế của thần sáng thế, chúng ta chỉ cần tìm được Chu Tước sẽ biết được thần sáng thế là ai!" Cùng Kỳ nói.

"Chuyện này giao cho người làm, người dẫn theo bọn Thao Thế đi, cần phải giải quyết thần sáng thế trước khi nàng trở về!" Ngu Hành đưa

xương cốt cho Cùng Kỳ, phân phó nói.

"Dạ, chủ nhân!"

"Mặt khác chú ý tin tức của các Linh Châu khác, nàng khẳng định sẽ đi tìm các Linh Châu khác!"

"Dạ!"

Sau đó, hai người biến mất ở Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn, trước khi biến mất trong mắt hai người đó là âm trầm tàn nhẫn.

Cửu thiên huyền giới, trên núi băng tuyết.

Thất Nguyệt bắt tay vào làm võng, Hỏa Linh Châu bị hấn đá đi, chậm rì đi vào đỉnh núi băng tuyết.

"Ta nói người, lúc trước đã nói người không nên làm chuyện khiến mình phải hối hận, bây giờ thì tốt rồi, người ở lại đây tắm rửa thật tốt đi!" Thất Nguyệt ném Hỏa Linh Châu vào trong băng tuyết, bản thân ngồi ở một bên lạnh tới phát rung: "Điều tại người, làm cho ta đã quên xin Niên Hoa Cuồng bạo đan!"

Thất Nguyệt dùng sức ấn hỏa Linh Châu xuống nước, nó nổi lên, hấn lại dùng gậy nhấn nó xuống. (D: có ai mãi nguyện hông??? =)))

Tử Tiêu đã phong ấn lực lượng của Hỏa Linh Châu, bây giờ nó cũng như thịt trên thớt, chỉ có thể tùy ý Thất Nguyệt chặt chém đặt ở trong băng tuyết.

Băng tuyết cũng giống như núi Lạp Mã, có trên trăm vạn lịch sử. Hoặc là nói, thời gian tồn tại của băng tuyết so với núi Lạp Mã còn lâu hơn. Lúc trước thần sáng thế tạo ra cửu thiên huyền giới và các vị tướng quân, cũng tạo ra núi băng tuyết. Mà núi Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn là sau khi

thần sáng thế qua đời, hỏa Linh Châu đến nơi đó mới hình thành. Cũng vì Hỏa Diệm Sơn có Hỏa Linh Châu, cho nên mới lợi hại như vậy!

Băng tuyết rất lạnh, nước lạnh đến thấu xương. Bình thường thần tôn ngồi trong nước ở băng tuyết cũng không tới ba ngày, mặc dù là ở bên suối, độ lạnh cũng khó ai chịu nổi.

Đối với Hỏa Linh Châu mà nói, độ lạnh của băng tuyết không là gì với nó, nhưng đó là khi lực lượng của nó không bị phong ấn. Hiện tại nó chỉ là một linh thạch bình thường, nước trong băng tuyết dường như đóng băng nó.

Thất Nguyệt oán niệm nhấn chìm Hỏa Linh Châu, nói: "Ta gọi cho người khi dễ Thiên Diệp! Ta cho người ngăn cản chúng ta! Ta nhấn! Ta nhấn! Ta dùng sức nhấn người!"

Bá khí lúc trước của Hỏa Linh Châu đã biến đâu mất, bây giờ nó đang vô cùng thê thảm, không có năng lực phản kháng, chỉ phải tùy ý Thất Nguyệt nhấn nó vào trong nước. May mắn nó không cần hô hấp, không sợ chết đuối!

Ở bên cạnh băng tuyết ngày người một ngày, Thất Nguyệt vớt Hỏa Linh Châu lên. Lúc này Hỏa Linh Châu đã không còn sáng bóng điểm lệ như trước, mà trở nên đỏ sẫm.

"Ừm, vẫn còn khó ngửi như vậy, xem ra là vì vừa rồi không rửa kỹ người... Chúng ta tiếp tục đi!" Thất Nguyệt để Hỏa Linh Châu trước mặt người, vẫy tay nói.

Lại ngâm một ngày, Thất Nguyệt quăng cây gậy trong tay một cái, nói: "Lâu như vậy người còn chưa có rửa sạch, ta sẽ đông chết! Không được, ta phải nghĩ biện pháp!"

Thất Nguyệt đi một vòng trên núi băng tuyết, tìm một tảng đá lớn, sau bột tảng đá và Hỏa Linh Châu chung với nhau, khi tảng đá rơi xuống băng tuyết, thì Hỏa Linh Châu cũng rơi xuống. Hắn vỗ vỗ tay, vừa lòng nhìn thành quả của mình, nói: "Như vậy thì tốt rồi! Người trước ở trong này chậm rãi cọ rửa, ta trở về lấy Cuồng bạo đan xong sẽ quay lại tìm người!"

Vì thế mỗi hạt châu liền bị vứt bỏ ở trong băng tuyết. Chờ Thất Nguyệt chậm chậm rì rì trở về lấy cuồng bạo đan, lại vừa đi vừa nghĩ tới băng tuyết, đợi đến khi Thất Nguyệt vớt nó lên, Hỏa Linh Châu đã thành một viên Linh Châu bị đông cứng!

"A uy, đã mặc thêm một cái áo trắng hả?!" Thất Nguyệt nhìn bên ngoài Hỏa Linh Châu đã kết thành một tầng băng, cười nói, "Nhìn người lúc này, hẳn là đã tẩy rửa sạch sẽ, ta sẽ mang người trở về, nếu tên Tử Tiêu kia cảm thấy người vẫn chưa rửa sạch, vậy thì đánh trở về đây rửa tiếp đi. Aizz, ta thật sự là một người tốt mà!" Nói xong hắn mang theo Hỏa Linh Châu đi về.

Hỏa Linh Châu lúc này đã bị đông lạnh không còn ý thức, bằng không nhất định cho Thất Nguyệt một cái xem thường thật to!

Mà ở trong cung điện, sau khi Thất Nguyệt đi Tử Tiêu vẫn không nói gì, mọi người bởi vì lo lắng thương thế của Độc Cô Thiên Diệp, không khí ngưng trọng. Sau đó Tử Tiêu nhin không được, liền đi tới cửa, nhìn Niên Hoa bôi thuốc cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp chau mày, nếu nhìn thấy sắc mặt của nàng, nhất định là vô cùng nhột nhạt.

Niên Hoa bôi thuốc mỡ hết toàn thân Độc Cô Thiên, sau đó dùng băng gạc bó nàng thành một cái bánh chưng màu trắng, chỉ chừa khuôn mặt.

"Chủ thượng, đã băng bó xong rồi. Ngay mai ta lại qua." Niên Hoa cất lo thuốc vào hòm thuốc, rồi thu vào không gian giới chỉ, nói với Tử Tiêu

một câu rồi đi ra ngoài.

Tử Tiêu đi tới bên giường Độc Cô Thiên Diệp, muốn sờ mặt của nàng, bàn tay đến một nửa lại ngừng lại. Nhìn bộ dáng của nàng, hăn sợ sẽ càng làm nàng đau thêm!

"Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt ta bị thương nặng như vậy, cũng là lần cuối cùng!" Tử Tiêu nhìn nàng nhắm chặt hai mắt nói xong. Âm thanh trong trẻo, lại nặng như thế.

Hăn nghĩ tới, hăn thật sự có thể cho nàng cuộc sống bình an, sẽ không để nàng khổ như vậy, nhưng lại thật không ngờ, có một ngày, hăn còn có thể gặp được chuyện làm cho hăn bi thống thương tâm thậm chí tuyệt vọng...

Ngày hôm sau, Niên Hoa sớm đi tới tẩm cung của Tử Tiêu, khi đi vào phòng, Tử Tiêu vẫn giống ngày hôm qua ngồi ở bên giường, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

"Chủ thượng, người bây giờ là sao hả, cũng không thể nhìn thấy một đóa hoa nở trên mặt nàng đâu!" Niên Tuế lấy hòm thuốc ra đặt ở cạnh giường, trêu chọc hăn.

Tử Tiêu nhìn Niên Hoa lấy kéo và băng gạc ra th, đứng dậy tránh ra, hỏi: "Hôm nay muốn làm một lần nữa sao?"

"Đương nhiên! Nhưng không phải toàn thân, hôm nay chỉ cần làm hai chân và hai tay là được!" Niên Hoa trả lời, sau đó cắt băng gạc trên tay phải Độc Cô Thiên Diệp, nhìn tình trạng tay của nàng, lắc lắc đầu.

"Thế nào?" Tử Tiêu hỏi.

"Hồi phục không tốt!" Niên Hoa thở dài, nói, "Nếu vết thương bình thường, chỉ cần ăn đan dược của ta, bôi bách hoa cao, thời gian một ngày

tuy rằng không đến mức hoàn toàn hồi phục, nhưng ít nhất cũng sẽ kết vảy. Nhưng người xem, tay nàng so với ngày hôm qua cũng không khác biệt gì."

Tử Tiêu nhìn một chút, xác thực như thế, lo lắng hỏi: "Không có biện pháp khác sao?"

"Biện pháp thì có, nhưng ta không có chủ dược liệu, luyện chế không được." Niên Hoa nói.

"Người muốn dược liệu gì? Ta sẽ phái người lên núi tìm." Tử Tiêu nói.

"Ta muốn thiên hoa." Niên Hoa nói, "Dược liệu chí tôn, thiên tài địa bảo chỉ có một loại, có thể cây tục đoạn chi, thịt bạch cốt. Hơn nữa 'Một ngày một ngày hoa', nói đúng hơn là trên đời chỉ có một đóa thiên hoa duy nhất. Chủ thượng, phải tìm được thiên hoa, mới có thể chữa khỏi vết thương trên tay chân nàng. Nhưng dược liệu này rất khó tìm, chủ thượng, người phải nói bọn họ nắm chặt thời gian đi tìm, nếu thời gian quá lâu, chỉ sợ chân của nàng về sau sẽ..."

"Thiên hoa sao? Ta lập tức kêu bọn Thất Nguyệt đi tìm."

"Nha đầu, người tỉnh?!" Niên Hoa nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp chuyển động mí mắt, hô.

Tử Tiêu đang chuẩn bị đi ra ngoài, nghe Niên Hoa nói, thân mình vừa mới bước ra lại quay trở về. "Tiểu Diệp Nhi, nàng tỉnh?"

Độc Cô Thiên Diệp vẫn hôn mê bất tỉnh sâu kín mở hai mắt, nhìn thấy Niên Hoa và Tử Tiêu, nói: "Các người không cần đi tìm, thiên hoa ở chỗ ta!"

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 71: Thế Giới Nhị Tôn Nhất Vương

"Thiên Hoa ở chỗ người?" Niên Hoa nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, vui vẻ nói, "Thật tốt quá!"

Ý niệm Độc Cô Thiên Diệp vừa động, một mảnh Thiên Hoa xuất hiện trên tay nàng, trên đó còn giọt nước mưa. Niên Hoa nhìn thấy Thiên Hoa, cầm lấy, kích động nói: "Đúng là Thiên Hoa! Vậy thì tốt rồi! Chủ thượng, ta đi luyện đan trước. Nha đầu, người nghỉ ngơi cho tốt trước, chờ ta!"

Tử Tiêu gật gật đầu, chờ sau khi Niên Hoa rời khỏi, đi đến bên giường ngồi xuống, nói: "Nàng thế nào rồi, miệng vết thương còn đau không?"

Độc Cô Thiên Diệp chớp chớp mắt, yếu ớt nói: "Đau, thật sự đau quá!"

Tuy rằng cả quá trình nàng cũng không có hô đau một câu, nhưng lúc này khi Tử Tiêu dịu dàng hỏi, nàng không muốn chống đỡ nữa, nói cảm giác của mình lúc này ra.

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ yếu ớt của Độc Cô Thiên Diệp, đau lòng vuốt mặt nàng đang cột băng gạc, linh lực trên tay chậm rãi tràn ra, rót vào đầu nàng. "Thế này không thể trị liệu thương thế của nàng, nhưng có thể tạm thời ma túy thần kinh, nàng sẽ không thấy đau."

Một lát sau, Độc Cô Thiên Diệp thật sự cảm thấy tốt hơn nhiều, khoe miệng cong cong, nói: "Cảm ơn chàng!"

"Là ta không có bảo vệ tốt cho nàng, làm nàng bị thương nghiêm trọng như vậy, thực xin lỗi!" Tử Tiêu nói.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói không nên lời, chỉ là nhìn Tử Tiêu rồi cong cong khoe miệng, chậm rãi ngủ mất.

Ba ngày sau, Độc Cô Thiên Diệp vẫn là bị vây trong trạng thái khi tỉnh khi ngủ. Niên Hoa dùng Thiên Hoa và rất nhiều dược liệu quý giá cùng nhau luyện chế đan dược, cho Độc Cô Thiên Diệp ăn, tay nàng và chân bắt đầu chậm rãi bước phát triển thịt mới.

Niên Hoa cười bỏ băng gạc trên tay Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thịt vừa mới có, nàng vươn ngón trỏ đi chọc chọc, miệng phát ra tiếng cảm thán chặc chặc. "Không nghĩ tới Thiên Hoa này tốt như vậy, mới thời gian vài ngày, đã bước phát triển ra thịt mới."

"Đa tạ Niên Hoa đại sư lo lắng cho ta!" Độc Cô Thiên Diệp đã khôi phục tinh thần, nhìn Niên Hoa mỗi ngày lại đây chữa thương cho mình, nói cảm tạ.

"Có cái gì mà cảm ơn, ta thích người, chữa thương cho người ta cũng vui vẻ. Nếu ta không thích người, nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn người một cái." Niên Hoa thay băng gạc, lại bao hai tay của nàng thành cái bánh chưng, nói: "Tuy rằng thịt này đã muốn ra lại, nhưng còn phải tiếp tục băng bó vài ngày. Mấy ngày nay người vẫn là đừng đụng nước, không đúng, là cái gì cũng đừng chạm vào, ngoan ngoãn nằm trên giường là được."

"Ta biết rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó lấy mấy cánh hoa Thiên Hoa ra, nói, "Ta nghe nói người còn cần Thiên Hoa, xin người nhận lấy đi."

Niên Hoa nhìn thấy rõ ràng là Thiên Hoa vừa hái xuống, hai mắt cười thành một đường chỉ, lấy Thiên Hoa lại, nói: "Ta vừa vặn cần nó! Ta đây không khách khí vậy!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Niên Hoa vui vẻ cất Thiên Hoa vào, nở nụ cười. Nàng thích người không làm thì không làm mà đã làm thì không nhăn nhó như vậy, tính tình ngay thẳng! Những ngày này nàng đã từ miệng những người khác nghe được không ít chuyện của nàng, tỷ như nói có người quần quít lấy nàng không rời, sau lại cầu hôn với nàng, nàng trực tiếp một cước đá đối phương xa mấy vạn dặm. Lại tỷ như, lần trước nữ nhi một thành chủ ở bên ngoài không cẩn thận đụng phải nàng, không cho xin lỗi nàng còn nhục mạ nàng, nàng trực tiếp dùng một phen độc phẫn biến đối phương thành tê liệt, vẫn là thành chủ kia đến cầu xin tiểu Đậu tử, tiểu Đậu tử nghĩ bọn Tử Tiêu không ở, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, mới đi tìm Niên Hoa muốn giải được, hóa giải chuyện này.

Chuyện như thế rất nhiều, mặc kệ là trước khi thành danh hay là sau khi thành danh, tính tình ngay thẳng của nàng vẫn không thay đổi, nhưng theo tuổi gia tăng, tính tình ngay thẳng của nàng chuyển hóa thành tính tình nóng nảy, làm cho không ít người đều kính nhi viễn chi với nàng.

Mà ca ca của nàng Niên Tuế đại sư, là trận pháp đại sư, đồng thời cũng là một kẻ hộ mệnh thành tánh, nếu có ai dám khi dễ Niên Hoa, Niên Tuế nhất định sẽ làm cho bọn họ chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi!

Niên Hoa đặt Thiên Hoa dưới mũi thở ngửi ngửi, nói: "Lần trước bởi vì luyện đan cho người, rất vội vàng, cũng chưa có quan sát được chút nào, ừ —— rất thơm!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của nàng nở nụ cười, nói: "Thiên Hoa vừa mới hái xuống là có hiệu quả tốt nhất, cho nên không có nhiều lắm, nếu sau này người cần, trực tiếp tìm ta lấy là được."

Niên Hoa thu Thiên Hoa vào nhấn không gian, nói: " Không dám không dám, ta sẽ không khách khí ! Ai bảo giờ chúng ta là bằng hữu chứ ! Không nghĩ tới ta đến tuổi này còn có thể có tỷ muội kết nghĩa! Chờ thương tích người tốt lên, lại đến chỗ ta ngồi chơi, chúng ta cùng tham thảo tham thảo chuyện luyện đan."

" Được." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chờ thương tích của ta tốt lên, ta nhất định đi chỗ người ở hai ngày!"

"Ha ha, được, ta bày rượu ngon chờ người!" Niên Hoa nói.

Tử Tiêu tiến vào từ bên ngoài, nhìn thấy hai người hoà thuận vui vẻ này, nói: "Các người nói cái gì vậy? Thật là vui vẻ!"

"Không có gì, nói chuyện phiếm với Niên Hoa rất vui!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Niên Hoa thu đồ của mình lại, nói: "Chủ thượng, thương tích của nha đầu bây giờ khôi phục không tệ, ta đi về trước , ngày mai lại đến."

" Được. Ta cho tiểu Đậ tử tiễn người." Tử Tiêu nói.

"Không cần, ta cũng không phải tìm không thấy đường. Ta đi trước đây!" Niên Hoa nói xong lui ra ngoài.

"Cảm giác lúc này thế nào?" Tử Tiêu đi vào ngồi xuống bên người Độc Cô Thiên Diệp.

"Đã tốt hơn nhiều, trừ bàn tay và hai chân, đầu gối, nơi khác đã không đáng ngại. Tay và đầu gối cũng đã sinh ra thịt mới, hai chân thì nghiêm trọng một chút, tạm thời không thể đi đường." Độc Cô Thiên Diệp quơ quơ cánh tay mình, giờ huy cánh tay này nọ đã không sao.

Tử Tiêu nhìn hai mắt Độc Cô Thiên Diệp khôi phục thần thái lúc trước, nói: "Vậy là tốt rồi."

"Mấy ngày nay chàng đi đâu?" Độc Cô Thiên Diệp nghĩ mấy ngày gần đây không thấy hấn đến, hỏi.

"Bên Ngu Hành có chút động tác nhỏ, đi xử lý với bọn Thất Nguyệt một chút." Tử Tiêu dịu dàng vuốt về tóc dài của nàng, nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, không nói gì. Hấn là Ngu Hành biết tồn tại của nàng ! Mà chuyện nhỏ miệng hấn nói, cần hấn tự mình đi giải quyết, sẽ không thật sự là chuyện nhỏ gì. Nhưng hấn không nói, nàng cũng làm bộ không biết, nhưng việc hấn làm cho nàng, cảm tình trả giá cho nàng, nàng đều yên lặng ghi tạc trong lòng. Nàng cũng sẽ dùng trái tim như thế đi hồi báo cảm tình của hấn.

Nàng dùng tay giống như bánh chưng sờ sờ băng gạc trên mặt mình, bất đắc dĩ nói: "Thương tích trên người đều tốt rồi, Niên Hoa không nên ta lại bôi bách hoa cao kia, chàng không biết, mỗi lần đều rất đau, ta còn hoài nghi nàng ở cố ý chinh ta đó!"

Ngữ khí làm nũng lại bất đắc dĩ, làm cho Tử Tiêu vốn hơi mệt mỏi lập tức thả lỏng không ít, cười nói: "Nàng ấy cũng suy nghĩ cho thân thể của nàng."

"Nếu ta biến dạng, chàng có thể không thích ta không?" Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tử Tiêu quát của nàng cái mũi, nói: "Ta thích con người của nàng, không phải bề ngoài của nàng. Nàng lo lắng cái gì, đùa ngốc!"

"Giờ ta thành dạng này, tự mình nghĩ cũng cảm thấy đáng sợ, chàng không thấy rất dọa người sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, trong lòng hơi chờ mong, lại hơi khẩn trương.

Tử Tiêu hôn môi nàng một chút, nói: "Mặc kệ nàng có hình dáng gì, lòng ta như trước!"

Lòng ta như trước!

Trái tim Độc Cô Thiên Diệp chấn động một chút, sau đó không tiếng động nở nụ cười, hai mắt chớp động ánh sáng lấp lánh.

Nếu chàng không rời, thì ta không bỏ!

Tử Tiêu nhìn hai mắt của nàng, cảm thấy cả thế giới đều tỏa sáng!

Hắn hôn mắt của nàng một chút, nói: "Lần trước ta nói gấp lại thì ta sẽ nói cho nàng tất cả về ta, giờ nàng dưỡng thương cho tốt, chờ nàng khỏe lên, ta mang nàng ra ngoài, đi xem thế giới của ta có hình dáng thế nào."

"Được!" Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ngoan ngoãn trả lời.

"Đúng rồi, Hỏa Linh Châu này nàng tính làm sao bây giờ?" Tử Tiêu lấy Hỏa Linh Châu còn bị đóng một tầng băng ra, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy dáng vẻ Hỏa Linh Châu, hơi kinh ngạc, hỏi: "Sao nó biến thành thế này?"

"Ta để Thất Nguyệt mang nó đi băng tuyết tắm rửa." Tử Tiêu nói, "Sau đó thành cái dạng này, phỏng chừng là do băng tuyết hơi lạnh một chút!"

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói Tử Tiêu, lập tức bật cười, nhìn hình dáng Hỏa Linh Châu tỏa ra hàn khí, chắc chắn là hắn động tay chân, bằng không sao băng tuyết có thể đông Hỏa Linh Châu thành cái dạng này.

"Người ta muốn cầm nó chơi đùa, người ta muốn chơi băng cầu!" Đột nhiên Tiểu Bạch Cầu nhảy ra, nói. Khi nó nhìn thấy tình huống Độc Cô

Thiên Diệp chậm rãi chuyển tốt, Tiểu Bạch Cầu lại chạy đi tìm Lưu Vân . Điều này làm cho Độc Cô Thiên Diệp không chỉ trợn trắng mắt một lần, ở trong lòng phỉ nhổ tên gặp sặc quên chủ nhân này!

Tử Tiêu nhìn thấy Tiểu Bạch Cầu, ném Hỏa Linh Châu cho nó. Tiểu Bạch Cầu cầm Hỏa Linh Châu chạy đi ra ngoài, cái đuôi nhỏ kia nhếch lên nhếch lên, làm cho Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu cảm thấy buồn cười không thôi.

Qua vài ngày, băng gạc trên người Độc Cô Thiên Diệp đều được lấy xuống, Niên Hoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, cảm thán nói: "Thật sự là một cô nương xinh đẹp, ta còn chưa thấy qua người đẹp như vậy đâu! Đường nhiên, ngoại trừ chủ thượng! Ủ, ta thích, ha ha!"

"Thế nào, trên mặt còn vết sẹo không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tay phải Niên Hoa vừa lật, một đạo linh lực ngưng tụ ra, kết thành thủy kính trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Niên Hoa ngươi là song thuộc tính thủy hỏa ? !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn mặt mình bóng loáng như mới, nghĩ đến Niên Hoa là luyện đan sư, hẳn là hỏa thuộc tính mới đúng, ngẩng đầu hỏi nàng.

Niên Hoa tản mất linh lực, nói: "Đúng vậy, ta là song thuộc tính thủy hỏa, chẳng qua bởi vì ta dùng hỏa thuộc tính nhiều hơn, cho nên người bình thường cũng không nhớ rõ ta là song thuộc tính !" Dừng một chút, Niên Hoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Giờ ngươi đã tốt hơn nhiều rồi, nếu cảm thấy năm phiền có thể ngồi lên, chỉ cần không làm bị thương tới tay và chân là ổn."

"Ta biết rồi." Độc Cô Thiên Diệp dưới sự trợ giúp của Niên Hoa ngồi dậy, giật giật bả vai, nói, "Ta cảm thấy ta nằm mốc meo rồi, cuối cùng có thể động dậy!"

"Nếu là ta nói, bắt ta nằm lâu như vậy còn không bằng bắt ta đi chết!"
Niên Hoa nói, "Tính tình ta là ngừng không được!"

"Ha ha." Độc Cô Thiên Diệp cười cười.

"Thị vệ bên ngoài này đều truyền chuyện của người điên rồi, ta còn chưa từng người của Cửu Thiên Huyền có lúc điên cuồng như vậy đâu!"
Niên Hoa nói.

"Người bên ngoài nói ta? Nói ta cái gì a?"

"Nói chuyện trước kia của người đó! Thất Nguyệt nói hết chuyện trước kia của người, sau đó bọn họ một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả đều biết, đều muốn nhìn xem người có hình dáng thế nào đó!" Niên Hoa nói.

"Ngạch —— "

"Tốt lắm, đổi được xong rồi. Sau này không cần đổi được mỗi ngày."
Niên Hoa cột chắc băng gạc trên hai tay và hai chân Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Sau này ta cũng sẽ không mỗi ngày đến đây, quá vài ngày thì tự người lấy băng gạc xuống là được."

"Được, cảm ơn người!" Độc Cô Thiên Diệp chân thành cảm tạ nói.

"Cảm ơn ta thì thường xuyên đến chỗ ta ngồi ngồi, ta một người, bình thường cũng tịch mịch." Niên Hoa nói.

"Sao người không tìm một trượng phu?" Độc Cô Thiên Diệp biết nàng đến bây giờ còn độc thân, kỳ lạ hỏi.

Niên Hoa vốn đang cười lập tức im lặng, sau đó chua sót cười cười, nói: "Không tìm được người thích hợp ! Ta đi về trước ."

Niên Hoa nói xong rời khỏi, chỉ chốc lát sau Tử Tiêu đi vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đang suy nghĩ chuyện gì đó, hỏi: "Suy nghĩ cái gì vậy?"

"Ta suy nghĩ biểu tình vừa nãy của Niên Hoa. Ta có phải nói sai gì không."

"Nàng nói gì?"

"Ta hỏi nàng vì sao không tìm một trượng phu." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Nàng vừa nghe thế thì biểu tình trở nên rất lạ."

"Chuyện này lát nữa ta lại nói cho nàng. Nàng nằm trên giường lâu như vậy, có muốn đi bên ngoài nhìn xem không?" Tử Tiêu nói.

"Thật sao?! Được!" Độc Cô Thiên Diệp cao hứng nói.

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ, đi đến bên giường, một tay vòng qua dưới nách nàng, một tay vòng qua đầu gối của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng lên, hỏi: "Như vậy có không thoải mái không?"

Độc Cô Thiên Diệp đưa tay ôm cổ hắn, lắc đầu, nói: "Không có."

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp ra khỏi phòng, thị vệ tuần tra nhìn thấy bọn họ, đều hành lễ với bọn họ. Tử Tiêu gật gật đầu, ôm Độc Cô Thiên Diệp bay đến ngọn núi phía sau cung điện.

Chờ bọn hắn rời khỏi, thị vệ xáp lại với nhau, nói: "Không nghĩ tới nữ chủ nhân tương lai người thật đẹp hơn tranh nhiều ha!"

"Đúng đó, không nghĩ tới nàng tuổi còn trẻ cấp bậc đã cao như vậy, còn trải qua nhiều chuyện như vậy."

"Lúc trước khi chúng ta lớn như vậy còn không bằng nàng đâu! Trước đây còn có người khinh thường nàng, thật là..."

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp đứng ở trên đỉnh núi, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, ôm Độc Cô Thiên Diệp vào trong ngực.

"Nơi này phong cảnh không tệ!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn cảnh sắc bên dưới, nói.

Tử Tiêu chỉ chỉ cung điện phía dưới và thành thị xa xa, nói: "Nàng có biết nơi này là đâu không?"

"Nghe bọn họ nói, nơi này gọi là Cửu Thiên Huyền Giới." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Mà thành thị chúng ta đang ở thành thị lớn nhất nơi này, tên thành Vong Ưu. Chàng tính nói cho ta chuyện của chàng hả?"

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Nơi này gọi là Cửu Thiên Huyền Giới, là một không gian thuộc về ta. Không gian này tương liên với những không gian khác, nhưng lại độc lập. Tựa như địa ngục Vô Gian của Mộng Thiên Quân vậy. Ngu Hành thống trị các không gian to to nhỏ nhỏ khác, ta có nơi này, Mộng Thiên Quân có địa ngục Vô Gian của hã, cấu thành thế giới hiện tại."

"Vậy địa vị của chàng không cao lắm?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Tử Tiêu cư nhiên có thân phận như vậy, "Sao lúc trước chàng lại làm thần điện thánh tử?"

"Ngu Hành được gọi là Thiên tôn, ta được bọn họ gọi Chí tôn, mà Thiên Quân, bọn họ gọi hã Mộng vương, ba người chúng ta đều là nhóm người đầu tiên Thần Sáng Thế tạo ra lúc trước. Mà ta xuất hiện ở Huyền Nguyệt đại lục, " Tử Tiêu cười cười, hôn trên mặt Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói, "Đó hoàn toàn là do một trò chơi..."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 72: Hòa Linh Châu Nhận Chủ, Thăng Cấp Tôn Cấp!

Trò chơi?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, tò mò hỏi: "Các người chơi trò chơi hả?"

"Đúng vậy." Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Lúc trước ta và Thất Nguyệt, Hắc Tử, ba người chúng ta rất nhàm chán, cảm thấy ngày mỗi ngày đều như nhau, ở trên cao lâu lắm, cảm giác hơi nhạt nhẽo.

Có một ngày Thất Nguyệt nói đi cảm thụ cuộc sống chậm rãi tu luyện một lần nữa lúc trước, đi lịch lãm một lần nữa, sau đó ba người đấu, xem ai nhận thua trước. Chúng ta đều đồng ý, để Niên Tuế làm một trận pháp phong ấn cho chúng ta, phong ấn thực lực của chúng ta lại. Mà ba người chúng ta cũng bởi vì trận phong ấn kia, đều về tới lúc mấy tuổi. Bọn Tiểu Đậu tử tùy tiện mở một thông đạo, ném chúng ta vào, chờ chúng ta đi ra ngoài thì ở ngay tại đại lục Huyền Nguyệt.

Đi đến đại lục Huyền Nguyệt không lâu, chúng ta gặp Thần Tinh Tông, bởi vì ta và Thất Nguyệt đều có thụy thú, trên người tự nhiên mang theo một chút hơi thở diễm lạnh, Thần Tinh Tông đưa chúng ta đến Thần điện, bởi vì Hắc Tử không thích loại cảm giác thần côn của Thần Tinh Tông, cự tuyệt gia nhập. Sau đó, ta lên làm thần điện thánh tử, Thất Nguyệt lên làm thiếu điện chủ, Hắc Tử thì tự mình sáng lập Âm các. Hắc bảo ta

làm các chủ. Bởi vì trước khi phong ấn chúng ta đã ước định chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình đi giải quyết khó khăn gặp được, mà khi đó chúng ta cũng phát hiện thần điện có vấn đề, ta đồng ý. Vì thế ta thành các chủ Âm các, Hắc Tử là nhị đương gia, Thất Nguyệt là tam đương gia. Chuyện sau này có lẽ nàng đều biết."

"Ba người các người thật không phải nhàm chán bình thường!" Độc Cô Thiên Diệp nghe xong chuyện của bọn họ, hỏi: "Các người đi khỏi đây, chuyện nơi này ai xử lý?"

"Bọn Tiểu Đậu tử và Niên Tuế xử lý. Thật ra cũng không có nhiều chuyện, bình thường ta cũng không quản bọn họ làm thế nào." Tử Tiêu nói.

"Niên Tuế kia là ca ca Niên Hoa đúng không?" Tử Tiêu nói tới Niên Tuế, làm cho Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới trên người Niên Hoa.

"Thật ra bọn họ cũng không phải huynh muội ruột, Niên Tuế là con nuôi phụ thân Niên Hoa, lớn hơn Niên Hoa mười mấy tuổi, xem như nhìn Niên Hoa lớn lên." Tử Tiêu nói, "Không phải nàng hỏi vì sao nhắc tới chuyện thành thân tình sắc mặt của Niên Hoa sẽ không tốt lắm? Bởi vì người trong lòng Niên Hoa là Niên Tuế, nhưng lại Niên Tuế lại cảm thấy hai người là huynh muội, không chịu nhận Niên Hoa, còn làm cho mình nhanh chóng già đi. Điều này làm cho Niên Hoa rất đau lòng, năm đó còn vì vậy nháo xảy ra chuyện. Cho nên nàng thấy Niên Hoa thoát nhìn tuổi trẻ xinh đẹp, nhưng Niên Hoa cũng đã là lão giả râu tóc bạc trắng."

"Niên Tuế không thích Niên Hoa sao? Ta nghe nói Niên Tuế rất che chở Niên Hoa, lúc trước có người đùa giỡn Niên Tuế, bị hắn đuổi chạy quanh Cửu Thiên Huyền Giới, cuối cùng không thể không rời khỏi nơi này, chạy đến không gian khác." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới chuyện mình nghe bọn tiểu Đậu tử nói.

Mấy hôm trước bởi vì bị thương không thể động đậy, Tử Tiêu lại đi ra ngoài mấy ngày, Độc Cô Thiên Diệp nằm trên giường cũng không tán gẫu, bảo tiểu Đậu tử nói chuyện trên Cửu Thiên Huyền Giới cho nàng nghe. Không nên nhìn người của Cửu Thiên Huyền Giới cấp bậc có vẻ cao, cũng không nên thấy trong cung điện này đều là nam nhân, khi bắt quái thì tuyệt không kém nữ nhân. Độc Cô Thiên Diệp bảo tiểu Đậu tử nói chuyện nơi này, hần hạ bút thành văn, hơn nữa vô cùng phong phú, nói sinh động như thật .

Mà Niên Hoa là người Độc Cô Thiên Diệp tiếp xúc nhiều nhất, cũng vẫn là người có nhiều đề tài ở Cửu Thiên Huyền Giới, tiểu Đậu tử dùng thời gian hai ngày nói nàng chuyện có vẻ kinh điển của Niên Hoa, làm cho Độc Cô Thiên Diệp thán phục không thôi.

"Niên Tuế, hần thích Niên Hoa, chẳng qua này thích này không biết là cho huynh muội thích hay là nam nữ thích. Dù sao hai người bọn họ một người cũng không lập gia đình." Tử Tiêu trả lời nói nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, không nói chuyện của bọn Niên Hoa nữa, cảm nhận được hỗn độn khí trong không khí, ở trong lòng hần nhìn phía dưới thành thị, nói: "Chàng làm thế nào lên làm vương nơi này?"

"Không gian này vốn là của ta." Hai mắt Tử Tiêu nhìn ra xa phương xa, nhớ lại nói, "Lúc trước ta muốn rời khỏi, thần sáng thế sáng tạo không gian này cho ta, cho ta có chỗ đặt chân. Lúc ấy cả không gian chỉ có một mình ta, ta đi tìm một ít người lại đây cùng ta, chậm rãi phát triển trở thành như bây giờ."

"Chàng, chàng và Thần Sáng Thế..." Đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng là cảm giác thế nào, nàng cũng không nói lên được, cũng không biết làm thế nào.

"Làm sao vậy?" Tử Tiêu nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Các người đều là Thần Sáng Thế sáng tạo ra sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Ta và một nữ tử cùng được sáng tạo ra, tiếp theo là Mộng Thiên Quân, Ngu Hành và còn có Dung Tu. Ta còn nhớ rõ khi ta mở mắt ra nhìn thấy dáng vẻ của nàng, nàng dịu dàng cười với ta, sau đó ta nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh bên cạnh. Sau đó, khi ta và nàng có thể đi đường, chúng ta thường xuyên đi theo Thần Sáng Thế chạy khắp nơi. Chờ ta trưởng thành, ta chuẩn bị rời khỏi, Thần Sáng Thế sáng tạo cho ta thế giới này."

Theo Tử Tiêu miêu tả, Độc Cô Thiên Diệp ẩn ẩn thấy được phía sau một nữ tử đoan trang đại khí đi theo một nam một nữ hai hài đồng, cô gái làm nũng với nàng, nữ tử ôm nàng lên, nam hài ôm hai tay trước ngực nhìn các nàng.

Tiếp theo hai có thêm mấy đứa trẻ lại càng ngày càng nhiều đứa trẻ, một đám người cãi nhau đến vui vẻ!

Sau đó hình ảnh vừa chuyển, nam hài trưởng thành nam tử, nói với nữ tử mình phải rời khỏi, nàng gật đầu đồng ý, nói muốn chuẩn bị cho hẳn một phần lễ vật, khi Độc Cô Thiên Diệp muốn tiến thêm một bước thấy rõ ràng hình ảnh này, những hình ảnh này lại biến mất.

"Tiểu Diệp nhi, làm sao vậy, sao lại ngăn người rồi?" Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nhìn trời, ánh mắt nháy cũng không nháy, hỏi.

Hình ảnh đã không có, Độc Cô Thiên Diệp lấy lại tinh thần, nghe lời nói của Tử Tiêu, nói: "Vài người các người ta đều biết, sao không có nghe nói cô gái được sáng tạo cùng người?"

"Hà Hi sao? Nàng đã mất. Lúc trước sau khi Thần Sáng Thế mất đi không lâu, mọi người đều rất khó chịu, nhưng khó chịu nhất vẫn là Hà Hi. Quan hệ giữa nàng và Thần Sáng Thế là thân nhất, cho nên có một ngày

nàng nói muốn đi tìm Thần Sáng Thế chuyển thế, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc. Thẳng đến khi nàng sống tới điểm cuối, nàng cũng không tìm được. Có lẽ là do nản lòng thoái chí, nàng không lựa chọn trọng tổ khí lực, mà là tử vong tự nhiên. Trước khi nàng chết nói: 'Ta tìm kiếm nhiều năm như vậy cũng đều không có tìm được nàng, có lẽ sau khi ta chết, có thể gặp được nàng.' " Tử Tiêu nói

"Hà Hi?" Độc Cô Thiên Diệp nhắc tới tên này, tìm tòi thật lâu trong não cũng không có trí nhớ, đột nhiên nàng có một ý nghĩ: Như Yên sẽ không là Hà Hi chứ ? !

"Có phải mệt mỏi không?" Tử Tiêu thấy Độc Cô Thiên Diệp vừa mới hoàn hồn một lát lại ngẩn người, nghĩ tới thương tích của nàng còn chưa khỏi, nói, "Chúng ta về đi, chờ nàng khỏe lên, chúng ta trở ra."

Trong giọng điệu Tử Tiêu nói chuyện, Độc Cô Thiên Diệp có thể cảm nhận ra tôn kính và yêu thích của hắn với Thần Sáng Thế, nàng không biết có nên nói cho hắn mình là Thần Sáng Thế chuyển thế không. Nàng cảm thấy giữa hai người không nên có bí mật, nhưng lại không muốn giữa hai người có cảm tình phức tạp khác, nàng không biết sau khi nói Tử Tiêu sẽ dùng cảm tình gì đối đãi với nàng, cho nên trong lòng hơi mâu thuẫn, Tử Tiêu trở về, nàng gật đầu đồng ý .

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hôn trên mặt nàng một cái, nói: "Mặc kệ nàng là đáng vẻ gì, nàng là ai, ta thích đều là nàng, chỉ có nàng!"

Độc Cô Thiên Diệp không biết có phải Tử Tiêu đã phát hiện không, hai tay nàng vòng qua cổ hắn, chôn đầu trên bờ vai của hắn, nói: "Chúng ta về đi."

"Được." Tử Tiêu nói xong ôm lấy Độc Cô Thiên Diệp, về tới cung điện. Lúc đi ngang qua một mảnh rừng trúc, vừa vặn đụng phải Niên Tuế. Niên Tuế hành lễ với Tử Tiêu, sau đó nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Đây là

Thiên Diệp tiểu thư đúng chứ ? Thời gian này vẫn nghe Niên Hoa nhắc tới người, cuối cùng hôm nay gặp được. Thương thế của người khôi phục thế nào ?"

"Đa tạ Niên Tuế đại sư quan tâm." Độc Cô Thiên Diệp gật gật với Niên Tuế, nói, "Thuốc của Niên Hoa đại sư rất tốt, ta muốn không khôi phục cũng khó."

"Ha ha, vậy là tốt rồi!" Niên Tuế cười to nói, "Niên Hoa không có bằng hữu gì, cũng khó gặp được một người mình thích. Luôn nói với ta người cùng nàng là tỷ muội kết nghĩa, người làm nàng thoải mái rất nhiều!"

"Niên Hoa đại sư là một bằng hữu tốt lắm, trao đổi với nàng, với ta mà nói cũng là một loại hưởng thụ." Độc Cô Thiên Diệp trả lời.

"Ha ha, vậy là tốt rồi, hoan nghênh sau này người đi chỗ ta làm khách." Niên Tuế nói, "Ta còn có chút việc, cáo từ trước. Chủ thượng, thuộc hạ cáo lui."

Tử Tiêu gật gật đầu, Niên Tuế rời khỏi. Độc Cô Thiên Diệp vẫn nhìn bóng dáng hắt, nói: "Lúc Niên Tuế còn trẻ chắc chắn là một mỹ nam tử, có rất nhiều hoa đào!"

Vừa nãy nàng cẩn thận quan sát Niên Tuế, phát hiện quả nhiên hắt giống như lời Tử Tiêu vậy, không chỉ có râu tóc bạc trắng, hơn nữa trên mặt còn có không ít nếp nhăn thật nhỏ, đây cũng không phải là linh sư bình thường sẽ có !

Tử Tiêu trừng phạt cắn vành tai Độc Cô Thiên Diệp một chút, nói: "Hắt có suất như ta không ? Nhìn dáng vẻ nhìn không chuyển mắt của nàng kìa!"

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu đi, rời tầm công kích của hắt, nói: "Ta chỉ là nhìn xem thay Niên Hoa thôi! Nhìn dáng vẻ hắt nói chuyện vừa nãy,

ba câu không rời Niên Hoa, đối Niên Hoa hẳn là cũng là có cảm tình."

Tử Tiêu nhìn nàng hí hai mắt lại, cười nói: "Nàng lại nghĩ chuyện hư hỏng gì?"

"Cái gì mà hư hỏng chứ!" Độc Cô Thiên Diệp cắn một ngụm trên mặt Tử Tiêu, nói, "Ta chưa bao giờ nghĩ chuyện hư hỏng, ta chỉ làm chuyện xấu thôi à!"

Tử Tiêu bị động tác Độc Cô Thiên Diệp làm ngứa lòng, nàng vừa rời khỏi hai má hấn, môi hấn lập tức tập kích môi đỏ mọng của nàng, khẽ cắn, một hồi lâu mới rời đi, mị hoặc nói: "Ta chờ nàng đến làm chuyện xấu với ta."

"Chàng cũng không sợ bị người ta nhìn thấy!" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, thúc giục, "Chúng ta mau trở về thôi."

Tử Tiêu cười to hai tiếng, ôm nàng về tấm cung của mình, thấy Tiểu Bạch Cầu và Lưu Vân trong sân, bọn họ chạy tới chạy lui trong sân. Đến gần thì thấy, Tiểu Bạch Cầu để Hỏa Linh Châu trên mặt đất lăn qua lăn lại, mà Lưu Vân thì ở một bên đuổi theo, Hỏa Linh Châu vốn sạch sẽ đã muốn bẩn hề hề .

Tiểu Bạch Cầu nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, ôm Hỏa Linh Châu liền chạy tới, nói: "Khả khả, người đi ra ngoài hồi nào vậy? Sao không mang người ta theo với ?"

"Giờ người có Lưu Vân, làm sao còn nhớ rõ chủ nhân như ta chứ!" Đầu Độc Cô Thiên Diệp chôn trên vai Tử Tiêu, giả bộ đau lòng oán giận .

"Người ta không có a, người ta yêu nhất là khả khả ! Nhưng mấy ngày hôm trước Lưu Vân mang người ta chơi vài ngày ở Cửu Thiên Huyền Giới, thật sự rất vui mà!" Tiểu Bạch Cầu nói.

"Xem đi xem đi, đi chơi cũng không nói cho ta, vài ngày không thấy người, còn tưởng người mất tích, hóa ra là hẹn hò với soái ca. Ai, ta thật đau lòng!" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục đau lòng nói.

"Khả khả, người đừng giả bộ, người ta nhìn thấy khoe miệng của người, sắp cong đến bên tai rồi." Tiểu Bạch Cầu vỗ vỗ Hỏa Linh Châu trên mặt đất, nói.

"Ngạch ——" Độc Cô Thiên Diệp lập tức ngẩng đầu, nói: "Cầu cầu, người học xấu!"

"Người ta không có, người ta vẫn là cầu cầu ngoan ngoãn, là cầu cầu khả khả và Lưu Vân thích nhất!" Tiểu Bạch Cầu nói xong, lại bắt đầu lăn Hỏa Linh Châu quanh sân, Hỏa Linh Châu đáng thương, vẫn luôn cao cao tại thượng, trừ Thần Sáng Thế, người khác chạm cũng không có chạm, giờ cư nhiên trở thành món đồ chi của cầu cầu.

Có lẽ là do tác dụng của Linh Châu khác trong thân thể, có lẽ là nghĩ đến nó là vòng tay kiếp trước của mình, cùng mình đi qua không ít năm tháng, mặc dù là nó làm mình bị thương thành như vậy, nhưng là nhìn thấy hình dáng của nó lúc này, trong lòng lại không đành lòng .

"Cầu cầu, đưa Hỏa Linh Châu cho ta." Độc Cô Thiên Diệp hô với Tiểu Bạch Cầu.

Tiểu Bạch Cầu chơi đùa bất diệc nhạc hồ trong sân nghe thấy tiếng la của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Hỏa Linh Châu, cuối cùng ôm Hỏa Linh Châu đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, ném tới trên người nàng.

"Khả khả, người nhanh khỏi nha, người ta đã lâu không có ăn đồ người làm." Tiểu Bạch Cầu nói xong, vẻ mặt tham ăn nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Chờ ta khỏe sẽ làm cho ngươi." Độc Cô Thiên Diệp đồng ý.

Trở lại phòng, Tử Tiêu thả Độc Cô Thiên Diệp trên giường, Hỏa Linh Châu lăn xuống. Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Hỏa Linh Châu, nói: "Chàng giải phong ấn cho nó đi."

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Hỏa Linh Châu này, trừ phi nó nhận chủ, nếu không chỉ có Thần Sáng Thế mới có thể khống chế nó, nàng phải chú ý chút, đừng bị nó làm bị thương."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, Tử Tiêu nhặt Hỏa Linh Châu lên, giải trừ kết giới bên ngoài nó, tầng băng bọc bên ngoài lập tức hòa tan, Hỏa Linh Châu lại biến thành phía trước lửa đỏ như trước, nhưng Độc Cô Thiên Diệp có thể rõ ràng cảm thấy tinh thần nó không tốt.

Qua hai ngày, Độc Cô Thiên Diệp để Niên Hoa cưỡi băng gạc trên tay mình, tay phải vừa lộ ra, lập tức nghe thấy giọng Đẳng Hoàng.

"Ai nha trời của ta, cuối cùng cũng cho ta thông khí rồi!"

Niên Hoa vẫn nghĩ đến đẳng hoàng trên mu bàn tay Độc Cô Thiên Diệp là một hình xăm, không nghĩ tới cư nhiên là thực vật thú, nhìn hoa nhỏ của nó, nói: "Thực vật thú này cấp bậc rất cao phải không? Ngươi lột một tầng da trong hoàn cảnh kia, nó cư nhiên không có việc gì!"

Độc Cô Thiên Diệp giật giật hai tay mình, nhìn lòng bàn tay đã khôi phục như lúc đầu, cười cười, nói: "Ta vẫn không biết cấp bậc của nó, cũng không biết cấp bậc thực vật này tính thế nào."

Sau đó hai người lại hàn huyên nửa ngày, Niên Hoa mới đứng dậy đi về.

Độc Cô Thiên Diệp cầm lấy Hỏa Linh Châu Tử Tiêu đặt ở đầu giường. Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với Hỏa Linh Châu, ẩn ẩn cảm

giác nóng rực hơi quen thuộc.

"Ta biết người có thể biến hóa." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hỏa Linh Châu nói.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một ánh sáng màu đỏ hiện lên trong phòng, vật trong lòng bàn tay nàng không còn, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện trước mặt nàng.

Hỏa Linh Châu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, con người lửa đỏ hơi ướn át, hối hận nói: "Ta chờ ngài hơn trăm vạn năm, từ khi ngài rời khỏi đã bắt đầu chờ, không nghĩ tới chờ được ngài, lại làm ngài bị thương thành như vậy!"

"Giờ ta không hồi phục trí nhớ Thần Sáng Thế, cho nên ta là Độc Cô Thiên Diệp. Người có bằng lòng đi theo ta không?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Không có do dự, Hỏa Linh Châu gật gật đầu, biến thành bản thể, một hạt châu màu đỏ nổi trước mặt nàng. Độc Cô Thiên Diệp nhỏ một giọt máu ở trên đó, máu tươi nhanh chóng ngấm vào, Hỏa Linh Châu phát ra một trận hồng quang chói mắt. Hồng quang xuyên thấu cung điện, thẳng lên tận trời, cho cả Cửu Thiên Huyền Giới đều nhìn thấy phiến lửa đỏ kia.

Khác với khi Thủy Linh Châu, Mộc Linh Châu nhận chủ, khí tức cuồng bạo của Hỏa Linh Châu chạy khắp nơi trong thân thể nàng, tràn ngập các góc thân thể, kinh mạch, xương cốt, thậm chí da thịt đều bị đánh sâu vào phát đau. Mặt của nàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, mồ hôi như rơi xuống như hạt đậu, tấm ướn quần áo của nàng rất nhanh.

Nàng khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu gian nan dẫn luồng khí cuồng bạo này vào đan điền. Hỏa Linh Châu phát ra từng đợt hồng quang, giúp Độc Cô Thiên Diệp dẫn đường. Có Hỏa Linh Châu giúp, nàng cảm giác thông thuận hơn, bắt đầu cẩn thận thăm dò, dẫn luồng khí cuồng bạo trong thân thể một chút một chút vào đan điền, vây quanh ở bên cạnh Đan

Đản, Đản Đản lại hấp thu nó, chuyển hóa thành linh khí cho Độc Cô Thiên Diệp.

Khi bọn Tử Tiêu đến thì thấy Độc Cô Thiên Diệp bị từng trận hồng quang vây quanh, nhìn thấy mặt nàng tái nhợt, đều lo lắng không người. Mới vừa khỏe lên, dừng lại xảy ra chuyện gì đó!

"Chủ thượng, nữ chủ nhân không có việc gì chứ?" Tiểu Đẩu tử hỏi Tử Tiêu.

Tử Tiêu như không nghe thấy lời nói của tiểu Đẩu tử, gắt gao nhìn chăm chăm Hỏa Linh Châu và Độc Cô Thiên Diệp mồ hôi như mưa. Giờ khắc này hơi thở của nàng...

Mộng Thiên Quân đi đến từ bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, biểu tình trở nên bất khả tư nghị, nhìn kỹ còn có thể thấy vui sướng và tình cảm thân nhiên khác trong mắt hắn.

"Tử Tiêu, nàng..." Mộng Thiên Quân đi đến bên người Tử Tiêu, hỏi.

Tử Tiêu thấy kích động và vui sướng trong mắt Mộng Thiên Quân, không nói gì, đôi môi khô gợt kia hơi mím, hai mắt nhìn chăm chăm vào Độc Cô Thiên Diệp, như muốn nhìn ra cái gì từ trên người nàng.

Sau khi xác định Độc Cô Thiên Diệp không có nguy hiểm, những người khác đều lui đi ra ngoài, chỉ còn Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân ở lại, bọn họ nhìn nàng chậm rãi phục tùng tất cả cuồng khí trong thân thể, hấp thu, nhìn thực lực của nàng từ thần tôn đột phá Thần cấp, tới Tôn cấp, trở thành Tôn vương sơ cấp, nhìn bọn tiểu Hỏa toàn bộ thăng cấp đến tôn linh thú!

Sau khi thăng cấp Độc Cô Thiên Diệp cũng không tỉnh lại, bọn tiểu Hỏa có thể đi ra từ Luyện Yêu Hồ, cũng không thể tự mình trở lại bên trong, chỉ đành vây quanh bên người nàng, chờ nàng tỉnh táo lại.

Ngu Hành mở to mắt từ trong tu luyện, nhìn thấy Cùng Kỳ, hỏi: "Xảy ra chuyện gì ?"

Cùng Kỳ nghĩ đến tin tức vừa nhận được, nói: "Tìm được Hỏa Linh Châu !"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 73: Thản Ngôn

Nghe Cùng Kỳ nói, hai tròng mắt lạnh băng của Ngu Hành híp lại, nói: "Ở nơi nào?"

"Cửu thiên huyền giới."

"Cửu thiên huyền giới?"

Cùng Kỳ gật đầu, nói: "Lúc Hỏa Linh Châu nhận chủ, phát ra hồng quang chiếu sáng toàn bộ cửu thiên huyền giới, cho nên có thể khẳng định, Hỏa Linh Châu là ở chỗ này! Hơn nữa người của chúng ta tìm được tin tức, lúc Hỏa Linh Châu mất tích, Tử Tiêu ôm một nữ tử trở về cung điện của hắn."

"Khó trách sau khi Tử Tiêu trở về lại đối nghịch với ta, thì ra hắn đã sớm biết nàng trở lại!" Ngu Hành oán hận nói.

"Chủ nhân, thần sáng thế có thể nói với Tử Tiêu là chúng ta... ?" Cùng kỳ hỏi.

Ngu Hành nghĩ nghĩ, nói: "Sẽ không. Ngũ hành Linh Châu vẫn chưa tề tựu, bây giờ nàng vẫn chưa khôi phục trí nhớ. Nhưng mà chúng ta không thể để nàng tập hợp Ngũ hành Linh Châu, bằng không chờ nàng khôi phục trí nhớ và thực lực, chúng ta liền phiền toái."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào? Có muốn phái người giết nàng hay không?" Cùng Kỳ làm động tác giết.

"Nhất định phải phái người đi, người phái người chú ý chặt chẽ chuyện bên cửa thiên huyền giới cho ta, nhất định phải chặt chẽ chú ý chuyện bên kia, nhất là nữ nhân kia! Không thể để cho nàng tiếp tục trốn thoát! Chờ nàng tách khỏi đám người kia, lập tức tùm cơ hội xuống tay."

"Dạ." Cùng Kỳ đáp.

"Mặt khác, phái người đi tìm tung tích các Linh Châu khác rơi xuống, sau khi tìm được lập tức hủy chúng nó!" Ngu Hành nói.

"Dạ, chủ nhân!" Cùng Kỳ đi ra ngoài, an bài việc này.

Ngư Hành ngồi trầm tư trong chốc lát, đột nhiên lên tiếng kêu: "Đi gọi Thao Thiết và Cung Sử tới đây."

Chỉ chốc lát sau, một nam tử hắc y và một nam tử mặc áo giáp đi đến, hỏi: "Chủ nhân, người gọi chúng ta?"

"Ừ, các người theo ta đi cửa thiên huyền giới. Nếu chí tôn đại nhân không muốn thiên linh giới của ta, chúng ta đây chỉ có đi tự mình đi bái phỏng." Ngu Hành nói.

"Dạ, chủ thượng!"

"Dạ, chủ nhân!"

Ngư Hành bước xuống tọa ỷ đi ra bên ngoài, Thao Thiết và Cung Sử đi theo phía sau hẳn ra ngoài. Ba người, hướng tới cửa thiên huyền giới bay đi.

Cửa thiên huyền giới, trong cung điện, Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp vẫn như trước không tỉnh lại, bắt đầu lo lắng.

Nhưng nghĩ đến thân thể của nàng, lại là hỏa Linh Châu nhận chủ, nói vậy sẽ phát sinh một ít chuyện bọn họ không biết, nên nhẫn nại chờ đợi.

Giống như lần trước, Độc Cô Thiên Diệp biết mình thăng cấp, nhưng sau khi thăng lại mê muội, khôi phục lại, mở mắt ra, như nàng đoán, quả nhiên không phải ở trong phòng. Nhưng không phải lĩnh vực hay thế giới mới kia, mà là ở bên trong một mảnh hắc ám hỗn độn.

Nàng chột chột bốn phía sền sịch hỗn độn, không biết mình như thế nào đến đây. Nàng đi một thời gian ngắn, trừ bỏ hắc ám chỉ có hỗn độn.

"Tại sao ta lại xuất hiện ở trong này? Đến đây làm cái gì?" Độc Cô Thiên Diệp lầm bầm lầu bầu nói.

Đột nhiên một ánh sáng xẹt qua hắc ám, phân hỗn độn thành hai, hỗn độn chậm rãi tách ra, nàng đứng ở giữa, tiếp theo một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở giữa khe rãnh hỗn độn, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra đó người lúc trước nàng gặp trong thế giới kia.

"Chẳng lẽ đây cũng là trí nhớ của nàng sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới lời Đản Đản nói lần trước, tự hỏi nói.

Chỉ thấy nàng kia đứng ở bên trong, hai tay đánh ra linh lực, đưa hỗn độn đi lên, sau đó lại xuống phía dưới rót linh lực vào, ngưng tụ hỗn độn phía dưới, tiếp theo lại ở giữa hỗn độn nhảy múa.

Độc Cô Thiên Diệp chuyên chú nhìn, xem nàng biến hỗn độn thành thiên địa như thế nào, làm sao có thể hình thành núi xuyên con sông hoa cỏ cây cối trong thiên địa, biến hỗn độn thành thế giới nhiều màu.

"Xem ra đây thật sự là trí nhớ của nàng." Độc Cô Thiên Diệp lầm bầm nói, sau đó nhắm mắt nghĩ tới cái thế giới nhỏ kia của nàng, nghĩ mình là bóng người vừa nãy, không tự chủ được mà múa theo vũ điệu của nàng lúc nãy.

"Mùi hoa!" Độc Cô Thiên Diệp ngửi được mùi hoa, dừng lại, trợn mắt, phát hiện nàng đang ở trong cái thế giới kia, dưới chân là bức tranh hoa tươi khoe sắc cực kỳ lộng lẫy, từ dưới chân của nàng kéo dài đến sâu trong rừng.

Lúc trước có cỏ cây, nhưng không có hoa tươi, lần này lại có hoa tươi, hơn nữa nàng còn thấy ong mật trên bụi hoa!

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xổm xuống, hái một đóa hoa nhỏ, nghe một chút, liên kinh hãi. Thật sự mùi, thật sự tồn tại! Thế giới này đã trở thành một thế giới thật sự!

"Người là ta tạo ra, hay là nàng tạo ra?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Không thể nhận được đáp án, Độc Cô Thiên Diệp nhắm mắt đi qua bụi hoa, cảm thụ được hương vị hương vinh vui sướng nơi này. Bất tri bất giác, nàng cảm thấy hoàn cảnh chung quanh lại thay đổi.

"Lĩnh vực Hỏa thuộc tính thay đổi!" Độc Cô Thiên Diệp trợn mắt, nhìn hoàn cảnh lại thay đổi, hơn nữa liếc mắt một cái liền nhận ra lĩnh vực hỏa thuộc tính trở nên không giống trước, so với trước kia, so với cấp bậc hỏa diễm trước kia còn cao hơn, cũng thiêu đốt dày đặc hơn so với trước kia!

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ có lẽ là liên quan với chuyện Linh Châu nhận chủ, cấp bậc lĩnh vực của nàng so với các pháp sư cùng cấp mạnh hơn không ít, hơn nữa nàng còn có nhiều lĩnh vực thuộc tính khác nhau!

"Chẳng lẽ khi ta chiến đấu còn có thể trao đổi lĩnh vực?!" Độc Cô Thiên Diệp tự hỏi nói: "Có thể hợp vài lĩnh vực cùng một chỗ hay không?"

Độc Cô Thiên Diệp muốn thử xem, mới phát hiện trạng thái tinh thần lực của mình, muốn thử cũng không được, nên phải ra ngoài, lần sau lại

thử. Vì thế ý niệm vừa động, ý thức trở lại thân thể, trợn mắt liền nhìn Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân đều nhìn nàng.

"Nàng tỉnh." Tử Tiêu nói.

"Nàng..." Mộng Thiên Quân kích động nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ nói được một chữ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn biểu tình của hai người, lòng trầm xuống, thu hồi bọn Tiểu Hỏa vào Luyện Yêu Hồ, cổ họng khàn khàn nói: "Các người đều đã biết?"

Hỏa Linh Châu nhận chủ, trên người nàng liền phát ra cảm giác, những người khác không biết, nhưng nhất định không giấu giếm được hai người này!

Mộng Thiên Quân đi tới trước mặt nàng, nói: "Người, người thật là nàng sao?"

Độc Cô Thiên Diệp lấy Linh Châu của mình ra lần nữa, sau đó không tiếng động nhìn bọn họ, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Cho nên nàng mới biết được, nàng nhất định có thể thu phục Hỏa Linh Châu." Tử Tiêu nói: "Nàng đã biết khi nào?"

Mộng Thiên Quân cũng khẩn trương nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, lần đầu tiên nàng cảm thấy ánh mắt hắn có chút khó hiểu, trầm mặc trong chốc lát, nói: "Lần trước ở Ngô Đồng Lâm. Tiểu Hỏa tiến hóa thành Chu Tước, nàng, Phù Thương còn có Đản Đản nói cho ta. Bọn họ vừa mới nói cho ta biết, Mục Lâm liền mang người đến."

"Người chỉ biết người là chuyển thế của nàng?" Mộng Thiên Quân nói: "Vậy người có nhớ chúng ta hay không?"

Độc Cô Thiên Diệp lần này không chỉ tâm trầm xuống, ngay cả sắc mặt cũng lạnh nhìn Mộng Thiên Quân nói: "Ta chính là ta, không phải nàng! Hiện tại ta không có năng lực của nàng, càng không có trí nhớ của nàng, chuyện của nàng và các người, không liên quan gì với ta, mời người không cần coi ta thành nàng. Ta mệt mỏi, các người về trước đi. Không tiễn!"

Nàng chính là nàng, nàng không muốn bị trở thành bất luận kẻ nào!

Mộng Thiên Quân còn muốn nói gì, bị Độc Cô Thiên Diệp đánh gãy, nói: "Mộng Vương, chí tôn, hai vị, mời đi!"

Mộng Thiên Quân không tình nguyện đi ra ngoài, Tử Tiêu lại đứng bất động ở nơi đó. Độc Cô Thiên Diệp nghiêng đầu qua một bên, nói: "Người cũng không cần hỏi ta có nhớ người hay không, bây giờ ta không nhớ bất kỳ kẻ nào! Người nếu muốn tìm nàng, khiến người thất vọng rồi!"

Tử Tiêu nhìn nàng không được tự nhiên lại có điểm bị thương, đi tới bên giường, tay vuốt ve mặt nàng, nói: "Ta chỉ là, bị làm cho quá bất ngờ. Ta không nghĩ tới nàng sẽ là ‘nàng’!"

"Hiện tại người đã biết." Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy mắt hơi cay, trong lòng hơi ủy khuất. Phản ứng vừa nãy của bọn họ, nhất là vẻ mặt khó có thể tin của hắn, thật sự làm cho nàng bị thương, có lẽ hắn vẫn ngóng trông thần sáng thế trở về! Bọn họ cùng nhau sinh hoạt lâu như vậy, ngàn vạn năm tình cảm, sao nàng có thể bằng được?!

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ta đã biết. Cho nên..."

Tử Tiêu không thêm nhắc lại, nước mắt Độc Cô Thiên Diệp lập tức rơi xuống trên tay hắn, cũng rơi vào lòng hắn.

Mặc dù lúc trước bị trọng thương, nàng cũng không có hé răng, không rơi lệ, mà một ánh mắt của hăn, một câu của hăn, khiến cho lòng của nàng thật đau thật đau!

Cảm giác lòng bàn tay ướt át, Tử Tiêu ngồi bên người nàng, xoay mặt của nàng lại nhìn mình, ta vừa mới nghĩ chính là người mình luôn kính trọng, bây giờ lại biến thành nữ nhân của mình, có chút không kịp phản ứng."

Độc Cô Thiên Diệp vẫn không nói lời nào, Tử Tiêu đang cầm mặt của nàng, hôn lên môi nàng, mắt nàng, hăn hôn làm khước mắt nàng ướt át, nói: "Mặc kệ nàng là ai, người ta yêu là nàng, là nàng hiện tại! Là ta không tốt, làm nàng khóc. Tha thứ cho sự ngu ngốc của ta được không?"

"Ta mới không tha thứ cho người đâu?" Độc Cô Thiên Diệp rầu rĩ nói.

"Nếu nàng không tha thứ cho ta, ta cứ như vậy, mãi cho đến khi nàng tha thứ mới thôi!" Tử Tiêu nói xong, tay phải nâng cằm của nàng lên, cúi đầu hôn xuống.

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp bị Tử Tiêu hôn đầu vầng mắt hoa, phát ra âm thanh ái muội.

Hôn hồi lâu, Tử Tiêu rời khỏi môi của nàng, hỏi: "Vẫn không tha thứ cho ta?"

"Không tha thứ." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sao hăn có thể như vậy hả?!

"Nga? Thì ra là ta hôn không đủ cố gắng, tiếp tục." Tử Tiêu nói xong chuẩn bị hôn xuống.

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu đi, nói: "Được rồi, tha thứ cho chàng!"

"Thật không?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, Tử Tiêu lại hôn lên. Hồi lâu buông ra, Độc Cô Thiên Diệp lên án nói: "Ta đã nói tha thứ cho chàng, chàng xấu lắm!"

Tử Tiêu dùng đầu lưỡi ở môi nàng buộc vòng quanh nước bọt trên môi nàng, nói: "Đây là phần thưởng!"

Mộng Thiên Quân cũng không có thật sự rời khỏi, hẩn tựa lên tường ngoài phòng, nhìn trời, nghe được động tĩnh bên trong, hai mắt là vô vàn thống khổ. Cũng như trăm vạn năm trước, hẩn vẫn không nói được với nàng từ kia. (D: Quân ca thật đáng thương)

Qua vài ngày, chân Độc Cô Thiên Diệp cũng hoàn toàn hồi phục. Sau khi lấy băng gạc ra, hai chân Linh Lung Như Ngọc lộ ra.

"Nhìn chân người thật đẹp đúng không?! Hoàn toàn không thể tưởng tượng người nhả tâm biến nó thành một đôi bạch cốt." Niên Hoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thay hai chân của nàng oán giận nói.

"Chỉ là túi da thôi!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người nha, một cô nương phải biết yêu quý mình thật tốt! May là người gặp ta, nếu là những người khác tới trị liệu cho người, sẽ làm cho người có đầy vết sẹo, đến lúc đó xem người khóc như thế nào!" Niên Hoa trừng mắt Độc Cô Thiên Diệp.

"Không phải là ta gặp được người sao? Cho nên không cần suy nghĩ giả thiết kia!" Độc Cô Thiên Diệp từ trên giường đứng lên, ở trong phòng đi hai vòng, nói: "Vẫn là chính mình tự đứng trên mặt đất mới chân thật!"

"Đi ra bên ngoài một chút đi? Nếu không đi qua đó dạo?" Niên Hoa nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tốt! Đi thôi!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền lôi kéo Niên Hoa đi ra ngoài. Khi đi ra đúng lúc gặp Niệm Vân và Lưu Vân đến thăm nàng, còn có vật nhỏ đang nhảy trên người Lưu Vân – Cầu Cầu.

"Sư tổ!" Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với Niệm Vân nói.

"Thiên Diệp, tại sao con lại đi ra, chân con đã khỏi rồi sao?" Niệm Vân đỡ nàng, thân thiết nói.

"Đã tốt lắm, nếu không Niên Hoa cũng sẽ bắt con nằm trên giường nghĩ ngơi, bây giờ con đã đi bình thường được rồi." Độc Cô Thiên Diệp trả lời nói.

Niệm Vân gật gật đầu, nói với Niên Hoa: "Đa tạ Niên Hoa đại sư đã cứu Thiên Diệp!"

Niên Hoa cười cười, nói: "Ta và Thiên Diệp là bằng hữu, tự nhiên như thế."

"Các người muốn đi ra ngoài sao?" Niệm Vân nhìn các nàng đi ra ngoài, hỏi.

"Dạ, chúng con tính đi tới vườn hoa dạo." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy thì con đi đi, ta sẽ không quấy rầy." Niệm Vân nói.

Tiểu Bạch Cầu ở trên người Lưu Vân lăn lộn nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, lập tức nâng đầu tròn tròn của nó lên, hỏi: "Khả Khả muốn đi chơi sao? Người ta cũng phải đi!" Nói xong nó lập tức nhảy tới trên vai Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy tay búng đầu nó, nói: "Sư tổ chúng con đi trước."

Độc Cô Thiên Diệp và Niên Hoa đi dạo trong cung, dọc theo đường đi gặp thị đều hành lễ với hai người. Diễm Tự Quân luôn cao ngạo cũng cam tâm tình nguyện đi nhận phạt, còn có lưu truyền chuyện của nàng, làm cho mọi người đều cung kính đối với nàng.

Đi ra hoàng cung, hai người đi một chút thì tới sân của Niên Hoa. Sân của nàng rất lớn, bên trong cũng rất tốt, phòng ốc tráng lệ, bên trong bài trí rất có thưởng thức, nhìn ra được nàng là một người thích hưởng thụ cuộc sống.

Trong sân của Niên Hoa có một tiểu viện, hai cái sân phù hợp kỳ diệu.

Niên Hoa dẫn Độc Cô Thiên Diệp đến nhà mình thì rất cao hứng, dẫn nàng đi tham quan một vòng, giới thiệu với nàng những thứ mình cất dấu, sau đó hai người ở trong lương đình trong ngòi xuống nghỉ ngơi, uống trà.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn sân bên cạnh, hỏi: "Niên Hoa, đó là sân của ai vậy?"

"Đó là ca ca ta." Niên Hoa nói, nhìn cái sân kia trang hoàng đơn sơ, nói: "Chúng ta đều độc thân, ở gần cũng tốt, chiều cố lẫn nhau một chút."

"Chuyện của các người ta có nghe nói." Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên nói, ly trà trong tay Niên Hoa thiếu chút nữa rơi xuống, nước trong ly trào ra, nhỏ giọt ở trên bàn đá.

Niên Hoa lấy khăn lau nước trên bàn trà, nói: "Trong vương cung có đám nam nhân bát quái kia, người biết cũng là chuyện bình thường. Người biết rồi, người sẽ khinh thường ta sao?"

"Vì sao phải khinh thường người?" Độc Cô Thiên Diệp nói: "Bởi vì người thích ca ca của mình sao?"

"Đúng vậy. Tuy rằng chúng ta là người tu luyện không coi trọng luân lý, nhưng tình cảm như vậy vẫn khó có thể làm người chấp nhận đúng không?" Niên Hoa cười khổ, nói.

Độc Cô Thiên Diệp buông ly trà trong tay, nói: "Đây chỉ là vấn đề cá nhân! Ta cảm thấy, mặc kệ là có thân phận địa vị gì, chỉ cần hai người yêu nhau, không có gì có thể ngăn cản được. Huống chi hãn không phải ca ca ruột của ngươi, cho nên những lời nói khó nghe từ bên ngoài ngươi không cần để ý."

"Ai, ta không để ý, nhưng hãn để ý." Niên Hoa thương cảm nói: "Vì tránh né ta, hãn lại biến mình thành bộ dáng hiện giờ."

"Hãn để ý hay không không quan trọng, quan trọng là giữa các người có tình yêu hay không, hãn yêu hay không yêu ngươi!" Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nếu hãn không yêu ngươi, ngươi cũng không cần rối rắm vì hãn. Nếu hãn yêu ngươi, dù có khổ một chút cũng không là gì."

"Người trẻ tuổi các người luôn quyết đoán hơn so với lão già chúng ta!" Niên Hoa nói.

"Người sống cả đời, luôn luôn có vài thứ phải nắm lấy mới cam tâm." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nắm lấy sao?" Niên Hoa nhìn căn phòng người kia ở, đã làm bạn với mình hơn một ngàn năm, nỉ non nói.

Một bên Tiểu Bạch Cầu chạy nơi nơi chạy tới dưới chân Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Khả Khả, người ta đói bụng. Người ta muốn ăn thịt nướng!"

"Thịt nướng?" Niên Hoa ngạc nhiên nói, lần đầu tiên nghe từ ngữ này, cảm thấy có chút mới mẻ.

"Ừ thế nào, Khả Khả làm đồ ăn rất ngon đó ăn, nướng thịt cũng ăn rất ngon!" Tiểu Bạch Cầu ở trên bàn đá lăn qua lăn lại, trả lời nghi vấn của Niên Hoa, nhưng cũng không quên nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Phải không, Thiên Diệp người hãy làm thử cho ta coi đi." Niên Hoa nói.

Độc Cô Thiên Diệp biết thì giờ là muốn tìm điểm sự tình làm đến hòa tan nàng hiện tại tâm tình, nói: "Tốt, ta chuẩn bị ăn, người chuẩn bị rượu ngon, thế nào?"

"Không thành vấn đề!" Niên Hoa nói: "Rượu ngon, nơi này của ta cái gì cũng không thiếu, ha ha ha!"

Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong viện, lấy dụng cụ nướng ra, nhìn công cụ nướng chuyên nghiệp, Niên Hoa rất ngạc nhiên, không nghĩ tới lại có vật như vậy. Sau đó Độc Cô Thiên Diệp ở một bên quan sát nhanh nhẹn thả than vào, bật lửa, để thịt trên cái giá nướng, thỉnh thoảng lăm nhăm xuyên thịt, dùng bàn chải quét gia vị lên.

"Nhìn người làm giống như được nếm bữa tiệc thị giác vậy!" Niên Hoa tán thưởng nói.

Độc Cô Thiên Diệp lấy đĩa trên bàn để thịt nướng lên, đưa cho Niên Hoa, nói: "Sống là phải biết hưởng thụ! Có hứng thú sao?"

Thì giờ ăn một ngụm, nói: "Ăn ngon! Ta chưa từng ăn thứ ngon như vậy đâu!"

Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nướng, nói: "Thịt nướng xứng rượu ngon, ăn cũng có hương vị. Không tin trong chốc lát chúng ta thử xem."

"Tốt!" Niên Hoa đã có chút gấp gáp.

Hai người ở trong sân sung sướng nướng thịt, không biết nguy hiểm đang tới gần, tiếng hoan hô và tiếng cười thảnh thơi từ trong viện vang lên.

"Chủ thượng, thiên tôn đại nhân dẫn theo Thao Thiết và Cung tướng quân đến đây." Tử Tiêu đang cùng Mộng Thiên Quân chơi cờ, Tiểu Đẩu đỏ vôi vàng chạy tới nói.

Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều hiểu được, hẳn vì sao mà đến.

TIỂU THU' PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 74: Luyện Đan Sư Học Xào Rau

"Tiểu Diệp Nhi bây giờ đang ở đâu?" Tử Tiêu hỏi Tiểu Đậu đỏ.

"Tới chỗ của Niên Hoa đại sư." Tiểu Đậu đỏ nói.

Tử Tiêu nhìn Mộng Thiên Quân, nói: "Người đi nói cho Tiểu Diệp Nhi, kêu nàng đi vào Luyện Yêu Hồ ngốc một thời gian ngắn. Không thể để cho Ngụ

Hành nhìn thấy nàng! Thân thể của nàng bây giờ không thể phơi bày, chỉ cần hẩn không nhìn thấy người, chúng ta có thể chống chế."

Mộng Thiên Quân gật gật đầu, thân hình vừa động, biến mất trong phòng.

Tử Tiêu nhìn ngoài cửa, nói: "Bọn họ đến lúc nào?"

"Vừa tới cửu thiên huyền giới, người của chúng ta liền phát hiện, hẩn là lập tức đến." Tiểu Đậu đỏ nói.

"Hẩn là nhanh, chúng ta đi bên ngoài nghênh đón thiên tôn đại nhân đi!" Tử Tiêu nói, mang theo Tiểu Đậu đỏ đi ra ngoài. Khi ra ngoài nói với thị vệ: "Đi báo với Thất Nguyệt và Hắc Tử."

"Dạ, chủ thượng." Một thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Tử Tiêu nhìn trời, chờ khi bọn Thất Nguyệt đến nói: "Chúng ta đi thôi."

"Tại sao Ngu Hành lại đến đây?" Thất Nguyệt hỏi.

"Vì Tiểu Diệp Nhi mà tới." Tử Tiêu nói xong, dẫn đầu bay đi, Thất Nguyệt và Hắc Tử theo sát sau đó.

Mộng Thiên Quân đi vào sân viện của Niên Hoa, lúc đi vào thì thấy hai người một thú đang ăn vui vẻ không biết trời trăng trong sân, hai vò rượu ngã qua một bên. Nhìn thấy Mộng Thiên Quân, Niên Hoa hô: "Mộng Vương sao lại rảnh rỗi đến đây chơi vậy?"

"Ta tìm Thiên Diệp." Mộng Thiên Quân nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Đây là đầu tiên sau ngày đó hắn nhìn thấy nàng. Hắn biết Độc Cô Thiên Diệp không thích bị trở thành người khác, nhưng hắn lại không thể buông tha áp lực trăm vạn năm tình cảm. Đến bây giờ hắn cũng không biết nên đối mặt với nàng thế nào, đành phải không xuất hiện trước mặt.

Độc Cô Thiên Diệp buông ly rượu, hỏi: "Xảy ra chuyện tình?"

Mộng Thiên Quân điều chỉnh tâm trạng, nói: "Ngu Hành tới, Tiêu nói người vào Luyện Yêu Hồ tránh một chút, tránh Ngu Hành."

"Ngu Hành tới ?" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc, nghĩ tới khi Hỏa Linh Châu nhận chủ động tình lớn như vậy, bị hắn biết cũng không phải không thể.

"Ngu Hành tới, Thiên Diệp vì sao phải né tránh?" Niên Hoa hỏi.

"Một hồi ta sẽ nói cho người biết." Độc Cô Thiên Diệp nói xong, thu dọn đồ trong viện, mang theo Mộng Thiên Quân và Niên Hoa, Tiểu Bạch Cầu đang say rượu vào Luyện Yêu Hồ.

Lần đầu tiên Niên Hoa đi vào Luyện Yêu Hồ, nhìn cảnh tượng bên trong, chặc chặc tán thưởng. "Đây là Luyện Yêu Hồ? Không nghĩ tới ta còn có cơ hội đến Luyện Yêu Hồ."

"Đô Đô, người chú ý tình huống bên ngoài, Ngu Hành đi khỏi thì cho chúng ta biết." Độc Cô Thiên Diệp nói với Đô Đô đột nhiên xuất hiện trong lòng mình.

"Dạ chủ nhân." Đô Đô gật đầu, mặt béo nút làm cho Độc Cô Thiên Diệp nhin không được néo vài cái.

"Đây là?" Niên Hoa nhìn Đô Đô hỏi.

Buông mặt bị mình niết có chút đỏ lên của Đô Đô ra, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Đây là khí linh của Luyện Yêu Hồ, là đại quản gia nơi này. Đến đến đến, chúng ta tiếp tục uống! Thiên Quân người cũng đến đây đi, ta lại đi làm đồ ăn nhắm rượu."

Độc Cô Thiên Diệp rất nhanh lại nướng hai bàn lớn thịt nướng, xào vài món ăn. Nguyên liệu nấu ăn bọn hắn vẫn chưa gặp qua, cho nên khi Độc Cô Thiên Diệp vẫn chưa làm thì hai người đã bắt đầu chờ mong.

Niên Hoa vừa mới nhìn thấy tay nghề Độc Cô Thiên Diệp, biết nàng làm gì cũng rất ngon, đứng ở một bên chây nước miếng nhìn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai mắt Niên Hoa biến hóa, vừa xào rau vừa nói: "Nơi chúng ta có một cách nói, muốn bắt được nam nhân, trước tiên phải nắm được bao tử của hắn."

"Còn có cách nói như vậy?" Niên Hoa hỏi.

"Có!" Độc Cô Thiên Diệp để đồ ăn ra đĩa, Niên Hoa đến lấy đặt lên bàn, sau đó lại bắt đầu làm tiếp.

"Thật hả? Ta đây cũng thử xem, nhưng ta không biết nấu ăn, hay là người dạy ta đi được không?" Niên Hoa nói, có chút dáng vẻ của mình khi xuống bếp.

"Tốt!" Độc Cô Thiên Diệp cười đáp.

"Cảm ơn người, Thiên Diệp!" Niên Hoa nói xong, nhìn dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp từ thường thức biến thành học tập, thỉnh thoảng hỏi cái này hỏi cái kia.

Mộng Thiên Quân ngồi ở bàn bên cạnh, nhìn Độc Cô Thiên Diệp mặc tạp dề xào rau si ngốc ngẩn người. Trước kia nàng đoan trang đại khí, sẽ không có chuyện xuống bếp nấu ăn! Rõ ràng tưởng niệm trăm vạn năm, vì sao lúc này nàng lại càng làm cho hắn có càng thêm ấm áp, làm cho hắn càng thêm động tâm đây? Bóng dáng nhỏ nhắn thân nhiên kia, làm cho hắn cảm thấy nhờ có nàng mà cuộc sống hắc ám của hắn được thấy ánh mặt trời. Tay hắn, muốn bắt được mặt trời, lại cảm thấy nàng vẫn như trăm vạn năm trước xa xôi như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp xào một mâm đồ ăn thật ngon, đặt lên bàn, lấy một vò rượu trái cây Đô Đô ủ ra, nói: "Vừa mới uống rượu ngon của người, bây giờ cho người nếm thử rượu trái cây của đại quản gia chúng ta nhường."

Niên Hoa ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không thể tưởng được xào rau đơn giản còn phải biết nhiều như vậy."

"Không biết Ngu Hành ở chỗ này ngốc bao lâu, chúng ta nếu không có việc gì, người có thể học một ít, xào rau, nấu canh, thức ăn đa dạng đều rất nhiều. Nhìn người cái nào cũng thích kia mà."

"Ừ thế nào, ta muốn học hết. Ha ha!"

Tiểu Bạch Cầu chống vó ngựa ở trên bàn, Độc Cô Thiên Diệp cho mỗi người một ly rượu, mọi người khoái trá vui chơi giải trí, thỉnh thoảng có tiếng cười hoan hô.

Trong Luyện Yêu Hồ hoà thuận vui vẻ, người bên ngoài cũng không thể có tâm tình như vậy.

Tử Tiêu, Thất Nguyệt và Hắc Tử đứng ở không trung, nhìn ba người từ xa tới.

"Thiên tôn đích thân tới cứu thiên huyền giới của ta, làm cho Tử Tiêu thụ sủng nhược kinh!" Tử Tiêu chấp tay với Ngu Hành nói.

Ngu Hành đứng ở trước mặt Tử Tiêu, cười to nói: "Ngu không mời mà tới, xin chí tôn không cần để ý."

"Ha ha, làm sao có thể, mời!" Tử Tiêu xua tay với Ngu Hành, đưa hắc đến cung điện của mình.

"Thiên tôn đại nhân là người bận rộn, sao lại tới chỗ này của ta?" Tử Tiêu ngồi vào ghế chủ vị, Ngu Hành ngồi xuống bên cạnh hắc.

"Ta nghe nói trước đó không lâu ngài dẫn theo một nữ tử trở về, mọi người đều đồn đãi là thê tử của ngài. Nghĩ chúng ta cũng là bằng hữu lâu như vậy, đến xem là nữ nhân như thế nào mới nhận được sự ưu ái của ngài." Ngu Hành cười nói.

"Ha ha, ngài nói nàng a! Chỉ là duyên phận, muốn cản cũng không được. Theo lý ta hắc là mang theo nàng đi báo phỉ ngài và Mộng Vương, nhưng ngài hắc là cũng biết, nàng bị thương, cho nên mới thất lễ." Tử Tiêu nói.

"Bị thương? Chúng ta đây càng phải vấn an nàng." Ngu Hành nói.

"Có sự quan tâm của thiên tôn, tin tưởng nha đầu chắc chắn cao hứng nhảy dựng lên!" Tử Tiêu nói.

Lúc này Tiểu Đẩu đỏ từ bên ngoài đi vào, hành lễ với người đang ngồi, sau đó nói với Tử Tiêu: "Chủ thượng, nữ chủ nhân đã không còn ở cửu thiên huyền giới."

"Cái gì?" Tử Tiêu ra vẻ kinh ngạc nói, "Nàng đi đâu?"

"Ngày hôm qua Niên Hoa đại sư tháo băng gạc trên chân cho nữ chủ nhân, nàng liền lôi kéo Niên Hoa đại sư đi ra ngoài. Nói là buồn mấy tháng nên muốn đi chơi một chuyến. Còn cắt đuôi thị vệ đi theo, hiện tại đã không biết đi nơi nào."

"Không có ở cửu thiên huyền giới?" Tử Tiêu hỏi.

"Thị vệ trở về nói nhìn thấy các nàng vào thông đạo, nhưng không biết đi đâu." Tiểu Đẩu đỏ nói.

Ngu Hành nghe Tử Tiêu và Tiểu Đẩu đỏ nói, nói: "Không ở cửu thiên huyền giới? không phải là chí tôn luyện tiếu không muốn cho chúng ta gặp, dấu nàng đi rồi chứ?!"

"Thiên tôn đại nhân, nữ chủ nhân thật sự không có ở đây, không tin ngài có thể tự mình đi kiểm tra." Tiểu Đẩu đỏ vẻ mặt mất hứng nói.

Tử Tiêu quát Tiểu Đẩu đỏ: "Tiểu Đẩu đỏ, không thể không quy củ, lui ra!"

Tiểu Đẩu đỏ dậm dậm chân, mất hứng nói: "Thuộc hạ cáo lui!" Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lui xuống.

Tử Tiêu cười cười nhìn Ngu Hành, nói: "Tiểu Đẩu đỏ không có ý gì, thiên tôn không cần để ý. Nhưng mà hắn nói nha đầu không ở trong này, thì

chắc là thật sự không có. Thiên tôn nếu không tin, có thể giống Tiểu Đâu đỏ nói, tự mình đi kiểm tra."

Ngu Hành nhìn Tử Tiêu, cho Thao Thiết một ánh mắt, Thao Thiết gật đầu, bắt đầu phóng ý thức bao trùm cả cung điện, tiếp theo phóng ra bên, một lát sau, lắc đầu với Ngu Hành.

Tử Tiêu nhìn động tác của bọn họ, cũng không nói gì, chờ Thao Thiết làm xong, hắc cười cười, nói: "Tiểu Đâu đỏ nói là sự thật, nếu hắc dám giấu giếm các người, ta sẽ không tha hắc!"

Ngu Hành tiếc hận nói: "Xem ra lần này không có cơ hội nhìn thấy thể tử của người."

"Ha ha, cái nha đầu kia, cả ngày chỉ biết ngoan, nếu không phải lần này bị thương, nàng sẽ không ở chỗ của ta ngọc lâu như vậy đâu! Aizz, khi nào thì nàng mới ngoan hơn một chút cũng, tu luyện thật tốt. Cấp bậc của nàng hiện tại, aizz, nói tới thật ngưỡng ngùng." Tử Tiêu bất đắc dĩ nói.

Ngu Hành cười cười, Thao Thiết đột nhiên mở miệng nói: "Chí tôn đại nhân, tại sao ta lại được vui của Hỏa Linh Châu? Hỏa Linh Châu không phải đang ở Lạp Mã Hỏa Diệm Sơn sao, chí tôn đại nhân khi nào thì chiếm được chí bảo này? Nói ra cũng tốt làm cho chúng ta vui mừng dùm ngài!"

Hai hàng lông mày của Ngu Hành nhú lại, nói: "Chí tôn lấy được Hỏa Linh Châu, thật là đáng mừng! Đây chính là viên châu đầu tiên thần sáng thế tạo ra, nó rất cuồng bạo, lần trước ta đi núi Lạp Mã còn bị nó tổn thương. Không biết chí tôn đại nhân dùng biện pháp gì để thu phục nó, có thể lấy ra cho chúng ta chiêm ngưỡng không?"

"Ha ha ha, Hỏa Linh Châu không phải ta thu phục, là nha đầu tự mình đi lấy. Chính là vì đi thu phục Hỏa Linh Châu, nàng mới có thể bị thương nghiêm trọng như vậy." Tử Tiêu đau lòng nói.

"Nga? Hỏa Linh Châu này chỉ nhận thần sáng thể, chẳng lẽ thể tử của ngài là thần sáng thể chuyển thể sao?" Thao Thiết ra vẻ kinh ngạc nói.

"Phốc ——" Thất Nguyệt phun một ngụm trà, cười to nói: "Đoán như vậy cũng được nữa hả? Nếu như là thần sáng thể, có thể bị hạt châu của nàng đốt thành như vậy sao?"

Thao Thiết bị Thất Nguyệt nói, mặt lập tức kéo xuống, nhưng mặt hắn vốn cũng rất lạnh, nên không thấy được quá rõ, vì thế Tử Tiêu Thất Nguyệt và Hắc Tử đều xem nhẹ bỏ qua.

Ngu Hành đối với lời Tử Tiêu nói vẫn không quá tin tưởng, nói: "Nói mới nhớ, đã lâu rồi ta không có đến đây, không biết có thay đổi gì không."

Tử Tiêu vỗ vỗ tay, nói: "Đúng là đã lâu chưa tới, có một ít thay đổi, nếu không chúng ta đi ra ngoài ạo, gọi bọn họ chuẩn bị chút rượu và thức ăn, chúng ta uống mấy chén như thế nào?"

"Tốt, ha ha!" Ngu Hành đồng ý nói.

Vì thế một hàng mấy người đi ra bên ngoài, nói là đi thăm, thật ra chính là Ngu Hành muốn Thao Thiết xác nhận xem Độc Cô Thiên Diệp có ở đây hay không mà thôi.

Bọn Tử Tiêu đối hành vi của Thao Thiết coi như không thấy, không để cho bọn chúng xem, bọn chúng sẽ không chết tâm! Dù sao Độc Cô Thiên Diệp ở trong Luyện Yêu Hồ, bọn chúng cũng không có khả năng tìm được!

Đi một vòng, cuối cùng Thao Thiết vẫn lắc đầu với Ngu Hành. Tử Tiêu nhân cơ hội nói rượu và thức ăn chuẩn bị xong, mang theo bọn Ngu Hành tới nhà ăn, giả ý ăn mấy miếng, uống vài ly rượu, Ngu Hành mang theo thao thiết và Cung Sử rời khỏi. Mặc dù trên đường rời đi, Ngu Hành cũng không quên kêu thao thiết tiếp tục cảm nhận sự tồn tại Độc Cô Thiên Diệp và Hỏa Linh Châu.

"Chủ thượng, ngài có tin lời Tử Tiêu là thật không?" Cung Sử hỏi Ngu Hành.

"Lời của Tử Tiêu sao có thể tin?! Thao Thiết người được hương vị của Hỏa Linh Châu, nhất định là hắn đã dấu nàng đi." Ngu Hành âm ngoan nhìn hướng hoàng cung của Tử Tiêu.

"Nữ nhân kia là chuyển thể của thần sáng thế sao?" Thao Thiết hỏi.

"Mặc kệ có phải hay không, chúng ta cũng không có thể để nàng sống. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." Ngu Hành nói: "Nữ nhân kia khẳng định còn ở đây, liên hệ với người của Cùng Kỳ ở đây, phái người nhìn thật kỹ, tìm thời cơ chặn giết!"

"Dạ, chủ nhân!"

"Dạ, chủ thượng!"

Ba người nói xong, biến mất ở cửa thiên huyền giới.

Trong vương cung, Thất Nguyệt nhìn Tử Tiêu, nói: "Người nghĩ Ngu Hành hắn có tin lời chúng ta nói hay không?"

Tử Tiêu vỗ tay sau lưng nhìn hướng Ngu Hành biến mất, nói: "Theo tính tình của hắn, làm sao có thể tin tưởng lời chúng ta nói? Nhưng mà hắn cũng không phát hiện Tiểu Diệp Nhi ở đây, hắn không thể không làm bộ như đang tin tưởng. Hiện tại không chừng đã an bài người theo dõi đi! Hãy chờ xem, lập tức hắn sẽ có hành động. Hai người các người, thông báo người phía dưới chú ý."

"Đã biết." Thất Nguyệt và Hắc Tử trăm miệng một lời đáp.

Trong Luyện Yêu Hồ, Độc Cô Thiên Diệp và Mộng Thiên Quân nhìn thức ăn đen thùi lùi trước mặt, khó xử, nói: "Niên Hoa, còn muốn ăn?"

Niên Hoa bưng một mâm cuối cùng lên, nói: "Nếm thử thôi, có lẽ hai phần đồ ăn này ta làm đã ngon hơn?"

"Mấy lần trước người cũng nói vậy, kết quả không phải mặn quá, thì là quá chua, nếu không chính là nấu không chín. Chúng ta ăn không bị tiêu chảy đã là kỳ tích. Người lại kêu chúng ta ăn nữa, sẽ chết người!" Độc Cô Thiên Diệp thảm hề hề nói.

Hiện tại nàng hoàn toàn buông tha ý niệm dạy Niên Hoa nấu ăn. Vốn cảm thấy dạy nấu ăn rất đơn giản, nhưng khi Niên Hoa làm thì giống như đang đại chiến vậy, phòng bếp bị thiêu hai cái, làm được đồ ăn vốn không thể nuốt vào miệng. Mộng Thiên Quân ở một bên nhìn cũng học được, mà nàng không học được gì hết! Điều này làm cho Độc Cô Thiên Diệp không chỉ một lần cảm thán, rõ ràng nàng luyện đan lợi hại như vậy, tại sao ngay cả xào rau cũng không biết, không khống chế tốt độ lửa?!

Nhưng Niên Hoa lại hưng trí dào dạt, muốn Độc Cô Thiên Diệp dạy nàng làm nhiều đồ ăn, mấu chốt là, nàng còn muốn hai người bọn họ thử đồ ăn nàng làm! Rõ ràng là dựa theo Độc Cô Thiên Diệp giáo đến làm, Độc Cô Thiên Diệp làm ra là mỹ vị, nàng làm ra lại là đồ ăn có thể giết chết người!

"Mấy lần trước là mấy lần trước, lần này nhất định ăn ngon hơn." Niên Hoa nói, đặt đồ ăn ở bàn trước mặt mọi người, chờ mong nói: "Hai người các người giúp ta nếm thử."

Độc Cô Thiên Diệp và Mộng Thiên Quân khổ hề hề liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, thay phiên giơ đĩa, không biết biết phải hạ đĩa như thế nào.

"Có thể không ăn được không?" Độc Cô Thiên Diệp cầm chiếc đĩa gấp một miếng giống khoai tây, không biết cái đen xì phía trên là gì, ngẩng đầu hỏi Niên Hoa.

Niên Hoa lắc đầu, nói: "Không thể không ăn!"

"Được rồi!"

Ngay khi Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị hy sinh vì nghĩa, Đô Đô đột nhiên xuất hiện ở phòng bếp, nói: "Chủ nhân, bọn Ngu Hành đã rời khỏi cửa thiên huyền giới!"

"Thật không?" Độc Cô Thiên Diệp lập tức buông chiếc đũa trong tay, nói, "Chúng ta đi ra xem tình huống bên ngoài." Nói xong liền mang theo Niên Hoa và Mộng Thiên Quân ra Luyện Yêu Hồ. Sau khi đi ra Độc Cô Thiên Diệp và Mộng Thiên Quân đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Chúng ta về hoàng cung trước đi." Mộng Thiên Quân nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nhìn Niên Hoa hỏi: "Người có muốn cùng đi hay không đi?"

Niên Hoa lắc đầu, nói: "Ta muốn đi tìm người cho ta ý kiến, sau đó tiếp tục nấu đồ ăn. Người cho một chút nguyên liệu đi."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp để gia vị và nguyên liệu nấu ăn vào nhẫn không gian rồi đưa cho Niên Hoa, sau đó cùng Mộng Thiên Quân trở về hoàng cung.

"Các người nhanh như vậy đã trở lại!" Bọn Thất Nguyệt vừa đi ra, vừa vịn gặp hai người.

"Hắn có không nói gì thêm?" Mộng Thiên Quân hỏi Thất Nguyệt.

"Nói, cụ thể các người hỏi Tiêu đi." Sắc mặt Thất Nguyệt có chút ngưng trọng.

Nhìn thấy Thất Nguyệt như vậy, bọn Độc Cô Thiên Diệp đi nhanh hơn. Hai người Hắc Tử nhìn họ vội vã rời khỏi, nói: "Coi chừng Tiêu chinh

chết người!"

"Hắc hắc, người không biết là chơi đùa bọn họ như vậy tốt lắm sao?"

"Tiêu, tình huống hiện tại thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp vội vàng chạy tới trong chính điện, lôi kéo tay Tử Tiêu lo lắng hỏi.

"Tình huống gì?" Tử Tiêu nhìn dáng vẻ lo lắng của Độc Cô Thiên Diệp, cười cười, nói: "Chuyện Ngu Hành sao? Vẫn tốt mà? Sao nàng lại lo lắng như vậy!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn ý cười trong mắt Tử Tiêu, biết mình bị Thất Nguyệt lừa, oán hận nói: "Thất Nguyệt này!"

"Ha ha ha!" Tử Tiêu cười to, ôm Độc Cô Thiên Diệp, ở trên mặt nàng hôn một cái.

Mộng Thiên Quân đang muốn vào nhìn thấy tình cảnh bên trong, mặt tối sầm lại, yên lặng lui ra.

Độc Cô Thiên Diệp lấy tay ngăn ở miệng, hỏi: "Bây giờ là tình huống như thế nào? Chàng nói cho ta nghe một chút đi."

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp trở lại vương tọa ngồi xuống, để Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên đùi, nói: "Chuyện với Ngu Hành nói không xong cũng không phải mà nói xong cũng không phải. Mặc kệ thế nào, hắc cứ giao cho ta là được. Nàng chỉ cần tu luyện thật tốt, sớm một chút trưởng thành là được!"

Độc Cô Thiên Diệp mở tay hắc ra, ngón tay ở bên trong vuốt, nói: "Chàng muốn ta khôi phục trí nhớ, trở thành thần sáng thế sao?"

Tử Tiêu tựa đầu vào vai nàng, nói: "Nàng muốn thế nào, thì cứ thế đó! Ta tôn trọng lựa chọn của nàng."

"Nếu ta nói ta không muốn trở thành thần sáng thế?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Nàng chính là nàng, cho dù có một ngày, nàng khôi phục trí nhớ và thực lực, nàng cũng là nàng, nàng có tình cảm mà ‘nàng’ không có, nàng có thân tình hữu tình và tình yêu, có rất nhiều thứ ‘nàng’ không có, ‘nàng’ đã là quá khứ, còn nàng mới là tương lai!"

"Ừ!" Độc Cô Thiên Diệp nặng nề gật đầu, nàng chính là nàng, cũng sẽ chỉ là nàng!

"Cho nên, yên tâm ở trong này tu luyện. Chuyện đó giao cho ta là được rồi!" Tử Tiêu chậm rãi hôn lên cổ nàng cổ.

Độc Cô Thiên Diệp bị hắn làm cho ngứa, muốn rời khỏi, lại bị hai tay hắn nắm chặt, nàng cười khanh khách, nói: "Ta muốn đi tìm các Linh Châu khác."

Đây là việc nàng muốn làm, cũng là lựa chọn của nàng. Nàng vẫn lựa chọn mình cường đại, tuy rằng, đây là thực lực của nữ tử kia.

Tử Tiêu trầm mặc trong chốc lát, lấy một cái hộp ra cho nàng. Nàng nhận lấy, vừa mở ra thấy, kêu lên: "Thổ Linh Châu!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 75: Bể Lửa Giao Chiến

Trong hộp gỗ vụn năm chứa một hạt châu màu nâu, ngoại hình giống bọn Hỏa Linh Châu như đúc, Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt một cái lập tức nhận ra là Thổ Linh Châu trong ngũ hành Linh Châu.

"Thổ Linh Châu sao người ở nơi này?" Nàng lấy Thổ Linh Châu ra đặt trên tay, có lẽ là do cảm ứng lẫn nhau, những viên Linh Châu khác đều chạy ra, chuyển động quanh Thổ Linh Châu.

Tử Tiêu nhìn thiên hạ tâm trạng rõ ràng không tệ, lại hôn trộm trên mặt nàng một chút, nói: " Đây cũng là ta mới có được. Bọn Tu La vô ý đụng phải Thổ Linh Châu ở không gian khác, nghĩ nàng bị trọng thương như vậy vì Hỏa Linh Châu, không biết nàng cần Thổ Linh Châu không, lập tức đoạt lại, mang về Cửu Thiên Huyền Giới."

"Vậy sao giờ chàng mới đưa ta ?" Độc Cô Thiên Diệp cầm mấy hạt châu trong tay, nói.

"Ta nghĩ chờ chính nàng ra quyết định, nếu nàng không muốn, ta sẽ không đưa nàng. Ta hy vọng tất cả quyết định nàng làm ra đều là thuận theo lòng của nàng, mà không phải bị người ngoài áp bức." Tử Tiêu nói, "Ta hy vọng mỗi ngày nàng đều sống vui vui vẻ vẻ !"

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Thổ Linh Châu, hai tay ôm cổ Tử Tiêu, hôn một cái trên mặt hắn, nói: "Cảm ơn chàng!"

Tử Tiêu giữ đầu Độc Cô Thiên Diệp, đôi môi tìm hôn lên môi Độc Cô Thiên Diệp, mút ngọt ngào trong miệng của nàng, truy đuổi cái lưỡi thơm tho của nàng, tay không ngừng sờ soạng trên người nàng.

Sau nụ hôn thật dài, Tử Tiêu rời khỏi môi của nàng, nói: "Phải cảm ơn như vậy mới có thành ý!"

Độc Cô Thiên Diệp cắn một chút trên cổ hắn, nói: "Chàng nhân cơ hội ăn đậu hủ của ta!"

"Nàng cũng có thể ăn đậu hủ của ta!" Tử Tiêu nói, "Ta ở đây, hoan nghênh đến ăn!"

Đương nhiên Độc Cô Thiên Diệp biết hắn nói ăn là ăn gì, hung hăng đánh một quyền lên ngực hắn, nói: "Ta đi về làm cho Thổ Linh Châu nhận chủ trước!"

"Ta đi cùng nàng." Tử Tiêu nói xong ôm lấy nàng, đi đến tấm cung hắn.

"A! Chàng thả ta xuống, ta có thể tự đi!" Độc Cô Thiên Diệp thỉnh thoảng bị ôm lên, kinh ngạc kêu.

"Thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, ta ôm nàng về!" Tử Tiêu nói.

"Của ta thương đã muốn tốt lắm!" Độc Cô Thiên Diệp kháng nghị nói.

"Tốt rồi? Tốt rồi thì rất tốt, tốt rồi thì sau này chúng ta có thể ngủ cùng nhau!" Tử Tiêu cười nói.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới hiểu được Tử Tiêu đào hố cho mình nhảy, một tay đánh vào ngực hắn, làm cho tiếng cười của hắn biến thành kêu rên.

" Thật nhẫn tâm!" Tử Tiêu tán thưởng nói, tay ôm nàng vẫn không buông ra như cũ, tiếp tục đi nhanh đến tẩm cung.

Từ sau khi Độc Cô Thiên Diệp đến đây, tẩm cung của hắc biến thành tẩm cung của nàng, nghĩ đến việc nàng bị thương, hắc luôn luôn nghỉ tạm phòng bên cạnh. Từ hôm nay trở đi, hắc muốn làm tẩm cung của nàng biến thành tẩm cung của bọn họ!

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp trở về tẩm cung thì để Tử Tiêu buông mình, sau đó không để ý tới hắc nữa, lấy Thổ Linh Châu ra, nhỏ một giọt máu lên trên. Máu chậm rãi thấm vào, biến thành một trận ánh sáng nâu, làm cho tất cả bùn đất Cửu Thiên Huyền Giới đều nổi lên một tầng sáng bóng, tản mát ra một trận hương thơm.

Kế hỏa Linh Châu, Cửu Thiên Huyền Giới lại xuất hiện tình huống như vậy lần nữa, làm cho cư dân nơi này cảm thán không thôi, không biết là ai có vận khí tốt như vậy, có thể có được hai viên ngũ hành Linh Châu!

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp lại tiến nhập mình tưởng, biết nàng tiến nhập lĩnh vực thuộc tính thổ, mình ngồi xuống cái bàn bên cạnh, rót ly trà, chuyển ly trà, suy tư. Chỉ chốc lát sau tiểu Đậu tử đi vào, Tử Tiêu cho hắc một ánh mắt, lời nói của hắc đã đến yết hầu lại nuốt xuống.

Tử Tiêu buông ly trà, đi ra bên ngoài, hỏi: "Chuyện gì?"

"Chủ thượng, vừa mới phát hiện động tĩnh người của Ngũ Hành ẩn núp chỗ chúng ta, Thất Nguyệt đại nhân bảo ta tới hỏi ngài, chúng ta có cần diệt khẩu bọn họ không?" Tiểu Đậu tử hỏi.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp trong phòng, nói: "Không cần, để bọn họ cho tiểu Diệp nhi luyện tập!"

"Dạ, chủ thượng." Tiểu Đậu tử lui xuống, Tử Tiêu trở về phòng, hắc nằm xuống quý phi ghế, chớp mắt.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp đứng trên một mảnh đất trơ trụi, ngăn người với một tảng đá.

Tiến vào lĩnh vực thuộc tính, nàng một chút cũng không kinh ngạc. Giờ nàng đã biết, Linh Châu nhận chủ có thể làm người ta trực tiếp lĩnh ngộ lĩnh vực, nhưng giờ nàng cũng không phải đang tự hỏi vấn đề này, mà là nghĩ làm thế nào mới có thể dung hợp tất cả các lĩnh vực vào nhau, hình thành một cái lĩnh vực mới.

Nàng đứng ở trong lĩnh vực, nhắm mắt suy tư, lĩnh vực xung quanh không ngừng biến hóa, bốn lĩnh vực hỏa mộc thủy thổ luân phiên xuất hiện bên người nàng, nhưng không thể dung hợp vào nhau. Nàng thử rất lâu, cuối cùng vẫn là thất bại .

"Phốc..." Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, phun ra một ngụm máu tươi, làm Tử Tiêu đang chớp mắt một bên kinh hãi.

"Sao vậy?" Tử Tiêu đi đến bên giường hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy đan dược ra ăn, sau đó lau miệng, nói: "Không có việc gì, chỉ là vừa nãy linh lực đi ngược chiều."

"Không phải đi lĩnh vực sao, sao có thể xuất hiện linh lực đi ngược chiều?" Tử Tiêu nói.

"Ta muốn thử xem có thể dung hợp lĩnh vực vào nhau không, hình thành một lĩnh vực toàn năng mới, cho nên..." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dung hợp lĩnh vực vào nhau?" Tử Tiêu nghe lời nói Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ý tưởng này không tệ, từ từ sẽ đến, tìm được phương pháp là có thể thành công."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, hiểu được việc này phải muốn tìm được phương pháp mới có thể.

"Ta định bế quan nghiên cứu một chút, nhìn xem có thể tìm được phương pháp không." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Trước đó, ta muốn chữa bệnh cho tiểu Đậu tử. Lúc trước ta không thể khống chế Viêm, cho nên không có cách nào, sau khi Hỏa Linh Châu nhận chủ, ta đã có thể khống chế nó."

"Được. Ta cho người đi gọi hân." Tử Tiêu nói, sau đó đi ra bên ngoài, làm cho thị vệ đi thông báo cho tiểu Đậu tử.

Chỉ lát sau tiểu Đậu tử đã tới, nhìn thấy Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Chủ thượng, ngài bảo ta đến có phân phó gì?"

"Tiểu Diệp nhi chuẩn bị ngày mai lấy Băng Tinh trong thân thể người cho người, người về chuẩn bị một chút. Sau khi xong nàng sẽ bắt đầu bế quan." Tử Tiêu nói.

"Thật sự?" Tiểu Đậu tử nghe thấy lời nói Tử Tiêu lập tức kích động lên, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Cảm ơn nữ chủ nhân!"

"Ta chỉ là thử một lần, có thể thành công không, ta cũng không có nắm chắc mười phần. Nhưng ít nhất ta có thể cam đoan người không có việc gì. Cho nên người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn." Độc Cô Thiên Diệp đánh một châm dự phòng trước, để tránh ngày mai không thành công, tiểu Đậu tử lại phải thất vọng.

"Ta biết!" Tiểu Đậu tử nói, " Nhưng nữ chủ nhân, bọn họ từng hỏi ta, khi ngài lấy Băng Tinh cho ta có thể cho bọn họ vây xem không?"

"Ân?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ lời nói của tiểu Đậu tử.

"Là thị vệ trong cung, bọn họ biết không lâu trước ngài xem ra thân thể nguyên nhân ta, nói muốn nhìn phong tư của ngài một chút, cho nên hỏi qua, có thể cho bọn họ vây xem không."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Có thể thì có thể, nhưng người không thể nhiều lắm. Bằng không rất ồn ào, sẽ ảnh hưởng chúng ta."

"Được! Giờ ta phải đi nói cho bọn họ! Cảm ơn nữ chủ nhân!" Tiểu Đậu tử nói xong chạy ra.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Không cần để ý tới bọn họ !"

"Không có việc gì, chỉ cần người không nhiều lắm, thì không sao cả. Bọn họ muốn nhìn ta là một bộ phận, quan tâm tiểu Đậu tử cũng là nguyên nhân rất lớn !" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tử Tiêu gật gù đầu, nói: "Tiểu Đậu tử là đứa trẻ bị vứt bỏ ta nhặt về từ bên ngoài, từ nhỏ là được bọn họ mang lớn. Lúc trước hẳn vừa được 12 tuổi thì không lớn nữa, bọn họ đều rất lo lắng."

"Giờ ta rất tò mò Băng Tinh trong nguồn huyền lực của tiểu Đậu tử kia cuối cùng là cái gì." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới Băng Tinh ngủ say kia, nói.

"Chẳng phải ngày mai sẽ biết sao?" Tử Tiêu nói.

"Ừ, chúng ta chờ ngày mai."

Ngày hôm sau, địa điểm Độc Cô Thiên Diệp chọn để lấy Băng Tinh cho tiểu Đậu tử là chính điện hoàng cung, khi nàng và Tử Tiêu tới, nhìn thấy bên trong đã đứng không ít người, trừ thị vệ còn có Thất Nguyệt, Hắc Tử, Niên Hoa, Niên Tuế, nhìn thấy bọn họ đều hành lễ.

Tử Tiêu kéo Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên vương tọa, nhìn người phía dưới, nói: "Lát nữa tiểu Diệp nhi lấy đồ trong thân thể tiểu Đậu tử ra, mọi người không thể phát ra một chút tiếng động. Nếu làm không được, bây giờ lập tức đi ra ngoài cho ta."

"Chủ thượng yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không phát ra tiếng động." Tất cả thị vệ đều cam đoan.

"Thiên Diệp, người nắm chắc không?" Thất Nguyệt hỏi. Cảm tình của hãn và tiểu Đậu tử có thể nói là tốt nhất, vô cùng hy vọng Độc Cô Thiên Diệp có thể chữa khỏi cho tiểu Đậu tử, có thể cho hãn sống cuộc sống của người bình thường.

"Ta làm hết sức." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó mang tiểu Đậu tử đi vào chính giữa ngời xuống, nói: "Chúng ta bắt đầu đi. Người dùng hỗn độn lực bảo vệ tâm mạch của mình."

Tiểu Đậu tử gật gật đầu, đưa tay phải của mình ra.

Độc Cô Thiên Diệp giống lần trước, trước triệu hồi Viêm ra, sau đó dùng hỗn độn lực bao quanh nó, cuối cùng còn bao bên ngoài một tầng màu lam. Sau khi chuẩn bị tốt, chậm rãi đánh Viêm vào thân thể tiểu Đậu tử.

Đã trải qua cảm giác lửa đốt đau thấu xương lần trước, khi tiểu Đậu tử nhìn thấy Viêm thì chuẩn bị tốt trong lòng, nhưng khi làm Viêm vào thân thể mình thì không đau như lần trước, còn có cảm giác hơi lạnh lẽo.

Lần này Độc Cô Thiên Diệp còn bao một tầng màu lam trên hỗn độn lực, đó là thủy liên nàng dùng Thủy Linh Châu ngưng kết ra, dùng để giảm nhiệt độ của Viêm, để tiểu Đậu tử không quá khó chịu.

Sau khi Viêm tiến vào thân thể tiểu Đậu tử, ngựa quen đường cũ đi tới đan điền của hãn, nhìn thấy trên nguồn huyệt lực còn Băng Tinh đang hé ra hợp lại thì ngừng lại.

Hình như phát hiện Viêm, Băng Tinh chớp mắt hai cái, không để nó vào mắt, tiếp tục ngủ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy phản ứng của Băng Tinh, trong lòng cảm thấy buồn cười. Nó thật đúng là một chút cảm giác nguy cơ cũng không có!

Nàng không chế Viêm chậm rãi đi tới gần Băng Tinh, tận lực không chạm tới nguồn huyền lực của tiểu Đậu tử. Tới gần mới phát hiện, trên Băng Tinh cư nhiên thật sự có một đôi mắt nhỏ, còn có có một cái miệng nhỏ nhắn. Cái miệng nhỏ nhắn theo tiết tấu nó hé ra đóng lại, hộc lãnh khí ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp hơi điều cao nhiệt độ của Viêm một chút, Băng Tinh cảm nhận được nhiệt độ của Viêm, mở mắt, lộ ra đôi mắt trong suốt, nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp, hai mắt tràn đầy ngây thơ.

"Người muốn làm gì?" Băng Tinh mở miệng hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp thật không ngờ Băng Tinh cư nhiên có thể nói, vậy nó giống Viêm nhau đã sinh ra linh trí , trong lòng nàng kinh ngạc một phen, làm cho Viêm nói với nó: "Chúng ta muốn dẫn người ra ngoài."

"Vì sao? Ta ngủ ở đây rất thoải mái, không muốn đi." Băng Tinh trả lời.

"Người ngủ ở đây, làm cho thân thể bằng hữu ta không thể lớn lên." Viêm nói.

"Ta chỉ ngủ thôi mà, ta lại không có ăn luôn thân thể hắc!" Băng Tinh nói.

"Nhưng người hít thở ra hàn khí đông thân thể hắc lại, làm cho thân thể hắc không lớn, có hại với hắc. Cho nên người không thể lại ngốc ở đây." Viêm nói.

Băng Tinh không vui, nói: "Ta không đi, ta sẽ ngủ ở trong này!"

Viêm thấy Băng Tinh không chịu, không có kiên nhẫn gì, nói: "Niệm tình chúng ta đều là hóa linh, bản tôn không muốn làm khó dễ người. Nếu người không đi, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Tuy rằng tính tình Băng Tinh có vẻ lạnh, nghe thấy lời nói của Viêm cơn tức cũng dâng lên, nói: "Niệm tình chúng ta đều là hóa linh, bản tôn không muốn làm khó dễ người. Người nếu lại quấy rầy ta ngủ, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Nghe thấy Băng Tinh dùng lời nói của mình trả lại cho mình, cơn tức của Viêm ứa ra, chợt đề cao nhiệt độ của mình không ít. Nhưng tốt xấu hẳn còn có chút lý trí, biết mình ở trong thân thể tiểu Đậu tử, không chỉnh nhiệt độ lên tới mức hẳn không thể chịu được.

Băng Tinh cũng phóng ra hàn khí của mình, còn ngưng lại công tới Viêm, nhưng khi tới gần Viêm bị hòa tan mất.

Một lửa một băng phân cao thấp trong đan điền tiểu Đậu tử, làm cho tiểu Đậu tử lát lạnh lát nóng, nhiệt độ trong thân thể một lát cao dọa người, một lát lại tỏa ra hàn khí. Nhưng, tuy thân thể rất khó chịu, hẳn lại cắn răng không rên một tiếng. Mà Độc Cô Thiên Diệp vừa phải khống chế Viêm chiến đấu với Băng Tinh, vừa phải không tổn thương thân thể tiểu Đậu tử, tinh thần lực vẫn căng thẳng, mồ hôi chỉ chút rơi xuống từ trên trán nàng.

Những người xung quanh nhìn thấy tình huống hai người, đều ngưng thở, sợ mình thở quá mạnh, ảnh hưởng đến Độc Cô Thiên Diệp.

Trong thân thể Tiểu Đậu tử, Viêm giằng co với Băng Tinh. Nếu không cố kỵ thân thể tiểu Đậu tử, nó nhất định làm Băng Tinh đáng ghét này hòa tan ngay cả hơi nước cũng không còn!

ý thức Độc Cô Thiên Diệp ngưng tụ thành dáng vẻ thu nhỏ của mình, xuất hiện bên người Viêm, nhìn Băng Tinh nói: "Vì sao người không chịu rời khỏi thân thể tiểu Đậu tử?"

"Ta thích nơi này, ta không muốn đi." Băng Tinh trả lời nói.

"Là vì thể chất của tiểu Đậu tử có thể làm người tiến hóa nhanh hơn đúng không ?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Sao người lại biết?" Băng Tinh nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Ta đoán." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đúng vậy, ta vốn là băng tuyết trên núi băng tuyết hình thành Băng Tinh, trải qua trăm vạn năm mới hình thành linh trí. Lúc trước ta vừa thấy nhân loại này, thì biết thân thể hãn là thể chất băng dung, nếu ta ăn thân thể hãn, ta có thể lại tiến hóa rất nhanh. Nhưng ta cũng không ăn hãn, khi hãn không cẩn thận rơi vào băng tuyết thì nhập vào thân thể hãn, tu luyện trong thân thể hãn." Băng Tinh nhớ lại, "Ta cũng không có ý tứ thương tổn hãn, băng không ta cũng sẽ không lâu như vậy cũng không ăn hãn."

Độc Cô Thiên Diệp nghe lời nói Băng Tinh, cũng cảm thấy nàng không phải loại hóa linh ý xấu xa, nói: "Thật ra người ở trong này vì tu luyện nhanh một chút, muốn tiến hóa sớm một chút, cho nên mới không đi, có phải không?"

" Phải." Băng Tinh thừa nhận.

"Nếu ta có biện pháp làm người thăng cấp nhanh hơn thì sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Biện pháp gì?" Băng Tinh hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy băng tâm ra, bởi vì giờ nàng là trạng thái ý thức, lấy ra băng tâm nữa cũng chỉ là một bóng dáng, nhưng Băng Tinh vẫn là nhận ra thứ này bất phàm.

"Đây là băng tâm, hăn là người biết, ăn nó tuyệt đối người có thể tiến hóa. Ta có thể cho người, điều kiện là người phải rời khỏi thân thể hăn. Thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp dụ hoặc, nhìn thấy Băng Tinh còn do dự, nàng thu băng tâm lại, nói: "Nếu người không đồng ý, ta vẫn có thể diệt người, đến lúc đó người tu luyện nhiều năm như vậy mới hình thành linh trí cũng lãng phí không công!"

Bị Độc Cô Thiên Diệp cường bức thêm lợi dụ như vậy, suy nghĩ của Băng Tinh bắt đầu dao động, nghĩ tới đáng băng tâm nhịn không được nuốt nước miếng, hỏi: "Nếu ta theo người ra ngoài, người thật sự cho ta ăn nó hả?"

"Đương nhiên, ta nói chuyện thì giữ lời." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lực dụ hoặc của băng tâm với Băng Tinh quá lớn, Băng Tinh cảm thấy tin tưởng nhân loại này một lần, vì bảo hiểm, nó nói: "Nếu người dối gạt ta, ta sẽ ăn luôn người này. Cho dù người có hỏa diễm, nhưng người cũng không có cách cứu hăn đâu!"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Băng Tinh còn có thể uy hiếp mình, nở nụ cười, nói: "Được!"

Lúc này Băng Tinh mới bắt đầu chậm rãi hoạt động thân thể của mình, rời khỏi nguồn huyễn lực, sau đó phá tan cái bụng tiểu Đậu tử bay ra.

Mọi người vốn nhìn thấy hai người bình tĩnh lại, nghĩ rằng không có việc gì, không nghĩ tới trái tim vừa mới buông xuống, thì nhìn thấy bụng tiểu Đậu tử lập tức phá một cái động, một thứ gì đó vọt ra từ bên trong.

"A." Tiểu Đậu tử ôm bụng ngã xuống, Độc Cô Thiên Diệp cũng vẻ mặt mệt mỏi mở mắt. Nhìn thấy tình huống tiểu Đậu tử, cầm một viên đan dược cho hăn ăn, nói với Niên Hoa: "Người tới chữa thương cho hăn."

Niên Hoa đi tới ôm lấy tiểu Đậu tử, đặt hân trên ghế bắt đầu chữa thương cho hân. Tuy rằng bụng hân phá động, nhưng cũng không có nguy hiểm sinh mệnh, mọi người lập tức chuyển ánh mắt từ trên người hân dời đến Băng Tinh treo giữa không trung đối lập với Độc Cô Thiên Diệp.

Tuy rằng Băng Tinh là xuyên phá thân thể tiểu Đậu tử ra, nhưng trên thân thể nó không có vết máu, hơn nữa thoát nhìn đã hơi thành hình người .

"Thứ đó đâu?" Băng Tinh hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lấy băng tâm ra, Băng Tinh vừa thấy thì kích động, bay qua trực tiếp nuốt băng tâm xuống.

"Ôi chào!" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Băng Tinh gấp như vậy, lời muốn nói còn chưa nói đâu.

"Sao vậy?" Băng Tinh nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp không nói gì nhìn Băng Tinh, nói: "Ta còn chưa kịp nói cho người, băng tâm này là ta luyện hóa, cũng liền tương đương với nhận ta làm chủ. Người cứ ăn băng tâm như vậy, sau khi tiến hóa sẽ giống nó nhận ta làm chủ . Nhưng người đã ăn vào, giờ cũng không có cách nào nữa."

"A? Người..." Băng Tinh còn chưa nói cái gì, mắt nhắm lại, lập tức rớt từ không trung xuống, rơi trên mặt đất vù vù ngủ mất.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 24: Dung Hợp Lĩnh Vực

Băng Tinh thẳng tắp rơi xuống, một màn này làm cho những người khác không kịp hồi phục tinh thần. Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, ngồi xổm xuống thu Băng Tinh vào trong Luyện Yêu Hồ.

Tử Tiêu nở nụ cười, nói: "Nó cũng thật đủ không hay ho !"

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, đi đến bên người tiểu Đậu tử, hỏi Niên Hoa: "Tình huống của hắn thế nào?"

"Bụng không có việc gì, hàn khí trong thân thể đã tiết ra ngoài, tin tưởng không lâu sẽ tốt lên. Chờ hàn khí trong thân thể hắn tiết ra hết, hắn hẳn là sẽ bắt đầu lớn lên như bình thường." Niên Hoa nói, "Mấy năm nay thân thể hắn không lớn, là vì vậy sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Băng Tinh nói, trước kia nó là sống trong băng tuyết, sau đó vẫn sống nhờ trong thân thể tiểu Đậu tử, hấp thu sinh mệnh hắn để trưởng thành, hàn khí phóng xuất ra làm thân thể cho tiểu Đậu tử không thể sinh trưởng bình thường, vẫn dừng lại ở giai đoạn lúc đó."

"Thì ra là thế." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Thất Nguyệt nói: "Năm Tiểu Đậu tử mười hai tuổi đúng là rơi vào trong băng tuyết. Lúc ấy ta dẫn hắn đi băng tuyết chơi, hắn không cẩn thận

rơi vào. Ta đã đi xuống cứu hắc lên rất nhanh, nhưng hắc vẫn là bị đông lạnh mê man, sau lại thân thể mà bắt đầu ngừng lớn. Ta vẫn tưởng hắc bị thương, hóa ra là do thứ này tiến vào thân thể hắc."

Một lát sau, tiểu Đậu tử sâu kín tĩnh lại, mở mắt thì nhìn thấy mình bị một đám người vây quanh. Còn chưa nói, thì cảm thấy bụng đau đón một trận.

"Tiểu Đậu tử, cảm giác người thế nào?" Niên Hoa hỏi.

"Đau." Tiểu Đậu tử tái nhợt nghiêm mặt nói.

"Biết đau thì không thành vấn đề." Niên Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói.

Tiểu Đậu tử nhờ Niên Hoa nhắc tới như vậy, mới nhớ tới vừa nãy mình nói gì, kích động nói: "Ta có thể cảm thấy đau ! Ta có thể cảm thấy đau ! Cơ thể của ta có tri giác !"

Bởi vì thân thể bị Băng Tinh đông lạnh, hắc vẫn không thấy đau đón, chỉ có thể khống chế mà thôi, giờ Băng Tinh ra ngoài, tự nhiên hắc cũng khôi phục tri giác.

"Ha ha ha, tiểu Đậu tử khỏe rồi, sau này có thể lớn lên bình thường, qua vài năm là có thể thành người lớn!" Mọi người đều vui vẻ vì tiểu Đậu tử , "Nữ chủ nhân thật lợi hại, lập tức thu phục hắc!"

"Cảm ơn nữ chủ nhân!" Tiểu Đậu tử cảm kích nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nếu không nhờ nàng, cả đời hắc chỉ có thể như thế này.

"Có thể trị cho người, ta cũng rất vui vẻ." Độc Cô Thiên Diệp cười nói.

Tử Tiêu đi xuống từ chỗ ngồi, kéo tay Độc Cô Thiên Diệp qua, nói: "Được rồi, tiểu Diệp nhi cũng mệt mỏi. Niên Hoa người phụ trách chữa khỏi thương tích cho tiểu Đậu tử, những người khác đều lui đi." Nói xong kéo Độc Cô Thiên Diệp đi về.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy lương đình trên hồ, kéo Tử Tiêu đi vào trong đó ngồi xuống, tựa vào lan can lương đình, kinh ngạc phát hiện trong nước cư nhiên có cá.

"Nhưng thật ra không chú ý người nơi này còn có cá!" Độc Cô Thiên Diệp lấy một ít thức ăn ra ném vào trong nước, các bên trong ngư chên chúc đi lên, "Nhớ rõ khi đó chúng ta ở gặp nhau ở đế quốc Thương Khung, cũng là tiểu đình bên hồ, chàng giả bộ ra dáng thần điện thánh tử nữa."

Nhớ đến tình cảnh lúc đó, Tử Tiêu cũng cười , nói: "Lúc ấy nàng còn hồ ta và Thương Cách rất nhiều kim tệ! Nói là trong lúc vô ý có được rượu ngon, thật là do đại quân gia Đô Đô của nàng ừ."

"Hắc hắc, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, lúc ấy ta cũng không có bức các người mà! Hơn nữa Đô Đô nhà của ta nhường rượu uống rất ngon, bằng không các người cũng sẽ không cam tâm tình nguyện ra máu đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp cười đến vô lương, không có một chút ngượng ngùng nào.

"Nhưng nàng cũng không nên chào giá cao như vậy chứ? !" Tử Tiêu oán giận nói.

"Ta thiếu tiền!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Haizzz, cũng không biết bọn đại ca ở đại lục Huyền Nguyệt thế nào ? Hắc, Thương Lan, Hạ Nham, Long Tường, bọn họ là bằng hữu đầu tiên ta quen biết khi ở đại lục Huyền Nguyệt, nhất là đáng về ham ăn của đại ca, giờ nghĩ đến thì cảm thấy buồn cười. Ta chỉ là mời hắc ăn thịt nướng ở sơn mạch Miễn Miễn, lập tức kiếm được một người ca ca. Hắc chỉ ăn thịt nướng của ta, sau đó mọi người sống

vai chiến đấu một hồi, thì nhận ta làm muội muội, còn cho ta lệnh bài Công hội Lính đánh thuê của hã.

Độc Cô Thiên Diệp lấy lệnh bài lúc trước Đan Kinh Thiên cho nàng ra, hoài niệm: "Chàng biết không, lệnh bài này có thể điều động một nửa lực lượng của Công hội Lính đánh thuê, hã cứ không hề phòng bị cho ta như vậy. Còn cho người Công hội Lính đánh thuê thành Kỳ Phong chăm sóc ta."

"Tên kia quả thật có vẻ ngốc, nhưng là người vẫn là không tệ." Ấn tượng của Tử Tiêu với Đan Kinh Thiên không tệ.

"Đúng vậy, không biết giờ bọn họ thế nào? Cũng không biết Tạ gia gia có còn còn đáng vẻ hồi trước không. Hiệu trưởng trở lại, Tạ bà bà hã là không cần phí nhiều tinh lực như vậy trong trường học, bà ấy cũng không cần giả bộ cũ kỹ trước mặt đệ tử." Độc Cô Thiên Diệp ghé vào lan can, nhìn con cá trang ăn bên dưới, hoài niệm những ngày vừa mới đi đến thế giới này.

Còn nhớ rõ khi đó, nàng bị phản bội, chết đi, xuyên qua đến nơi đây, tuy không có nói với người khác, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đoạn thời gian kia là những ngày khó khăn nhất cuộc đời, nghĩ rằng cả đời cũng sẽ không nhớ đoạn thời gian đó, không nghĩ tới bây giờ cư nhiên có thể hoài niệm.

Cuộc đời thật ra vốn là như thế, khi người tuyệt vọng thống khổ có thể nghĩ mình không bao giờ nữa sẽ nhớ lại, sau khi đi qua cũng chỉ là một bộ phận trong cuộc đời mình. Ở một năm một tháng một ngày nào đó, người cũng sẽ mặt mang mỉm cười nhớ lại, sau đó nói một câu: hóa ra mình cũng có thể kiên cường như thế!

Tử Tiêu đi đến ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, tựa vào lan can, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng và Bách

Lý Như Yên là bằng hữu?"

"Chúng ta là đồng bọn có thể phó thác sau lưng cho đối phương!" Nói đến Bách Lý Như Yên, hai mắt hơi mỗi một của Độc Cô Thiên Diệp lập tức tỉnh táo.

"Nàng có thể nói cho ta nghe chuyện trước kia của nàng không?" Tử Tiêu hỏi.

"Trước kia? Kiếp trước hả?" Độc Cô Thiên Diệp quay sang, đặt mặt trên mu bàn tay, nói, "Kiếp trước ta và Như Yên là đồng đội, người khác thối phồng, cho chúng ta một danh hiệu hắc ám song tuyệt."

"Sao các nàng lại đến nơi đây ?" Tử Tiêu hỏi.

Kiếp trước các nàng hẳn là cũng là người phong hoa tuyết đại, sao có thể đến nơi này?

Nhớ tới chuyện kiếp trước, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp vẫn còn phần hận, nói: "Bằng hữu ba mẹ ta, vì cứu họ mà chết, vì thế ba mẹ ta thu dưỡng nữ nhi bọn họ. Sau đó..."

Độc Cô Thiên Diệp nói này cuộc sống kiếp trước của mình, có lẽ là lúc trước mình cũng không thương hẳn, hoặc là Tử Tiêu làm nàng cảm nhận được ấm áp, nói đến lúc bị bạn trai phản bội, lòng của nàng cũng không còn đau nữa.

"... Cho nên người ta muốn xin lỗi nhất là Như Yên, nếu không phải vì ta, nàng ấy cũng sẽ không chết, còn xuyên qua đến chỗ hắc ám như địa ngục Vô Gian." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Cũng không biết giờ nàng ấy sống ở đó thế nào."

Tử Tiêu nghe Độc Cô Thiên Diệp giảng thuật xong mới hiểu vì sao lúc trước nàng có tâm lý mâu thuẫn với tình cảm, may mà lúc trước da mặt

mình đủ dày, bằng không cũng không thể tiến vào lòng của nàng.

"Bách Lý Như Yên trở về nơi này vốn là ý trời, tựa như nàng trở về vậy." Tử Tiêu nói.

"Ta suy nghĩ Như Yên có phải là Hà Hi chàng nói không." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Đáng tiếc giờ nhìn không ra."

"Chờ nàng hồi phục trí nhớ và thực lực thì sẽ biết." Tử Tiêu nói, "Thời gian sau này nàng đi bế quan trước, ta phái người đi tìm hai viên Linh Châu còn lại."

"Hắc ám Linh Châu hẳn là ở địa ngục Vô Gian của ta." Giọng của Mộng Thiên Quân truyền từ bên ngoài vào.

Bọn Độc Cô Thiên Diệp nhìn theo giọng nói, nhìn thấy Mộng Thiên Quân đang nằm trên một thân cây bên bờ. Thấy hai người nhìn hẳn, thì phi thân đi tới tiểu đình.

"Ta vốn ngủ trên đó, vô tình nghe thấy các người nói chuyện." Mộng Thiên Quân nói, "Không nghĩ tới người và muội muội ta có cảm tình sâu nặng như vậy, khó trách nàng lúc nào cũng nhớ người, ca ca như ta cũng không biết quăng tới góc xó nào."

"Thiếu khóc." Tử Tiêu nhìn Mộng Thiên Quân nói.

"Ta đâu có!" Mộng Thiên Quân kêu to, nói, "Ta chỉ cảm thán thôi."

"Hừ!" Tử Tiêu rõ ràng không tin lời hẳn.

Mộng Thiên Quân cũng không để ý tới thái độ Tử Tiêu, nói: "Ta đang định lát nữa đi tìm các người, không tới các người đã tới trước rồi."

"Có chuyện gì hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Cũng không có gì. Chỉ là nói cho các người, ta phải đi về. Mấy lão già kia lại không an phận, phỏng chừng Đinh Đông và muội muội ta xử lý không tốt, ta phải đi về xem." Mộng Thiên Quân nói, "Các người biết mà, đám lão già kia vẫn cho rằng ta lừa chuyện, gặp được ngày nào đó tâm trạng ta không tốt, xử lý toàn bộ, thật là! Thử thách kiên nhẫn của ta !"

"Người có kiên nhẫn với bọn họ hả ? Người lười thì có? ! Người mặc kệ bọn họ!" Tử Tiêu không lưu tình chút nào chọc thủng lời Mộng Thiên Quân.

"Ai nha, chuyện này người biết là được, đừng có nói ra chứ Ảnh hưởng hình tượng của ta ở trong lòng Thiên Diệp!" Mộng Thiên Quân bắt mắt trừng Tử Tiêu một cái, sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Hắc ám Linh Châu luôn luôn ở địa ngục Vô Gian, từng gây ra động tĩnh không nhỏ, chẳng qua bây giờ không biết đã chạy đi đâu. Lần này ta về cũng sẽ tìm hiểu một chút tin tức cho người."

"Được, cảm ơn người!" Độc Cô Thiên Diệp cảm tạ.

"Dù thế nào ta cũng là người sáng tạo ra mà, giờ làm chút chuyện cho người là phải !" Mộng Thiên Quân nói.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ba ly rượu một vò rượu ra, rót đầy, bưng lên một ly rượu nói: "Người đã phải rời khỏi, ly rượu này kính người!"

Mộng Thiên Quân và Tử Tiêu cũng bưng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Được rồi, lời cáo biệt cũng nói, rượu ly biệt cũng uống, ta cũng nên đi. Ta không thể làm hộ vệ của người, người nhớ cẩn thận." Mộng Thiên Quân nói xong liền chuẩn bị rời khỏi, đi hai bước lại trở về, lấy ra một mảnh ngọc thạch màu đen mượt mà, nói: "Cái này giống với cái của sư huynh người, muốn đi địa ngục Vô Gian kêu gọi nó là được."

Tử Tiêu nhìn thấy ngọc thạch Mộng Thiên Quân lấy ra, ánh mắt lóe lóe, cái gì cũng không nói. Độc Cô Thiên Diệp cầm ngọc thạch, nói: "Được. Ta nhất định sẽ đi địa ngục Vô Gian."

Mộng Thiên Quân thấy nàng chịu cầm ngọc thạch, trong lòng thở phào nhẹ nhõm thật dài, nói: "Được rồi, lần này ta thật sự đi nhé! Các người đừng nhớ ta nha!" Nói xong hần đứng dậy bay đến giữa không trung, liếc mắt nhìn phía dưới một cái, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất.

Ta tìm được nàng, lại bỏ lỡ thời gian chính xác. Nàng đã không cao không thể chạm như trước, nhưng lòng đã có người khác. Ta muốn nói với nàng lòng ta như trước, nhưng ngay cả dũng khí mở miệng cũng không có, bởi vì ta sợ nếu như vậy thì ngay cả cơ hội ở bên cạnh nàng cũng không có .

Tử Tiêu nhìn ngọc thạch màu đen trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng phải bảo vệ mảnh ngọc thạch này cho tốt, không thể làm vỡ."

Thấy biểu tình Tử Tiêu trịnh trọng, Độc Cô Thiên Diệp biết ngọc thạch này bất phàm, thu nó vào Luyện Yêu Hồ, trịnh trọng gật gật đầu. Nàng ngẩng đầu nhìn nơi Mộng Thiên Quân biến mất, đôi mắt hơi buồn.

Có một số việc, không phải không biết, chỉ là làm bộ như không biết, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Những ngày sau Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu bế quan, nghĩ làm thế nào mới có thể mấy dung hợp lĩnh vực vào nhau. Nhưng trước khi bế quan nàng kêu Đản Đản lên.

"Chuyện gì?" Đản Đản xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, hỏi.

"Đản Đản, thực lực của ta tăng lên hai cấp, vì sao Hiên Viên kiếm còn chưa giải phong? Ta rõ ràng cảm thấy phong ấn đã buông lỏng." Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Đản Đản ngáp một cái, nói: "Người không nói ta cũng quên nhắc người, Hiên Viên kiếm kia phải chờ Kim Linh Châu nhận chủ mới có thể giải phong."

"Vì sao? Lúc trước giải phong đâu có cần thứ khác đâu ?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu.

"Bởi vì Hiên Viên kiếm đứng đầu thập đại thần khí, kim chi đế vương, không có Kim Linh Châu, phong ấn của nó là không giải trừ được." Đản Đản nói, " Nhưng nếu người tìm kiếm Kim Linh Châu cũng có thể tìm theo hướng này."

"Phương diện luyện khí sư hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Đản Đản gật gật đầu, sau đó tiến vào bụng Độc Cô Thiên Diệp. Độc Cô Thiên Diệp còn chưa nghĩ ra sau đó nên làm thế nào, nó lại xông ra, nói: "Nhìn dáng vẻ ngây ngốc này của người, người muốn dung hợp lĩnh vực cũng không thể nghĩ ra phương pháp. Ngũ hành linh lực gắn bó tương khắc, người suy nghĩ đi. Còn có thể vận dụng ngũ hành Linh Châu, thật là, thiệt nhiều thứ bị người lãng phí !" Nói xong lại quay về ngủ.

Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói Đản Đản, suy tư: "Ngũ hành linh lực, gắn bó tương khắc... Kim khắc mộc, thổ sinh mộc, thổ sinh mộc..." Đột nhiên hai mắt tỏa sáng, loá ra ánh sáng chói mắt, kích động nói: "Thổ sinh mộc, vậy thử dùng mộc lĩnh vực và thổ lĩnh vực trước!"

Nói xong nàng ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt liên hệ các lĩnh vực.

Khi Tử Tiêu đi vào, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đã bắt đầu, lui ra ngoài nói với người bên ngoài: "Canh giữ nơi này, ai cũng không thể vào."

Thị vệ đã thấy gặp Độc Cô Thiên Diệp chữa thương cho tiểu Đậ tử, càng thêm tôn kính nàng, biết nàng bế quan, đều cam đoan nói: "Thuộc hạ

hiếu!"

Những ngày sau nếu Tử Tiêu không có chuyện cần xử lý sẽ ở trong phòng, im lặng nằm trên ghế quý phi chợp mắt hoặc là người trên nhìn giường.

Độc Cô Thiên Diệp không biết mình ngây người trong lĩnh vực bao lâu, ngay từ đầu nàng cảm nhận lĩnh vực thổ thuộc tính, sau đó còn cần lĩnh vực mộc thuộc tính, nghĩ làm thế nào có thể dung hợp hai lĩnh vực. Ngay khi nàng cảm thấy mình sắp suy nhược thần kinh, cuối cùng nàng tìm được liên hệ giữa hai lĩnh vực, triển khai lĩnh vực, biến mất trong phòng.

Tử Tiêu đang đọc sách trên ghế quý phi, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp biến mất, biết nàng tìm được phương pháp rồi, chuẩn bị dung hợp lĩnh vực. Hắn biết, chờ nàng đi ra, lại sẽ là một tiến bộ lớn !

Độc Cô Thiên Diệp đứng trong lĩnh vực thổ thuộc tính, nhắm mắt cảm nhận toàn bộ lĩnh vực, sau đó Mộc Linh Châu đi ra từ trong thân thể nàng, bắt đầu tản mát ra ánh sáng màu lục, ánh sáng đi qua nơi nào, trên đất nâu mọc ra thảm thực vật màu lục, tiếp theo thảm thực vật bắt đầu lớn lên, toàn bộ đất đai đều là dây leo rậm rạp, còn có cao lớn cây cối. Suy nghĩ nàng vừa động, dây leo bay múa đầy trời, lá cây trên cây đều biến thành vũ khí sắc bén, dày đặc như mưa rào.

Nhìn thấy hiệu quả như vậy, Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười. Cuối cùng nàng thành công bước đầu tiên, dung hợp lĩnh vực mộc thuộc tính và lĩnh vực thổ thuộc tính vào nhau!

"Thành công bước đầu tiên, sau đó sẽ dễ dàng hơn!" Độc Cô Thiên Diệp lầm bầm.

Tiếp theo nàng tiếp tục chậm rãi dung hợp hỏa thuộc tính và thủy thuộc tính vào, khi dung hợp hỏa thuộc tính xong, đất nâu biến thành màu lửa đỏ. Sau khi thủy thuộc tính tiến vào, thành một con sông rộng.

Chờ hoàn thành dung hợp lĩnh vực, Độc Cô Thiên Diệp vừa lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, một lĩnh vực hoàn toàn mới như vậy, uy lực nhất định lớn hơn trước!

"Giờ chỉ còn thiếu lĩnh vực hệ kim!" Độc Cô Thiên Diệp nói, nàng rất chờ mong, không biết sau khi dung hợp lĩnh vực hệ kim vào sẽ thế nào !

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi lĩnh vực, người lại xuất hiện trong phòng. Trong phòng không có ai, nàng chuẩn bị đi ra ngoài tìm Tử Tiêu.

"Nữ chủ nhân, ngài xuất quan ?"

Khi đến tới cửa nhìn thấy thị vệ, biết là Tử Tiêu phái tới thủ vệ giúp nàng, Độc Cô Thiên Diệp cười cười với bọn họ, nói: "Vất vả các người! Ta đã xuất quan, các người không cần lại giữ thay ta nữa!"

"Thủ vệ cho ngài là vinh hạnh của chúng ta!" Thị vệ nói.

"Tử Tiêu đâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đang thương nghị với Thất Nguyệt đại nhân và Hắc Tử đại nhân ở chính điện." Thị vệ trả lời.

"Cảm ơn. Các người về đội ngũ các người đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong xoay người đi đến chính điện.

Tử Tiêu, Thất Nguyệt Hắc Tử ở chính điện phân tích hành động của Ngu Hành từ khi Độc Cô Thiên Diệp bế quan tới nay, tiểu Đậu tử đứng một bên, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tiến vào từ bên ngoài, hẳn vui vẻ nghênh đón.

"Nữ chủ nhân, ngài xuất quan hả?" Tiểu Đậu tử kích động nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Khi hẳn khỏi thương thì muốn tỏ vẻ cảm tạ với Độc Cô Thiên Diệp, mới biết nàng bế quan, hơn nữa vừa bế là hai năm.

"Người là tiểu Đẩu tử?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn người trước mắt rõ ràng trưởng thành không ít, kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, ta bắt đầu cao lên !" Tiểu Đẩu tử vui vẻ nói.

"Sao người cao nhiều như vậy?"

"Đã hơn hai năm, đương nhiên ta cao không ít !" Tiểu Đẩu tử nói.

"À——" Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới lúc trước Mạc Phong cũng vậy, khi hơn mười tuổi thân thể cũng cao có vẻ nhanh.

Tử Tiêu bọn họ dừng nói chuyện, nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Thành công ?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

"Người thật sự dung hợp lĩnh vực vào nhau ?" Thất Nguyệt tò mò hỏi.

"Ta mang các người đi xem." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó triển khai lĩnh vực, đưa bọn họ đi vào.

Người bình thường chỉ có lĩnh vực một thuộc tính, lĩnh vực nhiều thuộc tính cơ hồ chưa từng thấy qua, dung hợp lĩnh vực vào nhau như nàng càng không có. Bọn Thất Nguyệt nhìn lĩnh vực của Độc Cô Thiên Diệp dung hợp mấy loại thuộc tính, sợ hãi than không thôi.

"Trời ạ, cứ nhiên còn có lĩnh vực như vậy! Một chút cũng không kém cái của Tiêu !" Thất Nguyệt nói, "Ta có thể thử một chút không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Vậy người chú ý !"

Thất Nguyệt bay sang một bên, nói: "Đến đây đi!"

Tử Tiêu và Hắc Tử, tiểu Đẩu tử đứng bên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn nàng suy nghĩ vừa động, nói: "Chú ý !"

Theo tiếng nói nàng vừa dứt, linh vực vừa nãy còn bình tĩnh lập tức động, dây leo một sợi tiếp một sợi công tới Thất Nguyệt, lá cây sắc bén lại giống như mưa rào dày đặc đánh úp lại hắn. Hắn phi trong không trung tránh né dây công kích phía dưới, nhìn thấy lá cây, vừa tránh né vừa ngưng ra linh lực công tới lá cây, đánh tất cả lá cây rơi xuống. Sau đó lại hóa linh lực thành vũ khí, chém dây leo đuổi theo mình thành mảnh nhỏ. Dây bị chém đứt thì hóa thành linh lực biến mất.

Còn chưa cho Thất Nguyệt thở, một con rồng nước và một con rồng lửa giáp công từ hai bên đến, Thất Nguyệt vừa thấy, nói: "Không phải chứ ?"

Chờ rồng nước và rồng lửa sắp công kích đến trên người hắn, thân hình hắn chột lóe, né qua, sau đó rơi xuống đất, còn chưa phản ứng lại, hai chân đã lún vào trong đất, dây bốn phía toàn bộ vây quanh hắn, dệt thành một cái lưới lớn, mắt thấy sẽ vây khốn Thất Nguyệt, hắn nhanh chóng đánh một đạo linh lực qua, sau đó lại đánh linh lực xuống đất, mượn lực rút mình từ bùn đất ra.

Biết dưới đất có nguy hiểm, Thất Nguyệt lại nhớ tới không trung, lúc này nước mưa như kim châm trên trời giáng xuống, trước sau có rồng nước rồng lửa, dây leo bay tới trói chặt hai chân hắn, một đóa thực nhân hoa lớn lên ở chính giữa, mắt thấy sẽ ăn Thất Nguyệt vào, hắn nhanh chóng công kích, vừa mới làm thực nhân hoa biến mất, ngẩng đầu, rồng nước và rồng lửa đã dừng không đến một thước trước mặt hắn, mà mưa và lá cây đều ngừng lại xung quanh hắn.

Thất Nguyệt liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nàng vung tay lên, mấy thứ kia biến mất.

"Thất Nguyệt, người không dùng thực lực thật." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thất Nguyệt trở lại bên người bọn họ: "Ta đặt thực lực ở thần tôn cao nhất, muốn nhìn xem thực lực như vậy ở trong này thế nào, không nghĩ tới hoàn toàn không có đường sống phản kích !"

"À, ta đã đột phá thần cấp, người dùng thực lực thần tôn cao nhất vốn thấp hơn ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Dọa? !

Trừ Tử Tiêu, ba người khác đều có vẻ mặt không thể tin, nàng cứ nhiên đột phá thần cấp ? !

"Khụ khụ, tuy rằng ta đề thấp thực lực, nhưng lĩnh vực này của người quả thật lợi hại, người bình thường ở trong này không lực hoàn thủ !" Thất Nguyệt cảm thán.

Độc Cô Thiên Diệp lấy Linh Châu ra, nói: "Đều là bọn nó giúp ta, ta mới có thể thành công dung hợp lĩnh vực. Nếu không có bọn họ, ta cũng không làm được. Ta rất vừa lòng với lĩnh vực bây giờ, đến lúc đó lĩnh ngộ được kim lĩnh vực, dung hợp nó vào, vậy rất tốt !"

"Chờ người có Kim Linh Châu, có thể trực tiếp lĩnh ngộ kim lĩnh vực!" Thất Nguyệt nói.

"Ừ, bước tiếp theo ta tính đi tìm Kim Linh Châu. Hỏa Linh Châu nói, giữa Linh Châu chúng nó có cảm ứng, có thể chỉ dẫn phương hướng tìm kiếm." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó thu hồi lĩnh vực của nàng, mọi người lại về tới chính điện.

"Được." Thất Nguyệt và Hắc Tử gật gật đầu, bọn họ biết giữa Linh Châu thật sự có cảm ứng, tỷ lệ nàng tìm được Kim Linh Châu cao hơn

những người khác nhiều.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên thần niệm vừa động, nói:
" Chuyện hôm nay nói tới đây, các người đi về trước."

Thất Nguyệt bọn họ lẫn nhau nhìn thoáng qua, biết Tử Tiêu có chuyện nói cho Độc Cô Thiên Diệp, liền trước ly khai.

"Sao lại cho bọn hăn đi về? Chuyện thương nghị xong chưa?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

" Chưa." Tử Tiêu trả lời nói, sau đó kêu Thứ Hồn ra.

Thứ hồn vừa ra tới, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, lập tức quỳ xuống. Sợ tới mức Độc Cô Thiên Diệp lập tức nhảy lên, kêu lên: "Thứ Hồn, người làm cái gì vậy?"

Ai chẳng biết bộ tộc Kỳ Lân vô cùng cao ngạo, giờ lại quỳ xuống với nàng!

Thứ Hồn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, gằn từng tiếng nói: "Xin người, cứu cứu bộ tộc Kỳ Lân!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 77: Tin Tức Của Kim Linh Châu

Cứu tộc Kỳ Lân?

Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc nhìn Thứ Hồn, trong ấn tượng của nàng, hãn rất cao ngạo, chưa từng nghĩ tới có một ngày hãn sẽ quỳ xuống trước mặt nàng!

"Có chuyện gì người đứng lên rồi nói sau, chỉ cần ta có thể làm, ta nhất định sẽ giúp người." Độc Cô Thiên Diệp nâng Thứ Hồn dậy, nói.

"Người nói hết mọi chuyện cho nàng nghe đi." Tử Tiêu nhìn Thứ Hồn nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Bộ tộc Kỳ Lân xảy ra chuyện gì?"

Thứ hồn nương theo lực tay của Độc Cô Thiên Diệp đứng dậy, nói: "Trừ ta, những người khác đều bị phong ấn. Mà ta, vì khế ước với chủ nhân mới may mắn thoát khỏi."

"Bị phong ấn? Kỳ Lân không phải rất cường đại sao, sao có thể bị phong ấn? Tại sao lại bị phong ấn?" Độc Cô Thiên Diệp vẫn cảm thấy kỳ lân là chủng tộc cường đại, sao có thể bị phong ấn toàn tộc?

"Lúc trước Ngu Hành và Dung Tu hai phái đại chiến, tộc nhân của ta cùng một phái với Dung Tu, giúp hãn tấn công Ngu Hành, sau Dung Tu bị

đánh bại, Ngu Hành dùng Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn của thần sáng thể để lại phong ấn mọi người, hoặc là dùng trận pháp trấn áp. Tộc nhân còn sống của ta đều bị phong ấn. Đã trăm vạn năm không nhìn thấy ánh mặt trời!"

"Những người khác cũng bị nhốt ở đó?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Thứ Hồn gật đầu, nói: "Trừ người có những thần khí kia, Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn không ai có thể địch lại, lực phong ấn cũng rất mạnh, cho nên toàn bộ bọn họ đều bị phong ấn. Thật ra năm đó Ngu Hành khó có thể chiến thắng, nguyên nhân lớn nhất chính là hắn chiếm được rất nhiều thần khí thần sáng thể để lại."

Độc Cô Thiên Diệp trầm tư trong chốc lát, nói: "Tiêu, lúc trước Ngu Hành và Dung Tu đại chiến, chàng đứng về bên nào?"

"Ta?" Tử Tiêu nhún nhún vai, nói: "Ta không đứng về bên nào hết, ta ở cửu thiên huyền giới xem bọn hắn chiến đấu. Nếu ta đi, Thứ Hồn cũng sẽ không thể chống lại, sẽ bị phong ấn như tộc nhân của hắn."

"Lúc ấy động tĩnh lớn như vậy, chàng cũng ngồi xem được?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu hỏi.

"Bọn họ không có quan hệ gì với ta, vì sao ta lại không được ngồi?" Tử Tiêu hỏi ngược lại.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình đã làm rất nhiều việc không liên quan tới mình, hiện tại so sánh với Tử Tiêu, nàng cảm thấy chính mình vẫn rất tầm thường ! Xoay người nhìn Thứ Hồn hỏi: "Người muốn ta đi cứu bọn họ, thực lực của ta không cao, không bằng một nửa thực lực của người nơi đó, làm sao ta có thể cứu bọn họ đây?"

"Trừ người ra, không có ai có thể cứu bọn họ." Thứ Hồn nói.

"Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp khó hiểu.

"Bởi vì Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn một khi khởi động, sẽ hình thành kết giới ở bên ngoài. Cái kết giới kia ai cũng không thể phá, chỉ có ngũ hành Linh Châu và toàn hệ thuộc tính linh lực mới có thể đi vào." Thứ Hồn giải thích nói.

"Hơn nữa Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn là của nàng, chỉ có nàng mới có thể thu phục chúng nó, giải trừ phong ấn, cứu những người đó ra." Tử Tiêu bổ sung nói: "Tuy rằng Ngu Hành không dám đụng đến ta và Thiên Quân, nhưng không thể không nói, thế lực của hắn rất cường đại, cứu những người đó ra, cũng là trợ lực lớn của nàng sau này!"

"Cần có ngũ hành Linh Châu sao?" Độc Cô Thiên Diệp nói: "Bây giờ ta còn thiếu Kim Linh Châu, đợi khi tìm được Kim Linh Châu là có thể sao?"

Tử Tiêu và Thứ Hồn đồng thời gật gật đầu.

"Vậy, kết giới đó ở đâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Đại chiến lúc đó, diễn ra ở đại lục Đức Hoành."

Đại lục Đức Hoành Độc Cô Thiên Diệp biết, từng là chỗ ở của thần sáng thế, quyền sở hữu lợi trung tâm, lúc trước Ngu Hành và Dung Tu đại chiến chủ chiến. Bởi vì lần đại chiến kia, đại lục Đức Hoành bị hủy một mảnh, không thể cho con người sinh tồn, Ngu Hành không thể sửa lại nơi đó nên mới dời trung tâm khổng chế tới đại lục Thiên Linh. Hiện tại nhìn lại, toàn bộ đại lục chỉ còn một mảnh phế tích. Không nghĩ tới lúc trước nhiều người như vậy bị phong ấn ở đó.

"Ta hiểu rồi." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Ta sẽ cố gắng tìm được Kim Linh Châu thật sớm, cứu tộc nhân của ngươi và những người khác ra."

"Cảm ơn người!" Thứ Hồn nói.

"Tốt lắm, Tiểu Diệp Nhi đã đồng ý với người, người trở về đi, không cần quấy rầy chúng ta." Tử Tiêu nói xong thu hồi Thứ Hồn vào không gian linh thú. Sau đó đi tới bên người Độc Cô Thiên Diệp, một ôm lấy nàng, cầm cọ trên đỉnh đầu nàng, nói: "Muốn chết ta!"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, ôm hân, nói: "Ta cũng nhớ chàng!"

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói, Tử Tiêu buông ra nàng, tay phải nâng cằm nàng lên, hôn thật sâu.

Độc Cô Thiên Diệp ngửa đầu đáp lại hân, hai người cùng nhau ngọt ngào trầm luân.

Hồi lâu, Tử Tiêu buông Độc Cô Thiên Diệp ra, ôm nàng ngồi xuống vương tọa. Độc Cô Thiên Diệp thưởng thức tay Tử Tiêu, nói: "Trong thời gian ta bế quan có xảy ra chuyện gì hay không?"

Tử Tiêu tùy ý nàng ngoạn tay mình, nói: "Chuyện tốt gì har? Ta nghĩ muốn, ừ, ở chung một chỗ với Niên Hoa và Niên Tuế, đây có tính là chuyện tốt hay không?"

"Ở chung một chỗ với bọn họ?" Độc Cô Thiên Diệp nghiêng thân mình nhìn Tử Tiêu, kinh ngạc nói: "Sao bọn họ lại đi cùng nhau?"

Tử Tiêu nở nụ cười, nói: "Lúc trước sau nàng bế quan, Niên Hoa bắt đầu làm các loại thức ăn, làm cho Niên Tuế ăn. Thủ nghệ của nàng ta nàng cũng biết, ăn vài lần, Niên Tuế liền bắt đầu tìm đủ cớ né tránh nàng. Niên Hoa nổi giận, đúng lúc có một gia tộc quen biết với Niên Hoa tới cầu hôn. Những lần cầu hôn trước kia nàng đều từ chối, lần này đã bị Niên Tuế làm cho tức giận không nhẹ, đồng ý, sau đó còn muốn mau chóng thành hôn. Dùng lời của nàng mà nói chính là đã đợi Niên Tuế nhiều năm như vậy, cũng không cần vì hân chậm trễ mình."

"Niên Hoa rốt cuộc nghĩ thông suốt!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Làm sao có thể?!" Tử Tiêu nói: "Thất Nguyệt chạy tới hỏi Niên Hoa nghĩ như thế nào, nàng đoán thử xem nàng ta nói như thế nào?"

"Nói như thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp tò mò nhìn Tử Tiêu.

Tử Tiêu quay mặt lại, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Hôn một cái lại nói cho nàng!"

Độc Cô Thiên Diệp ở trên mặt hắn bẹp một ngụm, nói: "Tốt lắm, nói đi!"

Tử Tiêu hôn một cái ở trên mặt Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hắn, xấu nói: "Đáp lễ!"

"Hừ, nói nhanh chút!" Độc Cô Thiên Diệp vươn hai tay nắm hai lỗ tai Tử Tiêu, hung tợn nói.

Tử Tiêu kéo hai tay của nàng xuống, nắm trong tay, nói: "Nàng nói: 'Thiên Diệp nói, cho hắn ăn một liều thuốc mạnh, hắn mới có thể tỉnh ngộ. Nếu là như vậy mà hắn vẫn mặc kệ, cũng không cần tiếp tục chờ đợi.' "

"Khụ khụ." Độc Cô Thiên Diệp bị sặc một chút, nhớ rõ mình hình như là đã nói như vậy. Lúc ấy nàng còn nói Niên Hoa nếu không được thì ăn hắn trước, gạo nấu thành cơm, nhìn hắn còn quyt nợ như thế nào! Không phải là ngay cả cách này nàng cũng dùng chứ?

"Lúc đầu Niên Tuế cũng không có phản ứng gì, đợi cho tới ngày Niên Hoa thành thân, hắn đột nhiên chạy tới cướp tân nương, lôi kéo Niên Hoa không biết chạy đi đâu. Qua nửa năm hai người mới trở về, mà sau khi quay lại Niên Hoa đã có thai. Niên Tuế cũng không quản ánh mắt của người khác, nhanh chóng cưới Niên Hoa. Ta còn làm người chứng hôn cho bọn họ. Khi Niên Hoa xuất giá thì bọn Thất Nguyệt là nhà mẹ đẻ đưa nàng,

hỏi nàng lúc đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì, làm cho Niên Tuế thay đổi lớn như vậy. Nàng nói câu 'Thiên Diệp nói gạo nấu thành cơm dùng tốt', không nghĩ tới thật sự không sai!"

Hân ——

Niên Hoa này, thực là cái gì cũng nói! Độc Cô Thiên Diệp thâm nghĩ, thành linh bị Tử Tiêu hôn lên môi.

"Không nghĩ tới nàng còn biết cách dùng gạo sống nấu thành cơm! Nàng cũng dùng cách đó với ta đi, ta nhất định sẽ phụ trách với nàng!" Tử Tiêu buông đôi môi Độc Cô Thiên Diệp ra, dụ hoặc nói.

Mặt Độc Cô Thiên Diệp đỏ lên, nói: "Đó chỉ là biện pháp bất đắc dĩ thôi, ai muốn làm như vậy với chàng?!"

"Nhưng ta cảm thấy biện pháp này rất tốt!" Tử Tiêu trượt một đường từ môi Độc Cô Thiên Diệp xuống, hôn xương quai xanh mê người, ở trên cổ lưu luyến vài cái, hôn đến vành tai của nàng.

"Ừm." Độc Cô Thiên Diệp sợ run, miệng nhin không được phát ra âm thanh ái muội.

Chính là một tiếng kêu đơn giản, lại giống tiến kèn quân, làm cho Tử Tiêu bắt đầu công thành đoạt đất với nàng. Miệng hân một đường trượt xuống, từ vành tai hôn đến môi phấn bột, sau đó ở xương quai xanh nàng lưu vài dấu đỏ, lại tiếp tục đi xuống, dùng răng nanh xé gặm trước ngực nàng, lại dùng miệng xé quần áo trước ngực nàng, lập tức một mảnh tuyết trắng xuất hiện ở trước mắt hân, nhìn vào có thể thấy áo lót màu trắng như ẩn như hiện.

"Tiểu Diệp Nhi, nàng thật đẹp!" Tử Tiêu nói xong, ôn nhu hôn lên, sau đó ngậm da thịt trơn mềm dưới xương quai xanh, dùng sức hút một cái, một đóa hoa mai kiều diễm liền nở rộ ở trên da thịt nàng.

Độc Cô Thiên Diệp ôm đầu Tử Tiêu, ngón tay để ở đâu hửn. Cảm giác này nàng chưa từng trải qua, môi hửn giống như lửa đốt cháy thân thể nàng, làm cho nàng nhin không được run run, nhin không được cũng hửn bay lượn.

"Tiểu Diệp Nhi..." Tử Tiêu ngẩng đầu nhin biểu tình Độc Cô Thiên Diệp, miệng hô tên của nàng, mị hoặc nói: "Tiểu Diệp Nhi, kêu tên của ta..." Nói xong lại hôn lên vành tai của nàng, hơi thở ấm áp đánh vào bên tai nàng, làm cho nàng có chút ý loạn tình mê.

"Tiêu, Tiêu..." Độc Cô Thiên Diệp thuận theo kêu.

"Thực ngoan!"

Tử Tiêu lại hôn xuống, thời điểm chuẩn bị tiến thêm một bước, một bóng người nho nhỏ từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng hô: "Tiểu cô cô, tiểu cô cô!"

Ôn nhu bị đánh gãy, Độc Cô Thiên Diệp từ trong mê loạn tỉnh táo lại, nhanh chóng kéo quần áo mình lên, cột chặt gấm trước ngực mình, cọ cọ từ trên người Tử Tiêu đứng lên, mặt đỏ bừng xấu hổ đến. Vừa nãy mình lại phản ứng như vậy, thật sự là dọa người! Nhưng lại bị một tiểu oa nhi gặp được!

Độc Cô Thiên Diệp có chút không được tự nhiên nhin tiểu oa nhi chạy tới, lập tức nhận ra thân phận của hửn.

"Chủ thượng, nhin thấy tiểu cô cô của ta không? Thất Nguyệt thúc thúc nói tiểu cô cô và người ở cùng một chỗ." Tiểu oa nhi nhin Tử Tiêu hỏi, thân thể nho nhỏ đi đường còn có điểm lắc lư, nhin thấy Tử Tiêu nhu nhu hỏi.

"Đây là con của Niên Hoa?" Ứng hồng Độc Cô Thiên Diệp trên mặt chậm rãi thối lui, nhin tiểu oa nhi hỏi.

"Niên Hoa là tên của mẫu thân, người là tiểu cô cô sao?" Tiểu oa nhi hỏi.

"Con tên là gì? Tiểu cô cô của con là ai?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Con tên là Niên Tri Tâm, con gọi tiểu cô cô Độc Cô Thiên Diệp, là bạn tốt của mẫu thân con. Bọn họ nói nàng bế quan đi ra, con tò mò chạy đến xem." Tiểu oa nhi trả lời nói: "Người là tiểu cô cô hả?"

Tiểu cô cô là nàng?

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xổm xuống, vuốt đầu Niên Tri Tâm, cười nói: "Ta là tiểu cô cô của con!"

"Thật không? Tiểu cô cô thật xinh đẹp!" Niên Tri Tâm dùng cánh tay nhỏ của mình ôm cánh tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Mẫu thân nói tiểu cô cô rất đẹp, rất đẹp giống Tri Tâm!"

"Niên Tri Tâm, con chạy đi đâu!" Giọng của Niên Tuế từ bên ngoài truyền tới, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi tuổi tuần dạy chạy đến.

"Đây là Niên Tuế?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn người đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, sợ hãi than nói.

Niên Tuế nhìn thấy Tử Tiêu, hành lễ với hân, lại gật đầu với Độc Cô Thiên Diệp, sau đó lại đi tới cạnh Niên Tri Tâm, ôm lấy bé, quánh vài cái trên mũi bé, nói: "Bảo con ở chỗ Thất Nguyệt chờ ta, tại sao con lại chạy loạn hả?"

"Cha, bọn họ nói tiểu cô cô xuất quan, con đến tìm tiểu cô cô." Niên Tri Tâm ôm mũi ủ khuất nói.

Niên Tuế nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con mình ủy khuất, tâm lập tức liền nhuỷễn, nói: "Nhìn thấy tiểu cô cô?"

Tay nhỏ bé của Niên Tri Tâm chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tiểu cô cô thật là đẹp mắt, còn cười với con!"

Độc Cô Thiên Diệp lấy một cái hộp từ không gian giới chỉ ra, đặt lên tay Niên Tri Tâm, nói: "Ta không nghĩ tới vừa xuất quan mình lại trở thành tiểu cô cô, đây là quà gặp mặt cô cô tặng cho con!"

"Cảm ơn tiểu cô cô!" Niên Tri Tâm thu chiếc hộp vào trường mệnh khóa của mình, đó là không gian giới chỉ Niên Hoa cho bé.

"Chủ thượng và tiểu cô cô của con còn có chuyện muốn nói, chúng ta đi về trước được không? Mẫu thân của con còn ở nhà chờ chúng ta đó!" Niên Tuế thương lượng với đứa bé trong lòng mình nói.

Có lẽ là nghĩ tới mẹ mình, Niên Tri Tâm gật đầu, nói: "Được!" Sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Tiểu cô cô, hẹn gặp lại!"

Niên Tuế ôm Niên Tri Tâm đi khỏi, Độc Cô Thiên Diệp mới nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Tử Tiêu, trừng mắt liếc hắt một cái, nói: "Đây là hình dáng khi còn trẻ của Niên Tuế sao?"

Tử Tiêu gật đầu, nói: "Niên Hoa còn trẻ như vậy, tự nhiên Niên tuế cũng không muốn mình nhìn giống như một ông lão. Niên Hoa nhiều đan dược như vậy, dùng một chút là trở về hình dáng khi còn trẻ."

"Không nghĩ khi Niên Tuế còn trẻ lại suýt tới như vậy!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tử Tiêu đi tới, cánh tay dài duỗi ra, vòng Độc Cô Thiên Diệp lại, nói: "So với ta còn đẹp hơn hả?"

Độc Cô Thiên Diệp tặng hẳn một ánh mắt rõ ràng, nói: "Tự kỷ!"

Tử Tiêu ha ha cười ra tiếng, cúi đầu, ở nàng bên tai thối hơi hỏi: "Chúng ta có tiếp tục hay không?"

Độc Cô Thiên Diệp còn chưa có trả lời, Thất Nguyệt ở bên ngoài ho khan hai tiếng, sau đó đi vào, nhìn thấy hai người ôm cùng một chỗ, nói: "Tại sao các người lại kích thích người cô đơn như ta?"

Vừa mới bị Niên Tri Tâm đánh gãy, trong lòng Tử Tiêu đã mất hứng, nhưng cũng không thể nổi giận với một đứa nhỏ, chỉ có thể yên lặng dập tắt cơn tức. Bây giờ vừa muốn ăn tiểu bạch thỏ của mình, Thất Nguyệt lại đánh gãy, hai cơn tức chồng chất cùng một chỗ, rốt cục bạo phát, hắc nghiêm mặt hỏi: "Chuyện gì?"

Tử Tiêu có vẻ đáng sợ, nhưng Thất Nguyệt tuyệt không tính toán, cười nói: "Tuy rằng người bất mãn, nhưng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy!"

"Ta thấy người đang nhớ mười tám bàn khổ hình!" Tử Tiêu sâu kín nói.

"Khụ khụ..." Thất Nguyệt vừa nghe mười tám bàn khổ hình, trên mặt thay đổi, nói: "Có tin tức quan trọng lúc này không nói với người, ta cố ý đến nói cho người!"

"Ta xem người là cố ý nói cho Niên Tri Tâm!" Tử Tiêu thần sắc không rõ nhìn Thất Nguyệt.

Dọa?! Bị phát hiện!

Trong lòng Thất Nguyệt bắt đầu cảnh báo, nhưng tươi cười trên mặt càng thêm xán lạn.

"Làm sao có thể, tuyệt đối là không cần thận bị Niên Tri Tâm nghe được, ta làm sao có thể cố ý nói cho bé biết!" Thất Nguyệt phản bác nói. Ta chỉ là "Không cần thận" nói lộ hết mà thôi!

"Vậy người tới làm cái gì? Tốt nhất là cái tin tức kia rất quan trọng, bằng không..." Tử Tiêu càng ngày càng muốn Thất Nguyệt hưởng thụ khổ hình xa cách đã lâu!

"Ta là đến nói tin tức Kim Linh Châu cho các người! Không phải người bảo ta đi tìm sao, buổi sáng hôm nay có tin tức truyền tới, nhưng mà vừa mới nói xong thì người liền đuổi chúng ta ra, aizzz!" Thất Nguyệt một bộ chính là lỗi của người nhìn Tử Tiêu, giống như mình vô tội.

"Có tin tức Kim Linh Châu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Thất Nguyệt gật đầu, sắc mặt trở nên ngưng trọng, Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của hắn, liền biết tin tức này cũng không tốt, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Kim Linh Châu, thật ra luôn ở trong tay Ngu Hành. Hắn giao nó cho Giản Phong Hành, nhưng hiện tại không biết tung tích." Thất Nguyệt nói.

Ở trong tay Ngu Hành?

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp khẽ động, hỏi: "Giản Phong Hành là ai?"

"Tông môn Môn chủ Thiên linh giới luyện khí sư, là trợ thủ đắc lực của Ngu Hành." Thất Nguyệt nói, "Nghe nói mấy trăm năm trước, trong Tông môn xuất hiện một người thiên phú dị bẩm, bởi vì bị người đố kỵ, nên bị hãm hại, sau đó hắn chạy thoát ra ngoài, đồng thời mang Kim Linh Châu đi. Vài năm sau, khi Tông môn tìm được hắn, hắn đã là một thi thể, Kim Linh Châu cũng biến mất. Từ nay về sau không có ai gặp qua Kim Linh Châu."

"Nếu thật là bị người kia mang đi, Kim Linh Châu hẳn là sau khi hẳn rời khỏi đã tiếp xúc với hẳn. Biết thân phận hẳn sao? Có bằng hữu nào không tốt?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Người nọ là một đệ tử chi thứ của Giản gia, khi còn nhỏ là một cô nhi, bởi vì luyện khí thiên phú hơn người, hẳn mới được lựa chọn vào Tông môn luyện khí sư. Bởi vì bị người đồ ỷ, cũng không có bạn tốt." Thất Nguyệt nói xong Diễm Tự Quân quay lại truyền tin tức.

Bởi vì đã tiếp nhận Độc Cô Thiên Diệp, đối nàng trong lòng kính nể, hiểu được là vì Độc Cô Thiên Diệp tìm kiếm Kim Linh Châu, mọi người Diễm Tự Quân hết sức cố gắng, biết tra được tin tức càng nhanh, đối với nàng càng có lợi, cho nên hết thảy những người có liên quan đều bị bọn họ tra rõ. Nhưng người kia chạy đi như thế nào, còn có chuyện sau khi chạy đi lại giống một mảnh sương mù thật dày, làm cho bọn họ không nhìn thấy được rõ ràng.

Độc Cô Thiên Diệp cân nhắc lời Thất Nguyệt nói, trong chốc lát sau ngẩng đầu, nói: "Nếu không tra được tin tức phía sau, liền xuống tay ở Tông môn!"

"Người muốn đi tông môn?" Thất Nguyệt hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Chỉ cần có thể đi vào, có biện pháp tra ra chuyện năm đó hoặc là Kim Linh Châu ở đâu. Có thể là Tông môn đã tìm được Kim Linh Châu, nhưng không muốn công bố tin tức. Mọi khả năng, đều chỉ có vào tông môn mới có thể tra được."

"Nhưng Tông môn luyện khí sư ở thiên linh giới, nơi đó là ổ của Ngu Hành, người đi vào đó, cách hẳn gần như vậy, rất nguy hiểm!" Thất Nguyệt nói.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Một khi đã như vậy, ta đây liền muốn đi đào hang hổ của hẳn!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiêu ——" Thất Nguyệt nhìn Tử Tiêu, nghĩ hẩn hẩn là sẽ ngăn Độc Cô Thiên Diệp, không ngờ tới hẩn hôn một cái trên mặt Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng muốn đi thì đi đi, ta ở phía sau bảo vệ nàng!"

"Được rồi." Hai người đã nói vậy, Thất Nguyệt cũng chỉ có thể thu lo lắng vào trong bụng, lấy một cái lệnh bài hỏa diễm ra, nói: "Đây là lệnh bài thống trị của Diễm Tự Quân, về sau người có khó khăn cần người giúp, bọn họ điều tra tin tức là hạng nhất, cố gắng có thể sử dụng được. Một hồi ta để Diễm Nhất tiếp xúc với người một chút."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thất Nguyệt, tay nhận lấy quân lệnh, nói: "Ta đã biết. Cảm ơn người."

Thất Nguyệt khoát tay, nói: "Giữa chúng ta còn khách khi làm gì. Nhưng mà trước khi người đi, nên loại bỏ cái đuôi trước đi!"

Cái đuôi?

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 26: Xuất Phát, Ngộ Chặn Giết

"Cái đuôi gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Tiêu để lại một cái đuôi cho người luyện tập. Người kêu hắc nói cho người biết đi. Ta đi về phân phó vài chuyện cho Diễm Nhất." Thất Nguyệt nói xong chạy nhanh như chớp, thẳng đến khi trở lại sân của hắc, nghĩ tới Tử Tiêu phúc hắc, cảm thấy sau lưng của mình có từng trận âm phong. Nhìn thấy Hắc Tử còn ở trong phòng chờ hắc, cười hắc hắc hai tiếng, ngồi xuống ghế, nói: "Người không thấy được dáng vẻ vừa rồi của hắc, chơi thật vui!"

Hắc Tử liếc mắt nhìn Thất Nguyệt một cái, nói: "Không lâu nữa hắc sẽ cảm thấy người là đối tượng chơi đùa rất tốt!"

"Người đừng có mà vui sướng khi người gặp họa, vừa nãy rõ ràng là hai người chúng ta nói chuyện, cố ý để cho con mèo tò mò Tri Tâm nghe thấy, chuyện này người cũng có phần được không?" Thất Nguyệt nói.

"Nhưng vừa rồi ta không có đi. Cho dù người nói, Tiêu cũng sẽ không tin tưởng!" Hắc Tử cười đến vô lại.

"Mẹ nó Hắc Tử, ta thấy người không nên tên Hắc Tử, kêu là lòng dạ đen tối tốt hơn!" Thất Nguyệt nhìn người không cùng chung chí tuyến với mình, nói: "Lau! Không được, thừa dịp Thiên Diệp bây giờ vẫn chưa đi, ta phải nhanh chạy trốn, bằng không đến lúc đó bị hắc bắt được! Người nói

với Diễm Nhất, sau này Diễm Tử Quân do Thiên Diệp chỉ huy, nói hăn chút nữa đến chỗ Thiên Diệp báo danh. Ta phải nhanh chạy trốn! Nhớ kỹ a!"

Thất Nguyệt ở trong phòng nhìn một chút, không có lấy thứ gì, lắc mình ra cửa, mở thông đạo tùy tiện tới một mặt biên. Hừ hừ, bọn họ ở trước mặt hăn ân ân ái ái, khi dễ người cô đơn như hăn, lần này hăn đi ra ngoài nhất định phải tìm một người!

Hắc Tử nhìn bóng dáng Thất Nguyệt chạy, nở nụ cười. Sau đó đứng dậy đi tìm Diễm Nhất, truyện quan trọng như vậy, hăn cũng không dám lấy ra đùa giỡn!

Trong chính điện, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu đều không tin Thất Nguyệt đi tìm Diễm Nhất, e rằng là nghe tới mười tám hình phạt tàn khốc nên mới nhanh chóng chạy trốn.

"Vừa nãy Thất Nguyệt nói cái đuôi là sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tử Tiêu hít sâu một hơi, bị đánh gãy hai lần, biết Diễm Nhất chút nữa sẽ đến, Tử Tiêu cũng không có tâm tình tiếp tục cùng Thiên Diệp chơi trò sói ăn cừu. Ôm nàng về vương tọa ngồi xuống, nói: "Ngu Hành luôn bố trí không ít người ở cửu thiên huyền giới, lần trước hăn đến đây cũng không tin là nàng không ở chỗ ta, sau đó vẫn phái người nhìn chăm chăm nơi này. Nàng luôn bế quan, cho nên ta vốn không có trừ bỏ bọn họ. Để bọn họ lại có thể cho nàng luyện tập. Nếu nàng muốn đi, thì loại trừ những người đó trước."

"Chàng có thể để cho bọn họ lộng hành dưới mắt chàng!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đấy có là gì! Đối với những người này ta luôn luôn không nhìn." Tử Tiêu nói: "Hăn gài người vào chỗ của ta, ta đương nhiên cũng có thể làm

chuyện y như vậy đối với hần. Nàng đi thiên linh giới ta sẽ để cho bọn họ bảo vệ nàng, bình thường nếu muốn liên lạc, tìm Diễm Nhất là được, người nào hần cũng biết."

"Ừ, ta đã biết." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu đáp.

Hai người lại hàn huyên chuyện của hần, chỉ chốc lát sau Diễm Nhất liền đến đây. Tử Tiêu nói cho hần chuyện Độc Cô Thiên Diệp muốn đi thiên linh giới, muốn hần nghe theo lời của nàng. Diễm Nhất lĩnh mệnh, tỏ vẻ mình và Diễm Tự Quân đều nghe theo an bài của nàng. Khi hần ra ngoài, Tử Tiêu hỏi hần một câu: "Là Thất Nguyệt nói cho người sao?"

"Bẩm chủ thượng, là Hắc Tử đại nhân tới tìm ta. Nghe hần nói Thất Nguyệt đại nhân đã rời khỏi cửu thiên huyền giới." Diễm Nhất nói.

"Ta đã biết, người đi xuống trước đi." Tử Tiêu nói.

Diễm Nhất lui ra, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Không nghĩ tới Thất Nguyệt đi thật!"

"Tên kia sẽ không là vì ta muốn xử phạt hần mà rời đi, khẳng định là nhìn thấy hai chúng ta ân ái, hần một mình tịch mịch, đi ra ngoài tìm một nữ nhân đi!" Tử Tiêu miễn cưỡng nói.

Nếu Thất Nguyệt ở trong này nghe được lời Tử Tiêu nói nhất định sẽ hét một câu: người hiểu ta, chỉ có Tử Tiêu! Nhưng hần lúc này đang vội vàng tìm kiếm người có thể làm mình động tâm, hoàn toàn quên người trên cửu thiên huyền giới!

"Sao chàng biết?" Độc Cô Thiên Diệp không tin, xét thấy Thất Nguyệt sẽ không vì bọn họ ân ái mà đi tìm người mình yêu.

"Ta và hần đã quen biết trên vạn năm, tính tình của hần ta còn không biết? Không nói ta, e rằng Hắc Tử cũng không tin tưởng hần là vì trốn tránh

xử phạt." Tử Tiêu tự tin nói: "Nàng tính khi nào đi thiên linh giới?"

"Vốn dĩ không gấp, nhưng ta đã đồng ý với Thứ Hồn đi cứu tộc nhân của hã và những người khác, cho nên ta phải nhanh chóng rời khỏi. Tối thăm Niên Hoa rồi sẽ đi ngay." Độc Cô Thiên Diệp tính thời gian rồi nói.

"Mới đi ra liền phải rời khỏi, ta thực khổ mà! Nàng phải bồi thường ta!" Tử Tiêu cảm thán nói, sau đó nặng nề hôn nàng.

Hai ngày sau đó Tử Tiêu vẫn giận dữ Độc Cô Thiên Diệp, trên mặt viết bồi thường hai năm tương tư khổ của hã. Độc Cô Thiên Diệp cười cười, theo hã đi. Hai ngày sau nàng nhìn Niên Hoa, Tử Tiêu cũng chân chó đi theo sau.

Niên Tri Tâm đang chơi trong sân, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu, hướng tới trong phòng hô: "Mẫu thân, tiểu cô cô đến đây!" Sau đó lắc lư lắc lư chạy tới chỗ bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp không ngờ Niên Tri Tâm chỉ gặp nàng một lần liền nhớ kỹ, nói: "Khả năng ghi nhớ của tiểu gia hỏa này thật không nhỏ!"

"Nó mới hơn một tuổi, nhưng rất thông minh!" Tử Tiêu nói.

Niên Tri Tâm đã chạy tới, Độc Cô Thiên Diệp một tay ôm lấy nàng, hôn lên mặt nàng một cái.

Niên Hoa từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, cười nói: "Người cuối cùng biết đến chỗ của ta!"

"Ha ha." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nhìn nàng trên tay đầy mỡ, hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

"Ta nấu cơm, chút nữa các người ở lại ăn cơm đi!" Niên Hoa nói. Nhìn sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp khế biến, trừng mắt nói: "Người như vậy là

sao? Bây giờ tay nghề của ta rất tốt, tuy rằng không thể ngon như người làm, nhưng đã rất ngon rồi!"

"Nhưng ta nghe nói người làm cho Niên Tuế sợ tới mức thật lâu cũng không chịu ăn gì." Độc Cô Thiên Diệp ôm Niên Tri Tâm đi qua đi, trêu chọc nói.

Nói tới chuyện năm đó 囍, sắc mặt Niên Hoa không thay đổi, nói: "Bây giờ ta đã thăng cấp làm mẹ, đương nhiên không giống!"

"Phải không, ta làm trợ thủ cho người, nhìn thử kỹ thuật của người!" Độc Cô Thiên Diệp giao Niên Tri Tâm cho Tử Tiêu, đi vào phòng bếp với Niên Hoa, Tử Tiêu và Niên Tri Tâm ở trong sân chơi.

Trong phòng bếp, Độc Cô Thiên Diệp nhìn động tác thuần thục của Niên Hoa, nói: "Không ngờ người thật sự đã rất lợi hại!"

"Sau khi làm mẹ, thần kinh giống như lập tức thông suốt, không giống như trước không phải thiêu phòng bếp thì là cháy khét đồ ăn." Niên Hoa cảm khái nói.

"Không ngờ sau khi bế quan đi ra, người lại có biến hóa lớn như vậy, thành thân với Niên Tuế, còn có một đứa nhỏ." Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cũng cảm khái.

"Ta chỉ làm theo lời người nói, cho một liều thuốc mạnh trước, sau đó gạo nấu thành cơm." Niên Hoa nói xong không có một chút ngượng ngùng, nếu không nói như vậy, nàng vẫn còn đang chờ Niên Tuế thông suốt đi?!"Đúng rồi, người và chủ thượng tính khi nào thì thành thân?"

Độc Cô Thiên Diệp bị hỏi thì sửng sốt, nói: "Chuyện này không cần quá lo lắng, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc đi. Bây giờ nhiều chuyện như vậy, làm sao có thời gian nghĩ chuyện này."

"Thân phận của người ta cũng biết, là thần sáng thể chuyển thể, có những trọng trách không thuộc về người, mà người phải gánh vác. Chính là khổ người!" Niên Hoa ngừng tay, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta cũng không thấy đó là trọng trách, ta chỉ muốn để người thân và người trong lòng của ra có thể an an ổn ổn mà sống, sẽ không bị ta liên lụy thôi. Bây giờ phía trước vẫn còn bụi gai, ta phải rút nó ra, bằng không nó sẽ uy hiếp đến tính mạng người nhà của ta. Lại nói, ta cũng là một người ích kỷ, cũng không có suy nghĩ vĩ đại như các người." Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói.

"Mặc kệ người muốn làm gì, chúng ta đều đã ở người sau lưng của người!" Niên Hoa nói.

"Ta biết!" Hai người nói xong, hiểu ý cười, cùng nhau làm đồ ăn.

Lúc ăn cơm Niên Tuế đã trở lại, nhìn thấy trên bàn toàn là đồ ăn, nhìn vài món ăn rất đẹp, nói: "Cái này là Thiên Diệp làm."

"Sao người biết?"

"Niên Hoa không có tay nghề để làm món này!" Niên Tuế nói, nhìn thấy Niên Hoa lập tức xụ mặt, nói: "Nhưng mà đồ ăn nàng làm cũng rất ngon."

Niên Hoa nghe vậy mới nở nụ cười, lấy rượu quý của mình ra, nói: "Chúng ta ăn đi, khó được Thiên Diệp xuất quan, xem như chúc mừng cho người một chút."

"Tốt."

Mấy người uống rượu dùng bữa, thỉnh thoảng nói mấy câu, không khí rất tốt.

Làm cho Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy ngạc nhiên là Niên Tri Tân lại uống rượu, hơn nữa tửu lượng không nhỏ!

Cơm nước xong, Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi trở về, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Trở lại cung điện, Tử Tiêu lấy một cái mặt nạ cho Độc Cô Thiên Diệp.

"Đây là?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Mặt nạ của nàng làm rất thô, người bình thường nhìn không ra, nhưng ở thiên linh giới cao thủ rất nhiều, nhất là ổ của Ngu Hành, khả năng đụng phải hấn khá lớn, mặt nạ của nàng ở trước mặt hấn sẽ không là gì." Tử Tiêu nói.

"Chàng biết ?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, nói.

"Nàng tìm Niên Hoa ta liền biết ngayf mai nàng sẽ đi." Tử Tiêu nói.

"Cảm ơn chàng, Tiêu, gặp được chàng là chuyện làm ta vui nhất khi đến thế giới này!" Độc Cô Thiên Diệp ôm lấy thắt lưng Tử Tiêu, tựa đầu chôn ở trong lòng hấn.

Tử Tiêu hôn mái tóc của nàng, nói: "Chờ nàng trở về chúng ta phải đi Vũ Linh đại lục, đi tới chỗ cha mẹ nàng cầu hôn được không?"

"Được!" Độc Cô Thiên Diệp không chút do dự trả lời.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp trả lời rõ ràng như vậy, Tử Tiêu nở nụ cười, nhưng trong mắt là nồng đậm lo lắng.

Hy vọng chỉ là hấn lo lắng nhiều...

Sáng sớm hôm sau Độc Cô Thiên Diệp liền một mình xuất phát. Vừa rời khỏi hoàng cung không bao lâu, nàng liền cảm giác được phía sau có

người đi theo mình, dừng một chút, nàng bay tới sơn mạch không người, không ngờ vừa vịn đi tới núi băng tuyết.

Nàng hạ xuống giữa băng tuyết, lấy Băng Tinh ra, nói: "Đến chỗ của lão gia người."

Lúc Độc Cô Thiên Diệp xuất quan Băng Tinh cũng tỉnh lại, lúc này đã muốn hóa ra hình người. Nàng trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: "Người xấu, lúc trước người chính là cố ý!"

"Ta cũng không có, là vì người động tác quá nhanh, ta không kịp nói mà thôi." Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, nói: "Bây giờ ta là chủ nhân của người, người không thể nói chuyện với ta như vậy."

"Người chính là cố ý ! Ô ô, người khi dễ ta!" Băng Tinh nói xong khóc lớn nước mắt chảy ra đều là băng.

"Ai, vẫn là băng tâm của ta trước kia tốt, không khóc không nháo, còn giúp ta đánh người xấu! Người nói ta có người có chỗ tốt gì đây?" Độc Cô Thiên Diệp thương tâm nói.

"Ta cũng có thể đánh người xấu!" Băng Tinh lau nước mắt của mình nói.

"Phải không, vậy để cho ta xem thực lực của người đi." Độc Cô Thiên Diệp nói: "Nghe thấy sao, các người còn không ra?"

Lời Độc Cô Thiên Diệp vừa dứt, không ít người từ bốn phương tám hướng đi ra, bao vây nàng và Băng Tinh.

"Thì ra người đã sớm phát hiện chúng ta." Người đi đầu nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn mấy chục Thần tôn, vài Tôn vương sơ cấp, thậm chí còn có Tôn cấp trung cấp, nói: "Không ngờ muốn lấy mạng của ta,

lại phải ra nhiều người cấp cao như vậy, ta có phải là nên cảm thấy vinh hạnh hay không?"

"Hong nhan tri kỷ của Chí tôn đại nhân, chúng ta đương nhiên muốn thận trọng đối đãi." Người đi đầu nói, hai mắt lộ ra quang mang.

Độc Cô Thiên Diệp hai tay nắm Băng Tinh, nói: "Nha, người thấy không, người xấu muốn giết ta đó, người nói giúp ta đánh người xấu, đi thôi!" Nói xong liền đưa tay lấy Băng Tinh ném tới chỗ người đi đầu.

Băng Tinh nhìn thấy nhiều người như vậy liền ngậy người, đột nhiên bị Độc Cô Thiên Diệp ném ra ngoài, ở không trung hô lớn: "Oa oa oa, ta nói là một hai người xấu, không phải nhiều người như vậy! Ta sẽ không đánh nhau!" Rống thì rống, khi nàng rống to vẫn phóng tới chỗ người đi đầu phát ra hàn khí.

Người đi đầu chạy nhanh vận khởi linh lực ngăn cản, cấp bậc của hắn có vẻ cao, hàn khí đối hắn cũng không ảnh hưởng quá lớn. Nhưng người phía sau hắn không có may mắn như vậy. Thực lực thấp một ít, hoặc phản ứng chậm, đều bị đông thành khối băng. Độc Cô Thiên Diệp đánh một đạo linh lực qua, khối băng ngã xuống, bể nát. Máu trên người bọn họ đã bị đông lạnh, mặc dù thân thể nát, nhưng không có một giọt máu chảy ra.

"Xem ra người rất có tiềm chất giết người, người ta giết người có thể một nhát rớt đầu, còn người thì một giọt máu cũng không chừa!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tiểu Băng Tinh thỏa sức chiến đấu, tán thưởng nói: "Nơi này là của lão gia người, người cũng không thể để cho bọn họ làm ô nhiễm nơi này!"

Những người khác vừa thấy Tiểu Băng Tinh vòng vo, nghĩ nó sẽ đối phó bọn họ, đều lui về phía sau theo bản năng, không nghĩ tới nó lại bay qua chỗ Độc Cô Thiên Diệp, lập tức bổ nhào vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp, oa oa hét lớn: "Ta không cần, bọn họ thật dọa người!"

Độc Cô Thiên Diệp vẻ mặt ghét bỏ nhìn Tiểu Băng Tinh, nói: "Thật sự là con nít kéo không ra! Xem ra ta phải dạy dỗ người thật tốt, đối phó địch nhân nên thế nào!" Nói xong lại nhìn núi băng tuyết, nói: "Nơi này là tiêu cho những người đó tu luyện, không thể làm dơ."

"Người cho là mình người có thể đối phó nhiều người chúng ta sao?" Người đi đầu nói. Người trên nói thực lực của nàng không cao, bị nhiều người vây quanh như vậy, không tin nàng còn có thể chạy thoát!

Nhưng nhiệm vụ của bọn họ là mặc kệ phải trả giá thế nào cũng phải giết nàng, bằng không nàng nói với chí tôn, chí tôn sẽ tìm thiên tôn gây phiền toái.

Độc Cô Thiên Diệp mỉa mai hoặc cười, nói: "Oa Nhi, nhìn." Sau đó triển khai lãnh vực, mang tất cả mọi người đi vào, nhìn bọn họ kinh ngạc nói: "Hoan nghênh đi vào vùng đất tử vong!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 27: Tiêu Diệt Cái Đuôi

Những người đó nhìn mình đột nhiên thay đổi một chỗ khác, núi xanh nước trong, còn tưởng rằng mình lạc vào tiên cảnh, nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, lại cảm thất sát khí nồng đậm.

"Nơi này là lĩnh vực của người? !" Người đi đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói. Hắn chưa từng thấy ai có lĩnh vực như vậy, giống như thế giới bình thường. Cũng không thấy lĩnh vực của ai có thể cất chứa nhiều cao thủ như vậy ở trong còn không hỏng mất !

"Đúng vậy." Độc Cô Thiên Diệp ôm Băng Tinh, nói, "Sau khi dung hợp lĩnh vực thì các người là nhóm người đầu tiên vào, hoan nghênh thể nghiệm tử vong chi lữ không giống người thường!"

"Hừ, người còn có lực lượng phản kích?" Người đi đầu khinh miệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hắn không tin bọn họ nhiều người như vậy còn đánh không lại một nữ nhân nho nhỏ như nàng!

"Phải không? Vậy chúng ta thử xem." Độc Cô Thiên Diệp phi giữa không trung, nhìn người phía dưới, nói: "Oa nhi, người đi giải quyết những người thực lực thấp một chút, chúng ta tập trung đối phó mấy người thực lực mạnh."

Oa nhi cầm lấy quần áo trước ngực Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người ta sẽ không."

Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp trầm xuống, nói: "Xem ra người thật sự không thích hợp đi theo ta. Vẫn là bằng tâm của ta tốt, haizz... Còn nói muốn đánh người xấu cho ta nữa, sau này ta sẽ không tin tưởng lời nói của người!"

"Được rồi, ta đi thử xem, nếu ta xảy ra chuyện, người phải cứu ta nha!" Băng Tinh nhìn Độc Cô Thiên Diệp, xác nhận.

Độc Cô Thiên Diệp lười phí võ mồm với hắc, trực tiếp ném hắc qua giống như vừa rồi, đồng thời ý niệm vừa động, lĩnh vực vốn bình tĩnh sống lên, dây bay lượn, hoa rơi đầy trời, lá cây, giọt nước mưa và hỏa diễm hình thành vô số con rồng công kích bọn họ, những người cấp bậc thấp một chút bị liên tiếp công kích làm cho chân tay luống cuống, khi không có chú ý tới thì bị Băng Tinh đông thành băng, hồn bay về trời.

"Lĩnh vực này thật kì lạ, cư nhiên có bốn loại thuộc tính thủy hỏa mộc thổ!" Người đi đầu thấy người của mình ở trong này không có lực chống đỡ, sau khi hóa giải công kích xung quanh mình thì công kích Độc Cô Thiên Diệp. Chỉ cần giết nàng, lĩnh vực này tự nhiên phá.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người đi đầu đánh úp lại mình, linh lực trên tay ngưng tụ, nghênh diện công tới hắc, linh lực hai bên ở không trung gặp nhau, phát ra va chạm mãnh liệt.

"Người cư nhiên là tôn cấp? !" Người đi đầu vẻ mặt không dám tin nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không phải nói cấp bậc nàng không cao sao, giờ làm sao có thể?

"Như người chứng kiến!" Độc Cô Thiên Diệp nói ra đáp án đả kích người.

"Khó trách lĩnh vực của người cất chứa nhiều người như vậy cũng không hỏng mất, bởi vì cấp bậc của người vốn cao hơn bọn họ!" Người đi đầu nói.

"Các người muốn giết ta, còn không biết rõ thực lực của ta! Ta nên nói các người ngu xuẩn hay là tự tin đây ?" Độc Cô Thiên Diệp ôm Băng Tinh chạy về đến, khuôn mặt tươi cười trong suốt nói.

"Là người rất tự tin !" Đi đầu nhân cười lạnh.

Cho dù Độc Cô Thiên Diệp là tôn các, cho dù giờ bọn họ ở trong lĩnh vực kì lạ của nàng, người đi đầu vẫn không biết là nàng có uy hiếp gì như cũ, hẳn là tôn vương trung cấp, lợi hại hơn Độc Cô Thiên Diệp tôn vương sơ cấp không biết bao nhiêu. Phải biết rằng, đến cấp bậc này của bọn họ, cho dù chênh lệch một cấp nhỏ, thực lực đã khác một trời!

"Chúng ta đây thử xem đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, điều động tất cả lực lượng trong lĩnh vực, hơn nữa vừa nãy Băng Tinh thương tổn bọn họ, những người thực lực thấp một chút toàn bộ bị tiêu diệt, chỉ còn lại đã ngoài tôn cấp.

Người đi đầu thấy Độc Cô Thiên Diệp dùng thời gian ngắn như vậy đã giết thuộc hạ của mình chỉ còn lại có tôn cấp, biết không thể lại xem thường Độc Cô Thiên Diệp, tay phía vung lên, tất cả mọi người kêu khế ước thú của mình ra, bao vây Độc Cô Thiên Diệp.

"Có thể làm cho chúng ta gọi tất cả linh thú ra ngoài, người cũng coi như có bản lĩnh! Lần này xem người trốn như thế!" Người đi đầu nói. Linh thú của bọn họ đều là thần linh thú cao cấp hoặc là thần tôn thú, hơn mười con tổ hợp cùng một chỗ, lực lượng đã vô cùng mạnh mẽ.

Độc Cô Thiên Diệp cười nhạo, nói: "Chỉ các người mới có linh thú sao? Đồng bọn của ta, đi ra chiến đấu !"

Độc Cô Thiên Diệp gọi tất cả khế ước thú của mình ra, Chu Tước, Thanh Long, Thần Hống, Thanh Loan, Cửu Vĩ Hồ và các linh thú huyết mạch cao cấp làm cho bọn họ hung hăng hoảng sợ, Độc Cô Thiên Diệp một người có số lượng khế ước thú cũng va chạm tâm linh bọn họ thật sâu. Nếu

không phải đối phương là người mình muốn giết, hẳn nhất định phải cảm thán một câu rất con mẹ nó biến thái!

Đáng tiếc giờ hẳn chẳng những sẽ không cảm thán, hơn nữa tự tin vừa rồi cũng không thấy, trong mắt lần đầu tiên xuất hiện lo lắng và che dấu khủng hoảng!

"Là những người này khi dễ chủ nhân chúng ta?" Tiểu Ngân nhìn người đi đầu và linh thú của bọn họ, nói.

"Người khi dễ chủ nhân chúng ta chỉ có một kết cục!" Tiểu Cửu dung ánh mắt nhìn người chết nhìn bọn họ.

Tiểu Bạch Cầu ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, tiếng rống kia làm cho tất cả mọi người nhú mào, người của Ngu Hành cảm thấy mình hơi thở của mình khó khăn, hô hấp rất khó.

"Cầu Cầu, người công kích không khác biệt như vậy sẽ làm chúng ta bị thương !" Tiểu Cửu dùng một cái đuôi ở đánh một chút trên người Tiểu Bạch Cầu nói.

"A? Ta sai lầm rồi, lần sau ta sẽ không." Tiểu Bạch Cầu ngoan ngoãn trả lời.

"Tỷ tỷ, chúng ta có thể đánh nhau chưa?" Lam Nguyệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Băng Tinh, nói: "Xem bọn họ là đối phó địch nhân thế nào, nếu người không học được, ta sẽ nhốt người lại, biết chưa?"

Cái đầu nhỏ của Băng Tinh gật như con gà con mổ thóc, sợ mình chậm sẽ bị nàng nhốt lại. Ở trong lòng nó, Độc Cô Thiên Diệp là một người gian trá hung ác, tùy thời sẽ lấy mạng nhỏ mình thật vất vả có được!

Người đi đầu vẫy tay, bọn họ dẫn đầu công kích bọn tiểu Hỏa họ, tính tiên hạ thủ vi cường.

Bọn Tiểu Ngân họ từ sau chuyện Ngô Đồng Lâm chưa được động thủ lần nào, mặc dù đánh nhau trong Luyện Yêu Hồ, có cũng chỉ là huấn luyện, căn bản không có khoái cảm chém giết chân chính, giờ có những người này cho bọn họ phát tiết áp lực lâu như vậy **, một đám đều hưng phấn không thôi, nhắm đối thủ công kích đi lên.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn sức chiến đấu hiện tại của bọn họ, vừa lòng gật gật đầu, dùng lực lượng lĩnh vực, làm cho mọi người không thể bay trên không, không thể đứng trên đất, vừa chiến đấu với bọn tiểu Hỏa đồng thời còn phải phòng bị Độc Cô Thiên Diệp đánh lén. Rất nhanh, những người chặn giết nàng và kế ước thú của bọn họ toàn bộ đều bị đánh rơi xuống, bùn đất hình thành nhà gian, nhốt bọn họ bên trong.

"Tiếp theo cho các người nếm thử uy lực luyện ngục chi hỏa. Có thể hô phi yên diệt ở đây, các người cũng rất vinh hạnh !" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, vung tay lên, dưới đất đột nhiên toát ra ngọn lửa mấy trượng cao, cuốn nhà giam vào, tiếp theo bên trong truyền ra tiếng cách cách. Chỉ một lát sau, khi hỏa diễm thối lui, thổ lao vừa nãy và người nhốt bên trong đều không còn, trên đất lại phủ cỏ xanh mát mẻ.

Chiến đấu chấm dứt, bọn tiểu Hỏa hóa thành hình người, đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp.

"Tỷ tỷ, lĩnh vực này quá lợi hại !" Lam Nguyệt cảm thán nói, "Thuộc tính gì cũng có, mặc kệ đối phương là thuộc tính gì, đều có thể khắc chế đến bọn họ!"

Vừa nãy bọn họ liền phát hiện, đối với đối thủ khác nhau, Độc Cô Thiên Diệp dùng thuộc tính khác nhau, vừa vặn khắc chế bọn họ gắt gao.

"Người làm không tệ!" Phù Thương nhìn Độc Cô Thiên Diệp, khen ngợi nói.

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, nói: "Giờ ta muốn đi Thiên Linh giới, nơi đó là địa bàn của Ngu Hành, cho nên còn phải ủy khuất các người ngốc trong Luyện Yêu Hồ."

"Chúng ta biết, chủ nhân." Lam Mân nói, làm khế ước thú của nàng, bọn họ đều hiểu nàng khó xử.

"Nhưng là tỷ tỷ phải chú ý an toàn. Thực lực Ngu Hành rất mạnh, dưới mí mắt hăn, tỷ phải cẩn thận lại cẩn thận." Tiểu Hỏa lo lắng nói.

"Ta hiểu mà." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, sau đó ném Băng Tinh cho Phù Thương, nói: "Phù Thương đừng phụng phịu mãi, cho người đưa trẻ mang mang nè."

Chúng thú đều nghĩ Phù Thương sẽ mất hứng, chờ hăn ném Băng Tinh ra. Không nghĩ tới Phù Thương đón được Băng Tinh, ôm vào trong ngực, gật đầu nói: "Được!"

Dọa? !

Chúng thú đều trừng mắt to nhìn Phù Thương, chẳng lẽ hăn sống lâu lắm, chuẩn bị chuyển nghề vú em?

"Được rồi, các người đều đi về đi." Độc Cô Thiên Diệp nói xong thu chúng thú vào Luyện Yêu Hồ, sau đó lấy mặt nạ Tử Tiêu cho nàng ra mang.

Công năng mặt nạ này và cái lúc trước Hữu Vô luyện chế không khác lắm, nhưng mang trên mặt càng thoải mái, giống như thật sự là làn da của mình vậy. Nàng dùng thủy thuộc tính linh lực ngưng ra một cái thủy kính,

nhìn dáng vẻ đã khác mình rất lớn, mới vừa lòng gật gật đầu, thu hồi linh vực, xuất hiện trên núi băng tuyết.

Đi ra sau, Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện với vòng tay tử ngọc trên tay: "Tiêu, thu phục, ta đi nhé."

Vòng tay tử ngọc lóe lóe, giọng Tử Tiêu truyền ra: "Muốn làm cái gì thì làm, ta ở phía sau nàng!"

"Ta biết. Cảm ơn chàng, Tiêu!" Độc Cô Thiên Diệp như thấy được gương mặt sùng nịch của Tử Tiêu.

"Ừ, đi đi. Nhớ cẩn thận." Vòng tay tử ngọc lóe lóe, ánh sáng tắt đi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn vòng tay, dựa theo dấu tay Tử Tiêu dạy nàng bắt đầu tạo kết giới, một cái thông đạo không gian lập tức mở ra trên không trung trước mặt nàng. Chờ thông đạo mở rộng đến có thể cho nàng đi qua, nàng phi thân lên, hít sâu một hơi rồi bay vào.

Không biết có phải kỹ thuật của mình không tốt không, hay là bây giờ không gian trực tiếp càng ngày càng không ổn định, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy lần này hết sức khó chịu, giống như cả người nàng bị xé thành mảnh nhỏ bình thường, bụng cũng bị trận gió trong làm biến hình, trong bụng mặt ba đào mãnh liệt, làm cho nàng rất muốn ói. Nhưng vì nơi này áp lực quá lớn, nàng lại không ói được, càng thêm khó chịu.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Độc Cô Thiên Diệp vẫn choáng váng hồ hồ thấy được ánh sáng phía trước, dùng hết sức lực còn sót lại lăn ra ngoài.

Khi đi ra từ thông đạo nàng thì biết mình lại bị đá giữa không trung, giờ nàng đã bị tra tấn không còn sức phi hành. May mà không cao, cũng chỉ mấy trăm thước, nàng nhắm mắt chuẩn bị ngênh đón mặt đất cứng rắn, nhưng là ——

"Phanh!"

"Ôi!"

"Ngô."

Dưới thân mềm , còn có tiếng hô đau, làm cho đầu óc nàng linh tinh một trận.

Nên sẽ không là mình lại đề lên người ta chứ? Độc Cô Thiên Diệp trầm nghĩ, không đợi nàng thấy rõ ràng, tròng vị phiên giang đảo hải làm cho nàng nghiêng người ới ra.

"A ——quần áo của ta!" Một giọng nói kêu lên bên tai Độc Cô Thiên Diệp.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 28: Thiếu Tông Chủ Ngọc Mạnh

Thật sự đè lên người ta rồi! Độc Cô Thiên Diệp nghe tiếng kêu tiếng la của người nọ, khôi phục một chút ý thức, nhưng nàng thật sự không chế không được thân thể của mình, mơ mơ màng màng ói tới mê man!

"Người người này sao lại như vậy? !" Người nọ thấy Độc Cô Thiên Diệp chẳng những không đứng lên, còn tiếp tục ói lên quần áo mình, cau mày mắng. Hắn nghiêng người, đá Độc Cô Thiên Diệp sang một bên, nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của nàng, muốn phát hỏa lại kiềm chế lại.

"Thật là không hay ho!" Người nọ thấy Độc Cô Thiên Diệp nằm ở đó, ý thức không rõ ràng lắm, tự mình đổi quần áo xong, sau đó ném quần áo dơ bẩn từ không trung xuống.

"Nè, người là ai vậy? Sao lại rớt từ không trung xuống? Nếu không Tiểu Bạch nhà ta đón được người, người rơi xuống không chết cũng tàn! Tiểu Bạch à, bay chậm một chút, người này còn rất choáng váng!" Người nọ ngồi xổm bên người Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới phát hiện mình đang ở giữa không trung, dưới thân không phải nền đất cứng rắn, mà là lông chim xộp của linh thú. Hóa ra khi mình rơi xuống vừa vặn bị bọn họ đón được.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp miễn cưỡng chống ngồi dậy, lắc lắc đầu choáng váng nặng nề, lấy một viên đan dược ra ăn, thân thể tốt lên nhiều,

nhìn người ngồi xổm bên người mình nói: "Xin lỗi nha! Ta mới đến từ không gian khác, bị đá ở giữa không trung ! Cảm ơn người đã cứu ta."

"Ồ? Phản ứng của người lạ quá nha !" Người nọ kinh ngạc nói.

"Hả?" Độc Cô Thiên Diệp không hiểu, phản ứng của nàng rất kỳ lạ hả?

Người nọ dung ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nữ nhân các người gặp tình huống này không phải sẽ nói 'A, người đụng đau lưng của ta!', hoặc là nói 'cứu bốn cô nương là vinh hạnh của người!' Lại hoặc là nói 'sao người để ta rơi xuống lâu như vậy mới đón ta hả !' Không có nữ nhân nào nói giống người cả!"

Độc Cô Thiên Diệp phì một tiếng bật cười, ăn đan dược xong thân thể chậm rãi khôi phục, nghe thấy người nọ nói chuyện, thật sự không biết trước kia hắn gặp là dạng nữ nhân gì.

"Người gặp nữ tử đều là như vậy hả?" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được hỏi.

Người nọ gãi gãi đầu, nói: "Ta nhìn thấy mọi người chỗ chúng ta là như vậy mà! Ta rất ít ra ngoài, lần này là lần đầu tiên ta đi xa nhà."

Độc Cô Thiên Diệp cười lắc lắc đầu, nhìn dáng vẻ ngô nghê của hắn, chắc chắn là một người rất ít trao đổi với thế giới bên ngoài. "Người tên là gì?"

"Ta gọi là Giản Ước Chi, người thì sao?" Giản Ước Chi nhìn thấy thái độ Độc Cô Thiên Diệp rất dịu dàng, không giống những sư tỷ sư muội trong tông môn, làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái, ngồi xuống nói chuyện phiếm với nàng.

"Ta gọi là Độc Cô Thiên Diệp, vừa mới tới Thiên Linh giới." Độc Cô Thiên Diệp nói, trong lòng phỏng đoán quan hệ giữa Giản Ước Chi và Giản Phong Hành có quan hệ gì không.

"A, vậy người so với ta còn không quen thuộc nơi này hả?" Giản Ước Chi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, vỗ bộ ngực nói: "Không sao cả, sau này ta mang người! Người đi theo ta là được rồi!"[rin: khó tin quá, nhìn qua Chi ca có vẻ ngốc]

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta tới nơi này là muốn gia nhập Tông môn Luyện khí sư. Từ khi ta biết có tông môn như vậy ta vẫn muốn gia nhập nơi đó. Trở thành một thành viên của Tông môn Luyện khí sư giấc mộng suốt đời của ta! Cho nên ta không thể đi cùng người rồi. Người nói cho ta biết Tông môn Luyện khí sư ở đâu là được rồi!"

"Người muốn đi Tông môn Luyện khí sư? Người là luyện khí sư sao?" Giản Ước Chi hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta sẽ một chút, nhưng phẩm chất luyện chế không cao."

"Người thật sự là luyện khí sư hả ? ! Người sẽ luyện chế phẩm chất bao nhiêu?" Giản Ước Chi nghe nói Độc Cô Thiên Diệp thật sự biết luyện khí, lập tức hưng phấn.

"Ta sẽ không luyện chế thần khí." Độc Cô Thiên Diệp trả lời nói.

Quả thực, mấy năm nay nàng bỏ nhiều tinh lực trong việc tu luyện và luyện đan, thời gian luyện khí ít hơn rất nhiều. Dù vậy, nàng vẫn như cũ tăng phẩm chất của mình lên tới thánh khí cao cấp!

Giản Ước Chi nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, an ủi nói: "Không sao cả, nếu người tốn nhiều thời gian, chắc chắn cũng có thể luyện chế phẩm chất rất cao. Nhưng cấp bậc này của người muốn vào Tông môn

Luyện khí sư vẫn là rất khó. Nơi đó người nhóm lửa cũng có thể luyện chế thánh khí cao cấp."

"Nhóm lửa mà cũng có thể luyện chế thánh khí cao cấp? !" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống, khổ sở nói: "Vậy ta muốn vào Tông môn Luyện khí sư không phải không có khả năng sao?"

Giản Ước Chi nhìn đáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp ủ dột, thì nói: "Có ta ở đây, người muốn vào Tông môn Luyện khí sư vẫn là có thể."

"Thật sự?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi, hai mắt vừa nãy còn ảm đạm không ánh sáng lập tức sáng lên, Giản Ước Chi nhìn thấy tâm thần nhộn nhạo một trận.

Giản Ước Chi giả ý ho khan một chút, nói: "Ta không phải nói thôi, về sau có ta mang người mà!"

"Nhưng của Tông môn Luyện khí sư cao như vậy, ta..." Độc Cô Thiên Diệp có chút không tin lời nói Giản Ước Chi.

"Ta là thiếu môn chủ Tông môn Luyện khí sư, cho người vào Tông môn Luyện khí sư là có thể ! Người thả tâm của người vào trong bụng đi!" Giản Ước Chi tự tin trả lời.[rin: đây chính là đi cửa sau trong truyền thuyết nè]

Lúc trước là diễn trò, lần này thì Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc thật, chẳng lẽ nhân phẩm của nàng phẩm bùng nổ hả? Tùy tiện đề một người thì đề trúng thiếu môn chủ Tông môn Luyện khí sư, còn là vẫn là một tên thiếu môn chủ ngây ngốc! Lúc trước nàng còn sầu làm thế nào vào Tông môn Luyện khí sư, giờ lập tức cho nàng một kinh hỉ lớn như vậy. Nhưng nhìn thấy hai mắt Giản Ước Chi trong suốt sáng ngời, lòng của nàng vẫn hơi áy náy.

"Vì sao người đối với ta tốt như vậy chứ ?" Nàng nhin không được hỏi.

Giản Ước Chi nói: "Ta cũng không biết, nhìn người cảm thấy rất thoải mái, đã nghĩ đối tốt với người, cảm giác rất thân thiết ! Hơn nữa người không giống với sư tử sư muội trong tông môn, ta không thích các nàng, ta thích người!"

"Người không sợ ta lừa gạt người hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Người này nhân cũng quá đơn thuần rồi? Làm cho nàng không nhin được hoài nghi hẳn thật sự là thiếu môn chủ Tông môn Luyện khí sư sao?

"Người gạt ta làm gì chứ? Những nữ nhân trong tông môn mới luôn gạt ta, trước mặt thì nói thích ta, sau lưng lại nói ta là kẻ ngốc, còn tưởng rằng ta không biết. Thấy ta rất khờ sao? Nhìn bọn họ lập tức chán ghét, cho nên ta cũng không để ý các nàng !" Giản Ước Chi nói.

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp nhin không được cười văng lên. Nàng rất muốn nói: người thật sự rất ngốc đó, nhưng ngu ngốc một cách đáng yêu!

"Ta tin tưởng người không phải người như các nàng, trong ánh mắt của người không có dục vọng giống như các nàng." Giản lược thuyết, "Ta đều nhìn thấy rõ ràng, các nàng lại không biết. Một đám ngu ngốc!"

"Ta sẽ không thương tổn người!" Độc Cô Thiên Diệp nói. Hẳn tốt với nàng, chắc chắn nàng sẽ không thương tổn hẳn, không muốn nhìn thấy ánh mắt đơn thuần của hẳn tràn ngập cừu hận. Hơn nữa hẳn cũng cho nàng cảm giác quen thuộc thân thiết.

Quan hệ giữa người với người thật sự rất kỳ lạ, có những người cho dù quen biết nhau cả đời, cũng sẽ không có thiện cảm với hẳn cảm. Có người chỉ cần liếc mắt một cái, lập tức nhận định trong lòng.

Nhìn thấy đột nhiên Độc Cô Thiên Diệp nghiêm túc, Giản Ước Chi cười cười, đặc ý nói: "Ta biết người sẽ không thương tổn ta mà!"

Độc Cô Thiên Diệp xấu hổ, cảm thấy người này đúng là một đóa kì ba.

"Giờ người muốn đi đâu? Vì sao không đi truyền tông trận vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ta đi tặng đồ cho một vị thúc thúc." Giản Ước Chi nói, "Ta choáng váng truyền tông trận, mỗi lần đi nó, ta rất là khó chịu. Người cũng choáng váng truyền tông trận hả?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Không biết có phải ảo giác của ta không, ta thấy truyền tông trận này càng ngày càng không xong, không gian truyền tông cũng càng ngày càng rung chuyển."

Giản Ước Chi không đi truyền tông trận, cho nên đối với việc này cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hắn rất tò mò về Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Người bao nhiêu rồi? Người đến từ không gian nào? Ta chưa từng đi qua không gian khác, lần này là lần ta đi xa nhà nhất đó."

"Ta năm nay 25 tuổi, ta vốn là lớn lên ở đại lục Huyền Nguyệt, ta..."

"Đợi chút!" Đột nhiên Giản Ước Chi đánh gãy Độc Cô Thiên Diệp, lại dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp không rõ vì sao hắn phản ứng lớn như vậy, hỏi.

"Người nói người mới 25 tuổi?" Giản Ước Chi không xác định hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu.

"25 tuổi có thể luyện chế cao cấp thánh khí? Trời ạ, ta còn tưởng rằng người là phế tài, nghĩ khi về cho người nhiều tài nguyên luyện khí một chút. Thì ra người là thiên tài!" Giản Ước Chi hưng phấn nói, "Lấy thiên phú của người, dù không có ta, người cũng có thể vào tông môn!"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Giản Ước Chi hưng phấn như vậy, cười cười, tiếp theo nói cho hắn hiểu biết của mình những không gian khác. Đối với chuyện của mình, nàng cũng chọn một ít mà nói.

Giản Ước Chi nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp đi vài không gian, dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng. Đáng tiếc mình vẫn bị người trong nhà quản chế không cho đi ra ngoài, nhất là đi không gian khác, nói đi chỗ đó sẽ làm mất thân phận của mình, điều này làm cho hắn rất buồn bực. Bởi vì Bạch Hổ nói tất cả mọi người là ngang hàng nhau.

Thân thể Độc Cô Thiên Diệp vẫn hơi mỏi mệt, nói với Giản Ước Chi xong thì ngồi xuống điều trị. Giản Ước Chi ngồi ở bên cạnh nàng nhằm chán nhìn phong cảnh phía dưới, đồng thời nghĩ cảm giác quen thuộc trên người nàng làm sao có? Hắn xác định mình chưa từng gặp nàng!

"Chủ nhân, người này cũng khế ước viễn cổ thần thú." Trong không gian linh thú, giọng Bạch Hổ truyền đến.

"Bạch Hổ, người tỉnh rồi?" Giản Ước Chi nghe thấy giọng Bạch Hổ thì rất kích động.

Bạch Hổ là hắn vô tình phát hiện trong lao tù của mật đạo tông môn, lúc nhìn thấy nó đã hấp hối, sau khi khế ước với hắn mới cứu lại một mạng. Nhưng vì thương thế nó quá nặng, sau khi khế ước vẫn khi ngủ khi tỉnh, ngẫu nhiên tỉnh lại nói nói mấy câu với hắn lại lập tức ngủ say.

Bởi vì Bạch Hổ Là linh thú tông môn giam giữ, cho nên Giản Ước Chi cũng không có nói chuyện mình khế ước Bạch Hổ ra, cao tăng của tông môn luôn luôn tìm kiếm chỗ của Bạch Hổ.

"Đúng vậy, nhưng giờ ta cũng không cảm giác ra là thần thú nào, hơn nữa trên người nàng tự nhiên tản mát ra lực tương tác, hẳn là khế ước vài con thực thú. Người như vậy sẽ không là người xấu, bằng không thực thú sẽ không khế ước với nàng." Bạch Hổ nói.

"Khó trách ta thích hương vị trên người nàng như vậy!" Giản Ước thuyết, "Hóa ra là vì chúng ta đều khế ước thực thú."

" Tự ngươi phải cẩn thận, ta tiếp tục ngủ." Bạch Hổ nói xong, lại nặng nề ngủ.

Biết Độc Cô Thiên Diệp khế ước thực thú, thậm chí còn khế ước một trong tứ đại thần thú giống mình, Giản Ước Chi nhìn Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy giống như tìm được tri âm, hai mắt tỏa ra ánh sáng lóng lánh.

Cho nên, chờ Độc Cô Thiên Diệp điều trị xong mở mắt ra, thì nhìn thấy Giản Ước Chi hai tay chống cằm nhìn mình, mặt cười ngây ngô...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 81: Thầy Trò Gặp Lại

"Sao vậy?" Nhìn dáng vẻ Giản Ước Chi cười ngây ngô, Độc Cô Thiên Diệp nhin không được hỏi.

"Hắc hắc." Giản Ước Chi cười nói: "Ta phát hiện chúng ta có chỗ giống nhau, cho nên ta vui vẻ, sau đó nở nụ cười!"

Độc Cô Thiên Diệp bị đáp án Giản Ước Chi biến thành không nói gì, vừa nãy bọn tiểu Hỏa cũng nói cho nàng, trên người Giản Ước Chi có hơi thở Bạch Hổ, hẳn là hẳn kế ước Bạch Hổ. Quan hệ của tứ đại thần thú không tầm thường, cho nên hai kế chủ là bọn họ mới có thể cảm thấy thân thiết. Nhìn phong cảnh nhanh chóng xẹt qua phía dưới, nàng hỏi: "Chúng ta còn phải bay bao lâu nữa?"

Giản Ước Chi lấy bản đồ ra nhìn nhìn, nói: "Còn vài ngày nữa thôi!"

Ra khỏi nhà mang theo bản đồ? !

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bản đồ trong tay Giản Ước Chi thật là không nói gì, hỏi: "Người cũng không biết đường, vì sao còn một mình ra ngoài?"

Giản Ước Chi cất bản đồ vào, nói: "Không phải ta một mình ra ngoài! Ta và mấy sư huynh muội trong tông môn cùng đi. Chẳng qua ta không thích nữ nhân nịnh nọt, nam nhân a dua, vì thế ta cắt đuôi bọn họ, tự mình đi." Giản Ước Chi kể lại hành động của mình lúc đó còn dào dạt đắc ý.

"Người nói muốn đi tặng quà, là tặng cho ai đưa vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Một thành chủ tổ chức đại thọ nghìn tuổi, cố ý mời hai đại thiên tài. Ta không muốn đi, nhưng hắn đã đi, ta cũng chỉ có thể đi. Haizzz, bằng không người ta sẽ nói ta sợ hấn, đến lúc đó ông nội của ta sẽ lải nhải bên tai ta. Người không biết, ông nội của ta nếu mà lải nhải á hử, có thể một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không gián đoạn. Ta tình nguyện đi xem tên cùng xưng Thiên Linh giới hai đại thiên tài với ta có hình dáng thế nào, cũng không muốn nghe nói chuyện bên tai ta, tuy rằng ta không thích ra cửa." Dáng vẻ Giản Ước Chi rất buồn rầu.

"Hai đại thiên tài? Một là người, còn có một là ai?" Độc Cô Thiên Diệp tò mò hỏi.

Giản Ước Chi nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói mình là thiên tài, nghĩ đến nàng mới 25 tuổi có thể luyện chế thánh khí cao cấp, mình so với nàng thì cái gì cũng không phải rồi.

"Còn có một là Tông môn Luyện đan sư Hạ Hầu Thanh Đế. Hắn không đến trăm tuổi có thể luyện chế đan dược cấp chín, mà ta không đến trăm tuổi có thể luyện chế thần khí, cho nên hai người chúng ta luôn bị người khác lấy đến nói." Giản Ước Chi thuyết, "Nếu bọn họ biết người, thì sẽ không nói ta là thiên tài !"

"Ta không muốn để cho người khác biết ta, chỉ muốn đến Tông môn Luyện khí sư học tập luyện khí, người có thể không nói ra ngoài không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Được!" Giản Ước Chi một ngụm đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp đối hấn cảm kích cười, trong lòng lại nghĩ về lời nói của Giản Ước Chi vừa nãy. Hạ Hầu Thanh Đế trong miệng hấn, sẽ không là tên nhận mình làm sư phụ kia chứ ?

"Ước Chi, người nói cho ta nghe về Hạ Hầu Thanh Đế được chứ?"

Giản Ước Chi nghĩ rằng Độc Cô Thiên Diệp là vì cùng với mình đi tham gia thọ yến cho nên khẩn trương, suy nghĩ về những người tham gia, giới thiệu cho nàng: " Hạ Hầu Thanh Đế kia là thiếu tông chủ Tông môn Luyện đan sư, lớn bằng ta, nghe nói gần đây hắn đã đột phá cấp chín, thăng cấp đến luyện đan sư cấp mười. Nghe nói hắn chạy đến một không gian thấp đi tham gia đại tái luyện đan sư gì đó, còn bán một nữ nhân làm sư phụ. Chuyện này bị người Thiên Linh giới nói chuyện say sưa đã lâu ! Nhưng thật ra ta cảm thấy không có gì, người không gian khác thì không nhất định kém người Thiên Linh giới, như thiên phú của người, cả Thiên Linh giới đều kém."

Nghe Giản Ước Chi nói như vậy, Độc Cô Thiên Diệp có thể khẳng định thiên tài Thiên Linh giới này đúng là tên đồ đệ rối loạn kia của nàng. Nghĩ hai người đã lâu như vậy không gặp, trong lòng của nàng có chút nhỏ nhỏ chờ mong. Nhưng không biết hắn còn nhớ rõ hắn có một sư phụ không?

Trong phòng tầng cao nhất của một khách sạn trong Thành Đà, Hạ Hầu Thanh Đế đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc phía dưới, trong tay cầm một quyển bản chép tay đã cũ, suy nghĩ không biết bay tới nơi nào.

Điền Bá tiến vào từ bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ Hạ Hầu Thanh Đế, thở dài. Từ khi lão gia phụ nhân bắt Hạ Hầu Thanh Đế phải đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với Độc Cô Thiên Diệp, hơn nữa cưỡng chế hắn không thể rời khỏi Thiên Linh giới, hắn vẫn thế này .

Đi đến phía sau Hạ Hầu Thanh Đế, Điền Bá nói: "Thiếu gia, chúng ta đã đến thành Đà ba ngày, khi nào thì tặng lễ vật cho hắn đây? Theo ngày hôm sau chúng ta đến nên đưa lễ vật qua."

Hạ Hầu Thanh Đế xoay người lại, nhìn Điền Bá, lấy một bình ngọc từ trong nhẫn ra, nói: "Người đi tặng lễ đi, nói thân thể ta không khoẻ, không thể tự đến."

Nói xong hắn lại chuyển mắt, nhìn bên ngoài không nói gì.

Điền Bá nặng nề thở dài, xoay người đi ra ngoài. Tuy rằng hắn cũng hiểu việc nhận Độc Cô Thiên Diệp vì sư là thiếu gia lỗi mẫn, nhưng lão gia phu nhân cũng quả thật hơi quá đáng. Hắn nhìn ra thiếu gia là thật sự rất thích Độc Cô Thiên Diệp, hơn nữa Độc Cô Thiên Diệp luyện đan cũng lợi hại, chỉ là thân phận kém một chút. Làm cho thiếu gia đoạn tuyệt quan hệ thầy trò Độc Cô Thiên Diệp, quả là...

"Điền Bá." Ngay khi Điền Bá vừa muốn ra cửa, Hạ Hầu Thanh Đế xoay người gọi lại hắn, nói: "Quên đi, vẫn là ta và người cùng đi."

"Tốt, tốt!" Thấy Hạ Hầu Thanh Đế muốn ra ngoài, Điền Bòavui vẻ đáp, đi trở về đến trả bình ngọc lại cho Hạ Hầu Thanh Đế.

Hạ Hầu Thanh Đế cầm bình ngọc, nhìn hoa án Thần Nông đỉnh trên đó, ánh mắt lóe lóe.

"Đúng rồi, thiếu gia, ngày hôm qua thiếu tông chủ Tông môn Luyện khí sư cũng đến thành Đà, hắn là bọn họ hôm nay đi tặng lễ, chúng ta có cần tránh đi bọn họ không?" Điền Bá nói ra tin tức mình thu được.

"Không cần, chúng ta buổi chiều đi, nếu có thể đựng tới, vừa vặn có thể nhìn người nổi danh cùng ta vài thập niên nhân."

"Dạ, thiếu gia."

Thành chủ Thành Đà Cung Đà Tử trời sinh là người lương còng, cấp bậc cũng không tính rất cao, nhưng vì hắn là dòng họ của Cung Sử - thân tín Ngu Hành, cho nên lẫn lộn được chức thành chủ, còn đổi tên ban đầu

thành thành Đà. Lần này đại thọ nghìn tuổi, không ít người nhìn mặt mũi Cung Sử đều vội tới tặng lễ. Hai ngày này hẳn ở trong phòng của mình kiểm hạ lễ mình thu được, thiếu chút nữa ngay cả miệng cũng cười lệch!

Giờ ngộ, Cung Đà Tử ở trong phòng xem danh mục quà tặng hôm qua, thỉnh thoảng vừa lòng gật gật đầu. Quản gia bên ngoài vội vàng chạy tới, nói: "Lão gia lão gia!"

Đánh gãy thời gian tốt đẹp của mình, Cung Đà Tử mở cửa, nhìn quản gia quát: "Người không ở bên ngoài quản chuyện, chạy vào làm gì? Yển hội ngày kia, người đều chuẩn bị tốt chưa? Đi đi đi, đừng quấy rầy lão gia ta kiểm lễ vật."

Cung Đà Tử nói xong muốn đóng cửa đi vào, bị quản gia quần áo kéo lại. "Lão gia, thiếu tông chủ Luyện khí sư và thiếu tông chủ Luyện đan sư đến tặng lễ!"

"Tặng lễ người nhận lấy là được. Cái gì? thiếu tông chủ Tông môn Luyện khí sư và Tông môn Luyện đan sư đều đến đây?" Cung Đà Tử không để ý nói, người tặng lễ nhiều như vậy, sao phản ứng của quản gia còn lớn như vậy, đột nhiên phản ứng lại người đến là ai, nhanh chóng xác nhận.

Quản gia lau mồ hôi, nói: "Đúng vậy, hai thiếu tông chủ cùng đến, ngồi ở đại sảnh phía trước đó!" Quản gia nói, "Lão gia vẫn là nhanh đi tiếp đón đi."

Đột nhiên Cung Đà Tử cười ha hả, nói: "Không nghĩ tới mặt mũi Cung Đà Tử ta lớn như vậy! Ha ha ha, vốn chỉ là ý tứ ý tứ mời bọn họ, không nghĩ tới bọn họ thật sự đều đến, ha ha ha!"

Quản gia giữ chặt Cung Đà Tử, nói: "Lão gia đừng cười, nhanh chóng đi đại sảnh tiếp đón bọn họ đi. Bằng không bọn họ nói người chậm trễ, trở về nói cho hai tông chủ, chúng ta ăn không xong đâu!"

"Ha ha ha, đi một chút đi, hôm nay hai đại thiên tài Thiên Linh giới lần đầu tiên gặp mặt, dù thế nào ta cũng phải đi vô giúp vui !" Cung Đà Tử cười lớn đi đến đại sảnh.

Trong đại sảnh, Hạ Hầu Thanh Đế và Giản Ước Chi ngồi đối diện nhau, Điền Bá đứng sau Hạ Hầu Thanh Đế, Độc Cô Thiên Diệp ngồi bên cạnh Giản Ước Chi, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế gầy yếu thành bộ xương, nhúu mày.

Giản Ước Chi nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, hai người khách sáo một phen rồi tự im lặng uống trà.

Quá nhàm chán, Giản Ước Chi nhìn bốn phía một vòng, lại nhìn Hạ Hầu Thanh Đế ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, ngoắc cho Độc Cô Thiên Diệp nghiêng người lại đây, tiến đến bên tai nàng nói: " Hạ Hầu Thanh Đế này lớn lên giống y như sào trúc, không có đẹp như ta, có phải không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thanh Đế uống trà giống hũ nút, gật gật đầu. Hẳn xác thực không có tinh thần phấn chấn như lúc trước, cũng không đẹp như lúc trước!

Tuy rằng Giản Ước Chi nói rất nhỏ, nhưng người đang ngồi ai mà không cao thủ, dù giọng hần lại nhỏ, bọn họ cũng nghe thấy.

Điền Bá nghe thấy Giản Ước Chi nói như vậy, cơn tức lập tức dâng lên, nói: "Giản thiếu tông chủ nói chuyện xin chú ý một chút!"

Giản Ước Chi nhìn thấy Điền Bá nghiêm mặt, cũng không sợ, cười hì hì nói: "Ta nói là lời thật mà? Hẳn giống y như sào trúc thật là khó coi! Gương mặt lại lạnh như khối băng lớn vậy, đông chết ta. Đúng không, muội muội?"

Trước khi vào thành Đà, Giản Ước Chi đã nói nhận Độc Cô Thiên Diệp làm muội muội, như vậy nàng tham gia thọ yến mới danh chính ngôn

thuận.

"Muội muội?" Chén trà Hạ Hầu Thanh Đế không rời tay, nhìn Giản Ước Chi và Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nghe nói tông chủ Tông môn Luyện khí sư chỉ có một con trai độc nhất, không biết khi nào thì lại có thêm nữ nhi? Chẳng lẽ có chuyện gì chúng ta không biết sao?"

Dù Giản Ước Chi gốc cũng hiểu được ý tứ Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Đây là muội muội từ trên trời rơi xuống của ta, là muội muội ông trời ban cho ta! Người đang nghĩ cái gì hả?"

"Muội muội từ trên trời rơi xuống 1?" Hạ Hầu Thanh Đế và Điền Bá đều nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Đúng vậy!" Giản Ước Chi nghĩ đến tình cảnh mình và Độc Cô Thiên Diệp gặp nhau thì cảm thấy mình và nàng đúng là có duyên, hắc hắc cười nói: "Trên đường ta đến thành Đà là ngài Tiểu Bạch cấp nhà chúng ta đến, nàng rơi xuống từ không trung, vừa vặn bị Tiểu Bạch cấp đón được, còn rơi lên người ta, làm đau ta đó ! Thiên Linh giới này rộng lớn như vậy, vừa vặn ta đón được nàng, người nói đây có phải muội muội từ trên trời rơi xuống không?"

Hạ Hầu Thanh Đế nhìn ánh mắt đơn giản của Giản Ước Chi, nghe lời nói vui vẻ hắc hắc, cảm giác không vui khi hắc hắc nói mình giống sào trúc biến mất.

"Đúng là muội muội từ trên trời rơi xuống. Vậy nàng cùng họ với người sao?" Điền Bá âm dương quái khí nói.

"Điền Bá!" Hạ Hầu Thanh Đế quát lớn một tiếng.

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 82: Răn Dạy Hạ Hầu Thanh Đế

Ánh mắt của Giản Ước Chi di động theo cái chén được xoay chuyển, chờ cái chén dừng lại, hần mới ngẩng đầu nhìn phản ứng của Hạ Hầu Thanh Đế, hỏi: "Sao người lại nhìn muội muội ta như thế, giống như muốn ăn nàng vậy! Trước đây các người đã biết nhau sao?"

"Độc, Độc Cô..." Hạ Hầu Thanh Đế kích động nói không nên lời, Điền Bá cố gắng lắm mới nhả ra được vài chữ.

"Các người thật sự biết nhau?" Giản Ước Chi quay đầu hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, vừa định nói chuyện, giọng nói của Cung Đà Tử liền truyền vào.

"Ha ha ha, cảm tạ hai vị thiếu tông chủ tới tham gia thọ yến của ta, thật sự là làm cho Đà Tử ta thụ sủng nhược kinh!" Cung Đà Tử vừa mới bước vào cửa chính liền cười lớn nói, giọng hần rất lớn, vừa vặn cắt ngang đề tài mà bọn họ đang nói. (thụ sủng nhược kinh ~ được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo, được cưng mà sợ)

Hạ Hầu Thanh Đế và Giản Ước Chi, còn có Độc Cô Thiên Diệp đều đứng lên, lễ độ chào hỏi với Cung Đà Tử đứng ở cửa. Cung Đà Tử đi tới chủ vị ngồi xuống, bọn họ lại ngồi xuống vị trí của mình.

Sau khi Hạ Hầu Thanh Đế ngồi xuống thì vẫn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, vẻ kích động trên mặt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giữa bọn họ có kỳ quái. Độc Cô Thiên Diệp sợ Cung Đà Tử phát hiện, âm thầm lắc lắc đầu, tay phải đặt lên mu bàn tay trái, ba đầu ngón tay giữa gõ gõ mu bàn tay trái. Hạ Hầu Thanh Đế vừa thấy ám chỉ của Độc Cô Thiên Diệp, mới thu tâm tư của mình vào, giao lễ vật Luyện Đan Sư Tông Môn chuẩn bị cho Điền Bá, để hắn đưa cho Cung Đà Tử.

Cung Đà Tử thấy hai thiếu tông chủ của hai đại tông môn đến, đã muốn choáng váng hồ hồ, làm sao còn có thể chú ý tới động tác nhỏ giữa Hạ Hầu Thanh Đế và Độc Cô Thiên Diệp. Nhưng trong lòng Giản Ước Chi vẫn còn nghi hoặc thì lại xem tất cả ở trong mắt, vẻ mặt lóe lóe, lại không nói gì thêm, lấy lễ vật Luyện Khí Sư Tông Môn chuẩn bị ra, ném về phía Cung Đà Tử.

"Thật ngại, không có thị vệ, Đà Tử thành chủ đừng để ý."

Bởi vì Luyện Đan Sư Tông Môn vẫn luôn độc lập, không quy thuận Ngu Hành, cũng không phản đối hắn, cho nên Ngu Hành phân phó không làm khó Luyện Đan Sư Tông Môn, nhưng so với Luyện Khí Sư Tông Môn quy thuận hắn mà nói, địa vị chỉ kém một chút. Tuy Cung Đà Tử là thân thích của Cung Sử, nhưng nếu tính toán, địa vị của Giản Ước Chi vẫn còn cao hơn hắn một chút. Hơn nữa tính tình hắn toàn bộ đại lục đều biết, cho nên mặc dù là ném lễ vật cho Cung Đà Tử như vậy, hắn cũng không thể nói cái gì.

"Ha ha, Giản thiếu tông chủ khách khí rồi." Cung Đà Tử thấy lễ vật bên trong, cười đến mức ánh mắt đều nheo lại. Thấy Độc Cô Thiên Diệp ngồi bên cạnh Giản Ước Chi, hỏi: "Không biết vị này là?"

"Đây là muội muội ta vừa nhận, Thiên Diệp." Giản Ước Chi nói đơn giản một chút thân phận của Độc Cô Thiên Diệp.

Cung Đà Tử thấy thái độ của Giản Ước Chi, liền không hỏi nhiều nữa, chuyển đề tài tới bề trên, sau đó mọi người cùng trò chuyện, Cung Đà Tử mời bọn họ dùng bữa tối.

Sau khi trong lòng Hạ Hầu Thanh Đế biết là Độc Cô Thiên Diệp thì vẫn chưa từng thật sự yên tĩnh, hiện tại nghe được Cung Đà Tử còn muốn mời bọn họ ăn cơm chiều, khéo léo từ chối: "Tuy rằng rất muốn cảm nhận một chút mỹ thực của phủ thành chủ, nhưng gần đây thân thể ta vẫn không khỏe, cho nên sợ rằng chỉ có thể đợi đến lúc mở tiệc rượu ngày kia."

Độc Cô Thiên Diệp nghe được Hạ Hầu Thanh Đế nói thân thể không khỏe, đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, mắt mang theo sự quan tâm.

Giản Ước Chi chú ý tới phản ứng của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta bay mấy chục ngày mới đến, ta phải đi về nghỉ ngơi, không ăn cơm được rồi."

Cung Đà Tử vốn chỉ là khách sáo một chút, thấy Hạ Hầu Thanh Đế và Giản Ước Chi đều không có ý tứ lưu lại, nói: "Vậy Đà Tử ta liền cung nghênh đại giá của nhị vị thiếu tông chủ vào ngày kia!"

"Không dám không dám." Giản Ước Chi nói xong, đứng dậy lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi.

Hạ Hầu Thanh Đế vừa thấy Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi, gật gật đầu với Cung Đà Tử, mang theo Điền Bá đuổi theo. Rời khỏi phủ thành, ở một chỗ rẽ không xa, Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi đứng ở đó, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế và Điền Bá đuổi theo.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm một chỗ trò chuyện cho tiện." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, cau mày, nhìn Giản Ước Chi, hỏi: "Đại ca đi cùng với chúng ta sao?"

Lúc ở phủ thành chủ thấy phản ứng của Hạ Hầu Thanh Đế vừa rồi, Độc Cô Thiên Diệp chỉ biết không thể gạt được Giản Ước Chi. Nàng có thể bịa một lý do, nhưng nàng không muốn lừa hắn.

"Ta muốn đi nghe một chút giữa các người có bí mật gì, hắc hắc!" Giản Ước Chi cười hì hì nói.

Bốn người trở về quán rượu chỗ Hạ Hầu Thanh Đế ở trọ, Giản Ước Chi nhìn phòng ở của Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Thiếu tông chủ người còn hưởng thụ hơn ta!"

"Sư phó!" Hạ Hầu Thanh Đế rốt cục nói ra xưng hô bị ngăn ở yết hầu đã lâu.

"Bịch!" Giản Ước Chi đang cầm một bình hoa phân biệt thật giả, nghe được giọng nói của Hạ Hầu Thanh Đế, tay vừa trượt, bình hoa liền rơi xuống đất, lộc cộc lộc cộc lăn vào góc tường. Trợn to mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp, lắp bắp nói: "Sư, sư phó? Người chính là sư phó ở mặt biên thấp hắn nhận kia?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta không phải cố ý gạt người, chỉ là..."

Giản Ước Chi vung tay lên, cắt ngang lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, làm nàng cho rằng hắn giận nàng, kết quả lại là hắn cười hì hì nói: "Không phải hiện tại người đã cho ta biết đó thôi, chứng minh rằng người không nghĩ muốn gạt ta! Chẳng qua ta thật không ngờ người thế nhưng vẫn lại là luyện đan sư, chắc chắn, người vẫn là người sao?"

Ngạch ——

Nàng không phải người sao?

"A!" Giản Ước Chi đột nhiên quát to một tiếng, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế cười đến mức có chút gian xảo.

Hạ Hầu Thanh Đế bị Giản Ước Chi nhìn đến mức có một chút sợ sệt, nhìn hẩn hỏi: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Hắc hắc!" Giản Ước Chi cười vài tiếng, nói: "Người là đệ tử muội muội ta, vậy vai vế của người liền thấp hơn ta, ha ha ha ha, mau kêu một tiếng sư bá tới nghe một chút."

"Hả? !" Ba người nhìn Giản Ước Chi, bị tư duy nhảy vọt của hẩn đả bại.

"Người nhận ta làm muội muội chẳng qua là vì để ta tham dự yến hội, hiện tại người đã biết ta cũng không phải như vậy, huynh muội này liền coi như hết." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Mặc dù Giản Ước Chi đơn thuần, nhưng lại không ngu ngốc, bằng không sẽ không phát hiện ra quan hệ giữa nàng và Hạ Hầu Thanh Đế rồi. Hiện tại hẩn biết nàng cũng không phải đơn giản như vậy, muốn tiến vào Luyện Khí Sư Tông Môn cũng không phải đơn giản như vậy, nàng lại ngại xưng huynh muội với hẩn.

"Vậy thì có gì chứ? Mặc kệ người có vào hay không, người đều là muội muội của ta. Việc ta thích người là không thay đổi được." Giản Ước Chi không để ý chút nào nói, "Cho nên, nếu Hạ Hầu Thanh Đế người muốn tiếp tục vi phạm tông môn nhận muội muội ta làm sư phó, vai vế của người liền thấp hơn ta, về sau bọn họ chắc sẽ không cho chúng ta ở cùng một chỗ. Hắc hắc."

"Vi phạm tông môn?" Độc Cô Thiên Diệp bắt được chữ trong lời nói của Giản Ước Chi, nói: "Vi phạm sư môn gì?"

"Lão gia phu nhân muốn thiếu gia đoạn tuyệt quan hệ sư trò với người, bằng không liền hủy bỏ tư cách thiếu tông chủ của thiếu gia. Còn bắt buộc thiếu gia không thể rời khỏi Thiên Linh Giới." Điền Bá đáp, "Thiếu gia vì thế vẫn rất khó chịu, ta nhìn thấy trong lòng cũng..."

Điền Bá nói xong cũng không nói được nữa, dùng ống tay áo lau lau nước mắt chỗ khóe mắt. Lúc đầu hẳn vốn cũng là không tán thành Hạ Hầu Thanh Đế nhận Độc Cô Thiên Diệp làm sư phó, nhưng thấy bộ dáng của hắn, hắn vẫn là chấp nhận thân phận của Độc Cô Thiên Diệp. Chỉ là bên phía tông chủ và phu nhân...

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, sắc mặt trầm xuống, kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế không nói lời nào.

Hạ Hầu Thanh Đế chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Độc Cô Thiên Diệp, lo lắng nói: "Sư phó, sao người nhìn ta như vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Người gọi ta một tiếng sư phó, nhưng ta vẫn xem người là bằng hữu, cho tới bây giờ chưa từng bày ra cái giá sư phó với người. Nhưng hôm nay ta không thể không nói với người vài câu. Hạ Hầu, ta có từng dạy người gặp chuyện rồi cư xử tiêu cực chưa?"

"Không có." Hạ Hầu Thanh Đế cúi đầu ngoan ngoãn trả lời.

"Ta đây có từng dạy người ngược đãi thân thể của mình chưa?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Không có." Hạ Hầu Thanh Đế trả lời.

"Nếu không có, vậy vì sao người lại dày vò bản thân mình thành cái dạng này?" Độc Cô Thiên Diệp chợt lạnh lùng trách mắng, "Trước đó nếu không nhìn thấy Điền Bá, ta thật sự không thể tin được, người gây yếu tiêu tụy này là Hạ Hầu Thanh Đế ta biết sao? Nam tử hán đại trượng phu, gặp

chuyện chỉ biết cải trang thành rùa trốn tránh, dùng cái gì có thể đội trời đạp đất! Nếu người còn tiếp tục như vậy, không nói cha mẹ người không đồng ý, ta cũng không muốn nói người là đồ đệ ta!"

Đầu Hạ Hầu Thanh Đế đã sắp cúi gần đến trước ngực, Điền Bá thấy Độc Cô Thiên Diệp trách móc Hạ Hầu Thanh Đế như vậy, cực kỳ đau lòng, muốn giải thích giúp hắn, bị một ánh mắt ngoan lệ của Độc Cô Thiên Diệp ngăn lại. (ngoan: hung ác, dữ tợn, tàn nhẫn; lệ: tàn ác, tàn bạo, ác độc)

"Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm, người như vậy thì tính cái gì? Uống phí thiên phú người cao như vậy! Lúc trước người cùng ta thảo luận sôi nổi chuyện luyện đan chạy đi đâu rồi hả? Người một lòng theo đuổi sự vươn lên chạy đi đâu rồi hả? Con đường đan dược thênh thang người không đi tìm? ! Bộ dáng trầm lặng, hơi thở như người chết nhìn thế nào cũng làm cho người ta lo lắng! Người thật sự là làm ta tức chết rồi!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng nghiêm túc nghe mắng của Hạ Hầu Thanh Đế, trong lòng muốn cười, trên mặt lại không thể không làm bộ ra vẻ rất nghiêm túc.

Giản Ước Chi thấy Độc Cô Thiên Diệp nói nhiều như vậy, rút cho nàng ly trà. Nàng nhận lấy một hơi uống hết, đưa lại cái chén, thấy trên mặt Giản Ước Chi là biểu tình sùng bái nhìn mình.

"Làm sao vậy?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Giản Ước Chi giơ ngón tay cái lên với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người ngu!"

Phải biết rằng Hạ Hầu Thanh Đế ở Thiên Linh Giới phỏng chừng còn chưa từng có người nào mắng hắn như vậy, nghe nói Luyện Đan Sư Tông Môn muốn hắn đoạn tuyệt quan hệ sư trò với Độc Cô Thiên Diệp đều là do mẫu thân hắn lấy cái chết uy hiếp. Nếu mắng hắn, hiện tại người hắn đã

sớm không biết chạy đi đâu rồi! Có thể để hăn đứng nghe mắng ngoan ngoãn như vậy, Độc Cô Thiên Diệp vẫn là người đầu tiên!

"Sư phó, ta sai rồi! Ta sẽ không sa sút tinh thần như vậy nữa." Hạ Hầu Thanh Đế ngẩng đầu, cam đoan nói.

"Thật sự sẽ không?" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hăn.

"Sẽ không! Cha mẹ không chấp nhận người, ta liền nghĩ biện pháp để bọn họ chấp nhận, sẽ không trốn tránh như vậy nữa!" Hạ Hầu Thanh Đế suy nghĩ thật kỹ, hăn làm như vậy xác thực không có tác dụng gì, không thể làm cho cha mẹ thay đổi chủ ý, ngược lại còn có thể giận chó đánh mèo Độc Cô Thiên Diệp. Việc hiện tại hăn phải làm là, làm cho bọn họ hiểu được sự lợi hại của Độc Cô Thiên Diệp, thật lòng khâm phục nàng, đồng ý nàng đủ tư cách làm sư phó hăn mới đúng.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tinh thần và tự tin của Hạ Hầu Thanh Đế đã trở lại! Cả người thoát nhìn không còn là bộ dáng trầm lặng, hơi thở như người chết nữa, mà là tản ra tự tin cùng sức sống.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Người biết là tốt rồi! Những lời này ta không muốn nói lần thứ hai!"

"Không có lần thứ hai!" Hạ Hầu Thanh Đế khẳng định nói.

Điền Bá nhìn Hạ Hầu Thanh Đế khôi phục tinh thần, khoe mắt lại ướt.

Giản Ước Chi kéo một cái ghế đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp rồi ngồi xuống, nói: "Thiên Diệp, người mắng người thật sự là rất suất! Rất có cảm giác! Thật hy vọng, không biết lúc nào thì cũng có người có thể mắng ta như vậy!"

Độc Cô Thiên Diệp nghi ngờ nhìn Giản Ước Chi, quan sát từ trên xuống dưới một chút, hỏi: "Người cuồng chịu ngược sao?"

"Cuồng chịu ngược gì chứ? !" Giản Ước Chi lớn tiếng nói, "Ta chỉ là hâm mộ Hạ Hầu thôi. Mặc dù người đang mắng hăn, nhưng thật ra người là thật lòng quan tâm hăn, bị mắng như vậy trong lòng cũng là ngọt. Đúng hay không, Hạ Hầu?"

Hạ Hầu Thanh Đế gật gật đầu, hăn cũng cảm thấy chính mình cực kỳ may mắn, gặp được một sư phó như vậy. Tuy rằng sau khi trong tông môn biết hăn đi Vũ Linh đại lục tham gia trận thi đấu Luyện Đan Sư, còn nhận một sư phó đều chê cười hăn, trách cứ hăn, không để ý tới hăn. Nhưng hăn lại cảm thấy, đó là chuyện đời này của hăn làm chính xác nhất!

"Thiên Diệp tiểu thư, lão nô thỉnh cầu người cùng trở về với chúng ta sau khi thọ yến của Cung Đà Tử kết thúc. Nếu nhìn thấy người, có lẽ tông chủ bọn họ sẽ không làm khó thiếu chủ nữa." Điền Bá khấn cầu Độc Cô Thiên Diệp.

"Đi Luyện Đan Sư Tông Môn?" Giản Ước Chi, "Thiên Diệp, người muốn đi sao? Không phải người nói đi cùng ta tới Luyện Khí Sư Tông Môn. Ta còn muốn mang người đi dạo trên địa bàn của ta!"

"Sư phó muốn đi Luyện Khí Sư Tông Môn?" Hạ Hầu Thanh Đế hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta có một số việc phải đi Luyện Khí Sư Tông Môn tìm kiếm manh mối. Nhưng người yên tâm, ta sẽ không làm hại người trong Luyện Khí Sư Tông Môn." Nghĩ đến thân phận của Giản Ước Chi, Độc Cô Thiên Diệp nói thêm vào.

"Đúng rồi, người còn chưa có nói cho ta biết, vì sao người phải đi Luyện Khí Sư Tông Môn, nếu là tìm hiểu tin tức, người hỏi ta, có lẽ ta biết đó, người sẽ không cần đi chi cho phiền phức!"

Độc Cô Thiên Diệp ngẫm lại, nói: "Giản đại ca, người có biết Kim Linh Châu?"

"Kim Linh Châu? !" Giản Ước Chi kinh hô một tiếng, "Làm sao người biết Kim Linh Châu tồn tại?"

"Ta đang tìm chỗ Kim Linh Châu rơi xuống." Độc Cô Thiên Diệp trả lời, "Ta nghe được tin tức, lần cuối cùng Kim Linh Châu xuất hiện là ở trong Luyện Khí Sư Tông Môn, cho nên ta mới nghĩ đi vào bên trong tìm hiểu một chút tin tức, nhìn xem có phải Kim Linh Châu ở bên trong Tông Môn hay không."

Giản Ước Chi phát phát tay, nói: "Người không cần đi đâu, Kim Linh Châu đã mất tích hơn mấy trăm năm rồi."

"Thật sự không ở bên trong Tông Môn sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thật sự. Lúc trước Kim Linh Châu bị người đánh cắp đi rồi, sau đó vẫn chưa tìm được." Giản Ước Chi nói.

"Vậy người có biết người lúc trước trộm đi Kim Linh Châu là ai không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Giản Ước Chi lắc đầu, nói: "Khi đó ta còn chưa sinh ra, làm sao có thể biết chứ! Hơn nữa hiện tại rất nhiều người cũng không biết Kim Linh Châu tồn tại. Nếu người nghĩ muốn tìm chỗ Kim Linh Châu rơi xuống, ta có thể giúp người tra xét."

Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Vẫn là ta tự mình thăm dò đi, miễn cho người đến lúc đó phải chống lại với cha mẹ người. Người có thể đưa ta tiến vào Luyện Khí Sư Tông Môn là được rồi. Ta đi tra xét tư liệu lúc trước của người kia, sau đó lại thăm dò phương diện khác."

"Thiên Diệp, người tìm Kim Linh Châu làm cái gì?" Giản Ước Chi hỏi.

"Không có Kim Linh Châu, ta sẽ chết." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị Ngu Hành phát hiện, mặc dù Tử Tiêu không nói gì, nhưng nàng cảm giác được, sức mạnh của Ngu Hành đã vượt qua dự tính của bọn họ. Không có Kim Linh Châu, tính mạng của nàng phải lo lắng rồi!

Giản Ước Chi không nghĩ tới Kim Linh Châu lại quan trọng với Độc Cô Thiên Diệp như vậy, thầm nghĩ chỉ cần không làm hại tới tính mạng cha mẹ hẳn, hẳn nhất định giúp nàng tìm được Kim Linh Châu!

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi cũng vào trọ phòng ở quán rượu này. Gần tới ngày hôm sau, lúc nàng đang tu luyện, một trận tiếng đập cửa kéo nàng ra ngoài. Nàng mở cửa, nhìn thấy Điền Bá đứng ở bên ngoài.

"Thiên Diệp tiểu thư, lão gia phu nhân nhà ta cho mời..."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 83: Có Một Chút Mùi Vị Âm Mưu

Lão gia phu nhân?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Điền Bá, thấy ánh mắt hẩn có chút trốn tránh, gật gật đầu, nói: "Được." Nói xong đóng cửa lại đi cùng với Điền Bá tới phòng Hạ Hầu Thanh Đế.

Điền Bá gõ gõ cửa, chờ đến lúc bên trong truyền đến một tiếng đáp lại, hẩn mở cửa ra, dẫn Độc Cô Thiên Diệp đi vào.

"Lão gia, phu nhân, Thiên Diệp tiểu thư đã tới." Điền Bá hành lễ, nói, sau đó lui về sau lưng Hạ Hầu Thuần. Thấy ánh mắt trách cứ của Hạ Hầu Thanh Đế, cúi đầu.

Ngày hôm qua hẩn nghe ý tứ của Độc Cô Thiên Diệp, bây giờ còn không tính đi Luyện Đan Sư Tông Môn, nhưng chuyện Hạ Hầu Thanh Đế chưa được giải quyết, dù sao vẫn không phải biện pháp, cho nên hẩn mới thông báo cho phụ phụ Hạ Hầu Thuần.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp tiến vào, nhìn đến một nam tử trung niên mặt chữ quốc (Quốc: 国) ngồi ở chính giữa, một phụ nhân đoan trang ngồi bên cạnh hẩn, Hạ Hầu Thanh Đế ngồi bên còn lại bên cạnh hẩn, không cần nghĩ cũng biết đó là cha mẹ của Hạ Hầu Thanh Đế rồi.

"Hạ Hầu tông chủ, phu nhân!" Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với hai vị đó.

Tuy rằng nàng được gọi là sư phó của Hạ Hầu Thanh Đế, nhưng cũng là văn bối, hành lễ với bọn họ là nên làm.

Hạ Hầu Thuần quan sát kỹ Độc Cô Thiên Diệp, nhưng Tiêu Uyển Uyển lại bất mãn trừng mắt nhìn nàng, thầm oán trong mắt giống như là cái lưới bao lấy Độc Cô Thiên Diệp. Nếu không bởi vì nhận nàng làm sư, chỉ là đi tham gia trận đấu mặt biên thấp, Hạ Hầu Thanh Đế cũng sẽ không bị cười nhạo lâu như vậy, nhất là bởi vì nàng, Hạ Hầu Thanh Đế chỉ đạt được hạng thứ hai, điều này làm cho Luyện Đan Sư Tông Môn cực kỳ mất mặt!

"Người chính là Độc Cô Thiên Diệp?" Hạ Hầu Thuần mở miệng, khí thế của thượng vị giả lập tức trút xuống, đè ép về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười đứng ở đó, tiếp xúc với Tử Tiêu, Mộng Thiên Quân bọn họ quá lâu rồi, đối với nàng mà nói khí thế của Hạ Hầu Thuần cũng không ảnh hưởng quá lớn. Nhưng may là hắn không dùng uy áp. Nàng động động một chút, khí thế của hắn đã bị cản trả lại, thân thể vẫn còn hơi lung la lung lay.

"Người làm càn!" Tiêu Uyển Uyển nhìn thấy hành động của Độc Cô Thiên Diệp, muốn trách mắng nàng, bị Hạ Hầu Thuần phát tay ngăn cản.

"Người là ai?" Hạ Hầu Thuần nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp không trả lời, tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống. Vừa mới hành lễ với bọn họ, bởi vì bọn họ là trưởng bối, nàng là văn bối. Nhưng bọn họ không thể vì vậy thì đối đãi với nàng như thế. Nếu bọn họ muốn so thân phận với nàng, không biết thân phận Sáng Thế Thần này có thể áp chế bọn họ không? Khụ khụ, đương nhiên nàng cũng chỉ là nghĩ mà thôi. Nhưng thái độ đối phương không thân thiện, nàng cũng không thể thua khí thế!

"Hạ Hầu tông chủ, người biết ta là ai, cần gì phải hỏi nhiều chứ?" Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên ghế, cười nhạo nói.

"Không giáo dưỡng!" Tiêu Uyển Uyển nói.

Độc Cô Thiên Diệp nghe nàng nói như vậy cũng không tức giận, cười ha ha nói: "Ta không biết đây là cách đối xử có giáo dưỡng của tông chủ phu nhân! Người phải tôn trọng người khác trước, người khác mới có thể tôn trọng người!"

"Hừ, một người đi lên từ mặt biên thấp, còn không biết xấu hổ xin người khác phải tôn trọng!" Tiêu Uyển Uyển hừ lạnh nói.

"Mẫu thân!" Hạ Hầu Thanh Đế cau mày gầm nhẹ nói.

Vừa mới vẫn còn là bộ dáng cả vú lấp miệng em, Tiêu Uyển Uyển oa một tiếng liền khóc lên, gục trên vai Hạ Hầu Thuần, khóc kêu: "Ta không muốn sống nữa, con trai ta đau khổ cay đắng nhiều năm như vậy, liền vì một người ngoài mà gào lên với ta! Lão gia, không bằng ta chết đi cho rồi! Ô ô..."

"Nường..." Hạ Hầu Thanh Đế bất đắc dĩ gọi mẹ.

"Ha ha," Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, nói: "Ý tứ của Tông chủ phu nhân là người đi lên từ mặt biên thấp thì không đáng được tôn trọng hả? Còn nữa, lần sau Tông chủ phu nhân có khóc thì có thể bôi hạt tiêu hoặc ớt dưới mắt, như vậy thoát nhìn có vẻ giống y như thật hơn, cũng để tên đồ đệ ngốc kia của ta đau lòng có giá trị một chút."

"Người? !" Tiêu Uyển Uyển ngẩng đầu lên từ trên vai Hạ Hầu Thuần, nhìn chằm chằm Độc Cô Thiên Diệp.

"Phu nhân luôn miệng nói yêu Thanh Đế, nhưng mỗi lần đều lấy cái chết áp chế con trai của mình, nghe nói người lấy cái chết uy hiếp, để

Thanh Đế đoạn tuyệt quan hệ sư trò với ta! Tình thương của mẹ vĩ đại như thế, thật sự là làm cho người ta khó có thể thừa nhận! Không biết lúc phu nhân làm như vậy có từng cân nhắc qua cảm nhận của Thanh Đế chưa?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Hừ, người... một người ở mặt biên thấp, làm sao có tư cách làm sư phó con ta? ! Nếu biết điều, nhanh chóng đoạn tuyệt quan hệ sư trò với con ta, đừng để chúng ta động thủ!" Tiêu Uyển Uyển hết sức khinh thường người đi lên từ mặt biên thấp.

Độc Cô Thiên Diệp không tranh cãi với Tiêu Uyển Uyển nữa, nàng vừa mới chú ý tới lúc mình nói lấy cái chết uy hiếp, Hạ Hầu Thuần cau mày, liền chuyển ánh mắt sang hăn, hỏi: "Xin hỏi Tông chủ đại nhân, người cảm thấy loại người thế nào mới có tư cách làm sư phó của con người?"

"Thực lực, thân phận." Hạ Hầu Thuần đáp đơn giản.

Từ vừa nãy khí thế của Độc Cô Thiên Diệp đã làm cho hăn run lên, hăn liền liền có thêm một phần tâm tư với Độc Cô Thiên Diệp, nghe được Độc Cô Thiên Diệp nói, hăn nói ra đáp án của mình.

Thực lực, tức là thực lực của nàng nhất định phải mạnh, cấp độ, phẩm chất luyện đan phải cao.

Thân phận, chính là nàng phải có một thân phận cao quý, mới đủ để trở thành sư phó của thiếu tông chủ Luyện Đan Sư Tông Môn.

"Có thực lực, không thân phận, nhưng làm sao người có thể biết về sau người này có thể trở thành người có thân phận không chứ?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hay là Tông chủ cho rằng, thân phận chính là ý trời đã định, có thân phận chính là có thân phận, người không có thân phận nhân thì vĩnh viễn chỉ có thể là thấp hèn? !"

"Hừ, dù sao người sẽ không phải là người có thân phận gì!" Tiêu Uyển Uyển nói.

"Ha ha, xin hỏi Tông chủ phu nhân bao nhiêu tuổi? Cấp độ, phẩm chất luyện đan bao nhiêu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Vì sao ta phải nói cho người biết?" Tiêu Uyển Uyển nói, "Người còn không có tư cách biết!"

"Phải không?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn khuôn mặt của Tiêu Uyển Uyển, nói: "Tiêu Uyển Uyển, Tông chủ phu nhân Luyện Đan Sư Tông Môn, năm nay sáu trăm ba mươi một tuổi, Luyện Đan Sư Thập Nhị Phẩm cao cấp. Lúc một trăm năm mươi tuổi thì gả cho Tông chủ, trước khi xuất giá chẳng qua chỉ là một nữ nhi của gia tộc Luyện Đan Sư. Ta nói đúng chứ?"

"Làm sao người biết?" Tiêu Uyển Uyển hỏi.

"Việc này không nhọc Tông chủ phu nhân hao tâm tổn trí." Độc Cô Thiên Diệp dựa lưng vào ghế, nói: "Tông chủ phu nhân, năm nay ta mới hai mươi lăm tuổi, ngay cả số lẻ của người số lẻ cũng chưa sống đến, làm sao người biết ta không thể hơn hẳn người chứ? Vẫn là nói người gả cho Tông chủ liền không cần xem thân phận, mà Thanh Đế muốn báỉ sư, nhất định phải xem xét thân phận đối phương có phù hợp không?"

"Làm càn!" Tiêu Uyển Uyển bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho tức giận đến đỏ mặt tía tai, đứng lên từ trên ghế của mình.

"Làm càn? Ta chẳng qua là nói thật thôi, như thế nào lại thành làm càn rồi? !" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Hạ Hầu Thuần giữ chặt Tiêu Uyển Uyển, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người mới hai mươi lăm tuổi? Hiện tại cấp độ, phẩm chất của người là bao nhiêu?"

"Khoảng thời gian trước vừa mới đột phá Thập Nhất Phẩm." Hạ Hầu Thuần coi như là người có suy nghĩ bình thường, Độc Cô Thiên Diệp cũng nói chuyện tốt với hắn. "Vốn ta không tính nhận Thanh Đế làm đồ đệ, ta vẫn coi hắn như là hảo bằng hữu, nhưng không nghĩ tới lúc gặp mặt lại lần nữa được chứng kiến bộ dáng của hắn bị hành hạ thành như bây giờ, làm ta nghĩ không dám gặt bừa với Tông chủ và Tông chủ phu nhân. Cho nên mới đến đây lý luận việc các người để ý nhất."

"Ta nghe Thanh Đế nói người có thể luyện chế đan dược cực phẩm?" Hạ Hầu Thuần đột nhiên thay đổi đề tài.

"Thì lại thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người có thể cho ta nhìn thủ pháp kết đan của người không?" Hạ Hầu Thuần nói.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Đây chính là bí quyết của ta, có thể tùy tiện biểu diễn sao?"

"Ngạch ——" Hạ Hầu Thuần bị lời nói của Độc Cô Thiên Diệp chặn lại.

Tiêu Uyển Uyển thấy Hạ Hầu Thuần mặc kệ chuyện Hạ Hầu Thanh Đế báỉ sư, ngược lại đi quan tâm thủ pháp luyện đan của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lão gia, quản chuyện nàng luyện đan làm cái gì? Cho dù cấp bậc luyện đan của nàng có cao, về thân phận cũng không thể thành sư phó của Thanh Đế chúng ta!"

"Trừ đệ tử chủ yếu của Luyện Đan Sư Tông Môn ta, những người khác là không luyện chế được đan dược cực phẩm!" Hạ Hầu Thuần trừng mắt nhìn Tiêu Uyển Uyển đang khóc nháo một cái, làm cho lời của nàng đến bên miệng lại nuốt xuống.

"Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Chẳng lẽ đây là bí pháp của bọn họ hay sao?

"Bởi vì đây là bí pháp lưu truyền tới nay của Luyện Đan Sư Tông Môn chúng ta, tất cả đệ tử Tông Môn đều đã thề sẽ không nói ra chuyện này. Người có thể luyện chế đan dược cực phẩm, vậy thì rất kỳ lạ. Sư phó của người là ai?" Hạ Hầu Thuần hoài nghi nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, nói: "Ta không có sư phó, về phần thủ pháp kết đan, ta tự nghĩ ra được không?"

"Không có khả năng!" Hạ Hầu Thuần khẳng định nói.

"Việc này, các người không phải muốn làm cho ta đoạn tuyệt quan hệ sư trò với Thanh Đế sao, nói thế nào lại đến thủ pháp của ta pháp chứ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hạ Hầu Thuần nhìn chăm chăm Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người thi đấu với đệ tử của ta, nếu người thắng, ta sẽ đồng ý để Hạ Hầu Thanh Đế bái người làm sư phó."

Độc Cô Thiên Diệp rất muốn nói vì sao ta phải đáp ứng người chứ, nhưng nhìn thấy hai mắt mòng chờ của Hạ Hầu Thanh Đế, lời nói chuyển mấy lần, lúc nói ra liền biến thành được.

"Vậy hiện tại chúng ta trở về đi." Hạ Hầu Thuần nói xong đứng lên muốn đi, thái độ kia làm cho người ở đây giật nảy mình.

Đây là tiết tấu gì vậy? Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình có chút không theo kịp lối suy nghĩ của hắn.

"Lão gia, ngày mai chính là sinh nhật của Cung Thành chủ." Điền Bá nhắc nhở.

"Quản sinh nhật hăn gì chứ, chúng ta trở về, người đi nói với hăn một tiếng, nói là Tông Môn có việc, không đi được." Hạ Hầu Thuần nói.

Độc Cô Thiên Diệp hiểu tính tình của Hạ Hầu Thuần này cũng là nói liền làm, giống như Hạ Hầu Thanh Đế. Nàng thở dài, nói: "Ta phải đi nói với đại ca ta một tiếng."

Hạ Hầu Thuần lấy một cái trận pháp di động ra, nói: "Người đi nói với hăn, sau đó lại đây, chúng ta hồi Tông Môn."

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ đi tìm Giản Ước Chi, nói chuyện này xong ngày kia sẽ chạy gấp trở về, không nghĩ tới Giản Ước Chi nghe nói chuyện này, nhất định phải đi cùng bọn họ tới Luyện Đan Sư Tông Môn, để Điền Bá lúc đi báo tin thì cũng nói thay mình. Dù sao trách nhiệm của hăn chính là tới đây lộ mặt, đưa tặng lễ vật. Hiện tại lễ vật cũng đã đưa tặng, có đi thọ yến hay không cũng không sao cả.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp mang theo Giản Ước Chi đi qua, Hạ Hầu Thuần lập tức liền nhận ra hăn, hồ nghi nhìn hăn và Độc Cô Thiên Diệp.

"Khụ khụ, đại ca ta nói hăn muốn đi cùng với ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Giản thiếu tông chủ, người đi không tiện đâu?" Tiêu Uyển Uyển nói. Giản Ước Chi này trừ bỏ thiên phú luyện khí tốt ra, điểm nào so được với con trai của mình? Nhưng vẫn luôn nổi danh cùng hăn, điều này làm cho nàng cực kỳ không thích. Hơn nữa từ trước tới nay Luyện Đan Sư Tông Môn và Luyện Khí Sư Tông Môn vẫn luôn không hợp nhau.

"Muội muội ta muốn đi, đương nhiên ta cũng phải đi, nếu các người ghen tị thiên phú của nàng, muốn tính mạng của nàng thì làm sao bây giờ? Ta phải luôn đi theo bảo vệ nàng!" Giản Ước Chi nói. Hiếm khi gặp được người mình thích, nếu xảy ra chuyện, hăn sẽ hối hận đến chết!

"Khả..." Tiêu Uyển Uyển còn muốn nói gì đó, Hạ Hầu Thuần mở miệng nói: "Vậy thì cùng đi đi." Nói xong liền lấy truyền tống trận ra, sau khi rót linh lực vào bên trong ném xuống đất, nhìn nó tản ra linh lực ở xung quanh phù văn vòng quanh truyền tống trận.

"Đi thôi." Sau khi truyền tống trận hoàn thành, Hạ Hầu Thuần dẫn đầu đi vào, sau đó là Tiêu Uyển Uyển và Hạ Hầu Thanh Đế.

Không biết có phải do ảo giác của mình không, nàng cảm thấy trong lời nói của Hạ Hầu Thuần có một sự vội vàng, nhưng lại không biết nguyên nhân. Nàng và Giản Ước Chi nhìn thoáng qua nhau, hai người đồng thời đứng ở chỗ đi vào. Theo sau quang trận chợt lóe, bóng người biến mất, trong phòng chỉ còn lại một cái trận bàn bỏ đi...

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 84: Thật Giả Thần Nông Đình

Vẫn như cũ là đầu vầng mắt hoa, nhất là loại truyền tống trận di động này, so sánh với truyền tống không gian lại càng không ổn định, cho nên sau khi Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi ra khỏi truyền tống trận, hai người đều chạy đến một bên ỏi ra.

"Sư phó, người thế nào?" Hạ Hầu Thanh Đế cầm một bình nước đi ra, để Độc Cô Thiên Diệp súc miệng, thấy sắc mặt của Độc Cô Thiên Diệp, thân thiết hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy nước thủy súc mạnh vài cái trong miệng, sau đó phun ra, nói: "Cũng tạm."

Hạ Hầu Thanh Đế lại cầm một cái đĩa cho Giản Ước Chi, nhìn hăn ỏi còn lợi hại hơn Độc Cô Thiên Diệp, biết vì sao hăn lại không đi xa nhà rồi. Nếu là hăn, khẳng định cũng không muốn đi truyền tống trận!

"Cha, bộ dạng này của sư phó, hiện tại không thể so với sư huynh." Hạ Hầu Thanh Đế nhìn Hạ Hầu Thuần nói.

Hạ Hầu Thuần nhìn bộ dáng suy yếu của hai người, nói: "Vậy con dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi, vào hôm sau dẫn đi tới phòng luyện đan trước tiên." Sau đó mang theo Tiêu Uyển Uyển rời đi.

Độc Cô Thiên Diệp chờ mình tốt lên một chút mới quan sát chỗ mình đang đứng, không nghĩ tới truyền tống trận trực tiếp đưa bọn họ tới phía sau núi Luyện Đan Sư Tông Môn. Đứng ở trên núi nhìn xuống có thể nhìn thấy được toàn cảnh Luyện Đan Sư Tông Môn phía dưới núi. Đại môn nguy nga, phòng ở san sát nối tiếp nhau, còn có mặc cùng một màu y phục, nhìn xuống là thấy ở mỗi sân đều có người hớn hở đi nhanh. (nguy nga ~ sừng sững, cao ngất, đồ sộ)

"Sư phó, ta đã an bài cho các người một sân, các người trở về nghỉ ngơi thật tốt trước." Hạ Hầu Thanh Đế nói.

Hai người gật gật đầu, đi theo Hạ Hầu Thanh Đế cùng nhau xuống núi. Hẳn an bài cho hai người một sân độc lập, vừa vặn cách sân của hắn cũng không xa.

"Các người nghỉ ngơi thật tốt trước, ngày mai ta lại đến gặp các người." Hạ Hầu Thanh Đế nói xong liền đi trở về, hắn muốn đi hỏi một chút nguyên nhân mà Hạ Hầu Thuần làm như vậy.

Trước đó hắn rất kích động, không có nghĩ tới mức độ sâu hơn, hiện tại trở về, mới cảm thấy phụ thân làm như vậy là có thâm ý khác. Nếu chỉ là vì làm hắn bỏ đi quan hệ sư trò với Độc Cô Thiên Diệp, hoàn toàn không cần bảo nàng tới Luyện Đan Sư Tông Môn!

Độc Cô Thiên Diệp đưa cho Giản Ước Chi một viên đan dược làm tinh thần thanh tỉnh, chính mình cũng uống một viên, sau đó hai người đều tự tìm một gian phòng để ngủ. Vừa ngủ là ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau.

Hạ Hầu Thanh Đế tách khỏi Độc Cô Thiên Diệp bọn họ liền mang theo nghi vấn đi tới sân của Hạ Hầu Thuần, còn chưa gõ cửa liền nghe được giọng nói từ bên trong truyền ra, để hắn đi vào.

Hạ Hầu Thanh Đế đi vào, thấy bên trong chỉ có một mình Hạ Hầu Thuần, hỏi: "Mẫu thân đâu?"

"Biết con sẽ đến, cố ý để nàng rời khỏi rồi." Hạ Hầu Thuần vốn đang đưa lưng về phía cửa, nghe được giọng nói của Hạ Hầu Thanh Đế chuyển lại đây, nói: "Ta biết con muốn hỏi cái gì. Con muốn hỏi vì sao ta muốn dẫn nàng trở về đúng không?"

Hạ Hầu Thanh Đế gật gật đầu.

"Chờ đại sư huynh con đến đây, ta sẽ nói hết." Hạ Hầu Thuần nói xong liền không mở miệng nữa, Hạ Hầu Thanh Đế ngồi xuống ở một cái ghế gần đó.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử toàn thân trường sam màu trắng đi đến. Hành lễ với Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Sư phó, người kêu đệ tử đến có phân phó gì?"

Hạ Hầu Thuần phát tay để Hạ Minh ngồi xuống, nói: "Sư phó mà Thanh Đế nhận ở mặt biên thấp đến đây, ta có chuyện cho người đi làm... ."

Hạ Hầu Thuần nói ra một chút ước định cùng Độc Cô Thiên Diệp, sau đó nói với Hạ Minh: "Vào hôm sau người cần phải để nàng lộ ra bản lĩnh của mình."

"Nhưng sư phó, vì sao phải làm vậy?" Hạ Minh hỏi.

Hạ Hầu Thuần trầm mặc trong chốc lát, nói: "Hai người các người là quản lý và trụ cột của Luyện Đan Sư Tông Môn sau này, có một số việc cũng nên cho các người biết. Các người đi theo ta."

Hạ Hầu Thuần mang theo hai người vào đại sảnh, trên một cây cột gỗ nhẹ ba lần, bình phong phía sau chủ vị từ từ lui ra hai bên. Hạ Hầu Thuần

lấy một viên Minh Châu ra để chiếu sáng, liếc mắt ra hiệu với hai người, hai người chờ dẫn đi theo, đi cùng hăm vào trong.

Bọn họ đi vào trong, đi tới một gian phòng bằng đá, Hạ Hầu Thuần đánh ra bốn đạo linh lực vào bốn phía, đốt lên đèn ở bốn góc trên vách tường. Theo độ sáng ngày càng sáng lên trong phòng, lộ ra một đại đỉnh tứ tứ phương phương ở giữa.

"Cha, đây không phải là dấu hiệu Tông Môn chúng ta đó sao, sao cha lại mang bọn con tới đây?" Hạ Hầu Thanh Đế hỏi.

"Biết đây là cái gì không?" Hạ Hầu Thuần hỏi.

"Thần Nông Đỉnh." Hạ Minh đáp.

Hạ Hầu Thuần lắc đầu, đưa tay ra sờ cái đỉnh này, nói: "Đây không phải là Thần Nông Đỉnh!"

Thấy ánh mắt hoảng hốt của hai người, Hạ Hầu Thuần nói: "Luyện Đan Sư Tông Môn chúng ta là do chủ nhân của Thần Nông Đỉnh một tay sáng lập, cho nên Thần Nông Đỉnh là dấu hiệu của Luyện Đan Sư Tông Môn chúng ta, cũng là vật chúng ta phải canh giữ. Nhưng sau này Thần Nông Đỉnh biến mất, Luyện Đan Sư Tông Môn chúng ta duy trì một đoạn thời gian phồn thịnh sau đó liền bắt đầu suy sụp dần. Tông Môn vẫn truyền lại một sứ mệnh, chính là tìm Thần Nông Đỉnh, quay lại huy hoàng ngày xưa!"

Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh nhìn nhau một chút, bọn họ cũng không biết Thần Nông Đỉnh này là giả, cũng không biết bọn họ có một sứ mệnh như vậy!

"Đây là chuyện mà các đời Tông chủ mới biết được, từ bọn họ truyền miệng truyền dạy, nếu không phải do tình huống hiện tại đặc thù, ta cũng sẽ không nói việc này với các người." Hạ Hầu Thuần nói.

"Nhưng cha, việc này thì có quan hệ gì với sư phó con? Chẳng lẽ cha hoài nghi nàng có Thần Nông Đình?" Hạ Hầu Thanh Đế nghĩ mục đích mà cha dẫn bọn hắn tới nơi này.

Hạ Hầu Thuần gật gật đầu.

"Sao sư phó lại cho rằng nàng là chủ nhân của Thần Nông Đình?" Hạ Minh khó hiểu.

"Bởi vì nàng có thể luyện chế đan dược cực phẩm, hơn nữa tuổi còn trẻ cũng đã là Luyện Đan Sư Thập Nhất Phẩm rồi." Hạ Hầu Thuần nói.

"Có lẽ sư phó của nàng cũng là người từ Tông Môn chúng ta đi ra ngoài, sư phó dạy nàng đâu?" Hạ Hầu Thanh Đế hỏi. Dù sao người từ Tông Môn đi ra ngoài cũng không ít, tính tới khả năng này là vô cùng lớn.

Hạ Hầu Thuần lắc đầu, nói: "Các người đều biết, mỗi một người từng tiến vào Tông Môn đều sẽ được ta mang đến đây." Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh gật gật đầu, bọn họ là gia sinh, không phải bên ngoài vào, nhưng vẫn biết là có chuyện này.

Thấy hai người gật đầu, Hạ Hầu Thuần nói tiếp: "Ta dẫn bọn họ tiến vào, một là vì tế bái Thần Nông Đình, còn một nữa chính là để bọn họ hướng về phía Thần Nông Đình thề, sau khi rời khỏi dù có thu đồ đệ, cũng không thể để lộ ra phương pháp luyện chế đan dược cực phẩm. Cho nên người bên ngoài là không thể học tập được phương pháp luyện chế đan dược cực phẩm. Hơn nữa, tuổi nàng còn nhỏ như vậy mà đã có thể luyện chế được đan dược Thập Nhất Phẩm, đây cũng không phải là thiên tài bình thường có thể làm được. Nàng hẳn là nhận được truyền thừa của Thần Nông Đình nên mới có thể như thế."

"Nếu nàng thật là truyền nhân của Thần Nông Đình, vì sao sư phó muốn ta thi đấu với nàng chứ?" Hạ Minh hỏi.

"Đó chẳng qua là một cái cớ để ta mang nàng tới đây mà thôi, đồng thời cũng vì nghiệm chứng nàng có phải là chủ nhân của Thần Nông Đình không. Nếu thủ pháp của nàng và chúng ta giống nhau, thậm chí là tinh mỹ chuẩn xác hơn chúng ta." Hạ Hầu Thuần nói.

Hiểu rõ chân tướng của sự tình, bọn họ rời khỏi gian phòng bằng đá. Hạ Hầu Thuần nhìn Thần Nông Đình giả trong phòng kia cầu khẩn, chờ Đình thật trở về, nó liền có thể thành công lui về rồi ...

Giữa trưa ngày hôm sau, sau khi hai người choáng váng vì truyền tống trận tĩnh lại, Hạ Hầu Thanh Đế tới đây xem bọn họ. Sau khi biết Độc Cô Thiên Diệp có thể là truyền nhân của Thần Nông Đình, ánh mắt Hạ Hầu Thanh Đế nhìn nàng không tự giác sẽ mang theo một chút phục tùng.

Chủ nhân của Thần Nông Đình chính là chủ nhân của Luyện Đan Sư Tông Môn! Đây là điều thứ nhất trong môn quy của Luyện Đan Sư Tông Môn.

Độc Cô Thiên Diệp làm cơm trưa cho bọn hắn, lúc ăn cơm cảm giác được Hạ Hầu Thanh Đế là lạ, hỏi: "Hôm nay người làm sao vậy?"

Hạ Hầu Thanh Đế lắc đầu, nói: "Không có gì, ta nói cho người một chút về sư huynh kia của ta. Vài năm trước hắn đã có thể luyện chế đan dược cao cấp Thập Nhất Phẩm, hiện tại hắn là đã đột phá cực phẩm, cho nên sư phó, người nhất định phải dùng hết toàn lực! Ta có thể bái người làm sư phó hay không thì toàn bộ dựa vào người!"

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Hạ Hầu Thanh Đế một cái, rõ ràng là hắn nhất định phải bái sư, hiện tại làm giống như nàng nhất định phải thu hắn làm đồ đệ!

Sáng sớm hôm sau Hạ Hầu Thanh Đế liền mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi đi tới phòng luyện đan thứ nhất, lúc đi Hạ Hầu

Thuần và Hạ Minh đã chờ ở đó rồi. Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ tích cực như vậy, nghi ngờ trong lòng lại nhiều hơn.

"Đến rồi. Vậy bắt đầu đi." Hạ Hầu Thuần nhìn hai người nói.

Đan lô và dược liệu ở phòng luyện đan thứ nhất đều được chuẩn bị tốt, sau khi Hạ Minh nhận được mệnh lệnh của Hạ Hầu Thuần thì chấp tay chào hỏi với Độc Cô Thiên Diệp, rồi tự mình đi lựa chọn dược liệu. Độc Cô Thiên Diệp nhìn hẩn lựa chọn dược liệu, lại nhìn nhìn vẻ chờ mong trên mặt Hạ Hầu Thanh Đế, thở dài, biết hôm nay nhất định phải bày ra bản lĩnh của mình.

Cầm một ít dược liệu ở trong kho dược liệu, sau đó tự mình lại thêm một ít dược liệu, ở bên cạnh Hạ Minh khai lô luyện đan. Không thể không nói, Hạ Minh quả thật là có chút bản lĩnh, bất luận là hẩn tinh chế dược liệu hay là khống chế ngọn lửa đều vô cùng tinh chuẩn, không có lãng phí một chút tinh hoa nào, cũng không để thừa một chút tạp chất, lúc ngọn lửa trở nên mạnh hơn, lúc ngọn lửa từ từ hơ hơ chính là ngọn lửa nhỏ, toàn bộ quá trình cũng giống như là mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hơn nữa khí chất trích tiên của hẩn, nhìn qua cũng là cảnh đẹp ý vui!

Độc Cô Thiên Diệp chú ý tới một vài động tác của Hạ Minh, khẳng định hẩn có thể luyện chế đan dược Thập Nhất Phẩm, nhưng có thể luyện chế ra đan dược cực phẩm hay không thì vẫn phải nhìn thủ pháp kết đan của hẩn.

Hạ Hầu Thuần vẫn luôn chú ý tới Độc Cô Thiên Diệp, từ lúc nàng bắt đầu lấy ra dược liệu, hẩn liền bắt đầu kích động. Đến lúc Độc Cô Thiên Diệp kết đan, Hạ Hầu Thuần đã nói không ra lời.

Hai người luyện chế cũng không phải là đan dược cực kỳ phức tạp, hơn nữa đều rất quen thuộc với đan dược Thập Nhất Phẩm, cho nên thời gian tiêu phí cũng không dài, hơn nữa gần như là hoàn thành cùng một lúc.

Nhưng cuối cùng lúc trải qua đan kiếp, đan dược của Độc Cô Thiên Diệp vẫn nhiều hơn Hạ Minh một đạo đan lô thứ nhất, lần lượt trải qua hai đạo!

Chờ đan kiếp tản đi, sau đó hai người đặt đan dược trên bàn. Hai người đều luyện chế đan dược cực phẩm Thập Nhất Phẩm, nhưng bởi vì đan dược của Độc Cô Thiên Diệp đã trải qua hai đạo đan lô, cho nên thắng Hạ Minh một bậc.

"Vậy, đây là tính ta thắng sao?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế đang ngẩn người, hỏi.

"Người thắng!" Hạ Hầu Thuần tuyên bố kết quả, sau đó đột nhiên quỳ xuống trước mặt Độc Cô Thiên Diệp. Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh vừa thấy, đi tới phía sau Hạ Hầu Thuần, cũng quỳ xuống trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

Sau đó Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng, nói: "Cho dù ta thắng các người cũng không cần phản ứng như vậy chứ? !"

Hạ Hầu Thuần ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tông chủ Luyện Đan Sư Tông Môn đời thứ ba ngàn bốn trăm bảy mươi sáu bái kiến tông chủ!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 85: Khí Chủ Chia Là

"Hả?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Hạ Hầu Thuần, xua tay lắc đầu nói: "Tông chủ người nghĩ sai rồi? Ta không phải là tiểu chủ gì hết!"

Hạ Hầu Thuần lắc đầu, nói: "Ta sẽ không tính sai. Người có Thần Nông Đỉnh đúng không?"

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp nhảy dựng, cười nói: "Thần Nông Đỉnh? Đó là cái gì? Ta luyện đan vẫn dùng đan lô không dùng đỉnh!"

Hạ Hầu Thuần thấy Độc Cô Thiên Diệp giả ngu, nói: "Tiểu chủ có biết vì sao Luyện Đan Sư Tông Môn ra đời không?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, đi lên đỡ Hạ Hầu Thuần đứng lên. Để hăn quỳ trước mình, mình cảm giác tổn thọ đó!

Hạ Hầu Thuần đứng lên, Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh phía sau cũng đứng lên theo.

"Tiểu chủ có chú ý tới thủ pháp luyện đan của chúng ta cực kỳ tương tự?" Hạ Hầu Thuần tiếp tục hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp suy nghĩ một chút, lúc ở trận thi đấu Luyện Đan Sư Vũ Linh đại lục nàng liền phát hiện ra, thủ pháp luyện đan của mình và Hạ Hầu Thanh Đế rất giống nhau, hơn nữa hăn dùng đan lô rất giống Thần

Nông Đình! Lúc ấy trong lòng nàng liền có nghi hoặc, chẳng qua là vẫn không mở miệng ra hỏi mà thôi.

Hạ Hầu Thuần nói ra nguồn gốc sâu xa giữa Luyện Đan Sư Tông Môn và Thần Nông Đình, hiện tại hẳn đã khẳng định Độc Cô Thiên Diệp là chủ nhân của Thần Nông Đình, việc này cũng có thể trực tiếp nói với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nghe Hạ Hầu Thuần kể lại nguồn gốc sâu xa của Thần Nông Đình và Luyện Đan Sư Tông Môn, cũng nói tới sứ mệnh của Luyện Đan Sư Tông Môn, sau khi Độc Cô Thiên Diệp nghe xong thì trầm mặc trong chốc lát. "Hạ Hầu tông chủ, Thần Nông Đình đã thất lạc nhiều năm như vậy, đối với Luyện Đan Sư Tông Môn mà nói những sứ mệnh này hẳn là không còn lực ràng buộc. Các người nên theo đuổi khát vọng của chính mình, mà không phải chờ đợi chủ nhân của Thần Nông Đình xuất hiện, coi nàng là chủ, để nàng sai khiến."

Hạ Hầu Thuần lại lắc lắc đầu, nói: "Tông chủ đời thứ nhất của Luyện Đan Sư Tông Môn chính là chủ nhân của Thần Nông Đình, hiện tại tất cả thủ pháp luyện đan và đan phương của chúng ta đều bắt nguồn từ Thần Nông Đình. Sứ mệnh tương truyền nhiều đời lệnh chúng ta không thể nói nhưng vứt bỏ liền vứt bỏ. Như vậy không phải quên gốc sao? !"

"Nhưng là các người chờ tới cũng không phải phúc tinh của các người, không phải là người có thể mang theo Luyện Đan Sư Tông Môn các người phát dương quang đại. Có lẽ nàng sẽ mang đến tai họa cho các người!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Mặc kệ nói thế nào, tiểu chủ ngài có Thần Nông Đình, chính là chủ nhân của Luyện Đan Sư Tông Môn." Hạ Hầu Thuần rất kiên trì, Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh cũng đều kiên định nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp từ chối không xong, nói ra tất cả ân oán giữa mình và Ngu Hành. "..., cho nên, hiện tại kẻ địch của ta là thống trị giả Ngu

Hành. Thực lực của hãn các người đều hiểu rõ, ta không thể không có làm cái gì cho các người hết mà đã mang tai họa đến cho các người."

"Bởi vì chúng ta không chịu quy thuận Ngu Hành, hãn vẫn nhìn chúng ta không vừa mắt, nếu không phải Luyện Đan Sư Tông Môn chúng ta liên quan tới quá nhiều thế lực, cũng không phải quả hồng mềm cho người ta nắn bóp, hãn đã sớm động thủ với chúng ta rồi! Hơn nữa trước đó không lâu nhận được tin tức nói hiện tại hãn lại bắt đầu rục rịch." Hạ Hầu Thuần thở dài nói, "Mặc kệ có người hay không, mâu thuẫn giữa chúng ta và Ngu Hành đã không thể hòa giải. Nhưng dù sao Luyện Đan Sư Tông Môn chỉ là một cái Tông Môn, có người, chúng ta còn có một chút phần thắng!"

"Khó trách sư phó người lại thay đổi khuôn mặt, hóa ra là vì tránh né Ngu Hành." Hạ Hầu Thanh Đế nói.

Ở chỗ Cung Đà Tử hãn cũng không nhận ra được Độc Cô Thiên Diệp, nếu lúc Giản Ước Chi nói tên Độc Cô Thiên Diệp mà nàng phủ nhận là không biết bọn họ, hãn cũng không có biện pháp bắt được nàng. Cũng may là bộ dáng của mình làm cho nàng lo lắng tức giận, hiện tại cảm thấy cho dù có bị mắng cũng đáng!

Độc Cô Thiên Diệp thấy bộ dáng của bọn họ, bất đắc dĩ gật gật đầu, xem như gánh lấy Luyện Đan Sư Tông Môn này đi. "Tuy nói như thế, các người cũng không được thông báo với bên ngoài chuyện về Thần Nông Đỉnh. Lúc trước Thần Nông Đỉnh bị Sáng Thế Thần cùng phong ấn, nếu Thần Nông Đỉnh hiện thế, Ngu Hành tự nhiên sẽ biết thần khí khác cũng xuất thế. Không tìm được tình huống của ta, sau đó khẳng định sẽ đến Luyện Đan Sư Tông Môn tìm manh mối, với tính tình ngoan lệ của hãn, mọi người trong Luyện Đan Sư Tông Môn, thậm chí người đã rời khỏi sẽ lâm vào nguy hiểm!"

"Chúng ta hiểu được." Hạ Hầu Thuần đáp.

"Sư phó, người có thể để cho chúng ta trông thấy Thần Nông Đỉnh chân chính là bộ dáng gì được không?" Hạ Hầu Thanh Đế hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, lúc định lấy Thần Nông Đỉnh ra thì bị Hạ Hầu Thuần ngăn cản. "Ở trong này sẽ bị Cùng Kỳ phát hiện, chúng ta đi vào trong mật thất."

Sau đó Hạ Hầu Thuần mang theo Độc Cô Thiên Diệp, Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh đi vào mật thất chỗ đặt cái Thần Nông Đỉnh giả kia. Độc Cô Thiên Diệp nhìn cái Thần Nông Đỉnh giả ở giữa kia, nói: "Cái đó rất giống Thần Nông Đỉnh, nếu như không có hai con thần long kia, không cảm giác được sự liên hệ với nó, ta cũng phải cho rằng nó là thật!"

"Thần Nông Đỉnh giả này cũng là một kiện thần khí, lúc trước sau khi Sáng Thế Thần thu lại Thần Nông Đỉnh, vì không để Tông Môn rối loạn, lặng lẽ tìm người luyện chế. Cho nên trừ các đời Tông chủ, người khác cũng không biết nó là giả." Hạ Hầu Thuần giải thích.

"Sư phó, người nhanh cho chúng ta trông thấy Thần Nông Đỉnh chân chính đi!" Hạ Hầu Thanh Đế thúc giục nói.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ý niệm vừa động, Thần Nông Đỉnh liền xuất hiện ở trong mật thất.

Lúc Thần Nông Đỉnh vừa xuất hiện, Thần Nông Đỉnh giả đang ở giữa lập tức bay sang một bên, Thần Nông Đỉnh vây quanh Độc Cô Thiên Diệp một vòng sau đó rơi xuống dàn tế bằng đá ở giữa. Sau khi Thần Nông Đỉnh đã ổn định, dàn tế xuất động đình một tiếng, ám sào bốn phía bắt đầu xoay tròn quanh Thần Nông Đỉnh vài vòng mới dừng lại, dàn tế lập tức phát ra ánh sáng màu đỏ, làm cho bọn họ nhin không được nhắm hai mắt lại. Chờ tới lúc bọn họ mở mắt ra, toàn bộ mật thất tràn ngập hồng quang, cũng không mãnh liệt như lúc bắt đầu. Bốn phía trên tường đều được in đầy chữ màu đỏ, theo hào quang dao động mà di động.

"Đây là Thần Nông Đình? !" Về mặt ba người Hạ Hầu Thuần kích động nhìn Thần Nông Đình, cảm nhận được hơi thở viển cổ nó phát ra.

Lúc ba người bọn họ kích động cúng bái Thần Nông Đình, Độc Cô Thiên Diệp lại chú ý tới chữ trên tường. Nhìn kỹ một chút, phát hiện đều là những đan phương và dược lý truyền thừa từ Thần Nông Đình này, liền dời lực chú ý qua đó.

"Thùng thùng thùng." Bên trong Thần Nông Đình phát ra tiếng vang, dọa ba đứa nhỏ cúng bái nó hoảng sợ, nhìn nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

Độc Cô Thiên Diệp đi lên, gõ gõ thân đình, nói: "Nếu người không ra ta phóng Viêm!"

Tiểu Đình lăm mồm thò đầu ra khỏi Thần Nông Đình, nói: "Chủ nhân người thật hung dữ! Ta thật vất vả mới tìm được cơ hội đặc ý gõ gõ một chút, người không thể phối hợp với ta một chút được à? !"

"Này, đây là?"

Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Đình đi qua, nói: "Đây là Khí Linh Thần Nông Đình."

"Hả? Khí Linh? !" Hạ Hầu Thuần lập tức thốt ra tiếng, cúi người trước nó, nói: "Hạ Hầu Thuần bái kiến thần linh."

Lần đầu tiên Tiểu Đình được người nịnh hót như vậy, hồ ly lăng lợ Tiểu Cửu kia đều là khi dễ hăn, trong lòng âm thầm cao hứng, trên mặt gật gật đầu, nói: "Các người đứng lên đi. Chữ trong hồng quang là một ít dược lý ẩn chứa trong Thần Nông Đình, chắc hẳn các người đã thất truyền rất nhiều, các người sao chép lại trước đi. Bằng không không còn nữa các người liền khóc đi."

"Cái này có thể duy trì bao lâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, nếu tốc độ chậm còn chưa ghi chép lại xong mà đã biến mất, vậy thật không đáng!

Tiểu Đỉnh lại bay đến không trung xoay tròn vài vòng, nói: "Cho dù ba người bọn họ cùng sao chép lại, khẳng định sao chép lại xong còn dư."

"Vẫn là cần thời gian dài rồi." Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn chữ chỉ chút, đoán rằng bọn họ sao chép xong những cái này thời gian cần ít nhất là khoảng mấy tháng, hiện tại thời gian của nàng rất gấp rút, không có nhiều thời giờ lãng phí như vậy.

"Tiểu chủ sốt ruột chuyện chỗ Kim Linh Châu rơi xuống sao?" Hạ Minh nhìn vẻ lo lắng trên mặt Độc Cô Thiên Diệp, quan tâm hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Lần trước ta giết toàn bộ người Ngụ Hành phái tới, khẳng định hiện tại hắn đã biết đến sự tồn tại của ta. Ta phải tranh thủ thời gian tìm kiếm Kim Linh Châu!"

"Vậy nên làm sao mới tốt đây?" Hạ Hầu Thuần khó xử nhìn nhìn những truyền thừa khó có được này. Vì những truyền thừa này, Luyện Đan Sư Tông Môn đã chờ đợi trăm vạn năm, hiện tại truyền thừa ở ngay trước mặt bọn họ, nếu lại bỏ lỡ cơ hội lần này, bọn họ nhất định hối tiếc cả đời.

Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu được điểm ấy, nhìn nhìn Thần Nông Đỉnh, lại nhìn nhìn chữ in ở trên tường, nói: "Vậy Thần Nông Đỉnh ở tại chỗ này trước đi! Các người sao chép lại trước, lúc chờ ta rời đi lại đến lấy."

Hạ Hầu Thuần có ý nghĩ này, nhưng không thể mở miệng nói ra, hiện tại nghe được Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, cảm kích cúi đầu với nàng, nói: "Đa tạ tiểu chủ ban ân!"

Độc Cô Thiên Diệp tiến lên đỡ Hạ Hầu Thuần dậy, nói: "Đây là chuyện ta nên làm. Luyện Đan Sư Tông Môn là do vị chủ nhân trước của

Thần Nông Đình một tay sáng tạo, tuy rằng thời gian cách rất lâu rồi, nhưng ta cũng không thể để truyền thừa ở trong này mất đi được. Tiểu Đình cũng có sứ mệnh của nó, nó có trách nhiệm làm luyện đan học và dược học phát dương quang đại!"

Tiểu Đình bay đến trên vai Độc Cô Thiên Diệp, gật gật đầu theo lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiem khi nghiêm túc.

"Lúc ta đi Luyện Khí Sư Tông Môn Thần Nông Đình sẽ ở tại chỗ này. Nhưng chỉ có ba người các người biết. Mặt khác, vẫn còn một việc phải làm phiền Tông chủ hỗ trợ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Về mặt Hạ Hầu Thuần nghiêm túc, nói: "Xin tiểu chủ phân phó."

"Có lẽ không lâu sau sẽ có một trận đại chiến, ta nghĩ muốn để người chuẩn bị một chút, luyện chế một lượng lớn đan dược. Chủ yếu là khôi phục linh khí và chữa thương. Mặt khác, nhớ kỹ phải tìm một lý do thật tốt, không thể để chỗ Ngu Hành phát hiện ra manh mối gì." Độc Cô Thiên Diệp dặn dò.

"Thuần hiểu được." Hạ Hầu Thuần đáp. Bọn họ đều là người ở địa vị cao đã lâu, Độc Cô Thiên Diệp vừa nói chuyện như vậy hăn liền biết tầm quan trọng của nó, thật ra không cần nàng nhiều lời, hăn cũng biết phải nói sao cho việc giữ bí mật.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nàng tin tưởng Hạ Hầu Thuần nhất định có thể làm tốt chuyện này. Vỗ vỗ đầu Tiểu Đình, nó từ trên vai nàng bay đến bên cạnh Thần Nông Đình ngồi xuống, nhìn nàng nói: "Chủ nhân, người phải nhanh chóng tới đón ta!"

"Ta sẽ cố gắng hết sức tìm được Kim Linh Châu sớm một chút. Hoặc là chờ bọn họ sao chép xong sau đó lại nói với ta một tiếng, ta rảnh sẽ tới đón." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Sau đó Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế bọn họ đưa Độc Cô Thiên Diệp ra ngoài, theo mật đạo trở về phòng luyện đan thứ nhất. Tới nơi, Hạ Hầu Thuần đưa cho Độc Cô Thiên Diệp vài cái truyền tống trận di động, địa điểm của những truyền tống trận này đều là Luyện Đan Sư Tông Môn, sau này mặc kệ Độc Cô Thiên Diệp ở đâu, đều có thể trở về rất nhanh.

"Chuyện tiểu chủ nói ta sẽ mau chóng phân phó xuống dưới, để cho bọn họ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tốt." Hạ Hầu Thuần nói.

"Như vậy làm phiền Hạ Hầu Tông chủ."

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi truyền tống trận di động, thấy Hạ Hầu Thanh Đế đi mở cửa. Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Giản Ước Chi đang đi tới đi lui ở bên ngoài.

"Các người đi đâu vậy? Rõ ràng ta nhìn thấy đan kiếp cũng đã rơi xuống, thấy người lâu như vậy mà chưa từng đi ra, làm ta vội muốn chết, tại sao phải sợ bọn họ thua không chịu được rồi đem người thế nào!" Thấy Độc Cô Thiên Diệp đi ra, Giản Ước Chi vội vàng đi tới, miệng nói liên hồi.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Không có, chúng ta chỉ ở bên trong nói chuyện một chút thôi, thảo luận phương pháp luyện đan một chút mà thôi. Hiện tại không có việc gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đi trở về."

Giản Ước Chi gật gật đầu, nói: "Vậy chúng ta trở về đi. Người nơi này thấy ta ở chỗ này, một đám đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta, không thích!"

Độc Cô Thiên Diệp biết mặc dù Giản Ước Chi có lúc thoát nhìn rất đơn giản, nhưng lại mẫn cảm thận trọng, hơn nữa tình cảm rất thẳng thắn, thích chính là thích, chán ghét chính là chán ghét, không nghĩ muốn ở lại chỗ này, đó chính là thật sự không nghĩ muốn rồi.

"Vậy hiện tại chúng ta liền đi đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được." Giản Ước Chi vừa định gọi Tiểu Bạch ra, sau đó lại nghĩ mình còn đang ở trên địa bàn của người ta, tôn trọng tối thiểu, hẳn vẫn biết. Ấy náy nhìn về phía Hạ Hầu Thuần, cười cười nói: "Hạ Hầu Tông chủ, chúng ta xin cáo từ trước."

"Giản thiếu tông chủ đến đây cũng không chiêu đãi thật tốt một phen, mong rằng thiếu tông chủ rộng lòng tha thứ." Hạ Hầu Thuần nói, sau đó nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Người thắng Hạ Minh, dựa theo ước định của chúng ta hẳn là phải cử hành một lễ bái sư cho các người, nhưng người còn có việc muốn làm, vậy cũng chỉ có thể chờ lần sau! Ta đưa các người ra ngoài."

Hạ Hầu Thuần cố ý nâng giọng nói của mình cao lên, làm cho mọi người phụ cận đều biết Độc Cô Thiên Diệp là sư phó của Hạ Hầu Thanh Đế. Cho nên trên đường đi ra ngoài, lúc đệ tử Tông Môn hành lễ với Hạ Hầu Thuần đều cố ý liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái.

Mặc dù trận đấu giữa Độc Cô Thiên Diệp và Hạ Minh không công khai, nhưng mọi người trong Tông Môn đều biết trận đấu giữa sư phó mà Hạ Hầu Thanh Đế nhận ở mặt biên thấp kia và Hạ Minh – đại đệ tử của Hạ Hầu Thuần, trước đó nhìn thấy ở trong phòng luyện đan thứ nhất truyền đến ba tiếng đan lôi, mọi người đều chắc chắn là Hạ Minh thắng, không nghĩ tới thế nhưng lại là Độc Cô Thiên Diệp thắng, xem ra sư phó này của Hạ Hầu Thanh Đế vẫn là có bản lĩnh!

Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế tự mình đưa Độc Cô Thiên Diệp bọn họ đến đại môn Tông Môn, Độc Cô Thiên Diệp xoay người nhìn đại môn nguy nga hùng tráng một chút, năm chữ Luyện Đan Sư Tông Môn to đùng bình yên đứng thẳng ở trên đại môn.

Có lẽ không lâu sau nơi này cũng sẽ biến thành một đồng hoang tàn. Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thở dài một hơi, sau khi cáo biệt với Hạ

Hầu Thuần liền cùng Giản Ước Chi ngồi trên lưng Tiểu Bạch của hắn rời khỏi.

"Các người đi chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta đi mật thất sao chép không xong không được đi ra. Ta đi an bài một chút chuyện tiểu chủ nói." Hạ Hầu Thuần phân phó Hạ Hầu Thanh Đế và Hạ Minh.

"Vâng, cha!"

"Vâng, sư phó!"

Hạ Hầu Thuần an bài chuyện luyện đan cho trưởng lão tâm phúc cùng họ, sau đó tuyên bố với bên ngoài là bế quan thời gian ngắn, ba người trở về mật thất bắt đầu sao chép chữ trên tường.

Bên kia, sau khi Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi rời khỏi Luyện Đan Sư Tông Môn liền bay về phía Luyện Khí Sư Tông Môn, sau khi bay được một lúc, Độc Cô Thiên Diệp nhìn vẻ mặt nhớn nhoe của Giản Ước Chi, hỏi: "Người không tham dự thọ yến của Cung thành chủ, sau khi trở về Tông Chủ có mắng người không?"

Giản Ước Chi ngậm cò nhỏ nằm trên người Tiểu Bạch, nghe được lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thật ra quan hệ giữa Cung Sư và chúng ta cũng không tốt, để ta tới tham dự thọ yến chẳng qua cũng chỉ là vì Hạ Hầu Thanh Đế muốn đi mà thôi, Cung Đà Tử không được coi là cái gì. Cha ta sẽ không trách ta! Nhưng người đi Tông Môn..."

Giản Ước Chi còn chưa nói xong, một tiếng kêu mềm mại truyền đến từ phía trước: "Thiếu tông chủ, chúng ta tìm được người rồi, người... tiện nhân này là ai?!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 86: Không Rõ Quan Hệ

Tiện nhân? !

Độc Cô Thiên Diệp cau mày nhìn một đám nữ nhân phía trước ngồi trên lưng phi hành thú đang bay về phía mình, vẻ mặt ác độc trừng mắt nhìn mình, còn có một đám nam nhân đằng sau, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn mình.

Giản Ước Chi nghe được lời nói của nữ tử kia, ngồi dậy, vẻ mặt tức giận nhìn người bay về phía mình, tức giận nói: "Ai ở đâu hồ ngôn loạn ngữ? !" (hồ ngôn loạn ngữ ~ nói bậy, nói xằng)

"Thiếu tông chủ, nữ nhân này là ai? Sao người có thể ở cùng một chỗ với nữ nhân khác? !" Ánh mắt của nữ tử dẫn đầu đề phòng nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Đúng vậy, thiếu tông chủ, đại sư tỷ nói rất đúng. Hiện tại nữ nhân hư hỏng khắp nơi đều có, người đừng bị nàng lừa!" Nữ tử phía sau phụ họa nói. Nàng ghen tị nhìn Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên lưng Tiểu Bạch, ngày thường Tiểu Bạch được thiếu tông chủ rất quý trọng, đều sẽ không để cho sư tỷ muội các nàng ngồi, hiện tại thế nhưng lại để cho một nữ nhân xa lạ ngồi, điều này làm cho trong lòng các nàng dấy lên lòng đố kỵ hừng hực.

Tuy rằng nữ tử khác không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt lại không khác là mấy.

Độc Cô Thiên Diệp buồn cười nhìn các nàng, các nàng cũng không biết nàng là ai, liền kết luận nàng là nữ nhân hư hỏng? Nhìn những khuôn mặt căm phẫn và một đám người xem diễn trò ở phía sau, Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy quyết định mình để Giản Ước Chi mang mình trở về có phải là không chính xác không? Đúng là để hãn mang mình đi vào cũng là biện pháp nhanh nhất tiến vào Luyện Khí Sư Tông Môn.

Giản Ước Chi tức giận dậm chân lên người Tiểu Bạch một cái, tức giận nói: "Thiên Diệp là muội muội mà ta nhận, các người nói ai là người xấu?"

Muội muội? !

Lúc này mọi người lại càng kinh ngạc, nữ tử không ghen tị nữa, nam tử cũng không tiếp tục vui sướng khi người gặp họa nữa. Tuy rằng bọn họ thích xem bộ dáng của đám nữ nhân ngu ngốc kia vì Giản Ước Chi tranh giành nhau, đương nhiên bọn họ sẽ không thừa nhận chính mình cũng là ghen tị thân phận địa vị thiếu tông chủ, muốn xem chuyện cười của hãn mà thôi. Nhưng hiện tại rõ ràng không phải tình huống như vậy, thiếu tông chủ này nhận một muội muội, vẫn là thân phận không rõ, đối với Luyện Khí Sư Tông Môn mà nói, đây không phải là một chuyện nhỏ!

Yên lặng trong thời gian ngắn, giọng nói của đại sư tỷ kia trở nên nghiêm túc: "Thiếu tông chủ, chuyện người nhận muội muội là chuyện lớn nên trở về thương lượng với sư phó một chút, đây không phải là chuyện của một mình người!"

Dường như Giản Ước Chi đặc biệt không thích đại sư tỷ này, liếc nàng một cái, nói: "Ta thích nhận liền nhận, mắc mớ gì đến người khác? Còn nữa, không phải để các người không cần tìm ta sao, sao các người đến đây rồi hả?"

Đối với thái độ của Giản Ước Chi đại sư tỷ cũng thành thói quen, nói: "Thiếu tông chủ hình như đã quên, sau khi chúng ta khởi hành, chúng ta tìm người một đoạn thời gian, sau đó lại đi tới yến hội của Cung Đà Tử, biết người tới Luyện Đan Sư Tông Môn, liền đi tìm đến đây. Người là người thừa kế của Luyện Khí Sư Tông Môn chúng ta, an toàn của người quan trọng như thế, sao người có thể lén lút chạy trốn một mình? Nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Sư huynh đệ phía sau cũng tiến tới, chỉ là bọn họ không có khí phách như đại sư tỷ dám dạy bảo Giản Ước Chi, chỉ gật đầu phụ họa.

"Thiếu tông chủ, trước khi người đi ra ngoài, Tông chủ từng đặc biệt dặn dò chúng ta phải bảo vệ thật tốt an toàn của người, nếu người xảy ra chuyện gì, chúng ta trở về nên ăn nói như thế nào với lão nhân gia ngài đây?" Một người tóc bóng loáng bất mãn nhìn Giản Ước Chi.

Những người khác nghe được người này nói, đều rung mình một cái. Trước khi đi ra ngoài Tông chủ từng dặn dò bọn họ, nhất định phải bảo vệ tốt thiếu tông chủ, nếu xảy ra chuyện gì, với tính cách tàn bạo của Tông chủ, chắc chắn bọn họ sẽ hài cốt không còn!

Giản Ước Chi liếc nhìn bọn họ một cái, nói: "Không phải ta vẫn rất tốt sao? Được rồi, hiện tại ta và muội muội ta phải đi về Luyện Khí Sư Tông Môn, các người đừng cản đường ta nữa! Nhanh chóng tản ra, bằng không Tiểu Bạch sắp bão nổi rồi!"

Bình thường Tiểu Bạch thoát nhìn tính cách rất ôn hòa, nhưng một khi nó bão nổi, lực phá hoại kia không phải là người bình thường có thể ngăn cản.

Lần trước là có một sư muội cậy vào mình là tiểu đồ đệ Thập Trưởng lão thương yêu nhất, thiên phú rất cao, ngay cả môn chủ đều rất coi trọng nàng, cho nàng rất nhiều tài nguyên tu luyện, làm nàng nhất thời phong

quang vô hạn, nghĩ thân phận địa vị của mình mới xứng với thiếu tông chủ nhất, liền hay đi quần quít Giản Ước Chi. Một ngày kia lúc Giản Ước Chi đang chơi đùa Tiểu Bạch thì chạy tới tìm hắc, để hắc bồi mình đi luyện khí, bị mỏ sắc nhọn của Tiểu Bạch mổ đứt kinh mạch. Đối với một Luyện khí sư mà nói chuyện này là trọng thương, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến việc luyện khí sau này, sư muội vẫn luôn xuôi gió xuôi nước lần đầu tiên nhận lấy đả kích như vậy, tức đến váng đầu, nghĩ muốn đi thu thập Tiểu Bạch, lại bị nó cắn đứt toàn bộ tay phải. Vốn kinh mạch nàng bị thương còn có thể chữa khỏi, nhưng không có tay phải, cả cuộc đời nàng liền bị tàn phế!

Thập Trưởng lão đi tìm Giản Phong Hành lý luận, lại bị Giản Phong Hành mắng một trận. Tiểu Bạch là linh thú thống trị giả ban cho Giản Ước Chi, người bình thường có thể chọc được sao? !

Sự kiện kia cuối cùng là Tiểu Bạch bình yên vô sự, mà sư muội thiên phú vô cùng tốt kia lại bởi vì tay phải tàn phế, từ đó về sau không thể tiếp tục luyện khí được nữa, thành một phế nhân.

Trải qua sự kiện kia, bọn họ đều biết địa vị của Tiểu Bạch ở Luyện Khí Sư Tông Môn, linh thú Thiên Tôn đại nhân ban cho ai dám chọc? !

Cho nên nghe được Giản Ước Chi nói Tiểu Bạch sắp bão nổi, bọn họ nhanh chóng tránh sang một bên. Nếu chọc tới nó, xui xẻo chỉ có chính mình, cuối cùng còn phải cầm điếu mà ăn hoàng liên, có khổ mà không nói được!

Giản Ước Chi hừ hừ hai tiếng, vỗ vỗ lưng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hướng về những người đó thét dài một tiếng, vỗ vỗ cánh tiếp tục bay về phía trước. Hai cánh mang theo gió thổi bay người ở hai ra thật xa.

Lúc bay ngang qua các nàng, Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ cười đắc ý, các nàng tức giận đến mức thiếu chút nữa cắn răng bạc của mình.

Hiện tại không thể dạy dỗ các nàng, làm các nàng tức giận cũng tốt!

Nhìn bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi ngày càng xa, các sư tử sư muội Luyện Khí Sư Tông Môn tức giận muốn chết. Nhất là dáng vẻ tươi cười lúc Độc Cô Thiên Diệp trước khi rời đi, làm cho các nàng muốn phát điên.

"Tiện nhân này, chờ trở về Tông Môn, xem ta thu thập nàng thế nào!" Đại sư tử tàn nhẫn nói.

"Đại sư tử, chúng ta nhất định phải sửa trị tiểu tiện nhân này thật khổ mới được, để nàng biết người ở bên cạnh thiếu tông chủ không phải muốn ở lại liền có thể ở lại!" Nữ tử bên cạnh đi lên nói.

"Tông Môn chúng ta há là nàng muốn tiến vào liền có thể tiến vào?" Một nữ tử khác nói.

"Hừ! Mặc kệ nàng có thể tiến vào Tông Môn hay không, kết cục đều là giống nhau! Chúng ta cũng trở về đi, không thể cách thiếu tông chủ quá xa, bằng không hẳn xảy ra chuyện chúng ta cũng không biết." Đại sư tử nói, mang theo sư đệ sư muội đuổi theo tuyến đường của Giản Ước Chi.

Nếu Độc Cô Thiên Diệp thành sư tử muội của các nàng, các nàng đối phó với nàng còn có thể sẽ giữ lại một cái mạng, nếu nàng không thể tiến vào Luyện Khí Sư Tông Môn, vậy kết cục của nàng, ở trong mắt các nàng liền chỉ có một —— chết!

Nhưng đối với chuyện Độc Cô Thiên Diệp tiến vào Luyện Khí Sư Tông Môn trừ Giản Ước Chi ra thì những người khác đều cảm thấy đó là không có khả năng, cho nên ánh mắt bọn họ nhìn Độc Cô Thiên Diệp đều là ánh mắt nhìn người chết.

Nhưng mặc dù biết kết cục Độc Cô Thiên Diệp chỉ có một, thấy thái độ của Giản Ước Chi đối với Độc Cô Thiên Diệp, các nàng vẫn bị tức không nhẹ, hận không thể lập tức liền giết nàng, bầm thây vạn đoạn!

"Sư tử đừng nóng giận, nữ nhân này cũng không phải là người có thân phận gì, Tông chủ sẽ không để nàng tiến vào Tông Môn. Đến lúc đó chúng ta muốn đối phó nàng thế nào còn không phải do chúng ta định đoạt sao? Hiện tại thiếu tông chủ bảo vệ nàng như vậy, nếu sư tử đi lên gây sự với nàng, thiếu tông chủ sẽ trách sư tử!" Thấy đại sư tử tức giận đến mức muốn trực tiếp đi lên giáo huấn Độc Cô Thiên Diệp, người phía sau nhanh chóng kéo nàng lại, khuyên nhủ.

Đại sư tử Đinh Như nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nàng nói có đạo lý, đành phải áp chế cơn tức trong lòng mình xuống. Chỉ là hai mắt oán độc kia vẫn chưa từng rời khỏi bọn họ!

Bởi vì Độc Cô Thiên Diệp đang vội, Giản Ước Chi liền để Tiểu Bạch đẩy hành trình nhanh hơn không ít, thời gian trở về ít đi một nửa so với thời gian hẳn đi ra ngoài. Sau khi đến Luyện Khí Sư Tông Môn, Giản Ước Chi liền dẫn Độc Cô Thiên Diệp tới viện của Giản Phong Hành. Những sư huynh muội này đều vây quanh ở bên ngoài viện, chờ xem Độc Cô Thiên Diệp bị Giản Phong Hành đuổi ra ngoài.

Không chỉ những người đi theo Giản Ước Chi ra ngoài đến đây, người ở trong Tông Môn nghe nói chuyện này đều nhao nhao tới xem náo nhiệt. Tất cả mọi người đều cho rằng Độc Cô Thiên Diệp không vào được Luyện Khí Sư Tông Môn, tưởng tượng sau khi nàng bị đuổi ra ngoài các nàng phải đối phó nàng thế nào, lại không nghĩ rằng đi vào không đến một giờ, Độc Cô Thiên Diệp liền vào Tông Môn, còn thành tiểu sư muội nhỏ nhất của bọn họ? !

"Cái gì? !" Sau khi Giản Ước Chi truyền đạt ý tứ của Giản Phong Hành, Đinh Như không dám tin thốt ra tiếng. "Thiếu tông chủ, người nói sai đúng không? Sao sư phó có thể để nàng tiến vào Tông Môn chứ?"

Giản Ước Chi liếc nhìn Đinh Như một cái, nói: "Nếu người không tin, có thể đi hỏi cha ta một chút!" Nói xong hắn liền dẫn Độc Cô Thiên Diệp

rời khỏi, đi được vài bước chợt dừng lại, nói: "Cha ta còn nói, tuy rằng hãn không nhận Thiên Diệp làm con gái nuôi, nhưng là ta nhận nàng làm muội muội vẫn là có thể. Cho nên các người không có việc gì không cho phép đến quấy rầy Thiên Diệp!"

"Người..." Đinh Như bị lời nói của Giản Ước Chi làm cho tức giận đến mức cả người đều xù lông, lúc nàng biết được Giản Ước Chi an bài Độc Cô Thiên Diệp ở viện ngay bên cạnh hãn, tức giận đến mức trực tiếp xông vào phòng Giản Phong Hành.

"Sư phó, sao người để tiện nhân kia tiến vào Tông Môn? !" Đinh Như đẩy cửa ra liền nhìn thấy Giản Phong Hành đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Giản Phong Hành và Giản Ước Chi có sáu phần tương tự, nhưng hai mắt Giản Ước Chi lớn mà trong suốt, hai mắt Giản Phong Hành nhỏ mà âm ngoan. Hãn mở mắt trừng Đinh Như tự tiện xông vào, không vui nói: "Tiến vào cũng không gõ cửa, sao không biết nặng nhẹ như vậy hả? !"

Đinh Như bị Giản Phong Hành trừng, cơn tức nhất thời nhỏ đi không ít, ánh mắt ủy khuất nhìn Giản Phong Hành, bộ dáng lã chã chực khóc làm cho ánh mắt của Giản Phong Hành nhu hòa đi một chút. Hãn vẫy tay gọi Đinh Như, kêu nàng đi qua.

Đinh Như lắc mông đi tới bên người Giản Phong Hành, hãn ôm lấy thân thể của nàng, hai tay dờ tới cái mông mượt mà của nàng hung hăng nhéo một cái, cảm giác no đủ kia làm cho cơn tức trong lòng hãn tiêu tan không ít, giọng nói cũng dịu dàng hơn: "Người không biết nặng nhẹ chạy vào như vậy, nếu gặp phải người không hiểu chuyện, vậy thì không phải bị mắng đơn giản như vậy, có lẽ cái mạng này cũng mất, lúc đó đừng trách sư phó vô tình!"

Đình Như bị sức lực néo của Giản Phong Hành làm tê rần, hít vào một hơi, nghĩ muốn rời khỏi Giản Phong Hành lại không có can đảm, đành phải giống như ngày thường vùi thân thể của mình vào trong lòng hắn, làm nũng nói: "Đồ nhi biết sư phó lo nghĩ cho đồ nhi. Đồ nhi biết sai rồi, lần sau sẽ không tái phạm nữa."

Giản phong hành nhìn biểu tình bị đau lại ấn nhẫn của Đình Như, trong mắt nhanh chóng nhiễm lên dục vọng nóng rực, một bàn tay di chuyển từ phía dưới lên trên, dọc theo đường cong của nàng đi lên phía trên, cách y phục cầm lấy cái mềm mại nhô ra, nhìn nó biến dạng ở trong tay mình, thế này mới vừa lòng hỏi: "Nói đi, chuyện gì?"

"Sư phó, người có thể đuổi tiện nhân kia ra ngoài không?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 87: Tông Chủ Biến Thái

Áp chế sợ hãi trong lòng mình, Đinh Như nói ra mục đích mình tới nơi này.

"Vì sao?" Giản Phong Hành vừa lưu lại dấu vết trên người Đinh Như, vừa không chút để ý hỏi.

"A!" Đinh Như bị đau kêu lên, thấy Giản Phong Hành không vui nhú mày, khẩn trương nói: "Sư phó, người ta chỉ là nghĩ thiếu tông chủ còn trẻ, sợ hấn bị tiện nhân kia lừa gạt người! Người nghĩ đi, thiếu tông chủ mới ra ngoài có một thời gian ngắn như vậy mà đã bị tiện nhân kia dễ xoay tròn, chứng minh nàng tuyệt đối không phải là người đơn giản, nếu ở lại trong Tông Môn, nếu nàng làm ra chuyện gì có lỗi với Tông Môn, đến lúc đó hối hận đã muộn rồi."

"Người thật sự là nghĩ như vậy sao?" Giản Phong Hành khiêu khích nàng, không có một chút cảm thấy nào đây là đồ đệ của mình.

Đinh Như cười tươi, nói khéo: "Đương nhiên!"

Giản Phong Hành đánh một cái thật mạnh trên người nàng, nói: "Đừng tưởng rằng ta không biết người nghĩ muốn gì! Ước Chi không phải là người người có thể nghĩ muốn, người vẫn nên ngoan ngoãn làm người của ta đi! Hiện tại bởi sư phó thoải mái một chút trước đã." Nói xong Giản Phong Hành liền cười hết ý phục của nàng.

Đinh Như nhìn bộ dáng gấp gáp của Giản Phong Hành, ghê tởm nói không ra lời, nhưng ở mặt ngoài cũng không thể thể hiện ra. Từ vài năm trước lúc nàng bị Giản Phong Hành cưỡng ép tàn nhẫn giữ lấy, nàng liên tục xuyên bị hắn dùng các loại phương pháp ngược đãi, nàng càng thống khổ, hắn lại càng hưng phấn, ngược đãi càng tăng thì cũng càng hăng hái. Mỗi lần sau khi ngược đãi thân thể của nàng xong hắn lại sẽ cho nàng được chữa thương vô cùng tốt, với lại sẽ cho nàng càng nhiều quyền lợi. Nàng tham lam quyền lợi hắn cho, lại sợ hãi hắn ngược đãi thân thể của mình, cho nên cố gắng hết sức tránh đơn độc ở cùng với hắn. Hôm nay nàng thật sự là bị Độc Cô Thiên Diệp làm tức đến váng đầu, mới có thể không nghĩ tới hậu quả mà chạy vào.

"Nhưng sư phó, tiểu tiện nhân kia..." Đinh Như còn muốn nói tiếp, bị Giản Phong Hành hung hăng đánh một cái, câu nói kế tiếp đã nằm im ở trong lòng.

"Hừ ——" Dục hỏa trong mắt Giản Phong Hành đã sắp thiêu đốt hết lý trí của hắn, hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt trên bờ môi nàng, nói: "Mấy năm nay khoảng cách giữa Ước Chi và ta càng ngày càng xa, hiện tại thật vất vả hắn mới cầu ta một lần, sao ta có thể không đáp ứng chứ? Hơn nữa thiên phú của hắn không phải là các người có thể bằng được, sau này nhất định có thể phụ trợ ta. Những chuyện mờ ám người làm trước kia ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng nàng, hiện tại các người không thể động, biết chưa?"

Giọng điệu của Giản Phong Hành từ yêu mị đến âm ngoan, làm Đinh Như sợ tới mức không dám nói gì nữa, ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng. Thế này Giản Phong Hành mới cao hứng trở lại, hôn mặt nàng một cái, tay vuốt nhẹ lưng bóng loáng của nàng, nói: "Vây đồ nhi ngoan, chúng ta bắt đầu đi!"

Nói xong hắn lập tức ném nàng về phía cái giường bên kia, mặc kệ nàng bị ném ngã đầu váng mắt hoa, đi tới bên giường, lấy một roi da màu đen ra, quất về phía người trên giường. Nhìn roi lưu lại trên thân thể mềm

mại của nàng những dấu vết màu hồng nhạt hoặc màu tím sậm, hần hừng phần ném roi đi, lấy một bộ dây xích tự mình luyện chế ra, kéo hai tay nàng ra sau lưng, hai chân cũng kéo ra sau, tay chân của nàng liền bị dây xích khóa lại ở một chỗ, thân thể không thể không nghiêng về phía trước.

Giản Phong Hành vừa khóa nàng, vừa nói: "Đồ nhi ngoan, ta sẽ cho người cực kỳ thoải mái ..."

Nghe được lời nói tràn đầy dự vọng của Giản Phong Hành, con người của Đinh Như co rụt lại, sợ tới mức xê dịch về phía sau. Mỗi lần chỉ cần hần nói như vậy, hần sẽ thay đổi cách thức để hành hạ mình, mỗi một lần đều làm cho nàng thống khổ!

Giản Phong Hành nhìn thấy phản ứng của Đinh Như, gõ mạnh ở dây xích trên chân nàng một cái, theo một tiếng ken két, Đinh Như cảm giác được xương cốt của mình bị gõ đứt ra, đau đớn kịch liệt làm cho nàng muốn kêu lên, lại bị Giản Phong Hành giành trước một bước, dùng quần lót nàng ném ở một bên lấp miệng nàng lại, nàng chỉ có thể phát ra từng trận tiếng kêu rên.

"Ta cho người trốn, cho người trốn!" Giản Phong Hành tiếp tục dùng xích chân cột tay chân của nàng lại, miệng cứ nhắc mãi. Nhìn thấy trên tuyết đồn của nàng bị mình nhéo ra dấu vết, còn có vết máu vừa mới bị roi quất ra, hần cảm thấy máu toàn thân đều lưu động rất nhanh. Hần thả hai chân của nàng ra, cột hai tay vào đầu giường, sau đó lấy ra hai sợi dây xích cột hai chân của nàng vào cuối giường, cả người thành một chữ "Nhân" (人), lấy ra lọ mật bôi lung tung trên người nàng một lần, sau đó lui về cuối giường, tiện tay ném lọ mật đi, nhìn Đinh Như bởi vì hành động của mình mà lộ ra vô hạn sợ hãi, lấy ra một cái lồng sắt nhỏ được che đậy bằng miếng vải đen, kéo miếng vải đen lên, lộ ra một đám ong mật màu đen chi chít bên trong!

Lúc Đinh Như nhìn thấy đám ong mật màu đen thì gần như là muốn ngất xỉu, nghĩ đến mình bị boi mật đường hai lần, lại càng không ngừng chảy nước mắt, lắc đầu, nói: "Sư phó, sư phó, không cần! Sư phó, van cầu người, không cần!"

Giản Phong Hành tà mị cười, nói: "Hiện tại người nói không cần, lập tức sẽ nói muốn thôi! Đồ nhi ngoan, hưởng thụ một chút thịnh yến sư phó chuẩn bị cho người thật tốt! Người cũng đừng giãy dụa nữa, bằng không lát nữa người bị chích nhiều là không tốt đâu."

Hắn nói xong mở lồng sắt ra, ong mật màu đen đông nghìn nghịt liền bay về phía ngọn nguồn của hương vị mật đường. Những con ong mật màu đen này đều là vừa mới ra sinh không lâu, không có linh trí, chỉ có thể theo bản năng tiến về phía có hương vị nguyên thủy.

Đinh Như nhìn đàn ong mật màu đen bay về phía nàng, tay chân lại càng không ngừng vịn vịn, muốn thoát khỏi trói buộc, lại tổn công vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng nó bay đến trên người mình.

Theo như lời nói của Giản Phong Hành, sau khi ong mật màu đen đậu lên, nàng liền không dám lộn xộn, tuy rằng những con ong mật màu đen này không có linh trí, nhưng vẫn có độc tính rất lớn như cũ, nếu bị chích, nàng thật không biết làm sao để đi ra ngoài gặp người! Chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng nó nhúc nhích trên người mình, hai cánh đập đập nhẹ vuốt mình, làm cho thân thể sợ hãi của nàng càng thêm mất cảm, không lâu sau hai mắt của nàng cũng bắt đầu nhắm lên dục vọng. Đôi mắt quyến rũ nhìn Giản Phong Hành, miệng phát ra giọng nói thống khổ: "Sư phó, sư phó, ta không chịu được nữa! Sư phó, cầu xin người..."

"Cầu xin ta cái gì?" Giản Phong Hành mạnh mẽ kiềm chế, hỏi.

"Sư phó, cầu xin người, ta muốn!" Đinh Như bị tra tấn không chịu được nữa, rốt cục vẫn là nói ra ham muốn trong lòng.

Giản Phong Hành bị bộ dáng này của Đinh Như kích thích không chịu được, một đạo linh lực đánh qua, quét hết tất cả ong mật màu đen rớt xuống chân giường, bản thân cũng kích động, làm y phục trên người nát bét, bản thân xông đến mạnh mẽ.

Bình thường viện của Giản Phong Hành không cho người khác tới gần, không có sự cho phép của hắn, người tới gần giết không tha! Cho nên Đinh Như vào phòng Giản Phong Hành cả một ngày, những người khác cũng không biết.

Đến trời tối, Đinh Như mới run rẩy đi từ trong viện Giản Phong Hành ra. Tuy rằng trước khi đi ra đã uống thuốc rồi, nhưng xương cốt chân phải của nàng bị gãy, đau đớn trên người còn chưa biến mất, làm cho nàng gần như là đứng không vững.

Đón ánh trăng, nàng ngửa đầu nén nước mắt lại, hai mắt phát ra cừu hận ăn mòn trong xương. Đều là lỗi của tiểu tiện nhân kia! Nếu không phải nàng ta, nàng sẽ không sẽ bị sự ghen tị làm cho vầng đầu, sẽ không sẽ không nghĩ tới hậu quả mà chạy đi tìm Giản Phong Hành, sẽ không nhận lấy ngược đãi cả một ngày! Nhất là lúc hắn rời khỏi thân thể của nàng còn nói không được động vào tiện nhân kia! Trong lòng nàng rất hận!

Đinh Như chậm rãi đi vào viện của mình, trong viện của nàng nha hoàn Đinh Lệ lo lắng đi tới đi lui ở trong sân. Nghe được tiếng cửa mở ngoài sân, nàng quay đầu nhìn thấy dưới ánh trăng có người đang di chuyển, kêu một tiếng "Tiểu thư!" Bước nhanh chạy tới đỡ nàng, đỡ nàng về phòng của mình.

Đinh Như vốn cũng là tiểu thư của một đại gia tộc, bởi vì có thiên phú luyện khí, vào Luyện Khí Sư Tông Môn, đã bái Giản Phong Hành làm sư phó. Đinh Lệ là nha hoàn đi cùng nàng, từ nhỏ lớn lên cùng nàng, hầu hạ nàng. Trên danh nghĩa các nàng là chủ tớ, tình cảm lại giống như tỷ muội.

Đình Lị đỡ Đình Như nằm xuống giường, nhìn thấy những vết thương ghê người trên da thịt lộ ra bên ngoài, cẩn thận nói: "Tiểu thư, có phải người lại bị Tông chủ hãm..."

Đình Như không trả lời, nhưng hai mắt toát ra cừu hận và thống khổ nói cho Đình Lị đáp án.

Đình Lị đau lòng nhìn Đình Như, ra ngoài bưng một thùng nước vào, điều hòa nước ấm điều xong, đỡ Đình Như đi tắm rửa. Sau khi tắm xong lấy thuốc mỡ ra thoa thực bôi thuốc cho Đình Như. Chuyện của Đình Như và Giản Phong Hành, nàng vẫn luôn biết, mỗi lần bằng lòng, Đình Như đều mang theo thương tích khắp người trở về, nàng liền biết tiểu thư lại bị...

"Tiểu thư, người biết rõ Tông chủ đối với người... Sao người còn chạy đi tìm hãm? !" Đình Lị vừa bôi thuốc vừa nói.

Nói đến đây Đình Như đã bị tức giận đến nổ phổi, hai tay nắm thành quả đấm, hai mắt lộ ra ánh sáng cừu hận, nói chuyện hôm nay mình gặp được với Đình Lị: "Tiện nhân kia, ta nhất định phải băm thây nàng vạn đoạn!"

"Nhưng không phải là Tông chủ không cho phép người đối phó nàng sao? Hơn nữa hãm cũng biết trước kia những người đó đều là chúng ta làm, chúng ta lại nói như vậy, e rằng sẽ bị Tông chủ trách phạt! Ngược lại Tiểu Lỵ không sao cả, nếu tới lúc đó liên lụy đến tiểu thư, vậy thì phiền phức rồi." Đình Lị nói.

"Nếu như nàng bị người khác giết, vậy thì không có một chút quan hệ gì tới chúng ta rồi!" Đình Như nói, "Mượn đao giết người, hoặc là làm cho Giản Phong Hành và Giản Ước Chi không thể không tự tay giết nàng, như vậy mới vui sướng! Đối với phụ tử không bằng cầm thú kia, ta nhất định phải làm cho bọn họ hối hận!"

"Vậy tiểu thư, chúng ta nên làm thế nào?" Đinh Lệ hỏi, "Thế nào mới có thể làm cho Tông chủ và thiếu tông chủ đều không bảo vệ được nàng, không thể không tự tay giết nàng?"

Hai mắt Đinh Như hai mắt nhìn thẳng vào màn trên đỉnh đầu, cả đầu đều là khuôn mặt của Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ thế nào mới có thể để nàng chết không có chỗ chôn! Nhưng lại phải là tên cầm thú Giản Phong Hành kia tự mình động thủ, Giản Ước Chi ở một bên tận mắt nhìn nàng chết đi! Chỉ có như vậy, nàng mới có thể nuốt xuống nỗi nhục hôm nay phải chịu được, bằng không ngay cả chết nàng cũng không thể nhắm mắt!

Sau khi Đinh Lệ bôi thuốc mỡ xong, kéo mềm tơ tằm nhẹ nhàng đắp trên người Đinh Như, ngồi trên ghế bên giường ghế thượng nhìn người đang trầm tư suy nghĩ.

Thế nào mới có thể làm cho phụ tử Giản Phong Hành cũng không thể bảo vệ nàng chứ? Đinh Như suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng đều bị chính mình phủ định, nàng nhắm mắt lại, trong đầu lướt qua tất cả địa phương trong Tông Môn. Đột nhiên nàng mở hai mắt ra, nói: "Tiểu Lệ, ta biết làm sao rồi!"

"Tiểu thư, người nghĩ ra biện pháp rồi hả?" Đinh Lệ nghiêng người qua, có thể lại càng nghe rõ lời nói của Đinh Như.

Đinh Như quay đầu sang nhìn Tiểu Lệ, gần từng tiếng nói: "Tông, Môn, Cấm, Địa!"

"Tông môn cấm địa! ! !" Đinh Lệ nhìn Đinh Như, kinh ngạc trừng lớn hai mắt!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 88: Tông Môn Cấm Địa

Đinh Lị ngây ngốc ngồi lại trên ghế, nói: "Tiểu thư, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần Tông Môn cấm địa, lợi dụng Tông Môn cấm địa được không? Có thể tự chuốc lấy họa không chứ?"

Đinh Như trừng mắt nhìn Đinh Lị một cái, nói: "Chính là vì không cho phép bất luận kẻ nào tới gần cấm địa, nếu tiện nhân kia lại vẫn đi vào, đến lúc đó ai cũng không bảo đảm cho nàng được! Ác ma Giản Phong Hành kia không phải nói là không thể động vào nàng sao? Ta sẽ để hăn tự mình động thủ giết nàng! Đến lúc đó xem hăn ăn nói thế nào với Giản Ước Chi! Toàn thân bị thương của ta, đều nhận lấy khuất nhục, Giản Phong Hành bọn họ nhất định phải vì thế trả giá thật nhiều!"

"Tiểu thư, nếu không thì chúng ta rời khỏi Tông Môn về nhà ở đi!" Đinh Lị nhớ tới mỗi lần tiểu thư bị tra tấn thành người không ra người, trong lòng liền khó chịu giùm nàng.

Rõ ràng là bảo bối của gia tộc, lại gặp phải sư phó Giản Phong Hành cầm thú này, bất chấp luân lý sư trò biến nàng thành nữ nhân của hăn, nhưng tính cách lại quá biến thái, thích ngược đãi, thích từ trong thống khổ của người khác đạt được thỏa mãn!

"Không!" Đinh Như nghe Đinh Lị nói, kiên quyết phủ định, "Ta muốn làm Tông chủ phu nhân Tông Môn, ta muốn làm thê tử của Ước Chi. Trừ ta

ra, ai cũng không thể trở thành thê tử của hân! Nếu ai dám tới gần hân, ta sẽ giết nàng! Ước Chi là của ta, là của một mình ta! Trừ ta ra, còn ai có thể xứng đôi với hân? ! Ta không thể bỏ đi như vậy được!"

Đinh Như càng nói càng kích động, đến phần sau lại trở nên có chút điên cuồng, thân thể cũng bắt đầu run rẩy. Đinh Lị bị bộ dáng của nàng dọa sợ, đi lên trấn an nàng, nói: "Được rồi, chúng ta không quay về! Tiểu thư, chúng ta không quay về!"

Đinh Như cầm tay Đinh Lị, nói: "Người nói đi, có phải chỉ có ta mới có thể xứng đôi với Ước Chi không, có phải không?"

Đinh Lị bị Đinh Như cầm chặt nên đau, nhưng không giãy tay ra, nàng biết tiểu thư lại rơi vào ma chướng, hiện tại không hề có lý trí, chỉ có theo nàng, mới có thể làm cho nàng an tĩnh lại.

"Đúng vậy, tiểu thư xinh đẹp như vậy, thiên phú lại cao, trừ người ra, không có ai có thể xứng đôi với thiếu tông chủ!" Đinh Lị đáp, nhìn Đinh Như thu tay lại, cười ha ha. Nàng lấy một viên đan dược ra, đút cho Đinh Như uống, nói: "Tiểu thư, người phải nghỉ ngơi thật tốt, như vậy mới có thể càng xinh đẹp hơn, thiếu tông chủ mới có thể càng thích người hơn nữa! Uống viên đan dược này đi, buổi sáng ngày mai thức dậy là tốt rồi!"

Đinh Như làm theo lời Đinh Lị nói, uống viên đan dược, sau đó từ từ lâm vào ngủ say. Đinh Lị chờ nàng ngủ say, rồi thu dọn phòng, nhìn y phục rách nát còn mang theo nhiều vết máu loang lổ trên mặt đất, nàng đánh ra một đạo linh lực đốt chúng nó thành tro tàn.

"Giản Phong Hành, Giản Ước Chi, Luyện Khí Sư Tông Môn..." Đinh Lị nhìn ngọn lửa, lầm bầm nói. Nếu Đinh Như tỉnh dậy lúc đó, nhất định sẽ phát hiện ra trong hai mắt của nàng còn có cừu hận khác.

Sáng sớm hôm sau, Luyện Khí Sư Tông Môn, viện hướng Tây Nam, Độc Cô Thiên Diệp nhìn một đám nữ nhân xuất hiện trong viện của mình,

nhàn nhả uống trà. Không nói lời nào, cũng không tiếp đón các nàng.

Một lát sau, rốt cuộc các sư tử này cũng có người không im lặng được nữa, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thật đúng là không giáo dưỡng gì, thấy các sư tử đến, cũng không biết chào hỏi một chút, quả nhiên là đến từ mặt biên thấp, không tố chất!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người nói chuyện, là một nữ tử mặt em bé mặc váy dài bằng lụa mỏng màu hồng nhạt. Vốn là hình tượng đáng yêu lại bị sự ghen tị trong hai mắt nàng phá hủy.

Nàng đặt ly trà trong tay xuống, nói: "Ngày hôm qua thiếu tông chủ an bài ta ở chỗ này, cũng không nói hôm nay sẽ có người đến thăm ta, lại càng không nói lúc trời chưa sáng sẽ có người đến viện của ta, dùng phương pháp đánh võ sân gọi ta thức dậy. Hắn nói với ta, các sư tử trong tông môn đều hòa ái dễ gần, nghĩ ta mới tiến vào, nhất định sẽ chiêu cố ta. Ta cũng tin vào lời nói của thiếu tông chủ, nhất thời không liên hệ được các sư tử hòa ái dễ gần mà hắn nói tới các người, thật là xin lỗi!"

Những người đó nghe được lời nói châm chọc của nàng, người da mặt mỏng một chút thì hơi ngượng ngùng, nhưng lại càng vui sướng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Thật vậy chẳng, thiếu tông chủ thật sự là nói như vậy sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nhìn một đám người trong nháy mắt biến thành háo sắc, khẳng định nói: "Hắn chính là nói với ta như vậy! Hắn còn nói, các sư tử trong Tông Môn ai cũng xinh đẹp như hoa, người đẹp tâm càng đẹp hơn, thực lực luyện khí cũng mạnh, muốn ta nhìn các người mà học tập thật tốt!" Nói xong nàng lại nhìn nhìn sân nhỏ bị phá hư gần như không còn là sân, cau mày, nói: "Nhưng, buổi sáng hôm nay lúc ta tỉnh dậy chợt nghe được tiếng ùng ùng trong viện, chỉnh đốn xong đi ra liền nhìn thấy sân của ta bị biến thành cái dạng này, không biết là ai làm. Aiz... chẳng lẽ thiếu tông chủ vẫn còn lừa ta sao?"

Các sư tử này nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Độc Cô Thiên Diệp, cười nói: "Nhất định là ai đó không cẩn thận vấp phải, mới có thể biến thành như vậy. Người phải nên tin lời thiếu tông chủ nói!"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Ta cũng hiểu được. Nhìn các sư tử đều dịu dàng động lòng người, ai sẽ làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy, đúng không?"

"Đúng. Ánh mắt của tiểu sư muội thật tinh tường!"

"Chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của các nàng, trong lòng không nhịn được mắt trợn trắng, nghĩ tới chuyện Kim Linh Châu, thật sự không có tâm tư ứng phó với những người đần độn này, đột nhiên kêu to một tiếng: "Chao ôi!"

"Làm sao vậy, tiểu sư muội?"

Vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp khó xử nhìn các nàng, nói: "Ngày hôm qua lúc thiếu tông chủ rời đi có nói buổi sáng hôm nay sẽ tới tìm ta, hiện tại hẳn là sắp tới rồi. Nếu hẳn đến đây, nhìn thấy thân của ta thành cái dạng này, lại nhìn thấy các người ở đây, chỉ sợ..."

Những người đó vừa nghe lát nữa Giản Ước Chi sẽ tới đây, đều kích động đứng lên, sau khi nghe Độc Cô Thiên Diệp nói xong, sự nhiệt tình của các nàng đều bị dập tắt. Tuy rằng các nàng rất muốn nhìn thấy Giản Ước Chi, nhưng nghĩ tới, nếu như bị Giản Ước Chi biết các nàng phá hủy thân của Độc Cô Thiên Diệp, lấy việc hãm đối xử tốt với Độc Cô Thiên Diệp, vậy hậu quả không phải là các nàng có thể chịu được. Nghĩ vậy, các nàng giật mình một cái, đều nói chính mình còn có chuyện, lần lượt rời khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn các nàng rời đi, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, chưa tới một phút, trong thân của mình lại an tĩnh lại. Đám ngu ngốc

này, lúc đi cũng không phát hiện ra Độc Cô Thiên Diệp từ đầu tới cuối đều chưa từng để cho các nàng ngồi!

"Diễm Nhất." Độc Cô Thiên Diệp đối với không trung gọi một tiếng, bóng dáng Diễm Nhất liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Nữ chủ tử, có phân phó gì?" Diễm Nhất hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói.

Vì thuận tiện, một phần của Diễm Tự Quân được phân tán ra đi tìm hiểu tin tức, một phần thì ở bên người Độc Cô Thiên Diệp. Người của Tử Tiêu, công phu ẩn thân đều là hạng nhất, nàng liền không thu bọn họ vào trong Luyện Yêu Hồ.

"Diễm Nhất, người đi tra giúp ta một chút, hôm nay những người này là ai xúi giục qua đây, sau đó phái hai người chú ý chặt chẽ hành động của nàng." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ." Diễm Nhất vừa nói xong lại ẩn thân.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi uống xong trà trong chén, sau đó mới bắt đầu đi thu dọn sân. Còn chưa thu dọn xong, Diễm Nhất đã điều tra sự tình xong.

"Đình Lị, nha hoàn của Đình Như? Vì sao nàng phải làm vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì Đình Như? Hay là vì cái gì khác?" Độc Cô Thiên Diệp cầm cây chổi đứng trong sân, nhạy bén cảm giác được nguyên nhân Đình Lị nhắm vào mình không đơn giản. Nàng suy tư một hồi, nói: "Người phái người đi thăm dò người tên Đình Lị này một chút, mặt khác lại chú ý tới động tĩnh bên chỗ Đình Như một chút."

Không trung truyền đến một trận dao động, sau đó yên ổn trở lại, Độc Cô Thiên Diệp cầm cây chổi tiếp tục quét dọn sân, quét vài thứ kia lại cùng

một chỗ, sau đó đánh ra một đạo linh lực hỏa thuộc tính, đốt hết tất cả vài thứ kia.

Đến lúc Giản Ước Chi đi vào sân của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy trong viện không có gì hết, chỉ còn vài cái chân bàn nhưng lại không có hết. Độc Cô Thiên Diệp đang thu dọn ở trong phòng.

"Thiên Diệp, đây là có chuyện gì?" Giản Ước Chi đi vào bên trong, chỉ vào khoảng sân trống rỗng, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi, nói: "Không có gì. Như vậy nhìn cũng dễ chịu."

Giản Ước Chi vừa thấy cái dạng này liền biết sau khi hăn rời đi khẳng định có người đến tìm Độc Cô Thiên Diệp gây phiền toái. Thấy Độc Cô Thiên Diệp không muốn nói, hăn cũng không hỏi, đi tới ngồi xuống trên ghế, nói: "Ta giúp người tra được Sa Hồng Phi là ở Đường nào rồi."

Luyện Khí Sư Tông Môn gồm một Tông chủ, mười người trưởng lão, một người trưởng lão phụ trách một Đường.

Độc Cô Thiên Diệp dừng lại công việc trong tay, đi tới ngồi xuống bên cạnh Giản Ước Chi, nói: "Đường nào?"

"Thập." Vẻ mặt Giản Ước Chi áy náy nói ra.

Đệ Thập Đường, bởi vì nguyên nhân lúc trước do tiểu sư muội kia, Thập trưởng lão ý kiến rất lớn với Giản Ước Chi. Hăn muốn đi thám thính tin tức gì đó còn khó khăn hơn nhiều đi tới Đường khác.

Độc Cô Thiên Diệp cũng hiểu được, nàng nghĩ nghĩ hỏi: "Người có thể phân ta đến Đệ Thập Đường được không? Người đã không tiện, ta đây tự mình đi. Cũng miễn cho người tiếp xúc với Thập trưởng lão, gây ra chuyện khiến mình không vui."

"Phân người đi Đệ Thập Đường không thành vấn đề. Nhưng mọi người trong Tông Môn đều biết người đi cùng ta vào đây, khẳng định lão gia hỏa kia cũng biết. Người đi Đệ Thập Đường, ta sợ hã sẽ làm khó dễ người." Giản Ước Chi lo lắng nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Người yên tâm đi, ta không có việc gì."

Cuối cùng Giản Ước Chi cũng đồng ý, đi tìm Giản Phong Hành, phân Độc Cô Thiên Diệp đến Đệ Thập Đường. Vì thế Độc Cô Thiên Diệp ở trong viện này một đêm liền chuyển tới khu ở của Đệ Thập Đường.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp đi trình diện, Giản Ước Chi không đi cùng với nàng, Giản Phong Hành phái thị vệ của mình tới mang nàng đi qua. Một đường đi vào phía sau Tông Môn, đi được tương đối thì đến một địa phương rất hẻo lánh, người nọ mang nàng đến cuối một ngọn núi rồi rẽ, đến trước thạch động.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn bốn phía, phát hiện ra một chỗ phía dưới vách núi đen, cuộc sống nơi này thế nhưng lại chính là lấy sơn động để ở, mặc kệ nam nữ, đều là ở thạch động!

Thị vệ canh giữ ở cửa động đi vào bấm báo một chút, đi ra đón hai người Độc Cô Thiên Diệp vào.

Độc Cô Thiên Diệp vào sơn động, nhìn thấy bên trong giường đá có một nữ nhân yêu diễm đang ngồi, đang nhìn chăm chăm mình không chớp mắt, hai mắt như rắn, nhìn chòng chọc làm cho người ta sợ hãi.

"Bái kiến Thập trưởng lão!" Thị vệ hành lễ với Thập trưởng lão, nói: "Đây là Độc Cô Thiên Diệp, được phân đến Đệ Thập Đường, Phong Tông chủ lệnh ta dẫn nàng qua đây. Tông chủ còn chờ thuộc hạ trở về phục mệnh, thuộc hạ cáo từ."

Thị vệ kia nói xong liền xoay người rời đi, nhìn ra được địa vị của hân có vẻ cao, ít nhất không thể kém hơn các trưởng lão chỗ nào cả. Từ đầu tới đuôi Thập trưởng lão cũng không nói một câu nào.

Thập Cơ thấy Giản Phong Hành phái người này đến liền hiểu được ý tứ của hân, hân đang nói cho nàng biết là không thể giết Độc Cô Thiên Diệp, còn cái khác thì tùy tiện nàng!

"Người chính là Độc Cô Thiên Diệp? Là muội muội Giản Ước Chi nhận ở bên ngoài?" Thập Cơ mở miệng hỏi. Nàng không chỉ có bề ngoài yêu diễm, ngay cả giọng nói cũng cực kỳ êm tai, một người như vậy rất khó nghĩ nàng là một Luyện Khí Sư!

Độc Cô Thiên Diệp hành lễ với Thập Cơ, nói: "Hồi Thập trưởng lão, chính là Thiên Diệp."

Thập Cơ chuyển động, nằm nghiêng trên giường đá, nói: "Vì sao người muốn tới Đệ Thập Đường của ta?"

"Bởi vì thiếu tông chủ nói là do ta dựa vào quan hệ để vào, đến Đệ Thập Đường, cách trung tâm Tông Môn xa một chút, muốn cho ta khiêm tốn một chút. Hơn nữa Thập trưởng lão dẫn dắt Đệ Thập Đường là người có kỹ thuật luyện khí là cao nhất, muốn để ta ở chỗ này có thể học thêm được nhiều kiến thức và tài nghệ." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Thập Cơ cười cười, nói: "Người lại vẫn có thể nói ra. Người biết ân oán giữa ta và Giản Ước Chi mà còn dám đến Đệ Thập Đường của ta, thật là có dũng khí! Người cũng biết Đệ Thập Đường của ta trừ luyện khí ra, còn có nhiệm vụ gì sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, trả lời nói: "Thiếu tông chủ nói, Tông Môn có một cấm địa, do Đệ Thập Đường canh giữ."

"Xem ra người tới nơi này lại có thể hiểu rõ như vậy. Người đã biết, vậy người đi canh giữ đại môn cấm địa đi." Thập Cơ nói xong hướng ra phía ngoài gọi một tiếng, thủ vệ tiến vào, nàng để hân mang Độc Cô Thiên Diệp đi xuống.

"Giản Ước Chi, người nói xem, ta nên đối phó với muội muội người thế nào đây?" Sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời đi, Thập Cơ lẩm bẩm.

Thủ vệ dẫn Độc Cô Thiên Diệp đi tới trước một thạch động, giao nàng cho người bên trong đi ra ngoài.

"Ta là Thạch Cô Cô, tất cả của người liên do ta phụ trách. Phía sau cùng chỗ này có một thạch thất tốt nhất chính là của người. Mặt khác từ ngày mai trở đi, người liên thay thế đội người tuần tra đi dò xét canh giữ cấm địa. Chờ người có thời gian lại đến học tập luyện khí. Ngoài ra người phải chú ý, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào cấm địa, một khi có người đi vào, trừ hân sẽ mất mạng ra, người cũng sẽ mất mạng! Biết chưa?"

"Đã biết." Độc Cô Thiên Diệp hồi đáp, nhìn Thạch Cô Cô phát tay, theo hướng nàng vừa mới chỉ đi về phía gian thạch thất cuối cùng kia.

Tuy rằng nàng biết bởi vì quan hệ giữa Giản Ước Chi và Đệ Thập Đường, nàng sẽ không có được đãi ngộ tốt gì, nhưng nhìn thấy gian kia chỉ có thể chứa được một chiếc giường đá, trên tường lại đầy mạng nhện, còn nữa ngay cả thạch thất cũng không có cửa, nàng cảm thấy mình vẫn là xem nhẹ cừu hận của Thập Cơ đối với Giản Ước Chi. Cũng may là nàng cũng không phải thật sự muốn tới nơi này học luyện khí, bằng không thì để nàng đi tuần tra đại môn cấm địa, chính là nàng đến chết cũng không có ngày gốc đầu dậy!

Nàng thu dọn thạch thất một chút, quét dọn sạch sẽ toàn bộ mạng nhện và tro bụi, trải trên giường đá một cái nệm thật dày, sau đó đi tìm hai tấm ván gỗ làm cửa, trước khi trời tối dù thế nào cũng phải thu dọn cho xong.

Sau khi thu dọn toàn bộ xong, Độc Cô Thiên Diệp nằm trên giường, nhìn tảng đá trên đỉnh đầu suy nghĩ. Mỗi ngày mình phải đi tuần tra cấm địa, phải làm sao mới có thể biết được tin tức của Sa Hồng Phi đây? Đệ Thập Đường đề phòng nàng như thế, nàng làm sao mới có thể lấy được tin tức hữu dụng? Hơn nữa hiện tại đang ở dưới mắt của Ngu Hành, bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ bị hắn phát hiện, nghe nói hắn có tứ đại mãnh thú thượng cổ, mỗi một con đều rất lợi hại. Hiện tại nếu không phải là Tử Tiêu giúp nàng chuyển đi tầm mắt của Ngu Hành thì phỏng chừng hắn đã sớm phát hiện ra mình rồi. Cho nên tìm được Kim Linh Châu và Hắc Âm Linh Châu đã là lửa sém lông mày! (lửa sém lông mày ~ vô cùng cấp bách, ví với những việc cấp bách trước mắt)

Nghĩ đến Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp lộ ra nụ cười ngọt ngào, làm cho Diễm Tự Quân ẩn nấp ở bốn phía đều cảm giác được hạnh phúc trong mắt nàng. Nàng sờ sờ vòng tay tử ngọc trên tay, thản nhiên gọi "Tiêu...", sau đó ngủ say.

Cửu Thiên Huyền Giới, vừa mới tiễn Hắc Tử đi, Tử Tiêu đột nhiên cảm giác vòng tay trên tay nóng lên, biết chắc chắn là nàng nhớ mình, một nhọc liên tục mấy ngày, hắn cảm thấy mỗi một cũng trở thành hư không, trên khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Tiểu Diệp Nhi..."

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thạch Cô Cô liền đến gõ cửa động của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đã chỉnh đốn ngay ngắn, nói: "Hiện tại đi theo ta, đi báo danh đội tuần tra."

Độc Cô Thiên Diệp đi theo Thạch Cô Cô, tiếp tục đi về phía sau núi, bay qua mấy đỉnh núi, đi tới trước một viện thì dừng lại. Ở Luyện Khí Sư Tông Môn không cho phép phi hành, lúc bọn họ tới nơi, mặt trời đã mọc lên rồi.

Thạch Cô Cô giao Độc Cô Thiên Diệp vào trong tay đội trưởng tuần tra, nói một câu: "Đây là muội muội mà thiếu tông chủ nhận ở bên ngoài, gọi là Độc Cô Thiên Diệp, phân đến Đệ Thập Đường chúng ta, Thập trưởng lão nói để nàng đến ở chỗ này của người trước, học hỏi kinh nghiệm."

Đội trưởng tuần tra hiểu rõ ý tứ của Thạch Cô Cô, sau khi tiễn nàng đi rồi nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Vừa lúc Tiểu Lâm Tử phải đi thay ca, người đi cùng hắn đi, sau này người ở cùng một tiểu đội với hắn."

Lúc này có một nam tử dáng người khôi ngô mặt mũi thật thà phúc hậu từ trong phòng đi ra, đội trưởng tuần tra gọi hắn qua, nói: "Tiểu Lâm Tử, đây là Độc Cô Thiên Diệp, sau này nàng ở cùng một tiểu đội với người. Nàng là người mới, người phải dẫn dắt nàng thật tốt. Biết chưa?"

Tiểu Lâm Tử cười nói: "Đã biết, lão đại! Ha ha, ta có người cộng tác rồi! Thiên Diệp đúng không, hiện tại đúng lúc ta phải đi, người đi cùng với ta đi."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, đi cùng với Tiểu Lâm Tử. Trước kia Tiểu Lâm Tử đều là tuần tra một mình, hơn nữa một lần chính là mấy ngày, không ai nói chuyện với hắn, hiện tại có Độc Cô Thiên Diệp, hắn giống như nói rất nhiều, lại vẫn là nói liên tục. Tuy rằng có chút buồn bực, nhưng cũng để nàng đạt được không ít tin tức.

Đi gần một giờ, hai người tới đại môn cấm địa. Nơi này cực kỳ trống trải, bốn phía đều là đất bằng, ở giữa có một ngọn núi nổi lên, nếu như có người tới gần nơi này, rất dễ dàng bị phát hiện ra.

Cấm địa của Luyện Khí Sư Tông Môn rất khác với cấm địa ở địa phương khác, người khác đều là cố gắng hết sức để khiêm tốn không dễ bị trông thấy, nơi này không chỉ có không khiêm tốn, ngược lại còn làm một

tấm bia đá thật lớn, phía trên viết hai chữ cấm địa thật to. Sau đó là tường vây kéo dài vươn về hai bên, cao vút lên mây, vây xung quanh cấm địa.

"Đây chính là chỗ chúng ta phải tuần tra, thật ra mỗi ngày cũng không có nhiều việc, chính là đi tuần tra một vòng dọc theo tường vây này. Phải biết tự tiện xông vào cấm địa là chết, cho nên bình thường nơi này cũng không có người đến. Hơn nữa bởi vì địa thế chung quanh trống trải, không có chỗ để ẩn núp, có người đến cũng không có chỗ ẩn thân, cho nên thỉnh thoảng chúng ta cũng có thể lén lút làm biếng gì gì đó." Tiểu Lâm Tử giảng giải cho Độc Cô Thiên Diệp.

Sau đó Tiểu Lâm Tử lấy một cái còi ra thổi một cái, chỉ chốc lát sau có hai người đi tới, quen thuộc chào hỏi với Tiểu Lâm Tử, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, đùa giỡn nói: "Tiểu Lâm Tử, người thật sự là không ít diễm phúc, sau này tuần tra còn có mỹ nữ đi cùng người. Người cần phải chú ý một chút, đừng tuần tra đến trên giường luôn đó! Ha ha ha!"

Sắc mặt Độc Cô Thiên Diệp lạnh lùng, nhìn bọn họ liền muốn nổi giận, Tiểu Lâm Tử lập tức đứng ngăn trở ở phía trước nàng, nói với hai người: "Nàng chính là muội muội mà thiếu tông chủ nhận, các người nói như vậy cần thận bị thiếu tông chủ biết, đến lúc đó các người hối hận cũng không kịp! Được rồi, chúng ta tới thay ca cho các người, các người mau trở về nghỉ ngơi đi."

Hai người kia vừa nghe Tiểu Lâm Tử nói như vậy, hậm hực nhún nhún vai, rời khỏi cấm địa.

Tiểu Lâm Tử xoay người nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Bọn họ chính là cái dạng này, người đừng để ý."

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Vì sao bọn họ là hai người tuần tra, người chỉ có một mình?"

Tiểu Lâm Tử khờ khạo sờ sờ đầu, nói: "Trước kia ta cũng là hai người, sau đó người cộng tác của ta đi rồi, bọn họ lại không ai nguyện ý ở cùng một tổ với ta, vì thế cũng chỉ có một mình ta."

"Người cộng tác trước kia đâu?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ban đầu người cộng tác với ta là Sa Hồng Phi, sau đó lại nghe nói hãn phản bội Tông Môn, chạy trốn, lúc tìm trở về chỉ có một thi thể mà thôi. Người cộng tác thứ hai đến đây không lâu bởi vì sai lầm mà xông vào cấm địa, bị xử tử rồi. Người cộng tác thứ ba đi tuần tra với ta một năm, sau đó lại chết oan chết uổng. Vì thế mọi người đều cảm thấy ta là người không rõ ràng, không ai nguyện ý ở cùng với ta." Tiểu Lâm Tử nói, trong lời nói khó nén được sự cô đơn lạnh lẽo và bất đắc dĩ.

Độc Cô Thiên Diệp nghe được cái tên Sa Hồng Phi, ánh mắt chột lóe, nói: "Thật ra cái tên Sa Hồng Phi ta từng nghe thiếu tông chủ nhắc tới, nói mấy trăm năm trước hãn là thiên tài khó có được. Hãn cũng từng đi tuần tra cấm địa sao?"

Tiểu Lâm Tử và Độc Cô Thiên Diệp đi tuần tra dọc theo tường vây cấm địa, Tiểu Lâm Tử nói về chuyện lúc mình vừa mới đến đội tuần tra: "Khi đó ta vừa mới đến Tông Môn, bởi vì không hiểu quy củ, không có phân ưu đãi cho người, bị phân đến Đệ Thập Đường, lại bởi vì thiên phú cũng không xuất chúng, bị phân đến đội tuần tra. Ở lại chính là mấy trăm năm.

Còn nhớ lúc ta đến chính là cùng một tổ với Sa Hồng Phi, thiên phú của hãn hơn người, có phải sẽ lọt vào sự ghen tị hãm hại của người khác không, lần đó chính là vì hãn canh giữ thần khí mà bị trộm, phạt hãn tới nơi này tuần tra mười năm. Lúc ta đến hãn đã ở lại chỗ này sáu năm, bốn năm sau là ta và hãn cùng nhau.

Con người của Sa Hồng Phi vô cùng hảo, cũng không bởi vì thiên phú của mình tốt, cấp bậc luyện khí cao cũng không khinh thường người mới như ta. Ngược lại lúc chúng ta đi tuần tra lại giảng giải cho ta không ít kiến thức luyện khí. Tuy là thời gian chúng ta ở cùng nhau chỉ có bốn năm, nhưng với ta mà nói hẳn lại vừa là sư phó vừa là bạn. Sau đó thời gian hẳn bị xử phạt đã hết, liền trở lại trong Đường. Sau đó lại nghe nói hẳn phản bội sư môn, mang theo bảo vật Tông Môn đào tẩu. Sau nữa, chính là nghe nói tìm được hẳn về, nhưng chỉ là một thi thể lạnh như băng.

Đến bây giờ ta còn nhớ rõ lời lúc hẳn rời khỏi đội tuần tra từng nói với ta, 'Nếu không thì an phận tuần tra, đừng có bất cứ lòng hiếu kỳ nào, nếu không liền nhanh chóng rời khỏi đội tuần tra, thậm chí là rời khỏi Tông Môn. Có như vậy, mới có thể sống càng lâu...'

Lúc ấy ta không hiểu rõ ý tứ của hẳn, sau đó lại thấy một vài người trong đội tuần tra mất tích một cách khó hiểu, hoặc là bởi vì một vài tội danh mà bắt đi, ta liền biết, ở lại trong đội tuần tra này cũng không tốt. Ta cũng từng nghĩ tới rời khỏi đây, nhưng Tông Môn này là tiến vào dễ mà đi ra ngoài thì khó, vì thế ta chỉ có thể nhớ kỹ lời lúc trước hẳn nói với ta, an phận tuần tra tường vây bên ngoài này, chưa bao giờ suy nghĩ bên trong là cái gì, cứ như vậy, ngược lại ta là người ở lại đội tuần tra lâu nhất ..."

Độc Cô Thiên Diệp đi tuần tra cùng Tiểu Lâm Tử, nghe hẳn nói chuyện của mình. Nàng không nghĩ tới vừa đến nơi đây liền nghe được tin tức của Sa Hồng Phi, tuy rằng không biết tin tức này có hữu dụng thế nào không, nhưng lại làm cho nàng nhạy cảm nhận ra được một ít quan trọng gì đó.

Vì không để Tiểu Lâm Tử đề phòng, Độc Cô Thiên Diệp cũng không cố ý hỏi đến chuyện của Sa Hồng Phi nữa, chỉ thỉnh thoảng dẫn dắt một chút, Tiểu Lâm Tử liền nói một chút chuyện bí mật cho nàng biết.

Trừ chuyện Sa Hồng Phi ra, Độc Cô Thiên Diệp còn nắm được tin tức khác mà hần nói. Nhưng tin tức có vẻ lộn xộn, nàng cần phải sắp xếp lại những tin tức đó thật tốt một chút.

Có lẽ trước kia Tiểu Lâm Tử có vẻ thành thật, cho nên thời gian hần tuần tra là dài nhất, trước sau cộng lại tới cả nửa tháng. Cũng may là phụ cận cấm địa có một phòng nghỉ ngơi dành cho đội tuần tra, Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Lâm Tử có thể đổi ca nhau để nghỉ ngơi.

"Trước kia lúc không người, một mình ta phải không ngủ không nghỉ đi tuần tra hơn mười ngày." Tiểu Lâm Tử cười nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn hần, lại nhìn nhìn cấm địa, nói: "Người nghỉ ngơi ở chỗ này đi, ta đi tuần tra trước. Chờ người nghỉ ngơi xong rồi lại đến thay ta."

Tiểu Lâm Tử gật đầu đồng ý, Độc Cô Thiên Diệp liền đi tuần tra một mình. Chỉ có mình nàng đi tuần tra trên đường, tường cao cách trở, nàng nhìn không thấy cảnh tượng bên trong, không biết bên trong là bộ dáng gì nữa. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, bên trong có đáp án nàng muốn. Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc nàng có thể đi vào.

Không lâu sau, Tiểu Lâm Tử liền đến thay Độc Cô Thiên Diệp. Nhìn thấy tốc độ của Tiểu Lâm Tử nhanh như vậy, Độc Cô Thiên Diệp hỏi: "Sao ngươi không nghỉ ngơi nhiều một chút?"

Tiểu Lâm Tử cười ngây ngô, nói: "Ta đã quen rồi, nghỉ ngơi hay không nghỉ ngơi thì đều giống nhau. Người mới đến, chắc chắn không quen, với lại nữ hài tử vốn là nên được chiếu cố hơn."

Thấy Tiểu Lâm Tử nói như thế, Độc Cô Thiên Diệp cũng không trì hoãn nữa, trở về nhà gỗ nhỏ nghỉ ngơi, sau đó hai người lại trao đổi. Đến lúc hai người không mệt thì đi tuần tra cùng nhau, nói chuyện phiếm giết thời gian.

Qua vài ngày, có người tới thay ca với hai người bọn họ, bọn họ liền đi trở về. Trở về lúc báo danh cho đội tuần tra, nàng mới biết được người trong đội tuần tra nhất định phải ở lại trong đội, bất cứ lúc nào cũng đội lệnh. Mà trong toàn bộ lâu chỉ có một nữ nhân là nàng!

Mọi người bị phân đến đội tuần tra không phải là thứ gì tốt, mọi người ở lại chỗ này lâu như vậy, rất ít khi nhìn thấy nữ nhân, hiện tại thật vất vả mới có một nữ nhân đến đây, trong đội giống như nổ tung, không ít người ân cần, rình coi, để ý đùa giỡn, làm cho Độc Cô Thiên Diệp phiền không chịu được. Cuối cùng Giản Ước Chi lại đây mắng bọn họ một trận xong thì mới yên tĩnh được một chút, nhưng vẫn có rất nhiều người không e ngại hấn, tiếp tục quấy rầy Độc Cô Thiên Diệp.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần là người đùa giỡn Độc Cô Thiên Diệp, trên người đều sẽ xuất hiện bệnh trạng khác nhau, nếu không phải toàn thân ngứa ngáy không ngừng, nếu không thì chính là lở loét chảy mủ, ghê tởm không thôi. Bọn họ hoài nghi là Độc Cô Thiên Diệp làm, nhưng không có chứng cứ rõ ràng, bọn họ cũng không thể làm Độc Cô Thiên Diệp thế nào, dù sao nàng là muội muội mà thiếu tông chủ nhận.

Thời gian thoáng một cái liền qua mấy tháng, Độc Cô Thiên Diệp hiểu rõ tất cả địa phương xung quanh cấm địa, đội tuần tra cũng không có ai dám đến quấy rầy nàng, lúc nàng và Tiểu Lâm Tử trực, hai người bọn họ đi tuần tra cùng nhau, lúc không trực thì nghỉ ngơi tu luyện. Vào ban đêm sẽ lặng lẽ đi ra ngoài, đi điều tra những địa phương khác trong Đệ Thập Đường, nhưng không thu hoạch gì.

Hôm nay lúc Độc Cô Thiên Diệp đang ở trong phòng nghiên cứu phương pháp luyện khí, Tiểu Lâm Tử xông vào, vội vàng nói: "Thiên Diệp, theo ta ra ngoài, mau lên."

Độc Cô Thiên Diệp gấp sách lại, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiểu Lâm Tử kéo nàng chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa giải thích:
"Thiên Tôn đại nhân tới, tất cả người trong đội tuần tra phải đi tới trước
cấm địa đợi lệnh!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 89: Chân Tướng Năm Đó

Ngu Hành tới?

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cả kinh, nghĩ tới có biện pháp nào có thể né tránh được Ngu Hành không, nếu không thì nàng sợ bị Ngu Hành phát hiện ra. Nhưng lúc nàng còn chưa kịp suy nghĩ thì đã bị Tiểu Lâm Tử kéo đi ra ngoài, chỉ kịp tay ra hiệu với trong phòng, để Diễm Nhất bọn họ ở lại chỗ này. Nếu bọn họ đi theo nàng ra ngoài, khẳng định sẽ bị Ngu Hành phát hiện. Nếu một mình nàng, nàng còn có thể tùy cơ ứng biến.

"Tiểu Lâm Tử, sao Thiên Tôn đại nhân lại tới đây vậy? Chúng ta đi làm cái gì à?" Độc Cô Thiên Diệp bị lôi kéo chạy về phía trước, hỏi Tiểu Lâm Tử.

"Thường cách một đoạn thời gian Thiên Tôn đại nhân sẽ đến cấm địa một lần, mỗi lần đến thì mọi người trong đội tuần tra chúng ta phải đi điều tra phụ cận cấm địa một lần trước, nếu để người khác nhân cơ hội này mà trộn lẫn vào, hoặc là để Thiên Tôn đại nhân phát hiện có người xâm nhập vào cấm địa, tất cả mọi người trong đội tuần tra chúng ta đều xong rồi! Thiên Diệp, trước tiên chúng ta đừng nói nữa, chạy nhanh đi." Tiểu Lâm Tử nói xong, lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu chạy như điên.

Đến lúc Độc Cô Thiên Diệp và Tiểu Lâm Tử đi vào cấm địa, mọi người trong đội tuần tra không sai biệt lắm đều đã đến đông đủ, đội trưởng

tuần tra hung hăng trừng mắt nhìn hai người một cái, nói: "Thiên Tôn đại nhân đã tới rất nhiều lần, quy củ này ta cũng không cần nói nữa rồi. Hiện tại ta an bài cho mỗi người khu vực phụ trách. Người, đi khu ngũ phía Đông. Người, đi khu tứ phía Đông. Người, ..." Đội trưởng phân cho mỗi người một khu vực, sau khi đã phân chia xong xuôi cho tất cả mọi người liền phất phất tay, làm cho mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Độc Cô Thiên Diệp bị an bài ở khu vực cách cửa cấm địa cửa cũng không phải quá xa, nàng đi theo mọi người cùng đi về phía khu vực mà mình phụ trách, đang lo lắng cách cửa vào cấm địa gần quá có thể bị Ngu Hành phát hiện ra không, chợt nghe thấy một nam tử bên cạnh đang oán hận mình bị phân tới chỗ quá xa.

"Nhị Lăng, có vẻ người thực bất mãn về khu vực mình phụ trách?" Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên cạnh người kia, nói. Nàng vừa mới nghe được hình như là hân bị phái đến khu vực xa nhất.

Nhị Lăng nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Lần này ta không có cơ hội gì rồi, chỗ người phụ trách cũng không tệ lắm, người phải nắm chắc cơ hội!"

"Cơ hội? Cơ hội gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Nhị Lăng nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp mới đến mấy tháng, không hiểu rõ tình huống nơi này, hảo tâm nhắc nhở: "Thiên Tôn đại nhân đã tới đây nhiều lần, mỗi lần lúc hân đến đều lựa chọn một nhóm người từ trong đội tuần tra chúng ta. Vị trí kia của người cách Thiên Tôn đại nhân tương đối gần, người phải biểu hiện thật tốt, nếu được Thiên Tôn đại nhân phát hiện ra thì sau này có thể lên như điều gặp gió."

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta chỉ nghĩ muốn ở trong Tông Môn học tập kỹ thuật luyện khí thật tốt, đối với cái khác ta cũng không có ý nghĩ

gì. Nếu ta được Thiên Tôn đại nhân nhìn trúng, ta còn không muốn đi đâu!"

"Thật sự?" Nhị Lăng vui sướng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tỷ lệ khu vực kia của người được lựa chọn rất lớn! Bởi vì nghe nói đúng lúc là ở chỗ con đường kia của người. Lần trước chính là chỗ người kia được lựa chọn!"

"Thật vậy sao?" Độc Cô Thiên Diệp biểu hiện ra biểu tình kinh ngạc thích hợp, sau đó thở dài, nói: "Không biết được lựa chọn thì có thể nói không đi được không."

Nhị Lăng ngây ngốc nhìn Độc Cô Thiên Diệp, đột nhiên con người chuyển động, nói: "Đương nhiên không thể! Được lựa chọn thì nhất định phải đi, bằng không sẽ làm cho Thiên Tôn mất hứng, chết không toàn mạng! Nếu người thật sự không muốn được lựa chọn, ừm, như vậy đi, xem trên việc chúng ta sinh hoạt cùng nhau lâu như vậy, ta và người đổi đi, người đi chỗ ta, ta ở chỗ người, như vậy người liền không cần lo lắng được tuyển chọn phải không?"

Độc Cô Thiên Diệp giả vờ do dự một chút, nói: "Như vậy có thể chứ? Nếu bị đội trưởng biết, có xử phạt chúng ta không?"

"Việc này không sao đâu, trước kia cũng có người đổi vị trí. Đội trưởng biết cũng không nói cái gì." Nhị Lăng nói, "Nếu xảy ra vấn đề, ta gánh chịu thay người, thế nào?"

"Thật sự?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Nhị Lăng vỗ vỗ ngực, nói: "Đương nhiên! Ai cho người là nữ nhân duy nhất trong đội chúng ta chứ, chúng ta không chiều cổ người thì chiều cổ ai, đúng không?"

Độc Cô Thiên Diệp lại nghĩ nghĩ, lúc đến khu vực mình phụ trách, nói: "Vậy được rồi, vậy người ở tại chỗ này đi, ta đi chỗ người, người ở chỗ

nào?"

Trong mắt Nhị Lăng hiện lên ý cười thực hiện được, chỉ vào phía sau núi, nói: "Chỗ ta ở tốt phía sau, phía sau núi."

"Ngạch, xa vậy!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nhị Lăng sợ Độc Cô Thiên Diệp đổi ý, nói: "Không có xa đâu, người cũng đã đáp ứng đổi với ta, người sẽ không muốn đổi ý chứ? !" Nói xong hắn còn nhìn nhìn những người khác, ý tứ là người khác đều thấy, người không thể đổi ý!

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi, người ở chỗ này, ta đi chỗ người. Nếu xảy ra chuyện gì, người cần phải chịu trách nhiệm thay ta đó!"

"Nhất định nhất định!" Nhị Lăng cười nói, "Người mau đi đi, nơi đó hơi xa, không nhanh một chút thì sẽ không kịp!"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, cùng những người khác tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Lâm Tử đi đến, nói: "Vị trí của người tốt như vậy, vì sao lại đổi với người khác? Người ở chỗ đó có lẽ sẽ có cơ hội rời khỏi nơi này!"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Cơ hội như vậy ta cũng không muốn." Sau đó nàng tới gần Tiểu Lâm Tử, nói: "Ta nghe nói tính tình của Thiên Tôn đại nhân kia rất táo bạo, gần vua như gần cọp! Nếu ta được tuyển chọn rời đi, lại không làm tốt, chết như thế nào ta cũng không biết!"

Tiểu Lâm Tử nghĩ nghĩ, cũng hiểu được là có chuyện như vậy. Tuy rằng hắn luôn ở trong đội tuần tra, nhưng lúc trở về đội vẫn nghe nói không ít loại chuyện tình, so với cái mạng nhỏ của mình, tiền đồ gì gì đó sẽ không còn quan trọng vậy nữa! Khu vực hắn phụ trách ở ngay bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, rất nhanh liền đi tới, hắn nói với Độc Cô Thiên Diệp một câu:

"Hết thầy cẩn thận!" Nhìn Độc Cô Thiên Diệp một mình đi về phía sau núi, lắc đầu thở dài.

Rõ ràng là cô nương nhỏ như vậy, thế nhưng lại nghĩ nhìn thấu đáo thế sự như vậy, chắc hẳn trước kia cũng từng chịu khổ.

Độc Cô Thiên Diệp tạm biệt Tiểu Lâm Tử, không nói chuyện với những người khác nữa, bước nhanh về phía sau núi. Nàng sợ đi chậm, Ngu Hành đã tới rồi. Lúc nàng vừa mới qua chỗ rẽ, Giản Phong Hành và Giản Ước Chi mang theo một đám người xuất hiện rồi.

Giản Ước Chi nhìn nhìn đại môn cấm địa, không nhìn thấy bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp, tiếp theo hướng bốn phía nhìn nhìn, cũng không có. Chắc hẳn lại bị người khi dễ, an bài nàng đến chỗ xa nhất rồi.

Nhưng hẳn biết Độc Cô Thiên Diệp không thích trường hợp như vậy, an bài như vậy có lẽ có cùng một ít tâm ý với hẳn, vì thế thu tâm tư của mình lại, an phận đứng phía sau Giản Phong Hành.

Đình Như đứng ở phía sau, vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của Giản Ước Chi. Thấy hẳn vừa tới liền tìm kiếm Độc Cô Thiên Diệp khắp nơi, nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Sau khi thương thế của nàng lành vốn muốn giết chết Độc Cô Thiên Diệp, nhưng tạm thời bị phái ra ngoài, hai ngày trước mới trở về. Nàng để cho Đình Lệ xúi giục người trong đội tuần tra đi làm phiền Độc Cô Thiên Diệp, thậm chí là tìm cơ hội cưỡng bạo nàng. Nàng đồng ý chỉ cần ai hãm hại được Độc Cô Thiên Diệp, nàng liền mang người đó ra khỏi đội tuần tra. Nhưng đám phế vật kia, chẳng những không thành công, ngược lại còn bị biến thành không phải sinh bệnh thì là trúng độc.

"Đồ vô dụng!" Đình Như nhìn người trong đội tuần tra đứng thẳng tắp ở trạm nghỉ cấm địa, trong lòng mắng thầm.

Nàng nhìn theo ánh mắt của Giản Ước Chi, không thấy bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu Độc Cô Thiên Diệp được Thiên Tôn đại nhân nhìn trúng, mang nàng đi, nếu còn muốn đổi phỏ nàng thì vốn không có cơ hội nữa! Nàng có cừu hận với Độc Cô Thiên Diệp, không rút gân lột da, uống máu ăn thịt nàng là không thể tiêu trừ!

Đội trưởng tuần tra tiến lên hành lễ với Giản Phong Hành và mười người trưởng lão, sau đó nói: "Tông chủ đại nhân, ta đã muốn phái người phòng thủ ở mỗi một chỗ của cấm địa, cam đoan ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào!"

Giản Phong Hành nhìn người đội tuần tra hai bên cấm địa, gật gật đầu, nói: "Vẫn phải để cho bọn họ cẩn thận một chút, nếu xảy ra chuyện gì, Thiên Tôn đại nhân trách tội xuống, người và người đội tuần tra ngay cả có mười cái đầu cũng không đảm đương nổi!"

"Dạ, thuộc hạ hiểu được!" Đội trưởng tuần tra nói xong lại đi xuống căn dặn người ở phụ cận một lần nữa. Lúc thấy Nhị Lăng ở khu vực Độc Cô Thiên Diệp phụ trách cũng không nói gì thêm. Chỉ cần có người phòng thủ cấm địa thật tốt cho hắn, là ai ở chỗ này cũng không quan trọng!

"Các người đều phải giám sát chặt chẽ cho ta, nếu để cho ai đó đi vào, các người chờ bị lột da đi!" Đội trưởng tuần tra nói xong, đứng ở cửa cấm địa.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng của Ngu Hành và Cung Sử xuất hiện ở trên không khu cấm địa, Giản Phong Hành mang theo mọi người Tông Môn quỳ xuống.

"Cung nghênh Thiên Tôn đại nhân!" Giọng nói đồng đều vang lên ở cấm địa, làm cho Độc Cô Thiên Diệp phía sau núi biết Ngu Hành đã tới.

"Đứng lên đi!" Ngu Hành phất phất tay, Giản Phong Hành liền dẫn mọi người đứng lên.

Ngu Hành rơi xuống trước đại môn cấm địa, Giản Phong Hành nghênh đón, nói: "Thiên Tôn đại nhân, hết thầy đã chuẩn bị tốt! Bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào."

Ngu Hành gật gật đầu, nói: "Được." Ánh mắt lướt qua Giản Ước Chi, chuẩn bị xoay người, thân thể dừng lại một chút, hỏi: "Ước Chi, nghe nói người gặp Hạ Hầu Thanh Đế, hai đại thiên tài gặp nhau, cảm giác thế nào?"

Giản Ước Chi hướng về phía Ngu Hành, lễ phép nói: "Tạ Thiên Tôn đại nhân quan tâm, kỹ thuật luyện đan của Hạ Hầu Thanh Đế rất tốt, nhưng hần luyện đan, ta luyện khí, chúng ta mỗi người một sở trường riêng, ta cũng không thấy kém hần!"

Ngu Hành nghe được lời nói của Giản Ước Chi, cười ha ha, nói: "Không sai, có tự tin! Ta chờ người đột phá tới mức độ cao nhất mà tổ tiên người đã đạt tới!"

"Ước Chi sẽ cố gắng hết sức!" Giản Ước Chi đáp.

"Nghe nói người còn đi Luyện Đan Sư Tông Môn, nơi đó thế nào?" Ngu Hành tiếp tục hỏi.

Giản Ước Chi suy nghĩ một chút, nói: "Ta không thích nơi đó, nơi đó không có tốt như Luyện Khí Sư Tông Môn chúng ta!"

Ngu Hành cười, không tiếp tục hỏi Giản Ước Chi nữa, nói với Giản Phong Hành: "Chúng ta đi vào thôi."

Mọi người thối lui sang một bên, Giản Phong Hành đánh ra hai đạo linh lực về phía đại môn, vừa vận đánh vào hai cái hõm giữa cửa, sau khi linh lực rót vào hết thì toàn bộ cấm địa đột nhiên hiện ra một đạo kết giới, kết giới này vây toàn bộ cấm địa lại, dưới ánh mặt trời lóe ra một tầng lại một tầng quang mang.

Độc Cô Thiên Diệp ở phía sau núi, đang nghĩ có nên vào trong Luyện Yêu Hồ trốn một lát hay không, để tránh bị Ngu Hành phát hiện, lúc nàng đang do dự, cấm địa đột nhiên hiện ra kết giới, chỉ chốc lát sau, kết giới dần dần biến mất.

"Kết giới?" Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới cấm địa lại có gì gì đó. Trước đó nàng đã bay qua toàn bộ Tông Môn, cũng không điều tra rõ được lúc ấy vì sao Sa Hồng Phi phản bội Tông Môn. Nghĩ tới lúc hăn rời khỏi đội tuần tra từng nói với Tiểu Lâm Tử, dự định lúc nào đó sẽ đi vào cấm địa nhìn xem. Cũng may là nàng còn chưa hành động, nếu nàng tự tiện xông vào cấm địa, nhất định sẽ bị phát hiện.

Đột nhiên trong không khí truyền đến một trận dao động, Diễm Nhất xuất hiện trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Diễm Nhất, sao ngươi lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Diễm Nhất, nhỏ giọng nói. Nàng nhìn nhìn bốn phía, xác định không có những người khác, mang theo Diễm Nhất, lách mình vào Luyện Yêu Hồ. Sau khi đi vào, nàng mới nói: "Ta không phải ra dấu cho các người ở lại chỗ đội tuần tra sao? Sao ngươi lại tới đây? Ngu Hành vừa mới đến, người đi ra như vậy, nếu bị hăn phát hiện thì làm sao bây giờ?"

Diễm Nhất có thể cảm giác được sự lo lắng trong lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nữ chủ nhân, chúng ta tra được manh mối quan trọng."

"Manh mối gì? Sa Hồng Phi?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Diễm Nhất gật gật đầu, lấy ra thư tín mà Diễm Tự Quân vừa mới truyền đến. Độc Cô Thiên Diệp nhận lấy nhìn nhìn, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Đinh Lị lại là nữ nhi của Sa Hồng Phi? !" Độc Cô Thiên Diệp nghĩ tới mấy tháng nay bị quấy rầy, biết hết thảy đều là do nha hoàn bên người Đinh Như giờ trò quỷ, chẳng qua mỗi lần đều bị mình hóa giải. Lúc đầu

nàng còn tưởng là vì Đinh Như thích Giản Ước Chi, nàng mới như thế, hiện tại xem ra không chỉ là vì thế, giết chết chính mình, khơi mào cừu hận giữa Giản Ước Chi và Giản Phong Hành còn có Tông Môn mới là thật sự mục đích!

Nàng tiếp tục nhìn xuống, sau khi xem hết thư tín, trầm mặc.

Như nàng suy nghĩ, Đinh Lệ này quả thật là vì trả thù Tông Môn, muốn Tông Môn đảo loạn mới đối phó mình. Khó trách nàng cảm thấy Đinh Lệ này có cừu hận khó hiểu với mình, hóa ra là chẳng qua mình bị liên lụy vào!

Nguyên danh của Đinh Lệ là Sa Lệ, là nữ nhi của Sa Hồng Phi sau khi chạy trốn khỏi Tông Môn sinh ra.

Lúc trước Sa Hồng Phi phát hiện ra gì đó ở trong Tông Môn, sau đó trước khi Giản Phong Hành bọn họ phát hiện ra thì chạy trốn khỏi Tông Môn, trong vài năm Tông Môn vẫn luôn chơi trò mèo vờn chuột. Trong một lần sau khi đột phá vòng vây thì bị thương nặng, hãn được một nữ tử cứu, hai người nảy sinh tình cảm. Sa Hồng Phi biết mình sớm hay muộn cũng bị Tông Môn bắt được, liền sinh ra ý rời đi. Không biết làm sao mà nàng kia tình thâm, nguyện ý cùng hãn, làm cho hãn không nhẫn tâm rời khỏi, đành phải mang theo nàng trốn đi. Đoạn thời gian kia hình như Tông Môn phát sinh chuyện gì đó, cũng không có người đuổi giết bọn hãn, hai người ở cùng một chỗ, cùng trải qua một đoạn thời gian hạnh phúc. Sau đó không lâu sau, nữ tử phát hiện mình mang thai, vì suy nghĩ cho đứa bé trong bụng, Sa Hồng Phi tạm thời rời khỏi nữ tử, dấu nàng rồi rời khỏi một mình, về sau chưa từng xuất hiện nữa.

Sau khi mang thai mười tháng, nàng kia sinh hạ nữ nhi, chính là Sa Lệ hiện tại. Lúc nàng nuôi dưỡng Sa Lệ đến mấy tuổi thì qua đời, trước khi chết nàng nói tất cả về Sa Hồng Phi cho Sa Lệ. Sa Lệ mấy tuổi chịu rất

nhieu khổ, cơ duyên xảo hợp mà đến Đình gia, làm nha hoàn của Đình Như.

Bởi vì chịu rất nhiều khổ, cho nên ở trong lòng Sa Lị vẫn cho rằng nếu không bởi vì Luyện Khí Sư Tông Môn, nàng vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng nàng lại thành một cô nhi, bây giờ còn thành nha hoàn, cho nên nàng hận Tông Môn, hận Giản Phong Hành! Biết được Đình Như vào Luyện Khí Sư Tông Môn, nàng liền lấy lý do phải chăm sóc cho Đình Như để cùng đi vào. Trong mấy năm ở Tông Môn nàng làm ra không ít chuyện, nhưng đều dùng những nữ nhân ghen tị bên cạnh Giản Ước Chi để làm lý do lừa dối cho qua.

"Nếu Đình Lị là nữ nhi của Sa Hồng Phi, vậy nàng có biết chuyện Kim Linh Châu không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Chúng ta bắt nàng lại, dùng tất cả phương pháp thẩm vấn, nàng đều nói không có Kim Linh Châu. Lúc trước Tông Môn nói Sa Hồng Phi trộm Kim Linh Châu phản bội Tông Môn hoàn toàn chính là một cái cớ. Cho nên thuộc hạ nghĩ có lẽ lúc trước lúc Sa Hồng Phi cũng không mang theo Kim Linh Châu. Mà là vì chuyện khác mới rời đi." Diễm Nhất đáp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tờ giấy, trầm tư trong chốc lát, nói: "Tiểu Lâm Tử nói trước khi Sa Hồng Phi rời khỏi đội tuần tra thì nói với hãn hỷ an phận tuần tra, không thể có bất luận lòng hiếu kỳ nào, có cơ hội thì nhất định phải rời khỏi nơi này. Có lẽ là hãn đi vào cấm địa, sau đó phát hiện gì đó, mới có thể mà bắt buộc phải rời đi."

"Vậy Kim Linh Châu ở trong Luyện Khí Sư Tông Môn?" Diễm Nhất hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Mấy tháng nay ta đã đảo qua khắp nơi trong Tông Môn, Hỏa Linh Châu bọn họ không cảm giác được hơi thở của Kim Linh Châu, nếu Kim Linh Châu ở trong Tông Môn, Hỏa Linh

Châu chúng nó sẽ không thể không biết. Có lẽ trước đây Tông Môn đã mất đi Kim Linh Châu, lúc Sa Hồng Phi rời khỏi vừa vặn trở thành một cái có."

"Chúng ta đây không phải là lại chặt đứt manh mối sao?"

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp cũng hơi trầm thấp, nếu thật sự có lẽ là mất đi Kim Linh Châu, vậy nếu bọn họ còn muốn tìm, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Lúc này, các Linh Châu vẫn im lặng đột nhiên xao động lên, Độc Cô Thiên Diệp lấy Hỏa Linh Châu ra, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hỏa Linh Châu hóa thành hình người, nói: "Cảm giác được hơi thở của Tiểu Kim!"

Độc Cô Thiên Diệp kích động hỏi: "Thật vậy sao?"

Hỏa Linh Châu gật gật đầu, nói: "Ngay tại bên trong cấm địa, trước kia có kết giới bao vây, cho nên chúng ta mới không cảm thấy được hơi thở của nó, hiện tại kết giới biến mất, hơi thở của nó liền truyền ra đây. Nhưng ta cảm giác được hơi thở của nó trở nên yếu, hiện tại hẳn là nó rất nguy hiểm."

Cấm địa vẫn có kết giới luôn ngăn cách bên trong và bên ngoài, cho nên hơi thở của Kim Linh Châu không truyền ra được, Ngu Hành muốn đi vào trong cấm địa, mở kết giới ra, Hỏa Linh Châu mới có thể phát hiện ra nó. Hóa ra trong mấy tháng này, nàng cách Kim Linh Châu lại gần như vậy!

Độc Cô Thiên Diệp thông qua Đô Đô nhìn nhìn bên ngoài, tường vây cao cao, đột nhiên mở miệng nói: "Ta muốn đi vào bên trong cấm địa!"

"Nữ chủ nhân, tuyệt đối không thể! Hiện tại Ngu Hành ở bên trong, nếu người đi vào mà bị hắn phát hiện, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng

nổi. Nếu muốn đi, vậy để thủ hạ đi." Phản ứng đầu tiên của Diễm Nhất đó là khuyên can nàng. Nếu bọn họ đã chấp nhận thân phận nữ chủ nhân của nàng từ đáy lòng, vậy an nguy của nàng cũng chính là điều bọn họ để ý. Hẳn không thể trơ mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Người đi cũng nguy hiểm như vậy, hiện tại Ngu Hành đang giăng co với Tiêu, có thể diệt trừ thế lực của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nường tay. Hơn nữa ta có Hỏa Linh Châu, cấm địa lớn như vậy, có chúng nó ta có thể trực tiếp đi tìm nó. Ngu Hành tới không thể chỉ có một mình hắn, đội quân của hắn có lẽ ở ngay bên ngoài, cho nên hiện tại người cũng đừng trở về chỗ đội tuần tra nữa. Nếu đã tìm được Kim Linh Châu, lát nữa đi ra ngoài rồi gửi tín hiệu cho những người khác, để bọn họ về trước chỗ Tiêu đợi lệnh. Chỗ này của ta không cần bọn họ. Sau đó người liền ở lại trong này một lát, chờ ta đi ra ngoài, người lại trở về."

Diễm Nhất biết Độc Cô Thiên Diệp nói có đạo lý, cuối cùng chỉ phải gật đầu đồng ý.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn tường vây bên ngoài, trong lòng có chút khẩn trương. Không biết lúc này đây, có phải nàng và Ngu Hành sẽ chính diện đụng phải...

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 90: Tiến Vào Cấm Địa

Nếu đã quyết định xong, Độc Cô Thiên Diệp liền bắt đầu thay đổi hành động. Nàng gọi Giáng Vực ra, nhìn thấy dung nhan họa thủy hồng y tóc trắng, Độc Cô Thiên Diệp hiện tại vẫn có chút thất thần như cũ.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy mình trao đổi với hắn quá ít, liền nghĩ tới hắn từng nói sinh mạng của hắn có hơn phân nửa thời gian đều là đang ngủ, hiện tại cũng là mỗi ngày im lặng ở trong bông tai khô lâu ngủ, gần như làm cho người ta không cảm giác tồn tại của hắn.

"Có chuyện gì sao?" Giáng Vực nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Giống ở Huyền Hải lĩnh vực, làm một người giống ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Giáng Vực không hỏi vì sao, trực tiếp bắt tay vào làm, rất nhanh, một người giống Thiên Diệp như đúc xuất hiện trước mặt bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thể thân lại càng giống y như thật hơn lần trước, nói với Giáng Vực lời cảm ơn: "Cảm ơn người, Giáng Vực."

Giáng Vực gật gật đầu, nhận lòng biết ơn của nàng.

Diễm Nhất thấy hai Độc Cô Thiên Diệp giống nhau như đúc, cảm thán quá giống, ngay cả hơi thở của hai người cũng giống nhau. Nhưng hắn

không biết Độc Cô Thiên Diệp làm người này ra để làm cái gì.

Nhìn thấy ánh mắt không hiểu của Diễm Nhất, Độc Cô Thiên Diệp giải thích nói: "Ta đi vào bên trong cấm địa, nhất định phải có một người khác thay ta. Bằng không Giản Phong Hành bọn họ sẽ rất nhanh biết không thấy ta nữa. Hơn nữa ta còn muốn nói cho Giản Ước Chi một chút, những thứ này đều do nàng hoàn thành thay ta."

Diễm Nhất hiểu rõ gật gật đầu, suy xét thế này quả thực là chu toàn hơn một chút. Nếu Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp biến mất như vậy, Giản Phong Hành bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện manh mối, đến lúc đó đối với hành động của Độc Cô Thiên Diệp hành động càng thêm bất lợi.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo thể thân của mình, Diễm Nhất và Giáng Vực ra Luyện Yêu Hồ, chờ Diễm Nhất liên lạc với những người khác xong, lại thu hãn vào. Sau đó nàng nhìn Giáng Vực, nói: "Lần này có lẽ ta sẽ trực tiếp đụng phải Ngu Hành, người cố gắng hết sức giúp ta che dấu tung tích."

"Được." Giáng Vực đáp.

Độc Cô Thiên Diệp nói ra những việc cần làm cho thể thân của mình, sau đó thu Giáng Vực vào trong bông tai. Chờ hãn ẩn thân xong, nhìn tường vây cao cao hít sâu một hơi, phi thân nhảy qua. Nàng vừa mới bay vào, một giây sau, kết giới lại xuất hiện.

"Ca Lau." Lúc Độc Cô Thiên Diệp rơi xuống đất không cẩn thận giẫm phải một cành cây khô héo, phát ra tiếng dọa nàng hoảng sợ. Cũng may chung quanh không có ai ở đây, bằng không nàng vừa tiến vào liền bị phát hiện, vậy thì phiền toái lớn.

Sau khi đứng vững, nàng nhìn nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là trù rừng cây ra thì vẫn là rừng cây, đây không phải làm cho người ta ẩn thân đó sao! Nàng vốn định ẩn núp trên cây một lát, chờ đến lúc Ngu Hành

rời đi, nhưng Hỏa Linh Châu đột nhiên nói cho nàng biết hơi thở của Kim Linh Châu lại nhanh chóng yếu đi, chậm trễ nữa phỏng chừng sẽ xảy ra vấn đề.

Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ nhìn trời, cắn răng một cái, nói: "Được rồi, vậy thì liều mạng!" Nói xong nàng xé làn váy của mình, hai ống tay áo cũng buộc lên, xác định sẽ không buông lỏng xuống nữa, nàng ngoảnh mặt đi về phía trước.

Mà lúc này đang ở phía trước, sau khi ba người Giản Phong Hành, Ngu Hành và Cung Sử tiến vào đại môn cấm địa, linh lực trên đại môn tiêu tán, đại môn từ từ đóng lại, kết giới bên ngoài lại từ từ ngưng kết lại.

"Thiên Tôn, mời." Giản Phong Hành hành lễ với Ngu Hành, nói.

Ngu Hành nhìn nhìn một cái động phía trước tỏa ra hơi nóng, bước nhanh đi tới, Cung Sử và Giản Phong Hành đi theo phía sau hần. Lúc đi đến cái cửa động, bọn họ đồng thời vận khởi linh lực bao kín mình lại, sau đó vào sơn động. Lúc bọn họ vào động, cái cửa động dao động lăn tăn một hồi.

Sau khi vào sơn động, đi thẳng về phía trước mấy chục thước đó là một cầu thang sâu không thấy đáy đi xuống phía dưới. Bọn họ từ từ đi xuống bậc thang. Càng đi xuống, nhiệt độ càng cao, nhìn xuống dưới còn có thể nhìn thấy một vùng đỏ rực.

Không biết đi xuống sâu bao nhiêu, cầu thang không còn nữa, đường phía trước bắt đầu trở nên bằng phẳng, ánh sáng màu đỏ truyền ra từ cái động trước mặt, đồng thời còn có nhiệt độ nóng rực.

Vừa đi đến nơi đây, liền bắt đầu có thị vệ thủ vệ, vách tường màu đỏ, thị vệ mặc y phục cùng một màu đen cách nhau khoảng mười bước. Tiếp tục đi vào có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng hày dô hày dô, cùng với tiếng gõ đập "Loảng xoảng loãng xoảng".

"Thiên Tôn đại nhân!"

"Cung tướng quân!"

"Tông chủ!"

Đám thị vệ hành lễ với bọn họ, chờ bọn họ đi qua lại khôi phục thể đứng thẳng tắp.

Ba người Ngu Hành đi vào bên trong, sau khi vòng vo mấy vòng, rốt cuộc cũng đi tới một chỗ chế tạo binh khí rộng lớn —— chính là mục đích lần này.

"Thiên Tôn đại nhân, đây là binh khí được luyện ra gần đây." Giản Phong Hành dẫn Ngu Hành đi về phía kho binh khí, mở cửa chính ra, để Ngu Hành nhìn thấy thành quả gần đây.

Bên trong kho binh khí cũng không có nhiều binh khí, nhưng toàn bộ đều là thần khí trở lên. Hắc vừa lòng gật gật đầu, nói: "Gần đây bọn họ có vẻ cố gắng! Lát nữa thưởng cho bọn họ nhiều một chút."

"Ta hiểu, Thiên Tôn đại nhân." Giản Phong Hành nói.

Sau đó Ngu Hành lại đi nhìn nhìn mọi người đang luyện khí phía dưới. Mọi người biết Ngu Hành đến không đúng giờ đều đã thành thói quen, sau khi hành lễ với Ngu Hành liền tiếp tục luyện khí. Bọn họ dùng đều là vật liệu cao cấp, không cần thận một chút liền có thể hủy đi một lò thứ tốt.

Tất cả người luyện khí đều ở hố phía dưới, Ngu Hành đứng ở trên, nhìn cảnh tượng khí thể ngất trời, nói: "Gần đây động tác của Tử Tiêu càng lúc càng lớn, có lẽ không lâu sau sẽ có một trận chiến đấu lớn với Cửu Thiên Huyền Giới. Luyện Khí Sư Tông Môn các người phải đảm bảo cung cấp binh khí. Lát nữa để bọn họ nắm chặt một chút, đừng để đến lúc chiến đấu đã bắt đầu rồi, bọn họ còn chưa luyện chế ra binh khí."

"Thuộc hạ hiểu được." Giản Phong Hành nói, "Chúng ta nhất định sẽ luyện chế ra tất cả binh khí trước khi đại chiến bắt đầu!"

Cung Sử nhìn nhìn người phía dưới, nói: "Chủ tử, có Giản Tông chủ ở đây, về phương diện binh khí hẳn là không có vấn đề. Ta cảm thấy hiện tại phương diện đan dược khá quan trọng. Luyện Đan Sư Tông Môn vẫn không chịu quy thuận chúng ta, sẽ không luyện chế một lượng lớn đan dược cho chúng ta. Nếu Luyện Đan Sư Tông Môn có Giản Tông chủ tốt như vậy, chúng ta sẽ an tâm hơn về đại chiến lần này."

Ngu Hành nghe được Luyện Đan Sư Tông Môn, hai tròng mắt tỏa ra tia ngoan lệ, nói: "Cho Hạ Hầu Thuần một cơ hội nữa, nếu hắn vẫn còn không biết phân biệt, vậy Luyện Đan Sư Tông Môn liền có thể đổi một Tông chủ khác là được rồi!"

"Thuộc hạ hiểu được." Cung Sử đáp.

"Hiện tại chúng ta đi nhìn xem thần kiếm đức thế nào rồi." Ngu Hành nói xong, đi vào sơn động càng sâu hơn, đi chừng khoảng mười phút, bọn họ đi tới một thạch thất khác.

So sánh nơi náo nhiệt vừa tới đó, nơi này có vẻ quanh quẽ, chỉ có mười mấy người ở bên trong. Nhưng mười mấy người này lại đồng thời thao tác với một đỉnh lô thật lớn.

Cũng là một cái hố thật lớn, Ngu Hành, Giản Phong Hành và Cung Sử nhìn đỉnh lô vuông vức mười thước phía dưới kia, trong đỉnh lô là nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, ở giữa là một thanh kiếm đứng thẳng vẫn chưa làm xong, một quả cầu màu vàng ở trong nham thạch nóng chảy quay cuồng quanh thân kiếm...

Cấm địa phía sau núi, Độc Cô Thiên Diệp vẫn còn đang cẩn thận đi về phía trước, cho rằng nơi này sẽ canh phòng nghiêm ngặt giống như bên ngoài, lại không nghĩ rằng trên đường đi cũng không gặp được một bóng

người. Dù vậy, nàng vẫn không dám khinh thường như cũ, sợ hơi thở của mình bị linh thú gì gì đó bắt được.

Đi qua rừng cây phía sau núi, Độc Cô Thiên Diệp đã có thể nhìn thấy đại môn cấm địa từ đằng xa rồi. Nàng đứng bên cạnh rừng cây không tiếp tục đi về phía trước nữa, phía trước là cái dạng gì hiện tại nàng cũng không biết, tùy tiện chạy về phía trước có lẽ sẽ đụng tới nguy hiểm gì đó cũng không chừng.

Đột nhiên, phía trước có hai người đi tới, thực lực không tính rất mạnh, tuy rằng biết bọn họ không thấy mình, Độc Cô Thiên Diệp vẫn theo bản năng lùi về trong rừng cây, chuẩn bị ra phía sau cái cây kia tránh né một chút, vừa bay đến trên một cành cây, trượt chân, tay ở trên thân cây đỡ một chút, không cẩn thận đè vào một cái gỗ ghềnh nhỏ.

"Xôn xao —— "

Đất phía dưới rễ cây đột nhiên tách ra, lộ ra một cái lỗ nhỏ chỉ có thể đi qua một người. Độc Cô Thiên Diệp tò mò nhìn nhìn, cuối cùng nhảy xuống, sau đó cái lỗ kia tự động hợp lại.

"Ôi chao, người có nghe được tiếng gì không?" Người đi tới trước mặt đột nhiên dừng lại, hỏi người kia.

"Tiếng gì?" Người kia nghe một chút, nói: "Đâu có tiếng gì chứ? Nơi này là cấm địa, trừ chúng ta ra những người khác vĩnh viễn không ra được, ai còn lại muốn tới nơi này? Người thấy ngu chưa?"

Người phía trước lại cẩn thận nghe một chút, nói: "Ồ, thật sự ta vừa mới nghe được tiếng gì đó? Chẳng lẽ là ta nghe nhầm rồi hả?"

"Chắc vậy! Chúng ta đi nhanh thôi, lát nữa còn phải đi về phục mệnh đó! Thật là, mỗi lần đi ra tìm gì đó đều là hai người chúng ta, những y phục bằng da đã sớm không còn, chúng ta đi đâu mà tìm cái này chứ?"

Người kia đã sớm thu lại sự nghi ngờ và lòng hiếu kỳ, nói: "Thật sự có lẽ là ta nghe nhầm! Chúng ta vẫn là nhanh chóng tìm được gì gì đó đi, đừng làm chậm trễ thời gian, mỗi người chúng ta có hai cái đầu cũng đèn không nổi đâu!"

Lúc này hai người mới cười nói rời khỏi. Độc Cô Thiên Diệp đứng ở một cái cửa động, chờ bọn hắn rời đi, sau đó mới tiếp tục đi xuống dưới.

Đường hầm đen ngòm một vùng, Độc Cô Thiên Diệp dùng linh lực hỏa thuộc tính ngưng kết ra một ngọn đèn, sau đó để nó chiếu sáng ở đằng trước, chính mình lại quan sát hoàn cảnh nơi này.

Đường hầm này hình như là ai lén lút đào, cực kỳ thô ráp, vách tường bùn đất bốn phía đều chưa được mài nhẵn, chắc là sau khi đào xong cũng chưa từng dùng qua, hơn nữa rất nhỏ, nhìn ra được lúc đào cực kỳ vội vàng.

Độc Cô Thiên Diệp đi về phía trước trong đường hầm, sau khi quẹo rất nhiều khúc cong, Độc Cô Thiên Diệp phát hiện mình đã không phân rõ phương hướng Đông Tây Nam Bắc được nữa rồi. Chỉ biết tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết phía trước sẽ có cái gì đang chờ đợi mình.

"Xèo xèo, xèo xèo."

"Sột soạt sột soạt, sột soạt sột soạt."

Đột nhiên phía trước truyền đến một vài tiếng động nhỏ, Độc Cô Thiên Diệp nhanh chóng dập tắt ngọn lửa, toàn bộ đường hầm rơi vào tối tăm. Nàng lần mò vách tường tiếp tục đi về phía trước, không cẩn thận bị cái gì đó bén nhọn lòi ra đâm vào chân, cảm giác được một trận đau đớn, chất lỏng ấm áp chảy xuống từ cẳng chân.

"Không xong rồi!" Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thầm kêu một tiếng. Mặc dù nàng tàng hình, nhưng hương vị máu truyền đi, khứu giác linh thú nhạy cảm như vậy, sẽ bị phát hiện!

Quả nhiên, tiếng động vừa nãy vẫn thật nhỏ lập tức lớn lên, phía trước một đám linh thú giống như phát cuồng bắt đầu tê rống.

Độc Cô Thiên Diệp thầm mắng mình không cẩn thận, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, vòng vo mấy vòng, trước mắt đột nhiên sáng ngời, ánh sáng mạnh làm cho Độc Cô Thiên Diệp có chút chói mắt, theo bản năng nhắm mắt một lát, chờ đến lúc nàng mở mắt ra, bị cảnh tượng trước mắt hù dọa!

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 91: Linh Thú Bị Nhốt

"Rống —— "

"Ngao ô —— "

Khác với đường hầm nhỏ hẹp, nơi này rộng rãi sáng sủa, nhưng dù vậy, nơi này vẫn có vẻ rất chật chội như cũ. Bởi vì trước mắt tất cả đều là một đám lồng sắt, có từ trăm đến hơn một ngàn, lần lượt xếp ở đó, giam giữ đủ loại Linh Thú bên trong!

Nghe được Linh Thú phát điên gào thét, hai thủ vệ đi vào từ đại môn trước mặt, cầm roi da thật dài quất về phía Linh Thú, mắng: "Rống cái gì mà rống! Lại rống như thế nữa các người cũng phải ở lại trong này! Đừng tưởng rằng các người còn là Linh Thú cao quý gì đó, ở nơi này của chúng ta cũng chỉ là một đám tù nhân! Với lại, làm ồn không cho bọn ta ngủ thì nường các người để nhắm rượu!"

Nhớ tới tiếng "Bốp bốp bốp" ở trong sơn động, Linh Thú bị quất rất nhanh liền huyết nhục lẫn lộn, ngay cả hơi sức đứng dậy cũng không có, đành phải nằm sấp ở trong lồng, ánh mắt suy yếu dò xét về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Hai thủ vệ kia nhìn Linh Thú trong lồng sắt nhìn về phía bên này, cũng nhìn theo, không phát hiện ra có gì khác thường, lại quất Linh Thú vài cái, cuối cùng hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

"Chủ nhân, xin người cứu nó!" Trong Luyện Yêu Hồ, Tiểu Cửu nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiểu Cửu?" Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc gọi tên Tiểu Cửu.

"Chủ nhân, nó là bộ tộc hồ ly của ta, huyết mạch gần nhất với Cửu Vĩ Linh Hồ, xin chủ nhân cứu nó!" Tiểu Cửu thỉnh cầu.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Được."

"Cảm ơn chủ nhân." Tiểu Cửu nói xong, cũng không nói gì nữa, đây là cảnh tượng ở trong Luyện Yêu Hồ nhìn bên ngoài.

Từ lúc Độc Cô Thiên Diệp quyết định tiến vào cấm địa, trong Luyện Yêu Hồ, tất cả Linh Thú và toàn bộ mọi người trong Hắc Ám bộ tộc đều đi ra, tụ tập lại cùng một chỗ chờ mệnh lệnh của Độc Cô Thiên Diệp. Lúc Diễm Nhất nhìn thấy đại quân trong Luyện Yêu Hồ thì rất hoảng sợ, mới biết được thực lực của Độc Cô Thiên Diệp không hề yếu!

"Chủ nhân, nếu không thì người cứu toàn bộ Linh Thú nơi này đi." Phù Thương mở miệng nói.

"Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, nếu cứu toàn bộ Linh Thú nơi này ra, vậy thủ vệ cấm địa thủ vệ rất nhanh sẽ phát hiện ra bất thường, đến lúc đó sẽ có phiền toái không cần thiết.

"Tỷ tỷ, những Linh Thú này đều là Linh Thú có cấp bậc và huyết mạch cao quý, bị nhốt ở trong này cũng không muốn làm đồng bọn với Ngụ Hành. Cứu bọn họ, thực lực của người sẽ tăng cường không ít. Hơn nữa, tổ tiên chúng nó đều xuất hiện cùng lúc với chúng ta, con cháu của bọn họ chịu khổ, chúng ta cũng nên giúp đỡ một tay." Tiểu Hỏa giải thích.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn nhóm Linh Thú bị nhốt ở trong lồng. Sau khi thủ vệ rời đi vẫn nhìn về phía chỗ này của nàng, rõ ràng là biết

nàng tồn tại. Nhưng vừa rồi chúng nó cũng không lên tiếng chỉ ra nàng! Nhìn ánh mắt tràn ngập hi vọng và thảm trạng mình đầy không ít thương tích của chúng nó, Độc Cô Thiên Diệp cắn răng nói: "Được, vậy thì cứu toàn bộ!"

Nàng đi tới trước mặt Linh Thú vừa mới bị đánh, nói: "Ta cứu các người ra, các người không được lên tiếng, biết chưa?"

Linh Thú trong lồng sắt gật gật đầu, Độc Cô Thiên Diệp để Giáng Vực bỏ phép ẩn thân (~ tàng hình), bóng dáng liền xuất hiện trước mặt nhóm Linh Thú. Có linh thú muốn nói chuyện, Độc Cô Thiên Diệp đưa ngón tay đặt trên môi làm một động tác "xuyt", sau đó xoay người sang Linh Hồ bên trong, lấy ra hai viên đan dược cho nó ăn.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt tan rã của Linh Hồ dần dần có tiêu cự. Nó cảm kích nhìn Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp duỗi tay vào sờ sờ đầu nó, sau đó nhẹ nhàng đi tới đại môn phía trước, thông qua cái lỗ nhỏ trên đại môn nhìn nhìn bên ngoài, nhìn thấy hai thị vệ vừa nãy đang ngồi trên ghế bên cạnh cửa ăn thịt uống rượu.

"Cũng may, chỉ có hai thủ vệ ở bên ngoài!" Độc Cô Thiên Diệp thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng lấy ra một lọ bột phấn, gọi hai Hắc Linh Phong mà Tiểu Hỏa lừa được ở Phượng Vũ đại lục lần trước, rắc bột phấn lên trên người chúng nó, sau đó để chúng nó xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa, bay hai vòng trên vò rượu của hai người. Sau đó lại bay trở về.

Độc Cô Thiên Diệp thu Hắc Linh Phong vào, chú ý bên ngoài.

Sau khi hai thị vệ uống hết ly rượu kia xong, nâng vò rượu lên, rót đầy, đựng một chén, một hơi uống hết, sau đó vừa ăn thịt vừa nói: "Nghe bên kia náo nhiệt như vậy, khẳng định là Thiên Tôn đại nhân lại tới nữa! Người nói xem, khi nào thì ngài ấy mới có thể đến xem nơi này của chúng

ta? Cố gắng xem vừa mắt, rồi cũng thu nhận chúng ta, như vậy chúng ta liền lên như điều gặp gió!"

Một người khác uống một ngụm rượu, nói: "Nơi này sao? Thiên Tôn đại nhân sẽ không chịu đến đâu! Aiz.... đến cấm địa này, sẽ không là nếu muốn thì đi ra ngoài nữa! Cho dù chúng ta thì lại thế nào? Còn không phải là không cho chúng ta đi ra ngoài, chỉ có thể ở chỗ này coi chừng đám súc sinh chết tiệt này!"

"Nếu không thì chúng ta lén lút đi ra ngoài một vòng thế nào? Dù sao những Linh Thú ở trong lồng này lại không ra được, chúng ta ở chỗ này cũng rất nhàm chán."

"Đi ra ngoài? Ta khuyên người vẫn là bỏ cái ý niệm này đi. Lần trước chính là thủ vệ chạy ra ngoài chơi, kết quả là làm mất Bạch Hồ, đến bây giờ cũng không biết được ai cứu đi. Người mới đến, người không thấy được thảm trạng của hai thủ vệ kia đâu, hí, hiện tại ta nhớ tới, cả người vẫn còn nổi cả da gà!"

"Hả? Ta chỉ nghe nói qua Tông chủ không kiêng nể gì mà lục soát bên trong một phen, không biết chi tiết trong đó, nếu không thì người nói cho ta nghe một chút đi? Ôi chao, sao ta lại cảm thấy đầu hơi choáng váng?" Nói xong, người kia bịch một tiếng ngã xuống.

"Ta cũng hơi choáng váng..." Một người khác trực tiếp ngã xuống đất từ trên ghế.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp thấy hai người đều đã hôn mê, để cho mấy con Hắc Linh Phong hung hăng chích bọn họ vài cái, hai cái mạng liền lặng yên không một tiếng động đã không còn như vậy.

Nàng mở cửa đi ra bên ngoài, sau khi đã xác định hai người đã chết, phái mấy con Hắc Linh Phong đi ra bên ngoài canh gác, sau đó mình lại trở về thạch lao.

Những Linh Thú này thấy Độc Cô Thiên Diệp trở lại, biết bên ngoài đã bị nàng thu phục, mới mở miệng nói chuyện.

"Cảm ơn người cứu Tiểu Hồ." Một con Linh Thú bên cạnh Linh Hồ nói với Độc Cô Thiên Diệp. Linh Hồ ăn đan dược của Độc Cô Thiên Diệp, đã rơi vào mê man tự động chữa thương.

"Sao các người bị nhốt ở trong này?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn những Linh Thú này, hỏi, cấp bậc chúng nó cũng không thấp, làm sao có thể có nhiều Linh Thú bị nhốt ở trong này như vậy?

"Đa số chúng ta đều là bị mãnh thú bắt tới đây." Tử Vĩ Linh Hầu ở đối diện với Linh Hồ, nói.

Linh Thú khác gật đầu, bày tỏ bọn họ cũng đều là bị mãnh thú bắt tới đây?

"Mãnh thú bắt các người rất lợi hại sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Là Hỗn Độn, một trong tứ đại mãnh thú viễn cổ bên cạnh Ngu Hành." Tử Vĩ Linh Hầu nói, "Hỗn độn chuyên môn phụ trách bắt Linh Thú ở các địa phương, muốn để chúng ta thần phục làm thủ hạ của Ngu Hành. Nếu không đồng ý, liền nhốt chúng ta ở trong những lồng sắt này."

"Những lồng sắt này đều là siêu thần khí, áp chế hoàn toàn thực lực của chúng ta. Chỉ cần vừa vào loại lồng sắt này, bên ngoài không mở khóa, thì chúng ta liền dừng nghĩ đi ra ngoài." Tiền Báo Tứ Dực bên cạnh nói.

"Chúng ta ngửi được hương vị máu tươi của người, mới biết được có người đến đây. Nhưng cũng chỉ là ôm tâm tư thử xem, xem có thể dẫn người qua đây không."

Chúng Linh Thú người một lời ta một câu, làm cho Độc Cô Thiên Diệp hiểu biết sơ lược về tình hình. Nàng đi tới phía trước lồng sắt, đưa tay

sờ sờ lồng sắt, một luồng điện bắn tay nàng ra.

"Cẩn thận!"

"Người thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Xem ra lồng sắt này vẫn là khó đối phó."

"Vì đối phó chúng ta, Giản Phong Hành đặc biệt tại lúc luyện chế lồng sắt thì cho thêm vật liệu lõi thuộc tính vào bên trong, cho nên bình thường chúng ta cũng không dám tới gần lồng sắt."

"Không có chìa khóa liền không thể mở lồng sắt ra sao?" Độc Cô Thiên Diệp đi vòng quanh lồng sắt, trừ công kích mạnh mẽ và chìa khóa ra, không còn biện pháp khác có thể mở chúng nó ra. Nghĩ đến thủ vệ bên ngoài có lẽ có chìa khóa, nàng đi ra ngoài lục lọi một vòng, không có cái gì hết.

Những người khác thấy Độc Cô Thiên Diệp trở về tay không, liền biết không có chìa khóa.

"Làm sao bây giờ?" Có Linh Thú hỏi.

"Tiểu thư, để cho chúng ta thử xem." Vẫn chú ý bên ngoài, Đệ Ngũ Ngôn đột nhiên mở miệng.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Đệ Ngũ Ngôn ra, Đệ Ngũ Ngôn nhìn lồng sắt, vươn tay phải ra, năm ngón tay gấp khúc, lòng bàn tay hướng về phía trước, dần dần trong lòng bàn tay xuất hiện lõi quang, còn phát ra tiếng tê tê. Hắn đi tới bên cạnh lồng sắt, nắm lấy một cây cột sắt, toàn bộ luồng điện trên lồng sắt chuyển dời từ tay phải đến trên người của Đệ Ngũ Ngôn, bị hắn hấp thu vào trong. Rất nhanh, lồng sắt biến thành lồng sắt thông thường.

Đệ Ngũ Ngôn buông tay ra, nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tiểu thư, được rồi."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn lồng sắt, lại nhìn nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Đệ Ngũ Ngôn, thân thiết hỏi: "Người có khỏe không?"

"Ta không sao. Thân thể Hắc Ám bộ tộc chúng ta đều có điện, những luồng điện này không làm ta bị thương được, hấp thu lại vẫn còn có lợi cho chúng ta tu luyện. Chủ nhân có thể kêu những người khác ra cùng nhau làm, như vậy sẽ rất nhanh." Đệ Ngũ Ngôn nói.

Độc Cô Thiên Diệp gọi những người khác trong Hắc Ám bộ tộc ra, bọn họ ở trong Luyện Yêu Hồ đều đã nhìn thấy tình huống bên ngoài, không cần Độc Cô Thiên Diệp nói rõ, bọn họ cũng đều biết làm cái gì, vì thế một đám đi về phía lồng sắt, hấp thu toàn bộ luồng điện trên lồng sắt vào trên người mình. Chờ đến lúc tất cả lồng sắt đều đã hoàn thành, Độc Cô Thiên Diệp lại thu người của Hắc Ám bộ tộc vào Luyện Yêu Hồ.

"Chủ nhân, chúng nó vừa mới truyền đến tin tức, nói có người lại đây." Đang lúc Độc Cô Thiên Diệp chuẩn bị phá lồng sắt, Phong Vương (~ong chúa) truyền âm cho Độc Cô Thiên Diệp.

Có người đến đây?

Độc Cô Thiên Diệp để nhóm Linh Thú giả vờ như bộ dáng trước kia, chính mình ở bên ngoài lồng làm rối loạn một phen, sau đó lẩn mình vào Luyện Yêu Hồ, chú ý động tĩnh bên ngoài.

Có hai người đi từ bên ngoài vào, bộ dáng nói nói cười cười, xem ra là thủ vệ tới đổi ca gác. Nhìn thấy hai người nằm trên đất, vẻ mặt bọn họ biến đổi, vội vàng chạy tới tra xét.

"Chết? !"

"Không tốt, mau vào bên trong nhìn xem."

Hai người đi vào bên trong, nhìn thấy Linh Thú vẫn nằm sấp trong lồng, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, người đã chết thì không việc gì, chỉ cần Linh Thú còn ở đây, bọn họ sẽ không có việc gì!

"Khăng định là có người lên vào được! Thiên Tôn đại nhân đang ở đây mà còn dám can rờ như vậy! Ta trông giữ ở trong này, người đi tới đằng trước báo cáo đi!" Một người trong đó nói.

"Được." Một người khác gật gật đầu, đang chuẩn bị đi ra ngoài, kết quả mới vừa đi hai bước liền phịch một tiếng ngã xuống đất.

"Người làm sao vậy? Đồ vô dụng, chạy bộ còn có thể bị vấp ngã! Người... Ta, ta cũng thật choáng váng..." Người kia nói xong cũng ngã xuống theo.

Độc Cô Thiên Diệp đi ra khỏi Luyện Yêu Hồ, cho hai người kia mỗi người một đao, nhanh chóng giải quyết bọn họ. Nàng vừa mới rắc thuốc hôn mê mạnh ở bên ngoài lồng kia, chỉ cần ngủ được cái này, nhất định hôn mê.

Thu phục toàn bộ, Độc Cô Thiên Diệp phát phát tay với đám thú đang khôi phục lại sinh khí trong lồng sắt kia, nói: "Chúng ta bắt đầu đi..."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 92: Thu Tất Cả

Được Độc Cô Thiên Diệp chỉ huy, chúng thú bắt đầu tấn công cửa lồng sắt nhốt mình. Dựa theo cường độ thân thể của linh thú thì hoàn toàn có thể phá lồng sắt, nhưng bọn nó thử một chút, lồng này lại không chút sụt mẻ.

Độc Cô Thiên Diệp kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

Nhóm linh thú lui về lồng sắt, nói: "Lồng sắt này không phải siêu thần khí bình thường, không chỉ khống chế ta linh lực chúng, còn hạn chế lực lượng của chúng ta. Giờ chúng ta căn bản là không dùng lực được."

Nhóm linh thú cảm thấy rất thất bại, còn tưởng rằng không có điện là có thể đi ra ngoài, giờ lại là như vậy.

"Người không thể trực tiếp phá hư lồng sắt này sao?" Một lồng sắt khác truyền đến giọng nói mỏng manh. Những linh thú khác cũng gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không được. Giờ Ngu Hành ở trong này, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay hấn sẽ phát hiện. Đến lúc đó không thể cứu các người đi ra nữa."

Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, chúng thú đều tuyệt vọng. Chúng nó đợi lâu như vậy mới chờ đến một người, giờ lại không có cách

nào cứu chúng nó ra ngoài, cho bọn nó hy vọng lại đánh vỡ hy vọng, cảm giác như vậy làm cho cảm xúc chúng nó nặng nề.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhà giam, muốn cho chúng nó vào trong Luyện Yêu Hồ lại hủy diệt, nhưng nàng bí thống phát hiện lồng sắt này cứ nhiên dính vào tường.

"Giản Phong Hành này, hẳn sẽ không luyện chế thần khí ngay tại chỗ này chứ?" Độc Cô Thiên Diệp bất đắc dĩ nói.

Lúc này linh hồ tỉnh lại, nói: "Nếu ta khế ước với người thì sao?"

"Người nói khế ước, sau đó về không gian linh thú hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Linh hồ gật gật đầu, nói: "Không có người, chắc chắn ta sống không qua lần này. Ta cũng không muốn lại ngốc ở trong này. Ta nguyện ý khế ước với người, xin người nhận lấy ta đi!"

Linh hồ hiểu, lần này Độc Cô Thiên Diệp có thể đến đây chỉ do ngoài ý muốn, nhưng ngoài ý muốn như vậy sẽ xảy ra không thường xuyên. Nó bị nhốt ở đây hơn một ngàn năm rồi, trừ thủ vệ, chỉ thấy được hai người, một là Giản Ước Chi, khế ước Bạch Hồ rồi đi khỏi. Lần này là Độc Cô Thiên Diệp, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để đi khỏi nơi này. Động tĩnh phía sau bọn nó đều biết, không ngừng phát ra tiếng động, chắc là tiểu thủ nhân tin tức cho chúng nó biết, tình thế hiện tại không lạc quan.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn linh hồ, hỏi: "Người thật sự nguyện ý đi theo ta hả?"

Linh hồ gật gật đầu, nói: "Đi theo người, ít nhất có thể rời khỏi chỗ không thấy ánh mặt trời này, buông tha cho cơ hội lần này, ta không biết khi nào thì ta mới có thể đi ra ngoài. Hơn nữa người đã cứu ta, hương vị trên người người nói cho ta biết người không phải người xấu!"

Độc Cô Thiên Diệp mới nhớ tới mình khế ước nhiều thụy thú như vậy, hơi thở của chúng nó sẽ làm cho mình có vẻ càng thêm thân thiết.

"Được rồi." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu. Linh hồ thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, thì chủ động khế ước nhận chủ.

Trận pháp khế ước xuất hiện, liên hệ hai người cùng một chỗ. Khế ước hoàn thành rồi, Độc Cô Thiên Diệp thu linh hồ vào Luyện Yêu Hồ. Nó đi vào thì nhìn thấy bên trong có Phượng Hoàng, Long tộc, nhiều linh thú cao quý như vậy, thậm chí còn thấy Cửu Vĩ Hồ có huyết mạch cao quý nhất trong bộ tộc hồ ly, trong lòng cảm thấy mình nhận chủ là một quyết định sáng suốt.

Linh hồ rời khỏi nhà giam, linh thú khác cũng hơi rục rịch, nhưng nghĩ đến nếu mình nhận chủ thì sẽ mất đi cuộc sống tự do, có những linh thú còn do dự.

Tử Vĩ Linh Hầu đi đến bên cạnh nhà giam, nói: "Người thu linh hồ, cũng thu ta đi." Nói xong không đợi Độc Cô Thiên Diệp cự tuyệt, nó đã chủ động khế ước nhận chủ.

Có xung phong, linh thú khác cũng lục tục khế ước với Độc Cô Thiên Diệp.

Tứ Dực Tiễn Báo nhìn hàng xóm bên cạnh mình còn do dự, nói: "Nhận chủ cố nhiên mất đi tự do, nhưng so với cuộc sống không có thiên lý này, nhà giam vĩnh viễn, lão hàng xóm, tự người suy nghĩ cẩn thận đi." Sau đó nó cũng nhận Độc Cô Thiên Diệp làm chủ, vào Luyện Yêu Hồ.

Những linh thú còn do dự nghe thấy lời nói của Tứ Dực Tiễn Báo, hiểu ra.

Đúng vậy! Cho tới nay linh thú nghĩ là nhận chủ thì sẽ mất đi tự do, nhất là chúng nó, những linh thú cao quý như vậy thực lực mạnh mẽ như

vậy, lại cao ngạo, tuyệt đối sẽ không nhận chủ. Nhận thức này chiếm cứ tư tưởng bọn nó, làm cho bọn nó đi lầm. Tình hình căn bản lúc này là không phải do chúng nó lựa chọn, có điều kiện hạn chế tự do và tuyệt đối không có tự do, nên quyết định thế nào, căn bản không cần do dự !

"Ta nguyện ý nhận người làm chủ! Xin người nhận lấy ta!"

"Ta cũng nguyện ý, xin người nhận lấy ta đi!"

"Ta cũng vậy..."

Lúc trước có một phần linh thú đã khế ước với Độc Cô Thiên Diệp, giờ chỉ còn lại có một phần nhỏ. Độc Cô Thiên Diệp nghĩ thời gian lâu lắm sẽ làm cho người khác chú ý, nói: "Vậy các người đứng lên đi."

Vì thế những linh thú khác cùng nhau nhận Độc Cô Thiên Diệp làm chủ, sau khi Độc Cô Thiên Diệp thu con linh thú cuối cùng vào Luyện Yêu Hồ, nàng cũng lắc mình đi vào.

"Tỷ tỷ, tỷ thế nào rồi?" Tiểu Hỏa đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Thiếu chút nữa. Ta đi điều tiết một chút trước." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó trở về phòng.

Vừa nãy khế ước nhiều linh thú cao cấp như vậy, Độc Cô Thiên Diệp thiếu chút nữa thăng cấp ngay tại thạch lao. Nếu thật sự ở đây, vậy tuyệt đối là tìm chết!

Nàng động lại tất cả năng lượng có được từ lần khế ước này xuống, cho Đản Đản nuốt vào. Nơi này không có quy tắc thiên địa, nàng có thể làm như vậy, nhưng chờ nàng đi ra ngoài, vẫn sẽ thăng cấp, giờ biện pháp duy nhất là giống lần ở huyệt hải lĩnh vực vậy, cho Đản Đản thu giúp nàng, đợi lúc nàng cần lại nhổ ra.

Chờ tất cả năng lượng đều được Đản Đản thu vào trong thân thể, Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài phòng, nhìn thấy linh thú rậm rạp, nàng phát phát tay, cho chúng nó đều hóa thành hình người.

Bọn Linh Hồ vừa mới khế ước vốn còn có một chút cảm giác về sự ưu việt, cảm thấy tuy rằng mình là nhận nàng làm chủ, tuy rằng tình thế bắt buộc, nhưng vẫn là nàng chiếm tiện nghi! Nhưng sau khi đi vào Luyện Yêu Hồ nhìn thấy nhiều linh thú như vậy, thực thú thậm chí còn có Chu Tước và Thanh Long trong tứ đại thần thú, bọn nó mới hiểu được, mình mới là bên chiếm tiện nghi.

"Chủ nhân." Hơn một ngàn con linh thú cao cấp thần phục quỳ lạy Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp cho bọn nó đứng lên, linh thú của nàng không bao giờ cần quỳ lạy mình!

"Chủ nhân, sao người lại tới nơi này ?" Linh Hồ biến hóa thành một nữ tử kiều nhỏ thanh thuần, không giống với hồ ly luôn luôn yêu mị.

"Ta vì tìm kiếm Kim Linh Châu mới tới." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó nói chuyện Kim Linh Châu tình và mình đi vào cấm một lần, sau đó hỏi Linh Hồ: "Ngu Hành tới cấm địa là tới gặp các người hả?"

Linh hồ lắc đầu, nói: "Không phải, ta bị nhốt một ngàn năm trừ mỗi lần Hỗn Độn mang linh thú mới đến, không gặp qua phân thân Ngu Hành. Càng không có gặp qua bản nhân."

"Nơi này không phải cấm địa sao?"

"Không phải, linh thú chúng ta sau khi bị giam giữ ở trong này thì vốn không có người quản chúng ta, nhưng phía sau chúng ta thường xuyên truyền tới tiếng gõ." Linh Hồ nói.

"Tiếng gõ Biết đó là cái gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Linh Hồ lắc đầu, nói: "Hắn là đang luyện khí, nhưng là cụ thể là cái gì ta cũng không biết."

Lúc này một nam tử dáng người thấp nhỏ đi tới, nói: "Chủ nhân, nơi này cũng không phải bí mật lớn nhất của cấm địa."

"Tiểu Bạch Thử, người có biết không?" Linh Hồ nhìn nam tử hỏi.

Tiểu Bạch Thử gật gật đầu, nói: "Tuy rằng ta bị nhốt ở trong này, nhưng là thần thử chúng ta có thể trao đổi với những con chuột khác. Lúc trước còn có một con chuột nhỏ nói cho ta, vách tường phía sau cách chúng ta mấy chục thước, nơi đó có rất nhiều người luyện khí, mấy năm nay còn đang luyện chế một cái hơn cả siêu thần khí! Ngu Hành tới nơi này hẳn là xem xét cái kia."

"Luyện khí? !" Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc kêu ra tiếng. Tông môn Luyện khí sư luyện khí mà cần che che lấp lấp như vậy sao? "Người có biết bọn họ luyện chế là cái gì không?"

Tiểu Bạch Thử lắc đầu, nói: "Bọn họ chỉ là nói cho ta là luyện khí, bởi vì ta bị nhốt, cho nên cũng không quan tâm luyện chế cái gì, cũng không hỏi. Nhưng ta có thể gọi bọn nó tới hỏi một chút."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, cho mọi người chờ ở chỗ này, nàng và Tiểu Bạch Thử đi ra Luyện Yêu Hồ.

Tiểu Bạch Thử liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, sau đó bắt đầu xèo xèo xèo xèo kêu vài tiếng, chỉ chốc lát sau, dưới chân tường thạch lao chui ra một cái đầu nho nhỏ, nhìn thấy thạch lao trống rỗng, ánh mắt to tròn dùng sức chớp chớp. Nhìn thấy Tiểu Bạch Thử đứng ở bên trong, oạch oạch chạy tới.

"Đại nhân, ngài đi ra ?" Tiểu Hôi Hôi đi đến bên người Tiểu Bạch Thử, cọ cọ chân hân.

Tiểu Bạch Thử ôm Tiểu Hôi Hôi lên, nói: "Tiểu Hôi Hôi, ta đã đi ra, đây là chủ nhân của ta, giờ nàng có một số việc muốn hỏi người, người nói chuyện người biết ra hết đi."

Tiểu Hôi Hôi gật gật đầu, đứng ở trên tay Tiểu Bạch Thử, hai chân trước vỗ, nói: "Chủ nhân đại nhân, ngài hỏi đi. Tiểu Hôi Hôi luôn luôn sống ở nơi này, địa động bên dưới đều bị ta đào xuyên qua , không có gì là ta không biết !"

"Người có biết cấm địa này có bao nhiêu thạch thất không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Hôi Hôi nghĩ nghĩ, nói: "Cụ thể có bao nhiêu thạch thất không biết, nhưng là tuyệt đối lớn hơn ngọn núi phía trên."

"Chủ yếu thì sao ?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Chủ yếu là nơi này và chỗ luyện khí phía trước! Nơi này giam giữ rất nhiều linh thú. Mà thạch thất ở phía dưới, lần trước ta đào thành động đi xuống xem, dùng thời gian rất lâu! Từ đại môn cấm địa đi vào, sẽ nhìn thấy một đỉnh núi, sau đó đi ra sau không xa có thể nhìn thấy một cái động. Trước cái kia là đi luyện khí thất, còn động phía sau này là tới nơi này ."

"Người đi trong phòng luyện khí xem qua chưa? Người có biết bọn họ ở luyện chế cái gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Tiểu Hôi Hôi dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi đầu, nói: "Họ luyện chế rất nhiều binh khí! Ừ, đúng vậy, rất nhiều binh khí. Tất cả binh khí bọn họ luyện chế đều đặt ở binh khí, ta vụng trộm nhìn qua, thiệt nhiều, đầy hết bên trong luôn."

"Còn có cái khác không ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi, sau đó lấy Hỏa Linh Châu ra, hỏi: "Người có nhìn thấy một hạt châu như vậy, màu sắc là màu vàng không?"

Tiểu Hôi Hôi nhìn nhìn hỏa Linh Châu, nói: "Hạt châu màu vàng? Hạt châu..." Tiểu Hôi Hôi hồi tưởng một lát, nói: "A, ta có nhìn thấy, có một hạt châu màu vàng, ở trong một đỉnh lô thật to, bên dưới là lửa thật lớn, hạt châu luôn luôn quay cuồng bên trong!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 93: Được Đến Kim Linh Châu

Độc Cô Thiên Diệp nghe Tiểu Hôi Hôi miêu tả, đoán nhất định là Ngu Hành muốn dung nạp Kim Linh Châu vào luyện chế linh khí, như vậy có thể luyện chế ra vũ khí càng thêm lợi hại.

"Tiểu Hôi Hôi, người xác định sao?" Tiểu Bạch Thử hỏi.

Tiểu Hôi Hôi cong cong cái đầu nhỏ của mình, nói: " Đây, ta chỉ là nhìn thoáng qua. Ở trong địa động thủ vệ rất nhiều, ta chỉ là lặng lẽ đi nhìn nhìn. Ta từ phía trên khoan thành động đi xuống, nhìn thấy bên trong không có gì đặc biệt, ta nhìn thoáng qua thì trở lại. Nhưng ta xác định hạt châu màu vàng tròn tròn đúng là ở trong cái đỉnh lô kia."

"Chủ nhân, giờ chúng ta làm sao?" Nếu đã xác định chỗ của Kim Linh Châu, hơn nữa tình cảnh của nó còn không lạc quan như vậy, bọn họ phải nhanh chóng mang nó ra.

"Mặc kệ dùng biện pháp gì, chúng ta cũng phải chờ Ngu Hành đi rồi mới có thể thực hiện." Độc Cô Thiên Diệp nói. Coi thực lực hiện tại của hắn, đối kháng trực tiếp với Ngu Hành căn bản không có phần thắng. Nàng chỉ có thể chờ Ngu Hành rời khỏi, mới có thể đoạt Kim Linh Châu lại. "Đúng rồi, Tiểu Hôi Hôi, trừ cửa động bên ngoài, còn có thông đạo khác đi thông nơi đó sao?"

Tiểu Hôi Hôi lắc đầu, nói: "Nơi này và bên kia có ngăn cách, vì để hai bên không biết tồn tại của đối phương. Chúng ta có đào rất nhiều địa động, nhưng quá nhỏ, chắc chắn người không qua được."

"Xem ra chỉ có thể đợi." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chúng ta đi cửa động chờ trước..."

Nàng lập tức thu Tiểu Bạch Thử và Tiểu Hôi Hôi vào Luyện Yêu Hồ, sau đó làm cho Giáng Vực giúp mình ẩn thân, đi khỏi thạch lao ra ngoài. Để lại bốn thi thể và nhà giam trống trơn.

Mặt khác, Ngu Hành nhìn thân kiếm đã có hình dạng sơ nét còn có Kim Linh Châu vây quanh nó không ngừng xoay tròn, trong mắt ức chế không được vui sướng.

Hắn vẫn muốn đúc một thành linh kiếm siêu việt Hiên Viên kiếm, dung nhập Kim Linh Châu vào linh kiếm là ý tưởng to gan của Giản Phong Hành. Nếu thành công, nó nhất định lợi hại hơn Hiên Viên kiếm!

Đã trải qua mấy trăm năm tinh luyện, đúc, linh kiếm mới kham kham thành hình, có thể thấy đúc linh kiếm này khó khan thế nào. Nhưng cho dù giờ chỉ thân kiếm vừa mới thành hình đã có khí thể như thế, nếu chân chính thành công, nhất định nó có thể là siêu việt tất cả linh khí, trở thành linh kiếm vương trung vương! Đến lúc đó hắn có được nó, có thể siêu việt Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân, trở thành người giỏi nhất thế giới!

"Kim Linh Châu này giống như ít đi một chút, màu sắc cũng nhạt một chút. Xem ra linh khí của nó đều bị linh kiếm hấp thu." Cung Sử nhìn Kim Linh Châu không ngừng xoay tròn dưới đỉnh lô nói.

Ngu Hành nhìn Kim Linh Châu, dặn dò Giản Phong Hành: "Người bắt bọn họ đẩy nhanh tiến độ, mau chóng dung Kim Linh Châu đi vào. Biết không?"

"Dạ, đại nhân." Giản Phong Hành lĩnh mệnh." Lúc trước bọn họ nói, chỉ có lúc bắt đầu Kim Linh Châu mới mâu thuẫn, một khi nó bắt đầu hòa tan, thì sẽ rất nhanh. Sau này không dùng bao lâu thời gian là có thể hoàn thành."

"Làm không tệ." Ngu Hành tán dương, "Tiếp tục cố gắng, quay lại ta cho Thao Thiết nhanh nhanh đưa vài mỹ nhân đến."

Giản Phong Hành thích mỹ nữ, thích ngược đãi mỹ nữ, đây là bí mật công khai của Thiên Linh giới. Đối với Ngu Hành lo lắng bất luận kẻ nào, nhất định là tra rành mạch chuyện của hắn, ngay cả chuyện của hắn và Đinh Như cũng biết! Bất quá chỉ cần không ảnh hưởng hắn, bọn họ nháo thế nào là chuyện của bọn họ, hắn mặc kệ.

Ngu Hành vốn định ở lại chứng kiến một khắc Kim Linh Châu hoàn toàn dung nhập vào thân kiếm lý kia, nhưng chỉ nhìn một lát, Ngu Hành đột nhiên thu được tin tức Cùng Kỳ truyền đến, nhin không được sắc mặt trầm xuống.

"Chủ thượng, xảy ra chuyện gì?" Cung Sử thấy sắc mặt Ngu Hành đột biến, hỏi.

"Tử Tiêu chết tiệt! Hắn dẫn người tập kích căn cứ hủ thi ta dưỡng ở Mê Linh đại lục!" Ngu Hành nhìn nhìn Kim Linh Châu trong đỉnh lô, nói: "Nơi đó có một phần ba thế lực của chúng ta, nếu để hắn phá hủy... Cung Sử, người đi cùng ta trước, Giản Phong Hành, người thủ trong này, cần phải luyện chế ra thần kiếm cho ta. Nếu xảy ra chuyện gì, người dùng mạng của người đến đền!"

Ngu Hành nói xong mang theo Cung Sử rời khỏi, Giản Phong Hành tiễn bọn họ ra khỏi cấm địa, sau đó xoay người về căn cứ dưới đất của cấm địa.

Độc Cô Thiên Diệp đi đến cửa động thì vào Luyện Yêu Hồ, thông qua Đô Đô nhìn Giản Phong Hành đưa Ngu Hành đi khỏi. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ngu Hành, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc, giống như lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân vậy. Có điều khác nhau là nhìn thấy hai người bọn họ thì có cảm giác thân thiết, nhìn thấy Ngu Hành, trừ cảm giác quen thuộc ra còn có cảm giác kỳ lạ nàng không thể nói rõ.

Nàng nhìn cửa lớn cấm địa mở ra, nhìn Giản Ước Chi mang theo tất cả trưởng lão ở cung đưa hân ra ngoài, nhìn Ngu Hành bay đến không trung sau đó biến mất không thấy. Nàng vuốt vòng ngọc màu tím trên cổ tay, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua.

Ngay sau khi nàng vừa rời khỏi thạch thất không lâu, vòng ngọc trên tay phát ra một trận ánh sáng, rồi bóng dáng Tử Tiêu xuất hiện trước mặt nàng.

"Tiểu Diệp nhi." Tử Tiêu sủng nịch nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Tiêu, sao chàng lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy Tử Tiêu, vui sướng hỏi.

Tử Tiêu muốn ôm ôm Độc Cô Thiên Diệp, tay đưa ra lại buông xuống.

"Đây là bóng dáng ta dùng tử ngọc phát ra, ngay cả hình chiếu cũng không tính." Tử Tiêu nói, "Có phải tên Ngu Hành kia đến Tông môn Luyện khí sư đi không?"

"Sao chàng biết?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Diễm tự quân đã về." Tử Tiêu nói đến Diễm tự quân, trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, "Sao nàng lại cho bọn họ về ? Cho dù không dò hỏi tình báo, giữ ở bên người làm đả thủ cũng được."

Diễm Nhất trong Luyện Yêu Hồ nghe Tử Tiêu nói vậy, ai oán nhìn hắn một cái. Hắn rất muốn nói: "Chủ thượng, Diễm tự quân chúng ta tốt xấu cũng đứng thứ nhất thứ hai trong quân đội được không, từ đả thủ này..."

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Chàng cũng cần nhân thủ mà, bọn họ ở đây ngược lại làm cho ta không thể buông tay làm việc."

"Mọi người bị nàng đuổi về, ta còn có thể nói cái gì. Giờ nàng cách tên Ngu Hành kia có xa lắm không?" Tử Tiêu hỏi.

"Ta và hắn ở cùng một ngọn núi." Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện của Kim Linh Châu và cấm địa cho Tử Tiêu.

"Gần như vậy?" Tử Tiêu lặng lẽ, nói: "Không được, khoảng cách của nàng và hắn gần quá, rất dễ bị hắn phát hiện. Nếu tên kia mang bọn cùng Kỳ, nhất định sẽ đoán được nàng. Tiểu Diệp nhi, ta giúp nàng dẫn hắn đi, nàng nhân cơ hội cầm Kim Linh Châu, sau đó nhanh chóng rời khỏi Thiên Linh giới. Nàng ở đó ta thật sự lo lắng."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp ngoan ngoãn gật đầu. Nàng cũng biết, nếu nàng lấy Kim Linh Châu đến tay, chắc chắn Ngu Hành sẽ phát hiện tung tích của nàng.

"Ừ, để ta nghĩ xem làm thế nào mới có thể dẫn tên kia đi? Nếu không đi đập hang ổ hủ thi của hắn đi." Tử Tiêu nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Diệp nhi, ta đi, nàng chú ý an toàn, lúc an toàn phải nhớ ta biết không?"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng càng lúc càng mờ nhạt, vẻ mặt hắc tuyến.

Vì thế, có một màn Ngu Hành rời khỏi.

Chờ Giản Phong Hành vào sơn động, Độc Cô Thiên Diệp đi ra từ Luyện Yêu Hồ, cho Giáng Vực giúp mình ẩn thân, nàng đi tới cửa động. Cửa động này cũng có kết giới, nhưng có phải rất lợi hại không, đối với Giáng Vực mà nói, không có gì là vấn đề, nàng thoải mái đi vào.

Tuy rằng Giản Phong Hành là thuộc hạ có vẻ quan trọng của Ngu Hành, nhưng vì là luyện khí sư, hãn bỏ càng nhiều thời giờ trên mặt luyện khí, cho nên linh lực cấp bậc của hãn cũng không cao, cũng chỉ vừa mới vừa đột phá tôn cấp, so với Độc Cô Thiên Diệp còn thấp hơn chút. Hơn nữa nàng ẩn thân, cho nên một đường theo đuôi, hãn cũng không phát hiện.

Độc Cô Thiên Diệp đi theo Giản Phong Hành đi tới chỗ luyện chế thần kiếm, nàng phát hiện dọc theo đường đi thị vệ mười bước một người, hơn nữa thực lực cũng không thấp, nếu có người xâm nhập, nhất định không thể toàn thân trở ra!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy hạt châu màu vàng xoay tròn quanh thân kiếm trong đỉnh lô, trong lòng vui sướng một trận, quả nhiên là Kim Linh Châu! Chẳng qua tình huống hiện tại của nó vô cùng không tốt.

Hỏa Linh Châu nói Kim Linh Châu đang bị luyện hóa, nếu tiếp tục như vậy, nó sẽ không thể khôi phục .

Nếu không phải hứa hẹn với Giản Ước Chi sẽ không thương tổn tánh mạng Giản Phong Hành, Độc Cô Thiên Diệp sẽ trực tiếp giết hãn, sau đó đoạt Kim Linh Châu rời khỏi. Hiện tại nàng cũng chỉ có thể chờ Giản Phong Hành rời khỏi, sau đó lại đoạt Kim Linh Châu.

Đợi hết một ngày, Độc Cô Thiên Diệp vẫn chờ Giản Phong Hành rời khỏi, nhưng là hãn hình như một chút ý tứ rời khỏi cũng không có. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Kim Linh Châu trong đỉnh lô, trong lòng âm thầm sốt ruột. Đang lúc nàng tính nghĩ biện pháp dẫn Giản Phong Hành đi, thị vệ bên ngoài đi vào, hành lễ với Giản Phong Hành.

"Sao vậy?" Giản Phong Hành nhìn thị vệ hỏi.

"Bên ngoài cấm địa truyền đến tin tức, Độc Cô Thiên Diệp xông vào cấm địa, đại sư tử nói muốn tử hình nàng ngay tại chỗ, thiếu tông chủ không đồng ý, hai người ở đánh lên bên ngoài." Thị vệ trả lời nói.

Giản Phong Hành nhíu mày, nghiêm mặt nói: " Sao Độc Cô Thiên Diệp có thể chạy đến cấm địa?"

"Thiếu tông chủ nói là đại sư tử hãm hại nàng. Nhưng thị vệ bên ngoài phát hiện nàng quả thực đã chạy tới cấm địa. Cho nên..." Câu nói kế tiếp thị vệ cũng không nói ra, nhưng mọi người đều biết nói ——người xông vào cấm địa, giết không tha!

Giản Phong Hành không cần nghĩ cũng biết nhất định là Đinh Như làm ra, hắn đã mệnh lệnh rõ ràng cấm Đinh Như động thủ với Độc Cô Thiên Diệp, không nghĩ tới nàng cứ nhiên xem lời nói của mình thành gió bên tai, xem ra gần đây hắn rất phóng túng nàng! Nghĩ đến cá tính Giản Ước Chi, Giản Phong Hành hơi đau đầu.

"Các người cẩn thận một chút!" Dặn dò luyện khí sư phía dưới một câu, Giản Phong Hành mang theo thị vệ đi ra ngoài.

Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn đứng đối diện Giản Phong Hành, nhìn Giản Phong Hành rời khỏi, trong mắt có nghi hoặc thản nhiên. Nàng chỉ bảo thể thân của mình nói thật với Giản Ước Chi, nhưng vì sao nàng có cảm giác Giản Ước Chi chẳng những không tức giận, ngược lại còn giúp mình?

Nhưng mặc kệ có phải Giản Ước Chi cố ý giúp nàng không, giờ có thể dẫn Giản Phong Hành đi, coi như là giúp nàng một đại ân. Nói đến còn phải cảm tạ Đinh Như kia, nếu không nhờ nàng ta, một loạt chuyện này cũng không sẽ xảy ra!

Đánh giá Giản Phong Hành hẳn là rời khỏi cấm địa , Độc Cô Thiên Diệp nhìn Kim Linh Châu trong đỉnh lô, hít sâu một hơi, dùng linh lực bao tay phải của mình lại, phi thân xuống, lướt qua đỉnh lô, cầm Kim Linh Châu ngâm trong dung nham.

Trong nháy mắt nàng bắt lấy Kim Linh Châu, đột nhiên hiệu quả ẩn thân biến mất, bóng dáng của nàng xuất hiện trên đỉnh lô...

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 94: Cấm Địa Bị Hủy

Luyện khí sư đứng dưới đỉnh ngậy ngấn nhìn người đột nhiên xuất hiện, Độc Cô Thiên Diệp cũng cau mày nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời cả phòng luyện khí im lặng dọa người. Sững sờ.

Độc Cô Thiên Diệp biết lần này Giáng Vực cũng không cố ý, hỏi: "Giáng Vực, làm sao vậy?"

Trong hoa tai khô lâu, Giáng Vực đang tiếp tục thử, có thể làm lại giúp Độc Cô Thiên Diệp ẩn thân không, thử vài lần đều thất bại. Nghe được Độc Cô Thiên Diệp hỏi, thì trả lời: "Kim Linh Châu không nhận chủ, linh khí quá mạnh mẽ, đánh lực lượng của ta quay về."

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy Giáng Vực đã hơi bị thương, nói: "Người bị thương rồi, nghỉ ngơi một chút trước. Bên ngoài cứ giao cho ta đi."

Linh lực đột nhiên bị đánh về, làm cho Độc Cô Thiên Diệp bại lộ trước mắt những người đó, Giáng Vực còn lo lắng Độc Cô Thiên Diệp sẽ nghi ngờ hấn cố ý, đang chuẩn bị giải thích với nàng, giờ nghe nàng nói như vậy, hấn cũng yên tâm nghỉ ngơi.

Qua một hồi lâu, luyện khí sư và thị vệ mới phản ứng lại, nhìn thấy trong tay Độc Cô Thiên Diệp cầm Kim Linh Châu, tức giận hô to: "Tặc tử ở đâu đến, cứ nhiên dám trộm Kim Linh Châu! Thị vệ mau mau bắt nàng!"

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười với luyện khí sư bên dưới, nói: "Vừa này đúng là ta trộm, nhưng bây giờ hả, ta là quang minh chính đại cướp. Muốn bắt ta, vậy phải xem các người có bản lĩnh đó không!" Nói xong nàng gọi nhóm thú thú ra ngoài.

Nhóm thú thú dài thì bị nhốt mấy ngàn năm, ngắn cũng bị nhốt mấy trăm năm, hận Ngu Hành và Tông môn Luyện khí sư thấu xương! Biết những người này cống hiến sức lực cho Ngu Hành, vô cùng nghiêm túc, hung hăng công kích bọn họ.

Mà Độc Cô Thiên Diệp sau khi nhóm thú thú đi ra lập tức thối lui ra ngoài, tìm được chỗ cất chứa thần khí, cướp bóc đồ bên trong sạch sẽ, ngay cả Nguyên Thạch chưa luyện hóa cũng không chừa. Nhìn kho hàng rỗng tuếch, nàng vừa lòng nở nụ cười. Tin chắc Ngu Hành nhìn thấy nó sẽ vô cùng "Vui vẻ" !

"Lẽ vật ta tặng cho người, hy vọng người thích!" Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

Hiệp 1 nàng VS Ngu Hành, toàn thắng!

Lúc đi ra bên ngoài, chiến đấu thị vệ và nhóm thú đã bước vào hồi kết. Hơn một ngàn con linh thú cao cấp, bạo lực đánh đám thị vệ của Giản Phong Hành! Dưới đất nằm không ít thi thể, cơ hồ đều là thị vệ và luyện khí sư .

"Chủ nhân, đều giải quyết." Linh Hồ đã chạy tới, báo cáo tình hình chiến đấu cho Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Các người vất vả, giờ dọn dẹp những người này đi."

" Dạ chủ nhân." Linh Hồ nói xong thì phóng hỏa đốt thi thể thành bụi. Lúc trước nghe Tử Tiêu nói Ngu Hành đang luyện quân đoàn hủ thi, phòng

ngừa hấn lợi dụng những thi thể này, vẫn là thiêu hủy thì tốt hơn.

Lúc Giản Phong Hành rời khỏi cấm địa chắc chắn không nghĩ đến, đây sẽ là lần cuối cùng hấn đi vào cấm địa. Lúc này hấn dùng vẻ mặt tức giận nhìn hai người Giản Ước Chi và Đinh Như. "Các người đang làm cái gì? Đánh nhau ở cửa cấm địa, các người là không để tông quy vào mắt hả?"

"Sư phụ, Độc Cô Thiên Diệp xông vào cấm địa, vừa vịn bị ta và thập trưởng lão bắt được. Chúng ta chỉ muốn chấp hành tông quy tử hình nàng ngay tại chỗ, nhưng thiếu tông chủ lại ngăn cản chúng ta, không cho chúng ta chấp hành. Nghĩ là chúng ta không có tư cách kia, giờ tông chủ đi ra, xin tông chủ đến chấp hành tông quy !" Đinh Như nhìn Giản Phong Hành, lời lẽ chính nghĩa nói.

"Phi! Rõ ràng là người lừa Thiên Diệp đến nơi này! Người muốn hãm hại nàng, ta sẽ không cho người thực hiện được !" Giản Ước Chi đá Đinh Như một cước, tức giận nói.

Giản Phong Hành liếc mắt một cái thấy "Độc Cô Thiên Diệp" bị thị vệ bắt giữ, hỏi: "Người đi vào bên trong chưa?"

"Độc Cô Thiên Diệp" bị hai thị vệ kiềm chế, nhìn thấy Giản Phong Hành hỏi nàng, nàng liều mạng lắc đầu, khóc kể nói: "Tông chủ, ta không có, ta không có!"

"Tiện nhân! Rõ ràng ta và thập trưởng lão nhìn thấy người đi vào, không biết vì sao kết giới kia không ngăn được người, nói vậy là người có biện pháp đối phó kết giới này! Người nói, người đến Tông môn Luyện khí sư có mục đích gì, có phải muốn lấy cái gì từ cấm địa không? !"

"Người thật sự đi vào?" Giản Phong Hành nhìn "Độc Cô Thiên Diệp" lớn tiếng hỏi.

"Ta... Ta... Không phải ta nghĩ đi vào , có người nói thiếu tông chủ chờ ta ở chỗ này, ta vừa mới đến nơi đây đã bị một trận linh lực đẩy vào bên trong, sau đó chờ ta phản ứng tới lại thì đã ở bên trong. Ta, ta cũng không biết vì sao kết giới này lại không ngăn được ta!"

"Tông chủ đại nhân, tuy rằng Độc Cô Thiên Diệp này là người thập đường ta, nhưng nàng vào cấm địa ta cũng tận mắt thấy, làm trưởng lão Tông môn Luyện khí Sư ta không thể làm việc thiên vị, người này vẫn dựa theo quy củ xử lí đi." Thập Cơ nhìn nhìn Giản Ước Chi vẻ mặt lo lắng, nói với Giản Phong Hành.

"Cha, chắc chắn Thiên Diệp bị người hãm hại ! Ta căn bản không có hẹn nàng đến nơi này, sao có thể có người nói là ý tứ của ta? Đây rõ ràng là bị hãm hại ! Hơn nữa Thiên Diệp còn nói, nàng bị một đạo linh lực đánh vào, căn bản là không phải nàng muốn đi vào !" Giản Ước Chi thấy mặt Giản Phong Hành càng ngày càng lạnh, vội vàng biện giải cho Độc Cô Thiên Diệp.

Giản Phong Hành cũng biết Độc Cô Thiên Diệp bị người hãm hại , hơn nữa dùng ngón chân nghĩ cũng biết đầu sỏ gây nên là Đinh Như và Thập Cơ, nhưng Độc Cô Thiên Diệp tiến vào cấm địa là sự thật, mặc kệ là nguyên nhân gì, hôm nay nàng cũng không thể sống! Nếu hôm nay xử quyết Độc Cô Thiên Diệp, chắc chắn Ước Chi sẽ nháo với mình, mà tất cả đều vì nàng...

Đinh Như biết, mặc kệ Giản Ước Chi nói thế nào, hôm nay Độc Cô Thiên Diệp chết chắc rồi, đang âm thầm cao hứng, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, làm cho nàng như có mũi nhọn ở lưng, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Nhưng so với chuyện khác, Giản Phong Hành càng quan tâm kết giới cư nhiên không ngăn được Độc Cô Thiên Diệp. Hôm nay may mà có âm mưu, nếu người khác cũng giống nàng không bị kết giới ngăn trở, vụng

trộm lên vào cấm địa, mang bí mật cấm địa nói ra ngoài, hậu quả kia hẳn không thể chịu nổi! Hủy thanh danh Tông môn Luyện khí Sư là chuyện nhỏ, ảnh hưởng Ngũ Hành đối phó Tử Tiêu, lỗi kia bọn họ không gánh vác nổi!

"Người nói kết giới này không ngăn được người?" Giản Phong Hành hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ mình vốn không phải người, chỉ là linh vụ do Giáng Vực ngưng tụ thành, không có thật thể, sao kết giới có thể ngăn được nàng!

Giản Phong Hành để hai thị vệ buông Độc Cô Thiên Diệp ra, tự mình dùng một đạo linh lực kết thành một cái roi rất nhanh, cuốn qua thắt lưng Độc Cô Thiên Diệp, ném nàng qua cửa lớn cấm địa.

Khi có cái gì tiếp cận, kết giới trên không của cấm địa lóe ra một chút, chờ Độc Cô Thiên Diệp tiếp xúc đến kết giới, nàng lại không có trở ngại gì bị ném vào trong đó. Giản Phong Hành tùy cơ cuốn hai thị vệ, khi tiếp xúc kết giới, giống như trước đây bị bắn trở về.

Độc Cô Thiên Diệp giãy dụa đi ra từ trong cấm địa, nhìn thấy con người Giản Phong Hành âm ngoan tràn ngập sát ý, sợ tới mức lạnh run.

"Sư phó, người xem, kết giới thật sự không ngăn được nàng. Có lẽ vừa nãy nàng muốn vào cấm địa tra xét tin tức, bị chúng ta phát hiện mới nói là bị người hãm hại !" Đinh Như đắc ý nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Người nói bậy!" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt quát Đinh Như.

"Cha, Thiên Diệp cũng không có ý tưởng gì, nàng đến Tông môn Luyện khí Sư chỉ vì học tập kỹ thuật luyện khí!" Giản Ước Chi nói.

Giản Phong Hành nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Mặc kệ người có phải bị hãm hại không, người xâm nhập cấm địa là sự thật, mặc dù người là Ước Chi muội muội nhận bên ngoài, chúng ta cũng không thể phá hỏng quy củ tông môn. Người tới, chấp pháp ngay tại chỗ!"

Hai thị vệ đứng ở phía sau Độc Cô Thiên Diệp muốn động thủ, Giản Ước Chi một tay ôm Độc Cô Thiên Diệp vào trong ngực, nói: "Ta xem các người ai dám động thủ? !"

Thị vệ muốn tiến lên bị hành động Giản Ước Chi làm tiến lùi không xong, đành phải nhìn Giản Phong Hành.

Giản Phong Hành phất phất tay, hai người kia lui về. Hắn nhìn Đinh Như dương dương tự đắc, nói: "Đinh Như, người đi!"

Đinh Như không nghĩ tới Giản Phong Hành sẽ bắt mình tự mình động thủ, chần chờ nói "Sư phó, thiếu tông chủ che chở nàng như thế, ta, ta đi cũng không có biện pháp?"

Nói giỡn! Nếu nàng thật sự giết chết Độc Cô Thiên Diệp, đến lúc đó Giản Ước Chi nhất định sẽ trách tội trên đầu nàng. Chuyện chịu thiệt như vậy, sao nàng có thể tự mình động thủ chứ ? !

Thập Cơ một bên gật đầu, cười khẽ một chút, nói: "Tông chủ, để Đinh Như đi quả thật có điểm khó xử nàng. Tính tình Thiếu tông chủ quật như vậy, muốn hộ nàng chu toàn, người khác đi lên, nếu không tổn thương đến thiếu tông chủ, chúng ta đều chịu không nổi trách nhiệm này, cho nên vẫn là tông chủ tự mình đến tốt hơn, hoặc là có thể làm cho thiếu tông chủ rời khỏi cũng tốt. Bằng không không ai dám lên."

Giản Phong Hành nhìn chăm chăm Giản Ước Chi, nói: "Quy củ tông môn không thể loạn, Ước Chi, lui ra!"

Giản Ước Chi Độc Cô Thiên Diệp ôm vào trong ngực như trước, gắt gao trừng Giản Phong Hành, không có một tia thoái nhượng.

Giản Phong Hành nhìn thấy Giản Ước Chi không chịu đi, cơn tức cũng dâng lên. Mẫu thân Giản Ước Chi sinh hạ hắn xong thì qua đời, khi đó hắn vội vàng thu xếp chuyện luyện chế thần khí trong cấm địa, không có bỏ tinh lực gì trên người Giản Ước Chi, bởi vậy hắn vẫn cảm thấy mình nợ Giản Ước Chi, cho nên yêu cầu của Giản Ước Chi hắn đều tận lực thỏa mãn. Nhưng lần này không được, nếu không xử quyết Độc Cô Thiên Diệp, kia đến lúc đó xong đời là Tông môn Luyện khí Sư bọn họ!

"Người cho hay là không cho?" Giản Phong Hành lãnh nghiêm mặt hỏi.

"Không cho!" Giản Ước Chi trầm đình tiệt thiết trả lời.

Kiên nhẫn của Giản Phong Hành với Giản Ước Chi đã hao hết, một đạo linh lực của hắn đánh qua hai người. Giản Ước Chi không nghĩ tới Giản Phong Hành thật sự động thủ với mình, sững sốt một chút, hắn và Độc Cô Thiên Diệp bị đánh ngã xuống. Hai người bị bắt tách ra, thị vệ đi lên bắt Độc Cô Thiên Diệp sang một bên.

Tiếp theo Giản Phong Hành dùng linh lực thuộc tính hỏa trực tiếp thiêu Độc Cô Thiên Diệp thành tro tàn, Giản Ước Chi như còn chìm trong đả kích vừa nãy chưa khôi phục lại, Độc Cô Thiên Diệp bị chết cháy hắn cũng không có phản ứng gì. Sau đó hắn đứng lên từ trên đất, liếc mắt nhìn Giản Phong Hành một cái, đẩy thị vệ vây xem ra chạy mất.

"Tông chủ, thiếu tông chủ hắn..." Trên mặt Thập Cơ một bộ không đành lòng, đi đến bên người Giản Phong Hành thân thiết nói.

Giản Phong Hành cảm thấy Giản Ước Chi chỉ nháo cái kình, thì không để ở trong lòng. Hắn nhìn thoáng qua Đinh Như âm thầm cười trộm

một bên, nghĩ quay đầu nhất định phải thu thập nàng đàn hoàng, bằng không nàng sẽ càng không để lời nói của mình vào trong lòng!

"Các người đều về đi! Thuận tiện báo cho người trong tông môn, nếu ai xông vào cấm địa, kết cục sẽ như vậy!" Giản Phong Hành dặn người ở đây.

"Là, tông chủ!"

Giản Phong Hành lại trừng mắt nhìn Đinh Như một cái, xoay người chuẩn bị về cấm địa, còn chưa tới cửa động, thì nhìn thấy một bóng người bay ra, tiếp theo truyền ra mấy tiếng nổ mạnh, ngọn núi phía sau nàng nháy mắt sụp xuống ...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 95: Thuận Lợi Thoát Thân

"Phanh ——" tiếng nổ mạnh vang vọng tứ phương.

"Oanh —— "

Bom nổ sụp chân núi, cả ngọn núi ầm ầm sụp xuống.

Chỉ vùn vùn thời gian 2 phút, cấm địa bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Biến hóa trong phút chốc này làm cho tất cả mọi người bên ngoài cấm địa ngây dại.

Giản Phong Hành phản ứng lại trước nhất, nhìn người ngạo nghễ đứng thẳng kia quát to: "Tặc tử phương nào, dám hủy tông môn ta? ! Người đâu, bắt nàng!"

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp đã tháo mặt nạ của mình xuống, dùng tướng mạo sẵn có đối diện, cho nên cũng không có ai liên hệ nàng và nàng trong đội tuần tra, chỉ cho là người từ bên ngoài xông vào.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người thướt tha, tay áo bay bay trong không trung làm cho không ít thị vệ thất thần, nhìn không chớp mắt, thế cho nên Giản Phong Hành quát lớn cũng không kéo bọn họ về.

"Các người còn đứng ngốc ở đó làm cái gì? !" Giản Phong Hành thấy không ai hành động, quát bọn họ.

Lúc này thị vệ mới bị Giản Phong Hành rống trở về, nhanh chóng xông lên muốn bắt Độc Cô Thiên Diệp.

Bị nhiều người vây quanh như vậy, Độc Cô Thiên Diệp cũng không bối rối, vận khởi bộ pháp Phiêu Miểu, vọt đến bên người một đám thị vệ, một cước đạp bọn họ xuống. Theo thực lực tăng lên, giờ bộ pháp Phiêu Miểu của nàng nàng đã đề cao rất nhiều, đã đạt tới mức có thể thuận di.

Một cước một người, thị vệ xông lên bị nàng đạp xuống hết rất nhanh. Giản Phong Hành nhìn những người bị đá xuống, mắng phết vật, sau đó tự mình bay lên đánh với Độc Cô Thiên Diệp, hai tay đồng thời ngưng tụ linh lực, công kích Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy hành động của Giản Phong Hành, cũng sử xuất thần kỹ, hai luồng linh lực chạm vào nhau trong không trung, phát ra tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc. Hai người Giản Phong Hành và Độc Cô Thiên Diệp đều bị nổ mạnh đánh vào phải rút lui vài trăm mét.

Giản Phong Hành nghĩ Độc Cô Thiên Diệp đá thị vệ xuống là mưu lợi, cho nên cho rằng thực lực của nàng cũng không mạnh, nhưng là không nghĩ tới thực lực của nàng không sai biệt mình lắm, thân mình lộn hai vòng trong không trung mới ổn định, ánh mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp có hơi kinh ngạc, nói: "Người do ai phái tới ? Vì sao muốn hủy cấm địa của ta?"

"Người hỏi thì ta phải nói cho người sao? Người cho rằng ta ngốc hay là người ngốc?" Độc Cô Thiên Diệp hèn mọn nhìn Giản Phong Hành. Những người này ngồi lâu trên địa vị cao, đều cảm thấy người khác phải ngoan ngoãn nghe lời mình, xem mọi chuyện đều chắc hẳn phải vậy !

"Hừ, mặc kệ là ai phái người đến, hôm nay người đều phải để mạng của người ở tại chỗ này. Các người lên cho ta!" Giản Phong Hành phất phất tay với người phía dưới, tất cả thị vệ cùng nhau xông lên .

Tuy rằng quần công người khác không phải việc cao thủ nên làm, nhưng tình huống hiện tại đã không thể cố kỵ chuyện này. Giờ cấm địa bị hủy chắc chắn Ngu Hành sẽ truy cứu trách nhiệm, cả Tông môn Luyện khí sư đều không thể trốn thoát. Nếu ngay cả người hủy diệt cấm địa cũng không bắt được, vậy hẳn không cần chờ Ngu Hành tới định tội mình, tự vẫn chấm dứt trước đi!

Độc Cô Thiên Diệp gọi Linh Hồ và tất cả linh thú ra, vây quanh mình, sau đó lấy truyền tống trận Hạ Hầu Thuần cho mình ra định hướng, lợi dụng linh thú tranh thủ thời gian cho mình, chuẩn bị tốt truyền tống trận.

Giản Phong Hành nhìn thấy Linh Hồ, hai mắt sung huyết. Đây đều là Ngu Hành nhốt ở trong đây mài mòn ý chí bọn nó, chuẩn bị sau này cho người kế ước, giờ bị Độc Cô Thiên Diệp lấy ra hết, kết cục Tông môn Luyện khí sư đã không cần đoán !

"Đi lên bắt nàng!" Giản Phong Hành quát thị vệ và những người nghe thấy chạy tới.

Độc Cô Thiên Diệp để linh thú xây một đạo tường vây bảo vệ truyền tống trận, nhìn một chút cuối cùng của trận pháp hoàn thành, nàng từng bước nhảy tới bên trong trận pháp. Lúc xoay người nhìn về phía Giản Phong Hành, lơ đãng thấy được Giản Ước Chi ở trên đỉnh núi xa xa quan vọng nơi này. Ánh mắt hắn nhìn mình giống như nhận ra mình, không kịp nhìn kỹ, trận pháp đã khởi động, đảo mắt biến mất khỏi cấm địa. Trước khi biến mất còn thu linh thú tác chiến bên ngoài về.

Các thị vệ đang tác chiến với linh thú, đột nhiên đối thủ biến mất, không ít người không khống chế được linh lực, đánh trúng người một nhà, toàn bộ trường hợp hồng bét.

Giản Ước Chi đứng ôm một con hổ nhỏ như linh thú đứng trên núi xa xa quan vọng cấm địa bị hủy hoại trong chốc lát, một bàn tay vuốt ve lưng

con hổ nhỏ, nói: "Bạch Hổ, chúng ta cũng nên rời khỏi..."

"Đi đâu?" Con hổ nhỏ mở miệng hỏi.

Giản Ước Chi nhìn nơi Độc Cô Thiên Diệp biến mất, thì thào trả lời: "Đi theo bước chân của nàng... Đi thực hiện trách nhiệm của chúng ta... Đi thôi, Bạch Hổ..."

Lại nhìn Giản Phong Hành đang hỗn hển, Giản Ước Chi lấy một truyền tống trận ra định hướng...

Sau núi Tông môn Luyện đan sư, Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế đang thương nghị cái gì, đột nhiên nhìn thấy trên đỉnh núi lần lượt có hai tia sáng trắng xẹt qua.

"Cha? !" Hạ Hầu Thanh Đế nhìn ánh sáng trắng trên đỉnh núi, vui sướng hô.

Hạ Hầu Thuần cũng hơi kích động, nói: "Hắn là tiểu chủ đã trở lại! Chúng ta đi xem!"

Khi hai người đi lên quả nhiên thấy một Độc Cô Thiên Diệp ói rồi tỉnh rồi mù và một Giản Ước Chi đã ói sắp ngất xỉu.[rin: hai người này có tương người nhà nè]

"Sư phụ, đúng là ngài đã trở lại!" Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thay61 Độc Cô Thiên Diệp, hưng phấn chạy qua.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy đồ mình ăn ba ngày trước cũng bị ói ra mới tốt một chút, ôm đầu hơi dần dần, nhìn Hạ Hầu Thanh Đế, nói: "Cuối cùng cũng đến."

Hạ Hầu Thanh Đế đưa nước tới cho Độc Cô Thiên Diệp, chờ nàng đỡ hơn mới nói: "Sư phó, ngài lấy Kim Linh Châu ?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, thấy Giản Ước Chi được Hạ Hầu Thuần đỡ tới, kinh ngạc nói: "Ước Chi, sao ngươi cũng đến đây?"

Giản Ước Chi nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói câu: "Hóa ra muội lớn lên thế này, thật là đẹp mắt!" Sau đó hoa lệ ngất xỉu.

"Tiểu chủ, này..." Hạ Hầu Thuần nhìn Độc Cô Thiên Diệp, giữ chặt Giản Ước Chi đổ xuống.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi, nói: "Đưa hân đi viện chúng ta ở lần trước đi, chờ ta nghỉ ngơi một chút lại nói tình huống hiện tại cho các người."

Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế gật gật đầu, một người đỡ Độc Cô Thiên Diệp, một người kéo Giản Ước Chi hôn mê, trở về viện lần trước.

Độc Cô Thiên Diệp ăn đan dược, nghỉ ngơi một chút. Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế luôn luôn tại chờ nàng bên ngoài. Vừa này xem giọng điệu của nàng, tình hình hiện tại hân là không tính quá xấu!

"Kèo kẹt..."

Cửa phòng Độc Cô Thiên Diệp mở ra, Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế đã đi tới, nàng mang theo hai người đến đại sảnh.

"Sư phụ, ngài không sao chứ?" Hạ Hầu Thanh Đế nhìn mặt Độc Cô Thiên Diệp còn hơi tái nhợt thân thiết hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta không sao. Lần trước việc bảo các người việc đã làm thế nào?"

Hạ Hầu Thuần đứng dậy hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, trả lời nói: "Truyền thừa Thần Nông đỉnh đã sao chép xong rồi, lúc chép lại chỉ có ba người chúng ta, không để cho người khác biết. Mặt khác ta cho Luyện đan

sư Tông môn luôn luôn không ngừng luyện chế đan dược hồi phục linh lực và chữa thương ngài nói, giờ đã chuẩn bị rất nhiều, đều thu ở trong này ."

Hạ Hầu Thuần lấy vài cái nhẫn không gian ra đưa cho Độc Cô Thiên Diệp. Nàng lấy lại đây kiểm tra rồi một chút, đều là nhẫn không gian siêu lớn, bên trong mỗi một cái đều để đầy chai đan dược. Thu hồi nhẫn, nói: "Cư nhiên có nhiều như vậy! Cảm ơn Hạ Hầu tông chủ." Sau đó nàng lấy nhẫn ra, giao cho Hạ Hầu Thuần: "Dược liệu lần trước đưa cho người hãn là không nhiều lắm , hiện tại ta lại đưa cho người một đăm dược liệu, người để bọn họ tiếp tục luyện chế."

Lần trước lúc Độc Cô Thiên Diệp rời đi giao hãn mấy cái nhẫn, bên trong đều là tràn đầy dược liệu. Có số dược liệu này, Hạ Hầu Thuần không cần đi ra ngoài thu mua, giảm xuống khả năng chuyện này bị Ngu Hành phát tính. Hãn nhận nhẫn, nói: "Giờ ta đi phát dược liệu xuống."

"Không vội." Độc Cô Thiên Diệp đem Hạ Hầu Thuần gọi lại, nói, "Giờ ta có chuyện thương lượng với người một chút."

Hạ Hầu Thuần ngồi trở lại ghế dựa của mình, nói: "Mời tiểu chủ nói."

Độc Cô Thiên Diệp nói quá trình mình lấy Kim Linh Châu cho hai người nghe, rồi nói: "Ta từ Tông môn Luyện khí sư lại đây, cho dù bọn Giản Phong Hành không phát hiện được, cuối cùng cũng không tránh khỏi Ngu Hành biết. Cho nên tình cảnh hiện tại của Tông môn Luyện đan sư phi thường nguy hiểm. Đây đều là ta mang đến cho các người."

Trong lòng Độc Cô Thiên Diệp rất áy náy. Nếu không phải mình, có lẽ Tông môn Luyện đan sư còn có thể bảo trì thái độ trung lập.

"Tiểu chủ không cần lo lắng, cho dù chống lại Ngu Hành, Tông môn Luyện đan sư ta cũng sẽ không sợ! Cho dù liều mạng trăm vạn năm cơ nghiệp này, chúng ta cũng nhất định bảo vệ ngài an toàn!" Hạ Hầu Thuần nói.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Hạ Hầu Thuần sẽ nói như vậy, im lặng trong chốc lát mới nói: "Đây là cơ nghiệp chủ nhân Thần Nông đành lưu lại, ta không thể để cho nó vì ta bị hủy hoại trong chốc lát. Ta có một đề nghị, các người tham khảo một chút. Hẳn các người là biết Cửu Thiên Huyền Giới, nếu cho các người chuyển tới đó, thế nào?"

Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thoáng qua nhau, nói: "Tiểu chủ, chuyện này..."

"Các người không muốn sao?" Độc Cô Thiên Diệp thấy bọn họ chần chờ, hỏi.

Hạ Hầu Thuần lắc đầu, nói: "Không phải chúng ta không vui, mà là căn bản chúng ta đi không được."

"Vì sao?"

"Sư phụ, Cửu Thiên Huyền Giới là không gian tư hữu của chí tôn đại nhân, không phải ai cũng có thể đi. Hơn nữa chúng ta là chuyển cả Tông môn đi qua, không có chí tôn đại nhân đồng ý đi không được. Chí tôn đại nhân là không sẽ đồng ý." Hạ Hầu Thanh Đế trả lời nói.

"Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục hỏi.

"Lần trước còn có người muốn đi Cửu Thiên Huyền Giới, kết quả ngay cả mặt chí tôn đại nhân còn nhìn thấy, đã bị từ chối. Chúng ta đi không đi tới được Cửu Thiên Huyền Giới, tự nhiên càng tìm không thấy chí tôn đại nhân." Hạ Hầu Thanh Đế nói.

Độc Cô Thiên Diệp còn tưởng rằng là vấn đề gì lớn, cười cười, nói: "Chuyện này thì dễ. Ta nói một chút cho Tiêu là được rồi." Nói xong nàng rút linh lực vào vòng tay tử ngọc.

"Tiểu Diệp nhi, nhớ ta ?" Bóng dáng Tử Tiêu lại xuất hiện ở trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy nàng, không đứng đắn nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, phía sau hăn sắp xếp một loạt đại quân, nói vậy bây giờ còn là đang trên chiến trường, hỏi: "Hiện tại tìm chàng tiện không?"

"Tiểu Diệp nhi tìm ta, lúc nào cũng tiện." Tử Tiêu nói.

"Không đứng đắn! Ta nói cho chàng chút chuyện." Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, "Ta nghĩ chuyển Tông môn Luyện đan sư đến Cửu Thiên Huyền Giới."

"Nàng làm chủ là được rồi." Tử Tiêu nói, sau đó thở dài, nói: "Tuy rằng rất muốn mới hảo hảo nhìn nàng, nhưng là con ruồi bọ Ngu Hành chết tiệt kia đến đây, tiểu Diệp nhi, ta đi gặp gặp hăn trước. Thiệt nhiều năm không có động thủ với hăn, tiểu Diệp nhi phải nhớ ta nga!"

"Chàng đi trước đi. Cẩn thận!" Độc Cô Thiên Diệp nói xong, thu vòng tay tử ngọc, nhìn hai người Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế còn chìm trong câu: "Nàng làm chủ là được rồi!" Khiếp sợ không thể tự thoát ra được...

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 96: Ngũ Hành Tề Tụ

"Bây giờ còn có vấn đề không?" Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói, kéo hai người từ nỗi khiếp sợ ra.

"Sư phụ, ngài và chí tôn đại nhân..." Hạ Hầu Thanh Đế cười hì hì hỏi. Không nghĩ tới sư phụ của hắn cư nhiên thân mật với chí tôn đại nhân như vậy, có lẽ tương lai một ngày nào đó, chí tôn đại nhân sẽ thành sư công của hắn!

"Khụ khụ..." Độc Cô Thiên Diệp giả bộ ho khan một chút, trừng Hạ Hầu Thanh Đế một cái.

Đừng tưởng rằng lời hắn trêu chọc nàng nghe không hiểu!

"Bên Cửu Thiên Huyền Giới không thành vấn đề, giờ các người cảm thấy đề nghị này thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Hạ Hầu Thuần nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp giải quyết chuyện không có khả năng nhất dễ dàng như vậy, nói: "Có thể đi Cửu Thiên Huyền Giới là chuyện rất nhiều người ước mơ tha thiết, những người khác trong tông môn tất nhiên không có ý kiến."

Hạ Hầu Thuần đồng ý, vậy ý tưởng của những người khác sẽ không ở trong phạm vi nàng lo lắng, việc này đều giao cho hắn đi xử lý! Nàng gọi

Diễm Nhất ra, nói: "Diễm Nhất, giờ có một việc muốn phiền người một chút."

"Nữ chủ nhân xin phân phó." Diễm Nhất cung kính nói.

"Diễm Nhất, ta đã nói với Tiêu chuyện dời Tông môn Luyện đan sư đến Cửu Thiên Huyền Giới, giờ bên người ta chỉ một mình người có vẻ quen thuộc nơi đó, phiền người chờ bọn họ thu thập xong đưa bọn họ đi qua, chọn một chỗ cho bọn họ an trí." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Diễm Nhất nói xong, lui ra sau Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lại nói với Hạ Hầu Thuần: "Hắn là thủ lĩnh quân Diễm Tự, đến lúc đó chờ các người thu thập xong, các người tìm hắn là được."

Thủ lĩnh quân Diễm Tự? !

Hạ Hầu Thuần cùng Hạ Hầu Thanh Đế nhìn thấy thái độ cung kính của Diễm Nhất với Độc Cô Thiên Diệp, biết hắn thật sự xem nàng thành nữ chủ nhân, hoặc là nói nàng thật sự thu phục bọn họ! Bởi vì sự cao ngạo và năng lực của quân Diễm Tự đã được truyền lưu khắp nơi.

Biết được thật sự có thể chuyển đến, Hạ Hầu Thuần vui sướng khó nói thành lời. Hắn đứng dậy hàng đại lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Hạ Hầu Thuần đại diện từ trên xuống dưới Tông môn Luyện đan sư cảm tạ tiểu chủ!"

Độc Cô Thiên Diệp để Hạ Hầu Thuần đứng lên, nói: "Các người đi cùng thương nghị với những người khác trước, sau đó thu thập mọi vật, tùy thời chuẩn bị rời đi."

"Sư phó người không đi cùng chúng ta sao?" Hạ Hầu Thanh Đế hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Ta còn có chuyện phải làm. Các người đi theo Diễm Nhất là được, hắn sẽ sắp xếp cho các người. Chờ Giản đại ca tỉnh, ta lại đi mật thất."

Sau đó Hạ Hầu Thuần và Hạ Hầu Thanh Đế đi tìm trưởng lão tông môn thương nghị chuyện di dời, Diễm Nhất đi theo bọn họ. Độc Cô Thiên Diệp trở lại phòng Giản Ước Chi chờ hắn tỉnh lại.

Không biết ngủ bao lâu, khi Giản Ước Chi tỉnh lại nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, ánh mắt chớp chớp, ngồi dậy từ trên giường.

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt ra nhìn Giản Ước Chi, bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì, cuối cùng vẫn là Độc Cô Thiên Diệp mở miệng trước: "Giản đại ca, sao người đi theo đến đây? Tối bắt ta trở về?"

Trước khi Giản Ước Chi hôn mê câu hóa ra nàng lớn lên thế này, thuyết minh hắn đã biết Độc Cô Thiên Diệp chưa chết !

Hắn lắc đầu, nói: "Nếu huynh tới bắt muội về, sẽ không một mình đến đây. Người nhiều như vậy cũng không bắt được muội, sao huynh có thể là đối thủ của muội chứ."

"Vậy huynh đi theo tới làm gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi. Nàng cầm Kim Linh Châu, hủy cấm địa, đối với thiếu tông chủ là hắn mà nói đây cũng không phải chuyện tốt gì. Đi theo nàng không phải muốn bắt nàng, vậy mục đích của hắn nàng không đoán được.

"Ta muốn đi theo muội!" Giản Ước Chi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, kiên định nói.

"Đi theo ta? Vì sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Giản Ước Chi gọi Bạch Hổ ra, nói: "Huynh ở trong phòng giam của cấm địa nhìn thấy Bạch Hổ, cho nên huynh vẫn biết phụ thân đang làm những gì. Trước khi khế ước Bạch Hổ đã nói, huynh khế ước với nó, thì phải chia sẻ trách nhiệm của nó, cùng nó bảo vệ thế giới này yên ổn."

"Chuyện này cùng ta có liên hệ gì?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi.

"Huynh biết muội cũng có tứ đại thần thú, hơn nữa Bạch Hổ nói giữa chúng ta có quan hệ không có phân cách, lúc huynh nhìn thấy muội cũng có cảm giác quen thuộc." Giản Ước Chi nói, cũng không quản Độc Cô Thiên Diệp có thể hiểu được ý tứ của mình không.

"Quan hệ không thể phân cách?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi, lại nhìn Bạch Hổ đang ngủ say, không biết nó nói là có ý tứ gì." Huynh cũng biết ta muốn làm cái gì?"

"Biết."

"Nếu ta chống lại Ngu Hành, nhất định sẽ đứng đối lập với Tông môn Luyện khí sư. Lần này ta không thương tổn phụ thân huynh là do lúc trước đã đồng ý với huynh, nếu lần sau gặp mặt, tất nhiên ta sẽ không lại như thế. Đến lúc đó huynh..." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta biết." Giản Ước Chi nói, "Nhưng mấy năm nay tông môn đã làm nhiều chuyện xấu lắm, sớm đã không phải nơi ta quen thuộc. Mọi người có tín ngưỡng của mình, tín ngưỡng phụ thân là thiên tôn, mà tín ngưỡng của ta trùng hợp đối lập với hắc..."

Giản Ước Chi nói xong hai người đều trầm mặc, hồi lâu Độc Cô Thiên Diệp thở dài, nói: "Đường ta phải đi cũng không dễ đi..."

"Ta biết. Ta đi ra từ tông môn, cũng đã chuẩn bị tốt!" Giản Ước Chi nói, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp còn khó xử, hiểu được băn khoăn của

nàng, mở miệng nói: "Giản Ước Chi ta thề, ta nguyện ý đi theo..."

"Giản đại ca!" Độc Cô Thiên Diệp nghe Giản Ước Chi phát thệ, đánh gãy hân, nhìn con người kiên định của hân, bất đắc dĩ nói, "Được rồi, ta đồng ý, huynh đừng thề."

Giản Ước Chi nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đồng ý, mới lộ ra tươi cười.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hân vẫn hơi mệt mỏi như cũ, nói: "Huynh lại nghỉ ngơi một lát, ta ở Tông môn Luyện đan sư còn có một số việc, lúc rời khỏi ta sẽ tìm đến huynh."

Giản Ước Chi biết nếu Độc Cô Thiên Diệp đồng ý rồi, thì sẽ không lừa mình, nghe lời Độc Cô Thiên Diệp nói vẫn ở trong viện chờ nàng.

Độc Cô Thiên Diệp rời khỏi phòng Giản Ước Chi, tìm được Hạ Hầu Thuần, để hân mang mình đi mật thất. Vừa mới đi vào, một đạo tàn ảnh hướng chạy tới chỗ mình, nàng một tay tiếp được nó, nghe được nó ở trong lòng mình khóc kể: "Ô ô... Chủ nhân hư hỏng, sao người bỏ Tiểu Đình một mình ở trong này lâu như vậy chứ? Ô ô, Tiểu Đình còn tưởng rằng người muốn đưa ta cho bọn họ, không cần Tiểu Đình, ô ô... Chủ nhân hư hỏng!"

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới để Tiểu Đình lại mình rời khỏi sẽ có lớn phản ứng như vậy, vỗ vỗ lưng bé, trấn an: "Không phải ta đến đây sao, sao có thể không cần người chứ? Lại khóc nhè, lát nữa bị Tiểu Cửu cười nhạo."

"Con hồ ly lăng lợ kia hân dám!" Tiểu Đình nghe thấy Tiểu Cửu sẽ cười nhạo mình, cảm thấy khả năng Độc Cô Thiên Diệp nói là rất lớn, lập tức dừng khóc, chỉ ai oán nhìn nàng như trước.

Độc Cô Thiên Diệp bị dáng vẻ của nó chọc cười, nói: "Tốt lắm, các nàng đều nhớ người, người đi tụ hội với chúng nó đi." Nói xong nàng thu

Thần Nông đình giữa mật thất vào Luyện Yêu Hồ.

Đến trên đường Độc Cô Thiên Diệp nói cho Hạ Hầu Thuần nàng muốn thu Kim Linh Châu trong mật thất, xem Độc Cô Thiên Diệp thu hồi Thần Nông đình, Hạ Hầu Thuần hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, rồi đi thu xếp chuyện di dời.

"Hạ Hầu tông chủ, Kim Linh Châu nhận chủ chắc chắn sẽ hấp dẫn người của Ngu Hành đến nơi này, động tác các người phải nhanh!" Độc Cô Thiên Diệp dặn dò.

Hạ Hầu Thuần gật gật đầu, xoay người rời khỏi, để Độc Cô Thiên Diệp một mình ở trong mật thất.

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống ngay tại chỗ trong mật thất, lấy Kim Linh Châu ra, bởi vì bị tinh luyện, cho nên nó nhỏ hơn Linh Châu khác một chút. Nàng nhỏ máu tươi trên Kim Linh Châu, nhìn nó chậm rãi thẩm thấu vào trong Kim Linh Châu, tiếp theo Kim Linh Châu phát ra từng đợt ánh sáng vàng, chiếu sáng cả Thiên Linh giới.

Không ít luyện đan sư của Tông môn Luyện đan sư đang ở hoàn thành nhiệm vụ Hạ Hầu Thuần giao, bị kim quang chọi lóe, luyện đan bị đánh gãy, lãng phí không ít dược liệu. Rất nhiều người đều nhìn lại nơi này, nhìn thấy nơi kim quang phát ra là trung tâm tông môn, chỉ đành tò mò đoán là chuyện gì xảy ra. Còn chưa đoán được, nhận được chỉ lệnh nói tông môn muốn di dời, mọi người nhanh chóng thu thập đồ của mình đi.

Giản Ước Chi ở trong sân nhìn thấy kim quang hiện lên, biết Độc Cô Thiên Diệp đã thu Kim Linh Châu, tay vuốt bộ lông Bạch Hổ, nói: "Bạch Hổ, Kim Linh Châu nhận chủ."

Bạch Hổ ngủ say sưa như trước...

Trong Tông môn Luyện khí sư, Giản Phong Hành đang phát tính tình, nhìn thấy ánh sáng vàng, nói: "Kim Linh Châu nhận chủ ! Nó ở tông môn vạn năm cũng không nhận chủ, giờ cư nhiên nhận chủ ! Người tới, thăm dò theo ánh sáng đó cho ta, cần phải biết điều tra ra chỗ của Kim Linh Châu, tra không được các người mang đầu tới gặp ta! Cút, đều cút đi ra ngoài cho ta!"

Mọi người đang bị răn dạy nhân cơ hội chạy khỏi đại sảnh, có người thậm chí vụng trộm rời khỏi Tông môn Luyện khí sư. Cấm địa bị hủy, chắc chắn tông môn sẽ bị Ngu Hành giận chó đánh mèo, giờ không đi, có lẽ sẽ không đi được !

Trong mật thất, Kim Linh Châu nhận chủ xong cũng không có giống nhưng Linh Châu trước đây tiến vào bụng Độc Cô Thiên Diệp, mà tương phản, Quang Linh Châu, Mộc Linh Châu, Thủy Linh Châu, Hỏa Linh Châu và Thổ Linh Châu trong thân thể nàng đi ra hết, bốn viên Linh Châu vây Kim Linh Châu bên trong, sau đó xoay tròn rất nhanh, thương tổn Kim Linh Châu phải chịu lúc trước lấy tốc độ mắt thường thấy được mà khôi phục. Đợi nó trở nên lớn như Linh Châu khác, năm viên Linh Châu mới dừng lại. Tiếp theo cả sáu viên Linh Châu cùng nhau vây quanh Độc Cô Thiên Diệp cấp tốc xoay tròn, tản mát ra từng trận sóng gợn bao phủ Độc Cô Thiên Diệp, thân thể của nàng chậm rãi bay tới không trung mật thất, sáu viên Linh Châu theo thân thể của nàng di động lên trên, đi vào đầu nàng, chậm rãi chuyển động.

Sau khi Kim Linh Châu nhận chủ, Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy một trận nhiệt lưu theo trái tim đánh thẳng vào đầu óc, tiếp theo đó là vô số chuyện theo chỗ sâu trí nhớ phóng ra, làm tràn đầy ý thức của nàng, làm cho nàng cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung. Đau đớn bén nhọn không ngừng kích thích nàng, tiếp tục như vậy, thần thức không chịu nổi, thức hải hồng mất, nàng sẽ trở thành một đóa ngốc !

"Nữ nhân ngốc, ôm nguyên thủ nhất!" Giọng nói Đản Đản từ nơi xa xôi tinh tế truyền đến, phá bỏ hỗn độn, giúp nàng trong bóng đêm thấy được ánh rạng đông. Nàng chịu đựng đau đớn, dựa theo lời Đản Đản nói đi làm, lại chậm rãi tiêu hóa thứ đột nhiên nhiều ra trong đầu.

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 45: 46: Trí Nhớ (Nhất) (Nhị)

Đau!

Đây là cảm thụ duy nhất của Độc Cô Thiên Diệp lúc này. Không muốn trở thành đứa ngốc, nàng ép mình thừa nhận bị đánh sâu vào, biến thứ không thuộc về mình này biến thành của mình !

Lúc này sáu viên Linh Châu di động đến đầu nàng, chậm rãi chuyển động, phát ra ánh sáng nhu hòa, làm cho mi đang nhú chặt của nàng hơi giãn ra. Nàng dựa vào sức mạnh của Linh Châu, chậm rãi tiêu hóa thứ đó.

Thiên địa hỗn độn, một bóng hình xinh đẹp chậm rãi thành hình giữa hỗn độn, không thích không gian đơn điệu, nàng một tay chém hỗn độn thành hai nửa, hình thành trời và đất...

Nàng đi khắp nơi mình sáng tạo ra, cảm nhận được tịch mịch và hư không vô biên vô hạn, nàng dùng linh lực và máu tươi của mình sáng tạo người đầu tiên trừ nàng. Nhìn trẻ mới sinh bị linh lực bao vây, nàng rất kinh ngạc, không rõ vì sao người sáng tạo lại nhỏ như vậy.

Những ngày sau, nàng nhìn đứa bé đó chậm rãi lớn lên, học nói, học đi đường, học buông tay nàng ra một mình hành tẩu. Có hẳn, nàng không tịch mịch nữa, mang hẳn đi xem thế giới mình sáng tạo. Có một ngày, hẳn ghé vào lòng của nàng, nói: "Vì sao chỉ có hai người chúng ta vậy? Ta muốn có người chơi với ta."

Nàng cũng hiểu tịch mịch , lại dùng linh lực của mình sáng tạo bốn người ra, ba nam một nữ. Bởi vì thiếu máu tươi của nàng, cấp bậc của bọn họ thấp hơn hẳn không ít.

Có năm người, bọn họ không dễ phân biệt, vì thế nàng lấy cho bọn họ mỗi người một cái tên, Hà Hi, Mộng Thiên Quân, Dung Tu và Ngu Hành. Còn đứa trẻ đã lớn lên kia có suy nghĩ của mình, tự đặt tên cho mình là kêu Tử Tiêu.

Sau đó nàng lại dùng những thứ khác sáng tạo rất nhiều nhân loại, cả nam lẫn nữ, đặt ở các nơi trên thế giới, sau đó lại sáng tạo rất nhiều rất nhiều linh thú, năng lực sinh sản của linh thú rất nhanh, lại thường xuyên bùng nổ đại chiến tranh, khi đó con người còn chưa biết tu luyện, con người mà nàng tâm tâm khổ khổ sáng tạo ra bị chiến tranh của linh thú liên lụy, chết vô số. Vì bảo vệ ổn định và hòa bình của thế giới, nàng lại sáng tạo Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Sau đó lại sáng tạo con người biết tu luyện, chờ bọn họ trưởng thành, thì có thể đối kháng với linh thú, thế giới mới chính thức ổn định.

Nàng dung rất nhiều tâm tư trong việc sáng tạo thế giới này, vô tri vô giác, bọn Tử Tiêu và Dung Tu đều trưởng thành không ít. Một ngày, Tử Tiêu nhìn qua khoảng mười tuổi chạy tới trước mặt nàng, hỏi nàng: "Vì sao con người người sáng tạo lại chết mất?"

"Bởi vì bọn họ sống lâu rồi." Nàng dịu dàng nhìn Tử Tiêu, con người đầu tiên mình sáng tạo ra.

Tử Tiêu nhìn nhìn thân thể mình vẫn ngắn nhỏ như cũ, hỏi: "Vì sao bốn chúng ta vẫn nhỏ như vậy?"

"Các người là ta dùng linh lực tạo ra, tốc độ trưởng thành chậm hơn rất nhiều." Nàng vuốt đầu của hắn, hỏi đáp.

"Chúng ta đây sẽ lớn lên hả?" Hắn ngẩng đầu nhìn nàng.

"Sẽ." Nàng khẳng định trả lời.

"Chúng ta đây sẽ giống bọn họ chết như vậy chứ?"

"..."

Nàng trầm mặc, hần thông mình liếc mắt một cái đã nhìn ra đáp án, nước mắt trong mắt rơi xuống.

"Người khóc cái gì?" Nàng dịu dàng lau nước mắt trên mặt Tử Tiêu.

"Người sẽ vẫn còn sống, mà ta lại sẽ chết đi." Tử Tiêu khóc nói.

"Sinh tử là chuyện thường tình." Nàng khuyên bảo hần.

"Ta không cần, ta muốn giống người sống thật lâu như vậy." Tử Tiêu khóc càng kịch liệt.

Nàng nhìn Tử Tiêu nước mắt ràn rụa, bất đắc dĩ nói: "Ta đây sáng tạo một phương pháp thân tử hồn lưu, trọng tổ thể phách cho người được không?"

"Được." Lúc này Tử Tiêu mới ngẩng mặt nở nụ cười, khuôn mặt non nớt đã có thể thấy được dung mạo khuynh quốc khuynh thành. [rin: Tiêu ca hồi nhỏ dễ thương ghê]

Vì thế nàng lại sáng tạo một bộ bí pháp thân tử hồn lưu trọng tổ thể phách, cũng truyền thụ bộ bí pháp này cho năm người bọn họ. Thiên phú của Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân tốt lắm, học xong bộ bí pháp này rất nhanh, qua không lâu Dung Tu và Ngu Hành cũng nắm giữ, chỉ còn lại có một Hà Hi cả ngày chỉ biết đùa còn chưa học được.

Hà Hi làm nữ hài tử duy nhất trong năm người, rất được mọi người yêu thích, cá tính rất hoạt bát, thích chạy khắp nơi. Thiên phú rất tốt, lại không thích tu luyện, linh lực là kém cỏi nhất trong mấy người, hơn nữa

kém không phải nhỏ tí tẹo. Nhưng vì thân thể của nàng đặc biệt, cho nên không ai dám khi dễ nàng, nhưng nàng thường xuyên khi dễ người khác thực thà. Đối với bí pháp này, nàng cũng không để bụng, nhìn thấy ánh mắt chất vấn của mọi người, nàng cười rạng rỡ nói: "Thuận theo tự nhiên rất tốt mà? Ta mới không cần vẫn còn sống như vậy mãi đâu, mệt lắm!"

Cảnh tượng trong đầu tiếp tục chuyển đổi, Độc Cô Thiên Diệp nhìn thế gian biến hóa, nhìn Thần Sáng Thế tự mình sáng tạo ra phương pháp luyện đan, luyện khí, thuần thú, giao cho thế nhân; nhìn nàng dùng thời gian và tâm huyết rất dài, luyện chế thập đại thần khí; nhìn thế gian thương hải tang điền, bọn Tử Tiêu mới trưởng thành.

Một ngày, nàng nằm dưới một gốc cây cây đào, Tử Tiêu khuynh quốc khuynh thành đi đến nằm xuống bên người nàng, nói: "Người sáng tạo thế giới này, người xem người trên thế gian gặt gao sinh sôi, người còn thấy tịch mịch nhàm chán không?"

Tay Thần Sáng Thế dừng ở không trung một chút, từng cánh hoa cánh hoa đào hạ xuống, bay múa trong không trung phi vũ, trông rất đẹp mắt. Nàng tiếp được một cánh hoa, nói: "Sinh sôi gặt gao chỉ là thế gian luân hồi, giống như đóa hoa này, nở hoa kết quả, lại nở hoa, lại kết quả, tuần hoàn như thế. Xem chuyện xưa người khác, ta vẫn thấy trong lòng rất trống trải. Nhưng nhìn thấy mấy người các người lớn lên, ta cũng rất thỏa mãn."

"Vì sao người không nghĩ tại sao người cảm thấy trong lòng trống trải?" Tử Tiêu hỏi.

Thần Sáng Thế lắc đầu, nói: "Ta không thêm nghĩ nữa. Mặc dù nghĩ ra đáp án, ta chỉ sẽ càng cảm thấy trong lòng hư không. Nếu không thể nghĩ ra đáp án, trong lòng ta chắc chắn sẽ càng thêm khó chịu, còn không bằng thuận theo tự nhiên. Hà Hi nói rất đúng, thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất."

Tử Tiêu không hỏi việc này nữa, nhìn một đôi vợ chồng đi qua xa xa, hỏi: "Lúc người sáng tạo ra con người, vì sao lại phân chia nam nữ? Còn cho bọn họ thành thân, sinh sản?"

"..." Thần Sáng Thế trầm mặc , nàng cũng không biết vì sao, có lẽ là bởi vì mình sáng tạo thiên địa, cảm thấy sinh vật này cũng nên là thị hữu thiên hữu mới có thể cân bằng, sự thật chứng minh, nàng làm rất nhiều, có nam có nữ, có âm có dương, trên đời mới có thể sinh sản sinh lợi.

"Chờ ta trưởng thành, ta cưới ngươi nhé." Lại hồi lâu, Tử Tiêu mở miệng nói.

Thần Sáng Thế nghiêng mặt nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Tử Tiêu, hỏi: "Vì sao?"

"Người không biết người theo đuổi là cái gì, ta không biết vì sao con người phải hết thành phu thê, có lẽ chúng ta kết hợp, có thể hiểu được." Tử Tiêu nói, sau đó chuyển lại đây nhìn nàng, hỏi: "Người cảm thấy thế nào?"

Thần Sáng Thế nhìn hoa đào còn đang tung bay, nói: " Được."

Nàng cũng không để lời nói Tử Tiêu trong lòng, cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày những đứa nhỏ bên người nàng lại rời khỏi nàng.

"Ta phiền chán ." Một ngày, Mộng Thiên Quân đi đến bên người nàng, nói.

"Người phiền chán cái gì ?" Nàng hỏi.

"Ta phiền chán trường sinh bất lão, phiền chán sinh mệnh không dừng, phiền chán cuộc sống chỉ có mấy người chúng ta." Mộng Thiên Quân nói, "Cả đời này ta luôn luôn truy tìm tu luyện, nhưng đến bây giờ, ta mới phát hiện ta bỏ lỡ rất nhiều. Ta muốn trùng sinh một lần, đi cảm thụ cuộc sống một lần nữa."

Thần Sáng Thế nhìn hai mắt kiên định của hắn, nói: " Được."

Vì thế, Mộng Thiên Quân đi mất. Ở một ban đêm ai cũng không biết, tán đi tất cả linh lực của mình, để lại một khối thân thể, làm lộ để ngày sau quay về.

Thần Sáng Thế thu thân thể hắn lại bảo tồn, có đôi khi sẽ ngăn người với thân thể hắn, nghĩ giờ hắn ở nơi nào, sống cuộc sống thế nào, có phải giống hắn nói đang cảm thụ lạc thú cuộc sống không?

Qua mấy ngàn năm, nàng lại nhìn thấy Mộng Thiên Quân, vừa nhìn thấy hắn nàng lập tức nhận ra hắn, nhưng hắn lại không nhớ rõ nàng. Hắn cung kính hành lễ với nàng, gọi nàng Thần Sáng Thế.

Trước kia bọn họ đều gọi nàng là tỷ tỷ, nghe hắn gọi nàng Thần Sáng Thế, nàng vẫn cười dịu dàng như cũ, trong lòng đã hơi thất thần. Nhưng nàng vẫn là ban thưởng cho hắn và phụ thân hắn —— trước kia nàng nhâm mệnh thống trị giả địa ngục Vô Gian rất nhiều bảo vật và năng lực khổng lồ chế lực lượng hắc ám.

Biết Mộng Thiên Quân ở địa ngục Vô Gian, nàng mới nhớ tới nơi bị mình quên đi này. Nàng thích ánh sáng, thích sự tốt đẹp, thích bình thản, cho nên đối với nơi lấy bóng tối và không sạch sẽ làm chủ này , nàng theo bản năng quên đi. Giờ một lần nữa chú ý chỗ này, nàng mới phát hiện hoàn cảnh sinh tồn nơi này rất gian khổ, muốn thay đổi một chút, Tử Tiêu lại nói cho nàng, thế giới này không thể chỉ có tốt đẹp, có tốt sẽ có xấu, có ánh sáng sẽ có bóng tối, tựa như lúc trước nàng cho bọn họ đi khế ước linh thú vậy, bọn họ đều khế ước thụy thú, nhưng Ngu Hành lại khế ước bốn con mãnh thú.

Vì thế nàng buông tha cho việc này, nhưng vẫn chú ý tình huống của Mộng Thiên Quân, nhìn hắn trưởng thành, nhìn hắn như trưởng thành làm một vị Vương thống trị địa ngục Vô Gian thế nào. Khi hắn sống lâu sắp đến

cuối, nàng kêu hắn trở về, nói cho hắn thân phận ban đầu, giúp hắn khôi phục trí nhớ, cũng giúp hắn trùng hợp hai thân thể, thành Mộng Thiên Quân hiện tại, là Vương địa ngục Vô Gian đồng thời cũng là người nàng từng sáng tạo kia.

Lại sau đó, Tử Tiêu tìm đến nàng.

"Ta phải rời khỏi." Tử Tiêu nói.

"Đi nơi nào?" Nàng hỏi. Trong lòng đột nhiên hơi vắng vẻ, nhưng là lại không biết vì sao.

Tử Tiêu lắc đầu, nói: "Ta không biết. Đi đến đâu tính đến đó đi. Ở bên cạnh người, ta vĩnh viễn cũng không trưởng thành đến độ cao có thể cười của người."

Nàng không nghĩ tới Tử Tiêu còn nhớ rõ lời nói lúc trước!

Mộng Thiên Quân có địa ngục Vô Gian, nên rất ít quay lại, giờ Tử Tiêu lại muốn rời khỏi, nàng hơi thương cảm, nói: "Ta sáng tạo cho người một không gian đi. Sau này mặc kệ người đi đâu lý, ít nhất có một chỗ đặt chân."

"Được." Tử Tiêu nói.

"Ta không sáng tạo con người trong đó, người thích cho người nào đi vào thì cho người đó đi vào." Nàng bổ sung nói.

"Được."

Vì thế nàng lại sáng tạo một không gian mới, thả bên trong rất nhiều thú, hơn nữa lúc sáng tạo rót hơi thở hắn vào thiên địa, làm cho hắn trở thành chủ nhân không gian kia.

"Chùng nào thì người trở về?" Nàng và hắc đứng trên tuyết sơn, nhìn thế giới mới, hỏi.

"Chờ ta tìm được nguyên nhân, sẽ trở về cưới người." Tử Tiêu nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Thần Sáng Thế một mình trở về chỗ của bọn họ ở lại, giờ thiếu mất hai người, tựa hồ lạnh lùng không ít. Vừa tới trong viện thì thấy Ngu Hành vẻ mặt âm trầm đứng ở trong sân, nhìn thấy nàng trở về, hai mắt lộ ra chút phần hận...

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 98: Chân Tướng Tử Vong

Mỗi một món thần khí đều tụ tập rất nhiều giết chóc, những sinh mệnh mất đi này đều tính trên thần khí, bởi vậy mỗi kiện thần khí đều có sát khí rất nặng. Nàng muốn phong ấn chúng nó, đầu tiên phải luyện hóa sát khí trên đó.

Có lẽ là thần khí rời khỏi mình thời gian quá dài, có lẽ là chúng nó đều tự tiến hóa nên lợi hại hơn, lúc nàng luyện hóa bọn nó dùng không ít thời gian, tiêu hao mất không ít lực lượng.

Bởi vì bọn họ chỉ dùng để linh lực của nàng sáng tạo ra, lực lượng của nàng không ổn định, bọn họ ở bên ngoài đều cảm nhận được. Hà Hi lo lắng đi tới đi lui, thỉnh thoảng hướng trong phòng nhìn lại. Dung Tu nhìn Hà Hi, nói: "Người đừng đi ! Mắt ta hoa lên rồi này!"

Dung Tu cũng cảm nhận được sự không ổn định của Thần Sáng Thế, trong lòng lo lắng không thôi. Lại nhìn thấy Hà Hi đi tới đi lui, trái tim cũng hoảng lên theo.

Hà Hi ngừng lại, nói: "Người nói bên trong thế nào, sao có thể xuất hiện tình huống như vậy?"

"Ta..." Dung Tu cũng lo lắng, cảm thấy không trung truyền đến dao động, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thân ảnh Tử Tiêu xuất hiện trên không, biểu tình ngưng trọng liếc mắt nhìn phòng ở một cái, sau đó rơi xuống bên người bọn Hà Hi. "Sao lại thế này?"

"Tử Tiêu ca ca, huynh đã trở lại!" Hà Hi đi lên trước, giữ chặt ống tay áo hắn.

Tử Tiêu gật gật đầu: "Cảm nhận được hơi thở nàng trở nên hỗn loạn, cho nên về xem. Xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Mộng Thiên Quân cũng xuất hiện, vừa vặn nghe thấy câu hỏi của Tử Tiêu, nhìn chăm chăm bọn Hà Hi, chờ đáp án.

"Bởi vì thập đại thần khí, thế nhân giết chóc nhiều lắm, tỷ tỷ muốn phong ấn chúng nó lại." Ngu Hành mở miệng.

Tử Tiêu chuyển ánh mắt tới trên người Ngu Hành, nói: "Nàng là Thần Sáng Thế, thần khí này đều là nàng luyện chế, mặc dù phong ấn cũng không thể xuất hiện tình huống như vậy!"

Mộng Thiên Quân nhìn Ngu Hành, giọng điệu không tốt: " Chắc chắn là thân thể của nàng xuất hiện vấn đề ! Các người luôn luôn ở bên người nàng, không chú ý cái gì sao?"

Ba người cúi đầu, bọn họ không có nghe nàng nói cái gì, cũng không chú ý tới.

Tử Tiêu lạnh lùng liếc ba người một cái, tập trung lực chú ý tới trong phòng, cúi đầu nắm chặt nắm đấm.

Thần Sáng Thế ở trong phòng luyện hóa thần khí, cảm nhận được Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân đến nơi này, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó toàn lực đối phó món thần khí cuối cùng —— Hiên Viên kiếm.

Hiên Viên kiểm đứng đầu thập đại thần khí, là thần khí lợi hại nhất, cũng là thần khí giết chóc nhiều nhất, bởi vì lây dính nhiều máu tươi lắm, cho nên sát khí nặng nhất, luyện hóa cũng khó khăn nhất. Nàng ngưng tụ tất cả linh lực không còn nhiều lắm của mình ra, bao cả thanh kiếm lại, cảm thấy nguy hiểm, Hiên Viên kiểm phát ra tiếng rít bén nhọn, làm cho lòng người ngoài phòng cũng căng thẳng.

Thần Sáng Thế ngẩng đầu nhìn Hiên Viên kiểm đang phản kháng, linh lực chung quanh thân kiếm sắp bị lệ khí Hiên Viên kiểm phát ra làm tách ra, chín món thần khí khác bay lượn trong phòng, biểu hiện cách thành công chỉ một bước nhỏ. Nàng nhìn nhìn chín món thần khí đã luyện hóa xong, lại nhìn nhìn Hiên Viên kiểm, trái tim khê động, vươn tay phải, ngón cái ở ngón xẹt qua đầu ngón giữa, một giọt máu bay ra từ ngón tay giữa, nhỏ trên thân Hiên Viên kiểm, trấn áp tất cả lệ khí về, sau đó lại dùng linh lực bao vây Hiên Viên kiểm lại, chậm rãi luyện hóa.

Ngay lúc Thần Sáng Thế nhỏ máu ra đột nhiên, tâm hắc đau đớn một trận, sắc mặt nháy mắt trở nên khó nhìn.

"Tử Tiêu ca ca, huynh làm sao vậy?" Hà Hi cách Tử Tiêu gần nhất, nhìn thấy sắc mặt hắc không đúng, hỏi.

Tử Tiêu lấy tay ôm ngực, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào phòng. Bộ dáng của hắn làm cho những người khác càng thêm khẩn trương, ngừng thở chú ý tình huống trong phòng.

Trong phòng, theo sát khí trên thân Hiên Viên kiểm một chút một chút tan biến, sắc mặt Thần Sáng Thế càng ngày càng khó coi, mất máu tái nhợt nghiêm trọng, trên người tản ra hàn ý dày đặc, như muốn đóng băng không khí chung quanh. Nàng nhìn giọt máu trên thân Hiên Viên kiểm xuất hiện màu đen khác thường, sau đó chậm rãi biến thành hình dáng Cùng Kỳ!

"Ngu Hành, đúng là người!" Thần Sáng Thế nhìn Cùng Kỳ do máu tươi huyền hóa ra, thì thào nói nhỏ.

Khó trách nàng cảm thấy mình chỉ là nhỏ một máu, sao có thể có cảm giác máu tươi không ngừng xói mòn, hóa ra không biết khi nào thì Ngu Hành cho Cùng Kỳ mệnh hồn của hắc vào thân thể của nàng, giờ nó đã dung hợp với máu huyết của mình, lại có sát khí tương trợ cho nó, vừa rời khỏi thân thể của nàng, còn không ngừng hút năng lượng của nàng!

Cùng Kỳ cười đắc ý với Thần Sáng Thế, nó hút máu huyết Thần Sáng Thế, tuy rằng không thể hóa thành của mình hết, nhưng thực lực của nó được tăng lên rất lớn, chờ mệnh hồn về vị trí cũ nó chính là mãnh thú đứng đầu thiên hạ!

"Đừng vội đắc ý!" Thần Sáng Thế gầm nhẹ một tiếng, hai tay kết ấn, thiên la địa võng biên chế ra trong không trung rất nhanh, sau đó bay tới Hiên Viên kiếm, vây Hiên Viên kiếm và Cùng Kỳ bên trong.

"Năng lượng trên người người bị ta hút hơn phân nửa, còn lại người đều dùng để luyện hóa thần khí, thiên la địa võng của người đã không có uy lực !" Cùng Kỳ cười đến càn rỡ.

Khi Thần Sáng Thế vào vì phòng ngừa bị quấy rầy, rắc kết giới trong phòng, bên ngoài căn bản sẽ không biết chuyện xảy ra trong phòng, cho nên Cùng Kỳ không sợ bị người bên ngoài phát hiện, ra sức phản kháng thiên la địa võng.

Thần Sáng Thế vừa phải khống chế luyện hóa Hiên Viên kiếm, vừa phải khống chế thiên la địa võng, hơn nữa thực lực thân thể bị hao tổn, động tác của nàng chậm rãi trở nên cố hết sức, nhưng Cùng Kỳ cũng bị thương tổn rất lớn, máu huyết hóa thành hình dáng chột lóe chột lóe, sắp không duy trì được hình dạng.

"Rống ——" Cùng Kỳ hét lớn một tiếng, bùng nổ tất cả trên người lực lượng, thiên la địa võng bị nó vạch ra một lỗ thủng rất lớn, sau đó nó bay ra từ bên trong, chỉ còn có Hiên Viên kiếm ở lại.

Thần Sáng Thế nhìn Cùng Kỳ thu nhỏ phập phều trong không trung, ngưng kết thần kỹ rất nhanh, hỗn độn lực hóa thành một bạch bố, xoay tròn trong không trung vài vòng, bao vây Cùng Kỳ bên trong, theo một tiếng nổ mạnh, hỗn độn lực và Cùng Kỳ đồng thời biến mất ở tại trong phòng.

"Ngô." Một ngụm máu tươi chảy ra dọc theo khóe miệng của nàng, nhiễm lên áo trắng, như nhiều đóa hồng mai nở rộ trong tuyết.

Đã không có Cùng Kỳ bám vào thân Hiên Viên kiếm, sát khí trên thân Hiên Viên kiếm bị thiên la địa võng hút sạch sẽ rất nhanh, khi hoàn toàn luyện hóa xong Hiên Viên kiếm, thiên la địa võng cũng đã biến mất.

Hiên Viên kiếm đã không có sát khí lại khôi phục thần khí ý nhị và sáng rọi, nàng vung tay lên, Hiên Viên kiếm thối lui đến nóc nhà, sắp hàng cùng một chỗ. với chín món thần khí khác

"Khụ khụ —— "

Nàng cảm thấy yết hầu một trận huyết tinh, máu tươi bị ho khan ra, phun khắp nơi trước mắt. Nàng nhìn máu tươi, lại nhìn nhìn thập đại thần khí, lần đầu tiên trong mắt xuất hiện do dự.

Hai mắt nàng chậm rãi nhắm lại. Giật mình, nàng như lại thấy mình khai thiên tích địa, sáng tạo nhân loại, từng bước một đi đến bây giờ, lại nghĩ tới lúc trước dưới tàng cây hoa đào lời Tử Tiêu hỏi mình, nghĩ ý tưởng lúc trước của Mộng Thiên Quân, hai mắt nàng mở ra, làm ra quyết định cuối cùng. Mà cả người nàng như đều thoải mái hơn hẳn.

Nàng lấy hỗn độn thiên châu ra, nhỏ máu nơi tay lên thân thể màu trắng ngà của hỗn độn thiên châu, lưu lại một vết máu. Nàng cầm hỗn độn

thiên châu, bàn tay chậm rãi phát ra ánh sáng màu bạc, hỗn độn thiên châu chậm rãi từ một viên biến thành hai, chẳng qua một viên lớn một viên nhỏ. Sau đó nàng ném hạt châu nhỏ lên không trung, tay phải trao không trung một cái, Hiên Viên Kiếm, Phục Hy cầm, Không Động ấn, Luyện Yêu Hồ và Thần Nông đỉnh bay xuống, để lại mấy món thần khí và hạt châu nhỏ trong không trung.

Sau đó hai tay nàng kết ấn không ngừng lăm nhăm, một địa cầu từ hỗn độn lực hóa thành chậm rãi thành hình giữa hai tay nàng, thành lớn, hai tay nàng đỉnh đầu, cầu chậm rãi bay lên không trung, không ngừng bành trướng, cuối cùng nuốt hạt châu và năm món thần khí đi vào.

"Ngô."

Bởi vì tiêu hao lực lượng quá độ, nàng không áp chế được lực lượng loạn xuyên trong cơ thể, lại là một ngụm máu tươi phun ra. Nhưng cũng may nhóm phong ấn đầu tiên đã hoàn thành, viên cầu phá vỡ, năm món thần khí đã không thấy, chỉ còn lại có hỗn độn thiên châu xoay tròn trong không trung. Nàng vẫy tay một cái, hỗn độn thiên châu bay về tay nàng. Sau đó nàng lại dùng phương pháp đó phong ấn mấy món Hiên Viên Kiếm và Phục Hy cầm đến mặt một nửa thiên châu khác. Chờ nàng phong ấn xong thập đại thần khí, nàng cảm thấy mình ngay cả sức lực đứng lên cũng không có.

Nàng thu một nửa hỗn độn thiên châu khác về, nhìn thiên châu một bị phân thành hai trong tay, nói: "Thực xin lỗi !" Sau đó dùng sức lực cuối cùng mở không gian ra, ném hai nửa thiên châu vào hai hư không song song nhau.

"Thế gian mọi việc, có nguyên nhân có quả." Nói xong câu đó, thân thể của nàng hóa thành nhiều điểm ánh sáng, biến mất trên thế giới khi vô tận hư không còn chưa đóng lại. Trước khi chết vòng tay trên tay phải nàng đứt đoạn, kết giới trong phòng tự động biến mất, bảy hạt châu hướng bay đi

bốn phương tám hướng. Trước khi lâm vào bóng tối, nàng còn thấy được vẻ mặt không dám tin của bọn Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân sau khi phá vỡ cửa lớn...

Tất cả trí nhớ đến đây chấm dứt.

Độc Cô Thiên Diệp sửa sang lại rõ ràng mọi chuyện trong não, cảm giác đau đớn bén nhọn biến mất. Nàng mở to mắt, cả người trở nên cùng không giống trước kia.

Nghĩ đến trí nhớ cuối cùng của mình, không nghĩ tới Thần Sáng Thế cư nhiên là Ngu Hành hại chết, hơn nữa đến chết nàng cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, vì sao hẳn phải làm như vậy! Không thể nói là Ngu Hành che dấu tốt, chỉ có thể nói trước kia Thần Sáng Thế nghĩ thế giới nghĩ thật tốt đẹp, không hiểu một mặt xấu xí của nhân tính. Ghen tị, có khả năng phá hủy cho nên một loại vũ khí sắc bén của cảm tình!

Bởi vì là trí nhớ của Thần Sáng Thế, cho nên nàng cũng không nhìn thấy phản ứng của bọn Tử Tiêu sau khi Thần Sáng Thế chết đi, là đau lòng, hay là vui mừng, nàng không thể hiểu hết. Nhưng nàng có thể tưởng tượng ra đến, rời khỏi của nàng sẽ mang đến dạng rung chuyển gì cho thế giới này.

Nàng thu mấy viên Linh Châu về. Lần này Linh Châu gặp nhau, không chỉ có làm cho trí nhớ của nàng khôi phục, còn làm cho nàng được khôi phục một ít năng lực ban đầu. Nhưng nên muốn trở lại thực lực Thần Sáng Thế, phải tề tựu viên Hắc Ám Linh Châu cuối cùng, dùng trận ngũ hành khôi phục lực lượng kiếp trước của mình.

Nghĩ đến Cùng Kỳ, ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp trở nên thâm trầm. "Ngu Hành, hóa ra ân oán giữa chúng ta đã tồn tại trăm vạn năm ..."

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 99: Luyện Đan Sư Tông Môn Chuyển Chỗ

Độc Cô Thiên Diệp lại dùng hai ngày thời gian để dung hợp lĩnh vực Kim thuộc tính với lĩnh vực thuộc tính khác, hiện tại lĩnh vực này đã đầy đủ Ngũ Hành, giống như một cái thế giới nhỏ thông thường. Nàng đứng ở trong lĩnh vực, nhìn lĩnh vực của mình đã hoàn thiện, trong lòng vẫn là rất vui mừng, một đường đi tới đây đã nhận lấy không ít khó khăn, tất cả đều cảm thấy đáng giá.

Nghĩ đến Đan Đan nói, Kim Linh Châu có thể giải phong Hiên Viên Kiếm, thần thức nàng vừa động, Hiên Viên Kiếm liền xuất hiện trong tay nàng. Nếu là trước kia, nàng nhìn thấy Hiên Viên Kiếm, chắc chắn sẽ hưng phấn không thôi, nhưng hiện tại khôi phục trí nhớ của kiếp trước, nàng càng nhìn Hiên Viên Kiếm lại càng cảm khái nhiều hơn. Nếu không phải vì phong ấn những thần khí này, nàng cũng sẽ không bị Cùng Kỳ có cơ hội để có thể lợi dụng, hút lực lượng của mình.

Đương nhiên, thời điểm cuối cùng nàng cũng do dự. Nếu thời điểm cuối cùng nàng buông tha phong ấn, nàng cũng có thời gian để từ từ chữa thương. Cuối cùng nàng quyết định lựa chọn như vậy, nguyên nhân lớn nhất vẫn là nàng muốn học Mộng Thiên Quân, đi cảm thụ cuộc sống một chút, lĩnh hội một chút thất tình lục dục, cách đối nhân xử thế.

"Mọi việc thế gian, có nhân có quả." Nàng nhìn Hiên Viên Kiếm trong tay, lĩnh hội tâm tình lúc ấy khi nàng nói những lời này. Có lẽ là lúc ấy hiểu

được cái gì đó, hiện tại nàng không lĩnh hội được tâm tình lúc đó, cũng nghĩ tới không ngờ vì sao nàng lại nhắc tới câu đó. Nhưng nàng hiểu được, chắc chắn những lời này có ý tứ của nàng.

Nàng thu hồi Hiên Viên Kiếm, hiện tại Đản Đản phong ấn thần khí trong thân thể đã giải phong toàn bộ, đều vây quanh bên người nó, giống như sao vây quanh trăng vậy. Cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp nhìn chăm chú, Đản Đản ở trong đan điền của nàng xoay tròn vài cái, đáp lại nàng.

"Đản Đản, xin lỗi." Độc Cô Thiên Diệp áy náy nói.

Đản Đản đi ra từ trong thân thể nàng, vẫn là bộ dáng nhũ oa nhi như cũ, ánh mắt thâm trầm nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người xin lỗi vì đã ném ta tới Vô Tận Hư Không sao?" (nhũ: mới sinh, oa nhi: em bé)

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản qua, nói: "Lúc trước ở cùng một chỗ đều là ta tạo thành, cuối cùng lại nhờ người gánh vác thay ta, để người ở lại Vô Tận Hư Không lâu như vậy, ta thật sự rất xin lỗi."

Đản Đản cọ cọ ở trong lòng nàng, sau đó vùi mặt vào trong lòng nàng, nói: "Trước kia quả thật ta đã từng rất oán hận người. Nếu không là người, ta sẽ không bị tách ra, cũng sẽ không ở lại Vô Tận Hư Không cô độc trăm triệu năm. Nhưng nếu không có người, đến bây giờ ta cũng chỉ là một viên đá không hiểu tình cảm. Cô đơn lạnh lẽo dài đằng đằng làm cho ta càng thêm quý trọng thời gian hiện tại, mà người cũng cho ta ấm áp chưa từng có. Cho nên, ta quyết định tha thứ cho người, không tính toán đến thương tổn người gây ra cho ta! Nhưng sau này người không thể vứt ta đi!"

Độc Cô Thiên Diệp vỗ vỗ lưng của Đản Đản, nói: "Sẽ không. Trước kia ta không biết gì về tình cảm, không hiểu thất tình lục dục của con người, hiện tại ta sống lại lần nữa, cảm nhận được tình thân, tình bằng hữu và tình yêu, đời người của ta không lại là không trọn vẹn nữa rồi!"

"Người đáp ứng là tốt rồi." Đản Đản nằm im trong lòng nàng, nói. Sao trong lòng nàng lại ấm áp như thế, làm cho nó cảm thấy ngây người thế nào cũng không đủ?

"Ừm, ta đáp ứng!" Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Chờ chúng ta đi cứu Kỳ Lân và những người khác bị phong ấn ra, chúng ta liền đi Vô Gian Địa Ngục tìm Như Yên, để người và nửa kia của người dung hợp, thế nào?"

"Được!" Đản Đản gật gật đầu hồi đáp.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi linh vực, ôm Đản Đản rời khỏi mật thất. Lúc đi ra bên ngoài, Hạ Hầu Thuần đã thu thập xong toàn bộ Tông Môn từ trên xuống dưới, mọi người đều chờ ở quảng trường Tông Môn, Diễm Nhất mang theo vài người Diễm Tự Quân đứng ở một bên. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, mọi người cùng nhau hành lễ với nàng.

"Tông chủ, đây là?" Độc Cô Thiên Diệp thấy Hạ Hầu Thuần ở phía trước, đi tới bên cạnh hắn, hỏi.

"Hồi tiểu chủ, ta nói thân phận của người cho mọi người biết." Hạ Hầu Thuần đáp, "Xin tiểu chủ yên tâm, mọi người trong Tông Môn đều thề muốn đi theo chủ nhân của Thần Nông Đình, không có dị tâm."

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ hiện tại bọn họ biết cũng không vấn đề gì, liền không nói gì nữa, xoay người đi lên phía trước, nói: "Tin rằng Tông chủ đã nói cho mọi người biết tình hình bây giờ, hiện tại các người đi theo đám Diễm Nhất tới Cửu Thiên Huyền Giới, bọn họ sẽ phụ trách ngủ nghỉ của các người, trợ giúp các người ở bên kia có cuộc sống mới lần nữa. Nếu các người có người không muốn, hiện tại đứng ra, ta và Hạ Hầu Tông chủ đều sẽ không nói gì, dù sao các người cũng sống ở chỗ này lâu như vậy, vẫn còn có tình cảm."

"Cảm ơn tiểu chủ!" Có thể đi Cửu Thiên Huyền Giới, đó là chuyện biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ, hiện tại cơ hội này liền đặt ra trước mặt bọn họ, ai muốn buông tha thì đó chính là đầu óc có vấn đề.

Độc Cô Thiên Diệp chờ một lát, thấy không ai phản ứng, nàng hỏi Diễm Nhất: "Sao người lại gọi bọn họ tới?"

"Chủ thượng gọi bọn họ tới an bài chuyện chuyển chỗ." Diễm Nhất hồi đáp.

"Một khi đã như vậy, mấy người các người liền phụ trách dẫn bọn họ đi Cửu Thiên Huyền Giới." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ, nữ chủ nhân!" Mấy người lĩnh mệnh, bắt đầu tiến hành sắp xếp.

Luyện Đan Sư Tông Môn biết bọn họ là Diễm Tự Quân, nghe được bọn họ gọi Độc Cô Thiên Diệp là nữ chủ nhân, trong lòng lại càng thêm tôn kính với tiểu chủ này.

"Hạ Hầu Tông chủ, người nhớ kỹ nhiệm vụ ta giao cho người, chờ người luyện chế đan dược thật tốt thì giao cho người của Diễm Tự Quân là được. Bọn họ sẽ đưa tới cho ta."

"Dạ, tiểu chủ." Hạ Hầu Thuần ôm quyền, nói, "Ta đi an bài bọn họ rời khỏi trước."

"Đi đi. Phải nắm chặt thời gian, bất cứ lúc nào người của Ngu Hành cũng có thể đến." Độc Cô Thiên Diệp dặn dò.

"Dạ."

Hạ Hầu Thuần lui xuống đi an bài chuyện chuyển chỗ, Độc Cô Thiên Diệp nhìn Diễm Nhất, hỏi: "Bọn họ đều tới từ chỗ Tiêu sao?"

"Đúng vậy, nữ chủ nhân." Diễm Nhất hồi đáp. Nhìn huynh đệ của mình đi theo thu xếp những thứ phải chuyển của Luyện Đan Sư, trong lòng một trận cảm thán. Vừa nghe nói muốn chuyển Luyện Đan Sư Tông Môn đến Cửu Thiên Huyền Giới, Tử Tiêu lập tức liền phái người đến hỗ trợ, chỉ sợ làm chậm trễ chuyện của nàng có thể làm nàng mệt.

"Bên Tiêu thế nào?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Trước đó bọn họ nói, chủ thượng vẫn còn đang ở bên kia kéo Ngu Hành, sợ lúc Kim Linh Châu nhận chủ hãn cảm giác được sẽ tới đây." Diễm Nhất nói, "Nhưng chủ thượng nói để người nắm chặt thời gian, hãn không muốn chơi đùa với Ngu Hành."

"Phốc ——" Độc Cô Thiên Diệp có thể tưởng tượng ra biểu tình khi Tử Tiêu nói những lời này, nhin không được bật cười. Nói với Diễm Nhất: "Người đến Cửu Thiên Huyền Giới là có thể để hãn trở về, các người vừa đi ta liền rời khỏi Thiên Linh Giới."

"Dạ." Diễm Nhất lĩnh mệnh.

Tuy Luyện Đan Sư Tông Môn rất lớn, nhưng vì đã chuẩn bị vài ngày, cho nên liền chuẩn bị sắp xếp xong rất nhanh. Diễm Tự Quân thấy Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, đi vào giữa quảng trường, hai tay kết quyết, thông đạo đi Cửu Thiên Huyền Giới liền mở ra, Luyện Đan Sư đi trước, tiếp theo là người của Diễm Tự Quân. Diễm Nhất là người cuối cùng, trước khi rời đi hành lễ với Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cho dù Ngu Hành không ở đây, thuộc hạ của hãn vẫn rất lợi hại. Xin nữ chủ nhân sớm rời khỏi Thiên Linh Giới."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nói: "Lát nữa ta sẽ rời đi."

Thế này Diễm Nhất mới phi thân vào mặt biên thông đạo. Rất nhanh, thông đạo khép lại. Độc Cô Thiên Diệp dự định quay về sân nhỏ, xoay người liền nhìn thấy Giản Ước Chi đứng ở phía sau, cách nàng không xa.

"Ta còn tưởng rằng người đi rồi không nói với ta." Giản Ước Chi mở miệng trước.

"Ta đáp ứng người rồi, làm sao có thể nuốt lời." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Giản Ước Chi, cười cười, đi tới, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, muốn sờ hắn, bàn tay đến giữa không trung lại thu trở về.

"Làm sao vậy?" Giản Ước Chi không biết Độc Cô Thiên Diệp muốn làm cái gì, hỏi.

"Dung Tu..." Độc Cô Thiên Diệp nhẹ giọng gọi.

Giản Ước Chi xoay người nhìn nhìn phía sau, còn tưởng rằng phía sau mình có người. Thấy quảng trường trống trơn, quay sang hỏi: "Dung Tu là ai vậy?"

Tuy Độc Cô Thiên Diệp chưa khôi phục thực lực, nhưng phần lớn năng lực của nàng đều đã khôi phục lại, nàng vừa đi tới gần Giản Ước Chi liền cảm giác được linh hồn ở chỗ sâu trong hắc có liên hệ với mình. Khó trách ngay từ đầu mình và hắc liền có cảm giác khá thân thiết, trước đó còn tưởng rằng là vì quan hệ khế ước với tứ đại thần thú, hóa ra nguyên nhân thật sự là ở trong này.

Nghĩ tới bọn họ nói Dung Tu bị Ngu Hành giết, trong lòng nàng đau xót, nhìn Giản Ước Chi, cười cười, nói: "Dung Tu là một người bằng hữu của ta. Hiện tại ta phải rời khỏi Thiên Linh Giới, người xác định muốn đi theo ta sao?"

Giản Ước Chi gật gật đầu, nói: "Ta đã hạ quyết tâm rồi. Ta muốn đi theo người."

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói, hai tay kết quyết, mặt biên thông đạo liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cửu Thiên Huyền Giới là mặt biên khá đặc thù, thông đạo không cố định như mặt biên khác, cho nên mỗi lần đều phải tự mình mở ra. Mà mặt biên khác đều có thông đạo, nếu người bình thường muốn rời khỏi thì chỉ cần đi mặt biên thông đạo là có thể. Hiện tại nàng khôi phục một trong những năng lực, đó là tùy ý mở ra bất kỳ mặt biên thông đạo nào, tự do qua lại các mặt biên.

Giản Ước Chi nhìn Độc Cô Thiên Diệp mở ra mặt biên thông đạo, kinh ngạc tới mức ánh mắt cũng trừng lớn. Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, nghĩ tới trước kia hắn uy phong cỡ nào, trong lòng cảm khái một lát, nói: "Chúng ta đi thôi."

"À..à..." Giản Ước Chi lấy lại tinh thần, bay theo Độc Cô Thiên Diệp vào thông đạo.

Lúc này chỗ xa xa trên bầu trời bay tới một đám người, người dẫn đầu nhìn thấy Giản Ước Chi đi theo Độc Cô Thiên Diệp, tức giận kêu to.

Giản Ước Chi nghe được tiếng kêu, ở trong thông đạo nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy Giản Phong Hành tức giận dậm chân ở trong không trung, hắn áy náy lẩm bẩm: "Phụ thân, xin lỗi..."

Cửa vào thông đạo liền cứ khép lại như vậy, trước đám người Giản Phong Hành vừa muốn bay vào mấy giây.

"Thao Thiết đại nhân, chúng ta chậm một bước!" Giản Phong Hành nói.

Thao Thiết tát Giản Phong Hành một cái, nói: "Vì sao không báo lại sớm chút? Chuyện Kim Linh Châu bị mất lớn như vậy thế nhưng lại dám mưu toan giấu diếm! Ta thấy ngươi không muốn mạng sống rồi!"

"Thuộc hạ biết sai!" Giản Phong Hành không ngừng luôn mồm vâng dạ, cúi đầu khom lưng, nhận tội với Thao Thiết.

"Đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Người phía sau hỏi Thao Thiết.

Thao Thiết đập một cước, nói: "Còn có thể làm thế nào? ! Chúng ta còn có lựa chọn sao? Nhanh chóng báo tin cho Thiên Tôn! Mặt khác phải người đi thăm dò, người vừa mới ở cùng Giản Ước Chi là ai, bọn họ đi tới chỗ nào!" Nói xong hắn trừng mắt nhìn Giản Phong Hành một cái, nói: "Chờ đến lúc Thiên Tôn đại nhân biết được chuyện Kim Linh Châu bị cướp đi, người liền rửa cổ chờ đi!"

"Dạ, đại nhân." Người vừa mới bị đập lại đi trở về, yên lặng đứng ở phía sau.

Lưu lại mấy người tra xét nơi này, Thao Thiết nhìn chỗ vừa mới xuất hiện thông đạo. Có thể xuất hiện loại thông đạo này chỉ có hai nguyên nhân, một là đi Cửu Thiên Huyền Giới, thông đạo đi tới đó không cố định, mở ra ở chỗ nào đều được. Còn một khả năng, đó là nàng đã trở lại...

Có thể tự do qua lại các mặt biên, Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp mang Giản Ước Chi tới địa phương mình từng ở.

"Thiên Diệp, chúng ta tới nơi này làm gì?" Giản Ước Chi nhìn bốn phía đều là dấu vết hoang vu do chiến hỏa để lại, hỏi, đột nhiên nhìn về một góc phía bên phải, quát to: "Ai ở đó? !"

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 100: Huyền Nữ

Đi vào địa phương mình đã từng sống thời gian rất dài, nhìn thấy bộ dáng hoang vu suy sút bây giờ, vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp có chút hoảng hốt. Nghe được tiếng quát to của Giản Ước Chi, mới phát hiện có người ở phụ cận.

"Ai ở đó?" Giản Ước Chi lại nói một câu, đồng thời chạy về phía đó.

Một nữ tử thanh tú mặc váy dài màu lam chui ra từ phía sau của đồng đồ nát trước mặt, cảnh giác nhìn Độc Cô Thiên Diệp và Giản Ước Chi.

"Người là ai? Làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn nữ tử, hỏi.

Nữ tử kia nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta là Huyền Nữ. Bồ gia gia bảo ta tới nơi này chờ người."

"Bồ gia gia là ai?" Giản Ước Chi nhìn Huyền Nữ không giống như là người xấu, thái độ tốt hơn một chút.

"Bồ gia gia là thủ vệ giả mặt biên, gia gia để ta tới nơi này chờ kẻ ước giả của viễn cổ thần thú." Huyền Nữ đáp, "Trên người các người có hương vị của thần thú, các người hẳn là người ta muốn chờ!"

Độc Cô Thiên Diệp nhìn khuôn mặt thanh tú của Huyền Nữ, hỏi: "Bồ gia gia, là Bồ Lâm Phiên Lang Giới sao?"

Huyền Nữ gật gật đầu, hỏi: "Người biết Bồ gia gia à! Các người là khế ước giả của thần thú sao?"

"Đương nhiên là ta biết." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu nói.

Thủ vệ giả mặt biên là một đám người tốt có thiên phú cực cao mà nàng đặc biệt sáng tạo ra vì để bảo vệ từng mặt biên yên ổn, giao cho bọn họ phương pháp tu luyện, chờ đến lúc thực lực của bọn họ đạt tới yêu cầu thì phái bọn họ đi tới các mặt biên. Bồ Lâm là người thông minh nhất trong mọi người, cho nên Độc Cô Thiên Diệp có chút ấn tượng với hắn.

"Huyền Vũ nói nó có thể gửi được hơi thở của thần thú khác trên người các người." Huyền Nữ nói, "Chắc là cả hai người các người rồi, Bồ gia gia nói nếu chờ được các người đến, để cho ta đi theo các người."

"Vì sao?" Giản Ước Chi hỏi.

"Bồ gia gia nói Huyền Vũ có trách nhiệm của nó, nó phải bảo vệ sự yên bình cho thế giới này. Gia gia suy tính sẽ có một trận đại chiến, để cho ta tới tìm khế ước giả của thần thú khác rồi đi cùng nhau." Huyền Nữ giải thích.

"Người đến nơi đây cũng là Bồ Lâm tính toán cho người đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Huyền Nữ gật gật đầu, đột nhiên quát to một tiếng: "A... ta nhớ ra rồi, Bồ gia gia nói nếu có khế ước giả thần thú là nữ liền liên hệ cho hắn, ta quên mất."

Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới tính tình của Huyền Vũ tuy chậm rì rì nhưng lại ổn trọng kia, lại nhìn Huyền Nữ trước mắt có chút sôi nổi khinh

suất, không biết nàng làm thế nào nhận được sự chấp thuận của Huyền Vũ.

Huyền Nữ lấy ra một cái hộp rồi mở ra, bên trong là một ngọc thạch màu trắng ngà. Nàng lấy tảng đá ra, truyền linh lực vào bên trong, ngọc thạch phát ra một đạo bạch quang, hình thành một bóng người trong không trung.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng tiên phong đạo cốt, cười nói: "Bồ Lâm, đã lâu không gặp!"

Bồ Lâm nhìn Độc Cô Thiên Diệp có chút kích động nói: "Chủ, ngài đã trở lại!"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Mới khôi phục trí nhớ không lâu."

"Ta tính được người đã trở lại, nhưng lại tính không ra người có thể tới nơi này hay không. Để cho Huyền Nữ tới nơi này cũng là để tìm vận may, không nghĩ tới người thật sự ở đây!" Bồ Lâm nói, "Chủ, chúng ta đã chờ người thật lâu."

"Ta hiểu. Người đi triệu tập thủ vệ giả mặt biên khác đi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Dạ." Bồ Lâm hồi đáp, sau đó liếc mắt nhìn Huyền Nữ một cái, nói: "Huyền Nữ là kế ước giả của thần thú Huyền Vũ, còn xin chủ để cho nàng đi theo bên cạnh."

"Hì hì ——" Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, nói: "Người muốn để ta chiếu cố nàng thay người thôi! Bồ Lâm, người vẫn thích nói quanh co như vậy."

"Ha ha, Huyền Nữ là con cháu của cố nhân, cho nên..." Bồ Lâm không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thoáng cái liền đoán được, ngượng ngùng cười

cười.

"Ta sẽ. Người đi triệu tập những người khác trước đi, có lẽ rất nhanh sẽ..." Độc Cô Thiên Diệp nói, trong lời nói có chút thương cảm không thuộc về nàng.

"Dạ."

Thân ảnh Bồ Lâm tan biến, Huyền Nữ kinh ngạc nhìn Độc Cô Thiên Diệp. Hình như nàng vừa mới nghe được Bồ gia gia kêu nàng là chủ?

Giản Ước Chi cũng có chút giật mình. Thủ vệ giả mặt biên hăn biết đến, hăn cũng đã gọi nàng là chủ nhân, vậy thân phận của nàng không phải là...

Độc Cô Thiên Diệp nhìn liếc mắt hai người một cái, nói: "Chúng ta đi cứu người trước đi." Nói xong dẫn đầu bay về phía địa phương phong ấn Kỳ Lân.

Giản Ước Chi và Huyền Nữ bay theo nàng, ba người bay một lát, cuối cùng đứng trên cành cây của một gốc cây chết héo.

"Phía trước chính là địa phương bị phong ấn." Độc Cô Thiên Diệp nói với hai người, "Tuy Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn do ta sáng tạo ra, nhưng đã thoát khỏi khống chế nhiều năm như vậy, mà thực lực của ta còn chưa đủ mạnh, cho nên lát nữa sẽ xảy ra cái gì thì ta cũng không biết, có lẽ không chiếu cố các người được, tự các người phải chú ý an toàn."

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ không kéo chân người đâu!" Huyền Nữ nói.

Giản Ước Chi cũng gật đầu bày tỏ thái độ.

"Chúng ta đi qua thôi." Độc Cô Thiên Diệp nói. Sau đó bay vào không trung, đứng phía trên địa phương bị phong ấn.

Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn ở giữa địa phương bị phong ấn, hợp lực phát ra lực lượng để phong ấn, phong ấn sinh vật trong phạm vi trăm vạn dặm, còn phát ra một đạo kết giới ngăn cách. Chúng nó là do nàng kết hợp thiên địa ngũ hành sáng tạo ra, cho nên muốn cởi bỏ chúng nó nhất định cũng phải có ngũ hành chi lực.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn, hai tay kết quyết, Ngũ Hành Linh Châu bay ra từ trong cơ thể nàng, bay đến phía trên kết giới, Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn. Cuối cùng là một viên Linh Châu va chạm vào, kết giới phát ra chấn động kịch liệt.

"Các người lui ra phía sau!" Độc Cô Thiên Diệp hét lớn một tiếng về phía Giản Ước Chi và Huyền Nữ, hai người nhanh chóng thối lui, nàng trở mình một vòng ở trong không trung, liên tục đánh ra năm đạo linh lực về phía kết giới, ngũ hành linh lực tương ứng với Ngũ Hành Linh Châu, cấp tốc quay vòng ở phía trên Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn, phác họa ra một trận văn, chờ đến lúc phác họa xong vòng bên ngoài, trận văn phát ra quang mang ngũ sắc, thẳng hướng lên trời. Bên ngoài kết giới lộ ra một con đường nhỏ cỡ một người qua được.

"Đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó dẫn đầu chui vào.

Giản Ước Chi và Huyền Nữ vừa bay qua, con đường nhỏ đó liền khép kín lại. Độc Cô Thiên Diệp đi vào liền đứng ở cửa động, hai người vừa tiến vào, nàng liền triệu hồi Ngũ Hành Linh Châu trở lại, sau đó mới có thời gian đánh giá tình cảnh bên trong kết giới thật kỹ.

Phần còn lại của chân tay đã bị cụt, còn có động tác đang dừng lại, dày đặc đều là những người và Linh Thú tham gia chiến tranh lúc ấy, toàn bộ đều bị một tầng băng thật dày bao vây lấy.

Bởi vì có phong ấn, lọt vào trong tầm mắt bọn họ tất cả đều là cảnh tượng chiến tranh lúc đó, thậm chí máu tươi vẫn chưa đông lại, vương vãi

trên mặt trên người, bọn họ. Trên mặt những người đó tất cả đều là vẻ mặt thống khổ, động tác Linh Thú ngửa mặt lên trời rít gào, mỗi một cái đều là hình ảnh nguyên trạng chiến tranh tàn khốc lúc ấy.

"Ừm... quả thực chính là địa ngục nhân gian! Thật dọa người!" Huyền Nữ che ngực, cẩn thận đi tới, tránh không đụng chạm đến những người và Linh Thú bị phong ấn này.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi đi về phía trước, ghi nhớ bộ dáng của mọi người trong đầu. Lúc nàng nhìn thấy tiểu hài tử vừa mới sinh ra trên lưng một Linh Thú và một người phụ nữ nằm ở một bên bị chặt đứt ngang eo cả người máu chảy đầm đìa, phần nộ trong lòng nàng hoàn toàn bạo phát!

Người phụ nữ có thai này hẳn là lúc đang chiến đấu thì sinh nở, sau đó muốn để Linh Thú đưa tiểu hài tử ra khỏi chiến trường, ánh mắt nàng nhìn tiểu hài tử lộ ra sự yêu thương và không bỏ được. Không nghĩ tới sinh mạng còn chưa kết thúc, biệt ly đã trình diễn.

"Ngu Hành..." Độc Cô Thiên Diệp nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, lúc mở ra thì trong mắt đã là lửa giận không áp chế được.

"Thiên Diệp, hiện tại chúng ta làm thế nào?" Giản Ước Chi thấy vẻ mặt của Độc Cô Thiên Diệp không được tốt lắm, đi vào bên cạnh nàng, hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn trên đỉnh đầu, nói: "Thu hồi Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, phong ấn tự động sẽ biến mất. Tuy thời gian qua lâu như vậy, nhưng vì phong ấn, chỉ cần những người còn sống vẫn chưa chết đi. Chỉ là những thương tổn tai nạn của bọn họ rất nhiều, cần cứu trị. Đến lúc đó hai người các người phối hợp với bọn Đô Đô cùng nhau trị thương cho bọn họ."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong liền bay về phía Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn. Huyền Nữ đi tới bên cạnh Giản Ước Chi, hỏi: "Đô Đô là ai?"

Giản Ước Chi nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết. Hai người đành phải ngẩng đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp thu phục Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn.

Hình như cảm giác được có người tới gần, hai ấn phát ra một đạo sóng gợn, sóng gợn khuếch tán ra, bức lui Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp quay vài vòng về phía sau, sau đó dừng lại, hai tay kết ấn, ngũ thái linh lực khuếch tán ra từ trong tay nàng, từ từ dệt thành một tấm lưới khổng lồ ở trước mặt nàng.

"Thiên La Địa Võng, đi!" Độc Cô Thiên Diệp hét lớn một tiếng, Thiên La Địa Võng liền bay về phía Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, bao vây hai ấn vào giữa.

Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn cảm giác được nguy hiểm, cả hai phát ra bạch quang, ngăn Thiên La Địa Võng ở bên ngoài, không để cho nó vây khốn chúng nó. Sức mạnh của Độc Cô Thiên Diệp còn chưa khôi phục, mà Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn lại là thần khí nàng sáng tạo ra gần với Thập đại thần khí, lúc này Thiên La Địa Võng đang ở tình thế xấu. Mắt thấy Thiên La Địa Võng sắp bị đánh tan, Độc Cô Thiên Diệp tiến lên, cắn đứt ngón giữa tay phải của mình, dùng máu tươi nhanh chóng vẽ một trận pháp trong không trung, sau khi hoàn thành đánh vào phía trên Thiên La Địa Võng.

Giống như đèn sắp khô cạn dầu đột nhiên được thêm đầy dầu, Thiên La Địa Võng trở nên càng lợi hại hơn, làm tiêu tan lực lượng của Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, một chút một chút chạm đến hai ấn, cuối cùng hoàn toàn vây khốn chúng nó.

Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn bị bắt, toàn bộ kết giới bắt đầu chấn động kịch liệt, Giản Ước Chi và Huyền Nữ đứng trên mặt đất đều cảm giác được mặt đất lắc lư. Độc Cô Thiên Diệp lại phát ra ngũ thái linh lực, bao

vây hai ẩn đang không ngừng phản kháng trong Thiên La Địa Vĩng lại. Sau đó thu lại, hai ẩn đã bị Thiên La Địa Vĩng đưa tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Thần phục hay tiêu diệt?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn hai ẩn, hỏi.

Hình như hai ẩn không tin Độc Cô Thiên Diệp có thể tiêu diệt chúng nó, dường như là chế nhạo, quay hai vòng trong Thiên La Địa Vĩng. Chúng nó chính là thần khí Sáng Thế Thần sáng tạo ra, há là người bình thường có thể tiêu hủy? !

Độc Cô Thiên Diệp hiểu được ý tứ của chúng nó, gọi Viêm ra, để nó tới gần hai ẩn, nói: "Ta không thể tiêu diệt các người, vậy nó thì sao?"

Nhiệt độ nóng rực hơ hai ẩn, làm cho bọn họ cảm giác được nguy hiểm. Bóng dáng xoay tròn ngừng lại, hai ẩn ở cùng một chỗ dựa sát vào nhau. Lúc này kết giới run run cũng ngừng lại.

Độc Cô Thiên Diệp dâng lên một đoàn phượng hoàng kim hỏa trong tay mình, ngắm nghía, nói: "Ta nhìn trên phân lượng các người là thứ ta sáng tạo ra kiếp trước nên mới cho các người cơ hội lựa chọn, nếu các người không muốn thần phục..."

Viêm phụ họa theo lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, càng tới gần hai ẩn, bọn họ sợ tới mức nhanh chóng di động cao thấp, đồng ý thần phục. Để chúng nó ở lại chỗ này trăm vạn năm, chúng nó ở lại cũng đủ rồi!

Độc Cô Thiên Diệp vừa lòng vì chúng nó thức thời, chuẩn bị thu chúng nó, đột nhiên thần thức vừa động, Giáng Vực liền xuất hiện trước mặt mọi người.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50 (1): Đại Kết Cục (Thượng)

"Vô Gian Địa Ngục đã xảy ra chuyện?" Độc Cô Thiên Diệp thấy dáng vẻ lo lắng của Giáng Vực, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ca ta đã xảy ra chuyện, huynh ấy phát ra tin cầu cứu với ta. Hình như Vô Gian Địa Ngục đã xảy ra đại sự gì đó." Giáng Vực lo lắng đáp.

"Biết xảy ra chuyện gì không?" Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến Bách Lí Như Yên và Mộng Thiên Quân, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Giáng Vực lắc đầu, nói: "Ca ta chỉ là thông qua liên hệ giữa thạch song sinh phát ra tín hiệu nguy hiểm cho ta, không có tin tức cụ thể." Nói xong hẩn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, có chút do dự nói: "Ta phải đi về cứu ca ta..."

Độc Cô Thiên Diệp nghe Giáng Vực nói xong, trầm mặc, nhìn nhìn người phía dưới còn chưa giải phong ấn, nói: "Người chờ một chút, sau khi giải phong ấn cho bọn họ xong, chúng ta cùng đi."

"Người cũng phải đi sao?" Giáng Vực vốn nghĩ là có lẽ nàng sẽ không cần tự mình đi, không nghĩ tới nàng lại trả lời như vậy.

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu, nhìn Giáng Vực, nói: "Chúng ta là người một nhà, ca ca người gặp chuyện không may, đương nhiên ta sẽ không cho

người đi mạo hiểm một mình. Hơn nữa chỗ đến tiếp theo của ta cũng là Vô Gian Địa Ngục, chúng ta có thể đi giải cứu ca ca người trước."

Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn thừa dịp lúc Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực đang phân tâm nói chuyện, muốn thoát khỏi Thiên La Địa Võng, vừa mới có động tác đã bị Độc Cô Thiên Diệp phát hiện, Thiên La Địa Võng thu lại, vậy bọn họ càng chặt hơn.

"Nếu các người còn không chịu an phận, vậy thì an tĩnh vĩnh viễn!" Độc Cô Thiên Diệp uy hiếp hai ấn.

Viêm đi tới bên ngoài Thiên La Địa Võng, nương một góc của Phiên Thiên Ấn đỡ bồng, lại không ngừng đụng vào bên trong Thiên La Địa Võng. Độc Cô Thiên Diệp ý niệm vừa động, Viêm bay sang một bên, lúc này Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn mới an tĩnh lại.

Giáng Vực nhìn Độc Cô Thiên Diệp trừng phạt Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, chờ chúng nó an tĩnh lại mới mở miệng: "Vô Gian Địa Ngục chỗ nào cũng đều là sinh vật dơ bẩn, người..."

"Ta đã lấy lại trí nhớ, ta biết Vô Gian Địa Ngục là bộ dáng gì." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta còn muốn đi tới chỗ Mộng Thiên Quân hỏi chỗ Hắc Âm Linh Châu rơi xuống. Cho nên cũng không phải chỉ vì ca ca người mà đi. Người chờ ta giải quyết chuyện tình nơi này trước, xong nhanh thôi."

Độc Cô Thiên Diệp nói xong, cầm lấy Thiên La Địa Võng rơi trên đất, Giáng Vực đành phải bay xuống theo nàng.

Huyền Nữ đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Viêm, hỏi: "Đây là Chu Tước Thần Hỏa đúng không?!"

"Đúng vậy. Ta giải trừ phong ấn trước." Độc Cô Thiên Diệp đáp, tìm một chỗ sạch sẽ trên đất ngồi xuống, ngón tay vừa động, Thiên La Địa Võng liền biến mất, còn lại Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn kề sát vào

nhau ở trên không trung. Nàng giương mắt nhìn hai ẩn, nói: "Các người tự mình giải trừ phong ẩn, hay là muốn ta luyện hóa bọn người để giải trừ phong ẩn?"

Phúc Địa Ẩn bay ra phía sau Phiên Thiên Ẩn, đứng đối diện với Độc Cô Thiên Diệp, một giọng nói mềm mại vang lên: "Người đừng làm hấn bị thương!"

"Tiểu Địa, không cần cầu nàng!" Phiên Thiên Ẩn ở phía sau nói. Giọng nói có chút thống khổ, dễ nhận thấy là vừa rồi Viêm đốt nó có chút đau đớn.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Phúc Địa Ẩn, nghe giọng nói của nàng như là nữ hài tử, mà Phiên Thiên Ẩn như là nam hài tử, nghĩ đến lúc mình rời khỏi chúng nó còn chưa hình thành khí linh, không nghĩ tới hiện tại thế nhưng lại hình thành một nam một nữ. Nàng thở dài, nói: "Các người là vật kiếp trước ta sáng tạo ra, đương nhiên ta sẽ không muốn làm các người bị thương. Chẳng qua ta đáp ứng người khác phải cứu những người này ra, cho nên nhất định phải giải trừ phong ẩn cho bọn họ. Nếu các người chủ động giải trừ phong ẩn là tốt nhất."

"Thật sự là người sáng tạo ra chúng ta?" Phúc Địa Ẩn hỏi.

Hai tay Độc Cô Thiên Diệp chắp vào nhau làm một thủ thế, hình ảnh lúc Sáng Thế Thần sáng tạo ra Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn liền xuất hiện trước mặt mọi người. Phúc Địa Ẩn xem xong, nói: "Thật là người."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, chờ Phúc Địa Ẩn quyết định.

"Chúng ta có thể thả những người này ra, nhưng người phải để Ngũ Hành Linh Châu hỗ trợ." Phúc Địa Ẩn nói.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp lấy Ngũ Hành Linh Châu ra, để Ngũ Hành Linh Châu phục hồi chỗ Phiên Thiên Ẩn bị đốt hồng. Sau đó nhìn

Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn chậm rãi bay lên không trung, Ngũ Hành Linh Châu vây xung quanh chúng nó, hai ấn và Ngũ Châu đồng thời phát ra ngũ sắc lưu quang, sau đó lưu quang đan xen ở trong không trung, dần dần hình thành một đồ án. (lưu quang: ánh sáng lung linh; đồ án: hoa văn, hình vẽ)

"Đây là?" Giản Ước Chi kinh ngạc nhìn đồ án lưu quang vẽ ra, hỏi.

Giản Ước Chi và Huyền Nữ không hiểu trận pháp, nhưng Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực biết, hai người bọn họ liếc mắt một cái liền nhận ra được đó là một loại trận pháp giải phong thời viễn cổ.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn trận pháp dần dần thành hình, nói: "Đây là một loại trận pháp giải phong."

"Thật thần kỳ!" Huyền Nữ cảm thán.

Độc Cô Thiên Diệp tán thành gật gù đầu, nói: "Ta vốn cho là chỉ cần Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn thu hồi lực lượng của bọn họ là được, hiện tại xem ra vẫn còn phức tạp hơn một chút."

"Hẳn là Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn phóng thích lực lượng thời gian quá dài, hiện tại cần nhờ Ngũ Hành Linh Châu mới có thể thu hồi lực lượng." Giáng Vực phân tích nói.

Mấy người đều có vẻ tán thành cách nói của hắn, tiếp tục xem hai ấn giải phong.

Sau khi Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn dựa vào Ngũ Hành Linh Châu vẽ trận pháp giải phong xong, rơi xuống hai mắt trận của trận pháp, trận pháp lập tức phát ra một trận tê minh, tiếp theo là các loại tiếng gào thét của Linh Thú, phượng minh rống ngâm, từng trận gió mạnh đột ngột bùng lên từ mặt đất, thổi mạnh khiến tất cả mọi người không mở mắt ra được, thậm chí không thể không vận khởi linh lực để ngăn cản.

"Tí tách..."

Một giọt nước không biết từ đâu rớt xuống, sau đó là giọt thứ hai, giọt thứ ba... Chờ cuồng phong qua đi, lúc bọn họ mở mắt ra, trước mặt bọn họ đã tụ tập ra một hỗn hợp gồm máu và nước thành dòng suối nhỏ, lại nhìn những người đó và Linh Thú bị phong ấn phía trước, phần lớn phong ấn đã hòa tan hết. Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn rớt xuống từ không trung, Độc Cô Thiên Diệp tiếp được chúng nó, thu vào Luyện Yêu Hồ. Ngũ Hành Linh Châu xoay quanh nàng hai vòng, trở lại trong cơ thể nàng.

"Thiên Diệp, làm sao với người lần này bây giờ?" Giản Ước Chi nhìn lại cảnh tượng đã trở thành đỏ như máu, hỏi.

"Những người này và Linh Thú đều là đối phó với quân đội của Ngũ Hành. Đương nhiên là chữa khỏi cho bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp nói, xuất ra Luyện Yêu Hồ, thần thức vừa động, Luyện Yêu Hồ vốn lớn cỡ bàn tay ở trong không trung nhanh chóng thành lớn, chỉ chớp lát sau liền trở thành một ngọn núi nhỏ.

Thân hình nàng vừa động, phi thân lên phía trên Luyện Yêu Hồ, Luyện Yêu Hồ lập tức bay trên không toàn bộ chiến trường, những chỗ nó bay qua những người đó và Linh Thú đều được thu vào trong Luyện Yêu Hồ.

Qua khoảng nửa giờ, người và Linh Thú trong vòng phạm vi trăm dặm, bất kể còn sống hay là đã chết, toàn bộ đều được nàng thu vào Luyện Yêu Hồ. Chờ đến lúc nàng trở lại, nhìn thấy biểu tình trợn mắt há hốc mồm của Giản Ước Chi và Huyền Nữ.

"Thiên Diệp, đó là linh khí gì vậy, trâu bò như thế!" Giản Ước Chi kích động nói, "Sẽ không là Luyện Yêu Hồ một trong thập đại thần khí trong truyền thuyết chứ?"

Giản Ước Chi là Thiếu Tông chủ Luyện Khí Sư Tông Môn, luyện chế linh khí giống như thập đại thần khí vẫn là mục tiêu bọn hắn theo đuổi. Hiện tại tận mắt nhìn thấy, hắn cảm giác máu toàn thân mình đều đang sôi trào.

"Là Luyện Yêu Hồ." Độc Cô Thiên Diệp đáp, "Hiện tại bọn họ đều ở trong Luyện Yêu Hồ, hai người các người đi vào cùng người bên trong cùng nhau cứu trị bọn họ. Ta và Giáng Vực đi Vô Gian Địa Ngục cứu người."

"Được." Giản Ước Chi và Huyền Nữ gật đầu.

Tuy rằng Độc Cô Thiên Diệp không nói rõ, nhưng Giản Ước Chi và Huyền Nữ đều đoán được Độc Cô Thiên Diệp là Sáng Thế Thần chuyển thế, đối với lời nói của nàng, bọn họ vâng mệnh nghe theo.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo bọn họ đi vào trong Luyện Yêu Hồ, thấy Đô Đô đặc biệt mở ra hai không gian, một cái để đặt những người đó và Linh Thú đã chết, một cái là để thụ thương còn sống. Toàn bộ Phượng Hoàng, Long tộc và Hắc Ám bộ tộc chờ ở bên ngoài đợi nàng tới an bài.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy nhiều thương tổn như vậy, đột nhiên có chút hối hận để toàn bộ mọi người Luyện Đan Sư Tông Môn đi về. Nhưng cũng may trước đó bọn họ đưa cho nàng rất nhiều đan dược chữa thương, vừa vặn có thể dùng lúc khẩn cấp. Nàng giao toàn bộ đan dược cho Đô Đô, dặn dò: "Còn sống đều phải cứu. Tiểu Hỏa, Phù Thương, Huyền Vũ, Bạch Hổ, hiện tại tứ đại thần thú đều ở đây, còn có những thụ thú, làm thế nào thì các người bàn bạc một chút. Bây giờ ta mang Giáng Vực đi Vô Gian Địa Ngục, những người này liền giao cho các người."

Đô Đô cầm lấy đan dược, nói: "Chủ nhân, người yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào."

Vừa vào Luyện Yêu Hồ, Bạch Hổ và Huyền Vũ liền cảm giác được hơi thở của Chu Tước và Thanh Long, yêu cầu Giảm Ước Chi và Huyền Nữ thả bọn họ ra.

"Phù Thương, thật là các người!"

Tứ đại thần thú kiêu ngạo, sau trận chiến đó lần đầu tiên tụ tập cùng một chỗ, đều cao hứng không thôi, trong mắt Tiểu Hỏa chột hiện ra nước mắt. "Trăm vạn năm, rốt cuộc tứ đại thần thú lại tụ tập cùng một chỗ!"

Tất cả Linh Thú trong Luyện Yêu Hồ đều quỳ xuống dập đầu bái lạy chúng nó, liếc nhìn một cái tất cả đều là một mảnh đông nghìn nghịt.

"Các người đều đứng lên đi." Phù Thương phát phát ống tay áo, nói.

Bạch Hổ và Huyền Vũ đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Tham kiến ngô chủ."

Bạch Hổ là bộ dáng của một công tử phong lưu nhẹ nhàng mặc bạch y, một chút cũng không có bộ dáng hung tàn của Linh Thú. Mà mặt mũi của Huyền Vũ lại hiền lành, thoạt nhìn rất thật thà phúc hậu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, nói: "Đứng lên đi. Bạch Hổ, thương thế của người thế nào?"

"Hồi ngô chủ, đã không đáng ngại." Bạch Hổ đáp.

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Nơi này của ta có một ít đan dược chữa thương, đều để ở chỗ Đô Đô, người có cần thì trực tiếp tìm nó đòi. Tứ đại thần thú các người ở cùng một chỗ có trị dữ chi lực, những thương tổn tai nạn ở nơi này, các người phải lo lắng nhiều hơn." (trị dữ: chữa khỏi, chữa hết bệnh)

"Dạ, ngô chủ."

"Dạ, chủ nhân."

Tứ đại thần thú linh mệnh, sau trăm vạn năm đây là lần đầu tiên bọn họ hợp tác, liền bắt đầu từ việc cứu người đi.

Độc Cô Thiên Diệp lại nhìn mọi người một cái, mang theo Giáng Vực đi ra ngoài. Vừa tới bên ngoài, vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên trở nên ngưng trọng hẳn lên.

"Làm sao vậy?" Giáng Vực hỏi.

"Có người đến đây." Độc Cô Thiên Diệp nhìn về phía trước, nói.

Nàng vừa dứt lời, Thao Thiết liền dẫn một đại đội nhân mã xuất hiện trên không trung, bọn họ bị chiến trường trống trơn làm cho cả kinh, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, quát to: "Bọn chuột nhắt phương nào, thế nhưng lại dám phá hư phong ấn chi địa! Giao ra Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn!"

"Thao Thiết, đã lâu không gặp, sao ngươi vẫn là cái dạng này?" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Từ trước tới giờ đều chỉ biết nói lời thừa thãi!"

"Ngươi là ai? !" Vẻ mặt Thao Thiết giận dữ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong ấn tượng của mình không hề biết nàng.

"Ta là ai?" Độc Cô Thiên Diệp khẽ cười một tiếng, nói: "Ta là ai, rất nhanh ngươi sẽ biết. Ngươi trở về nói với Ngu Hành và Cùng Kỳ, nói ta đã trở về, nợ cũ trăm vạn năm trước, chúng ta cần phải tính toán thật tốt!"

"Hừ, ngươi không báo tên, ai biết ngươi là ai? Chủ nhân ta bận rộn như vậy, làm sao có thể nhớ rõ nợ cũ trăm vạn năm trước?" Thao Thiết nói, "Hơn nữa ngươi cũng không có cơ hội đi gặp chủ nhân ta, bây giờ vẫn nên ngoan ngoãn giao ra Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, nếu tâm tình ta tốt còn có thể để ngươi được toàn thân!"

"Vậy sao? Thật là ngại, Phiên Thiên Ẩn và Phúc Địa Ẩn đã nhận chủ, bọn họ muốn đi theo ta, ngươi và Ngu Hành vẫn nên đứng sang một bên đi!" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Bắt bọn họ!" Thao Thiết bị thái độ kiêu ngạo của Độc Cô Thiên Diệp làm tức giận, quát với binh lính ở phía sau.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn người bay nhào về phía trước, tay phải khẽ vạch vào không trung, không gian trước mặt nàng liền bị xé rách, những người này bay tới với tốc độ quá nhanh, ngừng lại không được, trực tiếp bay vào trong khe nứt.

"Hoan nghênh đi Vô Tận Hư Không làm khách!" Độc Cô Thiên Diệp cười mỉa hoặc, sau đó nhìn Thao Thiết bị kinh ngạc, nói: "Hiện giờ ta không có thời gian dây dưa với ngươi, nhớ truyền lời nói của ta cho Ngu Hành!"

Từ lúc Độc Cô Thiên Diệp xé rách không gian, mở ra Vô Tận Hư Không, Thao Thiết liền ngây dại. Nghe Độc Cô Thiên Diệp nói cũng không phản ứng, nhìn hai tay nàng kết ấn, mở ra thông đạo đi Vô Gian Địa Ngục, sau đó mang theo nam nhân ngân phát hồng y bên người nàng bay vào.

Binh lính phía sau không nghe được mệnh lệnh của hã, chỉ có thể trở mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp rời đi.

"Đại nhân, liền để cho nàng rời khỏi như vậy sao?" Một vị tướng quân phía sau Thao Thiết tiến lên hỏi.

"Nàng đã trở lại... Nàng đã trở lại!" Thao Thiết không để ý tới lời nói của tướng quân, chỉ thì thào nói.

"Đại nhân, ai đã trở lại?" Tướng quân truy hỏi.

Thao thiết thu hồi ánh mắt của mình, nói: "Nàng đã trở lại. Ta nhất định phải đi nói cho chủ nhân biết. Ngươi dẫn bọn hã trở về trước, ta đi

tìm chủ nhân."

Thao thiết nói xong liền một mình rời khỏi. Nàng vừa mới xé rách không gian, đó là Sáng Thế Thần mới có thể, khẳng định là nàng đã trở lại. Hắn nhìn thấy bóng dáng ở Luyện Đan Sư Tông Môn kia cũng là nàng, khẳng định Kim Linh Châu cũng bị nàng chiếm được. Nhớ tới chủ nhân từng nói qua Hỏa Linh Châu nhận chủ, Linh Châu khác không thể bị người khác đạt được, nhất là Kim Linh Châu bị cướp đoạt, thần kiếm bị hủy, chủ nhân mà biết thì nhất định sẽ tức giận, nghĩ đến bộ dáng tức giận của chủ nhân, Thao Thiết cảm giác sau lưng mình đã ra đầy mồ hôi lạnh.

Trên chiến trường, Tử Tiêu và Ngu Hành đang giao thủ, bởi vì cách đại đội binh sĩ khá xa, hai người đều phóng thích toàn bộ, linh lực thần kỹ không ngừng bạo phát va chạm trong không trung, tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, núi bị chém gọt thành bình địa, mặt đất biến thành lồi lõm, con sông cũng bị ép thay đổi dòng chảy, rừng rậm bốc cháy hừng hực, không ít Linh Thú bị ảnh hưởng, trên mặt đất chết một đồng.

"Phanh!"

Thần kỹ của hai người lại va chạm vào nhau, Tử Tiêu và Ngu Hành đều bị chấn động còn dư lại làm lùì lại không ít.

"Tử Tiêu, ngươi liên tục đánh mười ngày với ta, rốt cuộc có mục đích gì?" Ngu Hành nhìn Tử Tiêu hỏi.

"Ta có thể có mục đích gì chứ? Ngươi dưỡng hủ thi, chuyện như vậy bị ta biết, đương nhiên là ta muốn xen vào rồi." Tử Tiêu nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp hẳn là đã làm xong chuyện, liền suy nghĩ có thể rút quân rồi.

"Hừ, ngươi không phải là loại người thích lo chuyện bao đồng! Lần trước đại chiến giữa ta và Dung Tu, ngươi đã lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, hiện tại làm sao có thể bởi vì ta dưỡng hủ thi thì muốn nhúng tay vào? ! Ta không phải tiểu hài tử ba tuổi, lời này của ngươi không lừa gạt được ta!"

Ngư Hành nhìn vẻ mặt của Tử Tiêu, muốn nhìn ra chút manh mối từ sắc mặt của hắn, nhưng xem ra hắn không có gì khác với lúc bình thường, làm cho hắn đoán không ra đáp án.

"Vậy sao, người đã thông minh như vậy, vậy chính người tự đoán đáp án đi." Tử Tiêu nói, "Dù sao hủ thi của người đã bị ta tiêu diệt không ít, ta cũng thỏa mãn, không ngủ lâu như vậy, người từ từ nghỉ, ta đi về trước ngủ đây!"

Tử Tiêu nói xong liền bay đi. Tốc độ Ngư Hành không nhanh bằng hắn, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn rời đi. Nhìn bóng dáng Tử Tiêu, hắn đánh ra một đạo linh lực vào đỉnh núi phía dưới, chém núi ra thành hai.

"Tử Tiêu, chờ thần kiếm của ta luyện chế thành công, xem người còn còn rõ thế nào nữa!"

Ngư Hành không nghĩ ra mục đích Tử Tiêu kéo mình lại, đến lúc hắn trở lại doanh địa, nhìn thấy vẻ mặt không yên của Thao Thiết và vẻ mặt tức giận của Cùng Kỳ, hắn có cảm giác xấu...

Tử Tiêu trở lại doanh địa của mình, nhìn thấy Thứ Hồn đứng ở đó kích động không thôi, còn Diễm Nhất đứng chờ ở một bên.

"Thứ Hồn, người lại cười nữa thì mặt sẽ bị co giật!" Tử Tiêu đi vào trong lều trại, nằm trên ghế quý phi của mình, nói, "Diễm nhất, ta hy vọng người mang tin tức tốt đến cho ta."

Diễm Nhất hành lễ với Tử Tiêu, nói: "Chúng ta đã dựa theo yêu cầu của nữ chủ nhân, an bài Luyện Đan Sư Tông Môn ở Phượng Dương Quận, bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị xây nhà rồi."

"Luyện Đan Sư Tông Môn là thế lực của nàng, an bài tốt một chút, để nàng đỡ phải lo lắng." Tử Tiêu nói, "Còn gì nữa không?"

"Nữ chủ nhân đã để Kim Linh Châu nhận chủ, hình như đã khôi phục trí nhớ của Sáng Thế Thần." Diễm Nhất nói tiếp.

"Nàng khôi phục trí nhớ rồi hả?" Hai mắt Tử Tiêu hơi hơi lóe lóe, hỏi: "Chỉ khôi phục trí nhớ sao? Thực lực của nàng thì sao?"

"Thực lực không tăng lên gì, nhưng nàng hẳn là khôi phục năng lực." Diễm Nhất hồi đáp.

"Xem ra vẫn là tìm Hắc Ám Linh Châu về, bày ra Ngũ Hành trận mới có thể khôi phục thực lực." Tử Tiêu có vẻ đăm chiêu, "Không biết tên Thiên Quân kia tìm được Hắc Ám Linh Châu chưa?"

"Nữ chủ nhân còn thu phục được Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn, cứu tất cả những người bị phong ấn, thu vào trong Luyện Yêu Hồ cứu trị." Diễm Nhất nói.

Tử Tiêu nhìn Thứ Hồn vẫn chuyển quanh bên trong lều trại, nói: "Khó trách người này kích động như vậy. Hóa ra là Mẫu Kỳ Lân của hắn ra ngoài rồi."

Thứ Hồn dừng bước, nói: "Ôi chao ôi chao ôi chao, ta cao hứng là toàn bộ Kỳ Lân được cứu ra, đừng tưởng rằng ta chỉ nghĩ đến Mẫu Kỳ Lân!"

"Người không phải muốn tổng thể Mẫu Kỳ Lân mọc lớn bộ ngực lớn của người sao, thế nào hiện tại được cứu ra, người lại không thích rồi hả?" Tử Tiêu nói, "Hay là nói trong lòng người có người khác, cho nên chướng mắt Mẫu Kỳ Lân?"

Thứ Hồn bị Tử Tiêu nói làm cho buồn phiền, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, nói: "Ta là Thứ Hồn phong lưu nhất, làm sao có thể thích người khác chứ? Ta thế này mà sẽ vì một người mà buông tha cả rừng rậm sao? !"

Tử Tiêu liếc mắt nhìn Thứ Hồn một cái, nói: "Hiện tại người nghĩ như vậy à? Đến lúc đó cũng đừng khóc lóc với ta!"

"Hừ, gia ta mới sẽ không đâu!" Thứ Hồn sờ sờ mũi của mình một cái, hỏi Diễm Nhất: "Hiện tại Thiên Diệp ở chỗ nào? Ta muốn đi tìm nàng, đã lâu rồi ta không nhìn thấy tộc nhân của ta rồi! Nghĩ tới ta liền kích động!"

Tử Tiêu cũng nhìn Diễm Nhất, ánh mắt kia không cần phải nói cũng biết là đang hỏi tung tích của Độc Cô Thiên Diệp.

"Nữ chủ nhân đi Vô Gian Địa Ngục." Diễm Nhất hồi đáp.

"Vô Gian Địa Ngục? Không phải nàng khôi phục trí nhớ sao? Thế nào lại vẫn còn đi Vô Gian Địa Ngục chứ? Trước kia chỗ nàng không thích nhất chính là địa phương đó hẳn như vậy." Tử Tiêu nói.

"Vô Gian Địa Ngục đã xảy ra chuyện. Những lão quỷ tạo phản, muốn chiếm lấy huyền thạch để đối phó Mộng Vương, hình như nữ chủ nhân đi cứu người." Diễm Nhất nói.

"Xem ra là vì tiểu tử Giáng Vực kia." Tử Tiêu đứng lên từ trên ghế, nói, "Hiện tại đi vào trong đó, không phải là tham gia vào chuyện tình của bọn họ sao? Thứ Hồn, đi thôi."

"Không phải người mới vừa về sao? Lại muốn đi tìm Ngu Hành đánh nhau à? Ta không đi." Thứ Hồn theo bản năng hỏi.

Tử Tiêu trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Không phải người muốn đi gặp Mẫu Kỳ Lân của người sao? Ta đi Vô Gian Địa Ngục, người có đi không?"

"Vô Gian Địa Ngục à..." Thứ Hồn nghĩ tới địa phương khắp nơi tối đen như mực, muốn nói không đi, nhưng lại nghĩ tới bóng hình xinh đẹp

kia, nói đến bên miệng liền thay đổi, "Được rồi, vì đi gặp tộc nhân của ta, không phải chỉ là Vô Gian Địa Ngục thôi sao, ta đi!"

Tử Tiêu nhìn Thứ Hồn nghĩ một đặng nói một nẻo, trong lòng thở dài, hiện tại là cái dạng này, sau này hẳn sẽ đau lòng. Hắn đi ra bên ngoài, phân phó với người bên ngoài: "Phân phó xuống, cho toàn bộ người hồi Cửu Thiên Huyền Giới." Sau đó nói với Diễm Nhất: "Người trở về nói với Hắc Tử, để hắn triệu tập mọi người tới, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu."

"Dạ, chủ thượng." Diễm Nhất hồi đáp, sau đó đi theo binh sĩ cùng nhau trở về.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50.2

Còn Tử Tiêu thì ngồi trên người Thứ Hồn rồi đi Vô Gian Địa Ngục. Nếu có người đi qua thì có thể nghe được Thứ Hồn oán niệm rất nhiều: "Vì sao phải ngồi trên người ta, rõ ràng người có thể tự mình đi, vì sao phải ngồi trên người ta? Hình tượng của ta! Hu hu, khổ bức Linh Thú không có nhân quyền, sai, không có thú quyền..."

Bên Tử Tiêu vừa rút lui, bên Ngu Hành liền nhận được tin tức, nhưng người tìm hiểu tin tức cho Ngu Hành lại ở bên ngoài lều trại không dám đi vào.

"Phanh!"

Lều trại của Ngu Hành bị một đạo linh lực đánh đập nát, Thao Thiết lăn từ bên trong ra, trên bụng có một cái động bằng cái chén lớn, máu tươi phun ra ngoài từ nơi đó.

Lều trại bị hủy, Ngu Hành xuất hiện trước mặt mọi người, bộ dáng khủng bố kia làm cho tất cả mọi người ở đây ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh một chút.

Ngu Hành nhìn Thao Thiết quỳ rạp trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Kim Linh Châu bị cướp, thần kiếm bị hủy, Luyện Đan Sư Tông Môn thì người đi nhà trống, Phiên Thiên Ấn và Phúc Địa Ấn bị đoạt đi, toàn bộ người ở chỗ phong ấn được cứu! Nàng lại còn khôi phục trí nhớ và một phần năng

lực! Thao Thiết, chẳng qua ta chỉ là rời khỏi một đoạn thời gian ngắn như vậy, người liền làm ra nhiều chuyện như vậy cho ta? Người nói ta nên dùng người thế nào? Nhiều người như vậy thế nhưng lại không ngăn được mà để việc này xảy ra sao? Vô dụng như vậy, ta giữ lại mạng các người để làm gì chứ? !"

Người có mặt ở đó thấy Ngu Hành tức giận như vậy, toàn bộ quỳ xuống, người có chút nhát gan thì đang run rẩy cả người.

Ngu Hành rất tức giận, đi đến bên người Thao Thiết đạp hai chân của hắn, nói: "Nếu không phải người là khế ước thú của ta, ta nhất định làm thịt người! Đồ vô dụng, nếu người có một nửa năng lực như Cùng Kỳ thì tốt rồi!"

"Chủ nhân, chuyện này cũng không trách Thao Thiết được, chỉ có thể nói bọn họ rất giáo hoạt. Hơn nữa ta hoài nghi Tử Tiêu thu hút chúng ta đến chỗ này, chính là vì che giấu cho nàng. Có Tử Tiêu nhúng tay vào, chúng ta phải dời lực chú ý đi cũng là bình thường."

Ngu Hành nghe Cùng Kỳ nói xong, oán hận nói: "Ta nói, Tử Tiêu thế nào lại không có việc gì sẽ quản tới chuyện hủ thi của ta, hóa ra là dương đông kích tây! Thật hay cho một Tử Tiêu người, một ngày nào đó ta sẽ phá hủy Cửu Thiên Huyền Giới của người!"

"Chủ nhân, hiện tại chúng ta có trách móc ai cũng không có tác dụng, chúng ta cần phải suy nghĩ một chút, nàng đã trở lại, chúng ta phải làm thế nào." Cùng Kỳ nói tiếp.

Toàn thân Ngu Hành tỏa ra lệ khí, nhìn những người này giống như là nhìn người chết vậy. Ánh mắt đảo qua, phát hiện người phái đi theo dõi thế nhưng lại ở trong đám người. Hắn dùng linh lực hóa thành roi kéo hắn ra ngoài, nói: "Không phải để người theo dõi Tử Tiêu sao? Sao người lại ở chỗ này?"

"Hồi, hồi Thiên Tôn, thuộc hạ là tới bẩm báo tin tức." Người nọ đột nhiên bị Ngu Hành tóm ra, sợ tới mức nói chuyện cũng lắp bắp.

"Tin tức gì?" Ngu Hành hỏi.

"Bọn Tử Tiêu rút quân!" Người nọ đáp, "Hiện tại quân đội bọn họ đã rời khỏi, quay về Cửu Thiên Huyền Giới, Tử Tiêu đi Vô Gian Địa Ngục."

Ngu Hành thả người nọ ra, nhìn Cùng Kỳ, nói: "Quả nhiên Tử Tiêu là vì kéo chúng ta mới tới nơi này quấy rối. Hiện tại nàng đã thủ, hẳn liền đi trở về. Nhưng hẳn đi Vô Gian Địa Ngục làm gì chứ?"

"Chủ nhân, chắc chắn là hẳn đi tìm Sáng Thế Thần chuyển thế, lúc đó nàng chính là mở ra thông đạo đi Vô Gian Địa Ngục." Thao Thiết trên mặt đất mở miệng nói.

Cùng Kỳ phát phát tay, để cho mọi người có mặt ở đây rời khỏi. Những người đó giống như nhận được sự cứu giúp, cảm kích liếc mắt nhìn Cùng Kỳ một cái, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Cùng Kỳ đi tới bên cạnh Thao Thiết, đỡ hẳn dậy, hỏi: "Người xác định nàng đã khôi phục năng lực sao?"

Thao Thiết nhìn vào mắt Ngu Hành, thấy hẳn không phản đối, mới mở miệng nói: "Ta xác định, khi người của chúng ta tiến lên bắt nàng, nàng chỉ khẽ vạch ở trong không trung một cái, đã mở ra Vô Tận Hư Không, người của chúng ta đều bị hút vào bên trong. Sau đó nàng lại mở ra thông đạo đi Vô Gian Địa Ngục ở ngay trước mặt mọi người, cho nên chắc chắn là nàng khôi phục một ít năng lực."

Thao Thiết nhìn sắc mặt Ngu Hành càng ngày càng đen, tiếng nói cũng càng nói càng tiều.

Nghe Thao Thiết nói xong, sắc mặt Cùng Kỳ cũng khó coi. Hẳn nhìn Ngu Hành, nói: "Theo lời nói của Thao Thiết, nàng không chỉ khôi phục trí

nhớ, còn khôi phục một ít năng lực. Xem ra Kim Linh Châu là đạt được cuối cùng trong Ngũ Hành Linh Châu. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Linh Châu hẳn là đều đã tập hợp đủ, cho nên nàng mới có thể khôi phục trí nhớ. Nhưng còn thiếu một viên Quang Linh Châu hoặc là Hắc Âm Linh Châu, làm cho thực lực của nàng còn chưa khôi phục."

Ngu Hành hung hăng đánh ra một đạo linh lực, tạo ra một cái hố thật lớn ngay tại bình địa trước mặt bọn họ. Nghiến răng nghiến lợi nói: "Lúc trước Hỏa Linh Châu chính là bị nàng chiếm được. Việc lúc đó Tử Tiêu hẳn là đã biết nàng là Sáng Thế Thần chuyển thế! Bọn họ đi Vô Gian Địa Ngục, hẳn là còn chưa có được Hắc Âm Linh Châu. Trước kia không có để Linh Châu vào mắt, hiện tại lại..."

"Chủ nhân, nếu không thì chúng ta dẫn người đi Vô Gian Địa Ngục tiêu diệt nàng?" Thao Thiết nói, "Nếu chờ nàng khôi phục thực lực, chúng ta động thủ lần nữa thì đã muộn rồi!"

Lúc này người phụ trách tìm hiểu tin tức theo đàn gà bay tới. Quỳ xuống trước mặt Ngu Hành, nói: "Thiên Tôn, vừa nhận được tin tức, Vô Gian Địa Ngục xảy ra chuyện lớn rồi."

"Xảy ra chuyện gì?" Ngu Hành hỏi.

"Vài vương gia ở Vô Gian Địa Ngục tập hợp lại tạo phản, đánh nhau chính diện với Mộng Vương rồi." Người nọ đáp.

Ngu Hành nghe xong, đi về phía trước vài bước, nhìn cái hố mình tạo ra, trầm mặc một lát, nói: "Trở về chỉnh binh, ta muốn đích thân dẫn người đi Vô Gian Địa Ngục."

"Chủ nhân, nếu mang binh đi Vô Gian Địa Ngục, có phải quá mạo hiểm rồi không?" Cùng Kỳ hỏi.

Ngu Hành lắc đầu, nói: "Không phải chúng ta vẫn không nắm được Vô Gian Địa Ngục trong tay sao? Đây là một cơ hội vô cùng tốt. Bọn họ nội loạn, chúng ta chỉ thừa dịp đang trống không để vào là thời cơ tốt. Chuyện Sáng Thế Thần chuyển thể chuyện nhất định phải giải quyết, quyết không thể để cho nàng đạt được Hắc Âm Linh Châu!"

"Chúng ta phải đi về an bài thật tốt một chút." Cùng Kỳ nói.

"Thông tri xuống, chinh binh hồi Thiên Linh Giới." Ngu Hành nói.

"Dạ, chủ nhân." Cùng Kỳ nói, sau đó đi an bài việc rút quân.

Những người khác đều rời khỏi, Ngu Hành ngẩng đầu nhìn trời, lầm bầm nói: "Để cho tất cả chấm dứt ở địa phương dơ bẩn nhất đi..."

Trong lúc này, mọi người ở Cửu Thiên Huyền Giới và Thiên Linh Giới phát hiện địa phương chỗ bọn họ bắt đầu triệu tập tập quân đội, biết chiến tranh đã sắp tới rồi.

Vô Gian Địa Ngục, một đám yêu ma quỷ quái đang kéo một xác chết. Cổ thi thể kia đã hư thối thật lâu, cả người từ trên xuống dưới đều đã sinh giòi bọ, da thịt đã không có một chỗ nào hoàn chỉnh, chỉ có thể nhìn thấy giòi bọ đang không ngừng lăn lộn. Nhưng những thứ này vẫn không thể ngăn cản sự nhiệt tình của đám yêu quái đối với phần thức ăn đó như cũ. Chúng nó mỗi người cướp được một miếng, chạy đến một bên bắt đầu ăn như hổ đói.

Đối với chúng nó mà nói chiến tranh là tốt đẹp. Bởi vì chiến tranh, rất nhiều sinh vật sống đều biến thành một cổ thi thể, có thể cung cấp thức ăn cho chúng nó vẫn luôn ở trong tình trạng đói khát. Xem đi, nếu không có chiến tranh, hôm nay chúng nó sẽ không thể gặp được thi thể hư thối ở giữa đường, vậy chúng nó sẽ không bỗng nhiên có bữa ăn ngon!

Rất nhanh thì thể người nọ bị giành giật không còn, ngay cả những thứ ghê tởm như ruột cũng bị cướp đi. Hai yêu quái túm ở hai đường, ai cũng không chịu nhường cho ai, đều kéo về phía bên mình, ruột bị kéo đứt, bên trong chứa phân và nước tiểu rớt ra ngoài, rơi vãi trên mặt đất, nhìn qua thật ghê tởm. Nhưng chúng nó lại không cảm thấy chút nào, cướp được ruột liền nhét vào miệng, lại còn là bộ dáng ăn rất say sưa ngon lành.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực đi vào Vô Gian Địa Ngục thì được chứng kiến cảnh tượng như vậy. Giáng Vực đã luyện thành thói quen đối với hoàn cảnh nơi này, mặc dù Độc Cô Thiên Diệp có trí nhớ của kiếp trước, nhưng trí nhớ và tận mắt nhìn thấy, cảm giác không giống nhau, cho nên nhìn thấy bộ dáng ăn cực kỳ vui vẻ của chúng nó làm cho nàng thiếu chút nữa đã nhìn không được mà chạy đến một bên nôn mửa.

"Đây là cảnh tượng tranh giành thức ăn thường thấy nhất ở Vô Gian Địa Ngục." Giáng Vực nói.

"Hoàn cảnh sinh sống nơi này quả thật rất tệ." Độc Cô Thiên Diệp nói, nhìn đất đai trụi lủi, nhú mào.

"Cho nên người ở đây không có một chút chống đối nào với chiến tranh, thậm chí là rất thích. Bởi vì có chiến tranh mới có tử vong, có tử vong thì có đồ ăn." Giáng Vực khách quan nói.

"Ngao ngao ngao" có người phát hiện Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực, hô to ra hiệu với những người khác. Những người khác vừa nghe, đều nhìn qua chỗ Độc Cô Thiên Diệp bọn họ, hình như cảm thấy hai người không dễ đối phó, ôm thi thể còn chưa ăn xong trong tay chạy mất.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn chúng nó rời khỏi cũng không ngăn cản, hỏi Giáng Vực: "Ca ca người ở đâu?"

"Vô Gian Địa Ngục tầng thứ mười, Quỷ Nguyệt Hồ." Giáng Vực đáp, "Đến nơi này ta có thể lại càng có cảm giác được rõ ràng tin tức hắc truyền

lại cho ta. Hiện tại hẳn không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đang bị vây khốn, hơn nữa đã không kiên trì được bao lâu nữa."

"Chúng ta nhanh đi qua đi." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó gọi Tiểu Hỏa ra, mang theo Giáng Vực ngồi lên. "Tiểu Hỏa, đi tầng thứ mười."

"Được, tỷ tỷ. Các người ngồi vững!" Tiểu Hỏa nói một tiếng, sau đó vỗ cánh nhanh chóng bay đi. Trải qua tiến hóa, hiện tại tốc độ của nàng đã vô cùng nhanh, rất nhanh liền mang theo Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực đi tới tầng thứ mười Vô Gian Địa Ngục, hơn nữa dưới sự chỉ dẫn của Giáng Vực hạ xuống phụ cận Quỷ Nguyệt Hồ.

Quỷ Nguyệt Hồ là hồ nước có vẻ nổi danh ở Vô Gian Địa Ngục, bởi vì nó là một địa phương duy nhất trong toàn bộ Vô Gian Địa Ngục có thể thấy được màu xanh. Mà địa phương chung quanh nó cũng là mục nát nhất, vắt chày ra nước cũng không đủ để hình dung sự hoang vắng của nó. Chỉ là cho dù hoàn cảnh Quỷ Nguyệt Hồ có tốt hơn, nhưng lại không có sinh vật sinh sống ở chỗ này. Không khí nơi này bài xích tất cả sinh vật màu đen. Đây cũng là một nguyên nhân làm nó nổi danh.

Tiểu Hỏa thả Độc Cô Thiên Diệp và Giáng Vực xuống, hóa thành hình người cùng bọn họ nhìn tình cảnh hiện giờ ở Quỷ Nguyệt Hồ. Địa phương có Tiểu Hỏa, trong không khí toàn bộ những vật không sạch sẽ đều thối lui.

Một người hắc y tóc đen, bộ dáng giống Giáng Vực y như đúc đang trôi nổi trên không Quỷ Nguyệt Hồ, phát ra một viên bán kính mười thước màu trắng ngà bao kín mình lại, không ít người đứng bên cạnh Quỷ Nguyệt Hồ, một ít Minh Thú và ma quỷ vây nó vào giữa. (Minh Thú: thú vật tối tăm, thú vật âm phủ)

"Huyền Thạch, ta cho người một cơ hội cuối cùng, nếu người vẫn không đồng ý nhận ta là chủ, để ta sử dụng, người liền mãi mãi không thấy

được mặt trời ngày mai." Bên cạnh hồ, một người mặc tơ lụa màu đen thượng hạng, mặt mày trắng bệch uy hiếp Giáng Ngục.

Hình như là Giáng Ngục bị thương, linh lực cũng sắp tiêu hao hết, màng bảo hộ chống đỡ đã chớp lóe chớp lóe, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Hai mắt của hắn đang nhắm chặt mở ra, liếc mắt nhìn người nói chuyện một cái, gằn từng tiếng nói: "Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Thập Thất vương gia, người sẽ không ngay cả những lời này cũng chưa từng nghe qua chứ?"

Thập Thất vương gia nhìn Giáng Ngục, nói: "Ta cũng từng nghe qua kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt." (kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt ~ hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi; kẻ thức thời là người tài giỏi)

"Nhưng ta không muốn theo người tiếp tay cho giặc. Cho nên người vẫn nên chết cái tâm tư này đi!" Giáng Ngục cự tuyệt rất dứt khoát, không có chút do dự nào.

"Người..." Thập Thất vương gia không nghĩ tới Giáng Ngục sẽ cự tuyệt dứt khoát như vậy, cho dù là cơ hội cuối cùng, ngay cả suy xét hắn cũng không có. "Người đã không muốn sống, vậy thì đi chết đi!"

Thập Thất vương gia nói xong, phát tay chỉ huy toàn bộ tiểu quỷ tấn công về phía Giáng Ngục. Nếu không thể để hắn sử dụng, vậy thì hủy diệt nó!

Giáng Vực nhìn thấy nhiều tiểu quỷ tấn công về phía Giáng Ngục như vậy, lo lắng không thôi, thân hình khẽ động muốn đi cứu hắn.

Độc Cô Thiên Diệp giữ hắn lại, nói: "Người đừng vội. Hiện tại hắn còn có thể chống đỡ được một lúc nữa, người cứ đi lên như vậy chỉ có thể gây trở ngại chứ không giúp thêm được gì."

Giáng Vực nhìn kỹ một chút, tuy lồng phòng hộ của Giáng Ngục lung lay sắp đổ, nhưng đám tiểu quỷ kia muốn công phá thì quả là còn phải phí chút sức lực. Thật ra hẳn biết rõ năng lực của Giáng Ngục, chẳng qua là quá lo lắng, mới xem nhẹ điểm ấy.

"Hiện tại chúng ta làm thế nào?" Giáng Vực hỏi. Hẳn chỉ biết huyền trận, đánh nhau gì gì đó hẳn hoàn toàn không biết, hiện tại gặp phải tình huống này cũng chỉ có thể xin nàng giúp đỡ. (huyền ~ huyền ảo, ảo)

Độc Cô Thiên Diệp nhìn kỹ một chút, tiểu quỷ tấn công là do mười tướng lĩnh cấp cao phân tán ở bên cạnh hồ triệu hồi ra. Chỉ cần tiêu diệt những người đó, liền có thể giải trừ nguy cơ cho Giáng Ngục.

"Người nói với Giáng Ngục, hai phút sau tập trung toàn bộ linh lực lên phía trên màng bảo hộ, ta để người của Hắc Ám bộ tộc ra ngoài, công kích lõi hệ của bọn họ là thứ sinh vật hắc ám sợ hãi nhất." Độc Cô Thiên Diệp nói với Giáng Vực.

"Được." Giáng Vực đáp. Sau đó thông qua liên hệ giữa hẳn và Giáng Ngục, nói cho hẳn biết kế hoạch của Độc Cô Thiên Diệp.

Giáng Ngục tập trung toàn bộ tinh lực ở phía trên lồng phòng hộ, nếu vật này bị công phá, bị vây khốn một tháng thì hẳn đã không còn sức lực để chống lại rồi. Đột nhiên hẳn cảm giác được hơi thở của Giáng Vực, mở ra liên hệ trong đầu bọn họ.

"Người ở đâu? Nếu người còn không tới, bản thể của chúng ta sẽ biến thành bột phấn." Giáng Ngục nói.

"Lão ca, ta ở đỉnh núi trước mặt người. Hai phút sau người tập trung toàn bộ linh lực ở phía trên lồng phòng hộ. Chủ nhân sẽ để người của Hắc Ám bộ tộc dùng lõi hệ thần kỳ công kích bọn họ." Giáng Vực nói.

"Được." Giáng Ngục không biến sắc, mắt nhìn đỉnh núi xa xa, quả nhiên nhìn thấy mấy bóng người nho nhỏ.

"Ta nói với ca rồi." Giáng Vực nói với Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp gọi Đệ Ngũ Ngôn và mười mấy người Hắc Âm bộ tộc ra, phân phó một chút, bọn họ lĩnh hội được ý tứ của Độc Cô Thiên Diệp, đi tới sườn núi, lặng lẽ vận khí linh lực, một đoàn linh lực màu lam xuất hiện ở giữa hai tay bọn họ, còn có thể nghe được tiếng xuy xuy phát ra từ bên trong lôi điện.

Độc Cô Thiên Diệp tính thời gian, thấy Giáng Ngục cũng đã chuẩn bị tốt, hô to với đám Đệ Ngũ Ngôn: "Phát!"

Hai mươi đạo linh lực tấn công về phía người bên hồ, hai người tấn công kích một người, cho dù đánh bọn họ không chết, cũng muốn bọn họ không có sức đánh trả!

Hai mươi đạo lôi hệ thần kỹ, mười người chuyên tấn công triệu hồi tiểu quỷ, không có đánh trật một cái nào, một nửa số người bởi vì thực lực khá thấp, trực tiếp bị lôi điện đánh tan thành mây khói. Ngoài ra Năm người khác cũng bị đánh gần chết, ngã xuống đất, ra khí thì nhiều, khí vào thì ít.

"Ai?"

Tất cả mọi người đều nhìn về đỉnh núi phía sau, nhìn thấy hai mươi mấy người đứng ở đỉnh núi, một người nữ tử đứng đầu, hai tay giơ lên, lôi điện lực lập lòe trong lòng bàn tay. Bầu trời trên đầu bọn họ là một vùng mây đen chập rối tụ lại, tia chớp lóe ra ở trong mây đen.

"Lôi điện lực!" Nhìn thấy lực lượng trong tay Độc Cô Thiên Diệp, tất cả mọi người hoảng sợ, chạy tán loạn về bốn phía.

Toàn bộ người bên cạnh Thập Thất vương gia xúm lại đây, vây hãm ở bên trong, nói: "Vương gia cẩn thận!"

"Vương gia, chúng ta vẫn nên rút lui trước đi?" Có người nói với Thập Thất vương gia.

Độc Cô Thiên Diệp chờ mây đen trên trời ngưng tụ xong, linh lực giữa hai tay phóng về phía trên, tia chớp sấm sét trong mây đen liền bay về phía bọn họ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50.3

"Đùng đoàng!"

Một tia chớp bổ về phía Thập Thất vương gia, tia chớp màu trắng mang theo một chút màu đỏ tươi, nhìn qua vô cùng uy lực. Thị vệ bên người Thập Thất vương gia hút hết toàn bộ tiểu quỷ đang chạy trốn khắp nơi qua đây, quăng vào không trung, hình thành một bức tường đông nghìn nghịt quỷ quái, che chở cho Thập Thất vương gia ở phía dưới. Tia chớp đánh xuống, chém toàn bộ tiểu quỷ này thành mẩu vụn. Sau đó lại đánh tan cái lồng phòng hộ do những thị vệ này chống đỡ, cuối cùng đánh lên cái lồng phòng hộ do Thập Thất vương gia tự mình làm ra, lóe lên vài cái rồi mới biến mất.

Sau khi tia chớp đánh xuống, mây đen dần dần tản ra. Tuy rằng chỉ có một đạo lôi điện, lại tiêu diệt phần lớn quỷ súc. Thực lực của Thập Thất vương gia lập tức bị xóa bỏ hơn phân nửa! (quỷ: ma quỷ, quỷ quái; súc: súc vật)

Độc Cô Thiên Diệp mang theo người của Hắc Ám bộ tộc bay lại đây, lướt qua người của Thập Thất vương gia, đi tới phía trên Quỷ Nguyệt Hồ, xoay người nhìn bọn họ. Giáng Vực đi tới bên cạnh Giáng Ngục, đỡ hân, đi tới phía sau nàng.

"Người là ai? Ta khuyên người vẫn là đừng xen vào việc của người khác!" Một người thị vệ bên cạnh Thập Thất vương gia, hỏi Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp lấy ra một cái ghế, truyền linh lực vào bên trong, cái ghế liền treo lơ lửng ở giữa không trung. Nàng ngồi xuống, nhìn người phía dưới, nói: "Ta là bằng hữu của Giáng Ngục. Các người muốn giết bằng hữu của ta, đây đâu phải là việc vớ vẩn!" Nói xong nàng dựa vào lưng ghế, nhìn nhìn móng tay của mình, thờ ơ nói: "Các người khi dễ bằng hữu ta chỉ có một người, hiện tại chúng ta đến đây, mới coi là công bằng. Ngôn, các người đi lên thanh toán với bọn họ trước đi."

Đệ Ngũ Ngôn mang theo người của Hắc Ám bộ tộc bay đến phía trước, nhìn người của Thập Thất vương gia, nói: "Đến đây đi!"

Thập Thất vương gia vung tay lên, người phía sau hắn liền bay lên, một vài người trực tiếp dùng tử khí công kích, có người lại là hai tay kết ấn bắt đầu triệu hồi quỷ sứ của mình. Mà hắn mang theo những người khác phi thân lên không trung xem cuộc chiến, chỉ là hắn cũng không có thói quen mang theo cái ghế bên mình như Độc Cô Thiên Diệp, chỉ có thể đứng đối diện nàng, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

"Người nhìn ta như vậy, ta sẽ cho rằng người có tình ý với ta đó." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thập Thất vương gia, trêu ghẹo cười nói.

"Hừ!" Thập Thất vương gia nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hừ lạnh một tiếng, lực chú ý bắt đầu chuyển tới cuộc chiến.

Người của Hắc Ám bộ tộc đều dùng linh lực lôi hệ để chiến đấu với những quỷ súc này, trời sinh lôi điện khắc chế vật dơ bẩn, cho nên dù bọn họ ít người, nhưng ở trong chiến đấu không có một chút kém cỏi nào.

Thập Thất vương gia nhìn người của mình nhanh chóng chết đi, hắn lại phát tay, để cho những người còn lại cũng gia nhập vào trong cuộc

chiến, bên cạnh mình chỉ để lại mấy cận vệ.

Dù thực lực Hắc Âm bộ tộc khá mạnh, nhưng cũng không chịu nổi trên vạn quỷ súc bất tử thay phiên công kích, bọn họ dần dần cảm giác được mệt nhọc. Lúc Độc Cô Thiên Diệp đang muốn đứng dậy gia nhập vào cuộc chiến, một trường tiên chen vào, những người vẫn đánh không chết trước đó bị một roi đưa đến thế giới tây phương. Đồng thời một giọng nói truyền tới: "Thập Thất vương thúc thật hăng hái! Phong cảnh ở Quỷ Nguyệt Hồ này quả thực là đẹp hơn Vương cung tối đen như mực của Vương huynh, cho nên Thập Thất vương thúc mới có thể thả bỏ câu của Vương huynh tới nơi này sao?"

Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe, kích động nhìn phương hướng về người sử dụng roi, một bóng hình xinh đẹp mang theo bóng dáng màu đen đông nghìn nghịt phía sau bay lại đây, đứng ở chỗ cách nàng không xa, nhìn Thập Thất vương gia.

"Như Yên!" Độc Cô Thiên Diệp mặt mày vui vẻ.

"Thiên Diệp." Bách Lý Như Yên gật gật đầu với Độc Cô Thiên Diệp, sau đó lại chuyển tới trên người Thập Thất vương gia, nói: "Thập Thất vương thúc, Vương huynh ta nói, nếu vương thúc thích Quỷ Nguyệt Hồ, không bằng chia cho vương thúc nơi này, sao hả? Hiện tại Vương huynh ở tầng thứ tám người liền cổ mà tiếp nhận đi."

"Chẳng qua ta chỉ lúc đi ngang qua nơi này thì nhìn thấy phong cảnh ở đây không sai, đến đi dạo mà thôi, thích thì chưa nói tới." Thập Thất vương gia nói, "Chỉ là không nghĩ tới vì vậy mà chậm trễ hành trình đi Vương cung."

Bách Lý Như Yên nghi hoặc nhìn Thập Thất vương gia, hỏi: "Vương thúc thật sự là không thích nơi này sao?"

Thập Thất vương gia nhìn đại quân phía sau Bách Lý Như Yên, nói: "Ta nhớ ta vừa nhận được tin tức, đám quỷ nhãi con cấp dưới kia của ta lại không an phận, ta phải đi về xử lý một chút. Làm phiền công chúa nói với Vương một tiếng, chờ ta xử lý xong đám quỷ nhãi con kia liền sẽ tới Vương cung thỉnh tội với Vương. Chúng ta đi."

Thập Thất vương gia nói xong không đợi Bách Lý Như Yên phản ứng, mang theo người của hắn đi rồi. Bách Lý Như Yên nhìn bọn họ rời đi, trong mắt hiện lên ánh sáng khác thường, chờ đến lúc không thấy bóng dáng bọn hắn mới chuyển mắt sang nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Thiên Diệp, sao ngươi lại tới đây?" Bách Lý Như Yên phất tay để cho đại quân đội này lui ra phía sau, tự mình tìm chỗ hạ trại. Còn nàng thì đi tới trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp thu người của Hắc Ám bộ tộc vào Luyện Yêu Hồ, đứng lên từ trên ghế, nghênh đón, cùng Bách Lý Như Yên hạ xuống mặt đất. Giáng Vực đỡ Giáng Ngục cũng hạ xuống. Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn sắc mặt tái nhợt của Giáng Ngục, vỗ vỗ tay Bách Lý Như Yên, nói: "Trước tiên ngươi đợi một chút." Nói xong nàng đi tới trước mặt Giáng Vực, cầm lấy huyền thạch trong tay Giáng Ngục, dùng tay trái nâng lên, tay phải kết ấn, từng đạo linh lực rót vào bên trong huyền thạch. Một lát sau, sắc mặt tái nhợt của Giáng Ngục trở nên hồng hào, trên người cũng không còn đau đớn nữa.

"Bản thể của ngươi là huyền thạch, đan dược không có tác dụng với ngươi. Chỉ có thể như vậy thôi. May mà ta và Giáng Vực có kế ước, phương pháp này coi như hữu hiệu." Độc Cô Thiên Diệp trả lại huyền thạch cho Giáng Ngục, nói.

"Cảm ơn ngươi!" Giáng Ngục nhận lấy huyền thạch, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói lời cảm ơn, vì nàng chữa khỏi vết thương của mình, cũng vì nàng cứu mình ra.

Trước khi bị Thập Thất vương gia vây công hãn thì còn có một nhóm người khác đang đối phó hãn, sau đó nhìn thấy Thập Thất vương gia mang theo rất nhiều người đến, bọn họ mới không cam lòng rời khỏi. Sau khi Thập Thất vương gia đến đây lại tiến hành xa luân chiến với hãn, một tháng chiến đấu làm tiêu hao hết linh lực của hãn, hãn đành phải biến linh lực thành vòng bảo hộ bao bọc chính mình lại, sau đó phát ra cầu cứu với Giáng Vực. Nghĩ tới nếu hãn có thể trở về, hai người bọn họ hợp thể có lẽ còn có thể phá vòng vây, không nghĩ tới thế nhưng ngay cả Độc Cô Thiên Diệp hãn cũng mang đến! (xa luân chiến ~ thay nhau đánh; đánh luân phiên; nhiều người đánh một người)

"Không cần khách khí, người là ca ca của Giáng Vực." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Người gặp nguy hiểm đương nhiên chúng ta phải tới rồi."

Bách Lý Như Yên ở bên cạnh đi tới, nói: "Thiên Diệp, người biết huyền thạch?"

Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ Giáng Vực ngân phát hồng y, nói: "Hãn là đồng bọn của ta."

Bách Lý Như Yên hiểu rõ gật gật đầu, nói: "Người đến Vô Gian Địa Ngục là vì hãn đúng không? ! Ta còn nói đạt tới mục tiêu liền đi tìm người, gần đây những vương gia này đều không an phận, ta phải trợ giúp Vương huynh xử lý nội loạn, cho nên liền chưa rời khỏi."

Giáng Ngục và Giáng Vực đi đến một bên nói chuyện, Độc Cô Thiên Diệp lôi kéo Bách Lý Như Yên đi tới bên hồ, nói: "Ta biết, cho nên ta tới tìm người. Cứu Giáng Ngục là một chuyện, đến gặp người cũng là mục đích chuyến này của ta."

"Vậy thật đúng lúc! Đắc tội Thập Thất vương thúc, tạm thời người đừng rời khỏi một mình, theo ta hồi Vương cung đi? !" Bách Lý Như Yên nói.

"Được." Độc Cô Thiên Diệp đồng ý nói, "Đúng rồi, sao người lại tới nơi này?"

Bách Lý Như Yên đi tới một tảng đá lớn bên hồ ngồi xuống, nói: "Vương huynh biết Thập Thất vương thúc đối phó huyễn thạch ở chỗ này liền phái ta đến đây. Nếu có thể, mời huyễn thạch về, giúp chúng ta đối phó những vương gia này. Nghe nói huyễn thạch ở Quỷ Nguyệt Hồ trăm vạn năm chưa từng thay đổi vị trí, tính tình cũng không tốt, không thích bị câu thúc bó buộc, ta vốn không nắm chắc gì với việc mời hắc về, chỉ nghĩ tới đừng để bị vương gia khác đạt được là tốt rồi. Hiện tại có tầng quan hệ này của người, có lẽ hắc sẽ đáp ứng cũng không nhất định."

Độc Cô Thiên Diệp ngồi xuống bên cạnh Bách Lý Như Yên, nói: "Lát nữa ta sẽ nói với bọn họ một tiếng, hắc là không thành vấn đề. Người nói xem, những vương gia này là xảy ra chuyện gì?"

"Còn có thể là xảy ra chuyện gì, không hài lòng ca ta làm Vương, tạo phản là muốn đánh đuổi hắc đi!" Bách Lý Như Yên nói khá thoải mái, có thể thấy được đối với nàng và Mộng Thiên Quân mà nói, chuyện này cũng không phải là chuyện đặc biệt cực kỳ khó giải quyết.

"Cần ta làm gì không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Bách Lý Như Yên lắc đầu, nói: "Cho dù là những người đó, một mình Vương huynh cũng có thể ứng phó rồi. Chẳng qua ta cảm thấy một mình Vương huynh chiến đấu ở chỗ này, nếu ta lại đi chơi thì hơi thiếu suy nghĩ, cho nên mới ở lại giúp hắc."

"Được. Có cần thì nói với ta." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ta sẽ, giữa chúng ta còn nói những lời này sao?" Bách Lý Như Yên cười nói, "Đúng rồi, ta nghe đại ca nói người là Sáng Thế Thần chuyển thế, cảm thấy rất bất khả tư nghị!" (bất khả tư nghị ~ khó tin; không thể tưởng tượng nổi)

Độc Cô Thiên Diệp cười khố một cái, nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy." Sau đó nàng lại nhìn Bách Lý Như Yên, nói: "Người có biết kiếp trước của người là ai không?"

Bách Lý Như Yên lắc đầu, nói: "Ta không có trí nhớ trước kia, chẳng lẽ kiếp trước chúng ta đã biết nhau rồi sao?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, ngón tay khẽ vạch ở trong không trung, liền hiện ra mấy chữ to. Bách Lý Như Yên đọc: "Kim tịch hà tịch, Như yên như mộng. Có ý tứ gì?" (kim tịch hà tịch ~ đêm nay là đêm nao, như yên như mộng ~ như khói như mơ)

Tay Độc Cô Thiên Diệp khẽ động, một khung hình ảnh liền xuất hiện ở trước mặt các nàng, bên trong tất cả đều là từng chút từng chút một Sáng Thế Thần và Hà Hi ở chung kiếp trước.

"Nếu không nhìn thấy người nữa, ta sẽ đi tìm người, tìm người trở về." Bách Lý Như Yên nhìn lúc Sáng Thế Thần đi vào phòng thì Hà Hi nói như thế.

Độc Cô Thiên Diệp chỉ chọn một vài hình ảnh có tính đại biểu, sau khi xem xong Bách Lý Như Yên vẫn có chút phản ứng không kịp, sững sờ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người là nói, kiếp trước của ta là Hà Hi sao?"

Độc Cô Thiên Diệp cười gật gật đầu, nói: "Người nói người sẽ tới tìm ta, quả nhiên để người tìm được."

Bách Lý Như Yên bĩu môi chu miệng, nói: "Ta mặc kệ kiếp trước chúng ta là quan hệ gì, ta chỉ biết hiện tại chúng ta là đồng bọn kẻ vai chiến đấu!"

"Đúng vậy. Chúng ta mãi mãi là đồng bọn!" Độc Cô Thiên Diệp khẳng định trả lời.

Bách Lý Như Yên nở nụ cười, nói: "Ta nhớ thịt nướng người làm. Đã lâu rồi ta chưa ăn."

Độc Cô Thiên Diệp chọc chọc trán Bách Lý Như Yên, nói: "Người đó, trước kia lúc ở trái cầu bảo người học, người không học, hiện tại muốn ăn lại không ăn được? ! Đáng đời!"

Nói tới nói lui, Độc Cô Thiên Diệp vẫn là bày ra dụng cụ nướng, làm thịt nướng cho Bách Lý Như Yên.

"Lúc trước không phải là có người sao? Ta chưa từng nghĩ tới chúng ta sẽ tách ra lâu như vậy, khi đó nghĩ tới dù là người kết hôn, ta cũng sẽ thỉnh thoảng đến nhà người ăn chực! Ai biết đến nơi này đến, lâu như vậy mới gặp nhau ở Không Linh bí cảnh chứ."

Độc Cô Thiên Diệp vừa trở thịt nướng, vừa nói: "Đúng vậy, bất tri bất giác chúng ta đến nơi đây đã lâu như vậy rồi." (bất tri bất giác ~ thấm thoát; không thể nhận thấy; không thể cảm thấy; không ý thức được)

Bách Lý Như Yên chờ Độc Cô Thiên Diệp nướng xong đám thịt nướng đầu tiên, dùng chén nhỏ nhận lấy, vừa ăn vừa hỏi: "Người có nghĩ trở về không? Trừng trị hai kẻ tiện nhân kia?"

Tay Độc Cô Thiên Diệp đang quét gia vị dừng lại một chút, nàng nghĩ nghĩ, động tác trên tay tiếp tục, nói: "Ta không biết, ta không nghĩ tới chuyện này."

Bách Lý Như Yên biết Độc Cô Thiên Diệp không muốn thảo luận về chuyện này, liền nghĩ đổi đề tài. Nàng đặt chén nhỏ trong tay xuống, nói: "Thiếu chút nữa đã quên mất điều này."

"Gì hả?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Bách Lý Như Yên lấy một hạt châu bề ngoài giống như trứng gà từ không gian giới chỉ ra, đưa cho Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đây, một nửa khác của Đản Đản. Ta đã giải phong hết năm thần khí kia rồi, hiện tại Đản Đản có thể khỏi cần phải tách ra nữa."

Đản Đản nhẹ nhàng đi ra từ trong thân thể Độc Cô Thiên Diệp, nhìn một nửa khác trong tay Bách Lý Như Yên, kích động tới mức tay cũng run run.

"Hàng tỉ năm rồi..." Đản Đản nhận lấy hạt châu, trong mắt lóe ra nước mắt. Tách ra cả hàng tỉ năm, cuối cùng nó lại có thể trở nên hoàn chỉnh sao?

Độc Cô Thiên Diệp đặt toàn bộ thịt nướng đã nướng chín vào đĩa cho Bách Lý Như Yên, đi tới bên cạnh Đản Đản, ôm lấy hân, nói: "Thực xin lỗi, Đản Đản, thực xin lỗi..."

Nước mắt Đản Đản liền ào ào chảy xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta lại có thể hoàn chỉnh rồi... Tách ra hàng tỉ năm, cuối cùng cũng chấm dứt sao..."

Độc Cô Thiên Diệp đưa tay lau nước mắt trên mặt Đản Đản, nói: "Đúng vậy, tách ra sẽ chấm dứt. Hiện tại người có thể dung hợp khôi phục rồi."

"Ừ!" Đản Đản dùng sức cầm hạt châu.

Độc Cô Thiên Diệp phát tay đưa Đản Đản và Bách Lý Như Yên vào Luyện Yêu Hồ. Đinh Đông ở doanh địa nơi xa vẫn chú ý tới tình huống của Bách Lý Như Yên đột nhiên thấy Bách Lý Như Yên biến mất, lo lắng muốn chạy tới nhìn xem. Giáng Vực nhìn thấy, nói: "Chủ nhân các nàng không có việc gì, lát nữa sẽ ra."

Đinh Đông thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giáng Vực, cố lắm mới áp chế được lo lắng trong lòng, đi tới chỗ bọn họ biến mất, ngồi xuống tảng đá trước đó bọn họ ngồi, chờ các nàng xuất hiện.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Bách Lý Như Yên và Đản Đản đi vào Luyện Yêu Hồ, những người còn sống trước đó đều đã được cứu, tự mình tìm địa phương an cư. Những người và Linh Thú chết đi thì Đô Đô cũng tìm chỗ chôn bọn họ rồi.

Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, những người đó đều đi qua đây nói lời cảm ơn với nàng. Độc Cô Thiên Diệp nhìn bọn họ, thậm chí có một vài người lúc mình còn là Sáng Thế Thần thì đã biết họ, nàng cười đáp lễ bọn họ, để cho bọn họ có cuộc sống thật tốt ở trong này. Đồng thời cũng nói thế cục hiện tại, cuối cùng nói: "Trận chiến cuối cùng với Ngu Hành sớm hay muộn sẽ xảy ra, đến lúc đó chiến đấu còn xin mọi người ra tay giúp đỡ."

"Người cởi bỏ phong ấn cho chúng ta, lại để người chữa thương cho chúng ta, tính mạng của chúng ta có nói tới thì cũng đều là của người. Lại càng không nói tới chúng ta vốn là thủ hạ của Vinh đại tướng quân, chống lại bạo quyền của Ngu Hành vẫn đều là chuyện chúng ta muốn làm." Một vị lão giả đứng ra nói.

"Đúng vậy!"

"Chúng ta sẽ ở chỗ này chờ đại chiến cuối cùng!"

"Tốt!"

Lão giả nói xong, những người khác đều nhao nhao phụ họa, tạm thời quyết định không rời khỏi. Hơn nữa hiện tại đang ở Vô Gian Địa Ngục, bọn họ cũng không tiện rời khỏi.

"Cảm ơn các người đã ủng hộ!" Độc Cô Thiên Diệp cười nói, sau đó chỉ vào Giản Ước Chi, nói: "Hắn chính là Vinh đại tướng quân chuyển thế

của các người."

"Hắn?" Mọi người đều nhìn về phía Giản Ước Chi, nhìn bộ dáng nhả nhận lịch sự, xác thực có chút giống Dung Tu kiếp trước. Nhưng bọn họ sống cùng nhau lâu như vậy, cũng không phát hiện ra hắn chính là Dung Tu? !

"Thiên Diệp, ta là Dung Tu?" Giản Ước Chi nhìn Độc Cô Thiên Diệp, không thể tin được lời nàng nói.

Trước khi lúc ở Luyện Đan Sư Tông Môn từng nghe Độc Cô Thiên Diệp nhắc tới cái tên này, sau lại lại hay tán gẫu với những người này, hắn mới biết được Dung Tu là ai. Hiện tại đột nhiên nghe được Độc Cô Thiên Diệp nói mình là đại tướng quân trong suy nghĩ của những người này, hắn nhất thời có chút không tin. (tán gẫu ~ nói chuyện phiếm)

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Người chính là Dung Tu!"

"Làm sao có thể chứ? Dung Tu lợi hại như thế, chẳng qua ta chỉ là một Luyện Khí Sư, kế ước linh lực với Bạch Hổ mà thôi. Ta làm sao có thể là Dung Tu chuyển thế chứ!" Giản Ước Chi lắc đầu nói.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, vẫy vẫy tay với hắn, nói: "Người lại đây. Ta sẽ chứng minh cho người thấy."

Giản Ước Chi không biết Độc Cô Thiên Diệp muốn làm gì, nửa tin nửa ngờ đi tới. "Người muốn làm gì?"

Độc Cô Thiên Diệp đặt tay lên đầu Giản Ước Chi, chỉ chốc lát sau trên người hắn liền lóe ra nhiều điểm kim quang, một nhân ảnh từ từ hiện lên ở trong kim quang. Người trong Luyện Yêu Hồ nhận ra rõ ràng đó là bóng dáng Dung Tu trăm vạn năm trước.

"Vinh tướng quân!" Bọn họ đều quỳ lạy Dung Tu.

Dung Tu gật gật đầu với bọn họ, bóng dáng từ từ phai nhạt, kim quang cũng theo đó mà biến mất.

Hai tay Độc Cô Thiên Diệp điểm trên huyệt thái dương của Giản Ước Chi một cái, trí nhớ thuộc về Dung Tu liền hiện lên trong đầu Giản Ước Chi. Những người đó thấy kim quang biến mất, Giản Ước Chi vẫn chưa mở mắt ra, hỏi: "Vinh tướng quân đây là làm sao vậy?"

"Hắn đang tiêu hóa phần trí nhớ thuộc về Dung Tu." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Phải một đoạn thời gian nữa, các người ở trong này bảo vệ hắn một chút đi."

"Được. Vinh tướng quân sắp khôi phục trí nhớ sao?" Có người hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp cười gật gật đầu, mang theo Bách Lý Như Yên và Đản Đản đi vào gian phòng của nàng. Những người đó vẫn còn đang thảo luận vấn đề Dung Tu khôi phục trí nhớ. Đột nhiên có người hỏi một câu: "Trí nhớ của Vinh đại tướng quân nàng có thể khôi phục, vậy nàng là?"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50 (4)

Độc Cô Thiên Diệp cười gật gật đầu, mang theo Bách Lý Như Yên và Đản Đản đi phòng của nàng. Những người đó còn đang thảo luận vấn đề Dung Tu khôi phục trí nhớ. Đột nhiên có người hỏi một câu: "Nàng có thể khôi phục trí nhớ Vinh đại tướng quân, vậy nàng là?"

Mọi người lập tức im lặng hết, hồi lâu mới có người nói tiếp: "Nàng, nàng là Thần Sáng Thế chuyển thế sao?"

"Thần Sáng Thế chuyển thế? ! Thần Sáng Thế đã trở lại sao?"

"Trời ạ, nếu đúng Thần Sáng Thế chuyển thế, không phải là vừa này chúng ta cùng một chỗ với Thần Sáng Thế sao?"

"Thần Sáng Thế đã trở lại thì tốt rồi, như vậy chính sách tàn bạo của Ngu Hành cũng duy trì không được bao lâu."

"Nhưng thực lực của nàng còn giống như chưa khôi phục, có thể đánh thắng được Ngu Hành không?"

" Chắc chắn có thể! Thần Sáng Thế đại nhân chắc chắn có thể đánh thắng Ngu Hành!"

" Đúng! Nếu Thần Sáng Thế đã về, chúng ta cũng nhìn thấy ánh rạng đông !"

"..."

Độc Cô Thiên Diệp mặc kệ người bên ngoài tranh cãi ầm ĩ thế nào, mang theo Bách Lý Như Yên về phòng mình. Nhìn thấy bài trí bên trong, Bách Lý Như Yên cảm thán một trận, nhìn thấy nơi này giống như nhìn thấy phòng mà lúc trước các nàng vì phương tiện ra ngoài nhiệm vụ mà mua vậy, là một căn phòng trang hoàng cổ xưa, bài trí bên trong không khác bài trí lúc này, nhìn làm cho nàng nhớ tới cuộc sống trước kia.

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: " Cậu tùy tiện xem, có rất nhiều thứ là tớ dựa theo trí nhớ trước kia mà luyện chế, vẫn là giống nơi đó. Tớ đi giúp Đản Đản dung hợp trước."

" Ừ, cậu đi đi!" Bách Lý Như Yên nói.

Độc Cô Thiên Diệp ôm Đản Đản vào buồng trong, nói: "Ta vận ra một nửa khác của ngươi, ngươi trở lại trong thân thể, sau đó ta lại dung hợp các ngươi."

" Được." Đản Đản bay lên không trung, nhìn Độc Cô Thiên Diệp ngồi lên giường khoanh chân ngồi xuống, bản thể của mình chui ra từ trong thân thể của nàng, bay lên trên không căn phòng với một nửa khác. Bách Lý Như Yên từ bên ngoài đi vào, hẩn nhìn nàng một cái rồi chui bản thể của hẩn.

Độc Cô Thiên Diệp chờ Đản Đản về bản thể, hai tay chậm rãi nâng lên trên, hỗn độn lực tràn ra từ lòng bàn tay, theo nàng hai tay càng ngày càng nhiều, chậm rãi ngưng tụ thành một quả cầu. Sau đó tay nàng nhoáng lên trên một cái, hỗn độn lực rời khỏi tay nàng, thổi đến chỗ Đản Đản, bao chúng nó vào. Chờ bọn nó đều đến trong hỗn độn cầu, mười ngón Độc Cô Thiên Diệp bay múa, không ngừng kết ra vô số kết ấn, tất cả đánh vào hỗn độn cầu.

Bách Lý Như Yên nhìn động tác hoa cả mắt của Độc Cô Thiên Diệp kia, trong lòng cảm thán nàng thủy chung luôn lợi hại hơn mình một bậc. Nếu là nàng chắc chắn làm không được như vậy.

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp làm nửa giờ thì ngừng lại, cùng Bách Lý Như Yên nhìn tình huống trong hỗn độn cầu. Có lẽ thời gian tách ra quá dài, dung hợp bên trong có vẻ thông thả.

Nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, xuống giường đi ra bên ngoài. Bách Lý Như Yên đi theo đi ra, hỏi: "Như vậy là được rồi sao?"

Độc Cô Thiên Diệp rót chén nước cho mình, nói: " Tớ đã làm hết sức, còn lại phải dựa vào nó tự dung hợp. Nhưng chiếu theo tình hình như vậy, tình huống không tốt lắm, có lẽ là do từng dùng để phong ấn thần khí. Tớ phải ở trong này nhìn nó, tùy thời chuẩn bị giúp nó một chút. Cậu ở chỗ này chờ hay là đi ra bên ngoài?"

" Tớ chờ cậu đi. Vừa vặn có thể nhìn xem cảnh sắc nơi này." Bách Lý Như Yên nói, "Nếu không cậu cũng giúp tớ khôi phục trí nhớ đi, chờ tới khôi phục trí nhớ sẽ tìm Dung Tu ôn chuyện."

Độc Cô Thiên Diệp gật đầu đồng ý, dùng phương pháp giống nhau đưa linh lực vào huyết thái dương của Bách Lý Như Yên, Bách Lý Như Yên đầu tiên nướng mảy, tiếp theo trên mặt là các loại biểu tình kỳ lạ. Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng của nàng thì biết vì sao biểu tình của nàng quái như vậy.

Kiếp này Bách Lý Như Yên là người chăm chỉ tu luyện, tính cách cũng có vẻ ổn trọng. Mà kiếp trước Hà Hi cũng là cá tính có vẻ hoạt bát, là đứa bé không chịu lớn. Nhưng lúc trước sau khi Thần Sáng Thế rời khỏi nàng trưởng thành không ít, nhưng vẫn chịu không được bị thương trong lòng, lựa chọn chuyển thế.

Độc Cô Thiên Diệp vừa chú ý tình huống Bách Lý Như Yên, vừa nhìn xem Đản Đản có gì ngoài ý muốn không, thường thường phải giúp nó một phen.

Bách Lý Như Yên dùng thời gian hai ngày tiêu hóa trí nhớ kiếp trước của mình, nói với Độc Cô Thiên Diệp một tiếng rồi đi ra ngoài tìm Dung Tu ôn chuyện. Mà Độc Cô Thiên Diệp luôn luôn ở trong phòng với Đản Đản, đợi nó dung hợp thành công.

"Ba" hỗn độn cầu vỡ tan, Đản Đản rơi xuống từ bên trong, bay một vòng trên không trung rồi đi đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp.

"Nữ nhân ngọc, ta hoàn thành ! Ta lại là hỗn độn thiên châu đầy đủ!" Đản Đản vui vẻ xoay tròn .

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi bản thể Đản Đản về trong cơ thể, ôm Đản Đản, hỏi: "Người đã dung hợp một nửa khác, sao vẫn là đứa trẻ nhỏ như vậy chứ ?"

Đản Đản bay ra từ trong ngực nàng, biến hóa nhanh chóng, một vị công tử cao ráo xuất hiện trước mặt nàng, nhưng chỉ giới hạn trong dáng người, khuôn mặt hắc vẫn như lúc trước, như nhìn qua hơi có vẻ thành thực một chút.

Nghĩ đến vừa nãy hắc còn tại trong lòng mình cọ cọ, nhin không được vẻ mặt hắc tuyến, không nói gì trờng Đản Đản."Đản Đản..."

"Ôi chao, đừng lại bảo ta Đản Đản, nếu người lại gọi ta Đản Đản, ta sẽ nghĩ là người muốn xem Đản Đản của ta." Đản Đản tà mị cười, mở miệng nói.

Độc Cô Thiên Diệp thiếu chút nữa bị lời nói của Đản Đản làm sặc, trờng hắc nói: "Sao người trở nên đáng khinh như vậy? ! Người làm ta nhớ Đản Đản thanh thuần trước kia!"

"Hợp thể xong ta chính là cái dạng này mà? Một khi hợp thành, thì không đổi được nữa. Nữ nhân ngốc, người nên nhận đi!" Đản Đản nói xong đi ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp tức giận cắn răng.

Khi Bách Lý Như Yên đi vào vừa vặn nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tức giận đến không xong, đi tới hỏi: " Cậu làm sao vậy?"

" Tớ sắp bị mổ đản tức chết rồi!" Độc Cô Thiên Diệp oán hận nói, " Tớ thật muốn một phen bóp chết hẳn!"

"Cậu thực không bình tĩnh!" Bách Lý Như Yên nói.

Độc Cô Thiên Diệp biết mình chỉ bị Đản Đản làm tức, vì thế lựa chọn vứt bỏ hẳn, hỏi: "Cậu dạo bên trong xong rồi sao? Giờ chúng ta có thể đi ra ngoài."

" Được." Bách Lý Như Yên gật gật đầu nói, "Dù sao Luyện Yêu Hồ tớ từng đã tới, cũng không có gì mới mẻ . Chúng ta ngây người ở trong này lâu như vậy , đi ra ngoài người bên ngoài chắc chắn sẽ sốt ruột ."

"Bên ngoài một ngày, nơi này một tháng, cho nên thời gian bên ngoài cũng không có đi qua quá lâu!" Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó thần thần bí bí nhìn Bách Lý Như Yên, "Hơn nữa tớ còn bảo Đô Đô tùy thời chú ý tình huống bên ngoài, trong khoảng thời gian này cũng không xảy ra chuyện gì. Trừ bỏ mổ nam nhân ngồi trên tảng đá lớn bên ngoài vẻ mặt lo lắng. Không biết có phải là lang quân như ý trong lòng Như Yên nhà chúng ta không ?"

Bách Lý Như Yên vừa thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp thì biết nàng đang trêu đùa mình, nói: "Nói bậy bạ gì vậy! Đó là ám vệ của vương huynh! Bởi vì tớ muốn ra riêng, hẳn bị vương huynh gọi tới cho tớ dùng vài ngày thôi."

"Chỉ là quan hệ ám vệ sao? Tớ xem không giống nga, lo lắng trong mắt kia cũng không phải là một thị vệ sẽ có với chủ nhân." Độc Cô Thiên

Diệp nói, "Cũng không biết Như Yên tiểu thư lãnh diễm cao quý của chúng ta có coi trọng hãn không!"

Bách Lý Như Yên không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp sẽ trêu chọc mình như vậy, trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Chúng ta vẫn là đi ra ngoài trước !"

"Đi thôi." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ người bên ngoài biết mình là Thần Sáng Thế thì vẫn rất điên cuồng, hơi đau đầu, trực tiếp mang Bách Lý Như Yên rời khỏi phòng.

Các nàng đi ra ngoài vẫn trên trên tảng đá kia. Đinh Đông nghĩ Bách Lý Như Yên đã biến mất ban ngày, trong lòng đang âm thầm lo lắng, thì Bách Lý Như Yên bà Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện .

"Công chúa!" Đinh Đông nhìn thấy Bách Lý Như Yên còn nguyên vẹn thì trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đinh Đông, đi chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta khởi hành về." Bách Lý Như Yên dặn dò.

" Dạ, công chúa." Đinh Đông thấy Bách Lý Như Yên không có việc gì, yên tâm đi về.

Độc Cô Thiên Diệp mang theo Bách Lý Như Yên đi vào bên người bọn Giáng Vực, nói: "Giáng Vực, có chuyện muốn nhờ ca ca người giúp hỗ trợ."

Giáng Vực và Giáng Ngục liếc mắt nhìn nhau, sau đó Giáng Ngục mở miệng: "Ta biết người muốn nói cái gì. Muốn ta trợ giúp Mộng vương cũng không phải là không thể được, nhưng ta chỉ có thể đi theo người."

"Có ý tứ gì?" Bách Lý Như Yên hỏi.

"Ta và ca ca là nhất thể song sinh, cho nên vì người và ta có quan hệ, khế ước ca ta tự nhiên cũng đã nhận người làm chủ." Giáng Vực giải thích với Độc Cô Thiên Diệp nói, "Cho nên hãh không thể lại nhận người khác làm chủ." [rin: mua 1 tặng 1 đó mà]

Thì ra là thế!

Bách Lý Như Yên cười cười, nói: "Ta không muốn người nhận chủ, chỉ muốn mời người hỗ trợ, lúc cần xuất lực là được."

Giáng Ngục nhìn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, thấy nàng không phản đối, gật gật đầu nói: " Được. Ta cũng muốn những kẻ đánh chủ ý lên ta trả giá đại giới !"

Giáng vực nhìn Độc Cô Thiên Diệp, muốn nói cái gì lại không nói, Độc Cô Thiên Diệp nghi hoặc hỏi: "Giáng Vực, làm sao vậy?"

"Ta nghĩ cùng ca ca cùng nhau, chúng ta hợp thể thực lực càng mạnh, cho nên..." Giáng Vực khó xử mở miệng.

Độc Cô Thiên Diệp còn nghĩ rằng hãh có chuyện gì, nghe hãh nói xong thì nở nụ cười, nói: "Vậy người đi cùng ca ca người đi. Chờ các người giải quyết nội loạn giúp địa ngục Vô Gian bọn họ, nhớ hỏi Thiên Quân muốn thù lao."

" Được." Giáng vực trả lời, "Ta sẽ không quên ."

Sau đó Giáng Ngục cũng hóa thành một khô lâu nhĩ đỉnh, chui vào một lỗ tai của Độc Cô Thiên Diệp, Giáng Vực cũng đi về. Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên trở lại doanh địa, chuẩn bị khởi hành đi về, trong không khí đột nhiên truyền đến một trận dao động, Đỉnh Đông cả kinh lập tức đứng phía trước Bách Lý Như Yên.

"Không có việc gì." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng Tử Tiêu và Thứ Hồn cắt qua không gian xuất hiện trước mặt bọn họ, vì Thứ Hồn lưu chút mặt mũi, Tử Tiêu không có ngồi trên người nó. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu lập tức cọ qua.

"Tiểu Diệp nhi, ta sắp chết, nàng có nhớ ta không ?" Tử Tiêu ôm cổ Độc Cô Thiên Diệp, mặc kệ bao nhiêu tướng lãnh một bên đang nhìn.

Độc Cô Thiên Diệp đẩy đầu Tử Tiêu ra, bất mãn trừng mắt hăn. Nàng còn nhớ hăn nói muốn chuyện thú Thần Sáng Thế đâu!

"Sao vậy?" Tử Tiêu không biết Độc Cô Thiên Diệp làm sao vậy, nghi hoặc hỏi.

"Hừ!" Độc Cô Thiên Diệp hừ lạnh một tiếng, đưa hăn đi Luyện Yêu Hồ.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu rời khỏi, mọi người đều không có kinh ngạc, chỉ xem thử hai người là lâu không gặp mặt nên đi thân thiết. Thứ Hồn thì cau mày nhìn Bách Lý Như Yên.

Đinh Đông nhìn thấy là Tử Tiêu và Thứ Hồn, thân thể căng thẳng trầm tĩnh lại, Bách Lý Như Yên cảm kích cười cười với hăn. Thứ Hồn tổng thấy tươi cười của nàng rất chói mắt, muốn dùng móng vuốt sắc nhọn của mình cào nát nó!

Bởi vì chuyện lần trước, Bách Lý Như Yên nhìn Thứ Hồn không có thiện cảm gì, nhìn hăn một cái, xoay người rời khỏi.

"Người..." Thứ Hồn không nghĩ tới Bách Lý Như Yên không để ý tới mình lập tức rời khỏi, muốn bắt nàng lại, bị Đinh Đông lắc mình một cái chặn. "Công chúa có chuyện, không bằng ta và người đi một chút. Phong cảnh quỷ nguyệt hồ này không sai, người muốn nhìn xem hay không?"

Thứ Hồn làm sao muốn du hồ với Đinh Đông, nhìn bóng dáng Bách Lý Như Yên, oán hận trả lời: "Không cần!"

"VẬY Đinh Đông cũng đi cho đại quân chuẩn bị hồi cung, Thứ Hồn tùy ý." Đinh Đông nói xong, đuổi theo bóng dáng Bách Lý Như Yên rời khỏi.

"Các người..." Thứ Hồn không nghĩ tới Đinh Đông cứ như vậy đi rồi, lạnh nhạt mình ở một bên, "Tức chết ta!"

Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đưa Tử Tiêu vào phòng mình trong Luyện Yêu Hồ, đẩy hẳn lên giường, mình thì ngồi bên cạnh bàn, mắt lạnh nhìn hẳn.

Tử Tiêu cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp đang tức giận, nằm nghiêng ở trên giường, một tay chống đầu nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Tiểu Diệp nhi đây là muốn ăn luôn ta sao?"

"Không mặt mũi không da!" Độc Cô Thiên Diệp tức giận như trước.

"Nếu nàng muốn ăn luôn ta, không cần phải giống trống khua chiêng như vậy đâu, tuy ta rất muốn toàn thế giới đều biết ta là người của nàng, nhưng là nàng bắt ta đi trước mặt quân đội của Như Yên như vậy, đối với hình tượng của nàng cũng không tốt đâu? Bọn họ còn có thể nghĩ nàng đói khát khó nhịn đó!" Tử Tiêu tiếp tục nói.

"Cút!" Độc Cô Thiên Diệp thiếu chút nữa bị lời nói Tử Tiêu làm ghen, cầm ly trà trên bàn ném hẳn.

Tay Tử Tiêu tiếp được ly trà, lại vung, ly trà lại bay về trên bàn. Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp tức giận thật, linh lực trên tay vừa động, ngưng tụ thành một luyện không, trói chặt eo nhỏ Độc Cô Thiên Diệp, kéo nàng đến trên giường, mình thì xoay người một cái, đặt nàng ở phía dưới.

Độc Cô Thiên Diệp không hề phòng Tử Tiêu sẽ bắt mình lên giường, chờ nàng phản ứng tới được thì mình đã bị hấn đặt dưới thân, nhìn hai mắt hấn tràn ngập ý cười, nàng lãnh nghiêm mặt nói: "Cố gắng đi xuống cho ta!"

"Không đi!" Tử Tiêu nhìn khuôn mặt tức giận của Độc Cô Thiên Diệp, vô lại nói, "Vẫn là nói nàng muốn ở trên? Chuyện này thì có thể." Nói xong hấn ôm Độc Cô Thiên Diệp lăn một vòng trên giường, thành nàng ở trên, mình ở dưới.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Tử Tiêu thật sự đưa mình lên trên, cảm nhận được dưới thân nơi nào đó chạm đến cứng rắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, mắng: "Lưu manh!"

Tử Tiêu đỉnh đỉnh thân thể lên trên, nói: "Lưu manh cũng chỉ lưu manh với một mình nàng!"

Lời nói của Tử Tiêu làm cho cơn tức Độc Cô Thiên Diệp lại nổi lên, trừng mắt nhìn hấn, nói: "Một mình? Người xác định?"

Tử Tiêu cảm thấy giọng điệu khi Độc Cô Thiên Diệp nói lời này rất kỳ lạ, nói: "Nàng làm sao vậy?"

"Không phải người nói muốn kết hôn với người khác sao? Người có thể nói như vậy, ai biết người còn có lưu manh với người khác quá không, nói người khác muốn kết hôn với nàng không!" Độc Cô Thiên Diệp cắn môi nói.

Tử Tiêu nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, nghĩ đến việc nàng đã khôi phục trí nhớ Thần Sáng Thế, lập tức hiểu được nguyên nhân nàng tức giận. Ôm nàng nghiêng người, lại đặt nàng dưới thân, sau đó hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, dùng đầu lưỡi cắn môi nàng mở ra, cảm thấy nàng không cắn mình nữa mới buông ra.

"Nàng ghen tị!" Tử Tiêu nhìn người dưới thân nói.

Độc Cô Thiên Diệp chuyển mặt tới một bên không nhìn hắn, cũng không phủ nhận lời hắn nói.

Tử Tiêu chuyển mặt nàng lại đây, nhìn ánh mắt của nàng, thâm tình chân thành nói: "Ta là nói chờ ta trưởng thành sẽ cưới nàng, nhưng khi đó ta cũng không thích nàng, chỉ là vì không biết vì sao nam nhân và nữ nhân phải cùng một chỗ, muốn biết ý ta nghĩa cùng một chỗ, mới có thể nói muốn cưới nàng. Từ khi sinh mệnh bắt đầu tới bây giờ và đến sau này, ta chỉ thích một mình nàng, cũng chỉ sẽ thích một mình nàng!"

"Hừ!" Độc Cô Thiên Diệp vẫn không để ý tới hắn, lại chuyển mặt sang một bên.

Tử Tiêu hơi thất bại, chôn đầu trong gáy của nàng, nói: "Nàng muốn ta nói thế nào mới cịu nguôi giận đây? Nếu không ta móc tim ra cho nàng xem xem nhé?"

Tử Tiêu nói xong đứng dậy xuống dưới, lấy một cây chủy thủ ra muốn đâm vào tim mình, bị một đạo linh lực của Độc Cô Thiên Diệp đánh bay chủy thủ.

"Cái gì khi dễ người ta!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, cảm thấy cái mũi ê ẩm, có lệ xúc động muốn rơi.

Hắn biết rõ mình sẽ không cho hắn làm như vậy, còn muốn làm như thế, là chắc chắn nàng luyến tiếc sao?

Tử Tiêu vốn chỉ là nói giỡn, muốn làm cho Độc Cô Thiên Diệp vui vẻ lên, không nghĩ tới hoàn toàn ngược lại, làm cho nàng càng đau lòng. Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, ôm nàng vào trong ngực, cúi người hôn hôn ánh mắt của nàng, nói: "Thực xin lỗi, đều là ta sai rồi, đừng đau lòng được không?"

"Trứng thối!" Độc Cô Thiên Diệp rầu rĩ nói.

" Phải, ta là trứng thối." Tử Tiêu nói.

"Không cho phép khi dễ ta!" Độc Cô Thiên Diệp tiếp tục nói.

"Ta không khi dễ nàng, ta cho nàng khi dễ, chỉ cho nàng khi dễ, được không?" Tử Tiêu dỗ.

"Lần sau cGiáng còn như vậy, ta thật sự cho cGiáng móc tim ra!" Độc Cô Thiên Diệp hung hăng nói.

"Không có lần sau, sau này ta không dám như vậy nữa." Tử Tiêu nói. Nhìn nàng đã chã chực khóc, hắn cảm thấy tim mình đau thật đau, làm sao còn dám có lần sau? !

Nhưng ra vẻ đã bị dọa, nàng cũng tạm thời bỏ chuyện rồi rậm ban đầu qua một bên .

"Ta yêu nàng, kiếp này kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, cũng chỉ yêu một mình nàng..." Hắn ghé vào tai nàng bên, chậm rãi nói.

Thứ Hồn ngồi xếp bằng nổi giữa không trung, nhìn hai người Bách Lý Như Yên và Đinh Đông nói nói cười cười, trong lòng cảm thất rất rầu rĩ. Cũng may không lâu sau Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu đi ra .

"Thiên Diệp." Bách Lý Như Yên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp đi ra, vẫy vẫy với tay nàng. Độc Cô Thiên Diệp đi qua, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ca ca vừa mới truyền tin tức đến, nói chỗ của Hắc Âm Linh Châu. Nhưng chưa nói là ở nơi nào, bảo chúng ta đi về." Bách Lý Như Yên nói, "Lúc nói giống như đã xảy ra chuyện khẩn cấp gì đó, gián đoạn. Tớ lo lắng đã xảy ra chuyện quan trọng gì, bằng không ca ca sẽ không ngay cả chỗ Linh Châu cũng không nói đã cắt đứt ."

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu liếc mắt một cái, họ đều hiểu Mộng Thiên Quân, nói: "Chúng ta chạy về đi!"

"Được!"

Cảm thấy tình huống khẩn cấp, bọn Độc Cô Thiên Diệp và Bách Lý Như Yên đi về trước, để đại bộ đội ở phía sau, cho Đinh Đông mang về. Tiểu Hỏa mang theo bọn họ một tầng một tầng xuyên qua, hai ngày sau về tới hoàng cung.

"Ca ca, xảy ra chuyện gì?" Bách Lý Như Yên mang theo bọn Độc Cô Thiên Diệp trực tiếp đi vào đại điện, nhìn Mộng Thiên Quân.

Mộng Thiên Quân đang ưu sầu tình huống hiện tại, nghe giọng Bách Lý Như Yên, ngẩng đầu nhìn mấy người đi vào.

"Mọi người đến đây." Nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, vẻ mặt Mộng Thiên Quân hơi ngây ra một lúc, nói với mọi người.

"Thiên Quân, xảy ra chuyện gì?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

Mộng Thiên Quân thấy bọn Tử Tiêu đều tới gần, nói: "Ngu Hành đột phá phòng ngự địa ngục Vô Gian, mở ra thông đạo Thiên Kinh giới tới nơi này, không ít người của Duy Hòa đội đã đi vào địa ngục."

"Sao Ngu Hành lại đột nhiên muốn nhúng tay chuyện nơi này của chúng ta?" Bách Lý Như Yên hỏi.

"Hắn là biết ta khôi phục trí nhớ, lại tới nơi này tìm Hắc Âm Linh Châu, sợ ta tìm được Hắc Âm Linh Châu khôi phục thực lực." Độc Cô Thiên Diệp nghĩ nghĩ nói.

"Cậu khôi phục trí nhớ không phải chuyện tốt sao? Vì sao hắn muốn ngăn cản cậu..." Bách Lý Như Yên đột nhiên nghĩ đến cái gì, tròng mắt to,

nói: "Chẳng lẽ ngày đó ở trong phòng..."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nói: "Như các người suy nghĩ."

Nàng đánh một đạo linh lực đi ra ngoài, một hình ảnh hiện ra trong không trung, đúng là chuyện khi nàng phong ấn thập đại thần khí bị Cùng Kỳ đánh lén. Xem xong ba người đều tức giận không thôi.

"Không nghĩ tới cư nhiên là hắc!" Mộng Thiên Quân tức giận nói, "Sớm biết là hắc, ta nhất định diệt hắc!"

"Nếu biết thế này, lúc trước nên giúp Dung Tu." Tử Tiêu cũng rất tức giận.

Không nghĩ tới mọi người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Thần Sáng Thế cho Ngu Hành sinh mệnh, dạy hắc tu luyện, cho hắc lực lượng, hắc cuối cùng cư nhiên xuống tay với nàng!

Độc Cô Thiên Diệp kêu Giản Ước Chi lên, nói: "Giờ mấy người các người đều trở về."

"Còn có Hà Hi..." Mộng Thiên Quân nói, thấy Độc Cô Thiên Diệp nhìn Bách Lý Như Yên, nói: "Hà Hi chuyển thế không phải Như Yên chứ?"

Độc Cô Thiên Diệp cười gật gật đầu.

Bách Lý Như Yên thấy vẻ mặt Mộng Thiên Quân không thể tin được, một cước đạp lên trên chân hắc, oán hận nói: "Huynh là cái gì biểu tình? Ta không thể là Hà Hi sao?"

Giờ Mộng Thiên Quân có vẻ sợ Bách Lý Như Yên, nhìn thấy nàng tức giận, nói: "Không phải, ta cảm thấy cha chúng ta thật là lợi hại, sinh hai đứa con, hai đứa đều có thân phận bất phàm."

"Hừ!" Bách Lý Như Yên mới thu chân mình lại, nghĩ nghĩ hỏi: "Ca, Ngu Hành kêu bao nhiêu người đến ?"

Nói đến trạng huống bây giờ, Mộng Thiên Quân thu liễm tươi cười, nói: "Đã muốn mang hết người của Duy Họa đội đến, còn những thế lực khác, ta nghĩ hần hần là phái tất cả thế lực của hần đến đây, muốn một lưới bắt hết chúng ta!"

"Chuyện nội loạn còn chưa xử lý xong, Ngu Hành lại đây, tình huống lúc này hơi khó giải quyết." Bách Lý Như Yên nói.

Mộng Thiên Quân gật gật đầu: "Nhưng hần không có khả năng trực tiếp thống trị địa ngục Vô Gian, cho nên khả năng lớn nhất là hợp tác với mấy lão quỷ kia. Ta đã triệu tập tất cả thế lực rồi, toàn lực giám thị hành động của Ngu Hành và đám người kia."

"Ta nói cho Hắc Tử một chút, cũng gọi người của ta tới." Tử Tiêu nói, "Nếu Ngu Hành hần muốn đến đây, chúng ta giải quyết hết ân oán một lượt vậy."

" Tốt."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50 (5)

"Ta nói cho Hắc Tử một chút, cũng gọi người của ta tới." Tử Tiêu nói, "Nếu Ngu Hành hân muốn đến đây, chúng ta giải quyết hết ân oán một lượt vậy."

"Tốt."

Tử Tiêu liên hệ với Hắc Tử, bảo hắn trực tiếp đưa đưa người tập kết lúc trước đến địa ngục Vô Gian, sau đó lại liên hệ với Thất Nguyệt, nghe thấy bên hắn truyền đến tiếng nữ tử mời rượu.

"Nếu người không muốn vĩnh viễn bị nữ nhân ghét bỏ, lập tức lăn đến chỗ Thiên Quân cho ta!" Tử Tiêu nói một câu rồi cắt đứt thông tin thạch.

Trong một quán rượu, Thất Nguyệt nhìn người trước mắt hô uống rượu sau đó phịch một tiếng ngã lên trên bàn, nghĩ tới lời nói của Tử Tiêu, bất đắc dĩ thở dài: "Quên đi, mặc kệ, ai bảo người uống rượu ! Đến lúc đó ta nói đã hỏi người, tự người cam chịu !"

Sau đó hắn đi đến bên người nữ tử, giang tay ôm lấy nàng bay đến ngoài thành, rất một cái thần khí ra vẽ trên không trung, thông đạo đi thông địa ngục Vô Gian lập tức mở ra.

"Chúng ta cùng nhau đi qua nhiều nơi như vậy, giờ ta mang người đi địa ngục chơi đùa nha!" Thất Nguyệt nói, ôm người uống say mềm vào

thông đạo. Chỉ chốc lát sau đã xuất hiện ở trước mặt bọn Tử Tiêu.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Thất Nguyệt ôm một nữ tử đi đến, đặt nàng trên ghế một bên, hơi tò mò sau khi nàng rời khỏi Thất Nguyệt đi đâu.

Thất Nguyệt đặt nữ tử rồi, đi đến trước mặt bọn họ hỏi: " Vội vàng gọi ta như vậy làm cái gì?"

Tử Tiêu dùng biểu tình quả nhiên người đi làm chuyện này nhìn Thất Nguyệt, nói: "Gọi người thì đương nhiên là xảy ra chuyện ."

"Xảy ra chuyện gì?" Thất Nguyệt hỏi. Muốn Tử Tiêu kêu mình về, lại là gọi đến địa ngục Vô Gian, hẳn cảm thấy hẳn là xảy ra chuyện lớn.

Tử Tiêu nói hành động của Ngu Hành cho Thất Nguyệt, cũng nói chuyện nội loạn của địa ngục Vô Gian. Thất Nguyệt nghe xong cũng hiểu được chuyện trọng đại.

"Các người đang nói cái gì?" Một giọng nói thanh lệ chen vào.

Thất Nguyệt nghe giọng nói này, thân hình cứng đờ, chuyển qua, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp ở bên người nữ tử hẳn ôm đến, hiển nhiên nàng đã cho nàng ấy dùng được tình rượu.

"Thiên Diệp..." Thất Nguyệt không nói gì nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

Độc Cô Thiên Diệp nhún nhún vai, nói: "Ta thấy nàng ấy cau mày, tưởng nàng uống rượu hơi khó chịu, cho nên mới cho nàng dùng được tình rượu."

Nàng nói cứ như là rất suy nghĩ vì nàng kia, nhưng Thất Nguyệt thấy được ý cười thật sâu nơi đáy mắt nàng.

Nàng kia nhìn Thất Nguyệt, đi đến bên người hẳn hỏi: "Không phải chúng ta ở từ lâu uống rượu sao? Sao lại đến nơi đây? Đây là đâu vậy?"

"Vô Song, này, đây là địa ngục Vô Gian." Thất Nguyệt nhìn Thích Vô Song, trả lời.

"Địa ngục Vô Gian? ! Người đang nói giỡn hả? Chúng ta không vi phạm lời thề, sao có thể đến địa ngục Vô Gian chứ?" Thích Vô Song không tin nhìn Thất Nguyệt.

"Thật mà, người uống say, ta bị kêu đến đây, để người một mình ở tù lâu uống rượu tiếp thì ta lo lắng, nên mang người đến đây." Thất Nguyệt nói.

"Ta vẫn cảm thấy nói chuyện với người rất hài hước, người cũng không tệ. Nhưng chê cười này tuyệt không buồn cười." Thích Vô Song nói, "Ta muốn về nhà, phụ vương ta lâu như vậy không thấy ta chắc chắn sẽ sốt ruột !"

Thích Vô Song nói xong chạy ra ngoài, vừa mới chạy tới cửa lập tức ngây dại.

Cung điện màu đen, bầu trời đục ngầu im lặng, đội thị vệ do khô lâu tạo thành tuần tra trong cung điện, không giống như là Thất Nguyệt vui đùa với nàng. Thất Nguyệt chạy ra theo, giữ chặt Thích Vô Song.

Thích Vô Song chậm rãi xoay người, nhìn Thất Nguyệt, hỏi: "Nơi này thật sự là địa ngục Vô Gian?"

Thất Nguyệt gật gật đầu, nhìn thấy sợ hãi trong mắt nàng, ôm lấy nàng nói: "Thực xin lỗi, ta không nên không hỏi ý kiến của người đã mang người lại đây! Nếu người muốn về, hiện tại ta sẽ đưa người về."

"Ta còn có thể trở về sao?" Thích Vô Song nằm trong lòng hăn hỏi, "Không phải nói đến địa ngục Vô Gian thì vĩnh viễn không thể rời khỏi sao?"

"Ta có thể mang người đến, tự nhiên cũng có thể mang người về." Thất Nguyệt nói, "Ta đi vào nói cho bọn họ một chút, sau đó sẽ đưa người về."

"Người là quỷ sao?" Thích Vô Song hỏi.

"Không phải." Thất Nguyệt thấy Thích Vô Song ngoan ngoãn đứng trong lòng mình, trái tim hóa thành một vũng nước xuân.

"Vậy vì sao người có thể ở tự do qua lại địa ngục Vô Gian?" Nghe thấy mình ở địa ngục Vô Gian, phản ứng thứ nhất của Thích Vô Song là sợ hãi, muốn đi về. Giờ ở trong lòng Thất Nguyệt, cảm thấy hình như không sợ hãi như vậy, lòng hiếu kỳ bắt đầu chiếm thượng phong.

"Bởi vì..." Thất Nguyệt muốn giải thích, Độc Cô Thiên Diệp ở bên trong ho khan một chút, nói: "Hai người các người tính tiếp tục tú ân ái ở cửa cho nhóm khô lâu đó xem hả?"

Thích Vô Song nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói tú ân ái, mặt nhin không được đỏ, nhưng cũng không phủ nhận, đi theo Thất Nguyệt về đại điện. Thất Nguyệt giới thiệu thân phận người ở đây với nàng, nghe được nàng sừng sốt sừng sốt .

"Vương Địa ngục Vô Gian không phải lớn lên rất khủng bố sao? Nghe nói có hai cái sừng, còn có ba cái đầu" Thích Vô Song nhìn Mộng Thiên Quân nói.

"Khụ khụ..."

"Ha ha!"

Không khí vốn hơi ngưng trọng bị lời nói của Thích Vô Song đánh vỡ, mọi người đều cười rộ lên. Bách Lý Như Yên cao thấp đánh giá Mộng

Thiên Quân một chút, nói: "Ca, có phải huynh làm chuyện xấu gì không, nên mọi người đều nghĩ huynh rất khủng bố?"

Mộng Thiên Quân trừng mắt nhìn Bách Lý Như Yên một cái, nói: "Được rồi, nói chính sự."

"Đúng vậy, trước tiên nói chính sự! Ta còn phải đưa nàng về đó." Thất Nguyệt kéo Thích Vô Song xấu hổ đỏ mặt vào trong lòng, nhìn bọn Tử Tiêu hỏi.

"Hảo." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Vừa nãy đã nói, phái Ngu Hành người của Duy Hòa đội địa ngục Vô Gian, muốn giải quyết chúng ta. Thiên Quân đã muốn tập kết xong thực lực của địa ngục Vô Gian, không lâu nữa Hắc Tử cũng sẽ mang mọi người của Cửu Thiên Huyền Giới lại đây..."

"Đợi chút." Thất Nguyệt đánh gãy lời nói bọn họ, hỏi: "Vì sao không ngăn cản hành động của Ngu Hành? Không nên chờ hắc mag người lại đây mới đến nghĩ biện pháp chứ?"

"Hắn bên phe Ngũ vương gia." Mộng Thiên Quân giải thích nói, " Vì Thập Nhất vương gia tạo phản, đã sớm phong kín tin tức trong phạm vi thế lực của hắn. Chờ ta được tin tức, Ngu Hành đã phái đại bộ phận người tới ."

Thất Nguyệt trầm mặc , hỏi: "Ta phải làm cái gì?"

"Người chờ Hắc Tử đến đây rồi, cùng hắn mang bọn họ đi chế trụ quân đội của Ngu Hành." Tử Tiêu nói.

Lúc này Thích Vô Song mở miệng , hỏi: "Ngu Hành, có phải là Thiên Tôn hay không?" Nhìn đến Thất Nguyệt gật gật đầu, tiếp tục hỏi: " Vậy không phải hắn rất lợi hại sao? Người đi kiểm chế lực lượng của hắn có phải rất nguy hiểm không?"

Thất Nguyệt sờ sờ mái tóc của nàng, dịu dàng nói: "Người yên tâm, một hồi ta sẽ đưa người về, không có nguy hiểm."

Thích Vô Song không nghĩ qua có một ngày sẽ tiếp xúc đến chuyện như vậy, nghe thấy Thất Nguyệt có nguy hiểm, trái tim muốn rời khỏi tâm không bức thiết như vậy nữa, ngược lại có cảm giác lưu luyến.

Độc Cô Thiên Diệp cảm nhận được tâm trạng của Thích Vô Song, nói: "Tiền bước có lẽ sẽ không còn được gặp lại nữa."

Thích Vô Song nghe thấy lời nói của Độc Cô Thiên Diệp thì thân thể run lên, Thất Nguyệt liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, nói: "Chuyện này một hồi rồi nói sau. Thiên Diệp người tìm được Hắc Âm Linh Châu chưa?"

"Chúng ta đang muốn nói vấn đề này." Độc Cô Thiên Diệp nói, sau đó xoay người nhìn Mộng Thiên Quân, hỏi: "Người nói có biết chỗ Hắc Âm Linh Châu, ở đâu vậy?"

"Lần xuất hiện cuối cùng của Hắc Âm Linh Châu một trăm năm trước, " Mộng Thiên Quân nói, "Trong tay một Quỷ Vương ở tầng mười tám."

"Quỷ Vương?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mộng Thiên Quân hỏi, "Quỷ Vương là xưng hô gì?"

"Người vi phạm lời thề của không gian bị thiên địa quy tắc đánh tới tầng mười tám của địa ngục. Hoàn cảnh sinh tồn nơi đó ác liệt nhất. Hơn nữa bọn họ vào tầng mười tám thì không thể đi khỏi." Mộng Thiên Quân nói, "Quỷ Vương là thế lực phân chia của nơi đó, cả mười tám tầng tổng cộng có năm Quỷ Vương, cơ hồ lũng đoạn toàn bộ tài nguyên. Những người khác muốn sinh tồn, phải dựa vào một Quỷ Vương nào đó mới được."

"Hắc Âm Linh Châu ở trong tay ai?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Quý Vương Kiều Hoàng. Người thực lực mạnh nhất trong năm Quý Vương. Trăm năm trước lúc hắc tổ chức sinh nhật mười vạn tuổi lấy triển lãm ra với mấy Quý Vương khác." Mộng Thiên Quân nói.

"Ta và Tiêu đi tìm Hắc Âm Linh Châu. Thất Nguyệt người ở chỗ này chờ Hắc Tử, chờ hắc quân đội đến đây các người cùng bọn Thiên Quân hành sự tùy theo hoàn cảnh." Độc Cô Thiên Diệp an bài nói.

"Được." Tất cả mọi người gật đầu.

"Đúng rồi, sư huynh kia của ngươi, Hắc Bằng Du, hắc cũng đi địa ngục tầng mười tám. Người đi thì nhìn xem có thể gặp được hắc không, hắc cũng muốn đối phó Quý Vương Kiều Hoàng." Mộng Thiên Quân nói, "Kỳ thật lấy thực lực của hắc căn bản không phải đối thủ của Kiều Hoàng, ta khuyên hắc hắc cũng không nghe, chỉ có thể vụng trộm phái vài người đi theo hắc."

"Cảm ơn ngươi, Thiên Quân." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Nghĩ đến Hắc Bằng Du nói Nam Cung Phỉ Phỉ là vi phạm lời thề mà bị nhốt vào địa ngục Vô Gian, dựa theo lời nói vừa nãy, cũng có thể là ở tầng mười tám.

"Không khách khí." Mộng Thiên Quân cười trả lời nói, "Kỳ thật ta tình nguyện ngươi không nói cảm ơn với ta."

Nghĩ đến lúc trước mình nhận lấy ngọc thạch của Mộng Thiên Quân, trong lòng nàng bỗng nhiên hơi không được tự nhiên. Cười cười, rời khỏi với Tử Tiêu.

Thất Nguyệt mang theo Thích Vô Song đi ra ngoài, Bách Lý Như Yên nhìn Mộng Thiên Quân hơi cô đơn, nói: "Ca, không thể được đến , thì sớm buông đi. Cho mình một cuộc sống mới."

"Trăm vạn năm chờ đợi, không phải nói buông là có thể buông ."
Mộng Thiên Quân nói, "Tuy rằng không thể được đến, có thể nhìn nàng cũng tốt."

"Ai..." Bách Lý Như Yên không biết khuyên hãn thế nào.

Đình Đông đi vào từ bên ngoài, hành lễ với Mộng Thiên Quân và Bách Lý Như Yên, nói: "Vương, quân đội đã trở lại."

"Vất vả người, Đình Đông." Mộng Thiên Quân nói, sau đó xoay người trở lại vương tọa của mình, phân phó Đình Đông: "Đình Đông, gọi tất cả tướng quân tới, nếu Ngu Hành muốn chơi, chúng ta đây sẽ chơi đùa cùng bọn họ! Cho hãn biết cái gì kêu có đến mà không có về!"

" Dạ, vương!" Đình Đông nói xong liền đi ra ngoài.

Bách Lý Như Yên nhìn Mộng Thiên Quân trên vương tọa, trong lòng thở dài.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu ngồi ở trên người tiểu bay đi Hỏa tầng mười tám, lúc đi ngang qua đệ mười một tầng, xa xa thấy được quân đội khô lâu tuần tra, đề phòng còn muốn nghiêm khắc hơn tầng thứ nhất.

Bọn họ thu liễm hơi thở của mình, không cho quân đội này phát hiện, để tránh đưa tới chiến đấu không cần thiết.

"Xem, là Duy Hòa đội." Độc Cô Thiên Diệp nhìn tầng mười hai trừ lối vào có quân đội khô lâu thủ vệ, còn có Duy Hòa đội.

"Xông qua hả tử?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn những người đó, nghĩ nghĩ, nói: "Không xông vào, như vậy động tĩnh quá lớn."

" Vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Hỏa hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp nghĩ đến Giáng Vực và Giáng Ngục đều ở lại hoàng cung , ảo trận là không thể dùng. Nếu muốn lặng yên không tiếng động đi qua, chỉ có...

"Hai người đợi chút." Độc Cô Thiên Diệp nói xong đi vào Luyện Yêu Hồ, chờ nàng đi ra, trong tay có thêm một bình thuốc. Nàng mở bình, vẩy độc phấn bên trong vào trong không khí, dùng linh lực hóa thành một cơn gió, thổi độc phấn đi qua, sau đó mang theo Tử Tiêu và tiểu Hỏa vào Luyện Yêu Hồ.

"Di, sao đột nhiên nổi gió?" Người Duy Hòa đội bị gió thổi híp mắt, nói.

"Đúng vậy, địa ngục Vô Gian này sợ là có mấy thập niên chưa nổi gió." Một khô lâu cũng nói, "Sao ta cảm thấy xương cốt của ta mềm ra vậy?"

"Ta cũng vậy..."

Khô lâu toàn bộ đều mềm xuống. Người của Duy Hòa đội nhìn thấy bộ dáng bọn họ thì cười ha ha, nói: "Khô lâu các người, gặp chút gì thì mềm hết, vô dụng!"

" Đúng, phải dựa vào chúng ta thủ nơi này!"

"Nhưng là, vì sao ta cũng thấy hơi mềm rồi." Một người của Duy Hòa đội nói xong, ngã xuống.

"Phanh! Phanh!"

Những người khác cũng ngã xuống, người ngã xuống cuối cùng nói một câu: "Trận gió kia có điều kì lạ..."

Chờ tất cả mọi người ngã xuống hết, Độc Cô Thiên Diệp mang Tử Tiêu và Tiểu Hỏa đi ra, thả một phen hỏa thiêu hủy bọn họ, sau đó đi tầng mười hai. Đáng thương đám khô lâu bị thiêu thành tro tàn, một trận gió thổi tới, thổi tan tất cả tro tàn.

Tiểu Hỏa mang Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu chạy đi, đến tầng mười tám rất nhanh. Lúc bọn họ đi vào cảm thấy có một tầng kết giới bao vây cả tầng mười tám lại, đây là nguyên nhân những người đó không thể rời khỏi tầng mười tám.

Đến tầng mười tám, Độc Cô Thiên Diệp dùng phương pháp Mộng Thiên Quân dạy mình liên hệ với người hắc phái đi theo Hắc Băng Du.

Bởi vì bị phái đi theo Hắc Băng Du, Mộng Thiên Quân nói cho bọn họ sự tồn tại của Độc Cô Thiên Diệp, cho nên khi Độc Cô Thiên Diệp tìm bọn họ, bọn họ không nghi hoặc, trực tiếp nói cho nàng chỗ của bọn họ hiện tại.

Độc Cô Thiên Diệp dựa theo địa chỉ bọn họ cho mà đi tìm, dọc theo đường đi nhìn thấy trên đất màu đen cơ hồ không có chỗ nào màu lục, chỉ có đất đen tuyền, không biết người nơi này sinh tồn thế nào.

"Tiểu diệp nhi, lúc trước Thiên Quân nói với ta, hoàn cảnh nơi này là gian nan nhất trong cả địa ngục Vô Gian. Người vi phạm lời thề đến nơi đây, khả năng sinh tồn rất nhỏ, trừ phi..." Tử Tiêu nhắc nhở Độc Cô Thiên Diệp, "Cho nên khả năng Nam Cung Phi Phi còn sống rất nhỏ. Mặc dù là sống sót, tình huống của nàng ấy cũng sẽ không tốt, cũng không biết sư huynh nàng có thể nhận chuyện này không."

Tuy Tử Tiêu không nói rõ, nhưng Độc Cô Thiên Diệp hiểu ý của hắn. Nếu nữ nhân muốn sống sót trong hoàn cảnh như vậy, chỉ có thể bán thân tìm chỗ dựa. Tự nhiên Nam Cung Phi Phi sẽ không ngoại lệ, không biết Hắc Băng Du có thể nhận sự thay đổi của nàng không.

Một đường im lặng, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu tìm ám vệ của Mộng Thiên Quân.

"Chí tôn đại nhân! Thiên Diệp tiểu thư!" Ám vệ hành lễ với Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp. Bởi vì Bách Lý Như Yên, tất cả mọi người trong địa ngục Vô Gian kêu Độc Cô Thiên Diệp là Thiên Diệp tiểu thư.

"Sư huynh ta đâu?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy chỉ có một ám vệ, không có bóng dáng Hác Bằng Du, hỏi.

"Hác Bằng Du đi phủ đệ Quý Vương Kiều Hoàng." Ám vệ nói.

Ám vệ được chỉ thị của Mộng Thiên Quân, vốn đang âm thầm bảo hộ Hác Bằng Du, sau khi đi vào phạm vi thế lực của Kiều Hoàng, hẳn tìm hiểu được tin tức của Nam Cung Phỉ Phỉ, biết nàng thật sự ở phủ đệ Kiều Hoàng, lặng lẽ ẩn vào tìm nàng, cuối cùng lại bị nàng đuổi ra ngoài. Sau đó hẳn biết Nam Cung Phỉ Phỉ sống ở đó thật sự không vui vẻ, thì muốn mang nàng đi. Nhưng thế lực của Kiều Hoàng cường đại, hẳn một mình đi căn bản là không phải đối thủ của hẳn ta, ám vệ đành phải hiện thân khuyên can, bắt đặc dĩ tâm ý hẳn đã định, bọn họ lại không thể trơ mắt nhìn hẳn đi mạo hiểm, cho nên đi theo cùng. Trước khi đi thu được tin tức của Độc Cô Thiên Diệp, để lại một người tiếp ứng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp đã biết ngọn nguồn, nói: "Sư huynh này! Thực lực Kiều Hoàng mạnh như vậy, hẳn còn lỗ mãng, đúng là... Chúng ta mau đuổi theo bọn họ!"

Nói xong Độc Cô Thiên Diệp mang theo ám vệ cùng bay đi phủ đệ Kiều Hoàng, một đường lo lắng không thôi, chỉ sợ đi chậm Hác Bằng Du đã mất mạng.

"Đừng lo lắng." Tử Tiêu cầm tay nàng, an ủi nói.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp hít sâu một hơi, nói, "Cho dù chết ta cũng sẽ làm cho hãn sống lại!"

Rất nhanh, một thành thị lượn lơ khói đen xuất hiện trước mắt bọn họ. Âm vệ chỉ vào tòa thành thị kia, nói: "Đó là Hoàng thành. Hang ổ của Kiều Hoàng."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn thành trì một mảnh tĩnh mịch, trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, nói: "Không có tiếng động, hãn là bọn họ còn chưa xảy ra chiến đấu."

"Còn có một khả năng là đã xong." Tử Tiêu nói.

Trái tim Độc Cô Thiên Diệp chột căng thẳng, nói: "Chỉ mong không phải như chàng nói vậy."

Đáng tiếc chuyện thường không như mong muốn, chờ các nàng ẩn vào trong thành, liếc mắt một cái thì phát hiện trên đài cao trung tâm thành thị cột vài người.

"Sư huynh!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn người chính giữa hô nhỏ. Đã lâu không gặp, nàng phát hiện Hác Bằng Du càng thêm gầy yếu, xương gò má trên mặt nổi lên cao cao, hai mắt lõm xuống thật sâu, nhìn qua rất dọa người.

Giữa đài cao dựng thẳng một cây cọc gỗ, trên đó gắn một cột chữ thập đang buộc lấy một đám người, giữa nhất là Hác Bằng Du, hai bên thống nhất phục sức màu đen là âm vệ mà Mộng Thiên Quân phái tới.

Một người mặc quần áo đỏ thẫm ngồi dưới đài cao, một đám người đứng phía sau hãn. Âm vệ chỉ vào người nọ nói: "Đó là Kiều Hoàng."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn dáng vẻ của hãn, mặt xanh trắng, cũng gầy yếu đòi mạng y như Hác Bằng Du, tà tà tựa vào trên ghế, có nữ tử móng tay

thật dài ngồi trên đùi hăn, dựa vào lỗ tai hăn thì thăm to nhỏ.

Bởi vì chú ý Kiều Hoàng, Độc Cô Thiên Diệp chú ý tới hăn sườn mặt trên vai kia, sau khi nhận ra khuôn mặt kia, nàng nhướn mày.

"Làm sao vậy?" Tử Tiêu hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp chỉ vào nữ nhân trên người Kiều Hoàng, nói: "Nữ nhân kia, là mẫu thân Tang Ngọc."

"Tang Ngọc là ai?"

"Muội muội Tang Vũ. Nữ nhân kia là vợ lẽ của phụ thân nàng, bị ta thiết kế mới bị kéo vào địa ngục Vô Gian." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Lúc trước ở đại lục Huyền Nguyệt, nàng thiết kế mẫu thân Tang Ngọc, thật ra lúc đó chỉ muốn cho Tang Vũ thoát khỏi Tang gia, nhưng mẫu thân Tang Ngọc không chịu cúi đầu, cuối cùng bị quy tắc thiên địa xử phạt, mới bị kéo đến nơi này. Không nghĩ tới sau khi nàng đến nơi đây cư nhiên thông đồng với Kiều Hoàng, xem bộ dáng hiện tại, lăn lộn cũng không tệ lắm.

Lúc này Kiều Hoàng vuốt cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn trên người mình, nói: "Ngọc Hương, người nói, chúng ta nên xử lý những người này thế nào đây?"

Mẫu thân Tang Ngọc, Ngọc Hương hiện tại, hai tay ôm cổ Kiều Hoàng, ngực áp lại áp trên người hăn, nũng nịu nói: "Vương, người ta một nữ nhân, làm sao mà biết xử lý những người này ra sao chứ? Nhưng người kia đến vì Phi Phi muội muội đến, cho Phi Phi muội muội đến xử lý đi."

Kiều Hoàng đưa ánh mắt về phía một nữ tử lãnh diễm đang quỳ trước mặt, nói: "Cho nàng xử lý sao? Ừ, này chủ ý không sai. Phi Phi, nếu người ta là tới vì người, người nói, ta nên xử lý hăn thế nào?"

Nam Cung Phỉ Phỉ quỳ trên mặt đất, thân mình lại thẳng tắp. Nàng giương mắt liếc mắt nhìn Ngọc Hương một cái, sau đó nhìn Quỷ Vương Kiều Hoàng, nói: "Ba mươi tám năm trước, thân thể của ta đã cho Quỷ Vương, giờ là người của Quỷ Vương. Người này chỉ là một người có quen biết thôi, Phỉ Phỉ không biết nên xử lý hãn thế nào!"

"Phỉ Phỉ..." Nghe thấy lời nói Nam Cung Phỉ Phỉ, thân mình chấn động. Hãn biết Nam Cung Phỉ Phỉ nói những lời này là nói cho hãn nghe, thân thể của nàng đã sớm không sạch sẽ, nhưng hãn trong mắt không có tức giận và chán ghét, mà là nồng đậm đau lòng.

Lúc trước vì cứu mình, nàng vi phạm lời thề, bị nhốt vào địa ngục Vô Gian. Nữ tử cương liệt như vậy, bị Quỷ Vương chiếm hữu, hãn có thể tưởng tượng lúc ấy nàng đau khổ cỡ nào. Nếu không tại hãn, bây giờ nàng còn là tiểu thư Nam Cung gia, hoặc là phu nhân Âu Dương gia, dù thế nào cũng sẽ không là cái dạng này! Nghĩ vậy, trong lòng Hác Bằng Du càng thêm oán hận mình.

"Người cũng biết mình là nữ nhân của vương đó hả?" Ngọc Hương đi xuống từ trên người Kiều Hoàng, một trận tiếng chuông thanh thúy theo động tác của nàng vang lên. Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới nhìn rõ dáng vẻ hiện tại của nàng.

Khuôn mặt càng thêm trẻ trung, dáng người xinh đẹp, trên người chỉ mặc một chiếc áo qua ngực, vòng eo mềm mại tinh tế lỏa lồ, hạ thân mặc một cái váy trong suốt, bên ngoài bao một lớp sa mỏng, như có như không chặn da thịt tuyết trắng trên người. Dáng vẻ nàng hiện tại, nếu không phải trí nhớ Độc Cô Thiên Diệp có vẻ khắc sâu, nhất định nhận không ra nàng là mẫu thân Tang Ngọc, người khác cũng nhìn không ra đến nàng là đã làm mẫu thân!

" Phải." Nam Cung Phỉ Phỉ nói, "Ta biết ta là nữ nhân của vương!"

"Người biết mà còn cấu kết của tình nhân người, người muốn phản bội vương hầu?" Ngọc Hương lắc lắc thân mình đi đến trước mặt Nam Cung Phi Phi, ngón tay nâng khuôn mặt của nàng, mị hoặc hỏi.

"Lời này của Ngọc Hương phu nhân là có ý gì? Cho tới bây giờ ta vốn không muốn phản bội vương, vì sao người lại nói như vậy? Chẳng lẽ người muốn mượn cơ hội này trừ bỏ ta sao?" Nam Cung Phi Phi nhìn Ngọc Hương nói.

"Ta cũng không nhân hạ như vậy." Ngọc Hương nói, thu hồi tay mình, đi ra phía sau Kiều Hoàng, hai tay khoát lên vai hắn, nói: "Ta chỉ là rất ngạc nhiên, Nam Cung phu nhân người chuẩn bị xử trí người xâm nhập thế nào?"

Kiều Hoàng dựa vào lưng ghế dựa, lười biếng nói: "Ta cũng rất ngạc nhiên, Phi Phi, người tính xử trí hắn thế nào vậy?"

Nam Cung Phi Phi quay đầu nhìn Hác Bằng Du, nhìn bóng dáng gầy yếu của hắn, thương tích trên người càng không ngừng nhỏ máu, nói: "Vương thật sự muốn ta nói sao?"

"Đúng, ta muốn nhìn xem Phi Phi của ta sẽ xử trí hắn thế nào." Kiều Hoàng nói.

Cuộc sống hiện tại thật là nhàm chán, khó được có việc vui như vậy, làm sao hắn có thể buông tha đây?

Nam Cung Phi Phi nhìn vết máu của Hác Bằng Du, gằn từng tiếng nói: "Giết, hắn!"

Kiều Hoàng nghĩ rằng Nam Cung Phi Phi sẽ cầu xin cho Hác Bằng Du, nghe thấy đáp án của nàng thì khẽ nâng hai mắt, nhìn Nam Cung Phi Phi nói: "Người xác định muốn giết hắn sao?"

Nam Cung Phỉ Phỉ gật gật đầu.

"Được, người đã nói giết hăn thì giết hăn thôi. Nhưng nên giết hăn thế nào mới tốt đây?" Kiều Hoàng lại bắt đầu rối rắm.

Ngọc Hương đặt thân thể của mình trên vai Kiều Hoàng, cúi người ghé vào lỗ tai hăn thối khí, nói: "Vương, nếu không cho Phỉ Phỉ đi giết hăn nha? Cho nàng cắt tiểu đệ đệ của hăn, lại đâm vào tim hăn, cho hăn cảm nhận bị nữ nhân mình yêu thương phế bỏ là cảm giác gì."

"Ý tưởng này không sai." Kiều Hoàng giữ chặt tay Ngọc Hương kéo nàng từ phía sau đến trong lòng, hai tay dùng sức vuốt ve trên người nàng, nghe nàng thở gấp, miệng tiến đến cổ của nàng hôn, dùng sức cắn cắn, một đường đi xuống, để lại nhiều đóa hồng mai.

"Ngô..." Ngọc Hương mặc kệ bao nhiêu người nhìn, một bàn tay bắt trên cổ hăn, một bàn tay sờ soạng xuống phía dưới, cho hăn xúc giác nguyên thủy nhất.

"Dâm nữ nhân này!" Kiều Hoàng bị Ngọc Hương biến thành rất thoải mái, nói: "Nhưng ta thích bộ dáng dâm đảng này của người!"

"Ngô, người ta cũng thích vương nga!" Ngọc Hương thở hỗn hển, thân thể càng không ngừng áp sát lên người Kiều Hoàng.

"Người thích làm trước mặt nhiều người như vậy, ta sẽ thỏa mãn người!" Kiều Hoàng nói xong hai tay chấn động, chấn quần áo bên ngoài thành mảnh nhỏ, chiếc áo qua ngực duy nhất cũng bị xé xuống, đường cong động lòng người xuất hiện mọi người trước mặt. Kiều Hoàng nhìn thân thể của nàng trong tay mình biến hóa hình dạng, nhìn Ngọc Hương nói: "Tự người đến."

"Vương thật là hư!" Ngọc Hương nói, nhưng vẫn gấp khó dẫn nổi cở quần lót của hăn, kéo váy trong suốt của mình lên trên, chậm rãi ngồi

xuống.

"Ngô..." Theo Ngọc Hương động tác, hai người đều phát ra tiếng thỏa mãn.

Dân chúng và binh lính Hoàng thành vây quanh bọn họ, Nam Cung Phỉ Phỉ không đành lòng nhìn thẳng hình ảnh dâm loạn không chịu nổi trước mắt, nhin không được nhắm hai mắt lại.

Kiều Hoàng bị cảm giác nguyên thủy của thân thể kích thích, ôm thân thể Ngọc Hương đẩy lên, kích thích Ngọc Hương không ngừng quất to. Hắn nhìn thấy Nam Cung Phỉ Phỉ nhắm hai mắt lại, một đạo tử khí đánh đi, đánh nàng lăn hai vòng trên mặt đất.

"Tiện nhân, mở mắt ra mà học!" Kiêu Hoàng mắng, nhìn ánh mắt trong suốt của Nam Cung Phỉ Phỉ, thân thể càng thêm dùng sức động.

Lúc này Ngọc Hương cơ hồ đã toàn thân xích quả, nghe thấy lời nói Kiêu Hoàng, vừa di động cao thấp, vừa chuyển qua, nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ, thắm thía nói: "Phỉ Phỉ muội muội, người, ân, người cần phải học học, hầu hạ vương vui vẻ là bốn phận của chúng ta, ngô, vương thật hư quá, người ta sắp bị người giết chết!"

"Còn có thể nói chuyện, thuyết minh ta còn chưa đủ ra sức!" Kiêu Hoàng nói xong, tốc độ nhanh hơn.

"Vương, người, người nói một lát muốn, muốn xử trí bọn họ thế nào đây?" Ngọc Hương dứt quãng hỏi.

"Chờ chúng ta đã xong, theo người nói mà làm!" Kiêu Hoàng nói.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn hình ảnh dâm loạn phía trước và dáng vẻ ồn ào người chung quanh, chán ghét xoay người sang chỗ khác. Lúc chuyển đi qua cũng không quên giữ chặt Tử Tiêu và tiểu Hỏa. Âm vệ muốn chuyển

ánh nhìn, bị nàng gọi lại, nói: "Nếu người cũng chuyển mắt, có cái gì ngoài ý muốn làm sao chúng ta biết được?"

Ám vệ không nói gì nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, vòng vo thân mình một nửa lại vòng vo về.

Tử Tiêu nhìn dáng vẻ Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Thật ra chúng ta có thể học tập một chút."

"Ba!" Một cái tát Độc Cô Thiên Diệp chụp đến trên đầu Tử Tiêu, nói: "Học cái gì mà học? Chàng muốn học cái gì? Quan Âm ngồi sen, lão hán đẩy xe, người muốn học cái gì?!"

"Sao nàng lại biết thứ này? Xem ra nàng biết rất nhiều nha, đến lúc đó nàng phải dạy ta nha!" Tử Tiêu tiến đến trước mặt Độc Cô Thiên Diệp, tò mò hỏi.

"Ngạch..." Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới một mạch nói ra những lời này. Trước kia ở địa cầu, thế giới mở ra như vậy, nàng chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? ! Bị Tử Tiêu nói như vậy, nhin không được mắng: "Lưu manh, cút sang một bên đi!"

"Nàng không thích ta lưu manh với nàng sao? Vậy ta chờ nàng đến lưu manh ta nga!" Tử Tiêu không đứng đắn nói, ám vệ nghe thấy biểu tình cực độ mất tự nhiên. Làm ơn, đáng thương đáng thương người độc thân là hần đi!

"Mặc kệ người!" Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn Tử Tiêu một cái, nói: "Chàng nói, Hắc Ám Linh Châu còn trên người Kiều Hoàng sao?"

Nói đến Hắc Ám Linh Châu, Tử Tiêu thu hồi dáng vẻ cợt nhả, còn thật sự tự hỏi một phen, nói: "Thực lực Kiều Hoàng mạnh hơn mấy Quỷ Vương khác không ít, cái đó và Hắc Ám Linh Châu thoát không được quan hệ.

Mặc dù hãn không thể làm cho Hắc Âm Linh Châu nhận chủ, từ Hắc Âm Linh Châu được đến một chút lực lượng cũng đủ hãn tiêu hóa thật lâu."

" Quả thực, Hắc Âm Linh Châu không có khả năng sẽ nhận chủ, vậy hãn được đến lực lượng của Hắc Âm Linh Châu thì cần tiêu hóa một thời gian." Độc Cô Thiên Diệp nói, " Vậy lực lượng Hắc Âm của Hắc Âm Linh Châu hãn sẽ không chịu nổi, tất nhiên không có khả năng mang nó trên người ."

Tử Tiêu gật gật đầu, đồng ý phân tích của Độc Cô Thiên Diệp, bổ sung thêm: "Hắc Âm Linh Châu không giống Linh Châu khác, khí Hắc Âm quá nồng, lọ bình thường không chịu nổi lực Hắc Âm của nó. Giờ chỉ cần theo lọ đi tìm."

"Đến lúc đó bảo Hỏa Linh Châu chúng nó đi tìm, giữa bọn nó có cảm ứng, tìm sẽ nhanh hơn một chút. Ta rời khỏi lâu như vậy, phỏng chừng nó đã quên ta. Tiểu hắc châu vẫn là lãnh lùng nhất!" Độc Cô Thiên Diệp oán giận.

Tử Tiêu cười lắc đầu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Đến lúc đó nàng nhìn thấy Hắc Âm Linh Châu thì đừng hù dọa nó nữa. Lần trước nếu không phải nàng hù dọa nó, nó sẽ cho đấu khí với nàng đến lúc nàng rời đi sao?"

"Ngạch, chuyện này chàng cũng biết hả." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Hôm nay cứu bọn sư huynh trước, Kiều Hoàng này không đành lòng chút nào! Thuận tiện đả kích hãn một chút, nhìn hãn có thể đi tìm Hắc Âm Linh Châu không."

"Ân." Tử Tiêu gật đầu đồng ý.

"Chí tôn đại nhân, Thiên Diệp tiểu thư, bọn họ xong việc." Âm vệ đỏ mặt nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu thế này mới chuyển lại đây, nhìn Ngọc Hương từ nhẫn không gian lấy ra một cái quần lụa mỏng đơn giản mặc vào, trên mặt là đồ ửng sau vui thích. Nàng đi đến trước mặt Nam Cung Phi Phi, nói: "Nam Cung phu nhân học được cái gì vậy? Nếu người học được tí tẹo, cũng không uổng ta ở trước công chúng ra sức dạy người như vậy."

Nam Cung Phi Phi ngẩng đầu nhìn Ngọc Hương, không nói lời nào, chán ghét trong mắt không cần nói cũng biết. Bị Ngọc Hương tát một cái, mắng: "Chỉ người cũng dám nhìn ta như vậy? ! Người có trông mắt xinh đẹp như vậy, nếu như bị ta móc ra, không biết có thể vẫn mê người như vậy hay không?"

Ngọc Hương là sủng cơ Kiều Hoàng thích nhất bây giờ, nàng [NCP] là không được sủng nhất, lại có chuyện Hác Bằng Du ở đây chưa xử lý, có Kiều Hoàng ở trong này, mặc dù phát hiện động tác Ngọc Hương, Nam Cung Phi Phi cũng không trốn tránh, sinh sôi bị tát một cái, khuôn mặt trắng nõn nhất thời xuất hiện năm ngón tay đỏ rực.

"Chặc chặc chặc, khuôn mặt này là sinh mệnh thứ hai của chúng ta, Nam Cung phu nhân cần phải yêu quý thật tốt nha! Nhìn dấu vết trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ai, đều do ta nhất thời trượt tay!" Ngọc Hương ngoài miệng nói, nhưng trong mắt không có một chút hối hận.

"Được rồi." Kiều Hoàng nói, "Phi Phi, cứ dựa theo phương pháp Ngọc Hương vừa mới nói đi làm đi."

Kiều Hoàng nói rơi xuống, một cây đao ném tới trước mặt Nam Cung Phi Phi.

"Động thủ đi!" Kiều Hoàng lạnh lùng nhìn Nam Cung Phi Phi vẫn không nhúc nhích, "Vẫn là nói người vừa nãy nói đùa? Người luyện tiếc?"

"Phòng chừng là luyện tiếc gian phu của nàng chứ gì? !" Có người cười lớn nói.

"Ha ha ha!" Những người khác cũng cười nhạo theo, "Vương, người phản bội ngài vẫn là ban cho cho chúng ta, làm cho chúng ta cũng vui vẻ vui vẻ đi?"

"Đúng vậy, vương, nhiều năm như vậy qua chúng ta cũng chỉ có hai vị phu nhân, chúng ta muốn nữ nhân mau muốn điên rồi! Tiểu đệ nhà của ta cũng sắp nhớ điên rồi!"

"Ha ha ha..."

Kiều Hoàng nghe cấp dưới mình nói chuyện, tay vung lên, nói: "Nếu hôm nay nàng không nghe lời, vậy thưởng nàng cho các người!"

"Được! Ngao ngao!" Nghe lời nói Kiều Hoàng, tất cả mọi người hoan hô. Có người bảo nàng đi, có người làm cho nàng dừng đi, trực tiếp cùng mọi người cùng nhau vui vẻ vui vẻ.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn đao trước mặt mình, tay chậm rãi chạm vào chuôi đao. Đứng lên trong tiếng động lớn rầm rĩ chung quanh, từng bước một đi đến chỗ Hác Bằng Du.

Hác Bằng Du nhìn thấy Nam Cung Phỉ Phỉ bị mọi người cười nhạo, đau lòng hô tên của nàng: "Phỉ Phỉ..."

Ám vệ nhìn Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu không có động tĩnh, nhin không được hỏi: "Chúng ta còn không đi cứu bọn họ sao?"

"Đợi chút." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Ta muốn nhìn, sư huynh làm nhiều như vậy, cuối cùng có đáng giá hay không."

"Thấy thế nào chứ? Nàng cầm đao đi qua rồi kìa!" Ám vệ hơi sốt ruột, bảo vệ Hác Bằng Du an toàn là nhiệm vụ Mộng Thiên Quân giao cho bọn họ, hắn không thể nhìn Hác Bằng Du bị giết mà không đi ra cứu!

"Chờ một chút." Độc Cô Thiên Diệp nói, hết sức chăm chú nhìn phía trước.

Nam Cung Phỉ Phỉ cầm đại đao chậm rãi đi đến chỗ Hác Bằng Du, vừa đi vừa nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, chúng ta tan rã trong không vui; lần thứ hai gặp mặt, người đã cứu ta; lần thứ ba gặp mặt, chúng ta biết thân phận đối phương; lần thứ tư gặp mặt, chúng ta cùng nhau lịch lãm, chậm rãi nảy sinh tình cảm. Người cho ta biết cái gì là vui mừng, cái gì là đau lòng, cái gì là tương tư, ta nghĩ rằng đời này chúng ta sẽ hạnh phúc sống cùng nhau, tựa như chuyện xưa người nói cho ta nghe, nhưng không nghĩ tới cuối cùng cũng là ra đi.

Người trúng độc, ta chạy đến Âu Dương gia đánh cắp giải dược, chạy tới gặp người, vi phạm lời thề. Tuy rằng bị thiên địa quy tắc trách phạt, kéo đến địa ngục Vô Gian, nhưng ta tự nhận mình cũng nhất thể thâm tình. Người ta nên một đao cắt đứt, đều tự sống cuộc sống của mình. Vì sao người còn đến nơi đây đến? Người nghĩ đến xem ta hiện tại có bao nhiêu xấu hả?"

"Không phải, Phỉ Phỉ, ta..." Hác Bằng Du nhìn thấy hai hàng thanh lệ trên mặt Nam Cung Phỉ Phỉ, đau lòng đến không xong, muốn nói mình không phải đến chê cười nàng, yết hầu lại giống bị chặn lại, chỉ có thể kêu tên của nàng.

"Không thì là cái gì? Người làm vương gia của người hoặc là thiếu hội trưởng Công hội Linh sư nghiệp không phải thật tốt? Người tới nơi này làm cái gì? Chúng ta yêu hận không nợ nhau, từ nay về sau nên là người đi đường dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta! Giờ người xuất hiện ở trước mặt ta là có ý gì? Muốn cứu ta ra khỏi địa ngục sao? Người có cái thực lực kia sao? Người thành dạng này, là cứu ta ra khỏi địa ngục hay là kéo ta cùng chết?"

"Ta không muốn nàng chết, ta chỉ là không nghĩ nhìn nàng chịu khổ trong địa ngục." Hác Bằng Du nói.

"Chịu khổ? Nữ nhân muốn sinh tồn trong địa ngục, chỉ có dựa vào nam nhân! Ta cũng vậy! Ta đã không phải Nam Cung Phỉ Phỉ trước kia, ta học xong uyển chuyển dưới thân nam nhân, đã không là ta nắm tay cũng đỏ mặt lúc trước!" Nam Cung Phỉ Phỉ vừa nói vừa rơi lệ, tất cả khổ sở trong địa ngục bùng nổ.

"Mặc kệ nàng biến thành thế nào, đều là bảo bối của ta. Mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều không trách nàng!" Hác Bằng Du nói.

"Phải không?" Nam Cung Phỉ Phỉ kéo đại đao đi tới, đao tạo ra tiếng vang bén nhọn trên mặt đất, kích thích màng tai mọi người. "Ta làm cái gì cũng không trách ta sao? Người nhìn thấy đao trong tay ta không? Ta muốn dùng nó chấm dứt sinh mệnh của người, người cũng không trách ta cơ à?"

"Mạng của ta vốn là của nàng! Nếu nàng không tới đưa giải dược cho ta, nàng sẽ không sẽ bị kéo đến địa ngục đến, như vậy ta sẽ chết, nhưng nàng vẫn là nàng như cũ, tiểu thư Nam Cung gia, nàng sẽ có trượng phu yêu thương nàng, con nhỏ ngoan ngoãn, cuộc sống hạnh phúc, cho nên mạng của ta là của nàng! Ta đã sống tạm nhiều năm như vậy, đã sớm nên trả lại cho nàng..."

Nam Cung Phỉ Phỉ nghe thấy lời nói của Hác Bằng Du, nước mắt giống như dê vỡ mà rơi xuống, không ngừng lắc đầu.

"Nam Cung phu nhân, người ôn chuyện còn chưa đủ sao? Lại không động thủ, vương sẽ ban người cho nam nhân toàn thành đó!" Ngọc Hương nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ chậm chạp không chịu động thủ, thúc giục, "Một đao xuống, cắt hẳn, lại một đao đâm vào tim hẳn, moi tim hẳn ra cho mọi người xem, chẳng lẽ rất khó sao?"

"Đúng vậy, chúng ta đã chờ không kịp ! Người xem lều trại của ta cũng đi ra !" Có người đáng khinh nói, dẫn tới những người đó cười vang một trận.

Hác Bằng Du nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ, nói: "Phỉ Phỉ, đến đây đi, ta không trách nàng đâu! Động thủ đi!"

Nam Cung Phỉ Phỉ xoay người nhìn nhìn nằm Kiều Hoàng ở trên ghế, còn có một đám đàn ông phía sau hắn, nhìn thấy Kiều Hoàng đã sắp mất đi kiên nhẫn, tay đã giơ lên, chỉ cần huy xuống dưới, nàng sẽ thành đồ chơi của tất cả nam nhân trong Hoàng thành!

Nàng lắc lắc đầu, xoay người nói Hác Bằng Du: "Thực xin lỗi ..." Nói xong nàng giơ đại đao lên, hung hăng chém về phía hắn...

TIỂU THUYẾT VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51 (1): Đại Kết Cục (Hạ)

Đại đao xẹt qua không trung, ánh sáng phản xạ thoảng qua làm lóa mắt mọi người. Âm vệ trên đài cao nhắm hai mắt lại không dám nhìn chuyện phía dưới, Hác Bằng Du lại mỉm cười, nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ chém xuống. Nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ trở thành đồ chơi cho nam nhân toàn thành và mất đi tôn nghiêm nam nhân, hẳn tình nguyện lựa chọn chuyện thứ hai.

Nam Cung Phỉ Phỉ vẫn nhìn Hác Bằng Du, trong mắt hẳn không có tức giận, không có oán hận, chỉ có tràn đầy đau lòng, cho dù nàng thật sự phẫn hân, giết hân, hẳn cũng sẽ không nói một chữ không!

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới Nam Cung Phỉ Phỉ nói chém là chém, muốn lắt mình bay đi ngăn cản, vẫn chậm một bước, chỉ có thể trở mắt nhìn đao của Nam Cung Phỉ Phỉ hạ xuống...

"Chặt bỏ đi! Chặt bỏ đi!" Người vây xem phía sau không ngừng kêu gào.

Nhìn thấy đao cách Hác Bằng Du càng ngày càng gần, Độc Cô Thiên Diệp nhịn không được nhắm hai mắt lại. Nghĩ lát nữa phải dùng biện pháp rút lui thời gian, làm cho thời gian lùi về, sau đó sớm đi ra ngoài ngăn cản bi kịch xảy ra.

"Loảng xoảng lang!"

Không có tiếng thét đau đớn, mà là tiếng xích sắt bị chém đứt. Độc Cô Thiên Diệp mở mắt, nhìn thấy trên đài cao là hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nam Cung Phỉ Phỉ chém mấy đao nữa, chém đứt xích sắt trên người Hác Bằng Du. Vừa được tự do, thân thể Hác Bằng Du mềm xuống, thương trên người tích làm cho hãn ngay cả sức lực đứng lên cũng không có. Mắt thấy sẽ té trên mặt đất, Nam Cung Phỉ Phỉ tiến lên một tay đỡ lấy hãn, cho hãn tựa vào trên người mình.

"Phỉ Phỉ..." Đầu Hác Bằng Du tựa vào vai Nam Cung Phỉ Phỉ, hô tên của nàng.

Nam Cung Phỉ Phỉ nghiêng đầu trừng mắt nhìn hãn một cái, làm hãn bật cười ha ha, tiếp theo là kêu rên đau đớn, thở dốc vài cái, tiếp tục: "Phỉ Phỉ..."

"Có ta." Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn hãn.

"Phỉ Phỉ..." Hác Bằng Du vẫn kêu.

"Chàng gọi ta làm gì?" Nam Cung Phỉ Phỉ thấy Hác Bằng Du kêu mình lại không nói lời nào, trừng hãn.

"Phỉ Phỉ, ta đã lâu không có kêu tên của nàng." Hác Bằng Du nói, "Mỗi lần nhớ nàng, ta không dám kêu tên của nàng, bởi vì ta biết ta gọi cũng không có ai trả lời. Vô số lần trong mộng, ta nhìn thấy nàng bị quy tắc thiên địa kéo vào trong hắc động, ta gọi nàng, nàng không trả lời, chỉ nhìn ta rơi lệ... Phỉ Phỉ... Khụ khụ... Phỉ Phỉ..."

Nước mắt Nam Cung Phỉ Phỉ lại vỡ òa, trả lời: "Ta ở, ta ở, ta ở..."

Hác Bằng Du cố hết sức nâng tay lên, muốn sờ mặt Nam Cung Phỉ Phỉ, nhưng thương tích quá nặng, bàn tay đến một nửa đã rơi xuống, Nam Cung Phỉ Phỉ vươn tay, cầm tay hãn, đặt lên mặt mình, nói: "Đứa ngốc,

không phải ta bảo chàng đi sao? Chàng lại quay lại làm gì? Nơi này vào được không ra được chàng không biết sao?"

"Ta biết, khi ta biết người đi vào còn có cơ hội còn sống, ta đã ngồi không yên. Nghĩ đến nàng chịu khổ ở đây, sao ta có thể không đến? Nếu thật sự không ra được, chúng ta cũng còn cùng một chỗ không phải sao?" Hác Bằng Du nói.

"Nhưng ta đã không sạch sẽ , ta..." Nam Cung Phi Phi nghĩ đến việc mình đã bị Kiều Hoàng cưỡng bức, trong lòng đau một trận.

"Hư..." Hác Bằng Du đánh gãy lời của nàng, nói: "Mặc kệ nàng thành đáng về gì, đều là Phi Phi của ta, vĩnh viễn cũng là..."

Nam Cung Phi Phi cảm khái nhìn Hác Bằng Du, nở nụ cười chua xót. Hắn không ngại, nhưng nàng để ý !

Dưới đài cao, tất cả mọi người bị chuyển biến này làm ngẩn người. Dao của nàng rõ ràng là chém tới hạ thân hắn, sao lại biến thành xích sắt9 bị chém đứt ? Còn tại trên đài cao người nông* ta nông! [chỉ sự thân thiết]

"Nam Cung Phi Phi, người đang làm cái gì? !" Ngọc Hương luôn luôn chờ xem Nam Cung Phi Phi giơ dao chém tình nhân, không nghĩ tới lại thành một màn như vậy, nhìn người trên đài cao thét to.

"Ta đang làm gì, không phải người nhìn thấy sao?" Nam Cung Phi Phi đỡ Hác Bằng Du nhìn người phía dưới, nói, "Như vậy rõ ràng là người nhìn không thấy, chẳng lẽ chỉ số thông minh của người thật sự chỉ tập trung trên ngực người sao? !"

"Người!" Ngọc Hương nghe Nam Cung Phi Phi mắng mình không có chỉ số thông minh, tức giận. Nàng vẫn luôn muốn trừ bỏ Nam Cung Phi Phi, độc bá sự sủng ái của Kiều Hoàng, để mình ở địa ngục Vô Gian có thể sống tốt, nhưng mỗi lần thiết kế đều bị nàng tránh thoát. Hôm nay nàng

muốn Nam Cung Phỉ Phỉ vĩnh viễn biến mất! Nàng đi ra phía sau Kiều Hoàng, hai tay cầm vai hắn, nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ, nói: "Người tính phản bội vương hử ? Kết cục kẻ phản bội, không cần ta nhắc nhở người chứ? Nhưng cho dù bây giờ người quay đầu, vương cũng sẽ không tha thứ cho người!"

Kiều Hoàng nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ, trên mặt nhìn không ra gì biểu tình. "Người quay về, có thể bảo mệnh, tuy rằng sau này sẽ là đồ chơi của nam nhân Hoàng thành! Tiếp tục, các người chỉ có thể làm một đôi uyên ương bỏ mạng."

Nam Cung Phỉ Phỉ hiểu rõ bản tính Kiều Hoàng, biết mình bước ra một bước kia thì không có khả năng quay đầu. "Người đã nói như vậy, ta còn về sao? Cho dù chết, ta cũng sẽ không về !"

"Không biết sống chết!" Kiều Hoàng thấy Nam Cung Phỉ Phỉ ngay cả một giây do dự cũng không có, sâu kín nói.

Hác Bằng Du bước ra phía trước, bảo vệ Nam Cung Phỉ Phỉ ở phía sau, nhìn Kiều Hoàng.

Kiều Hoàng dựa vào ghế, nói: "Người là nam nhân tốt. Đáng tiếc người mơ ước nữ nhân của ta. Tuy rằng là người đàn bà dâm đãng phản bội ta, vẫn là của ta."

"Phỉ Phỉ là của ta! Cho dù người từng chiếm được nàng, người cũng không có khả năng có được lòng của nàng!" Hác Bằng Du kiên định nói.

"Phải không? Người thật sự không quan tâm thân thể của nàng bị ta nhìn hết sao? Không quan tâm nàng thở gấp dưới thân ta thế nào sao?" Kiều Hoàng nói, "Nếu người thật sự không ngại, ta sẽ giúp người cho trót, cho các người làm một đôi uyên ương bỏ mạng!"

Kiều Hoàng phất phất tay, một đám đại hán bay tới trên đài cao, vây quanh Hác Bằng Du và Nam Cung Phỉ Phỉ.

Hác Bằng Du lấy đan dược ra ăn vào, hai tay che chở Nam Cung Phỉ Phỉ, nói: "Phỉ Phỉ, lát nữa ta ngăn cản bọn họ, nàng đi thả những người khác. Bọn họ là người Mộng vương phái đến bảo vệ ta, cùng ta không thân chẳng quen, không thể cho bọn họ đã đánh mất tánh mạng. Sau đó nàng đi cùng bọn họ, có Mộng vương hỗ trợ, chắc chắn có thể rời khỏi nơi này."

"Vậy còn chàng?" Nam Cung Phỉ Phỉ đứng bên cạnh nàng hỏi.

"Ta sẽ đi khỏi, sẽ đi tìm nàng, được không?" Hác Bằng Du xoay người, hôn lên trán nàng, nói.

"Không cần!" Nam Cung Phỉ Phỉ lắc đầu, kiên định nói: "Ta muốn đi cùng chàng! Chàng sống, ta sống; chàng chết, ta chết!"

Nhiều người như vậy cùng vậy công, hẳn chỉ có một người, căn bản không có khả năng còn sống! Mặc dù chết, nàng cũng muốn chết cùng một chỗ với hắn!

Hác Bằng Du nhìn thấy kiên trì trong mắt nàng, cầm tay nàng, gật đầu nói: "Được. Cho dù chết chúng ta cũng chết cùng một chỗ!"

Ngọc Hương nhìn Hác Bằng Du và Nam Cung Phỉ Phỉ sinh tử không rời, trong lòng có một trận phiền chán không biết tới từ đâu, quát với người trên đài: "Các người còn thất thần làm cái gì? Bọn họ đã chuẩn bị chết xong rồi, các người còn không lên?!"

Người trên đài cao bị Ngọc Hương rống, hai tay kết ấn chuẩn bị triệu hồi quỷ súng của mình, từ trên trời đột nhiên bay tới một con rồng lửa, người trên đài chỉ cảm thấy một trận nóng rực, đã biến thành tro tàn bay lượn trong gió.

"Ai? !" Ngọc Hương chuyển lại hô to với đám người phía sau. Mắt thấy sẽ trừ bỏ tiện nhân Nam Cung Phỉ Phỉ này, ai quấy rối ở đây?

Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu, tiểu Hỏa và ám vệ từ chỗ ẩn thân bay ra, bay qua đỉnh đầu mọi người, rơi xuống trên đài cao, xoay người nhìn Ngọc Hương dưới đài: "Tang phu nhân, đã lâu không gặp!"

Người dưới đài nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp dung nhan tuyệt sắc, nhất thời hai mắt sáng lên, không ít người chảy cả nước miếng. Nghe thấy giọng nói của nàng, thấy xương cốt của mình nhũn ra.

Địa ngục Vô Gian vốn ít nữ nhân, cho dù có cũng không tới phiên bọn họ. Lúc trước thấy Ngọc Hương đã làm cho bọn họ nhiệt huyết sôi trào, giờ nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nhất thời cảm thấy Ngọc Hương chỉ là cỏ nhỏ bên cạnh hoa tươi, hoàn toàn không có cảm giác nàng tồn tại .

Ngọc Hương nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, đầu tiên là bị quang hoa của nàng chấn động, tiếp theo là bị lời của nàng làm cả kinh, theo bản năng hỏi: "Người là ai?"

Độc Cô Thiên Diệp cười cười, nói: "Đương nhiên là người có quen chứ, Tang phu nhân."

Tiểu Hỏa và ám vệ đi lên thì trực tiếp cứu ám vệ xuống dưới, cho bọn hắn dùng đan dược, đỡ bọn họ đi tới sau Độc Cô Thiên Diệp.

"Không có khả năng, ta không biết người!" Ngọc Hương nghĩ nghĩ, thật sự không nhớ rõ Độc Cô Thiên Diệp. Trước kia nàng sống ở Diệp thành hơn nửa cuộc đời, nếu thật sự gặp người xuất chúng như vậy, nàng không có khả năng không có ấn tượng.

"Phải không ? Có lẽ là ta không có nói cho người ta còn có tên là Bách Lý Tà!" Độc Cô Thiên Diệp nói, nàng tin tưởng, đối với tên này, Ngọc Hương chắc chắn sẽ "Khắc sâu trong lòng" !

Quả nhiên, nghe thấy ba chữ Bách Lý Tà, phản ứng của Ngọc Hương rất lớn, lui ra sau hai bước, nói: "Người, người là Bách Lý Tà? Người không phải nam sao?"

"Ta là nữ nhân hàng thật giá thật." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Không nghĩ tới Tang phu nhân tới địa ngục Vô Gian thì sống càng thêm dễ chịu !"

Kiều Hoàng thấy phản ứng của Ngọc Hương lớn như vậy, hỏi: "Bách Lý Tà là ai? Ngọc Hương người quen sao?"

"Chính là nàng! Chính là nàng!" Ngọc Hương chỉ vào Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Là nàng thiết kế ta! Nàng thiết kế ta thề, làm ta vi phạm lời thề, mới bị đánh tới địa ngục Vô Gian !"

"Nếu không người có tâm tư khác, sao có thể bị ta thiết kế?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Tiểu sư muội!" Hác Bằng Du đã làm tốt chuẩn bị tử vong, lúc nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp xuất hiện thì biết hôm nay hẳn có thể an toàn rời khỏi.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Hác Bằng Du một cái, lạnh lùng nói: "Sư huynh thật ra rất lợi hại, một mình dám sấm mười tám tầng địa ngục!"

"Ngạch, không phải ta nóng vội sao." Hác Bằng Du nghe giọng điệu Độc Cô Thiên Diệp nói chuyện, biết nàng tức giận.

Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn Hác Bằng Du hỏi: "Du du, bọn họ là?"

"Tiểu sư muội, còn có muội phu. Quay lại ta giới thiệu cho nàng." Hác Bằng Du nói. Tiểu Hỏa cho hắn đan dược chữa thương, tuy rằng không lập tức khỏi, nhưng là nhìn qua đã rất tốt.

Kiều Hoàng nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, quăng Ngọc Hương qua một bên, nói: "Các người đến cướp phạm nhân hả? Mỹ nhân làm gì đi cùng một tiểu bạch kiếm chứ? Không bằng theo ta đi, ta bảo đảm nàng ở ta nơi này ăn sung mặc sướng, thế nào?"

"Tiểu bạch kiếm?" Độc Cô Thiên Diệp nghe thấy lời nói Kiêu Hoàng, nhìn Tử Tiêu một cái, gật gật đầu, nói: " Quả thực giống tiểu bạch kiếm."

Mặt Tử Tiêu nhất thời đen, ánh mắt nhìn Kiêu Hoàng lạnh như băng. Ở trong mắt hắn, Kiêu Hoàng đã là người chết. Người mơ ước Độc Cô Thiên Diệp lần trước là ai nhỉ? Hắn hí hóp mắt nghĩ nghĩ, hình như là trận đấu luyện đan sư Vũ Linh đại lục Sa Nham, nhưng cuối cùng giống như chết rất thảm. Hắn càng nhìn Kiêu Hoàng, càng cảm thấy hắn và Sa Nham là một loại !

"Thế nào? Nếu nàng theo ta, ta sẽ thả hai người bọn họ, Phỉ Phỉ ta cũng cho đi. Như thế nào?" Kiêu Hoàng thấy Độc Cô Thiên Diệp không lập tức phản đối, tiếp tục nói. Hắn đã nhìn ra, nàng và Hác Bằng Du quan hệ không tệ, nếu nàng nguyện ý đi theo hắn, thả bọn họ hắn cũng không chịu thiệt!

"Có câu không biết Kiêu Hoàng Quỷ Vương người nghe qua chưa." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Nói cái gì?" Kiêu Hoàng hỏi.

"Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, không dùng nước tiểu soi dáng vẻ của người hả?" Độc Cô Thiên Diệp nói, nhìn thấy sắc mặt Kiêu Hoàng nhất thời thay đổi, "Người đả thương sư huynh ta, còn muốn bắt nữ tử hắn yêu thương phế hắn, người cảm thấy ta sẽ đi theo người sao?"

"Người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Bắt người, ta có biện pháp ép người cúi đầu! Người tới, lên cho ta!" Kiêu Hoàng luôn luôn là người cao nhất trong tầng mười tám của địa ngục này,

giờ bị Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, cơn tức cũng dâng lên. Nhìn thấy thị vệ bay lên đài cao, quát bọn họ: " Giữ nữ tử áo trắng lại, những người khác giết!"

" Muốn giết chúng ta cũng phải nhìn xem có bản lĩnh đó không!" Độc Cô Thiên Diệp nói, nhìn đám người ủa lên, gọi chúng thú còn có bọn Giản Ước Chi ra.

Đám thị vệ thấy bọn họ chỉ có ba người, còn có tin tưởng bắt bọn họ, hiện tại đột nhiên toát ra nhiều cao cấp linh thú và người như vậy, bóng dáng bọn họ bay lên lập tức cố định giữa không trung.

Bởi vì bọn họ đều luyện tập tử khí, cho nên Độc Cô Thiên Diệp dùng linh thú hỏa hệ và lôi hệ, vừa vận khắc chế bọn họ gắt gao. Không ít người còn không lên lượt nào thân thể đã bị thiêu thành tro tàn, hoặc là bị chém nát!

Kiều Hoàng nhìn thấy thị vệ liên tục bại lui, bay lên đài cao, muốn tự tay bắt lấy Độc Cô Thiên Diệp. Tử Tiêu nhìn động tác của hắn, phi thân ngăn hắn giữa không trung.

Tuy rằng Kiêu Hoàng là kẻ thực lực mạnh nhất của tầng mười tám, nhưng hắn không được Hắc Ám Linh Châu nhận chủ, thậm chí ngay cả chút lực lượng hắc ám nhỏ tí tẹo cũng phải tiêu hóa thật lâu, cho nên không coi là lợi hại. Huống chi đối thủ của hắn là Tử Tiêu, cho nên cả trận chiến cơ hồ là hắn chịu ngược, bị Tử Tiêu đá lên đá xuống, làm mặt mũi bầm dập.

Nam Cung Phi Phi đi ra sau Hắc Bằng Du, nhặt đại đao nàng ném xuống đất lên, bay tới chỗ Ngọc Hương. Ngọc Hương ý vào mình trên giường chiếm được niềm vui của Kiêu Hoàng, năm lần bảy lượt muốn trừ bỏ nàng, hôm nay lại bắt nàng giết Hắc Bằng Du, nhìn thấy nàng muốn chạy trốn, nàng đuổi theo.

Ngọc Hương vốn đến từ đại lục Huyền Nguyệt, thực lực rất thấp, chỉ vì thông đồng với Kiều Hoàng mới có thể sinh tồn ở đây. Mà Nam Cung Phi Phi là tiểu thư gia tộc lánh đời của đại lục Vũ Linh, thiên phú cực tốt, thực lực cao hơn Ngọc Hương rất nhiều. Có thể nói, nàng không cần tốn nhiều sức đã giải quyết Ngọc Hương.

Ngọc Hương quỳ rạp trên mặt đất, vừa vặn thấy được Độc Cô Thiên Diệp trong chiến đấu, khi nàng nằm úp sấp xuống nàng còn đang suy nghĩ, vì sao gặp Độc Cô Thiên Diệp, vận mệnh của nàng sẽ đại biến chứ ? Máu tươi làm mặt nhiễm hồng, nàng không nghĩ ra đáp án đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại trong vũng máu.

Mọi người đã thật lâu không chiến đấu, khó có được cơ hội, đều phấn khởi như uống máu gà, thị vệ bị đánh ngã rất nhanh. Không ít người đến viện trợ thị vệ nhìn thấy bộ dáng bọn họ, sợ tới mức trực tiếp chạy mất.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Kiều Hoàng bị Tử Tiêu đánh cho ngũ quan cũng sắp nhìn không ra, nói với hắn: "Tử Tiêu, chúng ta đi thôi. Bọn sư huynh cần chữa thương."

"Hừ! Phế vật vô dụng! Chỉ bằng người cũng dám tiểu tưởng tiểu Diệp nhi!" Tử Tiêu lại đạp một cước trên người Kiều Hoàng mới bỏ qua, đi đến bên người Độc Cô Thiên Diệp nói: "Tiện nghi hắn !"

"Tiểu Hỏa." Độc Cô Thiên Diệp thấy vật chặn đường đều bị giải quyết, thu chúng thú vào Luyện Yêu Hồ, mang bọn Hắc Bằng Du bay lên. Tiểu Hỏa phun hỏa diễm với những thị vệ hoàng thành còn muốn bay lên, dọa bọn họ lui ra phía sau.

"Vương!" Chờ bọn Độc Cô Thiên Diệp đi rồi, thị vệ chạy tới nâng Kiều Hoàng dậy, nhìn thấy mặt mũi hắn bầm dập, nhin không được buồn cười trong lòng, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra.

"Tê..." Kiều Hoàng được thị vệ nâng lên, làm đau miệng vết thương trên người, đau đến hằn nhe răng. Nhìn thấy thị vệ còn tốt hơn mình, một cước đá lên, quát: "Cút!"

Thị vệ bị đá văng, Kiều Hoàng thấy Ngọc Hương nằm chết không nhắm mắt, nghĩ đến Nam Cung Phỉ Phỉ bị cứu đi, thiếu chút nữa một hơi thở không được, bởi vì động tác quá lớn, thương tích cả người đều kêu gào.

"Cư nhiên dám mạng ta là phế vật! Tiểu bạch kiểm, chúng ta nhìn xem, ta nhất định phải đoạt mỹ nhân bên cạnh người về!" Nói xong hắn bay ra ngoài thành. Hắn muốn đi lấy Hắc Âm Linh Châu đối phó bọn họ, rửa sạch sỉ nhục hôm nay!

Đến giờ, hắn nhớ mãi không quên vẫn là mỹ nhân như cũ. Nếu để Độc Cô Thiên Diệp biết ý tưởng của hắn trong nhất định sẽ tặng kèm một câu chó không đối được tính ăn phân!

Kiều Hoàng một lòng muốn báo thù không phát hiện không khí phía sau hắn có một trận dao động khác thường.

Độc Cô Thiên Diệp đưa bọn Hắc Băng Du đến một ngọn núi cách đó không xa, giữa sườn núi vừa vắn có một sơn động, bọn họ đi xuống từ trên người tiểu Hỏa, né vào rất nhanh.

Trở ra, Hắc Băng Du phun ra một ngụm máu tươi, Nam Cung Phỉ Phỉ sợ tới mức giật mình, nhanh chóng đỡ hắn ngồi xuống, lo lắng hỏi: "Du Du, chàng thế nào?"

Độc Cô Thiên Diệp đi vào, liếc máu tươi một cái, cho hắn một viên đan dược, nói: "Người yên tâm, không chết được!"

Nam Cung Phỉ Phỉ thấy Độc Cô Thiên Diệp, đứng dậy hành lễ, nói: "Hôm nay đa tạ các người cứu giúp, bằng không ta và Du Du còn có ám vệ sẽ..."

Độc Cô Thiên Diệp đỡ Nam Cung Phi Phi một chút, nói: "Cảm tạ cái gì, mặc dù có người làm việc không để ý hậu quả, làm tiểu sư muội, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu phải không?"

"Tiểu sư muội..." Hác Bằng Du nhìn Độc Cô Thiên Diệp, sâu kín hô. Hắn biết Độc Cô Thiên Diệp tức giận, tình huống hôm nay quả thực có vẻ nguy hiểm, nếu không có các nàng cứu viện, tánh mạng mọi người đều mấy trên đài cao ! Nhưng hắn lại không hối hận, muốn hắn trơ mắt nhìn Nam Cung Phi Phi bị nhục nhã như vậy, hắn tình nguyện hôm nay chết cùng nàng!

Độc Cô Thiên Diệp vừa thấy dáng vẻ Hác Bằng Du, thì biết suy nghĩ của hắn. Thở dài một hơi, nói: "Huynh đó! Nếu huynh thật sự để mạng lại đây, huynh bảo sư phó làm sao bây giờ? Lão nhân gia sẽ thương tâm bao nhiêu? Ta không phải nói huynh cứu người là không đúng, nhưng là không có kế hoạch như vậy, chẳng những không cứu được người, còn liên lụy người khác cùng mất mạng với huynh! Người nhẫn tâm nhìn Phi Phi cô nương cùng chết với huynh? Những ám vệ cùng huynh không thân chẳng quen, bởi vì huynh mà đánh mất tánh mạng, trong lòng huynh không áy náy chút nào hả ? !"

"Ta..." Hác Bằng Du bị Độc Cô Thiên Diệp một chút nói, trong lòng cũng hiểu được thực xin lỗi những ám vệ này. Hắn có thể cùng chết với Nam Cung Phi Phi, cũng không thể lôi kéo người khác cùng nhau. Hắn giãy dụa đứng lên, hành đại lễ với mấy ám vệ, nói: "Hôm nay Bằng Du lỗ mãng, hại các vị cùng ta chịu khổ, trong lòng Bằng Du hối hận!"

"Công tử nghiêm trọng ! Chúng ta phụng lệnh Vương bảo hộ người, tự nhiên cùng người. Nếu người xảy ra chuyện, chúng ta cũng không mặt mũi về gặp vương." Một ám vệ trả lời.

Nam Cung Phi Phi nghe thấy Độc Cô Thiên Diệp nói Hác Bằng Du, ở một bên không có xen mồm. Nàng có thể hiểu tâm trạng Hác Bằng Du, nếu

nàng biết Hác Bằng Du đang chịu khổ, nàng cũng sẽ liều lĩnh đi cứu nàng, nhưng là hành động hôm nay của hắn thật sự rất lỗ mãng, lý trí nàng cũng không đồng ý.

"Khụ khụ..." Hác Bằng Du một phen động tác, làm cho hắn lại bắt đầu ho khan, phun ra không ít máu tươi.

"Du Du!" Nam Cung Phỉ Phỉ nhìn thấy hắn hộc máu, khóc hỏi, "Du Du, chàng thế nào? Sao lại còn hộc máu, chàng đừng làm ta sợ mà!"

Hác Bằng Du dùng tay lau lệ của nàng, lại làm máu tươi dính lên mặt nàng. Nhìn hai mắt nàng sáng ngời, hắn cười cười, chậm rãi nói: "Nếu ta chết, nàng đi theo tiểu sư muội rời khỏi. Làm lại cuộc sống, nàng sẽ có cuộc sống mới, có hạnh phúc thuộc về nàng, khụ khụ..."

Nam Cung Phỉ Phỉ không ngừng lắc đầu, nói: "Không chịu, không muốn..."

Hác Bằng Du nhìn nàng, trong mắt là không cam và đau lòng: "Nàng hạnh phúc, ta mới có thể yên tâm đi..."

Tay Hác Bằng Du chậm rãi rơi xuống, dọa Nam Cung Phỉ Phỉ mở to hai mắt, nháy mắt giống như rơi vào hầm băng. Giữ chặt tay hắn đưa lên mặt mình, khóc hô: "Không cần, không cần, Du Du, đừng đi mà! Chàng đi rồi ta làm sao bây giờ? Không cần, Du Du, đừng đi, đừng mà... Chàng đi rồi, ai tới cho ta hạnh phúc? Không có chàng, sao ta còn có thể hạnh phúc? Chỉ cần, chỉ cần chàng về, cái gì ta cũng đồng ý với chàng! Được không? Du Du! Du Du! Chàng chờ ta, chúng ta từng nói, mặc kệ ở đâu, chúng ta cũng phải cùng một chỗ!"

Nam Cung Phỉ Phỉ càng nói càng thương tâm, nước mắt như chuỗi trân châu đứt mà rơi xuống. Ấm vé thấy nàng thương tâm muốn chết cũng không đành lòng, có người thậm chí xoay người không nhìn bọn họ.

"Du Du, chàng chờ ta!" Nam Cung Phỉ Phỉ nói xong, lấy một thanh chủy thủ ra đâm tới ngực mình.

"Leng keng!" Độc Cô Thiên Diệp phía sau nhìn thấy động tác Nam Cung Phỉ Phỉ, đánh ra một luồng linh lực đánh rơi chủy thủ.

Nặng nề thở dài, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thật không biết nói gì. Không phải nàng vừa mới nói Hác Bằng Du sẽ không chết sao? Vì sao Nam Cung Phỉ Phỉ lại khóc đau lòng như vậy, còn muốn tự tử?

"Nếu người chết, chờ hãn tỉnh lại phỏng chừng sẽ học người !" Độc Cô Thiên Diệp mở miệng nói.

Nam Cung Phỉ Phỉ nghe thấy lời nói Độc Cô Thiên Diệp, tan rã hai mắt chậm rãi có tiêu cự, vẻ mặt kỳ ảo nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Du Du có thể sống lại sao?"

Mồ hôi....

"Hãn vốn không có chết mà!" Độc Cô Thiên Diệp nói, "Chỉ là thương thể quá nặng, dược lực đan dược quá mạnh, tạm thời đình chỉ tim đập mà thôi."

Quả nhiên, không đến thời gian hai phút, Hác Bằng Du đột nhiên ho khan hai cái, phun ra càng nhiều máu tươi, hai mắt chậm rãi mở, nhìn Nam Cung Phỉ Phỉ nước mắt ràn rụa, dư quang nhìn thấy chủy thủ, yếu ớt nói: "Vừa nãy mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói, chỉ cần ta về, cái gì cũng đồng ý với ta."

Nam Cung Phỉ Phỉ gật gật đầu, bộ dáng Lê Hoa mang vũ kia thật là làm cho người ta thương tiếc. Tay Hác Bằng Du kéo nàng, cho nàng ghé vào ngực mình, nói: "Phỉ Phỉ, ta muốn nàng còn sống, sống thật tốt, sống hạnh phúc."

Nam Cung Phỉ Phỉ nghe thấy nhịp tim của hắn, đột nhiên cảm thấy vấn đề lúc trước mình rối rắm đều không phải là vấn đề. Nàng gật gật đầu, nói: "Chỉ cần có chàng, cái gì cũng có thể."

Độc Cô Thiên Diệp cho những người khác một ánh mắt, mọi người đều lặng lẽ đi ra ngoài. Sau khi rời khỏi tiểu Hỏa hỏi Độc Cô Thiên Diệp: "Tỷ tỷ, vừa nãy tỷ cố ý hả?"

"Đúng vậy!" Độc Cô Thiên Diệp thừa nhận rõ ràng.

"Tỷ tỷ hư quá!" Tiểu hỏa cười nói.

"Ừ, có một chút." Tử Tiêu nói. Trong lòng mấy ám vệ đồng ý lời nói của tiểu Hỏa, nhưng bọn họ không dám nói ra.

Độc Cô Thiên Diệp trừng mắt nhìn hai người bọn họ một cái, nói: "Ta là vì tốt cho bọn họ! Lúc trước đã nhìn ra, Nam Cung Phỉ Phỉ là một nữ tử cương liệt, những đau khổ nàng chịu trong địa ngục làm cho trong lòng nàng có nút thắt. Mở không ra nút thắt này, hai người bọn họ sẽ không thể đi đến với nhau. Mà biện pháp hữu hiệu nhất, là ta cho bọn họ trải qua sinh ly tử biệt, nhận ra đến ý tưởng trong đáy lòng mình."

"Nhưng biện pháp này cũng quá..." Tiểu Hỏa không biết dùng từ ngữ gì hình dung. Nói tốt, làm cho Nam Cung Phỉ Phỉ thương tâm như vậy; nói không tốt, lại thật sự mở ra nút thắt trong lòng nàng.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51.2

Đứng giữa sườn núi, nhìn thế giới u ám, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp rất muốn hủy diệt nó. Nhìn quạ đen trên nhánh cây khô, nói: "Trải qua một phen động tĩnh như vậy, bên Ngu Hành hẳn là đã nhận được tin tức rồi. Không biết có thể tìm được Hắc Ám Linh Châu trước khi hẵn đến không."

"Diễm Nhất đã đi theo, chỉ cần Kiều Hoàng đi tìm Hắc Ám Linh Châu, chúng ta nhất định có thể nhận được tin tức." Tử Tiêu nói.

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp lên tiếng, trong lòng có cảm giác Hắc Ám Linh Châu sẽ không chịu ngoan ngoãn trở về, "Nếu Ngu Hành biết chúng ta ở đây, chắc chắn sẽ xuống chỗ này, đến lúc đó trận chiến cuối cùng sẽ đến đây..."

"Đến lúc đó vương gia tạo phản cũng sẽ có hành động." Tử Tiêu nói, "Chúng ta thương nghị với Thiên Quân một chút xem đối phó bọn họ thế nào."

"Được." Độc Cô Thiên Diệp gật đầu. Sau đó Tử Tiêu liên hệ với Mộng Thiên Quân, một đám người bắt đầu thương nghị biện pháp.

Tầng mười một Địa ngục Vô Gian, trong một cung điện có thể so sánh với hoàng cung của Mộng Thiên Quân, Ngu Hành và thập nhất vương gia đang thương nghị. Bọn họ đã ước định trước, Ngu Hành giúp hẵn ngồi trên

vị trí vương địa ngục Vô Gian, hẳn sẽ cúi đầu xưng thần với Ngu Hành, quản lý địa ngục Vô Gian dưới sự thống trị của Ngu Hành.

Tuy rằng Thập Nhất vương gia bị thống trị, cho dù là dưới Ngu Hành, hẳn ở địa ngục Vô Gian cũng là lớn nhất. Bình thường thời gian Ngu Hành tới nơi này không nhiều, hẳn muốn chỉ là thống nhất thế giới mà thôi, cho nên Thập Nhất vương gia hoàn toàn là bá vương! Hơn nữa thực lực Ngu Hành mạnh như vậy, hẳn thấy chuyện giúp hẳn đẩy ngã Mộng Thiên Quân là rất dễ dàng. Vì thế hiệp nghị của hai người đạt thành như vậy.

"Người nói Hắc Ám Linh Châu ở tầng mười tám?" Ngu Hành hỏi.

Đệ thập nhất vương gia gật gật đầu, khẳng định nói: "Ta dám cam đoan Hắc Ám Linh Châu nhất định ở tầng mười tám. Năm đó Quỷ Vương Kiều Hoàng là dùng lực lượng của nó trở thành người lợi hại nhất tầng mười tám. Hơn nữa một trăm năm trước hẳn còn lấy ra triển lãm với người tới chúc mừng sinh nhật hẳn."

Tay phải Ngu Hành chuyển chiếc nhẫn trên ngón cái tay trái, nói: "Bọn họ đến đây lâu như vậy, giờ chắc chắn đã tầng mười tám. Thị vệ bị giết hai ngày trước hẳn là nàng giết. Không thể cho bọn họ có được Hắc Ám Linh Châu, người đâu, lập tức phái người đi tầng mười tám ngăn cản bọn họ!"

Lần trước binh lính thủ vệ tầng mười một và tầng mười hai đột nhiên biến mất, không lưu lại một chút dấu vết, khi đó hẳn nên đoán được là Độc Cô Thiên Diệp làm!

"Dạ." Cùng Kỳ kéo Thao Thiết đi đến trước mặt Ngu Hành, nói, "Chủ nhân, là chúng ta tự mình đi, hay là mời Thập Nhất vương gia phái binh cùng đi?"

Ngu Hành không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Thập Nhất vương gia trông cậy vào Ngu Hành giúp hẳn kéo ngã Mộng Thiên Quân đâu, việc nhỏ

này đương nhiên phải ra một phần lực. Vì thế nhanh chóng tỏ thái độ nói: "Thiên tôn đại nhân, binh lực thiên tôn đại nhân dũng mãnh phi thường, nhưng hoàn cảnh địa ngục Vô Gian này đặc biệt, lính tằm tướng của của ta tuy rằng thực lực không cao, nhưng lại có vẻ hiểu biết nơi này, cho nên cho bọn họ dẫn đường cho Cùng Kỳ đại nhân đi."

"Được." Ngu Hành gật đầu đồng ý. Tuy rằng hắc chương mắt địa ngục hỗn tạp, nhưng hắc muốn Thập Nhất vương gia thái độ, thái độ thần phục! Biểu hiện của Thập Nhất vương gia làm hắc vừa lòng.

Lúc Thập Nhất vương gia tính ra ngoài gọi người, một thị vệ chạy vào, nói: "Vương gia, tầng mười tám đã xảy ra chuyện!"

Thập Nhất vương gia cả kinh, từ chỗ ngồi đứng lên, vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Bởi vì Ngu Hành nói muốn Hắc Âm Linh Châu, hắc tìm hiểu được tin tức thì trở lại báo cáo cho Ngu Hành, người phái ra cũng không có thu về, vẫn giám thị hành tung Kiều Hoàng, giờ nhìn đến thị vệ phái ra nói có chuyện, hắc sợ Linh Châu bị đoạt, Ngu Hành tính lên đầu hắc, đến lúc đó không được hắc ủng hộ không nói, nói không chừng còn có thể bị liên lụy, làm cho hắc đổi hướng đầu mâu tới mình.

Ngu Hành và bọn Cùng Kỳ cũng dời lực chú ý tới trên người thị vệ này, nếu hắc nói chuyện gì không thể nhận ra...

Thị vệ lần đầu tiên nhìn thấy thế trận như vậy, trong lòng hơi phát run, nói: "Kiều Hoàng bị một nam một nữ mang theo rất nhiều linh thú đánh hiểm, cứu sủng cơ của hắc và một nam tử đi."

Ngu Hành nghe được nói một nam một nữ, đoán là Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp, một luồng linh lực đánh tới không trung, hình thành một bóng người, nhìn thị vệ hỏi: "Nam kia có phải người này không?"

Thị vệ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Hắn."

Ngu Hành đánh tan bóng người, Cùng Kỳ hỏi: "Người nói một lần tình cảnh lúc đó, chi tiết gì một cũng không thể quên!"

"Dạ."

Thị vệ ngay thuật lại tình huống lúc đó một lần, Cùng Kỳ hỏi: "Người có nhìn thấy bọn họ lấy Hắc Âm Linh Châu trên người Kiều Hoàng không?"

Thị vệ cố gắng hồi tưởng một lần, khẳng định nói: "Không có."

Nghe xong lời nói thị vệ, Cùng Kỳ nhìn Ngu Hành một cái, nói: "Chủ nhân, giờ ta và Thao Thiết phải đi, có lẽ còn có thể ngăn cản bọn họ..."

Ngu Hành vẫy tay đánh gãy lời nói của hắn, nói: "Các người đi cũng vô dụng. Tử Tiêu ở đó, các người đi là chịu chết không công."

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể cho họ có được Hắc Âm Linh Châu, bằng không..." Cùng Kỳ nói. Chuyện năm đó hắn và Ngu Hành rõ ràng nhất, nếu Độc Cô Thiên Diệp khôi phục thực lực, chắc chắn bọn họ sẽ không có đường sống !

Ngu Hành cũng hiểu đạo lý này, nói: "Ta tự mình đi, người để hai chi tiểu đội Duy Hòa lại giúp Thập Nhất vương gia đánh Mộng Thiên Quân, mang theo những người khác theo ta đi tăng mười tám!"

Tuy rằng chuyện xảy ra hơi đột ngột, nhưng đã đến nước này, hắn đã không có đường lui !

"Dạ, ta đi gọi tất cả các tướng quân tới, dặn dò bọn họ một chút." Cùng Kỳ nói.

Ngu Hành phất phất tay, Cùng Kỳ xoay người đi ra ngoài. Thập Nhất vương gia nhìn Ngu Hành hỏi: "Thiên tôn đại nhân, thuộc hạ nguyện ý cùng thiên tôn đại nhân tiến đến, hiệu khuyến mã chi lao."

"Không cần. Người còn có chuyện người phải làm." Ngu Hành nói, "Ta mang binh đi tầng mười tám, chắc chắn Mộng Thiên Quân sẽ đi cứu viện, chờ đại đội của hãn vừa đi, người nhân cơ hội chiếm lĩnh cung điện của hãn."

"Thuộc hạ hiểu được. Thuộc hạ đi chuẩn bị." Thập Nhất vương gia nói xong lui xuống. Cùng Kỳ mang theo một đám người đi vào, thương nghị với Ngu Hành rất nhanh, để lại hai người, những người khác đều đi cùng hãn.

Ngu Hành ra bên ngoài, Cùng Kỳ đã triệu tập binh lính xong, nhìn quân đội chỉnh tề, Ngu Hành vừa lòng gật gật đầu. Nếu mấy con linh thú khác cũng có khả năng giống Cùng Kỳ thì tốt rồi!

"Xuất phát!" Hãn hô với người phía dưới, dẫn đầu bay về phía tầng mười hai.

Cùng Kỳ theo sát sau đó, tiếp theo là Thao Thiết và ba con mãnh thú, nhất chúng tướng quân, trăm vạn đại quân, trận thế chậm rãi làm cho quý súc một đường nhìn thấy run run không thôi.

Tầng thứ nhất Địa ngục Vô Gian, Mộng Thiên Quân nhìn đại quân trước mắt, nói: "Nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một lúc, cho tới bây giờ ta không cho các người đánh giặc, sức chiến đấu các người dù thế nào cũng không thể biết hết được. Khụ khụ, hy vọng sẽ không làm cho ta thất vọng. Tất cả dựa theo kế hoạch lúc trước tiến hành. Bây giờ, các người theo ta đi tầng mười tám!"

"Dạ, vương!" Mọi người trả lời, nhưng khí thế rõ ràng không phải tốt lắm.

Mộng Thiên Quân bất đắc dĩ nhìn nhìn bọn họ, cảm khái bình thường mình đúng là rất phóng túng bọn họ, nói: "Ai không biểu hiện tốt, sau khi chiến đấu kết thúc cứ ở lại tầng mười tám! Đến lúc đó nhìn không thấy mỹ nữ, ăn không đến thịt ngon, uống không đến rượu tốt, các người cũng đừng hối hận."

Dọa? !

Bách Lý Như Yên và mấy vương gia ở một bên xem Mộng Thiên Quân duyệt binh, nghe thấy lời nói của hắn, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Có người duyệt binh như vậy sao?

Nhưng binh lính vừa này còn uể oải lập tức tinh thần chấn hưng, rộng lớn: "Chúng ta nhất định anh dũng giết địch, cho bọn họ có đến mà không có về!" Sau đó về ngắm mỹ nữ, ăn thịt, uống rượu! Câu cuối cùng không ai nói ra, nhưng biểu tình bọn họ đã hoàn toàn bán đứng suy nghĩ bọn họ.

"Thật là..." Bách Lý Như Yên nhìn khác biệt trước sau này, thật là không nói gì.

Mộng Thiên Quân xoay người nhìn Bách Lý Như Yên, nói: "Ta đi đây, mọi người ở hoàng cung phải cẩn thận. Phải đề phòng bọn Thập Nhất vương gia."

Bách Lý Như Yên gật gật đầu, nói: "Ta biết mà. Huynh phải cẩn thận! Bảo vệ Thiên Diệp. Ta chờ huynh về."

"Ta sẽ." Mộng Thiên Quân nói.

Đình Đông phía sau hắn nhìn Bách Lý Như Yên, muốn nhắc nhở chú ý an toàn, giật giật môi, nhưng không có nói ra.

Bách Lý Như Yên phủ chiến bào cho Mộng Thiên Quân đằng hoàng, lại lấy ra một cái chiến bào màu đen, đi đến bên người Đình Đông, phủ

thêm cho hẳn, cài tốt, nói: "Chú ý an toàn."

Đinh Đông không nghĩ tới Bách Lý Như Yên sẽ phủ chiến bào cho mình, ngấn người. Thẳng đến nàng mở miệng, hẳn mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Công chúa cũng vậy."

"Ừ. Chờ người và ca ca về." Bách Lý Như Yên nói.

Cách đó không xa, Thích Vô Song cáo biệt Thất Nguyệt. Lúc trước Thất Nguyệt nói muốn đưa nàng về, nàng lại cự tuyệt, quyết định ở lại cùng hẳn. Tuy lần này nàng cũng rất muốn đi cùng, nhưng quá nguy hiểm, nàng bị giữ lại cùng Bách Lý Như Yên.

Hắc Tử ở một bên nhìn hai người lưu luyến không rời, không nghĩ tới Thất Nguyệt đúng là đi tìm một nữ nhân. Hẳn nhìn bầu trời màu xám, cảm khái tổ độc thân ba người lúc trước giờ chỉ có một mình hẳn, suy tư mình có nên cũng đi tìm một người không? Dù sao độc thân nhiều năm như vậy, cũng đủ rồi, có thể tìm một ràng buộc.

"Đi thôi." Mộng Thiên Quân hô, cùng Thất Nguyệt Hắc Tử mang theo quân đội lao tới tầng mười tám của địa ngục.

Khi bọn hẳn qua tầng mười một, người điều tra tin tức vẫn canh giữ ở thông đạo cách đó không xa lập tức báo cáo tin tức cho Thập Nhất vương gia, không lâu sau một chi quân đội xuất phát tầng thứ nhất...

Tầng mười tám, Độc Cô Thiên Diệp có được tin tức, biết Ngu Hành và Mộng Thiên Quân mang theo người đến nơi này, lo lắng chờ tin tức Diễm Nhất.

"Tiểu Diệp nhi, có tin tức." Tử Tiêu tiến vào từ bên ngoài, nói với Độc Cô Thiên Diệp.

"Tìm được tiểu Hắc châu chưa?" Độc Cô Thiên Diệp vốn đang nói chuyện phiếm với Nam Cung Phi Phi, nghe thấy lời nói Tử Tiêu, đứng lên từ ghế.

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Diễm Nhất truyền đến tin tức, nói Kiều Hoàng đi trăm vạn dặm về phía tây nam, lặn xuống đất. Hắc Âm Linh Châu hẳn là ở đó."

"Chúng ta xuất phát đi. Đi hội hợp với Diễm Nhất." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Được."

Tử Tiêu mang theo Độc Cô Thiên Diệp, Hắc Băng Du nắm Nam Cung Phi Phi, thêm mấy người ám vệ, ngồi trên người tiểu Hỏa bay đi phương hướng Tử Tiêu nói.

"Thiên Quân nói Ngu Hành đã mang theo người đến tầng mười tám, chỉ mong chúng ta có thể ở tìm được tiểu Hắc châu trước khi hắn đến." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Đừng lo lắng, cho dù là hắn đến đây, cũng không phải đối thủ của chúng ta." Tử Tiêu tự tin nói.

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Trực giác nói cho ta biết, nếu không tìm thấy tiểu hắc châu, chúng ta đánh không lại hắn."

Tuy không biết vì sao Độc Cô Thiên Diệp có trực giác như vậy, nhưng lời của nàng hẳn vẫn tin tưởng ."Chúng ta đẩy nhanh tốc độ."

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp dặn tiểu Hỏa, bảo nó lại nhanh hơn.

Lúc này Hắc Băng Du mới biết vì cứu mình, bọn Độc Cô Thiên Diệp bại lộ hành tung mang đến nhiều phiền toái, hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp,

nói: "Thực xin lỗi, tiểu sư muội. Đều do ta, nếu không ta..."

"Sư huynh, nếu nhìn thấy huynh có nguy hiểm mà không đi cứu huynh, ta sẽ áy náy chết." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Giờ tình huống nguy cấp một chút, cũng không phải không thể giải quyết. Huynh đừng tự trách."

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51.3

Tiểu Hỏa tăng tốc độ phi hành, không lâu sau bọn họ liền đến địa phương Diễm Nhất vừa nói. Xa xa trông thấy Diễm Nhất và một vài người trong Diễm Tự Quân đang ở một vùng đầm lầy chờ bọn họ.

"Diễm Nhất, Kiều Hoàng đâu?" Độc Cô Thiên Diệp bay đến bên cạnh bọn họ hỏi.

Mấy người Diễm Nhất hành lễ với Tử Tiêu bọn họ, đáp: "Kiều Hoàng đến nơi này liền đi xuống sâu dưới lòng đất, chúng ta phái người đi xuống nhìn một chút, phía dưới là một mê cung, chúng ta tìm lâu rồi cũng không có tìm được hãn, đành phải quay về đường cũ, chờ ở chỗ này."

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn đầm lầy đen tuyền, nói: "Hỏa Linh Châu cảm giác được Tiểu Hắc Châu quả thật là ở trong này, hiện tại chúng ta xuống dưới..." Lời của nàng còn chưa nói xong, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, đồng thời ném mấy khóa Linh Châu vào đầm lầy.

Tử Tiêu đi tới bên cạnh nàng, ngằm chắn nàng ở sau người.

"Tiểu sư muội, làm sao vậy?" Hắc Bằng Du nhìn dáng vẻ khẩn trương của Độc Cô Thiên Diệp, hỏi, "Có phải Ngu Hành tới rồi không?"

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nhìn không khí chỗ trời trống trơn rung chuyển một chút, Ngu Hành mang theo đám người Cùng Kỳ xuất hiện

ở trước mặt bọn họ.

Ngu Hành nhìn nữ tử tuyệt sắc bên cạnh Tử Tiêu, không cần đoán cũng biết thân phận của nàng. Cái khí thế cùng khí chất khi đứng một mình kia giống như nàng khi đó. Nhưng so với trước đây thì nhiều hơn thất tình lục dục của nhân loại, đã hiểu yêu hận tình thù của thế gian, không giống không nhân gian khói lửa như trước kia. Nhân vật phong hoa tuyệt đại như vậy, vì sao trước kia hần lại vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của nàng, thế cho nên mới để cho trường thành đến độ cao này?

"Ta nên gọi người cái gì? Thần Sáng Thế? Tỷ tỷ?"

"Ta là Độc Cô Thiên Diệp, người sẽ không không biết chứ?"

"Không muốn thừa nhận thân phận của người?" Ngu Hành trào phúng nói.

Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu bay đến giữa không trung, đối kháng với Ngu Hành. Nghe Ngu Hành nói, đột nhiên liền nở nụ cười, nói: "Thân phận của Thần Sáng Thế sao? Hiện tại ta là Độc Cô Thiên Diệp, không phải Thần Sáng Thế, ta có tình cảm nàng không có, ta đã trải qua rất nhiều chuyện nàng không có, ta là nàng, cũng không phải nàng!"

"Nếu người không muốn là nàng, vì sao còn phải tìm kiếm Ngũ Hành Linh Châu, vì sao muốn khôi phục thực lực của nàng?" Ngu Hành hỏi.

"Có con chó đuổi ở phía sau người, đương nhiên ta sẽ chạy về phía trước." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Ngu Hành, đương nhiên ý tứ con chó trong lời nói kia chính là nói hần.

"Người quả nhiên không phải nàng, nàng sẽ không nói lời nói sắc bén như vậy." Ngu Hành thương cảm nói, "Nếu người nguyện ý bỏ qua Hắc Ám Linh Châu, thiêu hủy Ngũ Hành Linh Châu, ta nguyện ý tha cho người một mạng."

"Tha cho ta một mạng?" Độc Cô Thiên Diệp cười cười, "Nếu người thật sự sẽ tha cho ta một mạng, vì sao trước đây sẽ xuống tay với ta chứ? Hôm nay lại làm sao có thể mang nhiều người đến như vậy? Chờ ta thật sự thiêu hủy Linh Châu, người cho rằng người sẽ thực hiện lời nói của người sao?"

"Ha ha, người thông minh hơn trước kia." Ngu Hành nói, "Trước kia mặc kệ chúng ta nói cái gì người đều tin, cho dù là lời nói trăm ngàn chỗ hở, người cũng sẽ không suy nghĩ chỗ nào có vấn đề, người luôn chắc chắn rằng tất cả mọi người đều là thiện lương, cho rằng thế giới này đều là tốt đẹp. Nhưng người xem, Vô Gian Địa Ngục cũng là người sáng tạo ra, người không muốn nhìn thấy bọn hắc, liên chưa bao giờ tới nơi này! Người nói người yêu mỗi một sinh vật trên thế gian này, nhưng là người thương bọn hắc sao? Cái gọi là đối đãi công bằng của người đó? Không! Người không có, người một chút cũng không công bằng!"

Độc Cô Thiên Diệp nhú mày, nhìn Ngu Hành đột nhiên hung bạo.

"Người phân sự yêu thương của người cho Tử Tiêu bọn họ, người luôn luôn không nhìn thấy ta!" Ngu Hành kích động nói, "Người vì Tử Tiêu sáng tạo ra mặt biên thuộc về riêng mình hắc, Mộng Thiên Quân chuyển thế đến Vô Gian Địa Ngục, người liền phù trợ hắc làm Vương nơi này. Thiên phú của Dung Tu chỉ thường thôi, người lại để hắc ngồi ăn cùng ta, lại cùng làm tướng quân gì đó! Ta thì sao? Cho tới bây giờ người đều không nhìn thấy cố gắng của ta, ý nghĩ của ta người cũng chưa bao giờ để ý, người làm không công bằng, ta đây liền tự mình cướp đoạt lấy thứ ta nghĩ muốn, vậy có gì sai chứ?"

"Đó chẳng qua chỉ là người lấy cớ cho sự ghen tị của mình mà thôi!" Giọng nói của Mộng Thiên Quân truyền đến, Độc Cô Thiên Diệp quay đầu lại, nhìn thấy hắc mang theo Thất Nguyệt bọn họ xuất hiện ở phía sau mình.

"Tốt, tốt, các người đều đến đây! Chỉ cần tiêu diệt các người, thế giới này chính là của một mình ta, ha ha ha ha!" Ngu Hành cười to. Nhìn thấy Mộng Thiên Quân đến, hắn cũng không có một chút kinh ngạc nào, ngược lại rất cao hứng. Tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn, tất cả ân oán đều để chấm dứt tại tầng mười tám địa ngục này đi.

Tử Tiêu nhìn người đang cười thoải mái, nói: "Người cho rằng chỉ một mình người là có thể đánh thắng vài người chúng ta sao?"

Ngu Hành nhìn Tử Tiêu, đây là nam nhân đè ép cả đời hắn, nói: "Người là người đầu tiên nàng sáng tạo ra, trong người có huyết mạch của nàng, chúng ta chỉ là nàng dùng hỗn độn lực sáng tạo ra, tất cả mọi thứ người đè ép cả đời ta, nhưng hôm nay, ta muốn người biết, ta đã không phải là Ngu Hành mặc cho người ức hiếp kia nữa rồi!"

"Vậy sao, kết quả cuối cùng thế nào, chúng ta mỗi mắt mong chờ!" Tử Tiêu nói xong liền tấn công về phía Ngu Hành.

Hành động của Tử Tiêu giống như là kèn phát lệnh chiến tranh, kể ra thì là ngàn vạn binh lính rất nhanh phân tán ra, chiến trường lan tràn rất nhanh tới toàn bộ Vô Gian Địa Ngục. Rất nhiều người ở Vô Gian Địa Ngục còn không biết phát sinh sự tình gì liền bị chiến hỏa ảnh hưởng đến, mất đi tính mạng.

Độc Cô Thiên Diệp gọi tất cả những người có trong Luyện Yêu Hồ, Hắc Ám bộ tộc, Phượng Hoàng tộc, Long tộc, Kỳ Lân cùng với những người và thú tộc được Độc Cô Thiên Diệp cứu lúc trước, toàn bộ đều tập trung tinh thần vào cuộc chiến.

Lúc này, không gian đột nhiên bị xé rách, thủ vệ giả mặt biên xuất hiện ở tầng mười tám địa ngục. Bọn họ còn chưa kịp nói chuyện, liền gia nhập chiến đấu.

Tử Tiêu đối chiến với Ngu Hành, Mộng Thiên Quân chiến đấu cùng một chỗ với Cung Sử chiến đến cùng nhau, tứ đại thần thú chống lại tứ đại mãnh thú, những người khác tìm đối thủ có thực lực không kém nhau lắm.

Cùng Kỳ đối chiến với Phù Thương, hai bên đều hóa thành bản thể. Cùng Kỳ cắn một cái ở trên người Phù Thương, xé xuống một miếng da thịt lớn, nó nhai vài cái rồi nuốt xuống.

"Trăm vạn năm trước ngươi đã không phải là đối thủ của ta, hiện tại ngươi vẫn sẽ là bại tướng dưới tay ta như xưa thôi! Ha ha ha ha..." Cùng Kỳ nói, khoe miệng vẫn còn sót lại máu tươi của Phù Thương.

Phù Thương ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, phát ra lực lượng đánh văng những người ở gần hẵn, một vài người có thực lực thấp trực tiếp bị chặn ngang chặt thành hai nửa. Hẳn nhìn nhìn chỗ thịt phần đuôi bị xé xuống của mình, chỗ còn nhỏ xuống những giọt máu tươi, nghe được tiếng cười đắc ý của Cùng Kỳ, nhớ tới trận đại chiến trăm vạn năm trước.

Khi đó đối thủ của hẳn cũng là Cùng Kỳ, vốn thực lực của hai người bọn họ không kém nhau nhiều lắm, nhưng bởi vì Cùng Kỳ hút máu huyết của Thần Sáng Thể, thực lực tăng nhiều, đánh hẳn thành trọng thương. Hẳn thật vất vả mới đào thoát được, lại bởi vì thương thể quá nặng, không thể tự mình chữa thương, bắt buộc phải ngưng kết ra một quả trứng cho mình, để cho chính mình lâm vào ngủ say, từ từ chữa thương. Nhưng hiệu quả vẫn không rõ ràng lắm, cho đến lúc gặp được Độc Cô Thiên Diệp, nàng thỉnh thoảng dùng hồn độn lực và máu của nàng nuôi nấng hẳn, làm cho thương thể của hẳn khôi phục, cũng theo xu thế phát triển của nàng mà càng thêm lợi hại.

Chờ Cùng Kỳ cười đủ dừng lại, hẳn mới lắc lư đuôi rỗng, nói: "Cũng chưa biết là ai thắng ai, ngươi cao hứng quá sớm đó!" Nói xong đuôi rỗng quăng về phía Cùng Kỳ.

Bản thể của Phù Thương vô cùng khổng lồ, đuôi rồng dài mà hữu lực, vẽ ra một trận tiếng gió rít ở trong không trung. Tuy rằng Cùng Kỳ tự kiêu, nhưng đối mặt với đuôi rồng hăn vẫn không dám đánh bừa như cũ, thân thể nhanh chóng lùi về sau né tránh, thân hình cao giống như núi nhỏ trực tiếp đụng vào người phía sau cách mấy trăm thước.

Phù Thương thấy Cùng Kỳ né tránh đuôi rồng của mình, thừa dịp lúc hăn tránh né phun ra long tức, Cùng Kỳ tránh không kịp, chỉ ngưng ra tầng phòng ngự mỏng manh, bị long tức đánh tan, chính hăn cũng bị thiêu hết lông, da trên người chỗ đen chỗ cháy.

Cùng Kỳ vẫn luôn rất thích một thân da lông của mình, hiện tại bị Phù Thương đốt sạch sẽ, thiếu chút nữa đã tức đến mức hộc máu. Hăn hé miệng, một quả cầu linh lực từ từ thành hình ở trong miệng hăn, sau đó phun về phía Phù Thương.

Phù Thương cũng đã ngưng ra một hỏa cầu ở trong miệng, bay về phía quả cầu linh lực của Cùng Kỳ...

Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở trên người Lam Mân, liếc mắt nhìn cuộc đối chiến giữa Tử Tiêu và Ngu Hành, lấy Phục Hy Cầm ra nhanh chóng khải đàn, sóng âm bay ra từ cầm, mục tiêu là đánh về phía người của Ngu Hành, những người đó đang chuyên tâm đối phó đối thủ của mình, thành linh bị Phục Hy Cầm công kích, còn không biết chuyện gì xảy ra đã phải đi thế giới tây phương cực lạc.

Ngu Hành nghe được tiếng đàn, bức lui Tử Tiêu, khó tin nhìn Phục Hy Cầm trong tay Độc Cô Thiên Diệp.

"Phục Hy Cầm!" Ngu Hành kinh ngạc kêu lên. Thập đại thần khí không phải là đã bị nàng phong ấn ném vào Vô Tận Hư Không rồi sao? Làm sao có thể ở trên tay nàng? ! Có phải những thần khí khác cũng ở trên người nàng không?

Tử Tiêu liếc mắt nhìn Độc Cô Thiên Diệp một cái, sau đó chuyển lực chú ý lên người Ngu Hành. Trải qua trận đánh vừa rồi, hẳn rõ ràng cảm giác được thực lực của Ngu Hành mạnh hơn thời điểm lần trước không ít, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Ngu Hành khó đối phó hơn trước rồi! Hẳn phải luôn chú ý tới động tác của Ngu Hành, đề phòng hắn đánh lén.

Ngu Hành cũng cảm giác được sự cẩn thận của Tử Tiêu, thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Độc Cô Thiên Diệp, nhìn Tử Tiêu, cười ha ha, nói: "Cảm giác ra rồi hả? Có phải đã phát hiện ra đánh không lại ta rồi không?"

"Người làm cái gì?" Tử Tiêu hỏi.

"Làm cái gì? Không làm cái gì hết, chỉ là trước khi đến Vô Gian Địa Ngục, dùng Hoạt Quy hút linh khí ở vài cái mặt biên thôi." Ngu Hành nói, "Hiện tại ta mới biết được tiểu Hoạt Quy lúc trước của ta là bị các người giết chết! Tiếc là các người cho rằng chỉ có một con Hoạt Quy kia, lại không biết nói ta cũng nuôi một con ở Thiên Linh Giới. Người phải bao nhiêu thám tử tới Thiên Linh Giới đừng tưởng rằng ta không biết, vì tránh thoát tai mắt của người, ta tiêu phí bao nhiêu tâm tư người biết không?"

"Thế nhưng người lại có thể nuôi dưỡng Hoạt Quy!" Tử Tiêu nghe được Hoạt Quy, nghĩ đến lực phá hoại của nó, trong lòng một trận khẩn trương, hỏi: "Lần này người đã phá hủy bao nhiêu đại lục? !"

"Không nhiều lắm, mới mười cái mà thôi." Ngu Hành nhẹ nhàng băng quơ nói, hoàn toàn không nghĩ tới mười mặt biên kia có bao nhiêu sinh mệnh! Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tử Tiêu, hắn cười đắc ý, nói: "Bọn họ đều là con dân của ta, ta thích như thế nào liền như thế đó!"

"Giống như người diệt người ở một mặt biên đến làm hủ thi cho người phải không?" Tử Tiêu lạnh lùng nói.

Dùng người ở mười mặt biên để giúp thực lực của hãn cao hơn một tầng, Tử Tiêu nghe thế, trong lòng khiếp sợ không nhỏ. Tuy hãn mặc kệ chuyện của người khác, nhưng có nhiều sinh mệnh biến mất như vậy, hãn cũng không thể tiếp thu chuyện này.

Nói đến hủ thi, tươi cười trên mặt Ngu Hành càng sâu, nhìn quân đội hủ thi lấy một địch mười phía trước, nói: "Người nhìn hủ thi quân đội của ta đi, sức chiến đấu của bọn họ đều mạnh hơn tất cả quân đội ở nơi này, nếu không phải lần trước người diệt một phần của ta, thực lực hiện tại của ta có lẽ còn mạnh hơn không ít. Nhưng cho dù như thế, chúng nó vẫn là sức chiến đấu cường đại của ta! Ta không sợ nói cho người biết, sát chiêu của ta vẫn còn chưa có xuất ra đâu, hôm nay mấy người các người, toàn bộ cũng đừng nghĩ rời đi, ha ha ha."

Tử Tiêu nhìn bộ dáng tự tin của Ngu Hành, không biết cái hãn gọi là sát chiêu là cái gì. Nghĩ đến lời nói trước đó của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng hãn tuôn ra nồng đậm lo lắng. Nhưng mặc kệ thế nào, hãn không thể lui một bước, bởi vì phía sau hãn là nàng, hãn nên vì nàng đứng chặn mưa gió phía trước.

Hai tay hãn nhanh chóng biến hóa thủ thế, một thiên la địa võng giống như Độc Cô Thiên Diệp từ từ ngưng kết thành. Ngu Hành cũng ngưng ra linh lực, biến không trung chậm rãi hình thành một thanh trường kiếm, hai người đều vận sức chờ phát động...

Lúc này, Vô Gian Địa Ngục tầng thứ nhất, trong vương cung, Bách Lý Như Yên nhìn Thích Vô Song cứ đi qua đi lại ở trong đại điện, nói: "Vô Song tiểu thư, người có thể đừng đi nữa không? Mắt của ta cũng hoa lên rồi!"

Nghe Bách Lý Như Yên nói Thích Vô Song liền đứng tại chỗ, xoay người nhìn nàng, có chút xấu hổ nói: "Công chúa, xin lỗi. Chỉ là trong lòng

ta rất lo lắng cho Thất Nguyệt, cho nên bước chân liền không dừng lại được."

"Ta hiểu tâm tư của người, nhưng người phải tin tưởng bọn họ không có việc gì. Thay vì lo lắng cho người khác, còn không bằng người lo lắng cho chính chúng ta một chút." Bách Lý Như Yên nói.

"Lo lắng chúng ta? Nơi này của chúng ta cách xa tầng thứ mười tám như vậy, có gì phải lo lắng chứ?" Thích Vô Song không biết tình thế ở Vô Gian Địa Ngục, cho rằng toàn bộ nguy cơ đều đến từ chỗ Ngu Hành.

Bách Lý Như Yên nhìn Thích Vô Song, nhớ tới Thất Nguyệt nói nàng là công chúa của một quốc gia, nghĩ rằng nhất định là nàng rời xa tranh đấu hoàng thất mà lớn lên!

"Ngu Hành mang đến rất nhiều người, vì đối phó hẳn, ca ta mang theo tất cả quân đội, hiện tại Vương cung chính là một cái vỏ rỗng. Trừ thị vệ trong cung ra, cũng chỉ còn laik người và ta." Bách Lý Như Yên giải thích, "Thập Nhất lão quỷ cùng với mấy lão quỷ khác mang theo ma quỷ này nợ của bọn họ tới, không phải là chúng ta nguy hiểm sao?"

"Người làm sao mà biết bọn họ sẽ không tới tầng mười tám theo Ngu Hành chứ?" Thích Vô Song hỏi. Bị Bách Lý Như Yên chuyển vấn đề thực tế đi, trong lòng nàng cũng không còn lo lắng như vậy, ngồi vào bên cạnh Bách Lý Như Yên hỏi.

"Ngu Hành người này rất tự kiêu, hẳn cho rằng mình có thể giải quyết hết bọn Thiên Diệp, liền sẽ không để cho bọn họ đi theo, mà sẽ bảo hẳn đến công chiếm vương cung." Bách Lý Như Yên nói. Kiếp trước nàng sống chung với Ngu Hành nhiều năm như vậy, vẫn khá hiểu biết về hắn.

Thích Vô Song nghĩ tới quả thật là có chuyện như vậy, nhưng vẫn không thấy lo lắng như cũ. Bách Lý Như Yên nhìn nàng, hỏi: "Người không lo lắng sao?"

"Không lo lắng!" Thích Vô Song trả lời rất kiên quyết.

"Vì sao?" Bách Lý Như Yên tò mò, vừa mới nàng còn lo lắng không thôi, hiện tại đến trên người mình liền không lo lắng nữa hả?

Thích Vô Song liếc mắt nhìn Bách Lý Như Yên một cái, nói: "Người có thể rất bình tĩnh ngồi ở chỗ này, chứng tỏ người có nắm chắc với tình huống sắp phát sinh. Người không lo lắng, đương nhiên ta cũng không lo lắng."

"Ngạch -----" Bách Lý Như Yên ghen lời, có thể nghĩ như vậy sao?

Thích Vô Song có chút cảm khái nói: "Đều là công chúa, ta kém người rất xa."

Lúc này một thị vệ đi đến, hành lễ với Bách Lý Như Yên, nói: "Công chúa, chúng ta bị bao vây."

Người vào là thị vệ thiếp thân của Bách Lý Như Yên - Hoảng Thất, hẳn nói chuyện rất khẩn cấp, nhưng trên mặt lại nhìn không ra một chút lo lắng nào. Bách Lý Như Yên nhìn bộ dáng bình tĩnh Hoảng Thất, lắc đầu, nói: "Hoảng Thất, người không thể biểu hiện có một chút khẩn trương được sao?"

"Không thể." Hoảng Thất nói, "Có công chúa ở trong này, thật sự ta khẩn trương không nổi."

"Phốc..." Bách Lý Như Yên vừa mới uống vào miệng một ngụm trà liền phun ra, Thích Vô Song ở một bên nhìn nhin không được nở nụ cười.

Bách Lý Như Yên đặt cái chén xuống, nói: "Nếu bọn họ đến đây, chúng ta liền đi ra gặp bọn họ đi. Với vài người chúng ta, trong lòng ta rất sợ hãi đó!"

Hoảng Thất đi ra phía sau Bách Lý Như Yên, nói: "Công chúa nói đùa, trước đó người nói, có người liền không thành vấn đề. Nếu hiện tại trong lòng người sợ hãi, chúng ta liền càng sợ. Cho nên công chúa, vì người từ trên xuống dưới trong Vương cung này, còn thỉnh công chúa không cần nói những lời như vậy."

"Ngạch..." Giọng nói của Bách Lý Như Yên còn chưa có dừng lại hoàn toàn, đã bị Hoảng Thất nói như vậy, dư âm vẫn còn đảo quanh ở trong cổ họng của nàng, thế nào cũng không phát ra được.

Được rồi, có vẻ như lúc Mộng Thiên Quân rời đi quả thật là nàng đã nói như vậy, dù sao cũng bị cái tên nam nhân thâm trầm Hoảng Thất nghe được! Nàng thầm thở dài, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ra gặp bọn họ!"

Thập Nhất vương gia để người của mình bao vây cả ba tầng trong ba tầng ngoài Vương Cung, hẳn biết Mộng Thiên Quân mang đi toàn bộ quân đội, lúc nhìn thấy Bách Lý Như Yên chỉ mang theo vài người đi ra, hẳn nhìn không được nở nụ cười. Chỉ có vài người thế này, hẳn cảm thấy mình dẫn theo nhiều người đến như vậy hoàn toàn chính là chuyện bé xé ra to!

Bách Lý Như Yên đi ra, nhìn Thập Nhất vương gia mũi hướng lên trời, nói: "Lão quỷ, người không ở tầng mười một của người, chạy đến nơi này của ta làm cái gì?"

"Hừ, người ít bày ra dáng vẻ công chúa cho ta, ta biết hiện tại trong Vương cung không có ai, Mộng Thiên Quân mang theo toàn bộ quân đội đi rồi, không lo lắng tới an nguy của người sao?" Thập Nhất vương gia nói, "Chắc chắn, trước kia ta lại không phát hiện ra, mặt mũi dáng người này của người thật sự rất mê người. Vừa vặn có thể để ta lấy ra khao thưởng cấp dưới của ta. Người bên cạnh người cũng không sai, không có quan hệ huyết thống, có thể bắt về làm vị sủng cơ thứ một nghìn lẻ một của ta!"

Bách Lý Như Yên nhìn bộ dáng híp mắt háo sắc kia của Thập Nhất vương gia, trong lòng một trận ghê tởm, nói: "Lão quý, người già như vậy, phía dưới còn có thể cứng rắn được nữa sao? Người nhiều sủng cơ như vậy, sao lại không vì quá sức mà mất mạng chứ? Chẳng lẽ mỗi lần đều dùng tay sao? Hay là mỗi lần người chỉ có thể nhìn mà ăn không nổi?"

Mấy người đứng phía sau Bách Lý Như Yên nghe được lời nói của nàng, tập thể co rút miệng. Hoắc Thất nhìn Bách Lý Như Yên, không nghĩ tới nàng còn có một mặt như vậy.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51.4

"Người vô liêm sỉ!" Nghe được lời nói của Bách Lý Như Yên, Thập Nhất vương gia tức giận đến mặt đỏ tai hồng, mắng.

"Người đại nghịch bất đạo, dẫn người mưu phản, người không vô liêm sỉ sao?" Bách Lý Như Yên khinh thường nói.

"Hừ, chờ ta ngồi lên vương vị, ta chính là Vương của Vô Gian Địa Ngục, đến lúc đó ai dám nói ta mưu phản?" Thập Nhất vương gia nói, "Vốn muốn lưu lại cho các người một con đường sống, bọn người đã cảm thấy như vậy không được, vậy cùng chết với bọn họ đi!"

Thập Nhất vương gia vung tay lên, đám thị vệ liền xông tới.

Bách Lý Như Yên nhìn đám người nhiều hơn mình không chỉ mấy trăm lần, nói: "Thập Nhất lão quỷ, người biết không, chúng ta chờ chính là người tới!" Nói xong nàng mang theo mọi người bay đến không trung, nhìn người phía dưới, vẻ mặt lạnh như băng. Nàng lấy một tảng đá ra, Thập Nhất vương gia ở phía dưới liếc mắt một cái liền nhận ra.

"Huyền thạch!"

Bách Lý Như Yên nhìn huyền thạch, nói: "Giáng Ngục, Giáng Vực, làm phiền các người."

Trong huyễn thạch, bạch quang chợt lóe, hai bóng dáng một hắc y tóc đen và một hồng y ngân phát liền xuất hiện trước mặt bọn họ. Nhìn nhìn đám người đông nghìn nghịt, đồng thanh nói: "Giao cho chúng ta đi."

Nói xong hai tay của hai người đồng thời kết ấn, làm cùng một động tác giống nhau, một trận bạch quang chói mắt phát ra từ trên người bọn họ, người phía dưới trợn mắt há mồm nhìn bạch quang của hai người từ từ dung hợp vào nhau, bạch quang biến mất, một người hắc y ngân phát xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Huyễn thạch nhìn về phía đám người đang bay lên, mười ngón phi vũ, linh vụ màu trắng tuôn ra từ đầu ngón tay của hắn, rất nhanh bao phủ tất cả mọi người ở bên trong.

"Huỷ diệt trận!" Huyền thạch dứt lời, trong sương mù dày đặc liền truyền đến từng tiếng kêu gào đau đớn thống khổ, máu tươi không ngừng chảy ra từ trong sương mù dày đặc, toàn bộ cửa Vương cung lâm vào tình cảnh đầm máu.

Tất cả mọi người tiến vào huyễn sát trận đều mất đi lý trí, điên cuồng chém giết người bên cạnh mình.

Thập Nhất vương gia nhìn thuộc hạ của mình sau khi tiến vào linh vụ liền không có một ai đi ra, quát những người khác: "Tiếp tục lên!"

Những binh lính này nhìn về phía trước, người sau khi đi lên không ai sống sót, trong lòng khiếp đảm không thôi, nhưng Thập Nhất vương gia đã lên tiếng thì không ai dám vi phạm, do do dự dự tiến lên. Nhưng lần sau vẫn là giống với những người khác, trừ tử vong ra thì không còn con đường thứ hai.

Cả đám bị dọa, bay tới bên ngoài huyễn sát trận không dám đi vào, bên trong đột nhiên có động tác vươn ra một xúc tua, thừa dịp bọn họ

không chú ý thì kéo bọn họ vào, bên trong lại truyền đến từng tiếng kêu rên.

Huyền thạch lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt, thỉnh thoảng lại phát ra một ít linh vụ, làm cho uy lực của huyền sát trận càng thêm mạnh mẽ.

Mấy người Bách Lý Như Yên và Thích Vô Song đều bị dọa bởi sức chiến đấu cường đại của huyền thạch. Nhất là Bách Lý Như Yên, nàng biết huyền thạch rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới sẽ dọa người như thế, một trận pháp thôi mà đã tiêu diệt phần lớn lực lượng của phản quân!

Thập Nhất vương gia đã hoàn toàn ngây ngốc! Quân đội của hắn, thị vệ của hắn, trừ mấy người còn lại bên cạnh hắn, những người khác liền như vậy không còn?

Trong lòng Thập Thất vương gia lúc này lại hối hận, hắn không nên nghe theo lời của Thập Nhất mà chạy tới đây giúp vui! Nói cái gì mà Mộng Thiên Quân đi tầng thứ mười tám, chắc chắn nơi này không có ai, bọn họ đến công chiếm Vương cung, sau này Vô Gian Địa Ngục là của bọn họ!

Xác thực, nơi này không có quân đội, nhưng đã có huyền thạch còn lợi hại hơn mười vạn quân đội! Thật ra lúc nhìn thấy huyền thạch thì hắn liền hối hận, nhưng đã đi tới bước này, hắn liền không có đường lui rồi.

Huyền thạch nhìn đã tiêu diệt quân đội không sai biệt lắm, vung tay lên, linh vụ tiêu tán, liền lộ ra những thi thể, có thi thể không có đầu, có thi thể chỉ còn lại một cái xác, có thi thể bụng bị đâm thủng thành cái động, nội tạng bên trong chảy ra, có thi thể... Vốn diện mạo của những quý súc đã khó coi rồi, hiện tại nhìn thấy những hình ảnh bộ dạng này, mọi người đều nhin không được muốn nôn.

Giáng Vực và Giáng Ngục hợp thể, huyền lực và sát phạt lực kết hợp lại, huyền sát trận, gần như vô địch!

"Được rồi." Huyền thạch nói xong, bạch quang hiện lên, Giáng Vực và Giáng Ngục tách ra. Sắc mặt hai người đều có chút tái nhợt, muốn khống chế huyền sát trận phạm vi rộng một thời gian dài như vậy, thể lực của bọn họ cạn kiệt nghiêm trọng, phải trở về tĩnh dưỡng thật tốt một đoạn thời gian.

"Cảm ơn các người!" Bách Lý Như Yên cảm kích nhìn hai người, lấy huyền thạch ra, bọn họ lắc mình quay trở về.

Thập Nhất vương gia vốn đã an bài rút lui, lúc chuẩn bị lui lại thì nhìn thấy đám Giáng Vực trở về huyền thạch, đoán rằng bọn họ chắc không còn lực lượng.

"Ha ha, hiện tại không có huyền thạch, xem các người làm sao bây giờ!" Thập Nhất vương gia nhìn mấy người Bách Lý Như Yên, nói, "Ta khuyên các người vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi, xem trên quan hệ huyết thống giữa chúng ta, ta có thể cho các người được toàn thân!"

Bách Lý Như Yên cười, nhìn người đang cao hứng ở phía dưới, nói: "Thật sự là ta không nghĩ cho người được toàn thân thì làm sao bây giờ?"

"Các người chỉ có mấy người như vậy, bên ta còn có mấy trăm người, người cảm thấy người còn có hy vọng sống sao? Chết đến nơi rồi mà còn cứng rắn như thế, thật hơi giống tính tình của ta!" Thập Nhất vương gia tán thưởng nói, nhưng hắn sẽ không thay đổi quyết tâm giết bọn họ.

Bách Lý Như Yên không muốn nói vớ vẩn với hắn nữa, lui ra phía sau, hai tay ở trước ngực kết ấn, Đông Hoàng Chung, Bàn Cổ Phủ, Hạo Thiên Tháp, Côn Lôn Kính và Nữ Oa Thạch, từng thần khí một đi ra từ trước ngực nàng, trừ Nữ Oa Thạch ra, mấy thần khí khác đều có hơi thở sát phạt. Sau khi thần khí rời khỏi thân thể của nàng, dần dần biến thành lớn, hiện nguyên hình, nổi lơ lửng ở trước mặt nàng.

"Thập đại thần khí viễn cổ!" Tuy Thập Nhất vương gia háo sắc một chút, nhưng vẫn biết về thập đại thần khí viễn cổ. Nếu nàng lấy ra một cái, có lẽ là hẳn không nghĩ ra được, nhưng lại hiện ra năm thần khí, hẳn lập tức liền nhận ra.

Những người khác cũng sợ ngây người, bọn họ đều đã nghe qua về thập đại thần khí viễn cổ, nghe được lời nói của Thập Nhất vương gia, kinh ngạc vì một mình nàng đã có năm cái. Có năm thần khí này, người phía dưới có nhiều hơn gấp đôi cũng sẽ không là đối thủ của nàng.

"Khó trách nàng tự tin như vậy, chúng ta sẽ không có việc gì." Hoảng Thất thầm nghĩ.

Bách Lý Như Yên đặt Nữ Oa Thạch ở bên trong, bốn thần khí khác đặt ở hai bên, đồng thời đánh ra năm đạo linh lực, rót vào trong năm thần khí.

"Thập Nhất lão quỷ, Thập Thất lão quỷ, đến xem thử oai phong do ta tạo ra của năm thần khí đi!" Bách Lý Như Yên nói xong, đánh năm thần khí ra ngoài.

Người phía dưới nhìn năm thần khí đánh về phía mình, con người có rút lại kịch liệt, giống như nhìn thấy hình ảnh tử vong...

Ở tầng thứ mười tám địa ngục, tiếng đàn của Độc Cô Thiên Diệp phiêu đảng chung quanh, tiếng đàn đã chuyển từ âm điệu giết chóc trước đó sang âm điệu mê hoặc, những hủ thi và những binh lính này bị tiếng đàn quấy nhiễu làm động tác trở nên chậm chạp, ngay cả Ngu Hành cũng bị ảnh hưởng một chút.

"Tốc!"

"Ông!"

Ngu Hành bức lui Tử Tiêu, đánh ra một đạo linh lực về phía Độc Cô Thiên Diệp đang ở trên lưng Lam Môn, Lam Môn né tránh sang bên cạnh, bởi vì tốc độ chậm hơn linh lực của Ngu Hành một chút, linh lực mang theo trận gió đùng vào cánh tay của Độc Cô Thiên Diệp, tiếng đàn chột bị đánh gãy.

Tiếng đàn của nàng vừa dứt, người vây xung quanh nàng liền ủa lên, trong lúc nhất thời làm cho nàng không có cơ hội tiếp tục đánh đàn, đành phải chuyên tâm đối phó địch nhân xung quanh.

Không còn tiếng đàn quấy nhiễu, thực lực của Ngu Hành lại khôi phục lại, xuất ra thần kỹ càng thêm lợi hại, lúc so đấu thần kỹ với Tử Tiêu, hấn hóa thành Cùng Kỳ đánh tan kỳ lân Tử Tiêu hóa thành, tiếp tục tiến về phía trước, đánh về phía Tử Tiêu.

"Phốc" Tử Tiêu bị đánh trúng ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng rơi xuống.

Ngu Hành ngưng ra một thanh trường mâu, đánh về phía thân thể của Tử Tiêu đang rơi xuống. Chỉ cần đâm xuyên ngực Tử Tiêu, tất nhiên là hấn sẽ mất mạng!

Đối chiến với Ngu Hành lâu như vậy, linh lực của Tử Tiêu đã hao phí hơn phân nửa, lại vừa mới bị thần kỹ đả thương tâm mạch, ngay cả khí lực phi hành hấn cũng không có, nhìn trường mâu cách mình càng ngày càng gần.

Ánh mắt Độc Cô Thiên Diệp liếc nhìn, thấy tình trạng của Tử Tiêu, cảm thấy rất sợ hãi! Muốn đi cứu hấn, khoảng cách quá xa, trước mắt còn phải ngăn cản quân đội hủ thi.

Mắt thấy cách Tử Tiêu càng ngày càng xa, ý niệm Độc Cô Thiên Diệp vừa động, thu hồi Phục Hy Cầm trong tay, Hiên Viên Kiếm xuất hiện ở trên

tay nàng. Nàng cầm kiếm quét ngang một cái, kiếm khí trực tiếp chém rớt đầu toàn bộ hủ thi che trước mặt nàng, sau đó ném kiếm về phía Tử Tiêu.

Tử Tiêu nhìn trường mâu, muốn làm một chút phòng ngự, nhưng hiện tại ngay cả khí lực phi hành hắn cũng không có, làm sao còn có khí lực để ngưng kết màng phòng hộ. Lúc thấy trường mâu cách mình còn một thước, hắn nghĩ chẳng lẽ chính mình sẽ chết đi như vậy sao?

"Đình "

Hiên Viên Kiếm bay qua bên cạnh Tử Tiêu, đánh trường mâu sang một bên, sau đó hắn liền rơi xuống trên lưng Lam Môn. Độc Cô Thiên Diệp dứt một viên đan dược chữa thương vào miệng hắn, sau đó đứng lên, tiếp lấy Hiên Viên Kiếm, phân phó Lam Môn: "Lam Môn, người mang hắn sang một bên chữa thương đi."

"Dạ, chủ nhân." Hai cánh Lam Môn đánh ra gió lạnh thấu xương, đánh bay những người đang ủa lên.

Độc Cô Thiên Diệp liếc mắt nhìn Tử Tiêu một cái, ôn nhu nói: "Chàng chữa thương trước đi." Sau đó đứng dậy bay đến trước mặt Ngu Hành.

Mắt thấy sắp đâm thủng trái tim của Tử Tiêu, cuối cùng thì trường mâu lại bị xoá sạch, trong lòng Ngu Hành lướt qua một tia tiếc nuối. Khi hắn nhìn thấy thứ xoá sạch trường mâu là Hiên Viên Kiếm, hai mắt không tự giác co rút lại.

"Tiểu Hỏa!" Lúc Độc Cô Thiên Diệp bay lên, gọi Tiểu Hỏa.

Tiểu Hỏa vừa vặn giải quyết xong một đối thủ, nghe được tiếng Độc Cô Thiên Diệp gọi mình, bay về phía nàng, Độc Cô Thiên Diệp xoay người một cái ở trong không trung, hạ xuống trên lưng Tiểu Hỏa, bay đến đối diện Ngu Hành để đối chiến.

"Hiên Viên Kiếm!" Ngu Hành nhìn kiếm trong tay Độc Cô Thiên Diệp, nói, "Lúc trước ngươi vì rửa lệ khí trên thân nó mới có thể để Cùng Kỳ lợi dụng thời cơ, không ngờ đến bây giờ nó vẫn lại là của ngươi! Nhưng ngươi cho là ngươi có nó thì có thể chiến thắng ta sao? Ngay cả Tử Tiêu cũng đánh không lại ta, ngươi chỉ là một tôn thần, cầm một thần khí là có thể sao?"

"Cũng chưa biết được, phải thử mới biết được!" Độc Cô Thiên Diệp chỉ kiếm về phía Ngu Hành. Hắn làm Tử Tiêu bị thương nặng, hôm nay không phải hắn chết thì chính là nàng chết!

"Ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!" Ngu Hành cũng gọi Cùng Kỳ trở về, đứng trên lưng Cùng Kỳ, phát ra thần kỹ đánh về phía Độc Cô Thiên Diệp.

Thân của Hiên Viên Kiếm rất lớn, trước đó hắn là của một chủ nhân nam tính. Độc Cô Thiên Diệp rút linh lực vào, thân của Hiên Viên Kiếm liền trở nên dài nhỏ, chuôi kiếm cũng trở nên thích hợp với bàn tay của nàng. Nàng giơ tay nâng Hiên Viên Kiếm chỉ lên trời, thân kiếm chậm rãi ngưng ra một đoàn hỏa diễm.

Lần này Ngu Hành vẫn dùng linh lực ngưng kết ra một Cùng Kỳ, nhưng trước lúc ngưng kết, Cùng Kỳ cũng phát ra một ít linh lực vào bên trong, làm cho uy lực của Cùng Kỳ linh hóa càng mạnh mẽ hơn.

"Đi!" Hai tay của Ngu Hành đẩy về phía trước, linh lực tách ra, Cùng Kỳ linh hóa gào thét bay về phía Độc Cô Thiên Diệp. Ngươi và Linh Thú ven đường đều bị khí thế của hắn gây thương tích.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Cùng Kỳ Linh Hóa bay về phía mình, hai tay cầm chuôi kiếm, bổ kiếm hỏa diễm đốt hừng hực ra, độ ấm nóng rực kia làm cho không khí bốn phía đều vẩn vèo.

"Xuy" Kiếm hỏa diễm chém Cùng Kỳ linh hóa thành hai, hơn nữa bởi vì quá mức chân thật, thậm chí phát ra tiếng thiêu đốt da thịt.

Đây là lần đầu tiên Ngu Hành và Cùng Kỳ đối mặt chống lại Hiên Viên Kiếm, trước kia tuy rằng đã nghe nói qua uy lực của Hiên Viên Kiếm rất mạnh, nhưng bọn hắn cũng chưa thật sự nhìn thấy. Hiện tại nhìn thấy chẳng qua Độc Cô Thiên Diệp chỉ là một Linh Sư cấp tôn thần, có Hiên Viên Kiếm, thế nhưng lại có thể chém Cùng Kỳ linh hóa của hắn thành hai, Hiên Viên Kiếm này không hồ là thần khí đứng đầu trong thập đại thần khí viễn cổ!

"Trước đó có nghe người nói với Tử Tiêu người còn có sát chiêu, sao hả, không xuất ra sao?" Độc Cô Thiên Diệp vung kiếm lên, nhìn Ngu Hành nói.

"Người đắc ý quá sớm! Người thật sự cho rằng người có một Hiên Viên Kiếm là có thể đả bại ta sao?" Ngu Hành khinh miệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp nói.

Trước khi hắn đến Vô Gian Địa Ngục, dùng Hoạt Quy nuôi dưỡng hút linh lực của mười mặt biên, làm tăng thực lực trên diện rộng, ngay cả Tử Tiêu đè ép trên đầu hắn cả đời đều vô lực chống lại hắn. Nhưng hắn không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thế nhưng lại có thần khí thượng cổ, bài danh thứ nhất – Hiên Viên Kiếm lại ở trên tay nàng, làm cho thực lực của nàng cao hơn một tầng, thần kỹ của mình nàng không cần tốn nhiều sức liền phá giải.

Nếu hắn không tự nghĩ ra một loại bí pháp, có lẽ hôm nay hắn liền thật sự bị đánh bại.

Độc Cô Thiên Diệp để Hiên Viên Kiếm nổi lơ lửng, hai tay kết ấn, một thanh kiếm nhanh chóng biến hóa trở thành hai thanh, tiếp là bốn

thanh, tám thanh, mười sáu thanh, mãi cho đến lúc không đếm được bao nhiêu thanh, ở trên mỗi một thanh đều có hỏa diễm thiêu đốt hừng hực.

"Kiếm vũ!"

Tất cả kiếm đều bay về phía Ngu Hành, hăn nhanh chóng đánh ra linh lực, phần lớn lượng kiếm bị hăn đánh rớt, còn một phần lại tiếp tục bay về phía hăn. Hăn không kịp ngưng kết màng phòng hộ, đành phải không ngừng lui về phía sau.

"Cùng Kỳ, hợp thể!" Ngu Hành quát lớn về phía Cùng Kỳ, hai tay nhanh chóng kết ấn.

"Dạ, chủ nhân!" Cùng Kỳ hồi đáp, xông về phía hăn.

Một đạo hào quang bao vây Ngu Hành và Cùng Kỳ ở cùng một chỗ, người phía dưới ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một đạo bạch quang hình cầu nhanh chóng hiện ra. Tất cả kiếm đều bị bạch quang chặn ở bên ngoài.

Thấy kiếm của mình không thể tiếp tục bay về phía trước, Độc Cô Thiên Diệp ý niệm vừa động, thu hồi tất cả kiếm. "Xoát xoát xoát", kiếm bay trở về trước người nàng, theo động tác mười ngón tay của nàng, chậm rãi hợp lại thành một, hình thành một cự kiếm cao cỡ núi nhỏ.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51.5

"Vạn kiếm quy tông!" Độc Cô Thiên Diệp đánh cự kiếm về phía Ngu Hành, đồng thời đốt cháy sạch sẽ toàn bộ những vật dơ bẩn ven đường.

Lúc cự kiếm sắp tới gần bạch quang, bạch quang đột nhiên tiêu tán, lộ ra Ngu Hành sau khi đã hợp thể. Thân thể vẫn là thân thể nhân loại như cũ, nhưng bao lấy thân thể hắc không phải là quần áo, mà là một thân lông rậm, lông kia giống y như đúc lông của Cùng Kỳ bị thiêu sạch sẽ lúc nãy. Lỗ tai của hắc cũng biến thành bộ dáng của Cùng Kỳ.

Nhìn thấy cự kiếm bổ tới, tay phải Ngu Hành giơ lên trên nắm chặt, cự kiếm liền bị hắc vững vàng ngăn cản lại.

Độc Cô Thiên Diệp lại đánh một ít linh lực vào cự kiếm nhốt, nhưng nó vẫn không chút xô dịch như cũ.

Ngu Hành nhìn cự kiếm, cười điên cuồng: "Thần khí viễn cổ đứng nhất thì thế nào? Ở trước bí pháp hợp thể giữa người và thú của chúng ta thì vẫn chính là một đồng rác!" Nói xong hắc vung tay lên, cự kiếm liền bị hắc nhấc lên rồi ném theo con đường khi đến, tấn công trở lại Độc Cô Thiên Diệp.

Hai tay của Độc Cô Thiên Diệp khẽ vạch vài cái ở trong không trung, không gian trước mặt trở nên vặn vẹo, lúc cự kiếm bay tới liền dính ở trong không trung.

"Giải!" Độc Cô Thiên Diệp không khống chế được Hiên Viên Kiếm, nói một từ giải, cự kiếm biến thành vô số tiểu kiếm, những tiểu kiếm này lại chậm rãi biến mất, chỉ còn lại có một thanh. Nàng đưa tay ra, Hiên Viên Kiếm liền về trong tay nàng.

"Ngô." Cự kiếm bị phản đánh trở về, vì khống chế được nó, nàng hao phí không ít tâm lực, một ngụm máu tươi chảy ra từ khóe miệng nàng, nhỏ giọt xuống quần áo màu trắng của nàng, có vẻ rất bắt mắt.

Không biết khi nào thì bắt đầu, những chỗ giao chiến khác mọi người đều ngừng lại, đứng phía sau Độc Cô Thiên Diệp và Ngu Hành, nhìn trận quyết đấu cuối cùng của bọn họ.

"Người thế nhưng lại học xong nhân thú hợp thể." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Ngu Hành người không ra người, thú không ra thú, hiện lên một tia kinh ngạc.

"Ha ha ha, người cho là chỉ có người mới có thể sáng tạo sao? Ta cũng có thể! Chờ ta trừ bỏ người, người, còn có người,..." Ngu Hành chỉ chỉ Tử Tiêu và Mộng Thiên Quân, nói, "Chờ ta trừ bỏ các người, toàn bộ thế giới liền thuộc về ta, toàn bộ đều là của ta! Ha ha! Ta muốn thế nào thì thế đó, muốn biến nó thành hình dáng gì thì biến thành hình dáng đó! Nếu tâm tình ta không tốt, ta sẽ làm cho tất cả mặt biên, toàn bộ biến thành địa ngục, ha ha ha ha!"

"Vậy người cũng phải chờ đến có ngày đó rồi nói sau!" Tử Tiêu ngồi trên lưng Thứ Hồn, đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, cùng nàng nhìn Ngu Hành. Tuy đan dược của Độc Cô Thiên Diệp không hoàn toàn chữa khỏi thương của hắn, nhưng đã có thể gắng gượng chống đỡ hắn không ngã xuống.

Mộng Thiên Quân và Giản Ước Chi cũng tiến lên, đứng chung một chỗ với bọn họ.

Ngu Hành nhìn vết máu trên người Độc Cô Thiên Diệp và khuôn mặt tái nhợt của Tử Tiêu, bộ dáng suy yếu của Giả Ước Chi, cười lạnh nói: "Các người đều bị trọng thương, còn có khí lực gì để đấu với ta nữa? Ha ha ha, vẫn là ngoan ngoãn chịu chết đi!"

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Mộng Thiên Quân chán ghét nhìn Ngu Hành, nói, "Vô Gian Địa Ngục của ta vốn đã đủ đục ngầu, nhìn bộ dáng của người, ta cảm thấy yêu ma quỷ quái ở nơi này của ta đều rất thuận mắt!"

Bị Mộng Thiên Quân châm chọc, Ngu Hành cũng không tức giận, ở trong cái nhìn của hắn thì bọn họ đều là người chết, hiện tại cũng chỉ có thể động động mồm mép, bởi vì rất nhanh ngay cả nói hắn cũng không nói ra lời được!

"Chịu chết đi!" Mộng Thiên Quân nói xong, công kích về phía Ngu Hành, Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu và Giả Ước Chi, còn có nhóm thú của bọn họ cùng đồng thời đánh ra linh lực, toàn bộ bay về phía Ngu Hành.

Ngu Hành nhìn thần kỹ phơi bày trên trời dưới đất đánh tới, tuyệt không kích động. Hai tay hắn nắm lại, đánh về phía những thần kỹ này, một đám quyền đầu nghĩ hóa đánh ra, đánh tan toàn bộ những thần kỹ này.

"Thiên tôn đại nhân uy vũ!"

"Uy vũ! Uy vũ!"

Quân đội phía sau Ngu Hành thấy Ngu Hành chỉ có một người mà địch lại nhiều công kích như vậy, lớn tiếng hò hét. Ngu Hành nghe được tiếng la của bọn họ, vẻ mặt đặc ý.

Mấy người Độc Cô Thiên Diệp thấy công kích bọn họ phát ra lại bị Ngu Hành dễ dàng hóa giải như vậy, biểu tình của một đám đều rất ngưng trọng. Không nghĩ tới uy lực của nhân thú hợp thể lợi hại như vậy!

Nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, Độc Cô Thiên Diệp bay ra ngoài, huy kiếm đâm về phía Ngu Hành. Đám Tử Tiêu thấy hành động của Độc Cô Thiên Diệp, không kịp ngăn cản, đành phải đồng thời cùng phát động tiến công về phía hắn, dời đi một ít áp lực cho Độc Cô Thiên Diệp.

Tay phải Ngu Hành giơ lên trên ngăn cản, chặn lại Độc Cô Thiên Diệp ở trong không trung, tay trái lại đánh ra một quyền về phía trước, đánh tan toàn bộ công kích, dư ba còn đánh văng đám Tử Tiêu ra thật xa.

Độc Cô Thiên Diệp xuất ra khí lực toàn thân cũng không thể chạm tới một chút nào, nhìn Ngu Hành đắc ý cười điên cuồng, vận khí sử dụng phiêu miểu bộ pháp để thuận di một cái, đi tới trước mặt hắn, huy kiếm đâm về phía ngực hắn.

Tuy Độc Cô Thiên Diệp thuận di có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng với Ngu Hành đã đạt đến độ cao như vậy, thường thường trực giác đi trước thị giác. Cảm giác được nguy hiểm, thân thể hắn di chuyển sang bên cạnh một chút, kiếm vốn là đâm vào trái tim của hắn thì lại đâm vào cánh tay hắn, chệch ra ngoài.

"Ngô..." Hỏa diễm trên thân của Hiên Viên Kiếm là do Viêm hóa thành, đâm vào cánh tay hắn, hỏa diễm đốt trụi cả cánh tay hắn, đau đớn kịch liệt làm cho hắn hét lớn một tiếng, nhin đau đánh một chưởng về phía Độc Cô Thiên Diệp, đánh văng nàng ra xa mấy trăm thước. Hiên Viên Kiếm theo lực đạo của nàng rút ra khỏi cánh tay của Ngu Hành.

Viêm vẫn thiêu đốt về hướng lên trên theo cánh tay hắn, nếu tiếp tục đi xuống sẽ thiêu đốt đến trái tim của hắn, đến lúc đó ngay cả hắn vô cùng lợi hại, không có trái tim, giống như là đã chết.

Không do dự chút nào, tay phải Ngu Hành hóa đao, chém đứt toàn bộ cánh tay trái, Viêm rơi xuống rời khỏi người hắn từ cánh tay.

Độc Cô Thiên Diệp bị một chưởng của Ngu Hành đánh văng ra rất xa, hơn nữa một chưởng kia lại vừa vắn chụp vào vị trí trái tim của nàng, gần như đánh gãy tâm mạch của nàng, làm cho nàng giống như điều đứt dây rơi xuống.

"Tiểu Diệp Nhi!"

"Tỷ tỷ!"

Tử Tiêu và Tiểu Hỏa chạy về phía Độc Cô Thiên Diệp, Tử Tiêu cách Độc Cô Thiên Diệp gần hơn một chút, đi lên tiếp được nàng, hai người rơi xuống trên lưng Tiểu Hỏa.

Từng ngum từng ngum máu tươi trong miệng Độc Cô Thiên Diệp hộc ra ngoài, toàn bộ phần quần áo trước ngực bị máu tươi nhuộm hồng. Khuôn mặt tái nhợt cùng máu tươi chỗ khóe miệng, có vẻ càng đậm màu đỏ tươi thật dọa người.

Tử Tiêu bị bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp dọa sợ, một tay ôm nàng nằm nghiêng trên lưng Tiểu Hỏa, một tay thì không ngừng lau máu tươi nàng không ngừng nhổ ra, nói năng lộn xộn: "Tiểu Diệp Nhi, nàng thế nào? Đan dược đâu, đan dược của nàng đâu, mau ăn đan dược!"

Độc Cô Thiên Diệp cố hết sức mở hai mắt ra, nhìn dáng vẻ lo lắng của Tử Tiêu, cười với hắn một cái, nhưng vừa khê động khóe miệng, máu tươi lại phun ra. Nghĩ đến mình phun ra nhiều máu như vậy, cho dù không bị thương, cũng sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết đi.

"Thiên Diệp!"

"Chủ nhân!"

Mộng Thiên Quân và nhóm thú bay qua, nhìn thấy bộ dáng của nàng, kinh sợ hoảng loạn, lo lắng gọi. Mộng Thiên Quân quay đầu liền tấn công

về phía Ngu Hành, Ngu Hành cuồng bạo vì mất đi cánh tay, ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, sau đó đột nhiên đánh ra quyền đầu về phía hắc.

"Phanh!"

Những người khác vẫn chưa phục hồi tinh thần lại trong chuyện Độc Cô Thiên Diệp trọng thương, Mộng Thiên Quân lại bị Ngu Hành đánh trúng một quyền. Cũng may Lam Mân thấy, tiếp được hắc đưa trở về.

"Đi chết đi! Đi chết đi! Tất cả các người đều đi chết đi! Tất cả đều đi chết đi! Ta muốn hủy diệt thế giới này, hủy diệt!" Bởi vì bị thương, Ngu Hành dần dần không khống chế được tâm thần của mình, bản chất mãnh thú của Cùng Kỳ ảnh hưởng tới thần kinh hắc, làm cho thần chí của hắc trở nên không minh mẫn, hai mắt trở thành màu đỏ tươi, miệng lại càng không ngừng kêu gào muốn giết bọn họ. Nhìn thấy Tử Tiêu, thần kinh hắc càng thêm buộc chặt, tay phải không tự giác ngừng ra linh lực, một quả cầu linh lực ngừng kết ở trước mặt hắc, chậm rãi to ra thành ngọn núi nhỏ, hắc cười dữ tợn, ném quả cầu linh lực về phía bọn họ...

Không lâu trước đó, trong mê cung dưới đất, Hỏa Linh Châu hồng y tóc hồng cầm mấy Linh Châu khác trên tay, đảo tới đảo lui trong mê cung. Rõ ràng đã cảm giác được Hắc Ám Linh Châu đang ở phía trước, làm sao cũng không qua được.

"Đại ca, không qua được, làm sao bây giờ?" Kim Linh Châu nổi lo lắng ở trước mặt Hỏa Linh Châu. Những Linh Châu khác đều ở trong tay Hỏa Linh Châu, không có chỗ cho hắc, đành phải trôi nổi ở phía trước.

"Nếu không thì làm cho Tiểu Hắc Châu tự mình lại đây đi!" Mộc Linh Châu nói.

"Tiểu Hắc Châu sẽ không tới." Thủy Linh Châu nói, "Nếu lúc này hắc còn đang giận dữ thì sao."

"Nhưng Ngũ Hành tới đây, nếu chủ nhân không khôi phục thực lực được, có phải sẽ chết không?" Thổ Linh Châu hỏi.

"Sẽ không..." Đi! Thủy Linh Châu còn chưa dứt lời, chúng nó liền cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp bị thương.

Tính tình của Hỏa Linh Châu luôn khá táo bạo, cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp bị thương, mê cung phía trước lại không tìm thấy đường ra, hăn bay thẳng đến chỗ có hơi thở của Hắc Ám Linh Châu đánh ra một đạo linh lực, đánh xuyên qua toàn bộ bức tường phía trước, không phải rất lớn, nhưng có thể để cho bọn họ xuyên qua.

"Đi." Hỏa Linh Châu hóa thành hạt châu, mang theo những Linh Châu khác bay qua. Xuyên qua mấy chục bức tường, đi tới bên trong mật thất tận cùng.

Hiện tại Kiều Hoàng còn chưa biết đại chiến bùng nổ trên đỉnh đầu, hăn quỳ gối trước Hắc Ám Linh Châu, nói: "Linh Châu đại gia, người lại ban cho ta một ít lực lượng đi!"

"Hừ, lần trước ta cho người lực lượng, người còn chưa tiêu hóa hết, hiện tại lại muốn, người có bụng lớn để ăn sao?" Một tiếng nói non nớt truyền ra từ trong cái hộp hắc ngọc ở phía trước Kiều Hoàng.

"Linh Châu đại gia, ta thật sự rất cần lực lượng của người! Ta trở về sẽ đưa tử khí tinh thuần đến cho người, coi như là hiếu kính người, được không?" Kiều Hoàng dập đầu nói.

Hắc Ám Linh Châu không muốn cho Kiều Hoàng lực lượng nữa, nhưng nghĩ đến tử khí tinh thuần nhất hăn nói, lại có chút động lòng. Lúc còn đang do dự, hăn cảm ứng được vị trí của những Linh Châu khác.

"Ca ca tỷ tỷ đến đây." Hắc Ám Linh Châu bay ra khỏi hộp, bay lượn vài vòng ở không trung, có vẻ rất kích động.

"Linh Châu đại gia?" Kiều Hoàng nghi hoặc nhìn Hắc Ám Linh Châu, không biết vì sao nó đột nhiên lại kích động.

"Hiện tại ta không có thời gian cho người linh lực!" Hắc Ám Linh Châu không kiên nhẫn nói.

"Hả?" Kiều Hoàng không biết vì sao Hắc Ám Linh Châu đột nhiên lại cự tuyệt mình thẳng thừng như vậy, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe được một trận động tĩnh phía sau, xoay người liền nhìn thấy bức tường bị đánh xuyên qua, tiếp theo mấy khối Linh Châu bay vào.

Hỏa Linh Châu tiến vào liền biến thành hình người, nhìn thấy Kiều Hoàng quỳ trên mặt đất, đánh một đạo hỏa diễm qua, trong nháy mắt thiêu hẩn thành tro tàn. Đường đường là Quỷ Vương đứng đầu tầng thứ mười tám địa ngục liền lặng yên không một tiếng động chết đi như vậy!

"Ca ca tử tử!" Hắc Ám Linh Châu bay qua, làm nũng với những Linh Châu khác. "Ca ca tử tử làm sao tìm được ta vậy?"

"Tiểu Thất, hiện tại chúng ta không có thời gian giải thích với người, chủ nhân đang chờ người!" Hỏa Linh Châu nói.

"Không phải chủ nhân nói ta không ngoan nhất sao, hiện tại tìm ta làm gì chứ?" Hắc Ám Linh Châu nghe được lời nói của bọn họ, than thở hỏi. Hắc không hóa thành hình người, nhưng những Linh Châu khác vẫn cảm giác được hắc lén lút xem xét ở phía ngoài.

"Không cần nhìn, chủ nhân không tới." Hỏa Linh Châu nói.

"Sao nàng không tới tìm ta?" Hắc Ám Linh Châu không nhìn thấy bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp, rầu rĩ không vui nói, "Nàng không đến, ta không đi ra!"

"Hiện tại chủ nhân đang chiến đấu với Ngu Hành ở bên ngoài, không có thời gian đi xuống dưới đây. Hơn nữa vừa mới còn bị thương. Chúng ta đã không còn thời gian để trì hoãn nữa, phải mau chóng khôi phục thực lực của chủ nhân." Thủy Linh Châu nói.

"Chủ nhân bị thương?" Hắc Ám Linh Châu còn chưa nhận Độc Cô Thiên Diệp là chủ nhân, cho nên không cảm ứng được tình huống hiện tại của nàng.

Được rồi, tuy nó vì câu nói kia mà bức bối trăm vạn năm, nhưng nghe được nàng bị thương, hắc vẫn rất lo lắng.

"Đúng vậy, vừa nãy trước khi chúng ta tiến vào thì cảm ứng được." Thủy Linh Châu nói.

Hắc Ám Linh Châu do dự, nó rất muốn tiếp tục giận nàng, nhưng lại lo lắng thương thế của nàng, trong lúc nhất thời không chưa nghĩ ra được nên lựa chọn thế nào.

"Chủ nhân!" Mộc Linh Châu và Thủy Linh Châu đột nhiên hô to lên.

"Làm sao vậy?" Hắc Ám Linh Châu nhìn thấy sắc mặt của toàn bộ những Linh Châu khác đều thay đổi, vội vàng hỏi.

"Chủ nhân bị thương, hơi thở sinh mệnh đang không ngừng giảm. Nếu không trở lại là Thần Sáng Thế, lập tức sẽ chết đi." Hỏa Linh Châu nói.

Hắc Ám Linh Châu lần đầu tiên chán ghét chính mình không thể cảm giác được hơi thở của Độc Cô Thiên Diệp, nói với mấy khóa Linh Châu khác, "Chúng ta còn không đi ra ngoài? !" Là cái thứ nhất bay ra ngoài. Mấy khóa Linh Châu khác cũng bay theo ra ngoài.

"Ha ha ha!" Ngu Hành nhìn quả cầu linh lực rất lớn đánh về phía bọn họ, cười ha ha. Lập tức, lập tức những người đó đều chết! Toàn bộ thế giới

này lập tức liền thuộc về hắn! Ha ha ha!

Đám Phù Thương nhìn quả cầu linh lực Ngu Hành đánh tới, trừ Tử Tiêu ra, những người khác đều bay đến phía trước Tiểu Hỏa, xuất ra toàn bộ linh lực của bản thân để ngăn cản đường bay của quả cầu linh lực. Chẳng qua cả một đám bọn họ đều là tàn binh, đánh ra thần kỹ hoàn toàn vô dụng.

Những người khác ở phía trước thì cách đám Độc Cô Thiên Diệp khá xa, hiện tại nhìn quả cầu linh lực của Ngu Hành sắp đến, nghĩ đi cứu viện cũng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả cầu linh lực cách bọn họ càng ngày càng gần, cầu nguyện cho mình có thể đánh ra linh lực vượt qua tốc độ của quả cầu linh lực.

Phù Thương thấy thần kỹ của mình vô dụng, vì Độc Cô Thiên Diệp ở phía sau, cắn răng ngưng kết ra một tầng phòng hộ ở phía trước. Nhưng quả cầu linh lực lại dễ dàng đánh tan màng phòng hộ.

Năm mươi thước... Bốn mươi thước... Ba mươi thước... Hai mươi thước...

Người ở phía xa xa nhắm hai mắt lại, không dám nhìn chuyện xảy ra tiếp theo.

"Phanh!"

Lúc quả cầu linh lực còn cách đám Độc Cô Thiên Diệp mười thước, năm thần khí đột nhiên hiện ra ở trước mặt bọn họ. Năm thần khí hô ứng cho nhau, phát ra một trận sóng âm bảo vệ đám Độc Cô Thiên Diệp, cũng chặn quả cầu linh lực ở bên ngoài.

"Phá!" Một tiếng nói thanh lệ vang lên ở trong không trung, theo lời của nàng, quả cầu linh lực bị đánh tan, cũng may không thương một người nào ở bên trong.

"Như Yên!" Mộng Thiên Quân nhìn Bách Lý Như Yên đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc nói.

Bách Lý Như Yên vì muốn đồng thời khống chế năm thần khí chống cự lại quả cầu linh lực, hao phí rất nhiều tâm lực, lúc đánh tan được quả cầu linh lực cầu, năm thần khí đã bị chấn động, nàng phun ra một ngụm máu sau đó rơi xuống từ trên trời.

Lúc Bách Lý Như Yên vừa xuất hiện Thứ Hồn vẫn luôn chú ý tới nàng, nhìn thấy nàng rơi xuống, nhanh chóng bay lên tiếp được nàng, ôm nàng bay xuống trên lưng Tiểu Hỏa.

Mộng Thiên Quân tiếp lấy Bách Lý Như Yên từ trong tay Thứ Hồn, nhìn hai mắt nàng nhắm chặt, đau lòng không thôi. "Sao muội lại tới đây?"

Bách Lý Như Yên cố hết sức mở mắt ra, nói: "Ta đã tiêu diệt hết đám Thập Nhất lão quỷ, nghĩ đến bên các người hẳn là chưa chấm dứt, liền chạy tới. Cũng may, cũng may là ta đến đây. Thiên Diệp, Thiên Diệp nàng thế nào rồi?"

"Nàng..." Mộng Thiên Quân không dám nói tình huống của Độc Cô Thiên Diệp không khác nàng là mấy, nuốt một viên đan dược nàng, nói, "Muội nghỉ ngơi một chút trước đi."

Ngu Hành không nghĩ tới đã như vậy mà cũng chưa giết chết bọn họ, lạnh lùng nói: "Các người có thể tránh thoát một lần, có thể tránh thoát lần thứ hai sao?"

Nói xong Ngu Hành ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, lông cả người đều dựng thẳng lên, mà tiếng kêu kia rõ ràng giống lúc Cùng Kỳ còn là Linh Thú, nhưng lại bén nhọn chói tai hơn. Không ít người bị tiếng kêu kia trực tiếp xuyên thủng màng tai, máu chảy ra ngoài từ hai tai.

Ngũ Hành kêu đủ, hai mắt màu đỏ tươi nhìn bọn họ, tay phải đưa ra phía trước, hút tất cả tử khí chung quanh đến bên cạnh hắc sau đó dần dần hình thành một hố lõm xoáy màu đen. Chỉ cần hố lõm xoáy kia thành hình, thì sẽ hút tất cả mọi người vào...

Tuy rằng không biết Ngũ Hành tạo thành hố lõm xoáy để làm cái gì, nhưng trực giác nói cho bọn họ biết, nó rất nguy hiểm, nhất định không thể để cho Ngũ Hành làm ra nó. Mọi người tấn công về phía Ngũ Hành, mà hủ thi và binh lính phía sau hắc cũng xông lên, hai bên lại triển khai chiến đấu kịch liệt.

Đám Phù Thương ăn đan dược, linh lực khôi phục một ít, nhìn thấy Ngũ Hành tạo ra hố lõm xoáy càng lúc càng lớn, cùng nhau công kích về phía hắc. Nhưng toàn bộ công kích của bọn họ bị một lực lượng vô hình chặn lại. Mắt thấy hố lõm xoáy sắp thành hình, mọi người đều lo lắng không thôi.

"Ba, ba, ba, ba, ba, ba, ba!" Bảy tiếng vang truyền ra từ đầm lầy dưới mặt đất, bay ngang qua trong tình cảnh hỗn loạn.

Thất khóa Linh Châu đi ra, bay đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy bộ dáng hấp hối của Độc Cô Thiên Diệp, xoay tròn quanh nàng. Hắc Ám Linh Châu lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp sau khi chuyển thế, còn chưa thấy rõ bộ dáng của nàng, liền bay đến trước ngực này, cọ cọ vết máu trên quần áo, một đạo hắc ám lực phát tán ra bốn phía. Tiếp theo thân thể Độc Cô Thiên Diệp từ từ rời khỏi người Tử Tiêu bay lên, thất khóa Linh Châu đi vào dưới người Độc Cô Thiên Diệp sắp theo thứ tự, ngũ khóa Linh Châu Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ ở năm phương vị, Quang Linh Châu và Hắc Ám Linh Châu ở bên trong. Máu chảy ra từ khoe miệng Độc Cô Thiên Diệp biến thành một đạo lưu quang màu đỏ, lưu động giữa vài cái Linh Châu. Chuyển động lần cuối xong, ngũ khóa Linh Châu vừa lúc ở năm đỉnh của sao, Hắc Ám Linh Châu và Quang Linh Châu ở bên trong.

Độc Cô Thiên Diệp khước miệng lại nhỏ ra một giọt máu, dừng lại trong trận ngũ hành. Việc lấy máu này giống như là cái chìa khóa khởi động trận pháp bình thường, thất thái quang mang bắn ra ngoài từ trận pháp, bao vây Độc Cô Thiên Diệp ở trong trận pháp.

Hào quang ngũ hành đâm vào mắt mọi người làm họ không thể không nhắm hai mắt của mình lại, trên chiến trường mọi người không thể không đình chỉ chiến đấu, quay về lại giữa trận doanh.

Quần áo trên người Độc Cô Thiên Diệp bị nát thành bột phấn do sự chuyển động của thất thái lưu quang, ngũ hành lực không ngừng đánh sâu vào thân thể của nàng, lại một lần nữa bài tiết tạp chất trong thân thể nàng ra ngoài, vết thương của nàng dần dần phục hồi như cũ ở trong ngũ hành trận.

Nàng nằm ở giữa ngũ hành trận, trí nhớ thuộc về Thần Sáng Thế một lần lại một lần hiện ra ở trong đầu, khai thiên tích địa, sáng thế tạo nhân, tay nàng theo trí nhớ không ngừng biến hóa bắt tay vào làm...

Ngu Hành bởi vì hào quang của ngũ hành trận, phát hiện ra thất khóa Linh Châu, hiện lên rõ ràng trong mắt một lát, nhưng rất nhanh mắt lại biến thành màu đỏ tươi. Hắn làm động tác trong tay nhanh hơn, tốc độ hấp thu tử khí cũng nhanh hơn.

Hiện tại xem tốc độ của hắn và Độc Cô Thiên Diệp ai nhanh hơn!

Lốc xoáy một chút lại một chút hình thành, tươi cười trên mặt Ngu Hành càng lúc càng sâu, còn một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi liền hình thành!

Mấy người Tử Tiêu có thực lực cao, bảo vệ hai mắt thật tốt, mở mắt ra nhìn động tác của Độc Cô Thiên Diệp và Ngu Hành. Nhìn thấy lốc xoáy của Ngu Hành đã thành hình, thậm chí bọn họ có thể cảm giác được lực hút lốc xoáy phát ra.

Toàn bộ thi thể cách Ngu Hành gần thì đều bị hút vào trong lỗ xoáy, nghe được từng trận từng trận tiếng ca lau, toàn bộ những tảng đá này đều biến mất không thấy.

Những người có thực lực thấp ở phía sau đám Tử Tiêu cũng bị hút vào trong lỗ xoáy, kêu thảm thiết vài tiếng liền không còn động tĩnh.

"Không thể bị hút vào, mọi người cùng nhau ngưng kết ra một màng phòng hộ!" Tử Tiêu nói một tiếng, mang theo Mộng Thiên Quân, còn có Linh Thú của Độc Cô Thiên Diệp ngưng kết ra một màng phòng hộ, vây xung quanh bọn họ và Độc Cô Thiên Diệp. Có mấy người bị lỗ xoáy hút lôi ra lại đụng vào trên màng phòng hộ, không tiếp tục bay về phía trước nữa.

Những người khác thấy vậy, nhanh chóng rút linh lực của mình vào màng phòng hộ, lúc linh lực sắp khô kiệt lại ăn mấy viên đan dược khôi phục linh lực Độc Cô Thiên Diệp phát cho bọn hắn, cố hết sức chống đỡ.

Lực hút của lỗ xoáy không phân biệt, hủ thi phía sau Ngu Hành chỉ biết tiến công không biết phòng ngự, cho nên lúc lỗ xoáy thành hình, toàn bộ hủ thi bị hút vào bên trong. Nhưng những binh lính bên Ngu Hành lại học theo đám Tử Tiêu cũng ngưng kết ra một màng phòng hộ lớn, dùng cái này để chống đỡ lỗ xoáy.

"Ha ha ha ha, một màng phòng hộ mỏng manh đã muốn chống đỡ lỗ xoáy tử vong của ta sao?" Ngu Hành cất tiếng cười to, tiếp tục hút tử khí chung quanh, những người và thi thể bị hút vào cũng thành một phần của lỗ xoáy.

"Ca lau!"

Thực lực của người bên Ngu Hành yếu hơn đám Tử Tiêu rất nhiều, hơn nữa không có đan dược duy trì, màng phòng hộ bắt đầu vỡ tan.

"A..." Người đầu tiên bị hút ra ngoài, rất nhanh tới người thứ hai, rồi người thứ ba...

"Cứu mạng! Cứu mạng! Ta không muốn chết!" Người bị hút vào lỗ xoáy kêu to, nhưng không ai có thể cứu hắn.

Tử Tiêu nhìn đối diện, một người lại một người bị hút vào trong lỗ xoáy, trong lòng đột nhiên có chút thương cảm. Nhưng hắn không nghĩ tới mở màng phòng hộ ra thu bọn họ vào. Bởi vì người hắn phải bảo vệ, từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng mà thôi.

Theo lỗ xoáy không ngừng thành lớn, tốc độ hấp thu tử khí càng lúc càng nhanh. Tử khí ở tầng thứ mười tám bị hấp hết, tử khí ở tầng thứ mười bảy cũng bị hút lại đây.

"Ca lau "

Lực hút của lỗ xoáy càng lúc càng lớn, màng phòng hộ của đám Tử Tiêu cũng bắt đầu xuất hiện vết rách.

"Ca lau, ca lau!"

Vết rách càng lúc càng lớn, Tử Tiêu nói với Mộng Thiên Quân bên cạnh: "Người chống đỡ ở nơi này." Sau đó hắn đi lên phía trên bọn họ, đánh ra linh lực về phía vết rách đó, ngăn chặn vết rách đó, nhưng hắn vẫn phải không ngừng rót linh lực vào nơi đó mới có thể chống đỡ.

Hắn nhìn ngũ hành trận cách đó không xa, phát hiện lưu quang càng chuyển càng nhanh, biết Độc Cô Thiên Diệp sắp hoàn thành, nói với người phía dưới: "Mọi người cố gắng kiên trì lát nữa!"

"Chí Tôn đại nhân, chúng ta cũng muốn kiên trì, nhưng... A..." Phía dưới có người trả lời, hắn còn chưa nói xong, người nọ phụ trách khu vực

kia liền bị nứt ra, người nọ bị hút ra ngoài, trong nháy mắt liền bị hút vào lốc xoáy tử vong.

Người bên cạnh hẳn muốn bắt lấy hẳn, cũng bị hút ra ngoài lun.

"Rầm!!"

Cuối cùng màng phòng hộ vẫn không địch lại lực lượng của lốc xoáy tử vong, vỡ thành vô số mảnh nhỏ, toàn bộ người ở bên trong đều bay về phía lốc xoáy. Cho dù là Tử Tiêu, Thất Nguyệt, Hắc Tử, hay là đám Mộng Thiên Quân cũng không ngoại lệ.

"Ha ha ha ha..." Ngu Hành nhìn người bị hấp tới, cười điên cuồng, chỉ cần bọn họ đi vào, thế giới này liền là của hẳn! Nhưng hẳn hưng phấn quá mức lại không có phát hiện ra ngũ hành trận đang dừng lại tại chỗ không hề động nữa. "Ha ha ha, đến đây đi, đến đây đi!"

Người bay ở phía trước đã cảm giác được hơi thở tử vong toát ra từ lốc xoáy, trong mắt hiện lên tuyệt vọng.

Nhưng vì sao hẳn cảm giác được lốc xoáy cách mình càng ngày càng xa? Sau đó một biến chuyển nghiêng trời lệch đất, hẳn liền ở phía sau một nữ tử.

"Ngu Hành, đủ!" Giọng nói của Độc Cô Thiên Diệp vang lên giống như là trời, mọi người phát hiện chính mình được nàng cứu.

"Tiểu Diệp Nhi." Tử Tiêu nhìn bóng dáng của Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt tràn đầy vui sướng.

"Thần Sáng Thế đã trở lại! Thần Sáng Thế đã trở lại!" Mọi người sống sót sau tai nạn, hoan hô nói.

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51.6

Độc Cô Thiên Diệp vung tay lên, lốc xoáy tử vong tiêu tán không thấy, hấp lực rối loạn kia cũng theo đó biến mất. Nàng nhìn Ngu Hành, nói: "Vì đề cao lực lượng của mình, làm hại chúng sinh, không để ý tới tính mạng của mọi người. Ngu Hành, ta không thể tha thứ cho người."

"Ha ha ha, người vẫn là thành công, người vẫn là thành công..." Ngu Hành nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp rõ ràng đã không giống như lúc này nữa, biết nàng đã thành công, cười điên cuồng sau đó là thì thào nói nhỏ, tiếp theo là khóc rống lên.

Hắn cố gắng lâu như vậy, vẫn là phải thất bại sao?

Độc Cô Thiên Diệp nhìn Ngu Hành, vung tay phải lên, Ngu Hành và Cùng Kỳ liền tách ra. Nhìn Ngu Hành đang oán than và Cùng Kỳ ngã xuống đất, hỏi: "Ngu Hành, người biết sai chưa?"

"Ha ha, ta sai cái gì chứ? Ta theo đuổi quyền lợi cao nhất là sai sao?" Ngu Hành giãy dụa đứng lên, cánh tay trái rỗng tuếch. Hắn nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hỏi: "Người không cho ta quyền lợi, ta tự mình theo đuổi, ta có sai sao?"

"Theo đuổi thứ gì đó bản thân muốn thì không sai, nhưng người có việc nên làm có việc không nên làm, người vì đề cao thực lực của mình, hại

nhiều người vô tội như vậy, trong lòng người hoàn toàn không có một chút ăn năn nào sao?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Ha ha, mặc kệ thế nào, ta thua, thắng làm vua thua làm giặc, ta còn có thể nói gì chứ? Nhưng nếu người giết ta, thế giới này cũng bị hủy diệt cùng với ta, ha ha ha ha!" Ngu Hành cười to. Nhưng cười thì cười, hai hàng lệ lại rơi xuống.

Đã từng, hắn cũng đã từng vây quanh nàng kêu tỷ tỷ. Đã từng, nàng cũng xoa đầu hắn nói cố lên. Bọn họ cũng từng sống nương tựa lẫn nhau, chống đỡ Vô Tận Hư Không và tịch mịch. Đã từng, nhiều chuyện tốt đẹp đã từng như vậy, nhưng hắn vẫn vì ghen tị và sự si mê quyền lợi, thâm oán nàng, thiết kế nàng, cướp lấy vị trí của nàng. Nay, nàng trở về, hắn hại nhiều người vô tội như vậy, có kết cục gì, trong lòng bọn họ đều hiểu được.

Độc Cô Thiên Diệp chậm rãi nâng tay phải lên, chậm rãi nắm lại, theo động tác của nàng, Ngu Hành và Cùng Kỳ hóa thành tro tàn. Độc Cô Thiên Diệp nhìn Ngu Hành tiêu tán ở trong không trung, nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt mới rơi xuống.

Ta tự tay sáng tạo người, nay lại tự tay chấm dứt người, thị thị phi phi, nhân nhân quả quả, chúng ta ai có thể nói được ai đúng ai sai? Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không thể xóa đi thời gian tốt đẹp chúng ta từng ở cùng một chỗ.

Gió thổi đi nước mắt trên mặt Độc Cô Thiên Diệp, xoay người nhìn người phía dưới.

"Tham kiến Thần Sáng Thế đại nhân..." Trừ mấy người Tử Tiêu ra, toàn bộ những người khác và Linh Thú đều quỳ xuống, hoan hô nói với nàng. Mộng Thiên Quân, Giản Ước Chi, Bách Lý Như Yên đều cúi đầu hành lễ với nàng.

Độc Cô Thiên Diệp vung tay lên, nâng mọi người lên, gật gật đầu với bọn họ, nói: "Vất vả các người, người ở những mặt biên khác, ta đưa các người trở về trước."

Tay áo nàng vung lên, một thông đạo liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ, người ở những mặt biên khác tự rời khỏi Vô Gian Địa Ngục. Chờ bọn hắn đều rời đi, thông đạo mới khép lại.

Tử Tiêu đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn sâu lo trên mặt nàng, hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Hắn nghĩ đến câu nói trước khi Ngu Hành chết nói ra, trong lòng nảy lên nồng đậm bất an.

"Chúng ta trở về nói sau." Độc Cô Thiên Diệp nói, vẫy tay đưa bọn họ mang về Vương cung của Mộng Thiên Quân.

Thích Vô Song được Bách Lý Như Yên an bài ở trong phòng, lúc này đang lo lắng đi tới đi lui, đột nhiên cảm giác được một trận dao động trong không trung, nàng vội vàng chạy ra ngoài, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp mang theo mọi người xuất hiện ở trên không Vương cung.

"Thất Nguyệt!" Thích Vô Song nhìn thấy Thất Nguyệt, kích động bay lên, bổ nhào vào trong lòng hắn, hỏi: "Thất Nguyệt, chàng đã trở lại, có bị thương chỗ nào không?"

Thất Nguyệt được người trong lòng âu yếm yêu thương nhưng nhớ, một trận cao hứng, không để ý tới có nhiều người ở đây, hôn một cái trên mặt của Thích Vô Song, nói: "Ta không sao."

Mặt Thích Vô Song đỏ bừng, bộ dáng then thùng kia làm cho mọi người đều phá lên cười.

Đã bại Ngu Hành, Thần Sáng Thế trở về, tâm tình của bọn họ đều rất tốt. Mộng Thiên Quân phân phó Leng Keng: "Người dẫn đội quân xuống đi, khao thưởng bọn họ thật tốt một chút."

"Dạ, Vương." Leng Keng lĩnh mệnh, mang theo đội quân đi xuống.

Độc Cô Thiên Diệp và đám Tử Tiêu cùng nhau trở về đại điện, nhìn bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, bọn họ cảm nhận được sâu sắc rằng là đã có chuyện gì xảy ra.

"Thiên Diệp, xảy ra chuyện gì?" Bách Lý Như Yên đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, hỏi.

"Ngu Hành, hắn dung hợp một phân thân của chính mình vào trong trụ cột thế giới." Độc Cô Thiên Diệp chỉ nói một câu, lại dọa mọi người hoảng sợ, tâm tình thật tốt vì đại chiến thắng lợi lập tức bay ra ngoài chín tầng mây.

Thích Vô Song không tiếp xúc được đến độ cao của bọn họ, nhìn thấy trong nháy mắt sắc mặt của mọi người đều thay đổi, hỏi: "Vậy là hắn chưa chết sao?"

Độc Cô Thiên Diệp lắc đầu, nói: "Không phải là chưa chết, mà là hắn đã chết, phân thân của hắn cũng đã chết. Trụ cột thế giới thiếu đi một bộ phận kia của hắn, rất nhanh sẽ sụp xuống, đến lúc đó toàn bộ thế giới đều bị hủy diệt!"

"Khó trách gần đây thế giới cực kỳ không ổn định, bộ dáng thông đạo mặt biên luôn sắp muốn hỏng, hóa ra là Ngu Hành giở trò quỷ." Hắc Tử nói.

"Nghiêm trọng vậy sao? Vậy làm sao bây giờ?" Thích Vô Song hỏi.

Làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người đều nhìn Độc Cô Thiên Diệp, trong mắt có chung nghi vấn, Độc Cô Thiên Diệp cũng đang tự hỏi bản thân mình. Nàng nhìn Tử Tiêu, nhìn thấy bi thương không thể kiềm chế trong mắt hắn, trong lòng nhất thời khó có thể quyết đoán.

Tử Tiêu nhìn Độc Cô Thiên Diệp rồi rầm, trong lòng một trận khó chịu. Hắn vẫn chưa trở thành tất cả trong lòng nàng! Nhưng nếu bắt hắn phải lựa chọn, hắn cũng sẽ rồi rầm giống như nàng thôi. Hắn đột nhiên sợ hãi, sợ nghe được đáp án từ trong miệng nàng, là đáp án hắn không thể chấp nhận.

"Thất Nguyệt, Hắc Tử, mang theo người chúng ta, trở về!" Tử Tiêu nhìn mâu thuẫn trong mắt Độc Cô Thiên Diệp, nói, xoay người đi ra phía ngoài.

"Nhưng..." Hắc Tử đưa tay muốn bắt lấy Tử Tiêu, nhìn bóng dáng của hắn, cái gì cũng không nói nên lời.

"Đi thôi." Thất Nguyệt vỗ vỗ bả vai của Hắc Tử, mang theo Thích Vô Song đi ra ngoài.

Hắc Tử này chưa từng yêu ai, còn không thể hiểu rõ bi thương và tuyệt vọng trong lòng Tử Tiêu...

Bởi vì trước đó đã nói về sau Giản Ước Chi sẽ đi theo Tử Tiêu, cho nên hắn cũng đi theo rời khỏi.

Tử Tiêu tiêu sái rời đi, không quay đầu lại, Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng của hắn, nước mắt chảy xuống, trong lòng vẫn đau đớn như bị xé rách. Nàng muốn gọi hắn lại, chạy tới ôm lấy hắn, nói cho hắn biết nàng luyện tiếc hắn, nhưng nàng không thể, tiếng gọi ở trong cổ họng làm sao cũng không gọi ra được. Lúc Tử Tiêu biến mất ở Vương cung, nàng mới khàn khàn gọi tên của hắn: "Tiêu, xin lỗi..."

Tử Tiêu rời khỏi Vương cung cũng không lập tức rời đi, đứng phía trên Vương cung ngẩng đầu nhìn trời, nghe được câu xin lỗi của Độc Cô Thiên Diệp, nước mắt trong mắt rốt cục vẫn chảy ra.

Mấy người Thất Nguyệt đứng ở phía sau hắn, nhìn trên người Tử Tiêu phát ra nồng đậm bi ai, cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể yên lặng đứng cùng hắn.

Tử Tiêu hình như nghe thấy tiếng khóc của Độc Cô Thiên Diệp, trong lòng căng thẳng, hai tay đưa lên lau lau mặt một chút, nói: "Chúng ta đi thôi!"

Thất Nguyệt và Hắc Tử liếc mắt nhìn nhau, hai tay kết ấn, thông đạo đi Cửu Thiên Huyền Giới liền mở ra. Cửa thông đạo rõ ràng nhỏ hơn trước kia nhiều, có thể thấy được hiện tại thế giới là cỡ nào yếu ớt.

Tử Tiêu nhắm hai mắt lại, lắc mình vào thông đạo. Lúc tiến vào thông đạo, hai giọt lệ chảy xuống, một giọt rơi xuống trên ngôi lưu ly màu đen của cung điện, rất nhanh biến mất không thấy.

Theo sau Hắc Tử và đám Thất Nguyệt cũng vào thông đạo, bọn họ vừa mới tiến vào thông đạo liền khép lại, thời gian mở ra ngắn hơn trước đây không ít.

Trong đại điện chỉ còn lại Độc Cô Thiên Diệp, Mộng Thiên Quân và Bách Lý Như Yên. Nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Độc Cô Thiên Diệp, Bách Lý Như Yên đi qua, ôm lấy nàng. Há mồm ra, cái gì cũng không nói nên lời.

Trụ cột thế giới sụp xuống, cần Độc Cô Thiên Diệp phải sáng tạo ra một trụ cột thế giới lần nữa, để chống đỡ thế giới này. Ngu Hành tìm kiếm trên vạn năm mới dung nhập được phân thân của mình vào bên trong trụ cột thế giới, nhưng khi đó là lúc trụ cột thế giới đầy đủ. Hiện tại trụ cột thế

giới sắp sụp xuống, nếu Độc Cô Thiên Diệp phải sáng tạo lại một trụ cột thế giới, chỉ có dùng huyết nhục của nàng...

Độc Cô Thiên Diệp tựa đầu vào trên người Bách Lý Như Yên, Bách Lý Như Yên phát hiện ra bả vai của mình rất nhanh liền ẩm ướt.

Một lát sau, Độc Cô Thiên Diệp nói: "Như Yên, đưa lại năm thần khí cho ta đi."

"Thật sự ngươi phải làm như thế sao?" Bách Lý Như Yên hỏi.

Độc Cô Thiên Diệp ngẩng đầu lên, nói: "Ta không có lựa chọn, nếu thế giới sụp xuống, cho nên tất cả đều có khả năng trở về thời hỗn độn. Toàn bộ sinh vật trên thế giới này đều phải chết đi. Bao gồm Vô Gian Địa Ngục, Cửu Thiên Huyền Giới, còn có những mặt biên khác. Bọn họ đều là sinh vật ta sáng tạo ra, ta không thể vứt bỏ bọn họ, hơn nữa còn thân nhân, bằng hữu, bọn họ đều là những người trong lòng ta không bỏ được. Cho nên ta chỉ có thể phụ hãn..."

Bách Lý Như Yên trầm mặc trong chốc lát, lấy năm thần khí trong thân thể mình ra. Độc Cô Thiên Diệp tiếp nhận thần khí, lau chùi trên thân chúng nó một cái, liên hệ giữa bọn chúng và Bách Lý Như Yên liền cắt đứt.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi thần khí, nói: "Ta đi trước."

"Thiên Diệp." Mộng Thiên Quân nhìn nhìn, gọi Độc Cô Thiên Diệp lại.

"Sao hả?" Độc Cô Thiên Diệp xoay người nhìn hãn hỏi.

Mộng Thiên Quân rất muốn hỏi nàng một chút có luyến tiếc mình không, nói đến bên miệng lại biến thành: "Chúng ta đi cùng ngươi."

Bách Lý Như Yên giữ chặt tay Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Ta muốn đi theo người."

Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, vung tay lên, một thông đạo xuất hiện, nàng dẫn đầu đi vào, Bách Lý Như Yên và Mộng Thiên Quân đi theo vào.

Bước ra thông đạo, bọn họ đi tới một địa phương tràn đầy tuyết trắng. Nơi này ở phía trên tất cả mặt biên, không lớn, cũng không có sinh vật nào sinh sống nơi này.

Đây là một địa phương Thần Sáng Thế tạo ra để sáng tạo ra thế giới, tất cả mặt biên đều là do nó chống đỡ nên mới có thể ổn định.

Ba người Độc Cô Thiên Diệp đi tới bên cạnh một hồ nước, giữa hồ nước có một cây cột, một cái bị cắt đứt ở trong nước, từng đoạn nhỏ nổi lên trên mặt nước.

"Thiên Diệp..." Độc Cô Thiên Diệp nhìn mặt hồ, không nói gì, Bách Lý Như Yên gọi tên của nàng, dường như còn muốn làm nàng bỏ đi quyết định này, nhưng lại không tìm thấy lý do, thế cho nên gọi tên của nàng nhưng lại không biết nói cái gì.

Độc Cô Thiên Diệp thu hồi tầm mắt, cười cười với Bách Lý Như Yên, gọi tất cả khế ước thú của nàng ra khỏi Luyện Yêu Hồ.

"Tỷ tỷ..." Tiểu Hỏa đi ra, hai mắt đắm lệ nhìn Độc Cô Thiên Diệp.

"Chủ nhân..."

"Khả khả..."

Tất cả khế ước thú đều biết Độc Cô Thiên Diệp muốn làm cái gì, trong lòng đều là nồng đậm bi thương.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn đội ngũ thú của mình, nói: "Ta phải rời khỏi, không thể mang theo các người. Hiện tại ta giải trừ khế ước với các người, về sau các người đều tự sinh sống."

"Tỷ tỷ không cần chúng ta sao?" Lam Nguyệt nhìn Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Sau khi ta đi vào thế giới này, các người vẫn luôn cùng ta, nếu có thể ta cũng không muốn làm như vậy. Nếu còn có kiếp sau, chúng ta lại làm đồng bọn." Độc Cô Thiên Diệp mỉm cười nói.

Nàng đi tới bên cạnh Tiểu Hỏa, tay trái đặt trên trán Tiểu Hỏa, tay phải đặt trên trán của mình, ý niệm vừa động, hai tay đồng thời kéo ra bên ngoài, ký hiệu khế ước thuộc về nàng và Tiểu Hỏa chậm rãi đi ra từ thân thể của nàng và Tiểu Hỏa. Sau khi ký hiệu biến mất, liên hệ giữa nàng và Tiểu Hỏa cũng gián đoạn.

Nước mắt của Tiểu Hỏa giống như là bị chặt đứt rơi xuống nhanh chóng, Độc Cô Thiên Diệp đưa tay lau đi nước mắt của nàng, nói: "Chúng ta khế ước sớm nhất, cho nên người là thành viên sớm nhất của gia đình chúng ta. Về sau người phải chiếu cố những người khác nhiều hơn, biết không?"

Tiểu Hỏa khóc gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp lại đi đến bên cạnh Tiểu Ngân, dùng cùng một phương pháp giải trừ khế ước giữa bọn họ. Trong phút chốc ký hiệu khế ước rời đi thân thể kia, Tiểu Ngân gọi một tiếng cuối cùng: "Chủ nhân."

"Về sau có cơ hội đi Huyền Nguyệt đại lục nhìn xem, một nhóm người năm đó bị các người huấn luyện kia hiện tại thế nào rồi, thay ta thăm hỏi Tà gia gia và hiệu trưởng bọn họ." Độc Cô Thiên Diệp cười nói, nước mắt lại chảy ra. Nếu có cơ hội, nàng muốn tự mình đi thăm bọn hắn, đi thăm đám

bằng hữu nàng kết bạn mệnh mang sơn mạch, đi thăm Tà gia gia bọn họ rất che chở cho nàng...

"Ta sẽ." Tiểu Ngân gật gật đầu.

Độc Cô Thiên Diệp bế ôm Tiểu Ngân, đi vào trước mặt linh thú kế tiếp.

"Khả khả, người ta không muốn tách khỏi khả khả, ô ô, người ta không muốn khả khả đi, ô ô!" Tiểu Bạch Cầu vẫn không biến hóa, thân mình nho nhỏ bám vào không trung, khóc thật là thương tâm.

"Cầu Cầu phải ngoan. Chờ ta rời khỏi, người có thể đi tìm Lưu Vân, không phải người rất thích hăn sao?" Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu qua nói.

Tiểu Bạch Cầu ghé vào trong lòng Độc Cô Thiên Diệp khóc đến mức muốn ngạt thở, nghe được lời nói của Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Người ta muốn ở cùng với khả khả, người ta không muốn tách khỏi khả khả, người ta không muốn Lưu Vân, người ta muốn khả khả, ô ô..."

"Vậy người đi tìm Lưu Vân trước, nếu ta không chết, ta sẽ đi tìm người được không?" Độc Cô Thiên Diệp vuốt ve Tiểu Bạch Cầu, an ủi nói.

"Thật sự?" Tiểu Bạch Cầu nâng cái đầu tròn tròn nhỏ nhỏ của nó lên, con mắt to nhìn Độc Cô Thiên Diệp, bên trong tất cả đều là nước mắt.

"Thật sự." Độc Cô Thiên Diệp ôm Tiểu Bạch Cầu lên hôn một cái, sau đó giải trừ khế ước giữa bọn họ.

Độc Cô Thiên Diệp giải trừ khế ước với từng linh thú của mình, cuối cùng là Phù Thương.

"Người không lo lắng nữa sao?" Phù Thương ý vị thâm trường nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói.

"Có thể chứ?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Có thể." Phù Thương khẳng định nói. "Có lẽ có thể thành công đó?"

Độc Cô Thiên Diệp quay đầu nhìn nhìn một đám Linh thú khóc lóc, nhìn Phù Thương bằng ánh mắt kiên định, nói: "Được!"

...

Tử Tiêu đi vào thế giới tuyết trắng cũng không đi tới chỗ trụ cột thế giới, chỉ đứng nhìn từ đằng xa, nhìn Độc Cô Thiên Diệp thả thập đại thần khí vào trong hồ, nhìn nàng bay vào mặt hồ, hòa tan thần khí trên mặt hồ, đọng lại thành mười trụ cột, sau đó nàng bay đến trên thân Hiên Viên Kiếm, chậm rãi phóng máu của mình ra, chảy theo Hiên Viên Kiếm vào trong hồ nước, dung nhập vào bên trong mười trụ cột. Sau đó thân thể của nàng hóa thành nhiều điểm bạch quang, toàn bộ bay vào trong mười cây cột.

Làm Độc Cô Thiên Diệp huyết nhục đều dung trở ra, nguyên bản chỉ so với mặt hồ cao hơn mấy thước trụ cột toàn bộ hướng mặt trên sinh trưởng tốt, rất nhanh liền tủng trong mây đoàn không thấy đầu .

Tử Tiêu nhìn mười cây cột từ đằng xa, sờ sờ chỗ ngực của mình, nói: "Tiểu Diệp Nhi, nàng liền đi như vậy, nhưng ta không oán hận dũng khí của nàng. Nàng dùng máu thịt của nàng khởi động thế giới này, lại mang theo trụ cột thế giới của ta. Nàng còn làm cho ta không thể thương tổn thân thể của chính mình, Tiểu Diệp Nhi, nàng thật tàn nhẫn..."

Khóe mắt Tử Tiêu chảy xuống một giọt lệ cuối cùng, xoay người rời khỏi thế giới băng tuyết, trong lúc rời đi, màu đen của tóc biến thành màu bạc...

Hắn tuyệt vọng rời đi, không phát hiện ra Bách Lý Như Yên bên hồ, trong tay ôm một quả trứng, bộ dáng của quả trứng giống y như lúc Phù Thương ở trong Luyện Yêu Hồ. Cho nên, lúc hắn sống giống như cái xác không hồn một ngàn năm, lúc Bách Lý Như Yên ôm một quả trứng giống như tảng đá xuất hiện, hắn không đoán được ý đồ đến của nàng.

"Ta đến đưa nàng trở về." Bách Lý Như Yên nhìn nam tử tóc màu bạc đang nằm phơi nắng ở trong sân, nói.

Tử Tiêu nằm ở trong sân, dưới ánh mặt trời tóc màu bạc lóe ra hào quang. Hắn từng chơi cờ với nàng ở chỗ này, nói chuyện phiếm với nàng. Hiện giờ thế giới đã yên ổn lại, hắn không có một chút tâm tình đi ra ngoài nào, mỗi ngày đến viện này là chuyện duy nhất hắn thích.

Ngàn năm qua, Bách Lý Như Yên là vị khách nhân thứ nhất đến viện này. Chỉ vì nàng là đồng bọn hợp tác mà Độc Cô Thiên Diệp tâm tâm niệm niệm. Lúc nàng nói ra câu kia, hai mắt Tử Tiêu đang chớp mắt đột nhiên mở to, nhìn tảng đá trong tay nàng, vẻ mặt khẩn trương và sợ hãi.

Nếu đây là mộng, xin đừng cho ta tỉnh lại.

Bách Lý Như Yên giao Đan Đan vào trên tay Tử Tiêu, nói nói mấy câu liền rời đi.

Tử Tiêu ôm Đan Đan, giống như là ôm trân bảo trên đời, khó tin nhìn nó, trong đầu vang vọng lời nói vừa nãy của Bách Lý Như Yên.

"Độc Cô Thiên Diệp nói nếu thành công, thì nói cho người chuyện này. Bởi vì Thiên Diệp và Phù Thương là khế ước linh hồn, cho nên trước khi nàng rời đi liền rút ra một tia linh hồn bám vào trong linh hồn của Phù Thương. Thiếu một tia linh hồn lực, nàng dùng thế giới trước kia nàng sáng tạo ra thay thế. Nhưng sau khi Độc Cô Thiên Diệp rời đi, Phù Thương cũng bị khế ước lực ước thúc, thiếu chút nữa không giữ được linh hồn. Cũng may hữu kinh vô hiểm, dưỡng một ngàn năm, rốt cục có thể tách linh hồn

của hai người bọn họ ra. Hiện tại Độc Cô Thiên Diệp dưỡng hồn phách ở trong Đan Đan, chỉ cần hồn phách của nàng dưỡng tốt rồi, lại dùng biện pháp thân tử hồn lưu trọng tổ thân thể khôi phục nhục thể, nàng liền có thể trở lại..."

Bách Lý Như Yên đi ra bên ngoài hoàng cung của Tử Tiêu, nhìn Mộng Thiên Quân chờ ở bên ngoài, tiến lên nói: "Đã giao cho hãn rồi. Ca, vì sao ca không giữ Thiên Diệp lại, ít nhất còn có một lần cơ hội."

"Nàng không hy vọng lúc mình tỉnh lại người bên ngoài sẽ là Tử Tiêu. Chúng ta đi thôi." Mộng Thiên Quân lại nhìn thoáng qua, dường như vậy có thể xuyên phá bức tường, nhìn thấy Đan Đan trên tay Tử Tiêu, nhìn thấy linh hồn ngủ ở bên trong...

Độc Cô Thiên Diệp cảm giác mình ngủ ở một địa phương rất ấm áp, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Đan Đan. "Nữ nhân ngu ngốc kia, người tính ở lại trong cơ thể của ta bao lâu? Người ngủ một ngàn năm, heo cũng không có ngủ như người."

Đan Đan? !

Tư tưởng nàng hỗn độn đột nhiên trở nên rõ ràng, nàng nghe được giọng nói của Đan Đan, chứng tỏ nàng sống sót!

"Đan Đan!" Độc Cô Thiên Diệp kích động gọi Đan Đan.

"Nữ nhân ngu ngốc kia, người nằm mơ đều luôn nhắc tới tên người kia, hãn ở ngay bên ngoài, người có muốn gặp không?" Đan Đan không nghĩ tới Độc Cô Thiên Diệp thật sự tỉnh lại, nghĩ đến chính mình vừa mới mất nàng, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Tiêu..." Nghĩ đến Tử Tiêu ở ngay bên ngoài, Độc Cô Thiên Diệp cười ngọt ngào, mặc kệ chuyện Đan Đan vừa mới mất mình.

Tử Tiêu ôm Đản Đản nằm trên ghế quý phi, từ sau khi Bách Lý Như Yên đưa nó trở về, hắn liền vẫn ôm nó. Đột nhiên, hắn cảm giác được bên trong Đản Đản truyền đến một trận dao động, tiếp theo một cái linh hồn nổi lơ lửng xuất hiện ở trước mặt hắn, tươi cười nhìn hắn.

"Tiêu, ta đã trở về..."

TIỂU THUY PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 112: Ngoại Truyện: Chương 1: Vì Nàng Sống Một Mình

Lúc Tử Tiêu trở về Cửu Thiên Huyền Giới từ thế giới băng tuyết, bầu trời ở Cửu Thiên Huyền Giới vẫn là lần đầu tiên có bông tuyết bay theo chiều gió.

"Tuyết rơi..."

Hắn vươn tay ra, tiếp được bông tuyết đang chậm rãi rơi xuống, nhiệt độ lạnh giá trong lòng bàn tay, làm cho bông tuyết rất nhanh tích tụ trong lòng bàn tay hắn.

"Là nàng tìm đến ta sao?"

Nàng khởi động thế giới này, máu thịt của nàng dung vào mỗi một chỗ, hiện tại ngay cả hít thở đều là hương vị của nàng, nhưng mỗi một lần hít thở đều là một lần đau đớn.

Hắn nắm tay lại, bông tuyết bị hắn bóp nát. Nghĩ đến thời gian tốt đẹp từng ở chung, trong lòng hắn một trận co rút đau đớn, nghĩ muốn nhắm mắt để kéo dài, nước mắt lại nhịn không được liên tục rơi xuống.

"Tiêu, thế giới này thật kỳ quái!" Độc Cô Thiên Diệp nằm trên xích đu bên cạnh hắn, hai tay gối đầu, nhìn bầu trời quang đãng sáng sủa, nói.

Tử Tiêu bỏ quả vải đã lột vỏ vào trong miệng nàng, hỏi: "Chỗ nào kỳ quái hả?"

Độc Cô Thiên Diệp chỉ chỉ bầu trời ngàn dặm không mây, nói: "Kể từ khi ta đến đây chưa từng thấy chỗ nào tuyết rơi."

"Hả...?" Tử Tiêu nghĩ lại một chút, hình như thế giới này thật sự rất ít tuyết rơi, thậm chí có mặt biển chưa từng có tuyết rơi. Hắn lại lột một quả vải cho nàng, hỏi: "Sao đột nhiên nàng lại nghĩ tới cái đó vậy?"

Độc Cô Thiên Diệp thở dài một cái, nói: "Đột nhiên rất muốn xem tuyết, muốn nhìn hình dạng của toàn bộ thế giới khi biến thành một vùng trắng như tuyết, muốn nghe tiếng "bộp bộp" phát ra khi giẫm lên tuyết."

"Vậy sau này ta bồi nàng đi nhìn tuyết, mang theo con của chúng ta đi cùng." Tử Tiêu tiếp tục lột một quả vải dứt vào miệng nàng.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn thịt quả vải tuyết trắng trơn mềm, nuốt vào, nói: "Tiêu, ta phát hiện chuyện chàng làm nhiều nhất chính là dứt ta ăn gì đó. Ta sẽ béo lên biết không?"

Tử Tiêu lại lột một quả nho, dứt nàng ăn hết, lúc này mới lấy một khăn tay vuông ra lau tay, nhìn ánh mắt kháng nghị của nàng, mỉm cười, nói: "Béo lên cũng không sao, ta không ghét bỏ."

"Ta ghét bỏ!" Độc Cô Thiên Diệp dẫu môi lên, nói.

Tử tiêu lau tay xong, ném khăn tay vào đồng vỏ trái cây, nhìn bộ dáng giận dữ của nàng, cúi người hôn xuống, thơm thơm ngọt ngọt, đúng là vị hoa quả vừa mới ăn.

Cho nàng ăn lâu như vậy, hiện tại cũng nên tới cho chính mình ăn rồi.

Chờ đến lúc hăn nhắm nháp đủ rồi, mới rời khỏi đôi môi của nàng, để trán của mình lên trán của nàng, sủng nịch nói: "Nếu nàng béo lên, béo đến lúc không đi được, ta liền ôm nàng đi xem tuyết, xem mặt trời mọc mặt trời lặn, xem tất cả phong cảnh của thế gian này. . ."

Hai tay Độc Cô Thiên Diệp vòng qua cổ hăn, nói: "Được. Đến lúc đó chúng ta cùng đi khắp tất cả địa phương, miễn là có chàng. . ."

"Còn có con của chúng ta."

"Được. . ."

Tiểu Diệp Nhi, hiện tại tuyết đang rơi, đây là lần đầu tiên Cửu Thiên Huyền Giới của ta có tuyết rơi, còn rất nhiều nữa, nàng xem, mới có một lát mà thôi, cũng đã lót một tầng thật dày rồi.

Tiểu Diệp Nhi, không phải nàng muốn nhìn tuyết rơi, muốn nghe tiếng giẫm lên tuyết sao? Hiện tại tuyết rơi, ta nên đi nơi nào tìm nàng. . .

Một trận gió thổi qua, nhiều bông tuyết nhẹ nhàng bay loạn trong không trung, cùng bay lượn còn có mái tóc màu trắng bạc của hăn. Hăn đứng trên tuyết, tuyết ngập qua cẳng chân của hăn, hăn mới di chuyển phần chân bị tuyết phủ kín, nhấc chân lên tiếp tục đi về phía trước.

"Bộp, bộp."

Mỗi một lần đặt chân lên thì đều phát ra tiếng "bộp, bộp", hăn chậm rãi đi tới, nghe tiếng giẫm tuyết phát ra, dưới ánh trăng mờ dường như nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng xuất hiện trong bông tuyết bay xuống phía trước, hai mắt sáng ngời hình như đang hỏi hăn có phải chơi rất vui đúng không.

Hăn đưa tay muốn chạm vào gương mặt của nàng, hình ảnh đã từ từ biến mất. Hăn mất mát thu tay về, tiếp tục đi về phía trước, lưu lại một loạt

dấu chân không theo quy tắc ở trên tuyết.

"Tiểu Diệp Nhi, tiếng này không êm tai chút nào. Có lẽ bởi vì không có nàng đi cùng."

Thứ Hồn đi theo phía sau Tử Tiêu từ đằng xa, nhìn bóng lưng không có sức sống của hắn, một đầu tóc màu trắng bạc tung bay trộn lẫn với bông tuyết, trong ánh mắt không che dấu được đau lòng. Thân là khế ước thú của Tử Tiêu, hắn rất hiểu nhất cảm thụ hiện tại của hắn. Nhưng hắn lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cho hắn không gian chữa thương một mình.

Tuyết rơi xuống trên người, lại rơi xuống rồi tích tụ. Tuyết hòa tan thành nước làm y phục ướt nhẹp, lại bị băng tuyết đông lạnh thành khối băng.

Hắn không biết mình đi bao lâu, hai chân không biết là vì vẫn giẫm lên trên tuyết, hay là vì đi thật lâu, đã tê tê đến không còn cảm giác. Chỉ có những tiếng "bộp, bộp" dứt quãng vang lên bên tai là để cho hắn biết chính mình vẫn còn đang tiếp tục đi về phía trước.

Thứ Hồn vẫn đi theo phía sau Tử Tiêu, bọn hắn đã đi trên tuyết hai năm, tuyết rơi trên mặt đất đã dày gần trăm thước, đây là độ cao do toàn bộ tuyết rơi xuống lắng đọng lại. Bởi vì thời tiết rét lạnh, đất phía dưới đều đã đông lạnh thành băng, chỉ có phần trên cùng mới mềm xốp.

Trong hai năm này hắn nhìn Tử Tiêu đi giống như máy móc, rất nhiều lần muốn đi lên gọi hắn trở về, nhưng đều bị dòng tử khí phát ra khắp người hắn ngăn cản bước chân. Đến nỗi hắn cho rằng, nếu hắn không cho Tử Tiêu tiếp tục đi, có lẽ hắn sẽ không bao giờ đi tới nữa.

Rốt cục, bịch một tiếng, Thứ Hồn nhìn thấy Tử Tiêu ngã xuống tuyết, nhanh chóng bay qua, bế hắn lên, phúi bông tuyết dính trên gương mặt màu xanh đen của hắn. Nhìn mái tóc màu trắng bạc cùng chân mày nhíu chặt của hắn, thở dài, ôm hắn bay về phía Vương Cung.

Đám Thất Nguyệt ở trong cung điện, nhìn bên ngoài tuyết rơi tung bay như lông ngỗng hai năm, nhìn không được thở dài. Nếu không phải bọn hắc dùng linh lực che chở, chỉ sợ cung điện này sớm đã biến thành Vương Cung tuyết rồi.

Độc Cô Thiên Diệp mất đi, trong lòng bọn họ đều rất khó chịu. Bọn hắc cũng hiểu tâm tình của Tử Tiêu, nhưng thật không ngờ bọn lại có thể đau lòng đến mức làm cho cả Cửu Thiên Huyền Giới tuyết rơi hai năm!

"Ài - -" Tiểu Đâu Tử thở dài một hơi.

"Người đừng thở dài, người than thở ta cũng đã rất phiền lòng rồi." Thất Nguyệt trừng mắt nhìn Tiểu Đâu Tử, nói.

"Ài - -" Tiểu Đâu Tử tiếp tục thở dài, lo lắng địa nói: "Nữ chủ nhân đã mất đi hai năm, một gốc trụ chống thế giới biến thành mười gốc, thế giới ổn định, ngay cả mười mặt diện trước kia bị Hoạt Quy Ngu Hành nuôi nấng hút hết linh lực cũng đã khôi phục sinh cơ. Nhưng lại để lại một mình chủ thượng chúng ta sống cô độc. Nghĩ đến chủ thượng yêu nữ chủ nhân như thế, làm sao mới để ngài ấy có thể tiếp nhận hiện thực này? Ta nghe nói Cửu Thiên Huyền Giới này là nữ chủ nhân kiếp trước thêm vào máu thịt của chủ thượng để sáng tạo ra, thành hình tới nay vẫn đều là bầu trời ngàn dặm quang đăng, hiện tại tuyết rơi suốt hai năm, chứng tỏ trong lòng chủ thượng rất rất khó chịu! Nghĩ như vậy ta liền muốn khóc."

Tiểu Đâu Tử nói xong, thật đúng là rơi lệ.

Lúc trước Tử Tiêu để cho tất cả đều ở lại nơi này, tự mình đi thế giới băng tuyết, vì để cho nàng đi thanh thản. Không cho mọi người tận mắt thấy nàng rời khỏi, trong lòng cũng sẽ không khó chịu như thế.

Với bọn mà nói, tận mắt thấy nàng rời khỏi chính là chuyện tàn nhẫn biết bao, nhưng bọn lại không thể đi tiễn đưa nàng, dù là chỉ đứng im lặng nhìn ở phía xa.

Thất Nguyệt nghe Tiểu Đẩu Tử nói cũng muốn khóc. Ở Huyền Nguyệt Đại Lục hẳn quen biết với Độc Cô Thiên Diệp, sau đó quan hệ vẫn luôn tốt hơn, hiện tại nàng rời khỏi, hẳn rất đau lòng. Nhìn thời tiết bên ngoài liên biết tâm tình bây giờ của Tử Tiêu, lúc trong lòng hẳn đau đớn lại vẫn còn khổ sở vì Tử Tiêu. Thấy Tiểu Đẩu Tử rơi lệ, trợn mắt nhìn hẳn, nói: "Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì mà khóc! Lau khô nước mắt cho ta!"

Tiểu Đẩu Tử trừng mắt nhìn lại Thất Nguyệt một cái, mang theo ghen ngào, nói: "Trong mắt người vẫn còn nước mắt đó!"

Thất Nguyệt không được tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, vừa lúc nhìn thấy Thứ Hồn ôm Tử Tiêu đáp xuống sân.

"Bọn hẳn đã trở về." Thất Nguyệt nói một tiếng vào phòng trong, lắc mình ra ngoài. Những người khác cũng nhao nhao đi ra ngoài theo.

"Hẳn làm sao vậy?" Thất Nguyệt nhìn Tử Tiêu đang hôn mê, hỏi.

"Hẳn không ngủ không nghỉ đi trên đồng tuyết hai năm, không có linh lực hộ thể." Thứ Hồn nói xong, ôm Tử Tiêu đi vào tấm cung của hẳn, đặt trên cái giường Độc Cô Thiên Diệp đã từng dưỡng thương ở đó.

"Cái gì? !" Người theo vào nghe Thứ Hồn nói đều sợ ngây người, không nghĩ tới Tử Tiêu sẽ đối đãi với bản thân mình như vậy, đều đau lòng không thôi.

Tử tiêu năm một lần này chính là năm mươi năm. Cửu Thiên Huyền Giới trong năm mươi năm này tuyết rơi chưa từng dừng lại. Năm mươi năm qua dân ở đây đều chưa từng tu luyện, không phải cầu nguyện cho Tử Tiêu, thì chính là xử lý tuyết chất đóng ở tất cả mặt diện.

Mỗi ngày Tiểu Đẩu Tử đều tới lau mặt gì gì đó cho Tử Tiêu, thấy năm mươi năm qua hẳn chưa từng mở hai mắt ra, thậm chí thở dài.

Trong năm mươi năm này, đám Thất Nguyệt cứ cách hai ba ngày liền tới thăm Tử Tiêu, nói chuyện cho hắn nghe, hi vọng hắn có thể tỉnh lại sớm một chút, nhưng không có một chút tác dụng nào.

Tiểu Đậu Tử vắt khô khăn lông chuẩn bị lau mặt cho Tử Tiêu, nghe được phía sau có tiếng động. Hắn xoay người thấy là Thất Nguyệt và Hắc Tử, đi theo bên cạnh lại vẫn là Giáng Vực và Giáng Ngục, liền lạng lẽ lui sang một bên.

Giáng Vực đi tới bên cạnh Tử Tiêu, cầm tay hắn tra xét một lần, nói: "Thực lực của hắn quá mạnh mẽ, ta không có biện pháp đưa người vào thế giới của hắn, chỉ có thể bảo đảm tiếng nói của người truyền vào thôi. Về phần hắn có nghe vào được hay không, có nguyện ý tỉnh lại hay không, ta không thể bảo đảm."

"Thử xem đi." Thất Nguyệt nói.

Giáng Vực gật gật đầu, dung hợp với Giáng Ngục, huyền thạch tóc đen hồng y xuất hiện ở trước mặt mọi người. Hắn đi tới bên giường Tử Tiêu, hai tay kết ấn, linh vụ màu trắng ngà ngưng kết ra, ngưng tụ trên đỉnh đầu Tử Tiêu.

Hắc Tử đi tới ngồi xuống bên giường Tử Tiêu, cầm lấy khăn lông từ trong tay Tiểu Đậu Tử lau mặt cho hắn, giặt khăn rồi lại lau tay cho hắn, vừa lau vừa lầm bầm: "Tiêu, chúng ta quen biết nhau mấy vạn năm rồi đúng không? Mấy vạn năm qua ta chưa từng thấy người như vậy. Nhìn người nằm trên giường không có chút sức sống nào, nhìn hai mắt người nhắm chặt, có đôi khi thật muốn xách người lên để đánh một trận thật đã."

Thiên Diệp chết, người đóng kín thế giới của chính mình, người cho rằng như vậy có thể trốn tránh hiện thực sao? Ta hiểu đau khổ, yêu thương trong lòng người, nhưng...

Người ngủ năm mươi năm, cũng nên tỉnh lại rồi.

Người nằm ở chỗ này, người hẳn là biết bên ngoài là bộ dạng gì. Tuyết rơi năm mươi hai năm, trời chưa bao giờ quang đãng được một ngày, tuyết che phủ toàn bộ mặt đất, nếu không tất cả mọi người sẽ tu luyện, phỏng chừng chờ đến lúc người tỉnh lại thì cũng chỉ còn lại trăm ngàn bộ xương trắng mà thôi. Nhiều năm như vậy ngay cả thời gian tu luyện mọi người cũng không có, toàn bộ đều chống chọi với tai họa tuyết rơi. Bọn họ đều là con dân của người, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm tiếp tục kéo dài sao?"

Hắc Tử nói lời nhai rất nhiều, Tử Tiêu vẫn không có phản ứng như cũ. Hắc Tử nhìn nhìn huyệt thạch, thấy hẳn còn có thể chống đỡ được một lát nữa, tiếp tục nói: "Tiêu, người nói xem, nếu để Thiên Diệp thấy bộ dạng này của người, nàng có lẽ sẽ rất đau lòng không? Nàng đã từng nói, đến nơi đây, chuyện may mắn nhất, chuyện hạnh phúc nhất chính là gặp người. Tuy là nàng chết, nhưng nàng dung vào trong trụ chống thế giới, chống đỡ thế giới này. Ta vẫn cho rằng nàng không chết, nàng ở ngay bên cạnh chúng ta và nhìn chúng ta, người nhìn đi, không khí vây quanh người chính là nàng đang ôm người, đau lòng vì người. Người có nghĩ tới không hóa, nàng tan ở trong không khí có bao nhiêu khó chịu và không muốn? Nếu nàng thật sự đã rời khỏi, có phải người muốn làm cho nàng đi rồi cũng không thể yên lòng đúng không?"

Khóe mắt Tử tiêu có một giọt nước mắt từ từ trượt xuống. Hắc Tử nhìn thấy giọt nước mắt kia, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, hít hít không khí, nói: "Thất Nguyệt – Vô Song muốn thành thân, bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ thật tốt, chỉ chờ người tỉnh lại chủ trì hôn lễ cho bọn họ, bởi vì Thất Nguyệt nói chúng ta là ba huynh đệ tốt, thiếu người nào cũng không được. Nhưng người lại nằm ở chỗ này, người bảo hẳn và Vô Song làm sao bây giờ? Trước kia Thiên Diệp còn nói, ta và thất nguyệt mà thành thân thì nàng nhất định sẽ đến, hiện tại nàng không tới được, người không muốn giúp nàng thực hiện lời hứa của nàng sao?"

"Phốc - - "

Huyền thạch phun ra một ngụm máu tươi, bạch quang chớp lóe, bị ép tách ra. Linh vụ ngưng tụ trên đỉnh đầu Tử Tiêu từ từ tiêu tán.

"Xin lỗi, chúng ta. . ." Giáng Vực muốn nói nói, bị Hắc Tử ngắt lời.

"Các người đã cố gắng hết sức, đi về nghỉ ngơi trước đi."

Thất Nguyệt đi lên, đưa huyền thạch tới, Giáng Vực và Giáng Ngục cùng nhau trở lại trong huyền thạch.

Hắc Tử nhìn nhìn, trừ một giọt nước mắt vừa mới rớt xuống thì Tử Tiêu không có bất kỳ động tĩnh nào nữa, thất vọng thở dài, những năm gần đây bọn hắn suy nghĩ rất nhiều biện pháp làm Tử Tiêu tỉnh lại, để hai người Giáng Vực tới giúp đỡ là có khả năng nhất làm hắn tỉnh lại, hiện tại hắn vẫn không phản ứng, trong lòng mọi người đều ngượng lạnh.

Hắc Tử giặt khăn lông, chuẩn bị lau cổ Tử Tiêu một chút, đột nhiên phát hiện hai mắt hắn chớp chớp, lập tức kích động gọi: "Tiêu, Tiêu!"

Thất Nguyệt và Tiểu Đâu Tử thấy Hắc Tử kích động như vậy, vây quanh, nhìn nhìn mắt năm mươi năm qua của Tử Tiêu từ từ đóng đóng mở mở.

"Thất Nguyệt, muốn thành hôn?" Tử Tiêu tỉnh lại mở miệng hỏi, câu đầu tiên đó là hỏi hôn sự của Thất Nguyệt.

Thất nguyệt nhìn nhìn, nước mắt lóe lên trong mắt, gật đầu nói: "Còn thiếu người đó!"

Trong khoảnh khắc Tử Tiêu mở mắt, cuối cùng tuyết vẫn rơi xuống Cửu Thiên Huyền Giới năm mươi hai năm cũng dừng lại. . .

Tử tiêu tỉnh lại không lâu thì Cửu Thiên Huyền Giới nghênh đón chuyện mừng, Thất Nguyệt ôm được mỹ nhân về, cưới Thích Vô Song vào

cửa. Có lẽ là vì sau khi tuyết rơi vẫn là việc vui thứ nhất, cho nên làm rất lớn, nghĩ muốn xua tan đi không khí vẫn luôn áp lực cho tới nay.

Ngày đại hôn, Tử Tiêu làm người làm chứng cho bọn họ, nhìn huynh đệ của mình lập gia đình, trong lòng Tử Tiêu vẫn vui mừng cho hần. Chỉ là một chút vui mừng đó cũng không hòa tan được sự đau đớn đến nghẹt thở kia trong lòng hần, chờ xong đại hôn của Thất Nguyệt, ngày hôm sau, hần một mình rời khỏi Cửu Thiên Huyền Giới.

Hần đi Huyền Nguyệt Đại Lục, đó là nơi hần và Độc Cô Thiên Diệp gặp nhau. Hần đi tới nơi lần đầu tiên hần và Độc Cô Thiên Diệp gặp mặt ở trong Yên Sơn Sơn Mạch, ngồi ở chỗ nàng ngồi lúc trước, lấy ra một cây sáo bằng sứ, chậm rãi thổi khúc 《cảnh vật nơi cố hương》 mà lúc trước nàng thổi.

Nàng không biết, hần vì nàng đặc biệt đi học thanh nhạc, học thổi khúc này, nghĩ tới ngày nào đó cũng thổi cho nàng nghe, nhưng ngày này vẫn không có đến.

Tiếng sáo ưu thương một lần lại một lần phiêu đảng ở trong núi, cũng như trong tiếng sáo của nàng có hoài niệm, nỗi khổ không thể nào quay về lúc trước.

Sau đó hần lại đi tới mỗi một chỗ mà hần và nàng đã từng ở cùng nhau, ở Độc Cô gia nhìn thấy bộ dáng im lặng rơi lên của cha mẹ nàng khi nhìn bài vị nàng, ẩn nấp trong không trung hần từ từ xoay người rời khỏi.

Tiểu Diệp Nhi, nàng rời khỏi, để lại sự đau khổ tận xương cho quá nhiều người, nàng biết không?

Đi khắp tất cả nơi có dấu chân của Độc Cô Thiên Diệp, hai trăm năm sau, hần trở về Cửu Thiên Huyền Giới. Hải tử của Thất nguyệt vừa ra đời mấy năm trước, nhìn hần ngọt ngào gọi thúc thúc.

Hắn cười cười, nhớ tới đã từng nói, mang theo nàng và hài tử cùng nhau xem tất cả phong cảnh trên đời.

Tiểu Diệp Nhi, ta nhớ nàng, nghĩ đến trái tim cũng đau đớn, nàng có biết không?

Nếu lúc trước ta không lấy tâm đùa giỡn dẫn tới nàng tức giận, nếu ta không đồng ý nàng sẽ không thương tổn thân thể của chính mình, nếu ta có thể đi theo bước chân của nàng, có phải trái tim của ta cũng sẽ không đau đớn như vậy không?

Tiểu Diệp Nhi, ta, vì nàng sống một mình. . .

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 113: Vì Nàng Cố Gắng Sống Sót

Trong thế giới Băng tuyết, Độc Cô Thiên Diệp rút một nhánh linh hồn của mình ra, bám vào linh hồn Phù Thương. Trước khi nàng hóa thành trụ chống thế giới thì ngưng ra một quả trứng có vỏ cứng cho chính mình, bao kín chính mình lại.

Lúc Độc Cô Thiên Diệp chết đi thời điểm, vỏ trứng nứt ra mấy lỗ, sinh mệnh lực nhanh chóng xói mòn, mắt thấy tất cả sắp vỡ vụn. Nếu quả trứng vỡ vụn, Phù Thương sẽ chết theo, đừng nói là linh hồn của Độc Cô Thiên Diệp, ngay cả chính nó cũng sẽ biến mất trong trời đất này.

"Nhanh, rót lực lượng vào Phù Thương!" Tiểu Hòa nói với những người khác.

Trừ Tiểu Bạch Cầu còn đang thương tâm ở một bên, những Linh Thú khác cùng nhau rót lực lượng của mình vào Phù Thương, giữa chúng nó không có liên hệ, chuyển lực lượng của mình vào sẽ làm ít công to, nhưng dù sao cũng không tốt lắm.

Sinh mệnh lực liên tục không ngừng rót vào phía ngoài vỏ trứng của Phù Thương, bao bọc quả trứng lại, nhưng vẫn không có biện pháp để cho quả trứng dừng vỡ vụn lại như cũ, chỉ là tốc độ chậm lại mà thôi.

"Làm sao bây giờ, sinh mệnh lực Phù Thương vẫn đang giảm bớt đi!" Tiểu Cửu thấy trứng vẫn còn đang vỡ ra, lo lắng nói.

Mộng Thiên Quân và Bách Lý Như Yên muốn đi lên hỗ trợ, nhưng hai người bọn họ chỉ có tử khí, không có sinh mệnh lực, hỗ trợ cũng chỉ có thể làm trở ngại chứ không giúp gì, cho nên chỉ có thể lo lắng suông ở một bên.

"Hu hu, Khả Khả, hu hu, nhân gia không cần Khả Khả đi, hu hu. . ."
Ngay lúc mọi người cảm giác mệt mỏi, một tiếng khóc truyền tới.

"Cầu Cầu? !" Ánh mắt Tiểu Hỏa sáng lên, sao nàng lại quên mất người này chứ! Nàng đứng tại chỗ rồng to về phía Tiểu Bạch Cầu khóc quên trời đất: "Cầu Cầu, ngươi còn ở chỗ đó khóc cái gì mà khóc? ! Ngươi khóc nữa thì thật sự tỷ tỷ sẽ không về được!"

Tiếng khóc của Tiểu Bạch Cầu bị tiếng rồng như sư tử của Tiểu Hỏa làm cho dừng lại, to chớp chớp, toàn bộ nước mắt trong mắt mới rơi xuống, nhìn Tiểu Hỏa hỏi: "Thật sự là tỷ tỷ có thể trở về sao?"

"Đúng!" Tiểu Hỏa nói.

"Vì sao?" Tiểu Bạch Cầu lập tức bay đến bên cạnh Tiểu Hỏa, nháy mắt hỏi.

"Hiện tại ta không có thời gian giải thích với ngươi, ngươi có biện pháp nào làm cho sinh mệnh lực của Phù Thương không xói mòn nữa không?" Tiểu Hỏa đặt hi vọng cuối cùng vào trên người Tiểu Bạch Cầu, nghĩ nó là đứng đầu thực thú, ngăn không cho sinh mệnh lực xói mòn hẳn là biện pháp tốt nhất rồi.

Tuy Tiểu Bạch Cầu không biết việc Độc Cô Thiên Diệp trở về có liên quan gì không, nhưng nó biết quả trứng này vỡ nát thì chắc chắn Phù Thương sẽ chết, nó không muốn Phù Thương chết đi, vì thế gật gật đầu, nói: "Để người ta thử đi."

Tiểu Bạch Cầu bay đến phía trên quả trứng Phù Thương, đặt móng vuốt nhỏ vào khe nứt trên quả trứng Phù Thương, sau đó nhắm mắt mình

tưởng, sinh mệnh lực từ xa không ngừng rót vào bên trong quả trứng Phù Thương, khe nứt hoa văn trước đó từ từ khép lại. Tuy sinh mệnh lực không xói mòn nữa, nhưng lại cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Qua một hồi lâu, Tiểu Bạch Cầu mở to mắt, hai mắt ngấn lệ, nói: "Người ta đã cố gắng hết sức rồi."

Mọi người thấy bộ dáng mệt mỏi của Tiểu Bạch Cầu, biết quả thực nó đã dùng hết toàn lực, Tiểu Hỏa vẫy tay để Tiểu Bạch Cầu đi qua, ôm nó vào trong lòng, nói: "Việc này chỉ có thể như thế thôi."

"Nhưng hiện tại hoàn toàn không cảm giác được sinh mệnh lực của Phù Thương." Tiểu Ngân nói.

"Nhưng không phải là chỉ cần quả trứng Phù Thương không vỡ vụn, vậy thì hắc sẽ không chết đi sao?" Lam Nguyệt nói.

Mộng Thiên Quân đi tới, nói: "Hắc là linh hồn Phù Thương nhận lấy chấn động quá nặng, hiện tại đã rơi vào ngủ say, cho nên các người mới không cảm giác được sinh mệnh lực của hắc."

"Vậy khi nào thì hắc có thể tỉnh lại?" Tiểu Cửu hỏi.

Mộng Thiên Quân lắc đầu, nói: "Ta không dám khẳng định việc này. Như tình huống này nhất định phải dùng đồ vật tẩm bổ linh hồn để nuôi dưỡng linh hồn bọn họ, dốc lòng chăm sóc, nếu xảy ra một chút vấn đề nào, quả trứng này sẽ vĩnh viễn trở thành một quả trứng chết."

"Tẩm bổ linh hồn?" Tiểu Bạch Cầu ngẩng đầu lên từ trong lòng Tiểu Hỏa, vươn một móng vuốt nhỏ ra, nói: "Người ta sẽ tẩm bổ linh hồn."

Mộng Thiên Quân vẫn lắc đầu, nói: "Người thật sự có thể tẩm bổ linh hồn, nhưng người chỉ có thể chuyển sinh mệnh lực vào không theo giờ, mà

tăm bổ theo như lời ta là phải tăm bổ không ngừng, nếu để người thì phỏng chừng người góp cả tánh mạng bọn họ cũng chưa tỉnh lại."

"Vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch Cầu nhìn Mộng Thiên Quân, hỏi.

"Tìm một thánh khí tăm bổ rồi đặt quả trứng ở bên trong, sau đó ngâm nó trong dược liệu, bất cứ lúc nào cũng chú ý tới tình hình linh hồn hắc, lúc dược liệu gần hết công hiệu thì phải thay đổi một lần." Mộng Thiên Quân giải thích một chút.

Mộng Thiên Quân nói xong, nhóm Linh Thú đều trầm mặc. Bọn hắc cũng không có đủ người và điều kiện như vậy, chỉ là tìm dược liệu thôi phỏng chừng phải tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực, lại càng chưa nói tới là phải bất cứ lúc nào cũng chú ý tình huống quả trứng Phù Thương.

Mọi người nhìn nhau vài lần, sau cùng Tiểu Hỏa đứng ra nói: "Chúng ta đều biết quan hệ giữa các người và chủ nhân, hiện tại chúng ta chỉ có thể giao Phù Thương cho các người, cần dược liệu gì chúng ta phụ trách đi tìm."

Bách Lý Như Yên đi tới bên cạnh quả trứng Phù Thương đang nổi lơ lửng, ôm lấy nó, có hai linh hồn ở bên trong quả trứng nho nhỏ này, là hi vọng của rất nhiều người. Nàng nói với đám Tiểu Hỏa: "Các người yên tâm đi, Thiên Diệp sẽ trở về."

Thế là ngàn năm sau đó, Tiểu Ngân không trở về Huyền Nguyệt Đại Lục thăm hỏi đám Tạ Bình, Tiểu Bạch Cầu cũng không đi tìm Lưu Vân, tất cả Linh Thú đều đi khắp thế giới, tìm kiếm thứ có thể tăm bổ linh hồn gì đó.

Ngược lại sau khi Lưu Vân biết được tình huống, vẫn luôn đi theo Tiểu Bạch Cầu cùng nhau tìm kiếm, hai thục thú đi cùng với nhau.

Trong một vùng ngô đồng lâm, dưới một gốc cây ngô đồng, một gian phòng đơn sơ. Trong không khí truyền đến một trận dao động, bóng dáng của Bách Lý Như Yên lập tức xuất hiện bên cạnh gian phòng. Nàng đẩy cửa ra, đi thẳng vào.

Gian phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một cái giường, hai cái ghế, một cái bàn, trên bàn đặt một hồn khí đen tuyền, bên trong cái đĩa là một quả trứng.

"Ca." Bách Lý Như Yên gọi người bên cạnh cái bàn.

Mộng Thiên Quân chuyển tầm mắt từ trên quả trứng Phù Thương sang trên người Bách Lý Như Yên, hỏi: "Tìm được Hoàn Hồn Thảo chưa?"

Bách Lý Như Yên mất mác lắc đầu, nói: "Chưa, đám Tiểu Hỏa đã trở lại, cũng không tìm được Hoàn Hồn Thảo. Hiện tại chỉ còn Cầu Cầu thôi."

Dốc lòng che chở ngàn năm, linh hồn Phù Thương đã sớm thức tỉnh, chỉ là linh hồn Độc Cô Thiên Diệp không ổn định, lại vẫn không có biện pháp tách linh hồn nàng ra khỏi linh hồn Phù Thương. Chỉ có tìm được Hoàn Hồn Thảo, mới có thể tách nàng ra, gởi nuôi vào trong thân thể Đan Đan.

Mộng Thiên Quân nghe được chỉ còn Tiểu Bạch cầu, không biết có nên chờ đợi không. Lúc Lưu Vân không ở cùng Tiểu Bạch Cầu, tất cả được liệu nó tìm về cũng không phải là thứ bọn họ cần, mỗi lần đều là không có tác dụng. Tất cả mọi người để nàng dừng đi nữa, nhưng nó không chịu, khẳng khẳng muốn đi ra ngoài tìm. Cũng may sau đó Lưu Vân đến đây, đi cùng nó, mới không tiếp tục tìm lầm được liệu.

Bách Lý Như Yên thấy Mộng Thiên Quân lại dời lực chú ý vào quả trứng Phù Thương, thờ dãi, không xác định hỏi: "Ca, nếu Thiên Diệp trở lại, thật sự huynh muốn đưa nàng quay về Cửu Thiên Huyền Giới sao?"

Mộng Thiên Quân nhất thời cứng đờ người, hai mắt lộ ra thống khổ khi phải lựa chọn. Bách Lý Như Yên đau lòng nhìn ca ca của mình, nói: "Huynh trông coi Thiên Diệp ngàn năm, cứ đưa nàng quay về bên cạnh Tử Tiêu ca ca như vậy sao, huynh. . ."

Nàng rất muốn nói huynh cũng có thể đi cạnh tranh một lần, nhưng đến tính tình của Thiên Diệp, câu kể tiếp lại không nói nên lời. Nhưng nàng thật sự rất đau lòng cho ca ca của mình.

"Trước tìm được Hoàn Hồn Thảo rồi nói sau." Mộng Thiên Quân nhìn quả trứng Phù Thương nói, không muốn quần lấy chuyện sau đó nữa.

Bách Lý Như Yên thở dài, xoay người đi ra ngoài, thân thể nhảy lên, bay đến bên trên cây ngô đồng.

Bởi vì trong Vô Gian Địa Ngục chỉ có tử khí, cho nên bọn họ cũng không quay về Vô Gian Địa Ngục, mà chọn ở lại Ngô đồng lâm nơi sinh sống của Phượng Hoàng, nếu lúc có cần nhân thủ thì đều là để cho người của Vô Gian Địa Ngục ra đây.

Trừ nhóm thú trước kia của Độc Cô Thiên Diệp, hỗ trợ tìm kiếm thảo dược còn có Phượng Hoàng bộ tộc, sau khi hao phí rất nhiều nhân lực vật lực mới dưỡng linh hồn Phù Thương tốt lên. Chỉ cần có Hoàn Hồn Thảo, có thể tách Độc Cô Thiên Diệp ra. Nếu tìm không được Hoàn Hồn Thảo, muốn tách Độc Cô Thiên Diệp ra ít nhất là còn một vạn năm nữa.

Người ra ngoài đi tìm lần lượt trở về, mang về đều là tin tức thất vọng. Hiện tại chỉ có Tiểu Bạch Cầu đi Huyền Nguyệt Đại Lục là chưa trở lại.

"Ài. . ." Bách Lý Như Yên ngồi trên nhánh cây, không biết sau khi than thở bao nhiêu lần, rốt cục thấy được hai bóng người đi tới.

Tiểu Bạch Cầu trong một ngàn năm này đã hóa thành hình người, mắt to đáng yêu giống như bản thể của nàng, một khuôn mặt trẻ con mũm mĩm,

làm chính nàng ghét bỏ rất lâu. Lưu Vân bồi bên người nàng, thỉnh thoảng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

"Như Yên!" Tiểu Bạch Cầu nhìn thấy Như Yên trên nhánh cây, cười vẫy vẫy tay với nàng.

Bách Lý Như Yên mới đáp xuống, hỏi: "Tìm được Hoàn Hồn Thảo chưa?"

"Ha ha." Tiểu Bạch Cầu cười đắc ý, ý niệm vừa động, một gốc cây thảo được đen như mực liền xuất hiện trong tay nàng. Nàng đưa Hoàn Hồn Thảo cho Bách Lý Như Yên, nói: "Lần này ta tìm đúng rồi chứ?"

Bách Lý Như Yên đặt Hoàn Hồn Thảo lên mũi ngửi ngửi, vẻ mặt trở nên kích động, nói: "Chính xác là Hoàn Hồn Thảo! Cầu Cầu, lần này người lợi hại hơn bọn họ rồi!"

Những người kia trước đó đã tìm về không ít dược liệu và Hoàn Hồn Thảo, bởi vì thiếu mùi vị đặc biệt kia, cho nên cũng không đúng. Không nghĩ tới địa phương nhỏ như Huyền Nguyệt Đại Lục lại có Hoàn Hồn Thảo.

Bách Lý Như Yên xoay người vào phòng, Tiểu Bạch Cầu và Lưu Vân cũng đi theo vào. Mộng Thiên Quân nhìn thấy Hoàn Hồn Thảo, trong mắt có kích động, cũng có một chút mất mát.

Tìm được Hoàn Hồn Thảo, ngày hăn rời xa nàng sắp đến rồi sao?

"Như Yên, đi gọi những người khác tới." Mộng Thiên Quân nói với Bách Lý Như Yên.

"Được." Bách Lý Như Yên đi ra ngoài, không lâu sau khế ước thú của Độc Cô Thiên Diệp trước kia đều đến đây. Biết Tiểu Bạch Cầu tìm được Hoàn Hồn Thảo, tất cả mọi người rất vui vẻ.

"Lát nữa ta dạy cho các người làm sao tách linh hồn Thiên Diệp ra, các người phải nhớ kỹ, mỗi một bước, không thể để ra một chút sai lầm nào, nếu không. . ." Mộng Thiên Quân cũng không nói câu sau, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được hậu quả nghiêm trọng. Hắn xoay người nói với Tiểu Bạch Cầu và Lưu Vân: "Lát nữa lúc bọn họ tách rời, các người phải luôn rót sinh mệnh lực vào Thiên Diệp và Phù Thương, Lưu Vân, người phụ trách Phù Thương, Cầu Cầu, người phụ trách Thiên Diệp. Các người nhất định phải bảo đảm linh hồn bọn họ trong toàn bộ quá trình không thiếu sinh mệnh lực."

"Được." Tất cả Linh thú đồng thanh đáp.

Mộng Thiên Quân nói phương pháp tách linh hồn ra cho bọn họ, Tiểu Hỏa dẫn dắt mọi người cùng kết ấn, rót lực lượng vào quả trứng Phù Thương. Rất nhanh, bản thể thu nhỏ của Phù Thương liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Đây là linh hồn Phù Thương, đoàn bạch sắc kia là linh hồn Thiên Diệp. Các người dùng phương pháp ta vừa mới dạy cho các người tách bọn họ ra đi. Tiểu Bạch Cầu, Lưu Vân, các người bắt đầu!" Mộng Thiên Quân chỉ huy mọi người tiến hành tách linh hồn ra đầu vào đấy, nhưng trong lòng bàn tay nắm chặt lại thì đều là mồ hôi.

Đám Linh Thú đồng thời đánh ra kết ấn về phía linh hồn của Phù Thương và Độc Cô Thiên Diệp, Hoàn Hồn Thảo trong không trung tản mát ra nhiều điểm sáng màu đen, toàn bộ những điểm sáng này đều tiến vào trong linh hồn Phù Thương. Bóng dáng màu xanh kia từ từ tách rời ra từ trong đoàn nhiều màu sắc đó.

Lúc đám Tiểu Hỏa đồng thời hành động, Tiểu Bạch Cầu và Lưu Vân lại đồng thời rót sinh mệnh lực về phía Độc Cô Thiên Diệp bọn họ, theo linh hồn bọn họ tách rời ra, sinh mệnh lực Tiểu Bạch Cầu và Lưu Vân rót vào mới tách ra, mỗi người phụ trách một người.

"Như Yên." Mộng Thiên Quân gọi Bách Lý Như Yên.

Bách Lý Như Yên đã sớm ôm Đản Đản ở trong tay, nghe được Mộng Thiên Quân kêu mình, ném Đản Đản về phía linh hồn Độc Cô Thiên Diệp. Đản Đản bay đến bên cạnh linh hồn Độc Cô Thiên Diệp thì dừng lại, sau đó liên tục xoay tròn, trong nháy mắt hút linh hồn Độc Cô Thiên Diệp vào.

Mà linh hồn Phù Thương lại từ từ trở về quả trứng của mình.

Đến lúc tất cả đều đã hoàn thành, mọi người mới ngừng lại được, nháy mắt trong phòng yên tĩnh lại, trầm mặc gần nửa phút, mọi người mới hoan hô, Tiểu Hỏa và Thanh Loan ôm nhau ở một chỗ, khóe mắt lóe ra nước mắt, nói: "Thanh Loan, thành công, chúng ta thành công rồi!"

"Một ngàn năm, chúng ta rốt cục thành công rồi ! Chủ nhân có thể sống lại rồi!" Thanh Loan cũng cao hứng rơi lệ.

"Quá tuyệt vời!" Tiểu Ngân lau nước mắt trên mặt, kích động nói.

Tiểu Bạch Cầu lập tức bổ nhào vào trong lòng Lưu Vân, kích động nói: "Lưu Vân Lưu Vân, Khả Khả có thể sống lại rồi! Lưu Vân, chúng ta thành công rồi! Lưu Vân, hiện tại người ta rất cao hứng!"

Lưu Vân ôm lấy Tiểu Bạch Cầu đang kích động nhảy nhẩy, nói: "Đúng, cố gắng của chúng ta rốt cục cũng nhận được hồi báo rồi."

Đợi mọi người kích động vui vẻ qua đi, Mộng Thiên Quân mới đi đến giữa phòng, ôm lấy Đản Đản, nói với đám Tiểu Hỏa: "Có thể để ta ở một mình với Thiên Diệp một lát không."

Trải qua một ngàn năm này, bọn họ đều biết tới tình cảm của Mộng Thiên Quân dành cho Độc Cô Thiên Diệp, nghe được Mộng Thiên Quân thỉnh cầu, bọn họ đều im lặng rời khỏi phòng, chờ ở bên ngoài.

Nghĩ đến tin tức bọn họ nghe được về Tử Tiêu, lại nghĩ đến người im lặng chờ đợi ngàn năm trong gian phòng kia, đám Linh thú bên ngoài phòng cũng không vui đùa ầm ĩ nữa, an tĩnh chờ.

Ba ngày sau, Mộng Thiên Quân mở cửa phòng ra, ôm Đản Đản nói: "Chúng ta muốn đi Cửu Thiên Huyền Giới, các người có muốn đi cùng không?"

Đám Linh Thú nhìn nhau, đều lắc lắc đầu. Chủ nhân nói có thể sống sót liền đến tìm bọn họ, bọn họ chờ nàng ở chỗ này!

"Vậy chúng ta đi thôi." Mộng Thiên Quân nói với Bách Lý Như Yên. Hai tay Bách Lý Như Yên kết ấn, thông đạo đi Cửu Thiên Huyền Giới liền mở ra trước mặt bọn họ.

Mộng Thiên Quân đứng trước thông đạo, hít sâu một hơi, phi thân đi vào. Bách Lý Như Yên theo sát đằng sau. Rất nhanh thông đạo đóng lại, để lại một đàn Linh thú và quả trứng trong phòng.

"Ài. . ." Không biết là người nào thở dài.

"May mà chủ nhân trở lại. . ." Lam Mân nói, trong lời nói có nhàn nhạt thương cảm.

"Chúng ta vào xem Phù Thương đi." Tiểu Hỏa nói, "Sau đó chúng ta liền ở chỗ này chờ tỷ tỷ quay lại tìm chúng ta. . ."

Cửu Thiên Huyền Giới, Tử Tiêu đang phơi nắng ở trong sân. Một đầu tóc bạc phản xạ ánh sáng dưới ánh mặt trời, nhìn qua còn có chút ánh sáng màu vàng.

Tiểu Đâu Tử đi đến, nói: "Chủ thượng, Bách Lý Như Yên công chúa cầu kiến."

Tử Tiêu không mở hai mắt ra, nói: "Sao nàng lại đến đây? Để cho nàng vào đi."

"Vâng." Tiểu Đậu Tử lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Bách Lý Như Yên đi vào, trong tay ôm Đản Đản, nhìn Tử Tiêu gầy gơ xương, nhin không được thở dài, nói: "Ta đưa nàng trở lại."

Hai mắt Tử Tiêu đang nhắm đột nhiên mở ra, hai mắt tỉnh mịch trong phút chốc sống lại. . .

TIÊU THU' PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 114: Cho Nàng Hạnh Phúc

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy được, mình tỉnh lại có thể nhìn thấy Tử Tiêu đầu tiên, đây là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nhưng lúc nàng nhìn đến mái tóc màu bạc của hắn, trong lòng nàng chỉ có tràn đầy đau lòng.

"Tiêu, ta đã trở về." Nàng mỉm cười với hắn, lại bị ánh sáng toát ra từ tóc bạc đâm muốn khóc. Nếu lúc này nàng không phải là trạng thái linh hồn, không có nước mắt, có lẽ giờ phút này nước mắt đã rơi như mưa rồi.

Tử Tiêu sững sờ nhìn bóng dáng trong suốt trước mặt, Đản Đản trong tay lập tức rơi xuống đất, lăn lộn cộc vài vòng trên mặt đất, dừng lại dưới cây đào bên cạnh.

Cây đào này là lúc Độc Cô Thiên Diệp dưỡng thương ở Cửu Thiên Huyền Giới thì chuyển từ Luyện Yêu Hồ ra đây, trải qua một ngàn năm, thân cây thô ráp không ít, cành cây tươi tốt không ít. Chỉ là trong một ngàn năm này, nó chưa từng khai hoa, kết quả.

"Ôi!" Đản Đản bị rơi xuống đất, buồn bực hừ một tiếng. Nhưng hai người thâm tình nhìn nhau, ai cũng không nghe được, làm nó tức giận vẽ vòng tròn lên tảng đá nguyên rủa hai người.

"Nếu không phải ta, người có thể trở về sao? Nếu không phải ta, người có thể nhìn thấy được nữ nhân người mong nhớ ngày đêm sao? Hai người các người không có lương tâm, làm ta tức chết!"

Đản Đản nói lắm nhảm, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu cũng không để ý đến. Giờ phút này trong mắt bọn họ chỉ có đối phương, cái khác đối với bọn họ mà nói đều là mây trôi.

"Tiêu, xin lỗi. . ." Tử tiêu đi tới, Độc Cô Thiên Diệp muốn đưa tay ra sờ mặt hắn, lại chỉ có thể nhìn tay mình xuyên qua mà không thể chạm vào.

Xin lỗi, để chàng thương tâm ngàn năm. . .

Cuối cùng thì Tử Tiêu trở lại bình thường, nhìn vẻ mặt áy náy và tự trách của nhân nhi trước mặt, hắn khóc, giống như một hài tử bị lạc đường rốt cục cũng tìm được đường về nhà. Khóc một hồi, cười cười, yên lặng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Nàng trở lại, thật tốt."

"Tiểu Diệp nhi, ta rất nhớ nàng. . ."

Độc Cô Thiên Diệp cười, nói: "Ta đã trở về, về sau ta sẽ không rời khỏi nữa."

Trái ngược với Tử Tiêu, Độc Cô Thiên Diệp cũng không trải qua nhiều thống khổ như vậy. Sau khi nàng chết đi, linh hồn vẫn luôn ở trong trạng thái không có ý thức, tuy đã ngàn năm, nhưng với nàng chẳng qua chỉ là khoảng cách thời gian lúc nhắm mắt và mở mắt thôi.

Mà Tử Tiêu lại không giống vậy, trừ hôn mê năm mươi năm kia, mỗi một ngày hắn đều đã phải chịu đựng những tưởng niệm dày vò. Mỗi một lần mặt trời lên mặt trăng xuống, đều là tàn nhẫn thay phiên.

"Về sau ta cũng sẽ không để nàng rời khỏi nữa!" Tử Tiêu nói. Cho dù đền cả tính mạng của mình, hắn cũng sẽ không để cho bất cứ cái gì tách

bọn họ ra nữa.

Đản Đản trên mặt đất nghe được lời nói của hai người, nhin không được trợn trắng mắt, trong lòng nói thầm là chịu không nổi, chua xót làm nó muốn phun bong bóng. Thấy có người từ ngoài viện tiến vào, liền cho rằng cứu tinh đến đây!

"Chủ thượng, Tri Tâm quận chúa đến đây." Một nam tử dáng người cao lớn đi vào trong viện, nói với bóng lưng của Tử Tiêu. Đồng thời trong lòng còn đang cảm thấy kỳ quái, chủ thượng luôn luôn nằm một mình trên ghế quý phi thể nhưng lại đứng lên. Hẳn đúng là người có thể nằm thì quyết không đứng lên, đặc biệt là sau khi Bách Lý Như Yên đưa Độc Cô Thiên Diệp trở về, hẳn liền cả ngày ôm Đản Đản kia nằm trong viện, chưa từng đứng dậy lần nào.

Tử Tiêu xoay người lại, nhìn người tới hỏi: "Sao Niên Tri Tâm lại đến đây?"

Tử Tiêu vốn đang đứng giữa Độc Cô Thiên Diệp và người tới, hẳn nhường lối, để cho Độc Cô Thiên Diệp nhìn thấy người tới ở phía sau. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, thân thể cao lớn, Độc Cô Thiên Diệp không xác định hỏi: "Tiêu, đây là. . ."

Giọng nói của Độc Cô Thiên Diệp làm cho thân thể hắn chấn động, không dám tin ngẩng đầu, nhìn Độc Cô Thiên Diệp, run run nói: "Nữ, nữ chủ nhân, người tỉnh? ! Ta, ta, ta là Tiểu Đậu Tử!"

"Tiểu Đậu Tử? !" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bộ dáng đại nhân của Tiểu Đậu Tử trước mắt, kinh ngạc nói: "Tiểu Đậu Tử, ngươi cũng đã lớn như vậy rồi hả? !"

"Đúng vậy, từ sau khi khối băng kia rời khỏi cơ thể của ta, ta liền bắt đầu khôi phục sinh trưởng, hiện tại đã qua một ngàn năm, đương nhiên ta sẽ cao lớn. Nữ chủ nhân, người không ở đây một ngàn năm, tất cả mọi

người chúng ta rất nhớ người, hơn nữa chủ nhân nhà ta, ngài ấy thật sự rất khổ. . ." Tiểu Đậu Tử càng nói càng thương cảm, một ngàn năm này Tử Tiêu trải qua thế nào, bọn họ đều xem ở trong mắt. Trước kia không có nữ chủ nhân, bọn họ không biết nên an ủi ngài ấy như thế nào, hiện tại nàng trở lại, hi vọng nàng có thể làm cho ngài ấy vui vẻ một chút.

Nhưng nhìn ánh mắt của Tử Tiêu không tỉnh mạch nữa, Tiểu Đậu Tử liền biết, chỉ cần có nàng ở đây, ngài ấy tự nhiên sẽ vui vẻ, bởi vì ngài ấy lại có toàn bộ thế giới rồi.

"Ta nói Tiểu Đậu Tử người, đi vào trong liền sẽ không đi ra ngoài? Lại còn để ta đứng chờ ở bên ngoài thật lâu, người cố tình đúng không? Ta không chọc tới người mà người cũng không muốn nhìn thấy ta phải không hả? Người. . ." Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến từ ngoài sân viện, sau đó đi đến quả thật là một cô nương duyên dáng yêu kiều, bộ dáng rất giống với Niên Tuế, nhưng tính tình kia lại giống hệt Niên Hoa.

"Tri Tâm quận chúa, ta không có, ta chỉ là. . ." Tiểu Đậu Tử tố cáo Niên Tri Tâm, bất đắc dĩ giải thích. Hắn chỉ là nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp nên rất kinh ngạc, cho nên trong một lúc không đi ra ngoài được.

"Người chỉ là cái gì, người chỉ là để một mình ta ở bên ngoài, người. . ." Niên Tri Tâm gào lên với Tiểu Đậu Tử, trong mắt tất cả đều là ủy khuất. Không phải là nàng thích hắn thôi sao, hắn làm như vậy để trốn tránh nàng qua loa với nàng sao?

Ủy khuất trong lòng lập tức bạo phát, thế cho nên làm cho nàng quên hành lễ với Tử Tiêu, trực tiếp nổi giận với Tiểu Đậu Tử. Nhưng lúc ánh mắt chạm đến linh hồn nổi lơ lửng bên cạnh Tử Tiêu, nàng nuốt xuống câu nói kế tiếp, đổi câu hỏi: "Chủ Phụ, đây, đây là tiểu cô cô của ta sao?"

Độc Cô Thiên Diệp nhớ lại tiểu oa nhi lần trước gặp qua một lần kia, hiện tại đã là người hơn một ngàn tuổi rồi. Nhìn thấy vui sướng trong mắt

nàng, cười cười với nàng, nói: "Tri Tâm cũng đã lớn như vậy, lúc trước vẫn còn là tiểu oa nhi nhỏ nhỏ đấy."

Nghe được Độc Cô Thiên Diệp nói như vậy, Niên Tri Tâm liền khẳng định thân phận của Độc Cô Thiên Diệp, ngoài ra nếu nàng vẫn là linh hồn thể, vậy cũng sẽ chỉ là nàng thôi.

Tử tiêu nhìn Niên Tri Tâm, hỏi: "Người vội vội vàng vàng chạy tới như vậy làm gì?"

"Ha ha, không phải là lúc ta về nhà liền nghe nương ta nói, có người đưa linh hồn tiểu cô cô trở về. Nương nói với ta, tiểu cô cô còn chưa tỉnh, ta qua đây xem nàng tỉnh dậy chưa." Niên Tri Tâm trong nháy mắt liền quăng chuyện của Tiểu Đậu Tử ra sau đầu, cười hì hì nói với Tử Tiêu.

"Niên Hoa bọn họ có khỏe không?" Nghĩ đến thời gian đã qua ngàn năm, không biết tình hình hiện tại của bọn họ như thế nào?

Niên Tri Tâm chạy đến bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nói: "Cha nương đều rất khỏe! Chính là ghét bỏ ta vì luôn không ở nhà, bọn họ đang chuẩn bị sinh cho ta một người đệ đệ! Trước khi ta tới nương ta nói, nếu tiểu cô cô tỉnh dậy, để người có rảnh đi nhà ta ngồi một chút. Hiện tại Vương Cung này tiến vào không tốt!"

Một ngàn năm này, Tử Tiêu ngăn cách với cả người lẫn chuyện ở bên ngoài, trừ Tiểu Đậu Tử và Thất Nguyệt bọn họ, sân viện này đều không cho phép người khác tiến vào.

"Được, chờ ta khôi phục nhục thể, ta liền đi tìm mẫu thân ngươi." Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tính tình linh động kia của Niên Tri Tâm, để cho áp lực không khí vừa nãy giảm bớt không ít. Tâm tình của Độc Cô Thiên Diệp tốt lên một chút.

Nhưng tâm tình của Tử Tiêu vẫn là từ trời trong chuyển sang âm u. Hắn còn muốn trò chuyện với Tiểu Diệp Nhi thật tốt, những người ngoài này đứng lỳ ở đây để làm gì chứ? !

Tâm tình Tử Tiêu không tốt, trong nhất thời áp suất không khí liền thấp xuống, để cho hai người Niên Tri Tâm và Tiểu Đậu Tử nhịn không được lạnh run một cái, lúc này mới nhớ tới hiện tại bọn họ ở chỗ này hình như có chút không thích hợp.

"Ôi chào, ta nhớ ra rồi, nương ta nói làm bánh đậu xanh chờ ta trở về ăn, tiểu cô cô, Chủ Phụ, ta đi về trước đây." Niên Tri Tâm nói xong xoay người chạy ra ngoài.

"Khụ khụ, chủ thượng, trước đó Thất Nguyệt đại nhân nói, có tin tức gì phải nói cho ngài ấy trước tiên, cho nên ta cũng lui xuống trước đây." Nói xong hắn cũng chạy ra ngoài cực nhanh. Trong lòng cảm thán chủ thượng khôi phục quả thật rất nhanh đó! Trước đó vẫn là bộ dáng tràn đầy tử khí, hiện tại liền bắt đầu phóng lãnh khí, tội nghiệp trái tim nhỏ của hắn!

Nhưng đây mới là chuyện tốt, chủ thượng đã trở lại! Cửu Thiên Huyền Giới có thể lấy lại bộ dáng trước kia rồi!

Độc Cô Thiên Diệp thấy bộ dáng vội vàng rời khỏi của Niên Tri Tâm và Tiểu Đậu Tử, trong lòng một trận buồn cười. Lại nhìn bộ dáng thối thối kia của Tử Tiêu, nhịn không được bật cười.

Thấy bộ dáng ôm bụng cười lăn lộn của nàng, Tử Tiêu rất cục cảm thấy được, ánh mặt trời trong thế giới của mình đã trở lại.

Tội nghiệp cho Đan Đan vẫn còn ở dưới cây đào không người để ý. . .

Thời gian sau đó, Độc Cô Thiên Diệp liền bắt đầu đắp nặn thân thể cho mình, tử tiêu tìm cho nàng rất nhiều linh vật tẩm bổ linh hồn, đúng là rút ngắn lại thời gian nàng trùng tổ thân thể, nhưng chuyện này cũng không

phải là chuyện một sớm một chiều, cho nên có thời gian bọn họ cũng sẽ đi ra ngoài hít thở không khí, rồi chơi cờ để giải trí tiêu khiển.

"Chỗ này, chỗ này, quân cờ này phải đặt ở chỗ này!" Trong đình hóng mát ở hoa viên, Độc Cô Thiên Diệp lơ lửng ở sau lưng Niên Tri Tâm, ngón tay chỉ vào một vị trí trên bàn cờ, nói.

"Được." Niên Tri Tâm nghe lời cầm lấy một quân cờ màu trắng, đặt xuống vị trí Độc Cô Thiên Diệp nói.

Tử Tiêu ngồi đối diện, trở mình, tay cầm quân cờ màu đen nhìn hai người, hỏi: "Các người xác định?"

"Xác định!" Độc Cô Thiên Diệp nói. Người ta nói cầm kỳ thư họa chẳng phân biệt ai giỏi hơn ai, nàng có thể tự mình đàn một khúc hay, sao lại không thể chơi cờ chứ?

"Được rồi, ta đây ăn đó!" Tử Tiêu nói xong liền muốn đặt quân cờ trên tay xuống.

"Ôi ôi, chờ một chút!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn vị trí Tử Tiêu muốn đặt cờ xuống, hô to, sau đó là đi lại lần thứ 201.

"Vậy được rồi." Tử tiêu thu tay mình về, buồn cười nhìn nàng, cho dù là nàng đi lại, với hăn mà nói đều là một loại hưởng thụ.

Sau lần đi lại thứ 250, đội hai người Độc Cô Thiên Diệp và Niên Tri Tâm chiến đấu vinh quang hy sinh rồi.

"Không chơi cái này nữa, chúng ta chơi trò mới đi." Sau khi thua trận, Độc Cô Thiên Diệp bắt đầu giở thói vô lại, nghĩ ra một cách chơi mới.

". . . Mã lên nhật giác, tượng phi điền giác, pháo đánh nghiêng sơn, quy tắc cơ bản chính là những thứ này, hiện tại chúng ta chơi cái này đi."

Sau khi Độc Cô Thiên Diệp thất bại lần thứ 222, nói cách chơi cờ vua kiếp trước ra, nói quy tắc cho Niên Tri Tâm và Tử Tiêu, một bộ dáng rất tự tin.

Kiếp trước ta chính là cao thủ cờ vua, hừ hừ, lần này ta cũng không tin lại không chơi hơn chàng!

Đắc ý của nàng chỉ duy trì được hai ván cờ, lúc đến ván cờ thứ ba, các nàng và Tử Tiêu liền đánh thành thế hoà, mà bắt đầu từ ván cờ thứ tư, các nàng liền bắt đầu liên tục thua.

Nhìn hai người bị tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, hắc thật sự rất muốn nói cho các nàng là hắc đều tùy ý đặt xuống. Nhưng nghĩ đến tính phúc của mình sau này, hắc vẫn là bỏ qua, mỉm cười nhìn hai người đối diện, nhất là linh hồn nàng lơ lửng ở phía sau, vui vẻ nhất là lúc thấy nàng không đi lại rồi lại đi lại. . .

TIÊU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 115: Thiên Diệp Sống Lại

Có đôi khi Độc Cô Thiên Diệp rất căm ghét tình huống hiện tại của mình, không có thực thể, muốn vượt ve khuôn mặt của Tử Tiêu một chút, muốn ôm hân một chút cũng không được.

Tuy là từ sau khi nàng trở về Tử Tiêu vẫn luôn rất vui vẻ.

"Mái tóc bạc của chàng. . ." Độc Cô Thiên Diệp lơ lửng bên cạnh Tử Tiêu, đưa tay ra muốn sờ tóc của hân, tay lại xuyên qua, thấy vậy nàng một trận cô đơn.

Tử Tiêu nhìn ánh mắt của Độc Cô Thiên Diệp, cười cười, an ủi: "Rất nhanh là nàng có thể chạm vào, ngoan, đừng nóng vội."

"Nhưng hiện tại ta muốn chạm vào chàng đó." Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Vậy nàng hãy tu luyện thật tốt, tu luyện ra thân thể sớm một chút là được rồi." Tử Tiêu nói. "Ta có một vài việc muốn đi ra ngoài một chút, hiện tại nàng đi tu luyện, có được không?"

"Ừ." Độc Cô Thiên Diệp gật gật đầu, nàng cũng muốn tu luyện ra thân thể sớm một chút, như vậy có thể chạm vào hân sớm một chút.

"Ta đi ra ngoài đây."

Tử Tiêu nói xong liền đi ra ngoài, Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng lưng rời đi của hắn, lầm bầm lầu bầu: "Gần đây chàng đang làm cái gì vậy? Thần thần bí bí. . ."

Nhưng cho dù Tử Tiêu nói cái gì, hiện tại nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tu luyện trong sơn động Tử Tiêu chuẩn bị cho nàng, bởi vì vách tường và mặt đất nơi này đều là bảo vật trợ giúp chữa trị linh hồn mà Tử Tiêu tìm cho nàng. Có những thứ này nàng có thể rút ngắn lại không ít thời gian ngưng thể.

Thời gian sau đó, Tử Tiêu cũng sẽ thỉnh thoảng đến thăm nàng, nhưng thời gian mỗi lần ở lại càng ngày càng ngắn, có đôi khi ở lại một lúc rồi lại lập tức vội vã rời khỏi. Điều này làm cho Độc Cô Thiên Diệp càng ngày càng tò mò, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

"Tiêu." Độc Cô Thiên Diệp nhìn chăm chăm Tử Tiêu, thấy hắn có chút không tập trung, hai mắt tràn đầy oán niệm.

"Làm sao vậy?" Tử Tiêu lấy lại tinh thần, thấy Độc Cô Thiên Diệp lên án, hỏi.

"Chàng có chuyện gạt ta." Độc Cô Thiên Diệp nói, "Có phải chàng bận yêu đương không hả?"

Không thể không nói, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp lúc này là không yên ổn, dù sao mình cũng rời khỏi ngàn năm. Tuy là một ngàn năm này với mình mà nói chỉ là khoảng cách lúc nhắm mắt và lúc mở mắt mà thôi, nhưng với Tử Tiêu mà nói thì chính là rất nhiều rất nhiều lần mặt trời lên mặt trăng xuống, trong một ngàn năm dài đằng đặc buồn chán này, hắn gặp người nào, chuyện gì xảy ra, nàng cũng không biết.

Với lại Tử Tiêu cũng không biết Độc Cô Thiên Diệp sẽ trở về, nếu hắn cho rằng nàng không về được, lại tìm được một nữ nhân, nàng cũng không thể nói gì hơn không phải sao?

Nhưng bản thân mình cũng không biết có thể trở về hay không, nàng không thể để cho Tử Tiêu biết mình làm chuyện rút linh hồn ra, bởi vì nàng không biết có thể thành công hay không, chính mình có thể trở về hay không. Nếu để cho Tử Tiêu chờ vô ích thật lâu, lại từ hi vọng đến thất vọng, với hăn mà nói quá tàn nhẫn.

Tử Tiêu xì một tiếng bật cười, từ yêu đương này hăn biết, nàng đã từng giải thích cho hăn. Nhìn ánh mắt bất an của nàng, hăn nói: "Ta đang yêu đó, không phải ta đang yêu đương với nàng sao?"

"Nhưng gần đây chàng thần thần bí bí, có phải chàng đi ra ngoài tìm Tiểu Tam đúng không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Có Tiểu Tam hay không, nàng tự mình tới nghiệm chứng một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Tử Tiêu nói, "Cho nên, nàng phải ngưng thể nhanh một chút, hiểu không?"

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp đã sắp ngưng thể thành công, xem ra linh hồn đã không còn nhạt như trước nữa, càng ngày càng ngưng thực thể rồi.

Nhìn bộ dạng không chịu thành thực khai báo của Tử Tiêu, trong lòng Độc Cô Thiên Diệp thầm nổi giận. Ngầm cắn răng, nếu đến lúc nàng có thể đi ra ngoài, khẳng định phải khiến hăn đẹp mặt!

Bị chuyện Tử Tiêu có thể có Tiểu Tam kích thích, Độc Cô Thiên Diệp tu luyện lại càng thêm cố gắng, có đôi khi Tử Tiêu tới gặp nàng, nàng cũng không gặp, tự mình cố gắng vui đầu tu luyện.

Tử tiêu bị Độc Cô Thiên Diệp lạnh nhạt, cũng không có một chút không vui nào, ngược lại ngầm cao hứng. Nhưng bây giờ càng ngày càng nhiều chuyện, đều là hăn phải tự tay chuẩn bị sắp xếp, cho nên thời gian hăn tới cũng càng ngày càng ít.

Hôm nay, trong sơn động Độc Cô Thiên Diệp tu luyện đột nhiên phát ra quang mang chói mắt, hào quang xuyên qua cả núi, tản về bốn phương tám hướng.

"Nhìn kìa, đó là gì vậy?" Người ở Cửu Thiên Huyền Giới nhìn thấy quang mang phát ra từ bên Băng Tuyết sơn, kinh ngạc kêu lên.

"Thật sự!"

"Là truyền đến từ Băng Tuyết sơn!"

"Tới cùng là ánh sáng gì vậy?"

"Mẫu thân, đó là thần quang sao?" Trong tay một người phụ nhân ôm một tiểu oa nhi hai ba tuổi, tiểu oa nhi chỉ vào bạch quang, hỏi.

"Đúng, là thần của chúng ta đã trở lại." Phụ nhân nhìn bạch quang, hai mắt chứa lệ.

Chuyện Thần Sáng Thế đại chiến Ngu Hành, dùng thân thể của mình hóa thành trụ chống thế giới không biết thế nào lại lưu truyền ra ngoài, vẫn truyền đi ngàn năm. Tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã chết, không nghĩ tới cách ngàn năm sau nàng lại trở về, tuy rằng chỉ là linh hồn thoáng hiện, nhưng vẫn là để cho mọi người kích động không thôi.

Độc Cô Thiên Diệp vẫn tu luyện ở trong sơn động, cũng không biết từ lúc nàng trở về cho tới hôm nay đã bao nhiêu thời gian. Nhưng người khác lại biết, Vương của bọn họ trông coi nàng ròng rã năm trăm năm. Ngày hôm nay của năm trăm năm sau, cuối cùng nàng cũng ngưng thể thành công rồi!

Trong Vương cung, Tử Tiêu đang chỉ huy thị vệ trang trí cung điện, đột nhiên cảm giác được Băng Tuyết sơn có dị động, lúc ngẩng đầu nhìn

lên, vừa lúc nhìn thấy bạch quang phát ra từ sơn động, mặc dù là ban ngày, cũng làm chói mắt hẳn.

"Tiểu Diệp Nhi. . ." Tử Tiêu nhìn bạch quang, gọi tên của Độc Cô Thiên Diệp, một giây sau liền biến mất tại chỗ.

Cảm giác được dị tượng, Thất Nguyệt và Hắc Tử bọn họ từ cung điện đi ra, nhìn thấy bạch quang, đều nở nụ cười, cười nói cuối cùng thì Tử Tiêu cũng mây mờ trắng tỏ rồi.

Niên Tri Tâm ôm y phục màu đỏ đi ra, nhìn thấy bạch quang, kích động nói: "Ôi chao, tới phiên ta đi rồi. Ta muốn đi tìm tiểu cô cô!"

Niên Tri Tâm nói xong, đang chuẩn bị nện bước rời đi theo Tử Tiêu, bị Thất Nguyệt kéo lại.

"Ôi chao, ôi chao, ôi chao, người kéo ta lại làm gì? Ta đúng là thân có trọng trách!" Niên Tri Tâm la to với Thất Nguyệt.

"Vợ chồng son người thật không dễ dàng mới đoàn tụ, lúc này người đi xem náo nhiệt gì chứ!" Thất Nguyệt kéo áo Niên Tri Tâm, nhất định không buông tay.

"Nhưng không phải là ta muốn mặc cái này cho tiểu cô cô sao?" Niên Tri Tâm giơ y phục trong tay lên, nói.

"Vậy người cũng đừng gấp." Thất Nguyệt nói.

Toàn thân Thích Vô Song giả vờ là phụ nhân đi tới, kéo tay Thất Nguyệt ra, nói với Niên Tri Tâm: "Người đừng vội, hiện tại người đi chỉ có bị chủ thượng một cước đá về thôi. Hiện tại y phục này tạm thời cũng không mặc được, chúng ta hãy chuẩn bị những thứ khác thật tốt trước."

"Vì sao hiện tại không mặc được? Không phải là chúng ta đã chuẩn bị không sai biệt lắm rồi sao?" Tiểu Đậu Tử ở một bên, hỏi.

"Ngu dốt!" Niên Hoa đập đầu Tiểu Đậu Tử một cái, nói, "Bọn họ làm sao có thể trở lại nhanh như vậy. Ngu dốt muốn chết! Ôi chao, ôi chao, ôi chao, các người còn chọc, nhanh chóng tiếp tục bố trí. Chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt trước khi bọn họ trở về!"

"Được rồi!"

"Ôi chao, đã chuẩn bị đầy đủ chỗ ngồi cho những khách mời đến chưa?"

"Đã đầy đủ, còn để chủ thượng tự mình đi tiếp bọn họ."

Biết Độc Cô Thiên Diệp trở lại, mọi người bố trí cung điện càng thêm hăng hái, toàn bộ tòa cung điện không còn là không khí trầm lặng như một ngàn năm kia nữa, hiện tại mỗi một hoa mỗi một cây đều tràn đầy hơi thở vui vẻ.

Lúc Tử Tiêu đi tới Băng Tuyết sơn, bạch quang vẫn tiếp tục. Hắn đáp xuống từ không trung, đứng ở cửa khẩu quan sát tình huống bên trong. Theo gió thổi mái tóc bạc và tuyết trắng nơi đây như là dung hợp vào trời đất.

Độc Cô Thiên Diệp lúc này cũng không tốt chút nào, thân thể của nàng trôi nổi trong sơn động, hai tay hướng về sau, đầu khể nâng, mà bạch quang bắn ra bên ngoài chính là phát ra từ trong cơ thể của nàng. Chỉ thấy bạch quang phát ra từ bụng nàng, xuyên qua tứ chi trăm xương, chỗ bạch quang đi qua đều phát ra một trận nóng rất đau đớn.

Đau đớn? !

Độc Cô Thiên Diệp vốn đang nhắm hai mắt thật chặt liền mở ra, vẻ mặt vui sướng nhìn thân thể của mình.

Lúc còn ở trạng thái linh hồn bản thân mình chỉ có cảm giác được suy yếu, không thể cảm giác được đau đớn. Hiện tại có thể cảm giác được đau đớn, chứng tỏ thân thể của nàng đã bắt đầu từ từ ngưng thực rồi.

"A. . ." Vừa mới vẫn còn đang vui sướng, một giây sau nàng bị sự xé rách đau đớn làm cho kêu lên, hình như mặt mũi cũng có chút vằn vẹo rồi.

Người khác dùng phương pháp trùng tổ thân thể đều sẽ không có quá nhiều cảm giác, nhưng vì linh hồn của nàng không hoàn chỉnh, mới có thể đau đớn như vậy.

"Tiểu Diệp Nhi!" Tử Tiêu nghe được tiếng kêu thảm thiết Độc Cô Thiên Diệp phát ra, muốn đi vào giúp nàng, lại bị bạch quang chặn ở cửa, hắn chỉ có thể ở bên ngoài đau lòng nhìn thân thể của nàng từ từ biến thành thực thể, nhìn thân thể vừa mới biến thành thực thể của nàng liên tục nhỏ mờ hôi lạnh xuống.

Trước tiên là đầu, tiếp theo là cổ, thân thể, tứ chi. . . Từ từ, toàn bộ thân thể hư vô mờ mịt đều biến thành thực thể.

Từ sáng đến tối, lại từ tối đến sáng, mặt trời lên mặt trăng xuống, Tử Tiêu không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hắn chỉ chú ý tới người trong sơn động, chú ý tới tình huống của nàng.

Lúc toàn bộ thân thể Độc Cô Thiên Diệp được đắp nặn tốt xong, bạch quang kéo dài cả một tháng cuối cùng cũng biến mất. Điều này làm cho tất cả mọi người ở Cửu Thiên Huyền Giới lo lắng cả một tháng trời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong khoảnh khắc bạch quang biến mất kia, thân thể Độc Cô Thiên Diệp giống như một lông chim rơi xuống từ giữa không trung, Tử Tiêu lắc

mình một cái, nhanh chóng bay vào trong động tiếp lấy thân thể của nàng. Hai người chậm rãi hạ xuống, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, hẳn đau lòng không thôi.

Độc Cô Thiên Diệp mở mắt ra, nháy mắt lọt vào một ao đen sâu. Hai tay nàng ôm lấy cổ Tử Tiêu, mỗi một trên mặt không che dấu được sự vui sướng. Có thể chân chân thực thực chạm vào hắn, đây là một loại tên là cảm giác hạnh phúc.

"Tiêu. . ." Độc Cô Thiên Diệp nhìn Tử Tiêu, môi đỏ mọng khẽ mở. Chậm rãi đưa tay, sờ sờ khuôn mặt gầy gò của hắn.

"Tiểu Diệp Nhi." Tử Tiêu nhìn người trong lòng, cách một ngàn năm trăm năm, mới lại được ôm nàng vào lòng lần nữa, lại ngửi được hương vị của nàng lần nữa, cảm giác dường như chính mình vẫn còn đang nằm mơ.

Nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay nàng, làm nước mắt nóng bỏng của hắn rơi xuống.

Độc Cô Thiên Diệp dùng tay lau nước mắt trên mặt hắn, hai mắt của mình cũng đã ướt. Trán nàng đặt lên trán hắn, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống.

"Tiêu, ta đã trở về, hoàn hoàn toàn toàn trở lại. Ta có thể chạm vào chàng, có thể ôm chàng, có thể hôn chàng, ta không còn là linh hồn phiêu đảng thoáng hiện nữa. . . Tiêu, xin lỗi, để chàng đợi lâu như vậy. . ."

Hai tay Tử Tiêu nâng mặt nàng lên, hôn lên nước mắt nóng bỏng của nàng, miệng nỉ non nói: "Nàng không cần nói xin lỗi. Ngược lại, ta muốn cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã trở lại, cảm ơn nàng làm linh hồn của ta sống lại. . ."

Độc Cô Thiên Diệp nở nụ cười, quay mặt sang, đôi môi vốn còn đang lưu luyến trên mặt nàng liền dán sát vào môi của nàng. Tử Tiêu rất nhanh

phản ứng kịp, một nụ hôn nồng nhiệt triển miên liền bắt đầu.

Năng chiều chiếu vào cửa động, vừa vắn chiếu vào vây quanh hai người, hào quang kia dường như trong nháy mắt thấp sáng lên thế giới hai người.

Thế giới ngoài động dường như đều bởi vì bọn họ trùng phùng mà yên tĩnh lại, sợ quấy rầy đến hai người.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên một giọng nói yêu kiều truyền ra từ trong động: "Tử Tiêu, chàng thật to gan, lại dám tìm Tiểu Tam sau lưng ta?!"

TIỂU THƯ PHỄ VẬT THẬT YÊU NGHIỆT

Bồ Đề Khổ Tâm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 116: Lấy Nàng Làm Thê Tử

edit: tuyến xù

Độc Cô Thiên Diệp trở lại, tất cả Cửu Thiên Huyền Giới đều sôi trào. Nhất là những người vừa mới đến Cửu Thiên Huyền Giới đó.

"Tử Tiêu, chàng thật to gan, lại dám can đảm tìm Tiểu Tam sau lưng ta? !" Độc Cô Thiên Diệp nhớ tới bộ dáng thần thần bí bí của Tử Tiêu gần đây, còn có lần trước hắn nói mập mờ không rõ, tóm lấy y phục trước ngực Tử Tiêu, rống lên với hắn.

Tử Tiêu nhìn bộ dáng xù lông của Độc Cô Thiên Diệp, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng như vậy, xì một tiếng bật cười. Một tay hắn ôm Độc Cô Thiên Diệp, một tay đặt lên cái ót của nàng, cười mỉa hoặc, nói: "Lúc hôn môi không chuyên tâm, nên phạt...!" Nói xong, hắn đưa tay kéo đầu của nàng lại hôn tiếp.

"Ừm - -" Độc Cô Thiên Diệp đang rất tức giận, đâu nào đồng ý ngoan ngoãn để cho hắn chiếm lấy, nghĩ muốn dời đầu của mình đi, nhưng bị Tử Tiêu giam giữ lại rồi.

Tử Tiêu dùng đầu lưỡi linh hoạt của mình cạy mở hàm răng của nàng, hấp thu hương vị của nàng trong khắp miệng nàng, thâm tình mà triền miên.

Độc Cô Thiên Diệp vốn đặt hai tay trên ngực của hần, nàng còn đang rất tức giận đó, hần làm sao có thể không nói gì hết liền hôn mình! Nhưng theo sự xâm nhập của hần, nàng cũng dần dần mềm nhũn, hai tay không biết lúc nào thì đã đặt trên cổ của hần, bắt đầu đáp lại nụ hôn của hần.

Không biết triền miên bao lâu, rốt cục Tử Tiêu cũng buông cái lưỡi thơm tho của nàng ra, đặt trán lên trán nàng, tay phải sờ sờ gương mặt nàng, cảm giác được sự tồn tại chân chân thực thực của nàng, hần cười hết sức ngọt ngào.

"Hiện tại nàng muốn làm gì nhất?" Hần hỏi.

"Muốn ở cùng với chàng." Nàng đáp.

"Vậy về sau chúng ta luôn luôn ở cùng nhau, mỗi ngày cùng nhau đi ngủ, cùng nhau tỉnh lại, cùng nhau đi xem phong cảnh thế giới, có được không?" Hần phác họa cuộc sống sau này của bọn họ.

"Được." Nàng và hần cùng nhau khát khao. Sau đó nàng ngẩng đầu lên, nói: "Nhưng ta phải về thăm phụ mẫu ta, một ngàn năm trăm năm, không biết hiện tại bọn họ ra sao nữa."

Tử Tiêu ôm nàng vào trong ngực, cầm đũa trên đầu nàng, nói: "Nàng muốn làm cái gì, ta đều bồi nàng. Nhưng, trước đó nàng phải đáp ứng ta một chuyện."

"Chuyện gì?" Đừng nói là một chuyện, mười chuyện trăm chuyện nàng cũng sẽ đáp ứng.

Tử Tiêu không nói cho nàng chuyện gì, chỉ là vô cùng nghiêm túc nói câu, nàng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau đó mang nàng bay về phía cung điện.

Độc Cô Thiên Diệp không biết chuyện hăn nói là chuyện gì, lúc này, nàng không muốn suy nghĩ cái gì hết, chỉ muốn hưởng thụ thời gian được ở cùng với hăn thật tốt mà thôi.

"Trở lại, trở lại!" Trên nóc cung điện Niên Tri Tâm nhìn thấy hai người bay tới từ đằng xa, kích động hô to xuống dưới. Sau đó từ phía trên bay xuống, nói: "Ta phải về nhà chuẩn bị, ha ha, không biết đến lúc đó tiểu cô cô sẽ có phản ứng gì."

Niên Tri Tâm nói xong bỏ chạy ra ngoài, Niên Hoa và Niên Tuế cũng đi về theo, bọn họ cũng cực kỳ chờ mong đó!

Độc Cô Thiên Diệp dừng lại ở chỗ cách cung điện không xa, Tử Tiêu quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Vẻ mặt Độc Cô Thiên Diệp kỳ quái nhìn Tử Tiêu, nói: "Ta cảm thấy bầu không khí trong thành là lạ. Có phải chàng giấu diếm ta chuyện gì không?"

"Ta nói ra nàng cũng đừng tức giận." Tử Tiêu nói.

Tâm của Độc Cô Thiên Diệp lập tức liền chìm đến đáy cốc, gật đầu nói: "Được, ta không tức giận."

Tử Tiêu nhìn nhìn thành trì có thể thấy được màu đỏ mờ mờ ảo ảo, nói: "Ta muốn mời nàng tham dự hôn lễ của ta."

Oanh - -

Đầu óc Độc Cô Thiên Diệp giống như bị nổ, hăn nói chính là "Hôn lễ của ta", chứ không phải là "Hôn lễ của chúng ta"!

"Chàng, chàng muốn thành hôn?" Rất lâu sau, nàng mới phản ứng lại, có chút không xác định hỏi.

Với hiểu biết về hắc, nếu hắc thành thân với mình, chắc chắn sẽ không thể không thương lượng với mình, càng thêm sẽ không thể không cho phụ mẫu nàng biết. Nàng nói cảm giác hoang mang rối loạn trong lòng là thế nào đây, hóa ra là cảm giác được việc này sao?

Tử Tiêu gật gật đầu, nói: "Đúng, đây là ngày tốt ta đã bàn bạc với phụ mẫu nàng."

Sớm đã thỏa thuận được ngày tốt! Độc Cô Thiên Diệp nhìn địa phương phía trước được trang trí thành hải dương màu đỏ, những thứ này cũng sớm đã trang trí tốt rồi sao? Chỉ là mình vừa vận tỉnh lại vào lúc này mà thôi.

"Trước đó chàng thần thần bí bí, có phải chính là chuẩn bị hôn lễ không?" Độc Cô Thiên Diệp hỏi.

"Phải. Đi thôi, Thất Nguyệt bọn họ biết nàng trở lại, bọn họ đang chờ chúng ta." Tử Tiêu kéo tay nàng, nói.

Độc Cô Thiên Diệp cho rằng hiện tại mình nên hất tay hắc ra rồi rời khỏi, hoặc là cho hắc một cái tát lại đi, liền đi tiêu sái, đi dứt khoát. Nhưng hiện tại nàng lại giống bị ma pháp cố định để mặc hắc lôi kéo mình đi, nhìn cung điện của hắc phía trước càng ngày càng gần, nàng đã có thể nhìn thấy rõ ràng tơ lụa đỏ hồng treo ở phía trên.

Hai người vừa mới đến trên không cung điện, Hắc Tử lập tức vọt lên, kéo hắc qua nói: "Tân lang, người tốt cuộc đã trở lại. Nhanh lên nhanh lên, thời gian sắp không còn kịp nữa rồi." Nhìn Độc Cô Thiên Diệp, hắc cười cười xin lỗi, nói: "Thiên Diệp người đã về rồi, vừa lúc tham dự hôn lễ của Tiêu. Chúng ta không kịp thời gian nữa, trước không tiếp đãi người được!"

Hắc Tử lôi kéo Tử Tiêu bỏ chạy, còn lại một mình Độc Cô Thiên Diệp đứng trên không trung.

Lúc này Niên Hoa đi tới bên cạnh Độc Cô Thiên Diệp, nhìn vẻ mặt nàng có chút buồn bã, nói: "Thiên Diệp, người đi tới nhà ta trước đi. Hiện tại Thất Nguyệt bọn họ bề bộn nhiều việc."

Nhìn thấy Niên Hoa, Độc Cô Thiên Diệp vẫn rất cao hứng, đi theo nàng tới nhà. Chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng cần phải tiêu hóa tiêu hóa chuyện này thật tốt.

Rõ ràng lúc hai người đang ở trong sơn động còn tốt, thế nào mới vừa về thì biến thành cái dạng này rồi hả?

Niên Hoa dẫn Độc Cô Thiên Diệp đi tới trước một căn nhà, mặc dù có chút không tập trung, nhưng nàng vẫn phát hiện ra chỗ này không phải là căn nhà của Niên Hoa.

"Niên Hoa, người chuyển nhà rồi hả?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn căn nhà xa lạ, hỏi.

"Ta. . ." Niên Hoa còn chưa nói xong, Niên Tri Tâm liền từ trong viện đi ra, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, vội vàng chạy tới, nói: "Tiểu Cô Cô, sao bây giờ người mới trở về, sắp không kịp rồi!"

"Hả?" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Niên Tri Tâm, hỏi: "Cái gì sắp không kịp rồi?"

"Thời gian đó! Lát nữa đội ngũ đón dâu đến đây! Chúng ta phải nhanh lên!" Niên Tri Tâm vừa nói vừa lôi kéo Độc Cô Thiên Diệp đi vào trong nhà, lúc nàng còn chưa phản ứng kịp thì ấn nàng ngồi xuống ghế ở trước bàn trang điểm, sau đó lấy ra một bộ y phục màu đỏ thắm đưa cho nàng, để cho nàng nhanh chóng thay.

Độc Cô Thiên Diệp nhìn y phục trong tay, rốt cuộc mới hiểu được, ngăn lại Niên Tri Tâm đang kích động, hỏi: "Đây là hôn lễ của ta?"

"Đúng vậy!" Niên Tri Tâm trả lời.

"Ta và Tiêu?"

"Đúng vậy! Ai nha, Tiểu Cô Cô, người cũng đừng lè mề nữa, thời gian của chúng ta rất gấp, người cũng đừng lãng phí nữa!" Niên Tri Tâm vội vàng nói.

"Làm sao có thể là hôn lễ của ta? Phụ mẫu ta đều không ở đây, sao ta có thể thành thân?" Độc Cô Thiên Diệp nói.

"Ai nói không có ở đây?" Niên Tri Tâm nói.

Theo tiếng nói của nàng vừa ngừng, sân viện đang yên tĩnh đột nhiên náo nhiệt lên, trước đó một người cũng không có, đột nhiên trong viện có người đến người đi, một đám người lại là đi thẳng tới gian phòng của nàng.

"Tôn nữ ta kết hôn, ta thân là nãi nãi sao có thể không tới chứ?" Giọng nói của Phượng Tam Muội truyền đến từ bên ngoài, Độc Cô Thiên Diệp kinh ngạc lập tức nhìn về phía cửa vào.

"Nãi Nãi!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn bóng dáng khỏe mạnh dẫn đầu đi tới, kích động đi lên nghênh đón.

Phượng Tam Muội đi đến, một đám nữ nhân đi theo phía sau. Theo sát phía sau nàng chính là mẫu thân của Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy Độc Cô Thiên Diệp, hốc mắt nàng trong nháy mắt đỏ lên.

"Mẫu thân!" Độc Cô Thiên Diệp nhìn Mạc Thu Thủy và người phía sau, vẻ mặt kích động, tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được, đang muốn ôn chuyện với các nàng, bị Niên Tri Tâm một phen kéo qua, trực tiếp động thủ cởi bỏ y phục của nàng, nói: "Hiện tại đã là lúc nào rồi, các người muốn ôn chuyện thì chờ qua ngày hôm nay rồi nói sau!"

"Đúng đúng đúng, lát nữa tân lang sẽ qua đây, không thể để tân lang đã tới cửa rồi mà tân nương tử của chúng ta lại còn chưa thu thập tốt!" Nói chuyện chính là Dạ Thương Lan.

Không nghĩ tới Dạ Thương Lan cũng đến đây, vậy có phải Đan Kinh Thiên bọn họ cũng đến đây đúng không?

Phượng Tam Muội cũng nói: "Đúng đúng, chúng ta nên nắm chặt thời gian, Thu Thủy, nhanh chóng trang điểm cho Thiên Diệp." Thấy Độc Cô Thiên Diệp vẫn đứng bất động ở chỗ này, nói: "Thiên Diệp, cháu nhanh chóng thay hỉ phục đi, đừng đứng thất thần ở chỗ đó nữa."

Lúc này Độc Cô Thiên Diệp mới tin, đây là hôn lễ chuẩn bị cho mình, Niên Tri Tâm thay hỉ phục cho nàng xong, nàng bị ấn ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm, thừa dịp lúc trang điểm cho nàng mới có thời gian rảnh rỗi nói chuyện, nhìn Mạc Thu Thủy đứng rơi lệ bên cạnh nàng hỏi: "Nương, nãi nãi, sao các người lại tới nơi này?"

"Là Tử Tiêu đón chúng ta lên. Hắn thấy cháu sắp ngưng thể thành công, liền đi Vũ Linh đại lục, xin cưới với chúng ta. Đứa nhỏ này cũng đủ khổ, hơn một ngàn năm này chuyện chúng ta ít nhiều gì cũng biết một vài chuyện của hắn, thấy hắn cầu hôn, chúng ta liền đồng ý." Phượng Tam Muội đáp.

Dạ Thương Lan đang bới tóc cho Độc Cô Thiên Diệp, vừa làm vừa nói: "Chúng ta cũng là Chí Tôn đại nhân tự mình tìm tới. Từ lúc người đi, mọi người lại càng thêm cố gắng tu luyện, về sau Thất Nguyệt đại nhân lại cho chúng ta rất nhiều tài nguyên tu luyện, thực lực chúng ta đều được đề thăng rất nhiều. Bởi vì tỷ thí Tứ Đại Đế Quốc kết thành đoàn đội lúc trước, về sau lúc mọi người khuếch trương cũng không kém lắm, đều là một chọi một. Biết Lão Đại người muốn kết hôn, tất cả mọi người đều chạy tới rồi."

Mặc dù người trang điểm cho Độc Cô Thiên Diệp động tác cực kì lưu loát nhanh nhẹn, nhưng trước sau vẫn là gần hai tiếng đồng hồ mới trang điểm cho nàng xong. Mũ phượng khăn choàng, đồ nữ trang tân nương lấn tẩn, lúc Độc Cô Thiên Diệp đứng lên làm mọi người có mặt tại đó sợ ngây người.

"Wow, Tiểu Cô Cô, người thật sự là xinh đẹp đến bất ngờ!" Niên Tri Tâm nhìn thấy bộ dáng của Độc Cô Thiên Diệp, nhin không được kêu lên.

Vẻ mặt Phượng Tam Muội và Mạc Thu Thủy vui mừng nhìn Độc Cô Thiên Diệp, nha đầu nhà các nàng, hiện tại cuối cùng cũng sắp xuất giá rồi! Nhớ lại trước kia Độc Cô Thiên Diệp vì gia tộc và thân nhân đã trả giá quá nhiều, cuối cùng lại dùng thân thể của mình để chống đỡ thế giới này. Hiện tại nàng thật vất vả mới trở lại, cuộc sống sau này của nàng đều thuộc về nàng rồi!

Độc Cô Thiên Diệp nhìn biểu tình mọi người trong phòng đều là kinh diễm, có chút không được tự nhiên. Nói đến, đây là lần đầu tiên nàng trang điểm, từ trước đến nay chưa từng làm những thứ này, hiện tại cảm giác có chút là lạ.

Niên Tri Tâm đi vòng quanh Độc Cô Thiên Diệp nhìn nhìn, nói: "Ta đi ra ngoài xem chủ thượng tới chưa." Nói xong nàng bỏ chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy giọng nói của nàng truyền đến từ ngoài viện.

"Chủ thượng tới, chủ thượng tới!"

Độc Cô Thiên Diệp vừa nghe nói Tử Tiêu đến đây, lập tức liền khẩn trương hẳn lên. lúc nàng trang điểm xong Phượng Tam Muội liền đi ra đằng trước, đi cùng với Tăng Tổ Phụ của Độc Cô Thiên Diệp.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ Tử Tiêu đã chạy đến trước đại môn, có thể là vì mọi người đau lòng hãn chịu khổ hơn một ngàn năm này, cho nên đều không làm khó hãn, trực tiếp để cho hãn vào cửa. Nếu không thì có lẽ hãn

cũng sẽ giống như phụ thân của Độc Cô Thiên Diệp chạy tới một mình cướp cô dâu rồi.

Tử Tiêu đi tới chính sảnh, hành đại lễ với từng thân nhân của Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Dật Hiên nhìn Tử Tiêu, hừ một tiếng, cứ như vậy đã gả nữ nhi của mình cho gia hỏa trước mắt kia, hẳn thật không nỡ không nỡ mà!

Hành lễ xong, Tử Tiêu nhận được trưởng bối ra hiệu liền đi về phía phòng Độc Cô Thiên Diệp, nhìn thấy giai nhân hồng y đang ngồi, hẳn nở nụ cười.

Dạ Thương Lan đã phủ khăn voan đỏ thắm lên cho Độc Cô Thiên Diệp, Độc Cô Thiên Diệp ngồi ở trên giường cảm giác được có một bóng dáng xuất hiện ngay cửa, bóng dáng đó từ từ bước tới trước mặt mình, mùi từng hương ẩn ẩn truyền đến.

Hắn nắm lấy tay Độc Cô Thiên Diệp, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó đột nhiên bỗng nàng lên, thiếu chút nữa làm khăn voan vén lên rồi. May mà Mạc Thu Thủy đứng bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, đưa tay đè lại rồi.

"Cẩn thận chút, việc khăn voan rớt này cũng không phải là điềm tốt gì." Mạc Thu Thủy nói.

"Vâng, mẫu thân đại nhân! Tiểu tử thụ giáo." Tử Tiêu nói xong, ôm Độc Cô Thiên Diệp đi ra ngoài.

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp lại đi tới đại sảnh, đặt nàng xuống, sau đó hai người quỳ xuống song song, dập đầu ba cái với trưởng bối trong phòng.

"Lễ này của Chí Tôn đại nhân, ta nhận, sẽ không giảm thọ chứ?" Tăng Tổ Phụ của Độc Cô Thiên Diệp đột nhiên liêu lĩnh nói một câu.

Tử Tiêu cười cười, nói: "Từ khoảnh khắc ta bắt đầu vào cửa kia, Tiểu Diệp Nhi liền là thê tử của ta, trường bối của nàng đương nhiên cũng là trường bối của Tiêu, nếu là trường bối, đây là tự nhiên nhận được."

Bái biệt trường bối xong, Tử Tiêu lại bỗng Độc Cô Thiên Diệp, rời khỏi căn nhà tạm thời của nàng.

"Hỉ khiếu đâu?" Độc Cô Thiên Diệp cảm giác được ngoài cửa không có khiếu, nghi hoặc hỏi.

"Không có hỉ khiếu." Tử Tiêu nói, sau đó ôm Độc Cô Thiên Diệp bước đi trong thành, hơn nữa đường đi cũng không phải là đường đi thẳng tới cung điện, mà là đi qua tất cả đường phố phồn hoa trong thành một lần.

99 hoa đồng tung hoa ở phía trước, Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp đi trong mưa hoa, phía sau là 99 đồng tử tung tiền, tung tiền với người hai bên đường phố đến đây chúc mừng. Trong lúc này tiếng chúc mừng cùng tiếng cảm tạ hoàn toàn tràn ngập toàn bộ trên không tòa thành thị.

Độc Cô Thiên Diệp không nghĩ tới hẳn sẽ dùng phương thức này tới rước mình, cảm giác được cánh tay hữu lực của hẳn, ngửi hương vị quen thuộc của hẳn, nàng tựa đầu vào bờ vai của hẳn.

"Tiêu."

"Ta ở đây."

"Chàng lại có thể giấu diếm ta."

"Ta muốn cho nàng kinh hỉ."

"Chàng có thể nói cho ta biết trước."

"Ta sợ nàng sẽ không đồng ý, cho nên vẫn là như thế này có vẻ nhanh hơn."

Độc Cô Thiên Diệp có thể nhìn thấy cái cảm nhẹn của Tử Tiêu xuyên qua khăn voan, nàng sẽ không đồng ý sao? Đáp án đương nhiên là không, nàng cũng muốn gả cho hã làm thê tử, bằng không, trong khoảnh khắc phát hiện ra sự thật kia, ai có thể ngăn cản nàng rời khỏi chứ?

Tử Tiêu ôm Độc Cô Thiên Diệp một đường đi tới cung điện, người trong cung điện sớm đã chờ ở nơi đó. Nhìn thấy bọn họ đến, đều hét ầm lên.

Bởi vì Tử Tiêu không có cha mẹ, cũng không có thân nhân, cho nên cũng không có truyền thống bái đường quan trọng. Sau khi hã ôm Độc Cô Thiên Diệp trở về cung điện, tuyên bố với những người trông mong ngóng chờ: "Ta đã ôm nữ chủ tử của các người trở về!"

"Oa hu - - "

"Rống rống, chủ thượng lợi hại!"

"Ha ha ha, chúng ta có nữ chủ nhân rồi!"

Mọi người trong cung điện đều đã sôi trào, những người tới đây tham gia hôn lễ đều bị lây nhiễm niềm vui sướng của bọn họ, đều nở nụ cười.

Tử Tiêu và Độc Cô Thiên Diệp bay đến trên không cung điện, đưa tay vén khăn voan đỏ của nàng lên, sau đó hai người tiếp nhận sự chúc phúc đến từ tất cả con dân Cửu Thiên Huyền Giới.

Sau đó hoàn toàn là chè chén say sưa, Độc Cô Thiên Diệp và Tử Tiêu cũng bị chuốc không ít rượu, nhất là Tử Tiêu, hôm nay cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về, trong lòng cao hứng không thôi, đối với những người đến mời rượu, không cự tuyệt ai hết.

Đêm khuya.

Thất Nguyệt và Hắc Tử nhìn cửa phòng đóng chặt, cứ như vậy để bọn hắc ở bên ngoài sao?

Thất Nguyệt chọc chọc Hắc Tử, nói: "Rất muốn nháo động phòng thì làm sao bây giờ?"

Hắc Tử uống cũng hơi nhiều, đầu óc choáng váng, nghe được lời nói của Thất Nguyệt, nói: "Ta cũng muốn."

"Phòng chừng là không có khả năng nháo động phòng, nhưng chúng ta có thể nghe lén. Sao hả, các người có đi không?" Thử Hồn không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau hai người, cười nham hiểm nói.

"Chủ ý này không tệ." Hai người Thất Nguyệt và Hắc Tử phụ họa nói.

Vì thế, trong đêm tối, bóng dáng ba người lén lút đi tới gần phòng tân hôn, đến lúc bọn hắc cách phòng không tới hai thước, đột nhiên cảm giác được một tầng kết giới ngăn cản bọn họ, Thất Nguyệt lấy tay chọc một cái, nói: "Không phải là uống say rồi sao? Thế nào còn biết bố trí kết giới chứ?"

"Người đừng chọc - -" Thử Hồn đột nhiên kêu lên.

Nhưng tốc độ của hắc quá chậm, tại chỗ ngón tay Thất Nguyệt phát ra bạch quang, một đạo lực lượng lập tức bắn ba người bay ra ngoài.

"Ngọa tào, Tử Tiêu, người khốn nạn!" Khi bọn hắc bay đi giống như sao băng, một tiếng chửi bậy vang vọng bầu trời. (ngọa: kiểu nằm của động vật, tào: máng ăn của gia súc -> ngọa tào ~ kiểu như một câu chửi)

Khách khứa ở dưới nhìn ba bóng người thoáng qua nhanh chóng, lại nghe được Thất Nguyệt chửi bậy, nhất thời hiểu rõ, trong lòng yên lặng mặc niệm cho bọn họ ba phút.

Góc nhà Chí Tôn đại nhân các người cũng dám đi nghe, đây không phải tự tìm đau khổ sao? !

Trong phòng tân hôn, Tử Tiêu vốn đang say như chết sau khi nghe được động tĩnh bên ngoài, hai mắt mở ra, sáng tỏ như nước, chỗ nào giống người uống say chứ.

Độc Cô Thiên Diệp đang cởi áo, cho hăn chuẩn bị lau người cho hăn, thấy hăn tỉnh lại, cười nói: "Không giả vờ nữa à?"

"Không giả vờ nữa." Tử Tiêu nói.

"Không giả vờ nữa thì tự mình ngồi dậy rửa mặt đi." Độc Cô Thiên Diệp lui trở lại bên giường, nói.

Thấy y phục của mình bị tụt xuống một nửa, cười mỉa hoặc, trở mình lật người, tay phải chống đầu mình, y phục thuận thế trượt xuống, lộ ra xương quai xanh mê người và bả vai trắng nõn, đôi mắt đào hoa chứa đầy ý cười, nói: "Nàng không tiếp tục thoát áo tháo dây giúp ta sao?"

Độc Cô Thiên Diệp đỏ mặt, nói: "Vừa nãy chỉ là nghĩ đến chàng say rượu, mới định giúp chàng lau một chút, hiện tại chàng đã tỉnh táo, đương nhiên là tự mình làm rồi."

"Ta cho rằng Tiểu Diệp Nhi rất nóng vội, chuẩn bị chính mình. . ." Tử Tiêu còn chưa dứt lời, nhưng hai người đều đã hiểu rồi, không khí ái muội liền dập dờn ở trong phòng.

"Ta đi tắm rửa trước, chẳng muốn quẩn chàng, tự chàng ngủ đi." Độc Cô Thiên Diệp tuy nghĩ tới đã thành thân với Tử Tiêu, cũng từng nghĩ tới hai người sẽ da thịt thân cận, nhưng giờ khắc này thật sự tới rồi, nàng vẫn là có chút xấu hổ.

Nàng lặc mình vào phòng tắm phía sau, không biết Tử Tiêu dẫn Ôn Tuyền vào từ chỗ nào, làm một cái bể tắm thật lớn. Nàng cởi hỉ phục của mình ra, mặc quần lót rồi xuống bể tắm, lúc ngâm cả người vào trong nước, lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, để cho nàng nhìn không được nhắm mắt lại ngồi hưởng thụ.

Nàng khẽ dựa vào bờ bể tắm, để cho thân thể của mình ở trong nước nhận được sự thoải mái, với nàng mà nói hôm nay cũng đủ mệt, vừa mới khôi phục nhục thể, sau đó là hôn lễ cả một ngày. Hình như đến bây giờ nàng còn chưa thích ứng kịp, bản thân mình đã làm thê tử của người ta rồi.

Có lẽ là Ôn Tuyền dịu nhẹ quá thoải mái, có lẽ là hôm nay uống rượu cồn nổi lên tác dụng, vậy mà nàng ngủ ở trong nước. Trong mơ màng cảm giác có người chạm vào thân thể của chính mình, nàng lập tức tỉnh lại, nhìn thấy thân thể trần truồng giống mình của Tử Tiêu đang ở bên cạnh, một bàn tay đang không an phận dạo chơi trên thân mình.

"Sao chàng lại tới đây?" Độc Cô Thiên Diệp chống lại ánh mắt ngậm cười của Tử Tiêu, nghĩ đến bộ dáng hiện tại của hai người, mặt trắng thoáng cái đỏ bừng.

"Đêm tân hôn, Tiểu Diệp Nhi bỏ một mình ta ở trong phòng, chính là vì tới nơi này ngủ sao?" Tử Tiêu cười hỏi. Thấy nàng tỉnh lại, không dùng tay nâng thân thể của nàng lên nữa, ngược lại thăm dò trên lưng nàng.

"Ta cũng không biết thế nào liền ngủ thiếp đi. Chàng đến sao không đánh thức ta chứ?" Độc Cô Thiên Diệp oán trách nhìn Tử Tiêu.

Tử Tiêu vòng tay còn lại ra sau lưng nàng, lôi kéo nàng về phía mình, hai thân thể dán sát chặt chẽ ở một chỗ. Hai tay Độc Cô Thiên Diệp theo bản năng đặt lên bờ vai của hắn, mang theo thủy phát ra tiếng rào rào, giọt nước bắn tung tóe vào mặt hắn, sau đó từ từ chảy xuống, bộ dáng mê hoặc kia, để cho Độc Cô Thiên Diệp nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt.

"Mỹ nhân tắm rửa, cảnh xuân vô hạn, nhìn nàng hưởng thụ như vậy, sao ta có thể nở lòng nào mà đánh thức nàng đây." Tử Tiêu giải thích nói.

Thân thể kè sát, cảm giác mềm mại để cho thân thể hần buộc chặt. Thấy hai mắt nàng còn có chút sương mù, hần nhin không được hôn xuống, dễ dàng tiến vào trong lãnh địa của nàng, bản thân mình bắt đầu công thành đoạt đất, một tay theo sống lưng nàng đi xuống, nhẹ nhàng lướt qua mỗi một tấc da thịt của nàng, tay kia thì leo lên phía trước của nàng.

Độc Cô Thiên Diệp cảm thấy toàn thân mình đều đã mềm nhũn, hơi thở của hần vẫn quay chung quanh mình, để cho đầu óc của nàng đình chỉ suy nghĩ, không thể điều khiển thân thể nữa, chỉ có thể theo bản năng đáp lại hần, lưỡi nhỏ khê động, quấn quanh với đầu lưỡi của hần cùng một chỗ, giống như thân thể của hai người vậy. Mà chỗ da thịt từng bị hần vuốt ve qua đều nóng giống như lửa đốt, lửa nóng bùng cháy lên, lộ ra thân thể mê người đỏ hồng.

Cảm giác được Độc Cô Thiên Diệp đáp lại, Tử Tiêu rút đầu lưỡi của mình ra khỏi miệng nàng, sau đó môi dọc theo đường cong mê người của nàng, lại một đường quay về, chiếm lấy vành tai đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng liếm cắn.

"Ừm - -" Hơi nóng bên tai để cho ý thức của nàng có chút hỗn loạn, vành tai truyền đến cảm giác tê dại để cho nàng nhin không được hừ nhẹ một cái, nàng cảm giác dường như đang rong chơi ở trong nước biển ấm áp, người trước mắt là chỗ dựa duy nhất của nàng, nàng chỉ có ôm chặt lấy hần mới có thể nhận được cứu giúp.

Hai tay của nàng vô ý thức dạo chơi trên lưng hần, thân thể mềm mại kè sát lồng ngực to lớn, đó là một phần quyến luyến và khát vọng, để cho hần không muốn kiềm chế dục vọng hừng hực của mình lại nữa, cảm giác được nàng hoàn toàn thả lỏng, hần di chuyển về phía trước, tiến quân thần tốc hoàn toàn giữ lấy nàng.

Một hồ nước xuân bắt đầu tạo nên tầng tầng gợn sóng, uốn lượn đầy
phòng để cho ánh trăng bên ngoài cũng xấu hổ đỏ mặt.

Tối nay, ta gả cho chàng làm thê tử. . .

-----HẾT-----